ETYMOLOGICON MAGNVM

PROSTAT

AMSTELODAMI

APVD P. DEN HENGST ET FIL.

LVGDVNI BATAVORVM

APVD S. ET I. LVCHTMANS

ROMAE

APVD MARIANVM DE' ROMANIS

FLORENTIAE

APVD GVILIELM. PIATTI

HAMBVRGI

APVD PERTHES ET BESSER

VIENNAE

APVD C. SCHAVMBVRG ET SOC.

— I. SCHALBACHER

PARISIIS

APVD DE BVRE FRATRES

— A. A. RENOVARD

— TREVTTEL ET WÜRTZ.

— FOVRNIER NATV MIN.

LONDINI

APVD I. BLACK ET FIL.

— TH. BOOSEY

ΕΤΥΜΟΛΟΓΙΚΟΝ ΤΟ ΜΕΓΑ

ΗΓΟΥΝ

Ἡ ΜΕΓΑΛΗ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ

ETYMOLOGICON MAGNVM

SEV

MAGNVM GRAMMATICAE PENV

IN QVO

ET ORIGINVM ET ANALOGIAE DOCTRINA EX VETERVM SENTENTIA COPIOSISSIME PROPONITVR HISTORIAE ITEM ET ANTIQVITATIS MONVMENTA PASSIM ATTINGVNTVR

SVPERIORVM EDITIONVM VARIORVMQVE AVCTORVM COLLATIONE A MVLTIS AC FOEDIS MENDIS REPVRGATVM PERPETVIS NOTIS ILLVSTRATVM VTILISSIMISQVE INDICIBVS VERBORVM RERVM ATQVE AVCTORVM NVMERO PENE INFINITORVM NVNC RECENS ADAVCTVM

OPERA

FRIDERICI SYLBVRGII

VETERANI

EDITIO NOVA CORRECTIOR

LIPSIAE

APVD IO. AVG. GOTTL. WEIGEL

MDCCCXVI

LITERIS FR. CHR. DÜRRII

ILLVSTRIS

ACADEMIAE HEIDELBERGENSIS RECTORI

DOCTORIBVS MAGISTRIS ET PROFESSORIBVS

VIRIS MAGNIFICIS OMNIQVE DOCTRINAE AC VIRTVTIS GENERE PRAECELLENTIBVS PATRONIS SVMMO STVDIO COLENDIS

FRIDERICVS SYLBVRGIVS

S. F. Q. P. P.

Etymologicae diſciplinae quantum omnibus temporibus a doctiſſimis quibusque viris tributum fuerit, declarant multa paſſim apud Poetarum principes Homerum atque Heſiodum, itemque apud tragicos, comicos, lyricos et ceteros loca illuſtria. Immo et ſummos Philoſophos id argumentum non dedignatos eſſe, oſtendit Platonis Cratylus: in quo Cratylus *περὶ τῆς τῶν ὀνομάτων ὀρθότητος* diſſerens ait, *ὀνόματος ὀρθότητα εἶναι ἑκάστῳ τῶν ὄντων φύσει πεφυκυῖαν*: et, *ὀρθότητά τινα τῶν ὀνομάτων πεφυκέναι καὶ Ἕλλησι καὶ βαρβάροις τὴν αὐτὴν ἅπασι.* Itidemque Chryſippum, clariſſimum philoſophum, *Ἐτυμολογικῶν* undecim libros ad Dioclem ſcripſiſſe, in eius vita refert Diogenes Laertius. Et Demetrii Ixionis *Ἐτυμολογουμένων* libri allegantur ab Athenaeo in Dipnoſophiſticis: uti a Suida quoque et hoc noſtro auctore laudantur Orionis libri *περὶ ἐτυμολογίας.* Sed et Theologos inſignes hoc litteraturae genus attigiſſe, docet Philonis liber *περὶ τῶν μετονομαζομένων,* et Dionyſii presbyteri tractatus *περὶ τῶν θείων ὀνομάτων*: ut taceam crebras identidem etymologias inſpergi etiam a Baſilio, Gregorio aliisque praecipuae notae Patribus. Nec vero a Graecis tantum hoc ſtudium excultum eſt, verum etiam a Latinis: inter quos M. Terentius Varro, vir (ipſius etiam Ciceronis teſtimonio) omnibus rebus ornatiſſimus, et qui omnium divinarum humanarumque rerum nomina, genera, officia, cauſas aperuit, prioribus tribus de lingua Latina libris hanc ipſam *ἐτυμολογικὴν* diſciplinam pertractavit, ut Gellius, Nonius et alii, immo ipſemet Varro in eorum librorum reliquiis de ſe aliquoties teſtatur. Et ut Iſidorum taceam, qui Originum ſive Etymologiarum viginti libros poſteritati reliquit, Iulius Scaliger, alter ſeculi noſtri Varro, et ipſe de linguae Latinae cauſis eruditiſſimos libros edidit. Atque adeo cum tunc demum nobis vere ſcire videamur, cum cauſas rerum cognitas et perſpectas habemus, vocum quoque nativas ſignificationes tunc demum recte intelligemus, cum genuinas earum origines ac fontes tenuerimus. Quamobrem ut in Latina, ſic etiam in Graeca lingua, eius generis libros ad poſteritatem ſtudioſe propagari, plurimum ſemper interfuit. Ac dolendum quidem, quae a Chryſippo, Demetrio Ixione, Orione, aliisque magni nominis hominibus hac de re conſcripta fuerunt, temporum et hominum iniuria interiſſe. Eſt tamen etiam quod nobis gratulemur, Deoque opt. max. gratias agamus, qui e ſaevis barbarorum manibus has ſaltem nobis Etymologicae diſciplinae reliquias conſervarit: idque eo magis, quod illae ex optimis quibusque in eo genere ſcriptoribus collectae ſint. Quarum auctor qui fuerit, nondum cognoſci a me potuit: hoc tantum de ſe teſtatur, quod plerisque omnibus horum ſtudiorum ſectatoribus infelici quodam fato accidit, ſe *πολλαῖς καὶ ἀνεικάστοις συμφοραῖς, καὶ τῇ τῶν ἀναγκαίων πιεζόμενον σπάνει, ἀλλὰ τῷ τῶν λόγων ἀνθελκόμενον ἔρωτι, οὐδ' ὅλως τοῖς ὀφθαλμοῖς ὕπνον δεδωκέναι, ὥςτε καὶ αὐτὸς ὠφεληθῆναι τὰ μέγιστα, καὶ τοῖς μετ' αὐτὸν καταλιπεῖν μνήμης ἄξιον.* E multis ſane veterum ſcriptis multoque labore opus hoc concinnatum eſſe, cum ipſa eius lectio docet, tum auctorum qui in eo citantur catalogus arguit. Nec vero Etymologiae dumtaxat, ſed et Analogiae praecepta, immo et hiſtoriae ac fabulae paſſim ab eo inſperguntur: ut non abs re geminus titulus a nobis libro ſit praeſcriptus, et *ΜΕΓΑ ΕΤΥΜΟΛΟΓΙΚΟΝ* ſcilicet, et *ΜΕΓΑΛΗ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ;* cum et Henrici Stephani codex manuſcriptus, maximam cum

hoc libro affinitatem habens, geminam inſcriptionem praeferat, *Ἐτυμολογικὸν τοῦ μεγάλου γραμματικοῦ*, et mox in operis principio, *Ἀρχὴ τῆς μεγάλης γραμματικῆς*. Nec falſam eſſe illam MAGNAE GRAMMATICAE pollicitationem, reipſa comperiet, cui Latinum Indicem a nobis confectum pervolutare libuerit: quippe quo eorum, quae perfecto Grammatico neceſſaria ſunt, uberrima ſeges exhibeatur. Porro cum bis huius operis copiam eruditis fecerint officinae Venetae; primum anno 1499; deinde 1549; ex eo autem tempore distractis exemplaribus, iam pene vicennium resp. tam utili tractatu caruerit, ante multos annos editionis inſtaurandae deſiderium me inceſſit. Eaque ut accuratior et auctior a me daretur, iampridem ab Henrico Stephano manuſcriptum exemplar omnibus modis impetrare ſtudui. Tandem cum ſemper novae ſe morae inſinuarent, nec magna obtinendi ſpes affulgeret, adſcitis illis quae tempus locusque ſola ſuppeditabat adiumentis, mediocrem editionem in tempore, quam elaboratiorem iuſto ſerius dare, conſultius exiſtimavi: praeſertim cum Hieronymus Commelinus, ut in aliis, ſic etiam in hoc opere ſuam operam reip. libens ac volens offerret. Cuius editionis noſtrae ut aliquam hic rationem reddam, primum ſupradictas editiones Venetas inter ſe contuli: deinde, ſicubi haereret aqua, ceteros Grammaticos, Heſychium, Suidam, Euſtathium, et vetuſtiores his Pollucem, Harpocrationem aliosque adii: nonnunquam etiam Suidae Etymologicum, Michaelis Apoſtolii manu in Creta *ἀπὸ πρωτοτύπου πάνυ διεφθαρμένου* (ut ipſe teſtatur) exſcriptum, ex illuſtriſſimi Electoris noſtri bibliotheca mihi communicatum, conſului. Et quoniam auctorum lòca quae citantur, ſaepe depravata erant, menda, quoad eius fieri potuit, ſuſtuli, ipſis auctorum fontibus, ſi aliquo indicio inveſtigari poſſent, inſpectis. Ac ſi quidem ſe manifeſtum offerret vitium, emendare nihil plane dubitavi: ſi vero anceps aut deſperatus nodus occurreret, eum in Notarum libello ſeorſum, pro meae tenuitatis modulo, explicui. In quo genere cum identidem inciderent quae non uni loco propria, ſed pluribus eſſent communia, ea in Notis praetermiſſa, Indici vel Graeco vel Latino, prout commodius videbatur, inſerui. Adhaec, quoniam in ipſa Etymologiarum tractatione non ad amuſſim a collectore obſervata eſt alphabeti ſeries, et eorum quae obiter atque extra ordinem alphabeti exponuntur, maximus eſt numerus, generale Inventarium Graecum contexui, quod omnia, et quae in alphabeti ſerie, et quae extra illam obſervatu digna ſunt, repraeſentaret. In quo id etiam operam dedi, ut, ſi quis apud hunc noſtrum auctorem ſe oggereret ſcrupulus, eum aliorum auctorum opera eximerem, mea quoque ſententia nonnusquam interpoſita. Denique, ut uno verbo rem omnem complectar, quidquid a meae conditionis homine in opere difficili et penſo quotidiano praeſtari poteſt, id omne omni ſtudio praeſtare allaboravi. Vobis autem, ampliſſimi clariſſimique ac doctiſſimi viri, hunc laborem meum ut dicandum cenſerem, iuſtae fuerunt cauſae. Cum enim iam quadriennium in clientela veſtra, iisque privilegiis quibus ornatiſſimus ſtudioſorum coetus, reip. inſervierim, aequum erat, ut gratitudinis atque obſervantiae erga vos meae luculentum aliquod documentum exhiberem. Deinde cum in hac celeberrima Academia, ut ceterarum diſciplinarum, ita et Graecae linguae doctiſſimi ſint profeſſores, laborum meorum et idoneos iudices, et, ſi opus fuerit, benignos patronos adverſus obtrectatorum iniurias habiturum me confido. Equidem ut illi viva voce in publico, ſic ego calamo intra privatos parietes, elegantiſſimum linguae Graecae ſtudium, quod neſcio quo rei litterariae malo fato inter ſtudioſos frigeſcere coepit, pro mea virili excitare atque adiuvare contendi. Quod ſupereſt igitur, magnifici omnique doctrinae ac virtutis genere praecellentes viri, oro, ut quanto animi ſtudio vobis hoc opus offero, tanto favore id vos accepteris, meque in bonis utriusque linguae auctoribus ad publicam utilitatem propagandis, pro inſigni veſtra erga eruditionis pietatisque cultores humanitate, fovere pergatis. Simul Deum opt. max. precor, ut vos clariſſimamque Academiam, cum illuſtriſſimo eius patrono, clementiſſimo Principe noſtro, in ſtabili verae felicitatis gradu clementiſſime in perpetuum tueatur.

Heidelbergae in Collegio Principis III. Non. April. MDXCV.

FRIDERICVS SYLBVRGIVS

AEQVO LECTORI SALVTEM.

Quid in hac Etymologici editione ſit praeſtitum, maiori ex parte iam expoſitum eſt. Supereſt ut de ſpecialibus quibusdam te commonefaciam, amice lector. Principio igitur, cum ſuperiorum editionum ordinem multis de cauſis retinuerim, operam tamen dedi, ut expoſitiones loco motae in ſedem ſuam reponerentur: cuiusmodi reſtitutiones cum alibi notatae, tum 257, 6: 512, 9, 12: 522, 55: 591, 54. Deinde ſi qua in collatione auctorum vel apud hunc noſtrum vel apud alios aut abeſſent aut redundarent, ea uncis utrinque incluſi. Auctorum loca quae citantur, ab initio maiuſcula littera inſignivi: in fine coronidis loco eis appoſui notulam hanc: —, ut eo melius ab Etymologici verbis discernerentur. Oxytona, ſi abſolute, interpretationis aut exempli gratia, poſita eſſent, acuto plerumque, non gravi tono inſignivi. Alphabeticis elementis, ſive ſimplicis litterae, ſive numeralis notae vicem gererent, in ſuperioribus editionibus ſuperimpoſita eſt lineola, ut ᾱ, ε̄: ego in numerali ſignificatione acuti accentus notam illis inſcribere malui: non neſcius tamen, eſſe ubi circumflexum requirant. Aſteriſco a fronte praenotata in poſteriori editione Veneta ſunt addita: quorum non pauca exigui ſunt ponderis, et ſuperflue ſaepe repetita, ut inter alia patet ex 759, 57: 741, 5. Quaedam etiam mendis retentis repetita ſunt, ut 292, 25. In nonnullis praeter tautologiam et falſitas ineſt, ut in *βραβευταί* 210, 55: cuius ſincerior expoſitio ibidem v. 48. Parum accuratum ſane fuiſſe additionum iſtarum auctorem, inter cetera declarat *ἀνομοιομερές* 110, 49. Sed ſunt quae in ipſo etiam Etymologici concinnatore cenſuram merentur; ut *maſculinum μέλαρας communi genere uſurpatum* 551, 41: itemque *εὐτονώτερος* 719, 58: et particip. *ἰδών* atque *ἀνελθών* 276, 59, 41. Talia ſunt etiam *perittoſyllaba iſoſyllabe flexa*, *Δήμητρα, κέρατον, μέλανος*: et contra, *ὄστρακος* pro *ὀστράκου* 515, 45: *Ἴβυκι* pro *Ἰβύκῳ* 273, 24. Sic *in verbis ſaepe augmentum eſt omiſſum*: ut *ἀσπαλιεύθην* 156, 54: *ἐράσθην* 455, 1: *ἐρανισμένος* 379, 56: *ἐλιγμένη* 529, 2: *ἔμεσε* 554, 21: *ἔρυξα* 578, 17: *οικοδομήσαμεν* 680, 10: *οἰκοδομημένα* 601, 17: *σκευώρηται* 287, 28. item in compoſitis, *διάμησε* 268, 52: *ἀπαιωρημένος* 119, 52: *ἐπαιωρημένη* 170, 50: *μετεωρισμένα* 780, 15: *ἀπεμπολημένος* 648, 56: *συνελκυσμένος* 706, 47, 51: *καθερπύσθη* 555, 49. *In quibusdam praeter augmenti omiſſionem latet etiam aliud vitium*, ut in *ἀφροντικότα* 151, 50: in *βαρυμένη* 805, 42. Contra in *ἀπεκατέστησε* 592, 40, *prius augmentum eſt ſupervacuum*. *Eſt et ubi characteriſtica perfecti paſſivi omiſſa eſt*, ut in *πεπλάτυται* 559, 45: *τεθαρσυμένος* 222, 55: *ἐξηραμένος*

228, 30. quorum regula traditur 559, 54. His adde *διειλκυμένη* 331, 3, absque σ, quod expressum in supradicto *συνελκυσμένος* 706, 47, 51; itemque in *ἕλκυσμα*, *ἑλκυστικός*, et similibus. *Usurpata etiam nonnusquam aoristia inusitata*, ut *μεθῆσαι* 575, 18: *δώσῃ* 790, 46: contra regulam 777, 55. Similiter *in syntaxi* cum alia minus usitata occurrunt, tum *χρῆσθαι cum accusativo*, et *nominativi absolute positi*: quae barbarismi species dicitur 722, 5. Ita ut suspicio sit, vel librariorum vitio multa huius farinae irrepsisse, vel auctorem huius operis vixisse iis temporibus, quibus Graeca lingua corrumpi coepit. cuius generis aliquammulta, nominatim augmenti omissio, aoristorum inusitatorum et nominativorum absolutorum usurpatio, notata etiam in Theophanis Chronographia circa Christi annum 800. Et ut illius temporis scriptores *multa subinde a Latinis mutuabantur*, sic apud hunc nostrum legitur *κίνσος*, *φίσκος*, *πραῖδα*, *φασκία*, *φίβλα*, *σοῦβλα*, *παννίον*, *πεζέτιον*, *λέντιον*, *μανδίλιον*, *σαγομάντιον*, *λουρίκιον*, *καπίστριον*, *φουρκίον*, *λαρδίον*, *καρβώνιον*: item *πραιδεύειν*, *ταβλίζειν*, *ἐπακουμβίζειν*, et similia. Sed et hoc nota dignum, quod *thema et expositio passim diversa forma proponuntur*: ut ἕω τὸ ἐνδύομαι, ἕω τὸ καθέζομαι, ἑῶ τὸ κάθημαι, ἕζω τὸ καθέζομαι, ἵζω τὸ καθέζομαι, ἥδω τὸ εὐφραίνομαι, ἰαίνω τὸ εὐφραίνομαι, μαίνω τὸ ὀργίζομαι, ὄθω τὸ ἐπιστρέφομαι, ὄρω τὸ διεγείρομαι, ὀδύνω τὸ κατατονοῦμαι. at in ἅπτω τὸ θίγω, et ὀρέγω τὸ ἐπιθυμῶ, eadem quidem utrobique forma est, sed non eadem plane significatio: quippe quod in expositione significatio sit neutra, in themate activa. *Ponuntur etiam aliquando themata parum necessaria*, ut *τριήκοντος* 290, 51: *βλέπτω* 562, 4: *λέπτω* 560, 12: *κρύβδω* 78, 54: *ἱφάζω* et *λυμάζω* 785, 26. Etsi enim formationis gratia saepe statuenda sunt themata inusitata, ut cum alibi docetur, tum 112, 49: 148, 16: modus tamen in his servandus est, nec temere quid singendum contra veterum regulam; praesertim cum hic ipse auctor certa, non ambigua themata sumere iubeat 176, 47. *Etyma dissentanea* in *οὐσία* 612, 41: *ἐξουσία* 549, 54: *ἐννεσίησι* 544, 10: *ἔμβολος* 334, 18: *καλλιέρημα* 487, 14: *ἤντετο* 435, 5: *ἐνώμα* 515, 15: *ἐπενήνεον* 554, 38: *ἀνήνηται* 107, 24. *Simplicibus tributa interdum composita origo*, ut nomini *φορβειά*, *βάπτισμα*, *βαπτιστήριον*, *θυσιαστήριον*, *ψαλτήριον*, et similibus: sicut et apud Isidorum *Reges a recte agendo dicti*; apud Iureconsultos *Testamentum*, *q. testatio mentis*. Sic *in multis παρήχησις verius quam etymologia est*: qualia multa in Platonis Cratylo; et illud Philonis, *αἴσθησιν* esse quandam *εἴσθεσιν*, quia *τὰ φανέντα ἐπεισφέρει τῷ νῷ*: cuiusmodi originationes in Philosophorum magis quam Grammaticorum scholis locum habent. *In multis est quidem aliqua veri similitudo, sed nimis longe petita derivatio*: ut *οὐρανός* quasi *οὖρος τῶν ἄνω*, *quod ceu limes superiora disterminet ab inferioribus*: *μήτηρ*, *παρὰ τὸ μὴ τηρεῖσθαι*, *quia non amplius sub parentum custodia teneatur*, *sed marito emancipata sit*: *γάλα*, *παρὰ τὸ ἄγαν λευκόν*, *ab eximio candore*: *γῆρας*, *παρὰ τὸ γῆς ἐρᾶν*, *ἢ γῆν ὁρᾶν*, uti et *Silicernium*, quod silices ac terram spectet: *εἰρήνη*, *παρὰ τὸ εἴρειν εἰς ἕν*, *quod in unum copulet animos*. *Evidentiora*, *ὀφθαλμός*, *ὁ τὴν ὀπτικὴν δύναμιν εἰς τὰ ὁρατὰ ποιῶν ἅλλεσθαι*, *quod visoria vis oculi ope in obiecta transiliat*: *νήπιον*, ex privativo *νη* et *εἰπεῖν*: *νωδός*, *παρὰ τὸ νω στερητικὸν καὶ τὸν ὀδόντα*, apud Ammonium: *νῶκαρ*, *παρὰ τὸ νω στερητικὸν καὶ τὸ κῆρ*: secundum Nicandri scholiasten, *παρὰ τὴν τοῦ νοῦ κάρωσιν*: et *ῥόδον*, *παρὰ τὸ θᾶττον ἀποῤῥεῖν*, secundum Theocriti scholiasten: vel, ut ex Plutarcho refert Clemens, *διότι πάμπολυ τῆς ὀσμῆς ἀφίησι ῥεῦμα*: et *μοῦσαι* apud Diodorum Siculum 150, *ἀπὸ τοῦ μυεῖν τοὺς ἀνθρώπους*, *τουτέστι διδάσκειν τὰ ὑπὸ τῶν ἀπαιδεύτων ἀγνοούμενα*: vel secundum alios, *παρὰ τὸ μῶν τὸ ζητεῖν*: nam nimis longe quaesitum illud apud Plutarch. *περὶ φιλαδελφίας*.

quasi ὁμοῦ οὖσαι. uti etiam σκιά et σκότος apud Ammonium, παρὰ τὸ σχέθειν καὶ ἐπέχειν τὴν ὅρασιν, *quod retineant seu inhibeant visum.* Quo enim magis ad grammaticam normam accedunt etymologiae, eo magis sunt consentaneae; ut τυφλός quasi τυφηλός, παρὰ τὸ τύφεσθαι, velut ὁ ἐπικεκαυμένας ἔχων τὰς ὄψεις: et φθόνος a φθείνω seu φθίνω, quippe qui alterius rebus macrescat opimis: τάμισος, παρὰ τὸ ταμεῖν: vel παρὰ τὸ θαμίζειν καὶ πυκνοῦν τὸ γάλα, ut et *coagulum* a coactione lactis, ac similia. Quamobrem et Quintilianus lib. 1, c. 9, merito eos reprehendit, qui nimium ingenio in talibus indulgentes, ad foeda usque ludibria labuntur; ut *stellam* dici quasi luminis stillam: *pituitam*, quia petat vitam: et *agrum* Varroni ex eo esse, quod in eo agatur aliquid: *graculos*, quia gregatim volent; cum manifestum sit, illud ex Graeco, hoc ex avium vocibus duci. *Peregrinis quoque Graeca quaesita derivatio*, ut Latinis, Punicis, Persicis, Hebraicis: litterarum item appellationibus; quas ex Hebraico idiomate manasse nemini est dubium: non observata regula, quae de hisce traditur 828, 5: et 66, 20. Unde non abs re suspicari licet, non unius auctoris hoc opus esse, sed, ut in lexicis fieri assolet, alias alia per alios inserta esse. Idem fortasse competat etiam in illas formulas, ἐγὼ ἀνέγνων 710, 36: ἐγὼ ἐπενόησα 661, 2: εὗρον ἐγώ 789, 12: τοῦτο ἐγὼ εὗρον 711, 56: οὕτως εὗρον ἐγώ 454, 28: 664, 51: 727, 7: οὕτως ἐγώ 785, 3. item ὡς ἐγῷμαι 785, 44: ὡς ἐγώ φημι 55, 3: et rursum, ὡς οἶμαι δὲ 509, 23: οἶμαι δ᾽ ἐγώ 815, 14: ἐγὼ δὲ οἶμαι 774, 26: ἐγὼ δέ φημι 584, 14. nam et has unius eiusdemque auctoris esse nescio an mihi persuadere debeam: cum quaedam earum non sapiant eam modestiam, quam auctor profitetur 417, 10. atque adeo postrema illa, ἐγὼ δέ φημι, 590, 40, ut cum thrasonica quadam arrogantia coniuncta est, ita etiam a rectae rationis regula deflectit: uti et 433, 5. Sunt vero et alia, e quibus colligitur, post primam auctoris manum multa passim ab aliis, et saepe ab audaculis, inculcata esse. Non est tamen quod propterea vel omnia contemnamus, vel primo auctori derogemus: cum extra omnem controversiam sit, eum ex vetustissimis et optimis quibusque auctoribus hoc penuarium construxisse. De cuius aetate quamquam nihildum certi cognoscere potui, tamen eum non multo post Photii patriarchae tempora vixisse crediderim, circa Christi annum DCCCC. Eustathius sane hoc auctore videtur recentior: quippe qui cum in suis ad Iliadem Homericam παρεκβολαῖς alleget, 268, 42: τὸ δὲ μέγα ἐτυμολογικὸν (inquit) συγκροτοῦν εἰς τὴν δασεῖαν τῆς ἀρχούσης, λέγει παραχθῆναι τὴν Ἁλίαρτον ἀπὸ ἁλιέων καὶ ἄρτου. quae etymologia exstat apud hunc auctorem 63, 35. et quae ex Anastasio Sinaita in calce huius Etymologici adiecta sunt, procul dubio et ipsa ex hoc nostro desumpta sunt, vel certe ex eisdem fontibus petita. Floruit autem Eustathius sub Andronico Constantinopolitano Imperatore circa Christi annum MCLXXX: de Anastasio nondum certi quid comperi. Annotatae sunt a me aliae quoque nonnullae minutiae ab exquisita Grammaticorum norma discrepantes; ut de quorundam accentu, spiritu, quantitate; de flexionum et syntaxeως anomalia, de dialectorum praeceptionibus, et alia eiuscemodi: sed nec tempus nec locus talia nunc minutatim persequi sinunt. Itaque illis in praesens omissis, ex Varrone et aliis hic subiiciam quae huius operis argumento lucem aliquam afferunt. Varro igitur inter alia initio libri quarti de lingua Latina tradit, Vniuscuiusque verbi naturas esse duas; a qua re, et in qua re vocabulum sit impositum. Priorem illam partem, ubi, cur, et unde sint verba, Graecos ἐτυμολογίαν vocare: illam alteram, περὶ σημαινομένων. Quae ideo esse obscura, quod neque omnis impositio verborum exstet, quod vetustas quasdam delerit: nec quae exstat, sine mendo omnis imposita: nec quae recte est imposita, cuncta maneat. multa enim verba litteris commutatis esse interpolata: neque omnem originem esse Latinae

linguae e vernaculis verbis: et multa verba aliud nunc oſtendere, aliud ante ſignificaſſe; ut *Hoſtis*. nam tum eo verbo dictum eſſe peregrinum, qui ſuis legibus uteretur: nunc dici eum, quem tum dicebant perduellem. In eo verborum genere caſum caſu illuſtriorem eſſe ad oſtendendam originem. nam quum recto caſu dicimus *Impos*, obſcurius eſt eſſe a potentia, quam quum dicimus *Impotem:* et eo obſcurius ſit, ſi dicas *Pos* quam *Impos*. videtur enim *Pos* ſignificare potius pontem quam potentem. ¶ *Vetuſtas* (inquit) *non pauca depravat, multa tollit. quem puerum vidiſti formoſum, nunc vides deformem in ſenecta. tertium ſaeculum non videt eum hominem, quem vidit primum. Quare illa quae iam maioribus noſtris ademit oblivio fugitiva, ſecuta ſedulitas Mucii et Bruti retrahere nequit. Non, ſi non potuero indagare, eo ero tardior; ſed velocior ideo, ſi quivero. Non mediocres enim tenebrae in ſilva, ubi haec captanda: neque eo, quo pervenire volumus, ſemitae tritae: neque non in tramitibus quaedam obiecta, quae euntem retinere poſſint.* ¶ *Quoniam verborum novorum et veterum diſcordia omnis in conſuetudine communi, quot modis litterarum commutatio ſit facta, qui animadverterit, ſcrutari facilius origines poterit verborum. Reperiet enim eſſe commutata maxime propter bis quaternas cauſas. Litterarum enim ſit demptione, aut additione: et propter earum artationem aut commutationem; item ſyllabarum productionem.* ¶ *Nunc, ut ſingulorum verborum origines expediam, quatuor eorum explicandi ſunt gradus. Primus, in quo populus etiam venit. quis enim non videt, unde* Aeriſodinae *et* Viocurus? *Secundus, quo Grammatica deſcendit antiqua; quae oſtendit, quemadmodum quodque verbum poeta confinxerit; quod declinarit. hinc Pacuvius* rudentiſibilus; *hinc*, incurvicervicum pecus: *hinc*, chlamyde clupeat brachium. *Tertius gradus, a quo Philoſophia aſcendens pervenit, atque ea, quae in conſuetudine communi eſſent, aperire coepit; ut a quo dictum eſſet* oppidum, vicus, via. *Quartus, ubi eſt aditus et initia regis: quo ſi non perveniam, ſcientiam ad opinionem aucupabor. quod etiam nonnumquam in ſalute noſtra facit, cum aegrotamus, medicus. Quod ſi ſummum gradum non attigero, tamen ſecundum non praeteribo: quod non ſolum ad Ariſtophanis lucernam, ſed etiam ad Cleanthis lucubravi. Nolui praeterire eos, qui poetarum modo verba, ut ſint ficta, expediunt. Non enim videbatur conſentaneum quaerere me eo in verbo, quod finxiſſet Ennius, cauſam, negligere quod ante rex Latinus finxiſſet: quum poeticis multis verbis magis delecter quam utar, antiquis magis utar quam delecter. Annon potius mea verba illa, quae hereditate a Romulo rege venerunt, quam quae a poeta Livio relicta? Igitur quoniam haec ſunt tripartita* verba; *quae ſunt aut* noſtra, *aut* aliena, *aut* oblivia: *de noſtris dicam, cur ſint: de alienis, unde ſint: de obliviis, relinquam: quorum partem cum ita invenerim, ut opinor, ſcribam:*— Haec ibi Varro, quibus paulo poſt ſubiungit, Initiorum quadrigas eſſe, locum et corpus, tempus et actionem: quod ſtat aut agitatur, corpus eſſe: ubi agitatur, locum: dum agitatur, tempus: quod eſt in agitatu, actionem. quare quattuor eſſe genera prima rerum; totidem, verborum. Iſidorus quoque Originum libro 1, cap. 28, tradit, non omnia nomina ſecundum naturam a veteribus impoſita eſſe, ſed quaedam ſecundum placitum, ſicut et nos ſervis et poſſeſſionibus interdum, ſecundum quod placet noſtrae voluntati, nomina damus. hinc eſſe, quod omnium nominum etymologiae non reperiantur; quia quaedam non ſecundum qualitatem, qua genita ſunt, ſed iuxta humanae voluntatis arbitrium, vocabula acceperint. Eſſe autem etymologias nominum aut *ex cauſa* datas; ut *reges*, a recte agendo: aut *ex origine;* ut *homo*, quia ſit ex humo: aut *ex contrario*, ut *lutum* a lavando; dum lutum non ſit mundum; et *lucus*, quia umbra opacus parum luceat. quaedam etiam *ex nominum derivatione facta eſſe;* ut a prudentia *prudens*. quaedam *ex vocerum*,

urbium fluminumve nominibus traxisse vocabula. quaedam ex vocibus, ut ex garrulitate *garrulus*. quaedam *ex Graeco* in Latinum declinata esse: ut *silva*, *domus*, ex Graecis ὕλη, δόμος. multa etiam *ex diversarum gentium sermone* vocari: unde et originem eorum vix cerni, quod pleraque barbara nomina Latinis et Graecis sint incognita. Etymologiae vero cognitionem saepe necessarium habere usum in interpretatione: nam cum videris unde ortum est nomen, citius eius vim intelligi; et cognita etymologia, omnis rei inspectionem esse planiorem. Itidem et Fabius Quintilianus lib. 1, c. 9, inter alia scribit, Etymologiam habere aliquando usum necessarium, quoties interpretatione res de qua quaeritur eget: ut cum M. Caelius se esse hominem *frugi* vult probare, quia utilis sit multis, id est fructuosus; ideoque in definitionibus assignari Etymologiae locum. Nonnumquam et barbara ab emendatis discernere; ut cum quaeritur, *Triquetram* dici Siciliam an *Triquedram*, *Meridiem* an *Medidiem* oporteat, aliaque quae consuetudini serviunt. Continere autem in se multam eruditionem, sive illa ex Graecis orta tractemus, quae sunt plurima, praecipueque Aeolica ratione, cui est sermo noster simillimus, declinata: sive ex historiarum veterum notitia nomina hominum, locorum, gentium, urbium requiramus; unde *Bruti*, *Publicolae*, *Pici*: cur *Latium*, *Italia*, *Beneventum*: unde *Capitolium* et *Argiletum* appellata. Item illa minora, in quibus maxime studiosi eius rei fatigantur, qui verba paullum declinata, varie et multipliciter ad originem reducunt, aut correptis aut porrectis, aut adiectis aut detractis, aut permutatis litteris syllabisve; ut *Classis* a calando: *Lepus*, quasi leuipes: *Vulpes*, quasi volipes: *Merula*, quasi mera et sola volans. Quosdam non dubitasse omnem nominis caussam Etymologiae subiicere: ut ex habitu *Longos* et *Rufos*: ex sono, *Strepere*, *Murmurare*: etiam derivata, ut a velocitate dicitur *velox*: et composita pleraque his similia, quae sine dubio aliunde originem ducunt, et arte non egent. Sicut vero a sono hic Fabius et Isidorus tracta vocabula docent, ita et Homerum ad etyma passim allusisse manifestum est, ut cum dicit *εἰπεῖν ἔπος*, *ἔπος εἴπας*, et similia. item Il. *τ*, v. 91, et 129, *Ἄτη ἣ πάντας ἀᾶται*: Il. *ϑ*, *Τῇδ' ἄτῃ ἄασας*: illic proprie, hic appellative accepto *ἄτης* vocabulo. Sic Il. *β*, *Αὐτὰρ ὁ κηρύκεσσι λιγυφϑόγγοισι κέλευε Κηρύσσειν ἀγορήνδε καρηκομόωντας Ἀχαιούς. Οἱ μὲν, ἐκήρυσσον· τοὶ δ', ἠγείροντο μάλ' ὦκα*: satis evidenter declarans *κήρυκας παρὰ τὸ κηρύσσειν*, et *ἀγορὰν παρὰ τὸ ἀγείρειν* appellatam. et rursum Od. *τ*, *τίϑεσϑ' ὄνομ' ὅττι κεν εἴπω· Πολλοῖσιν γὰρ ἔγωγε ὀδυσσάμενος τόδ' ἱκάνω. Τῷδ' Ὀδυσεὺς ὄνομ' ἔστω ἐπώνυμον*: significans *τὸν Ὀδυσσέα* inde nominatum, quod avus ipsius Autolycus *πολλοῖς ὠδύσατο*, et multi vicissim ipsi, ob insignes eius versutias, succensuerunt. Ad Varronem porro ut redeam, is, institutis sex libris, quemadmodum rebus Latina nomina essent imposita, priores de disciplina originis verborum fecit; posteriores de verborum originibus: ac primo quidem volumine exposuit quae contra etymologicam disciplinam dicuntur, cur neque sit, neque utilis sit: in secundo, quae pro ea dicuntur, quae sit, et cur ea sit: in tertio, quae de ea dicuntur, seu quae sit etymologiae forma; ut ipsemet Varro in quarti principio et sexti fine testatur. Quae vero a Graecis tracta sint vocabula, inter alios Cloatius et Hypsicrates exposuerunt, ut A. Gell. tradit l. 16, c. 12. nam et Fabius Quintilianus lib. 1, c. 9, diserte scribit, Romanum sermonem e Graeco maxima ex parte conversum esse, et nos confessis quoque Graecis uti verbis, ubi nostra desunt; sicut illi a nobis nonnumquam mutuantur. Haec ipsa *Etymologia, quae verborum originem inquirit*, (inquit ibidem idem Fabius) *a Cicerone dicta est* Notatio: *quia nomen eius apud Aristotelem invenitur σύμβολον, quod est* Nota: *nam verbum ex verbo ductum, id est* Veriloquium, *ipse Cicero, qui finxit, reformidat. Sunt qui vim potius intuiti*, Originationem *vocent*. Haec

ille. Locus autem Ciceronis, qui a Fabio ibi allegatur, exſtat in Topicis, his verbis: *Eſt autem* Notatio, *cum ex vi nominis argumentum elicitur; quam Graeci* ἐτυμολογίαν *appellant, id eſt verbum ex verbo* Veriloquium. *nos autem, novitatem verbi non ſatis apti fugientes, genus hoc* Notationem *appellamus: quia ſunt verba rerum notae. itaque hoc idem Ariſtoteles* σύμβολον *appellat, quod Latine eſt Nota.* ubi Boethius, *Notatio eſt*, inquit, *quoties ex nota aliqua rei, quae dubia eſt, capitur argumentum.* Nota *vero eſt, quae rem quamque deſignat. quo ſit, ut omne nomen nota ſit; idcirco quod notam faciat rem, de qua praedicatur:* — Et mox, *Interpretatio vero nominis,* ἐτυμολογία *Graece, Latine* Veriloquium *nuncupatur.* ἔτυμον *enim verum ſignificat;* λόγος *orationem. Sed quia id* Veriloquium *minus in uſu Latini ſermonis habebatur, interpretationem nominis* Notationem *Tullius appellat.* Haec ibi Boethius. *Etymi* autem vocabulo utitur ipſe quoque Cicero, ut 16 ad famil. epiſt. 10, *docui te,* Fides *etymon quod haberet:* et Varro Rei ruſt. l. 1, c. 48, de gluma, *Videtur vocabulum etymon habere a glubendo; quod eo folliculo deglubitur granum.* Eſt autem *Etymologia* Ciceroni Academ. quaeſt. lib. 1, *verborum explicatio, qua de cauſa quaeque ita nominata ſint:* Euſtathio 1408, 15. λόγος ἐπαληθιζομένην δεικνὺς τὴν λέξιν τῇ φύσει τοῦ πράγματος. Vale, amice lector, et inter ceteros huius editionis adiutores etiam Marburgenſi Academiae bene precare, quae mihi ad promovendam in talibus rem litterariam annuum honorarium libens volensque confert.

ΜΑΡΚΟΣ Ὁ ΜΟΥΣΟΥΡΟΣ

ΤΟΙΣ ΕΝ ΠΑΤΑΒΙΩι ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΙΣ ΕΥ ΠΡΑΤΤΕΙΝ.

Οἱ μὲν ἑλληνικῶς ἐντυποῦν ἐγχειρήσαντες ἕκτον ἔτος ἤδη τουτὶ οὐκ ἀπεικότως ηὐδοκιμήκασιν. ὅπου γὰρ οἱ τοὺς ἄνω χρόνους ἕν τι τῶν πρὸς τὴν κοινὴν ταυτηνὶ τροφὴν εὑρηκότες εἰς θεοὺς τελεῖν ἐνομίσθησαν, ἦπου μείζονος ἂν, εἴπερ ἐφικτὸν, ἄξιοι τιμῆς ἐπιτυχεῖν, οἷς ἐξεγένετο φανῆναι πορισταῖς τῆς ὡς ἀληθῶς καὶ μάλιστα προσηκούσης ἀνθρώπῳ τροφῆς, τῆς ἐν μαθήμασι καὶ βιβλίοις. ὧν τά γε σεμνότερα καὶ τῆς σπουδαιοτέρας ὄντα μερίδος ἤδη τοῖς πᾶσιν ἐκ προχείρου λαβεῖν, ὑπὸ τῶν ἐννοησάντων τουτὶ τοὖργον ἐνταῦθα, τέως οὐκ ὂν,. ἐκδοθέντα. τῶν δέ γε νῦν εἰς ταὐτὸ τοῦτο καθέντων ἑαυτοὺς οὐ μᾶλλον προπέτειαν καταγνωστέον ὡς ἐπὶ τοῖς πρεσβυτέροις εὖ ἔχουσιν ἐπιβεβληκότων, ἢ μεγαλοφυΐας ἀγαστέον ὡς οὐ δυσαντίβλεπτον ἡγησαμένων εἶναι τὸ φθάσαν, ἀλλὰ μηδαμῶς ἀποδυσπετησάντων εἰς τὸ μὴ μόνον ἐνατενίσαι τοῖς ἀρχιτέκτοσιν, ἀλλὰ καὶ τὸ χάριεν καὶ εὔρυθμον τῇ καινουργίᾳ προσθεῖναι. τούτων δὲ, τῶν δευτέρων φημὶ, τὰ κυριώτατα τυγχάνει μέρη Νικόλεώς τε ὁ Βλαστὸς, καὶ Ζαχαρίας ὁ Καλλιέργης, ἄμφω Κρῆτε καὶ πολίτα ἐμώ. ὧν ὁ μὲν, οὕτως ἐναργῆ καὶ θαυμαστὰ σημεῖα τῆς ἰδίας ἐξήνεγκεν ἐλευθερίας, ὡς περιττὸν εἶναι ταύτην εὐφημεῖν, ὄψει κρίνεσθαι δυναμένην· ὁ δὲ, φιλοπόνως τὰ περὶ τὴν τέχνην, εἴπέρ τις ἄλλος, ἐκμελετήσας, οὕτω τραχεῖάν τινα καὶ μεστὴν ἱδρῶτος ὡδοιπόρησεν, ὡς πολλοὺς ὑπάρξαι ποτὲ τοὺς ἐλπίσαντας ἐκ μέσης αὐτὸν ἀναστρέψειν καμόντα. ἀλλ' ὅμως ἤνυσε, καὶ πρὸς τὸ τέρμα χαίρων ἀφῖκται, καὶ μονονοὺ παρὰ τοῖς πλείοσιν ὑμῶν ἀνηγόρευται στεφανίτης· λέγω δὲ δι' οὓς ἐξεπόνησε τύπους, μηδενὸς κατ' ἴχνη χωρῆσαι τολμήσας, δέει τῆς παρανόμων γραφῆς. ἐπὶ δὴ τούτοις οὐ κατερρᾳθύμησεν· ἀλλὰ χρυσέας ὑποστήσας κατὰ Πίνδαρον εὐτυχεῖ θαλάμῳ κίονας τοὺς χαρακτῆρας, ἠπείχθη καὶ θεητὸν πῆξαι τάχιστα μέγαρον. ἀρχὴν δὲ πασῶν ἐπικαιροτάτην ἐποίησε, καὶ πρὸς ἣν τὰ ἑκάστοτε τυπωθησόμενα καθιστάμενος ἥκιστα ἂν ἁμάρτοι· ἐκείνης γὰρ τῆς βίβλου κατήρξατο, ἥτις παρὰ τὰ προπύλαια τῆς ἀληθινῆς ἑστῶσα παιδείας, ἵνα τι καὶ κεβητίσω, τοῖς μαθητιῶσι τὼ χεῖρε φιλοφρόνως προτείνει εἰς ὑποδοχήν. οὓς ἐπειδὰν εὖ μάλα σπαργανώσῃ καὶ διαπλάσῃ, πλάσιν, ὦ θεοὶ, τὴν ἀρίστην τε καὶ καθαρωτάτην, ἀσφαλῶς ὁμιλεῖν ἐπιτρέπει, μάλιστα μὲν ἅπασι τοῖς ποιηταῖς, οὐχ ἥκιστα δὲ τῶν πάντων Ὁμήρῳ, τῷ τὰς ἀρχὰς καὶ τὰ σπέρματα παρασχόντι τοῖς ἐπὶ τῇ ἀκροπόλει σοφοῖς. οὐδεμία γὰρ, ἢ κομιδῇ ὀλίγαι τῶν παρ' ἐκείνῳ τραχειῶν ἅμα καὶ σκληρῶν λέξεων, ἃς ἐτυμολογικώτερον οὐκ ἀναπτύσσει καὶ σαφηνίζει, οὐ δυσευρέτως, ἀλλὰ κατὰ τὸ ἐφεξῆς τῶν στοιχείων τὰ ζητούμενα τοῖς διεξιοῦσιν εὐμνημονεύτως ἐκποριζόμενος· οὕτω γε μὴν νουνεχόντως καὶ χαριέντως, ὥστε μηδένα τῷ τῆς ἀναγνώσεως ἀποκναίειν ὁμοιοτρόπῳ· ἀλλ' ὁτὲ μὲν μύθοις, ὁτὲ δ' ἱστορίαις οὐ κατημαξευμέναις, ἀλλὰ σπανίως εὑρισκομέναις, ἐκ παραδρομῆς τὸν μετιόντα διαναπαύειν. πρὸς δὲ τούτοις ἀποδείκνυσιν οὐκ ὀλίγα δι' ὧν ἐκτίθεται κανόνων, ἀρχαίοις καὶ διαπρεπέσιν ἀνδράσι παραδοθέντων. οὓς ἐνίοτε μέν τισι δοκοῦντας οὐ μάλα ὁμοφωνεῖν,

διαλλάττει· ἔστι δ' ὅτε τῇ παρ' ἑαυτοῦ ῥοπῇ ἑτεραλκέα τὴν νίκην ἐποίησε. τῷ τοίνυν Ἑλληνικῆς ἀρύσασθαι πηγῆς ἐφιεμένῳ πάρεστιν ἀφθόνως ἐμπλησθῆναι τοῦ ποτοῦ, καὶ κύδην ἐπιῤῥέοντι τῷ κρουνῷ τὴν κεφαλὴν ὑποθεῖναι. ὁ γὰρ ἓν τοῦτο κεκτημένος, εἴτε τις κέρας Ἀμαλθείας αὐτὸ βούλοιτο καλεῖν παντοίοις καρποῖς ὑπερβρύον, εἴτε κηρίον, εἴτε κήπους Ἀδώνιδος, τὴν ἐπιτομωτάτην ἐβάδισε. πᾶσαν γὰρ ἔχειν ἐν ἑαυτῷ τὴν Ἑλλάδα νομιζέτω· καὶ μηκέτι πόρσιον ἄλλο παπταινέτω, εἴποι ἂν ἡ Θηβαία λύρα. καὶ περὶ μὲν τούτων πόλλ' ἂν εἶχον εἰπεῖν, εἰ μὴ, μεταξὺ ταῦτα γράφων, ᾐσθόμην ἐμαυτοῦ περαιτέρω ἢ κατὰ μέτρον ἐπιστολῆς ἐξοκείλαντος. ἡ δὲ διόρθωσις, περὶ ἧς οὐ χεῖρόν οὐδὲ τοῦ λόγου πάρεργον εἰπεῖν, ἐργώδης ὑπῆρξε καὶ χαλεπὴ διενεγκεῖν, κατ' ἔνδειαν ὑγιῶς ἐφ' ἅπασιν ἔχοντος ἀντιγράφου· ὧν γὰρ ἦν εὐπορία, ταῦτ' εἰ καὶ ἄλλως παλαιὰ καὶ ἀξιόπιστα, ἀλλ' οὖν ἀσαφῆ καὶ γρίφων ἀνάμεστα, καὶ διὰ τοῦτό τινος εἰκαστοῦ Οἰδίποδι παραπλησίου δεόμενα. οὐ μὴν ταύτῃ γε τὴν ὁρμὴν ἀνῆκεν ὁ τοὔργον ἐπιτραπείς· ἀλλὰ τὰ μὲν ἐκ τῶν ταὐτὰ ξυντυχίᾳ τινὶ πραγματευσαμένων ἐπιλεξάμενος, τὰ δὲ τοῖς ὀλίγῳ πρότερον εἰρημένοις ὑποσημαίνεσθαι περὶ τῶν ἐφεξῆς συνείς, ἐτελεσιούργησε μὲν ἐκεῖνος ἀγαθῇ καὶ λαμπρᾷ τῇ τύχῃ· εἰ δὲ μικρ' ἄττα τινες ἐκφαυλίσουσιν, αὐτοὶ μὲν τοῦ πονηροῦ κόμματος εἶναι καὶ τοῦ Μώμου δόξουσι μιμηταί· ὃς τὰ μὲν ἄλλα τῆς Ἀφροδίτης οὐκ εἶχε κατηγορεῖν, ἓν δὲ μόνον ἀποστέργειν ἔλεγεν, ὅτι τρύζον αὐτῆς τὸ σανδάλιον ὀχληρὸν εἴη τοῖς ἀπαντῶσι τῷ ψόφῳ. τοῖς δὲ νεωστὶ τουτοισὶ γραικοτύποις οὐδὲν ἧττον καθ' ὁδὸν προχωρήσει τὰ τῆς εὐδοκιμήσεως· οἷς ἀπόχρη μόνων ὑμῶν, ὦ φιλέλληνες, ἐπιτυχεῖν εὐμενῶν, ὡς ἐν παιδείᾳ πολυψηφοτάτων καὶ τὴν λευκὴν ἀεὶ καὶ νικῶσαν χαριζομένων τοῖς ὑπὲρ τῆς ὑμετέρας ἀσχολουμένοις σχολῆς. εὐτυχεῖτε.

IN ETYMOLOGICON EPIGRAMMATA.

ΜΑΡΚΟΥ ΜΟΥΣΟΥΡΟΥ ΤΟΥ ΚΡΗΤΟΣ.

Ἐκ πόθεν ἀφράστοιο φανεὶς, φύγαδ' ἔτραπεν ἄφνω
αἰετὸς οἰωνῶν ὑψιπέτης ἀγέλην.
Τεθρίππων ἐπιβὰς, σέλας ἠμάλδυνεν ὁμαίμου
ἥλιος, ἠδ' ἄστρων φροῦδον ἔθηκε φάος.
Τὰς δὲ χαρακτήρων ἀπεμάξατο τῶνδε τὰ πρόσθεν
γράμματα, καὶ ῥίνης ἔκγονα καὶ δονάκων.
Θηεῦμαι γλυφανῆς πῶς τις σμίλης κοπίδεσσι
ξέσσε περιπλέκτων ὄρχατον ὧδε τύπων·
Πῶς δὲ μεταξὺ τόνους γραμμῶν στήριξεν ἀάπτους
ἰθυτάτων, φθόγγοις πάντας ἐπικρεμάσας.
Ἀλλὰ τί θαυμαίνω Κρητῶν φρένας, οὓς ποτ' ἐφετμαῖς
Πατρὸς Ἀθηναίη δαίδαλα πολλὰ δάεν.
Κρὴς γὰρ ὁ τορνεύσας· τὰ δὲ χαλκία Κρὴς ὁ συνείρξας·
Κρὴς ὁ καθ' ἓν στίξας, Κρὴς ὁ μολυβδοχύτης·
Κρὴς δαπανᾷ, νίκης ὁ φερώνυμος· αὐτὸς ὁ κλείων
Κρὴς τάδε· Κρησὶν ὁ Κρὴς ἤπιος αἰγίοχος.
Τοὶ γὰρ ἅμ' εὐχάμεσθα· πέλοι γενετῆρα χορηγοῦ
μὴ δίχα μαντοσύνης οὔνομα παιδὶ θέμεν·
Νικῷ δ' ἀντιπάλους. νεῦσε Ζεύς. οἱ γὰρ ἀφ' ἱρῆς
Ἑλλάδος Ἑλλάνων παισὶ πρέπουσι τύποι.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΡΗΓΟΡΟΠΟΥΛΟΥ ΤΟΥ ΚΡΗΤΟΣ.

Ἄνθεα γραμματικῆς δρέψαι ποθέων, ξένε, τάνδε
λάζευ ἀφειδήσας βύβλον ἐπωφέλιμον.
Τὰν τᾶσ', οὐκ ὀλίγων δαπάναις, προὔθηκεν ἑτοίμην
Νικόλεως ὁ Κρὴς, Βλαστὸς ἐπωνυμίην.

FEDERICVS TVRRISANVS

STVDIOSIS S. D.

Si, quas artes tum ad uſum vitae, tum ad animorum cultum maiores olim noſtri excogitarunt, eas induſtria ſua poſteri non auxiſſent, ſane perexigua fuiſſet ex iis utilitas conſecuta: propterea quod, qui primi eas invenerunt, informaſſe potius quam abſolviſſe videri poſſint. Nec ſecus in iis ipſis artibus accidiſſet, ac ſolet in agris fertilibus evenire; qui, ſi negligantur, dominos parum aut nihil iuvant: iidem rurſus, ſi excolantur, fructus ferre uberrimos conſueverunt: ut plus in cultu quam in ipſo fundo poſitum eſſe cernatur. Quamobrem qui dant operam, ut maiorum inventis addant, hi, ſi modo ſpectetur utilitas, non minus quam inventores, hominum generi profuiſſe exiſtimandi ſunt. Quod ego ita eſſe cum ſemper indicaſſem, cumque Aldinos libros, aliosque complures rurſus typis reddere ſtatuiſſem: tametſi poteram ea diligentia contentus eſſe, qua ſumma adhibita, pater meus Andreas Turriſanus, eiusque gener Aldus illos, dum viverent, impreſſerunt: ut tamen ſtudioſis, quoad poſſem, ad honeſtas diſciplinas capeſſendas adiumento eſſem, decrevi omne ſtudium in eo ponere, ut emendatiores locupletioresque poſthac exeant. Cuius rei veluti ſpecimen eſſe poterit magnum hoc ETYMOLOGICVM Graecae linguae. In quo multa deſiderari cum animadvertiſſem, tot dictionibus, et iis exquiſitiſſimis, augendum curavi, ut qui liber antea et videri poterat, et certe erat imperfectus, is deinceps induſtria ſumptuque noſtro et abſolutiſſimus et diſcentibus utiliſſimus ſit futurus. Atque ut eae ipſae dictiones, quas ſuis cum etymologiis huic libro addidimus, facilius cognoſcantur, ſingulis aſteriſcum appoſuimus. Ceteros libros, quos praeparavimus: praeparavimus autem plurimos: non multo poſt curabimus imprimendos. De quibus omnibus ut bene aliquando mereremur, primum veſtra cauſa adducti ſumus: nam vel ob hoc utilitas veſtra nobis curae eſſe in primis debet, quod a familia noſtra poteſtis iam pro iure veſtro libros emendatiſſimos exſpectare: deinde etiam nonnihil noſtra: ut, quoniam maiores noſtri laudem in hoc genere maximam conſecuti ſunt, viderique poſſunt eam nobis quaſi per manus traditam et haereditariam reliquiſſe, ad eam nos acceſſionem potius aliquam attuliſſe, quam de ea minuiſſe quidpiam videamur. Valete.

AVCTORES AB ETYMOLOGO CITANTVR HI:

Abro gr.
Acestodorus
Acusilaus
Aeschines
Aeschylus
Agathias
Agatho
Agathocles
Alcaeus
Alciphro
Alcman
Alexander III
Alexion gr.
Alexis com.
Amerias gr.
[illegible] gr.
Ameinias
Amphis
Ammonius
Anacreon
Anaxandrides
Anaxilas
Andocides
Andro
Androtio
Antimachus
Antipater
Antiphanes
Antipho
Aphthonius
Apio
Apollodorus III
Apollonius III
Apollophanes
Aratus
Archilochus
Archippus
Aristarchus gr.
Aristocles
Aristodemus
Aristonicus
Aristonymus
Aristophanes II
Aristoteles
Aristoxenus
Arrianus
Artemidorus
Asius
Asclepias seu Asclepiades
Athamas
Athenaeus
Athlius seu Aethlius
Atticus gr.
Axionicus

Babrius
Bacchylides
Basilides
Basilius th.
Besantinus seu Bisantinus
Callias
Callimachus
Cephalo hist.
Cephalus or.
Charax II
Chares gr.
Charon
Choeroboscus
Chrysippus
Clearchus phil.
Clemens gr.
Cleo eleg.
Clidemus seu Clitodemus
[illegible]
Cornutus
Crates II
Cratinus II
Critolaus
David pr.
Dectio sch.
Demetrius II
Demo
Democritus
Demonicus
Demopho
Demosthenes
Dercyllas
Dexippus
Didymus
Dinarchus
Dio
Diodorus
Diogenes gr.
Diogenianus
Dionysius th.
Dionysius gr. II
Dionysius hist. II
Diotimus
Diphilus
Dorotheus
Duris
Empedocles
Enomides
Epaphroditus
Epicharmus
Eratosthenes II
Erennius Philo
Eubulus

Eudaemon
Eudoxus
Euemerus
Eulogius Sch.
Eunomius haer.
Euphorio
Euphorus seu Ephorus
Euphronio
Euphronius gr.
Eupolis
Euripides
Favorinus
Georg. Choerob.
Harmatius
Hecataeus
Hedylus
Hegesippus
Hellanicus
Heracleo
Heraclides III
Heraclitus II
Hercules gr.
Herennius Ph.
Hermapias
Hermippus
Herodianus
Herodotus h.
Herodotus gr. seu Herodorus
Herotheus
Hesiodus
Hierocles
Hippocrates
Hipponax
Homerus
Hyperides
Iason gr.
Ibycus
Illustrii F. gr.
Ioannes III
Iob
Ion
Iosepus
Irenaeus
Isaeus
Isocrates
Ister
Iuba
Iulius Claudius
Leander
Leocrines gr.
Libanius
Lucianus
Lycophron
Lycurgus or.

Lysanias gr.
Lysias or.
Manetho
Marsyas hist.
Melanthius
Meleager
Menander II
Menecles
Menecrates
Methodius gr.
Mimnermus
Mnaseas
Moses
Myrsinus et Myrsinthus, s. Myrsilus
Neanthes
Neoptolemus
Nicadius
Nicander
Nicanor
Nicocharis
Nicocles
Nicolaus
Nicophon
Nicostratus
Nymphis
Oppianus
Orbicius
Origenes gr.
Orion gr.
Orpheus
Orus gr.
Palamedes
Pamphilus gr.
Panyasis
Parmenius
Parmeniscus gr.
Parthenius
Paulus apost.
Petronius gr.
Phainus gr.
Phanias
Phanodemus
Pherecrates
Pherecydes
Philarchus
Phileas
Philemo
Philetas
Philias
Philo
Philochorus
Philostephanus
Philoxenus
Photius

Phrynichus II
Pindarus
Pisander
Pius
Plato II
Plutarchus II
Polemo
Polybius
Polyides
Polyzelus
Porphyrius
Posidippus
Posidonius
Proclus
Proteas
Protomachus
Ptolemaeus
Pythagorei seu Pythagorici
Pytho
Rhianus
Salustius gr.
Sappho
Seleucus gr.
Serenus
Sergius gr.
Sibylla
Sidonius
Simonides
Simus seu Semus
Socrates gr.
Sophocles
Sophron
Soranus
Stephanus
Stesichorus
Stesimbrotus
Strabo
Strattis
Symmachus gr.
Tarantinus
Teleclides
Teucer II
Theagenes gr.
Themistagoras
Theo
Theochoretus
Theocles
Theocritus
Theodoretus
Theodorus
Theodotus
Theognis
Theognotus
Theopompus II

Theophrastus
Theseus
Thucydides
Thyillus seu Diyllus
Timachidas
Timaeus
Timotheus
Tranquillus
Trypho
Tyrannio
Xanthus
Xenagoras
Xenio
Xenocrates
Xenophanes
Xenophon
Zeno gr.
Zenobius
Zenodotus
Zoilus

Item a patria denominati,
Aetolus
Alexandrinus
Bithynus
Cyrenaeus p.
Milesius l.
Soranus
Tarentinus
Tarraeus
Thrax.

sic
Chaldaei
Dryopes seu Druidae

A studio et professione
Philosophi
Rhetores seu Oratores
Poetae: *et speciatim*
Heroici
Epici
Cyclici
Elegiogr.
Epigramm.
Epithalam.
Iambici
Tragici
Comici
Lyrici
Grammatici accurati
οἱ τεχνικοί
οἱ ἐξηγηταί
οἱ ὑπομνηματογράφοι
οἱ γλωσσογράφοι
Etymologi.

et κατ' ἐξοχὴν
Philosophus
ὁ συγγραφεύς
ὁ περιηγητής
Poeta
Comicus
Psalmoedus
Theologus
ὁ τεχνικός, Choeroboscus, ut puto.

Sed et libri,
Argonautica
Bithyniaca
Corinthiaca
Dionysiaca
Divina
Euangelia
Iambi
Hymni vet.
Leucadia
Naxia hist.
Philippica VII
Oracula
Phoronis
Polycharia
Psalmi
Punica hist.
Thebais, *et similia.*

sic
Aureus liber
Omnigena materia
Lexica
Etymologica
Atticismi
τὰ ἐξηγητικά
ἡ ἑρμηνεία
Commentaria
Scholia
Communis opinio
Communis consuetudo
Traditio veterum

Dialecti
Communis
Ionica
Attica
Aeolica
Dorica; *et speciatim*
Alexandrini
Ambraciotae
Apolloniatae
Arcades
Bithyni
Boeoti
Chii
Cnidii
Corinthii
Cretenses
Cyprii
Cyriani seu Cyrenaei
Ephesii
Eretrienses
Gortynii
Hermionenses
Lacones
Lycii
Lydi
Macedones
Megarenses
Messapii
Messenii
Nicaenses
Oropii
Pamphyli
Pergaei
Phryges
Pontici
Rhegini
Rhodii
Samii
Siculi
Syracusani
Thessali
Thraces
Troezenii. *et remotiores*
Itali, *qui et Latini et Romani*
Indi
Persae
Phoenices seu Poeni
Syri
Turci

Quae autem loca singula citentur, docet Index.

ΕΤΥΜΟΛΟΓΙΚΟΝ ΜΕΓΑ

ΚΑΤΑ ΑΛΦΑΒΗΤΟΝ.

ΤΟ ΑΛΦΑ ΜΕΘ' ΕΑΥΤΟΥ.

Ἄλφα τὸ στοιχεῖον, παρὰ τὸ ἄλφω τὸ εὑρίσκω· πρῶτον γὰρ τῶν ἄλλων στοιχείων εὑρέθη. ἢ ἀπὸ τοῦ κατὰ ἀμοιβὰς πολιτεύεσθαι· ἀλφεῖν γὰρ τὸ ἀμείβειν.

* Ἀάατος, ἀντὶ τοῦ ἄατος, πλεονασμῷ τοῦ ἑνὸς α.

* Ἀάθικτος, ἀντὶ τοῦ ἄθικτος, ὁ ἄαπτος, παρὰ τὸ θίγω τὸ ἅπτω, καὶ α στερητικὸν, καὶ πλεονασμῷ τοῦ δευτέρου α.

Ἄατος, ἄνευ ἄτης· ὅ ἐστιν ἀβλαβής. δύναται δὲ καὶ ὁ χαλεπὸς καὶ ὁ βλαβερὸς ἀκούεσθαι. ἴσως καὶ αὐτὸ παρὰ τὴν ἄτην, ἐπιτάσει τοῦ ἄλφα. οὕτω Μεθόδιος. ἢ ἀπὸ τοῦ ἄω τὸ βλάπτω, ἄσω ἄτος καὶ ἄατος· Ἄγρει δή μοι ὄμοσσον ἀάατον στυγὸς ὕδωρ: — ἢ τὸ ἀβλαβὲς, ἢ πολυβλαβές. ἀβλαβὲς μὲν, τοῖς εὐόρκοις· πολυβλαβὲς δὲ, τοῖς ἐπιόρκοις.

Ἄασας, ἔβλαψας· ἐπιτάσει τοῦ α. καὶ ἀασάμην, ἐβλάβην. ἀπὸ τοῦ ἄω τὸ βλάπτω, ὁ μέλλων, ἄσω· ὁ ἀόριστος, ἆσα, καὶ ἐπιτάσει τοῦ α, ἄασα, ἀντὶ τοῦ ἔβλαψα. Ἆσέ με δαίμονος αἶσα κακὴ, καὶ ἀθέσφατος οἶνος: — ὁ μέσος, ἀσάμην, καὶ πλεονασμῷ τοῦ δευτέρου α, ἀασάμην.

Ἀάσχετον] Μητρός τοι μένος αἰὲν ἀάσχετον οὐκ ἐπιεικτόν: ἀντὶ τοῦ ἀκατάσχετον, ἀκατακράτητον, μέγα. ἀπὸ τοῦ σχῶ, σχῆμι, ἔσχηκα, ἔσχεμαι, ἔσχεσαι, ἔσχεται· σχετὸς, καὶ ἄσχετος· καὶ πλεονασμῷ τοῦ α, ἀάσχετος.

Ἄαπτος] ὅτε κέν τοι ἀάπτους χεῖρας ἐφείω: — παρὰ τὸ ἅπτω, ἁπτούς, καὶ ἀάπτους, ἤγουν τὰς ἄγαν ἁπτομένας· ἢ ὧν οὐκ ἄν τις ἅψαιτο, οἱονεὶ ἀπροσίτους, ἀπροσπελάστους. τὸ δὲ, καθαπτὸς ἐν πεύκαισι Παρνασοῦ, παρ' Εὐριπίδῃ: — ἐκ τοῦ καθάπτω γέγονε καθαπτός. οὕτω Φιλόξενος· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς, τὰς μὴ δυναμένας φθαρῆναι λέγει σημαίνειν τὸ ὄνομα, κατασκευάζων οὕτως. ἔστιν ἶψ ζῶον ἐσθίον τὰ ξύλα, καὶ κλίνεται ἰπός: ἐκ τούτου γίνεται ῥῆμα, ἰάπτω. ἐξ οὗ ῥηματικὸν ὄνομα, ἰαπτούς· καὶ κατὰ στέρησιν, αἰάπτους· καὶ κατ' ἔλλειψιν τοῦ ι, ἀάπτους. οἱ μὲν οὖν δασύνουσι τὴν δευτέραν, ἀποδιδόντες ἀπροσπελάστους· οἱ δὲ ψιλοῦσιν, ἀπτοήτους· ἔνιοι δὲ, ἀνεφίκτους, ἢ χαλεπάς· ἵν' ᾖ τὸ μὲν πρῶτον, ἐκτεταμένον· τὸ δὲ δεύτερον, συνεσταλμένον.

* Ἀασίφορος, ὁ τὴν ἄτην φέρων.

Ἀαγὲς, ἄθραυστον, ἀπὸ τοῦ ἄγω τὸ κλάνω, ἀγής· καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ ἄλφα, ἀαγής· τὸ οὐδέτερον, ἀαγές. ἢ τὸ ἄθραυστον κατὰ στέρησιν, ἢ τὸ πολύθραυστον.

ΤΟ ΑΛΦΑ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΒΗΤΑ.

Ἄβαλ, ἐπίῤῥημα. παρὰ τὸ βάλλω, κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ λ καὶ τοῦ ω, καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ ἄλφα, ἄβαλ καὶ ἄβελ, παρὰ τὸ ἀβάλε ἐπίῤῥημα, ὡς τὸ, Ἀβάλε σοι Στέφανε· εἰδωλολάτρησας. 2

Ἄβαξ, κυρίως ὁ μὴ ἔχων βάσιν· καταχρηστικῶς δὲ, καὶ ἐπὶ οἱασδήποτε σανίδος. οὕτως Ὠρίων. γίνεται δὲ παρὰ τὸ βῶ τὸ βαίνω.

Ἀβαρνίδα· οἷον, Περκώτην δ' ἐπὶ τῇ καὶ Ἀβαρνίδα ἠμαθόεσσαν: — Περκώτη δέ ἐστι πόλις Τροίας· Ἀβαρνὶς δὲ, πόλις Λαμψάκου. ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ τοιαύτης αἰτίας. Διονύσου ἐρασθεῖσα Ἀφροδίτη, ἐμίγη αὐτῷ. ἀναχωρήσαντος δὲ τούτου εἰς τὴν Μηδικὴν, ἐγαμήθη Ἀδώνιδι. ὡς δὲ ἦλθεν ὁ Διόνυσος, στέφανον ποιήσασα, ἀπήντησεν αὐτῷ. ᾐδεῖτο δὲ ἀκολουθῆσαι αὐτῷ, διὰ τὸ γεγαμῆσθαι· εἰς δὲ Λάμψακον ἀναχωρήσασα, τὸν ἐξ αὐτοῦ κυοφορούμενον ἐβούλετο ἀνελεῖν. ἡ δὲ Ἥρα ζηλοτυπήσασα, μεμαγευμένη τῇ χειρὶ ἐφήψατο τῆς γαστρὸς αὐτῆς· καὶ ἐποίησεν αὐτὴν τεκεῖν παῖδα· ὃν Πρίηπον ὀνομασθῆναι, ἄσχημον, καὶ βαθυαιδοῖον· καὶ τοῦτον ἀπαρνήσασθαι αὐτὴν τὴν Ἀφροδίτην· καὶ ἀπὸ τούτου, Ἀπαρνίδην κληθῆναι· κατὰ δὲ ἐναλλαγὴν τοῦ στοιχείου, Ἀβαρνίδην. οὕτως Ὦρος ὁ Θηβαῖος ἐτυμολόγος. τὸ ἐθνικὸν, Ἀβαρναῖος καὶ τὸ θηλυκὸν, Ἀβαρναίη.

* Ἀβακήμων, ὁ ἄλαλος, ὁ ἐστερημένος τοῦ βάζειν.

Ἀβάκησαν, ἀντὶ τοῦ ἠγνόησαν. ἔστι δὲ ἡ λέξις ῥητορική· οἷον, Τῷ δ' ἴκελος, κατέδυ Τρώων πόλιν· οἱ δ', ἀβάκησαν: — σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἠσυνέτησαν· παρ' ἄλλοις δὲ τὸ ἡσύχασαν. ἔστι βάζω τὸ λέγω· ὅπερ ἀπὸ τοῦ βράζω κατὰ συγκοπὴν γίνεται. ὁ παθητικὸς παρακείμενος, βέβακται· οἷον, ἔπος δ' εἴπερ τι βέβακται: — καὶ ὥσπερ παρὰ τὸ φυλάσσω πεφύλακται φυλακτὸς, καὶ τέτακται τακτὸς, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἄτακτος ἀτακτῶ, οὕτω καὶ βέβακται βακτός· καὶ ῥῆμα ἐξ αὐτοῦ ἀβακτῶ, ὡς ἄτακτος ἀτακτῶ· καὶ ἀφαιρέσει τοῦ τ, ἀβακῶ· ὅθεν καὶ τὸ ἀβάκησαν· σημαίνει δὲ τὸ ἠγνόησαν. οἱ γὰρ ἀγνοοῦντες, οὐκ ἔχουσιν ὅ τι λέγειν. ἔστιν οὖν τὸ τοιοῦτον, ὅτι ἄφωνοι δι' ἄγνοιαν ἐγένοντο.

* Ἀβακίζω, ἡσυχάζω, ἀπὸ τοῦ ἀβακῶ.

Ἀβακής, ἀπὸ τοῦ βάζω τὸ λέγω· οἷον, Οἵτ' εὖ μὲν βάζουσι, κακῶς δ' ὄπιθεν φρονέουσιν: — κέχρηται δὲ αὐτῷ Σαπφώ· οἷον, Ἀλλά τις οὐκ ἔμμεν παλιγκότων ὀργάνων· ἀλλ' ἀβακὴν τὰν φρένα ἔχω: — ἀντὶ τοῦ ἡσύχιον καὶ πρᾶον. παρὰ τὸ ἀβακὴς οὖν γίνεται ἀβακῶ, ὥσπερ εὐσεβὴς εὐσεβῶ. ἐκ τούτου δὲ γίνεται

ἀβακίζω. Φησὶν Ἀνακρέων· Ἐγὼ δὲ μισέω πάντας, οἳ χθονίους ἔχουσι ῥυθμοὺς καὶ χαλεποὺς· μεμάθηκα σε, ὡς μεγίστη τῶν ἀβακιζομένων, ἀντὶ τοῦ, τῶν ἡσυχίαν καὶ μὴ θορυβούντων.

* Ἀβάλαι, ἐπίῤῥημα σχετλιαστικὸν, παρὰ τὸ βάλλω, καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α.

Ἀβακέως, ἐπίῤῥημα· Ἀβακέως εὕδουσι: — ἀντὶ τοῦ ἡσύχως· γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ ἀβακής, ἀβακέως, ὥσπερ ἀπὸ τοῦ εὐσεβὴς, εὐσεβέως. οὕτως Ἡρωδιανὸς, εἰς τοὺς μεγάλους ἐπιμερισμούς.

* Ἄβαλεν, ἀντὶ τοῦ ἀνέβαλεν.

* Ἀβασάνιστως, ὅ ἐστι δυσβαστάκτως· καὶ ἀβασάνιστα τὰ ἀνεξέταστα· καὶ ἀβασάνιστος, ὁ ἀδοκίμαστος. εἴρηται ἀπὸ τοῦ βασάνου τῆς χρυσοχοϊκῆς λίθου, ἐν ᾗ δοκιμάζουσι τὸ χρυσίον.

Ἄβδια καὶ Ἄβδηρα, ἡ θάλασσα· Ἔῤῥει σοι τὸ μειράκιον ὁ Καλλίας, ὦ Πρωταγόρα· καὶ πέπραγε κακῶς, ἐπειδή σοι τὴν ταχίστην Ἄβδηράδε ἀθήνηθεν ἀνεπέπλευκας: — ἔστι καὶ ὄνομα πόλεως. τὸ ἐθνικὸν Ἀβδηρίτης.

Ἀβέλτερος, ἀνόητος, ὁ τὸ βέλτιον μὴ γινώσκων. γίνεται δὲ ἐκ τοῦ βέλτερος· καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ ἄλφα, ἀβέλτερος. τὸ δὲ βέλτερος, ἀπὸ τοῦ βάλλω, τύπου ἁπλοῦ, οὐχὶ δὲ συγκριτικοῦ. ὥσπερ γὰρ παρὰ τὸ φέρω φέρτερος, οὕτω παρὰ τὸ βάλλω βέλτερος.

Ἀβελτερία, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς η ἀβελτηρία, ἀνοησία, μωρία, ἡ τὸ βέλτιον μὴ γινώσκουσα, ἀπὸ τοῦ ἀβέλτερος.

Ἀβίων, ἤτοι βίοις μὴ χρωμένων, ὅ ἐστι νόμοις καὶ πολιτείαις· ἢ βιοῖς μὴ χρωμένων, ὅ ἐστι τόξοις· ἢ παρὰ τὸ ἐπιτατικὸν α, ἵν᾽ ᾖ πολυβίων. ζήτει εἰς τὸ Γαλακτοφάγος. ἢ ἄβιοι, οὐ βίαιοι, οὐκ ἄδικοι. ἢ μακρόβιοι, μεγαλότοξοι.

Ἀβλεμέως, ἀφροντίστως. παρὰ τὸ μέλειν, ἀμελέως, καὶ ὑπερθέσει ἀλεμέως· καὶ πλεονασμῷ τοῦ βῆτα, ἀβλεμέως. οὕτως Ὠρίων.

Ἀβληχρὸν] βληχρὸν, τὸ ἀσθενές· καὶ κατὰ ἐπίτασιν τοῦ ἄλφα, ἀβληχρόν. λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἰσχυροῦ· παρὰ τὸ βάλλειν· ὃ ποτὲ μὲν τὸ καταβάλλειν εἰς γῆν, καὶ δύνασθαι ἀναιρεῖν σημαίνει, ποτὲ δὲ τὸ καταβάλλεσθαι εἰς γῆν. οὕτως Ὠρίων. ἔστι δὲ ῥητορικὴ ἡ λέξις.

* Ἀβέβηλα, τὰ τοῖς βεβήλοις μὴ βάσιμα χωρία καθαρὰ, ἀπὸ τοῦ βαίνειν, καὶ α στερητικοῦ.

Ἀβλῆτα, τὸν κακόβλητον, παρὰ τὸ βέβληται· ἢ τὸν καινὸν καὶ μήπω βεβλημένον, ἀλλὰ νεοπαγῆ καὶ ἀκέραιον τὸν ἰὸν ἐν αὐτῷ ἔχοντα. κλίνεται δὲ διὰ τοῦ τος· οἷον, ἀβλὴς, ἀβλῆτος. τὰ γὰρ εἰς ς λήγοντα ὀξύτονα σύνθετα ἀπὸ ῥημάτων γινόμενα, μίαν συλλαβὴν φυλάττοντα τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου, διὰ καθαροῦ τοῦ τος κλίνονται, εἴτε εἰς ως ὦσι, εἴτε εἰς ης, εἴτε εἰς ας· οἷον, κέκραται, χαλκοκρὰς χαλκοκράτος, ὁ χαλκῷ κεκραμένος· νεοκρὰς, νεοκράτος, ὁ νεωστὶ κεκραμένος· βέβληται, ἀβλὴς ἀβλῆτος, ὁ μὴ βληθείς· τέτρωται, ἀτρὼς ἀτρῶτος, ὁ μὴ τρωθείς· πέπτωται, ἀπτὼς ἀπτῶτος, ὁ μὴ πεσών· ἔγνωσται, ἀγνὼς ἀγνῶτος, ὁ ἄγνωστος· τέθνηκα, ἡμιθνὴς ἡμιθνῆτος, ὁ ἡμιθανής. οὕτως ὁ Χοιροβοσκὸς, εἰς τὸν τέταρτον κανόνα τῶν ἀρσενικῶν ὀνομάτων.

Ἀβολῆτις, ἔντευξις, ἀπάντησις.

Ἀβούλητον, ἀκούσιον, ἢ οὐ βουλόμενον· ἢ δυσβούλευτον.

Ἀβούτης, ἀκτήμων, ἄπορος· ἀπὸ τοῦ βοτόν.

Ἄβολος, ὁ μηδέπω ἐκβεβληκὼς τοὺς ὀδόντας ἵππος, ἤγουν ὁ πῶλος. καὶ γνώμων ὁ ὀδούς· ὅτι ἀπὸ τούτου ἡ ἡλικία γνωρίζεται τῶν πώλων τε καὶ μόσχων. τριάκοντα γὰρ μηνῶν γινόμενοι, ἐκβάλλουσι τοὺς πρώτους ὀδόντας· εἶτα ἐνιαυτοῦ παρελθόντος, τοὺς δευτέρους· καὶ μετ᾽ ἄλλον ἐνιαυτὸν τέλειοι εἰσὶν, οἱ τεττάρων ἡμίσεων ἐτῶν. ἀφ᾽ οὗ καὶ λειπογνώμονες καλοῦνται, οἱ μηκέτι διὰ τῶν ὀδόντων γνωσθῆναι δυνάμενοι.

Ἀβολήτωρ] βολῶ καὶ ἀντιβολῶ· παρ᾽ ὃ τὸ ἀβολήτωρ, ὁ μὴ παρακαλῶν. Ἀντίμαχος Ἰαχίνῃ· — τοὶ δ᾽ ἄρ᾽ οἱ ἀβολήτορες ἄνδρες ἔασιν: — ἀντὶ τοῦ μάρτυρες συνηλλαχότες καὶ συντυχόντες. οὕτω Φίλων εἰς τὰ ῥηματικὰ αὐτοῦ.

Ἀβρός] βορὰ βορὸς καὶ ἀβρός· ὁ κούφως βαίνων, κατὰ στέρησιν τοῦ βάρους. παρὰ τὸ βάρος καὶ τὸ στερητικὸν ἄλφα, ἄβαρος, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἀβρός. τὸ δὲ βάρος, παρὰ τὸ βίᾳ αἱρεσθαι.

Ἀβροείμονες] ἀβροείμονές τε καὶ κατηγλαϊσμένοι· λαμπροφόροι, ἁπαλοφόροι. ἀβρὸν γὰρ, τὸ λαμπρὸν, καὶ κοῦφον, καὶ τρυφερόν. ἀβρὸς οὖν ὁ ἁπαλὸς, παρὰ τὸ ἅπτω, ὁ εὐαφής· ἢ κατὰ στέρησιν τοῦ βάρους, ὁ κοῦφος καὶ ἐλαφρός.

* Ἀβροκόμης, ὁ πολύθριξ, ὁ τὴν κόμην φαιδρὰν ἔχων. παρὰ τὸ ἀβρὸς καὶ κόμη.

Ἄβρα, οὔτε ἡ ἁπλῶς θεράπαινα, οὔτε ἡ εὔμορφος λέγεται· ἀλλ᾽ ἡ οἰκότριψ, καὶ παρὰ χεῖρα, ἤγουν ἡ σύντροφος θεράπαινα.

Ἀβρότων, κοχλίων εἶδος· οἱ δὲ, ἀκρίδων· αἵτινες πολλαὶ γενόμεναι, τοὺς καρποὺς διαφθείρουσιν. οἱ δὲ, μελιττῶν· οἱ δὲ ἀπρότων φασίν. ὅ ἐστιν ἀντὶ τοῦ λῃστῶν.

* Ἀβρόμιος, ὁ ἄοινος, χωρὶς οἴνου. βρόμιος γὰρ ὁ Διόνυσος.

Ἀβρότη, κατὰ παράλειψιν τοῦ μ· ἀμβρότη γὰρ ἦν, οἷον ἀθανάτη· εἰς ὅ κεν ἔλθῃ νὺξ ἀβρότη· ἀπρότη τὶς οὖσα, παρὰ τὸ μὴ προϊέναι ἐν αὐτῇ. ἢ ἐν ᾗ βροτὸς οὐ φαίνεται· ἢ ἀμβρότη, καθ᾽ ἣν βροτοὶ οὐ φοιτῶσιν.

Ἀβροτάζομεν] μήπως ἀβροτάξομεν ἀλλήλοιϊν: — κυρίως ἐπὶ τῶν τοξοτῶν, τὸ βροτοῦ ἀποτυχεῖν, ὡς ἐν πολέμῳ· λέγεται δὲ καὶ τὸ ἁπλῶς ἀποτυχεῖν· ὅ τινες διαναφοδῆσαι φασίν· Ἤμβροτες οὐδ᾽ ἔτυχες: — τὸ δὲ θέμα, ἀβροτάζω· οὕτως Ὠρίων· ὁ μέλλων, ἀβροτάξω.

Ἄβρομοι, οἱ ἄγαν βρομοῦντες, ὅ ἐστιν ἠχοῦντες. παρὰ τὸ βρόμος, ὃ σημαίνει τὸν ἦχον, μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α. ἔστι καὶ στερητικὸν τοῦτο, παρὰ τὸ βρέμω.

Ἄβυσσος] δύω τὸ ὑπεισέρχομαι· καὶ κατὰ τροπὴν, βύω, βύσω βέβυκα βέβυσμαι βέβυσαι, βυσσὸς, καὶ ἄβυσσος, ἐν ᾗ οὐδεὶς εἰσέρχεται διὰ τὸ βάθος. ζήτει εἰς τὸ Ἀκρόβυστος.

Ἄβριπτον, ἄγρυπνον.

Ἀβρίξ, ἀγρηγόρως.

Ἀβροτῆσαι, ἀπαντῆσαι νυκτός.

Ἀβρότης, ἁπαλότης, τρυφερότης.

Ἀβύρβητον, πολὺ, μάταιον.

Ἀβώβας, ὁ Ἄδωνις ὑπὸ Περγαίων.

Ἄβως, ἄφαντος.

Ἄβωτος, ἀηδής.

Ἄβοτοι δὲ, αἱ μὴ κατανεμόμεναι, ἢ βοτάνην φέρουσαι ἄκαρπον.

Ἀβυρτάκη, βαρβαρικόν τι ἔδεσμα ἐκ δριμέων κατασκευαζόμενον, καρδάμων, καὶ σκορόδων, καὶ σινάπεως. καὶ ἀβυρτακοποιός.

ΤΟ Α ΜΕΤΑ ΤΟΥ Γ.

Ἀγάζω] ἐκ τοῦ ἄγω ἀγάζω, ὡς σκεδῶ σκεδάζω· ἐκ δὲ τοῦ ἀγάζω τὸ ἀγασάμεθα. καὶ ἐκ τοῦ ἄγω παράγωγον, ἀγῶ.

Ἄγαμαι, τὸ παθητικόν. ἄγαμαι αὐτοῦ· καὶ τοῦτο μᾶλλον οὕτως συντάσσουσι· καὶ τὸ θαυμάζειν πολλάκις· ἀπογνῶναι δὲ αὐτοῦ καὶ αὐτόν. ὁμοίως καὶ τὸ κρατῆσαι αὐτοῦ, καὶ τὸ ἀφελέσθαι, καὶ τὸ ἀφαιρεῖσθαι, ἐπιλαθέσθαι, ποθεῖν. σημαίνει καὶ τὸ ζηλοῦν, ὡς ἐν Ὀδυσσείας ε· Ὡς δ' αὖ νῦν μοι ἄγασθε θεοί. — οὕτως Ὠρίων.

Ἀγαίεται] Τῷ δ' ἤτοι Ζεὺς αὐτὸς ἀγαίεται — βασκαίνει, ὀργίζεται, χολοῦται. τίθεται δὲ ἡ λέξις πολλάκις καὶ ἐπὶ τοῦ φθονεῖν καὶ ἐπὶ τοῦ θαυμάζειν.

Ἀγαθὸς, παρὰ τὸ ἄγαν θέειν ἡμᾶς ἐπ' αὐτόν· ἢ ἐκ τοῦ ἀγάζω τὸ θαυμάζω. ὁ μέλλων, ἀγάσω· ὁ παρακείμενος, ἤγακα· ὁ παθητικὸς, ἤγασμαι ἤγασαι ἤγασται, ἀγαστός· καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ, καὶ τροπῇ τοῦ τ εἰς θ, ἀγαθός· ὡς κρεμάστρα κρεμάθρα. ἢ ἐκ τοῦ ἄγαμαι. σύγκρισιν δὲ οὐ ποιεῖ, οὔτε ὑπέρθεσιν, ὡς ἐγκειμένου ἐπιτατικοῦ μορίου, ἵνα μὴ γένωνται δύο ἐπιτάσεις ὁμοῦ, ἀλλὰ, μᾶλλον ἀγαθὸς ὅδε τοῦδε.

* Ἀγαθοέργεια, ἡ ἀγαθοῦ ἔργου προθυμία.

Ἀγαθὸν, τὸ ἄγαν θεῖον· ἢ τὸ ἀγαπᾶν τὸν θεόν.

Ἄγα, φθόνος καὶ βασκανία.

Ἀγάζηλοι, μεγαλόζηλοι· οἱ δὲ, φθονεροί.

Ἀγάζει, ἀγανακτεῖ, καὶ βαρέως φέρει. καὶ ἐπὶ τοῦ σέβεσθαι καὶ φθονεῖν παρ' Ὁμήρῳ, καὶ λυπεῖσθαι.

Ἀγαθιζομένη, συνεχῶς ἀγαθὰ λέγουσα.

Ἀγαθὶς, δέσμη· καὶ εἶδος τὶ γράμματος ἢ στήμονος.

Ἀγάθοσμον, πήλινον.

Ἄγαλμα, ἀγαλλίαμα, καλλώπισμα· πᾶν ἐφ' ᾧ ἀγάλλεταί τις καὶ χαίρει, κἄν τε ἱμάτιον ᾖ, κἄν τε εἰκών· οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον ποιηταὶ ἄγαλμα εἶπον τὸ ξόανον. τὸ δὲ ἄγαλμα παρὰ τὸ ἀγάλλω.

Ἀγαλλιῶ, παρὰ τὸ ἀγλαόν. τοῦτο παρὰ τὴν αἴγλην· τὸ δὲ παρὰ τὸ ἄγαν καὶ τὸ ἅλλω, τὸ πηδῶ.

Ἀγάλακτες, οἱ ἀδελφοί· οἱονεὶ ὁμογάλακτες τινὲς ὄντες. ἢ οἱ τὸ αὐτὸ γάλα σπάσαντες. οὕτως Ὠρίων.

Ἀγαμέμνων, παρὰ τὸ ἄγαν καὶ τὸ μένω. αγαν, τὸ γαν μακρόν. τὰ εἰς αν λήγοντα ἐπιῤῥήματα μακρὸν ἔχουσι τὸ α· οἷον, πέραν, λίαν, εὐάν· πλὴν τοῦ ὅταν καὶ πάμπαν. τὸ δὲ ἄγαν, συντιθέμενον μετὰ ἄλλου, συστέλλει τὸ δεύτερον α, καὶ μονὴν ποιεῖ τοῦ ν, καὶ τροπὴν, καὶ ἀποβολήν· μονὴν μὲν οὖν ποιεῖ, ἐν τῷ Ἀγάννιφος· τροπὴν δὲ, ἐν τῷ Ἀγήνωρ· ἀποβολὴν δὲ, ἐν τῷ Ἀγακλυτός, Ἀγασθενής, Ἀγαμέμνων. ἔστι δ' ὅτε κατὰ τοὺς ποιητὰς καὶ τὸ κατ' ἀρχὴν α τρέπει, ὡς ἐν τῷ, κατ' ἠγάθεον Νυσήϊον: — τοῦτο δὲ πάθος ποιητικόν.

* Ἄγαμος, ὅς ἐστι ἄνευ τοῦ γάμου· παρὰ τὸ α στερητικὸν, καὶ γάμος.

Ἀγανοῖς] Σοῖς δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν: — προσηνέσι, καὶ πραέσιν. ἀπὸ τοῦ ἀγάζω τὸ θαυμάζω, γίνεται ἀγανός· ὅπερ ἀπὸ τοῦ ἄγαν γίνεται, καὶ τοῦ αἰνεῖσθαι. ὅθεν
6 καὶ ἀγανὴ, ἡ ἀγαθή· καὶ ἀγανῆσι, τὰς σεπτικὰς καὶ ἀγαθὰς εὐχὰς λέγει.

Ἀγάπη, παρὰ τὸ ἄγειν τὸ πᾶν, ἤτοι ἑνοῦν καὶ συνάπτειν πρὸς ὁμόνοιαν· ἢ παρὰ τὸ ἄγαν ποιότητα ἔχειν.

Ἀγαπῴην, ῥῆμα εὐκτικόν. ἀγαπάω ἀγαπῶ· ἀγαπάοντος ἀγαπῶντος· ἀγαπάοιμι ἀγαπῷμι· τὸ τρίτον, ἀγαπάοι ἀγαπῷ. καὶ οἱ Ἴωνες ἐν τοῖς τρίτοις προσώποις τῶν εὐκτικῶν εἰώθασιν ἐπεντιθέναι τὸ η· καὶ ἀναλόγως πάλιν τὸ πρῶτον γίνεται ἀγαπῴην. κανὼν γάρ ἐστιν ὁ λέγων, πᾶν τρίτον πρόσωπον εἰς η λῆγον προσθήκη τοῦ ς ποιεῖ τὸ δεύτερον, καὶ τροπῇ τοῦ ς εἰς ν τὸ πρῶτον.

Ἀγαπήνωρ, ὁ γενναῖος καὶ ἀνδρεῖος, ὁ ἀγαπῶν τὴν ἠνορέην, ὅ ἐστι τὴν ἀνδρίαν. ἔστι καὶ ὁ ἀγαπώμενος ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων.

* Ἀγάστονος, ὁ τοῦ ἄγαν στόνου ἄξιος, ὁ πολύστονος.

Ἀγασάμενοι, θαυμάσαντες· παρὰ τὸ ἀγάζω τὸ θαυμάζω.

Ἀγαστόρων, τῶν ὁμογάστρων, τῶν ἀδελφῶν. Λυκόφρων, Τῶν φιλτάτων σου τῶν ἀγαστόρων τρόφιν: — σημαίνει δὲ τὸν τροφόν· ἢ τὸν εὐτραφῆ· καὶ κλίνεται τρόφις τρόφιδος.

Ἀγαυὸς, ὁ λαμπρὸς καὶ ἔνδοξος. ἐκ τοῦ ἀγῶ τὸ θαυμάζω γίνεται ἄγημι, ἄγαμαι, ἄγασαι, ἄγαται, ἀγαὸς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ υ ἀγαυὸς, Αἰολικῶς, ὡς ναὸς ναυός. ἢ παρὰ τὸ γαίω τὸ γαυριῶ γίνεται γαῖος· καὶ τροπῇ τοῦ ι εἰς υ, ὡς δίφρος, δύφρος· καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α ἀγαυός.

Ἀγαυρὸς, κομψὸς, ὁ ἔνδοξος· παρὰ τὸ ἀπὸ τῆς γῆς αἴρεσθαι· ἢ παρὰ τὸ γαίω τὸ γαυριῶ γίνεται γαῖος. ἢ παρὰ τὸ ἄγη, ὃ σημαίνει τὴν ἔκπληξιν, ἀγηρὸς, καὶ ἀγαυρός. σημαίνει δὲ καὶ τὸν ὑπερήφανον· ὑπὸ δὲ Ἰώνων, τὸν ἄπορον· ὑπὸ δὲ Ἀττικῶν, τὸν κοῦφον.

Ἀγαυρίαμα] παρὰ τὸ γαίω τὸ γαυριῶ γίνεται γαῖρος, καὶ τροπῇ τοῦ ι εἰς υ γαῦρος, ὡς κλαίω κλαύσω, καίω καύσω· καὶ ἐν ἐπιτάσει τοῦ α ἀγαυρός· καὶ ἀγαυριᾶν, τὸ μεγάλως γαυριᾶν καὶ ἐπαίρεσθαι. οὕτω Μεθόδιος.

Ἀγαυγὴ, οἷον Ἀπόλλωνος ἀγαυγή· παρὰ τὸ αὐγή.

Ἀγαυότατον, μέγιστον, ἐνδοξότατον.

Ἄγγανες, δοράτια οὐ λίαν σμικρὰ, ἀλλ' οὐδὲ μεγάλα, ἀλλ' ὅσον ἀκοντίζεσθαι, εἴπου δεήσοι.

Ἄγγαροι, οἱ ἐκ διαδοχῆς γραμματηφόροι. οἱ δ' αὐτοὶ καὶ ἀστάνδαι. λέγεται δὲ καὶ ἀγγαροφορεῖν, ἐπὶ τοῦ φορτία φέρειν κατὰ διαδοχήν. οὕτως Ὠρίων.

* Ἀγγείδιον, μικρὸν ἄγγος, ὑποκοριστικῶς, ἀπὸ τοῦ ἄγγος.

Ἀγγριὰς, τοὺς θερισμούς· οἱ δὲ τὰς ἀνίας· οἱ δὲ συνήθως ἀπὸ τοῦ ἀγγρίζεσθαι. οὕτως Ὠρίων.

Ἀγγεῖον, ἀπὸ τοῦ δι' αὐτοῦ τὶ ἄγειν καὶ φέρειν. οὕτως Ὠρίων.

Ἀγγεῖλαι, κυρίως τὸ διὰ λόγων κελεύειν. παρὰ τὸ λέγω ἀνλέγω, καὶ καθ' ὑπερβιβασμὸν ἀγγέλλω, τροπῇ τοῦ ν εἰς γ.

Ἀγγελλόντων, ἀντὶ τοῦ ἀγγελλέτωσαν οἱ Ἀττικοί φασί. οὗτοι γὰρ ἐπὶ τῶν προστακτικῶν τῶν ἀπὸ ὁριστικῶν γινομένων, τῶν μὴ ἐχόντων τὸ μ κλιτικὸν, τὸ τρίτον
πρόσωπον τῶν πληθυντικῶν ὁμοφώνως ποιοῦσι τῇ γενι- 7
κῇ τῶν πληθυντικῶν τῶν ἰδίων μετοχῶν· τύπτετε, τυπτόντων, ἀντὶ τοῦ τυπτέτωσαν. ἐπὶ δὲ τῶν ἐχόντων τὸ μ κλιτικὸν, τὸ τρίτον πρόσωπον τῶν πληθυντικῶν ὁμοφώνως ποιοῦσι τῷ τρίτῳ τῶν δυϊκῶν· τύπτεσθε τυπτέσθων, ἀντὶ τοῦ τυπτέσθωσαν.

Ἀγάλιος, λοιδορία· καὶ τὸ ἀγαλίζεσθαι, λοιδορεῖσθαι· Ταραντῖνοι.

Ἀγάννιφον, ἄγαν χιονώδη, πολύνιφον, ἄγαν βαλλόμενον νιφετῷ· ἢ πολυνέφελον. Ἀγάννιφον, τὸν πάνυ κατανιφόμενον, ἢ τὸν οὔτε ὅλως νιφόμενον· ἄμφω παρὰ τὸ νείφω. τινὲς δὲ ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ.

Ἀγανακτεῖν, ἀντὶ τοῦ στένειν παρὰ Πλάτωνι.

Ἀγγαρεύω, τὸ ἐργάτας ἐγείρω, ἀπὸ τοῦ ἄγγαρος, ὃ σημαίνει τὸν ἐργάτην. ἀγγάρους λέγουσιν, οἱ μὲν τοὺς πρέσβεις, ἢ τοὺς ἀπράκτους καὶ νωθεῖς. ἔλεγον δὲ καὶ τοὺς σταθμοὺς ἄγγαρα, καὶ τοὺς ἐπὶ τῷ καθοδηγεῖν παραλαμβανομένους ἄκοντας. Αἰσχύλος οὖν ἐν Ἀγαμέμνονι, τὸν ἐκ διαδοχῆς πυρσὸν, ἀπ' ἀγγάρου πυρὸς ἔφη.

Ἀγγάρους, ἡ λεγομένη Περσική ἐστι· σημαίνει δὲ καὶ τοὺς ἐκ διαδοχῆς βασιλικοὺς γραμματοφόρους. ὅθεν καὶ τὸ

εἰς βασιλικὰς ἀπάγειν τι χρείας. Ἀγγαρεύειν λέγεται· καὶ Ἀγγαρεία, δουλεία· καὶ Ἀγγάρος, δοῦλος. ἢ ἄγγελος. ἄγγαρος λέγεται καὶ τὸ εἰς ἀνάδενδρα ξύλον.

Ἀγανόν, καλόν, ἀγαθόν, λαμπρόν· οἱ δὲ ἀθάνατον. καὶ Ἀγανόφρων, πρᾶος [καὶ] προσηνὴς ταῖς φρεσίν.

Ἀγαρίζειν, ἐπιθύειν, ἐξαμαρτάνειν.

Ἄγγελος] ὥσπερ παρὰ τὸ εἴκω τὸ ὁμοιῶ γίνεται εἴκελος, οὕτω καὶ παρὰ τὸ ἄγω γίνεται ἄγελος καὶ ἄγγελος. καὶ τὰ παρ' αὐτοῦ συγκείμενα διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφονται· οἷον, ἀρχάγγελος, εὐάγγελος, χαράγγελος.

Ἀγγελίην ἐλθόντα, ἀντὶ τοῦ ἄγγελον. δύο σημαίνει ἡ λέξις παρὰ τῷ ποιητῇ, τὴν πρεσβείαν, ὡς ἐν τῷ, Ἀγγελίην εἴποιμι περίφρονι Πηνελοπείῃ:— καὶ τὸν ἄγγελον ἤτοι πρέσβιν, ὡς ἐνταῦθα, Ἀγγελίην ἐλθόντα:— καὶ ἀγγελιαφόρον, πρεσβευτήν.

Ἀγελείη, ἡ Ἀθηνᾶ, ἡ ἄγουσα λείαν ἀπὸ τοῦ πολέμου, ὅ ἐστιν λαφυραγωγός· ἤτοι ἡ λαφυραγωγὸς Ἀθηνᾶ. ἢ ὅτι ἡγεῖται λαῶν.

Ἀγελαῖος, ἰδιώτης, ῥεμβώδης· παρὰ τὸ ἀγέλη. τὸ δὲ ἀγέλη, ἀπὸ τοῦ ἄγω· διὸ καὶ προπερισπᾶται· τὰ γὰρ ἀπὸ τῶν εἰς α καὶ εἰς η θηλυκῶν γινόμενα, προπερισπῶνται· οἷον, Γάζα Γαζαῖος. τὸ δὲ Ἀγέλαιος, ὄνομα κύριον, προπαροξύνεται. λέγεται δὲ καὶ ὁ εὐτελὴς καὶ εὐτελής.

Ἀγέρωχος, ἀμφίσημος ἡ λέξις· σημαίνει δὲ τὸν αὐθάδη, παρὰ τὸ ἄγαν αὐχεῖν· ἢ ὁ ἔντιμος καὶ ἀνδρεῖος, παρὰ τὸ ἄγαν γερουχεῖν. οὕτως Ὠρίων. ἡ μὲν οὖν συνήθεια τὴν λέξιν ἐπὶ ψόγου τάσσει, τοὺς αὐθάδεις καὶ ἀπαιδεύτους ἀγερώχους λέγουσα· ὁ δὲ Ὅμηρος τοὺς ἄγαν ἐντίμους, ἀπὸ τοῦ ἄγαν ἐπὶ τὸ γέρας ὀχεῖσθαι· Τρώων ἀγερώχων:— ὁμοίως δὲ καὶ ἐν τῇ Βοιωτίᾳ, Ῥοδίων ἀγερώχων:— ἔνιοι δὲ τῶν γλωσσογράφων ἰδίως τούτους ἔδοξαν ἀγερώχους λέγειν, ἐπεὶ νησιῶται ἐπεισάκτῳ τροφῇ χρῶνται· ἀπὸ τοῦ ἀγείρειν ὀχήν, τουτέστι
8 τροφήν; Ὁμήρου μηδέποτε τὴν τροφὴν ὀχὴν εἰρηκότος· ἔπειτα καὶ τοὺς Τρῶας, μηδαμῶς ὄντας νησιώτας, ἀγερώχους λέγει.

Ἀγέραστος, οἱ μέν, ἀπὸ τοῦ γέρας, ἄνευ γερῶν καὶ τιμῆς· παρὰ τὸ γέρας ἡ τιμή· οἱ δέ, ἀπὸ τοῦ γεράζω γεράσω, γεγέρακα γεγέρασμαι γεγέρασαι γεγέρασται, γεραστὸς καὶ ἀγέραστος.

Ἀγερμός, οὐκ ἀγυρμός. Πλάτων δὲ ἀγυρμὸν εἴρηκε τὸν συναθροισμόν.

Ἀγερσικύβηλιν] κύβηλις λέγεται ὁ πέλεκυς ὁ μαντικός. οἱ δέ, τὸν ἐφ' ἑαυτὸν ἀγείροντα τὸν πέλεκυν, ἢ θύτην, παρὰ τὴν ἄγερσιν τὸν ἀγερμὸν ἢ ἀθροισμόν, Κρατῖνος ἐν Δραπέταις.

Ἀγείρω, τὸ γει δίφθογγον· ἀγέῤῥω γὰρ λέγουσιν οἱ Αἰολεῖς· ἢ ὅτι καὶ ἀγερῶ ὁ μέλλων, ἐκ τοῦ ἄγω γίνεται.

Ἀγειρέθω] ἐκ τοῦ ἀγείρω τὸ συναθροίζω γίνεται ἀγειρέθω, καὶ οὐχὶ ἀγειράθω· ἐπειδὴ τὰ εἰς ω λήγοντα ῥήματα βαρύτονα, εἰ μὲν μακρᾷ παραλήγονται, διὰ τοῦ αθω ποιοῦσι τὴν παραλήγουσαν· οἷον, κίω, κιάθω· εἴκω, εἰκάθω· εἴργω, εἰργάθω· ἀμύνω, ἀμυνάθω. εἰ δὲ βραχεία παραλήγεται, διὰ τοῦ εθω ποιεῖ τὴν παραλήγουσαν· οἷον, φλέγω φλεγέθω· νέμω νεμέθω· γέρω γερέθω· ὅθεν καὶ τὸ ἀγειρέθω· καὶ ἀείρω ἀειρέθω, γενόμενα κατὰ παραγωγὴν Ἀττικήν. ἀγειρέθω καὶ ἀγερέθω, ἀπέβαλλον τὸ ι, ἵνα μὴ εὑρεθῇ διὰ τοῦ αθω γινόμενον, μακρᾶς οὔσης τῆς παραληγούσης.

Ἀγείρατον] γέρας ἡ τιμή· ἀγέρατον, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, ἀγείρατον. οὕτως Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν. σημαίνει καὶ τὸ ἄτιμον καὶ πολύτιμον.

Ἀγερωπεῖ, ἐψεῦ.

Ἀγήρατον, ἄφθαρτον, ἀθάνατον, μὴ γηράσκοντα· παρὰ τὸ γῆρας.

Ἀγεσίλαος, ἐπώνυμον τοῦ ᾅδου. Καλλίμαχος, Φοιτῶσι μεγάλῳ ἀγεσιλάῳ:— εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἄγειν τοὺς λαούς· ἄρχει γὰρ τῶν θανόντων. οὕτω Μεθόδιος.

Ἄγη] ἄγη μ' ἔχει ὀρχαμε λαῶν:— σημαίνει δὲ τὴν ἔκπληξιν καὶ τὸ θαῦμα· γέγονε δὲ παρὰ τὸ ἄζω ἢ ἀγῶ τὸ θαυμάζω. οἱ γὰρ ἐκπληττόμενοι, εἴς τι ὑπερέχον ἄγονται. ἔστι δὲ ἄκλιτον· ἐπειδὴ τὰ εἰς γη ἰαμβικὰ οὐδέποτε ἀπὸ φωνήεντος ἄρχονται· οἷον, στέγη, ταγή, φυγή· πρόσκειται ἰαμβικά, διὰ τὸ ἀγή, ὃ σημαίνει τὴν ἀπόκλασιν τοῦ κύματος. τοῦτο γὰρ ἀπὸ φωνήεντος ἄρχεται, ἀλλ' οὐκ ἔστιν ἰαμβικόν, ἀλλὰ σπονδειακόν· τὸ γὰρ α μακρὸν ἔχει. ἐπεὶ οὖν τὸ ἄγη ἔστιν ἰαμβικὸν καὶ ἀπὸ φωνήεντος ἄρχεται, εἰκότως, ὡς μὴ ἔχον τι μιμήσασθαι, ἄκλιτον ἔμεινεν. ἢ ἄγη, ἀπὸ τοῦ ἀκή· ἐκ τῆς παρεπομένης ἀφωνίας τῇ ἐκπλήξει· τὸ δὲ ἀγῶ, ἀπὸ τοῦ χῶ χαίνω, κατὰ ἐπίτασιν τοῦ α. συμβαίνει γὰρ τοῖς ἐκπληττομένοις χαίνειν.

Ἀγαί, ἠϊόνες, καὶ τραύματα καὶ τρώσεις. λέγονται δὲ καὶ αἱ βλάβαι. καὶ Ἀγητόν, ἐπίφθονον ἢ θαυμαστόν.

Ἀγείτης, ὑβριστής.

Ἀγαπησμός, ἀγάπησις.

Ἀγαπητόν, κεχαριτωμένον, μονογενῆ.

Ἀγάστονον, μεγαλοψόφητον, ἢ μεγαλοστένακτον.

Ἀγειστώτου, ἀθριγγώτου, ἀστεγάστου.

Ἀγέλη, βοσκημάτων πλῆθος κυρίως, ἤδη δέ ποτε καὶ ἀνδρῶν. Ἀγεληδόν, ἅμα.

Ἄγη, θαῦμα, χαρά, ἀπιστία, ζῆλος· παρὰ Ἡρωδιανῷ, 9
βασκανία· παρὰ Ὁμήρῳ, ἔκπληξις, πληγή, θραῦσις, ἀπώλεια, κλάσις· ἔνιοι, φθόνος.

Ἆξον] ἐκ τοῦ ἄσσω τὸ κλάσω. ὁ μέλλων, ἄξω· ὁ ἀόριστος, ἦξα· καὶ τὸ προστακτικόν, ἆξον. διατί περισπᾶται; διὰ τὴν συνέμπτωσιν· ἔστι γὰρ ἄξον ἀπὸ τοῦ ἄγω τὸ κομίζω. ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἦγον· τὸ παθητικόν, ἤγην. καὶ τὸ ποιητικόν, ἄγειν.

Ἀγή, ἡ κλάσις τοῦ κύματος· ἀπὸ τοῦ ἀγῶ τὸ κλάνω, ἀγή· ἢ ἀπὸ τοῦ ἄσσω καὶ κατάσσω, τὸ κλῶ. καὶ ἐαγός, τὸ κατεαγὸς καὶ κεκλασμένον. οὕτω Μεθόδιος.

Ἀγηγέρατο, συνηθροισμένοι ἦσαν. ἐκ τοῦ ἀγείρω ὁ μέλλων, ἀγερῶ· ὁ παρακείμενος, ἤγερκα· ὁ παθητικός, ἤγερμαι· τὸ τρίτον, ἤγερται· καὶ ἀττικῶς, ἀγήγερται· καὶ ἰωνικῇ προσθέσει τοῦ α, ἀγηγέραται, ὡς ἐσπάραται. ὁ ὑπερσυντέλικος, ἠγέρμην· καὶ ἀττικῶς, ἀγηγέρμην· ἤγερσο καὶ ἀγήγερσο· ἤγερτο καὶ ἀγήγερτο· καὶ ἰωνικῶς, ἀγηγέρατο. Ἰστέον δέ, ὅτι καὶ τὸ ρ στοιχεῖον ἕν ἐστι τῶν ἀμεταβόλων. λέγει δὲ ὁ κανών, ὅτι πᾶν τρίτον ἑνικῶν ἔχον πρὸ τοῦ τ ψιλόν, τροπῇ τοῦ ψιλοῦ εἰς δασύ, καὶ προσθήκῃ τοῦ α, ποιοῦσιν οἱ Ἴωνες τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν. καὶ φήσει τις διὰ τὸν κανόνα μὴ δύνασθαι ἀγηγέρατο γενέσθαι· οὐ γάρ ἐστι πρὸ τοῦ τ, ρ ψιλόν· μανθανέτω, ὡς κανών ἐστιν ἕτερος ὁ λέγων, τὸ ρ μετὰ τῶν δασέων δασύ ἐστι· καὶ μετὰ τῶν ψιλῶν ψιλόν ἐστιν. εἰκότως οὖν ἀγηγέρατο γέγονεν, ὡς ἐσπάρατο. ἐδείχθη γὰρ τὸ ρ ψιλόν.

Ἀγήοχα] ἄγω, ἄξω, ἦχα, ὁ ἀττικὸς ἄγηχα· καὶ ἐπειδὴ ἔμελλεν ἐν τῇ δευτέρᾳ καὶ τρίτῃ συλλαβῇ ἔχειν τὸ αὐτὸ σύμφωνον, ἐπλεόνασεν ἡ γο συλλαβή, καὶ ἐγένετο ἀγήγοχα· ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἔδω τὸ ἐσθίω, ἔσω, ἦκα ὁ παρακείμενος· καὶ ἀττικῶς, ἔδηκα· καὶ πλεονασμῷ τῆς δο συλλαβῆς, ἐδήδοκα· καὶ ἀποβολῇ τοῦ γ, ἀγήοχα. τὸ μέντοι ἀγείοχα, Βοιωτῶν ἐστι, τροπῇ τοῦ η εἰς τὴν ει δίφθογγον.

Ἀγήνωρ] ἐκ τοῦ ἄγαν καὶ τοῦ ἀνὴρ γίνεται ἀγάνωρ· καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς η ἀγήνωρ. Ἀποροῦσι τινὲς, λέγοντες, ὅτι τροπὴν ἔπαθεν, ἢ ἴδιον σχηματισμόν. καὶ λέγομεν, ὅτι ἴδιον σχηματισμόν· διότι τὸ ἀνὴρ μετὰ ἄλλης λέξεως κατ᾽ ἀρχὰς συντιθέμενον, τρέπει τὸ η εἰς η, καὶ τὸ η εἰς ω· οἷον, εὐήνωρ, ἀντήνωρ· τὸ δὲ νικάνωρ, κατὰ τροπὴν Βοιωτῶν τοῦ η εἰς α. καὶ ὅτε μὲν ἐπὶ ἐπαίνου λαμβάνεται, σημαίνει τὸν ἀνδρεῖον· ἐτυμολογεῖται δὲ ἀπὸ τοῦ ἄγαν τῇ ἠνορέῃ (ὅ ἐστι τῇ ἀνδρίᾳ) χρῆσθαι. Ὅμηρος, Ἐνθάδε μοι μάλα πολλὸν ἐπέσσυτο θυμὸς ἀγήνωρ: — ὅτε δὲ ἐπὶ ψόγου, τὸν αὐθάδη, ὡς ἐνταῦθα, — ὁ δ᾽ ἀγήνωρ ἐστὶ καὶ ἄλλως, ὁ ἄγαν ὑβριστὴς, καὶ διὰ τῆς ἀνδρίας ὑποπεπτωκὼς εἰς ὕβριν. οὕτω Μεθόδιος. ἔστι καὶ κύριον.

Ἀγηνορίαις, αὐθαδίαις, ὑπερηφανίαις. Ἀπολλώνιος, Νῦν αὖ μιν πολὺ μᾶλλον ἀγηνορίῃσιν ἐνῆκας.

Ἀγῆλαι, ἀναθεῖναι, κοσμῆσαι, εἰς ἄγασιν ἀγαγεῖν καὶ χαρὰν, τιμῆσαι, θεὸν ἀγλαΐσαι. Εὔπολις, Καὶ προσαγήλωμ᾽ ἀπελθόντας: — καὶ Ἀριστοφάνης Νεφέλαις, Καί σε θυσίαις προσόδοις τε μεγάλαις ἀγελοῦμεν: — οἱ δὲ, προσειπεῖν· ὁτὲ δὲ διῶξαι. καὶ ἀγηλῶ, κοσμήσω.

Ἀγηλάτῳ] Λυκόφρων, Ἀγηλάτῳ μάστιγι συνθλάσας κάρα: — λέγει δὲ τῷ κεραυνῷ. ἐὰν μὲν δασέως, τῷ τοὺς ἀσεβεῖς ἐλαύνοντι· ἐὰν δὲ ψιλῶς, τῷ ἄγαν ἐλαυνομένῳ.

* Ἀγήραον, μὴ γηράσκον, παρὰ τὸ γῆρας καὶ α στερητικόν.

Ἀγητοί, θαυμαστοί. ἀπὸ τοῦ ἀγῶ τὸ θαυμάζω, ἀγὸς ἀγητὸς, εὐδαίμων, ἄμεμπτος, περίβλεπτος· καὶ οὐδέτερον, ἀγητόν.

Ἀγινῶ, ἐκ τοῦ ἄγω τὸ φέρω γίνεται, πλεονασμῷ τοῦ ν. πέφυκε γὰρ πλεονάζειν τὸ ν ἐν τοῖς ῥήμασι· καὶ εἰ μὲν εὑρεθῇ φωνῆεν ἀλλεπάλληλον, φυλάττεται ἡ βαρεῖα τάσις, οἷον, θύω, θύνω· δύω, δύνω. ἐὰν δὲ μὴ εὑρεθῇ ἀλλεπάλληλον φωνῆεν, ἀλλὰ σύμφωνον πρὸ τοῦ ν, περισπᾶται· οἷον, ἵκω, ἱκνῶ· οἴχω, οἰχνῶ. οὕτως ἄγω ἀγνῶ, καὶ ἀγινῶ, πλεονασμῷ τοῦ ι. ἢ ἐκ τοῦ ἄγω, ὃ σημαίνει τὸ ἐκπλήττομαι. τὸ ι μακρόν· — περὶ δ᾽ οὐρανὸς αὐτὸν ἀγινεῖ, φησὶν Ἄρατος.

Ἅγιος] παρὰ τὸ ἅζω τὸ σέβομαι, ἅζιος καὶ ἅγιος, εὐκτὸς, τίμιος, καθαρὸς, εὐσεβής. ὁτὲ δὲ μικροὶ, ἅγιοι.

Ἀγκὼν, ἀπὸ τοῦ ἐγκεῖσθαι ἑτέρῳ ὀστέῳ τὸ ἕτερον, ἐγκὼν καὶ ἀγκών. ἢ παρὰ τὸ ἔχω τὸ ἐξέχω, ὁ ἐξέχων. ἀπὸ δὲ τοῦ ἀγκὼν, καὶ Ἀγκοίνη.

Ἀγκοντίδες, αἱ ὑπηρέτιδες. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ Ἐγκονεῖν, ὅ ἐστι μετὰ σπουδῆς ἐνεργεῖν.

Ἀγιστία] ἁγιάζω ἁγιάσω, ἡγίακα, ἡγίασμαι, ἡγίασαι, ἡγίασται· ἁγιαστὸς, ἁγιαστία, ἡ ἁγιασύνη, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἁγιστία.

Ἀγκύλη, διὰ τὸ ἄνω αὐτῆς κοῖλον.

Ἄγκυρα, ἡ μὲν πόλις, προπαροξύνεται· ἡ δὲ τοῦ πλοίου, παροξύνεται.

Ἀγηλομένη, ἀγαλλομένη, χαίρουσα.

Ἀγηλάζειν, σώζειν.

Ἀγηλατίζειν, διώκειν, φυγαδεύειν, ἐπιτάσσειν: οἱ δὲ, ἀττικίζειν.

Ἄγημα, τὸ προϊὸν τοῦ βασιλέως τάγμα· οἱ δὲ, τὸ ἄριστον τῆς Μακεδονικῆς συντάξεως.

Ἀγισμὸς, ἀτραπός. καὶ ἁγιστία, καθάρευσις.

Ἀγιάδαι, τόπος ἐν Λακεδαιμονίᾳ· καὶ οἱ βασιλεῖς ἀπὸ Ἄγιδος.

Ἀγίζειν, τὸ τὰ ἱερὰ ἐσθίειν, ἢ καρποῦν· ἔνιοι τὸ κατατέμνειν τὸ ἀνατιθέμενον δέρμα.

Ἀγκὰς, τὰς ἀγκάλας. ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος γίνεται ἀγκάς· ἐξ οὗ τὸ ἀγκαλίζω. ἢ ἀπὸ τοῦ ἀγκὼν, ἀγκάζω καὶ ἀγκαλίζω· ὃ καὶ βέλτιον.

Ἄγκη, τὰ τοῦ ὀρῶν κοιλώματα· ἀπὸ τοῦ συγκεκλεῖσθαι καὶ συνάγεσθαι ἐν αὐτοῖς τὰ ξύλα. παρὰ τὸ ἄγω τὸ φέρω, ἄγη· καὶ πλεονασμῷ τοῦ κ, ἄγκη. ἢ παρὰ τὸ κέω κῶ, τὸ δηλοῦν τὸ κεῖσθαι, γέγονεν ἄγκος, ἐν ᾧ ἐστὶ συνάγεσθαί τε καὶ κεῖσθαι.

Ἄγκιστρον] παρὰ τὸ ἄγω ἄκιστρον, καὶ ἄγκιστρον.

Ἀγκύλον, στρεβλόν.

Ἀγκιστρωμένος, κατεχόμενος· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἰχθύων, τῶν κατεχομένων ἐν τῷ ἀγκίστρῳ.

Ἀγκύλον] παρὰ τὸ ἄγω γίνεται ἀγκύλος. δεῖ δὲ γινώσκειν, ὅτι τὸ ἀγκύλον σημαίνει τρία· τό τε σκολιὸν καὶ πανοῦργον, ὡς τὸ, Ὀδυσσέος ἀγκυλομήτεω: — καὶ τὸ 11 περιφερὲς κατὰ σχῆμα, ὡς ἐν τῷ, ἀγκύλα τόξα: — καὶ τὸ ἰσχυρὸν, ὡς ἐν τῷ, ἀγκύλα δ᾽ ἅρματ᾽ ἔδυνεν: — ὡς εὗρον ἐν ὑπομνήμασιν Ἰλιάδος. τὸ κυ, ψιλόν. διατί; τὰ διὰ τοῦ υλος ὀνόματα διὰ τοῦ υ ψιλοῦ γράφονται· οἷον κρωβύλος, (σημαίνει δὲ τὸν πορνοβοσκόν) Αἰσχύλος, ἀγκύλος· πλὴν τοῦ κοῖλος ὁ βαθὺς τόπος.

Ἀγκυλομήτεω] γίνεται ἀπὸ τοῦ ἀγκύλον, ὃ σημαίνει τὸ σκολιὸν, καὶ τοῦ μῆτις· ὅπερ ἀπὸ τοῦ μήδω τὸ βουλεύομαι γέγονεν. κλίνεται δὲ οὕτως· ἀγκυλομήτης, ἀγκυλομήτου κοινῶς· Δωρικῶς ἀγκυλομήτα· Βοιωτικῶς δὲ καὶ Αἰολικῶς ἀγκυλομήταο· Ἰωνικῶς ἀγκυλομήτεω· οἷον κακοήθους, κακοτέχνου, σκολιοβούλου. οἱ δὲ, τὸν δυνάμενον περὶ τῶν ἀγκύλων καὶ σκολιῶν εὖ βουλεύεσθαι.

Ἀγκυλοχείλης] τινὲς φασὶν, ὅτι ἀπὸ τοῦ χηλὴ, ὃ σημαίνει τὸν ὄνυχα, γίνεται κατὰ τροπὴν Βοιωτῶν τοῦ η εἰς ει δίφθογγον. κακῶς δὲ λέγουσιν· εἰ γὰρ ἦν οὕτως, μέλλει σημαίνειν καὶ αὐτὸ τοὺς ἔχοντας ἐπικεκαμμένους ὄνυχας· ὡς τὸ, — αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες ἀγκυλοχεῖλαι: — καὶ εὑρίσκεται ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτὸ σημαῖνον· ὅπερ ἐστὶν ἄτοπον· ἀλλὰ παρὰ τὸ χεῖλος καὶ τὸ ἀγκύλον γίνεται. σεσημείωται τὸ ἀγκυλόχειλος. κακῶς δὲ σεσημείωται. οὐ γάρ ἐστι σύνθετον, ἀλλὰ παρασύνθετον.

Ἀγλαὰ, τὰ λαμπρά· παρὰ τὴν αἴγλην, ὅ ἐστι τὴν λαμπρότητα, ἐφ᾽ ᾗ τις ἀγάλλεται· ἢ παρὰ τὸ ἄγαν ἄλλεσθαι, ἀγαλαὰ, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἀγλαά. ἡ εὐθεῖα τῶν ἑνικῶν τὸ ἀγλαόν· καὶ ἀγλαὴ, καλῶς κεκοσμημένη.

* Ἀγλαομητία, ἡ μεγάλη βουλή· παρὰ τὸ ἀγλαὸν, καὶ μῆτις, ἡ βουλή.

Ἀγλαΐα, παρὰ τὸ ἀγλαός· τὸ δὲ ἀγλαὸς, παρὰ τὴν αἴγλην· λαμπρότης, κάλλος. καὶ Ἀγλαϊεῖσθαι τὸ καλλωπίσεσθαι: ἀγλαΐζω, ἀγλαΐσω, ἀγλαϊῶ, καὶ ἀγλαϊεῖσθαι.

Ἀγλευκής] παρὰ τὸ γλεῦκος ἀγλευκής: ἀγλευκέστατον, ἀντὶ τοῦ ἀηδέστατον. ἢ παρὰ τὸ γλυκὺς πλεονασμῷ τοῦ ε, ἀγλευκής, ἀηδής, ἄκαλος, ἀχάριστος, ἀκαλής.

Ἄγλιθες, ἐξ ὧν ἡ κεφαλὴ τοῦ σκορόδου σύγκειται· ἢ σκορόδων κεφαλαί. ἀγλίδια, σκόροδα.

Ἀγκαλιαγωγοὶ, οἱ ἀγκαλίδας ἄγοντες ἐν πλοίοις· ἢ ἐπὶ θρεμμάτων. ἀγκαλιδοφόροι μὲν, αὐτοὶ οἱ φέροντες· ἀγκαλιδοπῶλαι δὲ, οἱ πιπράσκοντες.

Ἀγλίτης, οἰκέτης.

Ἀγμοὺς, τοὺς ὀρεινοὺς καὶ κρημνώδεις τόπους· ἢ ῥαχίαι, περιθραύσεις, ἀποῤῥῶγες. καὶ ἄγμα, σύντριμμα. οἱ δὲ, πάγος.

Ἀγνός] παρὰ τὸ ἅζω τὸ σέβομαι, ἅξω, ἁγὸς, ἁγανὸς, καὶ ἁγνός· καὶ κλίνεται ἁγνοῦ. ἤγουν ὁ καθαρὸς καὶ σεβάσμιος. τὸν γὰρ ἁγνὸν πάντες σεβόμεθα.

Ἀγνὼς, παρὰ τὸ γνόω γνώσω γνώς· καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α ἀγνώς· οἱονεὶ ὁ ἄγνωστος καὶ ἀμαθής· καὶ κλίνεται ἀγνῶτος.

Ἄγνος, τὸ φυτόν· παρὰ τὸ τοὺς ἐσθίοντας ἀγόνους τηρεῖν, ἄγονον τι ὄν. ἢ παρὰ τὸ εἰς ἀγνείαν συντελεῖν, ἐσθιόμενον καὶ πινόμενον, ἔτι δὲ καὶ ὑποστρωννύμενον·
12 ὃ καὶ λύγον καλοῦσι· τὸ τῆς σωφροσύνης δηλωτικὸν, καὶ ἡδονῆς σβεστικόν. φασὶ γὰρ αὐτὸ ἐσθιόμενον σβεννύναι τὴν φλόγα τοῦ ἡδονῶν. ἀγνὸς δὲ λέγεται ὁ καθαρὸς ὀξυτόνως. παρὰ τὸ ἀγάζω ἀγανὸς, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἀγνὸς, ὡς παίζω παιδνός. οὕτως Ὠρίων.

Ἀγνοῶ, παρὰ τὸ νοῶ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ γνοῶ, καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α ἀγνοῶ. — οὐδέ μιν Ἥρη ἠγνοίησεν: — οὕτως Ὠρίων.

Ἄγνυμι, οἷον, — πάταγος δέ τε ἀγνυμενάων: — συντριβομένων. γίνεται ἀπὸ τοῦ ἀγνύω. ἔστιν ἄγω τὸ κλῶ· καὶ ἀγνῶ, ἀγνύω, καὶ ἄγνυμι. καὶ περιαγνύμενος, σημαίνει τὸ περιτριβόμενος, περικλώμενος.

Ἀγκαλίδες, αἱ τῶν φρυγάνων δέσμαι· καὶ Ἀγκάλαι, οἱ βραχίονες· καὶ Ἀγκαλὶς, ἄχθος· καὶ Ἀγκαλίζειν, ἄγχειν, ἢ ἀναβαστάζειν.

Ἀγκιστροφάγος, φιλάργυρος. Ἀγκιστρεύεται, θηρεύει.

Ἀγκόνους, διακόνους, ὑπηκόους, δούλους.

Ἀγκτὴρ, δεσμός· καὶ ἀγκτῆρες, οἱ ἐν τραχήλῳ τόποι, δι᾽ ὧν ἄγχεσθαι συμβαίνει.

Ἀγκύλη, τοῦ ἀγκῶνος ἡ καμπή· καὶ οἱ ἀκοντισταὶ, Ἀγκυλισταί.

Ἀγνωμοσύνη, ἀναισθησία, ἄγνοια, ὀλιγωρία· καὶ ἀγνώμων, ἀναίσθητος, ἀνόητος, ἀλόγιστος, ἁμαρτάνων.

Ἀγὸς, ἡγεμών· παρὰ τὸ ἄγειν τοὺς ὑποτεταγμένους· Ἀμφὶ δέ μιν Κρητῶν ἀγοὶ ἠγερέθοντο.

Ἄγος, σημαίνει δύο· τό τε καθαρὸν, ὅπερ κυρίως· καὶ τὸ ῥυπαρὸν, κατὰ ἀντίφρασιν.

Ἀγκὼν, ὁ ἄγαν ὀστώδης τόπος· ἢ διὰ τὸ ἐπάγεσθαι τὴν χεῖρα, οἷον ἄγνυσθαι· ὥσπερ γὰρ παρὰ τὸ πολλὸς γίνεται πολλοστὸς, οὕτω παρὰ τὸ ἄγω ἀγὸς καὶ ἀγοστός. οὕτως Ὠρίων ὁ ἐτυμολόγος. ἢ τὸ ἐκτὸς τοῦ ἀγκῶνος, παρὰ τὴν συναγωγὴν καὶ τὴν ἐπίκαμψιν τῆς χειρός· ἢ παρὰ τὸ δύνασθαι τούτῳ τινὰ ἄγχειν.

Ἄγονος, ὄνομα· παρὰ τὸ γόνος. βαρύνεται μὲν ὁ γεννηθεὶς, ὀξύνεται δὲ ὁ γεννήτωρ· ἐξ οὗ, πλεονασμῷ τοῦ υ, γουνὸς, ὁ γεννητικὸς καὶ κάρπιμος τόπος· Γουνῷ ἀλωῆς.

Ἄγαμος] τὸ δὲ — ἄγαμός τ᾽ ἀπολέσθαι: — ὁ τε σύνδεσμος ἀντὶ τοῦ ἢ διαζευκτικοῦ παραλαμβάνεται, ἤτοι, ἢ καὶ γεννηθεὶς πρὸ γάμων ἀπολέσθαι.

Ἄγον, Ἰωνικῶς ἀντὶ τοῦ ἦγον· ῥῆμα ὁριστικὸν, χρόνου παρατατικοῦ. ποιητικὸν γάρ ἐστι καὶ ἔστιν ἀναύξητον, βραχὺ ἔχον τὸ α. καὶ ἆγον Δωρικῶς τὸ αὐτὸ, κατὰ τροπὴν τοῦ η εἰς α μακρόν. τὸ γὰρ ἀκόλουθόν ἐστιν ἦγον.

Ἀγορὴ, καὶ αὐτὸ τὸ ἄθροισμα, καὶ ὁ τόπος, καὶ ὁ λόγος· παρὰ τὸ ἀγείρω τὸ ἀθροίζω καὶ ἐκκλησιάζω, γίνεται ἀγορή· ὃ σημαίνει ἐκκλησίαν, συνέδριον. τὸ δὲ ἀγείρω, παρὰ τὸ ἄγω.

Ἀγορεύω, παρὰ τὸ ἀγορά· τοῦτο δὲ, παρὰ τὸ ἀγείρω. τοῦτο παρὰ τὸ ἄγω καὶ τὸ εἴρω τὸ λέγω, ἐν ᾗ πρὸς τὸ λέγειν συναθροίζονται.

Ἀγοράασθαι, ἐκ τοῦ ἀγορῶ. καὶ περισπᾶται. τὰ γὰρ εἰς ρω λήγοντα ῥήματα τῷ ο παραληγόμενα περισπᾶται· οἷον, δημηγορῶ, ἀλληγορῶ, ἐγρηγορῶ. οὕτω καὶ ἀγορῶ. ἔστι δὲ τῆς β΄ τῶν περισπωμένων. ἐξ οὗ — παισὶν ἐοικότες ἀγοράασθε: — δημηγορεῖτε.

Ἀγοράζω, ποτὲ μὲν ἐπὶ τοῦ ἐν ἀγορᾷ ἐμβάλλω καὶ διατρίβω· εἴρηται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀγοράζειν.

13 Ἀγορήνδε, τουτέστιν εἰς τὴν ἀγοράν. ἐπιῤῥηματικὴ ἡ σύνταξις, ὥσπερ οἴκαδε, εἰς τὸν οἶκον· καὶ Ἀθήναζε, εἰς Ἀθήνας.

Ἀγορῆθεν, διατί περισπᾶται; ἐπειδὴ τὰ ἀπὸ ὀξυτόνων ἢ περισπωμένων παραγόμενα εἰς θεν ἐπιῤῥήματα πρὸ μιᾶς ἔχουσι τὸν τόνον· γῆθεν, ἀρχῆθεν, ἀγορῆθεν.

Ἀγορανόμοι, οἱ τὰ κατὰ τὴν ἀγορὰν διοικοῦντες ἄρχοντες.

Ἀγορὰ, ἐφορεία, ἡ σύνοδος ἡ πρὸς τοῖς κοινοῖς ὅροις γινομένη τῶν ἀστυγειτόνων· οὗ οἱ ὅμοροι συνιόντες, περὶ τῶν κοινῶν ἐβουλεύοντο.

Ἄγρα, Δήμητρος ἱερὸν λέγεται. καὶ ἡ θήρα. λέγονται δὲ πληθυντικῶς καὶ οἱ τόποι.

Ἀγραφίου, εἶδος δίκης, κατὰ τῶν ὀφειλόντων τι τῷ δημοσίῳ, καὶ ἀπογεγραμμένων μὲν, ἀπολειφθέντων δὲ πρὶν ἀποδοῦναι· ἐνίοτε δὲ καὶ κατὰ τῶν ἐγγραφόντων τοὺς μὴ ὀφείλοντας.

Ἄγρει, ἀντὶ τοῦ ἄγε· ἢ λάβε καὶ φέρε.

Ἀγρεὺς, ὁ ἥρως· εἴρηται παρὰ τὸ ἐν ἀγρῷ γεγενῆσθαι. ἀπὸ γὰρ Κυρήνης καὶ Ἀπόλλωνος ἦν.

Ἄγριος, ὁ ἀνήμερος. προπαροξύνεται, καὶ διὰ τοῦ ι γράφεται, ἀπὸ τοῦ ἀγρὸς, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ἀγρείος, ὁ ἐν ἀγρῷ διαιτώμενος, τοῦ διὰ τῆς ει διφθόγγου γραφομένου καὶ περισπωμένου.

Ἀγρυπνία] παρὰ τὸ ἄϋπνος ἀϋπνία· καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ γρ ἀγρυπνία.

Ἀγρόμενοι, ἀγειρόμενοι. ἀγείρω, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἄγρω· ὥσπερ παρὰ τὸ ἐγείρω ἔγρω.

Ἀγρὸς, παρὰ τὴν ἄγραν, ἐν ᾧ γίνεται· ἢ παρὰ τὸ ἀρῶ τὸ ἀροτριῶ, ἀρὸς καὶ ἀγρός.

Ἀγροτέρη, οὐκ ἀπὸ τοῦ ἄγριος· ἀγριώτερος γὰρ ἦν ἄν· ἀλλὰ παρὰ τὸν ἀγρὸν ἀγρότερος πεποίηται. ἀπαρασχημάτιστον γάρ. οὕτω Φίλων.

Ἀγροτέρας ἐλάφους, ἀγηροτέρας· καὶ κατὰ συγκοπὴν, ἀγροτέρας· διὰ τὸ πολύχρονον τοῦ ζώου. ὡς ὁ χρησμὸς δηλοῖ· Ἐννέα γὰρ ζώει γενεὰς λακέρυζα κορώνη Ἀνδρῶν γηράντων· ἔλαφος δέ τε τετρακόρωνος: — ἢ ἀγριωτέρας, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἀγροτέρας.

Ἀγροιώτης, ὁ ἀγροῖκος. ἔστιν ἀγρὸς ἀγρότης. ὡς δῆμος δημότης· καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ι ἀγροίτης· οὕτως Ὠρίων· καὶ κατ᾽ ἐπένθεσιν τοῦ ω ἀγροιώτης.

Ἀγρίφη, σημαίνει τὴν σκάφην. ἡ ὑποδοχὴ, ἄμη, σκαφίον.

Ἀγρὸς, παρὰ τὸ ἄρην, ὃ σημαίνει τὸν σίδηρον· ὁ τῷ σιδήρῳ τεμνόμενος.

Ἄγριοι, οἱ παιδερασταί· ἤτοι ὅτι ἄγριόν ἐστι τὸ πάθος ἡ παιδεραστία, ἢ ὅτι ὁ Πὰν ἔνοχός ἐστι τοῖς τοιούτοις· διὰ τοῦτο γοῦν καὶ τὸ αἰδοῖον ἀνατεταμένον ἔχει. ἔστι δὲ ὁ Πὰν ἄγριος θεός. Ἀγρῆοι δὲ καὶ οἱ ἀγροῖκοι.

Ἀγόρευσις, λόγος ἀγορήτατος, λογιώτατος· καὶ Ἀγορητὰς, τοὺς ἐν τῇ ἀγορᾷ ἀναστρεφομένους· καὶ Ἀγορηγοὺς ὁλκάδας, τὰς ὤνια ἐπαγομένας.

Ἄγραυλοι, οἱ ἐν ἀγρῷ αὐλιζόμενοι ὕπαιθροι, ἔρημοι, ἄξενοι, ποιμένες· καὶ Ἀγραυλία, θυραυλία καὶ ἐρημία.

[illegible]

Ἄγρευμα, εὕρεμα· καὶ τὸ εἰλημμένον σημαίνει· καὶ κτήματα, σκῦλα. καὶ Ἀγρεῦσαι τὸ λαβεῖν. Ἠγροικεύσω, 14 ἠγροικάνθης.

Ἀγρηνὸν, ποικίλον, ἐρεοῦν, δικτυοειδές· καὶ ἔνδυμα δὲ ποιόν.

Ἀγρὸς, ὁ ἔξω τῆς πόλεως χῶρος.

Ἀγράσσω] παράγωγος ὁ χαρακτήρ. ἀπὸ τοῦ ἀγρὸς ἀγράσσω. τὰ γὰρ δύο σσ τὰ ἓξ λαμβάνουσι φωνήεντα· τὸ δὲ ο οὐ λαμβάνουσιν· οἷον τὸ α, παρὰ τὸ ἄλλος, ἀλλάσσω· τὸ ε, παρὰ τὸ πῦρ πυρὸς, πυρέσσω· πτήσσω, τὸ η· δειδίσσω, τὸ ι· ἀφύσσω, τὸ ἀπαντλῶ, τὸ υ·

ὀνειρώσσω, ἀγνώσσω, τὸ ω. ὥστε ἔχεις μὲν δοῦναι τὸ ο, οὐκ ἐν παραγωγῇ δέ. τὸ γὰρ ὄσσω ἀπὸ τοῦ ὄπτω γέγονεν.

Ἀγρῶσται, οἱ κυνηγέται, ἀπὸ τοῦ ἀγρώσσω.

Ἄγρωστις, εἶδος βοτάνης. ἔστιν ἔδω τὸ ἐσθίω· ὁ μέλλων, ἔσω· ὁ παρακείμενος, ἦκα· ὁ παθητικὸς, ἦσμαι· τὸ β', ἦσαι· τὸ γ', ἦσται· καὶ ἐξ αὐτοῦ ἦστις. καὶ ἐπειδὴ τὰ ἀπὸ τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου γινόμενα ὀνόματα συνάρχεσθαι θέλουσι τοῖς ἰδίοις ἐνεστῶσι, γίνεται ἔστις· καὶ μετὰ τοῦ ἀγρὸς, ἀγροέστις· καὶ συναιρέσει τοῦ ε καὶ ο, ἀγροῦστις· καὶ τροπῇ Δωρικῇ τῆς ου διφθόγγου εἰς ω μέγα, ἄγρωστις.

Ἀγυιὰ, ἡ ὁδός· παρὰ τὸ ἄγω τὸ πορεύομαι. τὰ διὰ τοῦ υια θηλυκὰ ὀνόματα ὑπὲρ β' συλλαβὰς προπαροξυνόμενα, τῷ ι θέλει παραλήγεσθαι· οἷον, ἅρπυια, αἴθυια, ἄγυια, Ὠρείθυια, Εἰλείθυια. σεσημείωται τὸ μητρυιὰ, καὶ ὀργυιὰ, καὶ ἀγυιὰ ἡ ὁδὸς, παραληγόμενα τῷ ι καὶ ὀξυνόμενα· ἀναλογώτερον δέ ἐστι τὸ ἄγυια. — μέσην ἐς ἄγυιαν ἰοῦσαι.

Ἄγυρις, παρὰ τὸ ἀγείρω· ἐξ οὗ καὶ ἀγορὰ γίνεται, καὶ ἀγορῶ ῥῆμα· ἐξ οὗ ὄνομα θηλυκὸν, ἄγορις· καὶ τροπῇ τοῦ ο εἰς υ, ἡ ἄθροισις.

Ἀγύρται, λωποδύται, ἐπαῖται, φιλοκερδεῖς. καὶ ἀγύρτης, εἶδος βώλου, καὶ ὁ ἀλαζὼν, καὶ ὁ ἀπατεών· παρὰ τὸ ἀγείρω, τὸ περιϊέναι καὶ περινοστεῖν ἐπὶ νίκῃ, ἢ ἑτέρῳ τινὶ τοιούτῳ. λέγονται δὲ Ἀγυρτικὰ καὶ τὰ χυδαῖα ψεύσματα.

Ἀγχίαλος, ἡ μὲν πόλις, ὀξύνεται· ὁ δὲ παραθαλάσσιος τόπος, προπαροξύνεται.

Ἀγχαυρόν· οἷον, Ἦμος δ' ἀνέρες ὕπνον ἀπ' ὀφθαλμῶν ἐβάλλοντο Ἀγρόται· οἵτε κύνεσσι πεποιθότες, οὔποτε νύκτα Ἀγχαυρὸν κνώσσουσιν, ἀλευάμενοι φάος ἠοῦς: — σημαίνει δὲ τὸ καλούμενον λυκόφως, τὸ ὀρθρινὸν, τὸ πλησίον τῆς αὔρας· ἀγχίαυρος, καὶ ἄγχαυρος. αὔρα δὲ ἡ ἡμέρα. οὕτως εὗρον εἰς τὰ σχόλια τῶν Ἀργοναυτικῶν τοῦ Ἀπολλωνίου.

Ἀγχιστήνη] ἀπὸ τοῦ ἄγχιστος ἀγχιστῆνος καὶ ἀγχιστίνη. τὸ δὲ ἄγχιστος, ἔστιν ὑπερθετικόν· γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ ἀγχοῦ ἀγχότερος, ἀγχίων ἄγχιστος. καὶ Ἀγχιστίνδην, τὸ κατὰ ἀγχιστίαν.

Ἄγχι] παρὰ τὸ ἀγχοῦ ἀγχόθι, ἄγχι κατὰ συγκοπήν. σημαίνει τὸ πλησίον. τὰ παρὰ τὸ ἄγχι, καὶ ἐρι καὶ ἀρι, καὶ τὴν ἀμφι καὶ ἀντι καὶ ἐπι προθέσεις, διὰ τοῦ ι γράφεται: ἀρίδηλος, ἐριβρεμέτης, ἀμφίῤῥυτος, ἀντίθεος, ἀγχίθεος, ἀγχίσης, ἀγχίμαχος. τὸ γὰρ ἀγχέμαχος ἐτράπη διὰ εὐφωνίαν, τὸ ι εἰς ε. τὰ δὲ παρὰ τὸ ἄγχι σύνθετά εἰσι, χωρὶς τοῦ Ἀγχίσης. ἀπὸ γὰρ τοῦ ἄγχι παρήχθη, καὶ ἔστιν ἁπλοῦν. ἄλλως. τὰ διὰ τοῦ ισης διὰ τοῦ ι γράφεται, Ἀντίσης, Ἀμφίσης, Ἀγχί-
15 σης, Ἐρίσης ὄνομα κύριον, Κυρίσης ποταμὸς Κελτικῆς· Τιπενίσης, ἐθνικόν. Ἀγχινεφὴς ἦν ἀχλύς.

Ἀγχηστῖναι, πλησίον ἀλλήλων καὶ πυκναὶ, παρὰ τὸ ἀγχοῦ.

Ἀγχίσης, παρὰ τὸ ἄγχι (τὸ ἐγγὺς γενέσθαι τῆς Ἀφροδίτης.

Ἀγχίμολον, ἐγγύς· παρὰ τὸ ἄγχι καὶ τὸ μολῶ.

* Ἀγχιτέρμων, ὁ γείτων, παρὰ τὸ ἄγχι, ὃ σημαίνει πλησίον, καὶ τέρμων, ὅρος.

Ἀγχιμαχητὴς, συσταδὴν καὶ ἐκ τοῦ σύνεγγυς μαχόμενος.

Ἄγχω, παρὰ τὸ ἄγω, πλεονασμῷ τοῦ χ. οὐδὲν γὰρ ἐστιν ἄλλο τὸ ἄγχω, ἀλλ' ἢ ἄγω, τὸ τὴν φάρυγγα συνάγω, πνίγω. Ἄγχε δέ μιν κεστὸς ἱμάς.

Ἀγχώμαλον, παρὰ μικρὸν ἴσα ἐγγὺς τοῦ ὁμαλοῦ, ἀπὸ τοῦ ἄγχι, ὃ σημαίνει τὸ ἐγγὺς, καὶ τοῦ ὁμαλὸν γέγονε. τὰ δὲ παρὰ τὸ ὁμαλὸς συντιθέμενα διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφεται· οἷον ἀνώμαλος, κατώμαλος, καὶ ἀγχώμαλος.

Ἀγκλάσας, ἀνακλάσας, ἀνακουφίσας, ἀναβαστάσας.

Ἄγω σημαίνει δ'· τὸ πορεύομαι, ὡς τὸ, Λαοδίκην ἐσάγουσα θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην: — καὶ τὸ κλάνω· ὡς τὸ, Ἆξον δὴ ἔγχος Διομήδου: — καὶ τὸ φέρω, ὡς τὸ, Εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον κεχαρηότα νίκῃ: — καὶ ἀγῶ περισπωμένως τὸ ἐκπλήττομαι, συζυγίας β'· γίνεται δὲ ἐκ τοῦ ἄγη, ὃ σημαίνει τὴν ἔκπληξιν. τὰ γὰρ τῆς β' συζυγίας τῶν περισπωμένων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ τῶν εἰς η θηλυκῶν γίνεται.

Ἀγυιεὺς, ὁ πρὸ τῶν θυρῶν ἱστάμενος ἐν σχήματι κίονος, καὶ βωμός.

Ἀγυιῆται, κωμῆται, γείτονες.

Ἄγυρις, σύνοδος, συναγωγὴ στρατοῦ.

Ἀγχήρις, ἐγγύς.

Ἀγχιβαθὴς, ἡ μὴ ἔχουσα κλύσμα θάλασσα, ἀλλ' εὐθὺς βυθόν· ἡ ἐγγὺς τῆς γῆς βαθεῖα.

Ἀγχίβιον, μέγα ἐγγύς.

Ἀγχιβλὼς, ἄρτι παρών.

Ἀγχίστροφος, εὐμετάβολος.

Ἀγωνισμὸς, ἀντιλογία, ἀγωνία· καὶ ἡ ἄθλησις.

Ἀγώμενος, θαυμάζων, ἐκπληττόμενος· οἷον, Ἠνορέην ὑπέροπλον ἀγώμενος: — ἐκ τοῦ ἀγάω ἀγῶ τὸ θαυμάζω.

Ἀγωνία, ἐπὶ τοῦ εἰς ἀγῶνα μέλλοντος κατιέναι· καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἁπλῶς φόβου. οὕτως Ὠρίων.

Ἀγὼν] οὐχ εὗρον αὐτοῦ ἐτυμολογίαν· ἐγὼ δέ φημι, παρὰ τὸ ἄγω γίνεται ἀγὼν, ὁ φέρων πολλὴν ὄχλησιν καὶ ἀδημονίαν. σημαίνει ε'· ἀγὼν, ὁ τόπος· Λείηναν δὲ χορὸν, καλὸν δ' εὔρυναν ἀγῶνα: — ἀγὼν καὶ τὸ πλῆθος τῶν θεατῶν· Λῦτο δ' ἀγών: — ἀγὼν καὶ τὸ ἄθροισμα· Ἤρη μὲν μετ' ἀγῶνα νεῶν, καὶ Παλλὰς Ἀθήνη: — ἀγὼν καὶ τὸ ἆθλον, καὶ ὁ ναός· θεῖον δύσονται ἀγῶνα. οὕτως εὗρον σχόλια ἐν ὑπομνήμασιν Ἰλιάδος. ἐγὼ δὲ εὗρον τὸν ἀγῶνα ἐτυμολογούμενον οὕτως. ἀγὼν λέγεται ὁ κυκλοτερὴς καὶ γωνίαν οὐκ ἔχων τόπος. οἱ δὲ, ἀπὸ τοῦ συνάγεσθαι.

Ἀγωνιστήριον, τόπος ἐν ᾧ ἀγωνίζονται· καὶ Ἀγωνίσματα, ἔπαθλα.

ΤΟ Α ΜΕΤΑ ΤΟΥ Δ. 16

Ἀδαήμων, ἄπειρος, ἀνεπιστήμων. ἀπὸ τοῦ δαίω τὸ μανθάνω, δαῶ δαήσω δαήμων, καὶ ἀδαήμων. δαίω δαῶ, συστολῇ τοῦ ι, καὶ μεταθέσει τοῦ τόνου.

Ἀδαξῆσαι, σημαίνει τὸ κνῆσαι· καὶ Ἀδαγμὸς, ὁ κνησμός.

Ἀδεὲς, ἄφοβον. ἀπὸ τοῦ δέος, ὃ σημαίνει τὸν φόβον, γίνεται δεής, καὶ ἀδεής· τὸ θηλυκὸν, ἀδεής· τὸ οὐδέτερον, ἀδεές, καὶ πλεονασμῷ ἑτέρου δ, ἀδδεές.

Ἀδελφὸς] δελφὺς λέγεται ἡ μήτρα· καὶ μετὰ τοῦ α τοῦ σημαίνοντος τὸ ὁμοῦ, γίνεται ἀδελφὸς, οἱονεὶ ὁμοδελφός τις ὢν, ἐκ τῆς αὐτῆς δελφύος, ἤγουν μήτρας. καὶ Ἀδελφίζειν, τὸ ἀδελφὸν καλεῖν. Ἰστέον, ὅτι τὰ εἰς δους λήγοντα εἰς ου ἔχει τὴν γενικὴν, οἷον ἀδελφιδοῦς ἀδελφιδοῦ, θυγατριδοῦς θυγατριδοῦ. γέγονε δὲ ἀπὸ τοῦ ἀδελφίδεος καὶ θυγατρίδεος κατὰ συγκοπήν· οὐχ, ὥς τινες λέγουσι, τὸ ἐναντίον, ἀπὸ τοῦ ἀδελφιδοῦς, ἀδελφίδεος. οὐδέποτε γὰρ εὐθεῖα διαλύεται. τὸ γὰρ εἷς, ἔεις πλεονασμῷ ἔχει τὸ ε. πρὸς δὲ τοὺς λέγοντας, ὅτι, εἰ γέγονε τὸ ἀδελφιδοῦς καὶ θυγατριδοῦς ἀπὸ τοῦ ἀδελφίδεος καὶ θυγατρίδεος, ἔδει ὀξύνεσθαι, λέγε,

ὅτι πρὸς τὸν χαρακτῆρα τῶν εἰς ους ἁπλῶν περισπωμένων.

Ἀδέκαστος, δίκαιος, ἀδωροδόκητος. παρὰ τὸ δέχω, δέδεγμαι δεκαστὸς καὶ ἀδέκαστος, ὁ μὴ δεχόμενος πρόσωπον ἢ δῶρα.

Ἀδευκής, ὁ ἄγνωστος καὶ ἀπροσδόκητος. παρὰ τὸ δείκω τὸ δεικνύω. δεικής καὶ ἀδεικής· καὶ τροπῇ τοῦ ι εἰς υ ἀδευκής. οὕτως Ὠρίων. οἷον, ὁ δ᾽ ἐνὶ ψαμάθοισιν ἐλυσθεὶς, Μοῖραν ἀναπλήσει· τὴν γάρ θέμις οὔποτ᾽ ἀλύξαι Θνητοῖσι· πάντη δὲ περὶ μέγα πέπταται ἕρκος. Ὡς τὸν οἰόμενον ἀδευκέος ἔκτοθι ἄτης, ἀπεοικυίας, ἢ πικρᾶς. δεῦκος γὰρ τὸ γλυκύ· ὅθεν καὶ Πολυδεύκης ἐκλήθη. καὶ γὰρ ζῶν εὐεργετικώτατος ἦν· καὶ ἀπαθανατισθεὶς, μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τοὺς ναύτας σώζει.

Ἀδέψητον, ὠμὸν, ἀνέργαστον. ἀπὸ τοῦ δεψῶ, δεψήσω· ἀπὸ τοῦ ἕψω.

Ἀδεῖν, τὸ ἀρέσαι· ἀπὸ τοῦ ἀδῶ τὸ ἀρέσκω. ἢ ἀπὸ τοῦ ἥδω. ὁ μέλλων ἥσω, ὁ β᾽ ἀόριστος ἅδον. ἐξ οὗ— ἅδε δ᾽ Ἕκτορι μῦθος: — ὁ μέλλων β᾽ ἀδῶ· καὶ τὸ ἀπαρέμφατον ἀδεῖν, οἷον τὸ εἰς ἡδονὴν κινεῖν. λέγεται δὲ καὶ τὸ πονεῖν. καὶ ἡ δεῖνα.

Ἄδην τὸ κεκορεσμένως, καὶ εἰς πλήρωσιν ἄγον. ἔστιν ἕω τὸ δηλοῦν τὸ κορεννύω, ὡς τὸ, ἐπεὶ χ᾽ ἕωμεν πολέμοιο: — ἐξ οὗ παράγωγον ἕδω καὶ ἥδω· καὶ ἄδην ἐξ αὐτοῦ. δηλοῖ δὲ καὶ τὴν ἡδονὴν, οἷον — ἥσατο δ᾽ αἰνῶς, ἀντὶ τοῦ ἐτέρφθη. λαμβάνεται δὲ καὶ τὸ τερφθῆναι ἐπὶ τοῦ κορεσθῆναι· οἷον, Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτοιο τέρφθεν. ἢ ἀπὸ τοῦ ἄω ὦ, ἄεις ᾷς, ἄει ᾷ, τὸ δηλοῦν τὸ αὐτό· οἷον, Ἄσειν ἐν Τροίῃ ταχέας κύνας: — γίνεται ῥηματικὸν ὄνομα ἦδος, καὶ ἄδος. καὶ ἄδην ἐξ αὐτοῦ. οὕτως Ὠρίων.

Ἀδάμας, ἄπονος, ἀπαθής. λέγεται δὲ καὶ τὸ ἐν τῷ χρόνῳ στεῤῥότατον· καὶ ὁ ὑοσκύαμος παρά τισι, καὶ ὄρος.

Ἀδδιξ, μέτρον τετραχοίνικον.

Ἄδεια, ἀφοβία, εὐδία· καὶ Ἀδείη, ἀναίδεια, ἀφοβία. καὶ Ἀδειής, ἄφοβος, ἄτρεπτος· καὶ Ἀδεισία, ἀφοβία.

Ἀδελφὰ, ὅμοια.

Ἀδελφίζειν, τὸ τιμᾶν ὡς ἀδελφόν. Ἀδελφὸν, τὸ κοι-
17 νόν· καὶ Ἀδελφιξία, κοινωνία. Ἀδελφιδοῖ, οἱ ἀδελφῶν υἱοί.

Ἀδένες, συστροφαὶ σαρκώδεις περὶ τὸν τράχηλον καὶ βουβῶνας.

Ἀδεύητον, χαλεπὸν, ἢ οὗ ἄν τις ἐπιδεηθείη.

Ἀδευκεῖ, ἀπεοικότι. ἢ ἀδευεῖ, ἢ αἰσχρῷ. ἀδευκὲς, ἄμορφον, ἄγνωμον, οὐκ ἐοικὸς, χαλεπὸν, ἀνόμοιον, ἀνοίκειον.

Ἀδημονεῖν, ἀλύειν καὶ ἀπορεῖν, ἀμηχανεῖν.

Ἀδημονίη, θαῦμα.

Ἀδηνέως, ἀδόλως καὶ ἁπλῶς· ἢ χωρὶς βουλῆς.

Ἀδηνὲς, ἄκακον, ἀπρόσοπτον.

Ἄδδην, παρὰ τὸ δὴν τὸ ἐπὶ πολύ· καὶ μετὰ τοῦ ἀθροιστικοῦ α ἄδδην, πλεονασμῷ τοῦ δ.

Ἀδηφάγος] παρὰ τὸ ἄδην τὸ δαψιλῶς, καὶ τὸ φήγω ἢ φαγεῖν, ἀδηφάγος, ὁ δαψιλῶς ἐσθίων.

Ἅιδης, χωρίον ἀφεγγὲς, σκότους αἰωνίου καὶ ζόφου πεπληρωμένον. παρὰ τὸ εἴδω τὸ βλέπω, εἴδης· καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, αείδης, ἐν ᾧ οὐδὲν βλέπομεν. ᾅδης γάρ ἐστιν ἡ σκοτεινὴ οἰκία. καὶ κράσει τοῦ ἄλφα καὶ ε εἰς ἄλφα μακρὸν, ᾄδης· καὶ μένει τὸ ι προσγεγραμμένον.

Ἀδηκότες, κεκμηκότες, δαμασθέντες, ἀδημονοῦντες, τουτέστιν ὑπὸ κόπου ἀηδῶς διακείμενοι. ἀηδῶ οὖν ἀηδήσω.

Ἀδήωτον, ἀπόρθητον· παρὰ τὸ δηῶ, ὃ σημαίνει τὸ πορθῶ. τοῦτο παρὰ τὸ δαίω τὸ κόπτω, τροπῇ τοῦ α εἰς η μετὰ περισπωμένου τόνου δηῶ.

Ἀδινὸς] παρὰ τὸ ἄδην ἐπίῤῥημα γίνεται ἀδινὸς, ἀδιάλειπτος. τὸ συγκριτικὸν ἀδινώτερος. παρὰ τὸ ἄδην ἐπίῤῥημα, ὃ σημαίνει τὸ ἀδιαλείπτως καὶ πλῆρες, γίνεται ἀδινός· τὸ θηλυκὸν ἀδινή· καὶ ἀδινῶν, καὶ ἀδινάων. τὰ δὲ εἰς νος ὀξύτονα ἀπὸ ἐπιῤῥημάτων γινόμενα διὰ τοῦ ι γράφεται· ἄδην, ἀδινός· πύκα, πυκινός. καὶ ἀδινῷ μύθῳ, τῷ οἰκτρῷ, παρὰ τὸ ἄδην, ἢ ἄρδην. καὶ ἀδινώτερον, τὸ ἀθρόως, ἢ οἰκτρότερον. — μελισσάων ἀδινάων, τῶν ὁμοῦ καὶ ἀθρόως πετομένων. ἀδινὰ μῆλα, τὰ μὴ μεγάλα. σημαίνει δὲ ἡ λέξις καὶ ἐλεεινὸν, οἰκτρὸν, ἁπαλόν.

Ἀδήριτος, χωρὶς μάχης καὶ ἀφιλόνεικος. ἐκ τοῦ δῆρις δηρία· ὁ παθητικὸς παρακείμενος δεδήριμαι· τὸ γ᾽, δεδήριται· καὶ ἐξ αὐτοῦ δηριτὴς, καὶ ἀδήριτος. τὰ δὲ διὰ τοῦ ιτος ἀποστρέφονται τὴν ει δίφθογγον· χωρὶς εἰ μὴ ὦσι σύνθετα παρὰ τὸ κλειτός.

Ἀδίωτον, ἄνικμον καὶ ἀφύλακτον.

Ἀδδιξ, μέτρον τι οἶμαι τετραχοίνικον.

Ἀδικίου, ὄνομα δίκης κατὰ τῶν ὁπωσοῦν ἀδικούντων. τῆς δὲ δίκης τὸ τίμημα ἀργύριόν ἐστιν ἀποτιννύμενον ἁπλοῦν.

Ἀδμολίη] παρὰ τὸ εἴδω τὸ γινώσκω, ἴδμων ἴδμονος· ἰδμονία, καὶ αἰδμονία· καὶ συγκοπῇ καὶ τροπῇ ἀδμολίη, ἡ ἄγνοια.

Ἀδμῆτιν, ἀδάμαστον, νέαν, ἄζευκτον. παρὰ τὸ δμῶ, ὁ μέλλων δμήσω, δέδμηκα, δέδμημαι· δμήτης, καὶ ἀδμήτης. ἢ παρθένον ἄζυγον, ἢ πρωτόζευκτον. καὶ ἀδμῆτες, ἀδάμαστοι, ἄζευκτοι.

Ἀδολεσχία] ἀδολεσχίαν ἐκάλουν μέν τινες καὶ τὴν φλυα-
ρίαν· ἐτάττετο δὲ τοὔνομα ἐπὶ τῶν τὰ μετέωρα λεσχη- 18
νευόντων· οὐκ ἀπὸ τῆς ἀηδίας καὶ τῆς λέσχης συγκειμένης, ὥς τινες ἐξεδέξαντο· οὐδὲ τοῦ ἄδην ἐν ποιήμασι πολλοὺς φυσιολογῆσαι· ἀλλ᾽ ἀπὸ τοῦ ἀδεῖν τοῦ σημαίνοντος τὸ ἀρέσαι. ἡ οὖν τοῦ ἀρεσκόντων καὶ αὐτοῖς δοκούντων διάλεξις ἀδολεσχία ἐκαλεῖτο· διὰ τὸ μὴ ἐκ κοινῆς ὁρμᾶσθαι δόξης τὴν τοιαύτην διάλεξιν, ἀλλ᾽ ἐξ ἰδίας ὑπολήψεως καὶ [illegible]. διὸ καὶ ἀδολέσχας τοὺς φυσικοὺς ἐκάλουν. λέγει δ᾽ Ὠρίων· καὶ Σωκράτην πτωχὸν ἀδολέσχην ἔφη Εὔπολις· καὶ ἐν ἄλλοις, Ἀδολεσχεῖν αὐτὸν ἐκδίδαξον, ὦ σοφιστά: — ἢ παρὰ τὸ ἥδω τὸ εὐφραίνω· οὗ ὁ β᾽ ἀόριστος ἅδον· καὶ ἐξ αὐτοῦ ἅδος ἡ εὐφροσύνη· καὶ ἔστι λέσχη ἡ φλυαρία· καὶ κατὰ σύνθεσιν ἀδόλεσχος, ὁ ἐν τῇ φλυαρίᾳ εὐφραινόμενος. ἢ ἐκ τοῦ ἅδω τὸ ἀρέσκω, καὶ τοῦ λέσχη. τοῦτο δὲ παρὰ τὸ λέσχος, ὃ σημαίνει τὴν κοίτην· ἐπειδὴ τὸ παλαιὸν ἔθος ἦν, καὶ τῷ χειμῶνι τόπον εἶχον ἀποκεχαρισμένον, ἐν ᾧ πυρκαϊὰς ποιοῦντες, ἐν αὐτῷ καθεζόμενοι διημέρευον ἀδολεσχοῦντες καὶ φλυαροῦντες. ἀδολέσχης ἀδολέσχου. ὁ κανών· Τὰ ἀπὸ τῶν εἰς η θηλυκῶν εἰς ης γινόμενα ἀρσενικὰ, μὴ ἔχοντα οὐδέτερον εἰς ες, εἰς ου ἔχει τὴν γενικήν. τὸ δὲ ἀδολεσχῶ σημαίνει δ᾽· τὸ φιλοσοφῶ. Ὁ δὲ δοῦλός σου ἠδολέσχει ἐν τοῖς δικαιώμασί σου: — τὸ παίζω· Ἐξῆλθεν Ἰακὼβ ἀδολεσχῆσαι εἰς τὸ πεδίον: — τὸ φλυαρῶ· Τί ἀδολεσχεῖς, ἄνθρωπε; καὶ τὸ ὀλιγωρῶ· Ἠδολέσχησε καὶ ὠλιγοψύχησε τὸ πνεῦμά μου. Ἀδολέσχης, μακρολόγος.

Ἄδον, ἀρέσκειαν σημαίνει, καὶ γνώμην· ἢ κόρον, ἢ κόπον.

Ἀδίοπον, ἄναρκτον καὶ ἀφύλακτον. δίοποι γὰρ λέγονται οἱ τῆς νεὼς φύλακες.

Ἀδίστονον, οἰκτρὸν στένοντα.

Ἀδ[illegible]

Ἀδμενίδες, δοῦλαι.

Ἀδμωλεῖν, ἀγνοεῖν, ἢ ἀγανακτεῖν· ἀγνωμονεῖν καὶ ζητεῖν.

Ἀδράφαξυς, λάχανόν τι ἄγριον.

Ἀδρεὺς, δαίμων τὶς περὶ τὴν Δήμητραν, ἀπὸ τῆς τῶν καρπῶν ἀδρύνσεως.

Ἀδρακὴς, ὁ τυφλός.

Ἀδόροις, ἀντιμάχαις. — ἐν δ' ἀδόροισι χέειν εὔλατον ἄλφι: — δόρυ γὰρ λέγεται παρὰ τὸ ἐκδεδάρθαι δόρος· καὶ δόροι, κατὰ πλεονασμὸν ἄδοροι. ἢ ἀντὶ τοῦ κακόδοροι. οὕτως Ἡρωδιανός. λέγονται δὲ καὶ κώρυκοι, θύλακοι, ἀσκοί· οἷον οὐ δεδαρμένοι.

Ἀδρὸς, ὁ χονδρός· παρὰ τὸ ἥδω τὸ εὐφραίνω. ἡδόμεθα γὰρ τοῖς μεγάλοις καὶ χονδροῖς.

Ἀδραστειδῶν] Ἄδραστος κύριον· Ἀδραστίδης, Ἀδραστιδῶν· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε, Ἀδραστειδῶν θάλος.

Ἀδρύνω, τὸ αὐξάνω· Τὴν μὲν ὅθ' ἀδρύνηται· Νίκανδρος.

Ἀδρανὴς, ὁ ἀνίσχυρος, καὶ μὴ πρᾶξαί τι δυνάμενος· ὅθεν καὶ ἀδράνεια, ἡ ἀσθένεια. δραίνω τὸ πράττω· Ὅμηρος, Εἴ τι δραίνεις: — δρανῶ· ὁ β' ἀόριστος, ἔδρανον. ἐξ αὐτοῦ δρανής· καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἀδρανής.

Ἀδρίας, τὸ πέλαγος. Διονύσιος Σικελίας τύραννος, ὃς
πρότερον ἐπὶ τῇ ὀλυμπιάδι πόλιν ἔκτισεν Ἀδρίαν ἐν τῷ
Ἰονικῷ κόλπῳ, ἀφ' ἧς καὶ τὸ πέλαγος Ἀδρίας καλεῖ-
19 ται. Εὔδοξος δὲ ἐν τῷ θ' τῶν ἱστοριῶν, τὸ πέλαγος
καὶ τὴν πόλιν ὀνομασθῆναι Ἀδρίαν φησὶν, ἀπὸ Ἀδρίου
τοῦ Μεσαππίου Παύσωνος.

Ἀδύτῳ, τῷ ἐνδοτάτῳ καὶ θειοτάτῳ μέρει τοῦ ναοῦ. ἄδυτα γὰρ καλοῦνται οἱ τόποι τῶν ἱερῶν, οὓς οὐκ ἔξεστιν εἰσιέναι οὐδὲ εἰσδῦναι πᾶσιν. ἀπὸ τοῦ δύω τὸ εἰσέρχομαι, δῦμι δύσω δέδυκα δέδυμαι δέδυται. δυτὸς καὶ ἄδυτος· καὶ τὸ οὐδέτερον ἄδυτον. ἄδυτα οὖν τὰ ἀφανῆ καὶ μύχια τοῦ ἱεροῦ, ὧν οὐ ὀροφαὶ, οἶκοι ὑπόγειοι σκοτεινοί.

Ἄδωνις, παρὰ τὸ ᾄδω τὸ ψάλλω· ἢ παρὰ τὸ ἥδω τὸ εὐφραίνω. τὸ δω, μέγα. διατί; τὰ ἀπὸ ἐνεστώτων ἢ μελλόντων κατὰ πρόσληψιν συλλαβῆς γινόμενα ὀνόματα, διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται· οἷον ζῶ, ζωή· φῶ, φωνή· ᾄδω, Ἄδωνις κύριον. δύναται καὶ ὁ καρπὸς εἶναι ἄδωνις· οἷον ἀδώνειος καρπὸς, ἀρέσκων.

Ἀδωνιίς, χελιδὼν, καὶ ἡ θρίδαξ.

Ἀδωνιασμὸς, ὁ ἐπὶ τῷ Ἀδώνιδι θρῆνος.

Ἀδώνεια, ἑορτὴ ἀγομένη Ἀφροδίτῃ.

* Ἄδωρος, ὁ δώροις μὴ ἐφθαρμένος· παρὰ τὸ δῶρον καὶ α στερητικόν.

ΤΟ Α ΜΕΤΑ ΤΟΥ Ε.

Ἄεθλον, ἀπὸ τοῦ ἐθέλω, ἐθελόν τι ὄν· καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α ἀέθελον, τὸ πάνυ θελητόν· καὶ συγκοπῇ, ἄεθλον· καὶ κράσει τοῦ α καὶ ε ἆθλον. καὶ τὸ ἀρσενικὸν ὁ ἆθλος λέγεται καὶ ἄεθλος. ἢ παρὰ τὸ τλῶ τὸ καρτερῶ, τλὸν καὶ ἆτλον· καὶ τροπῇ ἆθλον. τὸ δὲ ἄεθλον ἀρσενικῶς μὲν λεγόμενον, τὸν τόπον καὶ τὸ ἀγώνισμα δηλοῖ· οἷον, Οὗτος μὲν δὴ ἄεθλος ἄατος: — οὐδετέρως δὲ, τὸ ἐπὶ ἀγῶνος διδόμενον· — νηῶν δ' Ἐκφέρεται τὰ ἄεθλα, λέβητάς τε, τρίποδάς τε: — καὶ ἀπὸ τούτου γίνεται Ἀεθλεύειν τὸ ἀγωνίζεσθαι.

Ἀέκητι, ἀβούλως. ἔστι ῥῆμα ἀεκάζω. ἐξ αὐτοῦ ἐπίῤῥημα ἀεκαστὶ, ὡς Δωρίζω Δωριστί· καὶ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ σ, ἀεκατί· καὶ τροπῇ Ἰωνικῇ, καὶ ἀναβιβάσει τοῦ τόνου, ἀέκητι. ἡ γὰρ ἀποβολὴ πολλάκις ἀναβιβάζει τοὺς τόνους.

Ἀεκήλια ἔργα, κατὰ ἀπόφασιν τοῦ ἑκήλου· ἐφ' οἷς οὐχ οἷόν τε ἡσυχάζειν, οἷον οὐχ ἥσυχα οὐδ' εἰρηναῖα, ἀλλὰ ταραχώδη· ἢ ἀκούσια, ἃ οὐκ ἄν τις ἑκὼν πάθοι.

Ἀέκων] ἀπὸ τοῦ ἕκω τὸ θέλω, ἡ μετοχὴ ἑκὼν, παραλόγως, καὶ σεσημείωται· ἐν δὲ τῇ συνθέσει, ἀναβιβάζει τὸν τόνον· καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἀέκων· καὶ κράσει τοῦ α ε, ἄκων, μὴ θέλων.

Ἄελλα, συστροφὴ ἀνέμου ἡ ἄγαν εἱλοῦσα, ἀπὸ τοῦ ἄειν καὶ εἱλεῖν· ἢ παρὰ τὸ ἀῶ τὸ πνέω, ὁ μέλλων, ἀήσω, καὶ ἀέσω· καὶ ἐξ αὐτοῦ ἄελλα κατὰ πλεονασμὸν ἑτέρου λ, ὡς τὸ θύελλα. ἔστι δὲ ὄνομα προσηγορικὸν καὶ ῥηματικόν· καὶ προπαροξύνεται. κανὼν γάρ ἐστιν ὁ λέγων, ὅτι τὰ εἰς λα ὑπὲρ β' συλλαβὰς, ἔχοντα τὴν πρὸ τέλους συλλαβὴν εἰς λ καταλήγουσαν, ἅπαντα προπαροξύνεται· οἷον, δίκελλα, μάκελλα, Σίβυλλα, Πρίσκυλλα, Φαλκώνελλα. καὶ ἄελλαι, φωναὶ, παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Φαίδρᾳ.

Ἀελλής] — κονίσαλος ὄρνυτ' ἀελλής: — ἀελλώδης, κονιορτώδης· παρὰ τὸ ἕλλω, ἢ παρὰ τὸ εἰλῶ τὸ συστρέφω, ἀποβολῇ τοῦ ι, γίνεται ἑλλής· καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α, ὥσπερ ἀτερπής. ἐξ οὗ καὶ τὸ Ἀολλίζω, τὸ συναθροίζω.

Ἀελλάδων, ταχέων. Ἀέλλεται, πνεῖ. 20

Ἀέλλας, ἀνέμους, καὶ ἄτακτα πνεύματα, καὶ αἰγίδας· οἱ δὲ, τὰς μεγάλας εἰλήσεις καὶ συστροφάς.

Ἀελλὲς, ἀθρόον καὶ ὁμόσε.

Ἀεκαζόμενοι, ἄκοντες ἀρνούμενοι, ἀνιώμενοι.

Ἀελλόποδες, ἐλαφροὶ, κοῦφοι, ταχεῖς, ὀξεῖς, ἀνεμόποδες. ἄελλον γὰρ τὸ ταχύ.

Ἀέναον, πολλὸν, ἀείρυτον, πολυχρόνιον· καὶ ἀενάων, ἀεὶ ὑπαρχόντων. Ἀερτάζειν, βαστάζειν.

Ἄετμα, φλόξ· οἱ δὲ, τὸ πνεῦμα.

Ἀέσσαμεν, κατεκοιμήθημεν· καὶ ἀέσκοντας, κοιμωμένους· καὶ ἀέσκοντο, ἀνεπαύοντο.

Ἀετώσιον, λύπῃ μεμιγμένον· οἱ δὲ, οὐ κατὰ προαίρεσιν.

Ἀελλόπος. Ἰστέον ὅτι τὰ παρὰ τὸ πούς συντιθέμενα, τὴν τοῦ ἁπλοῦ φυλάττει κλίσιν, καὶ διὰ τοῦ δος κλίνεται· οἷον, πούς ποδὸς, Οἰδίπους Οἰδίποδος. τὰ γὰρ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ς ποιοῦντα τὴν γενικὴν, Ἀττικά εἰσιν· οἷον ὁ τρίπους τοῦ τρίπου, καὶ ὁ Οἰδίπους τοῦ Οἰδίπου. Ἰστέον ὅτι τὰ παρὰ τὸ πούς, ἀποβάλλει τὸ υ κατὰ τὴν εὐθεῖαν· Ὦρτο δ' ἀελλόπος: — ἢ τρίπος, ἠὲ γυνή: — οὕτως ὁ Χοιροβοσκός.

Ἀελπτέοντες, ἀνελπιστοῦντες, οὐκ ἐλπίζοντες. ἀπὸ τοῦ ἔλπω, ἀέλπτω· καὶ Ἄελπτον, ἀπροσδόκητον ἐχθρόν.

Ἀέντες] ἔστιν ἀῶ περισπώμενον· καὶ δῆλον ἐκ τοῦ ἄησις καὶ ἄημι. καὶ οἱ Αἰολεῖς τὴν ἀῶν μετοχὴν, καθὰ ποιῶν καὶ φιλῶν, ἀεὶς ἐροῦσιν, ὡς φιλεὶς καὶ ποιείς. καὶ ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν, ἀέντος· ἡ γενικὴ, ἀέντων, ὡς ποιέντων· οἷον — καὶ ἀνέμων μένος ὑγρὸν ἀέντων: — εἰ δὲ ἦν βαρύτονον, ἄεντες ἂν ἐῤῥήθη. οὕτω Φίλων εἰς τὰ ῥηματικὰ αὐτοῦ. Πνοιῇσι λιγυρῇσι διασκέδασθεν ἀέντες.

Ἀέναος] νάω τὸ νέω, νάος· ἐν συνθέσει ἀέναος, ὁ ἀεὶ ῥέων.

Ἀέξει] Ἀνδρὶ κεκμηῶτι μένος μέγα οἶνος ἀέξει: — αὔξει. καὶ ἀέξετο, αὔξησιν ἐλάμβανεν, ἤρετο, ὑψοῦτο ὁ ἥλιος. ἀπὸ τοῦ ἔχω τοῦ σημαίνοντος τὸ ἐλαύνω, ὁ μέλλων, ἕξω, καὶ ἀέξω.

* Ἀερσιλόφος, ὁ αἴρων εἰς ὕψος τοὺς λόφους, παρὰ τὸ ἀείρω, καὶ λόφος ἡ τρυφάλεια.

Ἄερθεν, ἤρθησαν. ἀπὸ τοῦ ἀείρω, ἀερῶ, ἄερκα, ἄερμαι, ἀέρθην, ἀέρθησαν καὶ ἄερθεν, ὡς τὸ κόσμηθεν, ἀντὶ τοῦ ἀνέστησαν, ὥρμησαν.

Ἀερσίποδες ἵπποι, οἱ αἴροντες εἰς ὕψος τοὺς πόδας, ταχεῖς. ἀπὸ τοῦ ἀείρω ἀερῶ, ἀερίποδες· καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ. ἀερσίποδες. ἢ ἀείρω τὸ κουφίζω, ὁ μέλλων, ἀερῶ· Αἰολικῶς, ἀέρσω· καὶ ἐξ αὐτοῦ ἀερσίπους.

Ἀερσίφρων, ἐγειρόφρων, ἐπαίρων τὰς φρένας.

Ἄεσιν, πόνον, βλάβην· καὶ Ἀεσίφρων, βλαψίφρων· ἢ ὀξύφρων, κρυφόνους, καὶ κακόφρων. καὶ ἀεσιφροσυνα[illegible].

Ἀεσίφρων, ὁ μὴ διεγηγερμένας ἔχων τὰς φρένας. ἀῶ τὸ κοιμῶμαι· ὁ μέλλων, ἀέσω· ὅθεν καὶ ἀέσσεται τὸ κοιμᾶται. οὕτως Ὠρίων.

Ἀετὸς, παρὰ τὸ αἴσσω τὸ ὁρμῶ, αἰτὸς, καὶ ἀετός. ἢ παρὰ τὸ ἀεὶ ἐτεὸς εἶναι. λέγεται γὰρ, ὅτι ὁ ἀετὸς ἐπὶ ἀληθοῦς σημείου ἀεὶ παρὰ τοῦ Διὸς πέμπεται. ἀετὸς καὶ βοτάνη τις, καὶ τῶν κνημῶν τοῦ τροχοῦ ἕκαστον

21 σιδήριον· καὶ στέγασμά τι τῶν οἴκων, ἐμφερὲς τῇ πτήσει τοῦ ζώου.

Ἀείδω, τὸ ει δίφθογγον· ἀντιπαράκειται γὰρ αὐτῷ τὸ ἀοιδή. εἴδω τὸ ἐπίσταμαι· καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ ἄλφα, ἀείδω, τὸ πάνυ ἐπίσταμαι. τὸ δὲ εἴδω συντεθὲν εἰς ὄνομα, ἀποβάλλει τὸ ε· νῆϊς, ὁ ἄπειρος· καὶ πολύϊδος· καὶ παραγόμενον, οἷον ἴδμων, ἴστωρ. Ἰστέον ὅτι κατὰ τὴν κοινὴν διάλεκτον, τὰ ἀπαθῆ οὐ λέγεται, οἷον τὸ πατέρος καὶ μητέρος καὶ ἀνέρος, ἀλλὰ τὰ πεπονθότα, οἷον τὸ πατρός. οὕτω καὶ τὸ ἀείδω ᾄδω, εἰς α μακρὸν, κράσει τοῦ ε καὶ α, καὶ συναιρέσει τοῦ αϊ εἰς τὴν ᾳ δίφθογγον. διατί βαρύνεται; τὰ εἰς δω ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, ἔχοντα τὴν πρὸ τέλους συλλαβὴν εἰς φωνῆεν λήγουσαν, περισπᾶται· εἰ μὴ τύχοι ἡ ει δίφθογγος· οἷον πηδῶ, ἀοιδῶ, ληρωδῶ, καὶ τὰ ὅμοια. ἐξέφυγεν ἄρα τὸ ἀείδω καὶ ἐρείδω.

Ἀειδέμεναι] παραγωγὴ ποιητικὴ, οὐ Δωρικὴ διάλεκτος. τὸ α τοῦτο, συνεσταλμένον ἐστὶ παρὰ τῷ ποιητῇ· ἅπαξ δὲ ἐκτεταμένον, ἐν τῷ, Ἀείδει δεδαώς.

Ἀείδελον σημαίνει τὸν ἀόρατον. ἔστιν εἴδω τὸ γινώσκω· ᾧ ἀντιπαράκειται τὸ οἶδα. γίνεται εἴδελος, ὡς πέμπω πέμπελος· καὶ συνθέσει ἀείδελος, ὁ μὴ θεωρούμενος. παρὰ δὲ Νικάνδρῳ ἐπὶ τοῦ ἀεὶ φανεροῦ κεῖται. περὶ οὗ ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι ἀπὸ τοῦ ἀείδηλον γέγονε κατὰ συστολὴν τοῦ η εἰς ε· Τοῦ δὲ τέρας· περίσημον ἀείδελον ἐστήρικτο· Νίκανδρος. ἐπὶ δὲ τοῦ ἀοράτου ἐχρήσατο τῇ λέξει Ἡσίοδος περὶ τοῦ Αὐτολύκου. φησὶ γὰρ, Ὅττι κε χερσὶ λάβεσκεν, ἀείδελα πάντα τίθεσκεν: — καὶ γὰρ ὁ αὐτὸς, κλέπτης ὢν, ἔκλεπτε τοὺς ἵππους, καὶ ἀλλοιοφανεῖς αὐτοὺς ἀπετέλει· ἐνήλλασσε δὲ τὰς χροιὰς αὐτῶν. ζήτει εἰς τὸ ἀΐδηλον.

Ἄειλα, τὰ πολύσκια χωρία, κατὰ στέρησιν τῆς ἕλης.

Ἀειλογία, τὸ ἀεὶ λόγους καὶ εὐθύνας ὑπέχειν.

Ἀειδέλιον, κακὸν, κρυφαῖον, ἄδηλον. Ἀειδέλλιος, κατάρατος.

Ἀείδελον, οὐ δῆλον, ἄμορφον, φοβερὸν, πονηρόν.

Ἀεικέλιον, δεινὸν, αἰσχρὸν, οἰκτρὸν, εὐτελές.

Ἀεικίζει, ἀπολλύει, φθείρει· οἱ δὲ, αἰκίζεται. καὶ Ἀείκιον, τὴν αἰκίαν.

Ἄειλα, πεδία ἀνήλια. εἵλη γὰρ ἡ τοῦ ἡλίου αὐγή.

Ἀείλλειν, θωπεύειν καὶ αἰκάλλειν.

[illegible]

Ἄειτον, ταχύ.

Ἄειρον, ἄρρητον, ἀπαραίτητον, ἀθώπευτον.

Ἀειταδος, ἄειχρος.

Ἀείφρουρος, ἀεὶ διαμένων· ὁμοίως τίθεται καὶ ἐπὶ τοῦ [illegible]

Ἀεικής, ὁ σκληρὸς, ὁ μὴ εἴκων. ἐκ τοῦ εἴκω τὸ ὑποχωρῶ, γίνεται εἰκής· καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἀεικής, ὁ μὴ ὑποχωρῶν καὶ ὑπείκων τινί. ἀφ' οὗ τὸ — ἀεικέα λοιγόν: — καὶ αἰκία· τὸ θηλυκὸν, ἡ ἀεικής. ἔστι δὲ τριγενὲς, ὥσπερ ὁ εὐφυὴς, ἡ εὐφυὴς, τὸ εὐφυές. καὶ ἀεικέσσι, β' σσ ποιητικῶς. λαμβάνεται δὲ ἐπὶ τοῦ ἀπρεποῦς· Σὸν γένος οὐ οἱ ἀεικὲς ἀνασσέμεν ἀνθρώποισιν: — οὕτως Ὠρίων.

Ἀεικέλιος, ἀπρεπὴς, σκληρὸς, ἀνόμοιος. εἴκω τὸ ὁμοιῶ· ἐξ οὗ εἰκὼν τὸ ὁμοίωμα· εἴκελος, εἰκέλιος, ὡς πέμπω πέμπελος· καὶ κατὰ στέρησιν τοῦ α, ἀεικέλιος. τὸ δὲ εἴκελος, εἰ μὲν ἔστι σύνθετον, πάντοτε διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται· εἰ δὲ ἁπλοῦν, διὰ τοῦ ι. 22

Ἀεικέλιον, τὸ ἀπεοικὸς καὶ σκληρόν· παρὰ τὸ εἴκω εἴκελον, καὶ ἀεικέλιον.

Ἀεικίσσασιν] — ἀεικίσσασι δὲ νεκρόν: — ὥσπερ ἀπὸ τοῦ εὐγενὴς γίνεται εὐγενίζω, καὶ ἀπὸ τοῦ εὐτελὴς εὐτελίζω, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ἀεικὴς, ἀεικίζω. ἢ παρὰ τὸ αἰκίζω ἀεικίζω, πλεονασμῷ τοῦ ε· ἀεικίσω.

Ἀεικίας, τὰς ὕβρεις, καὶ ὑβριστικὰς αἰσχύνας· ἀπὸ τοῦ αἰκίας, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε, ἀεικίας.

Ἄεισιν] ἀῶ τὸ πνέω· παράγωγον τῶν εἰς μι, ἄημι· τὸ γ', ἄησι· τὸ δυϊκὸν, ἄετον ἄετον, καὶ κατ' ἔκτασιν ἄητον. οἷον, — τώ τε Θρήκηθεν ἄητον: — τὸ γ' τῶν πληθυντικῶν, ἄεισιν, αἰολικώτερον· ἐχρῆν γὰρ ἀεῖσιν, ὥσπερ ἱεῖσιν· ἄλλοτε δ' ἄλλῃ ἄεισιν.

Ἀειρομένη] ἀπὸ τοῦ ἀὴρ ἀέρος, ἀέρω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, ἀείρω· ἡ μετοχὴ ἀειρόμενος ἀειρομένη, κουφιζομένη, ἐπαιρομένη. καὶ ἀεῖραι τὸ βαστάξαι. σημαίνει καὶ τὸ πρόςφερε· ὡς τὸ, Μή μοι οἶνον ἄειρε μελίφρονα: — ἀντὶ τοῦ φέρε· καὶ ἐπὶ τοῦ ἔπαιρε.

Ἀείζωτος] ἄζωστος ναῦς ἐστιν ἡ ἀνυπήλιφος· ἀζώτους δὲ, τὰς ἀνασεσυρμένας γυναῖκας, ἢ ἀνετοίμους, ἢ ἀναισχύντους.

ΤΟ Α ΜΕΤΑ ΤΟΥ Ζ.

Ἄζω, σημαίνει δύο· τὸ σέβομαι· ὅπερ ἀπὸ τοῦ χάζω τὸ ὑποχωρῶ γίνεται· ὃν γὰρ σεβόμεθα, τοῦτον καὶ ὑποχωροῦμεν. δασύνεται· ἀναχωρήσαντος οὖν τοῦ χ, ἔμεινεν ἀναλογοῦσα τῷ χ ἡ δασεῖα. καὶ τὸ ξηραίνω, ὅπερ ψιλοῦται· ἀπὸ τοῦ ζῶ, κατὰ στέρησιν ἄζω· τὰ γὰρ ξηρὰ, οὐ ζῇ. τὸ δὲ ζῶν, καὶ ὑγρόν ἐστιν. οὕτως Ὠρίων. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν λέγει, ὅτι παράγωγόν ἐστιν· ἀπὸ τοῦ ἄγος, ἁγίζω· καὶ κατὰ συγκοπὴν ἅζω, ὡς σκέλος σκελίζω, τεῖχος τειχίζω. πόθεν δὲ δῆλον; ἐκ τοῦ τὸν Ἀλκμᾶνα εἰπεῖν ἁγίσδεο, ἀντὶ τοῦ ἅζεο.

Ἄζη, λέγεται ἡ ξηρασία, ὅτι τοῦ ζῆν καὶ θάλλειν ἐστέρηται. οὕτως Ὠρίων.

Ἀζὴν, σημαίνει τὸν πώγωνα κατὰ Φρύγας, καὶ κλίνεται ἀζένος. ἐκ τούτου λέγεται καὶ τὸ αἰζηὸς γίνεσθαι· καὶ ὤφειλε κλίνεσθαι διὰ τοῦ η ὡς μὴ ἔχον τὸ μ ἐπ' εὐθείας· ἀλλὰ σεσημείωται, ὡς τὸ ἀδὴν ἀδένος· σημαίνει δὲ τὸν βουβῶνα. καὶ ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι τὰ εἰς ην ὀξύτονα, ἔχοντα ἐν τῇ παραληγούσῃ τὸ α, καὶ μέρος σώματος σημαίνοντα, ἢ πάθος, τρέπει τὸ η εἰς ε· οἷον αὐχένος, ἀδένος, ἀζένος. τὸ γὰρ λειχὴν οὐκ ἔχει τὸ α.

* Ἄζηλοι, οἱ ἄτιμοι, οἱ ἀμίμητοι· παρὰ τὸ ζηλῶ, τὸ μιμοῦμαι.

Ἀζηχές] παρὰ τὸ ἀδὴν, ὃ σημαίνει τὸ ἀδιαλείπτως, ἀδηχές· καὶ τροπῇ τοῦ δ εἰς ζ, Δωρικῶς ἀζηχές. ἀδὴν δέ ἐστι τὸ ἀδιάλειπτον. ἢ μεγαλόηχον· οἷον, Ἀζηχὲς με-

μακυῖα: — σημαίνει δὲ καὶ τὸ σκληρὸν, ἀπὸ τῆς ἄζης, ὃ σημαίνει τὴν ξηρασίαν. οὕτως Ὠρίων.

Ἀζαλέην, ξηρὰν, ἢ σκληράν· παρὰ τὸ ἄζω τὸ ξηραίνω.

Ἄζειν, τὸ στόμα ἀθρόως προςπνεῖν.

Ἀζείδαο] δόμῳ Ἄκτορος Ἀζείδαο: — εἰς τὴν Βοιωτίαν εὗρον ἐν ὑπομνήμασι σχόλιον· Ἀζεὺς, Ἀζείδης τὸ πατρωνυμικόν.

Ἀζειρὸν, ἀποίκιλτον· ζεῖρον γὰρ τὸ ποικίλον. οἱ δὲ, τὸ ἄχρωστον.

25 Ἀζείρου, ἀζώστου ἢ πολυζώστου· ἀπὸ τοῦ ζειρά.

ΤΟ Α ΜΕΤΑ ΤΟΥ Η.

Ἄη] ὥςπερ παρὰ τὸ φιλῶ γίνεται ἐφίλει διὰ τῆς ει διφθόγγου, καὶ Αἰολικὸν ἐφίλη διὰ τοῦ η· οὕτω καὶ παρὰ τὸ ἀῶ ἄει, καὶ κατὰ Αἰολεῖς ἄη. Ὅμηρος, Μῆνα δὲ πάντ' ἄλληκτος ἄη νότος.

Ἀὴρ] παρὰ τὸ αἴρω τὸ κουφίζω, ἀήρ. κουφίζονται γὰρ ἐν αὐτῷ καὶ αἴρονται τινὰ ζῶα. ἢ ὁ κοῦφος, παρὰ τὸ αἴρω. ἢ παρὰ τὸ ἀῶ τὸ πνέω, ἀήρ· ἡ γὰρ κίνησις αὐτοῦ ποιεῖ τὸν ἄνεμον.

Ἄητον. ὥςπερ γὰρ παρὰ τὸ φιλῶ γίνεται φιλεῖτον, οὕτω καὶ παρὰ τὸ ἀῶ ἀεῖτον τὸ δυϊκόν· καὶ παρὰ Αἰολεῦσιν, ἄητον, ὡς ποίητον. εἰ γὰρ ἦν βαρύτονον, ἄετον ὤφειλεν εἶναι, ὡς τύπτετον. εἰς τὸ ἄεισιν.

Ἄητο, ὥρμητο. καὶ ἄηται, πορεύεται, καὶ ἀπαυγάζει. ἀῆται γὰρ, πνεύματα.

Ἄητον, δεινὸν, εὐρὺ, μέγα· ἐξ οὗ ἄπληστον, ἀκόρητον, καὶ ἀετῷ ὅμοιον. καὶ ἄησις, πνοὴ, αὖρα. καὶ ἄητοι, ἀκόρεστοι.

Ἀήσυρον, ἀσθενὲς, κενὸν, ἄκοσμον, μάταιον, ἀκόλαστον· ἔνιοι κοῦφον, ὑπ' αὔρας φερόμενον.

Ἀήσυλον, ἀλαμπὲς, κακὸν, ἀνόμοιον.

Ἄη, ἔπνει· καὶ ἀήμεναι, πνεῦσαι· καὶ ἀήμενοι, πνέοντες· καὶ ἀήματα, πνεύματα.

Ἀηθεῖν, λανθάνειν, ἀνεπιστημονεῖν.

Ἀηδεῖν, δυςχεραίνειν, κεκμηκέναι· καὶ ἀηδῆσαι, καμεῖν, κοπιάσαι, ὀχληθῆναι.

Ἀηδόνα, ᾠδὴν καὶ γλωσσίδα· οἱ δὲ, χελιδόνα.

Ἀήτης, ὁ ἄνεμος. παρὰ τὸ ἀῶ τὸ πνέω, ὁ μέλλων ἀήσω· ὄνομα ῥηματικὸν ἀήτης. ὁ δὲ τόνος ἡμάρτηται. καὶ τὸ θηλυκὸν, ἀήτη, τῇ πνοῇ.

Ἀήσυλος] ἀπὸ τοῦ ἄσω μέλλοντος, τοῦ δηλοῦντος τὸ βλάπτω, γίνεται ὄνομα ῥηματικὸν ἄσυλος· καὶ πλεονασμῷ τοῦ η, ἀήσυλος, ὁ ἡμαρτημένος καὶ ἄτοπος. οὕτως Ὠρίων. ἢ ἀπὸ τοῦ ἥδω ἥσω ἥσυλα, καὶ ἀήσυλα, τὰ μὴ τέρποντα, ἄτακτα, μωρά· ἢ ἄδικα καὶ ἁμαρτωλά.

Ἀηδὼν] παρὰ τὸ ἀείδω, ἀειδών· καὶ τροπῇ Αἰολικῇ τῆς ει διφθόγγου εἰς η, ἀηδών. οὕτως Ὠρίων. ἄλλοι δὲ τροπῇ μόνον τοῦ ε εἰς η· τὸ δὲ ι προςγεγραμμένον.

Ἀήθεσσον] Ἰστέον ὅτι τὰ ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενα ῥήματα χρονικῶς αὔξονται ἐν τῷ παρατατικῷ· οἷον ἄγω ἦγον, αἴρω ἦρον, αἰτῶ ᾔτουν. δεῖ δὲ προςθεῖναι, χωρὶς τῶν ἰωνικῶν, καὶ τῶν ποιητικῶν. οἱ γὰρ ποιηταὶ καὶ οἱ Ἴωνες συνάρχεσθαι πολλάκις ποιοῦσι τοὺς παρῳχημένους τοῖς ἰδίοις ἐνεστῶσιν· οἷον ἄγω ἄγον· — ἄγε δέ ἑ μοῖρα βαρεῖα: — καὶ τὸ, Ἅψατο δ' ἡμιόνων: — ἀντὶ τοῦ ἥψατο. καὶ χωρὶς τῶν ἀπὸ προθέσεως ἀρχομένων· οἷον ἀναγινώσκω ἀνεγίνωσκον· ἀνέρχομαι, ἀνηρχόμην. ἐπὶ τούτων γὰρ ἡ ἀρχὴ τοῦ ἐνεστῶτος ἐφυλάχθη καὶ ἐν τῷ παρατατικῷ. καὶ χωρὶς τοῦ εὐαρεστῶ εὐηρέστουν, εὐορκῶ εὐώρκουν· ἐπὶ τούτων γὰρ ἔσωθεν ἐγένετο ἡ κλίσις. δεῖ προςθεῖναι, χωρὶς τοῦ ἀηθέσσω, ἀήθεσσον· σημαίνει δὲ τὸ ἀήθης ὑπάρχω. καὶ χωρὶς τοῦ ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγομένου ἀηδίζομαι ἀηδιζόμην. ταῦτα μὲν ὁ Χοιροβοσκὸς λέγει καὶ ὁ Ζηνόβιος εἰς τὸ ῥητὸν τοῦ Ἀπολλωνίου. λέγεται δὲ ὅτι καὶ τὸ ἀΐω τὸ ἀκούω, καὶ 21
τὸ ἀῶ τὸ πνέω, οὐ τρέπει τὸ α εἰς η ἐν τῷ παρατατικῷ. καὶ ἐπὶ μὲν τοῦ ἀΐω, διὰ τοῦτο οὐ τρέπει τὸ α εἰς η, ἵνα μὴ συνεμπέσῃ τὸ ἧε τὸ σημαῖνον τὸ ὑπῆρχε. γίνεται ἀπὸ τοῦ ἔω. τὸ δὲ ἀήθεσσον καὶ ἀηδιζόμην, ἵνα μὴ εὑρεθῇ ἀλλεπάλληλον τὸ η. ἀήθεσσον δὲ, σημαίνει τὸ ἠδημόνουν, ἀσυνήθως εἶχον. καὶ ἀηθέσσειν, ἀγνοεῖν, ἀπείρως ἔχειν.

* Ἄησι, παρὰ τὸ ἄημι, τὸ πνέω· τὸ τρίτον, ἄησι.

ΤΟ Α ΜΕΤΑ ΤΟΥ Θ.

Ἀθαμάντιον] Καί μιν ἐῶν μήλων θέσαν ἤρανον, ὅσσ' ἐνέμοντο Ἀμπεδίον Φθίης Ἀθαμάντιον: — ἔστι δὲ πεδιὰς ἐν Θεσσαλίᾳ καλουμένη Ἀθαμαντία, διὰ τὸ ἐκεῖσε τὸν Ἀθάμαντα πλανᾶσθαι μετὰ τὸ φονεῦσαι τὸν ἴδιον υἱὸν Κλέαρχον, χόλῳ τῆς Ἥρας, ὅτι ἀνέθρεψε τὸν Διόνυσον. ἐφόνευσε δὲ αὐτὸν εἰς θήραν μανεὶς δόρατι, νομίσας ἔλαφον εἶναι· ὅθεν καὶ τῆς βασιλείας ἐξέπεσε, καὶ τῆς Ἰνοῦς τῆς γυναικὸς ἐστερήθη, καὶ τοῦ ἰδίου υἱοῦ Μελικέρτου, ἀμφοτέρων εἰς θάλασσαν ἐμπεσόντων, καὶ οἰκησάντων προνοίᾳ Ποσειδῶνος ἐν αὐτῇ. οὕτως εὗρον σχόλιον εἰς τὰ Ἀργοναυτικὰ Ἀπολλωνίου.

Ἀθέμιτος, ἄδικος, ἄνομος· ἀπὸ τοῦ θέμις θέμιτος, θέμιστος, καὶ ἀθέμιτος.

Ἀθέσφατος, πολύς· ἐκ τοῦ θεὸς καὶ φατός. τοῦτο ἐκ τοῦ φημὶ τὸ λέγω· θεόφαντός τις ὤν· καὶ κατὰ συγκοπὴν, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, θέσφατος, καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α, ἀθέσφατος. ἐξ αὐτοῦ ἀθέσφατον, τὸ πολὺ καὶ δαψιλές, ὃ οὐδὲ θεὸς ἑρμηνεύει διὰ τὸ πλῆθος, οἷον θεόφαντον καὶ ἄπειρον.

Ἀθέριζον, ἀπεδοκίμαζον. μεταφορικὴ ἡ λέξις ἐπὶ τοῦ ἐκρίπτειν καὶ ἀποβάλλειν. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀθέρων, οἱονεὶ τῶν ἀσταχύων, ἢ τῶν μὴ δυναμένων θερίζεσθαι καρπῶν, τῶν ἐκ τῆς ἅλω ἀποῤῥιπτουμένων, καὶ μὴ συναγομένων πρὸς χρείαν. οἱ γὰρ λικμῶντες ἐκρίπτουσι τοὺς ἀθέρας, τουτέστι τὰ ἄχυρα. καὶ γίνεται ἐκ τοῦ θέρους θερίζω· καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἀθερίζω· Οὔτοτί μοι ἀθέριζον: — ἀντὶ τοῦ ἀπέῤῥιπτον. τὸ δὲ θέρος, παρὰ τὸ θέρω τὸ θερμαίνω. ὁ μέλλων θερῶ, καὶ θέρσω αἰολικῶς. ἀφ' οὗ Θερσίτης καὶ θερμός.

Ἄθετος, ἤτοι ἄσχετος.

Ἀθετεῖν, παρὰ τοῖς Ἴωσι τὸ μὴ ποιεῖσθαι λόγον· οἷον ἀετεῖν καὶ ἀτίζειν. οὕτως Ὠρίων. ἀντὶ τοῦ ἀτιμάζειν, ἀπειθεῖν. καὶ ἀθέτως καὶ ἀθέσμως.

Ἀθηνᾶ, οἱονεὶ ἀθρηνᾶ τις οὖσα, παρὰ τὸ τὸν νοῦν ἀθρεῖν. ἢ παρὰ τὸ θῶ τὸ θηλάζω, ὁ μέλλων θήσω· οἷον, γυναῖκα τεθήσατο μαστόν: — γέγονεν ὄνομα ῥηματικὸν θὴν, ἡ θηλάζουσα· καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, Ἀθήνη· ἀμήτωρ γὰρ ἡ θεός. ἐκ γὰρ τῆς τοῦ Διὸς κεφαλῆς φασὶν αὐτὴν γεγενῆσθαι. Ἀθήνη Ἀθηναία, ὡς δίκη δικαία. καὶ ὥςπερ Ναυσικάα κατὰ κρᾶσιν τῶν δύο αα εἰς α μακρὸν γίνεται Ναυσικᾶ, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ Ἀθηναία ἀποβολῇ τοῦ ι γίνεται Ἀθηνάα· καὶ κράσει τῶν δύο αα εἰς α μακρὸν, Ἀθηνᾶ· καὶ περισπᾶται. λέγεται δὲ ἀθηνᾶ καὶ εἶδος αὐλοῦ.

Ἀθηναία, ἡ θεός· ἡ δὲ γυνὴ, Ἀττική.

Ἀθαλάττωτος, ἄπειρος θαλάσσης καὶ πλοῦ.

Ἀθαιρὶς, ἀκριβὴς, θαυμαστός· ὑπερόπτης, αὐθάδης.

Ἀθηναῒς, ἡ ἐλαία· καὶ ἀθηναία, ἡ ἀγριελαία.

Ἀθειρέως, ἀκριβῶς· καὶ ἀθειρὲς, τὸ ἀκριβές. καὶ ἀθερὴς, ὁ ἄγαν θεριστικός· ἢ ὁ λαμπρὸς, ἢ ὁ μὴ φροντίζων τινὸς, καὶ ὑβριστής· ἢ ὁ διὰ λαμπρότητα ἀθρούμενος.

Ἀθερίζειν, ἄγειν, καταφρονεῖν, ἀφροντιστεῖν, μέμφεσθαι. ἀθερίσαι, καθυπνῶσαι ἢ ὀλιγωρῆσαι.

Ἀθέμιτον, ἄδικον, πονηρὸν, ἄναρχον, ἀσεβῆ, ἢ νόμοις οὐ χρώμενον. καὶ Ἀθεμιστῆσαι, παρανομῆσαι.

Ἀθεσμία, παρανομία.

Ἄθικτον, μιαρὸν, ἀκάθαρτον. καὶ ἡ παρθένος δὲ οὕτως ἐλέγετο. καὶ Ἀθίκτορας, ἀνεπάφους παρθένους, ἀνάνδρους.

Ἄθουρον, ἄπληστον.

Ἀθήνησι καὶ Θήβησι] τὰ τοιαῦτα ἐπιῤῥήματα σὺν τῷ ι γράφεται. μὴ ὤφειλεν· ἐπειδὴ τὰ εἰς θεν ἐπιῤῥήματα καὶ τὰ εἰς θι τὴν αὐτὴν παραλήγουσαν φυλάττει καὶ τὸν αὐτὸν τόνον· οἷον, οἴκοθεν, οἴκοθι· λεσβόθεν, λεσβόθι· ὀλυμπίαθεν, ὀλυμπίαθι· θύραθεν, θύραθι. εἰ οὖν τὸ Ἀθήνηθεν καὶ Θήβηθεν χωρὶς τοῦ ι γράφεται, δῆλον καὶ τὸ Ἀθήνησι καὶ Θήβησι χωρὶς ὤφειλε γράφεσθαι. ἀλλὰ γράφεται σὺν τῷ ι διὰ τὸ συνεμπεσεῖν ταῖς τοιαύταις Ἰωνικαῖς δοτικαῖς. ἔστι γὰρ ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν, Θήβαις· καὶ κατ' ἔκτασιν γίνεται Θήβαισι· καὶ κατὰ τροπὴν Ἰωνικὴν τοῦ α εἰς η, Θήβησι· καὶ μένει τὸ ι προσγεγραμμένον.

Ἀθηρολοιγὸν, τὸ πτύον τὸ τοὺς ἀθέρας διαλέγον καὶ διαχωρίζον· καὶ ἀθερολόγον, τὸ αὐτό. γίνεται δὲ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ι, ὑφ' ἓν δὲ καὶ ὀξυτόνως ἀναγνωστέον. οὕτως Ὠρίων.

Ἀθίγγανος, ὁ μὴ θέλων τινὶ προσεγγίσαι· ἀπὸ τοῦ θίγω. οἱ γὰρ τὴν αἵρεσιν ταύτην ἔχοντες οὐδὲν παρ' ἄλλου λαμβάνουσιν.

Ἆθλον, ἐκ τοῦ τλῶ· τὸ τῷ καρτεροῦντι καὶ νικῶντι διδόμενον. ἢ ἀπὸ τοῦ ἐθέλω, ἔθελον· καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α, ἀέθελον, τὸ πάνυ ζητούμενον· καὶ κατὰ κρᾶσιν τοῦ α καὶ ε, ἆθλον· καὶ ἆθλος τὸ ἀρσενικόν· διὸ καὶ περισπῶνται.

Ἀθλῆσαι, κοπιᾶσαι. ὅτι μετὰ τὸν κατακλυσμὸν ἐξηργηκότων ἤδη τῶν ἀγώνων, ὡς καὶ τῶν ἄλλων πάντων τῶν ἐν Ἕλλησι καλῶν, ὕστερον Ἀέθλιος ὁ Ἐνδυμίωνος πατὴρ ἐπιμέλειαν ἐποιήσατο τῆς τοῦ ὀλυμπιακοῦ ἀγῶνος συστάσεως. ἀπὸ τούτου οὖν γίνεται ἀθλῶ· ἐκ δὲ τοῦ ἀθλῶ, ἆθλα καὶ ἀθληταὶ καλοῦνται. οὕτως Ὠρίων. — καὶ πολλά περ ἀθλήσαντα, ἀντὶ τοῦ κοπιάσαντα, κακοπαθήσαντα.

* Ἄθλιος, ὁ ταλαίπωρος· παρὰ τὸ ἀθλεῖν, τὸ ἀγωνίζεσθαι, ὅ ἐστι τὸ κακοπαθεῖν.

Ἀθριβὴς, πόλις Αἰγύπτου· γράφεται δὲ καὶ Ἀθλιβής· ἧς ὁ πολίτης Ἀθλιβίτης. Νικάνωρ δὲ διὰ τοῦ ρ. τὸ Δέλτα τῆς νησευομένης Αἰγύπτου ἐστὶ κεφαλὴ, κατὰ καρδίας σχῆμα τῶν περιεχομένων Νείλῳ μεθυσκόμενον. ὅθεν τὸν νομὸν Ἀθριβὴν προσηγόρευσαν. ὅπερ εἴτις ἑλληνιστὶ βούλοιτο φράζειν, οὐκ ἄλλως ἔχοι λέξαι, πλὴν καρδίαν ἀπίων. οὕτως Ὠρίων.

Ἀθρόοι] ἀθρόος προπαροξύνεται· σημαίνει τὸν αἰφνίδιον. παροξύνει δὲ τὸν συνηθροισμένον καὶ δασύνει Ὅμηρος· Ἡμεῖς δ' ἁθρόοι ὧδε: — τὸ ἀθροιστικὸν α δασύνεται. θροῦς λέγεται τὸ αἰφνίδιον· καὶ κλίνεται θροός· καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α, ἀθρόοι, ἄνευ θρόου καὶ ἤχου, ἀψόφητοι.

26 Ἀθροίζω, ἐκ τοῦ θροῦς, ὃ σημαίνει τὸν θόρυβον (Οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος) γίνεται θροίζω· καὶ κατὰ συναίρεσιν μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α, ἀθροίζω.

Ἄθηλον, τὸ μὴ τεθηλακὸς παιδίον.

Ἀθέλδεται, διηθεῖται. καὶ Ἀθέλγειν, τὸ ἀμέλγειν.

Ἀθὺρ, ὁ μήν. καὶ τὴν Ἀφροδίτην Αἰγύπτιοι καλοῦσιν Ἀθώρ· καὶ μῆνά γε τὸν τρίτον τοῦ ἔτους, ἐπώνυμον ταύτῃ πεποιήκασιν. οὕτως Ὠρίων.

Ἀθύρματα, παίγνια· παρὰ τὸ ἀθρεῖν θεάματα. ἢ παρὰ τὸ θύω τὸ ὁρμῶ, θυρῶ καὶ ἀθύρω, καὶ ἄθυρμα. καὶ ἀθύρει, παίζει καὶ ἀγωνίζεται.

Ἀθρεῖν, τὸ μετ' ἐπιτάσεως θεωρεῖν. θεωρῶ γίνεται, καὶ κατὰ συγκοπὴν καὶ ἐπίτασιν ἀθρῶ. ἢ ἀπὸ τοῦ δρῶ τὸ βλέπω μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α, ἀδρῶ, καὶ τροπῇ τοῦ δ εἰς θ.

Ἄθως, ἀκρωτήριον Θρᾴκης. Σοφοκλῆς, Ἄθως σκιάζει νῶτα Λημνίας βοός: — ἐν γὰρ τῇ Λήμνῳ βοῦς χαλκῆ ἵδρυται, ἐφ' ἣν τοῦ Ἄθω ἡ σκιὰ φθάνει.

Ἀθῷος] ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ζῶ ζωή. ἰῶ ἰωὴ, ἡ ἐκπεμπομένη βοὴ ἢ φωνή· οὕτω παρὰ τὸ θῶ τὸ καταβάλλω καὶ ζημιῶ, θωὴ, ἡ ζημία. ὁ γὰρ ζημιούμενος, καταβάλλεταί τι. ἐξ αὐτοῦ γίνεται θωός· καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἀθῷος, ὁ ἀζήμιος. ἔχει δὲ τὸ ι ἐκ παραδόσεως· ἐπειδὴ εὕρηται θωιὴ, ὡς παρὰ Ἀρχιλόχῳ, Ὡς δ' ἄν σε θωιὴ λάβοι: — ὤφειλε δὲ προπαροξύνεσθαι. τὰ γὰρ ἀπὸ τῶν εἰς α καὶ εἰς η θηλυκῶν διὰ τοῦ ος γινόμενα ὀνόματα, προπαροξύνονται· κεφαλὴ, ἀκέφαλος· ψυχὴ, ἄψυχος· ὥρα, ἄωρος. πρόσκειται ἐν τῷ κανόνι, εἰ μὴ χαρακτὴρ κωλύσει· διὰ τὸ κάρη, ἀκαρός. ὀξύνεται γὰρ ὡς τὸ μακρός. ἀλλ' ἕτερος κανών ἐστιν, ὁ λέγων, ὅτι τὰ διὰ τοῦ ωος ἔχοντα τὸ ι ὑπὲρ β' συλλαβὰς, προπερισπῶνται· χωρὶς τοῦ κολῳὸς, ὃ σημαίνει τὸν θόρυβον· οἷον, ἀχελῷος, αἰδῷος, ἡῷος. οὕτω καὶ ἀθῷος. πρόσκειται ἔχοντα τὸ ι, διὰ τὸ λαγωὸς καὶ πατρωός· σημαίνει δὲ τὸν λεγόμενον πατρῷον. πρόσκειται, ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, διὰ τὸ κλῳός· σημαίνει δὲ τὰ σίδηρα, ἃ φοροῦσιν οἱ κατάδικοι· ἃ λέγονται κλοιά.

Ἀθῷος, σημαίνει τὸν ἐν τῷ Ἄθῳ ὄρει τιμώμενον. κατὰ τὴν ἀκρίβειαν δὲ, ὤφειλεν ἔχειν τὸ ι καὶ περισπᾶσθαι· ἐπειδὴ ἀπὸ τοῦ Ἄθως τοῦ ὄρους ἐγένετο. τὰ δὲ ἀπὸ τοῦ εἰς ως διὰ τοῦ ωος παράγωγα, σὺν τῷ ι γράφεται καὶ περισπᾶται· οἷον, Μίνως Μινῷος· πάτρως πατρῷος· μήτρως μητρῷος· ἥρως ἡρῷος. οὕτω καὶ Ἄθως Ἀθῷος ὤφειλεν εἶναι· ἀλλὰ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ἀθῴος τοῦ ἐπὶ τοῦ ἀζημίου. καὶ τὸ ι ἀποβάλλει, καὶ προπαροξύνεται. οὕτως ὁ Χοιροβοσκός.

Ἀθώου Διὸς] Διὸς ἱερὸν ἐν ἄκρῳ Ἄθῳ τῷ ὄρει, ἀθώου καλουμένου. ζήτει ἐξ Ἀθόω δε.

ΤΟ Α ΜΕΤΑ ΤΟΥ Ι.

Αἰ, ἐπίῤῥημα εὐχῆς σημαντικόν· καὶ σημαίνει τὸ εἴθε· οἷον, Αἰ γὰρ δὴ οὕτως εἴη φίλος, ὦ Μενέλαε: — γέγονε δὲ ἐκ τοῦ εἰ, σημαίνοντος τὸ εἴθε, τοῦ ε τραπέντος εἰς α· ὡς τὸ, Εἴ μοι γένοιτο φθόγγος ἐν βραχίοσι Καὶ χερσὶ καὶ κόμαισι καὶ ποδῶν βάσει: — καὶ, Εἰ γὰρ ὤφελεν: — ἀντὶ τοῦ εἴθε. καὶ, Εἴ μοι γένοιτο παρθένος, καλή τε καὶ τέρεινα: —

Αἰάζω] παρὰ τὸ αἶ σχετλιαστικὸν ἐπίῤῥημα, γίνεται αἰάζω τὸ θρηνῶ, ὡς λίαν λιάζω. 27

Αἰαίη, ἡ Μήδεια, ὡς τὸ, Αἰαίην δολόεσσαν: — εἴρηται δὲ ἀπὸ Αἰαίης πόλεως Ἀπολλωνίας. λέγεται δὲ καὶ ἡ τῆς Κίρκης νῆσος Αἰαίη, ἡ πλησίον τοῦ ᾅδου οὖσα· ἀπὸ τῶν στεναγμάτων τῶν ἐν αὐτῷ· παρὰ τὸ αἶ αἶ θρηνητικὸν ἐπίῤῥημα.

Αἶα, ἡ γῆ· παρὰ τὸ γαῖα, ἀποβολῇ τοῦ γ. ἢ ἀπὸ τοῦ αὔω τὸ ξηραίνω, αὖα· καὶ τροπῇ τοῦ υ εἰς ι, αἶα.

Αἴγινα, ὄνομα πόλεως. τὸ γι, ἰῶτα· τὰ διὰ τοῦ ινα, διὰ τοῦ ι γράφεται· χωρὶς τοῦ πεῖνα· οἷον, γέρινα τὸ ἁπαλόν· Βέμβρινα, Καμάρινα, Βέλινα, ὄνομα πόλεως· Ἄρπινα, ὄνομα ἵππου, ὅπερ τινὲς διὰ δύο γράφουσιν· Καμάρινα, λίμνη δυσώδης, ὡς καὶ ἡ χρῆσις δηλοῖ· Μὴ κίνει καμάριναν: — οὕτω καὶ Αἴγινα.

Αἴας, ὁ μὲν Λοκρὸς, παρὰ τὸ αἴσσω τὸ ὁρμῶ· ὁ μέλλων αἴξω, ἦιξα ἤιξας· ἡ μετοχὴ, αἴξας· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ξ, καὶ συναιρέσει, Αἴας. ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ θαρσαλέως καὶ σφόδρα αὐτὸν αἴσσειν καὶ ὁρμᾶν ἐν τοῖς πολέμοις. ὁ δὲ Τελαμώνιος, παρὰ τὸ αἲ αἲ αἰάζω· θρηνητικὸν δέ ἐστιν ἐπίῤῥημα· ὥς φησι Σοφοκλῆς, Αἰ αἶ· τίς ἄν ποτ' ᾤεθ' ὧδ' ἐπώνυμον Τοὐμὸν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς. Νῦν γὰρ πάρεστι καὶ δὶς αἰάζειν ἐμοὶ, Καὶ τρίς· τοιούτοις γὰρ κακοῖς ἐντυγχάνω.

Αἶα, ὑπὸ Κυρηναίων τηθὶς καὶ μαῖα, καὶ ἀδελφὴ Κρήτης. καλεῖται δὲ καὶ κρήνη ἐν Παιονίᾳ, καὶ φυτόν τι. ἔστι δὲ ὁ καρπὸς αὐτῷ ὁμώνυμος.

Αἰγὶς, τὸ τοῦ Διὸς ἡφαιστότευκτον ὅπλον· οὐχ, ὥς τινες φασὶν, ἀπὸ τῆς Ἀμαλθείας αἰγὸς, τῆς τὸν Δία ἀναθρεψάσης, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ τὰς συστροφὰς τῶν ἀνέμων ποιεῖν κινεῖσθαι. αἰγίδες, καταιγίδες, οἱ ἄνεμοι. τὸ δὲ αἰγίς, παρὰ τὸ αἴσσω τὸ ὁρμῶ.

Αἰγίοχος, παρὰ τὸ ὀχὴ, ὃ σημαίνει τὴν τροφὴν, καὶ τὸ αἲξ αἰγός. λέγουσι γὰρ αὐτὸν τεθηλακέναι Ἀμάλθειαν τὴν αἶγα. οἱ δὲ, ὅτι σκεπαστήριον ἦν αὐτῷ αἰγὶς, ἀπὸ Κρητικῆς αἰγὸς ληφθεῖσα. ἢ ἀπὸ τοῦ καταιγίζειν τοῖς ἀνέμοις καὶ πνεύμασι· καλεῖται γὰρ αἰγὶς ὁ ἄνεμος. οἱ δὲ, ἀπὸ τοῦ Αἶγα πρώτην γῆμαι τὴν τοῦ Πανὸς θυγατέρα.

Αἰγιαλὸς, ἐτυμολογεῖται παρὰ τὸ τὴν αἶαν γείτονα εἶναι τῆς ἁλός· ἢ ἀπὸ τοῦ γαίω· ἢ ἀπὸ τοῦ δίκην αἰγὸς ἅλλεσθαι.

Αἰγιόχοιο] αἱ διὰ τοῦ οιο, Θετταλικαὶ γενικαί.

Αἰγίλιψ, δύσβατος καὶ ὀρεινὸς τόπος· Ἥτε κατ' αἰγίλιπος πέτρης δνοφερὸν χέει ὕδωρ: — γέγονε δὲ παρὰ τὸν λείψω μέλλοντα, λεῖψ· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ε, λίψ. ἢ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τῆς αἲξ γίνεται αἰγίλιψ, εἰς ἣν καὶ αἲξ οὐ δύναται ἀναβῆναι. οὕτως Ὠρίων. ἔστι δὲ ῥηματικὴ ἡ λέξις.

Αἰγίλουρος] αἴλουρος, καὶ πλεονασμῷ τῆς γι συλλαβῆς, αἰγίλουρος.

Αἰγοφάγος, ὁ Ζεὺς, ὡς παρὰ Νικάνδρῳ ἐν Θηριακοῖς.

Αἰγιάλεια, ὄνομα κύριον· Ἀδράστου μὲν θυγάτηρ, Διομήδους δὲ γυνή.

Αἴγισθος] παρὰ τὸ θῶ τὸ θηλάζω, καὶ τὸ αἴξ, Αἴγιθος· καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, Αἴγισθος. ἱστοροῦσι γὰρ αὐτὴν αἰγείῳ γάλακτι τροφῇ χρήσασθαι. οὕτως Ὠρίων.

Αἰγὰς] Ἑλίκην τε καὶ Αἰγάς: — Αἰγὰς δὲ καλοῦσι τὰς
28 ἐν Πελοποννήσῳ πόλεις Εὐβοίας. τὸ ἐθνικὸν, Αἰγαῖος.

Αἰγαίων, ὁ ἥλιος. παρὰ τὸ αἴγλη αἰγλαίων, καὶ ἀποβολῇ τοῦ λ, ὡς παρώνυμον. ἢ ἀπὸ τοῦ ταῖς ἀκτῖσιν αἴσσειν. ἢ ἀπὸ τοῦ γῶ τὸ γαυριῶ, γαίων· καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α, ἀγαίων· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, αἰγαίων.

Αἰανὸν, δεινὸν, χαλεπόν.

Αἴβετὸς, αἰετὸς Περγαῖοι.

Αἰβοῖ, ὡς οἴμοι· τίθεται καὶ ἐπὶ θαυμασμοῦ.

Αἰγιναῖα, τὰ ῥωπικὰ φορτία· καὶ οἱ πιπράσκοντες, αἰγιναιοπῶλαι. ἐλέγετο δὲ καὶ τὰ μεγάλα αἰγιναῖα, ἀπὸ τοῦ νομίσματος. καὶ γὰρ τὸ Αἰγιναῖον τάλαντον πλεῖον ἠδύνατο τοῦ Ἀττικοῦ. ἔλεγε δὲ τοὺς μὲν πολίτας, Αἰγινήτας· τὰ δὲ ἐκ τῆς νήσου, Αἰγιναῖα· καὶ Αἰγιναῖος ὀβολός.

Αἰγιάλεια, ἡ νῦν Ἀχαΐα· καὶ Αἰγιαλεῖς.

Αἰγιάδες, ὑμένες ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς. καὶ τὰς ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑπολεύκους οὐλὰς, αἰγιάδας λέγει.

Αἰγίλωψ, πόα τὶς, καὶ πάθος.

Αἰγίποψ, ἀετὸς ὑπὸ Μακεδόνων.

Αἰγὶς, ἡ καταῖξ, καὶ ἡ ὀξεῖα πνοὴ, καὶ αἱ ἀποστίλψεις τῶν ὀφθαλμῶν.

Αἰγοθὴς, ὁ αἰγοθήλας.

Αἰγυλὶς, λυγός.

Αἰγαὶ, πόλις Εὐβοίας· ἣ νῆσός ἐστι δυσχείμερος· ἀφ' ἧς καὶ τὸ πέλαγος Αἰγαῖον ἐκλήθη. οἱ δὲ, ἀπὸ Ποσειδῶνος οὕτως ὀνομασθῆναι· οἱ δὲ, ἀπ' Αἰγέως, τοῦ πατρὸς Θησέως, κατακρημνίσαντος ἑαυτὸν ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως εἰς τὴν θάλασσαν. οὐ πολὺ γὰρ ἀπέχει ἡ ἀκρόπολις τῆς θαλάσσης, περιπλέοντι τὴν νῆσον.

Αἰγανέα, ἀκόντιόν τι μικρόν· ἀπὸ τοῦ ἄγαν ἵεσθαι, ὅ ἐστι πορεύεσθαι καὶ πέμπεσθαι, ἢ νεῖσθαι, ἢ διὰ τὸ ἀγκύλην τὴν ἐξ αἰγείου δέρματος γεγενημένην. ἢ διὰ τὰς αἶγας· ἐπ' αὐτὰς γὰρ μάλιστα ἵενται. ἢ διὰ τὸ εὐθετεῖν αὐτὰς εἰς αἰγῶν ἄγρας.

Αἴγειος] τὸ γει, δίφθογγον, ὡς μέλος σώματος. τὸ Δωρικὸν αἰγαῖος. οἱ γὰρ Δωριεῖς τὸ ει, αι λέγουσι. τὸ γὰρ κύπειρον κύπαιρον λέγουσι· καὶ τὸ αἴγειον αἰγαῖον πέλαγος.

Αἴγειρος, διὰ τῆς ει διφθόγγου. εὕρηται γὰρ καὶ χωρὶς τοῦ ι, ὡς τὸ, Καὶ αἰγέρων ἔφυσαν εὐγενέστεραι: — ἤτοι εὐθαλέστεραι καὶ εὐθρεπτότεραι. καὶ ὅτι τὰ εἰς ρος ῥηματικὰ, τῇ ει διφθόγγῳ παραλήγεται· οἷον, μάσσω, μάγειρος· πέπτω, πέπειρος· ὀνῶ, ὄνειρος· σημαίνει δὲ τὸ ὀνῶ, τὸ ὠφελῶ· πολλοὶ γὰρ ἐκ τῶν ἰδίων ὀνείρων ὠφελήθησαν. οὕτως οὖν καὶ αἴσσω, αἴγειρος. ἢ παρὰ τὸ αἴρω, τουτέστιν εἰς ὕψος αἴρεσθαι καὶ αὐξάνεσθαι· ἐπὶ πολὺ γὰρ ὕψος πρόεισι καὶ αὔξεται τὸ φυτόν. Ὅμηρος, μακεδνῆς αἰγείροιο: — τῆς μηκεδανῆς καὶ ὑψηλῆς· παρὰ τὸ μῆκος. ἢ παρὰ τὸ ἐκ τῆς ἔρας αἴσσειν καὶ κινεῖσθαι. ἢ παρὰ τὸ κατάγνυσθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων. τὸ δὲ Κάμιρος, οὐκ ἔστι ῥηματικὸν, ἀλλ' ὄνομα κύριον. δεῖ δὲ γινώσκειν, ὅτι καὶ τὸ παρὰ Θεοκρίτῳ — ἀπ' αἰγίρω ἰσχάδα τρώγοις: — διὰ τοῦ ι γράφεται, ἀπὸ τοῦ αἴγιρον. ἔστι δὲ τὸ Ἄγιρον, ὄνομα πόλεως. τινὲς δὲ, ὡς καὶ ὁ Χοιροβοσκὸς εἰς τὸ ἀκτῖνα, διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφουσιν αὐτό.

Αἴγλη, παρὰ τὸ αἴσσω τὸ ὁρμῶ, καὶ τὸ λίαν. πάνυ γὰρ ὁρμητική ἐστιν ἡ αἴγλη. σημαίνει δὲ τὴν λαμπηδόνα.
οὕτως εὗρον ἐν ἐπιμερισμῷ τοῦ ψαλτηρίου. 29

Αἰγλῆντα] ἀπὸ τοῦ αἴγλη, αἰγλήεις αἰγλήεντα, καὶ αἰγλῆντα κατὰ κρᾶσιν.

Αἰγυπιὸς, οἱ μὲν, εἶδος ἀετοῦ· οἱ δὲ, τὸν γύπα ἐξεδέξαντο. ἔστι δὲ παρὰ τὸ αἴσσω.

Αἴγυπτος, ἀπὸ Αἰγύπτου βασιλέως, τοῦ υἱοῦ Βήλου. ἢ ἀπὸ Αἰγύπτου τοῦ Νείλου. ὁ γὰρ Νεῖλος, πρότερον Αἴγυπτος ἐκαλεῖτο. ἢ αἰγίποτος καὶ αἴγιπτος, παρὰ τὸν τράγον, ὃν Αἰγύπτιοι σέβουσιν· ἐξαιρέτως δὲ τοῖς Μενδησίοις. ἢ διὰ τὸ αἶγας πίονας ἔχειν. ἢ ἐγγύποτος καὶ αἴγυπτος, ὡς ἐγγίζουσα τῷ ποτῷ, ἢ τῷ ποταμῷ. οὕτως Ὧρος ὁ Θηβαῖος. ἢ παρὰ τὸ αἴθω τὸ καίω. οἱ γὰρ ἐν Αἰγύπτῳ ἄνθρωποι κεκαυμένοι εἰσὶν ἐκ τῆς σφοδρᾶς τοῦ ἡλίου φορᾶς. σημαίνει δὲ τρία· τὴν χώραν, ὡς τὸ, Αἴγυπτον δέ με θυμὸς ἄνωγε: — τὸν ποταμὸν τὸν Νεῖλον, ὡς τὸ, Στήσας δ' Αἰγύπτῳ ποταμῷ νῆας: — καὶ, Αἰγύπτοιο διϊπετέος ποταμοῦ: — τοῦ διαφανοῦς καὶ

μεγάλου. καὶ παρὰ τῷ Θεολόγῳ τὴν ἁμαρτίαν, ὡς ἐντεῦθεν, Αἴγυπτον τὴν σκυθρωπὴν καὶ διάκτριαν ἁμαρτίας.

* Αἰγύπτιος. [illegible]. παροιμία ἐστὶν, ὅτι Αἰγύπτιοι διαβάλλονται ὡς ἀχθοφόροι.

Αἰγυπτιάζειν, τὸ πανουργεύειν, καὶ σκυθρωπεύεσθαι.

Αἰδοῖος, αἰδοῦς καὶ τιμῆς ἄξιος· οἷον, Αἰδοῖός τέ μοι ἐσσὶ, Φίλε ἑκυρὲ, δεινός τε: — ἀπὸ τοῦ αἰδὼς γίνεται αἰδῷος, ὥσπερ ἠῷος καὶ ἡρῷος· καὶ κατὰ τροπὴν Βοιωτικὴν τῆς ῳ διφθόγγου εἰς οι, ἠοῖος καὶ αἰδοῖος. ἔχει δὲ τὸ αἰδῷος, τὸ ι προσγεγραμμένον· ὅτι τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ως διὰ τοῦ ωος παράγωγα, σὺν τῷ ι γράφονται καὶ περισπῶνται· Μίνως, Μινῷος· ἥρως, ἡρῷος· πάτρως, πατρῷος· ἠὼς, ἠῷος· καὶ αἰδὼς, αἰδῷος. οὕτως ὁ Χοιροβοσκὸς εἰς τὸ περὶ ποσότητος. ἔστι δὲ εἴδους τῶν παραγώγων κτητικοῦ. πόσοι τύποι τῶν κτητικῶν; δύο· ὅ τε εἰς κος, καὶ ὁ εἰς ος. καὶ ἄλλως· πόσας καταλήξεις ἐπιδέχονται τὰ εἰς ος κτητικὰ, καὶ πόσας παραλήξεις; καὶ τίνα εἰσὶ τὰ ὄντα καὶ τύπῳ καὶ σημαινομένῳ κτητικά; τίνα μὲν τύπῳ κτητικὰ, σημαινομένῳ δὲ οὐκέτι; καταλήξεις μὲν, δύο· τήν τε εἰς κος, καὶ τὴν εἰς ος καθαρόν· ὡς ἀνθρώπειος, ἄρνειος, Ἀριστάρχειος· Πλατωνικός, Δημοσθενικός. παραλήξεις δὲ, ὀκτώ· τῶν εἰς κος, τέσσαρας· καὶ τῶν εἰς ος, τέσσαρας. καὶ τῶν μὲν εἰς κος, αὗταί εἰσιν. ἢ γὰρ τῷ ι παραλήγεται, ὡς τὸ Ἑλληνικός, Ῥωμαϊκός· ἢ τῷ ἄλφα, ὡς τὸ Ῥοδιακός· ἢ τῷ υ, ὡς τὸ Λιβυκὸς. ἁλυκός· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ, ἁλυκρός. ἢ τῇ ει διφθόγγῳ, ὡς τὸ Κεραμεικός. Δαρεικός. τῶν δὲ εἰς ος καθαρὸν, αὗται· ἢ τῇ ει διφθόγγῳ, ὡς τὸ Ὁμήρειος, Ἑκτόρειος. ἢ τῇ αι διφθόγγῳ, ὡς τὸ ταλαντιαῖος. ἢ τῇ οι διφθόγγῳ, ὡς τὸ παντοῖος, ἀλλοῖος. ἢ τῷ ῳ, ὡς τὸ πατρῷος, ἡρῷος. ὅθεν τὸ αἰδοῖος. ἐκ τοῦ αἰδῷος κτητικοῦ γίνεται, κατὰ τροπὴν Αἰολικὴν τῆς ῳ διφθόγγου εἰς οι. ἐκεῖνα δέ ἐστι τῷ τύπῳ καὶ τῷ σημαινομένῳ κτητικὰ, ὅσα εἰς τὴν γενικὴν τοῦ πρωτοτύπου ἀναλύονται· οἷον, γραμματικὸς λόγος, ὁ τοῦ γραμματικοῦ· Ἀριστάρχειος βίβλος, ἡ τοῦ Ἀριστάρχου. ὅσα δὲ οὐκ ἀναλύονται εἰς τὴν πρωτότυπον γενικὴν, ταῦτα τῷ μὲν τύπῳ εἰσὶ κτητικά· καθότι τὰ εἰς κος κτητικὰ, τῷ ι παραλήγεται· πλὴν τοῦ Κεραμεικός, Εὐβοεικός, Δαρεικός, καὶ Δεκελεικός. τῷ δὲ σημαινομένῳ οὐκ ἔστι κτητικά· ὀφθαλμικὸν γὰρ ἰατρὸν, οὐ τὸν τοῦ ἰατροῦ ὀφθαλμὸν λέγομεν, ἀλλὰ τὸν τὸν ὀφθαλμὸν ἰατρεύοντα. ὁμοίως δὲ καὶ ἡπατικὸν ἄῤῥωστον, οὐ τὸν τοῦ ἥπατος λέγομεν, ἀλλὰ τὸν τὸ ἧπαρ ἀλγοῦντα. εἴδη δὲ τοῦ κτητικοῦ, τρία· οἰκειωματικὸν μὲν, τὸ οἰκείωσιν ἔχον πρὸς τόπον· οἷον, οὐράνιος, ἐπίγειος, θαλάσσιος. Κύπριος, Ῥόδιος, γήινος. συνεκφαντικὸν δὲ, τὸ συνεκφαῖνον τι μεθ' ἑαυτοῦ· οἷον, γραμματικός· συνεκφαίνει γὰρ τὴν γραμματικήν· καὶ ἀστρονομικὸς ὁμοίως καὶ ῥήτωρ καὶ φιλόσοφος. μετουσιαστικὸν δέ ἐστι, τὸ μετέχον οὐσίας τινός· οἷον, κέδρινος ὑψόροφος, Ὅμηρος· δερμάτινος, χάλκειος, χρύσειος σταυρός. βρότειος χείρ. διαφέρουσι δὲ τὰ μετουσιαστικὰ τῶν μερῶν τοῦ σώματος· ὅτι τὰ μὲν μετουσιαστικὰ, ἀπὸ ἀψύχων· τὰ δὲ δηλοῦντα μέρος σώματος, ἀπὸ ἐμψύχων παράγονται.

Αἰγυπτιῶσαι, μελᾶναι καὶ ἐπικαῦσαι.

[illegible]

Αἰδώνια, θανάσιμα.

Αἰηνὰς, ἀεὶ, διόλου.

Αἰηνὰ, τὰ μικρὰ τῶν δένδρων, καὶ ἄκαρπα· οἱ δὲ, τὰ ξηρά. ἄλλοι, αἰηνὲς, αἰώνιον, καὶ τὸ βλαβερόν.

Αἰητὸν, ἐπὶ τοῦ Ἡφαίστου, πνευστὸν, ἢ πυρώδες· οἱ δὲ μέγα· ἄλλοι, τὸ μεθ' ὁρμῆς· οἱ δὲ, ὡς αἰετός.

Αἰδὼς, τιμὴ, φόβος, αἰσχύνη, ὄνειδος. πόθεν αἰδώς; παρὰ τὸ αἰδῶ τὸ ἐντρέπομαι· ἢ παρὰ τὸ εἴδω τὸ βλέπω· καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἀείδω τὸ οὐ βλέπω· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ε, καὶ συναιρέσει τοῦ α καὶ ι εἰς τὴν αι δίφθογγον. ἢ ἐκ τῆς αἰδὼς εὐθείας. ἢ ἐκ τῆς αἰδοῦς γενικῆς κατὰ μεταπλασμόν.

Αἰδομένω, αἰδεσθέντε· Τὼ μὲν ταρβήσαντε, καὶ αἰδομένω βασιλῆα Ἀτρείδην: — αἰδῶ, αἰδῶ, τὸ ἐντρέπομαι· ἐξ οὗ καὶ αἰδήμων. τοῦτο, παρὰ τὸ αἰδώς· τὸ δὲ, παρὰ τὸ εἴδω τὸ βλέπω· καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἀειδὼς καὶ αἰδώς. οἱ γὰρ ἐντρεπόμενοι, συστέλλουσι τὰ ὄμματα. ὁ παθητικὸς ἐνεστὼς αἰδέομαι αἰδοῦμαι· ἡ μετοχὴ, αἰδεόμενος αἰδούμενος· τὸ δυϊκὸν, αἰδεομένω αἰδουμένω· καὶ ἀποβολῇ τοῦ υ, αἰδομένω.

Αἰδώ] Ἰστέον ὅτι τὸ αἰδώ, ὅτε μέν ἐστιν εὐθεῖα, ὀξύνεται, ὡς Λητώ καὶ Σαπφώ· ὅτε δὲ αἰτιατικὴ, περισπᾶται, ὡς τὸ, — τάτ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει: — οὐ γὰρ πτωτικόν ἐστι τὸ ω, ἀλλ' ἀπὸ κράσεως. ἀπὸ γὰρ τοῦ αἰδόα, γίνεται αἰδῶ.

Αἰδοίους, τοὺς οἰκέτας λέγει, διὰ τὸ ἀξίους εἶναι αἰδοῦς, ὡς ἐν τῷ, Τοὔνεκ' ἐγώ σ' αἰδήσομαι — οὐ διὰ τὸ ψεύδεσθαί σε περὶ Ὀδυσσέως, διὰ τοῦτο προσήσομαί σε ὡς οἰκέτην. Αἰδεῖσθαί θ' ἱερῆα: — καὶ, Αἰδοῖος μέν τ' ἐστὶ καὶ ἀθάνατος: — προσδεκτοὺς μετὰ αἰδοῦς. ἐξηγεῖται οὖν, τί ποτέ ἐστιν αἰδοῖος, ἐπενεγκὼν, — σόν τε νόον, σά τε γούναθ' ἱκάνω: — ἀντὶ τοῦ, ἱκετεύω.

Αἴδω] ἀπὸ τοῦ εἴδω γίνεται ἀείδω· καὶ κράσει, αἴδω. ἄξιον δέ ἐστι ζητῆσαι, διὰ τί τὸ α, μακρὸν ὂν, τρέπεται ἐν τῷ παρατατικῷ; καὶ ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι εἰς τὰ τελεώτατα μεγέθη δεῖ τὰς ἐπεκτάσεις γίνεσθαι. τὰ δὲ φύσει μακρὰ, τὸ τελεώτατον ἔχει μέγεθος. οὕτω Ζηνόβιος.

Αἰδοῖα, παρὰ τὸ αἰδοῦμαι. γυμνῶσαι γὰρ ἢ ὀνομάσαι ταῦ- 51
τα αἰδούμεθα. ἢ παρὰ τὸ ἀνοιδαίνειν ἐν τῇ συνουσίᾳ ὀργῶντα. ἔστιν οὖν Ἰωνικὸν, οἰδοῖα· καὶ τροπῇ τοῦ ο εἰς ἄλφα, αἰδοῖα. οὕτως Ὠρίων.

Αἰδοιέστατος] Ἰστέον ὅτι τὸ ἀρχέστατον (ὡς παρὰ Αἰσχύλῳ ἐν Πηνελόπῃ, οἷον, Ἐγὼ γένος μὲν εἰμὶ Κρὴς ἀρχέστατον) καὶ τὸ αἰδοιέστατον καὶ ἀφθονέστατον, ποιητικά εἰσι, κατ' ἔθος Ἰώνων γινόμενα. τὰ γὰρ διὰ τοῦ ο συγκριτικὰ, διὰ τοῦ ες προφέρουσιν· οἷον, δικαιέστερος, καὶ ἀρχέστερος, καὶ ἀφθονέστερος. ὤφειλον γὰρ τὰ προειρημένα, δικαιότερος εἶναι, καὶ ἀφθονώτερος, καὶ ἀρχαιότερος. οὕτω Φιλόξενος εἰς τὸ περὶ συγκριτικῶν. ὥσπερ δὲ οὗτοι διὰ τοῦ ες σχηματίζουσιν, οὕτω καὶ οἱ Ἀττικοὶ διὰ τῷ ις, ποτίστατον λέγουσι καὶ λαγνίστατον, καὶ ψευδίστατον· καὶ, Λαλίστερον εὕρηκά σε καὶ πτωχίστερον: — Ἀριστοφάνης Πλατανισταῖς. Ἵν' ἀπαλλαγῶμεν ἀνδρὸς ἁρπαγιστάτου: — καὶ κλεπτίστατος καὶ πληκτίστατος λέγουσιν. ὁμοίως καὶ διὰ τοῦ αι, ἰσαίτατα, ἀσμεναίστατα, προυργιαίτατα, ἡσυχαίτερον. ἀσμεναίστατα μέντοι, Πλάτων ἐν α' Πολιτικῶν· καὶ ἰσαίτερα, καὶ πλησιαίτερον, καὶ ἡσυχαίτατα. Ξενοφῶν δὲ, καὶ φιλαίτατα.

* Ἀϊδόσδε, εἰς τὸν ᾅδην, ἐπιῤῥηματικῶς.

Αἰέλιοι, οἱ ἀδελφὰς γυναῖκας ἔχοντες· οἱ δὲ, συγγενεῖς καλοῦσιν αὐτὰς καὶ ἀελίους. τοῦ δὲ αἰεὶ, δώδεκα εἰσὶν αἱ φωναί· ἃς εὑρήσεις εἰς τὸ ἀκτῖνα.

Αἰὲν, ἐπίῤῥημα χρόνου δηλωτικόν· σημαίνει δὲ τὸ διηνεκῶς· καὶ ἔστι ποιητικόν. τριχῶς δὲ οἶδε τοῦτο ὁ ποιητής, ἀεὶ, αἰεὶ, αἰέν.

Αἰεὶ, ἀντὶ τοῦ νεωστί· Ἠΰτε ἔθνεα ἦσι μελισσάων ἀδινάων Πέτρης ἐκ γλαφυρῆς, αἰεὶ νέον ἐρχομενάων: — σημαίνει οὖν, τὸ συνεχῶς προΐστασθαι, ὡς δοκεῖν νεωστὶ αὐτὰς ἔρχεσθαι. καὶ γὰρ τοῖς μὲν ἄλλοις ζώοις ἡ πτῆσις ἀποτεταγμένη γίνεται· αἱ δὲ μέλισσαι, βραχεῖαν τὴν κίνησιν ποιούμεναι, ἐφίζουσι τοῖς ἄνθεσι· καὶ ἐπαρθεῖσαι, πέτονται πάλιν, καὶ πάλιν ἐφίζουσι. κατ' ὀλίγον οὖν ἡ πτῆσις, ὥσπερ ἄρτι ἐρχομένων γίνεται· ὥστε καὶ φαντασίαν ποιεῖν, ὡς ἄρτι ἐξορμᾶσθαι.

Αἰειγενέτῃσι, τοῖς ἀεὶ τελεσιουργοῦσιν· ἢ τοῖς ἀεὶ ὑπάρχουσιν. ἡ εὐθεῖα, αἰειγενέτης, ἐκ τοῦ ἀεὶ καὶ τοῦ γενέτης. καὶ ἐκ τοῦ γείνω τὸ ὑπάρχω, γενῶ γενέτης. ἢ ἐκ τοῦ γείνω τὸ γεννῶ.

Αἰένοικος, ἀΐδιος οἶνος καὶ ἀδιάλειπτος.

Αἰέλουρος] τοῦτο οὐκ ἔστι πλεονασμὸς, ἀλλ' ἀντίθεσις. παρὰ γὰρ τὸ αἰόλον καὶ τὴν οὐρὰν, ἐτυμολογεῖται αἰέλουρος. οὕτως Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν.

Αἰετὸς] οἷον, Αἰετὸς ἀργὴν χῆνα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον: — καὶ, Αὐτίκα δ' αἰετὸν ἧκε τελειότατον πετεηνῶν: — ἤτοι μέγιστον, ἢ ἐντελῆ σημεῖα φαίνοντα. γέγονε δὲ αἰετὸς, παρὰ τὸ ἀΐσσειν· ὅθεν καὶ ἀναλογώτερον οἱ Ἀττικοὶ ἀετὸς λέγουσι, χωρὶς τοῦ ἰῶτα, ὡς κλαίω, κλάω. οὕτως Ὠρίων.

Αἰετὸς, τὸ πτηνὸν ζῶον, καὶ τὸ ὀρόφωμα.

Αἴζηλον, ἄφαντον.

Αἰζύπη, ἡ γῆ.

Αἰζόκροτον, ξηρασίαν.

Αἰζηὸς, νεανίας· παρὰ τὸ ἀεὶ, καὶ τὸ ζέω, ὁ ἀεὶ ζέων καὶ ἀκμάζων κατὰ τὴν ἡλικίαν, γίνεται αἰζεός· καὶ κατ' ἐπαύξησιν τοῦ ε εἰς ἦτα, αἰζηός. καὶ ἀπὸ τοῦ ἀεὶ ζεῖν τὸ αἷμα τῆς ἡλικίας, τουτέστι, θερμὸν εἶναι. ἐπειδὴ τὰ εἰς ος λήγοντα καθαρὰ ἁπλᾶ, κατὰ τὴν κοινὴν διάλεκτον τῷ ἦτα παραληγόμενα, οὐκ ἔστιν εὑρεῖν, εἰ μὴ τὸ αἰζηὸς, καὶ πηός· καὶ αὐτὰ ἐκ πάθους. πρόσκειται, κατὰ τὴν κοινὴν διάλεκτον· ἐπεὶ τὸ παληὸς, ἀρχηὸς, καὶ Ἀχηὸς, Βοιώτιά εἰσι, κατὰ τροπὴν τῆς ει διφθόγγου εἰς ἦτα, ὡς τὸ ὄρηος καὶ λύκηος, Λακωνικά. πρόσκειται ἁπλᾶ, διὰ τὸ πολυνηός, εὐνηός, ἐχενηός· παρὰ γὰρ τὸ νηὸς συνετέθησαν. Δεῖ γινώσκειν, ὅτι οὐκ ἔχει τὸ ἰῶτα προσγεγραμμένον· Ἀπολλώνιος δὲ ὁ τοῦ Ἀρχιβίου, σὺν τῷ ἰῶτα οἶδεν αὐτὸ, λέγων γεγονέναι ἐκ τοῦ αἰζήϊος. πρὸς ὃν ἀντιλέγει ὁ τεχνικός· ὅτι εἰ ἦν ἀπὸ τοῦ αἰζήϊος, οὐκ ὤφειλεν ὀξύνεσθαι, ἀλλὰ προπερισπᾶσθαι. ἡ γὰρ ὀξεῖα καὶ ἡ βαρεῖα, εἰς περισπωμένην συνέρχονται· οἷον, Ἀχελωΐος, Ἀχελῷος· ὑπερώϊον, ὑπερῷον. λέγει δὲ ὁ τεχνικὸς, ὅτι, ὥσπερ ἀπὸ τοῦ Αἰτωλὸς γίνεται Αἰτώλιος κατὰ παραγωγὴν, τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου φυλαττομένου, καὶ ἀπὸ τοῦ κάπρος κάπριος· οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ αἰζηὸς αἰζήϊος.

Αἰήτης, ὄνομα κύριον κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ι. Ἀήτης γάρ. Ἀπολλώνιος, Αἰήτη, κείνην μὲν ἄφαρ διέχευαν ἄελλαι: — ἔδει δὲ εἰπεῖν Αἰῆτα, ὡς τοξότης, τοξότα· Ὀρέστης, Ὀρέστα. ἀλλ' Ἰωνικῶς ἔτρεψε τὸ ἄλφα εἰς ἦτα.

Αἰῆται, ἄνεμοι.

Αἰηνὲς, τὸ δεινὸν καὶ πολύστονον. Ἀρχίλοχος, Προὔθηκε παισὶ, δεῖπνον αἰηνὲς φέρων: — εἴρηται δὲ παρὰ τὸ αἶ αἴ. ἢ, τὸ αἰώνιον. κατὰ τοῦτο γὰρ οὐκ ἔστι φαγεῖν τὸν ἀποθνήσκοντα. οὕτω Μεθόδιος.

Αἶθος] Ἰστέον ὅτι αἶθός ἐστιν ὁ αἴθων, παρὰ τὸ αἴθω, τὸ καίω· αἰθὸς δὲ, ὁ αἰθόμενος, τουτέστιν ὁ καιόμενος. οὕτω Φιλόξενος εἰς τὰ ῥηματικὰ αὐτοῦ.

Αἴθωνας] αἰετὸς αἴθων, πυρώδης, καυστικός. καὶ αἴθωνι σιδήρῳ, τῷ λαμπρῷ καὶ ὀξεῖ. ἐπὰν γὰρ ὁ σίδηρος ὀξυνθῇ, λαμπρότερος γίνεται· καὶ αἴθωνας λέβητας, τοὺς πρὸς τὸ πῦρ ἐπιτηδείους, καλουμένους ἐμπυριβάτας.

Αἰθούσῃσι, στοαῖς ταῖς καταλαμπομέναις ὑπὸ τοῦ ἡλίου. ἢ αἴθουσαι, διὰ τὸ αἴθεσθαι ἐν αὐταῖς τοῦ χειμῶνος. ἢ διὰ τὴν τοῦ ἡλίου βολήν.

Αἰθιοπία, παρὰ τὸ αἰθίοψ. τοῦτο, παρὰ τὸ αἴθω· τὸ δὲ, παρὰ τὸ δαίω τὸ καίω, κατὰ τροπήν.

Αἴθοπα οἶνον, τὸν μέλανα, ἢ τὸν ποιοῦντα ἐρυθρούς· ἢ τὸν καυστικόν. ἐπὶ δὲ τὸν χαλκὸν, σημαίνει τὸν λαμπρὸν καὶ αἰθομένην ὄψιν ἔχοντα.

Αἴθουσαι, αἱ στυλωταὶ καθέδραι, περίστυλα ἔχουσαι· ἀπὸ τοῦ αἴθεσθαι ἐν αὐταῖς τὰ πυρά· οἷον, Πῦρ ἕτερον μὲν ὑπ' αἰθούσης εὐερκέος αὐλῆς: — ἢ, ὡς ἔνιοι, καταλαμπόμεναι. σημαίνει δὲ τὴν καταφωτιζομένην στοὰν, καὶ τὴν μετὰ τὸν πυλῶνα παστάδα.

Αἰθαλόεν, λέγεται τὸ καῦμα, καὶ ἡ πυρίκαυστος ὕλη τῶν ὀρῶν. καὶ Αἶθοψ, ὁ δίπυρος, ἢ ἐρυθρός.

Αἰθύσσειν, καὶ ἀναιθύσσειν, ῥίπτειν, πλεῖν, φέρεσθαι· ἀπὸ τῆς αἰθυίας τῆς ἐναλίας κορώνης. καὶ Αἴθυσμα, ὁμοιότητα, ἢ σχίσμα, ἢ κίνημα.

Αἴθρα, τὸ κοινόν· καὶ Ἀττικὸν, αἴθρη. σημαίνει δὲ δύο· κύριον ὄνομα, Αἴθρη Πιτθῆος θυγάτηρ: — καὶ τὴν αἰθρίαν, ἤγουν τὴν κατάστασιν τοῦ ἀέρος· ἤγουν τὸν εὐδιηνόν· Ποίησον δ' αἴθρην.

Αἰθὴρ, παρὰ τὸ ἀεὶ θεῖν κυκλοφορικῶς· φησὶν Ἀριστοτέλης περὶ Κυρηναίων.

Αἰθίοψ, παρὰ τὸ αἴθω τὸ καίω, καὶ τὸ ὢψ ὠπός, ὃ σημαίνει τὸν ὀφθαλμὸν καὶ τὸ πρόσωπον, ὁ κεκαυμένην ἔχων τὴν πρόσοψιν. λέγεται γὰρ ἐκεῖσε σφοδρότερον αἴθειν τὸν ἥλιον.

Αἰθέρα, τὸν οὐρανὸν καὶ ἀέρα· καὶ ἐπὶ ἐμπρησμοῦ. καὶ Αἰθερίως, καθαρῶς.

Αἴθινα, ξύλα εὔκαυστα· καὶ καπνὸς αἴθινος, ὁ δριμὺς, ἢ μέλας.

Αἰθόλικας, τὰς περὶ τὴν ἐπιφάνειαν φλυκτίδας.

Αἴθων, ἀνδρεῖος, ἢ πολεμικός, ἰσχυρός· ἢ ἵππου χρῶμα. τὸν δὲ λέβητα, ἀπὸ τοῦ αἴθεσθαι. οἱ δὲ, λαμπρὸν, ἢ μέλανα, καὶ πολιόν. τὸν δὲ λέοντα, τὸν κατὰ ψυχὴν ἔμπυρον· ἢ δασύν, ἢ μέγαν. καὶ λιμὸν αἴθωνα, τὸν μέγαν, ἢ ἑαυτὸν φονεύοντα.

Αἴθω, τὸ καίω. ἐκ τοῦ δαίω τὸ καίω, ὑπερβιβασμῷ αἴδω, καὶ τροπῇ τοῦ δέλτα εἰς θῆτα, αἴθω. ἐκ τούτου Αἰθάλη ὁ καπνός.

Αἰθάλη] Αἰθάλη ἐκαλεῖτο ἡ Λῆμνος· ἴσως ἀπὸ τῶν ἀναδιδομένων αἰθαλῶν, ἐκ τῶν Ἡφαίστου χαλκείων. Αἰθαλίτης τὸ ἐθνικόν. ἀπὸ δὲ τοῦ Αἰθάλεια, αἰθαλείτης, ὁ καπνώδης. Αἰθάλη δὲ, παρὰ τὸ αἴθω τὸ καίω γέγονε.

Αἰθαλίδης· οἷον, Αἰθαλίδην κήρυκα θοὸν, τῷ πάρεστι μέλεσθαι Ἀγγελίης, καὶ σκῆπτρον ἐπέτραπεν Ἑρμείης: — ὁ Αἰθαλίδης, Ἑρμοῦ παῖς ἦν ἑτερήμερος, καὶ μίαν ἡμέραν ὑπὸ τὸν ᾅδην διῆγεν, ἑτέραν δὲ ἐπὶ τὴν γῆν.

Αἰθάλειος] τὰ ἀπὸ τῶν εἰς λος βαρυτόνων ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, μὴ ὄντα ἐθνικὰ, διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφονται· αἴολος αἰόλειος, ὁ ποικίλος· αἴθαλος, αἰθάλειος· σημαίνει δὲ τὸν καπνόν· δαίδαλος, ὁ ποικίλος, δαιδάλειος· μεγάλος, μεγάλειος, ὡς ἀπὸ τοῦ μεγάλεος. βαρύτονα πρόσκειται, διὰ τὸ ὀμφαλὸς, ὀμφάλιος· μὴ ἐθνικὰ, διὰ τὸ Εὐδαιμόλιος.

Αἰθύσσειν, ἀνασείειν, ἀνακαίειν.

Αἰθρηγενέτης, ὁ βορέας ὁ αἰθρίαν γεννῶν· ἢ ὁ αἴθρου καὶ ψύχους αἴτιος.

Αἴθρῳ, τῷ ψύχει· ἀπὸ τῆς αἰθρίας. Αἴθρῳ καὶ καμά-

τῳ: — εἰς τὴν Ὀδύσσειαν. ἢ τὸ ἐξ αἰθρίας πνεῦμα· ὅτι ἐπιμελῶς ἐν ταῖς αἰθρίαις τὸ ψύχος γίνεται. ἄλλοι δὲ ἀγνοοῦντες γράφουσι. Αἴθρα καὶ καμάτῳ· — τῷ γὰρ ναυαγῷ οὔτε ἰσθὴς ἁρμόζει, οὔτε αἶμα· ἐκεχώριστο γὰρ ἀμφοῖν· ὑπὸ δὲ τῆς αἰθρίας ἐδεδάμαστο, ὡς ναυαγὸς ἀσκεπής. κατὰ δὲ τὸ ἀρσενικὸν τὴν αἰθρίαν εἶπεν αἶθρον, ὡς τὴν πύλην πύλον· οἷον, Ἐν πύλῳ ἐν νεκύεσσι βαλών: — καὶ τὴν δείλην δείελον, — εἰς ὅ κεν δείελος ἔλθῃ Ὀψὲ δύων.

Αἶθρον, τὸ ὀρεινὸν ψύχος.

Αἰκίζω] ἀπὸ τοῦ ἀεικὴς, ὃ σημαίνει τὸν σκληρὸν καὶ ἀπότομον, ἀεικίζω· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ε, αἰκίζω, καὶ Αἰκία, εἰς τὰς διαφόρους ὕβρεις.

Αἴκεν, ἀντὶ τοῦ ἐάν· ὁ εἰ σύνδεσμος συναπτικός· κατὰ τροπὴν τοῦ ε εἰς α· οἱ γὰρ Δωριεῖς τὸ ε εἰς α τρέπουσι· τὸ γὰρ εἴθε, αἴθε λέγουσι· καὶ τὸ Ἄρτεμις, Ἄρταμις. οὕτω καὶ τοῦτο πλεονασμῷ τοῦ κεν, αἴκεν γέγονεν.

54 Αἰκάλλειν, σαίνειν, ἀγαπᾶν, θωπεύειν.

Αἶκνον, δεῖπνον δειλινόν.

Αἴλιος, ὁ Ἀδριανὸς ὁ βασιλεὺς ἐκαλεῖτο· ὅθεν Αἴλιοι χρηματίζουσι· καὶ Αἰλία, πόλις Παλαιστίνης· ὁ πολίτης Αἰλιώτης. ὅτι δὲ Αἴλιος ἐκαλεῖτο, Διογενιανὸς ἐν τοῖς χρονικοῖς φησίν. ἐκ τούτου οὖν Αἴλιαι χρηματίζουσιν αἱ βασιλίδες. οὕτως Ὠρίων.

Αἴλουρος, τὸ ζῶον, παρὰ τὸ αἰόλλειν καὶ ἀνάγειν τὴν οὐρὰν καὶ κινεῖν. καὶ αἰλούριος, ῥίζα τὶς οὕτω καλουμένη.

Αἶλα, ἀντὶ τοῦ καλὰ Κύπριοι.

Αἷμα, παρὰ τὸ αἴθω τὸ καίω· ὁ παθητικὸς παρακείμενος ἦσμαι, αἶσμα, καὶ αἷμα. δύο πάθη ἀνεδέξατο, ἔνδειαν, καὶ μετάθεσιν τοῦ πνεύματος· ἔνδειαν μέν· καθόλου γὰρ ἡ τρίτη συζυγία ἐν τοῖς ῥηματικοῖς ὀνόμασι τὸ σ γεννᾷ· πείθω, πεῖσμα· κλώθω, κλῶσμα· ᾄδω, ᾆσμα. οὕτως οὖν ἔδει καὶ παρὰ τὸ αἴθω αἶσμα· μετάθεσιν δὲ πνεύματος· ἡ γὰρ αι δίφθογγος πρὸ μὲν ἄλλου συμφώνου ψιλοῦται· πρὸ δὲ τοῦ μ, δασύνεται. αἷμα, παρὰ τὸ αἶμα τι εἶναι τοῦ σώματος. Ἐμπεδοκλῆς, Αἷμα γὰρ ἀνθρώποισι περικάρδιον νόημα: — αἷμα ἡ ψυχὴ κατὰ Ἐμπεδοκλῆν. τινὲς δὲ καὶ Ὅμηρον οἴονται ταύτης εἶναι τῆς δόξης, ἐν τῷ λέγειν, — ψυχὴ δὲ κατ' οὐταμένην ὠτειλὴν Ἔσσυτ' ἐπειγομένη: — οὐκ ἔστι δὲ ἀληθές. ὁ γὰρ Ὅμηρος ἀθάνατον αὐτὴν καὶ ἔμφρονα εἶναι λέγει· διὸ καὶ τὰς τῶν τεθνεώτων ψυχὰς ὀδυρομένας παρεισάγει· Ὃν πότμον γοόωσα: — καὶ ἐν τῷ ᾅδῃ κολαζομένας τῶν οἰκείων παραπτωμάτων ἕνεκα. σημαίνει δὲ δύο· τὴν γενεὰν, ὡς τὸ, Αἵματος εἶς ἀγαθοῖο: — καὶ αὐτὸ τὸ αἷμα, ὡς τὸ, Αἷμα δ' ἀνηκόντιζε διὰ στρεπτοῖο χιτῶνος.

Αἱματόεσσα] ὁ κανών· Πᾶσα γενικὴ διὰ τοῦ ντ κλινομένη, τὸ τέλος τῆς γενικῆς τρέπουσα εἰς α, καὶ τὴν παραλήγουσαν φύσει μακρὰν ποιοῦσα, τὸ θηλυκὸν ποιεῖ. αἱματόεις τὸ ἀρσενικόν. τὰ εἰς εις, πόσας παραλήξεις ἐπιδέχεται; γ'. τὰ εἰς εις ὀνόματα μετουσιαστικὰ, πλεονασμῷ τῆς τοῦ πρωτοτύπου γενικῆς συλλαβῆς βαρύτονα, καὶ ἢ τῷ η παραλήγεται, ἢ τῷ ο· σπανίως δὲ τῷ ω, ὅτε ἐν ἐκτάσει ἐστίν· οἷον, τὸ εὐρώεις, ἐρώεις, κητώεις, κηώεις. καὶ τῷ μὲν ο, οἷον αἱματόεις, τιμιόεις, σκιόεις· τῷ η, οἷον τιμήεις, τελήεις· τὸ δὲ χαρίεις, ἀπὸ τοῦ χαριτόεις κατὰ συγκοπήν. ὅθεν τὸ χαριτόεις, ἀναλογώτερόν ἐστι τοῦ χαρίεις. καὶ πῶς οὐκ ἐγένετο αἱματόεισα; φασὶν ὅτι, ἵν' ἐντεῦθεν τὰς μετοχὰς διακρίνωμεν· ἐκεῖναι γὰρ δι' ἑνὸς σ ποιοῦσι τὸ θηλυκόν· δαρείς, δαρέντος, δαρεῖσα. τούτου χάριν εἰς ε ἐποίησε, χαρίεσσα, τιμήεσσα. τὸ δὲ ἀμφιγυήεις, καὶ θυόεις, καὶ τὰ ὅμοια, κατὰ τροπὴν ἐγένοντο τοῦ ο εἰς η. ἔστι γύον, καὶ σημαίνει τὸ μέλος. ἐξ αὐτοῦ γυόεις· καὶ τροπῇ τοῦ ο εἰς η, γυήεις. καὶ ἀμφιγυήεις. καὶ ἔστι θύον, καὶ σημαίνει μυρεψικὸν ἄνθος, ἢ βοτάνην· καὶ γίνεται ἐξ αὐτοῦ θυόεις· καὶ τροπῇ τοῦ ο, θυήεις. τὸ δὲ αἱματόεις, ἐστὶ μετουσιαστικόν. μετέχει γάρ. τὰ γὰρ εἰς εις ἅπαντα, μετουσιαστικά εἰσιν. ἔστιν ἰόεις. εἰ γράφεται διὰ τοῦ ι, ἤγουν ὁ μετέχων ἰοῦ· εἰ δὲ γράφεται διὰ τοῦ η, ἀπὸ τοῦ ἠιὼν, ὃ σημαίνει τὸν αἰγιαλὸν, ἡ γενικὴ ἠόνος· ἐξ αὐτοῦ ἠονόεις· καὶ συγκοπῇ ἠόεις. ἔστι δὲ καὶ κοτήεις διὰ τοῦ η· γίνεται ἐκ τοῦ κότος, κοτόεις, καὶ κοτήεις.

Αἴλινον] τοῦτο ἐπὶ θρήνου ἐτίθετο· καὶ ἐν τοῖς εὐφυμίοις δέ. γέγονε δὲ εἰς τιμὴν Λίνου τοῦ τῆς Καλλιόπης. 55

Αἰλότροπος, ἀλλοιότροπος.

Αἱμάτη, μάχαιρα παρὰ Σοφοκλεῖ.

Αἱμάτια, ἀλλάντια. Αἱμαλεά, μέλας ζωμός.

Αἱμαλεόν, ἀσθενῆ.

Αἱμακουρία, τὰ ἐναγίσματα τοῖς κατοιχομένοις.

Αἱματῶσαι, φονεῦσαι. Αἶμος, τράχηλος.

Αἱμούς, ὀβελίσκους.

Αἱμασιά, τὸ ἐκ χαλίκων ᾠκοδομημένον τειχίον, ἤγουν φραγμός. ἀπὸ τοῦ αἱμάττεσθαι τοὺς ὑπερβαίνοντας ὑπὸ τῶν κειμένων ἀκανθῶν· τοὺς σωροὺς τοῦ λίθων. ὡς παρὰ Νικάνδρῳ, Τροχοὶ μάλα θ' αἱμασιά τε καὶ ἴλυος ἐρέοντες: — ἔστι δὲ καὶ ῥητορικὴ ἡ λέξις. οὕτως Ὠρίων.

* Αἱμωπὸς, ὁ αἱματώδης, ὁ ὀφθαλμὸς πλήρης αἵματος· παρὰ τὸ αἷμα, καὶ ὢψ ὠπός, ὁ ὀφθαλμός.

Αἱμωδιᾷν, τὸ τοὺς ὀδόντας ὀδυνᾶσθαι μετὰ κνησμοῦ, ὡς αἱμάσσεσθαι· παρὰ τὸ αἷμα· αἱμωδία γὰρ λέγεται ἡ τῶν ὀδόντων νάρκη.

Αἵμων, ὁ ἔμπειρος· αἵμονα θήρης: — ἔστι δαίω τὸ γινώσκω ἢ μανθάνω· ἀφ' οὗ δάσκαλος, καὶ διδάσκαλος· καὶ δαίδαλος· καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ, δαίδαλος, ὁ ἐπιστήμων· καὶ δαίμων ὁ αὐτοδίδακτος· καὶ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ δ, αἵμων. ἔστι καὶ ὄνομα κύριον· Ἀλάστορά τε Χρόμιόν τε· Αἵμονά τε, Κρίοντά τε: — τούτου τὸ ὑποκοριστικὸν Αἱμύλος· τὸ κτητικὸν, Αἱμύλιος· καὶ αἱμυλίοις, τουτέστι κολακευτικοῖς, ἐμπείροις, καὶ συνετοῖς, παρασυλλογιστικοῖς· ἢ συγγενικοῖς καὶ εὐνοϊκοῖς· καὶ Ἡσίοδος, αἱμύλα κωτίλλουσα, ποικίλον, πυκνὸν, πανοῦργον, δολερόν.

Αἱμύλος, ἔμπειρος, συνετὸς, κολακευτικός· ἐκ τοῦ Αἵμων, ὃ σημαίνει τὴν εἰδήμονα καὶ ἔμπειρον· καὶ Αἱμυλίοισι, κολακευτικοῖς λόγοις.

Αἰνείας, ὁ ἥρως ὁ υἱὸς Ἀγχίσου. παρὰ τὸ αἰνὸν τὸ δεινὸν, γίνεται Αἰνέας, καὶ Αἰνείας· ἢ παρὰ τὸ αἶνος, ὃ σημαίνει τὸν ἔπαινον, Αἰνέας, καὶ Αἰνείας. Ἰστέον δ' ὅτι τὸ Αἰνείας κλίνεται Αἰνεία, Δωρικῶς· ᾧ προστιθέντες οἱ Βοιωτοὶ τὸ ο, λέγουσιν Αἰνείαο. οἱ δὲ Ἀττικοὶ, ἐκτείνουσι μὲν τὸ ο τῆς ληγούσης, συστέλλουσι δὲ τὸ α εἰς ε, καὶ λέγουσιν Αἰνείεω. πᾶσα γὰρ γενικὴ ὀνόματος εἰς φωνῆεν λήγουσα, καὶ περιττοσυλλαβοῦσα τῆς ἰδίας εὐθείας, ἢ ἐκτείνει τὴν παραλήγουσαν καὶ συστέλλει τὴν λήγουσαν· οἷον καλοῖο, σοφοῖο· ἢ ἐκτείνει τὴν λήγουσαν, καὶ συστέλλει τὴν παραλήγουσαν· οἷον Ἀτρείδεω, Πριαμίδεω· ἐν οἷς καὶ τὸ Αἰνείεω. πρόσκειται, εἰς φωνῆεν λήγουσα, διὰ τὸ Δημοσθένεος· οὐ λήγει γὰρ εἰς φωνῆεν ἡ γενική. πρόσκειται, περιττοσυλλαβοῦσα, διὰ τὸ ἄνθρωπος, ἀνθρώπου. ἐπὶ τούτου γὰρ ἡ γενικὴ εἰς φωνῆεν λήγει, ἀλλ' οὐ περιττοσυλλαβεῖ τῆς ἰδίας εὐθείας.

Αἶνος, παρὰ τὸ ἰαίνω τὸ τέρπομαι καὶ εὐφραίνομαι, καὶ

διαχέομαι, ἴκινος, ὁ διαχέων τὴν ψυχήν· καὶ ἀφαιρέσει τοῦ ἰῶτα, ὡς ἰήϊος, ἤϊος, γέγονεν αἶνος. ὁ ἔπαινος. καὶ ῥῆμα ἐξ αὐτοῦ αἰνῶ· παρὰ τὸ ἰαίνω· οἷον, — Ἰαίνετο δὲ φρένας εἴσω: — καὶ, Τοῖσιν ἰάνθη θυμός: — ἔστι δὲ καὶ Αἶνος πόλις Θρᾴκης. Αἰνὸς δὲ, ὁ φοβερὸς, ἢ πονηρὸς καὶ κακός· ἀφ' οὗ αἰνόθεν, καὶ αἰνῶς, καὶ αἰνότατα.

Αἰνὸς, παρὰ τὸ δεινὸς, τροπῇ τοῦ ε εἰς α, καὶ ἀποβολῇ
36 τοῦ δ, αἰνός. ἢ παρὰ τὸ δαΐς, ὅπερ σημαίνει τὴν μάχην, γέγονε δαϊνὸς καὶ δαινός· καὶ ἀφαιρέσει τοῦ δ, αἰνὸς, ὁ μάχιμος· Ἀλλά μοι αἰνὸν ἄχος ἔσεται σέθεν, ὦ Μενέλαε, Αἴκε θάνῃς: ἤγουν δεινὴ λύπη. οὕτως Ὠρίων.

Αἰνῶς, ὡς τὸ, Αἰνῶς ἀκτίνεσσιν ἐοικότες ἠελίοιο: — καὶ, Αἰνῶς ἀθανάτῃσι θεῇς εἰς ὦπα ἔοικεν: — ἀντὶ τοῦ λίαν, πάνυ, ἀληθές. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἐκπληκτικῶς.

Αἰναρέτη, ἐπὶ κακῷ κεκτημένη τὴν ἀρετήν. αἰνὸν γὰρ τὸ χαλεπὸν καὶ δεινὸν καὶ κακόν. ἡ δὲ κλητικὴ ὡσαύτως ἔχει τὸ η τῇ εὐθείᾳ. οὕτως εὗρον σχόλιον Ἰλιάδος π.

Αἰνίζομαι, ἐπαινῶ· οἷον, — πέρι δή σε βροτῶν αἰνίζομ' ἁπάντων.

Αἴνεσις, παρὰ τὸ αἰνῶ αἰνέσω· τοῦτο παρὰ τὸ αἶνος· τοῦτο παρὰ τὸ ἰαίνω· ὁ μέλλων, ἰανῶ· ἐξ αὐτοῦ ἴανος, καὶ ἐν ὑπερβιβασμῷ καὶ κράσει, αἶνος, γνώμη, παροιμία, παράδειγμα, ἔπαινος· καὶ ἡ χειροτονία καὶ ψήφισμα.

Αἰνεῖν, τὸ ἀναβράττειν τὸν ἀληλεσμένον σῖτον, τουτέστιν ἀναδεύειν καὶ ἀνακινεῖν τὰς κριθὰς ὕδατι φυρῶντα. οἱ δὲ, βλάπτειν, ἢ τὸ ταῖς χερσὶν ἀνατρίβειν τὰς ἐπτισμένας κάγχρυς. καὶ αἰνεῖν, ἐπαινεῖν καὶ συγκατατίθεσθαι παρὰ Ὁμήρῳ· παρὰ δὲ Ἡσιόδῳ, τὸ παραιτεῖσθαι· Νῆα δ' ὀλίγην αἰνεῖν: — σημαίνει δὲ δύο· τὸν ἔπαινον, ὡς τὸ, Ἀντιλόχου μέντοι μέλος εἰρήσεται αἶνος: — ποτὲ δὲ γνώμης παραμύθιον, καὶ παραβεβλημένον λόγον πρός τι ὑποκείμενον· οἷον, Αἶνος μέντοι ἀμύμων, ὃν κατέλεξας.

Αἰνετὸς] ἐκ τοῦ αἰνέσω αἰνεστὸς, καὶ αἰνετὸς κατ' ἔνδειαν τοῦ σ.

Αἴνιγμα, παραβολὴ, ἢ ὁ δεινὸς καὶ σκοτεινὸς λόγος· παρὰ τὸ αἰνίσσω τὸ ἐν παραβολῇ λέγω. τοῦτο παρὰ τὸ αἶνος. τὸ αι δίφθογγον. οἱ γὰρ Ἴωνες, ἡνίκα ὕφεσιν ποιήσωνται συμφώνου, τότε καὶ τὸ παραλῆγον φωνῆεν τρέπουσιν εἰς α· οἷον δεινὸς, αἰνός· μέχρι, ἄχρις.

Αἰνὰ τεκοῦσα, ἐπὶ κακῷ γεννήσασα.

* Αἰνομόρος, ὁ κακοθάνατος· παρὰ τὸ αἰνὸς καὶ μόρος, ὁ θάνατος.

Αἴνυμαι, τὸ ἀφαιρῶ, τὸ λαμβάνω. Ὅμηρος· — ὁ δ' ἐξαίνυτο καμπύλα τόξα: — καὶ αἰνύμενος, καὶ ἀπαινύμενος. παρὰ τὸ αἰρῶ ἀρνῶ, ὡς περῶ περνῶ· ἀφ' οὗ πέρνασκε· καὶ, — περνὰς νήσων ἐπὶ τηλεδαπάων: — καὶ ἀπὸ τούτου παράγωγον, αἴρνυμι, καὶ αἴρνυμαι· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ρ, αἴνυμαι. οὕτω Μεθόδιος.

Αἴνυτο] ἔστι κτῶ, καὶ σημαίνει τὸ φονεύω. καὶ ὥσπερ παρὰ τὸ βῶ βαίνω, οὕτω καὶ παρὰ τὸ κτῶ κταίνω· καὶ ἀποβολῇ τοῦ τ, καίνω, τὸ κόπτω. ἐξ αὐτοῦ αἴνω· καὶ κατὰ παραγωγὴν αἰνύω, καὶ αἴνυμι παράγωγον εἰς μι. τὸ παθητικὸν, αἴνυμαι· ὁ παρατατικὸς αἰνύμην αἴνυσο αἴνυτο· καὶ ἐξαίνυτο θυμόν.

Αἴξ, ὄνομα ἀρσενικόν· τὸ ζῶον παρὰ τὸ ἀΐσσω τὸ ὁρμῶ, ἀΐξω, ἄϊξ· καὶ κατὰ συναίρεσιν αἴξ. καὶ Ὅμηρος, — Ἰξάλου αἰγός, ὁρμητικῆς. οὐδὲν εἰς ξ περισπᾶται. τὸ τοίνυν αἴξ ὀξύνεται. τὸ δὲ Θρᾷξ περισπᾶται· καὶ τὸ Ταῦξ, καὶ γλαῦξ. πάντων δὲ τῶν εἰς ξ ληγόντων ὀνομάτων, τοῦτο μόνον διὰ τοῦ γ κλίνεται.

Αἰξωνεύεσθαι, τὸ κατηγορεῖν. βλάσφημοι γὰρ οἱ Αἰξωνεῖς. 37
δῆμος δὲ οἱ Αἰξωνεῖς τῆς Κεκροπίδος ἐστὶ φυλῆς· καὶ Αἰξωνεία πόλις.

Αἰόλον, τὸ ταχὺ, παρὰ τὴν ἄελλαν· καὶ πολύφρον, καὶ ὀξὺ, καὶ ταχύ.

Αἰόλος, σημαίνει τρία· ἔστιν ὄνομα κύριον· οἷον, Αἰόλος Ἱπποτάδης: — καὶ ἐπιθετικῶς, αἰόλος ὄφις, ὁ κατάστικτος καὶ ποικίλος· παρὰ τὸ αἴειν, ὃ δηλοῖ τὴν ἐνυπόστατον κίνησιν. ἔνθα αἴειν τὸ ὁρμᾶν καὶ αἴσσειν. οὕτω Μεθόδιος.

Αἰολόπωλος, σημαίνει τὸν ταχὺν καὶ εὐκίνητον ἵππον. προπαροξύνεται· ἐπειδὴ τὰ εἰς ος δισύλλαβα προπερισπώμενα, ἐν τῇ συνθέσει προπαροξύνονται· οἷον, οἶκος, ἄοικος· κοῦρος, ἐπίκουρος. οὕτως καὶ πῶλος, αἰολόπωλος. γίνεται δὲ ἐκ τοῦ αἰόλλω, ὃ σημαίνει τὸ κινῶ, καὶ τοῦ πῶλος· τοῦτο παρὰ τὸ ἐν τῇ πόᾳ ἅλλεσθαι, πόαλος, καὶ πῶλος. ἐξ οὗ καὶ Αἴλουρος· δολερὸν γὰρ τὸ ζῶον.

Αἰολοπώλους, ταχυπώλους, ἢ ποικίλως ἱππαζομένους· παρὰ τὸ αἰολεῖν καὶ κινεῖν τοὺς πώλους. σημαίνει δὲ καὶ τὸν εὐκίνητον· οἷον κορυθαίολος.

Αἰολομίτραν, ποικίλην μίτραν ἔχοντα· ἐξ οὗ καὶ εὐκίνητον πολεμιστήν.

Αἰολεῖς] Ὀρέστης κατὰ χρησμὸν συνήθροισε πολλοὺς τῶν ὀνομαζομένων Αἰολέων· ὡς μέν τινες, ὅτι πλεῖστοι ἤτοι Βοιωτοὶ ἦσαν· ὡς δὲ Μενεκλῆς, διὰ τὸ ἐκ πολλῶν ἐθνῶν συνηθροῖσθαι· ἀπὸ τοῦ αἰολίζω. οὕτως Ὠρίων.

Αἰονᾶν, καταντλεῖν, καταχέειν, λούειν.

Αἰπὺν, δύο σημαίνει. Αἶπυ βαρυτόνως, ὄνομα πόλεως· αἰπὺν δὲ, τὸν μέγαν· ὡς τὸ, — Φυγόντι περ αἰπὺν ὄλεθρον.

Αἴπυτος, ὄνομα κύριον· παρὰ τὸ αἰπὺς, ὃ σημαίνει τὸν ὑψηλὸν τόπον. ὡς εὐρὺς Εὔρυτος, οὕτω καὶ αἰπὺς Αἴπυτος.

Αἰπὺς, ὁ χαλεπὸς καὶ σκληρός· ἢ ὁ ὑψηλός· παρὰ τὸ αἶπος ἀκρωτήριον τὸ σκληρόν. αἶπος γὰρ ὑψηλὸς τόπος, ἀκρωτήριον.

Αἰπεινὸς, παρώνυμον· καὶ αἰπεινὴ, ὑψηλή. καὶ Αἴπεια πόλις. ἀπὸ τούτου καὶ Αἰπύκερως, ὁ ὑψηλὰ κέρατα ἔχων.

Αἰπὰ] — βράχε δ' αἰπὰ ῥέεθρα: — ὑψηλὰ ἢ δύσβατα· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀκρωτηρίων· Αἶπος γὰρ τὸ ἀκρωτήριον. παρὰ τὸ αἰπὺ αἰπέα, καὶ κατὰ συγκοπὴν αἰπά. ὅθεν τὸ α βραχύ.

Αἰπόλος] ἐκ τοῦ αἴξ αἰγὸς, καὶ τὸ πολῶ τὸ ἀναστρέφομαι, αἰγοπόλος, ἤτοι αἰγονόμος, ὁ περὶ τὰς αἶγας ἀναστρεφόμενος· καὶ κατὰ συγκοπὴν, αἰπόλος. ἢ παρὰ τὸ αἰπὰ (ὅ ἐστιν ὑψηλοὺς τόπους) περιπολοῦντες. χαίρουσι γὰρ τοῖς ὑψηλοῖς. ὅθεν καὶ αἰπόλια τὰ αἰγονόμια, αἰπόλια ὄντα. διατί οὐκ ἀναβιβάζει τὸν τόνον; ἐπειδὴ τὰ παρὰ τὸ πολῶ μὴ μετὰ προθέσεως συντεθέντα, πρὸ μιᾶς ἔχει τὸν τόνον· οἷον ὀνειροπόλος, θυηπόλος, μυροπόλος, αἰπόλος. πρόσκειται, μὴ μετὰ προθέσεως, διὰ τὸ πρόσπολος, ἀμφίπολος.

Αἴρω] ἀπὸ τοῦ ἀείρω κατὰ κρᾶσιν τοῦ α ε εἰς α μακρὸν, αἴρω. οὕτως εἰς τὸ ποσότητα. καὶ ἀπὸ τοῦ ἀλῶ, ὃ σημαίνει τὸ πορθῶ, πλεονασμῷ τοῦ ι, καὶ τροπῇ τοῦ ἀμεταβόλου εἰς ἀμετάβολον, αἱρῶ· ὁ μέλλων, αἱρήσω· τὸ ἀπαρέμφατον, αἱρήσειν. συντάσσεται αἰτιατικῇ. αἴρω 38
σημαίνει ἕξ· τέσσαρα περισπώμενα, καὶ δύο βαρυνόμενα. αἱρέω αἱρῶ τὸ πορθῶ, ὡς τὸ, Φῆ γὰρ ὅγ' αἱρήσειν Πριάμου πόλιν: — ἀντὶ τοῦ πορθήσειν. αἱρῶ τὸ κατα-

λαμβάνω· ἐξ οὗ, — μή δέ σε λήθη αἱρείτω, καταλαμβανέτω. αἱρῶ τὸ διαχωρίζω, ἐξ οὗ διαιρῶ. αἱρῶ τὸ προκρίνω· ἐξ οὗ προαιροῦμαι, καὶ αἱρετικός. ταῦτα τὰ τέσσαρα περισπώμενα· βαρύνονται δὲ, αἴρω τὸ κουφίζω· ἐξ οὗ, αἴρεται ἀπὸ τῆς γῆς τὸ μνημόσυνον αὐτοῦ: — καὶ ἐπαίρω. καὶ αἴρω τὸ προσφέρω· ἐξ οὗ καὶ ἄρτος.

Αἰρεύμενον, αἱροῦντα, λαμβάνοντα. παρὰ τὸ αἱρῶ τὸ σημαῖνον τὸ λαμβάνω, κατὰ πλεονασμὸν, αἱρῶ, αἱροῦμαι, αἱρούμενον· καὶ τροπῇ Αἰολικῇ, αἱρεύμενον. Ἡσίοδος ἐν ἔργοις καὶ ἡμέραις, — καί σε ἔολπα Γηθήσειν βιότου αἱρεύμενον ἔνδον ἐόντος.

Ἄρας] — ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς ὄπισθεν, ὡς εἶδον τὸν νέκυν ἄραντας Ἀχαιούς: — δεῖ γινώσκειν, ὅτι τὸ ι ἔχει προσγεγραμμένον κατὰ παράδοσιν. γυμνάσωμεν δέ καὶ ἡμεῖς, καὶ δείξωμεν, ὅτι οὐκ ὤφειλεν ἔχειν τὸ ι. ἔστι γὰρ αἴρω ἀρῶ. τούτῳ τῷ λόγῳ τῆς παραληγούσης γίνεται κατὰ τὸν ά ἀόριστον, ἦρα, ὡς μιαίνω μιανῶ ἐμίανα. καὶ λοιπὸν ἐκ τούτου γίνεται ἡ μετοχὴ ἄρας, χωρὶς τοῦ ι. λόγῳ δὲ ἀρχούσης ἐστὶν ἦρα ὁ πρῶτος ἀόριστος, σὺν τῷ ι, ὥσπερ αἰτῶ ᾔτησα, καὶ αἰσχύνω ᾔσχυνα· καὶ ὤφειλεν ἡ μετοχὴ ἐκφανεῖν τὸ ι. τὰ γὰρ τοιαῦτα ἐν ταῖς μετοχαῖς ἐκφωνοῦσι τὸ ι· οἷον, ᾔτησα, αἰτήσας, καὶ αἰσχύνας. οὕτως οὖν καὶ ἦρα, ἄρας ὤφειλεν εἶναι, οὐκ ἄρας. ἄρα οὖν οὐκ ἐκφωνούμενον τὸ ι οὐκ ἔχει αὐτό· ἀλλ' ἐπειδὴ φησὶν ὁ τεχνικὸς, ὅτι ἡ παράδοσις ἔχει τὸ ι, σχηματιστέον αὐτὸ οὕτως. ἔστιν ἀείρω, ὁ μέλλων ἀερῶ· ὁ ἀόριστος, ἤειρα, ὥσπερ ἤγειρα· καὶ ἡ μετοχὴ ἀείρας· καὶ κράσει τοῦ α καὶ ε εἰς α μακρὸν, ἄρας· καὶ μένει τὸ ι μὴ ἐκφωνούμενον, διὰ τὸ μέγεθος τοῦ α. οὕτως ὁ Χοιροβοσκὸς εἰς τὸ ποσότητα.

Αἶρα, ἡ σφαῖρα· Καλλίμαχος· οἷον, — λάθρη δὲ παρ' Ἡφαίστοιο καμίνοις Ἔστρεφον αἰράων ἔργα διδασκόμενοι: — παρὰ τὸ ῥαίω τὸ σημαῖνον τὸ φθείρω (τὸ αὐτὸ δὲ καὶ ῥαιστὴρ λέγεται) γίνεται ῥαῖα· καὶ ὑπερθέσει, αἶρα, ἡ τὰ τυπτόμενα διαφθείρουσα. ἢ ἀπὸ τοῦ αἴρω.

Αἶρα, σπέρμα ἐστὶ σιτῶδες, ἐκ παραφθορᾶς τοῦ σίτου γινόμενον. παρὰ τὸ ῥαίω τὸ φθείρω. καὶ Αἰρόπινον. τὸ ἀραιὸν κόσκινον· παρὰ τὸ τὰς αἴρας ποιεῖν ἀπεῖναι καὶ χωρίζειν· ἢ διὰ τὸ αἴρειν τὸν πίνον, ὅ ἐστι τὸν ῥύπον.

Αἰριπόλιοι δμωαί, Σιμωνίδης, ἐκ τοῦ αἰριοπόλιοι, συγκοπῇ τοῦ ο. οὕτως Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν.

Αἴσακος, ὁ τῆς δάφνης κλάδος, ἢ ὁ τῆς μυρσίνης. καλεῖται δὲ καὶ τὸ ζῶον ὁ αἰριθακὸς Αἴσακος.

Αἶσα, ἡ εἱμαρμένη, ἡ μοῖρα. παρὰ τὸ δαίω τὸ μερίζω, ὁ μέλλων δαίσω, γίνεται δαῖσα, ὡς βήσω βῆσα, καὶ πείσω πεῖσα, ἡ πεισμονή· καὶ ἀποβολῇ τοῦ δ, αἶσα, ἡ ἑκάστῳ μεμερισμένη: — ἐπεί νύ τοι αἶσα μίνυνθά περ: — ἢ παρὰ τὸ ἀεὶ ἴση εἶναι, ἢ μὴ μεταβαλλομένη. πᾶσι γὰρ ἴσως ἔπεισιν.

Αἴσιμος] ὥσπερ παρὰ τὸ σπορὰ γίνεται σπόριμος, καὶ παρὰ τὸ ἀλκὴ ἄλκιμος, οὕτω καὶ παρὰ τὸ αἶσα αἴσιμος· οἷον, Πάντα κατ' αἶσαν ἔειπες: — καὶ, — ὃς ἐναίσιμος εἴη. οὕτως Ὠρίων.

Αἰσιμία, ἡ μαντεία, ἢ τὸ καθῆκον· παρὰ τὴν αἶσαν τὴν μοῖραν.

Αἴσων, ὁ ἥρως· παρὰ τὴν αἶσαν· δοκεῖ ἀπὸ πλεονασμοῦ γεγονέναι.

Αἰσυητὴρ, ὡς μέν τινες, ὁ εὐτρεχὴς καὶ κεκοσμημένος· τινὲς δὲ, νεανίαν· Νίκανδρος νομέα· Ὅμηρος δὲ μᾶλλον ἐπὶ τοῦ κοσμίου καὶ καθήκοντος. ἀπὸ τῆς αἴσης παράγωγον. Ὅμηρος γὰρ τὴν αἶσαν ἐπὶ τοῦ καθήκοντος τάττει. αἶσα αἴσω αἰσύω, αἰσυτὴρ· καὶ πλεονασμῷ τοῦ η, αἰσυητήρ. οὕτω Μεθόδιος.

Αἰσυμνῆται, οἱ βραβευταί· Ὅμηρος· οἱ τὸ αἴσιον ἀπονέμοντες τοῖς ἀγωνιζομένοις, αἰσιονεμῆται. λέγουσι δὲ καὶ τοὺς κριτὰς ἄρχοντας τῶν ἀγώνων. αἰσυμνήτης, βασιλέως ἐπιστάτης, ἄρχων, ἢ τύραννος· ἢ πάρεδρος. ἰδίως δέ φησιν Ἀριστοτέλης ὑπὸ Κυμαίων αἰσυμνήτην τὸν ἄρχοντα λέγεσθαι. καὶ, αἰσυμνᾷ χθονὸς, ἀντὶ τοῦ ἡγεῖται. Εὐριπίδης Μηδείᾳ.

Αἶσα, καὶ ἡ Ἤπειρος τὸ παλαιὸν οὕτως ἐκαλεῖτο· καὶ οἱ κατοικοῦντες, Αἴσιοι.

Αἴσιον, μέτριον, δεξιὸν, δίκαιον, ἀγαθόν· καὶ Ὑπεραίσιον, ὑπέρμετρον.

Αἴσιμα, ἀγαθὰ, καθήκοντα, εἱμαρμένα.

Αἰσυμνητὴρ, ὁ βασιλεὺς, ὁ τὸ καθῆκον ὑμνῶν καὶ σέβων, ἢ αἰσυμενετὴρ, ὁ ἐν τῷ καθήκοντι μένων. οἱ δὲ, παρὰ τὸ αἰσυμνᾶν, ὅ ἐστι τὸ αἰσίαν μνήμην ποιεῖσθαι. ἢ ὁ αἰσιομήτης, ὁ αἴσια βουλευόμενος. ὁ γὰρ τύραννος τοὐναντίον.

Αἰσύμηθεν, ἀπὸ Αἰσύμης πόλεως Θρᾴκης. οἱ δὲ, ἀπὸ βασιλέως γένους.

Αἴσυλος, ὁ ἄδικος καὶ ἁμαρτωλός· καὶ συνθέσει, Αἰσυλοεργός. παρὰ τὸ συλῶ, ἄσυλος, πλεονασμῷ τοῦ ἐπιτατικοῦ α, ὡς τὸ ἀχανὲς πέλαγος, τὸ λίαν κεχηνός· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, αἴσυλος, οἱονεὶ ὁ πάνυ συλῶν καὶ ἁμαρτάνων. ἀντὶ δὲ τοῦ ι ἔστιν ὅτε καὶ τὸ η πλεονάζει· οἷον ἀήσυλος. πῇ μὲν αἴσυλος λέγεται, πλεονασμῷ τοῦ ι· πῇ δὲ ἀήσυλος, πλεονασμῷ τοῦ η. ἄσυλα γὰρ τὰ ἄγαν συλητικὰ καὶ ἁμαρτωλά.

Αἴσυλα] — αἴσυλα ῥέζων: — ἁμαρτωλὰ, παράνομα, ἄδικα, τὰ τῆς αἴσης σεσυλημένα· παρὰ τὴν αἶσαν καὶ μετὰ τῆς α στερήσεως, ἀαίσυλα, τὰ μὴ καθήκοντα μήτε πρέποντα. ἢ παρὰ τὸ ἄσω τὸ βλάπτω, ἄσυλος, ὡς ἄξυλος. ἐξ αὐτοῦ ἄσυλον· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, αἴσυλον, καὶ αἴσυλα· καὶ ἀφαιρέσει τῆς στερήσεως, αἴσυλα. οὕτως ἔχει καὶ τὸ ἐτώσιον, — ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης: — παρὰ τὸ ἐτὸς, ὃ σημαίνει τὸ ἀληθὲς, γίνεται ἐτώσιον· καὶ συνθέσει τῆς α, ἀετώσιον τὸ μὴ ἀληθές· καὶ ἀφαιρέσει τοῦ α, ἔμεινε τὸ αὐτὸ σημαινόμενον. οὕτω Μεθόδιος.

Αἶσχος, ἡ ὕβρις καὶ ἡ αἰσχύνη. παρὰ τὸ ἴσχω ἴσχος· καὶ μετὰ τῆς α στερήσεως, ἄϊσχος· ἐν συναιρέσει, αἶσχος, ὃ οὐκ ἄν τις βούλοιτο ἔχειν. ἢ τὸ πάνυ ἴσχον τοὺς λαμβάνοντας αὐτό.

Αἰσχρὸς, ὁ αἰσχύνης μετέχων. αἶσχος, αἰσχρὸς, ὡς κῦδος κυδρός, ψῦχος ψυχρός· καὶ ἀπὸ τοῦ θηλυκοῦ σάθη, σαθρός· καὶ λύπη, λυπηρός. οὐ γὰρ ἀπὸ τοῦ αἰσχηρὸς συγκέκοπται.

Αἴσχιστος] αἰσχρὸς, αἰσχρότατος, αἰσχρίων· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ρ, αἰσχίων, καὶ αἴσχιστος, ὥσπερ μακρὸς μακρότατος, μακρίων, καὶ μακίων· καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς η, μηκίων μήκιστος, μήκιστον καὶ κράτιστον.

* Αἰσχύνομαι, τὸ αἰδοῦμαι, ἀπὸ τοῦ αἴσχους· καὶ κυρίως λέγεται, ὅτε αἰσχυνόμεθα ἕνεκα τῶν αἰσχρῶν πραγμάτων.

Αἰσχύλος, ὁ ποιητὴς ὁ τραγῳδοποιός. παρὰ τὸ αἶσχος, αἰσχύλος· ὡς τιμὸς τιμύλος. παρ' ὃ Αἰσχίνης Αἰσχινάδης· παρὰ τὸ εἶναι αἰδήμονα. Αἰσχίνης αἰσχίνου. ὁ κανών· Τὰ διὰ τοῦ ινης καὶ ονης βαρύτονα κύρια, εἰς ου ἔχει τὴν γενικήν· οἷον Λεπτίνης Λεπτίνου, Φιλοκρίνης Φιλοκρίνου, Μηριόνης Μηριόνου, Κεβριόνης Κεβριόνου, τελώνης τελώνου.

Αἴσθησις, παρὰ τὸ αἰσθῶ· τοῦτο παρὰ τὸ αἴσθω· τοῦτο παρὰ τὸ αἴσθω.

Αἴτιος] παρὰ τὸ ἄτη, ὃ σημαίνει τὴν βλάβην, αἴτιος,

πλεονασμῷ τοῦ ι. τὸ τι, ι. τὰ ἀπὸ ἀπτώτων διὰ τοῦ ιος γινόμενα ὀνόματα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, διὰ τοῦ ι γράφεται· ἀρκῶ ἄρκιος, αἰτῶ αἴτιος. ποίου εἴδους τῶν ὑποπεπτωκότων; τῷ ὀνόματι. πρὸς τί ἔχον; καὶ πρὸς τίνα ἔχει τὴν σχέσιν; πρὸς τὸ αἰτιατόν. τὸ γὰρ αἴτιον, τοῦ αἰτιατοῦ ἐστὶν αἴτιον, ὥσπερ ὁ χαλκὸς, τοῦ ἀνδριάντος ἐστὶν αἴτιος· καὶ τὰ ὀκτὼ μέρη, τοῦ λόγου ἐστὶν αἴτια· καὶ ὁ πατὴρ, τοῦ υἱοῦ.

Αἰτῶ] ἐκ τοῦ τῶ τὸ ζητῶ, μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α, ἀτῶ· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, αἰτῶ. τὰ μὲν ἐνεργητικὰ, ἐπὶ τοῦ μὴ ἔχοντος ἀποδιδόναι· τὰ δὲ παθητικὰ, ἐπὶ τοῦ ἀποδιδόντος, αἰτήσομαι.

Αἴτνη, ὄρος Σικελίας· παρὰ τὸ αἴθω τὸ καίω, αἴτνη· ὡς Φάγω Φάτνη, πήσσω πάχνη.

Αἰτωλοὶ οἱ Καλυδώνιοι· ἐπεὶ καὶ οἱ Κουρῆτες Αἰτωλοί. Καλυδὼν δὲ, πρώτη πόλις τῆς Αἰτωλίας.

Αἰχμὴ] ἐκ τοῦ αἴσσω αἰχὴ, καὶ κράσει αἰχή· καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ, αἰχμὴ, ὡς δράξω δραχμὴ, τὸ λεπτὸν νόμισμα. ἐτυμολογεῖται δὲ καὶ παρὰ τὸ αἷμα χέειν. καὶ παρὰ τὸ αἰχμὴ, αἰχμῶ αἰχμᾷς, αἰχμάσσω τὸ πολεμῶ.

Αἰχμητὴς] ἀπὸ τοῦ αἰχμάζω ὁ μέλλων αἰχμάσω, αἰχματής· καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς η, αἰχμητὴς, ὁ πολεμικός. εἰ γὰρ ἦν παρώνυμον ἀπὸ τοῦ αἰχμὴ, ὤφειλε βαρύνεσθαι, ὥσπερ ὑπήνη ὑπηνήτης, καὶ κορύνη κορυνήτης. τὰ δὲ ἀπὸ τῆς β′ συζυγίας τῶν περισπωμένων γινόμενα ὀνόματα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, ὀξύνεται· οἷον ἐραστὴς, θεατὴς, λωβητὴς, δαπανητής. τὸ δὲ πεδήτης, καὶ κομήτης, καὶ ἀλήτης, οὐ παρὰ ῥῆμα, ἀλλὰ παρὰ τὸ πέδη, καὶ κόμη, καὶ ἄλη. τὰ δὲ τοιαῦτα βαρύτονα δισύλλαβα ὀνόματα, δῆλον ὅτι ἀπὸ μονοσυλλάβου περισπωμένου τῆς β′ συζυγίας ἐγένοντο, καὶ βαρύνονται· οἷον, κτῶ κτήτης Φιλοκτήτης· βῶ βήτης διαβήτης· θλῶ θλάτης, πρῶ πράτης. αἰχμητὴς, αἰχμητοῦ· ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν αἰχμηταί, ἡ γενικὴ τῶν αἰχμητῶν, καὶ Δωρικῶς αἰχμητάων. ὁ κανών· Τὰς εἰς ων γενικὰς τὰς ἀπὸ τῶν εἰς αι εὐθειῶν γινομένας, οἱ Αἰολεῖς διὰ τοῦ αων προφέρουσιν· οἷον, μέλισσαι μελισσάων, μέλαιναι μελαινάων. οἱ δὲ Δωρεῖς, διὰ τοῦ εων, πύλαι πυλέων· Ὣς εἰπὼν πυλέων ἐξέσσυτο.

41 Αἰχμάλωτος, παρὰ τὴν αἰχμὴν, ὅ ἐστι τὸ ξίφος, καὶ τὸ ἁλῶναι, ὃ σημαίνει τὸ πορθῆσαι. οὕτω Μεθόδιος. λέγεται καὶ αἰχμάλωτος, καὶ αἰχμόλετος.

Αἶψα, ταχέως· εἴρηται κατὰ στέρησιν τοῦ ἶψαι, ὃ σημαίνει τὸ βλάψαι. τὸ γὰρ βλάψαι, καὶ ἐμποδίζειν ἀνάγκη· τὸ δὲ ἀνεμπόδιστον, ταχὺ γίνεται. ἢ παρὰ τὸ ἅψω, αἶψα· δοκεῖ γὰρ τὰ ταχέως γινόμενα, ἀλλήλων ἅπτεσθαι κατὰ τὴν συνέχειαν. καὶ Αἰψηρὸν, ταχύ.

Αἰὼν, ἡ ζωὴ, θηλυκῶς· Ὅμηρος, — αὐτὸς δὲ Φίλης αἰῶνος ἀμερθῇς: — παρὰ τὸ ἄειν τὸ πνέειν· καὶ Ἄημα τὸ πνεῦμα, καὶ Ἀήτης ὁ ἄνεμος· καὶ ἔμπνουν δὲ τὸν ζῶντα Φαμέν. ἢ παρὰ τὸν αἰῶνα τῆς ζωῆς· οἱ γὰρ ζῶντες, ἐν χρόνοις καὶ ἔτεσι διάγουσιν. ἢ παρὰ τὸ ἀεὶ ὤν· καὶ κράσει τοῦ ε καὶ α, καὶ ἐν συναιρέσει, αἰών. περιεκτικόν ἐστιν. σημαίνει ε′· τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου, ὡς τὸ, — ἔπειτά με καὶ λίποι αἰὼν ἐν πόλει: — αἰὼν καὶ ὁ τῶν χιλίων ἐτῶν ἀριθμός. αἰὼν καὶ ὁ ἀΐδιος καὶ ὁ ἀτελεύτητος, ὡς τῷ Θεολόγῳ δοκεῖ· αἰὼν γὰρ οὔτε χρόνος, οὔτε χρόνου τὶ μέρος· οὐδὲ γὰρ μετρητός. αἰὼν λέγεται καὶ οἱ ἑπτὰ αἰῶνες, ἀπὸ τῆς τοῦ οὐρανοῦ καὶ γῆς κτίσεως μέχρι τῆς κοινῆς τῶν ἀνθρώπων ἀναστάσεως. αἰὼν λέγεται καὶ ὁ νωτιαῖος μυελὸς, ὡς καὶ Ἱπποκράτης, Ἄνθρωπός τις, νοσήσας τὸν αἰῶνα, ἑβδομαῖος ἀπέθανεν.

Αἰωρῶ] ἀπὸ τοῦ αἴρω, πλεονασμῷ τοῦ ω, αἰωρῶ τὸ κρεμῶ· καὶ Αἰώρα, ἀπὸ τοῦ αἴρω αἶρα, πλεονασμῷ τοῦ ω, αἰώρα· ἐξ οὗ καὶ αἰώρημα καὶ ἐναιώρημα, ὡς περισπώμενον· καὶ αἰωρούμενοι, μεταιωριζόμενοι.

Ἀΐγδην, ἐπίρρημα μεσότητος· σημαίνει δὲ τὸ ὁρμητικῶς· οἷον, Ἀΐγδην μάσας δὲ σὺν ὀστέῳ ἶνας ἔκερσε: — παρὰ τὸ ἀΐσσω, τὸ ὁρμῶ· καὶ συναΐγδην Ἡσίοδος, ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ ὥρμων συνέλαβεν.

Ἀΐδηλον, ἀφανιστικόν· — ἐπεὶ αὐτὸς ἐγείναο παῖδ' ἀΐδηλον: — καὶ πῦρ ἀΐδηλον. ἢ βίαιον, στυγνὸν, καὶ πολὺ καὶ μέγα, καὶ Φορτικόν.

Ἀΐδηλος] οἷον, Κεῖνος δ' αὖτ' ἀΐδηλος ἀνήρ: — ὁ ὀλοθρευτικός· οὐ γὰρ ἄξιος Ἀριστόνικος, δηλοῦν λέγων τὸν ἀδηλοποιόν· καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ, ἀΐδηλον Ἄρηα, τὸν ὀλέθριον. ἢ αὐτὸς ἀΐδηλος ἐσόμενος: — καὶ ὁ μὲν Μεθόδιος λέγει εἶναι ἀπὸ τοῦ ἴδω ἴδηλος καὶ ἀΐδηλος· ὁ δὲ Χοιροβοσκὸς εἰς τὸ περὶ ὀρθογραφίας αὐτοῦ, λέγει εἶναι ἀπὸ τοῦ ἀϊδνὸν τὸ σημαῖνον τὸ ἀφανιστικὸν, διὰ τοῦ ι, ἀϊδνόδηλος· καὶ κατὰ συγκοπὴν ἀΐδηλος. ὁμοίως καὶ, Τὸν μὲν ἀΐδηλον θῆκε θεός: — ἀπὸ τοῦ ἀϊδνόδηλον γίνεται. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς εἰς τὸ περὶ παθῶν, λέγει αὐτὸ εἶναι οὕτως· ζῆλος, ἄζηλος, πλεονασμῷ τοῦ ι, καὶ τροπῇ, ἀΐδηλος.

Ἀϊδνός] εἴδω τὸ βλέπω καὶ Φαίνω· ῥηματικὸν ὄνομα ἰδνός· καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ ἄλφα, ἀϊδνὸς, ὡς στίλβω στιλπνός. ἐξ οὗ καὶ Ἀϊδωνεὺς, ὁ ᾅδης, εἰς ὃν οὐκ ἔστιν ἰδεῖν. Ἡσίοδος ἐν Θεογονίᾳ· Αὐτὰρ ὁ Δήμητρος πολυφέρβης εἰς λέχος ἦλθεν· Ἣ τέκε Περσεφόνην λευκώλενον, ἣν Ἀϊδωνεὺς Ἥρπασεν ἧς παρὰ μητρός: καὶ πηλὸς ἀϊδνὴς, ὁ ἀστήρικτος, ἅτε τέλμα· παρὰ τὸ ἴζω. ἢ ἀφανής.

Ἀϊδνὲς, τὸ ἀφανὲς καὶ μὴ ὁρώμενον, ὡς Ἡσίοδος ἐν
Θεογονίᾳ, Φλὸξ δὲ κεραυνωθέντος ἐπέσσυτο τοῖο ἄνακτος
Οὔρεος ἐν βήσσῃσιν ἀϊδνῆς Παιπαλοέσσης: — ἀϊδὲς, καὶ 42
πλεονασμῷ τοῦ ν, ἀϊδνὲς, βαθὺ, σκοτεινὸν, μέλαν,
ἀφανιστικόν.

Αἰώρα, ἑορτὴ Ἀθηνᾶς, ἣν καλοῦσιν εὔδειπνον. λέγεται γὰρ Ἠριγόνην τὴν Αἰγίσθου καὶ Κλυταιμνήστρας θυγατέρα, σὺν Τυνδάρεῳ τῷ πάππῳ ἐλθεῖν ἀθήναζε, κατηγορήσουσαν Ὀρέστου· ἀπολυθέντα δὲ, ἀναρτήσασαν ἑαυτὴν, προστρόπαιον τοῖς Ἀθηναίοις γενέσθαι. κατὰ χρησμὸν δὲ ἐπ' αὐτῇ συντελεῖσθαι τὴν ἑορτήν.

Ἀΐδρυτον κακὸν, τὸ κατάρατον, ὃ οὐκ ἄν τις αὐτῷ ἱδρύσαιτο.

Ἀϊδώνια, θανάσιμα.

Ἄϊδος κυνέη, νέφος τὶ καὶ ἀορασία· ἢ περιφραστικῶς τὴν περικεφαλαίαν. ἐν αὐτῇ γὰρ τὸ πρόσωπον ἔκρυψεν ἡ Ἀθηνᾶ, διὰ τὸ μὴ ὁρᾶσθαι ὑπὸ τοῦ Ἄρεος.

Ἄϊδι, Σέλευκος μὲν ἀπὸ εὐθείας τῆς ἄϊς Φησίν. ἀλλὰ τὰ εἰς δος λήγοντα ὀνόματα ἀπὸ βαρυτόνων, εὑρίσκομεν παρ' Ἴωσι καθ' ὑφαίρεσιν τοῦ δ λεγόμενα· οἷον, μήνιδος μήνιος, Πάριδος Πάριος. τὴν δὲ ἄϊδος γενικὴν, οὐδεὶς Ἰώνων ἄϊος εἶπεν. οὐκ ἄρα ἡ εὐθεῖα ἄϊς. εἴδω τὸ βλέπω· ὁ μέλλων, εἴσω· ὄνομα ῥηματικὸν, ἴς, διὰ τοῦ ι· καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἄϊς, ἐν ᾧ οὐδέν ἐστιν ὁρᾶν· καὶ ἡ γενικὴ ἄϊδος.

Αἴδης] γίνεται ἀπὸ τοῦ ἴδω ἴδης, καὶ κατὰ στέρησιν ἀΐδης, ὁ ἀγνώστους ποιῶν. ἡ γενικὴ ἀΐδου, ἡ δοτικὴ ἀΐδῃ, καὶ κατὰ μεταπλασμὸν, ἄϊδι, ὥσπερ ἀπὸ τῆς ὑσμίνῃ δοτικῆς, κατὰ μεταπλασμὸν ὑσμῖνι· καὶ λιτῷ, λιτί. τὸ δὲ ἀϊδὴς τὸ ἐπίθετον, ὀξύνεται· τὸ οὐδέτερον, ἀϊδές. οὕτως εὗρον ἐν Ἐπιμερισμοῖς.

Ἄϊδροι, ἄϊδρεες, ἀμαθεῖς, ἄπειροι. Ἡσίοδος, — αὐτὸς

δ' ἀποχήσεται ἄλλῃ, Χάρευ ἄϊδρις ἐών: — καὶ Ὅμηρος — ἀίδρει φασὶ ἐοικώς: — ἔστι ῥῆμα εἴδω τὸ ἐπίσταμαι· ὁ μέλλων, εἴσω· ὁ μέσος μέλλων, εἴσομαι· οἷον, Εἴσομαι αἴκέ μ' ὁ Τυδείδης: — ῥηματικὸν ὄνομα εἶδις· πλεονασμῷ τοῦ ρ, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ε, ἴδρις· καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἄϊδρις· ἡ γενικὴ ἀΐδρεως, ὡς ὄφις ὄφεως· καὶ ἀΐδρεϊ καὶ ἀΐδρει. οὐ γὰρ δεῖ διὰ τοῦ δ. οὐ γάρ ἐστι παρώνυμον μακροκατάληκτον. ὥστε ἁμάρτημα τὸ παρὰ τῇ Σαπφοῖ πολυΐδριδι, καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἴδριδα, καὶ παρὰ Φρυνίχῳ ἴδριδες. οὕτως εὗρον σχόλιον ἐν ὑπομνήματι Ἰλιάδος. Ἡσίοδος, ἀσύνετος καὶ ἀναίσθητος. καὶ ἀϊδροσίη, ἀμαθία.

Ἀϊδρείη, ἀπειρία· Οὐ γάρ τίς με βίῃ γε ἑκὼν ἀέκοντα δίηται, Οὐδὲ τ' ἀϊδρείῃ· ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ νήϊδ' ἄγ' οὕτως.

Ἀϊκάς] Ὠκείας ἀνέμων ἀϊκάς: — πνοάς, ἀναφοράς. ἀπὸ τοῦ ἀΐσσω ῥήματος. τὸ δὲ ἀϊκάς, καὶ προπαροξύνεται, καὶ ὀξύνεται. ἀπὸ μὲν τοῦ ἀϊκὴ ὀξύνεται, ἀϊκὰς ὀξυτόνως, ὡς ἰακὴ ἰακάς· ἀπὸ δὲ τοῦ ἀΐξ, ἀΐκας, καὶ προπαροξύνεται. ἀΐκες δὲ, αἱ ἐν τῷ πολέμῳ κλίσεις ἐφ' ἑκάτερα. Ἀπολλώνιος δὲ, τὰς αὐτὰς ἐπιπνοίας τῶν ἀνέμων. οὕτως εὗρον εἰς τὰ Ἀργοναυτικὰ Ἀπολλωνίου. καὶ Ἰλιάδος ο, — οὐδ' ἄρα τοίγε Τόξων ἀΐκας ἀμφὶς μένον: — ἀντὶ τοῦ περιέμενον. σημαίνει δὲ διώξεις, ὁρμάς, φοράς, κινήσεις.

Ἀΐλιον, κακοΐλιον. οὐ γὰρ πλεονασμός.

Ἀΐξας] ἀίσσω· καὶ ὁ παρατατικὸς ἄϊσσον· οὔτε χρονικῶς αὐτὸ ηὔξηται, οὔτε συλλαβικῶς. τὸ γὰρ ἀΐσσω πάντοτε ὁ ποιητὴς μακρὸν ἔχει.

Ἄϊον] — ἐπεὶ φίλον ἄϊον ἦτορ: — ἐπεὶ ἀφ' οὗ ἀπέπνευσα τὴν ψυχὴν, ἢ ᾐσθόμην ἀλγήσας τὴν ψυχήν. ἄϊον γὰρ, τὸ ᾐσθόμην. ἀΐω] Ἡσίοδος, — εὖ δ' ἄϊε δίκης, ἀντὶ τοῦ ἄκουε. ἢ ὡς ἀπὸ τοῦ Ἀκταίων γίνεται Ἀκταῖος, τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου φυλαττομένου, καὶ τῆς αὐτῆς παραληγούσης· καὶ κόρσων κόρσος ὁ κυρίσκος· οὕτω ἀπὸ τοῦ ἀΐω, ἄϊος.

Ἄϊστος, ὁ ἄγνωστος καὶ ἀφανής· καὶ ἀϊστῶσαι, καὶ ἀϊστωθῆναι. γέγονε δὲ ἀπὸ τοῦ ἴσημι Δωρικοῦ ἴσαμι, ἰστός. ὡς δίδωμι δοτός· καὶ ἄϊστος. κατὰ στέρησιν. ἀπὸ δὲ τοῦ ἰστὸς, γίνεται ἰστῶ τὸ γινώσκω. παράγωγον ἴστημι ψιλοῦται· ὅθεν καὶ ἐπίσταμαι. ἴσημι ἴσαμαι ἴσαται ἰστός, καὶ ἄϊστος. οὕτω Μεθόδιος. ὁ δὲ Φίλων εἰς τὸ ῥηματικὸν αὐτοῦ, οὕτως· ἀπὸ τοῦ εἴδω ἰστός, ὡς εἶμαι, ἱμάτιον.

Ἀϊστῶσαι, ἀπὸ τοῦ ἀϊστῶ. τοῦτο παρὰ τὸ ἰστῶ· καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἀϊστῶ· καὶ ἀϊστῶσαι, καὶ ἀϊστώσειαν, ὡς τύψειαν. τὰ γὰρ μὴ ἱστάμενα, ἀφανῆ εἰσίν. σημαίνει δὲ τὸ ἀφανίσαι καὶ διαχέαι. καὶ ἀϊστοῖ, πορθεῖ, ἀπολλύει. καὶ Ἀϊστοσύνη, ἡ ἀπώλεια.

Ἄϊσθε] — ὁ δ' ἔβραχε θυμὸν ἄϊσθων: — ἐκπνέων. καὶ, Αὐτὰρ ὁ θυμὸν ἄϊσθε, καὶ ἤρυγεν: — ἀπὸ τοῦ ἀΐω ῥήματος σημαίνοντος τὸ ἀκούω, παράγωγον ὄνομα ἄϊστος. ἐκ τούτου γίνεται ἀϊστῶ· καὶ τροπῇ τοῦ τ εἰς θ, ἀΐσθω. ἐξ οὗ ἡ μετοχὴ ἀΐσθων· καὶ κατὰ συναίρεσιν αἴσθω. οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ἐγείρω γίνεται ἐγερτὸς, καὶ κατὰ τροπὴν ἐγέρθω ῥῆμα. ἢ καὶ ἀπὸ τοῦ ἀΐω, ἐν παραγωγῇ ἄϊσθος, ὡς ὅρματος ὅρμαθος· ἀφ' οὗ ῥῆμα ἀΐσθω.

Ἀϊχθῆναι] — ἐτώσιον ἀϊχθῆναι: — ὁρμηθῆναι.

Ἀΐτης, ὁ ἐρώμενος· παρὰ τὸ ἄειν, ὅ ἐστι πνέειν· ὁ εἰσπνέων τὸν ἔρωτα τῷ ἐραστῇ. φασὶ γὰρ γίνεσθαι τὸν ἔρωτα ἐκ τοῦ εἰσπνεῖσθαι ἐκ τῆς μορφῆς τοῦ ἐρωμένου. ὅθεν καὶ εἰσπνήλας καλοῦσι τοὺς ἐραστὰς παρὰ Λάκωσιν. ἡ ἀΐτης κυρίως ὁ μέσος, ὁ μήτε θρασὺς, μήτε ἰταμός. ἴτης οὖν, ἀΐτης. ὁ μὴ ἴτης, ὅ ἐστιν ἰταμός· ἀλλὰ θυμήρης, ὡς ὁ ἐραστής. ἢ ὁ ἅμα τινὶ ἰὼν, τοῦ α ὁμοῦ σημαίνοντος. οὕτω Μεθόδιος.

* Αἴτιος, ὁ τὴν αἰτίαν (τουτέστι τὴν ἀφορμὴν) δούς.

Αἰτίας χορδὰς] σημαίνει δὲ τὰς ἐρωτικάς. Ἡρωδιανὸς προπαροξυτόνως λέγει, ἀπὸ τοῦ αἴτις αἴτιδος αἴτιδας· καὶ ἀποβολῇ τοῦ δ. εἰ δὲ περὶ Ὧρον λέγουσιν, ὅτι εἰ ἦν οὕτως, οὐκ ὤφειλεν ἀποβάλλειν τὸ δ. τὰ γὰρ ἀπὸ τῶν εἰς ις θηλυκῶν, οὐκ ἀποβάλλουσι τὸ δ. ἄμεινον οὖν παροξύνειν, ἀπὸ τοῦ ἀΐτης.

* Αἰτωλὸς, ἀπὸ τοῦ αἰτεῖν παραχθῆναι ἔοικε.

ΤΟ Α ΜΕΤΑ ΤΟΥ Κ.

Ἄκαινα] Ἀπολλώνιος, Ἐργατίνης ὥς τίς τε Πελασγίδι νύσσεν ἀκαίνῃ: — ἔστι δὲ ῥάβδος, τὸ καλούμενον βούκεντρον. ὠνόμασται δὲ οὕτως. Νεῖλος ὁ τῶν Αἰγυπτίων ποταμὸς, ἀναβλύζων καὶ ἀνερχόμενος διὰ τοῦ θέρους, τὰ ὅρια τῆς τῶν Αἰγυπτίων γῆς τῇ ὑγρασίᾳ λύων καὶ μιγνύων ἀπώλλυεν. ὕστερον δὲ ῥάβδον λαβόντες, τὰς ἑαυτῶν γῆς ἐγεωμέτρουν πρὸ τῆς ἀναβάσεως τοῦ ποταμοῦ, καὶ ἐσημειοῦντο· καὶ πάλιν μετὰ τὴν ἀπόβασιν τοῦ ποταμοῦ, τῇ αὐτῇ ῥάβδῳ ἐγεωμέτρουν. καὶ γεωμετροῦντες, ἕκαστος τὴν ἰδίαν γῆν ἀπελάμβανε, δίχα μάχης καὶ φόνου. ἐκλήθη οὖν ἡ ῥάβδος, ἐν ᾗ ἐγεωμέτρουν, ἄκαινα, ἡ στεροῦσα αὐτοὺς τοῦ καίνειν ἀλλήλους, ὅ ἐστι φονεύειν. λέγεται δὲ, ὅτι Θετταλός τις εὑρεθεὶς ἐν Αἰγύπτῳ, ἐπενοήσατο τῇ ῥάβδῳ γεωμετρεῖν τὴν γῆν. ἔνθα καὶ Πελασγίδι εἶπεν, ἀντὶ τοῦ Θετταλικῇ. ἐργατίνης δὲ, ὁ γεωργός.

Ἀκαδήμιον, γυμνάσιον. τόπος ἐστὶ πρὸ τοῦ ἄστεος, ἀπὸ Ἀκαδήμου ὠνομασμένος· διὸ καὶ Ἀκαδημία τότε ἐκαλεῖτο. διττὴ δὲ ἡ ἀρχὴ τοῦ ὀνόματος. οἱ μὲν, ἀπὸ τοῦ α τὸν Ἀκάδημον· οἱ δὲ, ἀπὸ τοῦ ε, τὸν Ἑκάδημον. οὕτως Ὠρίων.

Ἀκακήτης] ὥσπερ παρὰ τὸ γυμνὴς γυμνῆτος, γίνεται γυμνήτης, καὶ Οἰκέτους Οἰκέτης Οἰκέτης, οὕτω καὶ ἀκάκης ἀκάκητος ἀκακήτης. τὸ δὲ ἀκάκητα, καὶ εὐρύοπα, εἰ μὲν εἶεν κλητικαὶ, ἀπὸ τοῦ ἀκάκης καὶ εὐρύοψ ἦ· εἰ δὲ εἶεν εὐθεῖαι, γίνονται κατὰ συνεκδρομὴν τῶν αἰτιατικῶν προπαροξυτόνως καὶ ὁμοφώνως.

Ἀκαλήφη, θαλάττιόν ἐστι φυτὸν, δῆξιν καὶ κνησμὸν ἐν τῷ ἅπτεσθαι ἐμποιοῦσα, κατὰ ἀντίφρασιν, ἔχουσα ἀκαλὴν τὴν ἀφήν· ἧς οὐκ ἔστιν ἀκαλῶς (ὅ ἐστιν ἡσύχως) ἅπτεσθαι. ἢ παρὰ τὸ μὴ ἔχειν καλὴν ἀφήν. ὅθεν καὶ τὸ λη, η. τὰ γὰρ διὰ τοῦ ιφη μονογενῆ, διὰ τοῦ ι γράφονται· οἷον, Σίφη ἡ πόλις· ἀγρίφη, ἡ σκάφη. τὸ δὲ κνήφη, ἀκαλήφη ἡ κνίδη, σεσημείωνται, διὰ τοῦ η γραφόμενα.

Ἀκαλάνθις καὶ ἀκαλάνθεια, ἴσως ἐπισήμου κυνὸς ὄνομα· παρὰ τὸ ἀκαλὸν θεῖν ἀκαλάνθις. οὕτως Ὠρίων.

Ἀκαλὸς] ἔστιν ἧκα τὸ ἠρέμα. ἐκ τούτου γίνεται παράγωγον ἥκαλος, ὡς πέμπω πέμπελος, καὶ ἄγω ἄγελος καὶ ἄγγελος· καὶ κατὰ συστολὴν ἀκαλὸς, ὁ ἥσυχος, ὡς ἀπαλὸς, ὁμαλὸς, χθαμαλός. ὀξύνεται. τὸ δὲ ἥκαλος, προπαροξύνεται, ὡς πάσσαλος, Κόκαλος, Τάνταλος. ἐκ τοῦ οὖν ἀκαλὸς γίνεται ἀκαλὰ προρρέων, ἀντὶ τοῦ ἡσύχως. ἐκ δὲ τοῦ ἀκαλὰ γίνεται ἀκαλαρρείτης, ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ· Ἐξ ἀκαλαρρείταο βαθυρρόου Ὠκεανοῖο: — ἀντὶ τοῦ ἡσύχως ῥέοντος. ὅθεν καὶ τὸ ρει δίφθογγον, παρὰ τὸ ῥέω. ἀκόλουθον γὰρ τὸ Ὠκεανὸν μὴ κυματοῦσθαι μήτε ταράττεσθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων,

ὥσπερ ἡ θάλασσα δούλη τοῖς πνεύμασι. θεῶν γὰρ γένεσις τέτυκται.

Ἀκάματον πῦρ, πολὺ καὶ ἀπλήρωτον· Ὡς δ' ὅτε σὺν ἀκάματα: — ἀκοπίαστον, ἰσχυρὸν, μέγιστον· παρὰ τὸ κάμνω.

Ἀκαμαντοχάρμαν] οὐκ ἔστι πλεονασμὸς, ἀλλὰ πλάνη κλίσεως. ἀκαμαντοχάρμας γὰρ, καὶ ἡ κλητικὴ ἀκαμαντοχάρμα. εἰ γὰρ ἦν πλεονασμὸς, ἐκτεταμένον ἐχρῆν τὸ α· νῦν δὲ συστέλλεται. πλάνη ἄρα κλίσεως. οὕτως Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν. τὸ ἄλφα μακρόν. τὸ γὰρ τῆς στερήσεως ἄλφα, ἀεὶ ἐν συστολῇ παραλαμβάνεται· πλὴν τοῦ ἀθάνατος καὶ ἀκάματος. καὶ ἴσως διὰ τὴν ἐπαλληλίαν ἐνταῦθα ἐκτείνεται.

Ἀκάκητα, ὁ στερίσκων τὰς λύπας· ἢ ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ ὄρους Ἀκακησίου· ἢ πανοῦργον· οἱ δὲ, ἀγαθόν· οἱ δὲ, πρᾶον, καὶ κοιμητικόν.

Ἀκάμανος, ἡ κάμηλος· παρὰ τὸ μὴ κάμνειν. ἢ ἀκάματος· πολύμοχθον γὰρ τὸ ζῶον. οὕτω Μεθόδιος καὶ Ὦρος.

Ἀκαμύθιος ἡ κύων· παρὰ τὸ αἰκάλλειν τοὺς ἰδίους δεσπότας. Μεθόδιος. καὶ Ἀκαλυφή, ἄστεγος, ὕπαιθρος.

Ἀκάμπιος, ὁ ἐπ' εὐθείας περιπατῶν· παρὰ τὸ καμπὴν μὴ ἔχειν. Μεθόδιος. καὶ ἀκάμπιοι δρόμοι, οἱ εὐθεῖς καὶ ἁπλοῖ.

Ἄκανθος, πόλις Μακεδονίας· ὅτι ἀντὶ ἐρυμάτων, ῥάχοις, ὅ ἐστιν ἀκανθώδεσι φυτοῖς, περιβέβληται. Μεθόδιος. σημαίνει δὲ καὶ ἄλλα.

Ἀκανθὶς, ἡ ἀκανθυλλὶς, στρουθίον ἐν ταῖς ἀκάνθαις καθήμενον, ὡς λέγουσιν. οὕτως Ὠρίων. καὶ Ἀκάθιος, εἶδος τέττιγος· οἱ δὲ, τὸν ἄφωνον.

Ἄκανθα, ἀπὸ τοῦ τῇ ἀκῇ ἀνθεῖν· ὅ ἐστι τῇ ὀξύτητι.

Ἀκαρὸς, σημαίνει τὸν ἐγκέφαλον, ἢ τὴν κεφαλήν· καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ κάρη· καὶ διὰ τὸν χαρακτῆρα ὀξύνεται, ὡς τὸ μαδαρός.

Ἄκαρα, τὰ σκέλη Κρῆτες.

Ἄκαρα, πόλις τῆς Ἀσίας, ἡ νῦν καλουμένη Νύσσα. ταύτην Ἄθυμβρος, Κρὴς τῷ γένει ἀπὸ Ῥαδαμάνθυος, παρὰ Καρσὶν οἰκήσας, καὶ τιμηθεὶς, μετῴκισεν εἰς τὸν τόπον τοῦτον, καὶ ὠνόμασεν Ἄκαρα· καὶ τὸν διὰ τῆς πόλεως ῥέοντα ποταμὸν, ἀφ' ἑαυτοῦ Ἄθυμβρον ἢ Θύμβρον. οὕτω Μεθόδιος.

Ἀκαρὴς, ὁ ἐλάχιστος καιρός. ἐτίθετο δὲ κυρίως ἐπὶ οἱουδήποτε ἐλαχίστου. Μένανδρος, Ὁρᾷς, ἀκαρὴς παραπόλωλας ἀρτίως — καὶ Ἀριστοφάνης, Γυμνὸς θύραζ' ἐξέπεσον ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ: — παρὰ τὸν καιρὸν, καὶ τὴν στέρησιν, ἀκαίριόν τι ὄν· κατ' ἔλλειψιν ἀκάριον, τὸ μὴ καιρὸν ἔχον, ἀλλ' ἐλάχιστον. ἢ παρὰ τὸ κάρα, ἀκαρές, τὸ ἀκέφαλον, καὶ μηδὲ ἀρχὴν ἔχον. ἢ ὃ οὐ δύναταί τις κεῖραι διὰ σμικρότητα.

Ἄκαστος, υἱὸς Πελίου, πατὴρ δὲ Ἀλκήστιδος. Εὐριπίδης, Ἦτ' ἄρ' Ἄκαστος οὐκέτ' ἔστ' ἐν ἀνδράσι· Ἢ μῆς ἀδελφῆς αἷμα τιμωρήσεται: — παρὰ τὸ κάζω τὸ κοσμῶ· ἔνθεν, — κέκαστο πανέλληνας καὶ Ἀχαιούς: — ἀφ' οὗ κεκασμένος, καὶ κάσμος, καὶ κόσμος. Ἄκαστος οὖν, ἀπὸ τοῦ ἄλφα ἐπιτατικοῦ, καὶ τοῦ κάζω, ὁ πάνυ κεκοσμημένος. οὕτω Μεθόδιος.

Ἄκατος, τὸ μικρὸν πλοιάριον. παρὰ τὸ ἄγω, ἄξω, ἦχα, ἦγμαι, ἦκται, ἀκτός· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ἄλφα, ἄκατος, ἡ περιάγουσα καὶ διακομίζουσα. ἐξ οὗ τὸ ὑποκοριστικὸν ἀκάτιον· ὃ τινὲς μὲν ἐπακτρίδα, τινὲς δὲ πορθμίδα, τινὲς δὲ κάραβον ὀνομάζουσιν. ἢ ἀπὸ τοῦ ἀκτὴ γίνεται ἄκατος, ἡ ἀπ' ἀκτῆς εἰς ἀκτὴν περιερχομένη, ὡς πορθμὴν λέγομεν, τὴν μὴ πελαγοδρομοῦσαν. οὕτω Μεθόδιος.

Ἀκαχμένον, ἠκονημένον. ἀπὸ τοῦ ἀκάζω, τὸ ἀκονῶ, ὁ μέλλων, ἀκάσω, ἤκακα ἤκασμαι ἠκασμένον, καὶ τροπῇ τοῦ σ εἰς χ, ἠκαχμένον.

Ἀκάχοιτο, λυποῖτο· ἀπὸ τοῦ ἀκαχῶ· τοῦτο παρὰ τὸ ἄχος, ἀχῶ, ἀκαχῶ.

Ἀκαχήμενος, λυπούμενος. Ἰστέον ὅτι τὸ ἀκαχήμενος, ἐπεὶ ὤφειλε παροξύνεσθαι, ὡς τὸ πεποιημένος, οὐκ ἔστι παρακείμενος· ἀλλ' ἔστιν ἀπὸ τοῦ ἀκάχω, ἀκάχημι· ὁ παθητικὸς ἐνεστὼς, ἀκάχημαι· οἱ γὰρ Αἰολεῖς τὴν παραλήγουσαν οὐ συστέλλουσι· καὶ ἡ μετοχὴ, ὁ ἀκαχήμενος. Ἰστέον δὲ ὅτι ἡ μετοχὴ τοῦ παρακειμένου παροξύνεται, τῶν ἄλλων πασῶν προπαροξυνομένων· οἷον, τυπτόμενος, τυφθησόμενος, τυψόμενος. δεῖ δὲ προσθεῖναι τῷ κανόνι τὸ, εἰ μὴ ἀπὸ πάθους εἶεν· ὡς τὸ ἀκαχῶ, ἀκαχήσω, ἠκάχηκα, ἠκάχημαι, ἠκαχημένος, ἀκάχμενος. τὸ δὲ οὐτάμενος καὶ ἐληλάμενος, ὁ Ἡρωδιανὸς οὔ φησι κατὰ πάθος γίνεσθαι προπαροξύτονα, ἀπὸ τοῦ οὐτασμένος καὶ ἐληλασμένος, ἀλλ' ἀπὸ τῶν εἰς μι, τοῦ τε οὔτημι καὶ ἐλήλημι· καὶ εἰσὶν ἐνεστῶτες, ὡς ἵστημι ἵσταμαι ἱστάμενος.

Ἀκαχείατο] ἀπὸ τοῦ ἀκαχῶ ἀκαχήσω ἀκάχηκα, ἀκάχημαι, ἠκαχήμην· καὶ Ἰωνικῶς, ἀκαχέατο· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ἰῶτα, ἀκαχείατο.

Ἀκαχίζεο, ἄχθου, λυποῦ, ἀπὸ τοῦ ἀχῶ, ἀχίζω, καὶ ἀκαχίζω· καὶ ἀκαχῆσθαι, τὸ ἀνιᾶσθαι· ἐπὶ ἄχει γίνου.

Ἀκέανος, εἶδος ὀσπρίου ὅμοιον φακῇ· παρὰ τὸ σκληρὸν καὶ ἄθλαστον· κατὰ στέρησιν τοῦ κεάσαι, ὅ ἐστι θραῦσαι.

Ἀκεσώδυνος, ἰατρὸς ὁ τὰς ὀδύνας παύων καὶ θεραπεύων· ἀπὸ τοῦ ἀκῶ ἀκέσω, καὶ τοῦ ὀδύνη. ἐξ οὗ καὶ ῥηματικὸν ὄνομα Ἀκέστωρ· σημαίνει δὲ τὸν ἰατρόν· καὶ Ἀκεστορίδης· καὶ Ἀκεῖον, τὸ φάρμακον· καὶ Ἀκεστὸν, ὁμοίως.

Ἀκεσταί] — ἀκεσταὶ φρένες ἐσθλῶν: — εὐθεράπευτοι, εὐίατοι. αἱ γὰρ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν φρένες, ῥαδίως πρὸς τὸ κρεῖττον μετατίθενται, εὐθεράπευτοι οὖσαι, ἢ θεραπευτικαί.

Ἀκερσεκόμης, ὁ τὴν κόμην μὴ κειρόμενος. παρὰ τὸ κείρω τὸ κόπτω, (ὁ μέλλων, κερῶ· καὶ Αἰολικῶς, κέρσω) καὶ τὸ κόμη, γίνεται κερσοκόμης, διὰ τοῦ ο. πᾶς γὰρ ἐνεστὼς ἢ μέλλων, ἐν πρώτῳ προσώπῳ λαμβάνων σύνθεσιν, τρέπει τὸ ω εἰς ο· οἷον, λείπω, λειποτάκτης· μίξω, μιξοπολίτης. οὕτω καὶ κέρσω, κερσοκόμης· καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ ἄλφα, ἀκερσοκόμης.

Ἀκέστρα, ἡ βελόνη ἡ μείζων, ἣν νῦν σακκοράφιον καλοῦσιν. ἀκέστρα δὲ, παρὰ τὸ ἀκεῖσθαι ἤτοι συῤῥάπτειν τὰ διεῤῥωγότα τῆς ὀθόνης. τοῦτο δὲ καὶ ἠπήτριον φασίν· ἐπεὶ καὶ ἠπήτρια καὶ ἠπήτης, καὶ ἀκέστρια καὶ ἀκεστὴς, οὓς νῦν ῥάπτας καλοῦσιν. χρὴ δὲ εἰδέναι, ὡς οἱ παλαιοὶ γυναιξὶν ἐχρῶντο εἰς ταύτας τὰς ἐργασίας· καθὰ καὶ νῦν Σκύθαι.

Ἀκειόμενον, σημαίνει δύο· μεταφορικῶς, ἰώμενον· καὶ ἐπὶ τοῦ ἐπισκευάζοντα, ὡς, Νῆας ἀκειόμενον.

Ἀκέραιος, ὁ ὑγιής. ἀπὸ τοῦ κέρας κέραιος· καὶ μετὰ τοῦ ἄλφα στερητικοῦ, ἀκέραιος, ὁ ἀόργητος καὶ ἀβλαβής· κυρίως ὁ μὴ θυμούμενος· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν διὰ τῶν κεράτων ἀμυνομένων ζώων. ἢ ἐκ τοῦ κερῶ τὸ μιγνύω, κιρνῶ. καὶ ὥσπερ παρὰ τὸ πτῶ, πταίω· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν, πταίνω· καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν παπταίνω· καὶ παρὰ τὸ περῶ περαίω περαίνω· οὕτω καὶ παρὰ τὸ κιρνῶ κερνῶ κεραίνω, κέραιος· καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ ἄλφα, ἀκέραιος, ὁ μὴ κεκραμένος κακοῖς, ἀλλ' ἁπλοῦς καὶ ἀποίκιλος. ἢ ἀνωφελὴς καὶ βλαβερός.

Ἀκέων, ἡσυχάζων. παρὰ τὸ ἀκὴν ἀκέων. ἢ λυπούμενος, παρὰ τὸ ἄχος ἀχέων. καὶ ἀκέω· καὶ ἡ μετοχὴ ἀκέων. οἱ δὲ, τὸ πάνυ σιγᾷν καὶ λυπεῖσθαι λέγουσι. παρὰ τὸ κέω τὸ κοιμῶμαι, μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ ἄλφα, ἀκέω, καὶ ἀκέων μετοχή. τὸ δὲ ἀκέων εἰ καὶ θηλυκοῦ παρασχηματισμὸν ἔχει, Ἡ δ' ἀκέουσ' ἀπέβη: — ἀλλὰ καὶ ὡς ἐπίῤῥημα πληθυντικῶς εἴρηται τὸ ἀκέων ἕκαστος,
17 Ἀλλ' ἀκέων δαίνυσθε: — ἔστιν οὖν ἐπίῤῥημα μεσότητος. ἀλλὰ κανών ἐστιν ὁ λέγων αὐτὸ μετοχήν· ἐπὶ τῶν εἰς ων ληγόντων, οἷς παράκειται θηλυκὸν εἰς ἄλφα, τῇ παραληγούσῃ τὸ σ. τούτοις παρέπεται τὸ εἶναι μετοχή· οἷον, λέγων λέγουσα, Φέρων Φέρουσα, Φρονῶν Φρονοῦσα. διὰ τούτου τοῦ λόγου δηλοῦται καὶ τὸ Κρείων μετοχὴ, ἐκ τοῦ, — κρείουσα γυναικῶν.

Ἀκὴν, ἐπίῤῥημα μεσότητος, ἀντὶ τοῦ ἡσύχως. παρὰ τὸ μὴ χαίνειν, γίνεται ἀχὴν, καὶ ἀκὴν, ἀχή τις οὖσα· οἷον, — ἀκὴν δ' ἐγένοντο σιωπῇ: — ἢ παρὰ τὸ ἄγη, ὃ σημαίνει τὴν ἔκπληξιν, ἐκ τοῦ ἀγῶ τὸ ἐκπλήττομαι κατὰ μετάληψιν τοῦ γάμμα εἰς κάππα. ὡς ἔστι καὶ τὸ λυγαῖον, ὃ σημαίνει τὸ σκοτεινὸν, λυγόφως καὶ λυκόφως· οὕτω καὶ ἄγη καὶ ἄκη· καὶ κατὰ μεταβολὴν τοῦ τόνου, γίνεται ἀκὴ, καὶ ἀκήν· οἶδε γὰρ ἡ ἔκπληξις καὶ ἀφωνίαν ἐμποιεῖν. ἢ ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς ὀξύτητος τοῦ σιδήρου· τουτέστιν, ἐπ' ἄκρας ἡσυχίας ἐγένοντο. τὸ κὴν, ἤτα. τὰ ἀπὸ διαφόρων πτώσεων εἰς ἐπιῤῥηματικὴν σύνταξιν μεταγόμενα, τὴν αὐτὴν ταῖς πτώσεσι Φυλάττει γραφήν· οἷον τὴν ἀπριάτην, Ἀπριάτην ἀνάποινον: — οὕτω καὶ τὴν ἀκὴν, ἀκὴν τὸ ἐπίῤῥημα.

Ἀκὴ, ἡ ὀξύτης. παρὰ τὸ ἥκω, ἠκή· ὃ σημαίνει τὴν ὀξύτητα. Ἀρχίλοχος, Ἵστη κατ' ἠκὴν κύματος κυανέου: — καὶ κατὰ συστολὴν ἀκή.

Ἀκὴ, πόλις Φοινίκης, ἡ νῦν καλουμένη Πτολεμαΐς. οἱ δὲ Ἀκὴν Φασὶ καλεῖσθαι τὴν ἀκρόπολιν τῆς Πτολεμαΐδος· ὅτι Ἡρακλῆς δηχθεὶς ὑπὸ ὄφεως καὶ ἐν αὐτῇ θεραπευθεὶς, Ἀκὴν ἐκ τοῦ ἀκεῖσθαι προσηγόρευσε τὸν τόπον.

Ἀκηδὴς, ἀφρόντιστος, ἀνελεήμων, κηδεμόνα μὴ ἔχων. καὶ Ἀκήδεστοι· καὶ Ἀκήδεσαν, ἠμέλησαν. κήδω γὰρ τὸ ἐπιμελοῦμαι· ὁ μέλλων, κηδῶ· καὶ μετάγεται εἰς ἐνεστῶτα· ὁ μέλλων κηδέσω, κεκήδεκα κεκήδεσμαι, κηδεστός. καὶ ἀκηδής.

Ἀκηδία, παρὰ τὸ ἀκηδιῶ. τοῦτο, παρὰ τὸ ἀηδῶ· τοῦτο, παρὰ τὸ ἡδύς· καὶ στερήσει, ἀηδύς· καὶ πλεονασμῷ τοῦ κ, ἀκηδύς· καὶ ἐξ αὐτοῦ ἀκηδία. ἔστι δὲ ὄνομα Μακεδονικόν. γέγονε δὲ, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ κ. ἀηδία γάρ. οὕτως Ὠρίων. Ἀπολλώνιος δὲ ὁ τὰ Ἀργοναυτικὰ, τὸ δει δίφθογγον γράφει· οἷον, Μὴ δέ μ' ἀκηδείῃσιν ἀφορμήθητε λιπόντες.

Ἀκήματα] — ἐπὶ δ' ἕλκεϊ λυγρῷ Φάρμακ' ἀκήματ' ἔπλασε: — παρὰ τὸ ἀκῶ, ἀκέσω, ὡς νεμῶ νεμέσω, καὶ τελῶ τελέσω. ἐντεῦθεν καὶ ἀκεστὴς, καὶ ἀκέστρια, ἀντὶ τοῦ θεραπεύτρια.

Ἀκήρατος] παρὰ τὸ κηραίνω, ὤφειλεν εἶναι ἀκήραντος· ἀλλὰ ποιητικὴ ἡ λέξις. ἢ παρὰ τὸ γῆρας γήρατος· καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἀγήρατος, καὶ ἀκήρατος, ὁ ἄφθαρτος καὶ μὴ γηρῶν.

Ἀκήριον, ἀσθενὲς, ἀδύνατον, ἀψυχοποιὸν, νεκροποιόν· οἷον, Ὀρθωθεὶς δ' εὔνηθεν ἀκήριον ἠΰτ' ὄνειρον: — οὐδετέρως δὲ νῦν τὸν ὄνειρον εἶπεν. ὅτι ὄνειρος τὸ ὄνειρον· καὶ ὄνειραρ ὀνείρατος, ὡς ἧπαρ ἥπατος. οὕτως Ἀπολλώνιος.

Ἀκηδία, ἡ ἀηδῶς διακεῖσθαι καταναγκάζουσα, ἢ μηδὲν ἡμᾶς Φροντίζειν ποιοῦσα.

Ἀκηράσιον, ἀκέραιον, καθαρόν.

Ἀκήνιον, ἥσυχον. Ἀκηχεδόνας, λύπας. 48

Ἀκίβδηλον, ἀδόλιον· ἐπὶ νομίσματος δὲ κυρίως· καὶ τὸ ἀπαρεγχείρητον.

Ἄκλαστος, ἡ οὐ κλαδευομένη ἄμπελος.

Ἀκηχέδαται] παρὰ νηυσὶν ἀκηχέδαται: — λυποῦνται, παρὰ τὸ ἀχῶ ἀχάζω, ὡς ἀνιῶ ἀνιάζω· ὁ παρακείμενος, ἤχηκα· ὁ μέσος, ἤχηδα· ὁ παθητικὸς, ἤχημαι, ἤχηται· Ἰωνικῶς ἠχέδαται· καὶ μετὰ ἀναδιπλασιασμοῦ Ἀττικοῦ, καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς ε, ἀκηχέδαται.

Ἀκηχεμένη] ἀχῶ τὸ λυποῦμαι, ἀχήσω, ἤχηκα· ὁ Ἀττικὸς, ἀκήχεκα· ὁ παθητικὸς, ἀκήχεμαι, καὶ ἀκηχεμένη.

Ἀκιδνὸς, ἀσθενής· Ὅμηρος, Οὐδὲν ἀκιδνότερον γαῖα τρέφει ἀνθρώποιο: — παρὰ τὸ κικίζω κικιδνὸς καὶ ἀκιδνὸς, ὁ εὐτελὴς καὶ ἐν αἰκισμοῖς ὤν, ὡς παίζω παιδνός, ἀλαπάζω ἀλαπαδνός. ἢ παρὰ τὸ κινῶ, ἀκινός· καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ, ἀκιδνὸς, ὁ μὴ κινούμενος. οὕτω Μεθόδιος. οἱ δὲ, λεπτὸν, ἢ ἄφρονα, ἢ ἀδύνατον, καὶ εὐτελέστερον.

Ἀκιδαλία, ὄνομα κρήνης· ἔστιν Ἄκις ἄκιδος, ὄνομα κύριον· καὶ ἐκ τούτου Ἀκίδαλος, καὶ Ἀκιδαλίη. οὕτω Χοιροβοσκός.

* Ἄκικυς, ὁ ἀσθενής, ὁ ἀδύνατος· ἀπὸ τοῦ κίκυς, καὶ α στερητικοῦ. κίκυς δὲ παρὰ τὸ κίω, τὸ πορεύομαι. ὁ γὰρ ἰσχυρὸς ἐκ τῆς κινήσεως Φαίνεται.

Ἀκινάκης, εἶδος ἀκοντίου Περσικοῦ. παρὰ τὴν ἀκὴν τὴν ὀξύτητα, καὶ παρὰ τὴν ἀκίδα, ἀλλήλων συντεθέντων τῶν δύο ὁμοισήμων. καὶ δῆλον ὅτι ἐτράπη τὸ δ εἰς ν. ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ Ἐρεχθεὺς, Ἐριχθόνιος. παρὰ τὴν ἔραν καὶ τὴν χθόνα. Ἡρόδοτος δὲ διὰ τοῦ ω, ὠκινάκης φησί· εἰκός ἐστι κατὰ τροπὴν τοῦ α εἰς ω. ὡς ἀκὴ, ἀκὺς, καὶ ὠκύς. ἢ παρὰ τὸ ὠκὺς καὶ τὴν ἀκὴν, γίνεται ὠκινάκης.

Ἀκίνητα, καθόλου μὲν τὰ μὴ κινούμενα· παρ' Ἡσιόδῳ δὲ ἐν ἔργοις καὶ ἡμέραις, ὁ τάφος· Μηδ' ἐπ' ἀκινήτοισι καθίζειν: — νόμος γὰρ παρὰ Ῥωμαίοις, τάφον μὴ κινεῖν, τουτέστιν ὀρύττειν.

Ἀκινάγματα· οἷον, Χειρῶν ἠδὲ ποδῶν ἀκινάγματα: — τὰ τινάγματα τῶν ποδῶν μετὰ ῥυθμοῦ· καὶ τῶν χειρῶν κινήματα· καὶ πλεονασμῷ τοῦ α καὶ τοῦ γ, καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς α, ἀκινάγματα. Ἡρωδιανός.

Ἀκὶς, τὸ τοῦ βέλους σιδήριον· παρὰ τὸ ἀκή. ὃ σημαίνει τὴν ὀξύτητα· ὅθεν καὶ κατ' ἐπένθεσιν τοῦ μ, ἀκμή. παρὰ τὸ ἀκὴ οὖν γίνεται ὑποκοριστικῶς ἀκίς, ὡς σκάφη σκαφίς, ἄμη ἀμίς. Μεθόδιος.

Ἀκιώτατον, ἄσηπτον, ἄβρωτον. Ἡσίοδος, Δάφνης ἢ πτελέης ἀκιώτατοι ἱστοβοῆες: — ἄσηπτοι, ἄβρωτοι. κὶς γὰρ λέγεται ὁ ἐν τοῖς ξύλοις σκώληξ. ἄλλοι γράφουσιν ἀκιρώτατοι· ἵν' ᾖ κάλλιστοι.

Ἀκίχητα, ἀκατάληπτα. ἀπὸ τοῦ κιχῶ, ἀκίχητον· τοῦτο παρὰ τὸ κίω τὸ πορεύομαι· οἷον, Ἕκτορ σὺ μὲν ὧδε θέεις ἀκίχητα διώκων Ἵππους Αἰακίδαο δαΐφρονος: — ἀντὶ τοῦ ἀνοχείρωτοι.

Ἀκίβδηλος, ὁ καθαρός· οἷον ἀκρύβδηλος· ἀπὸ τοῦ κρύβω κρύβδηλος, καὶ κίβδηλος· καὶ πλεονασμῷ τοῦ α, ὁ μὴ κρυβόμενος, ἀλλὰ Φανερός.

Ἀκίνδυνος] παρὰ τὸ κινεῖν τὰς ὀδύνας γίνεται κίνδυνος· καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἀκίνδυνος. 49

Ἀκκίζεσθαι, τὸ μωραίνειν ἢ προσποιεῖσθαι εὐήθειαν. εἴρηται ἀπὸ Ἀκκοῦς τινός· ἥτις ἱστορεῖται μωροτάτη γενέσθαι, ὡς καὶ τῷ κατόπτρῳ διαλέγεσθαι. ἐπὶ τοῖς ὅπλοις ἀκκίζεται· ὅτι τῆς ὕβρεως ἔχεται, ἐπαίρεται, γυναικίζεται, θρύπτεται. ἢ μωραίνει. σημαίνει δὲ καὶ

τὸν θέλοντα μὲν, προσποιούμενον δὲ μὴ θέλειν. ἀκκισμοὶ γὰρ προσποιήσεις εἰσὶ, καὶ ὑποκρίσεις· ἀπὸ Ἀκκοῦς τινὸς Σαμίας.

Ἀκλειῶς, ἀκληδονίστως, ὡς μηδὲ Φήμην τινὰ γενέσθαι· Μὴ μὰν ἀσπουδεί γε καὶ ἀκλειῶς ἀπολοίμην.

Ἀκμὴ, ἡ ἀκροτάτη ὀξύτης τοῦ σιδήρου κυρίως. — ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς: — παρὰ τὸ ἥκω, ὄνομα ῥηματικὸν ἀκὴ, ὃ σημαίνει τὴν ὀξύτητα· ἡ διὰ παντὸς ἰοῦσα. ἀκὴ οὖν· καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ, ἀκμή. ἢ παρὰ τὸ κάμνω, γίνεται κατὰ συγκοπὴν κμῶ· καὶ μετὰ τοῦ ἄλφα στερητικοῦ, ἀκμὴ, ἡ μὴ κάμνουσα, καὶ μὴ κοπιῶσα διὰ τὴν νεότητα· ἢ πόνους μὴ δυναμένη ὑποστῆναι. οὕτω Μεθόδιος. ἔνθα καὶ ὁ ἥλιος ἀκάμας παρ' Ὁμήρῳ, διὰ τὸ ἀεὶ νέον εἶναι τὸν θεόν. σημαίνει δὲ τρία· τὴν ὀξύτητα τοῦ βέλους, καὶ τὸ μέσον τῆς ἡλικίας, καὶ τὸ μέσον τοῦ καιροῦ· ὡς τὸ Θέρους ἦν ἀκμή: — καὶ ἀκμῶσαν, ἀντὶ τοῦ ἀκμάζουσαν.

Ἀκμαῖος, ὁ νεανίας, ὁ μὴ ἀποκάμνων πρὸς τοὺς πόνους· ἢ ὁ ἀκμὴν ἔχων τῆς ἡλικίας, καὶ ἀκμάζων τῇ ἡλικίᾳ.

Ἀκμῆτες, μὴ κεκοπιακότες, ἀκοπίαστοι, μὴ κάμνοντες. παρὰ τὸ κάμνω, κμῶ· καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ ἄλφα, ἀκμής. τοῦ κάμνω ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔκαμον· ἐξ αὐτοῦ κμής· καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἀκαμής, καὶ συγκοπῇ, ἀκμής, ἠργηκώς, ἄκοπος.

Ἄκμηνος, λέγεται καὶ ἐπὶ τοῦ ἀκμάζοντος, Ὀδυσσείας ι, Θάμνος ἔην τανύφυλλος ἐλαίης, ἑρκέων ἐντὸς ἄκμηνος, θαλέθων: — ὁ θάλλων, καὶ ἀνθῶν· παρὰ τὸ ἀκμὴ, ὃ σημαίνει τὴν ἡλικίαν. τοῦτο παρὰ τὸ ἄγω, ἀγή· καὶ πλεονασμῷ τοῦ κ, καὶ τροπῇ τοῦ γ εἰς μ, ἀκμὴ, ἄκμηνος. ἄκμηνος σίτοιο, ἄγευστος, ἄσιτος, διὰ τοῦ η. ὁ γὰρ διὰ τοῦ ηνος τύπος, τὴν ὀξεῖαν ποθεῖ. καὶ οἱ μὲν, ἀπλῆν ταύτην τὴν ἀκμὴν λέγουσιν· οὕτω γὰρ τὴν ἀσιτίαν οἱ Αἰολεῖς λέγουσιν: οἱ δὲ, σύνθετον, κατὰ στέρησιν τοῦ καμεῖν, ὡς δηλοῖ τὸν ἀτημέλητον· οἱ δὲ, κατὰ στέρησιν τῆς ἰκμάδος· οἱ δὲ, τὸν κεκμηκότα περὶ τὰ σιτία. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος, λέγει τὸν ἄκμηνον προπαροξυτόνως, παρὰ τὴν ἀκμήν· Θέων δὲ, ὀξύνεσθαι ἀξιοῖ, ὡς ἀγαθός· ἔνιοι δὲ προπερισπῶσιν. ἢ παρὰ τὴν ἀκτὴν τὸν σῖτον.

Ἄκμων, σημαίνει τόν τε σίδηρον, ἐφ' οὗ οἱ χαλκεῖς τύπτουσι, καὶ τοῦ οὐρανοῦ τὸν πατέρα. οὕτω γὰρ αὐτὸν γενεαλογοῦσι. Καλλίμαχος, — τῷ περὶ δινήεντι Ἀκμονίδην ἔβαλεν: — εἴρηται δὲ ὁ μὲν τοῦ σιδήρου, παρὰ τὸ ἄλφα τὸ ἐπιτατικὸν, καὶ τὸ κάμω, ἀκάμων τὶς ὢν, ὁ ἀκαμάτως φέρων· καὶ συγκοπῇ ἄκμων, ὁ πάνυ κάμνων. ὁ δὲ τοῦ οὐρανοῦ πατὴρ, ἀπὸ τῆς τοῦ οὐρανοῦ ἀκαμάτου φύσεως· τῶν θεολόγων αἰνιττομένων τὸ ἀκμητον αὐτοῦ τῆς περιφορᾶς· ἢ προλαμβάνοντες οὖν αὐτὸν, ὅτι ἄφθαρτός ἐστι· κεκμηκέναι γὰρ λέγουσι τοὺς τετελευτηκότας. τινὲς δὲ Ἄκμωνα τὸν Ὠκεανὸν φασὶ, διὰ τὸ τοὺς ποταμοὺς ἀκαμάτους λέγειν· οἷον, Σπερ-
50 χειῷ ἀκάμαντι, γυνὴ θεῷ, εὐνηθεῖσα: — Ὠκεανοῦ δὲ υἱὸν τὸν Οὐρανόν. οἱ δὲ, ἄκμονα τὸν αἰθέρα. αἰθέρος δὲ υἱὸς, ὁ οὐρανός. ὁ δὲ αἰθὴρ, ἀκάματος· ἐπειδὴ τὸ πῦρ ἀκάματον· οἷον, — ἀκάματον πῦρ. Μεθόδιος.

Ἀκνηστις, ἡ ῥάχις· παρὰ τὸ μὴ δύνασθαι τινὰ κνήσασθαι αὐτὴν τῇ ἰδίᾳ χειρί.

Ἀκοίτης, ὁ ἀνήρ· Ἄκοιτις, ἡ γυνὴ, ἡ ἐκ παρθενίας ἄλλης κοίτης μὴ πειραθεῖσα· ἢ ὁμόκοιτις· καταχρηστικῶς δὲ, καὶ ἡ δευτέρου γάμου μετεσχηκυῖα.

Ἀκοὴ, οὐχὶ ἀκουή. τὰ γὰρ εἰς ω καθαρὰ λήγοντα βαρύτονα ῥήματα, τὴν παραλήγουσαν ἐν τοῖς ῥηματικοῖς ὀνόμασι βραχεῖαν ἔχει· κονίω, κονία· φύω, φυή· ἀκούω, ἀκοή. λέγεται καὶ τὸ οὖς ὅλον.

Ἄκολος, ὁ μικρὸς ψωμὸς, ὁ μηκέτι κολούεσθαι δυνάμενος διὰ σμικρότητα, ἢ καὶ εἰς μικρὰ τέμνεσθαι· Αἰτίζων ἀκόλους οὐκ ἄορας.

Ἀκόλαστος, κυρίως ὁ ἀπαίδευτος· παρὰ τὸ μὴ κολάσεως τετυχηκέναι, τουτέστι παιδείας· ἐπὶ δὲ τοῦ καταφεροῦς, παρὰ τὸ, τὸ μὴ κολάσαι τὴν ἐπιθυμίαν.

Ἀκόλουθος, σημαίνει τὸν ὀπίσω τὴν κέλευθον ποιούμενον. τὸ γὰρ ἄλφα, τὸ ὀπίσω σημαίνει· καὶ ἐκ τοῦ ἐλεύθω, ἔλευθος· ὥσπερ τὸ, Αὖ ἔρυσαν.

Ἀκόνη, ὁ λίθος, δι' οὗ ὀξύνεται ὁ σίδηρος· παρὰ τὸ κονῶ τὸ φθείρω καὶ λεπτύνω, τοῦ ἄλφα ἐπιτατικοῦ, ἡ διαφθείρουσα καὶ λεπτύνουσα τὸν σίδηρον. καὶ Εὐριπίδης, Κατακονᾷ μὲν οὖν ἀβίωτος βίου: — κονεῖν γὰρ τὸ λεπτύνειν, ὡς τὸ σποδεῖν, τουτέστι κινεῖν, ποιοῦσα· ἢ παρὰ τὸ ἀκὴν τὴν ὀξύτητα· ἢ παρὰ τὸ κονῶ τὸ ἐνεργῶ.

Ἀκονητὶ, ἄνευ πόνου· οὐ τὸ ἐναντίον, ἐγκονητὶ, μετὰ πόνου. κατὰ τροπὴν τοῦ π εἰς κ, ἀπονητὶ ἀκονητὶ Ἰωνικῶς, ὡς τὸ πῶς, κῶς· πότε, κότε. ἀπὸ τοῦ κόνις, κονιτὶ, καὶ ἀκονιτὶ, ἄνευ ἀγῶνος καὶ μάχης· ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀθλητῶν, τῶν εὐμαρῶς περιγινομένων, ὥστε μὴ κονίσασθαι, τουτέστι κόνιν ἐπισπάσασθαι. τοῖς γὰρ παλαίουσι λέγεται ἐκ τῆς βίας ἱδρῶτα γίνεσθαι, εἶτα κόνιν ταῖς χερσὶν ἀναλαμβάνειν. ἢ ἀκονιτὶ, τὸ εὐχερῶς καὶ συντόνως, ὥστε μηδὲ κονιορτὸν ἐγείρεσθαι.

Ἀκόνιτον, βοτάνη δηλητηριώδης· ὅτι ἐν τοῖς Ἀκοναίοις ὄρεσι τῆς Μαρυανδηνίας φύεται. ἢ ὅτι ἀκαταπάλαιστον καὶ ἀήττητόν ἐστιν, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀθλητῶν· ὧν οἱ νικηταὶ, ἀήττητοι ὄντες, οὐ κονιορτοῦνται· κονιοῦσθαι γὰρ καὶ τὸ παλαίειν· τὸ μὴ νικώμενον οὖν ὑπὸ τῶν πινόντων, ἀλλὰ μᾶλλον ἐκείνους κατεργαζόμενον. Εὐφορίων δὲ, θηλυκῶς λέγει τὴν βοτάνην. ἢ ἣν οὐδεὶς δύναται κονίσαι, τουτέστι νικῆσαι. κονιορτοῦνται γὰρ οἱ νικώμενοι τῶν παλαιστῶν. οὕτω Μεθόδιος.

Ἄκοπος, ὁ μὴ ἐπικεκομμένος, ἢ ἄτρωτος.

Ἄκον, θεραπευτόν. λέγεται δὲ καὶ τὸ ἀκούσιον.

Ἄκος, φάρμακον, βοήθεια, ἴαμα· καὶ ἡ γενεά.

Ἀκολουθῶ, παρὰ τὸ κόλλη, καὶ τὸ θέω τὸ τρέχω, ἢ ἐκ τοῦ ἐλεύθω.

Ἀκοντίαι, ὄφεις τινές· καλοῦνται δὲ καὶ ἀκοντίλαι. καὶ ἀκοντία βοτάνη τις.

Ἀκόντισε· παρὰ τὸ ἀκοντίζω. τοῦτο παρὰ τὸ ἄκων, ὃ σημαίνει τὸ δόρυ· τὸ δὲ ἄκων, παρὰ τὴν ἀκὴν τὴν ὀξύτητα.

Ἀκοντοδόκος] Δοκιμάζειν λέγεται τὸ ἐπιτηρεῖν· καὶ Δοκεύειν τὸ αὐτὸ, καὶ Δοκεῖν. καὶ ἀπὸ τούτου ἀκοντοδόκος, ὁ ἐπιτηρῶν, μήπου ἀκοντίῳ βληθῇ. 51

Ἀκόρητος· λέγεται δὲ καὶ τὸ ἀσάρωτον καὶ ἀκαλλώπιστον, καὶ ὁ ἀπλήρωτος. παρὰ τὸ κόρος, κορῶ κορήσω, κεκόρηκα, κεκόρημαι κεκόρηται, κορητὸς, καὶ ἀκόρητος.

Ἄκος, ἡ θεραπεία· παρὰ τὴν ἀκήν. ἀκὴ γὰρ κυρίως, ἡ ὀξύτης τοῦ σιδήρου. καὶ ἡ ἀπ' αὐτοῦ θεραπεία, ἄκος λέγεται. ἐντεῦθεν καὶ τὸν ἰατρὸν οἱ Φρύγες ἀκεστὴν λέγουσιν. οὕτως Ὠρίων. ἐγὼ δὲ παρὰ τὸ ἄχος φημὶ ἄκος· ἵν' ᾖ τὸ τὴν λύπην ἀπολυόμενον καὶ ἰώμενον.

Ἀκοστήσας] Ὡς δ' ὅτε τὶς στατὸς ἵππος ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνης: — οἱονεὶ ἀχοστήσας, τουτέστιν ἐπὶ στάσει δυσχεράνας. ὅθεν ἐπιφέρει, Δεσμὰ διαῤῥήξας, θείῃ πεδίονδε: — ἢ ἀκοσταὶ, αἱ κριθαὶ, ἵν' ᾖ κριθιάσας, καὶ ὑπὸ τῆς τροφῆς ἀκρατὴς ὤν. ἢ ὑψαυχενίσας, καὶ ἀτιμαγέλης γεγονώς. παρὰ τὸ ἄγω, ἄγος, καὶ ἀκοστὴς, κατὰ τροπὴν τοῦ γ εἰς κ, ὁ ἔμπροσθεν θέλων εἶναι καὶ προη-

γεῖσθαι. ἢ ὁ ἀγοστήσας, ῥυπανθείς· γοῖτος γὰρ ὁ ῥύπος. Ἀκοιτήσας δὲ, μίξεως ἐπιθυμήσας.

Ἄκοτος, ὁ ἀόργητος, κατὰ στέρησιν· κότος δὲ ἡ ὀργὴ, παρὰ τὸ κεῖσθαι, τὸ διαμένειν· ὅτι κότος, τουτέστιν ὀργὴ, διαμένει.

Ἄκοσμα, ἀπρεπῆ, μωρὰ, ἄδηλα.

Ἀκουὸς] Καλλίμαχος, — ἀλλ' ἐπακουοὺς οὐκ ἔσχεν: — ἐπακούοντας. καὶ Ἀκοὸν, ἐπήκοον, καὶ ἀκουστικόν.

Ἀκούω, ἀπὸ τοῦ οὖς, οἶμαι. ἢ ἔστι κοῶ, τὸ νοῶ· καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ ἄλφα, καὶ πλεονασμῷ τοῦ υ, ἀκούω· οἱ γὰρ ἀκούοντες, πάνυ νοοῦσιν· ἢ ἐκ τοῦ κῶ τὸ κοιμῶμαι, γίνεται κούω· καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἀκούω· οἱ γὰρ ἀκούοντες, οὐ κοιμῶνται.

Ἀκουτιῶ] ἔστι ῥῆμα ἀκούω· ὁ παθητικὸς παρακείμενος, ἤκουσμαι, ἤκουσται· ἐξ αὐτοῦ ἀκουστός. καὶ Ἀκουτίζω· ὁ μέλλων ἀκουτίσω· ὁ Ἀττικὸς μέλλων, ἀκουτιῶ. σημαίνει δὲ τὸ ποιῶ ἀκοῦσαι. ἐπὶ γὰρ τῶν διὰ τοῦ ιζω ῥημάτων τῶν ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, οἱ Ἀττικοὶ ἀποβάλλοντες τὸ σ τοῦ μέλλοντος, καὶ περισπῶντες, ἴδιον μέλλοντα ποιοῦσιν· οἷον, ὑβρίζω, ὑβρίσω, ὑβριῶ· λακτίζω, λακτίσω, λακτιῶ· μυκτηρίζω, μυκτηρίσω, μυκτηριῶ.

Ἀκοῦμαι] παρὰ τὸ ἄχος ἀχοῦμαι, καὶ ἀκοῦμαι· ἵν' ᾖ τὸ ἄχος ἰῶμαι. ἢ παρὰ τὴν ἀκήν· τουτέστι τὸ δι' ὠξυμμένου σιδηρίου θεραπεύειν. καὶ γὰρ τὰς δι' ὀξυτάτων ῥαφίδων ἰωμένας τὰ διεῤῥηγμένα τῶν ἱματίων, Ἀκεστρίας φασίν.

Ἀκεύμενος] ἀκῶ, τὸ θεραπεύω· καὶ ἀκέομαι· ἡ μετοχὴ, ἀκεόμενος· καὶ κράσει Δωρικῇ τοῦ ε καὶ ο εἰς τὴν ευ δίφθογγον, ἀκεύμενος, ὡς ἐρέβεος ἐρέβευς. καὶ ἄκεον καὶ ἀκέοντος ὁμοίως. ἄκος γὰρ κυρίως ἡ διὰ σιδήρου θεραπεία.

Ἄκρατος] ἔστι ῥῆμα κερῶ· ὁ μέλλων, κεράσω, καὶ κατὰ συγκοπὴν κράσω· ῥηματικὸν ὄνομα, κρατός· καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἄκρατος. ἐξ οὗ καὶ κρατήρ· ἀφ' οὗ κιρνᾶται ὁ οἶνος.

Ἄκρητος] κρητῆρι δὲ οἶνον Μίσγον: — σημαίνει, ὅτι τὸν οἶνον τῶν Τρώων καὶ τῶν Ἑλλήνων ἔμισγον. ἄρτι δὲ, οὐ σημαίνει τοῦτο· ἀλλὰ, ἄκρητον, ἀντὶ τοῦ, μὴ μίξαντες τῶν βαρβάρων τὸν οἶνον μετὰ τῶν Ἑλλήνων, τουτέστιν ἡμῶν. γίνεται ἐκ τοῦ κερῶ τὸ ἐπιχέω, κεράσω κράσω, κρατὴρ καὶ κρητὴρ, ὡς ἄκρατος ἄκρητος. ἐκ τοῦ κεράσω· ὅθεν καὶ ἀκρασία· κράσω, κρασία, καὶ ἀκρασία, μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α. ἀκρασία γὰρ, πᾶν τὸ περιττὸν καὶ ὑπὲρ τὴν χρείαν. λέγεται δὲ καὶ τὸ μὴ κατὰ νόμους συνουσιάζειν.

Ἀκραεῖ ζεφύρῳ, τῷ ἄκρως ἀέντι καὶ πνέοντι· πολὺν, ἢ καθαρόν· ἢ πρωτόπνουν· ἢ ὅτι κατ' ἄκρον ἔχει τὴν [illegible].

Ἀκράαντον, ἀτελείωτον, ἀπλήρωτον. ἐκ τοῦ κραίνω τὸ τελειῶ, ὁ μέλλων κρανῶ, ἔκρανον. καὶ ὥσπερ παρὰ τὸ χραίνω χραντὸς, καὶ φαίνω φαντὸς, καὶ ἄφαντος· οὕτω καὶ παρὰ τὸ κραίνω κραντὸς, καὶ ἄκραντος· καὶ πλεονασμῷ τοῦ α, ἀκράαντος ποιητικῶς.

Ἀκραγγὲς, ἀσθενὲς, χαλεπὸν, δυσχερὲς, σκληρὸν, αὐστηρόν· καὶ τὸ ἀεὶ κλαῖον παιδίον. τά τε ἀκραγγῆ, ὀξύχολα.

Ἄκραν, ἀκμήν. Ἀκράτη, ἡ κακομιλία.

Ἀκραία, παῖς θήλεια ὑπὸ Μακεδόνων.

Ἀκραιφνὴς, ὁ καθαρός· κυρίως δὲ ὁ περιφανής. παρὰ τὸ ἀκέραιον καὶ τὸ φαίνω, ἀκεραιοφανὴς, καὶ ἀκραιφνὴς συγκοπῇ. Ἡρωδιανὸς δέ φησι μὴ γίνεσθαι δύο συλλαβῶν συγκοπῇ. ἢ ἀκροφανὴς, καὶ ἀκραιφνὴς, τοῦ ο τραπέντος εἰς αι, ὡς ἐπὶ τοῦ μεσοπόλιος μεσαιπόλιος. οὕτως Ὠρίων. καὶ ἀκραιφνὲς, πρόσφατον, εἰλικρινὲς, ἀκέραστον καὶ ἀμιγὲς, καὶ καθαρόν.

Ἀκρέμων, ὁ κλάδος. ὁ αὐτὸς γὰρ καὶ κρεμὼν λέγεται πρὸς διάφορον ἐτυμολογίαν. ἢ γὰρ παρὰ τὸ ἄκρον γίνεται ἀκρέμων, ὁ ἐπ' ἄκρου τοῦ δένδρου ὤν· ἢ παρὰ τὸ κρέμω κρεμὼν, ὁ κρεμώμενος.

Ἄκριας, τὰς ἀκρωρείας· ἀπὸ τοῦ ἄκρις ἄκριος· οἷον, Αὐτίκα δ' ἀκροτάτας ὑπερέσχεθεν ἄκριας ἀστὴρ, Ἀπολλώνιος.

Ἄκρις βαρύτονον, τὸ ἀκρωτήριον· εἴρηται παρωνύμως, παρὰ τὸ ἄκρα ἄκρις, ὡς χαρὰ χάρις.

Ἀκρὶς, ὀξυτόνως τὸ ζῶον. παρὰ τὸ κάρη καρίς· καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἀκαρίς· καὶ συγκοπῇ ἀκρίς, ἡ κάραν μὴ ἔχουσα, ἡ μικροκέφαλος. ἢ παρὰ τὸ μεγάλην κεφαλὴν ἔχειν· διάφορα γὰρ τὰ γένη τῶν ζώων. ἢ παρὰ τὴν ἄκραν. οἱ δὲ, παρὰ τὸ ἄκρας τῶν ἀσταχύων καὶ τῶν φυτῶν νέμεσθαι.

Ἀκρίσιος, ὁ ἥρως, ἀπὸ τῆς ἐν τῷ Ἄργει ἄκρας. οὕτω Μεθόδιος· ὁ δὲ Ὦρος ἀπὸ τοῦ ἀκρίζω ἀκρίσιος, ὡς παρὰ τὸ θαυμάζω θαυμάσιος. ἢ παρὰ τὸ κρίσις κρίσιος, καὶ ἀκρίσιος, ὁ ἄκριτος καὶ ὠμός. ἀκρίζω δὲ σημαίνει, τὸ ἄκροις ποσὶ πορεύεσθαι· λέγεται δὲ καὶ ἀκριβητίζειν. — Δανάης καλλισφύρου Ἀκρισιώνης: — ἐκ τοῦ ἀκρίζω. καὶ Εὐριπίδης, Μόσχον ὑπερήκριζον.

Ἄκριτα, ἀδιαχώριστα, πολλά· ἀπὸ τοῦ κρίναι, ὅ ἐστι διαχωρίσαι. ἢ ἀτέλεστα.

Ἀκριτόμυθε, ἄκριτε περὶ τοὺς λόγους, καὶ ἄτακτε, ἀπεραντολόγε. παρὰ τὸ κρίνω (κρινῶ, κέκρικα, κέκριμαι, κέκριται, κριτὸς) καὶ τὸ μῦθος· μετὰ δὲ τοῦ α στερητικοῦ, ἀναβιβαζομένου τοῦ τόνου, γίνεται ἀκριτόμυθος. τὰ γὰρ εἰς ος δισύλλαβα, ἐν τῇ συνθέσει ἀναβιβάζουσι τὸν τόνον.

Ἀκριβὴς] παρὰ τὸ κρύβω κρυβὴς, καὶ ἀκριβὴς, τροπῇ τοῦ υ εἰς ἰῶτα· τὸν γὰρ ἀκριβῆ οὐδεὶς δύναται κρύψαι. ἢ λαθεῖν τι. ἢ παρὰ τὸ ἄχρι καὶ τὸ βαιὸν, γίνεται ἀχριβὴς, καὶ ἀκριβής. ὁ γὰρ ἀκριβὴς καὶ ἄχρι μικροῦ καταγινώσκεται. οὕτως Ὠρίων καὶ Χοιροβοσκός.

Ἀκρήβης, ὁ ἄρτι ἀκμάζων· παρὰ τὸ ἄκρα καὶ τὸ ἥβη.

Ἄκρον, σημαίνει δύο· τὸ ἄριστον καὶ κάλλιστον. ἄκρον λέγεται, καὶ ἡ εἰς ἔσχατον πέρας ἄφιξις, οὗτινος οὐκ ἔστιν ἐπέκεινα, τὸ ἐξέχον. παρὰ τὸ ἄχρι, καὶ τὸ ὄν, ἄχρον καὶ ἄκρον. ἢ ἄρχον τι ὄν. οὕτω Μεθόδιος· ὁ δὲ Φίλων παρὰ τὴν ἀκὴν, ἄκερον, καὶ συγκοπῇ ἄκρον.

Ἀκροθίνια] ἀκροθίνια λέγονται αἱ ἀπαρχαὶ τῶν καρπῶν· θινῶν δὲ κυρίως, ἤγουν τῶν σωρῶν· ἤδη δὲ καὶ ἀπὸ θήρας, καὶ ἄλλων. παρὰ τὸ θὶν θινὸς, ὃ σημαίνει τὸν σωρὸν τῶν χρήσεων, θίνιον, καὶ ἀκροθίνιον.

Ἀκροκόλια, ἄρτοι, βολβοὶ, φακή.

Ἀκροστόλιον, λέγεται τὸ ἄκρον τοῦ στόλου. στόλιον δὲ λέγεται τὸ ἐξέχον ἀπὸ τῆς πρύμνης, καὶ διῆκον μέχρι τῆς πρώρας ξύλον, ἔνθα τὸ τῆς νεὼς ἐπιγράφεται ὄνομα. ἔστιν οὖν ἀκροστόλιον, τὸ ἄφλαστον τὸ κατὰ τὴν πρώραν. ἀλλ' Ὅμηρος ἐπὶ τῆς πρύμνης αὐτὸ παραδίδωσι, λέγων, Ἄφλαστον μετὰ χερσὶν ἔχων.

Ἀκροφύσια, τὰ ἀκροστόμια τῶν ἀσκῶν.

Ἀκρόπολις, κορόπολίς τις οὖσα, ἡ κεφαλὴ τῆς πόλεως. ἔστι καὶ τόπος ὑψηλὸς Ἀθήνησι. τὰ δ' ὑπ' αὐτὴν, ὑπόπολις ὀνομάζονται.

Ἀκροπόλοισιν ὄρεσσιν, ὧν τὰ ἄκρα καὶ αἱ κορυφαὶ περιπολοῦνται, καὶ κινοῦνται· ἢ ἐρήμοις· ἢ ἐφ' ὧν πολεῖται τὰ ζῶα.

Ἀκρόκομοι Θρήϊκες, ἤτοι ἀκειρόκομοι· ἢ ἄκρως κομῶντες, ἢ οἱ συμμέτρως τοῦ κομᾶν ἔχοντες.

Ἀκροκώθωνες. οἱ νέοι οἱ πίνοντες ἄκρατον ἐκ τῶν κωθώνων· ἐξ οὗ καὶ [οἱ] κώθωνες ἐκλήθησαν· ἐπειδὴ ἐν τοῖς συμποσίοις τὸν ὅλον βίον διάγουσιν ἀκρατοποτοῦντες. καὶ ἀκροκώθων, ἀπὸ τοῦ κώθωνος τοῦ ποτηρίου.

Ἀκρο[illegible], ἐπι[illegible].

Ἀκροσφαλή, ἐπισφαλῶς, ἢ ἐγγύς πως.

Ἀκροχειρίζεσθαι, ἄρχεσθαι χειρῶν ἀδίκων ἔργων. οἱ δὲ, [illegible] τοὺς ὀξυχειρίας, ἢ [illegible]. καὶ Ἀκρόχολοι, οἱ ὀξύχολοι.

Ἀκροπόροι ὀβελοί, οἷς ἄκροις πείρεται τὰ κρέα· καὶ Ἀκροβελίδες, τὰ ἄκρα τῶν ὀβελῶν, ἢ τοῦ ὀβελίου ἄρτου.

Ἀκρώνα, τὰ ἀθροίσματα, καὶ ἡ ἀκρότης, καὶ ἡ ἀκμὴ, τὸ ἐπίλεκτον ἄθροισμα.

Ἀκροβολισάμενοι, τῆς συμβολῆς ἐν τῷ πολέμῳ ἀρξάμενοι· ἢ ἀκοντίσαντες. ἀκροβολισμὸς δέ ἐστιν, ὅτε πρὶν συμβάλλουσιν οἱ πολέμιοι, ἀλλήλους βάλλουσι τοῖς βέλεσι καὶ τοῖς λίθοις.

Ἀκροβυστία ἐκ τοῦ ἀκρόβυστος, ὃ σημαίνει τὸν κεκαλυμμένον. παρὰ τὸ βύω τὸ καλύπτω, βύσω βέβυκα βέβυσμαι βύστης καὶ ἀκρόβυστος. ἐντεῦθεν καὶ ἄβυσσος· ἄβυστος, καὶ τροπῇ τοῦ τ εἰς σ, ἄβυσσος, μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ ἄλφα· ὁ τόπος ὁ ὑπὸ πλήθους ὑδάτων καλυπτόμενος.

Ἄκρον ἄωτον] οὕτω δὴ ἅπαντες ἄκρον ἄωτον οἱ καθ' ἡμᾶς φιλοσοφήσαντες, τὴν ἀπαρχὴν, κατὰ μετάληψιν. σημαίνει γὰρ τὴν ἀπὸ τοῦ ἄνθους ἀρχὴν καὶ καρπόν· ἄωτον γὰρ τὸ ἄνθος· καὶ ἡ ἡλικία. ἀπὸ δὲ τοῦ ἄκρου,
54 τὸ σπουδαῖον. σημαίνει δὲ καὶ ἀκρωτηρίου ὕψος. τὸ δὲ ἄνθον, δηλοῖ ἱμάτιον, ἔριον, δέρμα. Ὅμηρος, — τί πάννυχον ὕπνον ἀωτεῖς; — ἀπολαύεις.

Ἀκροῶ, παρὰ τὸ ἀκούω ἀκοῶ· ὥσπερ σάρω σαρῶ, κύρω κυρῶ· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ, ἀκροῶ. ἀκροᾶσθαι, ὑπακούειν, καὶ ὑποτετάχθαι.

Ἀκρωτηριάζω] ἱστορία, ὅτι οἱ παλαιοὶ τοὺς ἔν τινι ἀτοπήματι ἁλόντας ἐνυβρίζοντες, τὰ ἄκρα τῶν ὤτων ἀπέτεμνον. τὸ οὖν κρω, μέγα. καὶ Δημοσθένης, ἠκρωτηριασμένοι, τὸ λελυμασμένοι· ἀντὶ τοῦ ἐνωτικῶς ἠκρωτηριασμένοι.

Ἀκροκελαινιόων, τὸ ἄκρον μέρος τοῦ κύματος ἐξ ἐπιπολῆς μελαινόμενος. τοιοῦτοι δέ εἰσιν ὅλοι οἱ ὀξεῖς ποταμοί.

Ἀκτὴ, ἡ Ἀττική· οἱ μὲν, ἀπό τινος βασιλεύοντος Ἀκταίωνος· οἱ δὲ, ἀπὸ τοῦ τὰ πλείονα μέρη εἰς θάλασσαν ἐκνενευκέναι. σημαίνει δὲ τρία. λέγεται δὲ καὶ ὁ καρπὸς, παρὰ τὸ κατάγνυσθαι ἐν τῷ ἀλήθεσθαι Δημήτερος ἀκτήν. ζήτει εἰς τὸ πρῶτον. ἀκτὴ καὶ ὁ αἰγιαλὸς τῆς θαλάσσης, ὁ παρὰ θάλασσαν καὶ πετρώδης τόπος· παρὰ τὸ ἄγω τὸ κλάνω· παρὰ τὸ κατάγνυσθαι καὶ κλᾶσθαι εἰς αὐτὴν τὰ κύματα.

Ἀκτὶς τοῦ ἡλίου] παρὰ τὸ ἄγω τὸ φέρω, ἄξω, ἦχα, ἦγμαι, γέγονεν ἀκτὶς, οἱονεὶ ἡ πανταχοῦ φερομένη· πάνυ γάρ ἐστιν ἐκτεταμένη. ἢ παρὰ τὸ αἴσσω, ἀΐξω, ἤϊχα, ἤϊγμαι, ἤϊκται, ἀκτίς· ὁρμητικὴ γάρ ἐστιν, ἐπειδὴ ὅπου εὕρῃ ὀπὴν, εἰσέρχεται.

Ἄκτιος] ἄκτιον τὸν Πᾶνα Θεόκριτος εἴρηκεν. ἄκτιος ὁ θηρατήρ· καὶ γὰρ ἐπακτῆρες οἱ θηραταί· ἢ ὁ ἐπὶ ταῖς ἀκταῖς ὑπὸ τῶν ἁλιέων ἱδρυμένος· ἀγρευτὴς γὰρ ὁ θεὸς, ἐν Ἀθήναις τιμώμενος.

Ἀκταίωρος, παρὰ τὸ τὴν ἀκτὴν οὐρεῖν, ὅ ἐστι φυλάττειν, τροπῇ τῆς ου εἰς ω· καὶ Ἀκτωρεῖν, τὸ παρὰ θάλασσαν φυλάττειν· σημαίνει φύλακας, γεωργούς.

Ἀκταίνω, ἐπὶ ἵππων. ἀκταίνειν, τὸ μετεωρίζεσθαι καὶ ἐπαίρεσθαι, καὶ γαυριᾶν. παρὰ τὸ ἧκται ἀκτὸς, καὶ ῥῆμα ἀκτῶ. ἀφ' οὗ τὸ κουφίζω παρὰ Αἰσχύλῳ. ἐξ οὗ ἀκταίνω. καὶ ἀκταίνου μένος, τὸ ἀνάγον καὶ δυνάμενον ἀνορθοῦν.

Ἀκτάζων, ἀντὶ τοῦ ἐξανιστάμενος. ἀπὸ τοῦ ἄττω ἀττάζω, καὶ ἀκτάζω, τροπῇ τοῦ τ εἰς κ, ὡς Ἀττικὴ Ἀκτική. καὶ νυττέλιος καὶ νυκτέλιος. ἢ παρὰ τὴν ἀκτήν.

Ἄκτωρ· ὃς ἦν πατὴρ Μενοιτίου. ἄγω βαρύτονον· ἐξ οὗ ἀγάγω· καὶ — ἐπὴν ἀγάγωμι πόλιν: — εἰς μι. ἄγω, ὁ παρακείμενος, ἦκται, ἄκτωρ, ὁ διακομίζων. ἡ γενικὴ, ἄκτορος· καὶ ἀνατρέχει εἰς εὐθεῖαν. ἔστι δὲ καὶ προσηγορικὸν καὶ κύριον. ὅ φασί τινες ἀπὸ τοῦ ἄγω τοῦ κλῶ· ἀφ' οὗ, Τοῦ δ' ἐξελκομένοιο, πάλιν ἄγεν ὀξέες ὄγκοι: — ἄγω οὖν ἧκται. ἄκτωρ. φασὶ τὸν πατέρα τοῦ Ἄκτορος Ἀζέα, πρὸς τὸν Γλαῦκον τοῦ Σισύφου διαγωνιζόμενον ὀλύμπια, κατεάξαι αὐτοῦ τὸ ἅρμα· καὶ ἐπὶ τῇ πράξει ὀνομάσαι τὸν υἱόν. Μεθόδιος.

Ἄκυτος] παρὰ τὸ κύω κυτὸς, καὶ ἄκυτος. Καλλίμαχος ἄκυθος εἰπὼν μεταλήψει στοιχείου ἐχρήσατο, ἁμαρτὼν περὶ σημαινομένου. δηλοῖ γὰρ ἡ λέξις ἐνεργητικὸν σημαινόμενον, ταῖς μὴ κυούσαις.

Ἄκυον, ἀτόκιον.

Ἄκυτρον, ἀμιγῆ, παρθένον.

Ἄκυλον, βάλανον πρινίνην. οἱ δὲ, τὸ αἰδοῖον ὑπὸ Λυδῶν, καὶ κομάρου ὁ καρπός. ἔνιοι μαίμυλα. ἄχυλόν τι, ὡς ἐγὼ φημι.

Ἀκύκλιος, ἀπαίδευτος.

Ἀκυρὴς, ἀτυχής· καὶ Ἀκυρήματα, ἀτυχήματα.

Ἀκώπητον, ἀπαρασκεύαστον ναῦν, ἢ ἄνοπλον· ἀπὸ τῆς λαβῆς.

Ἀκταῖοι, ἰχθῦς οἱ αἰγιάλιοι.

Ἀκτέανοι, πένητες.

Ἀκτὴ, ἡ τροφή, ἄλφιτον κριθῆς.

Ἀκτῆνες, πένητες, ἠργηκότες.

Ἄκυθος, λέγεται ἡ ἄγονος· Καλλίμαχος, — οὐδ' ἀγάλακτες Οἶες, οὐδ' ἄκυθοι, πᾶσαι δέ κεν εἶεν ὕπαρνοι — παρὰ τὸ κύω, ἄκυος· καὶ πλεονασμῷ τοῦ θ, ἄκυθος. ἢ παρὰ τὸ κύω ἄκυτος, ἄκυθος· ὡς λύω, λυτὸς καὶ ἄλυτος· καὶ ὦρται, ὀρτὸς καὶ ὀρθός. ἢ παρὰ τὸ κύθω τὸ κρύπτω, ἄκυθος. ἢ παρὰ τὸ μὴ ἔχειν σπέρμα. κύθος γὰρ τὸ σπέρμα· κύθεται γὰρ καὶ κρύπτεται, ἤ τε γονὴ, καὶ τὸ κύημα ἐν τῇ μήτρᾳ. οὕτω Μεθόδιος. ἔστι δὲ καὶ κανὼν ὁ λέγων, τὰ διὰ τοῦ υθος ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, διὰ τοῦ υ ψιλοῦ γράφεται· Μίκυθος, ὄνομα κύριον· μαμμάκυθος, ὁ μωρός.

* Ἄκωλος, ἄπους, κατὰ στέρησιν· κῶλον δὲ, κατ' ἐξοχὴν τὸν πόδα σημαίνει.

Ἀκωκὴ, ἡ ὀξύτης τοῦ βέλους. παρὰ τὸ ἀκή γίνεται κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν ἀκωκή, ὡς ἔδω ἐδωδή. τὰ διὰ τοῦ ωκη ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τῷ ω παραληγόμενα, σπάνια. ὀξύτονα μέν εἰσι δύο, ἀκωκὴ καὶ ἰωκή· καὶ τὸ Σεώκη, ὄνομα πόλεως, βαρύνεται. ἢ τὰ ἔχοντα ἐν τῇ δευτέρᾳ καὶ τρίτῃ τὸ αὐτὸ σύμφωνον, διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται· ἔδω, ἐδη, καὶ ἐδωδή· ἄγω, ἀγή, καὶ ἀγωγή· οὕτω καὶ ἀκὴ, καὶ ἀκωκή. ἔστι καὶ πύργου σχῆμα.

ΤΟ Α ΜΕΤΑ ΤΟΥ Λ.

Ἀλάβαστρον, καὶ ἀλάβαστρος, λήκυθος λιθίνη πρὸς μύρων ἀπόθεσιν· λαμβάνει δὲ τὸ ρ, ἀλάβαστος οὖσα. οὕτως εἰς τὸ Διογένους ἐγκώμιον. σκεῦος τὶ ἐξ ὑέλου, ἢ μυροθήκη. παρὰ τὸ λήβω, μετὰ τοῦ στερητικοῦ ἄλφα, ἀλάβαστον· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ, ἀλάβαστρον, οὗ λαβέσθαι διὰ λειότητα ἀδύνατον. Μεθόδιος.

Ἀλαβής, ὁ ἰχθῦς, ὁ ἐστερημένος διὰ χειρῶν κρατεῖσθαι.

Ἀλαζὼν, ὁ ἀπατεὼν καὶ κομπαστής. ὁ ἐν ἄλῃ καὶ πλάνῃ καὶ ἐκ τοῦ περιόντος ζῶν, οὐκ ἐξ ἐπιτηδευμάτων, ἀλλ' ἀπὸ ἀπάτης. ὁ ἐπὶ πλέον τὰ ἑαυτοῦ κομπάζων. τὸ ἐναντίον τῇ εἰρωνείᾳ. εἴρων γὰρ ὁ ἐπὶ τὸ ἧττον ἄγων καὶ μειῶν, ὅταν [illegible]. [illegible].

Ἀλαλὰ, ὁ θόρυβος καὶ ἡ ἀνελεύθερος φωνή. παρὰ τὴν ἄλην [illegible], ἄλη· καὶ διπλασιασμῷ ἀλάλη. ἐξ οὗ ἀλαλάζω, καὶ ἀλαλαγμὰ, καὶ ἀλάλαγμα. ὁ θόρυβος. [illegible] τὴν ἀλάλην, ἢ κατὰ στέρησιν τοῦ λαλεῖν. ἢ κατ' ἐπίτασιν, οἷον ὁ πολυλάλος ὄχλος. καὶ ἀλαλάζειν, τὸ ἐν πολέμῳ λέγειν. παρὰ τὸ λῶ τὸ λαλῶ· οὗ παράγωγον λαλάζω, καὶ διπλασιασμῷ λαλάζω, καὶ ἀλαλάζω.

Ἀλαλκεῖν. βοηθῆσαι, ἐπαμῦναι. ἔστι ῥῆμα ἀλκῶ· ὁ μέλλων, ἀλέξω· ἐξ οὗ ῥηματικὸν ὄνομα ἀλκὴ ἀλκὸς ἀλκή.
56 ἐκ τοῦ ἀλκῶ, ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἄλκον· ἡ μετοχὴ, ἀλκών· καὶ διπλασιασμῷ, ἀλαλκών· καὶ ἄλαλκον καὶ ἤλαλκον. ἀλλ' εἰ ἔστιν ἀπὸ βαρυτόνου θέματος, παραλήγεται ἄρα ὁ δεύτερος ἀόριστος ἀπαρεμφάτῳ [illegible]. ὤφειλε γὰρ συστέλλεσθαι. κάλλιον οὖν ἐστι λέγειν, ἀπὸ τοῦ ἀλκῶ περισπωμένου· καὶ διπλασιασμῷ, ἀλαλκῶ, ἀλαλκήσω, τὸ ἀπαρέμφατον, ἀλαλκεῖν· ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἤλαλκον.

Ἀλαλκομενηΐς, ἐπίθετον τῆς Ἀθηνᾶς παρ' Ὁμήρῳ· παρὰ δὲ τοῖς ἄλλοις, καὶ τῆς Ἥρας, καὶ Διός· (οἷον Ἀλαλκομενεὺς Ζεύς.) ἡ ἀπαλεξητικὴν προθυμίαν ἔχουσα· ἢ ἐν ἀλκῇ μένουσα. ἀλκὴ δὲ καὶ ἡ μάχη· καὶ ἀλκάζειν, τὸ μάχεσθαι· ἀλκομένη, καὶ ἀλαλκομενηΐς ἐν διπλασιασμῷ, ὡς ἀπαστηρὸς, καὶ [illegible], καὶ ἀπιτάλλειν. ἢ ἀπὸ Ἀλαλκομενέως τινὸς, ἱδρυσαμένου αὐτῆς ναόν· ὡς Θησεὺς, [illegible], καὶ Θησηΐς, καὶ Οἰνηΐς. Μεθόδιος ἡ ἀλαλκοῦσα τῷ μένει, ὅ ἐστι, τῇ δυνάμει βοηθοῦσα. ἢ ἡ ἐν Ἀλαλκομεναῖς πόλει τῆς Βοιωτίας τιμωμένη· ἔνθα καὶ Ἀλαλκομένιον, Ἀθηνᾶς ἱερόν. ἢ ἡ ἀπὸ Ἀλαλκομενείου τραφεῖσα Βοιωτοῦ.

Ἀλάλημαι] ἀλάλημαι ὡς εὐρυτελὴς αἰδὼς δῶ: — πεπλάνημαι. παρὰ τὴν ἄλην τὴν πλάνην γίνεται ῥῆμα ἀλῶ· παράγωγον ἄλημι· καὶ κατὰ μεταβολὴν τῆς συζυγίας, ἀλήμεις γίνεται τρίτης συζυγίας. καὶ διπλασιασμῷ ἀλάλημι· τὸ παθητικὸν ἀλάλημαι· καὶ ἀλαλησθαι. ὁμοίως δὲ καὶ ἡ μετοχὴ προπαροξύνεται· ὅτι οὐκ ἔστι παρακείμενος· εἰ γὰρ ἦν παρακείμενος, παρωξύνετο. οὕτω Ζηνόβιος· ὁ δὲ Ἡρακλείδης ἐν τῷ περὶ παθητικῶν λέγει, ἀπὸ τοῦ ἄλημι ὁ παθητικὸς παρακείμενος ἤλημαι· καὶ Ἀττικῶς ἀλήλημαι· ἔνθεν τὸ — ἀληλάμεθα περὶ κύκλον: — καὶ καθ' ὑπέρθεσιν ἀλάλημαι.

Ἀλαλήμενος] Ἰστέον ὅτι τὸ ἀλαλήμενος, καὶ ἀκαχήμενος, οὐκ εἰσὶ παρακείμενοι· ἐπεὶ ὤφειλον παροξύνεσθαι, ὡς τὸ πεποιημένος· ἀλλ' ἔστιν ἀλῶ ἄλημι, ἀκαχῶ ἀκάχημι, ἐνεστῶτες· ὁ παθητικὸς ἀκάχημαι καὶ ἀλάλημαι Αἰολικῶς· οἱ γὰρ Αἰολεῖς τὴν παραλήγουσαν οὐ συστέλλουσι. καὶ ἡ μετοχὴ, ἀλαλήμενος καὶ ἀκαχήμενος.

Ἀλαλύκτημαι] — οὐδέ μοι ἦτορ Ἔμπεδον, ἀλλ' ἀλαλύκτημαι: — τεθορύβημαι, ἀδημονῶ καὶ πεπλάνημαι. οἱ μὲν, παρακείμενον· οἱ δὲ, ἐνεστῶτα φασίν. ἔστιν οὖν ἀλύω, ἀφ' οὗ ἀλύκω, ὡς ἕλω ἕλκω, ἀφ' οὗ ἀλύσσω, ὡς ὀρύσσω καὶ ὄρυκτος ὀρύσσω ὀρυκτός. οὕτως ἀλύσσω ἀλυκτός, καὶ ὡς ἀνύστος [illegible]. οὕτως ἀλυκτὸς ἀλυκτῶ· οὗ ὁ παρακείμενος, ἠλύκτηκα· ὁ παθητικὸς ἠλύκτημαι· καὶ Ἀττικῷ διπλασιασμῷ, ἀλαλύκτημαι, [illegible] τοῦ η εἰς ἀλφα. [illegible] τῷ ποιητῇ. ποιεῖσθαι ἐπὶ τοῦ ῥήματος τούτου Ἀττικόν· ὡς τὸ ἀλαλῆσθαι. οὕτω δὲ ἐνεστὼς ἔστιν ἀλυκτῶ· οὗ παράγωγον εἰς μι, ἀλύκτημι· οὗ παθητικὸς αἰολικῶς, ἀλύκτημαι· ἐκεῖνοι γὰρ οὕτω ποιοῦσι καὶ νόημαι λέγουσι· καὶ ἐν διπλασιασμῷ, ἀλαλύκτημαι· ἐπεὶ ὁ ποιητὴς πολλοῖς Αἰολικοῖς χρῆται, καὶ μάλιστα ἀκαχήμενος καὶ ἀλαλήμενος. δύναται δὲ αὐτὸ καὶ ἀπὸ τοῦ θορυβεῖσθαι. παρὰ τὴν ἀλάλην γίνεται ἀλαλῶ, ἀφ' οὗ ἀλαλύσσω· ἀφ' οὗ ῥηματικὸν ὄνομα ἀλάλυκτος, καὶ ἀλαλυκτῶ· καὶ ἀλαλύκτημαι. Μεθόδιος.

Ἀλαπάτη. καὶ ἠλακάτη Ἰωνικῶς· παρὰ τὸ ἄγω ἄξω, 57
γίνεται ῥηματικὸν ὄνομα ἄκτος· καὶ τὸ θηλυκὸν, ἄκτη· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ἀλφα, ἀκάτη· καὶ πάλιν ὑπερτεθέντος τῆς ἀλ συλλαβῆς, ὥσπερ εἴωθε γίνεσθαι, ἀλακάτη. ἡ ἄγουσα τὸ ἔριον ἢ λίνον. οὕτως Ὠρίων.

Ἀλαὸς, ὁ τυφλός. ὁ ἐστερημένος τοῦ λάειν. ὅ ἐστι βλέπειν. Ὅμηρος Ὀδυσσείας τ. Ἀσπαίροντα λάων: — ἀντὶ τοῦ βλέπων. ἢ παρὰ τὸ ἀλῶ τὸ πλανῶ, ἀλαὸς, ὁ περιπλανώμενος. ἢ παρὰ τὸ ἀλάσσω, ὁ σημαίνει τὸ ἐλαττοῦσθαι, ὁ ἐλαττωθεὶς τοῖς ὀφθαλμοῖς. Μεθόδιος. Οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν εἶχε: — τουτέστιν, οὐδὲ τυφλὴν τὴν κατασκοπὴν εἶχε, τουτέστιν, οὐκ ἔλαθεν αὐτόν. καὶ ἀλαῶσαι τὸ τυφλῶσαι· παρὰ τὴν ἄλην τὴν πλάνην. οἱ γὰρ τυφλώττοντες ἀλῶνται.

Ἀλαπαδνὸς, ὁ ἀσθενὴς καὶ εὐπόρθητος· ἐκ τοῦ ἀλαπάζω.

Ἀλαπάζειν] λύπαθος, ἔστι βοτάνη κενωτικὴ τῆς γαστρός· παρὰ τὸ λα ἐπιτατικὸν, καὶ τὸ πάθος. καὶ Δημόκριτος τοὺς παρὰ τῶν κυνηγετῶν γινωσκομένους βόθρους. λαπάθους καλεῖ, διὰ τὸ κενοῦσθαι. πλεονασμῷ τοῦ α, ἀλαπάζω, τὸ πορθῶ, ἀπολλύω, κενώσω. ἀλαπάξαι δὲ κυρίως τὸ κενῶσαι. καὶ παρὰ τὸ ἀλαπάζω, ἀλαπαδνὸς ὁ ἀσθενής. [illegible].

Ἀλάστωρ, ὁ ἀμαρτωλός. ἢ ὁ φονεύς. ἢ ὁ ἐξελαύνων τοὺς φόνους Ζεύς. κατὰ δὲ Χρύσιππον τὸν φιλόσοφον, ἐπὶ τοῦ ἁμαρτωλοῦ καὶ φονικοῦ, ἀπὸ τῆς ἐλάσεως. ὁ ἄξιος τοῦ ἐλαύνεσθαι διὰ φόνον· ἢ ἀπὸ τοῦ ἀλᾶσθαι τὸ πλανᾶσθαι. ἢ ὁ ἄλαστα δρῶν. κατὰ δὲ Ἀπολλόδωρον, ἀπὸ τοῦ ἀλιτεῖν, ὅ ἐστιν ἁμαρτάνειν ἀδικεῖν. μήποτε δὲ ἐστιν ὁ διὰ μέγεθος τῶν πεπραγμένων αὐτῷ, λήθῃ μὴ καλυψόμενος· ἢ ὁ τοιαῦτα τολμήσας πράττειν, ἃ μὴ ἔστιν ἐπιλαθέσθαι. ἐπὶ δὲ τοῦ Διὸς, οἷον ἀλάστωρ Ζεὺς, ἀπὸ τοῦ τοῖς τὰ ἄλαστα πάσχουσιν ἐπαμύνειν· ἢ ὁ τὰ ἄλαστα (τουτέστι τὰ χαλεπὰ) ποιῶν. Μένανδρος, Ὁ δ' ἀλάστωρ ἐγὼ καὶ χαλεπὸς ἄνθρωπος — καὶ δαιμόνιον ἀλαστόρων. οὕτως εὗρον εἰς τὸ λεξικὸν τὸ ῥητορικόν. συμφωνεῖ δὲ αὐτοῖς καὶ Μεθόδιος εἴς τινα.

Ἀλαστὸς λέγεται, ὁ μέθης ἄξια ποιῶν, διὰ τὴν κακοπραξίαν. γίνεται ἀπὸ τοῦ ἀλαστῶ, ὡς ἀπιστῶ ἄπιστος· ὁ δὲ Φιλόξενος λέγει· ἔστι ῥῆμα ἀλῶ τὸ πλανῶ· γίνεται παράγωγον ἀλάζω, ὡς ἀκμῶ ἀκμάζω. σκεδῶ σκεδάζω. ἐκ τούτου ἀλαστὸς, ὡς σκευάζω σκευαστός· καὶ ἐξ αὐτοῦ ῥῆμα ἀλαστῶ· σημαίνει τὸ χαλεπαίνω. οἱ γὰρ πλανώμενοι χαλεπαίνουσιν. οὕτως Ὠρίων.

Ἀλαστήσας, σχετλιάσας, δυσανασχετήσας· ἢ παρὰ τὸ λάζω τὸ λαμβάνω, ὁ οὐκ ἄν τις θέλοι λαβεῖν.

Ἄλαστος] πένθος ἄλαστον· καὶ ἄλαστα τὰ κακὰ, ἀνεπίληστα τινὰ ὄντα, τουτέστι φρικτά. Ὠρίων. ἢ ἄπληστα, δεινὰ, μικρὰ, ἢ μνημονικά.

Ἄλαξ. τὰ Ποντικὰ κέρατα. καὶ τὸν αὐλὸν τοῦ δόρατος κατεαγότα. οἱ δὲ καὶ ἀκρεμόνας [illegible]. ὅθεν εἰς τὰ δόρατα αἱ ῥάβδοι.

Ἀλαίνω] ἀπὸ τοῦ ἀλῶ παράγωγον ἀλαίνω, ὡς δρῶ δραίνω. σημαίνει ἐξεστηκέναι, μαίνεσθαι· οἱ δὲ, ὀρύσσειν.

58 Ἀλαιθερὲς, χλιερόν· οἱ δὲ, ἡλιοθερές.

Ἀλάομαι, ἀλῶμαι· καὶ τὸ ἀπαρέμφατον ἀλᾶσθαι.

Ἀλαστάνομαι, ἀγανακτῶ καὶ δυςπαθῶ.

Ἀλαῖος, ὁ Ἀπόλλων. Φιλοκτήτης γὰρ, παραγενόμενος εἰς Ἰταλίαν, ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος ἱδρύσατο Ἀπόλλωνος Ἀλαίου ἱερόν· ἐν ᾧ καὶ τὸ τόξον ἀπέθετο.

Ἄλγος, ἡ λύπη· παρὰ τὸ ἀλέγω τὸ φροντίζω· ὃ περὶ πολλοῦ ποιούμεθα καὶ φροντίζομεν. τὰ γὰρ πολυπαθῆ, φροντίδος ἄξια. ἢ ἃ μὴ λέγει τὶς καὶ ὀνομάζει.

Ἄλγεα, πήματα.

Ἄλγησις, ἀλγηδών. καὶ ἀλγεῖς, ἀῤῥωστεῖς.

Ἀλδαίνειν, τὸ αὔξειν. παρὰ τὸ ἄλλεσθαι τὸ πηδᾷν κατὰ τὴν αὔξησιν.

Ἀλδήσκω· καὶ ἀλδήσκοντος ληΐου, αὐξάνοντος· καὶ ἀναλδήσκοντες ὑπὲρ χθονός, ἀντὶ τοῦ ἀναδιδόμενοι, αὐξόμενοι. παρὰ τὸ ἀλῶ ἀλήσω ἀλήσκω· καὶ πλεονασμῷ τοῦ δέλτα, ἀλδήσκω, κατὰ μεταφοράν. τὸ γὰρ ἀληλεσμένον οὐκ αὐξάνει. ἢ παρὰ τὸ ἄλλεσθαι, βλαστάνειν καὶ ἁδρύνεσθαι.

Ἀλδήμιος, ἢ Ἄλδος, ὁ Ζεύς· ὃς ἐν Γάζῃ τῆς Συρίας τιμᾶται· παρὰ τὸ ἀλδαίνω, τὸ αὐξάνω· ὁ ἐπὶ τῆς αὐξήσεως τῶν καρπῶν. Μεθόδιος.

Ἀλέα, ἡ θερμασία· ἀλεὰ, λέγεται ὁ τόπος, ὁ ὑπὸ τοῦ ἡλίου θερμαινόμενος· παρὰ τὸν ἥλιον· (ἄλιος γὰρ ὁ ἥλιος λέγεται) μεταφορικῶς δὲ καὶ πάντα τόπον θέρμην ἔχοντα.

Ἀλεείνω, τὸ ἐκφεύγω καὶ ἐκκλίνω, οἱονεὶ εἰς τὴν θερμασίαν ἐκ τοῦ ψύχους ἀποφεύγω· [ὡς] φαείνω. τὰ διὰ τοῦ εινω ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφονται, πλὴν τοῦ ὠδίνω, ὀρίνω· καὶ ἕως τοῦ παρατατικοῦ κλίνεται.

Ἀλεείνω, τὸ πλανῶμαι· παρὰ τὴν ἄλην τὴν πλάνην. καὶ ἀλεαινόμενοι, θερμαινόμενοι. τὰ διὰ τοῦ εινω ῥήματα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς διὰ τῆς ει διφθόγγου γραφόμενα, ἄχρι τοῦ παρατατικοῦ κλίνονται. πρόςκειται, διὰ τῆς ει διφθόγγου, διὰ τὸ ὀρίνω, ὠδίνω. ταῦτα γὰρ ἔχει μέλλοντα.

Ἀλέσθαι, ἐκκλῖναι, ἀναχωρῆσαι· κυρίως δὲ τὸ ἀπὸ πυρὸς ἐκφυγεῖν· ἀλέα γὰρ ἡ θέρμη τοῦ πυρὸς, δαλέα τὶς οὖσα, ἀπὸ τοῦ δαίω τὸ καίω. λέγεται καὶ ἡ εὐδία, καὶ ἡ βοήθεια.

Ἀλεωρά. σημαίνει δὲ τὸ φυλάξασθαι· καὶ ἀλεωρὰ, ἀνάπαυσις, βοήθεια.

Ἀλέγω, παρὰ τὸ λέγω τὸ φροντίζω, ἀφ' οὗ καὶ λόγος ἡ φροντίς. Μένανδρος, Οὐδὲ λόγον ὑμῶν οὐδ' ἐπιστροφὴν ἔχω: — καὶ ἀλέγω μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α. καὶ οὐκ ἀλέγω· καὶ Οὐκαλέγων, ὄνομα κύριον. ἀλέγω, παράγωγον ἀλεγίζω, ἀλεγύνω· — δαῖτα δ' ἀλέγυνον: — Μεθόδιος. — σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω. σημαίνει τὸ κήδεσθαι· ἀλεγύνει δὲ, τὸ αὔξεται.

Ἀλεγεινῆς, ἀλγεινῆς, χαλεπῆς. οὐκ ἀπὸ τοῦ ἀλέγω ἀλεγεινὸς, οὐδὲ ἀπὸ τοῦ ἐλεῶ ἐλεεινός· ἐπειδὴ ὤφειλε γράφεσθαι διὰ τοῦ ι· τὰ γὰρ εἰς νος ὀξύτονα, μὴ ὄντα παρώνυμα, διὰ τοῦ ἰῶτα γράφονται· οἷον τάχα ταχινός. πύκα πυκινός. ἀληθὲς ἀληθινός. χθὲς χθεσινός· ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἄλγος ἀλγεινὸς, καὶ ἀλεγεινός· ἔλεος, ἐλεεινὸς, πλεονασμῷ τοῦ ε. καὶ γράφεται διὰ διφθόγγου, ὡς παρώνυμον.

59 Ἀλεγεινοί, ἀντὶ τοῦ δυςχείρωτοι· Οἱ δ' ἀλεγεινοὶ ἄνδρες: — ἐπὶ τῶν Ἀχιλλέως ἵππων, Ἰλιάδος κ, ἀλγεῖν παρέξοντες· ἢ πρὸς τὸ κτήσασθαι ἀδύνατοι.

Ἄλεν] Οἱ δή τοι εἰς ἄστυ ἄλεν: — ψιλοῦται, εἴτε ἐπὶ τοῦ ἐγκλίνειν τίθεται, ὥς φησιν ὁ Ἀσκαλωνίτης· εἴτε ἐπὶ τοῦ συστραφῆναι· ᾧ καὶ μᾶλλον συγκατατίθεμαι. ἔστι δὲ δεύτερος ἀόριστος. ἀλῶ τὸ πλανῶ ψιλοῦται· ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἦλον· τὸ δεύτερον, ἦλες· τὸ τρίτον, ἦλε· τὸ πρῶτον τῶν πληθυντικῶν, ἄλομεν· καὶ κατὰ συγκοπὴν, ἄλεν· καὶ ἡ μετοχὴ, ἀλεὶς (ὡς φανείς) ἀλέντος· τὸ ὑποτακτικὸν, ἐὰν ἀλῶμαι, ἐὰν ἀλῆται. συστολὴ οὖν ἐγένετο, καὶ μεταβολὴ τοῦ τόνου.

Ἄλλεται] εἰς ἵππους ἄλλεται· ἀθροισθεὶς, ἢ πηδήσας, ἢ φυλαχθείς.

Ἀλεξῶ, κυρίως τὸ τῇ γυναικὶ βοηθῆσαι· παρὰ τὴν ἄλοχον· καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὸ ὁπωσδήποτε. ἢ ἀπὸ τοῦ ἀλκῶ ἀλξῶ· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε, ἀλέξω· ὅπερ εἰς ἐνεστῶτα ἀναχθὲν, βαρύνεται ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν. Μεθόδιος. παρὰ τὸ ἀλέγω ἀλέξω· ὁ μέλλων εἰς ἐνεστῶτα, καὶ περισπᾶται.

Ἀλέξανδρος, παρὰ τὸ ἐπαλεξεῖν τῇ πατρίδι τοῖς πολεμίοις· ἢ παρὰ τὸ ἄλεξιν εἶναι ἀνδρῶν, ἤγουν βοήθειαν. ἀλέξω γὰρ τὸ ἀμύνω.

Ἀλεκτορὶς, ἡ ὄρνις· καὶ ἡ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τρεφομένη θρίξ. καὶ ἀλεκτρυόνα ἔλεγον τὴν θήλειαν ὄρνιν· καὶ τὸν λόφον τῆς περικεφαλαίας· Πέρσαι δὲ καὶ τοὺς κόρυμβας.

Ἀλέκτορος, ἀγύνης.

Ἀλεξητήριον] ἐκ τοῦ ἀλεξῶ ἀλεξήσω, καὶ τοῦ ἰῶ ἰάσω, ἀλεξιατήριον· καὶ συγκοπῇ ἀλεξητήριον. ἢ ἀπὸ τοῦ ἠλέξηται παθητικοῦ παρακειμένου, γίνεται ἀλεξητὴρ, καὶ ἀλεξητήριον. τὸ ξη, γράφεται διὰ τοῦ η.

Ἀλεξιάρη] Ἡσίοδος, Νειὸς ἀλεξιάρη, παίδων εὐκηλήτειρα: — ἀπαλέξουσα καὶ ἀπείργουσα τὴν ἀρὴν, τουτέστι τὴν ἐκ τοῦ λιμοῦ βλάβην, καὶ τοὺς παῖδας ἥδουσα καὶ θάλλουσα, εὔκηλος, ἡσυχάστρια. ἢ ἀνανεουμένη γῆ.

Ἀλεξίκακος, ἡ ἀποτρεπτικὴ τῶν κακῶν· ἀπὸ τοῦ ἀλέξω, καὶ τοῦ κακόν· καὶ τροπῇ τοῦ ω εἰς ι. τὰ γὰρ ἀπὸ ἐνεστώτων ἢ μελλόντων ἐνεργητικῶν γινόμενα ὀνόματα ἐν συνθέσει τρέπουσι τὸ ω εἰς ι· οἷον, ἄρχω, ἀρχιστράτηγος· αὔξω, αὐξίφωτος· λύσω, λυσίμαχος. οὕτω καὶ ἀλέξω, ἀλεξίκακος.

Ἀλεὸς, ὁ ἥρως, ὁ πατὴρ Αὔγης, παρὰ τὸ ἀλῶ παράγωγον ἀλεύω· καὶ ὥσπερ παρὰ τὸ λοχεύω Λοχεὸς, καὶ κελεύω Κελεὸς, σαρεύω Σαρεὸς, οὕτως ἀλεύω Ἀλεός. Μεθόδιος. ἄλεος δὲ, ὁ μάταιος· καὶ ἀλεόφρων, ὁ παράφρων· ἢ ὁ θερμὸς καὶ ἐνεός.

Ἄλες, ἀλέες. ἔστιν ἀολλέες· σημαίνει τὸ ὁμοῦ· καὶ κράσει τοῦ α ο εἰς α μακρόν· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ἑνὸς λ, ἀλέες, καὶ ἄλες· ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν Λοχιάμβοις, Ἐς τὸ πρὸς τείχευς ἱερὸν ἀλέες δεῦτε — ἀντὶ τοῦ, εἰς τὸ πρὸς τοῦ τείχους ἱερὸν ὁμοῦ δεῦτε. οὕτως ὁ Χοιροβοσκός.

Ἀλεσούριος, εἶδος ἰχθύος θαλασσίου· ὃν τινες κατ' εὐφημισμὸν, καλλιώνυμον καλοῦσιν. ἔστι δὲ τὸ λεγόμενον θαλάσσιον αἰδοῖον, ἀλὸς οὐρὰ, ἁλοσούριόν τι ὄν. οὐρὰν γὰρ καὶ τὸ αἰδοῖον εἰώθαμεν καλεῖν. Μεθόδιος. ἔνιοι κόγχον κογχυλίου.

Ἀλετρίβανον, ὁ τριβεὺς, παρὰ τὸ τρίβειν τοὺς ἅλας. ἀλοτρίβανον οὖν, καὶ ἀλετρίβανον κατὰ τροπήν· ὡς 60 κελαινοφὴς, καὶ κελαινεφὴς, ἀπὸ τοῦ κελαινὸν καὶ τοῦ φῶς· οὐ γὰρ ἀπὸ τοῦ νέφος.

Ἀλετρεύουσα, ἀλήθουσα· Ὀρφναίης ἐνὶ χαλκὸν ἀλετρεύουσα καλιῆς: — ὅτι τὴν Ἀντιόπην ὁ Νυκτεὺς βασιλεὺς Θηβῶν, θυγατέρα αὐτοῦ οὖσαν, ἐποίησε χαλκᾶς ἀλήθειν κριθάς.

Ἀλευάδα, εἴρηται ὡς τὸ Φεύδα. οἱ γὰρ Δωριεῖς τὴν γῆν, δᾶν λέγουσι, καὶ δίαν, ὡς καὶ τὸν γνόφον δνόφον. Φεῦδα οὖν φεῦ γῆ. οὕτως οὖν καὶ τὸ ἀλευάδα, Ἀλέου δᾶ, τοῦ δᾶ ἀντὶ τοῦ γῆ κειμένου.

Ἀλεύω, φεύγω. παρὰ τὴν ἀλέαν τὴν θέρμην, ἀλεῶ, καὶ ἀλεύω, κυρίως τὸ ἀπὸ τοῦ ψύχους εἰς θερμασίαν ἀποφεύγω· μεταφορικῶς δὲ, καὶ τὸ ἁπλῶς ἐκκλίνω ἀπὸ τοῦδε εἰς τόδε. καὶ Ἡσίοδος ἐν ἔργοις καὶ ἡμέραις, — δεινὴν δὲ βροτῶν ὑπαλεύεο φήμην: — καὶ ἔστι σχήματος συνθέτου. ζήτει εἰς τὸ σεύω. ἀλεύας, μετοχή. τὸ δὲ ἀλεύω, παρὰ τὸ ἀλῶ. οἱ γὰρ φεύγοντες πλανῶνται.

Ἀλεύατο ἀντὶ τοῦ ἐφυλάξατο. — ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν — καὶ, ἀλεύατο πουλὺν ὅμιλον: — εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ χεύω χεύατο· καὶ τροπῇ τοῦ χ εἰς λ, καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἀλεύατο.

* Ἀλευρόμαντις, ὁ Ἀπόλλων· διὰ τὸ καὶ ἐν ἀλεύροις μαντεύεσθαι.

Ἀλευρότησις] σήθω σήσω, καὶ σῆσις· καὶ τροπῇ τοῦ σ εἰς τ, τῆσις· καὶ πλεονασμῷ τοῦ τ μετὰ τοῦ ἄλευρον, γίνεται ἀλευρότησις, τηλία, εἰς ἣν τὸ ἄλευρον σήθουσιν, τὸ κόσκινον. οὕτω Φίλων.

Ἀλέκτωρ, τὸ ζῶον τὸ κατοικίδιον· παρὰ τὸ λέγω τὸ κοιμῶμαι· οἷον, Τῷ δ' ἄρα παρκατέλεκτο γυνή: — καὶ ὄνομα ῥηματικὸν, λέκτωρ, καὶ ἀλέκτωρ, ὁ ἐλάχιστα κοιμώμενος. ἢ ὁ ἀπὸ τῶν λέκτρων, τουτέστι τῶν κοιτῶν, ἡμᾶς διεγείρων. καὶ ὁ ἥλιος δὲ ἀλέκτωρ λέγεται· ἀκάματον γὰρ αὐτὸν λέγει Ὅμηρος· ἐπεὶ ἀγρύπνως τὸν συνήθη δρόμον ἐκτελεῖ· ἢ ἑλίκτωρ τὶς ὢν, παρὰ τὴν ἑλικοειδῆ αὐτοῦ κίνησιν. ζήτει εἰς τὸ ἠλέκτωρ.

Ἀλέρα, καὶ Ἐλάρα· Ἐλάρας γενεά. οὕτω παρὰ Σιμωνίδῃ· Ἀλέρα δὲ, παρὰ Πινδάρῳ, οἷον Ἀλέρας υἱόν: — ὅτι δὲ τὸ πρῶτον ἐστὶν ἀληθὲς, πίστις τούτου ἐκ τοῦ παρ' Ἡσιόδῳ μετὰ προσθήκης τοῦ ι λέγεσθαι τὸ πατρωνυμικόν· Εἰλαριάδην γὰρ φησὶ Τιτυόν. καθ' ὑπέρθεσιν ἄρα τὸ Ἀλέρα γέγονεν. οὕτως Ἡρωδιανός.

Ἀλεωρὴ, ἡ φυλακὴ καὶ ἡ φυγή. καὶ ἡ μὲν φυλακὴ, παρὰ τὴν ἀλέαν τὴν θέρμην, καὶ τὸ ὡρεῖν τὸ φυλάττειν· ἡ δὲ φυγὴ παρὰ τὸ ἀλέασθαι ἀπαραφυλάκτως. ἐκ τοῦ ἀλέω οὖν, ἀλεωρή· καὶ ἀλεόμεθα, ἐκφεύγομεν, ἐκκλίνομεν.

Ἀλειπὴς, πηγὴ ἐν Ἐφέσῳ, οὕτω καλουμένη· παρὰ τὸ μηδέποτε ἐπιλείπειν θέρους, ἢ πλεονάζειν χειμῶνος. οὕτω Μεθόδιος.

Ἄλειφα, σημαίνει τὸ ἄλειμμα. ἀπὸ τοῦ ἀλείφω ἄλειφαρ· καὶ κατὰ ἀποκοπὴν, ἄλειφα. κλίνεται ἀλείφατος· καὶ κλίνεται ἀπὸ τοῦ ἀπαθοῦς τοῦ ἄλειφαρ, ἢ ἄλειφας, οὐκ ἀπὸ τοῦ ἄλειφα, ὥς τινες. τὸ γὰρ κάρα, λίπα, ὖθα, ἄλειφα, οὐ κλίνονται. ὅθεν τὸ γάλακτος, ἀπὸ τοῦ γάλακξ κεκλίσθαι φασίν. ἠναγκάσθη δὲ ἡ εὐθεῖα. διὰ τοῦτο γέγονεν ἀποβολὴ τοῦ ξ. οὐδὲν γὰρ οὐδέτερον εἰς ξ λήγει.

Ἀλείπτης] ἀπὸ τοῦ ἀλείφω, ἤλειπται, ἀλείπτης, διὰ τῆς
51 ει διφθόγγου. ὅσα γὰρ ὀνόματα ἐκ τοῦ ἀλείφω γίνεται, εἰ μὲν διὰ τοῦ πτ ἐκφέρεται, φυλάττει τὴν ει δίφθογγον, ἀλείπτω, ἀλείπτης, ἄλειπτον φάρμακον· ἀνήλειπτος, ὁ μὴ ἀλειφθείς· εἰ δὲ διὰ τοῦ φ ἐκφέρεται, σύνθετα ὄντα, οὐ φυλάττει τὴν δίφθογγον, ἀλλὰ διὰ τοῦ ι γράφονται· οἷον, ὑπηλιφής. ἀνυπηλιφής· σημαίνει δὲ τὴν ναῦν τὴν μὴ ἀλειφθεῖσαν πίσσῃ. πρόσκειται σύνθετα· διὰ τὸ ἄλειφα. ἄλειμμα. οὐκ ἔστι γὰρ σύνθετον, ἀλλ' ἁπλοῦν, ἀπὸ τοῦ ἀλείφω ἄλειμμα. δεῖ γινώσκειν, ὅτι γέγραπται Διφίλῳ τῷ κωμικῷ δρᾶμα· ἐπιγέγραπται Ἀλείπτρια. τὸ δὲ ἀλείπτης, ἀρσενικῶς ἀπηγόρευται· ἀντὶ δὲ τοῦ ἀλείπτης, παιδοτρίβης εἴωθε λέγεσθαι. ἐκ δὲ τοῦ ἀλείπτης, φιλαλειπτῶ· οἷον, Ὡς οὐκ ἔστι πίστις ἐν ἀνδρὶ φιλαλειπτοῦντι, καὶ περὶ τὰς παλαίστρας ἔχοντι, καὶ πολυπραγμονοῦντι ὅ τι ἕκαστον τῶν μειρακίων.

Ἄλεισον, λέγεται ἀρσενικῶς· οἷον, Γλαυκὸς τὸν ἄλεισον καὶ τὰ γράμματα, Ἀριστοφάνης. ἔστι δὲ εἶδος ποτηρίου· ἐτυμολογεῖται δὲ διαφόρως. οἱ μὲν γὰρ λέγουσι παρὰ τὸ ἄλις· ἐξ οὗ ἔστι πιεῖν δαψιλῶς καὶ ἀθρόως. οὐκ ἀκριβῶς δὲ λέγεται· πρῶτον μὲν, ὅτι ἀντίκειται αὐτῷ ἡ γραφή· τὸ γὰρ ἄλεισον, διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται· εἰ δὲ ἦν ἀπὸ τοῦ ἄλις, ὤφειλε διὰ τοῦ ι γράφεσθαι. δεύτερον δὲ, ὅτι τὸ ἄλεισον ψιλοῦται, τὸ δὲ ἅλις δασύνεται. εἰ δὲ ἦν ἀπὸ τοῦ ἅλις, ὤφειλε δασύνεσθαι. τὸ γὰρ ἁπανταχοῦ, ἐκ τοῦ ἅπας παραχθὲν, τὴν δασεῖαν τοῦ ἅπας ἐφύλαξεν. ἄλλοι δὲ λέγουσι, τὸ ἅλες ἐστὶ τὸ σημαῖνον τὸ ἀθρόον. οἷον πλατύ· ἐξ οὗ ἐστιν ἀθρόως πιεῖν. τούτοις γὰρ ὁ χρόνος ἀντίκειται. τὸ μὲν γὰρ ἅλες, μακρὸν ἔχει τὸ α· τὸ δὲ ἄλεισον, βραχύ. εἰ δὲ ἦν ἀπὸ τοῦ ἅλες, ὤφειλε τὸν μακρὸν αὐτοῦ ἔχειν. κρεῖττον οὖν λέγει Ἀπολλώνιος ὁ τοῦ Ἀρχιβίου, ὅτι παρὰ τὸ λεῖον γέγονεν ἄλειον· καὶ ἐπενθέσει τοῦ σ, ἄλεισον, τοῦ α ἐπιτατικοῦ ἢ στερητικοῦ, τουτέστι τὸ μὴ δι' ὁμαλοῦ, ἀλλὰ περιφερές· παρὰ τὸ εὖ λεῖον. καὶ εὐλόγως ψιλοῦται. τὸ γὰρ α, ἢ στερητικὸν ἢ ἐπιτατικὸν ὄν, ψιλοῦται. οὕτως ὁ Χοιροβοσκός.

Ἀλείσιον, τόπος οὕτω καλούμενος, ὡς λέγει ὁ Χοιροβοσκός. ἀπὸ τοῦ ἀλῶ ἀλέσω ἀλείσιον· Πέτρης τ' Ὠλενίης καὶ Ἀλεισίου, ἔνθα κολώνη κέκληται: — ὅπου ἡ κολώνη παράκειται.

Ἀλείτης, σημαίνει τὸν ἁμαρτωλὸν καὶ ἄδικον, διὰ τῆς ει διφθόγγου. ὡς ἐνταῦθα, — Φάτο γὰρ τίσασθαι ἀλείτην: — καὶ λέγει ὁ Χοιροβοσκὸς εἰς τὴν ὀρθογραφίαν αὐτοῦ, ὅτι ἀνεφάνη τὸ ο ἐν τῷ ἀλοίτης, ὅπερ σημαίνει καὶ αὐτὸ τὸν ἁμαρτωλὸν, καὶ διὰ τοῦτο διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται. τὰ γὰρ ἔχοντα τὸ ο ἀναφαινόμενον, ἔχουσα τὸ ε ἐγκείμενον· οἷον σπείρω σπορά, ἀλείφω ἀλοιφή. οὕτως οὖν καὶ ἀλείτης, ἀλοίτης. τοῦτο δὲ παρὰ τὸ ἀλῶ τὸ πλανῶ, ἢ ὀλοθρεύω.

Ἀλήτης, ὁ Ἡρακλέους ἀπόγονος. ὁ τῆς Κορίνθου βασιλεὺς, υἱὸς δὲ Ἱππότου· ἀφ' οὗ καὶ οἱ Κορίνθιοι Ἀλητίδαι. εἴρηται ὅτι ὁ Ἱππότης διὰ τὸν Κάρνιδος θάνατον, ὑπὸ τῶν Ἡρακλειδῶν ἐκβληθεὶς, καὶ λῃστεύων, ἔσχεν αὐτόν. σημαίνει δὲ καὶ τὸν πλανήτην. καὶ δεῖ γινώσκειν, ὅτι ὥσπερ τὸ κομήτης καὶ πεδήτης καὶ πλανήτης, οὐ ῥηματικὰ, ἀλλὰ παρώνυμα ἀπὸ τοῦ πέδη καὶ πλάνη καὶ κόμη· οὕτω καὶ παρὰ τὸ ἄλη, ὃ σημαίνει τὴν πλάνην, γίνεται ἀλήτης. οὕτω Φιλόξενος εἰς τὸ ῥηματικὸν 62
αὐτοῦ. ἀλίτης διὰ τοῦ ι γραφόμενον, εὗρον ἐγὼ σημαῖνον τὸν ἁμαρτωλὸν, ἀπὸ τοῦ μὴ ἔχειν λιτὴν, ὅ ἐστι δέησιν.

Ἀλῆτις] τινὲς τὴν Ἠριγόνην τὴν Ἰκαρίου θυγατέρα· ὅτι πανταχοῦ ζητοῦσα τὸν πατέρα ἠλᾶτο· οἱ δὲ, Αἰγίσθου καὶ Κλυταιμνήστρας φασίν· οἱ δὲ, τὴν τοῦ Μαλεώτου τοῦ Τυῤῥηνίου θυγατέρα· οἱ δὲ, τὴν Μήδειαν, ὅτι μετὰ τὸν φόνον τῶν παίδων, πρὸς Αἰγέα κατέφυγεν ἀλητεύσασα. οἱ δὲ, τὴν Περσεφόνην· διότι τοὺς πυροὺς ἀλοῦντες, πέμματα τινὰ προσέφερον αὐτῇ. οὕτω Μεθόδιος.

Ἄλη] ἔστι πλάνη. ἀποβολῇ τῶν δύο συμφώνων, γίνεται ἄνη· καὶ τροπῇ, ἄλη. ἢ παρὰ τὴν ἅλα, ὃ σημαίνει τὴν θάλασσαν. κυρίως γὰρ ἄλη, ἡ ἐν θαλάσσῃ πλάνη.

Ἀλητεύω] ἀλητῶ τὸ πλανῶ, ἀπὸ τῆς ἄλης τῆς πλάνης· καὶ ἀπὸ τούτου ἀλητῶ ἀλητεύω τὸ πλανῶμαι.

Ἀλείατα, τὰ ἐκ πυροῦ ἀληλεσμένα ἄλευρα· συγκοπῇ ἄλειτα. ἢ ἑφθὸν ἄλευρον. λέγεται καὶ ἄλητον.

Ἀλήϊος] Οὔ κεν ἀλήϊος ἀνὴρ, Ἰλιάδος ι, πένης, ἄπορος· ἤτοι ἀπὸ τοῦ μὴ ἔχειν λήϊον, ἤγουν σιτοφόρον χωρίον· ἢ ἀπὸ τοῦ μὴ ἔχειν λείαν, ἤγουν ἀγέλας τῶν προβάτων.

Ἀλήϊον] Ἤτοι ὁ καππεδίον τὸ Ἀλήϊον οἶος ἀλᾶτο: — ὅτι παρετυμολογεῖται τὸ Ἀλήϊον ἀπὸ τῆς γενομένης ἐν αὐτῷ τοῦ Βελλεροφόντου πλάνης. λέγεται γὰρ ἐπαρθέντα τὸν Βελλεροφόντην ἐφ᾽ οἷς ἔπραξεν, ἐθελῆσαι μετὰ τοῦ Πηγάσου τὸν οὐρανὸν κατοπτεῦσαι· τὸν δὲ Δία μηνίσαντα, οἶστρον ἐμβαλεῖν τῷ Πηγάσῳ· ὅθεν ἐκπεσεῖν μὲν τὸν Βελλεροφόντην, καὶ κατενεχθῆναι εἰς τὸ τῆς Λυκίας πεδίον· ἀλᾶσθαι δὲ κατὰ τοῦτο πηρωθέντα· τὸν δὲ ἵππον λαβεῖν τὴν Ἠῶ δεηθεῖσαν τοῦ Διὸς δῶρον, πρὸς τὸ ἀκόπως περιϊέναι τὰς τοῦ κόσμου περιόδους. Ἰστέον δὲ ὅτι οἱ μὲν ἐψίλωσαν αὐτὸ, ἀπὸ τῆς ἄλης τοῦ Βελλεροφόντου· οἱ δὲ, ἐδάσυναν, ἀπὸ τοῦ τοὺς ἅλας ἐκεῖ πήγνυσθαι. βέλτιον τὸ πρῶτον.

Ἀλησιὰς, ἡ Ἀφροδίτη, διὰ τὸ περὶ πᾶν ζῶον ἀλᾶσθαι τὴν θεὸν, πολλῶν ἐρασθεῖσαν καὶ πλανωμένην. πιθανώτερον δὲ τὸ, ἐν Κολοφῶνι ἐπὶ τοῦ Ἄλεντος ἱδρυμένη ποταμοῦ.

Ἀλήσια, κατὰ στέρησιν τοῦ α, ἀπὸ τοῦ ληΐζεσθαι. οὕτω Μεθόδιος. λέγεται δὲ παροξυτόνως ἡ ἀσυλία.

Ἄληκτον, ἀκατάπαυστον. παρὰ τὸ λήγω τὸ παύω, λέληκται ληκτὸς, καὶ ἄληκτος, ὁ ἀκατάπαυστος καὶ πολύς. ἐξ οὗ καὶ τὸ, Ἄληκτον ὑμνεῖ τὸν κενούμενον λόγον: — ἔστι δὲ ἐπίῤῥημα μεσότητος, ἀντὶ τοῦ ἀλήκτως· μετάγεται γὰρ ἀπὸ τοῦ ὀνόματος εἰς ἐπίῤῥημα. κανὼν δέ ἐστιν ὁ λέγων, ὅτι τὰ ἀπὸ ὀνομάτων εἰς ἐπιῤῥηματικὴν σύνταξιν μεταγόμενα, καὶ τὴν αὐτὴν γραφὴν ταῖς πτώσεσιν ἔχει.

Ἀληθὲς, τὸ μὴ λήθῃ ὑποπίπτον τοῦ δικαίου· τὸ ἐναντίον τῷ ψεύδει· ἄληθες δὲ, τὸ κατ᾽ ἐπερώτησιν λεγόμενον.

Ἀλήθω, τὸ ἐπὶ τῆς μύλης σῖτον ἢ κριθὴν ἀλευροποιεῖν. ἀπὸ τοῦ ἀλῶ ἀλήθω, ὡς πρῶ πρήθω, νῶ νήθω, κνῶ κνήθω. ἀλήθω τὸ αὐτὸ σημαῖνον τῷ πρωτοτύπῳ.

Ἀλήμεναι] Πάντας ἐπὶ πρύμνῃσι ἀλήμεναι: — ἀθροι-
63 σθῆναι, συστραφῆναι. ὥσπερ παρὰ τὸ βῆναι βήμεναι, οὕτω καὶ παρὰ τὸ ἀλῆναι ἀλήμεναι. ψιλοῦται.

Ἄλθαινος, ποταμὸς Ἰταλίας· ὅν φασιν ὀνομασθῆναι, διὰ τὸ ἀλθαίνειν τὰ τραύματα τῶν ἐν αὐτῷ λουομένων.

Ἀλθαίνω, τὸ θεραπεύω. παρὰ τὸ ἄλθω ἀλθαίνω. ἢ παρὰ τὸ ἀλδαίνω. τὸ δὲ ἄλθω τὸ θεραπεύω, ἐκ τοῦ ἄλδω τὸ αὐξάνω. τὸ γὰρ ὑγιὲς αὔξει.

Ἄλθετο, ἐπὶ τοῦ ὑγιασθῆναι· παρὰ τὸ ἄλδειν, ὅ ἐστιν αὔξειν, αὐξάνειν· τὸ γὰρ ὑγιὲς αὔξεται. καὶ ἄλθος, φάρμακον.

Ἀλθαιᾶτις, ῥίζα τις.

Ἁλιβδύειν, τὸ καταδύειν εἰς θάλασσαν· μεταφορικῶς δὲ τὸ κρύπτειν καὶ ἀφανίζειν· παρὰ τὴν ἅλα καὶ τὸ βδύειν, Αἰολικῷ πλεονασμῷ τοῦ β, ὡς σίδη σίβδη, ἁλιδύειν ἁλιβδύειν. Λυκόφρων. Ἐρυτῆς ἁλιβδύσασα λυγαίας δέμας.

Ἄλιας] ἔστιν ἅλις, καὶ πλεονασμῷ τοῦ α, ἅλιας. ἔστι δὲ μονῆρες τὸ ἐπίῤῥημα. οὐδὲν γάρ ἐστιν εἰς ας ἐπίῤῥημα προπαροξύτονον· τοῦτο δὲ μόνον· τὸ δὲ αἴτιον τοῦ τόνου, ὁ πλεονασμός· ἀλλ᾽ ἢ ὀξύτονον, ὡς ἐπὶ τοῦ ἑκάς, ἐμπάς· ἢ παροξύτονον, ὡς τὸ, ἀτρέμας ἧσο: — οὕτως Ἡρωδιανός.

Ἀλίαστος] — μάχην ἀλίαστον ἔχει: — καὶ, — ὅμαδος δ᾽ ἀλίαστος ἐτύχθη: — σημαίνει δὲ τὸν ἀκατάπαυστον. παρὰ τὸ λιάζω τὸ σημαῖνον τὸ ἐκκλίνω· οἷον, — ἀμφὶ δ᾽ ἄρα σφι λιάζετο κῦμα θαλάσσης: — ὁ μέλλων λιάσω· γίνεται ῥηματικὸν ὄνομα λιαστός· καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἀλίαστος, ὃν οὐκ ἄν τις ἐκκλίνοι. ἢ παρὰ τὸ ἀλῶ ῥῆμα (ἀφ᾽ οὗ τὸ, — ἀλεύατο νίφα πολλὴν) γίνεται ἀλίζω, ὡς φοιτῶ φοιτίζω· Καλλίμαχος, Φοιτίζειν ἀγαθοὶ πολλάκις θεοί: — ἀλίζω οὖν, καὶ καθ᾽ ὑπέρθεσιν λιάζω, λιαστὸς, καὶ ἀλίαστος· πολύ, ἄτρεπτον.

Ἁλίαρτος, ἡ πόλις. ἢ ὅτι ἐκ τῶν ἁλιέων καὶ τοῦ ἄρτου. τὸ ἐθνικὸν Ἁλιάρτιος. λέγεται δὲ κτισθῆναι ὑπὸ Ἀλεξάνδρου.

Ἁλία, σκεῦος ἐν ᾧ τρίβονται οἱ ἅλες, ἢ εἰς ὃ ἀποτίθενται.

Ἁλιάδες, ἔναλοι, οἱ διὰ θαλάσσης πλέοντες.

Ἁλιακόν, ἀμάτιον ἁλιευτικόν.

Ἀλιβάντας, τοὺς ἐν θαλάσσῃ τελευτήσαντας· ἢ τοὺς ξηρούς. ἄλλοι, τοὺς διὰ πενίαν ἀτάφους.

* Ἁλίβρεκτος, ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ βρεχόμενος· ἀπὸ τοῦ βρέχειν, καὶ ἅλς ἁλός.

Ἁλιβάπτοις, πορφυροῖς· καὶ Ἁλιεργέα, πορφυροεργῆ, ἢ ἐν θαλάσσῃ εἰργασμένα.

Ἁλίζωνος, ἰσθμός, διὰ τὸ ἁλὶ διεζῶσθαι.

Ἀλικάκκαβα, ὁ τοῦ λωτοῦ καρπός.

Ἀλίβας, ὁ νεκρὸς, παρὰ τὸ μὴ ἔχειν λιβάδα μήτε θερμότητα, ὅ ἐστιν ὑγρότητα. οἱ γὰρ ζῶντες, ὑγροί. σημαίνει δὲ καὶ ὄξος, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ, Ἔβηξαν οἶνον ἀλίβαντα πίνοντες: — παρὰ τὸ μὴ λείβειν, ὁ μὴ λειβόμενος ἢ σπενδόμενος.

Ἁλιεὺς, παρὰ τὴν ἁλὸς γενικὴν ἁλιὸς ἁλιεὺς, ὡς Αἰακίδης, Αἰακιδεὺς, καὶ ναύτης ναυτιεύς. οὕτω Φίλων.

Ἁλιζῶνες, οἱ Βιθυνοί. Ὅμηρος, Αὐτὰρ Ἁλιζώνων Ὀδίος 64
καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον: — ὅτι ἡ γῆ αὐτῶν θαλάσσῃ διέζωσται καὶ οἱονεὶ χερσόνησός ἐστιν, ὑπὸ τοῦ Εὐξείνου καὶ τῆς Προποντίδος διεζωσμένη. οὕτω Μεθόδιος. οἱ δὲ, ἐθνικὸν Θρακῶν, ἢ τῶν πολυφάγων.

Ἁλιμοῦς, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀπὸ τῶν ἐκεῖσε ἁλίμων, ἁλιμόεις καὶ ἁλιμοῦς. πολλὰ γὰρ καὶ ἄλλα χωρία οὕτως ὠνόμασται. καὶ γὰρ ἀπὸ τῶν ῥάμνων Ῥαμνοῦς, δῆμος τῆς Ἀττικῆς· καὶ Κυπάρισσος, ἀπὸ κυπαρισσῶν· καὶ, Καὶ Κυπαρισσήεντα καὶ Ἀμφιγένειαν ἔναιον: —

Ἁλιμυρήεντα, ποταμὸν ἅλιον βρεχόμενον, ἢ εἰς θάλασσαν ῥέοντα, ἢ ἁλὶ κιρνάμενον.

Ἀλινδῶ, τὸ κυλίω· οἷον, Μέλλοντας ἤδη παρθένους ἀλινδεῖσθαι: — ἤγουν κυλίεσθαι. καὶ Ἀριστοφάνης Νεφέλαις, Ἄπαγε τὸν ἵππον ἐξαλίσας οἴκαδε: — ἀντὶ τοῦ κυλισθῆναι ποιήσας. παρὰ δὲ τὸ ἀλίω, ἀλίνδω, ὡς κυλίω κυλίνδω. ἢ παρὰ τὸ ἀλῶ ἀλίω, καὶ ἀλινδῶ, ὡς κυλινδῶ. ἢ παρὰ τὸ ἅλις καὶ τὸ δινῶ, καὶ συγκοπῇ ἀλινδῶ. ἢ παρὰ τὸ κυλίνδω κυλινδῶ, ἀφαιρέσει τοῦ κ, καὶ τροπῇ τοῦ υ εἰς α. καὶ Ἀλινδήθρας, τὰς ἐν τοῖς κηρώμασι κυλίστρας ἢ συμφορήσεις, κυλινδήθρας. ἀλινδεῖσθαι γὰρ ἁμιλλᾶσθαι, καὶ συγκλείεσθαι. καὶ Ἄλινδον, δρόμον ἁρμάτων.

* Ἄλινος, ἄνευ τῶν δικτύων, ἀπὸ τοῦ λίνου, ἐξ οὗ γίγνεται, καὶ α στερητικοῦ.

Ἁλικαρνασσὸς, διὰ τὸ πρὸς τῇ ἁλὶ τῆς Καρίας ᾠκίσθαι. οὕτως Ὧρος.

Ἅλιος, ἐπίθετον· ἔστι δὲ καὶ κύριον. ἅλς ἁλὸς ἅλιος, ὡς χθὼν χθονὸς χθόνιος, καὶ πτὺξ πτυχὸς πτύχιος. τὰ ἀπὸ μονοσυλλάβων ὀξυτόνων διὰ τοῦ ιος γινόμενα ὀνόματα μὴ σημαίνοντα μέρος σώματος μηδὲ μετουσίαν,

μηδὲ κτητικὰ ὑπάρχοντα, διὰ τοῦ ι γράφονται· οἷον, Φρὺξ Φρυγὸς Φρύγιος, Στὺξ στυγὸς στύγιος. μέρος σώματος, βόειος, αἴγειος, χήνειος· Φλόγειος, μετουσιαστικόν.

Ἅλιον, σημαίνει τὸ μάταιον· Ἦ ῥ᾽ ἅλιον τὸν μῦθον ὑπέστημεν Μενέλαε; ἅλς ἁλὸς ἅλιον, οἱονεὶ τὸ εἰς θάλασσαν ῥιπτούμενον καὶ ἀφανιζόμενον. ἢ ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ θαλασσίου ὕδατος· τὸ γὰρ τῆς θαλάσσης ὕδωρ ἄχρηστον εἰς πόσιν· οὕτως Ὧρος· καὶ ἠλίθιον θαλάσσης.

Ἄλιππα] παρὰ τὸ ἀλείφω γίνεται ἄλειμμα, καὶ Αἰολικῶς ἄλιππα.

Αλίπηρα. αὐχμηρά.

Ἁλίπλοα] — ἁλίπλοα τείχη θείη: — τῇ θαλάσσῃ πλέοντα, ἢ ὑπὸ τῆς θαλάσσης ἐπιπλεόμενα.

Ἁλίπεδον, κυρίως τὸ παραθαλάσσιον χωρίον, τὸ ἁλὸς πέδον· ἢ τὸ ὁμαλὸν πεδίον καὶ τετριμμένον, τὸ οἷον ἀληλεσμένον πέδον.

Ἅλις, ἐπίῤῥημα μεσότητος· Αἱ μέν τ᾽ ἔνθα ἅλις πεποτήαται, αἱ δέ τε ἔνθα: — τὸ ἱκανῶς καὶ αὐτάρκως, τὸ πλῆρες καὶ κεκορεσμένον. δασύνεται· τὸ ἀθροιστικὸν α δασύνεται, ἅπας, ἅλις. γίνεται οὖν ἐκ τῆς ἁλός· ἐν αὐτῇ γὰρ ἀθρόον καὶ ἱκανόν ἐστι τὸ ὕδωρ. ἔστι δὲ ἐπίῤῥημα πρωτότυπον· ἀφ᾽ οὗ ἅλιθα καὶ ἤλιθα, τὸ πάνυ. δασύνεται. καὶ παρὰ τὴν ἅλα εἶναι, πολλὴν οὖσαν καὶ μεγάλην· καὶ ἀρκεῖ παῦσαι. πολὺ, ἄθρουν.

Ἁλιτενὴς, ὁ παράλιος τόπος, ὁ παρατεταμένος τῇ θαλάσσῃ. καὶ ἁλιτενὲς, ταπεινόν.

Ἀλίτω, τὸ ἁμαρτάνω, ἔστι καὶ βαρύτονον καὶ περισπώμενον. ἀπὸ γὰρ τοῦ λιτὴ, γίνεται ἀλιτῶ, τὸ λιτῆς καὶ ἱκεσίας στερεῖσθαι· ὅθεν καὶ ἀλίτης, ὁ ἁμαρτωλός. ἡ χρῆσις τοῦ περισπωμένου: — Διὸς δ᾽ ἀλίτηται ἐφετμάς: — καὶ Ἀλιτεῖα, παραβῆναι, ἀδικεῖν· καὶ Ἀλιτήμων, ὁ ἄδικος.

Ἀλιταίνω] Ὅς τέ τευ ἀφραδίῃ ἀλιταίνεται ὀρφανὰ τέκνα, (ἀπὸ τοῦ ἀλίτω ἀλιτῶ ἀλιταίνω· ἢ ἀπὸ τῆς ἄλης τῆς πλάνης) Ἡσίοδος, ὃς ἂν εἰς ἄλην ἀγάγῃ τῶν καταπονουμένων τέκνα. καὶ Ἀλιτραίνω, ἀπὸ τοῦ ἀλιτρὸν τὸ μιαρὸν καὶ πονηρόν. καὶ Ἀλιτρία, ἁμαρτία, οἷον ἀλιτηρία.

Ἀλίσπαρτον, κυρίως τὸ κατεσπαρμένον χωρίον· καὶ τὸ ἄλευρον δὲ οὕτω καλεῖται.

Ἁλιτρύτου, ἐν θαλάσσῃ καταπονηθέντος.

Ἀλιτόκαρπον, ματαιότεκνον.

Ἀλιτρὸς, ὁ ἁμαρτωλὸς καὶ ἄδικος· οἷον, Εὗρε θεὸς τὸν ἀλιτρόν: — ἀπὸ τοῦ ἀλιτῶ, ἀλιτρὸς καὶ ἀλιτραίνω· ἢ ἀπὸ τοῦ ἀλιτήριος κατὰ συγκοπήν.

Ἀλιτήμων] ἀπὸ τοῦ ἀλιτῶ περισπωμένου μέλλοντος ἀλιτήσω, γίνεται ἀλιτήμων, ὡς Φιλῶ Φιλήσω Φιλήμων· οἷον, — οὔτ᾽ ἄσκοπος, οὔτ᾽ ἀλιτήμων.

Ἀλιτήριος, σημαίνει δὲ τὸν ἁμαρτωλόν. ἀπὸ δὲ τοῦ ἀλίτω βαρυτόνου γίνεται ἀλίτης· ἐξ αὐτοῦ ἀλιτὴρ, ὡς ἀρότης ἀροτήρ. ἐκ τοῦ ἀλιτὴρ ἀλιτῆρος, γίνεται ἀλιτήριος, ὡς σωτὴρ σωτήριος. τὸ ρι, ι. τὰ γὰρ ἀπὸ τοῦ εἰς ρ λήγοντος διὰ τοῦ ριος γινόμενα, διὰ τοῦ ι γράφονται, τῆς τρίτης ἀπὸ τέλους τῆς παραληγούσης τῆς γενικῆς θεωρουμένης· οἷον, ἀὴρ ἀέρος ἀέριος, σωτὴρ σωτῆρος σωτήριος, αἰθὴρ αἰθέρος αἰθέριος. οὕτως οὖν ἀλιτὴρ ἀλιτῆρος ἀλιτήριος. ἐντεῦθεν ἐκαλοῦντο οἱ μιάσματι συνεχόμενοι. Λιμὸς κατέλαβε ποτὲ τοὺς Ἀθηναίους. ἥρπαζον οὖν τινὲς ἀλούμενα τὰ ἄλευρα. ἀπὸ οὖν ἐκείνων, τοὺς πονηροὺς ἀλιτηρίους ἐκάλουν. ἄλλως· Λιμὸς ἐγένετο ἐν Ἀθήναις, καὶ οἱ πένητες τὰ τῶν ἀλούντων ἄλευρα διήρπαζον. ἐλέγοντο οὖν οἱ τοὺς ἀλοῦντας τηροῦντες καὶ ἁρπάζοντες, ἀλιτήριοι. παρέτεινε δὲ τὸ σημαινόμενον καὶ ἐπὶ τῶν μετὰ βίας τὶ ποιούντων, ἀπὸ τῆς σιτοδείας, τῆς κατὰ τὸν . . πόλεμον γενομένης. ἔστι δὲ καὶ παράγωγον ἀπὸ τούτου Ἀλιτραίνειν, τὸ ἁμαρτάνειν. Ἀλιτηρία Δημήτηρ, καὶ Ἀλιτήριος Ζεύς· ὅτι λιμοῦ ποτε γενομένου, τοὺς ἀλοῦντας πάντας ἐφύλαττον, διὰ τὸ μὴ κλέπτειν τὶ τῶν ἀλουμένων. ὡς οὖν ἐπόπτας καὶ τηρητὰς τῶν ἀλουμένων, τοὺς θεοὺς οὕτως ὠνόμασαν.

Ἀλία, καὶ ἀλίσας. παρὰ τὸ ἀλῶ τὸ πλανῶ, ἀλίω ἢ ἀπὸ τοῦ κυλίω, ἀποβολῇ τοῦ κ, καὶ τροπῇ τοῦ υ εἰς α, ἀλίω ἀλίσω ἤλισα· καὶ ἀλίσαι τὸ κυλίσαι· οἷον, Ἄπαγε τὸν ἵππον ἐξαλίσας οἴκαδε: — Μεθόδιος.

Ἀλίωσε] Οὐδ᾽ ἀλίωσε βέλος: — μάταιον ἐποίησε. καὶ ἀλιῶσαι, μάταιον ἡγήσασθαι, ἢ μαθεῖν.

Ἀλκὴ] παρὰ τὸ ἀρκῶ τὸ βοηθῶ, ἀρκή· καὶ μεταθέσει τοῦ ρ εἰς λ, ἀλκὴ, ἡ δύναμις. ἢ παρὰ τὴν ἀκμὴν τὴν ἡλικιακήν. τοῦτο παρὰ τὸ κμῶ τὸ κοπιῶ γίνεται κμή· καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἀκμή, ἡ μὴ κοπιῶσα, ἀλλὰ δυναμένη φέρειν κόπους.

Ἀλκὶ, παρὰ τὸν ἀλκῶ μέλλοντα (οὗ ὁ ἐνεστὼς ἀλκῶ· ἀφ᾽ οὗ τὸ ἀλκτὴρ ἀθάνατος) γέγονεν ἀλκὴ, ὡς παρὰ τὸ ἐλκῶ ὁλκή· καὶ κατὰ μεταπλασμὸν ἀλκί, οἷον, — ἀλκὶ πεποιθώς: — ἡ ἀρκὴ τὶς οὖσα ἐπὶ βοηθείᾳ. κυρίως γὰρ ἀρκεῖν τὸ βοηθεῖν. ἢ ἀπὸ τοῦ ἄλξ ἀλκὸς ἀλκὶ, τῇ δυνάμει τεθάῤῥηκεν· ὡς πλὰξ πλακὸς πλακί.

Ἀλκαία, ἡ οὐρά. κυρίως δὲ ἡ τοῦ λέοντος οὐρὰ, διὰ τὸ εἰς ἀλκὴν αὐτὸν προτρέπειν. Ὅμηρος, Οὐρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν Μαστίεται, ἑὲ δ᾽ αὐτὸν ἐποτρύνει μαχέσασθαι: — οὕτω Μεθόδιος.

Ἄλκαρ, δύναμις, σωτηρία· παρὰ τὴν ἀλκὴν ἄλκαρ.

Ἀλκάζειν, τὸ ἀνδρείως πράσσειν τί· καὶ ἀλκάζουσαν, μαχομένην.

Ἄλκιμος, παρὰ τὴν ἀλκὴν τὴν ἰσχὺν τὴν βοηθητικὴν ἀρκεῖν· σημαίνει δὲ ἰσχυρὸν, θρασύν.

Ἀλκτῆρα, τιμωρὸν, κωλυτὴν, βοηθόν.

Ἀλκμὰν, ὄνομα κύριον. παρὰ τὴν ἀλκὴν Ἀλκμάν.

Ἀλκμήνη] παρὰ τὴν ἀλκὴν ἀλκήνη· καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ, Ἀλκμήνη, ὡς Ἀλκμὰν Ἀλκμάων. ἢ παρὰ τὴν ἀκμὴν ἀκμήνη καὶ Ἀλκμήνη. οὐδὲν γὰρ ἔχομεν εἰπεῖν ἐπὶ τούτου πλέον. κύριον γὰρ ἐστι τὸ ὑποκείμενον. οὐ δεῖ γὰρ ἐπὶ τῶν κυρίων ἐτυμολογίας λαμβάνειν. οὕτως Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν.

Ἀλκμάρες, τὸ ἀλεξητήριον, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ μ. ἀλκάρες γὰρ ἐστι τὸ ἀλκαλκοῦν (ὅ ἐστι βοηθοῦν) τὴν ἀρὰν, ἀπεῖργον τὴν βλάβην. Μεθόδιος.

Ἀλκὰος] ὃν τρόπον οἱ Ἴωνες ἐκβάλλουσι τὸ ι τῶν κτητικῶν, ἤγουν τῆς ει διφθόγγου, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ οἱ Αἰολεῖς τῆς αι διφθόγγου ἐκβάλλουσι τὸ ι· οἷον Θηβαῖος Θηβάος, ἀρχαῖος ἀρχάος, Ἀλκαῖος Ἀλκάος.

Ἀλκυὼν, εἶδος ὀρνέου· παρὰ τὸ ἐν ἁλὶ κύειν, ἤγουν ἐν θαλάσσῃ. λέγεται καὶ ὑποκοριστικῶς Ἀλκυονίς. φασὶ δὲ, ὅτι κῦμα ἀφανίζον αὐτῇ τὰ ὠά· καὶ ἐπὶ πολὺ οὔσης ἀτέκνου, ὁ Ζεὺς ἐλεήσας αὐτὴν, ὥρισεν ἡμέρας τινὰς εὐδιεινὰς, ἐν αἷς τίκτει καὶ ἐκγλύφει, ἑπτὰ ἑπτά· ἃς λέγουσιν ἀλκυονίδας, τὰς γαληνούς.

Ἀλκυδὼν, ἀλκυών, πλεονασμῷ τοῦ δ. καὶ ἔστι μονῆρες. οὐδὲν γὰρ εἰς ων καθαρὸν λῆγον πλεονασμῷ τοῦ δ, ἀλλὰ μόνον τοῦτο. Ἡρωδιανός.

Ἀλλ᾽ ἢ, σύνδεσμος διασαφητικός· ἐκ τοῦ ἀλλὰ συνδέσμου τοῦ συμπλεκτικοῦ, καὶ τοῦ ἢ συνδέσμου διαζευκτικοῦ.

ἀντὶ τίνος παραλαμβάνεται ὁ ἀλλὰ σύνδεσμος; ἀντὶ τοῦ καί· οἷον, ἡμέρα μέν ἐστιν, ἀλλὰ τὰ νέφη οὐχ ὁρῶ.

Ἀλλ' ὅ τι οἱ· τέσσαρα μέρη λόγου. ἀλλὰ, σύνδεσμος· τὸ ὅ, ἄρθρον· τὸ τι, ὄνομα ἀόριστον· τὸ οἱ, ἀντωνυμία.

Ἀλλ' ἄγετε] τὸ ἄγετε, ῥῆμα ἐστὶν, ἢ ἐπίῤῥημα; καὶ λέγομεν ἐπίῤῥημα. ἀλλὰ κανών ἐστιν ὁ λέγων· τὰ ἀριθμὸν ἀναδεχόμενα μετὰ τῆς δεούσης τῶν προσώπων καταλήξεως, ῥήματά ἐστι, καὶ ὀφείλουσιν εἶναι ῥήματα. ἀλλ' ἕτερος κανών ἐστιν ὁ ποιῶν αὐτὸ ἐπίῤῥημα. ὥσπερ γὰρ τὸ δεῦρο, ὁμολογουμένως ὂν ἐπίῤῥημα, ἐχόμενον δὲ προστακτικῆς ἐννοίας, κατὰ συνεκδρομὴν ἀριθμὸν ἐδέξατο, ὡς ἐν τῷ, Δεῦτε φίλοι, τὸν ξεῖνον ἐρώμεθα: — οὕτω τὸ ἄγε, ἐπίῤῥημα ὂν, κατὰ συνεκδρομὴν τοῦ ῥήματος ἔσχε πληθυντικῶς τὸ ἄγετε.

Ἀλλάσσω] παρὰ τὸ ἄλλος ἀλάσσω. τὸ ἄλλος, ἀπὸ τοῦ ἄλαλος, κατὰ συγκοπήν· ἀναιρετικὸν γάρ ἐστι τῶν ὡρισμένων· οἷον, ἄλλος, οὐκ ἐγώ· ἄλλος, οὐ σύ. ὅθεν γράφεται καὶ διὰ δύο λλ, πρὸς ἀντιδιαστολὴν ἑτέρου
67 σημαινομένου. ἔστιν Ἄλος, πόλις Θεσσαλίας, δι' ἑνὸς λ. Ἰστέον ὅτι τοῦ ἄλλος κλητικὴ οὐκ ἔστιν· οἷον ἄλλε. ἡ γὰρ φύσις τῆς κλήσεως, μάχεται τῷ σημαινομένῳ τοῦ ὀνόματος· ἡ μὲν γὰρ κλητικὴ, πρὸς παρόν ἐστι πρόσωπον καὶ γνωριζόμενον· τὸ δὲ ἄλλος, ἀγνοούμενόν ἐστι καὶ ἀπόν. ὁμοίως δὲ καὶ τὰ κλητικὰ τῶν πυσματικῶν (λέγω δὲ τοῦ τίς; ποῖος; πόσος;) ἐκλέλοιπε. ἐπειδὴ τὰ πυσματικὰ περὶ ἀπόντων καὶ ἀγνοουμένων γίνονται προσώπων· αἱ δὲ κλητικαὶ, παρόντων εἰσὶν ὑπ' ὄψιν καὶ ἐγνωσμένων κλήσεις. εἰ τοίνυν τὸ πυσματικὸν εἰς κλητικὴν κλιθείη, ἅμα περὶ τοῦ αὐτοῦ ὡς ἀπόντος καὶ παρόντος λεχθείη· ἀπόντος μὲν, διὰ τὴν τοῦ πύσματος φύσιν· παρόντος δὲ, διὰ τὴν κλῆσιν. τοῦτο δὲ ἀδύνατον. οὐ γὰρ ἐνδέχεται τὸ αὐτὸ πρόσωπον ὡς παρὸν καλεῖν, καὶ ἀπὸν ζητεῖν διὰ τοῦ πυσματικοῦ.

Ἄλλος, διατί ἐστιν ἀσύναρθρον, ἐπειδὴ αἱ ἀντωνυμίαι πρώτην δεῖξιν σημαίνουσιν· οἷον, ἐγὼ σύ· τὰ δὲ ἄρθρα, ἀναφορὰν δηλοῦσιν. ἐναντία δέ ἐστιν ἡ δεῖξις τῇ ἀναφορᾷ. οἱ ἄλλοι, ἀσύναρθρόν ἐστι· διότι ἐν ὀρθῇ καὶ ἐν πλαγίᾳ πτώσει νοεῖται. ὁποτέρᾳ οὖν πτώσει προσέλθῃ τὸ ἄρθρον, ἀκαταλληλότητα παρέξει· καὶ ὄνομα ἐστὶν, ἢ ἀντωνυμία. εἰσὶ παράλογοι οἱ ἕλκοντες αὐτὸ εἰς ἀντωνυμίαν, καὶ μὴ ὄνομα· ἐπειδὴ ὃν τρόπον τὸ ἐκεῖνος καὶ τὸ οὗτος ποιοῦσι τὰ οὐδέτερα αὐτῶν, ἀποβολῇ τοῦ σ, οἷον ἐκεῖνο, τοῦτο· τὸν αὐτὸν τρόπον ἔχει καὶ τὸ ἄλλος οὐδέτερον, ἀποβολῇ τοῦ ν. σεσημείωται τὸ ἄλλο, τοῦτο, καὶ τὰ ὅμοια. ἕτερος δὲ λόγος ἐστὶ τοῦ μὴ εἶναι ἀντωνυμίαν. πῶς δέ ἐστιν ἀντωνυμία; λέγεται ἀντὶ ὀνόματος. τὸ δὲ ἄλλος, ἐστὶν ἀόριστον· διότι τὸ ἐκεῖνος καὶ τὸ οὗτος καὶ τὰ λοιπὰ, ἢ δεῖξιν σημαίνει ἢ ἀναφοράν· τὸ δὲ ἄλλος, οὔτε δεῖξιν σημαίνει, οὔτε ἀναφοράν. καὶ ἔστιν ὄνομα τὸ ἄλλος, ἄλλο τοῦτο, διὰ τὸ σεσημειωμένον. τὰ ἐπὶ τῶν οὐδετέρων παρεσχηματισμένα ἀπὸ ἀρσενικῶν, ὁμοφωνοῦντα τῇ αἰτιατικῇ τοῦ ἀρσενικοῦ, τὸ ἄρθρον ἐστὶ τὸ διακρῖνον. ἐὰν μὲν γὰρ εἴπω σοφὸν, τοῦτο ἄδηλον, εἴτε εὐθεῖα οὐδετέρου ἐστὶν, εἴτε αἰτιατικὴ ἀρσενικοῦ· προσερχομένων δὲ τῶν ἄρθρων, διαφορὰν ἔχουσιν. ἐὰν μὲν γὰρ εἴπω τὸν σοφὸν, αἰτιατικὴ ἀρσενικοῦ ἐστίν. ἐπεὶ οὖν ἡ ἄλλο καὶ τοῦτο ἀντωνυμία, οὐ δέχονται ἄρθρα τὰ ὀφείλοντα διάκρισιν ποιεῖσθαι τῇ τε αἰτιατικῇ τοῦ ἀρσενικοῦ καὶ τῇ εὐθείᾳ τῶν οὐδετέρων, τούτου χάριν σεσημείωνται.

Ἀλλήλους, ταυτοπάθειαν σημαίνει, ἢ ἑτεροπάθειαν· οἷον, Αἴας ὁ Τελαμώνιος, καὶ Μενοικεὺς ὁ Κρέοντος, ἑαυτοὺς ἀπέκτειναν· τουτέστιν ἑκάτερος ἑαυτόν· τὸ δὲ ἀλλήλους, ἐπὶ τῶν συμπεπλεγμένων· οἷον, Ἐτεοκλῆς καὶ Πολυνείκης ἀλλήλους ἀπέκτειναν· τουτέστιν, ἕτερος ἕτερον.

Ἀλλήλοισιν] ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν οὐκ ἔστι. διατί; διότι ἡ τοῦ ῥήματος σύνταξις τὴν ἐν τοῖς δευτέροις προσώποις μετάβασιν δηλοῖ. τὸ γὰρ ἀλλήλων ἤκουσαν, τοιοῦτόν τι ἐστὶν, ἄλλοι ἄλλων ἤκουσαν· ἀλλήλους ἔτρωσαν, οἷον, ἄλλοι ἄλλους. ἐγγινομένης δὲ τῆς εὐθείας ἐν τῷ ἀλλήλους, νοηθήσεται τὸ ἄλλοι ἄλλοι· ὅπερ ἄλογον, διὰ τὸ ἐπάλληλον τῶν δύο εὐθειῶν.

Ἀλλοπρόσαλλος, δίγνωμος, διπρόσωπος, ἄλλοτε ἄλλον φί- 68
λον καὶ φίλον ποιούμενος.

Ἀλλοδαπὴς, καὶ Ἀλλοδαπός, ἀλλοεθνὴς, ξένος· ὁ ἀπὸ ἄλλου δαπέδου ἤγουν γῆς ὤν. γίνεται ἐκ τῆς γενικῆς τῶν πληθυντικῶν, ἤγουν τῶν ἄλλων· καὶ κατὰ παραγωγὴν ἀλλοδαπός. δι' ἣν αἰτίαν ἐκ μόνων τῶν πληθυντικῶν ἐγένετο ἡ παραγωγὴ τῶν κτητικῶν ἀντωνυμιῶν, καὶ οὐ καθ' ἕκαστον ἀριθμόν; καὶ λέγουσιν, ὅτι ἐπειδὴ ἀνέφικτόν ἐστιν ἐξ ἑνικοῦ ἢ δυϊκοῦ ἀριθμοῦ ἐθνικὴν παραγωγὴν γίνεσθαι· οὐ γάρ ἐστιν ἐπινοῆσαι ἔθνος ἐν ἑνὶ ἀνθρώπῳ, ἢ δυσὶν, ἀλλ' ἐν ἀπείροις. διὰ ταύτην οὖν τὴν αἰτίαν ἔδοξαν καὶ τὸ ἄλλος ἐν τῷ ἀλλοδαπὸς γενόμενον, ἀντωνυμίαν εἶναι, οὐ κυρίως δέ· ἐπειδὴ μάχεται τῇ ἐννοίᾳ τῶν ἀντωνυμιῶν. ἃ γὰρ ὁρίζει ἡ ἀντωνυμία, ταῦτα ὑπὸ τοῦ ἄλλος ἀναιρούμενα ἀοριστοῦνται· οἷον, ἄλλος, οὐκ ἐγώ· ἄλλος, οὐ σύ.

* Ἀλλοειδὴς, ὁ ξένον ἔχων εἶδος, καὶ ἀλλοφανής.

Ἀλλόκοτον, τὸ ἀνόμοιον, ἢ ἐξ ἀνομοίων συνεστώς· ἀλλότοκον, καὶ καθ' ὑπερβιβασμὸν ἀλλόκοτον. ἢ παρὰ τὸ ἀλλαχοῦ κεῖσθαι, καὶ μὴ κατ' αὐτὸ ὄν, ὡς τύπτω τύπτιλος (σημαίνει δὲ τὴν σφοδρὰν ὁρμὴν) καὶ πίτυλος καθ' ὑπερβιβασμόν· καὶ σκέπω σκέπος καὶ πέσκος· σημαίνει δὲ τὸ προβάτειον δέρος. Μεθόδιος. σημαίνει οὖν τὸν ἐξηλλαγμένον καὶ ἴδιον τρόπον.

Ἀλλότριος, ξένος· ἀλλοόριος, ὁ ἄλλων ὁρίων ὑπάρχων· καὶ πλεονασμῷ τοῦ τ, ἀλλότριος· πολέμιος.

Ἀλλόθροος, παρὰ τὸ ἄλλος καὶ τὸ θροῦς· ἀλλόθρους γάρ ἐστιν, ὁ ἀλλοτρίαν φωνὴν ἔχων· ἤγουν ὁ βάρβαρος.

Ἀλλαντοπώλης, σαλσικοπώλης. παρὰ τὸ ἀλλᾶς ἀλλᾶντος, καὶ τὸ πωλῶ, γίνεται ἀλλαντοπώλης. τὸ δὲ ἀλλᾶς, παρὰ τὴν ἀόλλησιν τῶν κρεῶν· ἢ παρὰ τὴν ἄλησιν, τουτέστι συγκοπήν.

Ἄλλιξ] ἀλλάσσω ἀλλάξω, ἄλλαξ καὶ ἄλλιξ. σημαίνει δὲ κατὰ Θετταλοὺς, τὴν χλαμύδα. Καλλίμαχος, Ἄλλικα χρυσείῃσιν ἐεργομένην ἐνέτῃσιν: — σημαίνει δὲ καὶ ἐμπόρπημα. οἱ δὲ, πορφύραν. ἄλλαξ καὶ ἄλληξ, καὶ τροπῇ ἄλλιξ.

Ἄλλως, σημαίνει τὸ ματαίως· Ἄλλως ἄρ' ἠπατήμεθ' ὑπὸ τῶν πρέσβεων, Ἀριστοφάνης. καὶ ἐν Ἱππεῦσι, Τί κινυρόμεθ' ἄλλως; καὶ Εὐριπίδης ἐν Μηδείᾳ, Ἄλλως ἄρ' ὑμᾶς ὦ τέκν' ἐξεθρεψάμην· Ἄλλως δ' ἐμόχθουν καὶ κατεξάνθην πόνοις: — καὶ Ὅμηρος Ἰλιάδι, Σπερχεῖ', ἄλλως σοί γε πατὴρ ἠρήσατο Πηλεύς: — καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀντὶ τοῦ μάτην ἐχρῶντο οἱ Ἀττικοὶ τὸ ἄλλως. καὶ γὰρ παρὰ Θουκυδίδῃ συνεχῶς ἐστιν αὐτὸ εὑρεῖν κείμενον. ἀπὸ τοῦ ἠλάιος ὁ μάταιος, γίνεται ἠλὸς ἠλοῦ, ὡς τὸ, Δαιμόνιε φρένας ἠλὲ διέφθορας: — ἠλοί, τῶν ἠλῶν, ἠλῶς ἐπίῤῥημα, τὸ ματαίως· καὶ διπλασιασμῷ τοῦ λ. καὶ συστολῇ τοῦ η, ἄλλως. εἰώθασι γὰρ οἱ Αἰολεῖς διπλασιάζειν τὸ ἀμετάβολον, καὶ συστέλλειν τὰς ὑπερκειμένας συλλαβάς· εἴτε φωνῆεν ᾖ, εἴτε δίφθογγος. Μεθόδιος.

Ἄλλος, ἀσύναρθρόν ἐστιν, ἢ σύναρθρον; ποτὲ μὲν ἀσύν-

ἄρθρον· ἡνίκα τοῦ κατηγορουμένου πλήθους ὅλον ἐστὶν ἐμπεριληπτικὸν, τήν τε διαίρεσιν μερικὴν ποιεῖται, ἕξει καὶ τὸ ἄρθρον παραλαμβανόμενον· ὅτε δὲ ἀόριστον ἐστι, τότε ἐμποδίζει καὶ τὰς τῶν ἄρθρων παρεμπτώσεις.

69 Ἀλλοφέρμονες, ἀλλαχοῦ τραφέντες.

Ἀλλοφάσσειν, θορυβεῖσθαι, ἀλλαχοῦ τὰ φάη περιφέρειν.

Ἀλλοφρονέειν, ἐξεστηκέναι. ἢ ἀμφιδοξεῖν, ἄλλα διανοούμενος. οἱ δὲ, παρακόπτειν.

Ἀλλοιοῦσθαι, μετασχηματίζεσθαι.

Ἀλλάδες, ἐλάαι κολυμβάδες.

Ἄλλυδις] — Τρῶες δὲ διετέλεον ἄλλυδις ἄλλος: — ἀντὶ τοῦ ἄλλος ἀλλῃ.

Ἄλμη, ὄνομα προσηγορικὸν παρώνυμον, οἱ μὲν, παρὰ τὴν ἁλὸς γενικὴν γίνεται ἅλιμος, ὡς κύδιμος· τὸ θηλυκὸν ἁλίμη, ὡς κυδίμη· καὶ ἐνδείᾳ τοῦ ι, ἅλμη. ἢ ἀπὸ τοῦ ἁλὸς ἅλη καὶ ἅλμη, ὡς εὔφρονος εὐφρόνη, ἀμύμονος ἀμυμόνη. καὶ ὡς παρὰ τὸ τρυγὸς τρύγη, οὕτως ἁλὸς ἅλη· καὶ ἐπεισόδῳ τοῦ μ, ἅλμη, ὡς ἀχυρμιαὶ, χερμάδιον, καὶ τυμπάνιον· ὁ γὰρ πλεονασμὸς τοῦ μ, πολύς. Ὧρος.

Ἁλμυρόν] ὥσπερ παρὰ τὸ τόλμη γίνεται τολμηρὸς, καὶ ἄτη ἀτηρὸς, οὕτω καὶ παρὰ τὸ ἅλμη ἁλμηρὸς, καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς υ, ἁλμυρὸς, ὡς τηρὸς τυρός. ἢ κυρίως τίθεται ἡ λέξις ἐπὶ τῶν εἰς ἅλα μυρομένων ποταμῶν, ὅ ἐστιν ἐκχεομένων. ὥςτε οὐ τροπὴ κατὰ Ἀπολλώνιον. Μεθόδιος.

Ἅλμενος] Εἴ τινά που Τρώων ἐξάλμενος ἄνδρα βάλοισθα: — κατὰ συγκοπὴν, ἐξαλόμενος.

Ἄλμα, τὸ ἄλσος. Λυκόφρων, Ἵν' ἄλμα πομποῦ καὶ χαμευνίδου διπλοῦν: — λέγεται δὲ καὶ ὁ κλάδος παρὰ Αἰολεῦσι. γίνεται παρὰ τὸ ἄλδω τὸ αὐξάνω, παράγωγον ἀλδάνω· οἷον, — μέλε' ἤλδανεν: — ὁ παθητικὸς παρακείμενος ἦλμαι· τὸ β', ἦλσαι· καὶ ῥηματικὸν ὄνομα ἄλμα, τὸ αὐξανόμενον τοῖς φυτοῖς· καὶ ὁ κλάδος δὲ, ὁ ἀπ' αὐτοῦ αὐξανόμενος. Ὠρίων. ἀφ' οὗ καὶ ἄλσος τὸ εὐαυξὲς χωρίον. ἄλσω, ἄλσος.

Ἀλξ, ἡ δύναμις. ἀπὸ τῶν εἰς κη θηλυκῶν, κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ η, καὶ τροπῇ τοῦ προκειμένου, κ εἰς ξ γίνεται, ὡς φοινίκη, φοῖνιξ· φρίκη, φρίξ· κρόκη, κρόξ· πυκνὴ, πνύξ, τὸ ἐν Ἀθήναις βουλευτήριον. καὶ οὕτως ἀλκὴ, ἀλξ. Μεθόδιος.

Ἀλογήσει, λόγον οὐ ποιήσει, καταφρονήσει· Εἰ δέ μοι οὐκ ἐπέεσσ' ἐπιπείθεται, ἀλλ' ἀλογήσει: — ὀλιγωρήσει.

Ἀλοιμὸς] τὰς χρίσεις καὶ τὰς ἐπαλείψεις ἀλοιμοὺς ἔλεγον. Σοφοκλῆς, Μαριεὺς ἀλοιμὸς, ἡ ἐπάνω τῆς τοῦ θαλάμου γανώσεως ἐνιεῖσα ἐπάλειψις, καθάπερανεὶ πετάλωσις οὖσα ἐν αὐτῷ. ἐγὼ οὖν ὡς λείπω λοιμὸς, οὕτως ἀλείφω ἀλοιμός. οὕτως Ὧρος.

Ἀλοία, ἔτυπτε· παρὰ τὸ ἀλοιῶ· καὶ ἀλοῶν, τύπτων, κόπτων.

Ἀλοιτὸς, ὁ ἁμαρτωλός. παρὰ τὸ ἀλιτῶ, ἀλιτός· καὶ ἐπενθέσει τοῦ ο, ἀλοιτός. ἢ ὁ ἀνδροφόνος, παρὰ τὸ ἀλοιᾶν τὸ τύπτειν· ἔνθεν καὶ πατραλοίας, ὁ τὸν πατέρα τύπτων. καὶ Ἀλοῖται, κοιναὶ ἁμαρτίαι καὶ ἀδικίαι· καὶ Ἀλοιτεύειν.

Ἁλοίη] ἁλῶ τὸ πορθῶ· παράγωγον ἅλωμι, ἁλώσω· ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἧλων· ἡ μετοχὴ, ἁλοὺς ἁλόντος· καὶ τὸ εὐκτικὸν, ἁλοίην ἁλοίης ἁλοίη.

Ἀλοᾶν, τύπτειν, βάλλειν· καὶ τὸ θρύπτειν ἐπὶ τῆς ἅλω σῖτον.

70 Ἀλόη, πόα τις οὕτω καλουμένη, καὶ ὁ ταύτης χυλός.

Ἄλοξ· ἡ αὖλαξ· ἐλλείψει τοῦ υ, καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς ο ἄλοξ· Μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοκα δαιμόνων βίᾳ. Εὐριπίδης Φοινίσσαις.

Ἀλόπη, χώρα, ἡ καλουμένη Λυκία· πρὸς τῇ Ἐφέσῳ· ἀπὸ τοῦ ἐν τῇ παραλίῳ αὐτῆς πρῶτον αὐτομάτως ἅλας πηγῆναι.

Ἄλος, πόλις Θεσσαλίας, ἀπὸ τῆς Ἀθάμαντος ἄλης, περὶ τοὺς τόπους γενομένης ἐκείνους· καὶ ὑπ' αὐτοῦ κτισθεῖσα. λέγεται καὶ ἀρσενικῶς. Μεθόδιος.

Ἁλοσύδνα, καὶ ἐπ' αὐτῆς τῆς θαλάσσης. Ὅμηρος, — νέποδες καλῆς ἁλοσύδνης: — λέγεται δὲ καὶ ἐπιθετικῶς ἐπὶ τῶν φωκῶν. γίνεται παρὰ τὸ ἁλὸς καὶ τὸ δύνω, ἁλοσδύνη· καὶ μεταθέσει ἁλοσύδνη, ἡ κατὰ τῆς ἁλὸς δύνουσα· ἢ παρὰ τὸ ἐν ἁλὶ σεύεσθαι. ἐπὶ δὲ τῆς θαλάσσης, παρὰ τὴν ἁλὸς γενικὴν, ἁλόσυνος· τὸ θηλυκὸν, ἁλοσύνη, ὡς γηθόσυνος γηθοσύνη· καὶ ἁλοσύδνη, πλεονασμῷ τοῦ δ. Μητρὸς τ' ἔκθετα καλῆς ἁλοσύδνας.

Ἁλὸς ἄχνη, τὸ χορτῶδες τῆς θαλάσσης ἀπόβλημα, τὸν ἀφρὸν· ὅπερ καὶ φύκιον λέγεται· ἤτοι ἄχνην ἐν ἁλὶ δινουμένην· ἢ ἁλὸς ἔμπειρον, ἁλίοικον.

Ἁλουργὶς, ἐκ τοῦ ἅλς ἁλὸς, καὶ τοῦ ἔργον, ἡ ἀπὸ θαλασσίου κόχλου γινομένη καὶ ἐργαζομένη, ἡ λεγομένη πορφύρα. καὶ ἁλουργᾶ, πορφυρᾶ.

Ἄλοχος, γυνὴ ἡ ἐκ παρθενίας ἑτέρου λέχους ἄπειρος. ἢ ἔστι λέχος ἡ κοίτη· καὶ λόχος· καὶ μετὰ τοῦ α τοῦ σημαίνοντος τὸ ὁμοῦ ἢ ἅμα, γίνεται ἄλοχος, οἱονεὶ ὁμόλοχός τις οὖσα, ἡ μετέχουσα τῆς κοίτης τοῦ ἀνδρός. Ὠρίων.

Ἄλογοι, οἱ μήπω ἀνῃρημένοι τὸν ἔρανον ἐρανισταί, οἱ μὴ καταθέμενοι τοῦ ἐράνου τὴν καταβολὴν, οἷς οὐδείς ἐστι λόγος πρὸς τὸ μὴ ὀφείλειν.

Ἀλογίου δίκη, ἣν φεύγουσιν οἱ ἄρχοντες λόγον οὐκ ἀποδόντες τῶν τῆς ἀρχῆς διοικημάτων.

Ἄλογχον, δόρυ τὸ σιδήριον Θρακικῶς.

Ἄλοκας, βοθύνους, διόδους· καὶ Ἀλοκίζειν, τὸ ἀροτριᾶν.

Ἄλοπον, ἀλέπιστον.

* Ἄλοφος, ὁ μὴ ἔχων λόφον· λόφος γὰρ καλεῖται τὸ εἰς ὕψος ἐπάνωθεν τῆς περικεφαλαίας.

Ἀλύβας, ὄρος· οἱ δὲ, λίμνην· εἶναι δὲ καὶ πόλιν Ἀλύβην.

Ἀλύκιον, ψυχρὸν, ἢ χλιαρόν· οἱ δὲ ἁλμυρόν· ἄλλοι θαλάσσιον. ἀλυκότερον δὲ, τὸ θερμόν.

Ἄλυς, ἀπορία, πλάνη, λύπη.

Ἀλισθαίνεις, ἀδημονεῖς, τρέμεις· Ἀλυσθένειαν, ἀσθένειαν.

Ἀλυσιαίνειν, ἀδυνατεῖν, ἀσθενεῖν. Ἀλύστηνον, δεινόν.

Ἄλπεια, ὄρος τῆς Κελτικῆς· ἀπό τινος Ἄλπιδος ὑπὸ τοὺς τόπους ἀνῃρημένου. ἢ διὰ τὸ πλῆθος τῆς λευκῆς χιόνος, Ἄλπις ἐκλήθη τὰ ὄρη. ἢ παρὰ τὸ ἄλτον, ὅ ἐστιν ὑψηλὸν, ἄλτις κεκλῆσθαι.

Ἄλπιος, ὄρος μέγα τῆς Εὐρώπης, ἀφ' οὗ ῥεῖ ὁ Ἴστρος· καὶ ἄλλο δυτικώτερον, ἀφ' οὗ ῥεῖ ὁ Ῥῆνος ποταμός. ἄλπιος δὲ λέγεται. καὶ Διονύσιος ἐν περιηγήσει, Τῆς δὲ πρὸς ἀντολίην διαφαίνεται Ἄλπιος ἀρχή: —

Ἄλσος, τὸ σύμφυτον χωρίον. παρὰ τὸ ἄλδω, ἄλσω ἄλσος. ἢ ἀπὸ τοῦ ἄρδω, ὁ μέλλων, ἄρσω· καὶ ἐξ αὐτοῦ ἄλσος. ἢ παρὰ τὸ ἄλλω τὸ ἀλλόμενον, ἄλλος· καὶ διὰ τὴν συνέμπτωσιν τὴν πρὸς τὸ ἄλλος, γίνεται ἄλσος, κατὰ 71 τροπὴν τοῦ λ εἰς σ, τὸ τέμενος. καὶ ἀλσίνη, βοτάνη τίς.

Ἅλς, ἡ θάλασσα· παρὰ τὸ ἁλὲς τὸ συνεστραμμένον καὶ ἠθροισμένον. ἢ ἀπὸ τοῦ ἅλις, καὶ τοῦ ἁλεὶς τὸ συστραφείς. ἅλς οὖν τὸ συνεστραμμένον καὶ συνηθροισμένον

ὕδωρ. ἢ παρὰ τὸ τὴν ἅλα τὴν θάλατταν· ἢ παρὰ τὸ ἀλῶ τὸ συστρέφω ἀολεὺς, τὸ συνηθροισμένον ὕδωρ· καὶ συγκοπῇ ἄολς· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ο, ἅλς. ἢ παρὰ τὸ ἀλίζω τὸ συναθροίζω. Ἰστέον, ὅτε μὲν ἐστὶ θηλυκὸν, δηλοῖ τὴν θάλασσαν, καὶ ἕως τῶν ἑνικῶν κλίνεται μόνον· οὐχ ὅτι μία ἐστί· πολλαὶ γὰρ εἰσὶ θάλασσαι, οἷον ἡ νεκρὰ καὶ ἡ ἐρυθρὰ, καὶ ἄλλαι· ἀλλ' ὅτι ἐν χρήσει οὐχ εὕρηται αὐτὰ, οὔτε δυϊκὰ, οὔτε πληθυντικά· ὅτε δὲ τὸ ἁλμυρὸν δηλοῖ, ὅπερ ἐν τῇ συνηθείᾳ οὐδετέρως ἅλας φαμὲν, ἀρσενικῶς λέγεται, καὶ δι' ὅλου κλίνεται.

Ἆλτο, καθήλατο. ἅλλομαι τὸ πηδῶ· καὶ ὁ μέσος ἀόριστος α, ἡλάμην ἥλω ἥλατο· καὶ συγκοπῇ, ἧλτο, καὶ ἆλτο.

Ἁλτὴρ καὶ ἁλτῆρες, κατασκεύασμά τι, ᾧ κέχρηνται οἱ σωμασκοῦντες ἐν ταῖς γυμνασίαις· παρὰ τὸ ἅλλομαι. βαστάζοντες γὰρ αὐτοὺς καὶ περιφέροντες, ἥλλοντο ἐν τῷ γυμνασίῳ. Μεθόδιος. ὁ δὲ Φίλων ἐν τῇ περὶ Ῥωμαίων διαλέξει ἀπὸ τοῦ ἀρτὴρ κατὰ τροπήν.

Ἁλυκὸς, ἁλμυρός. παρὰ τὴν ἅλα ἁλικὸς, καὶ ἁλυκός, ὡς τριφάλεια τρυφάλεια. καὶ ἁλυκὴ, δασύνεται, ἡ θάλασσαν ἔχουσα· ψιλοῦται δὲ ἀλύκη, ἡ μὴ ἔχουσα. καὶ ἀλυκός.

Ἁλυκρὸν, ἀντὶ τοῦ θαλυκρόν· οἷον, Ἁπάντη πάντα θαλυκρὸς ἐγώ: — εἶτα, γέντο δ' ἁλυκρά: — καὶ χωρὶς τοῦ θ, καὶ μετὰ τοῦ θ.

Ἀλυκτέων] ἄλλο οὖν ἐστὶ παράδειγμα ὁ κίρκος, ἄλλο οὖν τὸ ἀλυκτέων. τὸ ὑλακτέων, ἀλυκτέων.

Ἀλυκτόπεδον] Ἡσίοδος, Δῆσε δ' ἀλυκτοπέδῃσι Προμηθέα ποικιλόβουλον: — ἀλυτοπέδαις, πλεονασμῷ τοῦ κ, τουτέστι δεσμῶν ὧν οὐκ ἔστι λυθῆναι. ζήτει εἰς τὴν Ἡσιόδου Θεογονίαν.

Ἀλυκταίνειν, φεύγειν. Ἀλυκτεῖν, κλαίειν, λυπεῖσθαι, δυσφορεῖν, θορυβεῖν.

Ἀλύξαι] Αὐτοὺς δή που ἔασον ὑπεκφυγέειν καὶ ἀλύξαι: — τὸ ἐκκλῖναι· ἀπὸ τοῦ ἀλύσκω. ἢ ἀπὸ τοῦ λύω ἀλύω, τοῦ α ἢ πλεονασμὸν ἢ ἐπίτασιν δηλοῦντος. ἀλύω οὖν ἀλύσσω· ὁ μέλλων ἀλύξω, ἤλυξα, καὶ ἀλύξαι.

Ἀλύσσω, τὸ ἀδημονῶ. Ὅμηρος, Οὐκ ἐμὸν αἷμα πίνοντες ἀλύσσουσι περὶ θυμῷ, Ἰλιάδος χ', ἄγαν λυσσῶντες, μαινόμενοι, δυσφοροῦντες. παρὰ τὸ ἀλῶ, ἀλύσσω, ὡς ὀρύσσω· ἐξ οὗ καὶ ἄλυς ἡ πλάνη τῆς διανοίας. ἢ παρὰ τὴν λύσσαν. καὶ ἔστι τὸ λύσσω βαρύτονον, ὡς νύσσω· λύσσοντες, καὶ ἐν ἐπιτάσει, ἀλύσσοντες. ἢ παρὰ τὸ λυσσάω λυσσῶ, λυσσάοντες· καὶ ἐν ὑπερθέσει ἀλύσσοντες. Μεθόδιος. σημαίνει καὶ τὸ τρέμειν.

Ἀλυσκάζειν, τὸ φεύγειν, παρὰ τὴν ἄλην τὴν πλάνην· οἱ γὰρ φεύγοντες πλανῶνται. καὶ ἀλυστάζουσα, ἀλύουσα. ζήτει εἰς τὸ ἀλύσκω.

Ἄλυσον, παρὰ τὸ τοὺς λυσσῶντας ὀρίνασθαι. ἔστι δὲ εἶδος βοτάνης ἐν ταῖς ὁδοῖς φυομένης, πορφυρᾶ ἐχούσης φύλλα.

72 Ἅλυσις, ἡ ἐκ χαλκοῦ ἢ σιδήρου ἢ ἀργύρου ἢ χρυσοῦ πεπλεγμένη σειρά· Ὅμηρος δὲ αὐτὴν σειρὰν καλεῖ, οἷον, Σειρὴν χρυσῆν: — Εὐριπίδης δὲ ἅλυσιν, ὅτι ἄλυτός ἐστιν, ἢ ἄλλη ἄλλης ἐξήρτηται. Μεθόδιος.

Ἅλυς] οἷον, Ἀκτῇ ἐπὶ προβλῆτι ῥοαὶ Ἅλυος ποταμοῖο Δεινὸν ἐρεύγονται· μετὰ τὸν δ' ἀγχίῤῥοος Ἶρις: — Ἅλυς, ποταμὸς Παφλαγονίας κατὰ Σινώπην· Ἶριν δὲ αὐτὸν λέγει Καλλίμαχος. εἴρηται δὲ Ἅλυς, οἱονεὶ ἄλης τὶς ὢν καὶ πλανήτης· πολλὴν γὰρ διοδεύει γῆν· τροπῇ τοῦ η εἰς υ, ὡς τηρὸς, τυρός· ἁλμηρὸς, ἁλμυρός. οὕτως Ἀπολλώνιος ὁ τὰ Ἀργοναυτικά.

Ἀλυτάρχης, ὁ τῆς ἐν τῷ Ὀλυμπιακῷ ἀγῶνι εὐκοσμίας ἄρχων. Ἠλεῖοι γὰρ τοὺς ῥαβδοφόρους ἢ μαστιγοφόρους παρὰ τοῖς ἄλλοις καλουμένους, ἀλύτας καλοῦσι, καὶ τὸν τούτων ἄρχοντα ἀλυτάρχην. Ἥδυλος δὲ εἰς τὴν ἐπιγραφὴν Καλλιμάχου, διὰ δύο λάμβδα ὀνομάζει τοὺς ἀλύτας ἀλλύτας. Μεθόδιος.

Ἀλύσκω] Ἰστέον ὅτι οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ ἀλύω· τὸ γὰρ ἀλύσκω, τὸ ἐκκλίνω καὶ ἀποφεύγω δηλοῖ· καὶ μήποτε δύνηται παραγωγὴ εἶναι ἐκ τοῦ λύω, τοῦ α ἢ πλεονάζοντος, ἢ κατ' ἐπαύξησιν λαμβανομένου. ὁ μέλλων ἀλύσω· καὶ πλεονασμῷ τοῦ κ, ἀλύσκω, ὡς μεθύω μεθύσω μεθύσκω. ἀλύσκειν οὖν τὸ οἱονεὶ λελύσθαι. Ζηνόβιος.

Ἀλυίω] Ἰστέον ὅτι τοῦ ὀπυίω καὶ ἀλυίω, καὶ τῶν παραπλησίων ἐκλελοίπασιν οἱ χρόνοι οἱ διὰ συμφώνου γινόμενοι. οὐδέποτε γὰρ μετὰ τὴν υι δίφθογγον σύμφωνον ἐπιφέρεται· οἷον μυῖα, αἴθυια. ἐκλέλοιπε δὲ ὅ τε παρακείμενος, καὶ ὁ ὑπερσυντέλικος, καὶ ὁ ἀόριστος, καὶ ὁ μέλλων.

Ἀλύω, σημαίνει τὸ δυσφορεῖν, καὶ ἀπορεῖν, καὶ λυπεῖσθαι. λύω, καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἀλύω· ἵν' ᾖ τὸ μὴ λύσιν εὑρίσκειν τῶν κακῶν. ἢ παρὰ τὸ ἀλῶ τὸ πλανῶμαι, ἀλύω, ὡς πλήθω πληθύω. οἱ γὰρ λυπούμενοι ἐν πλάνῃ εἰσί. δηλοῖ καὶ τὸ χαίρω, ὡς τὸ, Ἦ ἀλύεις ὅτι Ἶρον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην; — καὶ τοῦτο παρὰ τὸ ἀλῶ τὸ πλανῶ· πλανῶνται γὰρ καὶ τῶν χαιρόντων αἱ ψυχαί.

Ἀλφὸς, παρὰ τὸ ἀλλοφανής τις εἶναι· σημαίνει δὲ τὸν λεπρόν· παρὰ τὸ ἐναλλάσσειν τὴν χροιάν· τὸ γὰρ ἐναλλάσσειν, παρὰ τῷ . . ἀλφαίνειν ἐγίνετο. σημαίνει δὲ τὸ πάθος, ἀλλοφός τις ὢν, ὁ ἀλλοιοφανὲς τὸ χρῶμα ποιῶν. λέγεται γὰρ τὸ ἀλλοῖον καὶ ἕτερον, καὶ ἐπὶ τῶν ἐπὶ τὸ χεῖρον ἐξηλλαγμένων. Μεθόδιος.

Ἀλφειὸς, ὁ ἐν Ἤλιδι ποταμός· παρὰ τὸ τοὺς ἀλφοὺς θεραπεύειν. ἢ παρὰ τὸ ἄλφειν, ὅ ἐστιν ὠφελεῖν· ὠφέλιμον γὰρ αὐτὸ τὸ ὕδωρ. Μεθόδιος.

Ἀλφηστὴς, ὁ εὑρετικός· οἱ μὲν γὰρ ἐπίθετον τοῦ ἀνθρώπου· οἱ δὲ τὸν ἄνθρωπον· παρὰ τὸ ἀλφεῖν τὸ εὑρίσκειν. μόνος γὰρ ὁ ἄνθρωπος εὑρετικός. ἀλφησταί· ἐξ οὗ ἡ γενικὴ τῶν πληθυντικῶν ἀλφηστῶν, καὶ ἀλφηστάων. ὅθεν καὶ α τὸ στοιχεῖον ὀνομάζεται. Σώφρων εἰς ἀνδρείους μίμους, καταπυγοτέραν ἀλφηστᾶν. Ἀπολλόδωρος δέ φησιν· ἰχθῦς τινὲς οἱ ἀλφησταὶ, τὸ μὲν ὅλον κιῤῥοειδεῖς, πορφυρίζοντες κατά τινα μέρη. φασὶ δὲ αὐτοὺς ἁλίσκεσθαι σύνδυο· καὶ φαίνεσθαι τὸν ἕτερον ἐπὶ τοῦ ἑτέρου κατ' οὐρὰν ἑπόμενον. ἀπὸ γοῦν τοῦ τὴν πυγὴν ἑτέρῳ τὸν ἕτερον ἐπακολουθεῖν, τῶν ἀρχαίων τινὲς τοὺς ἀκρατεῖς καὶ καταφερεῖς οὕτως ἔλεγον. λέγονται καὶ οἱ ἔντιμοι, καὶ τίμιοι βασιλεῖς ἢ ὀρχησταί. 75

Ἀλφεσίβοιαι] ἔστι δὲ κύριον παρὰ Θεοκρίτῳ· παρὰ δὲ τῷ ποιητῇ, ἐπίθετον, παρθένοι ἀλφεσίβοιαι, αἱ παρθένοι αἱ βόας ἐφ' ἑαυτὰς εὑρίσκουσαι, διὰ τὴν εὐμορφίαν· ἔδνα γὰρ, θρέμματα ἐδίδοτο τὸ παλαιὸν πρὸς γάμων δῶρα· ὠνόμασται δὲ ἀπὸ μέρους· ἐπειδὴ ἔντιμοι τὸ παλαιὸν οἱ βόες· τῷ τοὺς πατέρας ἄνδρας ἀλλασσομένους ὑπὲρ αὐτῶν· ἀλφαίνειν γὰρ τὸ εὑρίσκειν· καὶ ἀλφὴ, ἡ τιμή. ἔστιν οὖν ἄλφω τὸ εὑρίσκω, καὶ ἀμείβω. ἐξ αὐτοῦ γίνονται ἀλφίβοιαι. πολλάκις δὲ τὸ ο ἐν τῇ συνθέσει εἰς ε μεταβάλλεται, καὶ τὴν σι συλλαβὴν προσλαμβάνει· οἷον ἑλκόπεπλος, ἑλκεσίπεπλος· Πρωτόλαος, Πρωτεσίλαος· πηγόμαλλος, πηγεσίμαλλος. οὕτως οὖν ἀλφόβοια, καὶ ἀλφεσίβοια. Μεθόδιος. γνησία, ἡ εὐγενής, ἔντιμος.

Ἄλφιτον, ἡ ἀξιολογωτάτη τροφὴ, κυρίως τὰ ἀπὸ τῶν πεφρυγμένων κριθῶν ἀλεσθεισῶν θρύσματα· κατα-

χρηστικῶς δὲ καὶ τὰ ἀπὸ τῶν πυρῶν, ὥς Φησι· — ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνεν: — παρὰ τὸ ἀλφάνειν, ἡ πρῶτον εὑρεθεῖσα τροφή. ἢ ἀλήφατά τινα ὄντα, τὰ ἀληλεσμένα, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν ὅλων. καὶ Ἀλφιταῖα ἐργαστήρια· καὶ Ἀλφιταμοιβοὶ, οἱ πωλοῦντες τὴν ἀλφίτου ἀκτήν· κατὰ ἀφαίρεσιν. εἶναι γὰρ μακτήν. οἱ δὲ Φασὶν, ὅτι ἄκρον ἐκάλουν τὸν καρπόν· ἔνθεν καὶ ἀκρόδρυα. ἢ ὅτι ὥσπερ ὁ εἰς θάλασσαν καθήκων τόπος, ἔσχατος ὢν τῆς ἠπείρου, ἀκτὴ λέγεται· οὕτω καὶ τὸ ἔσχατον τοῦ ἀλεύρου. προπονηθέντα ἔχον τὸν καρπόν· ἢ ἀπὸ τοῦ ἄσασθαι ὑπὸ τοῦ μύλου, καθὰ καὶ τὰ κύματα τῆς θαλάσσης ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς, ὃς ἀκτὴ καλεῖται.

Ἀλῶ. σημαίνει δύο· τὸ πλανῶ· τὸ παθητικὸν ἀλῶμαι, ἡ μετοχὴ ὁ ἀλώμενος· παρὰ τὸ λῶ, ὅπερ ἀπὸ τοῦ θέλω γίνεται ἀφαιρέσει τῆς θε· μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἀλῶ· οἱ γὰρ πλανώμενοι ὧν οὐ θέλουσιν ἐπιτυγχάνουσι· ἢ οὐ θέλουσι πλανᾶσθαι. ἀλῶ, ψιλούμενον μὲν, σημαίνει τὸ πλανῶ· δασυνόμενον δὲ, τὸ συναθροίζω. ζήτει εἰς τὸ Ἄλωσις καὶ Ἀνάλωσις.

Ἁλῶ, τὸ συλλαμβάνω, ὅπερ Ὅμηρος ἁλώω Φησίν· οἷον, — ἤ κεν ἁλώω: — παράγεται δὲ ἀπὸ τούτου καὶ τὸ ἁλίσκω, τὸ καταλαμβάνω καὶ κρατῶ. παρὰ τὴν ἅλα τὴν θάλασσαν· ἀπὸ τοῦ τοὺς κατὰ θάλασσαν λαμβανομένους πρῶτον ἁλίσκεσθαι νομίζειν.

Ἁλῴη, ληφθείη, κρατηθείη. ζήτει εἰς τὸ ἁλοίη. ἔχει δὲ τὸ ι προσγεγραμμένον ἐν τῇ παραληγούσῃ. ἔστι γὰρ ἐὰν ἁλῶ, ἐὰν ἁλῷς, ἐὰν ἁλῷ· καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ η, ἐὰν ἁλῴη, ὥσπερ ἐὰν στῶ στῇς στῇ, καὶ ἐὰν στῄη· οἷον, Στῄη ἐπ' ὠκυρόῳ ποταμῷ: — καὶ ἐὰν Φῶ Φῇς Φῇ. καὶ ἐὰν Φῄη· οἷον, Φῄης θηρηλοιγὸν ἔχειν ἀνὰ Φαιδίμῳ ὤμῳ: — δύναται δὲ μὴ ἔχειν τὸ ι κατὰ τὴν παραλήγουσαν. ἀλλὰ κατὰ τὴν λήγουσαν· ἵνα εἴπω αὐτὸ ἀπὸ τρισυλλάβου, ἐὰν ἁλώω, ἐὰν ἁλώῃς, ἐὰν ἁλώῃ. ἀλλ' ἐπειδὴ πολλά εἰσιν ἐν τῇ παραληγούσῃ ἔχοντα τὸ ι πλεονασμῷ τοῦ η. οἷον στῄη, φθῄη. τούτου χάριν καὶ τὸ ἁλῴη ἔχει ἐν τῇ παραληγούσῃ τὸ ι, πλεονασμῷ τοῦ η. οὕτως ὁ Χοιροβοσκὸς εἰς τὸ ποσότητος.

Ἅλωα, ἑορτὴ Ἀθηνᾶς ἀγροικική. Ἰστέον ὅτι τὰ εἰς ως βαρύτονα, τὰ μὲν βραχεῖᾳ παραληγόμενα, διὰ τοῦ τος κλίνονται, ἔρωτος, Νέπωτος· ἔστι δὲ ὄνομα ὄρους· τὰ δὲ μακρᾷ παραληγόμενα, διὰ καθαροῦ τοῦ ος, Μίνωος, ἥρωος. σεσημείωται τὸ εἵλως εἵλωτος· περὶ οὗ ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι ἕλως ἐστὶ, καὶ ἐκλίθη ἕλωτος· λοιπὸν ἐπλεόνασε τὸ ι. καὶ πῶς τὸ κάλως, ὃ σημαίνει τὸ σχοινίον, βαρύτονον ὂν καὶ βραχείᾳ παραληγόμενον, οὐ κλίνεται διὰ τοῦ τος, ἀλλὰ διὰ καθαροῦ τοῦ ος, ὡς Ὅμηρος· Ἀπολλώνιος δὲ ὁ τὰ Ἀργοναυτικὰ, εἶπε κάλωες. οὐ γὰρ δυνάμεθα εἰπεῖν ὅτι, Ἀττική ἐστιν ἡ κλίσις. οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι κατὰ ἀποβολὴν τοῦ σ κλίνουσιν· οἷον, ὁ κάλως, τοῦ κάλω. ἔστιν οὖν εἰπεῖν, ὅτι οὐκ ἔστι τοῦ κάλωος αὕτη κλίσις, ἀλλ' ἐπέκτασις. ἔστι γὰρ ὁ κάλως τοῦ κάλω· καὶ κατ' ἐπέκτασιν τῆς ος συλλαβῆς, κάλωος, ὥσπερ ἡ ἅλως τῆς ἅλω καὶ ἅλωος· ἐξ οὗ ἡ αἰτιατικὴ τὴν ἅλωα, ὥσπερ Καλλίμαχος ἐν τῇ Ἑκάλῃ. Δινομένη περὶ βουσὶν ἐμὴν ἐφύλαξεν ἅλωα: — σημαίνει δὲ καὶ τὸ νεφελῶδες τὸ περὶ σελήνην καὶ ἥλιον.

Ἅλως, ἡ ἀλωὴ καὶ ἡ ἀλωνία· παρὰ τὴν τῶν ἀσταχύων συνάθροισιν· ἐκεῖ γὰρ συναθροίζονται οἱ ἄσταχυς· παρὰ τὸ ἅλες, ὃ σημαίνει τὸ συνάθροισμα· ἢ παρὰ τὸ ἅλις καὶ ἱκανῶς ἔχειν τοὺς καρπούς. ἢ παρὰ τὸ ἀλοιῶ γίνεται ἀλῳὴ, μετὰ τοῦ ι, παρὰ τὴν τῶν ἀσταχύων ἀλοίησιν. καὶ ἀλωὰς, τὰς ἀλωνίας, τοὺς τόπους ὅπου οἱ πυροὶ πατοῦνται.

Ἀλωή, σημαίνει χωρὶς τοῦ ι, τὸ σύμφυτον χωρίον, καὶ σύνδενδρον τόπον· παρὰ τὴν ἄλσιν τὴν αὔξησιν. ἄλλο οὖν ἀλωὴ, χωρὶς τοῦ ἰῶτα.

Ἀλωρῆται] τοὺς τὰς ἅλως Φυλάττοντας, οὕτως ὑπὸ Λυκίων καλεῖσθαι· ὠρεῖν γὰρ τὸ Φυλάττειν.

Ἁλώνητα. τὰ βάρβαρα ἀνδράποδα. τοὺς γὰρ ἅλας διδόντες τοῖς Θραξὶν, ὠνοῦντο ἀνδράποδα.

Ἁλῶναι] ἅλωμι, ἁλώσω· ὁ δεύτερος ἀόριστος ἐν τοῖς πληθυντικοῖς ἥλωμεν· τὸ ἀπαρέμφατον, ἁλῶναι. κυρίως ἐπὶ τῶν ἰχθύων, σημαίνει ἀπολέσθαι, ληφθῆναι.

Ἀλωὴ, κῆπος, καὶ ἡ καρποφόρος χώρα, καὶ ὁ τόπος ἐφ' οὗ ὁ σῖτος τρίβεται· καὶ ἡ ἄμπελος. τὸ δὲ ἅλως, ἐπὶ μὲν τοῦ τόπου ψιλοῦται· ἐπὶ δὲ τῆς ἅλωνος, δασύνεται· ἐκ τοῦ ἀλῶ τὸ πορθῶ· τοῦτο ἐκ τοῦ ἄλω, ὃ σημαίνει τὴν ἅλωνα. εἰς αὐτὴν γὰρ πορθοῦνται καὶ συντρίβονται οἱ στάχυς. τοῦτο ἐκ τοῦ ἁλῶ τοῦ συναθροίζω· ἐξ οὗ καὶ δασύνεται. τοῦτο ἐκ τοῦ ἅλς ἁλός.

Ἀλώπηξ, κλίνεται ἀλώπεκος. σεσημείωται ὅτι ἔτρεψε τὸ η εἰς ε ἐν τῇ γενικῇ. καὶ ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι τὰ εἰς ηξ θηλυκὰ οὐ Φαίνεται παραληγόμενα τῷ ω, πήληξ ἡ περικεφαλαία· ἀντίτηξ, ἡ κιβωτός· ὕσπληξ, ἡ τοῦ ἱπποδρόμου ἀφετηρία. τὸ γὰρ σκώληξ ἀρσενικόν ἐστιν. ἐπεὶ οὖν τὸ ἀλώπηξ θηλυκὸν, ὡς παρήλλαξε κατὰ τὴν παραλήγουσαν, παρήλλαξε καὶ κατὰ τὴν κλίσιν. ὁ Χοιροβοσκός. γίνεται δὲ τὸ πάθος τὸ ψιλωτικὸν τῶν γενείων τε καὶ τριχῶν, ἀπὸ τῆς ἀλώπεκος μεταφορικῶς. ἡ γὰρ ἀλώπηξ τὸ ζῶον, ἔνθα ἂν οὐρήσῃ, τὸν τόπον ἄκαρπον ποιεῖ, ξηραίνουσα καὶ τὴν προϋπάρχουσαν βοτάνην, καὶ ἑτέραν ἀναβλαστῆσαι οὐ συγχωροῦσα. γίνεται δὲ παρὰ τὸ ἀλῶ τὸ πλανῶ, καὶ τὸ ὤψ ὠπὸς ὁ ὀφθαλμός· ἢ καὶ τὸ παίζω, ἡ ἐν τῇ πλάνῃ παίζουσα.

Ἀλωπεκόννησος, ὄνομα νήσου· ὅτι Ἀθηναίοις ἀποικίαν στελλομένοις ὁ θεὸς ἔχρησεν ἐκεῖ κατοικῆσαι, ἔνθα ἂν ἀλώπηξ Φανῇ· καὶ ἐν τῇ νήσῳ Φανείσης τῆς ἀλώπεκος, ᾤκησαν. Μεθόδιος.

Ἀλωπεκώδης, πανοῦργος· οἱ δὲ, ἀφελής. καὶ ἀπρόσοψις.

Ἀλωπεκία, αἱ τῶν ἀλωπέκων καταδύσεις. Ἀλωπεκίδες, εἶδος κυνῶν.

ΤΟ Α ΜΕΤΑ ΤΟΥ Μ.

Ἅμα ἐπίρρημα συλλήψεως ἢ ἀθροίσεως· παρὰ τὸ θαμὰ τὸ συνεχῶς καὶ πυκνῶς· τὸ γὰρ πυκνὸν καὶ ἐπάλληλον, ἅμα γίνεται, καὶ ἐν τῷ αὐτῷ καιρῷ. τὸ δὲ θαμὰ, οὕτω. ἔστι θαμός· ἐξ οὗ θαμειά. τὸ οὐδέτερον, θαμόν· ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν, θαμά· καὶ τὸ ἐπίρρημα, θαμά. οὐ γὰρ γίνεται ἀπὸ τοῦ θαμὺς θαμειός, ἀφ' οὗ τὸ, θαμέες ἄκοντες. οὐ γὰρ ἂν ὀξύνεται θαμειός. Μεθόδιος. ὥσπερ δὲ ἀπὸ τοῦ χάζω, γίνεται ἅζω· ἔμεινε δὲ ἡ ἀναλογοῦσα τῷ χ δασεῖα· οὕτως ἐκ τοῦ θαμὰ, ἅμα. δασύνεται καὶ βαρύνεται. τὰ εἰς α λήγοντα δισύλλαβα ἐπιρρήματα, ἅπαντα βαρύνεται· οἷον ὦκα, τάχα, σάφα, λίγα, λίπα· χωρὶς τοῦ θαμά.

Ἀμάδιος] ἀμάδα τὴν ναῦν Αἰσχύλος, ἐπιρρηματικῶς, ἅμα τῷ προσελθεῖν. ἀπὸ τοῦ ἅμα ἀμάδιος παράγωγον διὰ τοῦ διος· καὶ πολὺς ὁ τοιοῦτος χαρακτήρ.

Ἀμαδρυάδες] Ἀπολλώνιος ὁ τὰ Ἀργοναυτικὰ, — ὁ γὰρ οἷος. ἐν οὔρεσι δένδρεα τάμνων, Δήποθ' ἀμαδρυάδος νύμφης ἀθέριξε λιτάων, Ἡ μιν ὀδυρομένη ἀδινῷ μει-

λίσσετο μύθῳ: — ἀμαδρυάδες νύμφαι λέγονται, διὰ τὸ ἅμα ταῖς δρυσὶ γεννᾶσθαι· ἢ ἐπειδὴ δοκοῦσιν ἅμα ταῖς δρυσὶ φθείρεσθαι. Χάρων γὰρ ὁ Λαμψακηνὸς ἱστορεῖ, ὡς Ῥοῖκος, δρῦν θεασάμενος ἤδη μέλλουσαν ἐπὶ γῆν καταφέρεσθαι, προσέταξε τοῖς παισὶ ταύτην ὑποστηρίξαι· ἡ δὲ μέλλουσα συμφθείρεσθαι τῇ δρυῒ νύμφη, ἐπιστᾶσα τῷ Ῥοίκῳ, χάριν μὲν εἰδέναι ἔφασκεν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας, ἐπέτρεπε δὲ αἰτήσασθαι ὅ τι βούλοιτο. ὡς δὲ ἐκεῖνος ἠξίου συγγενέσθαι αὐτῇ, ἐπιζήμιον μὲν ἔλεγεν εἶναι τοῦτο, φυλάττεσθαι δὲ ὅμως ἑτέρας γυναικὸς ὁμιλίαν. ἔσχον δὲ μεταξὺ αὐτῶν ἄγγελον μέλισσαν. καί ποτε πεττεύοντος αὐτοῦ περιίπταται ἡ μέλισσα. πικρότερον δέ τι ἀποφθεγξάμενος, εἰς ὀργὴν ἔτρεψε τὴν νύμφην, ὥστε πηρωθῆναι. καὶ Πίνδαρος, ἰσοδένδρου τέκμαρ αἰῶνος λαχοῦσαι.

Ἀμαζόνες] ἐκ τοῦ μαζὸς καὶ τοῦ στερητικοῦ α ἀμαζών· ὅτι τὴν μίαν θηλὴν τὴν δεξιὰν ἔκοπτον ἢ ἔκαιον, ἵνα μὴ ἐμποδίζωνται τοξεύουσαι· ἢ ὅτι μαζοῦ καὶ τροφῆς οὐ μετέσχον, ἀλλ' ὄφεσι καὶ ἄλλοις τισὶ θηρίοις ἐτρέφοντο, σαύραις καὶ χελώναις· παρὰ τὸ μάζαις μὴ χρῆσθαι, ἤγουν τροφαῖς, ἀλλὰ κρέασιν· ἢ ὅτι λαμβάνουσαι ζώνην καὶ πανοπλίαν, ἐξερχόμεναι ἡμῶν καὶ ἐθέριζον· παρὰ τὸ ἐν ταῖς ζώναις ἀμᾶν. λέγονται δὲ οὕτω καὶ οἱ πένητες οἱ μάζαν οὐκ ἔχοντες.

Ἄμαθος ἡ ψάμμος, παρὰ τὸ ψάμαθος γίνεται, ἀποβολῇ τοῦ ψ. ἢ ἄμυθός τις οὖσα, τουτέστιν ἀνεπίγνωστος, ἣν οὐκ ἔστιν ἀριθμῆσαι καὶ καταμαθεῖν. Μεθόδιος.

Ἀμαθύνει] παρὰ τὴν ἄμαθον ἀμαθύνειν, τὸ ἀφανίζειν.
76 — πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει: — κατὰ μικρὸν δαπανᾷ,
τουτέστιν, ἄμαθον καὶ κόνιν ποιεῖ.

Ἀμαθαίνειν, ἀμαθῶς ἔχειν. Ἀμαθὴς, σκαιὸς καὶ βίαιος.

Ἀμαλδύναι, κακοποιῆσαι, ἀποκρύψαι, εἰς ἅλα δῦναι.

Ἀμαλκιεῖν, τὸ μὴ ῥιγοῦν.

Ἀμαλλεύειν, δραγμεύειν· καὶ Ἀμάλλιον σχοινίον, ἐν ᾧ δεσμεύουσι τὰς ἀμάλλας, τὸ νῦν οὐλόδετον.

Ἁμαξιτὸς, ἁμάξαις διοδευτός.

Ἀμαιμάκετον] Ὅμηρος, Ἱστὸν ἀμαιμάκετον: — παρὰ τὸ μῆκος μάκετος· διπλασιασμῷ μαμάκετος· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, μετὰ τοῦ α, ἀμαιμάκετος, ὁ μακρὸς καὶ ὑπερφυής. τὸ δὲ, — πνείουσαν ἀμαιμάκετον πῦρ: — παρὰ τὸ μαιμῶ, μαίμακα. Χίμαιραν ἀμαιμακέτην, ἄμαχον, ἀκαταγώνιστον, φοβερὰν, ἀνυπόστατον· ἢ ἀπροσμάχητον, καὶ μεγάλην· παρὰ τὸ μαιμάω μαιμῶ, τὸ προθυμοῦμαι, μαιμάκετος· ἐξ οὗ τὸ θηλυκὸν μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, πρὸς ἣν οὐδεὶς προθυμεῖται μάχεσθαι. ἢ παρὰ τὴν μάχην, ἀμαιμάχητος, καὶ ἀμαιμάκετος, καὶ ἀμαιμακέτη.

Ἀμαλδύνω κυρίως τὸ διὰ πυρὸς ἀφανίζω· ἀπὸ τοῦ μαίρω τὸ λάμπω, ὁ μέλλων, μαρῶ· ἀφ' οὗ τὸ μαραίνω· μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἀμαρῶ· τροπῇ τοῦ ρ εἰς λ, ἀμαλῶ· κατὰ παραγωγὴν, ἀμαλύνω· καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ, ἀμαλδύνω. τεῖχος ἀμαλδῦναι: — ἢ τὸ ἁπλῶς ἀφανίσαι ἢ ὁμαλίσαι· παρὰ τὴν ἄμμον· ἄμμος, ἀμῶ, ὡς δοῦλος δουλῶ, καὶ φίλος φιλῶ· παράγωγον ἀμύνω καὶ πλεονασμῷ τῆς αλ συλλαβῆς, καὶ τοῦ δ, ἀμαλδύνω. οὕτως Ὠρίων. ὁ δὲ Μεθόδιος, παρὰ τὸ ὁμαλὸς ὁμαλύνω, ὡς κακὸς κακῶ κακύνω· καὶ ἐπενθέσει τοῦ δ, καὶ τροπῇ τοῦ ο εἰς α.

Ἀμάλθεια, ἡ τροφὸς τοῦ Διός. Καλλίμαχος, — σὺ δὲ θήσαο μαζὸν Αἰγὸς Ἀμαλθείης, — εἰσὶ δ' οἳ φασὶ παραπεπλάσθαι τὸ ὄνομα. εἶναι γὰρ αὐτὴν ἀμαλακιστίαν· παρὰ τὸ μὴ μαλάσσεσθαι καὶ ταπεινοῦσθαι. διὰ τοῦτο καὶ τὸν Ἡρακλέα καρτερικώτατον γεγονέναι λέγουσιν, ἐπειδὴ εἶχεν αὐτῆς τὸ κέρας, ὥσπερ ὁ μῦθος. ζήτει εἰς τὴν παροιμίαν, Ἀμαλθείας κέρας, εὐσθενείας καὶ ὑγιείας. Ἀμαλθεύσει πλήθει αὔξει.

Ἀμάλη, ἡ ἁπαλή. ἡ δὲ λέξις Μακεδόνων. ὅθεν καὶ Πρόμαλα εἴρηται, ἡ πρὸ τοῦ δέοντος αὐξανομένη μυρίκη· μαλεῖν γὰρ τὸ αὐξάνειν. καὶ ἡ τριχῶν αὔξησις, ἀμάλη. ἔστι δὲ ἁπαλή· καὶ τροπῇ, ἀμάλη παῖς· καὶ ἀμαλὸν ἀμαλῶς, ἁπαλὸν ἁπαλῶς, μετρίως, εὐκόλως.

Ἀμαλλοδετῆρες, οἱ τὰς ἀμάλλας δεσμοῦντες. ἀμάλλα δὲ ἡ ἐκ πολλῶν δραγμάτων συναγωγή.

Ἀμάλλαι, τὰ δράγματα τὰ τοῦ σίτου· ἢ παρὰ τὸ ἀμᾶσθαι, ἢ παρὰ τὸ ἅμα ἀολλίσθαι ταῖς χερσὶ τὴν τοῦ σίτου μετὰ τῶν ἀσταχύων καλάμην.

Ἀμᾶν, τὸ θερίζειν· παρὰ τὸ ὁμοῦ ἐπισπᾶν, οἷον ἀμασπᾶν, τὸ ἅμα καὶ ὑφ' ἓν πολλὰ ἕλκειν. ζήτει εἰς τὸ ἄμη.

Ἀμάνδαλον, τὸ ἀφανὲς παρὰ Ἀλκαίῳ. ἀμαλδύνω· ἀμάλδανον τὸ ἀφανὲς καὶ ἀφανιζόμενον· καὶ ὑπερθέσει ἀμάνδαλον.

Ἄμαντες] οἱ περὶ Ἐλαφήνορα μετὰ Τροίας ἅλωσιν διέβησαν εἰς τὴν ἤπειρον, καὶ ᾤκησαν παρὰ τὰ Κεραύνια ὄρη. ἔκτισαν δὲ Εὔβοιαν. ὅθεν Ἄβαντες ἐκλήθησαν. ἐν ὑπομνήμασι Λυκόφρονος. καὶ κατὰ μεταφορὰν, Ἄμαντες.

* Ἁμαξουργὸς, ὁ τὰς ἁμάξας τεκταίνων· παρὰ τὸ ἐργά- 77
ζομαι.

Ἀμαμαξὺς, ἡ ἀναδενδράς· παρὰ τὸ ἀμμίξαι, ἡ συνδεδεμένη· ἀναδεσμοῦνται γὰρ αἱ ἀναδενδράδες· ἀμμιξύς· καὶ πλεονασμῷ τοῦ α, καὶ τροπῇ, ἀμαμαξύς. Ἐπίχαρμος, Ἐν γᾷ καὶ θαλάσσᾳ, οὐδ' ἀμαξύας φέρει: — Σαπφὼ διὰ τοῦ δ λέγει ἀμαμαξύδες. Μεθόδιος. ἔστιν οὖν ἀμπέλου τι γένος. οἱ δὲ, τὴν ἑσπέριον σταφυλήν· Ἀλέξανδρος τὴν ἀβσύβαστον λέγει.

Ἅμαξα] Φησὶ δ' ἀνὴρ φρένας ἀφνειὸς πήξασθαι ἅμαξαν: — παρὰ τὸ ἄγω, ἄξω, ἄξα, καὶ ἅμαξα. καὶ ἁμαξὶς, ἡ μικρά.

Ἀμάρα, ὁ ὀχετὸς δι' οὗ τὸ ἐν τοῖς κήποις φέρεται ὕδωρ, ἡ τάφρος, ἡ ὑδρορρόη. Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ὀχετηγὸς ἀπὸ κρήνης μελανύδρου Ἂμ φυτὰ καὶ κήπους ὕδατος ῥόον ἡγεμονεύει, Χερσὶ μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης ἐξ ἔχματα βάλλων, Ἰλιάδος Φ'. παρὰ τὸ ἅμα καὶ ὁμαλῶς ῥεῖν τὸ ὕδωρ. ἢ ὅτι τὰ φυόμενα πλησίον αὐτοῦ φυτὰ οὐκ ἐᾷ μαραίνεσθαι. ἢ παρὰ τὸ τῇ ἄμῃ αἱρεῖσθαι· ἄμη δέ ἐστιν ἐργαλεῖον οἰκοδομικόν. ἢ διὰ τὸ περὶ τὰς αἱμασιὰς ῥεῖν, τὰ περιφράγματα καὶ τοὺς τοίχους. οἱ δὲ, τάφρον, στέγην.

Ἀμαρία, παρὰ τὸ ἅμα ἄγω παραγώγως τὸ αὐτὸ σημαινόμενον· καὶ ἀμάραι, αἱ ἐν τῷ ὠτίῳ κοιλότητες. καὶ ἀμάρῃσι, πόροις.

Ἀμαρυγὰς, ὄψεις· οἱ δὲ, ἀκτῖνας ὄψεως. καὶ ἀμάρυγα, αἴθυγμα, φόρημα, εἴδωλον, κίνησιν, λαμπηδόνα.

Ἀμαρύσσω, τὸ λάμπω. Ἡσίοδος, ὑπ' ὀφρύσι πῦρ ἀμάρυσσε: — μαίρω, μαρῶ· ἐξ οὗ μαρύσσω· καὶ πλεονασμῷ τοῦ α, ἀμαρύσσω· καὶ ἀμάρυγμα, καὶ ἀμαρυγάς· σημαίνει τὰς τῶν ὀφθαλμῶν ἐκλάμψεις. — Χαρίτων ἀμαρύγματ' ἔχουσα, Ἡσίοδος. σημαίνει δὲ καὶ τὰς τοῦ μετώπου ῥυτίδας, αἵτινες εἴρηνται διὰ τὸ ἀμαυρὸν ἀλαμπεῖς εἶναι καὶ ἀμυδραί. ἢ παρὰ τὸ ἀμάραις ἐοικέναι, ὀχετοῖς. ὡς γὰρ ἐκεῖναι τὸ ὕδωρ, οὕτω καὶ αὗται τὸν ἱδρῶτα μετάγουσιν ἐπὶ τὰ παρ' ἑκάτερα μέρη τῆς κεφαλῆς. αἱ δὲ ἐκλάμψεις εἴρηνται παρὰ τὸ μαίρω τὸ λάμπω. ἐξ οὗ ἐν διπλασιασμῷ μαρμαίρω, καὶ μαρμαρυγὴ, καὶ μάρμαρον. Μάρων κύριον ὄνομα. ἐκ τοῦ μαρῶ

μέλλοντος, μαρύσσω. ἀμάρα, ἀμάρυγμα· ἢ μαρυγμαὶ, ἀμαρυγμὴ, καὶ ἀμάρυγμα. Μεθόδιος.

Ἀμάρυνθος, πόλις Εὐβοίας. ὠνόμασται δὲ ἀπὸ Ἀμαρύνθου βασιλέως· ἢ, ὥς τινες, ἀπὸ τοῦ μὴ μαραίνεσθαι τὸν τόπον. σύνδενδρος γάρ.

Ἀμαραντός] Ἀπολλώνιος ὁ τὰ Ἀργοναυτικά, Ἔνθα δὴ ἠπείροιο Κυταΐδος ἠδ' Ἀμαραντῶν: — Κύτος πόλις τῆς Κολχίδος. ἔστι καὶ ἑτέρα Κύτα τῆς Εὐρώπης, κατὰ ἀρχὴν τοῦ εἴσπλου τοῦ Πόντου· ἐκεῖθεν δὲ τὴν ἀρχὴν λαμβάνει. λέγεται δὲ οὕτως ὀνομαστικῶς. ὅθεν Κυταΐδα τὴν Μηδείαν λέγουσιν. Ἀμαραντὸς, πόλις ἐν τῷ Πόντῳ. ὡς δὲ ἔνιοι, ὄρη τῆς Κολχίδος, ἐξ ὧν καταφέρεται ὁ Φᾶσις ποταμός. φαίνεται ἀπὸ Ἀρμενίων ὀρῶν εἰς Κόλχους κατὰ θάλασσαν. τὸ δὲ Ἀμαραντῶν ἐνταῦθα ἐπὶ τῶν ὀρέων περισπᾶται ὡς κύριον· καὶ τὰ ἀμάραντα ὀξύνεται. λέγεται δὲ πρὸς διάφορον σημαινόμενον τὰ ἀμάραντα σώματα. δῆλον οὕτω λέγεται ἐπὶ ἀμαράντων σωμάτων.

78 Ἀμαρτίνους] παρὰ τὸ ἁμαρτῶ ἁμαρτίνους· σημαίνει δὲ τὸν ἡμαρτημένον κατὰ τὸν νοῦν· ὡς οἰδῶ, Οἰδίπους. τὰ παρὰ τὸ ἁμαρτία συντιθέμενα, καὶ διὰ τοῦ ο, καὶ διὰ τοῦ ι γράφονται. ζήτει εἰς τὸ δαΐφρων.

Ἁμαρτοεπής, ὁ ἁμαρτάνων ἐν τῷ λέγειν, ἤγουν φλύαρος. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἁμαρτανόντων τῆς ὁδοῦ.

Ἁμαρτωλός] παρὰ τὸ ἁμαρτῶ ἁμαρτήσω, ἁμαρτηλὸς καὶ ἁμαρτωλὸς, αἱμύλος, πανοῦργος, μοχθηρός· καὶ ἁμαρτωλία, ὁ καὶ ἁμαρτία, καὶ ἁμάρτημα.

Ἁμαρτία, κυρίως ἡ ἀποτυχία. παρὰ τὸ μάρπτω ἀμαρπτία· καὶ ἐλλείψει τοῦ π, ἁμαρτία, ἡ ὃ βούλεται μὴ μάρπτουσα, ὅ ἐστιν ἀποτελοῦσα. ἔνθα καὶ μάρτυς, ὁ μάρψας καὶ εἰδὼς τὸ ἀληθές. ἢ ἀπαρτία παρὰ τὸ ἀρτῶ σημαῖνον τὸ ἁρμόζω, πόῤῥω οὖσα τοῦ συνηρμόσθαι ὃ βούλεται· τῆς ἀπὸ προθέσεως τὸ ἄποθεν δηλούσης.

Ἁμαρτῶ, καὶ ἁμαρτάνω· ἐκ τοῦ ἁμαρτῶ τὸ ἀποτυγχάνω, ὡς ἥδω, ἁνδάνω· ἀπὸ τοῦ μάρπτω τὸ καταλαμβάνω. ἁμαρτῶ οὖν, τὸ οὐ καταλαμβάνω. Ἀλλ' ἄγε καὶ τόθ' ἅμαρτε: — καὶ ἁμαρτῆσαι, τὸ ἀτυχῆσαι, στερηθῆναι· καὶ ἁμαρτήσεσθαι, ἀδικήσεσθαι, βλαβῆναι.

Ἁμαρτῆ, ἐπίῤῥημα, σημαίνει τὸ ὁμοῦ, καὶ κατὰ τὸ αὐτό. καὶ ὁ μὲν Ἀρίσταρχος ἐκ τοῦ ἁμαρτήδην λέγει κατὰ συγκοπήν· καὶ ὀξύνεται· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς, ἐκ τοῦ ἅμα καὶ τοῦ ἀρτῶ. καὶ γίνεται ἀπὸ ἀμφοτέρων ἐπίῤῥημα ἁμαρτῆ, καὶ ὁμαρτῆ. ζήτει εἰς τὸ ὁμαρτῆ. διατί λέγονται μεσότητος ἐπιῤῥήματα; ἐπειδὴ μέσον ἀρσενικοῦ καὶ οὐδετέρου κεῖνται. ζήτει εἰς τὸν ὄφιν. Δεῖ γινώσκειν, ὅτι σὺν τῷ ι γράφεται. τὰ γὰρ εἰς η λήγοντα ἐπιῤῥήματα, ἔχουσι τὸ ι προσγεγραμμένον· οἷον, ἄλλῃ, πάντῃ, κρυφῇ, σπουδῇ, εἰκῇ, ὅπῃ, πῇ. εἰσὶ δέ τινα εἰς η λήγοντα ἐπιῤῥήματα μὴ ἔχοντα τὸ ι· οἷον, ἦ θέμις, ἀντὶ τοῦ ὡς· ἢ νέος οὐκ ἀπάλαξεν, ὡς νέος σημαίνει· μή, νή, δή, ἰή· ἔστι δὲ σχετλιαστικὸν ἐπίῤῥημα, καὶ θαυμαστικόν· ὠή· ἔστι κλητικὸν ἐπίῤῥημα· καὶ ἰωή, σχετλιαστικὸν ἐπίῤῥημα· καὶ τὸ ἤδη, καὶ τὸ νῦν δὴ, ὃ σημαίνει τὸ ἀρτίως. τοῦτο δὲ τὸ νῦν δὴ, οὐκ ἀνέχεται τὰς συντάξεις τοῦ νῦν. τὸ μὲν γὰρ νῦν, συντάσσεται ἐπὶ τῶν τριῶν χρόνων· νῦν γράφω, νῦν γράψω, νῦν ἔγραψα· τὸ δὲ νῦν δὴ, παρῳχημένῳ μόνῳ συντάσσεται, ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ, οἷον, — νῦν δή τοι ξυμβλήμενος ἐγγὺς ὁδίτης: — καὶ τὸ βῆ, ὅπερ περισπᾶται, τῶν ἄλλων τῶν μὴ ἐχόντων τὸ ι, μὴ περισπωμένων. ἔστι δὲ μίμημα φωνῆς προβάτου. ἔστι δὲ ἀκαρεῖ σημαίνει τὸ ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ. λέγει δὲ ὁ τεχνικὸς τὸ ἡσυχῇ, καὶ ἄλλῃ, καὶ τὰ τοιαῦτα, διὰ τοῦτο σὺν τῷ ι γράφεσθαι, ἐπειδὴ ἀπὸ δοτικῆς γέγονεν. ὅτι γὰρ ἀπὸ δοτικῆς γέγονε, δηλοῖ τὸ ταύτῃ. ἔστι γὰρ αὕτη, ἡ εὐθεῖα· ἡ γενικὴ, ταύτης· καὶ ἡ δοτικὴ, ταύτῃ. εἰ ἄρα οὖν λέγομεν Ταύτῃ ἀπήλθομεν, καὶ οὐ λέγομεν Αὕτη ἀπήλθομεν, δῆλον ὅτι ἀπὸ δοτικῆς γέγονεν. εἰ δὲ τοῦτο ἀπὸ δοτικῆς γέγονε, δῆλον ὅτι καὶ τὰ ἄλλα τὰ ἔχοντα τὸ ι, ἀπὸ δοτικῆς γεγόνασιν. οὕτως ὁ Χοιροβοσκὸς εἰς τὸ ποσότητος. Ἐκ ποίων μερῶν τοῦ λόγου γίνονται τὰ ἐπιῤῥήματα; ἐκ πάντων. ἀπὸ ὀνόματος, ὡς τὸ φρόνιμος, φρονίμως· ἀπὸ ῥήματος, ὡς τὸ κρύβδω, κρύβδην· ἀπὸ μετοχῆς, ὡς τὸ ἐπιστάμενος, ἐπισταμένως· ἀπὸ ἄρθρου, ὡς τὸ ὅς, ὥς· ἀπὸ ἀντωνυμίας, ὡς τὸ οὗτος, οὕτως· ἀπὸ προθέσεως, ὡς τὸ ἀνὰ, ἄνω· κατὰ, κάτω· ἀπὸ ἐπιῤῥήματος, ὡς τὸ ἐγγὺς, ἐγγυτέρως· ἀπὸ συνδέσμου, 79
ὡς τὸ καθὰ, καθώς. Ἐκ πόσων πτώσεων γίνονται τὰ ἐπιῤῥήματα; — ἐκ πασῶν. ἀπὸ εὐθείας, ὡς τὸ, ὁ πρόφρων· Πρόφρων νῦν Δαναοῖσι Ποσειδάων ἐπάμυνον: — ἀπὸ γενικῆς, ὡς τὸ προῒξ προικός· Ἔνα προικὸς χαρίσασθαι: — ἀπὸ δοτικῆς, ὡς τὸ ἡ ἰδία, τῆς ἰδίας, τῇ ἰδίᾳ· Ἰδίᾳ ἦλθον δημοσίᾳ ἐλάλησα: — ἀπὸ αἰτιατικῆς, ὡς τὸ, ἡ ἀπριάτη, τῆς ἀπριάτης, τῇ ἀπριάτῃ, τὴν ἀπριάτην· Ἀπριάτην ἀνάποινον: — καὶ ἡ πέρα, τῆς πέρας, τῇ πέρᾳ, τὴν πέραν· Πέραν τοῦ χειμάῤῥου τῶν κέδρων: — καὶ ἀπὸ κλητικῆς, ὡς τὸ, Ἡράκλεις παρὰ Λουκιανῷ· ἢ ἀπὸ κλητικῆς χωρεῖ εἰς ἐπιῤῥηματικὴν σύνταξιν· οἷον ὦ. τοῦτο γὰρ, ἡνίκα θαυμαστικὸν λαμβάνεται, βαρύνεται, καὶ χωρεῖ εἰς ἐπιῤῥηματικὴν σύνταξιν· οἷον, ὦ Ἡρακλῆς.

Ἄμαστρις, πόλις Παφλαγονίας. ἡ πρότερον Κρῶμνα. Ὅμηρος, Κρῶμνάν τ' Αἰγιαλόν τε: — ἐκλήθη δὲ Ἄμαστρις ἀπὸ γυναικὸς Περσίδος Ἀμάστριδος, θυγατρὸς Ὀξυάρθρου τοῦ ἀδελφοῦ Δαρείου· ὅπερ ὁ Στράβων, Ἀμάστρεως κλίνει· ἄλλοι δὲ, Ἀμάστριδος. τὸ ἐθνικὸν, Ἀμαστριανός, ὡς Καλάτιος, Καλατιανός· καὶ Φᾶσις, Φασιανός· τὰ γὰρ εἰς νος ἐθνικὰ, ἢ ἀπὸ τῶν εἰς ος εὐθειῶν γίνονται, ὡς Βάκτριος, Βακτριανός· ἢ ἀπὸ τῶν εἰς ως γενικῶν, ὡς τοῦτο· ἢ ἀπὸ τῶν διὰ τοῦ ια θηλυκῶν, ὡς Ὀλβία, Ὀλβιανός· Ἀσία, Ἀσιανός· καὶ Ἀμαστριανὴ γῆ.

Ἀμάς] Υ̓́μμιν ἔγωγε Μαρναμένοισι πέποιθα σαωσέμεναι νέας ἀμάς: — τὸ ἀμὰς ἐκτείνεται κατὰ τὸ τέλος. ἔστι τοίνυν ἀμετέρας, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἀμάς, ἡμετέρας, Δωρικῶς.

Ἁματροχιά. παρ' Ὁμήρῳ ἡ τῶν τροχῶν σύγκρουσις· παρὰ τοῖς νέωτα ὁ τῶν τροχῶν ἐν γῇ τύπος. ἁματροχιὰ ἐστὶ τὸ ἅμα τρέχειν, καὶ μὴ ἀπολείπεσθαι, οἷον ὁμοδρομία τίς οὖσα· τροχοὺς γὰρ τοὺς δρόμους ἔλεγον. ὀξύνεται δὲ ὡς φυταλιά· καὶ δασύνεται ἡ ἀρχή. ἁματροχία ἡ εἰς ταυτὸ συνδρομὴ τῶν ἁρμάτων· ἁματροχιὰ δὲ ἐστὶν ὁ τύπος καὶ ἡ ἐγχάραξις τοῦ τροχοῦ ἐπὶ τῆς γῆς. ζήτει εἰς τὰς χρήσεις εἰς τὸ ἁρματροχιά.

Ἀμαυρὸν, τὸ ἀλαμπὲς καὶ μὴ ὁρώμενον. παρὰ τὸ μαίρω, μαρῶ· πλεονασμῷ τοῦ υ, μαυρῶ, ὡς κλαίω κλαύσω, καὶ καίω καύσω· ἐξ αὐτοῦ ῥηματικὸν ὄνομα· καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἀμαυρὸς, ὁ ἀλαμπής· ἢ ὁ ἅμα ταῖς αὔραις φερόμενος· ἢ ἀσθενὲς, σκοτεινόν.

* Ἄμβασις, ἀνάβασις, κατὰ συγκοπήν.

Ἀμβαλλώμεθα] — μηδέ τι δηρὸν Ἀμβαλλώμεθα ἔργον: — ἀναβαλλώμεθα, ὑπερτιθέμεθα. πᾶσα πρόθεσις συγκοπὴν πάσχουσα τοῦ ἐσχάτου φωνήεντος: — καὶ τὰ ἑξῆς.

Ἄμβατος, ἀνάβασιν ἔχουσα ὁδὸς, ἡ πρὸς τῷ τείχει αὐτῷ οὖσα ἀναβατός. ζήτει εἰς τὸ ἱππόβοτος.

Ἀμβλύς. ὁ σίδηρος ὁ μὴ ὀξύς. παρὰ τὸ μῶλος, ὅ ἐστιν ὁ ἐγχρονισμὸς τῆς μάχης, γίνεται μωλύς, ὡς ἵππος ἱππύς· καὶ κατὰ στέρησιν ἀμωλύς, ὁ μὴ ἐπὶ μῶλον (ὅ ἐστι τὸν πόλεμον) ἐπιτήδειος· συγκοπῇ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ β, ἀμβλύς, βαρύς.

Ἀμβλυωπία] ἐκ τοῦ ἀμβλυωπὸς, ἀμβλυωπία· τοῦτο ἐκ
τοῦ ἀμβλὺ, ὃ σημαίνει τὸ ἀσθενὲς, καὶ τὸ ὤψ ὠπός,
80 οἱονεὶ ὁ μὴ καθαρὸν φῶς ἔχων, ἀλλ' ἀσθενές· καὶ
Ἀμβλυώττειν, τὸ μὴ ὀξυδερκεῖν· Ἀττικῶς δὲ τὸ τυφλώττειν καὶ βαρύνεσθαι τοὺς ὀφθαλμούς. ἀπὸ τοῦ ἀμβλὺς, καὶ τοῦ ὄσσω τὸ βλέπω, παρὰ τὸ ἀμβλεῖς ἔχειν τοὺς ὄσσους, ἀμβλυώσσω, καὶ Ἀττικῶς ἀμβλυώττω.

Ἀμβλῶσαι, τὸ ἀτελὲς βρέφος ἀποβαλεῖν· καὶ τὰ πρὸς τοῦτο φάρμακα, ἀμβλωθρίδια καλοῦσιν οἱ ἰατροί. Ἀριστοφάνης, Καὶ φροντίδ' ἐξήμβλωκας ἐξηυρημένην: — ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀμπέλων. ὁπότε γὰρ αὗται τοὺς λεγομένους ὀφθαλμοὺς ἀποκαυθεῖεν, λέγουσιν αὐτὰς ἀμβλυώττειν· ἀντὶ τοῦ, οὐ τελεσφοροῦσι καρπόν. καὶ ἐπὶ τῶν γυναικῶν τῶν ἀτελῆ τὰ βρέφη βαλλουσῶν, λέγεται ἀμβλυώττειν, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἀμβλώττειν. ἢ ἐκ τοῦ ἀμαλῆσαι, ὅ ἐστι τὴν γονὴν ἀφανίσαι, ἀμβλῆσαι· καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς ω, ἀμβλῶσαι. εἰς τὸ ἐξαμβλῶσαι.

Ἀμβλωθρίδια, τὰ ἐξημβλωμένα ἔμβρυα.

Ἀμβιοῖ, ἀναπνεῖ, ἀναζεῖ. Ἄμβικον, χύτραν, κάδον.

Ἀμβλήδην γοόωσα, ἀναφέρουσα ἀθρόως τὸ πνεῦμα, ἀναβολάδην, ἀπὸ προοιμίου.

Ἀμβολάδην, ἀναβάλλων· ἢ ἐξ ὑποβολῆς. ἀμβολαὶ γὰρ διαναβολαί· ἀρχὴ καὶ προοίμιον, παρὰ τοῖς μουσικοῖς.

Ἀμβολιεργός] Αἰεὶ δ' ἀμβολιεργὸς ἀνὴρ ἄτῃσι παλαίει: — ὁ ἀναβαλλόμενος τὸ ἔργον.

Ἄμβροτοι· διότι ἀθάνατοι οἱ θεοί, τῷ ἄμοιροι εἶναι βροτοῦ, ὅ ἐστιν αἵματος.

Ἄμβροτον, ἀθάνατον, οὗ βροτοὶ οὐχ ἅπτονται, αἰδοῖον, ἡδὺ, λαμπρὸν, εὐῶδες, καλόν. καὶ ἄμβροτα, κεκρυμμένα.

Ἀμβρόσιος ὕπνος, θεῖος, θαυμαστός, ὃν οὐχ οἷόν τε βροτοῖς ἅψασθαι. ἢ ὁ ὑγρός· ὑγρὸς γάρ ἐστιν ὁ ὕπνος· οἷον, Νήδυμος ἀμφιχυθείς: — καὶ Ἀμβρόσιος οὖν διὰ τοῦτο λέγεται ὁ ὑγρός. οὕτως Ὧρος. ὁ δὲ Θέογνις γράφει τὸ σι, δίφθογγον· σημαίνει δὲ τὸν εὐδαίμονα. τὰ γὰρ διὰ τοῦ σιος γινόμενα ἅπαντα, πλὴν τῶν μετουσιαστικῶν, διὰ τοῦ ι γράφονται· οἷον διπλάσιος, ἀσπάσιος, ταράσιος, ἱκέσιος, ἐφέσιος, ἀνάρσιος, Συρακούσσιος· (οὕτω γὰρ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ καθόλου, διὰ δύο σσ γράφει τὸ ὄνομα) διαπρύσιος· ὁμοίως δὲ καὶ τὰ ἐπ' ἀριθμῷ τασσόμενα· οἷον διακόσιοι, τριακόσιοι. εἶπον, μὴ σημαίνοντα μέρος ἢ μετουσίαν: — διὰ τὸ ὕειος κάρα, καὶ χρύσειος σταυρός. Ἄλλως· τὰ διὰ τοῦ ιος κτητικὰ, ἀπὸ πρωτοτύπου τῶν εἰς τος γινόμενα, εἰ μὲν μεταβάλλει τὸ τ εἰς σ, διὰ τοῦ ι γράφεται· οἷον ἀκήρατος, ἀκηράσιος· ἄμβροτος, ἀμβρόσιος· εἰ δὲ φυλάττει τὸ τ, διὰ τῆς ει διφθόγγου· Ἀρχέστρατος, Ἀρχεστράτειος· Καλλίστρατος, Καλλιστράτειος· χωρὶς εἰ μὴ ὦσιν ἐθνικά, ὡς τὸ Βοιωτὸς, Βοιώτιος· καὶ Αἴγυπτος, Αἰγύπτιος. γίνεται δὲ παρὰ τὸ ἄβροτος· τοῦτο, παρὰ τὸ βροτὸς, μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, καὶ πλεονασμῷ, γίνεται ἄνβροτος· καὶ τρέπει τὸ ν εἰς μ. τὸ θηλυκὸν, ἡ ἀμβροσία· καὶ σημαίνει τὴν ἀθανασίαν. ἀμβροσία δὲ, ἡ ὄντως σοφία τοῦ θεοῦ. ἀμβροσία, θεία τροφὴ, ἧς βροτοὶ οὐ μετέχουσιν· ἢ ἧς οὐχ οἷόν τε βροτὸν ἅψασθαι. ἔστιν οὖν βρόσις βροσία, καὶ κατὰ στέρησιν καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ, ἀμβροσία. καὶ ἀμβρόσιαι
χαῖται· καὶ, ἀμβροσίην διὰ νύκτα, διὰ τῆς θείας
νυκτός. ὧδε τὴν θείαν σημαίνει. σημαίνει δὲ καὶ τὸ τῶν 81
θεῶν βρῶμα.

Ἀμβρακία, πόλις Ἠπείρου· ἀφ' ἧς ἐκλήθη ἡ χώρα Ἀμβρακία. Ἤδη μὲν ποτὶ κόλπον ἐπώνυμον Ἀμβρακιήων. Ἀπολλώνιος.

Ἄμβη, τὸ χεῖλος τῆς λοπάδος, παρὰ τὸ ἐν ἀναβάσει εἶναι.

Ἄμβων, κυρίως τὸ χεῖλος τῆς λοπάδος, παρὰ τὸ ἐν ἀναβάσει εἶναι· οἷον, πολλῶν ἤδη λοπάδων τοὺς ἄμβωνας περιλείξας· λέγονται δὲ καὶ οἱ ὀρεινοὶ καὶ ὑψηλοὶ τόποι· οἷον, — ἐπ' οὔρεος ἀμβώνεσσι: — παρὰ τὸ βῶ βῶν, ὡς γηρυῶ Γηρυών· καὶ ἀναβῶν, καὶ συγκοπῇ ἄμβων· καὶ καθόλου προσανάβασις καὶ ὑπεροχὴ καὶ ὄρους λόφος.

Ἀμβωμοῖσιν, ἀντὶ τοῦ, περὶ τοῖς βωμοῖς. Χρύσιππος ὑφ' ἓν προφέρει· ὁ μέντοι Ἀρίσταρχος β' μέρη λόγου· καὶ προπερισπᾷ. λέγει οὖν καὶ ἀλλαχοῦ, Χαίρετε δ' ἄρα κοῦροι ἐϋδμήτῳ ἐπὶ βωμῷ: — χρὴ γινώσκειν, ὅτι διὰ τοῦ μ γράφει, κἂν παράθεσις ᾖ, τὸ, ἀμφόνον.

Ἀμέλγω, παρὰ τὸ ἅμα ἕλκειν.

Ἀμέλει, τοιγαροῦν, δηλαδή, πάντως. ἐπίρρημα γάρ ἐστι συγκατάθεσιν δηλοῦν.

Ἀμέγαρτον, ποτὲ μὲν δηλοῖ τὸ εὐτελὲς καὶ μὴ ἄξιον φθόνου· οἷον, — ἀμέγαρτε συβῶτα — ἐν τῷ συβωτεῖν ἀνεπιφθόνητε, ἄξιε συφορβεῖν· κατὰ στέρησιν τοῦ α. παρὰ τὸ μεγαίρω τὸ φθονῶ, μεγαρτός, καὶ ἀμέγαρτος, ὁ μὴ φθόνου ἄξιος· φθόνος γὰρ τοῖς εὐτελέσιν οὐ προσγίνεται. Πρὸς γὰρ τὸν ἔχονθ' ὁ φθόνος ἕρπει· Σοφοκλῆς. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ πολύ· ὡς τὸ, — φθόνον δ' ἀμέγαρτον ὄφελλεν: — κατ' ἐπίτασιν τοῦ α· ἵν' ᾖ ἀμέγαρτον τὸν πολλοῦ φθόνου ἄξιον· τὰ γὰρ μεγάλα φθονεῖται· τὰ δ' εὐτελῆ, οὔ.

Ἀμοιβὴ, ἡ μεταλλαγὴ καὶ πόρευσις· καὶ ἀμείβοντας, τοὺς ξυλίνους ἀντιστάτας, τοὺς ἐν ταῖς οἰκοδομίαις δοκούς, στύλους.

Ἀμείβειν, τιμᾶν· καὶ ἄμειβον, ἤλλασσον· καὶ ἀμείβεται, παραιτεῖται.

Ἀμείβεσθαι, ἀντὶ τοῦ ἀποκρίνεσθαι, ἐναλλάσσειν, διέρχεσθαι, καὶ τὸ ἐν μέρει τὶ ποιεῖν.

Ἀμειψικόσμη, ἡ μετακόσμησις.

Ἀμειψιρυσμεῖν, μεταμορφοῦσθαι.

Ἀμένης, σημαίνει τὸν παῖδα· παρὰ τὸ μὴ ἔχειν μένος· καὶ κλίνεται ἀμένητος, ὥσπερ Ἀμέλης Ἀμέλητος, ὄνομα ποταμοῦ. εἰσὶ τινὰ εἰς ης ὑπὲρ β' συλλαβὰς, ἔχοντα πρὸ τοῦ η ἀμετάβολον, καὶ πρὸ τοῦ ἀμεταβόλου φωνῆεν, μήτε τὸ η, μήτε τὸ ι, μήτε τὸ υ, μήτε τὸ ω· ἅτινα διὰ τοῦ τος κλίνεται· ἐπικέλης ἐπικέλητος· Ἀκέλης Ἀκέλητος, ὄνομα ποταμοῦ· κέλης, κέλητος· ὑπέρης, ὑπέρητος. πρόσκειται, μήτε τὸ η, μήτε τὸ ι, καὶ ἑξῆς· ἐπειδὴ ταῦτα εἰς ου ἔχει τὴν γενικὴν, Αἰσχίνης, Αἰσχίνου· Μηριόνης, Μηριόνου· Κεβριόνης, Κεβριόνου· τελώνης, τελώνου. οὕτως ὁ Χοιροβοσκὸς εἰς τὸν ε' κανόνα τῶν ἀρσενικῶν.

Ἀμενηνός] παρὰ τὸ μένος ἄμενος· καὶ πλεονασμῷ τῆς νη συλλαβῆς, ἀμενηνός. ἢ παρὰ τὸ μένω μενηνὸς, ὡς πέτω πετηνός· καὶ ἀμενηνὸς, ὁ ἀσθενὴς, λεπτὸς, μάταιος· ἐξ οὗ καὶ ῥῆμα, — ἀμενήνωσε δέ οἱ αἰχμήν: — ἀσθενῆ ἐποίησεν· ἀντὶ τοῦ ἀνέκαμψεν.

Ἀμέρδω] Ἰλιάδος ν', — ὄσσε δ' ἄμερδεν Αὐγὴ χαλκείη: — 82
ἐστέρισκεν, ἠμαύρου. κυρίως τὸ μέρους στερῶ· καταχρηστικῶς δὲ, καὶ ἐπὶ τοῦ στεροῦμαι· οἷον, Ὁππότε

δὲ τὸν ὁμοῖον ἀνὴρ ἐθέλῃσιν ἀμέρσαι: — ὥσπερ παρὰ τὸ σκαίρω σκαρῶ, γίνεται σκαρίζω· καὶ εἴρω ἐρῶ ἐρίζω· οὕτω καὶ παρὰ τὸ μείρω μερῶ, γίνεται μερίζω καὶ κατὰ συγκοπὴν, καὶ τροπῇ τοῦ ζ εἰς δ, μέρδω· καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἀμέρδω. μείρω μερῶ, Αἰολικῶς μέρσω, ὡς φθείρω φθερῶ φθέρσω, καὶ κείρω κερῶ κέρσω· καὶ ἀμέρσω ἐξ αὐτοῦ.

Ἀμεύσιμον] ἀμεύω τὸ πορεύομαι. παρὰ τὸ ἅμα καὶ τὸ σεύω. ἢ παρὰ τὸ νεύω νεύσιμος, καὶ ἀνεύσιμος, τοῦ α ἢ ὁμοῦ ἢ πλεονασμὸν δηλοῦντος, τροπῇ τοῦ ν εἰς μ· οἷον, — ὅπῃ καὶ ἀμεύσιμον: — τουτέστι πορεύσιμον. Ἀπολλώνιος ὁ τὰ Ἀργοναυτικά, — καὶ ἀμευσιεπὴς — διαλλάσσουσα καὶ ἀμειβομένη τοῖς λόγοις.

Ἀμείβω] τὸ α βραχύ· τὸ α πρὸ τοῦ β ἢ μ συστέλλεται. σημαίνει δὲ τρία· τὸ λόγον ἀποδίδωμι, τὸ ἐναλλάσσειν, καὶ τὸ κατὰ μέρος· Οἱ μὲν, ἀμειβόμενοι, φυλακὰς ἔχον.

Ἀμειδής] ἀμειδεῖς τε καὶ στυγνοί — ἐν βάθει βουλευομένοις ὅμοιοι, σκυθρωποί. σημαίνει δὲ καὶ ἀγέλαστοι, ἢ ἀχάριστοι· ἀπὸ τοῦ μειδῶ, ἢ μειδιῶ· τοῦτο παρὰ τὸ ἥδω τὸ εὐφραίνομαι. Βοιωτικῇ τροπῇ τοῦ η εἰς ει δίφθογγον, καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ, μειδῶ καὶ μειδιῶ· τὸ γὰρ ἐπὶ τοῦ βουλεύομαι, διὰ τοῦ η γράφεται καὶ βαρύνεται· παρὰ γὰρ τὸ ἅδω τὸ ἀρέσκω γίνεται.

Ἀμειδήτος] ᾧ ἐν ἀμειδήτους ἀγίας ηὐλίζετο νύκτας: — τὰς φρικτάς, ἐν αἷς οὐκ ἔστι μειδιᾶσαι· οὐδὲ γελάσαι· ἢ ὅτι φοβεραί εἰσι καὶ σκοτειναί. ἀγίας, διὰ τὸ ἐν αὐταῖς ἄγεσθαι τὰ μυστήρια. Ἀπολλώνιος.

Ἀμείλιχος, ἀμείλικτος, ἀσυμπαθής, ἀπηνής· ἀπὸ τοῦ μειλίσσω· τοῦτο ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ μέλιτος μελίσσω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, μειλίσσω, μειλικτός, καὶ ἀμείλικτος, ὁ ἀσυμπάθητος, καὶ ἀδυσώπητος, καὶ σκληρός.

Ἀμείνων] παρὰ τὸ μέρος μερίων· ἐκβολῇ τοῦ ρ καὶ συναιρέσει, μείων, καὶ ἀμείων· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν, ἀμείνων, ὁ μὴ ἐλάσσων τινός. ἢ παρὰ τὸ μένω, γέγονεν ἀμένων· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, ἀμείνων, τουτέστιν ὁ μὴ μένων, ἀλλ' ὑπὸ πάντων αἱρόμενος· τὸν γὰρ κρείττονα πάντες αἱροῦσιν.

Ἀμείνω] — κλέπτῃ δέ τε νυκτὸς ἀμείνω: — ἀμείνω χωρὶς τοῦ ν καὶ τοῦ ι, αἰτιατικὴ γένους θηλυκοῦ. ἔστι γὰρ ἀμείνονα, καὶ ἀμείνοα, καὶ κατὰ κρᾶσιν ἀμείνω, ὡς ἐλάσσονα ἐλάσσοα ἐλάσσω, βελτίονα βελτίοα καὶ βελτίω. τὸ δὲ ἀμείνῳ μετὰ τοῦ ι, ἔστι δοτικὴ, ἀπὸ τῆς ἡ ἀμείνως, τῆς ἀμείνω.

Ἄμεινον, βέλτιον.

Ἀμείναστις, ἡδύοσμον ὑπὸ Περγαίων.

Ἀμεινίας, παρὰ τὸ ἀμείνων ἀμείνονος, Ἀμεινονίας, καὶ Ἀμεινίας, ὄνομα κύριον. ἢ παρὰ τὸ μένος μενίας· καὶ ἀμεινίας κατὰ στέρησιν, οἱονεὶ ἀπρόθυμος καὶ ἀόργητος.

Ἄμη, τὸ γεωργικὸν ἢ οἰκοδομικὸν ἐργαλεῖον. παρὰ τὸ ἅμα γέγονεν ἄμη, τὸ ἅμα καὶ ὑφ' ἓν ἕλκον πολλά. δύναται δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ ἀμᾶν, ὅ ἐστι κόπτειν καὶ θερίζειν.

83 Ἀμητῆρες, θερισταί· ἀπὸ τοῦ ἀμᾶν.

Ἀμήτειρα· καὶ ἀμησάμενοι, τεμόντες, συναγαγόντες, καὶ ἐπαντλησάμενοι· καὶ συναμησάμενος, σωρεύσας, συνάξας, ἢ θερίσας· ἀπὸ τοῦ ἀμῶ. τοῦτο παρὰ τὸ ἅμα καὶ τὸ ἔω τὸ πορεύομαι. καὶ ἀμᾶσθαι, τὸ ἐφέλκεσθαι τὴν γῆν, ἢ ἄλλο τι λαμβάνειν πρὸς ἑαυτόν.

Ἀμητός] ἐκ τοῦ ἀμῶ τὸ θερίζω, β΄ συζυγίας τῶν περισπωμένων, ὁ μέλλων ἀμήσω· καὶ ἐξ αὐτοῦ ἀμητός. διαφέρει δὲ ἄμητος, καὶ ἀμητός. ἄμητος γάρ, ὁ καιρὸς τοῦ θέρους· ἀμητὸς δὲ, ὁ θερισμός, οἱονεὶ αὐτὸς ὁ ἀμώμενος καρπός. τὸ α, μακρόν· τὸ α πρὸ τοῦ μ καὶ β συστέλλεται· σεσημείωται τὸ ἀμητός, καὶ ἀμῶ.

Ἀμήτωρ, κακομήτωρ.

Ἀμήτορας, κιθαριστάς· Κρῆτες.

Ἀμήρυτον, τὸ ἀτέλεστον· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀπὸ τῶν ἐρίων μηρυμάτων, μήρυτον, καὶ ἀμήρυτον.

Ἄμηρον, νέον· οἷον, τὸ Ἄμηρον οὐδετέρως ἐστὶν ὄνομα ὄρους. ἄμηροι, οἱ ὅμηροι.

Ἄμης, ποιός τις πλακοῦς. Ἀριστοφάνης, Ἄμητα προσπέπεμφεν ἡμῖν τουτονί: — ἀπὸ τοῦ ἐξαμᾶσθαι αὐτὸν σπουδῇ ὑφ' ἡδονῆς, ὡς μέλιτι καταρδόμενον. ἢ παρὰ τὸ πολλῶν ἅμα εἰς αὐτὸν συναγομένων καὶ ἐμβαλλομένων εἰς τὴν κατασκευὴν αὐτοῦ.

Ἀμήχανα, πρὸς ἃ οὐκ ἔστι τὶς μηχανὴν εὑρεῖν· ἐξ οὗ δεινὰ καὶ χαλεπά. δηλοῖ δὲ καὶ τὸν ἄτεχνον, καὶ τὸν ἄπορον μηχανῆς. Ἦ μάλα δὴ κακότεχνος ἀμήχανε σὸς δόλος Ἥρη: — Ἰστέον ὅτι δύο σημαίνει ἡ λέξις, ἢ τὸν μὴ δυνάμενον μηχανὴν εὑρεῖν, ἢ πρὸς ὃν οὐκ ἔστι μηχανήσασθαι· ὅπερ καὶ ἐνταῦθα λέγεται. καὶ ἀμηχανίη, ἀπορία. δηλοῖ καὶ ἄβουλον, ἀπρόκοπον, ἐνδεῆ.

Ἀμίς, οὐροδόχον ἀγγεῖον. Ἀριστοφάνης, — εἶτ' ᾔτησεν ἀμίδα: — παρὰ τὸ ὀμιχῶ τὸ οὐρῶ, ὀμίς, καὶ ἀμίς, ὡς ὀκριόεις, ἀκριόεις. ἢ παρωνόμασται ὑποκοριστικῶς, ἄμη, ἀμίς, ὡς σκάφη σκαφίς. καὶ ἀμίξαι, οὐρῆσαι· καὶ ἄμιον, σκύφος ἀργυροῦν.

Ἀμία, ἰχθὺς· ὅν φησιν Ἀριστοτέλης καρχαρόδοντα καὶ τῶν συναγελαζομένων καὶ σαρκοφάγων. χολὴν δὲ ἔχει ἰσομήκη τῷ ἐντέρῳ, καὶ σπλῆνα. παρὰ τὸ ἅμα ἰέναι τοῖς πλέουσιν. ἔστι γὰρ συναγελαστικόν. καὶ ἄμιος, ὁ κοῦφος. καὶ ἅμιπποι, οἱ συντρέχοντες.

Ἀμιθρῆσαι] Σιμωνίδης τὸν ἀριθμὸν ἀμιθρὸν εἶπε κατ' ὑπέρθεσιν. ἐκ δὲ τοῦ ἀμιθρὸς, ἀμιθρῶ ἀμιθρήσω ἀμιθρῆσαι, τὸ ἀριθμῆσαι. ἢ ἀπὸ τοῦ ἀριθμῆσαι κατὰ μετάθεσιν τῶν στοιχείων, ὡς τύπιλος πίτυλος.

Ἀμίστυλλον ταῦρον. σημαίνει δὲ τὸν μὴ κεκομμένον, ἀδιάκοπον.

Ἀμίσαλλον] οἷον — ἀμίσαλλοί τε γέροντες: — κατ' ἔνδειαν τοῦ γ. ἀμίσγαλλος, ὁ δυσάρεστος, ὁ μὴ ἄλλῳ μισγόμενος· ἢ ἑτεροῖον καὶ ἐξηλλαγμένον.

Ἀμιτροχίτωνας, ἀζώστους, ἢ μίτρᾳ καὶ θώρακι μὴ χρωμένους, ἀδετοχίτωνας. μίτραι γὰρ ζῶναι χαλκαῖ πρὸ τῶν αἰδοίων.

Ἀμιχθαλόεσσαν, τὴν ἀπρόσμικτον οὖσαν τῇ γῇ θάλασσαν σημαίνει, διὰ τὸ μὴ ἔχειν λιμένα· οἷον, — καὶ Λῆμνον ἀμιχθαλόεσσαν. παρὰ τὸ ἄμικτος ἀμικτόεις, ὡς βροτὸς βροτόεις· καὶ τροπῇ τοῦ κ εἰς χ, ἀμιχθόεις· 84
καὶ τὸ θηλυκὸν, ἀμιχθόεσσα, ὡς αὐδήεις αὐδήεσσα· καὶ πλεονασμῷ τῆς αλ συλλαβῆς ἀμιχθαλόεσσα. ἢ διὰ τὸ τῶν οἰκούντων ἀπρόσιτον καὶ ἀνήμερον, ὥς φησιν Ὅμηρος, Οἴχεται εἰς Λῆμνον μετὰ Σίντιας ἀγριοφώνους: — οὕτως Ὧρος. ἢ ἀπρόσιτος καὶ ἀμιγὴς, διὰ τὸ τοὺς ἐνοικοῦντας πειρατὰς εἶναι.

Ἄμμε. ὡς τὸ, — νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας οἴω: — οὐκ ἔστι πληθυντικοῦ, ἀλλὰ δυϊκοῦ ἀριθμοῦ. καὶ τινὲς μὲν ἀπὸ τοῦ ἄμμες Αἰολικῶς πληθυντικοῦ φασὶν, ἀποβολῇ τοῦ σ τὸ δυϊκὸν γίνεσθαι, ὡς Αἴαντες Αἴαντε· τινὲς δὲ ἄλλως λέγουσιν, ἄμμε ἐκ τοῦ ἡμεῖς Αἰολικῶς, ἢ Δωρικῶς.

Ἄμμι] ἄμμι δὲ μάντις Εὖ εἰδὼς ἀγόρευε: — ἀντωνυμία δοτικῆς τῶν πληθυντικῶν. τρισὶ διαφοραῖς γίνεται. οἱ Ἴωνες, συστέλλουσι τὸ ι, καὶ προπερισπῶσιν, ἧμιν· οἱ δὲ Αἰολεῖς, συστέλλουσι τὸ ι καὶ βαρύνουσι, καὶ πλεονάζουσιν ἕτερον σύμφωνον, καὶ συστέλλουσι τὴν ἀρχήν.

καὶ φιλοῦσιν αὐτήν, ὡς τό, ἄμμι δὲ ἔργον Αὔτως ἀκράαντον: — οἱ δὲ Δωριεῖς, συστέλλουσι τὸ ι καὶ ὀξύνουσιν, ἡμίν.

* Ἄμμιγα, ὁμοῦ· ἐπιῤῥηματικῶς, παρὰ τὸ μίγνυμι, καὶ ἅμα τὸ ὁμοῦ.

Ἀμμὰ, ἡ τροφὸς καὶ ἡ μήτηρ, κατὰ ὑποκόρισμα. καὶ ἡ Ῥέα λέγεται καὶ ἀμμὰς, καὶ ἀμμία.

Ἄμμορον, δύσμορον, κακόμορον· μόρος γὰρ ὁ θάνατος. καὶ ἀμμορίην τὴν κακὴν μοῖραν· καὶ ἀμμόριον, ἄτιμον ἢ ἀθάνατον.

Ἀμνὸς, ὁ ἁπαλὸς καὶ τρυφερός. ἀμνὶς καὶ ἀμνὸς, τὰ πρόβατα τὰ μικρά. παρὰ τὸ μένος, μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἄμενος· καὶ συγκοπῇ ἀμνός, οἱονεὶ ὁ ἀδύναμος. καὶ παρωνόμασται ὑποκοριστικῶς ἀμνίς. ἢ παρὰ τὸ μνοῦς (ὅπερ σημαίνει τὴν ἐκ γενετῆς μαλθακὴν αὐτοῦ τρίχα· ἐξ οὗ μνοώδην) γίνεται ἀμνός, οἱονεὶ ὁ ἐστερημένος τῶν νηπίων τριχῶν. Μεθόδιος. ζήτει εἰς τὸ ἄμναμοι.

Ἀμνειός, εἴρηται εἰς τὸ ἀρνειός. ἔστι καὶ ποταμὸς περὶ τὸ Θεμίσκυρον. εἴρηται, ὅτι διὰ τὴν τραχύτητα μνείαν οὐκ ἔχει· μνειὸς, καὶ ἀμνειός.

Ἄμνιον] Ὅμηρος Ὀδυσσείας γ', Περσεὺς δ' ἄμνιον εἶχε: — τὸ αἱμοδόχον ἀγγεῖον· παρὰ τὸ αἷμα αἴμνιον, τὸ τοῦ αἵματος δεκτικόν, ἀποβολῇ τοῦ ἰῶτα.

Ἄμναμοι, οἷον ἀπόγονοι. κυρίως δὲ παρὰ τὴν τῶν Κυρηναίων διάλεκτον, οἱ τῶν ἀμνῶν ἀμνοὶ, ἄμναμοι λέγονται, τουτέστι τῶν ἀρνῶν ἄρνες, πρὸ τοῦ κερατοφυῆσαι. ἀπὸ τοῦ ἀμνὸς ἄμναμος. ἀμνὰς, παρὰ τὸ μῶ τὸ ζητῶ, κατὰ παραγωγήν.

Ἀμός] ὥσπερ ἀπὸ τοῦ σφέτερος γίνεται Δωρικῇ διαλέκτῳ σφός, καὶ ἀπὸ τοῦ ὑμέτερος ὑμός, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ἁμέτερος ἀμὸς Δωρικῶς. ἢ θέμα ἐστὶ τῆς Δωρίδος διαλέκτου.

Ἀμολγῷ] Ὅμηρος, νυκτὸς ἀμολγῷ: — τῆς ἑσπέρας, ἢ τῷ μεσονυκτίῳ, καθ' ὃ οὐκ ἀμέλγουσιν· ἑσπέρας γὰρ καὶ ἡμέρας εἰώθασι τοῦτο ποιεῖν. ἢ ἐν καιρῷ ἐν ᾧ συμβέβηκεν ἀμέλγεσθαι τὰ πρόβατα. ἢ παρὰ τὸ μολῶ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ μολγῷ· καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἀμολγῷ· ἐν ᾗ οὐδεὶς μολίσκει. οὕτως Ὠρίων.

85 Ἄμοτον] — ἄμοτον μεμαῶτε μάχεσθαι: — παρὰ τὸ μένω γίνεται μοτὸς καὶ ἄμοτος, καὶ ἄμοτον, ἀνυπομόνητον· ἵνα ᾖ τὸ α ἐπιτατικόν. ἢ μοτὰ λέγει τὰ ῥάκη τὰ πληρωτικὰ τῶν πληγῶν· καὶ ἄμοτον κατὰ ἀπόφασιν, τὸ μὴ πεπληρωμένον· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν μὴ πεπληρωμένων τραυμάτων, τουτέστι μοτῶν. οὕτω μὲν Ὠρίων· ἐγὼ δὲ εὗρον ἐν ὑπομνήμασιν Ἰλιάδος, ὅτι ἄμοτον λέγεται τὸ ἀπλήρωτον· ἔνθα καὶ μοτά· ἴσως ἀπὸ τοῦ μετρῶ, ἄμετρον καὶ ἄμοτον. ἢ ἄτρωτον, ἄῤῥηκτον, ἰσχυρὸν, ἄπληστον.

Ἄμοχθος] παρὰ τὸ μόχθος ἄμοχθος· σημαίνει δὲ τὸν ἀκακοπαθοῦντα. τοῦτο παρὰ τὸ μόγος, πλεονασμῷ τοῦ θ, καὶ τροπῇ τοῦ γ εἰς χ. τοῦτο παρὰ τὸ μὴ ἐᾶν γάννυσθαι τὴν ψυχήν.

Ἀμόργινος χιτωνίσκος, παρὰ τὴν ἀμόργην, ὅ ἐστιν εἶδος χρώματος, ὅμοιον βύσσῳ· καθὰ καὶ Θηραῖον, τὸν ἀπὸ Θήρας τῆς νήσου. σημαίνει δὲ καὶ τὴν πολυτελῆ ἐσθῆτα. οὕτω Μεθόδιος. ζήτει εἰς τὸ Ἀπομόρξατο, καὶ εἰς τὸ Ἀμολγώτατο.

Ἀμορβῆς, καὶ ἀμορβές· σημαίνει τὸ μεσονύκτιον. παρὰ τὴν ὄρφνην ἀμορφνής· καὶ ἐλλείψει τοῦ ν, καὶ τροπῇ τοῦ φ εἰς β, ὡς ἐν τῷ κύφος, κύβος· Φερενίκης, βερενίκης. σημαίνει καὶ τὸν ἀκόλουθον, ὁ ἅμα τινὶ ὁρμῶν, τροπῇ τοῦ μ εἰς β, ἀμορβὸς καὶ ἀμορβής. Μεθόδιος.

Ἀμορμεύω] ἀμορμεύεσκεν, συνῳδοιπόρει· οἷον, Σὺν δ' ἡμῖν ὁ πελαργὸς ἀμορμεύεσκεν ἀλοίτης: — παρὰ τὸ ἀμορμεύειν· τοῦτο παρὰ τὸ ἅμα ὁρμᾶν καὶ πορεύεσθαι. ἀμορμεύοντο, σημαίνει τὸ διεκόμιζον. Νίκανδρος, Νωθοὶ γὰρ κάμνοντες ἀμορμεύοντο λεπάργῳ — τῷ ὄνῳ. ἐπεὶ γὰρ κατὰ τὴν κοιλίαν λευκός.

Ἀμοιβοί] Ἰλιάδος ν', Οἵ ῥ' ἐξ Ἀσκανίης ἐριβώλακος ἦλθον ἀμοιβοί: — σημαίνει τὸ ἀλλεπάλληλοι, ἤτοι ἐξ ἀμοιβῆς ἢ καὶ ἐναλλάξεως παραγεγονότες συμμαχῆσαι τοῖς Τρωσίν, ἀντὶ τῶν πρότερον συνεργούντων αὐτῶν πολιτῶν. διὰ γὰρ τὸ ἐπὶ δέκα ἔτη τὸν πόλεμον ἀνύεσθαι, οἱ πρῶτοι κεκμηκότες κατὰ τὴν μάχην, ἰσαρίθμων αὐτῶν ἄλλων ἀποστελλομένων, ἀπεπέμποντο, ὡς εἰκὸς, ἐξ ἀμοιβῆς ἀμύνοντες. ἢ οἱ ἀμοιβὴν ἀποδιδόντες τῷ Πριάμῳ, διὰ τὸ καὶ αὐτὸν συμμαχῆσαι Φρυξί. λέγονται καὶ ἀκόλουθοι, οἱ διάδοχοι.

Ἀμοιβηδὸν, καὶ ἀμοιβηδίς. Ἰλιάδος σ', ἀμοιβηδὶς δ' ἐδίκαζον: — ἐν μέρει δὲ ἀκούοντες ἐδίκαζον ἀνὰ μέρος. Ἀπολλώνιος ἐν τοῖς Ἀργοναυτικοῖς, — καὶ τοὶ μὲν ἀμοιβηδὴν ἐλάασκον: — σημαίνει δὲ τὸ ἐνηλλαγμένως. — ἄλλος ὁμῶς ἐπαμοιβὸς ἄνηρεν: — τὸ ἀλλεπαλλήλως.

Ἀμπεχόνη] Ἰστέον ὅτι ἡ ἀμφὶ πρόθεσις λέγεται καὶ ἀμπὶ παρὰ τοῖς Αἰολεῦσιν, οἷον ἀμπεχόνη, ἀμπίσχουσα. λέγεται δὲ ἀντὶ τοῦ περιβολῆς ἱματίου, ἤγουν παλίον. ἦν γὰρ αὐτῇ ἱμάτια καὶ περίζωμα, καὶ ἀμπεχόνια β', καὶ χιτών: — ἔστιν οὖν τοῦτο ἱμάτιον λεπτὸν, περίβλημα.

Ἀμπόνον] ὁ μὲν αὖτις ἔβη θεὸς ἀμπόνον ἀνδρῶν: — σημαίνει ἐπὶ τὸν πόλεμον.

Ἀμπείραντες, διαπείραντες.

Ἀμπνύνθη, ἀνέπνευσεν. ἀπὸ τοῦ ἀναπνύω ἀναπνύσω
ἀναπέπνυκα ἀναπέπνυμαι ἀνεπνύθη· καὶ συγκοπῇ, καὶ 86
πλεονασμῷ τοῦ ν, ἀμπνύνθη, ἀνεζωπυρήθη, ἠγέρθη.

Ἀμοῤῥαῖοι] ὁ Ἀμοῤῥαῖος τοῦ ἀμοῤῥαίου, ὄνομα ἔθνους· ἐπὶ δὲ τοῦ τόπου, οἷον τὸ Ἀμώριον, διὰ τοῦ ω μεγάλου, καὶ ἓν ρ.

Ἄμπαυμα] ἀνάπαυμα, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἄμπαυμα.

Ἀμπάζονται, ἀναβάλλονται, καὶ τὰ ὅμοια.

Ἄμπηρος, πηρός, νοσερός.

Ἀμολγὸς, σημαίνει μέλαν, ἀωρίαν, σκότος· ἢ φλογμός· καὶ σκεῦος ἐν ᾧ ἀμέλγουσι τὸ γάλα οἱ ποιμένες, καὶ ξύλινον οἰνοφόρον. ἀμολγοὺς δὲ τοὺς ἐξαμέλγοντας καὶ ἁρπάζοντας. μάζα ἀμολγός. ζήτει εἰς τὸ μάζα.

Ἀμοργὶς δὲ, καλάμη τις, ἐξ ἧς ἐνδύματα ἀμόργινα· οἱ δὲ, λινᾶ ὑφάσματα· οἱ δὲ, ἀπὸ Ἀμόργου τῆς νήσου. οἱ δὲ, ἀμοργίνους, τοὺς ἐρυθροὺς τὸ χρῶμα.

Ἀμπυκάζειν, τὸ τὰς ἔμπροσθεν ἀπὸ προσώπου τρίχας σπαργάζειν. εἴρηται οὕτω καὶ ὁ τροχός. καὶ δεσμοὶ δὲ ἄμπυκες.

Ἄμπυξ, ἡ γυναικεία ἀναδέσμη, ὅ ἐστι στρόφιον. καὶ ἐπὶ χαλινοῦ δὲ εἴρηται· οἷον — χρυσάμπυκας ἵππους. παρὰ τὸ ἀμφέχειν ἄμφυξ, καὶ ἄμπυξ. ἢ παρὰ τὸ ἀναπυκάζειν καὶ ἀνέχειν τὰς τρίχας. ἐκ μεταφορᾶς καὶ ὁ τροχὸς, διὰ τὸ κυκλοτερὴς εἶναι.

Ἀμπλάκημα τὸ ἁμάρτημα· παρὰ τὸ ἀναπλέκεσθαι τῷ ἀνθρώπῳ· ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ σχοινίου· σειρὰ γὰρ τὸ σχοινίον λέγεται. ἐκ τοῦ πλέκω πλακῶ ἀναπλάκημα, καὶ ἀμπλάκημα.

Ἀμπρεύω] ὁ μὲν Καλλίμαχος κυρίως ἐπὶ τοῦ ἕλκειν ἔλαβε τὴν λέξιν· οἷον, Ἀνδρ' ἐλαιοὶ δ' ἐκ λειόθεν ἀμπρεύον-

τες — ἀμπρὸν γὰρ κυρίως καλεῖται τὸ σχοινίον τὸ ἕλκον τοὺς βόας, οἷον ἄμπεδόν τι ὄν, τὸ διαπερὲς τῶν ζυγῶν δεδεμένον· ἢ τὸ ξύλον τοῖς αὐχέσι τῶν ὑποζυγίων. ὁ δὲ Λυκόφρων, ἐπὶ τοῦ κακοπαθεῖν ἔλαβε τὴν λέξιν· οἷον, Ἄχλαινον ἀμπρεύσουσιν ἤλιτοι βίον.

Ἄμπελος, παρὰ τὸ ἀνάπηλός τις οὖσα, ἢ μὴ ἔχουσα ἐν ἑαυτῇ τὸν πηλὸν, ἤγουν τὸν οἶνον· ἢ παρὰ τὸ πάλλειν καὶ σείειν ἡμᾶς πίνοντας.

Ἀμπελόεσσα] τὸ ἀρσενικὸν, ἀμπελόεις, εἴδους τῶν παραγώγων μετουσιαστικοῦ, ἐκ τοῦ ἄμπελος. τοῦτο ἀνάπελός τις οὖσα, παρὰ τὸ ἄνω πελάζειν· ἢ παρὰ τὸ ἐν αὐτῇ ἔχειν τὸν πηλόν.

Ἀμπεπαλὼν] Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος — ἀντὶ τοῦ ἀνασείσας, ἀνατείνας. διπλασιασμὸς μετοχῆς β' ἀορίστου. τὸ ῥῆμα ἀνεπάλλω. οἱ γὰρ Ἴωνες ἐν τοῖς ῥήμασι καὶ ταῖς μετοχαῖς εἰώθασιν ἀναδιπλασιάζειν· λάχωσι, λελάχωσι· λάθη, λελάθη.

Ἄμπωτις, αἱ περὶ τὸν Ὠκεανὸν ἀποφυγαὶ καὶ διαστάσεις, καὶ περὶ τὴν Λιβύην· παρὰ τὸ ἀναπίνεσθαι. κυρίως δὲ ἄμπωτις ἡ ἀναπίνουσα. ἢ ξηρασία. ἢ ῥηχία· Διονύσιος ὁ περιηγητής· οἷον, Ἄλλοτε μὲν πλημμυρὶς ἐγείρεται, ἄλλοτε δ' αὖτε Ἄμπωτις ξηρῇσιν ἐπιτροχάει ψαμάθοισι: — κυρίως δὲ λέγεται ἡ ἀναχώρησις τῆς θαλάσσης, ἤγουν ἡ ἀναπινομένη θάλασσα. ἐκ τοῦ

87 πῶμι πώσω, πῶσις καὶ ἀνάπωσις, καὶ ἄμπασις κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπῇ, ἄμπωτις. καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου σώματος, ἡ ἐκ τῆς ἐπιφανείας εἰς τὸ βάθος ὑποχώρησις ὕλης. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ ἐξηγήσεως τῶν λέξεων Ἱπποκράτους· ἢ εἰς βάθος μετάστασις τῶν ὑγρῶν.

Ἀμύρητον, τὸ ἀτέλεστον, καὶ τέλος μὴ ἔχον. εἴρηται εἰς τὸ Ἀμήρυτον.

Ἄμυρος, πόλις Θεσσαλίας.

Ἄμυροι, τόποι κάθυγροι καὶ διαῤῥέοντες. ἀπὸ τοῦ μηρεῖν καὶ ῥεῖν.

Ἄμυκος, ὄνομα πόλεως· ἀπὸ Ἀμύκου βασιλέως Βεβρύκων.

Ἄμυδις, σημαίνει τὸ ἅμα. παρὰ τὸ ἅμα ἄμυδις, τροπῇ τοῦ α εἰς υ. ὡς σάρκες σύρκες, τοῦ πνεύματος μεταβληθέντος. Ὦρος.

Ἀμυδρός] παρὰ τὸ μύδρος, ὃ σημαίνει τὸν πεπυρακτωμένον σίδηρον, ἀμυδρὸς, ὁ ἀλαμπὴς καὶ σκοτεινός. τοῦτο παρὰ τὸ μύω τὸ καμμύω.

Ἀμυγδαλῆ, παρὰ τὸ ἐν τῇ καλύφῃ, τὸ μετὰ τὸ ἔξω χλωρὸν, πολλὰς ἀμυχὰς ἔχειν. Ὦρος.

Ἄμυστις, ἡ ἄπνευστὶ πόσις· παρὰ τὸ μὴ μύειν (ὅ ἐστι χανδὸν πιεῖν) ἐπὶ πολὺ, μὴ μύοντα καὶ συνάγοντα τὰ χείλη· ἢ παρὰ τὸ ἅμα πιεῖν, χωρὶς τοῦ διαπνεῦσαι. ὥστε ἀπνευστί. ἔστι δὲ καὶ φιάλης εἶδος μεγάλης, ᾧ ἐν πότοις ἐχρῶντο.

Ἀμυσχρὸς, ὁ καθαρὸς, ὁ μὴ μύσει χρανθεὶς, ὁ ἀμίαντος. καὶ ἀμυσχρά. ἢ παρὰ τὸ μύσος μυσαχρὸς, ὁ μυσαρός· μυσχρὸς, καὶ ἀμυσχρός.

Ἀμύμων] παρὰ τὸ μύω τὸ ὑποκαμμύω, ὁ μέλλων μύσω· ἐξ οὗ ῥηματικὸν ὄνομα μύμων, καὶ ἀμύμων, ὁ μὴ κεκαμμυμένος. ἢ παρὰ τὸ μῶμος, γίνεται ἄμωμος, ἀμώμων· καὶ τροπῇ τοῦ ω εἰς υ ἀμύμων, ὡς χελώνη χελύνη· ὁ ἀμώμητος καὶ ἄψογος.

Ἀμυμώνη, ἡ θυγάτηρ Δαναοῦ· ἀπὸ τῆς ἀμύμονος γενικῆς. πολλὰ γὰρ τῶν θηλυκῶν ὀνομάτων εἰς η λήγοντα, γίνεται ἀπὸ τῶν εἰς ος γενικῶν τῶν ἀρσενικῶν· οἷον, πέρατος, περάτη· κάλυκος, καλύκη· ἅρπαγος, ἁρπάγη· (βαρύνεται ἐπὶ τοῦ ἐργαλείου) σώφρονος, Σωφρόνη· χίονος, Χιόνη, ὄνομα ἡρωΐδος. οὕτω καὶ ἀμύμονος, Ἀμυμόνη, καὶ κατὰ ἔκτασιν Ἀμυμώνη.

Ἀμυκάλαι, τῶν τοξικῶν βελῶν αἱ ἀκίδες.

Ἄμυλος, βρῶμα, τὸ μὴ πεπτακὸς ὑπὸ μύλων· ἀρσενικῶς· καὶ ψιλοῦται.

Ἀμυστὶ, ἀπνευστὶ πίνειν· οἱ δὲ, ἀθρόως.

Ἄμυλον, στεῤῥὸν, ἄκλαστον.

Ἀμφίβολοι, οἱ ἑκατέρωθεν περιβαλλόμενοι, ἢ βάλλοντες.

Ἀμφιγνοεῖν, τὸ μὴ ἀκριβῶς γινώσκειν· καὶ ἀμφιγνωμονεῖν. Δωρόθεος.

Ἀμφίγονον, υἱὸν τὸν ἐκ προτέρας γυναικός.

Ἀμφίδεα, ψέλλια, δεσμούς· ἔνιοι ἀμφιδέτους ἁλύσεις. παρὰ δὲ ποιηταῖς ἀμφίδεον, τὸ στόμιον τῆς μήτρας, κατὰ μεταφοράν.

Ἀμφίδουλος ὁ ἐξ ἀμφοτέρων γονέων δοῦλος.

Ἀμφίεπον, περιεποίουν, περιεκύκλουν· ἢ περὶ ἔργον ἐπόνουν.

Ἀμφίσγονοι, οἱ ἑτερομήτορες.

Ἄμυξ, ἐπίῤῥημα. σημαίνει τὸ ἀμυκτικῶς· παρὰ τὸν μέλλοντα γινόμενον ἐπίῤῥημα, ἀποβολῇ τοῦ α. ὡς ἀπὸ τοῦ δήξω δάξω δάξ, καὶ αὐτοδάξ, πλάζω πλάξω πλάξ, καὶ ἐπιπλάξ. οὕτως ἀμύσσω ἀμύξω ἄμυξ ... ἀμύξ. Μεθόδιος. καὶ ἀμυχηδὸν, ἄκροις δακτύλοις· οἱ δὲ, μικρόν· ἢ ἐπὶ τοῦ ταχέως. 88

Ἀμυχὴ, τὸ ἕλκος τὸ ἐπὶ τοῦ σώματος· παρὰ τὸ ἀμύσσειν. ἢ παρὰ τὸ μυχὸν μυχὴ, καὶ ἀμυχὴ, ἡ μὴ εἰς βάθος πληγή. Μεθόδιος.

Ἀμύσσω] παρὰ τὸ αἷμα, αἱμάσσω· τροπῇ τοῦ α εἰς υ, ἀμύσσω, ὡς μάθω μάθος καὶ μῦθος· σημαίνει δὲ τὸ αἱματῶ καὶ ξέω τοῖς ὄνυξιν. — σὺ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις: — κνήσεις, λυπήσεις. τὸ θέμα, ἀμύσσω· ὁ μέλλων, ἀμύξω. παρὰ τὸ μυ ἐπίῤῥημα γίνεται μύζω· καὶ ἀμύζω, τὸ λίαν οἰμώζειν· τὸ δὲ ζ, τρέπεται εἰς δύο σς Αἰολικῶς. ἢ ἀπὸ τοῦ μύζειν καὶ ἐκθλίβειν τὴν ψυχήν.

Ἀμύντωρ, ὁ βοηθός· ἀπὸ τοῦ ἀμύνω· ὁ ἐπίκουρος.

Ἀμύνω] τὰ εἰς νω παραληγόμενα τῷ υ, βαρύνεσθαι θέλει· καὶ ἐπιτεταμένον ἔχει τὸ υ. εἰ δέ τι περισπᾶται, προκατάρχον ἔχει ὄνομα· οὗ τὸ τέλος εἰς ω τραπὲν, ῥῆμα ποιεῖ· ὀδύνη, ὀδυνῶ. Ἀμύναι, ἀποστρέψαι, ἀποσβῆσαι, καὶ ἀλεξῆσαι, καὶ βοηθῆσαι. σημαίνει δὲ καὶ τὸ τιμωρήσασθαι. ὥστε τρία σημαίνει. ἀμύναι οὖν κυρίως τὸ ἀπροφασίστως βοηθῆσαι· ἀπὸ τοῦ ἄμυνα ἡ ἐκδίκησις· τοῦτο παρὰ τὸ μύνη ἡ πρόφασις· μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α, ἄμυνα. ἢ μύνας σημαίνει τοὺς μελλησμούς· ἔνθα ἀμύνειν τὸ ἀμελλητὶ βοηθεῖν. ἢ παρὰ τὸ ἀμεύω τὸ πορεύομαι, γίνεται ἀμεύνω, ὡς δύω δύνω, καὶ θύω θύνω· καὶ ἐνδείᾳ τοῦ ε, ἀμύνω, τὸ μετὰ δρόμου βοηθῶ. ἢ παρὰ τὸ ἀμείβω, ἀμεύω· καὶ προσθέσει τοῦ ν, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ε, ἀμύνω, τὸ ὑπὲρ χάριτος βοηθεῖν.

* Ἀμφαγαπῶντες, ἤγουν περιθάλποντες, περισσῶς ἀγαπῶντες.

Ἀμφαδόν] — ἀλλ' ἀμφαδὸν, αἴκε τύχωμαι· — φανερῶς. ἀναφανδόν. φαίνω φανδὸν, καὶ ἀμφαδόν· ἀμφαδὸν ἀμφαδίη. Ἠὲ καὶ ἀμφαδίην: — φανερῶς.

Ἀμφαὴς, οἶκος περίσκεπτος.

Ἀμφασίαν, τὴν ἀφωνίαν καὶ ἔκπληξιν· οὐκ ἀφασίαν, οἷον προφασίαν, ἀπορίαν.

Ἀμφ' αὖον] — κόρυθες δ' ἀμφ' αὖον ἄϋτευν· — δύο μέρη λόγου εἰσὶν, ἀμφὶ καὶ αὖον· αἱ περικεφαλαῖαι αὐτῶν ξηρὸν ἦχον ἀπετέλουν.

Ἀμφεπονεῖτο· οἷον, Ἐν μεγάρῳ Ἑκάτης πανήμερος ἀμφεπονεῖτο: — διέτριβεν.

Ἀμφέσχετο, περιεβάλετο.

Ἀμφεποτᾶτο, περὶ τῶν τέκνων αὐτῆς λυπουμένη ἐπέτατο. ἀπὸ τοῦ ποτάομαι ποτῶμαι, ὁ παρατατικὸς ἐποτώμην· τὸ γ', ἐποτᾶτο, καὶ ἀμφεποτᾶτο.

Ἄμφηκες, ἀμφοτέρωθεν ἠκονημένον· ἀπὸ τοῦ ἤκω· τὸ ἐξ ἀμφοτέρων μερῶν ὀξύ.

Ἀμφιαχυῖα] ἴα, ἡ ἐκπεμπομένη βοή. ἐκ τούτου ἰάχω καὶ ἰαχή· καὶ ἀμφιάχω, ὁ μέλλων ἀμφιάξω, ἀμφίαχα, ἀμφιαχὼς ἡ μετοχή· τὸ θηλυκὸν, ἀμφιαχυῖα, περιβοῶσα ἢ τρίζουσα.

Ἀμφιάραος, ἢ Ἀμφιάρεως, ὁ ἥρως Οἰκλέους· ἢ παρὰ τὸν ἀέρα, ἢ παρὰ τὰς ἀράς· μάντις γὰρ ἦν.

89 Ἀμφιβέβηκας] — ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας: — περιβέβηκας, ὑπερμαχεῖς· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τετραπόδων.

Ἀμφίβασιν] Δεῖσε δ' ὅγ' ἀμφίβασιν κρατερὴν Τρώων: — τὴν ἰσχυρὰν ὑπερμάχησιν. κυρίως ἀμφίβασις ἡ περὶ τοῦ νεκροῦ μάχη· περιβάντες γὰρ τὸν νεκρὸν, ἀγωνίζονται ὑπὲρ τοῦ σώματος.

Ἀμφιβρότη, ἡ ἑκατέρωθεν τὸν βροτὸν σκέπουσα ἀσπὶς καὶ κρύπτουσα, πάντοθεν ἴση· ἢ περὶ βροτὸν εἰργασμένη.

Ἀμφίβληστρον· σημαίνει δὲ δίκτυον· παρὰ τὸ βάλλω βλῶ βλήσω βλῆτρον· καὶ μετὰ τῆς ἀμφὶ προθέσεως, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, ἀμφίβληστρον.

Ἀμφιγυήεις] ὁ Ἥφαιστος, ὁ βραδὺς ἐν τῷ πορεύεσθαι· παρὰ τὸ γυῖα, ὅ ἐστιν ἄκρα, χεῖρες καὶ πόδες· ἢ ἀμφοτέροις τοῖς γυίοις (ὅ ἐστι τοῖς ποσὶ) χωλός. ζήτει εἰς τὸ αἱματόεις.

Ἀμφιγυιῶσαι, ἀκρωτηριάσαι.

Ἀμφηρεφέα] — ἀμφηρεφέα τε φαρέτρην: — θηλυκὸν, αἰτιατικῆς πτώσεως· ἀπὸ τοῦ ἐρέφω καὶ τῆς ἀμφὶ προθέσεως· τὴν ἀμφοτέρωθεν ἐσκεπασμένην, τὴν τῶν βελῶν θήκην. ἢ πάντη ἰσχυράν.

Ἀμφήριστον, ἀμφίβολον· ἢ ἄνισον. ἐρίζω, ἤρισμαι ἤρισται· ἐξ αὐτοῦ ἤριστος καὶ ἀμφήριστος. ἀμφίλογον, ἢ ἐπιτον.

Ἀμφαρίστερος, οὐκ αἴσιος, οὐ δεξιός· ἀμφοτέρωθεν ἀριστερός.

Ἀμφερκῆ, πάντοθεν περιειργόμενον.

Ἀμφημερινὸς, ὁ καθημερινός· καὶ ἀμφήμερον ὁμοίως.

Ἀμφήρης αὐλὸς, ὁ ἑκατέραις χερσὶ κατεχόμενος καὶ σύμφωνος. καὶ στόμα ἀμφῆρες, ἀμφοτέραις γνάθοις ὁμοίως ἐσθίον.

Ἀμφίβια ζῶα, τὰ ἐπὶ τῆς χέρσου καὶ ὕδατος ὁμοίως διατελοῦντα.

Ἀμφίδυμοι λιμένες, δύο εἰσόδους ἔχοντες· ἢ σκεπεινοὺς, ἢ ἀμφιστόμους· ὁ ἀφ' ἑκατέρου μέρους εἴσπλοιαν ἔχων· (καὶ ἀμφιδὺς, τὸ ἐνδύς.) πάντοθεν κατάδυσιν ἔχοντες καὶ σκέπην καὶ καταγωγήν· οἷον ἀμφίδυνοι, ἀπὸ τοῦ δύνειν τὸ σκεπόμενον· οἱ ἀμφότεροι εἴσπλους (τουτέστιν εἰσδύσεις καὶ καταγωγὴν) ἔχοντες. Ὀδυσσείας δ'. λέγεται δὲ καὶ ὁ λιμὴν τῆς Κυζίκου ἀμφίδυμος, δισσὰς εἰσόδους ἑκατέρωθεν μέρους ἔχων. — ἐν δέ οἱ ἀκταὶ Ἀμφίδυμοι: — ἢ διδύμους.

Ἀμφίγυα, Ὅμηρος ἐπὶ τῶν δοράτων λέγει· οἷον, Ἔγχεσιν ἀμφιγυίοισι: — οἱονεὶ τὰ ἑκατέρωθεν γυῶσαι δυνάμενα, ὅ ἐστι χωλῶσαι καὶ πλῆξαι διὰ τῆς ἐπιδορατίδος καὶ τοῦ σαυρωτῆρος. ἔνιοι τοῖς διὰ χειρός· οἱ δὲ, μακροῖς καὶ ὀξέσιν.

Ἀμφίδρυφοι] ἔστι δρύπτω τὸ ξέω, τὸ ἀμφοτέρωθεν ἐξεσμένον, καὶ ἐσπαραγμένον. καὶ ἀμφιδρυφῆ, τὴν κατεσπαραγμένην.

Ἀμφιδέδηε] ἀπὸ τοῦ δέω μέσου παρακειμένου· περιειλεῖται, περιορίζει· ἤγουν ἀμφοτέρωθεν περιεκύκλωσε· — πόλεμός τε Ἄστυ τόδ' ἀμφιδέδηε.

Ἀμφιδρόμια, ἑορτή ἐστιν ἐν Ἀθήνῃσι τελουμένη· καθ' ἣν ἐγκρυφίου ἄρτου ὀπτωμένου, ἐπὶ τῆς ἑστίας ἐπιτρέχουσι. τὸ δ' αὐτὸ ποιοῦσι καὶ μετὰ σκευῆς εἰς τὰ βρέφη παρὰ τὴν ἑστίαν περιφέροντες, ἐπειδὴ κουροτρόφος ἡ τροφὸς ἐπί τινων πεφήμισται. μέμνηται Πλάτων ἐν 90 Θεαιτήτῳ· Τοῦτο μὲν δὴ, ὡς ἔοικε, μόγις ἐγεννήθη, ὁτιδήποτε τυγχάνει ὄν· μετὰ δὲ τὸν τόκον τὰ ἀμφιδρόμια ὡς ἀληθῶς ἐν κύκλῳ περιθρεκτέον τῷ λόγῳ.

Ἀμφιελίσσας, αἱ νῆες αἱ ἀμφοτέρωθεν ταῖς κώπαις ἐλαυνόμεναι· ἢ ἑκάτερα τὰ πλευρὰ στρεφόμεναι. ἐκ τοῦ ἑλίσσω.

Ἀμφιέννυτο] παρὰ τὸ ἕω τὸ ἐνδύομαι, πλεονασμῷ τοῦ ν, ἕνω· καὶ κατὰ παραγωγὴν ἐνύω καὶ εἰνύω· καὶ ἐπειδὴ ἔθος ἔχουσιν οἱ Αἰολεῖς τὸ ι τρέπειν πρὸς τὸ ἐπιφερόμενον σύμφωνον, οἷον εἴρω ἔῤῥω, φθείρω φθέῤῥω· τὸν αὐτὸν τρόπον τὸ ι εἰς τὸ ν, καὶ γίνεται ἐννύω, καὶ μετὰ τῆς ἀμφὶ προθέσεως ἀμφιεννύω· καὶ ἐξ αὐτοῦ παράγωγον ἀμφιέννυμι· καὶ ἀμφιέννυτο, τὸ ἐνεδέδυτο.

Ἀμφιειμένοι, ἐνδεδυμένοι· ὡς τὸ, Ὤ μοι ἀναιδείην ἐπιειμένε: — γέγονε παρὰ τὸ ἕω τὸ ἐνδύομαι· ὁ παρακείμενος εἷμαι· ὁ παθητικὸς εἷμαι· ἡ μετοχὴ, εἱμένος· Εἱμένος ὤμοιϊν νεφέλην: — καὶ ἐν συνθέσει ἀμφιειμένοι· Γεώργιος ὁ Χοιροβοσκός.

Ἀμφιεννύμην] μήποτε κἀνταῦθα περιττή ἐστιν ἡ πρόθεσις. τί γὰρ διαφέρει τὸ ἕννυμαι τοῦ ἀμφιέννυμαι; καὶ, αὐτὴ δὲ φᾶρος μέγα ἕννυτο νύμφη: — τί γὰρ πλέον τοῦ ἀμφιέσασθαι χιτῶνα; οὕτω Ζηνόβιος.

Ἀμφιετεῖν, θύειν καθ' ἕκαστον ἔτος, ἢ δι' ὅλου τοῦ ἔτους, ἢ κατ' ἔτος. καὶ ἀμφιεταζομένας, τὰς κατ' ἔτος γινομένας ἢ περιερχομένας.

Ἀμφικέφαλος, κλίνης εἶδος, παρὰ τὸ ἑκατέρωθεν ἀνάκλισιν ἔχειν καὶ προσκεφάλαιον.

Ἀμφίκαυστις, ἡ ὀρεινὴ κριθὴ, ἣν ἡμεῖς εὔστραν καλοῦμεν. καὶ οὕτω μὲν οἱ τραγικοί· οἱ δὲ κωμικοὶ, τὸ αἰδοῖον ἀμφίκαυτις, ἀπὸ τοῦ περικεκαῦσθαι. οἱ δὲ τὴν πρώτην ἔκφυσιν τῶν πυρῶν, ἣν ἡλήϊον προσαγορεύουσιν ὡραῖον, διὰ τὸ τοὺς πρωΐμους, κάεντων τῶν ἀχύρων, ἐπιτηδείους εἶναι εἰς τροφήν. Μεθόδιος. εἴρηται μεταφορικῶς καὶ ἡ μάχη.

Ἀμφικύπελλον, ποτήριον· παρὰ τὸ κύφον κύφελον, καὶ κύπελον. ἢ παρὰ τὸ χέω χύπελον, ὅπου ὁ πηλὸς (ἤγουν ὁ οἶνος) χεῖται· καὶ μετὰ τῆς ἀμφὶ, ἀμφικύπελλον, πλεονασμῷ ἑτέρου λ· τὸ ἐκ περιφερείας κύφον. ὅθεν καὶ τὰ πρὸς ἡμᾶς κάτω νεύοντα νέφη, κύφελα λέγονται. Ἀρίσταρχος φησὶ σημαίνειν τὴν λέξιν τὴν διὰ τῶν ὤτων ἑκατέρωθεν περιφέρειαν. ἐφ' ὧν καὶ ῥητῶς ἀποδιδοὺς λέγει· Ἤτοι ὁ καλὸν ἄλεισον ἀναιρήσεσθαι ἔμελλε Χρύσεον ἄμφωτον: — ἢ οἷον ἀμφίκυρτον.

Ἀμφικτύονες, οἱ περιοικοῦντες. τὸ γὰρ κτίσαι, ἐπὶ τοῦ οἰκῆσαι ἔλαβον οἱ παλαιοὶ, ὥς φησιν Ὅμηρος, ἐϋκτίμενον πτολίεθρον: — καὶ, ἐϋκτιμένην κατ' ἀλωήν: — ἔστιν οὖν οἰκίζω οἰκίσω οἰκιῶν καὶ οἰκτιῶν, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ τ, καὶ μετὰ τῆς ἀμφὶ προθέσεως, ἀμφικτιών· καὶ τροπῇ τοῦ ι εἰς υ, ἀμφικτύων, ὡς τριφάλεια τρυφάλεια. οὕτως Ὦρος.

Ἀμφιμάσχαλος χιτὼν δύο χειρίδας ἔχων· ὃς ἦν τῶν ἐλευθέρων· ὁ δὲ τῶν οἰκετῶν, μίαν εἶχε, καὶ διὰ τοῦτο ἑτερομάσχαλος ἐκαλεῖτο.

Ἀμφικέλεμνον, ἀμφοτέρωθεν ὀκέλλον καὶ στηριζόμενον·

91 οἱ δὲ ἀμφικελέμνους. ἀμφιβαρεῖς. ἢ τὰς σατυρικὰς ὀρχήσεις· ἀπὸ τοῦ κέλλειν.

Ἀμφιμήτωρ, οὐχ ὁμομήτριος, ἀλλὰ ὁμοπάτωρ ὢν ἀδελφὸς, ὧν μητέρες διάφοροι λέγονται. λέγονται δὲ ἀμφιμητρίαι.

Ἀμφίπολον, δούλην, θεράπαιναν· καὶ ἀμφιπολεύειν, ἀσπάζεσθαι καὶ θεραπεύειν καὶ περιέπειν· καὶ ἀμφιπολεῖσι, περιπορεύεις.

Ἀμφίσβαινα· αἰτιατικὴ ἀμφίσβαινα. ἔστι δὲ εἶδος ὄφεως, ἔχοντος ἐξ ἑκατέρου κεφαλὰς καὶ ἀναβαίνοντος.

Ἀμφίσωπον, περίβλεπτον.

Ἀμφιβέβηκας, ὑπερασπίζῃ. κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῶν ἀλόγων ζώων. ταῦτα γὰρ παραβεβληκότα ἑαυτῶν τοῖς τέκνοις, ἀμύνεται τοὺς ἐπιόντας. ἢ ἀπὸ τῶν παραβαινόντων τοῖς ἐν τῷ πολέμῳ τεθνηκόσι καὶ ὑπερμαχούντων, ἵνα μὴ σκυλευθῶσι καὶ ὑβρισθῶσιν. ἢ μέσος κάθησαι. ἐν αὐτῇ τιμώμενος ὥσπερ πολιοῦχος. Κλῦθί μευ ἀργυρότοξ', ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας.

Ἀμφιλαφὲς] τὸ δασὺ τὸ ἑκατέρωθεν ληπτόν. ἀμφιλαφὲς, κατὰ συγγένειαν τοῦ β εἰς φ. δοκεῖ δέ μοι παρὰ τὴν ἁφὴν· οἱονεὶ τὸ τῇ ἁφῇ ἑκατέρωθεν ὑποπίπτον, διὰ τὴν δασύτητα· ὅ ἐστι πολὺ καὶ δαψιλές.

Ἀμφιλύκη, ἡ σκοτεινὴ, ἀμφιλύγη τὶς οὖσα, τὸ λυκόφως. ἔστι λυγαῖον τὸ σκοτεινὸν, παρὰ τὸ λύειν τὴν αὐγὴν, καὶ μὴ ἐᾶν συστῆναι. ἐξ αὐτοῦ γίνεται λύγη· καὶ τροπῇ τοῦ γ εἰς κ, λύκη· καὶ ἀμφιλύκη νύξ. Ὧρος.

Ἀμφότερον, ἐπὶ μεσότητος· ἀντὶ τοῦ ἀμφοτέρως. παράγεται δὲ ἐκ τοῦ οὐδετέρου ἀμφότερον, τὸ ἀρσενικὸν ἀμφότερος. καὶ ἀμφότεροι, ἑνικὰ οὐκ ἔχει. τὸ γὰρ σημαινόμενον κωλύει.

Ἄμφω δύο ἐστὶ ἀριθμὸς μέγα. τὸ ἄμφω, δύο, θεματικά· διότι οὐ γίνεται ἀπὸ ἑνικῶν. τὸ γὰρ σημαινόμενον κωλύει. καὶ τί διαφέρει τὸ ἄμφω τοῦ δύο; ὅτι τὸ δύο γράφεται καὶ διὰ τοῦ ο μικροῦ, καὶ διὰ τοῦ ω μεγάλου Ἀττικῶς· τὸ δὲ ἄμφω, διὰ τοῦ ω μεγάλου πάντοτε. καὶ ὅτι τὸ μὲν δύο, μετὰ τοῦ ἄρθρου συντάσσεται· οἷον, οἱ δύο· τὸ δὲ ἄμφω, ἄνευ τοῦ ἄρθρου. ἄμφω σημαίνει τὸ ἀμφοτέρους. Ἄμφω ὁμῶς φίλοι θυμῷ.

Ἀμφότεροι] ἀπὸ τοῦ δευτέρου τὸ πρῶτον διδάξω. τί ἐστιν ἀπὸ τοῦ β τὸ α διδάξω· ἐπειδὴ τὸ ἄμφω θέμα ἐστὶν ὡς δύο. διαφέρει δὲ τὸ ἄμφω τοῦ δύο· ὅτι τὸ μὲν δύο, πρώτην γνῶσιν τίθησι τοῦ ἀριθμοῦ· τὸ δὲ ἄμφω, ἀναφορὰν ὑπισχνεῖται δυάδος. ὥστε ὅπερ ἐστὶν οἱ δύο, τοῦτό ἐστιν ἄμφω. διὰ τοῦτο τὸ δύο λαμβάνει ἄρθρου παράθεσιν, οἱ δύο, τῶν δύο· τὸ δὲ ἄμφω, οὐ λαμβάνει· οὐδὲ γὰρ λέγομεν οἱ ἄμφω· ἤδη γὰρ τὴν ἀναφορὰν ἔχει. πρῶτον οὖν ἐστὶ παρὰ τὸ ἄμφω ἀμφότερος· οἷον, Ἀμφότεροι μέμασαν: — Ἀμφοτέροισι δ' ἄρ: — εἶτα δυϊκῶς ἀμφοτέρω· καὶ κατὰ συγκοπὴν ἄμφω, κατ' ἔκτασιν τοῦ ο εἰς ω. διὰ τοῦτο οὖν εἶπον, ὅτι ἀπὸ τοῦ δευτέρου τὸ πρῶτον θέλω διδάξαι. ἀμφοτέρω γάρ· εἶτα ἄμφω, κατὰ συγκοπὴν καὶ ἔκτασιν. οὕτως Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν. τὸ γὰρ, Ἀμφότεροι μέμασαν πολεμίζειν: κατηγορεῖ τῶν εἰρημένων διὰ τῶν προκειμένων λόγων· λέγει γὰρ τὸν Ἕκτορα καὶ τὸν Ἀλέξανδρον.

92 Ἀμφίων] ἀπὸ τῆς ἀμφὶ προθέσεως. καὶ τῆς ἰὼν μετοχῆς, γέγονεν ἀμφιίων· καὶ κράσει τῶν δύο ι εἰς ι μακρὸν, Ἀμφίων. βαρύτονον δὲ γέγονεν· ἐπειδὴ αἱ μετοχαὶ συντιθέμεναι, ἐὰν μὲν φυλάττωσι τὸ αὐτὸ μέρος τοῦ λόγου, καὶ τὸν αὐτὸν τόνον φυλάττουσι· οἷον βὰς, ἀναβάς· στὰς, ἀναστάς· ἐὰν δὲ ἐναλλάττωσι τὸ αὐτὸ μέρος τοῦ λόγου, τούτου χάριν καὶ τὸν τόνον ἐναλλάττουσι. δοκεῖ δὲ καὶ παράλογος εἶναι ἡ σύνθεσις τοῦ Ἀμφίων· ἐπειδὴ αἱ εἰς φωνήεντα λήγουσαι προθέσεις, δέχονται καὶ τὸν λόγον τῆς ἐκθλίψεως. καὶ τὸν λόγον τῆς κράσεως. καὶ αἱ δεχόμεναι τὸν λόγον τῆς ἐκθλίψεως, οὐ δέχονται τὸν λόγον τῆς κράσεως· οἷον προέστη, προὔστη τέ μου· ἀναέρχομαι, ἀνέρχομαι· αἱ δὲ δεχόμεναι τὸν λόγον τῆς κράσεως, οὐ δέχονται τὸν λόγον τῆς ἐκθλίψεως· οἷον, προέστη, πρόστη· περιίαχε, περίαχε πόντος ἀπείρων: — ὅθεν σημειούμεθα τὴν διὰ πρόθεσιν. αὕτη γὰρ, δεχομένη τὸν λόγον τῆς ἐκθέσεως, δέχεται καὶ τὸν λόγον τῆς κράσεως, ὡς ἐπὶ τοῦ διάκονος· ἀπὸ γὰρ τοῦ ἐνέγκω, ὃ σημαίνει τὸ φέρω, γέγονε διένεκος· καὶ καθ' ὑπερβιβασμὸν, διάκενος· καὶ κράσει τοῦ α καὶ ε εἰς α μακρὸν, διάκονος. εἰ ἄρα οὖν ἡ ἀμφὶ δέχεται τὸν λόγον τῆς ἐκθέσεως, οἷον, ἀμφὶ ἀγαθὸν, Ἀμφ' ἀγαθὸν θεράποντα — οὐκ ὤφειλε δέξασθαι τὸν λόγον τῆς κράσεως. λέγει δὲ Εὐριπίδης ὁ τραγικὸς ἐτυμολόγος τὸ Ἀμφίων, ὅτι Ἀμφίων ἐκλήθη παρὰ τὴν ἄμφοδον (ἤγουν κατὰ τὴν ὁδὸν) γεννηθῆναι. ὁ δὲ Ἀριστοφάνης κωμῳδούμενος λέγει. ὅτι οὐκοῦν Ἀμφόδιος ὤφειλεν κληθῆναι. ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι οὐ γέγονεν ἀπὸ τῆς ἀμφὶ καὶ τοῦ ἰών· ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἀμφὶ προθέσεως κατὰ παραγωγὴν, καὶ ἐξέτεινε τὸ ι ποιητικῶς, ὥσπερ τὸ Ἰξίων καὶ Δολίων. οὕτω Χοιροβοσκὸς εἰς τὴν ὀρθογραφίαν αὐτοῦ.

Ἀμφιθαλὴς, κατ' ἄμφω τοὺς γονεῖς θάλλων, ὅ ἐστιν ὁ ἔχων τοὺς γονεῖς ἀμφοτέρους ζῶντας, παῖς ᾧ οἱ γονεῖς περίεισιν οἱ δύο.

Ἀμφίθετος φιάλη, ἡ κοῖλον πυθμένα ἔχουσα, ἢ ἄνευ ὤτων· ἢ ἀμφοτέρας τετορνευμένη, ἢ ὁμοίως ἐπὶ στόμα καὶ πυθμένα . . τίθεται.

* Ἀμφίπυρον, ἀμφοτέρωθεν ἢ πανταχόθεν πυρούμενον.

Ἄμφιος] λέγουσι τινὲς, ὅτι ὥσπερ ἀπὸ τοῦ Ἀκταίων γίνεται Ἀκταῖος, καὶ ἀπὸ τοῦ πλείων πλεῖος, καὶ ῥάων ῥᾷος, καὶ ἀπὸ τοῦ ἀρείων ἄρειος· τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἀπὸ τοῦ Ἀμφίων γίνεται Ἄμφιος· καὶ ἐπειδὴ τὸ Ἀμφίων διὰ τοῦ ι γράφεται, τούτου χάριν καὶ τὸ Ἄμφιος διὰ τοῦ ι. οἷστισιν ἀντίκειται ἡ σημασία. τὰ γὰρ εἰς ων κύρια εἰς ος γινόμενα ὀνόματα, κατὰ τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου λαμβάνεται· οἷον, τὸ Ἀκταῖος ἀπὸ τοῦ Ἀκταίων ἐγένετο. καὶ τὴν σημασίαν τοῦ Ἀκταίων ἐφύλαξεν· ὁ αὐτὸς γὰρ λέγεται καὶ Ἀκταίων καὶ Ἀκταῖος. εἰ ἄρα οὖν τὸ Ἄμφιος ἀπὸ τοῦ Ἀμφίων ἐγένετο, ὤφειλε καὶ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου τὰ δύο ὀνόματα ληφθῆναι. ἀλλὰ μὴν οὐ λαμβάνεται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου τὰ δύο ὀνόματα. Ἀμφίων μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ζήθου, ὁ κτίσας τὰς Θήβας, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀντιόπης· Ἄμφιος δὲ ἦν τοῦ Σελάγου υἱός. ὥστε δῆλον οὐ γέγονεν ἀπὸ τοῦ Ἀμφίων τὸ Ἄμφιος· ἀλλ' ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι ὥσπερ παρὰ τὴν ὑπὸ πρόθεσιν γίνεται ὕπιος, οἷον ὕπιος Ζεύς· (ἔστι δὲ [καὶ] ὄνομα ποταμοῦ, ὡς παρὰ Ἀπολλωνίῳ· οἷον — παρ' εἱαμεναῖς Ὑπίοιο) οὕτω καὶ παρὰ τὴν ἀμφὶ πρόθεσιν γέγονεν Ἄμφιος, ἐκτάσεως γενομένης τοῦ ι ποιητικῆς. οὕτως ὁ Χοιροβοσκός. 93

Ἀμφιῶ, εἴρηται εἰς τὸ κρειῶ.

Ἀμφώες, τὸ δύο ὦτα ἔχον. παρὰ τὸ οὖας, ἐλλείψει τοῦ υ, ὄας· καὶ ὡς οὐδας οὖδος, γῆρας γῆρος, οὕτως ὄας, ὄος· καὶ ὡς γένος εὐγενὴς, οὕτω ἀμφώης καὶ ἀμφῶες. Μεθόδιος. καὶ ἄμφωτον ὁμοίως, τὸ ἐξ ἑκατέρου μέρους ὦτα ἔχον.

Ἀμφωτίδες, χαλκᾶ, ἅπερ οἱ παλαισταὶ τοῖς ὠσὶ περιετίθεσαν. περιωτίδες οὖν εἰσὶ, καὶ ἀμφωτίδες, τῆς ἀμφὶ

τὴν περὶ σημαινούσης. Μεθόδιος. ἢ ἄμφωτις σκεπαστήριον ὠτός· καὶ ἀμφώτας, χιτών τις λέγεται. καὶ ἀμφίνωτις.

Ἀμφοῦδις] παρὰ τὸ ἔδαφος. ἔστι ῥῆμα οὐδίζω· οὗ μέλλων οὐδίσω. ἀποβολῇ οὖν οὖδις, καὶ συνθέσει ἀμφοῦδις· παρὰ τὸ οὖδας τὸ ἔδαφος.

Ἀμφορεύς, τὸ ἑκατέρωθεν δίωτον σταμνίον, ὥς φησι Θεόκριτος, Ἀμφορεὺς νεοτευχής: — οἱ δὲ, κοινὸν μὲν κεράμιον, ἢ τὸ ἑκατέρωθεν αἰρόμενον ἀμφιαιρεύς, καὶ ἀμφορεὺς κατὰ συγκοπὴν καὶ πλεονασμόν. δηλοῖ δὲ μέτρον ὑγροῦ.

Ἀμφόνον] Ἰστέον ὅτι κατὰ συγκοπὴν οὐκ ἐγένετο· ἐπειδὴ αἱ συγκοπαὶ ἐν μιᾷ λέξει γίνονται· οἷον πατέρος πατρὸς, ἀναμεῖναι ἀμμεῖναι. τὸ δὲ ἀμφόνον, δύο μέρη λόγου εἰσίν· ἀνὰ φόνον γάρ. ἀλλ' οὔτε δὲ κατ' ἔκθλιψιν ἐγένετο· ἐπειδὴ αἱ ἐκθλίψεις οὐδέποτε συμφώνου γίνονται, ἀλλὰ φωνήεντος ἐπιφερομένου· οἷον, κατὰ Ἀπολλώνιον, κατ' Ἀπολλώνιον· βούλομαι ἐγὼ, βούλομ' ἐγώ: — κρεῖττον δέ ἐστιν εἰπεῖν, ὅτι τὸ τοιοῦτον σχῆμα, εἶδός ἐστι συγκοπῆς. Χοιροβοσκός.

Ἀμφίπολος, θεραπαινίς, δουλίς. παρὰ τὴν ἀμφὶ πρόθεσιν καὶ τὸ πολῶ, πόλος, καὶ ἀμφίπολος, οἱονεὶ ἡ περὶ τὴν δέσποιναν πολοῦσα, τουτέστιν ἀναστρεφομένη. προπαροξύνεται. τὰ παρὰ τὸ πολῶ καὶ χέω, μὴ μετὰ προθέσεως τιθέμενα, πρὸ μιᾶς ἔχουσι τὸν τόνον· οἷον ὀνειροπόλος, οἰωνοπόλος, οἰνοχόος· τὰ δὲ μετὰ προθέσεως συντιθέμενα, προπαροξύνονται, πρόπολος, πρόχοος.

Ἀμφίπολις, πόλις Θράκης, ἥτις ἐκαλεῖτο πρότερον Ἐννέα ὁδοί· διὰ τὸ περιέχεσθαι καὶ περιοδεύεσθαι ὑπὸ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ. Μεθόδιος.

Ἀμφιῤῥόπους ἐννοίας· ἀπὸ τοῦ ῥέπω τοῦ σημαίνοντος τὸ κλίνω ἢ ἐκτείνω· ἐπ' ἀδήλου ἐπικειμένας τοῦ τέλους, ἀμφοτέρωθεν κλινούσας, ἢ καθελκομένας ἢ καθελκούσας.

Ἄμφις] τοῦτο οὐ συγκοπὴ, ἀλλὰ μετασχηματισμός. ἀπὸ γὰρ τοῦ Ἀμφιάραος Ἄμφις, ὡς παρὰ Αἰσχύλῳ· ὥσπερ ἀστράγαλος, ἄστρις· καὶ Ἰφιάνασσα, Ἶφις· καὶ Θρασυκλῆς, Θράσυλλος· καὶ Βαθυκλῆς, Βάθυλλος, ὑποκοριστικά. ταῦτα γὰρ μετασχηματισμοὶ καλοῦνται· ἐπεὶ οὐ συμφωνεῖ ἡ κατάληξις· οὐδέποτε γὰρ συγκοπὴ γίνεται τρίτης συλλαβῆς. ἀλλ' οὐδὲ πάλιν δυνάμεθα ἀποκοπὴν εἰπεῖν· ἐπειδὴ τὸ σ ἔχει τῆς τελευταίας συλλαβῆς.
94 ὅπου γὰρ τῆς τελευταίας συλλαβῆς τηρηθῇ τὸ στοιχεῖον, οὐ λέγεται ἀποκοπή. ὥστε μετασχηματισμός ἐστιν. Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν.

Ἀμφύσῃ, τῇ χειρὶ κυρτωθείσῃ· οἱ δὲ πτύον κοπροβόλον.

Ἀμφώδων, ὁ ὄνος. λέγεται δὲ ἀμφώδοντα ζῶα, τὰ κατὰ τὰ ἄνω καὶ κάτω ὠδοντωμένα.

Ἄμφωξις, ὑδρεῖον ξύλινον, εἰς ὃ ἀμέλγουσιν.

Ἀμφὶ] Ἰστέον ὅτι προθέσεις εἰσὶ τῇ μὲν φωνῇ, ιη'· τῷ δὲ σημαινομένῳ, ιζ'· ἡ γὰρ ἀμφὶ καὶ ἡ περὶ, τὸ αὐτὸ σημαίνουσι. διὰ τοῦτο καὶ ἐν τῷ ἅμα εὑρίσκονται· οἷον, Ἕκτωρ δ' ἀμφιπεριστρωφᾶ: — διαφέρουσι δὲ κατὰ τρεῖς τρόπους. ἡ μὲν ἀμφὶ, ἀποβάλλει τὸ ι, ὡς τὸ, Ἀμφ' ἀγαθὸν θεράποντα: — ἡ δὲ περὶ, οὐδέποτε. καὶ ὅτι ἡ μὲν περὶ, ἀναστρέφεται, ὡς τὸ, Ἀγαμέμνονος πέρι καὶ Ἀχιλλέως: — ἡ δὲ ἀμφὶ, οὐδέποτε. καὶ ὅτι ἡ μὲν περὶ, ποτὲ μετάγεται εἰς ἐπιῤῥηματικὴν σημασίαν, εἰς μέρος λόγου, τουτέστιν ἐπίῤῥημα μεσότητος· ὡς τὸ, Ἰδομενεῦ, πέρι μέν σε τίω: — ἀντὶ τοῦ περισσῶς· ἡ δὲ ἀμφὶ, οὐδέποτε. λέγεται δὲ ἡ ἀμφὶ, καὶ ἀμπὶ παρὰ Αἰολεῦσι.

Ἀμφὶς] ἀπὸ τῆς ἀμφὶ προθέσεως, γίνεται ἀμφὶς ἐπίῤῥημα, σημαῖνον τὸ χωρίς· οἷον, — θεοὶ Κρόνου ἀμφὶς ἐόντες: — οὐ γὰρ δυνάμεθα λέγειν πρόθεσιν, ἢ πλεονασμὸν τοῦ σ.

Ἀμφισβητεῖν, τὸ ζητεῖν, πλεονασμῷ τοῦ β· ἔστι γὰρ ἀμφισητεῖν. ἢ παρὰ τὸ ἀμφὶς καὶ τὸ βάζειν· ἵνα σημαίνῃ τὸ ἀμφιλογεῖν. πολλάκις δὲ πλεονάζει τὸ β, ὡς ἐν τῷ ἄδηρον ἄβδηρον· ἄβδηρος γάρ τις ἐστί· καὶ σίδη σίβδη. καὶ οὕτω μὲν ὁ Μεθόδιος· ὁ δὲ Ζηνόδοτος, ὅτι δύναται μὴ παρὰ τὴν ἀμφὶ συγκεῖσθαι πρόθεσιν, ἀλλὰ παρὰ τὸ ἀμφὶς ἐπίῤῥημα· ἵνα σημαίνῃ τὸ κεχωρισμένως βαίνειν· τοιοῦτοι γὰρ οἱ διστάζοντες. εἰ δὲ τοῦτο, εὐλόγως ἔξωθεν κέκλιται. σημειῶδες δὲ, εἰ παρὰ ἐπίῤῥημα συνετέθη. εἰ δὲ παρὰ τὴν ἀμφὶ σύγκειται, πλεονασμὸν δέξεται τοῦ σ, καὶ παραλόγως ἔξωθεν κλιθείη. Ἀττικῶς οὖν, ὡς παρὰ προθέσεως οὔσης τῆς συνθέσεως, ἔσωθεν τὴν κλίσιν πεποίηται. Πλάτων ἐν Γοργίᾳ, Ἔοικεν ἄρα οὐ περὶ τούτου, ὦ φίλε, ἠμφισβητησάμην: — Ἀνδοκίδης ἐν τῷ περὶ μυστηρίων, Περὶ τούτου ἠμφισβήτουν: — οὗτοί γε οἱ μὴ λύσαντες. ἡ δὲ ἔσωθεν κλίσις, πάντῃ παράλογος, ῥητοῦ μὴ ὄντος τοῦ ἁπλοῦ.

Ἀμφιτρύων, ὁ περισσῶς τρυθεὶς καὶ πονηθεὶς, ὁ ἥρως· παρὰ τὸ τρύος, ὅ ἐστι πόνος· οἷον καὶ — πολὺ τρύος ἤλασεν ἔξω: — Φίλων.

Ἀμφιτρίτη, μετωνυμικῶς ἀπὸ τῆς Νηρηΐδος, ἡ θάλασσα. ὤφειλε δὲ, ὅσον ἐκ τῆς ἐτυμολογίας, ὡς λέγει ὁ Χοιροβοσκὸς καὶ Ὠρίων, διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεσθαι· παρὰ γὰρ τὸ τρεῖν λέγεται Ἀμφιτρίτη, ἡ ἀμφοτέρωθεν φόβον ἡμῖν ἐμποιοῦσα· ἀλλὰ τῷ χαρακτῆρι τῶν εἰς τη θηλυκῶν, διὰ τοῦ ι γράφεται. τὰ γὰρ εἰς τη λήγοντα θηλυκὰ βαρύτονα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, ἑνὶ φωνήεντι θέλει παραλήγεσθαι· οἷον ἐρέτη, μελέτη, Ἀφροδίτη. οὕτως οὖν καὶ Ἀμφιτρίτη. πρόσκειται βαρύτονα, διὰ τὸ τελετή· καὶ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, διὰ τὸ χαίτη.

Ἀμφιφῶν, εἶδος πλακοῦντος τελούμενος τῇ Ἀρτέμιδι· οἷον, Μαστοὺς, τροφαλίδας, ἀμφιφῶντας, ἴτρια: — διὰ τὸ κύκλῳ φωτίζεσθαι ὑπὸ τῶν δᾴδων· ἢ διὰ τὸ 95
πανσελήνου οὔσης πέμπεσθαι τῇ Ἑκάτῃ. οὕτω Μεθόδιος.

Ἀμφιφορίτης· ὅτι ἐν Αἰγίνῃ ἔδραμον περὶ τὴν Ἀσωπίδα κρήνην ὑδρεύσασθαι. ὅθεν καὶ ἀγὼν ἄγεται ἀμφιφορίτης λεγόμενος παρὰ τοῖς Αἰγινήταις· ἐν ᾧ ἐκεῖσε ἀγωνιζόμενοι, τοὺς κεράμους ὕδατος πεπληρωμένους ἀναλαβόντες κατὰ τῶν ὤμων, τρέχουσι περὶ τῆς νίκης, φιλονεικοῦντες κατὰ μίμησιν τῶν ἡρώων. ἀμφιφορεὺς γὰρ σορὸς ὑδρίας, κέραμος, ἀμφορεύς.

Ἀμφίφαλον, ἀμφοτέρωθεν φάλους ἔχουσαν περὶ αὐτήν. φάλοι δέ εἰσιν οἱ κατὰ τὸ μέτωπον τῆς περικεφαλαίας ἀσπιδίσκοι, χάριν κόσμου τιθέμενοι.

Ἀμφιφανῆ ἄστρα δὶς φαινόμενα· καὶ ἀμφιφανὲς, περιλαμπὲς, ἐπιφανές.

* Ἀμφιχαλκοφάλαρα, παρὰ Ἀριστοφάνει πολύχαλκα, τουτέστι χαλκοῦς οἴκους· παρὰ τὸ ἀμφὶ τὸ περὶ, καὶ χαλκὸς, καὶ φάλαρα τὰ τῶν ἵππων μετωπίδια.

Ἀμωσγέπως, ὁπωσδήποτε, καθ' ὁντιναοῦν τρόπον· ἔνιοι τὸ μετρίως, Πλάτων τὸ ἐκ παντὸς τρόπου, ἑνί γε τινί. ἔστι δὲ ῥητορικὴ ἡ λέξις. ἔστιν ὄνομα ἀμὸς, ἰσοδυναμοῦν τῷ τὶς Δωρικῶς· ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐν Ὀδυσσείᾳ, Τῶν ἀμόθεν γε — ἀντὶ τοῦ ἀπό τινος μέρους τούτων. ἐκ τῆς γενικῆς τῶν πληθυντικῶν γίνεται ἐπίῤῥημα μεσότητος ἀμῶς. ἢ ὥσπερ παρὰ τὸ καλὸς γίνεται ἐπίῤῥημα

καλῶς, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ἀμὸς γίνεται ἐπίῤῥημα ἀμῶς· καὶ συνθέσει μετὰ τοῦ γε συνδέσμου καὶ τοῦ πῶς, παραπλησίας γίνεται ἀμωσγέπως. σημαίνει κατά τινα τρόπον. οἱ δὲ Ἀττικοὶ φασὶν ἀμηγέπη. ἀπὸ δὲ τοῦ ἀμὸς, γίνεται ἀμόθεν· ἐξ οὗ τὸ οὐδαμόθεν ἐπίῤῥημα. καὶ ὥσπερ ἀπὸ τοῦ καλὸς γίνεται ἐπίῤῥημα καλά, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ οὐδαμός, οὐδαμά, ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς.

Ἄμωμος] παρὰ τὸ μῶμος γίνεται ἄμωμος.

ΤΟ Α ΜΕΤΑ ΤΟΥ Ν.

Ἀνὰ, πρόθεσις· ἐν τῇ συνθέσει σημαίνει τὴν ἄνω σχέσιν, ὡς ἄνοδος, ἀναδρομή· καὶ τὴν εἰς τοὐπίσω ἀνάκαμψιν, ὡς τὸ ἀνάβασις, ἀνατρέχω.

Ἀνάβλησις, ἀναβολὴ καὶ ὑπέρθεσις· ἐκ τοῦ ἀναβάλλομαι τὸ ὑπερτίθεμαι καὶ βραδύνω, ὡς τὸ, Μὴ ἀναβάλῃ πάτερ: — ἀπὸ τοῦ βλῶ βλήσω, βέβληκα, βέβλημαι, βλῆσις καὶ ἀνάβλησις.

Ἀναβαλλίδες, ταινίαι· οἱ δὲ, σφαίρας ἀπεδίδοσαν. Διογένης.

Ἀναβέβρυκεν, ἀναπέπτωκεν· ἐὰν δὲ ἀναβέβρυχεν, ἀναβρύει, ὅ ἐστιν ἀναπηδᾷ καὶ ἀναβάλλεται μετὰ ψόφου.

Ἄνα] Ἀλλ' ἄνα, εἰ μέμονας: — ἀντὶ τοῦ ἀνάστηθι ὅλη ἡ λέξις ἀπεσπάσθη. οὐκ ἔστιν ἀποκοπὴ ἐπὶ τοῦ τοιούτου. Ἡρωδιανός.

Ἀνάγκη, ἡ θεὸς, παρὰ τὸ ἀνάσσω. καὶ τὸ πρᾶγμα ἀνάγκη· πάντων γὰρ ἐπικρατεῖ. εἰ δὲ ἦν ἀπὸ ῥήματος, ὀξύνοιτο ἂν, ὡς στενάχω, στεναχή. παρὰ τὸ ἄγω οὖν, ἀγή· καὶ πλεονασμῷ τοῦ κ ἀνάγκη, ἡ πάντα κρατοῦσα. ἢ ἀγκὰς, ἀγκὴ καὶ ἀνάγκη· ἐπειδὴ τὸ ταῖς ἀγκάλαις κρατούμενον κατὰ δύναμιν, ἀφυκτότερον κρατεῖται. ἢ παρὰ τὸ ἄκος, πρὸς ἣν ἄκος οὐκ ἔστιν εὑρεῖν.

Ἀναγκάζω] ἀπὸ τοῦ ἄναξ ἄνακος, ἐξ οὗ τὸ ἄνακτος, γέγονεν ἀνάκη, καὶ ἀνάγκη· καὶ ὡς ἀπὸ τοῦ σπουδὴ σπουδάζω, καὶ αὐγὴ αὐγάζω, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ἀνάγκη ἀναγκάζω.

Ἀνάγωγος, ὁ μὴ τῆς καθηκούσης ἀγωγῆς τετυχηκώς.

Ἀναγαγγαλεύου, ἀνακράζου.

Ἀναδοιδυκίζει, ἀνταράττει· ἀπὸ τοῦ δοίδυξ δοίδυκος.

Ἀναδῦναι, ἀναδραμεῖν, ὑποστρέψαι.

Ἀνὰ δρύμα] — καὶ θῆρες ἀνὰ δρύμα πρηΰνονται: — τινὲς ἀνέγνωσαν δρυμὰ, ὡς ἀπὸ τοῦ δρυμός. οὐκ ἔστι δὲ, οὐδὲ σώζεται τῶν τριῶν προσώπων ἡ συζυγία. σοφὸς μὲν γὰρ καὶ σοφὴ καὶ σοφὰ ὁμοτόνως, δρυμὸς δὲ δρυμὴ οὐκέτι. οὐκ ἄρα δρυμά, ἀλλὰ δρύμα, ὡς λύχνα.

Ἀναδήματα, στεφανώματα· ἀναδεῖσθαι, τὸ ταινιοῦσθαι.

Ἀναδούμενος] παρὰ τὸ δέω δέσω δέδεκα· ἡ μετοχὴ, δεόμενος, καὶ κατὰ συναίρεσιν ἀναδούμενος· οὕτω Φιλόξενος· στεφανούμενος, ταινιούμενος.

Ἀναδενδρὰς, ἡ ἄμπελος, ἡ πρὸς δένδρον ἀνερχομένη. δένδρον, δενδρὰς, καὶ ἀναδενδρὰς, ἄμπελος ἡ ἐπὶ δένδρων.

Ἀναζυγῶσαι] ζύγωθρον καλεῖται ὁ κόραξ· καὶ ἐπιζυγῶσαι, τὸ κλεῖσαι· ἀναζυγῶσαι, τὸ θύρας ἀναπετάσαι, Ἀριστοφάνης.

Ἀναθηλήσει, ἀναβλαστήσει. τὸ θέμα θηλῶ, α' συζυγίας. ἢ παρὰ τὸ θάλλω θαλῶ θαλήσω, καὶ τροπῇ θηλήσω. τοῦτο παρὰ τὸ θηλή· τὸ δὲ, παρὰ τὸ θῶ τὸ θηλάζω.

Ἀνάθεμα, παρὰ τὸ ἐν τῇ στήλῃ ἀνατίθεσθαι.

Ἀνάθημα, ἄγαλμα, κόσμος εἰς τὸ . . .

Ἀνακληθρὶς, πέτρα ἐν Μεγάροις. ὅτι ἡ Δήμητρα καθεσθεῖσα ἐπ' αὐτῆς, ἀνεκαλεῖτο τὴν κόρην· καὶ ἐκ τῆς ἀνακλήσεως τὴν πέτραν ἀνακληθρίδα καλοῦσιν. Μεθόδιος.

Ἀνακοὶ, οἱ Διόσκουροι παρὰ Ἀττικοῖς. παρὰ τὸ ἀνάσσω, ἀνακὸς, ὡς φυλάσσω φυλακός, μαλάσσω μαλακός· ἢ ὅτι ἀνακῶς, ὅ ἐστι φιλανθρώπως, ἐχρήσαντο τοῖς Ἀθηναίοις. ἢ ὅτι τοὺς πλέοντας σώζουσιν ἀστέρες ὄντες, ἄνω καὶ ἑκὰς ἡμῶν ὄντες. καὶ τὸ ἄνω δὲ σύνθετον εἰώθασιν Ἀττικῶς καλεῖν, ἀνακῶς. Μεθόδιος.

Ἀνακῶς, ἐπιμελῶς καὶ πεφροντισμένως καὶ πεφυλαγμένως, ἀπὸ τῆς ἄνακος γενικῆς εἰς εὐθεῖαν ἀναχθείσης, ὡς φυλακός· ἀπὸ τῶν ἀνάκτων. οἷς φροντίδες εἰσὶ τῶν ὑπηκόων. ἀπὸ τῆς ἄνακος δὲ εὐθείας σχηματίζεται· ἐπειδὴ τὰ ἀπὸ τῶν εἰς διπλοῦν ληγόντων ἀρσενικὰ, οὐ ποιεῖ ἐπίῤῥημα εἰς ως· οὔτε γὰρ ἀπὸ τοῦ φύλαξ ἢ ἄναξ ἢ ἅρπαξ, γίνεται ἐπίῤῥημα. Μεθόδιος.

Ἀνάκτωρ. οὐ πεποίηται παρὰ τὸ ἀνάσσω· οὐδενὶ γὰρ τούτων τῶν ῥημάτων παράκειται οὐδετέρου παρασχηματισμός. πεποίηται οὖν παρὰ τὸ ἀνάκτορος. οὕτω Φιλόξενος εἰς τὸ ῥηματικὸν αὐτοῦ.

Ἀνακωχεύειν, τὸ ἐν πελάγει χειμῶνος ὄντος στείλαντας τὰ ὀθόνια σαλεύειν· ἢ ἐν τῷ πολέμῳ ἀμελεῖν· παρὰ τὸ ἄνω τὰς ἀκωκὰς ἔχειν. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἀναχωρεῖν, καὶ οἷον ἀναχωρεύειν, καὶ τροπῇ τῶν στοιχείων.

Ἀνακυμβαλίζω] — δίφροι δ' ἀνεκυμβαλίαζον: — ἀνεκρότουν, ἢ ἀνετρέποντο.

Ἀνακλῖναι, ἀνοῖξαι, ἀναπετάσαι.

Ἀναζυγοῦν φασὶ τὸ ἀνοιγνύναι κιβωτὸν, ἢ τὸν ἐπὶ τῇ 97 θύρᾳ κόρακα. λέγεται καὶ ἐπὶ τοῦ ἀναφωνεῖν, ἀνοιγνύναι τὸ στόμα. λέγεται ἀναζυγὴ, καὶ ἡ τῆς θύρας ἄνοιξις· καὶ κλίνεται τῆς ἀναζυγῆς. Πλάτων Εὐμενίσιν, Εὐθὺς ἀναζυγῆς γενομένης.

* Ἀνάληψις, ἡ ἀνάῤῥωσις· παρὰ τὸ ἀναλαμβάνειν τὴν ῥώμην.

Ἀνάλογος] παρὰ τὸ λόγος, ἄλογος· εἶτα δευτέρα σύνθεσις μετὰ πλεονασμοῦ τοῦ ν, ἀνάλογος, ὁ λόγου ἐχόμενος, ὅ ἐστιν ὁ κατὰ λόγον ὅμοιος. γίνονται δὲ πολλάκις ἐν ταῖς συνθέσεσι στερήσεις τῶν προλαβουσῶν στερήσεων ἀναιρετικαί· αἵτινες καλοῦνται ἐπιστερήσεις.

Ἄναλτος, ὁ ἀηδής, ἀπὸ τῶν ὄψων τῶν μὴ ἐχόντων ἅλας, καὶ ἀηδῶν ὄντων· σημαίνει δὲ καὶ τὸν ἀχρεῖον· Ὀδυσσείας σ. ἢ ἀναυξὴς, καὶ ἀτελής· παρὰ τὸ ἀλδῶ τὸ αὐξάνω· ἢ ὁ ἀπλήρωτος καὶ ἀκόρεστος, ὥς φησιν ὁ ποιητὴς ἐν Ὀδυσσείᾳ· ᾧ οὐδὲν ἅλις, — μετὰ δ' ἔπρεπε γαστέρι μάργῃ Ἀζηχὲς φαγέμεν καὶ πιέμεν: — καὶ ἐπιφέρει, Ὃς τοῦτον τὸν ἄναλτον ἀλητεύειν ἀπέπαυσας: — ἀντὶ τοῦ πλανᾶσθαι. παρὰ τὸ ἅλις τὸ δαψιλῶς, γίνεται ἅλος· καὶ κατὰ στέρησιν, ἄναλος· καὶ πλεονασμῷ τοῦ τ, ἄναλτος. ἢ τὸν ἄλλεσθαι μὴ δυνάμενον, βαρύν.

Ἄναλκις] — σὺ δ' ἀπόλεμος καὶ ἄναλκις — ἀσθενὴς, ἀδύνατος. ἐκ τοῦ ἀλκῶ ἀλκή· μετὰ τοῦ στερητικοῦ α καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν, ἄναλκις, ἄνισχυς, δειλός.

Ἀναλίσκω. τὸ πορθῶ καὶ δαπανῶ· ἐξ οὗ καὶ ἀνάλωμα. ἔστιν ἅλες σημαῖνον τὸ ἀθροῦν· οἷον, — ἢ χειμέριον ἀλὲν ὕδωρ: — ἐξ οὗ ῥῆμα ἀλῶ τὸ συναθροίζω· καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἀλῶ τὸ πλανῶ· τουτέστι, τὸ τὰ συνηθροισμένα διασκορπίζειν· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν, ἀναλῶ. καὶ ἐκ τούτου παράγωγον ἀναλίσκω, τὸ αὐτὸ σημαῖνον. ἢ παρὰ τὸ ἅλις ἐπίῤῥημα. καὶ παρὰ τὸ ἀναλῶ, ἀνάλωτος· καὶ ἀναλωτικὸς, ὁ ἀφανιστικός.

Ἀναλογία] παρὰ τὸ λόγος λογία, καὶ ἀναλογία· αἱ γὰρ δύο στερήσεις ὁμοῦ οὖσαι, κατάθεσιν ποιοῦσιν· ὡς πυστὰ, ἄπυστα, καὶ ἀνάπυστα, τὰ περιβόητα· καὶ πηρὸς, ἄπηρος, καὶ ἀνάπηρον, τὸν πεπηρωμένον. ἐπὶ

πάντων δὲ τὸ ν πλεονάζει, ὡς ἐπὶ τοῦ αἴτιος, καὶ ἀναίτιος, καὶ ἀναίτιος, καὶ ἀναίσχυντος. Ὧρος.

Ἀνάνιον, ἄλυπον· κατὰ στέρησιν τῆς ἀνίας· ἀβλαβές. καὶ ἀνάνιος, ὑπερήφανος, ἀλύπητος· καὶ ἀνανίως, τὸ ἀλύπως.

Ἄναλκις, ἀνάλκιδος. ὁ κανών· Τὰ εἰς ις προσηγορικὰ παρώνυμα μακρᾷ παραληγόμενα, διὰ τοῦ δος κλίνονται. ἢ οὕτω· τὰ εἰς ις βαρύτονα ἀρσενικὰ, εἴτε κύρια εἴτε προσηγορικὰ, διὰ τοῦ δος κλίνονται, Ἀδώνιδος, Θεόγνιδος, παρώνυμα μακρᾷ παραληγόμενα, εὔνιδος, λάτριδος. νήϊδος. ἀνάλκιδος.

Ἄναξ, παρὰ τὸ τὴν ἄνω τάξιν ἔχειν· ἢ ὁ ἄνω αἴσσων κατὰ δύναμιν τοῦ κρατεῖν· ἢ πρὸς ὃν πάντα ἀναφέρομεν. σημαίνει τρία· τὸν βασιλέα, ὡς τὸ, Ἀτρείδη κύδιστε ἄναξ ἀνδρῶν: — καὶ τὸν δεσπότην, Αὐτὰρ ἐγὼν οἴκοιο ἄναξ ἔσομ' ἡμετέροιο: — σημαίνει δὲ καὶ τὸν θεόν. Ὄφρ' ἵλαον ἄνακτα.

98 Ἀναξυρίδας, φαιμινάλια, βρακία· ἢ τὰ βαθέα καὶ ἄβατα ὑποδήματα· οἷον ἀνασυρίδας, παρὰ τὸ ἀνασύρεσθαι, τροπῇ τοῦ σ εἰς ξ. ἀναξυρίδας μέντοι ἅπερ ἐν τῇ συνηθείᾳ βρακία φασίν· ἀπὸ τοῦ ῥακία, πλεονασμῷ τοῦ β. Αἰολικῶς.

Ἀνατλήσεις, ἀναπληρώσεις: ἐκ τοῦ ἀνατλῶ.

Ἀνατλήσας, ἀναφυσήσας· ἢ ἀθρόως ἀναλαβών. ἐκ τοῦ πρήθω, ἀναπρήσας· καὶ τροπῇ τοῦ ρ εἰς λ, ἀναπλήσας. οἱ γὰρ κακοῖς τισι συνεχόμενοι, πνεύματος τὰς γνάθους πληροῦντες. τὰς ἐκφύσεις ἀποτελοῦσιν.

Ἀνάπνευσις] ἔστι πνύω· ἐξ οὗ γέγονε πνέω. ὁ μέλλων, πνεύσω· ἐξ οὗ πνευστός, καὶ ἄπνευστος, καὶ ἄπνευστις· καὶ ἀποβολῇ τοῦ τ, ἄπνευσις, καὶ ἀνάπνευσις· — ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο: — ἀντὶ τοῦ ταχίστη τὸ ὀλίγη.

Ἀναπνεύσωσι δ' ἀρήϊες υἷες Ἀχαιῶν: — ἀναψύξωσιν, ἀναπαύσωνται.

Ἀναφιλέκτως, ἀναντιλέκτως.

Ἀνατεμπάζεσθαι, ἐπαναλαμβάνειν, ἢ ἀναλέγεσθαι καὶ ἀναπέμπειν· οἱ δὲ, τὸ εἰπεῖν, ἢ ἐν κεφαλαίῳ τὰ προειρημένα ἐπαναλαβεῖν.

Ἀναπαυόμενον ὕδωρ, πηγὴ ἐν Δωδώνῃ· ὅτι οὐκ ἀέναον ἔχει τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ κατὰ τὰς μεσημβρίας καὶ μέσας τὰς νύκτας ἀπολήγει καὶ οὐ ῥεῖ, τὰς δὲ ἄλλας ὥρας συνεχῶς φέρεται· ὥσπερ οὖν ἐπὶ ἀνθρώπων καμνόντων, κατὰ δὲ τὸν ὁρισμὸν ἀπολιπόντων. Μεθόδιος.

Ἄναντες, καὶ ἄναντα, τὸ ἀνωφερὲς καὶ ἀνωφερῆ· κάταντα, κατωφερῆ· πάραντα, τὰ πρόμαλα καὶ γήλοφα· δόχμια δὲ, τὰ πλάγια. Ἰλιάδος ψ.

Ἀνάκαιον] τι δεσμωτήριον παρὰ τοῖς Βοιωτοῖς οὕτω καλούμενον, ὡς καὶ παρὰ τοῖς Κυπρίοις ὁ κέραμος. ἀξιοῦσι δέ τινες ἀνάκειον γράφεσθαι· ὅπερ ἐστὶ τὸ Διοσκούρειον· ἄνακες γὰρ, οἱ Διόσκουροι.

Ἀνάπλεως, ἐκ τοῦ πλέως ὁ πεπληρωμένος, μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἄπλεως, ὁ ἐνδεής· καὶ μετὰ προσθήκης ἑτέρας στερήσεως, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν, ἀνάπλεως· ἥτις ἐν τοῖς τοιούτοις προστιθεμένη καὶ ἀναδιπλουμένη, κατάφασιν ἀλλ' οὐ στέρησιν δηλοῖ.

Ἀναλέγεσθαι, ἀναγινώσκειν, ἢ ἀνοικοδομεῖν, ἢ ἀναπείθειν, καὶ ἀναλογεῖν τὴν ἀνάγνωσιν.

Ἀναλφάβητος, ἀπαίδευτος. Ἄνανδρον, χήραν.

Ἀναπεφλασμένον, ἐντεταμένον ἔχοντα τὸ αἰδοῖον.

Ἀνάπηρος] ἐς μέσον παράγεται. ῥῖνα καὶ ὦτα ἀνάπηρος: — σεσινωμένος καὶ ἠχρειωμένος ἢ νοσώδης καὶ λυπηρός. καὶ ἀνάπηρος γέρων, ὁ ἐπιβλαβὴς καὶ μὴ ὑγιαίνων. παρὰ τὸ πήθω τὸ πανθάνω, γίνεται πηρὸς, ὁ ἐμπαθὴς καὶ ἠχρειωμένος· μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἄπηρος· καὶ μεθ' ἑτέρας στερήσεως, ἀάπηρος· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν, ἀνάπηρος, ὁ σεσινωμένος. αἱ δύο στερήσεις ποιοῦσι μίαν ἐπίτασιν.

Ἀνάρσιοι, ἄδικοι, ἐχθροί. ἔστιν ἄρω τὸ ἁρμόζω· ὁ μέλλων Αἰολικῶς, ἄρσω· ἐξ οὗ ἄρσιος, καὶ ἀνάρσιος, κατὰ στέρησιν τοῦ α, πλεονασμῷ τοῦ ν, ὁ ἀνάρμοστος καὶ ἀσύμφωνος· Ὧρος· πολέμιος, ὑβριστής. καὶ ἄναρσις, νεῖκος, πόλεμος.

Ἀνάῤῥυσις, θυσία· ἀναῤῥύειν, θύειν· ἐπειδὴ θύοντες ἀνέκλων τοὺς τραχήλους τῶν θυομένων, ἐπὶ τὰ ἄνω τρέποντες. οὕτω δὲ ἑορτὴ ἐκαλεῖτο παρὰ Ἀθηναίοις. 99 Ὅμηρος, Αὖ ἔρυσαν.

Ἀναῤῥηθῆναι, ἀνακηρυχθῆναι· καὶ ἀνάῤῥησις.

Ἀνὰ ῥῶγας μεγάροιο, τὰς ἐν τῷ μεγάρῳ διόδους· οἱ δὲ, τὰς ἀναβάσεις· ἀπὸ τοῦ διεστάναι. ὁ δὲ Φίλων, ἀμφίβολον εἶναι φησὶ, πότερον οὐδέτερον ῥῶγας ὡς κῶας, ἵν' ᾖ τὸ ἀνάῤῥηγμα τοῦ τοίχου· ἢ τὰς ῥωγάδας τὰς ῥῶγας. βέλτιον δὲ τὸ πρότερον.

Ἀναῤῥοιβδεῖ μέγα ὕδωρ: — ἀντὶ τοῦ ἀναῤῥοφεῖ· πλεονασμῷ τοῦ ι, ἀναῤῥοιφεῖ· καὶ ἐπενθέσει τοῦ β. ἀναῤῥοιβδεῖ, τραπέντος τοῦ δασέος φ εἰς τὸ ψιλὸν δ· οἷον, Τρὶς μὲν γάρ τ' ἀνίησιν ἐπ' ἤματι, τρὶς δ' ἀναῤῥοιβδεῖ· Ἡρωδιανός· ἀναπίνει, Διογένης.

Ἀναῤῥιχᾶσθαι, σημαίνει τὸ ἀναδίδοσθαι τὸ ὕδωρ· καὶ οἱονεὶ τρόπον ἀράχνης τοῖς ποσὶ καὶ χερσὶν ἀντιλαμβανόμενον, ἀνιέναι πρὸς τὸ πρόσαντες. ἀραχνιῶ, ἀραχνιᾶσθαι, καὶ ἀναῤῥιχᾶσθαι τοῦτό ἐστιν. οὕτω γὰρ ἐθνικὸς ὁ ἀνήρ. οὐ κλίνεται δὲ ὁ παρατατικὸς ἠναῤῥιχώμην, ἀλλὰ ἀνηῤῥιχώμην. εὑρίσκεται δὲ καὶ χωρὶς τῆς αν συλλαβῆς παρὰ Ἱππώνακτι, ἀριχῶμαι. ἄλλως οὖν ἐσχημάτισται. ἄῤῥιχος λέγεται ὁ κόφινος, ἐν ᾧ κομίζουσι τοὺς βότρυς. ἐξ αὐτοῦ ἀῤῥιχῶ, καὶ ἀναῤῥιχῶ. ἀλλ' οὖν γε οὕτω κρεῖττόν ἐστιν ἀραχνιᾶσθαι καὶ ἀναῤῥιχᾶσθαι. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν.

Ἀναῤῥιχώμενοι, ἀναλαμβανόμενοι πρὸς ὕψος, ἀντεχόμενοι ποσὶν ἢ χερσὶν ἐπὶ τοίχων ἢ δένδρων. Ἀριστοφάνης Εἰρήνῃ, Πρὸς ταῦτ' ἀναῤῥιχᾶτ' ἂν εἰς τὸν οὐρανόν: — ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀραχνῶν, οἵτινες τὰ οἰκεῖα νήματα κατέχοντες, ἄνω φέρονται.

Ἀνάστα, ἐπὶ παρακελεύσεως. γίνεται ἐκ τοῦ στῶ ὁ παρατατικὸς, ἔστων, ἔστας, ἔστα· καὶ τὸ προστακτικὸν στά, καὶ ἀνάστα. αἱ γὰρ προθέσεις ἀναβιβάζουσι τοὺς τόνους. καὶ ἄλλως· πᾶν προστακτικὸν, εἰ μὲν εἴη μονοσύλλαβον, ἐν τῇ συνθέσει παροξύνεται, ἕς, ἄφες· δὸς, ἀπόδος· σχὲς, πρόσχες. εἰ δὲ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, προπαροξύνεται· οἷον, βῆθι, ἀνάβηθι· στῆθι, ἀνάστηθι. τὸ δὲ ἄνες, γίνεται παρὰ τὸ ἵημι τὸ συγχωρῶ· ὁ μέλλων, ἥσω· ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἦν· ἡ μετοχὴ, εἷς ἕντος· καὶ τὸ προστακτικὸν ἕς· καὶ μετὰ τῆς ἀνὰ προθέσεως, ἄνες.

Ἀνασχὼν] τὸ ῥῆμα, σχῶ· καὶ μετὰ τῆς ἀνὰ, ἀνασχῶ· ὁ μέλλων, ἀνασχήσω· ὁ ἀόριστος, ἀνέσχησα· ὁ δεύτερος, ἀνέσχον· καὶ ἡ μετοχὴ, ἀνασχών. ἔστι δὲ πρώτης συζυγίας τῶν περισπωμένων.

Ἀνάσχεο] σχῆμι· ὁ μέλλων, σχήσω· ὁ παρακείμενος, ἔσχηκα· ὁ παθητικὸς, ἔσχεμαι· ὁ ἀόριστος, ἐσχέθην· ὁ μέσος, ἐσχέμην· τὸ δεύτερον, ἔσχεσο· καὶ ἐκβολῇ τοῦ σ, ἔσχεο, καὶ ἔσχου· ὁ μέσος προστακτικὸς σχέο καὶ ἀνάσχεο· μέσος ἀόριστος δεύτερος προστακτικὸς, κατὰ διάλυσιν Ἰωνικήν.

Ἀναστὰς] ἐκ τοῦ ἵστημι, στήσω· ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔστην· ἡ μετοχὴ, ὁ στάς, καὶ ἀναστάς.

Ἀνασχέσθαι, ἀναδέξασθαι, ὑπομεῖναι.

Ἀναστήσειε] Τοὺς μὲν ἀναστήσειεν: — ἀναστάτους καὶ φυγάδας ποιήσειεν.

Ἀνάστασις, ἄνω στάσις, ἤτοι ἔγερσις.

100 Ἀνασταδόν] — ἄλλοθεν ἄλλος ἀνασταδόν: — ἄλλος ἐξ ἄλλου μέρους ἀναστάντες.

Ἀνάγνωσις, ἡ ἄνωθεν γνῶσις. ὅσα ὀνόματα ἔχει τὸ ἀνὰ, τὸ ἄνω δηλοῦσιν· οἷον ἀνατολὴ, ἡ ἄνω ἐπιτολὴ τοῦ ἡλίου· ἀναγραφὴ, ἡ ἄνωθεν γραφὴ, καὶ τὰ ὅμοια.

Ἀνάδοσις, ἀνάπαυσις, ἀνάλυμα, ἀναψυχή.

Ἀνάστατος, ὁ καταλιπὼν τὴν οὐσίαν, καὶ ἐπὶ τῆς ἀλλοδαπῆς ζῆν αἱρούμενος. καὶ ἀνάστατον τὴν πόλιν ποιήσας, ἀντὶ τοῦ ἀνοικίσας, ἢ μεταστήσας, ἢ μεταγαγών.

Ἀνασηκοῦν, τὸ προστιθέναι τὸ ἐλλιπές.

Ἀνάσιλλον, τρίχωμα τὸ ἀπὸ μετώπου ἐπὶ τὴν κορυφὴν ἀνεστραμμένον.

Ἀνασκολύψας, γυμνώσας.

Ἀναφλᾶν, χειροτρίβειν τὸ αἰδοῖον. οἱ δὲ, στυλῶσαι.

Ἀνάφορον, ξύλον ὃ τοῖς ὤμοις ἐπιτιθέντες, ἐξ αὐτοῦ τὰ φορτία δεσμοῦσιν.

Ἀνάσσω, ἀνάξω· ὁ παρακείμενος, ἤναχα· ὁ μέσος, ἤναγα· καὶ καθ' ὑπερβιβασμὸν, ἄνηγα· καὶ οἱ Δωριεῖς τὸν μὲν παρακείμενον μετάγουσιν εἰς ἐνεστῶτα, ἀνήγω ἀνώγω. ἀπὸ τοῦ ἄνα τοῦ σημαίνοντος τὸ ἀνύω, ἀνάσσω, ὡς πατῶ, πατάσσω· σαλῶ, σαλάσσω· καὶ παραλήγουσαν ἐπιδέχεται τὰ δύο σσ, τὸ α, ε, η, ι, υ, ω, χωρὶς τοῦ ο τοῦ μικροῦ. ὁ μέλλων, ἀνάξω. πόθεν ἔχει τὸ ξ; ἡ δὲ τετάρτη διφορεῖται. ἔδει ἔχειν τὸ σ, καὶ μὴ τὸ ξ. Ἰστέον ὅτι τὰ εἰς ζω λήγοντα ῥήματα, εἰ μὲν ὦσι δισύλλαβα, πῆ μὲν διὰ τοῦ ξ ἐκφέρονται· οἷον κράζω, κράξω· πῆ δὲ διὰ τοῦ σ, οἷον κτίζω, κτίσω. εἰ δὲ ὦσιν ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, ἀεὶ διὰ τοῦ σ, πλὴν τοῦ οἰμώζω, οἰμώξω· ὀλολύζω, ὀλολύξω· θρυλίζω, θρυλίξω· στηρίζω, στηρίξω· ἀλαπάζω, ἀλαπάξω. τὸ δὲ βαστάξω καὶ νυστάξω, καὶ τὰ ὅμοια, Δωρικά ἐστι, κατὰ τροπὴν τοῦ σ εἰς ξ. τοῦ δὲ στενάζω ὁ ἐνεστὼς διφορεῖται. εὕρηται καὶ στενάχω· ἀφ' οὗ καὶ στόναχος, καὶ στοναχή. καὶ πλὴν τοῦ αἰάζω, αἰάξω. ζήτει εἰς τὸ Δίψα, καὶ εἰς τὸ Δρῶ. εἰ δὲ διὰ σσ ἐκφέρεται ὁ ἐνεστὼς, ἀεὶ ὁ μέλλων διὰ τοῦ ξ· πλὴν τοῦ πλάσσω πλάσω, τὸ ἐργάζομαι· ἱμάσσω ἱμάσω, τὸ τύπτω· ἰνάσσω ἰνάσω, τὸ δύναμιν παρέχω· ἐρέσσω, τὸ καπηλατῶ· πάσσω, τὸ ποικίλλω· λεύσσω, τὸ βλέπω.

Ἄνασσα, ἡ βασίλισσα· οὐκ ἀπὸ τοῦ ἄναξ γέγονε· τὰ γὰρ ἀπὸ τῶν εἰς ξ, εἰς α παραγόμενα, ἐθνικά ἐστι· Φοίνιξ, Φοίνισσα· Κίλιξ, Κίλισσα. τοῦτο δὲ, μὴ ὂν ἐθνικὸν, ὁμοίως οὐ λέγεται. ἔστιν οὖν ἀπὸ τοῦ ἀνάσσω, ὡς ἑλίσσω ἕλισσα, καὶ ἀμφιέλισσα, καὶ νύσσω, νύσσα.

Ἀνασφῆλαι, ἀναῤῥωσθῆναι. σφῆλον γὰρ τὸ ἰσχυρόν. Στησίχορος ἐρίσφηλον ἔφη τὸν Ἡρακλέα, ἴσον τῷ ἐρισθενῆ.

Ἀνασκολοπισθῆναι, ἀνασταυρωθῆναι. σκόλοπες γὰρ ξύλα ὀξέα. παρὰ τὸ σκέλλω τὸ ξηραίνω, σκέλλοψ καὶ σκόλοψ. λέγεται καὶ ἀνασκινδυλευθῆναι.

Ἀνατολὴ, ἐπὶ ἡλίου λέγεται· ἀπὸ τοῦ ἀνατέλλειν, ὅθεν καὶ ἀνατολία.

Ἄνατε] ἢ ἀπὸ τοῦ ἀνάστητε κατὰ συγκοπήν· ἢ ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἄγε, γίνεται ἄγετε, οὕτω ἄνα, ἄνατε.

Ἄνατον, ἀβλαβῆ· καὶ ἀνατὶ, ἐπίῤῥημα.

Ἄναυρος, ὁ ἐξ ὑετῶν συνιστάμενος ποταμός· παρὰ τὸ
101 μὴ ἔχειν αὔρας· οἱ χείμαῤῥοι, καὶ διώρυχες, καὶ ὀχετοί. Διογένης.

Ἀναφαίρετον πλοῦτον, πολὺν, ὃν οὐ δύναταί τις ἀφαιρήσειν. ἀπὸ τοῦ ἀφαιρῶ ἀναφαίρετον, πλεονασμῷ τοῦ ν.

Ἀνάχαρσις, ὁ Σκύθης· παρὰ τὴν ἀνὰ πρόθεσιν, καὶ τὴν χάρσιν, ὃ σημαίνει τὴν χαρὰν, ἢ τὴν χάριν. ἔστι καὶ ἰχθῦς ποιός.

Ἀναχασάμενος, ἀναχωρήσας· ἀπὸ τοῦ ἀναχάζω.

Ἀναχαιτισθῆναι, σημαίνει τὸ ἀπειθεῖν· κυρίως δὲ ἐπὶ τῶν ἵππων.

Ἀναίδεια] Ὦ μοι ἀναιδείην ἐπιειμένε: — σημαίνει τὴν ἀναίδειαν ἐνδεδυμένε. ὁ γὰρ Φιλόχρυσος ἀναιδὴς, ἀπὸ τοῦ ἀειδής. τοῦτο παρὰ τὸ αἰδῶ, αἰδὴς, ἀειδὴς, καὶ ἀναιδής.

Ἀναίδητος, ὁ ἀναίσχυντος, βίαιος, σκληρὸς, ὀξύς.

Ἀναισχυντῶ] οὐκ ἔχει τὴν ἀνὰ πρόθεσιν, ἀλλὰ τὸ α στερητικὸν, ὡς ἐπὶ τοῦ ἀναίτιος, ἀνήκοος. ὥστε οὐκ ἀλόγως ἡ ἔξωθεν κλίσις.

Ἀναίνομαι] — ὁ δ' ἀναίνετο: — ἀπηρνεῖτο. ὥσπερ παρὰ τὸ λίπω λιπαίνω, καὶ ὁρμῶ ὁρμαίνω, καὶ ὑφῶ ὑφαίνω, οὕτω καὶ παρὰ τὸ ἀρνῶ, ἐξ οὗ τὸ ἀρνοῦμαι, γίνεται ἀρναίνω· καὶ ἐνδείᾳ τοῦ ρ, ἀναίνω, ἀναίνομαι, (ὡς σκηπτροῦχος σκηπτοῦχος) οὐκ ἐπαινῶ, οὐ συγκατατίθεμαι. ἢ παρὰ τὸ ναὶ ἐπίῤῥημα ναίνω, καὶ ἀναίνω· ἢ παρὰ τὸ αἰνῶ ἀναίνω· τὸ οὐκ ἐπαινῶ οὐδὲ συγκατατίθεμαι, πλεονασμῷ τοῦ ν. Μεθόδιος.

Ἂν δὲ νάκην] ἐνταῦθα τὸ ἂν, ἀντὶ τοῦ ἀνὰ κατὰ συνέμπτωσιν· αἰτιατικῇ δὲ πτώσει συντάσσεται. σημαίνει δὲ καὶ ῥῆμα προστακτικὸν, ἐμφάσει τῶν ἄλλων προθέσεων: οὐδαμῶς νάκην, ὄνομα προσηγορικόν. τινὲς δὲ λέγουσιν αὐτὸ θηλυκόν. συνέμπτωσιν δὲ πέπονθε κατὰ τὴν αἰτιατικήν. ἀμφότερα δὲ παρώνυμα. τὸ γὰρ θηλυκὸν νάκος νάκη, ὡς βλάβος βλάβη· τὸ δὲ ἀρσενικὸν, παρὰ τὸ νάκης νάκου νάκην. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν ἐπιμερισμοῖς.

Ἀνδάνεια, πόλις τῆς Μεσήνης, ἡ πρότερον Οἰχαλία καλουμένη· παρὰ τὸ ἁδεῖν, ὅ ἐστιν ἀρέσκειν· κατὰ ἀντίφρασιν, ὅτι οὐδὲν ἤρεσεν.

Ἄνδηρα, τὰ χείλη τοῦ ποταμοῦ· ἤγουν τὰ χώματα, τὰ ἀνέχοντα τὸν ποταμόν· παρὰ τὸ ἄνω εἶναι τῶν δειρῶν, τουτέστι τῶν διύγρων.

Ἀνδριὰς] ζητεῖται, εἰ πάντα τὰ εἰς ας μακρὸν καταλήγοντα, ἢ βαρύνονται, ἢ περισπῶνται. τὸ δὲ ἀνδριὰς καὶ ἱμὰς σεσημείωνται. ποῖον ἄρα ἀνάλογον ὤφειλεν ἔχειν τὸν τόνον; περισπώμενον, ἢ βαρύτονον; καὶ λέγουσιν ὅτι βαρύνεται· ἐπειδὴ πάντα τὰ εἰς ας ἀπὸ τῶν εἰς ος ἀπὸ εὐθείας ἢ ἀπὸ γενικῆς, βαρύνεται, βέλος βελίας, δράκων δράκοντος δρακοντίας. οὕτως ἄρα ἀνδρὸς ἀνδριάς. καὶ πάντα τὰ εἰς μας, μὴ ὄντα ὑποκοριστικὰ, βαρύνεται, ἀκάμας. οὕτω καὶ ἱμάς. μὴ ὄντα ὑποκοριστικά· διὰ τὸ Θωμᾶς καὶ Κοσμᾶς, ἀπὸ τοῦ θαυμάσιος καὶ κόσμιος. ἀνδριάντα δὲ λέγει τὸν χαλκοῦν ἢ τὸν λίθινον· ἢ καὶ τὴν γραφήν. καὶ Ἀνδροληψία, ἐγκλήματος εἶδος. ἐὰν ἔξω τῆς Ἀττικῆς ἀνὴρ Ἀθηναῖος τελευτήσῃ, καὶ μὴ ἐκδιδοῦσιν οἱ ἐν ἐκείνῃ τῇ πόλει ὄντες τὸν δοκοῦντα ἐν τῇ αἰτίᾳ εἶναι, ἐφεῖτο ἐκ τοῦ νόμου τρεῖς τῶν ἐκείνου πολιτῶν ἄγειν εἰς Ἀθήνας, 102
δίκην ὑφέξοντας τοῦ φόνου· καὶ τοῦτο ἀνδροληψίον καλεῖται.

Ἀναισιμώματα, ἀναλώματα· καὶ ἀναισιμῶσαι, τὸ ἀναλῶσαι.

Ἀναισθητῶ, ἀναισθητεύομαι.

Ἀναίη, τροφὸς, τιθήνη.

Ἀνδραποδιστὴς, οὐ μόνον ὁ τοὺς ἐλευθέρους ἀπάγων εἰς δουλείαν, ἀλλὰ καὶ ὁ τοὺς δούλους ἀπὸ τῶν δεσποτῶν ἀποσπῶν εἰς ἑαυτόν.

Ἀνδίκτης, εἶδος παγίδος· Ἀνδίκτην τε μάλ' εἰδότα μακρὸν ἀλέσθαι: — παρὰ τὸ δίκειν τὸ βάλλειν. καὶ ἄνδικε, ἀνάῤῥιψον.

Ἀνδρειφόντης, ὁ φονεύων τοὺς ἄνδρας· ἀπὸ τῆς ἀνδρὶ δοτικῆς, καὶ τοῦ φένω τὸ φονεύω. ἀλλ' ἐγράφη ἂν διὰ τοῦ ι· ἀλλὰ γράφεται τὸ δρει δίφθογγον, καὶ γίνεται παρὰ τὴν ἀνδρὸς γενικήν.

Ἀνδρακὰς, ἐπίῤῥημα. σημαίνει δὲ κατὰ ἄνδρα· παρὰ τὴν ἀνδρὸς γενικὴν παράγωγον. ἢ παρὰ τὸ ἄνδρα καὶ τὸ κάσω συντίθεται, ὁ κατὰ ἄνδρας κοσμίως τεταγμένος· κάσω, κάς, ὡς δάξω δάξ, καὶ ὀδάξ· ἄνδρας καὶ ἕκαστος, συγκοπῇ ἑκὰς, καὶ ἀνδροεκὰς, καὶ συγκοπῇ ἀνδροκάς, καὶ τροπῇ ἀνδρακάς, ὡς παρὰ τὸ λέων Πανταλέων καὶ Παντολέων· κυνάμυια κυνόμυια. σημαίνει δὲ ἑκάστῳ, ἢ ἐκ μέρους.

* Ἀνδράριον, ὁ μικρὸς ἀνὴρ, ὑποκοριστικῶς.

Ἀνδράποδον, ὁ φυγὰς δοῦλος· παρὰ τὸ ἀποδόσθαι· ἢ παρὰ τὴν πέδην. τοῖς γὰρ αἰχμαλώτοις καὶ αἰσχίστοις, διὰ τὸ δραπετεύειν, πέδας περιεβάλλοντο.

Ἀνδράγρια, τὰ σκῦλα· ἤτοι ὅτι ἀπὸ ἀνδρῶν ἀγρεῖται, ἢ ὅτι ἀντὶ ἀνδρῶν. ὅταν γὰρ μὴ δυνηθῶσιν ἀνάγειν αὐτοὺς αἰχμαλώτους, τότε τὰ ὅπλα αὐτῶν σκυλεύουσιν. οὕτως Ὦρος. προπαροξύνεται δὲ, ὡς τὸ ζωάγρια, μοιχάγρια. Νίκανδρος δὲ τὰ κατ' ἄνδρα λάφυρα· Πτολεμαῖος δὲ σκῦλα ᾑρημένα παρὰ ἀνδρῶν.

Ἄνδραχλος, πόα ἐν τοῖς κήποις γινομένη· παρὰ τὸ ἀνδρὶ ἴκελος εἶναι, ἀνδραείκελος, καὶ ἄνδραχλος, κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπήν.

Ἀνδρόγεως, ἡ γενικὴ, Ἀνδρόγεω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο καὶ σ, Ἀνδρογεῶος.

Ἀνδραχθέσι, τοῖς καὶ ἀνδρὶ δυναμένοις βαρῦναι διὰ μέγεθος.

Ἀνδρόμεος· καὶ ἀνδρόμεα, κρέα ἀνθρώπου, οὐδετέρως. ἀπὸ τοῦ ἀνδρὸς, ἄνδρομος, ὡς Διὸς, Δίομος, κυρίως ὁ πατὴρ Ἡρακλέους. καὶ ἐν ἑτέροις· παράγωγον κτητικὸν ἀνδρόμεος, ὡς κέρτομος κερτόμεος: — ὁ δὲ ἵετο δῦναι ὅμιλον Ἀνδρόμεον: — καὶ, Ψωμοί τ' ἀνδρόμεοι.

Ἀνδρόκμητος] Στήλῃ κεκλιμένος ἀνδροκμήτῳ ἐπὶ τύμβῳ: — ἀπὸ τοῦ καμεῖν, ὅ ἐστιν ἀποθανεῖν· ἐφ' ᾧ ἀνὴρ κεκμηκὼς καὶ τελευτήσας κεῖται. καμόντας γὰρ τοὺς τετελευτηκότας ἔλεγον· οἷον, — βροτῶν εἴδωλα καμόντων. ἢ ὃν ἄνδρες μετὰ καμάτου ἐποίησαν, ἀνδροποίητον· ἢ ἐπ' ἀνδρὶ κεκμηκότι γεγονότα.

Ἀνδροκτασίας, ἀνδρῶν ἀναιρέσεις. παρὰ τὸ κτῆμι κτήσω, ἔκταμαι, ἔκτασαι, κτάσις, καὶ ἀνδροκτασία.

Ἀνδροτὴς] — λιποῦσ' ἀνδροτῆτα καὶ ἥβην: — τὴν ἀν-
105 δρίαν σημαίνει καὶ τὴν ἰσχύν. τὰ εἰς της θηλυκὰ ἅπαν-
τα βαρύνονται, πλὴν τοῦ ταχυτὴς, βραδυτὴς, ἀνδροτὴς,
δηϊοτής.

Ἀνέδυ, ἀνῆλθεν, ἀνέβη. ἔστι δύω, παράγωγον δῦμι· ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔδυν· τὸ τρίτον, ἔδυ, καὶ κατέδυ, καὶ ἀνέδυ, καὶ ἀναδύς, καὶ ἐκδύς.

Ἀνέδεντο] ἐκ τοῦ δέω δέσω ὁ παθητικὸς ὑπερσυντέλικος ἐδεδέμην, ἐδέδεντο· κατὰ συγκοπὴν τῆς δε συλλαβῆς, ἀνέδεντο.

Ἀνέδην, σημαίνει τὸ ἀναστάτους εἶναι. παρὰ τὸ ἕδος, ἕδην, καὶ ἀνέδην, τὸ ἄνευ ἕδους. Αἰσχύλος, Φεύγειν ἀνέδην: — ἢ ἀπὸ τοῦ ἕω τὸ ἀφίημι, ἕδην καὶ ἀνέδην, τὸ μὴ ἐφεκτικῶς τι πράττειν, ὡς κλέπτω κλέβδην. Μεθόδιος. σημαίνει καὶ τὸ ἐκλελυμένως. εἰς τὸ ὑποβλήδην.

Ἀνέεργεν, ἐκώλυεν. ἀπὸ τοῦ ἔργω εἶργε, διαλύσει τῆς ει διφθόγγου.

Ἀνεκτὰ, ἀνασχετὰ, ὑπομονῆς ἄξια, ὑπομονητά. ἐκ τοῦ ἀνέχω ἀνέξω, ἀνεῖχα, ἀνεῖγμαι, ἀνεῖκται, ἀνεκτὸς, κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ ι. καὶ ἀνεκτὸς ἀντὶ τοῦ ἀνεκτή· Λισσομένους· χρειὼ γὰρ ἱκάνεται οὐκέτ' ἀνεκτός.

Ἀνεκήκιεν, ἀνεφέρετο, ἀνῄει, ἀνεδίδοτο. ἐκ τοῦ κίω τὸ πορεύομαι, ἔκιον, ἔκιες, ἔκιε· πλεονασμῷ τοῦ κ, καὶ ἐκτάσει, κήκιε, καὶ ἀνεκήκιε. ἢ κίω, καὶ διπλασιασμῷ, κικίω· καὶ τροπῇ Ἰωνικῇ τοῦ ι εἰς η, ὡς ψιμύθιον ψημύθιον, ἐκήκιε, καὶ ἀνεκήκιεν.

Ἀνέγναμψαν] Αὐτὰρ ἐμοὶ δεσμὸν ἀνέγναμψαν: — ἀνέλυσαν. ὅταν γὰρ δεσμῶσι τὰ σχοινία, κάμπτεται ταῖς συναφαῖς. ἀνακάμπτονται δὲ καὶ ἀνορθοῦνται, ὅταν ἀναλύωνται. γνάμψαι γὰρ τὸ κλάσαι· καὶ γναμπτοῖς ἀγκίστροις, τοῖς ἐπικεκλασμένοις. Ὦρος.

Ἀνεπὴς, ἄφωνος.

Ἀνεμύτας, παρὰ Ταραντίνοις ὁ ὄνος ὁ ἀνέμοις θυόμενος.

Ἀνεπικόριστος, ἀνύβριστος.

Ἀνεπίκοπος, μὴ ἐπὶ θυμῷ.

Ἄνεμος] παρὰ τὸ ἄω τὸ πνέω ἄεμος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν, ἄνεμος. ἢ ἀμενός τις ὢν, ὁ μὴ ἐν τῷ αὐτῷ μένων μηδὲ ἠρεμῶν, κατὰ μετάθεσιν τῶν στοιχείων. ἢ παρὰ τὸ νέμω τὸ μερίζω, νέμος, καὶ ἄνεμος. τὰ διὰ τοῦ εμος βαρύτονα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἁπλᾶ, ἅπαντα διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφεται· οἷον πόλεμος, ἤρεμος. διατί εἶπεν ἁπλᾶ; ἐπειδὴ τὰ παρὰ τὸ αἷμα συγκείμενα, διὰ τῆς αι διφθόγγου γράφεται, πολύαιμος, σύναιμος, ἄναιμος, ὁ μὴ ἔχων αἷμα. καὶ τὰ εἰς μος ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τῷ ε παραληγόμενα, προπαροξύνονται· οἷον Ἔχεμος, Τήλεμος, ἄνεμος. τὸ μέντοι θελεμὸς ὀξύνεται, ἀπὸ τοῦ θελημός, τροπῇ τοῦ η εἰς ε.

Ἀνεμοτρεφὲς κῦμα, Ἰλιάδος ο', τὸ ὑπὸ ἀνέμου ηὐξημένον, ὑψηλόν. ὅτι δὲ τὸ Ἀγαμέμνονος δόρυ ἀνεμοτρεφὲς
φησὶν, ὡς ἐν τῷ λ', ἀντὶ τοῦ ὑπὸ ἀνέμου γεγυμνασμένον. ἰσχυρόν. τὰ γὰρ ὑπεύδια καὶ κατασκιαζόμενα τῶν
δένδρων, εὐγενῆ μὲν καὶ λεῖον τὸν ὄρπηκα ποιεῖ, ἀσθενῆ δὲ καὶ μαλακὸν καὶ ἀγύμναστον ἀναδίδωσιν· οἷς δὲ
προσπίπτει τραχὺς ἀὴρ καὶ ἀνεμώδης, ταῦτα ταῖς τῶν
πνευμάτων τριβόμενα πληγαῖς, εὔτονον καὶ δύσθρυπτον 104
ἔχει τὴν στεῤῥότητα, ὥς φησι Πλούταρχος ἐν μελέτῃ
Ὁμήρου.

Ἀνεμούριον, καὶ ἀνεμοδούριον· παρὰ τὸ ἄνεμος, καὶ τὸ οὖρος, ὃ σημαίνει τὸν ἐπιτήδειον ἄνεμον.

Ἀνεμώνη, τὸ ἄνθος, διὰ τὸ τὸ φύλλον εὐδιάσειστον εἶναι παντὶ ἀνέμῳ, καὶ οἷον ἀνεμιαῖα τινὰ εἶναι.

Ἀνεμώλιος, ὁ μάταιος. παρὰ τὴν ἀνέμου γενικὴν ἀνεμώνιος, καὶ ἀνεμώλιος. οὐκ ἔστι σύνθετον, τὰ ὑπὸ ἀνέμων ὀλλύμενα· — σὺ δὲ ταῦτ' ἀνεμώλια βάζεις: — ἀντὶ τοῦ ἀνεμοφόρητα, ἀνέμοις ἐοικότα.

Ἀνενδοίαστα] ἐκ τοῦ ἐνδοιάζω τὸ ἀμφιβάλλω, καὶ δοκῶ, ὡς τὸ, — δοάσσατο κέρδιον εἶναι: — ἀντὶ τοῦ ἔδοξε. ἐκ τοῦ δοάσσω, Δωρικῇ τροπῇ τῶν δύο σσ εἰς ζ, δοάζω, ὡς νίσσω νίζω· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, δοιάζω, καὶ ἐνδοιάζω· καὶ ἀνενδοιάστως, τὸ ἀδιστάκτως καὶ ἀναμφιβόλως. διὰ τῆς οι διφθόγγου, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ συνδυάζω τοῦ σημαίνοντος τὸ συναυλίζομαι· Οὐ μὴ συνδυάσω μετὰ τῶν ἐκλεκτῶν αὐτοῦ: — ἀντὶ τοῦ οὐ μὴ συναυλισθῶ.

Ἀνέπαφα, τὰ ἀνεπίληπτα, ὧν οὐκ ἄν τις ἅψαιτο.

Ἀνεξικακία, παρὰ τὸ ἀνέχεσθαι τῆς κακίας· ἢ διὰ τὸ μὴ ἔχεσθαι κακίας.

Ἀνεπαφρόδιτος, ὁ μὴ ἐπιχαρὴς καὶ ἀηδής· ὡς ἐπαφρόδιτος, ὁ ἐπιχαρὴς καὶ ἡδύς· ἀπὸ τῆς Ἀφροδίτης· Κα-

μοὶ τὰ ψυχρὰ ταῦτα καὶ ἀνεπαφρόδιτα προσμάττεις φιλήματα.

Ἀνέπαλτο] πάλλω τὸ πηδῶ, πάλλομαι, ἐπαλλόμην ἐπάλλου ἐπάλλετο, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἔπαλτο, καὶ ἀνέπαλτο, ἀνεχαιτίσθη, ἀνήλατο.

Ἀνέστιος, ἑστίαν μὴ ἔχων, ἄοικος.

Ἀνέσταν] — θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἀνέσταν: — ἵστημι· ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔστην ἔστης ἔστη, ἔστημεν, ἔστησαν· καὶ κατὰ συγκοπὴν Αἰολικὴν, ἔσταν, καὶ ἀνέσταν.

Ἀνεσόβεον] σοβῶ τὸ τρέχω· ἔνιοι δὲ τὸ διώκειν. τὸ μὲν οὖν ἀνεσόβουν, ἀντὶ τοῦ ἀνέτρεχον πρὸς τυραννίδα. ἢ κατὰ ἀπόστασιν. γίνεται δὲ ἐκ τοῦ σέβω. συντάσσεται μετὰ αἰτιατικῆς.

Ἄνεται] Ἤδη νὺξ ἄνεται: — τελειοῦται· ἐκ τοῦ ἄνω τοῦ σημαίνοντος τὸ πράττω καὶ τελειῶ. διογενία προσέρχεται.

Ἀνέτειλε] Τοῖσιν δ' ἀμβροσίην Σιμόεις ἀνέτειλε: — ἀνέσχεν, ἀνέδωκεν, ἀνέφυσεν.

Ἀνεσπάκασιν, εὑρήκασιν, εἰλήφασιν.

Ἄνετος] παρὰ τὸ ἵημι καὶ ἀφίημι, ἑτὸς, καὶ ἄνετος καὶ ἄφετος.

Ἀνεψιὸς, παρὰ τὸ ἀνῆφθαι, ὁ ἄνωθεν συνημμένος εἰς συγγένειαν· καὶ ἀνεψιότης, ἡ μέχρι ἀνεψιαδῶν συγγένεια.

Ἄνευ, ἐπίῤῥημα χωρισμοῦ σημαντικόν. συντάσσεται ἀεὶ γενικῇ· Αἴκεν ἄνευ ἐμέθεν: — ἐπεκτείνεται καὶ εἰς θεν. οὐδὲν ἔχομεν ὅμοιον αὐτῷ ἐπίῤῥημα εἰς θεν λῆγον. αἱ μὲν εἰς ευ λέξεις βαρυνόμεναι, ἄπτωτοί εἰσι· περισπώμεναι δὲ, πτωτικαὶ, Ἀχιλεῦ, Πηλεῦ. εἰς τὸ ἀπάνευθεν.

Ἀνεῳγμένος] παρὰ τὸ οἴγω, οἴξω, ᾦχα, ᾦγμαι· καὶ ἐν συνθέσει, ἀνῷγμαι· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε, ἀνέῳγμαι. 105 ἢ ἀνοίγω· καὶ ὁ παρατατικὸς, ἄνῳγον· πλεονασμῷ, ἀνέῳγον· ὁ παρακείμενος ἀνέῳχα, ἀνέῳγμαι, καὶ ἀνεῳγμένος. Ἰστέον ὅτι πᾶς παρῳχημένος ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενος, ἢ ἀπὸ φύσει μακρᾶς, τὸν τόνον φυλάττει καὶ ἐν τῇ συνθέσει· οἷον, εἶπον, προεῖπον· ᾦσμαι, ἀπῶσμαι· εἶχον, συνεῖχον. πρόσκειται παρῳχημένος· διὰ τὸ ἧμαι, κάθημαι· κεῖμαι, διάκειμαι καὶ κατάκειμαι.

Ἀνέῳγε, μέσος παρακείμενος, συζυγίας δευτέρας τῶν βαρυτόνων. ἀνοίγω, ἤνῳγον· ἐπεισόδῳ τοῦ ε, ἠνέῳγον· συστολῇ τοῦ η εἰς α, ἀνέῳγον· τὸ τρίτον, ἀνέῳγε. καὶ ἀνοίγω, ἤνῳγα· προσθέσει τοῦ ε, καὶ συναιρέσει τοῦ η, ἀνέῳγα. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ῥῆμα τοῦτο, ὅτε μὲν ἐνεργητικόν ἐστιν, αἰτιατικῇ συντάσσεται· ὅτε δὲ παθητικὸν, εὐθείᾳ — τὸν δ' οὐ θεὸς ἄλλος ἄνωγεν: — ἠνέῳκται ἡ θύρα.

Ἄνεῳς, ὁ ἄφωνος· ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν, οἱ ἄνεῳ· Τίπτ' ἄνεῳ ἐγένεσθε; — ἔστιν ἴα, ὃ σημαίνει τὴν φωνὴν, παρὰ τὸ ἰέναι τὸ πορεύεσθαι, ἡ πανταχοῦ πεμπομένη φωνή· πλεονασμῷ τοῦ ο, ἰοή, διὰ τὸ ἐπὶ πᾶσαν ἀκοὴν ἰέναι. ἐξ αὐτοῦ γίνεται ἴος· καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ, ἄϊος· καὶ ἄνιος, πλεονασμῷ τοῦ ν, ὁ ἄφωνος, ὡς αἷμα, ἀναίμων· μεταθέσει τοῦ ι εἰς ε, ἄνεος· καὶ Ἀττικῶς, διὰ τοῦ ω, ἄνεως. τὰ δὲ εἰς α θηλυκὰ εἰς ος μεταπίπτοντα κατὰ τὴν σύνθεσιν, προπαροξύνονται· οἷον σκιὰ, ἄσκιος· αὔρα, ἄαυρος· πεῖρα, ἄπειρος. οὕτω καὶ ἴα, ἄνιος. ἢ παρὰ τὸ αὔω τὸ φωνῶ, γίνεται ῥηματικὸν ὄνομα ἄναυος, ὁ ἄφωνος, ὡς αὐδῶ, ἄναυδος· καὶ ἀποβολῇ τοῦ υ, ἄναος. προπαροξύνεται δέ. κανὼν γάρ ἐστιν ὁ λέγων, Ὅτε ἀπὸ ῥήματος ἀποτελεῖται ὄνομα σύνθετον εἰς ος λῆγον, τρίτην ἀπὸ τέλους τὴν ὀξεῖαν ἔχει· οἷον, μυκῶ, ἐρίμυκος· συλῶ, ἀήσυλος· φυτῶ, νεόφυτος. οὕτως οὖν αὔω ἄναυος, καὶ ἄναος. μακρὸν τὸ α. κανὼν γάρ ἐστιν ὁ λέγων, ὅτι παρεπόμενόν ἐστι τῇ ἐκ τοῦ α συνεστώσῃ διφθόγγῳ, μετὰ τὴν ἀπόστασιν τοῦ ὑποτακτικοῦ φωνήεντος, ἐκτείνειν τὸ α, οὐχ ἑτέρου λόγου ἐπικρατοῦντος· οἷον, κλαίω, κλάω· οὔραιον, οὐράδιον. οὕτως οὖν αὔω, ἄναυος, καὶ ἄναος· καὶ Ἀττικῶς, ἄνεως, ὡς ναὸς, νεώς· λαὸς, λεώς.

Ἀνείμων] παρὰ τὸ εἷμα τὸ ἱμάτιον, ἐν συνθέσει ἀνείμων. τὰ γὰρ ἀπὸ τῶν εἰς α ληγόντων οὐδετέρων, τέσσαρας συνθέσεις ἀναδέχεται. ἢ γὰρ φυλάσσει τὸ αὐτὸ τέλος, καὶ τὸ αὐτὸ γένος· οἷον δῆμα, διάδημα· γράμμα, σύγγραμμα· τάγμα, σύνταγμα. ἢ καὶ ἀπὸ γενικῆς γίνεται ἡ σύνθεσις, φυλάττουσα τὴν εἰς ος κατάληξιν· οἷον γράμματος, ἀγράμματος. ἢ τρέπει τὸ α εἰς τὴν ος κατάληξιν· οἷον σῶμα, εὔσωμος. ἢ τρέπει τὸ α εἰς τὴν ων κατάληξιν· οἷον, αἷμα, ἀναίμων· εἷμα, ἀνείμων. τὸ δὲ ἐρυσάρματες, ἀπὸ γενικῆς, ὡς γράμματος, πολυγράμματος· ἅρματος, ἐρυσάρματος· τὸ πληθυντικὸν, ἐρυσάρματοι, ἐρυσάρματες, μεταπλασμός.

Ἀνειμένη] τῇ αὐτοῖς ἀνειμένῃ πραγματείᾳ: — ἀνατεθειμένη, ἢ ἐξηπλωμένη. ἀπὸ τοῦ ἔω γίνεται παράγωγον, ἕημι· τὸ παθητικὸν, ἕεμαι· καὶ κράσει, εἷμαι· ἡ μετοχὴ, εἵμενος, καὶ ἀνείμενος. ἢ ἀπὸ τοῦ ἕω τὸ πέμπω, ὁ παρακείμενος, εἷκα· ὁ παθητικὸς, εἷμαι· ἡ μετοχὴ, ὁ εἱμένος, καὶ ἀνειμένος· ἐξ οὗ καὶ, ἀνειμένων πέλοιο, 106 ἀντὶ τοῦ ἀνεῳγμένων.

Ἀνεῖσθαι, λελύσθαι. ἕω τὸ πέμπω· τούτου περισπώμενον ἑῶ· καὶ γίνεται ἐξ αὐτοῦ ῥῆμα εἰς μι, ἕημι· ὁ παθητικὸς ἐνεστὼς, ἕεμαι· καὶ κράσει τῶν δύο εε εἰς ει δίφθογγον, εἷμαι· τὸ γ', εἷται· καὶ τὸ ἀπαρέμφατον, εἷσθαι· καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, πλεονασμῷ τοῦ ν, ἀνεῖσθαι. συντάσσεται πτώσει αἰτιατικῇ καὶ δοτικῇ. ἢ ἀπὸ τοῦ ἵημι, ὁ παθητικὸς παρακείμενος, εἷμαι.

Ἀνήνοθεν, ἀνῄει, ἀνεφέρετο· μέσος παρακείμενος, ὡς δηλοῖ τὸ θ. ὁ γὰρ ἐνεργητικὸς παρακείμενος οὐδέποτε διὰ τοῦ θ ἐκφέρεται. ἔστιν οὖν θέω· καὶ ἐν συνθέσει, ἀναθέω, καὶ ἀνθέω· καὶ ὑπερβιβασμῷ τοῦ ε, ἀνέθω. τούτου ὁ μέσος παρακείμενος, ἤνοθα, συνήθως τραπέντος τοῦ ε εἰς ο· καὶ Ἀττικῷ ἀναδιπλασιασμῷ, ἀνήνοθα. ἢ οὕτως· ἕω τὸ πέμπω, ἕθω, ὡς φλέγω, φλεγέθω· καὶ τροπῇ τῶν δύο εε εἰς η, ἤθω· καὶ συνθέσει, ἀνήθω· ὁ μέσος παρακείμενος, ἄνηθα· καὶ ὁ Ἀττικὸς, ἀνήνηθα· καὶ ἐπειδὴ ὁ Ἀττικὸς παρακείμενος τὴν τρίτην ἀπ' ἀρχῆς συλλαβὴν βραχεῖαν θέλει ἔχειν, συστολὴ γίνεται τοῦ η εἰς τὸ ε· καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς ο, ἀνήνοθεν· Ὄφρα οἱ αἷμ' ἔτι θερμὸν ἀνήνοθεν: — ἢ ἐκ τοῦ θέω τὸ τρέχω.

Ἀνήγκακα] Ἰστέον ὅτι βάρβαρόν ἐστιν, οὐχ εὑρισκόμενον παρ' Ἕλλησιν ἐν χρήσει, ὥς λέγει Ἡρωδιανός. ἐν μόνῃ γὰρ τῇ τῶν Ἀλεξανδρέων δημώδει συνηθείᾳ εὑρίσκεται. λέγουσι δέ τινες Ἀττικὸν εἶναι· ὅπερ οὐκ ἔστιν. οὐ γὰρ ἔχει ἐν τῇ πρώτῃ καὶ β' συλλαβῇ τὸ αὐτὸ σύμφωνον. γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ ἀναγκάζω, ἀναγκάσω, ἠνάγκακα· καὶ καθ' ὑπερβιβασμὸν, ἀνήγκακα. δύναται καὶ σύνθετον εἶναι, ἀπὸ τοῦ ἀγκάζω τὸ ταῖς ἀγκάλαις λαμβάνω· καὶ ἐκ τούτου ἀγκάσω, ἤγκακα· καὶ μετὰ τῆς ἀνὰ προθέσεως, ἀνήγκακα.

Ἀνείρειν, ἀναπείρειν. Πλάτων, Σχοίνους λαβὼν, ἀνεῖρε τὰ κρέα. ὅθεν καὶ ἡ ἄνερσις· χρυσῶν στεφάνων ἀνέρσει, Θουκυδίδης.

Ἀνεῖλεν, ἀντὶ τοῦ ἐμαντεύσατο· σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἐφόνευσεν, ἢ ἀπὸ τοῦ ἄνωθεν λαμβάνειν τὸ ἐν βάθει πνεῦ-

μα τοῦ ἀνδρὸς, ἢ τὸ οἱονεὶ ἀνελκύσαι καὶ ἀναγαγεῖν. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐκ Δελφῶν χρηστηρίου. ἀνελεῖν οὖν ἀντὶ τοῦ ἀνειπεῖν ἐπὶ τοῦ μαντεύσασθαι· ἀπὸ τοῦ ἄνωθεν λαμβάνειν τὸ πνεῦμα, καὶ πληροῦσθαι τοῦ θεοῦ· ἢ ἀπὸ τοῦ ἀνελεῖν τὴν ἄγνοιαν. ἢ τὸ ἐναντίον τὸ ἀνελεῖν τὴν γνῶσιν, ἐπὶ τοῦ φονεύειν. λέγεται δὲ ἀνελεῖν καὶ τὸ ἀναλαβεῖν τὰ ἔκθετα βρέφη.

Ἀνήλατος, ἀπειθής· ἀπὸ τῶν ὑποζυγίων· ὁ μηδέπω δαμασθεὶς ἢ ἐλασθείς. ἐλάω τὸ ἐλαύνω, ἐλάσα, ἤλακα, ἤλασμαι, ἤλασται, ἠλαστός, καὶ ἀνήλατος, ἀποβολῇ τοῦ σ.

Ἀνήνηται] ἀναίνω ἀνανῶ· ὁ ἀόριστος, ἤνηνα· τὸ ὑποτακτικὸν, ἐὰν ἀνήνω· τὸ παθητικὸν, ἀνήναμαι ἀνήνῃ ἀνήνηται.

Ἀνήῃ] — εὖτ' ἄν σε μελίφρων ὕπνος ἀνήῃ — σημαίνει καταλίπῃ. ἔστιν ἀνῶ ἀνῇ ὑποτακτικὸν, ἐκ τοῦ ἕω γινόμενον· πλεονασμῷ τοῦ η, ἀνήῃ. Πλάτων, Ἐπειδή με ἀνῆκεν ὁ ὕπνος.

Ἀνῆκεν, ἀόριστος ἢ παρακείμενος ἐνεργητικός. οὐδέποτε
107 δὲ παρακείμενος τῷ ἀορίστῳ πρώτῳ συνέπεσεν, εἰ μὴ
οὗτος μόνος. πλεονασμῷ τοῦ ε, ἔηκε· καὶ Ἀττικῶς τὸ ἧκα γίνεται ἕακα, καὶ ἕωκα κατὰ μετατροπὴν, ὡς τὸ παρῴχωκεν. τὸ θέμα, ἵημι.

Ἀνήκεστος] παρὰ τὸ ἀκῶ τὸ θεραπεύω· ἔνθεν τὸ, — ἀκεώμεσθα θᾶσσον: — ἀκέω ἀκῶ, ὡς τελέω τελῶ, τελέσω· νεικέω νεικῶ, νεικέσω. ἐξ αὐτοῦ ἀκεστὸς, καὶ ἠκεστὸς τροπῇ τοῦ ἄλφα εἰς η· μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἀήκεστος· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν, ἀνήκεστος, ὁ ἀθεράπευτος. πολλάκις γὰρ τὸ ν εἴωθε πλεονάζειν, ὡς τὸ ἀναιδής.

Ἀνείκαστος] ἀπὸ τοῦ εἰκάζω εἰκαστός· καὶ στερήσει, ἀνείκαστος.

Ἀνηκόντιζεν, ἀθρόως ἀνέφερε· ἀπὸ τοῦ ἀκοντίζω.

Ἄνηθον, παρὰ τὸ ἄνω θεῖν, διὰ τὴν ἐν τάχει αὔξησιν.

Ἀνήλιπος, ὁ ἀνυπόδετος. λέγεται δὲ καὶ χωρὶς τοῦ α, νήλιπος, ἀνάλιφός τις ὤν. προείληφε γὰρ τοὺς πόδας. ἢ χωρὶς τοῦ περιειλῆσαι. τὸ γὰρ νη, στερητικόν.

Ἀνήλιος] ἔστι δῆλος ὁ φανερός. ἐξ αὐτοῦ δήλιος· ἀποβολῇ τοῦ δ, ἥλιος, καὶ ἀνήλιος. ἡ γενικὴ τῶν πληθυντικῶν, ἀνηλίων.

Ἀνήλιον, ἀδούλωτον, ἀχαλίνωτον.

Ἀνημιοβολαία] ὥσπερ γὰρ ἀπὸ τοῦ καλὸς καὶ ἀγαθὸς γίνεται σύνθετον ὄνομα καλοκαγαθία, θεοῖς ἐχθρὸς, θεοεχθρία, οὕτως οὖν ἀνημιοβόλιον, ἀνημιοβολαία.

Ἀνήνηται, ἐκ τοῦ ἀναινῶ παθητικὸς παρακείμενος. ἀναίνω, ἀνανῶ, ἀνήνακα, ἀνήναμαι, καὶ τὸ ἀνήνασθαι ἀπαρέμφατον. Αἴδεσθεν μὲν ἀνήνασθαι, (ἐνετράπησαν μὲν ἀπαρνήσασθαι) ἐφοβήθησαν δ' ὑποδέχθαι, ἀντὶ τοῦ ὑποδέξασθαι καὶ ὑπαντᾶν τὸν λόγον τοῦ Ἕκτορος.

Ἀνὴρ] παρὰ τὸ ἄνω τὸ σημαῖνον τὸ ἀνύω. (ἐξ οὗ, — μάλα νὺξ ἄνετ', ἐγγύθι δ' ἠώς) γίνεται ἀνήρ, ὥσπερ παρὰ τὸ αἴθω αἰθὴρ, καὶ ἄω τὸ πνέω ἀήρ. ἢ παρὰ τὸ ἄνω ἀνύω γίνεται ἀνυὴρ· καὶ συγκοπῇ, ἀνὴρ· πρακτικὸς γὰρ καὶ ἀνυστικὸς, ὡς πρὸς τὴν γυναῖκα. τὸ νὴρ, η· πᾶν ἀρσενικὸν καὶ θηλυκὸν εἰς ἀμετάβολον λῆγον, μακροκαταληκτεῖ. καὶ ἄλλως· τὰ εἰς ηρ ἐπὶ παντὸς γένους διὰ τοῦ η γράφεται· πλὴν τοῦ χείρ, φθείρ, βέχειρ, σάφειρ, ἔθειρ, εἰνάτειρ, Ἐλάτειρ, ποταμός· Λήχειρ, ποταμός· ἐλεάζειρ. ἴρ, καὶ φθίρ, καὶ Φίρ, ὄνομα κύριον, μόνον διὰ τοῦ ι. σημαίνει δὲ τέσσαρα· τὸν φύσει, ὡς τὸ, Ἄνδρα μοι ἔννεπε μοῦσα πολύτροπον: — τὸν γήμαντα, ὡς τὸ, Ἄνδρα μὲν ᾧ ἔδοσάν με πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ: — τὸν φύσει ἀνδρεῖον, ὡς τὸ, Ὦ φίλοι, ἀνέρες ἐστέ: — καὶ τὸν ἀνδρὸς ἡλικίαν ἔχοντα, ὡς τὸ, Ὅς που νῦν γε μετ' ἀνδρῶν ἵζει ἀριθμῷ: — ἀνὴρ ἀνέρος, τῶν εἰς ηρ ὀξυνομένων· καὶ ἐν συγκοπῇ ἀνδρὸς, πλεονασμῷ τοῦ δ. αἱ συγκοπτόμεναι γενικαὶ μιμεῖσθαι θέλουσι τὰς ὀξυτονουμένας εὐθείας· ἡ ἀνδρός, τὴν ἀμυδρός· ἡ πατρὸς καὶ μητρὸς, τὴν ἰατρός. κατὰ δ' τρόπους γίνεται ὁ πλεονασμὸς τοῦ δ· κατὰ κλίσιν, ὡς τὸ ἀνέρος, συγκοπῇ ἀνρός· καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ, ἀνδρός· κατὰ γραφὴν, ὡς τὸ ὕω τὸ βρέχω, ὕαρ· καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ, ὕδωρ· κατὰ ποιητικὴν ἄδειαν, ὡς τὸ, — ἔδδεισεν δ' ὁ γέρων, καὶ ἐπείθετο μύθῳ: — καὶ κατὰ ἀναγκαίαν σύνταξιν, ὡς τὸ χεὶρ χειρὸς, ἄχερος καὶ ἄχερδος· ἔστι δὲ εἶδος βοτάνης ἀκανθώδους.

Ἀνηρείψαντο θεοὶ, ἀπὸ τῆς γῆς ἀνήρπασαν. ἔστιν ἔρα ἡ
γῆ. ἐκ τούτου γίνεται ἐρέπτω, τὸ εἰς γῆν καταβάλλω·
καὶ ἀνερέπτω· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, ἀνερείπτω· καὶ 108
ἐξ αὐτοῦ ἀνηρείψαντο.

* Ἀνήρηται ὁ ἄνθρωπος, ἀντὶ τοῦ πεφόνευται· ἀναιρῶ γὰρ τὸ φονεύω.

Ἀνήρης, ἀνδρώδης· οἱ δὲ, ἀνάρμοστος.

Ἀνήρεις, ἀνάνδρους, ἢ χήρας, ἡ παρθένους· ὡς ξιφήρεις· ἐκ τοῦ ἄνω τὸ πράττω.

Ἀνηρίτης· ἔστι δὲ κοχλίδιον· ἀπὸ γὰρ τοῦ Νηρέως ἐστὶ, τοῦ θαλασσίου δαίμονος. οὐκ ἔστι δὲ πλεονασμὸς, ἀλλὰ παραγωγή. Ἡρωδιανός.

Ἀνηρίναστος, ὁ μὴ κρατῶν ἃ ἔχει, ἀλλ' ἀποβάλλων· ἀπὸ τῶν συκῶν τῶν μὴ κρατουσῶν τὸν καρπὸν, διὰ τὸ μὴ ἐπιβληθῆναι αὐταῖς τοὺς ὀλύνθους ἀπὸ τῶν ἐρινεῶν. τοῖς γὰρ ὀλύνθοις τῶν ἀγρίων συκῶν φύεται θηρία ἐμπίσιν ὅμοια, ἃ προσαγορεύουσι ψῆνας. τούτων οἱ γεωργοὶ λαβόμενοι, ἐφάπτουσι τῶν κλάδων ταῖς ἡμέροις συκαῖς, ὅπως αὐτῶν ὁ καρπὸς μὴ ἀποῤῥέῃ. ἐνδυόμενον γὰρ εἰς τοὺς φήληκας τὸ θηρίον, στερεοῖ τούτους καὶ πεπαίνει. διόπερ ἐπὶ τῶν ἃ ἔλαβον μὴ διακρατούντων, ἐπέλαβε τὸ ἀνηρίναστος. ἢ ἀντὶ τοῦ οὐκ ἠρινάσθης, οὐ περιεβλήθησάν σοι οἱ ἐρινεοί.

Ἄνηρον, ἄβλαπτον.

Ἀνήνορα, ἄνουν, ἀδύνατον, δειλὸν, ἄτεκνον, οὐ γεννῶντα· Διογένης.

Ἀνήρεος, οὐ κατάρατος, οὐδὲ ἡρμοσμένος.

Ἄνηστις] παρὰ τὸ ἔδω ἐστὸς ἔστις, ὡς πιστὸς πίστις· καὶ κατὰ σύνθεσιν ἄνεστις, καὶ ἄνηστις, ὁ ἄσιτος. ἢ παρὰ τὸ νῆστις, ἄνηστις, ὁ ἐστερημένος σιτίων, ὁ ἄγαν νῆστις.

Ἀνησίδανος, ἡ τὰ δῶρα ἀναδιδοῦσα· δάνος γὰρ τὸ δῶρον.

Ἀνησιδώρα, ἡ γῆ.

Ἄνθος, παρὰ τὸ ἄνω θεῖν καὶ τρέχειν ἐν τῷ αὔξεσθαι. οὐκ ἀναστρέφουσι δὲ αἱ ἐτυμολογίαι. οὐ γὰρ εἴ τι ἄνω θεῖ καὶ αὔξεται, τοῦτο καὶ ἄνθος λέγεται. ἰδοὺ γὰρ πάντα τὰ φυτὰ ἄνω θέουσι καὶ αὔξουσι, καὶ ὅμως ἄνθη οὐ λέγονται. ὁμοίως δὲ ἔλαφος, παρὰ τὸ ἐλαύνειν τοὺς ὄφεις εἴρηται· ὅπερ ποιεῖ τούτου τὸ κέρας θυμιώμενον· καὶ οὐκ, εἴ τι τοῦτο ποιεῖ, τοῦτο καὶ ἔλαφος λέγεται. ἡ γὰρ δίκταμος βοτάνη καιομένη τοῦτο ποιεῖ, καὶ οὐδέποτε ἂν κληθείη ἔλαφος. οὕτως Ὠρίων ὁ Θηβαῖος.

Ἀνθοσμίας, ὁ ἀνθέων ὀσμὴν ἔχων οἶνος.

Ἄνθρυσκα, τὰ ἄνθη, παρὰ τὸ ἀναθρώσκειν. λέγεται καὶ τὸ ἄνισον παρὰ Κρησίν.

Ἀνθηδόνες, αἱ μέλισσαι, παρὰ τὸ τὰ ἄνθη ἔδειν.

Ἄνθεια, εἶδος ἰχθύος, ἄνθιαν τινὲς καὶ καλλίχθυν καλοῦσι, καὶ καλλιώνυμον, καὶ ἔλλοπα.

Ἄνθεια, ἡ Ἥρα· ὅτι ἀνίησι τοὺς καρπούς.

Ἀνθής, βαρύτονον· καὶ πότης τὸ ἀρσενικόν· τὸ δὲ θηλυκὸν, ποτὴς ποτῆτος.

Ἀνθεμοῦς, καὶ χωρίον, καὶ ποταμὸς, καὶ λίμνη τῆς Μαριανδυνίας· ἀπὸ τοῦ παρακειμένου πεδίου, πεπληρωμένου ἀνθέων· ὅθεν καὶ τὸ ἀνθεμόθεν. Μεθόδιος.

Ἀνθ' ὧν, τὸ ἐπίῤῥημα· ἀπὸ τῆς ἀντὶ προθέσεως καὶ τοῦ ὧν ὑποτακτικοῦ ἄρθρου. ἐπὶ δὲ τῶν βοτανῶν οὐ δεῖ λέγειν ἀνθῶν, ἀλλὰ ἀνθέων, ἵνα μὴ συνεμπέσῃ ταῦτα.

Ἀνθήλη] παρὰ τὸ ἀνθῶ ἀνθήσω ἀνθήλη.

109 Ἀνθέριξ παρὰ τὸ ἄνθος· σημαίνει δὲ τὸ ἄκρον τῶν ἀσταχύων.

Ἀνθέρικος] Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέον: — παρὰ τὸ ἄνθος παράγωγον ἄνθερος, καὶ ἀνθέρικος, ὁ καυλὸς τοῦ ἀσφοδέλου. ἔστι δὲ φυτὸν ἄθραυστον.

Ἀνθεμίδης] ὥσπερ παρὰ τὸ Δευκαλίων Δευκαλίωνος, Δευκαλιωνίδης, οὕτω καὶ παρὰ τὸ Ἀνθεμίωνος Ἀνθεμιωνίδης, καὶ Ἀνθεμίδης κατὰ συγκοπήν. ἢ ἀπὸ τοῦ Ἄνθεμος Ἀνθεμίδης, ὡς Δεύκαλος Δευκαλίδης, καὶ Κρόνος Κρονίδης, Ὕλλος Ὑλλίδης. εἰς τὸ βῆτα.

Ἀνθεστήρια, τὰ Διονύσια· οὕτω γὰρ Ἀθηναῖοι τὴν ἑορτὴν λέγουσι· καὶ ἀνθεστηριῶνα, τὸν μῆνα καθ' ὃν ταῦτα ἐτελεῖτο· ἐπειδὴ ἡ γῆ τότε ἄρχεται τοῦ ἀνθεῖν. ἢ παρὰ τὸ τὰ ἄνθη ἐπὶ τῇ ἑορτῇ ἐπιφέρειν. ὅθεν καὶ παροιμία, Θύραζε Κᾶρες· οὐκέτ' ἀνθεστήρια.

Ἄνθρωπος, παρὰ τὸ ἄνω θρεῖν, ἤγουν βλέπειν· μόνος γὰρ τῶν ἄλλων ζώων ὁ ἄνθρωπος ἄνω βλέπει. ἢ παρὰ τὸ ἀναθρεῖν ἃ ὄπωπεν, ἤγουν ἀναλογίζεσθαι ἃ εἶδε καὶ ἤκουσε, τῶν ἄλλων ζώων μὴ λογιζομένων καὶ προνοουμένων. οὐ γὰρ ἂν ἰχθῦς εἰς κύρτον εἰσῆλθεν ὁρῶν ἄλλον κρατούμενον, οὐδὲ ὄρνις εἰς λῖνα. ἢ παρὰ τὸ δρῶ τὸ βλέπω, ἄνδρωπος, καὶ ἄνθρωπος. ἢ παρὰ τὸ ἄνω ῥέπειν, ἀνώροπός τις ὤν. ἢ παρὰ τὸ ἔναρθρον ἔχειν τὴν ὄπα, τουτέστι τὴν φωνήν. τὰ παρὰ τὸ ὄπα συγκείμενα, ἅπαντα διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται· οἷον, μετώπιον, ἐνώπιον. ἢ παρὰ τὸ ἀνθηρὰν ὄπα ἔχειν.

Ἀνθερεὼν, ὁ ἐπὶ τοῦ γενείου τόπος· διὰ τὸ δι' αὐτοῦ θορεῖν τὸ πνεῦμα. ἢ ἐνθερεών τις ὢν, ὅτι κατὰ τὴν ἔνθεσιν τῆς τροφῆς κινεῖται ἐν τῷ καταπίνειν. οἱ δὲ, παρὰ τὴν ἄνθησιν τῶν τριχῶν· διὸ καὶ κατηγοροῦσι τὸ Εὐφρονίωνος εἰπόντος, Τέκνον, μὴ σύ γε μητρὸς ὑπ' ἀνθερεῶνος ἀνήσῃς. λέγεται δὲ καὶ βοτάνη τις.

Ἄνθραξ, τὸ ἐκκαυθὲν ξύλον καὶ ἔτι διαλαμπές. παρὰ τὸ ἄνθος, ἄνθαξ, ὡς βῶλος βῶλαξ· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ, ἄνθραξ· καὶ τὸ ἀπό τινος ὕλης μεταβληθὲν καὶ μεταποιηθὲν εἰς πυρὸς φύσιν. ἔχει δὲ ὁ ἄνθραξ φύσεις δύο, τὸ φωτιστικὸν, καὶ τὸ καυστικόν, ὡς τὸ ὕδωρ διφυᾶ ἄνθρακα δέχεται, ἤγουν φωτιστικὸν, καὶ καυστικόν· φωτιστικὸν μὲν, τῶν δικαίων· καυστικὸν δὲ, τῶν ἁμαρτωλῶν. διφυὴς δὲ ἄνθραξ λέγεται ὁ Χριστὸς κατὰ ἀναγωγήν. γίνεται δὴ παρὰ τὸ θέρω τὸ θερμαίνω, θέραξ· καὶ μετὰ τῆς ἀνὰ προθέσεως, ἀναθέραξ· καὶ συγκοπῇ ἄνθραξ. σημαίνει δὲ δύο, τὸ πῦρ, καὶ λίθον τινὰ τῇ χροιᾷ πύρινον, οὕτω καλούμενον. τὰ εἰς αξ ὀνόματα φύσει μακρᾷ παραληγόμενα, εἰ μὲν ὦσιν ἀρσενικοῦ γένους, ἐκτείνουσι τὸ ἄλφα· οἷον, θώραξ, οἴαξ· εἰ δὲ θηλυκοῦ, συστέλλουσιν αὐτὸ, οἷον αὖλαξ, πίδαξ.

Ἀνίεις] ἐκ τοῦ ἴω μετὰ τοῦ στερητικοῦ ἄλφα, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν, γίνεται ἀνίω. καὶ Ἰλιάδος ε', Ἀλλ' ἀνίεις: — ἀντὶ τοῦ ἀναπείθεις.

Ἀν' ἰθὺν] ἐπ' εὐθεῖαν, κατὰ τὴν ὁρμὴν καὶ φορὰν τοῦ πολέμου· ἀνὰ θυμόν. οἱ Ἀττικοὶ τὴν ἀνὰ, ἀντὶ τῆς κατὰ παραλαμβάνουσιν, — ἀν' ἰωχμὸν, κατὰ τὴν μάχην.

Ἀνία, σημαίνει τὴν χαλεπωτάτην καὶ δυσίατον λύπην. παρὰ τὸ ἰῶ τὸ θεραπεύω καὶ ὑγιάζω, γίνεται ἴα· καὶ κατὰ στέρησιν, καὶ πλεονασμὸν τοῦ ν, ἀνία· ἐστέρηται γὰρ τῆς ἰάσεως. ἢ παρὰ τὸ ἄνω. ἀνία· διανυστικὴ γὰρ 110
ἐστι, καὶ πρακτική, οἱονεὶ καταδαπανητική. τὰ διὰ τοῦ νια θηλυκὰ τῷ ι παραληγόμενα, συστέλλουσιν αὐτὸ, ἔχοντα μακρὸν τὸ ἄλφα, οἷον γωνία, πενία, ξενία. σεσημείωται τὸ ἀνία· ἐπειδὴ ἀπὸ τοῦ ἰῶ γίνεται, ὅπερ ἔχει μακρὸν τὸ ἰῶτα. παρὰ τὴν ἀνίαν ἀνιαρός· ἐξ οὗ καὶ ἀνιῶ ῥῆμα. δύναται δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ ἰέναι γίνεσθαι. ἐμποδιστικὸν γάρ ἐστιν ἡ ἀνία.

Ἀνιηρέστερος] ἀνιαρὸς τὸ πρωτότυπον. Ἰστέον ὅτι τὰ εἰς ος λήγοντα ὀνόματα, ὅσα οὐδέτερον ποιοῦντα, ἤγουν τριγενῆ ὄντα, ταῦτα καὶ συγκριτικὸν ποιοῦσιν· οἷον, ἐλαφρὸς, ἐλαφρὴ, καὶ τὸ ἐλαφρόν· τὸ συγκριτικὸν, ἐλαφρότερον· ἁγνὸς, ἁγνὴ, ἁγνὸν, ἁγνότερον· λευκὸς, λευκὴ, λευκὸν, λευκότερον. οὕτως οὖν καὶ ἀνιαρὸς, ἀνιαρὴ, ἀνιαρόν· καὶ ἀνιαρότερον τὸ συγκριτικὸν ὤφειλεν εἶναι. ἀλλ' ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι παρὰ τὸ ἀνιαρὸς γίνεται παράγωγον ἀνιαρής, ὥσπερ ὁμαλὸς ὁμαλής· γυμνὸς, γυμνής· ἀργὸς, ἀργής· καὶ ἐπειδὴ τὰ εἰς ης λήγοντα τριγενῆ ὑπέρθεσιν δέχονται καὶ σύγκρισιν. οἷον, ὁ εὐτυχὴς, ἡ εὐτυχὴς, τὸ εὐτυχές, καὶ τὸ συγκριτικὸν εὐτυχέστερος, εὐγενέστερος, εὐμελέστερος, ὑγιέστερος, σαφέστερος, πληρέστερος, εὐαδέστερος, εὐμαθέστερος, προγενέστερος· οὕτως οὖν καὶ ὁ ἀνιαρὴς, ἡ ἀνιαρὴς, τὸ ἀνιαρές· καὶ ἀνιαρέστερον τὸ συγκριτικόν· καὶ κατ' ἔκτασιν, ἀνιηρέστερον. ἁμαρτάνουσιν ἄρα οἱ προφερόμενοι πενέστατος· ἀπαρασχημάτιστον γὰρ τὸ πένης ὄνομα τῷ οὐδετέρῳ. ἔδει δὲ καὶ παρὰ τὸ κλέπτης, καὶ ψευδὴς, μηδ' ὅλως σχηματίζεσθαι συγκριτικόν. οἱ δ' Ἀττικοὶ, κλεπτίστατον καὶ ψευδίστατον εἰπόντες συγκριτικὸν, ἥμαρτον· ἀντὶ γὰρ τοῦ κλεπτέστατον καὶ ψευδέστατον. οὕτω Φιλόξενος.

Ἀνίσχαλον, ἄτοκον, ἢ ἀνήμελκτον, ἢ ἀθήλαστον. Διογένης.

Ἀνιγρός] ἀπὸ τοῦ ἀνιαρὸς κατὰ συγκοπὴν καὶ πλεονασμὸν τοῦ γ, ἀνιγρός, ὁ λυπηρὸς καὶ βλαβερός· καὶ ἀνιγρὰ, δυσώδη, ἀκάθαρτα, φαῦλα, κακά.

Ἀνιμῶ, ἐκ τῆς ἀνὰ προθέσεως καὶ τοῦ ἱμῶ τὸ ἀναλέγω. τοῦτο ἐκ τοῦ ἱμὰς, ὃ σημαίνει τὸν λῶρον. οἱ γὰρ ἀρχαῖοι πρὸς τὸ μὴ κατακλᾶσθαι ταχὺ τὰ ἀγγεῖα αὐτῶν, ἐκ δερμάτων αὐτὰ ἐποίουν, ἤγουν ἀσκοῦ. ἀνιμῶ οὖν, τὸ ἀναλέγομαι.

Ἄνιος. ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος. γέγονε δὲ παρὰ τὴν ἀνὰ πρόθεσιν, ἄνιος. ὥσπερ καὶ παρὰ τὴν ὑπὸ, ὕπιος Ζεύς. οἱ δὲ, παρὰ τὴν ἀνίαν. οὕτως ὁ Χοιροβοσκὸς εἰς τὸ Ἄμφιος.

Ἀνίψαλλον, τὸν ἀβλαβῆ. τὸ ἄνευ τοῦ ἰάπτεσθαι, παρὰ τὸ ἴπτω, ἀνίψαλλον, ἀδιάφθορον· οἱ δὲ, ἡλικίας τάξιν.

* Ἄνομοι, οἱ ξένοι τῶν θείων νόμων παντελῶς.

* Ἀνομοιομερὲς, ὅ ἐστι τῶν ἀνομοίων μερῶν. ἀλλὰ παρὰ Ἀριστοφάνει ἐπὶ τῆς ἀνομοιώσεως κώλων λέλεκται.

Ἀνοχλίζω, τὸ ἀνέχω.

Ἀνούτατος, ὁ ἀτραυμάτιστος. παρὰ τὸ οὐτάζω, οὔτασμαι, οὔτασται, οὐτάστος καὶ ἀνούταστος· καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ ἀνούτατος. καὶ ἀνουτὶ, τὸ ἄνευ τρώσεως.

Ἀνοικῆ, τὸν παρὰ τὸ εἰκὸς εἰρημένον.

Ἄνοια, παρὰ τὸ νοῦς, νοὸς, νοία· καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἄνοια. τὸ νοι, δίφθογγον. διατί; τὰ παρὰ τὸ

111 νοῦς καὶ χροῦς καὶ ῥοῦς συγκείμενα, διὰ τῆς οι διφθόγγου γράφεται· οἷον, ἄνοια, σύννοια, σύῤῥοια.

Ἀνόστιμος] παρὰ τὸ νόστος. νόστιμος, καὶ ἀνόστιμος. τὸ δὲ νόστω, παρὰ τὸ νοστῶ. ἀνόστους, τοὺς μὴ ἀπονοστοῦντας. Διογένης.

Ἀνόστεος] — ὅτ' ἀνόστεος ὃν πόδα τένδει: — ἐσθίει· ὁ λεγόμενος πολύπους. οὗτος γὰρ τῷ χειμῶνι οὐ πρόεισιν, ἀλλ' ἐν τῷ φωλεῷ καθήμενος, τοὺς ἰδίους πόδας ἐσθίει. Κλείταρχος δὲ ἐν γλώσσαις, τὸν πολύπουν ὑπὸ Λακεδαιμονίων ἴουλον καλεῖσθαι.

Ἀνόρουσεν, ἀνώρμησεν, ἀνέστη. ἔστιν ὄρω τὸ διεγείρομαι· ἐξ οὗ ὁ μέλλων Αἰολικῶς, ὄρσω· Ὄρσεο Λαομεδοντιάδη: — τὸ δὲ ὄρω κατὰ παραγωγὴν, γίνεται ὀρύω· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο, ὀρούω· ὁ μέλλων ὀρούσω· ὁ ἀόριστος, ὄρουσα ποιητικῶς. οἱ γὰρ ποιηταὶ καὶ οἱ Ἴωνες, συνάρχεσθαι ποιοῦσι τοὺς παρῳχημένους τοῖς ἰδίοις ἐνεστῶσι, καὶ ἐν συνθέσει· οἷον, Ἤματος ἀνομένοιο: — τελειουμένου, τοῦ πληρουμένου· παρὰ τὸ ἄνω, τὸ ἀνύω.

Ἀνόπαια διέπτατο — παρὰ τὴν ὀπὴν, ὀπαία· καὶ ἐν συνθέσει, ἀνοπαῖα. καὶ ἐκδέχεται τὴν καπνοδόκην εἶναι· Κράτης δέ φησιν ἀνοπαῖαν τὴν τετρημένην κεραμίδα τὴν ἐπὶ τῆς ὀροφῆς. ἢ πανόπαια γράφεται, καὶ νοεῖται ἡ χελιδών. ἐν δ' Αὐλίδι τῆς Φωκίδος τὰ περὶ Τηρέως λεγόμενα μυθολογεῖται. καὶ Πανοπεὺς, Φωκικὴ πόλις ἐστί. Μεθόδιος. ἢ ἀνόπαια, εἶδος ὄρνιθος. ἢ διὰ τῆς ὀπῆς· ἢ ἀοράτως, ἀνὰ τοὺς ὦπας.

Ἡ ἀντὶ πρόθεσις, σημαίνει τρία· κυρίως τὴν πρόθεσιν, ὡς καὶ ἡμεῖς τίθεμεν, καὶ ὡς Ἀρίσταρχος ἀναγινώσκων ἀκούει τόνδε τὸν στίχον, Τρώων ἀνθ' ἑκατόν τε διηκοσίων τε ἕκαστος: — τίθεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἴσως, ὡς τὸ, Ἀντί τοι εἰμ' ἱκέταο: — ἀντὶ τοῦ, ἴσος ἱκέτου. καὶ τὸ ἐναντίον, ὡς, Ἀντίθεον Κύκλωπα, τὸν ἐναντιούμενον τοῖς θεοῖς. ἀντίθεος δὲ Ὀδυσσεὺς, τουτέστιν ἰσόθεος.

Ἀντιάνειρα, ἐπίθετον Ἀμαζόνος· ὁ μὲν Ἀρίσταρχος, τὰς ἴσας ἀνδράσιν· ἔνιοι δὲ, τὰς ἀντιαζούσας καὶ ἐναντιουμένας τοῖς ἀνδράσι τῇ οἰκείᾳ δυνάμει· ἐξ οὗ πολεμικάς· ὥσπερ ἀντίχριστον φαμὲν καὶ ἀντίπαλον. ἀντίπαλος γὰρ ὁ ἐναντίος, ἢ ὁ ἀντιπαλαίων, ἢ ὁ κατὰ πάλον (τουτέστι κλῆρον) ἐναντιούμενος· καὶ ἀντίχειρ, ὁ μέγας τῆς χειρὸς δάκτυλος, ἢ ὅτι ἀντίκειται τοῖς ἄλλοις, ἢ ὅτι τὸ ἴσον δύναται τῇ ὅλῃ χειρί. καὶ ἀντιστάτης, ὁ ἀνθεστηκὼς ἐν μάχῃ.

Ἀναστὰς, ἀνστάς· Ἡρωδιανός· ἀναστάντες, ἀνστάντες· καὶ ἀναστήτην δυϊκὸν, καὶ συγκοπῇ ἀνστήτην, τὸ ἀνέστησαν.

Ἀντία, ἡ Ῥέα, παρὰ τὴν ἄντην· ὅτι τοῖς Τελχῖσιν ἐναντία ἐγένετο· σημαίνει δὲ ἄντην, τὸ ἐξ ἐναντίας· ἢ ἀντιάζουσα διά τινα φαντάσματα καὶ ἔχθρας. καὶ ἀνταῖος, ὁ βλάβης αἴτιος· ἀνταία καὶ ἡ Ἑκάτη ἐπιθετικῶς· Διογένης ἱκέσιος. Ἄντα σέθεν γὰρ Ξάνθον δινήεντα: — καὶ τοῦ γὰρ ἄξιον ἀνταγωνιστὴν ἡγούμεθα τὸν Ξάνθον. σημαίνει τὸ ἐξ ἐναντίας. καὶ ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ὠκέα γίνεται ὦκα, κρατέα κράτα, καὶ ὑπερθέσει κάρτα· καὶ σαφέα, σάφα· οὕτως οὖν καὶ ἀντία, οἷον, Ἀντί' Ἀλεξανδρείας· κατὰ συγκοπὴν, ἄντα. ἢ παρὰ τὸ ἀντῶ, ἄντα, ὡς σιγῶ, σίγα· καὶ ἠρεμῶ, ἤρεμα. Ἡρωδιανός. τὸ δὲ ἀντῶ, σημαίνει τὸ ἀπαντῶ καὶ συντυγχάνω.

112 Ἄντεσθαι, ἱκετεύειν, καὶ τὸ ἐξ ἐναντίας ἐλθεῖν.

Ἄντανδρος, πόλις ὑπὸ τὴν Ἴδην παραθαλάσσιος· ὅτι Ἀσκάνιος αἰχμάλωτος ἐγένετο ὑπὸ Πελασγῶν, καὶ ἀντ' αὐτοῦ τὴν πόλιν δέδωκε λύτρα, καὶ ἀπελύθη. ἢ οὖν ἀντὶ ἀνδρὸς δεδομένη, Ἄντανδρος ὠνομάσθη.

Ἀντανάκλασις, ἡ ἀπό τινος ἐπί τι κίνησις· καὶ ἐξ ἐκείνου πάλιν ἐξ οὗ προῆλθεν ὑποστροφή, ὡς ἐπὶ σφαίρας.

* Ἀντεπίῤῥημα, ἐναντίον πρόσφθεγμα· ἐν κωμῳδίαις λέγεται, ὅτε μέρος χοροῦ μέρει ἑτέρῳ ἀποκρίνεται· παρὰ τὸ ἀντὶ, καὶ ἐπὶ, καὶ ῥῆμα.

Ἀντήνωρ] τὸ τη, ἦτα, ὡς τὸ ἀγήνωρ. Ἀντηνορίδης, ὡς Κρονίδης.

Ἀντήνους, τοὺς τῆς δάφνης ὅρπηκας τοὺς πρὸ τῶν θυρῶν ἱσταμένους.

Ἄντηστιν] παρὰ τὸ ἀντῶ, ἀντήσω ἄντησις, καὶ ὑπάντησις· καὶ πλεονασμῷ τοῦ τ, ἄντηστις· Ἡ δὲ κατ' ἄντηστιν θεμένη περικαλλέα δίφρον.

Ἀντῆρεις, σημαίνει τὸ εἰς ὃ ἐπερείδεταί τις καὶ ἐπιστρίζεται. γίνεται δὲ παρὰ τὸ ἐρείδω τὸ ἐπακουμβίζω· ὁ μέλλων, ἐρείσω· καὶ ἐξ αὐτοῦ, ἀντήρεις, κατὰ τροπὴν τοῦ ε εἰς τὸ ἦτα, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ω. οὐχ εὕρηται δὲ ἡ εὐθεῖα ἐν χρήσει· αἱ δὲ ἄλλαι πτώσεις τὴν κλίσιν ὡς ἀπὸ ὀξυτόνου εἰς ις λήγουσαι ἔχουσιν. ὥσπερ γὰρ ἀσπὶς ἀσπίδος, καὶ σανὶς σανίδος, οὕτω καὶ ἀντήρεις ἀντηρίδος, ὡς παρ' Εὐριπίδῃ, Κρημνίσαι αὐτὴν ἐκ μέσης ἀντηρίδος. ἀντήρεις, ἀντιθέτους, ἀντερέσσοντας. Διογένης.

Ἀντιγονίζω] ὅτι οὐκ ἔχει τὸ λεκτὸν τῆς ἀντὶ προθέσεως· ἀπὸ κυρίου γὰρ γίνεται τοῦ Ἀντίγονος. ὥστε καὶ τοῦτο εὐλόγως ἐκλίθη ἔξωθεν, ὡς τὸ καθεύδω καὶ ἐνέπω. τὸ ἐνέπειρεν ἔν τισι τῶν ἀντιγράφων, ἐπενθέσει τοῦ ε, ὡς ἐνεποίουν· ἐν τοῖς πλείστοις δὲ οὐκ ἔχει τὴν τοῦ ε ἐπένθεσιν. ἠμπείρουν γάρ. αἱ μετὰ προθέσεως συντιθέμεναι λέξεις, πρῶτον κλίνονται, καὶ οὕτω συντίθενται, οἷον, ἄγω, συνάγω· ἦγον, συνῆγον· αἱ δὲ μὴ μετὰ προθέσεως συντιθέμεναι λέξεις, πρῶτον συντίθενται, καὶ οὕτω κλίνονται· οἷον, φιλοσοφῶ, ἐφιλοσόφουν. οὕτως ὁ Χοιροβοσκός.

Ἀντερέτης, ὁ ἀντικαθήμενος· καὶ ἀντηρετεῖν, τὸ ἐπὶ ταυτοῦ ζυγοῦ καθεζόμενος ἐρέσσειν.

Ἀντήλιος, ἴσος ἡλίῳ.

Ἀντιτορῶ] ἀντιτορήσας, διατρήσας. παρὰ τὸ ῥῶ, ῥήσω· τρῶ, τρήσω· καὶ ἀντετόρησεν. ἀπὸ δὲ τοῦ τείρω, γίνεται τορῶ· σημαίνει τὸ τρυπῶ.

Ἀντιβολῶ] ἀντιβολῆσαι, ἀπαντῆσαι, μετασχεῖν. μολῶ, μολήσω· μετὰ τῆς ἀντὶ προθέσεως, καὶ τροπῇ τοῦ μ εἰς β, ἀντιβολήσω. Ἰστέον ὅτι τὸ ἀντιβολῶ, ἔξωθεν ἐκλίθη· ἐπειδὴ τούτου τὸ ἁπλοῦν οὐκ ἔστι ῥητόν. τὸ δὲ παρὰ Πινδάρῳ ἀντεβόλησεν, ἔσωθεν ἐκλίθη διὰ τοῦ ε· καὶ τὸ σημαινόμενον ἕτερον, ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ, Τοιοῦτοι δ' εἴπερ μοι ἐείκοσιν ἀντεβόλησαν: — τὸ δὲ παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Ἀμφιαράῳ, διὰ τοῦ ε ἀντεβόλησε, δύο κλίσεις ὑπέστη. ζήτει. σημαίνει δὲ καὶ τὸ συνέτυχε, καὶ ἱκετεύει. Εἰδέναι δεῖ, ὅτι τὰ μετὰ προθέσεως συντιθέμενα ῥήματα, εἰ ἀλλοιοῦνται τῶν σημαινομένων, ἔσωθεν κλίνονται, βάλλω, καταβάλλω, κατέβαλλον· εἰ δὲ τηρεῖται ἐνταῦθα, ἔξωθεν κλίνονται, μύω, καμ- 113
μύω, ἐκάμμυον· εὕδω, καθεύδω, ἐκάθευδον. τὸ δὲ ἤμελλον, ἤθελον, καὶ τὰ ὅμοια, Ἀττικῶς. φιλοῦσι γὰρ μακρὰν ποιεῖν τὴν ἀρχὴν τῶν παρῳχημένων. οὕτω Ζηνόβιος.

Ἀντισηκῶ] οἱ μὲν λέγουσιν ἀπὸ τοῦ ἴσος ἴσου, γίνεται ἰσῶ ἰσώσω, ἰσάκω· καὶ τροπῇ τοῦ μακροῦ εἰς μακρὸν. ἰσηκῶ. ἀντισηκῶ οὖν, τὸ ἀντεξισάζω. οἱ δὲ, παρὰ τὸ σηκῶ τὸ βοηθῶ· σώκειν γὰρ λέγεται τὸ ἰσχύειν· ἐξ οὗ καὶ σῶκος ὁ Ἑρμῆς, ὃ σημαίνει τὸν ἰσχυρὸν, καὶ βοηθόν. ἀπὸ τοῦ σώζω, σῶκος, ὁ σωστικὸς θεός. σῶκος, σωκῶ, καὶ ἀντισηκῶ, τροπῇ· οἷον, — σῶκος ἐριούνιος Ἑρμῆς.

Ἀντιφερίζω] παρὰ τὸ φέρω φερίζω, ὡς θέρω θερίζω, καὶ ἀντιφερίζω· τὸ ἐναντιοῦμαι, ἢ ἐξισοῦμαι. Ἡσίοδος, Ἄφρων δ' ὅς κε θέλοι πρὸς κρείσσονας ἀντιφερίζειν: — καὶ ἀντιφέρεσθαι, τὸ ἐναντιοῦσθαι· οἱ δὲ, ἀντιλέγειν.

Ἀντιλήπτωρ] λήβω, λήψω· ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔλαβον· ὁ μέσος, ἐλαβόμην· καὶ τὸ εὐκτικὸν, λαβοίμην, λάβοιο, λάβοιτο· καὶ μετὰ τῆς ἀντὶ προθέσεως, ἀντιλάβοιτο. λήβω τὸ λαμβάνω, λέλημμαι, λέληπται, λήπτωρ, καὶ ἀντιλήπτωρ. τὰ παρὰ τὸ λήβω γινόμενα ὀνόματα, διὰ τοῦ η γράφονται· οἷον πρόσληψις, σύλληψις, ἀνάληψις. καὶ ἄλλως· διότι ἀνεφάνη τὸ ἄλφα, ἐν τῷ δευτέρῳ ἀορίστῳ.

Ἀντίος] παρὰ τὸ ἄντω ῥῆμα βαρύτονον, γίνεται ἀντῶ περισπώμενον· ἀφ' οὗ, ἄντην ἐπίῤῥημα, καὶ ἀντίος· ὅθεν καὶ διὰ τοῦ ι γράφεται. τὰ παρὰ ἐπιῤῥημάτων γινόμενα διὰ τοῦ ιος, προπαροξύνεται, καὶ διὰ τοῦ ι γράφεται· οἷον, ἶφι, ἴφιος· πρωΐ, πρώϊος. οὕτω καὶ ἄντην ἀντίος, ὁ ἐξ ἐναντίας. κατὰ τόνον μόνον ἥμαρτε, καὶ οὐ κατὰ γραφήν· — οὐδέ τις ἔτλη Μεῖναι ἐπερχόμενον, ἀλλ' ἀντίοι ἔσταν ἅπαντες: — καὶ μετὰ τῆς ἐν προθέσεως, ἐναντίος. κανών ἐστιν ὁ λέγων, ὅτι τὰ εἰς ος ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, πρὸ μιᾶς τὸν τόνον ἔχοντα, ἐν τῇ συνθέσει ἀναπέμπει τὸν τόνον· οἷον, ποικίλος, παμποίκιλος· ἀγκύλος, μεσάγκυλος· Ἀθηναῖος, Φιλαθήναιος· πλησίος, παραπλήσιος· αἰόλος, παναίολος· τὸ γὰρ κορυθαιόλος, οὐκ ἔχει ἐγκείμενον τὸ αἰόλος, ἀλλὰ τὸ αἰόλλω ῥῆμα, τὸ κινῶ· χωρὶς εἰ μὴ σύνθετον ὑπάρχει ἕνεκα ἐνεργείας, παροξύνεται, διὰ τὸ βουκόλος, ἱπποβουκόλος. τοῦτο γὰρ ἕνεκα ἐνεργείας, τὸν αὐτὸν τόνον ἐφύλαξεν ἐν τῇ συνθέσει, ὁ τοὺς ἵππους βόσκων. τὸ δὲ ἐναντίος, παρέλκουσαν ἔχει τὴν ἐν πρόθεσιν· τὸ γὰρ ἀντίος καὶ ἐναντίος, τὸ αὐτὸ σημαίνει· καὶ τούτου χάριν, τοῦ ἁπλοῦ τὸν τόνον ἐφύλαξεν, ὡς σχεδὸν μὴ γενομένης συνθέσεως.

Ἀντιόωσα] παρὰ τῆς ἀντὶ προθέσεως, γίνεται ἀντίος· καὶ ἐκ τούτου ἀντιῶ ἀντιᾷς, τὸ ὑπαντῶ, δευτέρας συζυγίας· [illegible] ἀντιῶσα, ὡς βοῶσα· καὶ ποιητικῷ πλεονασμῷ τοῦ ο, ὡς βοόωσα, γελόωσα. τὸ τηλεθάωσα δὲ καὶ τὸ μαιμώωσα μόνον διὰ τοῦ ω μεγάλου. ἔστι δὲ ὁμώνυμος ἡ λέξις. ὅτε γὰρ δηλοῖ τὸ ἀντιλαμβάνων, αἰτιατικῇ συντάσσεται· ὡς τὸ, — ἐμὸν λέχος ἀντιόωσα: — συγκυροῦσα. ὅτε δὲ τὸ μετέχων, τυγχάνων, ὑπαντῶν, γενικῇ συντάσσεται, Ἀντιόων ταύρων τε καὶ ἀρνειῶν ἑκατόμβης: — πλεονασμῷ τοῦ ο, — βοόωντά τ' ἐθείρας: — καὶ, — ὁρόων ἐπὶ οἴνοπα πόντον.

Ἀντίβιος, ὁ ἐναντιούμενος τῇ βίᾳ. ὅ ἐστι τῇ δυνάμει·
114 καὶ ἀντιβίοισι, τοῖς ἐναντίοις καὶ στασιαστικοῖς.

Ἀντίπηξ, ἡ κιβωτός· παρὰ τῆς ἀντὶ προθέσεως, καὶ τοῦ πήσσω.

Ἀντίβιον, ἐπίῤῥημα τοπικὸν, τῆς ἀντὶ προθέσεως τὴν ἐναντίαν σχέσιν δηλούσης.

Ἀντίασεν, ἱκέτευσεν, ἀπήντησεν· καὶ ἀντιᾶσαι, συναντῆσαι, καὶ ἐλθεῖν, μετασχεῖν· παρ' Ὁμήρῳ, τὸ ἐπι[illegible] καὶ [illegible] συντυχεῖν, καὶ [illegible]σθαι.

Ἀντίπαλον, ἐναντίον, καὶ ἰσόπαλον, καὶ ἰσόστροφον.

Ἀντιπαγὲς, ἐναντίως συνεστηκός.

Ἀντιτελαργεῖν, ἀντιστρέφειν.

Ἀντίστομος [παρὰ τὸ τακτὸς] τάξις, ἐξ ἑκατέρου μέρους [illegible].

Ἀντ[illegible]

Ἀντ[illegible], ἀντιπίπτοντα.

Ἀντλία, ἄγγος ἐν ᾧ τὸ ἐν τῷ πλοίῳ γινόμενον ὕδωρ ἀπαντλοῦσιν εἰς θάλασσαν· καὶ ὁ νῦν καλούμενος καδίσκος.

Ἀντίφαρα, ἡ ζήλη, παρὰ Συρακοσίοις· παρὰ τὸ φέρω, ὃ Δωριεῖς φάρω λέγουσιν, ὡς τέμνω τάμνω, καὶ τρέπω τράπω. φάρω οὖν φάρα, καὶ ἀντιφάρα, ἡ ζήλη, ἡ ἐναντίας φερομένη· οἱ δὲ, παλλακήν· ἄλλοι, μητρυιάν.

Ἀντίξουν, τὸ ἐναντίον· ἢ ἁρμόζον, οἷον ἀντισούμενον, τροπῇ Ἀττικῇ τοῦ σ εἰς ξ. οἱ γὰρ Ἀττικοὶ τὸ σύμβολον ξύμβολον λέγουσι. καὶ ἀντιξοεῖ, ἐναντιοῦται.

Ἄντικρυς, σημαίνει τὸ φανερῶς· ἀντικρὺ δὲ, τὸ ἐξεναντίας. παρὰ τὸ ἀντὶ, καὶ τὸ κάρα, ἀντίκαρα, ἀντικαρὺ, καὶ συγκοπῇ ἀντικρὺ, τὸ κατέναντι· (τοιοῦτον ἐν συγκοπῇ καὶ τὸ κρᾶναι, τὸ ἐπιτελέσαι διὰ τοῦ νεύματος τῆς κεφαλῆς) ὡς ἂν εἴποι τὶς, ἀντικέφαλα. τὸ κρυ, μακρὸν φύσει· τὰ εἰς υ λήγοντα ἐπιῤῥήματα, συστέλλουσι τὸ υ, μεταξὺ, μεσηγύ· χωρὶς τοῦ ἀντικρύ. καὶ ὤφειλεν εἶναι ἄντικρυ· ἀλλὰ τὰ εἰς σ λήγοντα ἐπιῤῥήματα, εἰ μὲν φυλάττει τὸ αὐτὸ σημαινόμενον, καὶ τὸν αὐτὸν τόνον φυλάττει· οἷον, οὕτως, οὕτω· μέχρις, μέχρι· ἐπεὶ οὖν τοῦτο οὐκ ἐφύλαξε τὸ αὐτὸ σημαινόμενον τῷ ἄντικρυς, οὔτε τὸν τόνον ἐδέξατο.

Ἄντυξ, λέγεται ἡ ἀνωτάτη περικεφαλαία τοῦ ἁρματίου δίφρου, παρὰ τὸ ἄνω τετύχθαι: ἡ δὲ εἰς τὸ κάτω τετυγμένη, λέγεται κατάτυξ. λέγεται δὲ καὶ ἡ τῆς ἀσπίδος περιφέρεια, ἄντυξ. ἀμφότερα δὲ γίνονται, παρὰ τὸ τεύχω, τεύξω, τεὺξ, καὶ τὺξ, καὶ ἐν συνθέσει ἄντυξ: — ἐξ ἄντυγος ἡνία τείνας — οἱονεὶ, ἐξάψας τὰς ἡνίας τῆς τοῦ ἅρματος περιφερείας.

Ἀντίστοιχον, τὸ ἴσον· Σκιᾶς γὰρ ἀντίστοιχον φανὴν ἔχεις: — τουτέστιν ἴσον σκιᾶς. ἀντιστοιχεῖν, μετὰ στοίχου ἑστάναι. στείχω, στοῖχος, καὶ ἀντίστοιχον. τὸ στοι, δίφθογγον. διατί; ὅσα ῥήματα ἐν κινήσεσιν εὑρίσκονται — καὶ στὶξ στιχὸς, στιχῶ, δευτέρας συζυγίας. σημαίνει ἰσόστοιχον καὶ συγγενῆ.

Ἀντλῶ· παρὰ τὸ ἄντλον· τοῦτο ἐκ τοῦ ἀντλᾶν καὶ καρτερεῖν ἐκεῖσε τὸ ὕδωρ, τὸ διὰ τῶν ἐσφιγμένων τόπων εἰσερχόμενον.

Ἀντρὰν, πόλις· παρὰ τὸ ἀντρώδεις ἔχειν τόπους, αὐτόθεν κοπτομένου λίθου ἐπιτηδείου εἰς τοὺς ἀλῶντας ὄνους, ὅ ἐστι μύλους.

Ἄντρον, τὸ σπήλαιον· Ἐγγύθι δ' αὐτῆς Ἄντρον ἐπήρατον 115
ἠεροειδές: — ἀνάτορόν τι ὄν· παρὰ τὸ ἄνω τετρῆσθαι, ἤγουν τετρυπῆσθαι· τὸ ἀνατετρημένον· ἢ παρὰ τὰ ἄνθη, ἄνθηρον, καὶ ἄνθρον, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἄντρον. εἶναι γὰρ λειμωνίδων νυμφῶν ἐνδιαίτημα. ἢ παρὰ τὸ ἀντῶ τὸ ἱκετεύω, ἄντομαι, (καὶ, ἀντομένην Ἥρην) ἄντορον, καὶ ἄντρον· διότι τοὺς θεοὺς ἐν αὐτῷ ἱκέτευον, ἱερὰ τὰ σπήλαια ἡγούμενοι.

* Ἀντῳδὴ, λόγος μεμελισμένος ἐν ταῖς κωμῳδίαις, ὅτε μέρος χοροῦ τῷ ἑτέρῳ μέρει ἀποκρίνεται· παρὰ τὸ ἀντὶ, καὶ τὸ ᾄδειν.

Ἀνύω] παρὰ τὸ ἄνω τὸ πράττω γίνεται· οἷον, — μάλα νὺξ ἄνεται: — καὶ, Οὐκ ἀνύω φθονέουσα: — ἀντὶ τοῦ, οὐδὲν ὠφελῶ πράττουσα. Ἰστέον ὅτι τὸ ἀνύτω καὶ ἀρύτω, ἀπὸ τοῦ ἀνύω καὶ ἀρύω γέγονε κατὰ πλεονασμὸν τοῦ τ· τὸ μὲν ἀνύω, ἀεὶ ἐν συστολῇ· τὸ δὲ ἄνω, διφορεῖται κατὰ τὸν χρόνον.

Ἀνύποιστος, ἀνυποφόρητος, ἀνυπομόνητος. ἀπὸ τοῦ οἴω τὸ φέρω, γίνεται οἰστός· καὶ μετὰ τῆς ὑπὸ προθέσεως, ὕποιστος· καὶ κατὰ στέρησιν τοῦ α. πλεονασμῷ τοῦ ν, ἀνύποιστος.

Ἀνώγεον, ἐκ τοῦ ἄνω καὶ τοῦ γαῖα, τὸ ἄνω τῆς γῆς ὄν· ἀνώγαιον δέ.

Ἀνωγῶ] Λαοὺς δ' Ἀτρείδης ἀπολυομένους ἄνωγεν: — ἐκέλευεν. ἔστι τὸ θέμα ἀνωγῶ, πρώτης συζυγίας τῶν περισπωμένων. γέγονεν ἀνωγή· τοῦτο παρὰ τὸ ἄνω τὸ ἐγκελευσματικὸν ἐπίῤῥημα. ἢ παρὰ τὸ ἄγω, ἀγῶ, ἀγή, καὶ ἀνωγὴ, ἡ ἐγκέλευσις, δι' ἧς ἄγομέν τι καὶ φέρομεν. ὁ παρατατικὸς, ἠνώγουν· τὸ τρίτον, ἠνώγει· Δεῖξαι δ' ἠνώγει ᾧ πένθει: — ὁ μέλλων, ἀνωγήσω· ὁ ἀόριστος, ἠνώγησα· ὁ δεύτερος, ἤνωγε, καὶ κατὰ συστολὴν, ἄνωγεν. ἢ ἐκ τοῦ ἀνάγω, ἢ ἐκ τοῦ ἀνάξω μέλλοντος· ὁ μέσος παρακείμενος, ἀνῆγα· καὶ ὥςπερ ἐκ τοῦ πέπληγα μέσου παρακειμένου ἐγένετο ῥῆμα πεπλήγω, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ἀνῆγα μέσου παρακειμένου, γίνεται ῥῆμα ἀνώγω, τροπῇ τοῦ μακροῦ εἰς μακρὸν τοῦ ἀνήγω· Πληθὺν δὲ ποτὶ νῆας ἀνώξομεν ἀπονέεσθαι.

Ἄνωχθι] ἀνωγῶ, ἀνώγημι· τὸ προστακτικὸν, ἀνώγηθι· τροπῇ τοῦ γ εἰς χ, καὶ συγκοπῇ, ἄνωχθι.

Ἀνωΐστον, τὸ ἀπροσδόκητον καὶ ἀνυπονόητον· παρὰ τὸ οἴω, τὸ ὑπονοῶ· ὅπερ ἐν διαιρέσει γίνεται οΐω. ἐκ τούτου οἰστὸς, καὶ ἀνωΐστος κατ' ἔκτασιν τοῦ ο εἰς ω. καὶ πάλιν οἰστί· καὶ ἐκτάσει τοῦ ο εἰς ω, ἀνωϊστί, σύνθετον: καὶ, — ὁ δ' ὅμιλον ἀνωΐστως ἀφίκανεν. Ἀπολλώνιος:

Ἄξονες, ξύλα ἦν τετράγωνα, ἀπὸ τοῦ ἐδάφους μέχρι τοῦ ὀρόφου διήκοντα, καὶ διά τινος περόνης στρεφόμενα· ἐφ' ὧν οἱ Σόλωνος νόμοι ἀπεγράφοντο· τοῖς τῶν ἁμαξῶν ἄξοσιν ὁμοίως κώδιξι στρεφόμενοι· λέγονται δὲ καὶ ἐν τοῖς μαθήμασιν ἄξονες, περὶ οὓς νοοῦνται τὰ σχήματα, οἷον σφαῖραι, καὶ κύλινδροί τε καὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ στρέφονται καὶ συνίστανται.

Ἄορνος, λίμνη περὶ Τυρσηνίαν. Φασὶ δὲ καὶ ἐν κώμῃ τῆς Χαλκίδος λίμνην εἶναι ἄορνον λεγομένην· ἐν ᾗ παραπεφυκότων πολλῶν δένδρων, μηδὲν τῶν ἀποπιπτόντων φύλλων ἐμπίπτειν εἰς αὐτήν. εἶναι δὲ καὶ νεκυομαντεῖον.

16 Ἄξιος] ἀπὸ τοῦ ἄγω, ἄξω. ἄξιος· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν σταθμῶν τῶν ἴσην ῥοπὴν ἐχόντων.

Ἄξυλος, ὄνομα κύριον· ἀπὸ τοῦ ἄγω, ἄξω. τὰ διὰ τοῦ υλος τρισύλλαβα, ποικίλα περὶ τὴν τάσιν εὑρίσκονται, καμπύλος, δάκτυλος, δέρκυλος, κρώβυλος.

Ἄξων] ἄξων καλεῖται τὸ διῆκον διὰ τῶν τροχῶν ξύλον· παρὰ τὸ ἄγω.

Ἀξιόχρεων] τοῦ ἀξιόχρεως καὶ ἀνάπλεως καὶ ἀγήρως, τὰ οὐδέτερα διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται. δεῖ γινώσκειν, ὅτι πᾶν οὐδέτερον εἰς ν λῆγον ἀπαθὲς, βραχυκαταληκτεῖν θέλει, ξύλον, πτερὸν, λουτρόν· χωρὶς τοῦ πᾶν, καὶ τῶν παρὰ τὸ πούς· οἷον, δίπους, τρίπους. πρόςκειται ἀπαθές· διὰ τὸ ποιοῦν, καὶ χρυσοῦν, καὶ ὀστοῦν, καὶ χαλκοῦν· ταῦτα γὰρ ἀπὸ κράσεως γέγονε. καὶ τὸ διπλοῦν ἀπὸ τοῦ διπλόον· καὶ τὸ εὐγήρων, ἀπὸ τοῦ εὐγήραον· τὸ καρχαρόδουν καὶ τιμῆειν, ἀπὸ τοῦ καρχαρόδον καὶ τιμῆεν γέγονε· τὸ μὲν, πλεονασμῷ τοῦ ι· τὸ δὲ, τοῦ ο. τὸ ἀνάπλεων καὶ ἀξιόχρεων, τῇ Ἀττικῇ ἐκτάσει ἔπαθον, ἀπὸ τοῦ ἀξιόχρεον καὶ ἀνάπλεον τῶν διὰ τοῦ ο. οὕτως ὁ Χοιροβοσκὸς εἰς τὸν τέταρτον κανόνα τῶν οὐδετέρων.

Ἀξιεπηγητότατον, ἀξιολογώτατον· ὄνομα ἐπίθετον.

Ἀοιδός, καὶ ἀοίδιμος. παρὰ τὸ ἀείδω, ἀοιδός, τὸ ἀείδω, κατὰ συναλοιφὴν γέγονεν ᾄδω· ὁμοίως τὸ ἀοιδός, ᾠδός· καὶ τὸ ἀοιδή, ᾠδή. ἀπὸ τοῦ ἀοιδὸς, ἀοιδῶ ῥῆμα παρῆκται. εἶτα ὡς κνήθω κνηθιῶ, μείδω μειδιῶ, οὕτως ἀοιδῶ ἀοιδιῶ. καὶ κατὰ παραγωγὴν ἀοίδιμος. ἢ παρὰ τὴν ἀοιδὴν, ἀοίδιμος, ὡς τροφὴ, τρόφιμος· τουτέστιν ὁ ἀεὶ ἐν ᾠδαῖς ὀνομαζόμενος. ἢ μνημονευόμενος, ἤγουν διαβόητος καὶ θαυμάσιος· ὡς τὸ, — ὀπίσσω Ἀνθρώποισι πελώμεθ' ἀοίδιμοι ἐσσομένοισιν.

Ἄοπον, ἄφωνον, ἢ ἀόρατον. καὶ ἄοπος.

Ἄορ] παρὰ τὸ ἀείρω, ἄορ, τὸ ξίφος, ὅπλον, δόρυ.

Ἀορτὴρ, καὶ ἀοτὴρ, τὸ ἀπηωρημένον· ἢ παρὰ τὸ αἴρω, ἀρτὴρ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο, ἀορτήρ. ἢ ὁ ἱμὰς δι' οὗ τὸ ξίφος κρέμαται· — αὐτὰρ περὶ κουλεὸν ἦεν Ἀργύρεον χρυσέοισιν ἀορτήρεσσιν ἀρηρός.

Ἀοσσητὴρ] παρὰ τὸ ὄσσον, ὀσσοτὴρ, καὶ ἀοσσητὴρ, ὁ βοηθός, ὁ ἄνευ ὄσσης καὶ κληδόνος βοηθῶν αὐτομάτως. ἔθος γὰρ τοῖς παλαιοῖς τοῦτο, πυνθανομένοις μαντείας βοηθεῖν.

Ἄοζος, ὁ ὑπηρέτης· καὶ ἀοζήσω, διακονήσω, ὑπουργήσω.

Ἀολλέες, σημαίνει τὸ συνηθροισμένοι. γίνεται δὲ παρὰ τὸ ὁμοῦ εἰλεῖσθαι, τοῦ α τὸ ὁμοῦ σημαίνοντος. ἀπὸ γὰρ τοῦ ἔλλω ῥήματος τοῦ σημαίνοντος τὸ συστρέφω, ἢ εἰλῶ, γίνεται ῥηματικὸν ὄνομα ἐλλής· καὶ μετὰ τοῦ α ἐπιτατικοῦ ἢ ὁμοῦ, ἀελλής: καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς ο, ἀολλής· καὶ ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν, ἀολλέες. ἐκ δὲ τοῦ ἀολλὴς γίνεται ῥῆμα ἀολλίζω, τὸ συναθροίζω· ἐξ οὗ τὸ, — ἀολλίσσασα γεραιάς.

Ἄωρτο] Ἢ οἱ πὰρ ξίφεος μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄωρτο: — ὁ μὲν Ἡρωδιανὸς, λέγει ὅτι σημαίνει τὸ ἥρμοστο, τουτέστι παρὰ τοῦ ξίφους. ἐκ τοῦ ἄρω τὸ ἁρμόζω, ὁ μέλλων Αἰολικῶς, ἄρσω· ὁ παρακείμενος, ἦρκα· ὁ παθητικὸς, ἦρμαι· ὁ ὑπερσυντέλικος, ἤρμην, ἦρσο, ἦρτο· Ἰωνικῶς κατὰ συστολὴν, ἄρτο· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ω, ἄωρτο, ὥςπερ εἶθα εἴωθα. τινὲς δὲ λέγουσι τὸ ἐκρέματο. καὶ γίνεται ἐκ τοῦ αἴρω, τὸ κουφίζω καὶ κρεμῶ· 117
ὁ μέλλων, ἀρῶ, καὶ Αἰολικῶς, ἄρσω· ἦρκα· ἤρμην. ἦρτο· καὶ τροπῇ τοῦ μακροῦ εἰς μακρὸν, ὦρτο· καὶ πλεονασμῷ τοῦ α ποιητικῶς, ἄωρτο.

Ἄωρες, αἱ γυναῖκες· παρὰ τὸ ὁμοῦ ἀρηρέναι καὶ συνηρμόσθαι τῷ ἀνδρί. γίνεται ὄαρος· ἡ εὐθεῖα, ὄαροι· κατὰ μεταπλασμὸν, ὄαρες· καὶ καθ' ὑπέρθεσιν καὶ ἔκτασιν, ἄωρες.

Ἄωροι] Τῆς ἤτοι πόδες εἰσὶ δυώδεκα πάντες ἄωροι, Ὀδυσσείας μ', λεπτοὶ καὶ ἀσθενεῖς· ἢ δυςφύλακτοι, διὰ τὴν δεινότητα· ἢ ὠμοὶ καὶ ἄγριοι, ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀώρων καὶ μὴ πεπείρων καρπῶν· ἢ οὐδεμιᾶς φροντίδος ἄξιοι· ἢ δυσόρμητοι· οὐ γὰρ χρᾶται αὐτοῖς εἰς πορείαν. ὦρος, καὶ ἄωρος, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ α μηδὲν πλέον σημαίνοντος. ὦρος γὰρ ὁ ὕπνος. Καλλίμαχος, Πολλάκι καὶ κανθῶν ἤλασα ὦρον ἄπο: — καὶ Σαπφώ, Ὀφθαλμοῖς δὲ μέλας χύτ' ἄωρος: — ἢ ἄωρον τὸν ὕπνον, τὸν μηδενὸς φροντίζοντα. ὤρα γὰρ ἡ φροντίς· ἔνθα καὶ ὀλίγωρος. ἢ τὸν ἀώριον γινόμενον τῆς νυκτός. οἱ δὲ, τὸν ἀφύλακτον. ὤρα γὰρ ἡ φυλακή· ἔνθεν καὶ παρὰ Ἀττικοῖς οἱ ὦροι. Καλλίμαχος δὲ κατὰ μετάληψιν τοὺς ἀγρίους· ἄωρον γὰρ τὸν ὠμόν· τὸ δὲ ὠμὸν, ἄγριον· ὅθεν καὶ τοὺς ὠμοὺς τῶν καρπῶν, ἀώρους φασίν· οἱ δὲ, τὸν μέγαν, τὸν μὴ ὅρον ἔχοντα· ἢ τοὺς ἄγαν ὀρούοντας. οὕτως Ἐπαφρόδιτος ἐν ὑπομνήματι τῆς μ' Ὀδυσσείας. ἔνιοι δὲ ἀπέδοσαν ἄμωροι, ἀντὶ τοῦ ἰχθυοφόροι, ἰχθῦς φέροντες· καὶ ἀμωρεῖουσιν, ἰχθυοφοροῦσιν.

Ἀωρία] ἔστιν ὤρα, ὃ σημαίνει τὸ φῶς· καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἄωρος· καὶ τὸ θηλυκὸν, ἀωρία, ἤγουν σκότος. τοῦτο δὲ παρὰ τὸ ὁρῶ, τὸ βλέπω· ὁ μέσος παρακείμενος, ὦρα· καὶ μετάγεται εἰς ὄνομα.

Ἀωροτέρα, πρεσβυτέρα.

Ἀῷος, ποταμὸς τῆς Κύπρου. Ἀῷ γὰρ ὁ Ἄδωνις ὠνομάζετο· καὶ ἀπ' αὐτοῦ οἱ Κύπρου βασιλεύσαντες. Ζωΐλος δὲ ὁ Κεδρασεὺς καὶ αὐτὸν ἀπὸ τῆς ἑαυτοῦ μητρὸς κλη-

θῆναι. τὴν γὰρ Θείαντος μητέρα οὐ Σμύρναν, ἀλλ' Ἀῶαν καλοῦσι. Φιλέας δὲ πρῶτον βασιλέα Ἀῷον, Ἠοῦς ὄντα καὶ Κεφάλου· ἀφ' οὗ καὶ ὄρος τι ὠνομάσθη Ἀῷον· ἐξ οὗ β' ποταμῶν φερομένων, Σεράχου τε καὶ Πλιέας, τὸν ἕνα τούτων ὁ Παρθένιος Ἀῷον κέκληκε. ἢ διὰ τὸ πρὸς τὴν ἠῶ τετραμμένην ἔχειν τὴν ῥύσιν, καθὰ φησὶν ὁ Παρθένιος· Καρυκίων σεύμενος ἐξ ὀρέων. ἀνατολικῶν ὄντων. δύναται δὲ οὕτω καλεῖσθαι, καθ' ὃ ἡ Κιλικία Ἀῷα πάλαι ὠνομάζετο.

Ἄωτον] — λίνοιό τε λεπτὸν ἄωτον: — περιφραστικῶς, λινοῦν περιβόλαιον. ἄωτον, σημαίνει τὸ ἄνθος· καὶ, — οἰὸς ἀώτῳ: — καὶ, — τί πάννυχον ὕπνον ἀωτεῖς; ἀντὶ τοῦ ἀπανθίζῃ τὸν ὕπνον· ἐκ δὲ τούτου, καθεύδεις. καὶ ἀωτεῖτε, ῥῆμα προστακτικὸν, ἀντὶ τοῦ ἀπανθίζεσθε τὸ κάλλιστον τοῦ ὕπνου. ἀπὸ τοῦ ἄω, τὸ πνέω. ἢ ἀπὸ τοῦ ἄσατε· οἷον καθεύδετε ὕπνον. λέγεται δὲ καὶ τὸ ἀνώτατον, καὶ ἀκρωτήριον, καὶ ὕψος· καὶ κατὰ μετάληψιν. σημαίνει τὸν ἀνθοῦντα καρπὸν, ἀπὸ τοῦ ἄκρου σπουδαῖον. καὶ ἀρσενικῶς, ἄωτος.

Ἁπαλός, παρὰ τὸ ἁφή· ὁ τῇ ἁφῇ εἴκων, ἁφαλός τις ὤν. ἐκ τοῦ ἁφὴ, ἁφαλὸν, καὶ ἁπαλὸν, οἱονεὶ τὸ εὐαφὲς καὶ τρυφερόν.

118 Ἀπάλαμνος, δειλὸς, ἀσθενὴς, ἄχειρος, ἄτεχνος. ὁ μὴ δυνάμενος παλαμήσασθαι, ὅ ἐστι τεχνάσασθαι ἢ ἐργάσασθαι.

Ἀπαλθήσεσθε, ἰαθήσεσθε. ἀλθέω ἀλθῶ, ἀλθήσω, ἀλθήσομαι, ἀλθήσῃ, ἀλθήσεσθε, καὶ ἀπαλθήσεσθε. τοῦτο παρὰ τὸ ἄλδω, τὸ αὐξάνω.

Ἀπαγορεύω] ἡ ἀπὸ πρόθεσις ἐνταῦθα δηλοῖ τὸ χωρίζεσθαι. ὁ γὰρ ἀπαγορεύων, ἐκτὸς γίνεται τοῦ λέγειν.

Ἀπαμείρεται, ἀποκεχώρισται. ἐκ τοῦ μείρω τὸ μερίζω, καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἀμείρω, καὶ ἀπαμείρω.

Ἀπάμεια, πόλις Βιθυνίας, πρότερον Μυρλέα καλουμένη· ἣν λαβὼν δῶρα παρὰ Φιλίππου τοῦ Δημητρίου ὁ Ζηίλας, μετωνόμασεν Ἀπάμειαν, ἀπὸ τῆς ἑαυτοῦ γυναικὸς Ἀπάμας. Ἕρμιππος ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν παιδείᾳ λαμψάντων λόγῳ. οὕτως Ὦρος.

* Ἁπάντολμος, ὁ πάντα τολμῶν.

Ἀπάνευθεν, ἐπίρρημα τοπικόν· ἐκ τῆς ἀνὰ προθέσεως, ἄνα, ἄνευ, ἄνευθεν, καὶ ἀπάνευθεν, τὸ ἄποθεν, καὶ χωρίς· καὶ ἄτερθεν, καὶ ἀπάτερθεν, τὸ αὐτό.

Ἀπαρκτίαις [Ἀπαρκτίαις] [illegible] — ταῖς ἀπὸ τῆς ἄρκτου πνεούσαις. Λυκόφρων.

Ἀπάργματα, λέγεται τὰ ὑπὸ τῶν τραγῳδῶν λεγόμενα μασχαλίσματα. ταῦτα δέ ἐστι τὰ τοῦ φονευθέντος ἀκρωτηριάσματα. ἦν γὰρ τι νομικὸν, τοῖς δολοφονήσασιν ἀφοσιῶσαι τὸν φόνον, διὰ τοῦ δολοφονηθέντος ἀκρωτηριασμοῦ. τὰ δὲ ἀκρωτήρια εἴροντες καὶ συῤῥάπτοντες διὰ τῶν τοῦ νεκροῦ μασχαλῶν καὶ τοῦ τραχήλου, παρετίθεντο τῷ νεκρῷ, καθά φησι Σοφοκλῆς· Ὑφ' ἧς θανὼν ἄτιμος ὥστε δυσμενὴς Ἐμασχαλίσθης: — ζήτει εἰς τὸ μ. ὅτι δὲ καὶ ἐγεύοντο τοῦ αἵματος καὶ ἀπέπτυον, Αἰσχύλος μαρτυρεῖ· καὶ Ἀπολλώνιος ὁ τὰ Ἀργοναυτικά, Ἥρως δ' Αἰσονίδης ἐξάργματα τάμνε θανόντος, Τρὶς δ' ἀπέλειξε φόνου (ἐκ τοῦ λείχω, τὸ ἀπεγεύσατο) τρὶς δ' ἐξ ἄγος ἔπτυσ' ὀδόντων, Ἣ θέμις αὐθέντῃσι δολοκτασίας ἱλάεσθαι: — ἢ ἀπάργματα, αἱ μεγάλαι ἀπαρχαὶ τῶν θυσιῶν τῶν τελείων. παρὰ τὸ ἄρχω ἀπάρχω, ἄργμα καὶ ἄπαργμα, ὡς Ὅμηρος, Ἄργματα θῦσε θεοῖς [illegible].

Ἀπαρτία, ὁ κατὰ τὸν οἶκον κόσμος, τὰ λεγόμενα ἔπιπλα. λέγεται δὲ ἀπάρτη, ἀπαρτῶ· παράγωγον, ἀπαρτίζω, τὸ ἀρτίως (ὅ ἐστιν εὐαρμόστως) συμπληρῶ. καὶ ἀπαρτία, ἀπαρτηλογία, ἡ ἀπηρτισμένη. ἀπάρτια, τὰ ἔπιπλα.

Ἄπαστος] παρὰ τὸ πῶ τὸ ἐσθίω, καὶ πόα ἡ βοτάνη, καὶ πηγὸς, καὶ φηγός· ἡ πρώτη γὰρ τροφὴ ἀπὸ δρυῶν. πῶ οὖν, παράγωγον πατῶ, ὡς μῶ τὸ ζητῶ, ματῶ· ὅθεν καὶ μαστός. πέπασμαι, πέπασαι, πέπασται, παστός, ὁ βεβρωκώς· καὶ ἄπαστος, ὁ ἄγευστος· — ὁ δ' ἄκμηνος καὶ ἄπαστος: — ἄσιτος, νῆστις. καὶ ἀπαστία, ἡ νηστεία. λέγεται δὲ καὶ ἀπαστύς.

Ἀπάτη] ἐκ τοῦ ἀπαφῶ, ἀπάτη, καὶ ἀπατῶ. ἢ ἀάτη, καὶ πλεονασμῷ τοῦ π, ἀπάτη· καὶ ἀπατηλὸς, ἐκ τοῦ ἀπατῶ ἀπατήσω.

Ἀπατούρια] Ἀπατήνωρ, οὐχ ὁ Διόνυσος, ἀλλ' ὁ Ζεύς. καὶ ἀπατουρία, ἑορτὴ ἐπιτελουμένη τῷ Διονύσῳ τῷ πυανεψιῶνι μηνί· ἢ ἐπειδὴ ἐν ταύτῃ τῇ ἑορτῇ τοὺς γεννωμένους ἐν τῷ ἐνιαυτῷ ἐκείνῳ παῖδας τότε ἐνέγραφον ὀμνύντες οἱ πατέρες, ἦ μὴν Ἀθηναίους ἐξ αὐτῶν Ἀθηναίων· ἐδόκουν τε οἱ παῖδες πρὸ τούτου ἀπάτορες ὄντες, 119

τότε πατέρας ἔχειν. ἢ ἀπὸ τῆς ἀπάτης. Ξάνθος, βασιλεὺς ὢν τῶν Βοιωτῶν, προσεκαλέσατο πρὸς μονομαχίαν Θυμοίτην τῶν Ἀθηναίων βασιλέα περὶ τῆς χώρας. καὶ ὁ μὲν Θυμοίτης, ἀνεδειλίασε· Μελάνθιος δὲ, παρόντων Ἀθηναίων, ὑπέστη τὴν μονομαχίαν. καὶ συνιόντων, εὔξατο, εἰ ἀπατήσει τὸν Ξάνθον, θῦσαι τῷ Διονύσῳ· φανῆναι δὲ τὸν Διόνυσον τῷ Ξάνθῳ αἰγίαν ἐνειμένον μέλαιναν· καὶ τὸν Μελάνθιον εἰπεῖν, ὡς Οὐ μόνος, ἀλλὰ δεύτερος εἶ: — ἐπιστραφέντος δὲ ἐκείνου, τὸν μὲν θεὸν ἀφανῆ γενέσθαι, τὸν δὲ Μελάνθιον παῖσαι καὶ ἀποκτεῖναι τὸν Ξάνθον. νικήσαντες οὖν Ἀθηναῖοι, ἀπατήνορα μὲν Δία προσηγόρευσαν· ἀπατούρια δὲ ἑορτὴν τῷ Διονύσῳ.

Ἀπαυλία, ἑορτὴ παρὰ Ἀθηναίοις· ὅτι τότε ἄρχεται ἡ κόρη χωρὶς τοῦ πατρὸς αὐλίζεσθαι, ἢ τότε ἐπαυλίζετο τῷ ἀνδρὶ ἡ γυνή.

Ἀπαυρῶ τὸ ἀφελῶ. ἀπὸ τοῦ αἴρω, αὐρῶ, ὡς κλαίω κλαύσω, καὶ παίω παύσω· ὁ παρατατικὸς, ἀπηύρων, τὸ ἀφειλόμην.

Ἀπαυθαδίζω] ἀπὸ τοῦ αὐθάδης, αὐθαδιάζω, πλεονασμῷ τοῦ α. ἐκ δὲ τῆς αὐτὸς ἀντωνυμίας καὶ τοῦ ἅδω, αὐθάδης, ὁ ἑαυτῷ ἀρέσκων.

Ἀπαφῶ, τὸ ἀπατῶ. ἀφῶ, τὸ καλῶς λέγω· ὡς ἄμορφον λέ . . γυναῖκα καὶ κατὰ σύνθεσιν ἀπαφῶ· ἔνθεν τὸ ἀπαφίσκω, τὸ ἀπατῶ καὶ παραλογίζομαι. ἡ ἀπὸ, τὸ ἄποθεν δηλοῖ. καὶ ἔγκειται τῷ φῶ τὸ φαίνω· ἐξ οὗ καὶ φενακῶ, φενάκη.

Ἀπαιωρῶ] ἐκ τοῦ αἴρω τὸ κουφίζω, πλεονασμῷ τοῦ ω, ἀπαιωρῶ, ἀπαιωρήσω· ὁ ἀόριστος, ἀπῃώρησα· ἡ μετοχὴ, ἀπαιωρήσας, καὶ ἀπαιωρημένος.

Ἄπαισος] Παισὸς, ὡς ὁ ποιητὴς φησίν· Ὅς ῥ' ἐνὶ Παισῷ ναῖε: — ἐν ἑτέροις δὲ, δῆμον Ἀπαίσου. Παισὸς δὲ εἴρηται, παρὰ τὸ τὴν Ἀργὼ προσορμίζουσαν ἐκεῖσε παῖσαι καὶ [illegible]. Παισὸς· καὶ πλεονασμῷ τοῦ α, Ἄπαισος. Ἡρωδιανός. . .

Ἀπ' αἰγλήεντος] αἰγλήεις, παρὰ τὴν αἴγλην. ἀπ' αἰγλήεντος, ἀπὸ τοῦ λαμπροτάτου.

Ἀπέσας] Ἡσίοδος, Κειραμένω τρητοῖο Νεμείης ἠδ' Ἀπέσαντος: — ὄρος τῆς Νεμέας Ἀπέσας, ἀφέσας τις ὤν· ὅθεν ἀφίενται οἱ ἵπποι εἰς τὸν δρόμον τοῦ Νεμείου ἀγῶνος. ἀφέσας, καὶ ἀπέσας. Νέμεια δὲ, πόλις Θεσσαλίας.

Ἄπεσαν, ἀπίβαλον. διατί προπαροξύνεται; πᾶν ῥῆμα εἰς [illegible] σύνθετον, ὅ ἐστιν ὑπὲρ β' συλλαβὰς, προπαροξύνεται· εἰ

μὴ Δωρικὸν εἴη· προπερισπᾶται δὲ, μακρᾶς οὔσης· ὅθεν τὸ μὲν ἄπεσχε, τρίτην ἀπὸ τέλους ἔχει τὴν ὀξεῖαν· τὸ δὲ ἀπῆσχε, οὐκέτι.

Ἀπέχθῃ, ἐχθρὸς γενήσῃ, μισηθῇς, ἀπὸ τοῦ ἀπέχθω. καὶ ἀπεχθήρω, μισήσω. ἐχθρὸς, ἐχθηρός, ἐχθήρω, καὶ ἀπεχθήρω.

Ἀπήχθετο] ἀπὸ τοῦ ἔχθω, ἔχθομαι, ἠχθόμην, ἤχθετο καὶ ἀπήχθετο, ἐμισεῖτο.

Ἀπέφθιθον] ἀπὸ τοῦ φθίθω ἐστὶν ἐνεστῶτος μὴ εἰρημένου ἐν χρήσει ὁ παρατατικὸς, ἔφθιθον, καὶ ἀπέφθιθον.

120 Ἀπέκτονε] κτείνω, κτενῶ· μέσος παρακείμενος, ἔκτονα.

Ἀπεστύπαζον, ἀπεδίωκον. παρὰ τὸ τύπτω, ἀπετύπαζον, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ.

Ἀπεβουκόλησα, ἐν συνηθείᾳ, ἀπεβόσκησα, καὶ ἐπετήρησα.

Ἀπεχθῆσαι] ἀπέχθω, ἀπήχθην· ἐὰν ἀπέχθωμαι, ἐὰν ἀπέχθηται· καὶ ἀποβολῇ τοῦ τ, ἀπεχθῆσαι.

Ἀποβουκολῶ τὸ ἀπατῶ, ἢ τὸ ἀποπλανῶ. ἀπὸ τοῦ βουκόλος, βουκολῶ, καὶ ἀποβουκολῶ.

Ἀπέκτατο] ἐκ τοῦ κτῶ, παράγωγον κτῆμι, ἔκταμαι, ἐκτάμην, ἔκτασο, ἔκτατο, καὶ ἀπέκτατο.

Ἀπεσφακέλισε, προεσπάσθη, ἢ αἰφνιδίως ἀπέθανεν. οἱ δὲ ἰατροὶ, ἀντὶ τοῦ ἐσάπη.

Ἀπήνεικεν] ἐνέγκω· τροπῇ, ἐνείκω, ἤνεικεν, καὶ ἀπήνεικεν.

Ἀπενιαυτισμὸς, φυγὴ ἐπ' ἐνιαυτὸν διὰ φόνον ἀκούσιον· καὶ ὅλως ἀποδημία τοσούτου χρόνου, ἀπαλλαγῆς ἕνεκα μίσους ἢ ἔρωτος.

Ἀπεμόρξατο, τὸ ἀπεπίασεν. ἀπὸ τοῦ ἀμέλγω, ἀμελξάμην, ἀμέλξατο· καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς ο, καὶ τοῦ λ εἰς ρ. ἀπεμόρξατο.

Ἀπεβήσετο] ἔστι τὸ θέμα, βῶ, βῆμι, βήσω· εἶτα μετάγεται εἰς ἐνεστῶτα· ὁ παθητικὸς, βήσομαι· ὁ παρατατικὸς, ἐβησόμην· τὸ τρίτον, ἐβήσετο καὶ ἀπεβήσετο.

Ἀπεσκολυμμένος. ὁ γεγυμνωμένος. σημαίνει κυρίως τὸ ἐκτεταμένος. κόλλυς γὰρ ἡ θρὶξ ἡ ἐπὶ τοῦ ἄκρου, ἣν ἐφύλαττον ἀκούρευτον, θεοῖς ἀνατιθέντες· καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀπογεγυμνωμένου, ἢ τὸ δέρμα ἀφῃρημένου.

Ἀπέλεθρον, ἀμέτρητον καὶ πολλὴν δύναμιν· πέλεθρον γὰρ, μέτρον γῆς μακρὸν, πολυπέλεθρον. Ἰλιάδος ε'.

Ἀπερείσια, ἄπειρα τῷ πλήθει, πολλά. παρὰ τὸ ἄπειρος, ἀπειρέσιος· καὶ οὐδετέρως, ἀπερείσια.

Ἄπελος, τὸ ἕλκος καὶ τραῦμα· παρὰ τὸ μὴ προσπελάζειν τὴν σάρκα, ἀλλὰ διῃρῆσθαι· καὶ γὰρ ἕλκος, παρὰ τὸ διειλκύσθαι τὴν σάρκα ἐκ τῆς τομῆς. ἢ τὸ ἀφελόμενον· ἢ ἀπὸ τῶν Θεσσαλικῶν ἀπέλων, ἅ ἐστι πολυφάρμακα· ἵνα δηλῇ τὸ ἀθεράπευτον.

Ἀπερωπὸν, ἄγριον, καὶ ἀπηνῆ· ἢ σκληρὸν, ἢ δυσπαραίτητον, στυγνὸν, ἀπαράπειστον.

Ἀπερωεὺς, ὁ τῆς ὁρμῆς καὶ προθυμίας κωλυτής· ἐκ τοῦ ἐρωὴ, ἡ ὁρμὴ καὶ προθυμία.

Ἄπειρος] ὁ μὲν ἀμαθὴς, παρὰ τὸ μὴ ἔχειν πεῖραν· ὁ δὲ μέγας, παρὰ τὸ μὴ ἔχειν πέρας, ἄπερος καὶ ἄπειρος. λέγει δὲ Ὧρος, ὅτι σημαίνει χιτῶνα, διέξοδον μὴ ἔχοντα, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Πολυξένῃ, Χιτὼν σ' ἄπειρος ἐνδυτήριος κακῶν: — καὶ παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ὀρέστῃ, Ἢ πόσιν ἀπείρῳ περιβαλοῦσ' ὑφάσματι.

Ἀπειλὴ, ἡ μετὰ ὀργῆς ἐπίπληξις· παρὰ τὸ ἀπείλλειν, ὅ ἐστιν ἀπείργειν, Αἰολικῶς, ἀπέλλειν· ὁ γὰρ ἀπειλῶν, τὸν θέλοντά τι πράττειν, ἀπείργει. ἢ παρὰ τὴν ἀπὸ καὶ τὸ εἰλῶ, ἡ ἀποκλείουσα τῶν δεόντων· ἔστι γὰρ ἀπειλὴ, λόγος συστρέφων τὸ δέον· ἢ λόγος ἀπείργων τῶν ἁμαρτημάτων. ἢ παρὰ τὸ ἄποθεν εἶναι ἐλέους· ἢ εὔχομαι, παρὰ τὰς πέλας τὰς φιάλας, δι' ὧν σπένδοντες εὐχόμεθα. ἢ τὸ ὑπισχνοῦμαι· ἡ γὰρ ἀπειλὴ, ὑπό- 121
σχεσίς ἐστι κακοῦ. σημαίνει δὲ τρία, τὸ καυχῶμαι, ὡς τὸ, Ὥς ποτ' ἀπειλήσει· τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών: — ἐπὶ δὲ εὐχῆς, — οὐδ' ἠπείλησεν ἄνακτι: — ἐπὶ δὲ ὀργῆς, — αἶψα δ' ἀναστὰς, Ἠπείλησε μῦθον.

Ἀπειλητῆρες, καυχησταὶ, ἀπειλεῖν εἰδότες καὶ ἀπαγγέλλεσθαι. τοὺς δὲ τοιούτους, καὶ καυχηματίας λέγουσιν.

Ἀπειλήτην] ἀπειλῶ, ἀπειλήσω, ἠπείλησα, ἠπειλησάτην δυϊκῶς· καὶ συγκοπῇ τῆς σα συλλαβῆς, ἀπειλήτην. ἢ ἀπὸ τοῦ ἀπειλῶ, ἠπείλουν· τὸ δυϊκὸν, ἠπειλεῖτον, ἠπειλείτην· συστολῇ τῆς ἀρχῆς, καὶ τροπῇ τῆς ει διφθόγγου εἰς τὸ η, ἀπειλήτην. Ἡρωδιανός.

Ἀπηλεγέως, ἀποτόμως, σκληρῶς. παρὰ τὸ ἀλέγω τὸ φροντίζω, ἀλεγὴς, καὶ ἀπηλεγὴς, καὶ ἀπηλεγέων, καὶ ἀπηλεγέως κατὰ τροπὴν, ἐπίῤῥημα. ἢ ἀπὸ τοῦ ἁπλοῦς ἀπληγέως· καὶ καθ' ὑπέρθεσιν ἀπηλεγέως, κατὰ ἀντίφρασιν, ὁ μὴ ἁπλοῦς, ἀλλὰ σκληρός.

Ἀπηλοίησεν, ἀπέκοψεν· ἀπὸ τοῦ ἀλοιῶ τὸ τύπτω, ἀλοιήσω.

Ἀπειλημμένοι, συνειλημμένοι, συγκεκλεισμένοι, κεκρατημένοι. ἀπὸ τοῦ λήβω τὸ λαμβάνω, ὁ παθητικὸς παρακείμενος λέλημμαι, εἴλημμαι Ἀττικῶς.

Ἀπήορος, ὁ ἀπηρτισμένος καὶ διεστώς. παρὰ τὸ ἀείρω, ἀπάορος, καὶ ἀπήορος.

Ἀπηνήναντο, ἠρνήσαντο. ἀπὸ τοῦ ἀναίνω, ἀνανῶ, ἤνηνα, ἠνηνάμην ἠνήνατο· τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν, ἠνήναντο.

Ἀπῆμεν] ἔστιν εἴω διὰ τῆς ει διφθόγγου, σημαῖνον τὸ πορεύομαι, ὡς παρὰ Σώφρονι, οἷον, Ἐγκίρνα, ὡς εἴω: — τουτέστι, κέρασον, ἵνα πορευθῶ. τούτου ὁ μέσος παρακείμενος, εἶα· καὶ κατ' ἔκτασιν, ἦα· τὸ πληθυντικὸν, ἤαμεν· καὶ κατὰ συγκοπὴν, ἦμεν, οἷον, προῆμεν· τὸ δεύτερον, ἦτε· καὶ συντίθενται ταῦτα· ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν ἀπῆτε βεβουλευμένοι: — δεῖ γινώσκειν, ὅτι τὸ ἀπῄειν καὶ τὰ ὅμοια, σὺν τῷ ι γράφεται. ἐκ τοῦ εἴω τὸ πορεύομαι, τὸ πληθυντικὸν, εἴωμεν, ὡς συμβουλευτικὸν, καὶ κατ' ἔκτασιν Ἀττικὴν τοῦ ε εἰς η, ἤωμεν. τούτου ὁ μέσος παρακείμενος εἶα, καὶ κατ' ἔκτασιν ἦα· καὶ κατὰ διάλυσιν, Ἤϊα πολλὰ θεοὺς γουνούμενος: — τούτου τοῦ ἦα τρέπει τὸ α εἰς ειν, καὶ ποιεῖ τὸν ὑπερσυντέλικον, ᾔειν· καὶ ἐν συνθέσει ἀπῄειν, καὶ παρῄειν, καὶ ἐξῄειν· τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν, ἀπῄεισαν, καὶ κατὰ συστολὴν ἀπῄεσαν. ἀπὸ δὲ τοῦ ἵημι ἐστὶν ὁ παρατατικὸς, ἵην· καὶ τὸ πληθυντικὸν, ἵεμεν, ἵετε, ἵεσαν, καὶ διίεσαν· σημαίνει δὲ, τὸ διέπεμπον.

Ἀπήμων] παρὰ τὸ πήθω, ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔπαθον· πήσω, πῆμα, ὡς βήσω βῆμα· ἄπημος, καὶ παρωνύμως ἀπήμων, ὁ ἀβλαβὴς, ὡς τὸ ἄναιμος ἀναίμων, Τοὔνεκ' ἀναίμονές εἰσι, καὶ ἀθάνατοι καλέονται.

Ἀπηνὴς] παρὰ τὸ ἠῢς γίνεται ἠὴς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν, ἠνής· καὶ ἀπηνὴς, ὁ σκληρός· ἢ ὁ ἄποθεν τοῦ αἰνεῖσθαι, ὅ ἐστιν ἐπαινεῖσθαι· αἶνος γὰρ ὁ ἔπαινος. ἢ ὁ μὴ ἡνίας ἔχων, τουτέστι σκληρός· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἵππων τῶν δυσηνίων. ἢ αἰνὸς, ὁ δεινὸς καὶ σκληρὸς, αἰνὴς, ἀπηνής.

Ἀπηχὴς] ἡ λέξις Ἀττική· εἴρηται κατὰ ἔνδειαν τοῦ θ,
ἀπηχθής τις ὢν, οὗ ἄν τις ἀπέχοιτο. ἢ ἀπὸ τοῦ ἤχου, 122
ὁ μὴ συνᾴδων· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν μουσικῶν ὀργάνων, ὁ ἄμουσος καὶ ἐχθρός.

Ἀπηρὴς] παρὰ τὴν ἀρὰν τὴν βλάβην, ἀποηρὴς, ὁ ἀβλαβής. ἢ παρὰ τὸ πηρὸν. ἀπηρὴς, ὁ ἀβλαβής. οὐ γάρ ἐστι τῶν διὰ τοῦ ηρης· ἐπεὶ ἐβάρυνεν ἄν, ὡς τὸ κωπή-

ρης, ξιφήρης. καὶ ἀπηρεῖς, ὑγιεῖς, ἄνοσοι· καὶ ἀπηρῶς, τὸ ἀβλαβῶς, ὡς ἀπηχῶς τὸ σκληρῶς. Ἀπολλώνιος, Καί σε θεοὶ σὺν ἀπηρέσιν αὖθις ἑταίροις.

Ἀπίᾳ] Ἐξ ἀπίης γαίης:— ἀπὸ τῆς Πελοποννήσου. τὸ γὰρ παλαιὸν ἐκαλεῖτο Αἰγιάλεια, ἀπὸ Αἰγιαλέως τοῦ υἱοῦ Ἰνάχου τοῦ ἐν Ἄργει ποταμοῦ, καὶ Μελείης τῆς Ὠκεανοῦ· ὕστερον δὲ πάλιν, Ἀπία ἐκλήθη, ἀπὸ Ἄπιδος τοῦ Φορωνέως παιδός. ἢ παρὰ τὸ ἄπιδα, ὃ σημαίνει τὴν ἀπιδέαν, ἢ ἐν καταξήροις τόποις ὑπάρχουσα· ἐκ τοῦ πίω γὰρ γίνεται, ὃ σημαίνει τὸ πίνω, ἀποβολῇ τοῦ ν. ἐκ τούτου οὖν γίνεται ἄπιος, καὶ τὸ θηλυκὸν ἀπία, ἡ ἐν πολλοῖς ἔτεσι διψήσασα, ὡς Ὅμηρος — πολυδίψιον Ἄργος φησίν. ἡ γὰρ πόλις, ἐστὶν ἡ Ἑλλάς· ἡ δὲ χώρα, Ἀπία. ἢ ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ πρῶτον πεφυτεῦσθαι ἀπίους, τὰς ὄγχνας τὰς ἀπιδίας. Ἄργος δὲ, ἀπὸ Ἄργου τοῦ πανόπτου. τελευταῖον δὲ πάντων, Πελοπόννησος, ἀπὸ τοῦ Πέλοπος καὶ τοῦ νῆσος. ἀπὸ τοῦ κρατῆσαι τῆς χώρας τὸν Ταντάλου υἱὸν Πέλοπα.

Ἄπιος, ἡ ὄγχνη καλουμένη γενικῶς, ὅτι πρῶτον ἐν Ἀπίᾳ γέγονεν, ἤγουν τῇ Πέλοπος· ἢ παρὰ τὸ ἐν διψηροῖς τόποις φύεσθαι· ἢ διὰ τὴν ποιότητα τοῦ χυλοῦ αὐτῆς. Ἀπιός. ἔξω τοῦ δένδρου καὶ τοῦ καρποῦ, βοτάνη τὶς καλουμένη. Διογένης.

Ἀπίκια, εἶδος πλακούντων· ἀπὸ Ἀπικίου τινὸς Ῥωμαίου εὐτραφήτου ἐπινοηθεῖσα.

Ἀπινύσσω] ἀπὸ τοῦ πνύω, ἐξ οὗ τὸ πνέω, γίνεται παράγωγον πινύω· ἐξ οὗ τὸ πινυτὸς, καὶ πινυτὴ, ὁ διεγηγερμένος τὸν νοῦν· καὶ ὥσπερ παρὰ τὸ φύω γίνεται ἀφύσσω, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ πινύω γίνεται πινύσσω· καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἀπινύσσω. ἀπινύσσειν, τὸ ἀπινύτως ἔχειν, τὸ μὴ φρονεῖν. τὸ δὲ πεπνυμένος, ἀπὸ τοῦ πνῦμι γέγονεν· ὁ παθητικὸς παρακείμενος, πέπνυμαι· καὶ ἡ μετοχὴ, πεπνυμένος, ὁ συνετὸς καὶ σώφρων.

Ἀπίθησεν] — οὐδ' ἀπίθησε μύθῳ Ἀθήνης:— τὰ εἰς ω λήγοντα ῥήματα κατ' ἔνδειαν χρόνου εἰς πλεονασμὸν μεταγόμενα, καὶ φωνήεντι ἐλλείπουσι, διχρόνῳ βραχεῖ παραληγόμενα· οἷον, στείχω διὰ τῆς ει διφθόγγου, καὶ στιχῶ διὰ τοῦ ι· φείδω φιδῶ, ἐξ οὗ, πεφιδήσεται· δαίω, δαῶ· κείρω, κερῶ. εἰ γὰρ καὶ μὴ ᾖ δίχρονον, ἀλλ' ὅμως εἰς βραχὺ φωνῆεν γέγονεν ἡ συστολή. οὕτως οὖν καὶ ἀπὸ τοῦ πείθω, γέγονε πιθῶ· ὁ μέλλων, πιθήσω· ὁ ἀόριστος, ἐπίθησα· ὅθεν τὸ, — ἀπεγράψατο πιθήσας:— ἔστι καὶ ἀπιθῶ ῥῆμα. τὸ πι, ι. οἱ μὲν, ἐκ τοῦ ἀπειθής ἐστι· καὶ οἱ μὲν ἐν τῇ συνηθείᾳ διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφουσιν· ὁ δὲ κανὼν, διὰ τοῦ ι· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς λέγει, ὅτι τὰ ἀπὸ βαρυτόνου μεταγόμενα εἰς πλεονασμὸν, συστέλλει τὴν παραλήγουσαν· οἷόν ἐστι τὸ, φείδω, φιδῶ· οὕτως ἔστι καὶ τὸ ἀπιθῶ. διατί περισπᾶται; τὰ εἰς θω ῥήματα ἔχοντα ὄνομα προϋποκείμενον, περισπᾶται· οἷον, μυθῶ.

123 Ἁπλοῦς] ὥσπερ παρὰ τὸ δύο καὶ τὸ πέλω, γίνεται διπλόος διπλοῦς, οὕτω καὶ παρὰ τὸ ἄλφα τὸ σημαῖνον τὸ ἓν, καὶ τὸ πέλω τὸ σημαῖνον τὸ ὑπάρχω, γίνεται ἁπλοῦν, τὸ ἓν ὑπάρχον. α σημαῖνον τὸ ἓν, καὶ τὸ πέλω, ἄπελος· καὶ συγκοπῇ, ἁπλοῦς, ὁ πέλων εἷς.

Ἁπλᾶ, εὔθετα, καὶ ἁπαλά· ἢ ἐκ τοῦ ἁπλῶ, ὃ σημαίνει τὸ ἐπ' εὐθείας τὰς παλάμας ἐκτείνω· ἐξ οὗ, Ὁ δι' ἐμὲ τὰς παλάμας ἐν τῷ σταυρῷ ἁπλώσας.

* Ἀπλὴξ, ὁ μὴ πεπληγμένος, κατὰ στέρησιν ἀπὸ τοῦ πλήττω.

Ἄπλητα, ἄπειρα, πολλά· παρὰ τὸ πλῶ πλήσω τὸ πελάζω, πλητὸς, καὶ ἄπλητος, ὁ ἀπρόσιτος. Διογένης.

Ἁπληγίς, τὸ ἁπλοῦν ἱμάτιον· ὅπερ Ὅμηρος ἁπλοίδα καλεῖ. Σοφοκλῆς, Τρύχει καλυφθεὶς Θεσσαλικῆς ἁπληγίδος:— παρὰ τὸ ἁπλῆ, ἁπλῆς, καὶ ἁπληγίς· παρὰ τοῦτο καὶ τὸ ἁπλήγιος, ὁ τοὺς τρόπους ἁπλοῦς ἔχων.

Ἁπλᾶς, ὑποδήματα εἶδος Λακωνικοῦ. ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ τοῦ ἁπλῶς καὶ οὐ τετεχνημένως γεγενῆσθαι. ἁπλοῖ δὲ οἱ Λάκωνες, καὶ οὐ περίεργοι περὶ τὰς κατασκευάς.

Ἀπὸ, σημαίνει δύο· τὴν πρόθεσιν, ὡς τὸ, Οὐ μέν πως νῦν ἐστὶν ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης:— καὶ τὸ ἄποθεν, ὡς τὸ, — πολλὸν γὰρ ἀπὸ κλυνοί εἰσι πόληος:— Ἰστέον ὅτι ἐκ τῶν δισυλλάβων προθέσεων, πέντε οὐκ ἀναστρέφονται· αἱ δὲ λοιπαὶ, ἀναστρέφονται. οὐκ ἀναστρέφεται ἡ ἀνὰ, ἡ διὰ, ἡ κατὰ, ἡ ἀμφὶ, καὶ ἡ περί. ἄλλως· ἡνίκα μεταξὺ δύο ὀνομάτων κυρίων ἢ προσηγορικῶν εὑρεθῶσι, συνδέσμῳ περιλαμβανόμεναι, τότε ἀναστρέφονται αἱ προθέσεις· ὡς τὸ, — νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων:— ἡνίκα δὲ μεταξὺ δύο ὀνομάτων, τοῦ μὲν, κυρίου ὄντος, τοῦ δὲ, προσηγορικοῦ, ἐν τούτοις πᾶσιν ἀναστρέφεσθαι δεῖ τὴν πρόθεσιν. ἡ δὲ κατὰ πρόθεσις ἀναστρέφεται, ἡνίκα ὑποτάττεται λέξει, μεθ' ἧστινος ὀφείλει συντάττεσθαι, μὴ παρατιθεμένης ἐν τῷ μέσῳ οἱασδήποτε λέξεως, ὡς ἐν τῷ, — ξύλοχον κάτα βοσκομενάων:— αἱ ἀναστρεφόμεναι προθέσεις, ὅτε μεταξὺ β' κυρίων ἢ προσηγορικῶν εὑρεθῶσι, συνδέσμῳ [περιλαμβανόμεναι, τότε] παραλήγουσι μετὰ τὴν πρόθεσιν· οἷον, — νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων· Ἀγαμέμνονος πέρι καὶ Ἀχιλῆος. καὶ ἐὰν μεταξὺ δύο ὀνομάτων πρόθεσις ᾖ· οἷον, — μάχῃ ἔνι κυδιανείρῃ:— ἀπὸ ἧς ἀλόχου, οὐκ ἀναστρέφεται· ἐπειδὴ ἡ ἀπὸ πρόθεσις συντασσομένη μετάγεται, καὶ τὸν οἰκεῖον τόνον τηρεῖ, ὡς ἐν τῷ, — φίλης ἀπὸ πατρίδος αἴης:— καὶ δηλοῖ χωρισμὸν, ὡς ἐπὶ τοῦ ἀπέχω, τὸ πόῤῥωθεν ἐμαυτὸν καθιστῶ· καὶ ἀποβάλλω, καὶ ἀποῤῥίπτω, καὶ ἐπὶ τῶν ὁμοίων· καὶ ἐπὶ τοῦ ἀπογαλακτίζω. ἡ ἀπὸ σημαίνει τὴν ἀπότασιν καὶ ἀποπλήρωσιν. — ἡμῖν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι· τὸ ἑξῆς, ἀπαμῦναι· διὸ φυλάσσει τὸν ἴδιον τόνον. ὅτε γὰρ ἡ πρόθεσις τὴν σύνταξιν ἐλλιπῆ ἔχει πρός τι τὸ ἐπιφερόμενον, τὸν ἴδιον τόνον φυλάσσει· ὡς τὸ, Νήπιοι, οἳ κατὰ βοῦς ὑπερίονος ἠελίοιο ἤσθιον:— πάρ ἔμοιγε καὶ ἄλλοι:— τὴν παρὰ πρόθεσιν κατὰ τὴν ἀρχὴν ὀξύνουσι· καὶ καθόλου ὅτε σημαντικαί εἰσι τῶν ῥημάτων αἱ προθέσεις, τοῦτον τὸν τόνον ἀντέχονται· οἷον, — ἐπεὶ οὔτοι ἔπι δέος:— οὕνεκα καλὸν Εἶδος ἔπ' ἀλλ' οὐκ ἔστιν:— οὐ γὰρ ἔπ' ἀνὴρ οἷος Ὀδυσσεύς:— Οἳ περὶ μὲν βουλῇ Δαναῶν, περὶ δ' ἐστὲ μαχηταί: 124
— ἡ περὶ, ἀντὶ ἑτέρας κεῖται τῆς ὑπέρ. τὸν ἴδιον οὖν τόνον φυλάττει. πρόθεσις γὰρ ἀντὶ ἑτέρας προθέσεως λαμβανομένη, τὸν ἴδιον τόνον φυλάσσει. οὕτως ἔχει τὸ, Ἀλλ' ὅδ' ἀνὴρ ἐθέλει περὶ πάντων ἔμμεναι ἄλλων:— καὶ αἱ προθέσεις καθ' ἑαυτὰς οὖσαι, ὀξύνονται· ἀναστροφῆς δέ ἐστιν ἴδιον, τὸ τὸν ἴδιον ἀναπέμπειν τόνον. ἀναστροφή ἐστι μετάθεσις τόνου. ἀπὸ ἕθεν] ἐπὶ τῆς ἕθεν φασίν· εἰ μὲν εἰς ἁπλοῦν μεταλαμβάνοιτο, ἐγκλιτικῶς ἀναγινώσκειν δεῖ· εἰ δὲ εἰς σύνθετον, ὀρθοτονητέον· Ὃς ἕθεν εἵνεκ' ἔπασχον:— ἐπεὶ οὗ ἕθεν ἐστὶ χερείων:— ὀξύνεται γὰρ ἡ οὐ ἀπόφασις εἰς ἁπλῆν μετάληψιν ἀντωνυμίας. ἐὰν ὀρθοτονήσωμεν, ἔσται σύνθετος· οὕτως, οἷον, — σέθεν εἵνεκα. καὶ ἐκεῖνα κατ' ὀρθὴν τάσιν· — ἀπὸ ἕθεν ὦσατο:— ὅθεν ὁ Σιδώνιος μέμφεται Ἀριστάρχῳ, μὴ ἐγκλιτικῶς ἀναγνόντι τὸ, Πρόσθεν ἕθεν φεύγοντα:— ἡ γὰρ διάνοια ἁπλῆν αἰτεῖ τὴν μετάληψιν, ἐμέ, σέ, ἕ. ἀπὸ οὖν τοῦ ἓ τρίτου προσώπου, πλεονασμῷ τῆς θεν συλλαβῆς, ἕθεν· ἀπὸ ἕθεν, ἀντὶ τοῦ ἀφ' ἑαυτοῦ.

Ἀπενίζοντο] ἔστι νίπτω. τοῦτο κατὰ τροπὴν Δωρικὴν, γίνεται νίζω. οἱ γὰρ Δωριεῖς τὰ εἰς πτω ῥήματα, ποτὲ μὲν εἰς ζ τρέπουσι, ποτὲ δὲ εἰς β στ.

Ἀπετρωπῶντο] δευτέρας συζυγίας. τρέπω, τρωπῶ, τρωπῶμαι, ἐτρωπώμην.

Ἀπεχρήσαντο] Ἀριστοφάνης, Τοὺς ἄνδρας ἀπεχρήσαντο τοὺς παιδοσπόρους: — διεχρήσαντο, ἀπέκτειναν.

* Ἀπόβαθρα, ἡ κλίμαξ τῆς νηὸς, γέφυρα δι' ἧς εἰς τὴν χέρσον οἱ ναῦται ἀποβαίνουσι, παρὰ τὸ ἀποβαίνειν τὸ καταβαίνειν.

Ἀποβατικῶς] ἀγῶνος ὄνομα, ἐν ᾧ οἱ ἔμπειροι τοῦ ἐλαύνειν ἅρματα, ἅμα θεόντων τῶν ἵππων, ἀπέβαινον διὰ τοῦ τροχοῦ ἐπὶ τὸ δίφρον, καὶ πάλιν κατέβαινον ἀπταίστως. καὶ ἦν τὸ ἀγώνισμα πεζοῦ ἅμα καὶ ἱππέων. καλεῖται δὲ ἀποβατικῶς ἡνίοχος, ὁ εἰς τοῦτο δηλονότι τὸ ἀγώνισμα ἐπιτήδειος.

Ἀποτυμπανίσαι] οὐχ ἁπλῶς τὸ ἀποκτεῖναι, ἀλλὰ τυμπάνῳ· ἀπὸ τυμπάνου, ὅ ἐστι ξύλον ὅπερ σκυτάλην καλοῦσι. τὸ γὰρ παλαιὸν ξύλοις ἀνῄρουν τοὺς πολεμίους, ὕστερον δὲ τῷ ξίφει.

Ἀποδέκται, ἄρχοντες κληρωταὶ δέκα τὸν ἀριθμὸν κατὰ φυλὴν εἰσίν· οἵτινες παρελάμβανον καὶ ἀπεδέχοντο τὰ γραμματεῖα τῶν ὀφειλόντων τῷ δημοσίῳ· διὰ τοῦτο γὰρ καὶ ἀποδέκται ἐκαλοῦντο. εἶτα ἐξητήσαντο τὰ ὀφειλόμενα, καὶ τὰ ἀποδιδόμενα χρήματα σὺν τῇ βουλῇ, καὶ ἐμέριζον εἰς ἃ χρὴ ἀναλίσκειν.

Ἀποτίσεις χοῖρε γίγαρτα ἃ κατέφαγες, ἀποδώσεις.

Ἀπροστασίου, ὄνομα δίκης, ἢ εἶδος δίκης, κατὰ τῶν μετοίκων τῶν προστάτην μὴ νεμόντων. ᾑρεῖτο γὰρ ἕκαστος αὐτῶν ὃν ἤθελε τῶν πολιτῶν τινὰ προστάτην, τὸν ἐπιμελησόμενον καὶ τῶν ἰδίων καὶ τῶν δημοσίων ὑπὲρ αὐτοῦ, ὥσπερ ἐγγυητὴν ὄντα.

Ἀποστασίου, ὄνομα δίκης ἐστὶ, χωρὶς τοῦ ρ, κατὰ τῶν ἀπελευθερωθέντων δεδομένης τοῖς ἐλευθερώσασιν, ἂν ἀφίστανται ἀπ' αὐτῶν, καὶ ἕτερον ἐπιγράφονται προστάτην, καὶ ἂν ἃ κελεύουσιν οἱ νόμοι ποιεῖν τοὺς ἀπελευθέρους τοῖς ἀπελευθερώσασι, μὴ ποιῶσι. καὶ τοὺς
125 μὲν ἁλόντας, πάλιν ἔδει δουλεύειν· τοὺς δὲ νικήσαντας, τελέως ἤδη ἐλευθέρους εἶναι.

Ἀποτριάσαι, πληγὰς τρεῖς δοῦναι.

Ἀποσαλεύσας, ἀποφυγὼν ἐκ τοῦ λιμένος, καὶ σάλῳ ὁμιλήσας.

Ἀποπτάμενος] ἔστι πέτω, καὶ συγκοπῇ πτῶ πτᾶς· καὶ πτῆμι· τὸ παθητικὸν, πτάμαι, πτάμενος, καὶ ἀποπτάμενος. ἐκ δὲ τοῦ πετῶ, γίνεται ποτῶ, ἐξ οὗ τὸ ἀμφεποτᾶτο· καὶ πετάζω, ἐξ οὗ τὸ ἐπετάσθη· καὶ πετανύω, πετάννυμι· πετῶ πεταίνω, καὶ συγκοπῇ καὶ διπλασιασμῷ, παπταίνω, παπτανῶ, παπτανοῦσι· καὶ μετὰ τῆς ἀπὸ προθέσεως, ἀποπτάνουσιν.

Ἀποτμήξαντες] τμῶ τὸ κόπτω· ἀφ' οὗ παράγωγον τμήσσω, τμήξω· τὸ δὲ τμῶ, ἀπὸ τοῦ τομή.

Ἀποπροσωπίζεσθαι, ἀπονίπτεσθαι καὶ μᾶσθαι τὸ πρόσωπον.

Ἀποστηρίγματα, ἀντερείσματα.

Ἀποσταδὸν, πόῤῥωθεν, ἐκ διαστήματος. ἀπὸ τοῦ ἵστημι τὸ παθητικὸν ἵσταμαι, σταδὸν, καὶ ἀποσταδὸν, ἐπίῤῥημα.

Ἄπεδον, τὸ ὁμαλόν. Θουκυδίδης, Καὶ κατέβησαν εἰς χωρίον ἄπεδόν τι. ἄθεος.

Ἀπεχοιρίασεν, ἀπεσκίρτησεν ἀπὸ τῶν χοίρων.

Ἀπέτυλον, ἀπέσυρον τὸ αἰδοῖον· καὶ ἀποστυλῶσαι, τὸ ἐπᾶραι τὸ αἰδοῖον. τύλος γὰρ τὸ αἰδοῖον.

Ἀπεμύλλαινον, διεφλύαζον, ἐξευτέλιζον σαρκάζοντες.

Ἀποσφήλειαν] σφάλλω σφαλῶ, ἔσφαλα καὶ ἔσφηλα ὁ ἀόριστος· ἡ μετοχὴ, σφήλας σφήλαντος· τὸ εὐκτικὸν, σφήλαιμι, σφήλαις, σφήλαι· καὶ ἐξ αὐτοῦ, σφήλειας. τὰ γὰρ εἰς μι εὐκτικὰ ἐνεργητικὰ ἀορίστου ὄντα, οἱ Αἰολεῖς διὰ τοῦ ειε προφέρουσι· τίσαιμι, τίσειαν· καὶ ἀποσφήλαιμι, ἀποσφήλειαν.

Ἀποδιοπομπεῖσθαι] πρώτης συζυγίας διοπομπῶ, διοπομπήσω· ἀπὸ τοῦ Διὸς καὶ τοῦ πομπός. σημαίνει δὲ τὸ ἀποτρέπεσθαι διὰ τοῦ ἀποτροπαίου Διός· (Ἀποτρόπαιος μὲν Ζεὺς, καὶ δαίμων, ἀποτρέπων τὰ ἄγη.) ὅτι τὸ μεταξὺ λέγοντά τινα ἄλλον τὸν εἱρμὸν διακόπτειν τοῦ λόγου. εἰς τοὺς ἀηθεῖς ἀποδιοπομπεῖται σκαιούς.

Ἀποθευσούμεθα, ἀποδραμούμεθα. λέγεται καὶ ἐπὶ πλοῦ.

Ἀπεσκόλυπτε] κυρίως, τὸ δέρμα ἀφῄρει.

Ἀπεστλεγγισμένοι, ἀπεξυσμένοι. στλεγγὶς γὰρ ἡ ξύστρα.

Ἀποβράσαι, τὸ διαπτίσαι πυροὺς ἢ ἄλευρα· ὅθεν καὶ τὰ ἀποβράσματα, σκύβαλα πυρῶν.

Ἀποθριάζειν, κυρίως τὸ ἀφελεῖν φύλλα συκῆς· καταχρηστικῶς δὲ τὸ ὁτιοῦν ἀφαιρεῖν.

Ἀποσαλεύσας, ἐπιτηρήσας.

Ἀποσεσύκασται, τὰ σῦκα ἀποβέβληκε βρωθέντα.

Ἀποσηκώσας, κατακλείσας ἐν σηκῷ.

Ἀποσιμοῦν, ἀποτρέχειν πρὸς τὸ σιμόν. σιμὰ δὲ ἐκάλουν τὰ προσάντη χωρία. λέγεται καὶ ἐπὶ νεῶν τὸ ἐκ διαστήματος ἐμβάλλειν· καὶ ἐπὶ σιδήρου, τὸ ἀποστρέφειν τὴν ἀκήν.

Ἀποσκυθίσαι, κυρίως τὸ περιτεμεῖν τὸ ἐπὶ κεφαλῆς δέρμα σὺν ταῖς θριξί· καταχρηστικῶς δὲ, τὸ ἀποκεῖραι.

Ἀποσχάσαι, ἀποῤῥῆξαι, καὶ διαφθεῖραι, καὶ διασχίσαι· 126
σημαίνει καὶ τὸ φλεβοτομῆσαι.

Ἀπεσχοινισμένος, διεστὼς, διεζευγμένος.

Ἀπόειπε] πᾶν προστακτικὸν δισύλλαβον βραχυκατάληκτον ἑνικὸν, ἐν τῇ συνθέσει ἀναβιβάζει τὸν τόνον· οἷον, ἐλθὲ, πρόσελθε· βαῖνε, πρόβαινε.

Ἀπόστειχε, τὸ ἀπαλλάσσου καὶ ἀναχώρει· ἀπὸ τοῦ στείχω, δεύτερος ἀόριστος προστακτικός. καὶ Ἀπόφασθε, ἀπὸ τοῦ ἐφάμην ἔφασο· φάσο, τὸ προστακτικόν· τὸ ἀπαγγείλατε.

Ἀπόερσε] Ἔνθα με κῦμ' ἀπόερσε: — ἀντὶ τοῦ ἀπέπνιξε, διέφθειρε· παρὰ τὸ ἔῤῥω τὸ φθείρω, ὁ μέλλων, ἐρῶ· καὶ Αἰολικῶς, ἔρσω. τὰ τοῦ δευτέρου μέρους ἀόριστα δισύλλαβα ὑπάρχοντα, κατὰ τὸ δεύτερον πρόσωπον διὰ τοῦ οιο ἐκφέρονται· οἷς ἀκολουθεῖ καὶ τὰ τρίτα πρόσωπα ἀναδέχεσθαι τὸν τόνον· οἷον, θοῖτο, ἀπόθοιτο· σχοῖτο, ἀπόσχοιτο, πρόοιτο.

Ἀποαίρεο] ἀπὸ τοῦ αἱρῶ τὸ καταλαμβάνω ἢ τὸ προχειροῦμαι, αἱροῦ· κατὰ διάλυσιν, αἱρέο· καὶ μετὰ τῆς ἀπὸ, ἀποαιρέο κούρην. καὶ ἀποαιρεῖσθαι, τὸ ἁρπάζειν, ὅ ἐστιν ἀφαιρεῖσθαι, κατὰ τὸ πλῆρες, τῆς ἀπὸ προθέσεως μὴ συγκοπείσης.

Ἀποθέσθαι] — κρατερὴν δ' ἀποθέσθαι ἐνιπὴν, Ἰλιάδος έ. διατί μὴ ἦν ἀπόθεσθαι; πᾶν ἀπαρέμφατον φυλάσσει τὸν ἴδιον τόνον καὶ ἐν τῇ συνθέσει.

Ἀποθανεῖν] ἡ ἀπὸ πρόθεσις ἐνταῦθα χωρισμὸν δηλοῖ, οἷον ἀποθανεῖν, καθὰ χωρίζονται οἱ ζῶντες ἀπὸ τῶν τεθνεώτων. καὶ ἀπέρχεσθαι, τὸ χωρίζεσθαί τινα ἀπερχόμενον· καὶ ἀπονοεῖσθαι ὁμοίως.

Ἀπολαύω] ἀπὸ τοῦ λῶ τὸ θέλω, παράγωγον λαύω, ὡς χρῶ χραύω· καὶ ἀπολαύω.

Ἀποκναίωμαι. ἔστι ῥῆμα κτῶ, δηλοῦν τὸ φονεύω· ἐξ οὗ τὸ ἀπέκτατο· οὗ παράγωγον, κταίνω· καὶ ἀποβολῇ τοῦ τ, καίνω· καὶ καθ' ὑπερβιβασμὸν, κναίω· καὶ ἀποκναιό-

μενοι, τὸ διαφθειρόμενοι, ἀποκοπτόμενοι, ἀπολλυόμενοι, λυπούμενοι, ὀδυνώμενοι.

Ἀποαίνυμαι, τὸ νικῶ. καὶ Ὅμηρος, — ἀπεκαίνυτο πάντας ἀρίστους: — κυρίως, τὸ φονεύειν. ἀπὸ τοῦ καίνω τὸ φονεύω, γίνεται καίνυμι· καὶ ἐκαινύμην, καὶ ἀπεκαίνυτο. μεταφορικὴ δὲ ἡ λέξις. κυρίως γὰρ ἐπὶ τῶν φονευόντων καὶ νικώντων λαμβάνεται. ἢ παρὰ τὸ αἴνυμι. τὸ λαμβάνω· ἀπὸ τοῦ αἴνυσθαι καὶ λαμβάνειν ἆθλον τοὺς νικῶντας, πλεονασμῷ τοῦ κ.

Ἀποδυσπετεῖν, τὸ μὴ ῥαδίως πίπτειν.

Ἀποδρᾶν ἐστὶ τὸ ἐκκλίνειν, τὸ ἔξω γενέσθαι τῆς δεσποτικῆς ὑπηρεσίας.

Ἀποδραθεῖν] τὸ κοιμηθῆναι. παρὰ τὸ δρῶ τὸ ὑπηρετῶ, ἔστι δρῶμαι δρήθω· ὁ δεύτερος ἀόριστος. ἔδραθον· ἀπὸ ἔδραθον· καὶ ἀποδραθεῖν· καὶ κατὰ ἀντίφρασιν· δρῶ γὰρ τὸ ἐνεργῶ· οὗ δρήθω παράγωγον. οἱ δὲ κοιμώμενοι οὐδὲν ἐνεργοῦσιν.

Ἀποβρίξαι] ἀποβρίξαι, τὸ ἀποκοιμῆσαι· παρὰ τὴν βορὰν, καὶ τὸ ἵζειν, ὅ ἐστι κατανεύειν, βρίζω· Ἔνθ' οὐκ ἂν βρίζοντα ἴδοις: — ὥστε κυρίως τὸ ἀπὸ βορᾶς καὶ μετὰ τροφὴν νυστάζειν καὶ καθευδῆσαι, βορίξαι τὶ ὄν. οἱ δὲ, παρὰ τὸ βρι ἐπιτατικὸν μόριον· βαρύνονται γὰρ οἱ ἐν ὕπνῳ καταφερόμενοι.

127 Ἀπολιβάξω, ἀπέλθω, ἀποδράμω. παρὰ τὴν λιβάδα· καὶ γὰρ λιβάς ἐστι, ῥευμάτιόν τι· ἵν' ᾖ κυρίως ἀπορρεύσαι. ἢ εἰς τὴν Λιβύην ἀπελεύσῃ. ὅμοιον τὸ Εἰς κόρακας, ἀντὶ τοῦ ἐν ἀγνοίᾳ. ἢ παρὰ τὸ λι σημαῖνον τὸ λίαν, καὶ τὸ βαδίσαι· τὸ ταχέως ἀπελθεῖν ἐκδεχόμενος, καὶ πορρωτέρω.

Ἀπολιγαίνειν, ἀφηδύνειν, ἢ παραφθέγγεσθαι, ἢ βάζεσθαι.

Ἀπολιταργεῖν, τὸ ἀπελθεῖν ταχέως· παρὰ τὸ λίαν καὶ τὸ ἀργὸν, ὅ ἐστι ταχὺ, περιττεύοντος τοῦ τ.

Ἀπολυμαίνω] λύματα λέγονται τὰ καθάρσια, ἢ καὶ αὐτὸ τὸ ῥύπος· παρὰ τὸ λυμαίνειν ἤγουν φθείρειν τὸ ὑποκείμενον. ἀπὸ γοῦν τοῦ λῦμα, λυμαίνω· καὶ ἀπολυμαίνω, τὸ ἀποκαθαίρω. φύσει δὲ τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης, καθάρσιόν ἐστι· καὶ τὰ περιττώματα, εἰς τὴν ἀπέριττον θάλασσαν βάλλεται. ὡς Εὐριπίδης, Θάλασσα κλύζει πάντα ἀνθρώπων κακά.

Ἀποψύχειν ἐστὶ τὸ ἀφοδεύειν· ἢ ἀποπνευματίζειν, ἀποπλύνειν, καὶ ἀπορίπτειν.

Ἀποσκύφει, ἀποσπᾷ, ἀποσύρει.

Ἀποφυλακίζει, βιάζεται· ἀπὸ τῶν ὠμὰ σῦκα τρωγόντων, καὶ ἐπὶ τὰ ἄλλα μετῆκται.

Ἀπολιχμήσονται, ἀπολείξουσιν. λείχω, λιχῶ, καὶ λιχμῶ, λιχμάω.

Ἀποφθίμενον, φθαρέντα, ἀποθανόντα· ἀπὸ τοῦ φθίω, φθίομαι, φθιόμενον· καὶ κατὰ συγκοπὴν, φθίμενον.

Ἀποφθείσθω, ἀποφθαρήτω. ἀπὸ τοῦ φθῶ, φθείω, φθίω, φθίσω. ἔφθικα, ἔφθιμαι, ἐφθίμην, φθίσο.

Ἀποσκορακίζω] ἀπὸ τοῦ κόραξ κόρακος, κορακίζω. σημαίνει δὲ τὸ καταλιμπάνω. λέγουσι γὰρ τινὲς, ὅτι ἐδόθη χρησμός τισι περικαθημένοις πόλιν τοῦ λαβεῖν αὐτὴν, ἵνα ἐὰν ἴδωσι λευκοὺς κόρακας ἐν τῇ πόλει ἣν ἔμελλον πορθῆσαι, μὴ πορθῆσαι αὐτὴν, ἀλλ' οἴκοι ὑποστρέψαι. λαβόντες δὲ οἱ ἐν τῇ πόλει κόρακας, τοῦτο πυθόμενοι, καὶ λευκάναντες αὐτοὺς μετὰ ἀσβέστου, ἀπέλυσαν ἔξω τῶν τειχῶν. οὓς θεασάμενοι οἱ ἐναντίοι, ἀπόρθητον αὐτὴν κατέλειψαν. καὶ εἰς τοὐπίσω πλανηθέντες, ὑπέστρεψαν.

Ἀπὸ πεντόζοιο] Ἡσίοδος, Μηδ' ἀπὸ πεντόζοιο θεῶν ἐν δαιτὶ θαλείῃ Αὖον ἀπὸ χλωροῦ τάμνειν αἴθωνι σιδήρῳ: — πεντάκλαδος ἡ χεὶρ· μὴ ὀνυχίσῃς, φησὶν, ἐν ἑορτῇ ξηρὸν ὄνυχα. χλωρὸν δὲ, τὸ ζωτικὸν αἷμα· ἀσεβὲς γὰρ ὀνυχίζεσθαι ἐν ἑορτῇ θεῶν.

Ἀπεσκοράκισεν] Βοιωτοὶ χρησμὸν ἔλαβον, τότε ἀφαιρεθήσεται αὐτῶν ἡ πόλις, ὅτε λευκοὶ κόρακες φανῶσιν αὐτῇ. τοῦ οὖν χρησμοῦ ἀκούσαντες νεανίσκοι, καὶ ἐν μέθῃ ποτὲ γινόμενοι, γυψώσαντες τοὺς κόρακας καὶ ἀφέντες, ἐθορύβουν τὴν πόλιν διὰ τὸν χρησμόν. φωραθέντες δὲ οἱ τοῦτο διαπραξάμενοι, ἀπεβάλοντο τοῦ πότου μετὰ ποινῆς. τοὺς οὖν ἐπὶ κακίᾳ γινωσκομένους, ἀπέπεμπον ὅπου ᾤκουν οἱ γυψώσαντες, ὀνομάζοντες Εἰς κόρακας. ἀπεσκοράκισεν οὖν, ἀντὶ τοῦ ἀπεκρούσατο, καὶ μετὰ μίσους ἐξέβαλεν.

Ἀπόχρη. σημαίνει τὸ ἀρκεῖ· οἷον, Ἀπόχρη γὰρ παρὰ τοῖς δικαίοις κριταῖς, καὶ μόνη ἡ προθυμία θρέψασθαι τὴν εὐφημίαν. Ἰστέον ὅτι παρὰ μὲν τοῖς παλαιοῖς Ἀθηναίοις, καὶ περισπωμένως σὺν τῷ ι γράφεται. κα- 128 νὼν τοιοῦτος· τὰ γὰρ εἰς ω μονοσύλλαβα ἐπὶ τοῦ ἐνεστῶτος μετὰ προθέσεως συντεθέντα, τὴν περισπωμένην τάσιν φυλάττουσι, σμῶ, περισμῶ· θλῶ, συνθλῶ· κλῶ, κατακλῶ. εἰ οὖν ἐστι χρῶ χρῇ μετὰ τοῦ ι, (τὰ γὰρ εἰς ω ῥήματα θέλει ἔχειν κατὰ τὸ δεύτερον πρόσωπον καὶ τρίτον δίφθογγον τὴν μετὰ τοῦ ι· θλῶ θλᾷς θλᾷ, ποιῶ ποιεῖς ποιεῖ, χρῶ χρῇς χρῇ) δηλονότι καὶ ἀποχρῇ φαμὲν περισπωμένως. πρόσκειται, ἐν συνθέσει· διὰ τὸ σχῶ, παράσχου. πρόσκειται, μετὰ προθέσεως· διὰ τὸ ἄζω. παρὰ δὲ τοῖς νεωτέροις βαρύνεται, καὶ χωρὶς τοῦ ι γράφεται. κανὼν τοιοῦτος· τὰ ἀπὸ τῶν εἰς μι συντεθέντα ἀναβιβάζουσι τὸν τόνον· εἰμὶ, σύνειμι· φημὶ, σύμφημι. οὕτως οὖν ἐστι χρῆμι, χρῆς, χρῆσι· καὶ κατὰ ἀποκοπὴν, χρή· Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν. — καὶ ἐν συνθέσει, ἀπόχρη. οὕτω Ζηνόβιος.

Ἀπονάσσω] ἀτὰρ οἱ περικαλλέα κούρην Ἂψ ἀπονάσσωσιν: — εἰς τοὐπίσω ἀποκαταστήσουσιν, ἀποδώσουσιν.

Ἀποδιοπομπεῖσθαι, ἀποπέμπεσθαι τὸν προστρόπαιον Δία, καὶ οἷον καθαίρεσθαι.

Ἀποσφήλειε] — μέγα δέ σφας ἀποσφήλειε πόνοιο: — οἱονεὶ ἀποσφαλῆναι καὶ ἀποτυχεῖν ποιήσειε τοῦ ἔργου· ἀπὸ τοῦ σφάλλω, σφαλῶ, σφάλειας.

Ἀποπεσέτωσαν· ἀπὸ τοῦ πέτω· ἄλλοι δὲ παρὰ τὸ πεσῶ, πεσήσω· καὶ ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔπεσον. καὶ σεσημείωται οὗτος ὁ δεύτερος ἀόριστος καὶ ὁ ἔχεσον, ἐξενεχθέντες διὰ τοῦ σ, ὅπερ ἐστὶ χαρακτὴρ τοῦ πρώτου ἀορίστου, κατὰ δὲ ἀντιπάθειαν εὑρέθη. ἔστι γὰρ καὶ ὁ εἶπα καὶ ἤνεγκα πρῶτος ἀόριστος διὰ τοῦ π καὶ κ ἐκφερόμενοι· ὅπερ τῶν παρακειμένων ἐστὶν ἴδιον καὶ δευτέρων ἀορίστων. ἀπὸ τοῦ ἔπετον, πέσε τὸ προστακτικὸν, καὶ πεσέτωσαν.

Ἀποσχήσει, χωρίσει· ἀπὸ τοῦ σχῶ, σχήσω.

Ἀποτίσας, ἀποδούς· καὶ ἀποτίσῃ δίκην, ἀποδῷ τιμωρίαν.

Ἀποῤῥυήσεται] ῥύω· καὶ ὁ παρατατικὸς, ἔῤῥυον. εἰ δὲ ἀπὸ τοῦ ρ ἄρχεται τὸ θέμα, καὶ ἕτερον ρ προσλαμβάνει ὁ παρατατικός· ῥύω, ὁ μέλλων, ῥύσω· ὁ ἀόριστος, ἔῤῥυσα· ὁ δεύτερος, ἔῤῥυον· ὁ παθητικὸς, ἐῤῥύην, ἐῤῥύης, ἐῤῥύη· καὶ ὁ μέλλων δεύτερος, ῥυήσομαι, ῥυήσῃ, ῥυήσεται· καὶ μετὰ τῆς ἀπὸ προθέσεως, ἀποῤῥυήσεται, πλεονασμῷ τοῦ ρ. αἱ δὲ εἰς φωνήεντα λήγουσαι προθέσεις, ἐὰν συντεθῶσι μεθ' ἑτέρας συλλαβῆς ἀπὸ τοῦ ρ ἀρχομένης, πλεονάζουσι καὶ ἕτερον ρ. ἢ καὶ οὕτως· ὅσα τῶν μερῶν τοῦ λόγου καθ' ἑαυτὰ σημαίνει τὶ, ταῦτα ταῖς ἀπὸ τοῦ ρ ἀρχομέναις λέξεσι συντιθέμενα, οὐ διπλασιάζουσι καὶ ἕτερον ρ· οἷον, χρυσορήμαν, χρυσο-

ῥεῖθρος· ὅσα δὲ οὐ σημαίνει, ἀλλὰ σὺ . . . ταῦτα συντιθέμενα, πλεονάζουσι καὶ ἕτερον ρ· οἷον, σύῤῥοια, ἐπίῤῥημα, ἀνάῤῥησις.

Ἀποκοτταβίζειν, τὸ λειπόμενον πόμα τοῦ ποτηρίου ἐκχεῖν ὥστε ψόφον ποιεῖν.

Ἀποφλαυρίζοντες, ἐπιτωθάζοντες, ἐξευτελίζοντες, ἢ ὡς πονηρὸν ἀποστρεφόμενοι. ἀεὶ γὰρ τὸ φαῦλον ἐπὶ τοῦ πονηροῦ τάττεται. φαῦλον οὖν ἐστιν, ὑπερβιβασμῷ τοῦ λ καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ, φλαῦρον.

129 Ἀποχρώντως, ἱκανῶς, ἀρκούντως. ἀπὸ τοῦ χρῶ συζυγίας δευτέρας τῶν περισπωμένων· ἡ μετοχὴ, χράων χρῶν· ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν, χράοντες χρῶντες· ἡ γενικὴ, χρώντων· καὶ μετὰ τῆς ἀπὸ προθέσεως, ἀποχρώντως.

Ἀπομόρξατο] ἀπομόργω, ἔστιν ἐνεστὼς, ἐκ τοῦ ἀμέργω τὸ ἐκπιέζω, μεταθέσει τοῦ ρ εἰς λ, ἀμέλγω· καὶ ἀμολγὸς, ὁ ἐκπιέζων τὰ πρόβατα. τὰ εἰς γω ῥήματα, εἰ μὲν ἔχει πρὸ τοῦ γ σύμφωνον, βαρύνεται· οἷον, ἀμέργω, στέργω, εἴργω· χωρὶς εἰ μὴ ἔχουσιν ὄνομα προϋποκείμενον· διὰ τὸ γεωργῶ· ὃ ἔχει προϋποκείμενον τὸ γεωργός. τὸ δὲ ἀμέργω, οὐκ ἔχει· τὸ γὰρ ἀμόργη, ἐκ τοῦ ἀμέργω γίνεται· σημαίνει δὲ δύο, τὴν ὑποστάθμην τοῦ ἐλαίου, καὶ τὴν τρύγα τοῦ οἴνου· ἔστι καὶ εἶδος βοτάνης πορφυρᾶς· ἐξ οὗ ἀμόργινα ἱμάτια λέγονται τὰ πορφυρᾶ. ἐκ τοῦ ἀμέργω, κατὰ τροπὴν τοῦ α εἰς ο, ὡς ἄρχομαι ὄρχαμος, γίνεται ὀμόργω, καὶ ὀμόρξω, ὤμορξα, ὠμορξάμην, καὶ ὠμόρξατο, καὶ ἀπομόρξατο συναρχομένως.

Ἀμοργὶς δὲ, τοῦ καλάμου τῆς ἀνθήλης τὸ λεπτότατον μέρος· ὅθεν ἀμόργη.

Ἀπολεῖς] ῥῆμα ὁριστικὸν σύνθετον συζυγίας πέμπτης τῶν βαρυτόνων· καὶ γίνεται παρὰ τὸ ἀπόλλω· τοῦτο παρὰ τὴν ἀπὸ πρόθεσιν καὶ τὸ ὄλλω ῥῆμα. ἢ ἐκ τοῦ ὀλῶ ῥήματος, γίνεται ἀπολῶ, συζυγίας πρώτης τῶν περισπωμένων· τὸ παθητικὸν, ἀπολέομαι ἀπολοῦμαι· τὸ τρίτον, ἀπολέεται ἀπολεῖται. ὄλω, τὸ ἀπόλλω· τὸ παθητικὸν, ὄλομαι· ὁ παρατατικὸς, ὠλόμην, ὤλου, ὤλετο, καὶ ἀπώλετο. ἢ ὄλω· ὁ μέλλων, ὀλῶ· ὁ δεύτερος ἀόριστος, ὦλον· ὁ παθητικὸς, ὠλόμην, ὤλου. ἢ παρὰ τὸ ἕλω τὸ φονεύω, γίνεται ὀλῶ, ὡς πέλω τὸ ὑπάρχω, πολῶ· μένω, μονῶ. ὀλῶ· οὗ ὁ μέλλων, ὀλέσω. Ἰστέον ὅτι ἡ πρώτη συζυγία τῶν περισπωμένων, ἐπὶ τοῦ μέλλοντος ἔχει τὸ η, ἢ τὸ ε· ἀλλ' ἡνίκα ὁ ἐνεστὼς μακρᾷ παραλήγει φύσει ἢ θέσει, διὰ τοῦ η ἔχει τὸν μέλλοντα· οἷον, οἰκῶ, οἰκήσω· ποιῶ, ποιήσω· πλὴν τοῦ ἀρκῶ ἀρκέσω, καὶ νεικῶ νεικέσω, τὸ φιλονεικῶ· τὸ γὰρ νικῶ νικήσω, δευτέρας ἐστὶ συζυγίας. καὶ ἡνίκα καθαρὸς ὁ ἐνεστὼς, διὰ τοῦ η ἔχει τὸν μέλλοντα· οἷον, νοῶ νοήσω. καὶ ἐὰν διχρόνῳ παραλήγεται, διὰ τοῦ η· φιλῶ, φιλήσω· κιχῶ, κιχήσω· πλὴν τοῦ ἀρῶ ἀρέσω, καὶ καλῶ καλέσω. καὶ τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ος ἀρσενικῶν, διὰ τοῦ η ἔχει· οἷον, κτύπος, κτυπῶ, κτυπήσω· δοῦπος, δουπῶ, δουπήσω. καὶ τὰ παρασύνθετα· οἰκονόμος, οἰκονομῶ, οἰκονομήσω. καὶ τὰ ἀπὸ βαρυτόνων θεμάτων μεταγόμενα εἰς περισπώμενα· οἷον, οἰκτείρω, οἰκτειρῶ, οἰκτειρήσω· ἕλκω, ἑλκῶ, ἑλκήσω. καὶ τὰ διφορούμενα κατὰ τὰς συζυγίας, διὰ τοῦ η ἔχουσι τὸν μέλλοντα· οἷον, ξυρῶ, ξυρεῖς, ξυρᾷς, ξυρήσω· ἐλεῶ, ἐλεεῖς, ἐλεᾷς, ἐλεήσω. καὶ τὰ μονοσύλλαβα, σχῶ, σχήσω· ῥῶ, ῥήσω· μνῶ, μνήσω. καὶ τὰ δι' ἑνὸς λ ἐκφερόμενα βαρύτονα, ἐπὶ δὲ τοῦ μέλλοντος περιττοσυλλάβως κλινόμενα, διὰ τοῦ η ἔχει τὸν μέλλοντα· οἷον, θέλω, θελήσω· μέλω, μελήσω. τὰ δὲ μηδὲν ἐκ τούτων ἔχοντα, παραληγόμενα δὲ τῷ ε ἢ τῷ ο, διὰ τοῦ ε ἔχουσι τὸν μέλλοντα· οἷον, τελῶ, τελέσω· ὀλῶ, ὀλέσω· πλὴν τοῦ μολῶ, μολήσω· τορῶ, τορήσω· ὠφελῶ, ὠφελήσω. Ἰστέον δὲ ὅτι καὶ ταῦτα
διφορεῖται, καλέσω, καὶ καλήσω· φθονέσω, καὶ φθο- 13
νήσω· κορέσω, καὶ κορήσω· αἰδέσω, καὶ αἰδήσω· χορέσω, καὶ χορήσω· φορέσω, καὶ φορήσω· αἰνέσω, καὶ αἰνήσω· πονέσω, καὶ πονήσω· εἰ μὲν σωματικῶς, πονέσω· εἰ δὲ ψυχικῶς, πονήσω.

Ἀπολωλότα] ἀπὸ τοῦ ὀλῶ, ὦλα, καὶ ὄλωλα, Ἀττικῶς· ὀλῶ, ὀλέσω· ὁ παρακείμενος, ὤλεκα· ὁ μέσος, ὦλα.

Ἀπόνασθαι, ἀπολαῦσαι. ἀπὸ τοῦ ὀνῶ τὸ ἀπολαύω, γίνεται εἰς μι ῥῆμα, ὄνημι· ὁ παθητικὸς ἐνεστὼς, ὄναμαι· καὶ τὸ ἀπαρέμφατον μετὰ τῆς ἀπὸ προθέσεως, ἀπόνασθαι. ὀνῶ τὸ ὠφελῶ, ὄνημι· τὸ παθητικὸν, ὄναμαι· καὶ ὁ παρατατικὸς, ὠνάμην· τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν, ὤναντο καὶ ἀπώναντο.

* Ἀπόνιπτρον, τὸ ἀπόνιμμα τῶν ὑδάτων· παρὰ τὸ νίπτω, κατὰ στέρησιν.

Ἀποπληξία, τὸ μετὰ ἀναισθησίας καὶ παρέσεως συμβαῖνον πάθος· καὶ ἀπόπληκτος, ὁ ἀναίσθητος.

Ἀπόλλων, παρὰ τὸ ἀπολύειν τοὺς ἀνθρώπους τῶν κακῶν· ὁ ἀπελαύνων καὶ ἀπολύων ἀφ' ἡμῶν τὰς νόσους· ἰατρὸς γὰρ καὶ μάντις. ἢ παρὰ τὸ ἀπολύειν τὰς ἀκτῖνας· ὁ αὐτὸς γὰρ τῷ ἡλίῳ. ἢ ἀπὸ τοῦ πάλλειν τὰς ἀκτῖνας τὰς ἰδίας· ἢ παρὰ τὸ ἁπλοῦν καὶ λύειν τὸ συνεστὼς τῆς οὐσίας, καὶ τὸ σκότος. κλίνεται Ἀπόλλωνος. τὰ εἰς λων ὀνόματα εἴτε δισύλλαβα εἴτε ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, φυλάττουσι τὸ ω ἐπὶ τῆς γενικῆς· οἷον, Ἀσκάλων, ἀσκάλωνος· Δόλων, δόλωνος. βαρύνεται· τὰ εἰς λων λήγοντα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, βαρύνεσθαι θέλει, εἰ μὴ ᾖ περιεκτικά· οἷον, Ἀσκάλων. τὸ ἀμπελὼν δὲ καὶ μηλὼν, περιεκτικά. σεσημείωται τὸ Βαβυλὼν καὶ τὸ μιμαλλὼν θηλυκά· ὃ σημαίνει τὴν μονῳδίαν. οὕτω Καλλίμαχος. Ἄπολλον ἡ κλητική· καὶ τὰ εἰς ων σύνθετα, ὅτε εἰς ον εἴη ἡ κλητικὴ, ἀναβιβάζει τὸν τόνον· οἷον, Ἀγάμεμνον, ὀλβιόδαιμον, κακόδαιμον, Αὐτόμεδον, Χαμαίλεον, ἐνόσιχθον, κυλλοπόδιον. πρόσκειται, ὅτε εἰς ον εἴη ἡ κλητικὴ, διὰ τὸ ὦ χαλκοχίτων καὶ Φιλοπλάτων· ταῦτα γὰρ εἰς ων ἔχουσι τὴν κλητικὴν, ἀλλὰ διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφεται, καὶ οὐκ ἀναβιβάζουσι τὸν τόνον. πρόσκειται, σύνθετα· διὰ τὸ Ἱκετᾶον καὶ Μαχᾶον καὶ Ἀρετᾶον. ταῦτα γὰρ οὐ προπαροξύνονται κατὰ τὴν κλητικήν· ἐπειδὴ ἁπλᾶ ἐστὶ, καὶ οὐχὶ σύνθετα. σεσημείωται τὸ ὦ Λακεδαῖμον καὶ Παλαῖμον, προπερισπώμενα. θέλουσι δὲ καὶ τὸ Εὐδαίμων τὸ κύριον μὴ προπαροξύνεσθαι ἐν τῇ κλητικῇ, ἀλλὰ περισπᾶσθαι, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ἐπιθέτου· ἐκεῖνο γὰρ προπαροξύνεται, εὔδαιμον, ὡς κακόδαιμον.

Ἀποφώλιος, ὁ ἀπαίδευτος· καὶ ἀποφώλια τὰ ἀπαίδευτα. γέγονε δὲ παρὰ τὸν φωλεόν· φωλεοὶ γὰρ τὰ παιδευτήρια· παρὰ τὸ ἐν αὐτοῖς φωλεύειν καὶ διατρίβειν. τοὺς οὖν ἀδιδάκτους, ἀποφωλίους ἐκάλουν. ἢ παρὰ τὸ φῆλος, ὃ σημαίνει τὸν ἀπατεῶνα, φήλιος· καὶ ἐν συνθέσει ἀποφήλιος, καὶ τροπῇ ἀποφώλιος, ὡς ἀρήγω ἀρωγὸς, καὶ ῥήσσω ῥωγμός.

Ἀπορὼξ, τὸ ἀπόρηγμα. ἔστι ῥώσσω, τὸ σχίζω· ὁ μέλλων, ῥώξω· ἀποβολῇ τοῦ ω, ῥὼξ, ἀπόρηγμα, ἀπόσπασμα.

Ἀποῤῥῶγες] — ἀποῤῥῶγες λιμένος ποτιπεπτηυῖαι: —
ἀκταὶ εἰς λιμένα νενευκυῖαι ἀπεῤῥηγμέναι, ἀπεσπασμέ- 131
ναι ἀπ' ἀλλήλων, καὶ διάστημα ἔχουσαι δι' οὗ ὁ εἴσπλους.

Ἀπόνοια] ἀπόνοια σημαίνει δύο, τὴν ὑπερηφανίαν καὶ τὴν θρασύτητα· καὶ γίνεται παρὰ τὸ ἄποθεν εἶναι τὸν

νοῦν· καὶ γὰρ θρασύτης ἐστὶν ἡ ἄλογος τόλμα. ἡ ἀπὸ πρόθεσις, χωρισμὸν δηλοῖ· τουτέστιν ἡ χωρίζουσα τοῦ δέοντος· καὶ ἀπονοεῖσθαι, τὸ οἱονεὶ ἀπόστασιν ἔχειν τοῦ νοῦ· καὶ ἀποδόκιμος, ὁ κεχωρισμένος τῆς δεούσης δόξης· καὶ ἀπόβλητος, ὁ ἀποβολῆς ἄξιος, ὁ ἀδόκιμος.

᾽Αποπληξία, τὸ μετὰ ἀναισθησίας καὶ παρέσεως πάθος· καὶ ἀπόπληκτος, ὁ ἀναίσθητος, ᾧ οὐκ ἄν τις προσπελάσειε, μοχθηρός.

᾽ΑποΦράδες] ἀποΦράδας ἔλεγον οἱ ᾽Αττικοὶ τὰς ἀπηγορευμένας ἡμέρας, ἃς ὑπελάμβανον χείρους εἶναι τῶν ἄλλων· ἃς δὴ καὶ ἐπεικάδας καλοῦσι Φθίνοντος τοῦ μηνός, τετράδα, τρίτην, δευτέραν. ἢ τὰς ἡμέρας ἐν αἷς τὰς Φονικὰς δίκας ἐδίκαζον· διὰ τὸ οἷον ἀποΦράττεσθαι τὸ τῆς σελήνης Φῶς ἐν αὐταῖς. καὶ τοὺς πονηροὺς δὲ ἀποΦράδας ἐπιθετικῶς ἐκάλεσαν· οἷον, Ἄνθρωπος ἀποΦρὰς καὶ βλέπων ἀπιστίαν: — παρὰ τὸ Φῶ ῥῆμα, Φράζω· ὁ μέλλων, Φράσω· ἀποβολῇ τοῦ ω, Φράς· καὶ ἐν συνθέσει, ἀποΦράς.

᾽Απόμυιος] οὕτως ὁ Ζεὺς παρὰ τοῖς ᾽Ηλείοις τιμᾶται, ῾Ηρακλέους ἱδρυσαμένου ἐπὶ ἀποτροπῇ τῶν μυιῶν.

Ἄπορος, κυρίως ὁ ἀδιόδευτος· πόρος γὰρ ὁ περάσιμος τόπος· καὶ ὁ μὴ χρημάτων ἔχων· ἔνθεν καὶ ἀπορία, ὅ τι ἂν σημαίνῃ.

᾽Απότριχες, οἱ ἄνηβοι· τῆς ἀπὸ προθέσεως, ἀντὶ τῆς α στερήσεως κειμένης, ὡς ἐν τῷ ἀποκηδήσαντα, ἀντὶ τοῦ ἀκηδήσαντα καὶ ἀΦροντικότα· καὶ ἀπότιμον ἔθεντο ἀντὶ τοῦ ἄτιμον.

᾽Απότροπος, ὁ οὐκ ἐπιστρέΦων εἰς τὴν πόλιν· ἢ ἀποκεχωρηκώς. ἔστι δὲ δαίμων ἀποτρόπαιος.

᾽Απόθεστος, ἀπόθητος, οὐκ ἐπιζητούμενος, ὅ ἐστιν ἠμελημένος, μὴ ποθούμενος. ἐκ τοῦ ποθέω ποθῶ ποθέσω, πεπόθεκα, πεπόθεσμαι, πεπόθεσται, ποθεστός, καὶ ἀπόθεστος, ὁ ἀζήτητος, ὁ μὴ ποθούμενος.

᾽Αποστεπτικὸν, ᾆσμα οὕτω καλούμενον· ὅτι μετὰ τὸ ἀποστεΦθῆναι τοὺς στεΦάνους, ᾔδετο ἐν τοῖς παισὶ μέλλοντες ἀποπλεῖν. Χρὴ γινώσκειν, ὅτι τὰ ἀπὸ συνθέτων ὀνομάτων παραγόμενα ῥήματα, οὐκ ἔτι μένουσι σύνθετα, ἀλλὰ γίνονται παρασύνθετα· οἷον ἄπιστος, ἀπιστῶ· εὐσεβὴς, εὐσεβῶ.

᾽ΑπόταΦον, τὸν χωρὶς ταΦέντα, καὶ ἀλλαχῆ τοῦ τῶν ἄλλων νεκρῶν τάΦου· ἢ τὸν ἀπεστερημένον τῶν προγονικῶν τάΦων.

᾽Απορῶ καὶ ἀπορία· ἐκ τοῦ ἄπορος. Καὶ πότε γίνονται τὰ ὀνόματα ἐκ τῶν ῥημάτων, καὶ τὰ ῥήματα ἐκ τῶν ὀνομάτων; ἡνίκα ἰσοσυλλαβεῖ τὰ ῥήματα τοῖς ὀνόμασιν, ὀξύνονται δὲ ἢ βαρύνονται τὰ ὀνόματα, τὰ δὲ ῥήματα περισπᾶται, τότε ἐκ τῶν ὀνομάτων παράγονται τὰ ῥήματα· οἷον, μόνος, μονῶ· χρυσός, χρυσῶ· ἄπορος, ἀπορῶ. ἡνίκα δὲ πάλιν ἰσοσυλλαβεῖ τὰ ῥήματα τοῖς ὀνόμασιν, ὀξύνονται δὲ ἢ βαρύνονται τὰ ὀνόματα, βαρύνονται δὲ καὶ τὰ ῥήματα, τότε ἐκ τῶν ῥημάτων παράγονται τὰ ὀνόματα· οἷον, λέγω, λόγος· Φέρω, Φόρος.
132 εἰ δὲ περιττοσυλλαβοῦσι τὰ ῥήματα τοῖς ὀνόμασι καὶ συνάρχονται, τότε ἐκ τῶν ὀνομάτων παράγονται τὰ ῥήματα· οἷον, ἵππος, ἱππεύω· δίΦρος, διΦρεύω· χωρὶς τῶν ἀπὸ μελλόντων γινομένων ἀποβολῇ τοῦ ω, οἷον, ἐλπίζω, ἐλπίσω, ἐλπίς· ἰσχύω, ἰσχύσω, ἰσχύς. εἰ δὲ περιττοσυλλαβεῖ τὰ ὀνόματα τοῖς ῥήμασι, τότε ἐκ τῶν ῥημάτων παράγονται τὰ ὀνόματα· οἷον, μαρτυρῶ, μαρτυρία· εὐδοκῶ, εὐδοκία.

᾽Απόπατος, ἡ τῶν σιτίων διὰ γαστρὸς κένωσις· καὶ ἀποπατῆσαι· παρὰ τὸν πάτον, ὅ ἐστι τὴν ὁδόν· τὸ ἄποθεν τοῦ πάτου γινόμενον. καὶ ἀποπάτημα, αὐτὸ τὸ σκύβαλον. Εὔπολις Χρυσογενείᾳ, Τί γάρ ἐστ᾽ ἐκεῖνο; ἀποπάτημ᾽ ἀλώπεκος: — Κρατῖνος Δραπέτησι. Τὸν Κερκύωνα ἔωθεν ἀποπατοῦντ᾽ ἐπὶ τοῖς λαχάνοις εὑρὼν ἀπέπνιξα.

᾽Αποθύμια, λυπηρὰ, τὰ μὴ καταθύμια. ἀπὸ τοῦ θύω, θυμός· ἀφ᾽ οὗ ἀποθύμιος, ἐχθρὰ, προσάντης τύχη.

᾽Αποτομή, ἀκόντιον μικρὸν, ἀποτετμημένον ἀπὸ τοῦ τελείου, καὶ συνηρμοσμένον εἰς μέγεθος μικρόν.

᾽Αποσταδὸν] ὀξύνεται· ἀντὶ τοῦ ἀΦεστὼς καὶ πόρρωθεν ἐκ διαστήματος.

Ἄποινα] οἱ μὲν, ἐκ τοῦ Φόνος, ἄΦονος· πλεονασμῷ, ἄΦοινος, καὶ ἄποινος. οἱ δὲ, ἐκ τοῦ ποινὴ ἡ τιμωρία· ἢ ἐκ τοῦ Φονὴ, ὃ σημαίνει τὸν τόπον τῶν ἀναιρουμένων, — ἐν ἀργαλέῃσι Φονῇσι: — Φόνος Φονή· πλεονασμῷ τοῦ ι, Φοινή· καὶ τροπῇ τοῦ δασέος εἰς ψιλὸν, ποινὴ, ἄποινος. ἄποινα δὲ, τὰ ὑπὲρ Φόνου διδόμενα λύτρα, τὰ ὑπεξαιρούμενα τοῦ Φονικοῦ ἐγκλήματος. λέγεται καὶ ῥῆμα δευτέρας συζυγίας, ἀποινῶ ἀποινᾷς, τουτέστι τὸ χρήματα εἰσπράττομαι, οἷον ἄποινα λαμβάνω· καὶ ἀποινεῖσθαι, ἀΦαιρεῖσθαι, ἢ τὸ χρηματίζεσθαι.

᾽Απούρας] ἔστιν αὐρῶ τὸ ἀπολαύω, πρώτης συζυγίας τῶν περισπωμένων· οἷον, — ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος: — ὁ μέλλων, αὐρήσω· ὁ ἀόριστος, ηὔρησα· ἡ μετοχὴ, ὁ αὐρήσας· καὶ συγκοπῇ, αὔρας· καὶ συνθέσει καὶ τροπῇ, ἀπούρας. ἐπηύρησα ὁ ἀόριστος· καὶ συγκοπῇ, ἐπηῦρα· τροπῇ τῆς ἐπὶ εἰς ἀπὸ, ἀπηῦρα· καὶ τοῦ η εἰς α, ἀπαῦρα· ἡ μετοχὴ, ἀπαύρας· καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς ο, ἀπούρας. καὶ τί μετέχει· ἤγουν, — ἑλὼν γὰρ ἔχει γέρας αὐτὸς ἀπούρας: — τὴν ἀπόλαυσίν μου ἀΦελόμενος καὶ λαβὼν κατέχεις. οἱ δὲ, ἀπὸ μεταΦορᾶς τῶν ἀποσπώντων τοὺς ὅρους τινός· ἀπουρήσας, καὶ συγκοπῇ, ἀπούρας.

᾽Απριάτην] ἢ ἐπίῤῥημα δεῖ ἀκούειν, τουτέστιν ἄνευ πράσεως· ἢ θηλυκῶς, ἀπὸ τοῦ ἀπρίατος καὶ ἀπριάτη. πριῶ, πριάσω, πεπρίακα, πεπρίαμαι, πεπρίαται, πριατὸς, καὶ ἀπρίατος μετὰ τοῦ στερητικοῦ α. πριῶ οὖν, πρίημι· ἐξ οὗ καὶ, πριῶ μοι, Φησὶν ὁ κωμῳδὸς, σελάχιον.

᾽Απρὶξ, τὸ ἰσχυρῶς κρατεῖν, ὅλῃ δυνάμει, ἀσΦαλῶς, προσπεΦυκότως, κατόχως. Κύπριοι δὲ, γένος τι ἀκάνθης. ἔστι πρίζω, πρίσω, καὶ Δωρικῶς πρίξω, ἀποβολῇ τοῦ ω, πρίξ· καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἀπρίξ· τουτέστιν ἰσχυρῶς κρατῶ, καὶ ἀναποσπάστως, ὥστε μὴ
πρίζεσθαι μηδὲ ἀποσχίζεσθαι τοῦ κρατοῦντος τὸ κρα- 133
τούμενον, ἢ τοῦ κρατουμένου τὸ κρατοῦν.

᾽Απροτίμαστος, ἄψαυστος, ἄθικτος, ἡ μὴ ἐπιζητηθεῖσα γυνὴ, ἀλλ᾽ ἄθικτος διαμείνασα· ᾽Αλλ᾽ ἔμεν᾽ ἀπροτίμαστος ἐνὶ μεγάροις: — παρὰ τὸ μαίω τὸ ζητῶ, ἡ μὴ ἐπιζητουμένη πρὸς μίξιν. ἢ παρὰ τὸ μαστεύω τὸ ζητῶ· ὅθεν καὶ μαστός· καὶ ἐπιμασσάμενος, ἐπιλαβόμενος, ἁψάμενος.

᾽Απρόσιτος] ἔστιν εἶμι τὸ πορεύομαι· ὅπερ ἐπὶ μὲν τοῖς ἑνικοῖς, διὰ τῆς ει διΦθόγγου· ἐν δὲ τοῖς πληθυντικοῖς καὶ δυϊκοῖς, διὰ τοῦ ι. τὸ δυϊκὸν, ἴτον· τὸ πληθυντικὸν, ἴμεν· τὸ δεύτερον, ἴτε· καὶ ἐξ αὐτοῦ, ἰτὸς, καὶ προσιτὸς, πρὸς ὃν τις εὐχερῶς πορεύεται· καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ ἄλΦα, ἀπρόσιτος, πρὸς ὃν τις πορευθῆναι οὐ δύναται.

᾽Απροσεξία, ῥαθυμία· παρὰ τὸ μὴ προσέχειν.

᾽Απροτίοπτα, κρύΦα, λάθρα· ἀπὸ τοῦ ὄπτω.

᾽Απριάτην] πρίημι τὸ παθητικὸν, πρίαμαι τὸ ἐπίῤῥημα, ἀπριάδην· καὶ τροπῇ τοῦ δ εἰς τ, ἀπριάτην.

Ἅπτετο, ῥῆμα· καὶ συντάσσεται μετὰ γενικῆς· ἐπειδὴ ἡ ἐκ τῶν αἰσθήσεων γινομένη ἐνέργεια, γενικῇ συντάσσε-

ται· ἀκούω σου, γεύομαί σου: — πλὴν τῆς ὁράσεως, ὁρῶ σε, βλέπω σε: — διὰ τί; ἐπειδὴ αἱ μὲν ἄλλαι αἰσθήσεις κατὰ εἰσδοχὴν ἐνεργοῦσιν· αὕτη δὲ μόνη, κατὰ ἐκπομπήν· καὶ ὡς διήλλαξε πρὸς τὰς ἄλλας κατὰ τὸ σημαινόμενον, διήλλαξε καὶ κατὰ τὴν σύνταξιν.

Ἄπτερος] — τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος: — ταχὺς πρὸς τὸ πεισθῆναι, καὶ ἰσόπτερος. ἡ γὰρ α στέρησις δηλοῖ καὶ τὸ ὅμοιον, καὶ τὸ ἴσον· οἷον, ἀτάλαντος, ἄλοχος. ἔνιοι δὲ, οὐ παραπτὰς, ἀλλ' ἔμμονος. ἔνιοι δὲ, ἄπτερον τὸ ἡδὺ, ἄσμενον, ὀρθόν.

Ἀπτέρα, πόλις Κρήτης· ὅτι αἱ Σειρῆνες ποτὲ πρὸς τὰς Μούσας εἰς ἔριν ἐλθοῦσαι, καὶ ἡττηθεῖσαι, ἐκεῖ τὰ πτερὰ ἀπέβαλον.

Ἀπτερέως, παρ' Ἡσιόδῳ, ὥσπερ τὸ ἀψοφέως· σημαίνει τὸ [αἰφνιδίως.] ἔστιν ἀπωτέρα, ἀπτέρω. οὕτως Ἡρωδιανός. ἔστι ταχέως, ἑτοίμως, ἀφροντίστως· οἱ δὲ, ἀπροθύμως, ἐλαφρῶς, ἡδέως· ἔνιοι δὲ, ἠμελημένως.

Ἀπτὴν, τὴν μηδέπω πτᾶσαν. παρὰ τὸ πέτω πέτην, καὶ πτὴν, καὶ ἀπτήν· καὶ ἀπτῆνες, ἄπτεροι, οἱ μὴ ἵπτασθαι δυνάμενοι, μικροί. Ἰλιάδος ι῀, ἀπτῆσι.

Ἀπτοεπὴς, ἢ ὁ ἁπτόμενος διὰ λόγων, ἢ ἀπτόητος, ὁ μὴ πτοούμενος ἐν τοῖς λόγοις, ὁ θρασύλογος καὶ ὑβριστής.

Ἀπτοεπές. τινὲς δασύνουσι· καὶ Ἥρη ἁπτοεπὴς, ὡς καθαπτομένη τοῖς ἔπεσιν· ἐμφαντικώτερον δὲ τὸ ψιλοῦν· ἄαπτον γάρ ἐστι τὸ δεινόν· ὥστε εἶναι δεινοεπές. ἢ ἀπτόητε ἐν τῷ λέγειν, θρασεῖα, κακολόγε.

Ἄπυστος, ἀνήκουστος· ἀπὸ τοῦ πεύθω, πευστὸς, καὶ ἄπυστος.

Ἀπυνδάκωτος, οὗ τραπέζης κύλιξ ἀπύθμενος.

Ἀπύρους τρίποδας, ἀνεπιτηδείους πρὸς πυρὸς χρῆσιν, ἀλλὰ κόσμου χάριν τιθεμένους ἐν οἴκῳ.

Ἀπφῦς, ὁ πατὴρ, εἴρηται ὑποκοριστικῶς. ἀπὸ τοῦ πάππα, ὃ σημαίνει τὸν πατέρα, ἀφαιρέσει τοῦ καταρχὰς π, ἄππα, ἀππῦς· καὶ τροπῇ τοῦ π εἰς φ, ἀπφῦς, ὡς Διονῦς ὁ Διόνυσος.

Ἀπώμοτον, ὃ ἄν τις ἀπομόσειε γεγονέναι, ἢ μὴ γενέ-
154 σθαι· ἔνιοι ἀνέλπιστον. Διογένης.

* Ἀπώνατο, ὠφελήθη· ἀπὸ τοῦ ὄνημι, ὀνήσω, ὤνησα, ὠνησάμην, ὠνάμην ὤνω ὤνατο, καὶ ἀπώνατο.

ΤΟ Α ΜΕΤΑ ΤΟΥ Ρ.

Ἄρα, σύνδεσμος συλλογιστικός. ὁ ἂρ ἐκ τοῦ ἄρα γέγονε κατὰ ἀποβολὴν τοῦ τέλους· ἢ ὁ ῥα ἐκ τοῦ ἄρα κατὰ ἀποβολὴν τῆς ἀρχῆς; ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι τοῦτο θέμα, καὶ τοῦτο. ὁ γὰρ ἂρ σύνδεσμος, οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ ῥα. ὁ γὰρ ῥα, ἐγκλιτικός ἐστι, καὶ ὑποτακτικός· ὁ δὲ ἂρ, οὐκ ἔστιν ἐγκλιτικός. ζήτει εἰς τὰς διαφοράς.

Ἀρὰ, ἡ εὐχή· παρὰ τὸ αἴρειν τὰς χεῖρας εὐχομένους· ἢ παρὰ τὸ ἀρύειν, ὅπερ ἐπὶ τὸ καλεῖσθαι ἔταττον· καὶ μάλιστα Συρακούσιοι, Ἀρύετ' ἂν φύζειν: — ἀντὶ τοῦ ἐπικαλεῖσθαι καὶ ἐφέλκεσθαι. ἀρύω, ἀρά. ἢ παρὰ τὸ ἄρεος, βλαπτικοῦ ὄντος, ἀρὰ ἡ βλάβη· καὶ ἀραῖα, βίαια, δεινὰ, χαλεπὰ, ἀδυνηρά· σημαίνει καὶ τὰ εὐκταῖα.

Ἀραιός] ῥαίω τὸ φθείρω, γίνεται ῥαιός· καὶ πλεονασμῷ τοῦ α, ἀραιός, μετελθούσης τῆς δασείας τοῦ ρ εἰς τὸ α, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ ῥέζω, ἔρδω. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ καθόλου.

Ἀραιὴν, ἀσθενῆ, ἀδύνατον· ἔστιν ὅτε σημαίνει καὶ λεπτήν· παρὰ τὸ ῥαίω, μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α, ἀραιή. ἢ βλαβερὰν, ἢ μακρὰν, ἢ εὐκταίαν.

Ἀραιτασ..ίδης, κατὰ συγκοπὴν, Ἀραιτασιοειδής, ὡς σιοειδὴς σιειδής, συγκοπῇ τοῦ ο.

Ἀραιότερος, βαρύτερος· ἀραιὸς, ἀτυχὴς, ἄθλιος.

Ἄραβος, κτύπος· κυρίως, ἡ ἐν ἄρει βοὴ, ἀράβοος, καὶ ἄραβος. ἢ κυρίως, ἡ ἐν ὄρει βοὴ, ὄραβος, καὶ ἄραβος· ἢ κυρίως ἡ ἐπὶ τὴν ἔραν βοή, ἔραβος καὶ ἄραβος· ἐξ οὗ τὸ ἀραβῶ· καὶ ἀράβησεν, ἤχησεν, ἐψόφησεν· καταχρηστικῶς δὲ, καὶ ἐπὶ τοῦ σιδήρου, παρὰ τὸ ἄρεα, καὶ τὸ βοή.

Ἀράσσω, τὸ ἀποτέμνω· παρὰ τὸ ἄρης ὁ σίδηρος. κυρίως γὰρ ἀράσσειν, τὸ διὰ σιδήρου τέμνειν· — ἀπὸ δὲ τρυφάλειαν ἄραξεν: — ἢ παρὰ τὸ ῥῶ τὸ φθείρω, ῥάσσω.

Ἀραιὰς, τὰς βλαπτικὰς νῆας· παρὰ τὸ ῥαίσσειν, ὅ ἐστι φθείρειν· ὅθεν καὶ ψιλοῦται, ἵν' ἢ τὰς στρατιωτικὰς, καὶ οὐ φορτίδας.

Ἀράξης, ποταμός· παρὰ τὸ ἀράσσειν· ὅτι ἀπὸ τοῦ Καυκάσου καταῤῥήγνυται. καὶ ἀραξὸς, βοτάνη τίς.

Ἄραρ, ποταμὸς τῆς Κελτικῆς, ἀπὸ τοῦ ἀρηρέναι τῷ Ῥοδανῷ ποταμῷ.

Ἀραρυίας] ἔστι ῥῆμα ἄρω, τὸ ἁρμόζω· ὁ μέλλων, ἀρῶ· ὁ μέσος παρακείμενος, ἦρα. ἔστι καὶ περισπώμενον ἀρῶ· ἀφ' οὗ ὁ μέλλων, ἀρέσω. τούτου ὁ παρακείμενος, ἦρκα· ὁ μέσος, ἦρα· καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν Ἀττικὸν, ἄρηρα· ἡ μετοχὴ, ἀρηρώς· καὶ τροπῇ Δωρικῇ τοῦ η εἰς α, γίνεται ὁ μέσος ἄραρα· ἡ μετοχὴ, ἀραρὼς, ἀραρότος, ὡς γεγραφότος· αἱ εἰς ος μετοχαὶ, εἰ μὴ κατὰ πάθος ὦσι, διὰ τοῦ ο μικροῦ κλίνονται· καὶ τὸ θηλυκὸν, ἀραρυίας, τὰς ἡρμοσμένας.

Ἀραρισμένος] ἔστιν ὄνομα παρὰ τῷ ποιητῇ, ἀρειή· ἀφ' οὗ ῥῆμα ἀρειῶ· τούτου ὁ παθητικὸς παρακείμενος, ἠρείημαι· ἡ μετοχὴ, ἠρειημένος· καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν, ἀραρειημένος· καὶ κατὰ συστολὴν, ἀραρισμένος. ταῦτα Ἡρωδιανός· οὕτω Ζηνόδοτος.

Ἀράχνης, παρὰ τὸ ἀναῤῥιχᾶσθαι· ἢ παρὰ τὸ ἀραιὰ
ἴχνη ἔχειν, ἀπὸ τῆς τῶν ποδῶν ἀραιότητος. Ἡσίοδος, 155
— ἀερσιπότητος ἀράχνης: — ἀρσενικῶς λέγεται τὸ ζῶον· ἀράχνη δὲ, τὸ λεπτότατον ὕφασμα τοῦ ἀράχνου· ἢ παρὰ τὸ εἰς τὸν ἀέρα αἴρειν τὰ ἴχνη.

Ἀράχνια, τὰ ὑφάσματα τῆς ἀράχνης· παρὰ τὴν ἀραιότητα, ὅ ἐστι λεπτότητα· ἀραιὸν γὰρ τὸ λεπτόν. ἢ παρὰ τὸ ἀράσσω ἀράχνιον, ὡς δέμω δέμνιον, παίζω παίγνιον· ἤγουν τὸ εὔσχιστον· ἢ τὸ ἐνηρμοσμένον. χνοῦς γὰρ ἐστὶν ὁ ἐνηρμοσμένος καὶ ἐνυφανθείς.

Ἄρβηλον, σμιλίον σκυτικὸν περιφερές. ἔστι δὲ καὶ ὅπλον.

Ἀρβύλη] Εὐριπίδης, Αὐταῖσιν ἀρβύλησιν ἁρμόσας πόδα: — λέγει δὲ καὶ παρωνύμως Θεόκριτος, Πᾶσα λίθος πταίουσα ποτ' ἀρβυλίδεσσιν ἀείδει: — παρὰ τὸ ἁρμόζεσθαι τοῖς ποσὶν, ἁρμύλη, καὶ ἀρβύλη. ἔστι δὲ εἶδος ὑποδήματος περισσῶς εἰργασμένου.

Ἀργαλέος, χαλεπός· οἶμαι παρὰ τὸν ἄρην τὸν πόλεμον, ἀραλέος· καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, ἀργαλέος. ἢ παρὰ τὸ ἄλγος, ὁ λύπας καὶ κακὰ ἐμποιῶν, μεταθέσει τοῦ λ εἰς ρ, ὁμοίως τῷ ὑδρηλοί· ὑδρηροὶ γὰρ ἦν τὸ ἀναλογώτερον· σιγηρὸς, σιγηλός· ὑψηρὸς, ὑψηλός, ὁ εἰς ὕψος ἠρμένος. παράγονται τὰ τοιαῦτα ὀνόματα ἀπὸ τριῶν μερῶν τοῦ λόγου, ἀπὸ ὀνόματος, ἀπὸ ῥήματος, καὶ ἀπὸ ἐπιῤῥήματος, ῥίμφα, ῥιμφαλέος. ζήτει εἰς τὸ Δειμαλέος.

Ἀργανθών] οἷον, Ἀμφ' Ἀργανθώνειον ὄρος προχοάς τε Κίοιο: — τινὲς δὲ Ἀργανθώνην αὐτὴν φασίν. Εὐφορίων δὲ καὶ Φιλίας Ἀργανθώνιον λέγουσι διὰ τοῦ ι· οἷον, Χθιζόν μοι κνώσσοντι παρ' Ἀργανθώνιον αἶπος: — Σιμωνίδης δὲ ποταμὸν φησίν· οἷον, Μυσιὰ πύοντα παρὰ ῥόον Ἀργανθώνης.

Ἀργαφίης] οἷον, Νιψάμεναι κρήναις ἕδρα..ον Ἀργαφίης. τινὲς δὲ διὰ τοῦ ε, ἀπὸ Γεργάφου τοῦ Ποσειδῶνος. τὸ

δὲ ἐντελὲς ἐν τῷ Ἑρμῇ κρήνης Γαργαφίης: — ὁ Παρμένιος, ἄνευ τοῦ γ. ἢ ἡ ἔλλειψις ἀπὸ ἱστορίας.

Ἄργεμον, τὸ κατὰ πάθος γενόμενον λεύκωμα ἐν τῷ ὀφθαλμῷ· παρὰ τὸ ἀργὸν τὸ λευκόν. καὶ ἀργεμώνη βοτάνη.

Ἀργεννὸς, ὁ λευκός. παρὰ τὸ ἀργὸς, γίνεται ἀργεινὸς, ὡς ἐρατὸς ἐρατεινός· καὶ ἀργεννὸς, ἐνδείᾳ μὲν τοῦ ι, πλεονασμῷ δὲ τοῦ ν. ἀπὸ τοῦ ἀργεννὸς, τὸ θηλυκὸν ἀργεννή. πᾶν τοίνυν εἰς ος μετὰ συμφώνου: — ἐκ τοῦ ἀργὸς, ὃ σημαίνει τὸν καθαρὸν, ἀργεινός, ὡς ἔλεος ἐλεεινός. καὶ ἔθος ἐστὶ τῇ τῶν Ῥηγίνων διαλέκτῳ, τὸ ι τρέπειν εἰς ν. τὸ γὰρ σπείδω σπένδω λέγουσι, καὶ τὸ ἐνδοῖ ἔνδον· καὶ τὸ ἐρεβεινὸς, ἀπὸ τοῦ ἔρεβος, ἐρεβεννός· οὕτως ἀργεινὸς ἀργεννός. οἱ δὲ Σικελοὶ τὸ ἐναντίον· τὸ μὲν γὰρ σπένδω, σπείδω λέγουσι· καὶ τὸ οὐμένταν, οὐμέντοι. Αὐτίκα δ' ἀργεννῇσι καλυψαμένη ὀθόνῃσι: — σημαίνει λαμπραῖς, λευκαῖς.

Ἀργός] παρὰ τὸ ἀρκῶ, ἄρκος, καὶ ἀργὸς ὁ ταχὺς, ὁ ἐπαρκεῖν τοῖς ποσὶ δυνάμενος· καὶ γὰρ ποδάρκεις τοὺς ταχεῖς λέγομεν. καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ λευκοῦ λαοῦ. καὶ γὰρ οἱ ποιηταὶ τὰ λαμπρὰ καὶ λευκὰ πάντα οὕτω καλοῦσι· παρὰ τὸ τάχιον τοὺς ὁρῶντας ὁρᾶσθαι ποιεῖν. παρὰ τὰ ἄλλα οὕτως ἐγὼ τοῦτο καὶ μόνον. καὶ κύνας ἀργοὺς, τινὲς τοὺς λευκούς.

136 Ἄργος, ἐκ τοῦ ἀργὸς, ἀρσενικῶς.

Ἀργὸς, σημαίνει δύο· τὸν λευκὸν, ὡς τὸ, Αἰετὸς ἀργὴν χῆνα φέρων: — καὶ τὸν ταχὺν, ὡς τὸ, — ἅμα τῷ γε δύω κύνες ἀργοὶ ἕποντο.

Ἄργος, σημαίνει δ'· ἐπὶ μὲν τῆς Πελοποννήσου, Πολλῇσι νήσοισι, καὶ Ἄργεϊ παντὶ ἀνάσσειν: — ἐπὶ δὲ τῆς πόλεως τῆς ἐν Πελοποννήσῳ, Οἵ θ' Ἄργος εἶχον Τίρυνθά τε τειχιόεσσαν: — ἐπὶ δὲ τῆς θαλάσσης, Νῦν αὖ τοὺς ὅσσοι τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἔναιον: — ὀνομάζει δὲ καὶ τὸν Ὀδυσσέως κύνα· Ἂν δὲ κύων κεφαλήν τε καὶ οὔατα κείμενος ἔσχεν, Ἄργος Ὀδυσσῆος.

Ἀργεῖ] ἀπὸ τινὸς Ἄργου ἐν Πελοποννήσῳ κατοικήσαντος. Ἰστέον δὲ ὅτι αὗται αἱ δοτικαὶ, ἐὰν μὲν ἔχωσιν ἐπιφερόμενον σύμφωνον, διαιροῦνται, Διομήδεϊ Παλλὰς Ἀθήνη: — εἰ δὲ φωνῆεν, οὐ διαιροῦνται, Σῷ θάρσει ὅτ' ἐμὸν δολιχόν: — ἂν μὴ κωλύῃ μέτρον, ὡς τὸ, χαριζομένη πόσεϊ ᾧ: — τινὰ δὲ καὶ χωρὶς μεταπαρήλλαξαν, οἷον, — ἡδέϊ οἴνῳ.

Ἀργὸς, ὁ νωθρὸς καὶ δυσκίνητος, μᾶλλον δὲ ἀνενέργητος· παρὰ τὸ ἀεργός τις εἶναι· ἢ βοηθείας δεόμενος, παρὰ τὸ ἀρήγω τὸ βοηθῶ. εἰ δὲ σημαίνει τὸν καθαρὸν καὶ λευκὸν, γίνεται παρὰ τὸ ἀὴρ ἀεργὸς, ὁ ἀργός. διειδὴς γὰρ ὁ ἀὴρ καὶ διαφανὴς καὶ δίοσμος, ἅτε λεπτομερέστατος ὤν.

Ἀργέστης] τὸ κύριον βαρύνεται· οἷον, Ἀργέσταο παρ' ἄσσον ἐπιπνείοντος ἔβησαν: — δηλοῖ τὸν ἀπηλιώτην ἄνεμον· Ἀπολλώνιος ὁ τὰ Ἀργοναυτικά. τὸ δὲ ἐπιθετικὸν τοῦ νότου, ὀξύνεται, ἀργεστής. ὡς, — ἀργεστάο νότοιο: — οἷον τοῦ λευκοῦ. ἢ εἶδος φυτοῦ, ἐξ οὗ ἡ ναῦς κατασκευάζεται.

Ἀργὼ, ἡ ναῦς· ἀφ' οὗ Ἀργοναῦται. εἴρηται ὅτι Ἄργος αὐτὴν κατεσκεύασεν· ἢ ὅτι ἐν Ἄργει τῇ πόλει κατεσκευάσθη, ὡς Ἡγήσιππος ἱστορικός. ἢ ὅτι ταχεῖα ἦν· ἀργὸν γὰρ καὶ τὸ ταχύ· ἔνθα καὶ λήθαργος, ὁ τῇ λήθῃ ταχύς. πρώτην δ' αὐτὴν ναυπηγηθῆναι φασίν.

Ἀργείαν] ἔστιν ὄρους ὄνομα τῆς Μεσηνίας· ἔχει δὲ τὸ ει δίφθογγον, ἀπὸ τοῦ Ἀργεῖος. τὰ γὰρ εἰς αν οὐ φαίνεται τῇ ει διφθόγγῳ παραλήγεσθαι, παιάν, Ποσιδάν.

Ἀργής] ὥσπερ παρὰ τὸ γυμνὸς γίνεται γυμνής, τρανὸς τρανής, ποτὸς ποτής, ὁμαλὸς ὁμαλής· οὕτως οὖν καὶ ἀργὸς ἀργής, ὁ λευκὸς ἢ λαμπρός. κλίνεται ἀργῆτος· Βῆ δὲ κατασχομένη ἑανῷ ἀργῆτι φαεινῷ: — ἡ αἰτιατικὴ, ἀργῆτα· καὶ κατὰ μεταβολὴν καὶ συστολὴν, — Λυκάονος ἀργέτα δημόν: — καὶ πάλιν, — ἀργέτι δημῷ, τῷ λευκῷ λίπει.

Ἀργειφόντης, ἐπίθετον Ἑρμοῦ· ἢ ὅτι ἀργός ἐστι φόνου, τουτέστι καθαρός· ὁ αὐτὸς γάρ ἐστι τῷ λόγῳ. ἢ ὁ ἐν Ἄργει πρῶτον πεφηνώς· ὁ γὰρ Ἑρμῆς, πρῶτον ἐν τῷ Ἄργει ἐφάνη. ἢ ὁ ἐναργεῖς τὰς φαντασίας ποιῶν· ἐπάνω γὰρ (ὥς φασι) τῶν ὀνείρων ἐστὶν ὁ Ἑρμῆς. ἢ ἐπειδὴ τὸν Ἄργον ἐφόνευσε λίθῳ βαλὼν, κελευσθεὶς παρὰ τοῦ Διὸς κλέψαι τὴν Ἰὼ βοῦν γενομένην· ἐφύλασσε δὲ αὐτὴν ὁ Ἄργος, βουλήσει Ἥρας, ἔχων ἐν ὅλῳ τῷ σώματι αὐτοῦ ὀφθαλμούς. ὥσπερ δὲ ἀπὸ τοῦ ἀλοτρίβανον γίνεται ἀλετρίβανον τροπῇ τοῦ ο εἰς ε, οὕτω καὶ ἀπὸ
τοῦ ἀργοφόντης γίνεται ἀργεφόντης· καὶ πλεονασμῷ 137
τοῦ ι, ἀργειφόντης. Δίδυμος δὲ διὰ τοῦ ι γράφει· λέγει γὰρ, ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἀρι ἐπιτατικοῦ γίνεται ἀριδείκετος, οὕτω τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἀπὸ τοῦ ἀρι γίνεται ἀριφόντης· καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, ἀργιφόντης.

Ἀργιόδους, ὁ μεγαλόδους· πολλὴ δὲ ἡ χρῆσις τῆς λέξεως. παρὰ τὸ ἀρι ἐπιτατικὸν καὶ τὸ ὀδοὺς, γίνεται ἀριόδους, ὡς ἀρίζηλος· καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, ἀργιόδους, ὡς ἄνοια ἄγνοια, καὶ ῥαῖα γραῖα. εἰ γὰρ παρὰ τὸ ἀργὸς, ἀργόδους ἦν ἄν. οὕτω Τρύφων ἐν τῷ περὶ σχημάτων.

Ἄργιλος, ἔστιν ἡ λευκὴ γῆ.

Ἀργινοῦσαι, ἀργιλώδεις. εἰσὶ δὲ αἱ τοιαῦται εἰς καρπῶν ἀνέσεις φαῦλαι, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μηλόβοτοι, καθάπερ ἡ Σκῦρος, καὶ αἱ λεγόμεναι Ἀργινοῦσαι.

Ἄργμα, ἡ ἀπαρχή. παρὰ τὸ ἄρχω, ἄργμα, ὡς παρὰ τὸ ἧρμαι, ἅρμα· γέγραμμαι, γράμμα.

* Ἀργόλαι, εἶδος ὄφεων, οὓς ἤνεγκε ὁ Μακεδὼν Ἀλέξανδρος ἐκ τοῦ Ἄργους τοῦ Πελασγικοῦ εἰς Ἀλεξάνδρειαν· καὶ διὰ τοῦτο ἀργόλαι λέγονται.

Ἀργυρόπεζα, λαμπροὺς πόδας ἔχουσα, βασιλική. πέζα γὰρ ὁ πούς.

Ἀργυρογνώμονα, λέγουσι τὸν καταλλάκτην.

Ἀργύριον, ἐκ τοῦ ἄργυρος· τοῦτο παρὰ τὸ ἀργὸν τὸ λευκόν· ὅθεν οἱ ποιηταὶ τὰ λαμπρὰ καὶ λευκὰ οὕτω καλοῦσιν, ἄργυφα μῆλα.

Ἀργυρόηλον, τὸ ἀργυροῦς ἥλους ἔχον· ἐκ τοῦ ἀργυροῦς τοῦ κτητικοῦ, καὶ τοῦ ἧλος. Ἰστέον ὅτι πᾶν νόμισμα, εἴτ' ἐν χαλκῷ, εἴτ' ἐν ἀργύρῳ, εἴτ' ἐν χρυσῷ, εἰώθασιν ἀργύριον καλεῖν· καὶ οἱ μὲν ῥήτορες, ἑνικῶς· οἱ δὲ κωμικοὶ, ἀργύρια, πληθυντικῶς.

Ἀργύφεον] ἄργυφον παράγωγον ἀπὸ τοῦ ἀργόν. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ σχημάτων, λέγει, ὅτι γίνονταί τινες συνθέσεις καὶ ἀπὸ μόνου ῥήματος· οἷον, ἀπὸ τοῦ βῶ κάραβος· καὶ ἀπὸ τοῦ θῶ τὸ θηλάζω, Αἴγισθος. καὶ ἀπὸ τοῦ ἀργῶ οὖν τοῦ σημαίνοντος τὸ φαίνω, ἄργυφος· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε, ἀργύφεος· οἷον, Ἀμφὶ δὲ ἀργύφεον φᾶρος μέγα ἕννυτο: — Τῶν δὲ καὶ ἀργύφεον πλῆτο σπέος: — σημαίνει δὲ τὸ μέγα σπήλαιον, ἢ λαμπρόν. Ἀργυφέῃ ἐσθῆτι, Ἡσίοδος.

Ἀρδμός] Ἐν ποταμῷ, ὅθι τ' ἀρδμὸς ἔην πάντεσσι βοτοῖσιν: — ὁ ποτισμός. παρὰ τὸ ἀρδῶ περισπώμενον. εἰ γὰρ ἦν ἀπὸ βαρυτόνου, ἄρδμος ἂν ἦν.

Ἀρδηθμὸς, ὁ ποτισμός. Νίκανδρος, ἔνθα, Ἠὲ καὶ ἀρδηθμοῖο μεσημβρινὸν αἴξαντες.

Ἄρδην, ἐπίρρημα· σημαίνει τὸ ὁμοῦ· παρὰ τὸ αἴρω, τὸ

ἐπαίρω· ἢ παρὰ τὸ ἄρω τὸ ἁρμόζω. ἄρδην. τὸ γὰρ ἐν τῷ ἅμα γινόμενον, ἁρμόζοντας γίνεται.

Ἄρδις, ἡ ἀκὴ τοῦ βέλους. Καλλίμαχος, — ἀλλ' ἀπὸ τόξου Αὐτὸς ὁ τοξευτὴς ἄρδιν ἔχων ἑτέραν: — εἴρηται παρὰ τὸ ἄρω τὸ ἁρμόζω· ἦρμαι, ἦρται, ἄρτης· ἔνθα πυλάρτης. καὶ ὥσπερ παρὰ τὸ προφήτης γίνεται παράγωγον προφῆτις, οὕτω καὶ ἄρτης ἄρτις καὶ ἄρδις. οὕτως Ἐπαφρόδιτος. ζήτει εἰς τὸ ἁρμάριον, καὶ ἀργυρίδιον, καὶ ἄρδιττος.

Ἀργυρότοξος, τουτέστιν ὁ λαμπρὸν τόξον ἔχων· ἐκ τοῦ ἀργὸν τὸ καθαρὸν ἢ λευκόν· τοῦτο παρὰ τὸ ἀγλαός· τοῦτο παρὰ τὸ αἴγλη, αἰγλαόν· ἀποβολῇ τοῦ ι, καὶ
158 μεταθέσει, ἀλγόν· καὶ τροπῇ τοῦ λ, ἀργόν.

Ἄρεω] Ἰλιάδος σ', — ἐμεῖο δὲ δῆσεν Ἄρεω ἀλκτῆρα γενέσθαι: — οὕτως Ἀρίσταρχος. καὶ ἔστιν ἀπὸ εὐθείας τῆς Ἄρεως, τοῦ Ἄρεω, ὡς Πείρεως, Πείρεω υἱός: — ἔστι δὲ τὸ λεγόμενον οὕτως· ἐμοῦ δὲ ἐδέησεν ἀλεξητῆρα γενέσθαι τοῦ Ἄρεω, τουτέστιν ἀποτρεπτικόν, κωλυτὴν ἢ βοηθὸν τοῦ πολέμου. οἱ δὲ, ἀρῆς ἀλκτῆρα, βλάβης καὶ κακώσεως κωλυτήν. τὸ δὲ δῆσε, δισύλλαβον, ἀπὸ τοῦ ἐδέησε κατὰ συγκοπήν· ἤγουν χρείαν μοῦ τῆς βλάβης βοηθὸν γενέσθαι. Παρμενίσκος οὖν βαρύνει τὸ ἔδησεν ἀπὸ τοῦ δίδω. οὕτω δὲ ὁ πόλεμος τὴν ἐμὴν ἀφελόμενος πανοπλίαν ἔδησεν, ἐνεπόδισέ μου τὴν ἔξοδον, ὥστε ἀλκτῆρά με γενέσθαι Πατρόκλου, ὅ ἐστι βοηθόν. Πτολεμαῖος δὲ ὁ Ἀσκαλωνίτης περιττὸν τὸ ἔδησε φησίν.

Ἀρὴ, σημαίνει δύο· τὴν εὐχὴν, Ἀράων αἴων Νηληϊάδαο γέροντος: — καὶ τὴν βλάβην, — ἐμεῖο δ' ἔδησεν ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι.

Ἀρέθουσα, ἡ πηγή· παρὰ τὸ ἄρδω τὸ ποτίζω, ἄρσω· ἵν' ᾖ ἡ ποτίζουσα ἄρδην πάσας τὰς κρήνας καὶ τοὺς ποταμούς.

Ἅρπυιαι· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε, ἀρεπυῖαι.

Ἀρετὰν, ποταμὸς Κροτωνιάδος χώρας· παρὰ τὴν Ἀρέταν τὴν γυναῖκα Ἀλκίμου, ἧς περιρεῖ τὸ μνῆμα, ὡς μαρτυρεῖ Φιλοστέφανος.

Ἀρετὴ] παρὰ τὸ ἐρῶ τὸ ἐπιθυμῶ, ἐρατή· καὶ ἐρατὰ δῶρα, τὰ ἐπέραστα καὶ καλά· τουτέστιν, ἡ φιλητή· κατὰ μετάθεσιν τοῦ στοιχείου, ἀρετὴ, ἡ ἐπέρατος κτῆσις· ἧς ἐρῶσιν ἢ ἣν αἱροῦνται πάντες. ἢ παρὰ τὸ ἀρῶ, ἀρέσω, ἀρεστὴ, καὶ ἀρετὴ, ἡ πᾶσιν ἀρέσκουσα: λέγεται δὲ καὶ ἡ κατὰ πόλεμον δύναμις, παρὰ τὸν Ἄρην τὸν πόλεμον. λέγεται δὲ ἀρετὴ καὶ ἡ ἐν παντὶ πράγματι ὑπεροχή· παρὰ τὸ αἱρῶ, τὸ προαιροῦμαι. σημαίνει δὲ τρία· τὴν κατὰ πόλεμον ἀνδρείαν. Οἶδ' ἀρετὴν οἷος ἐσσί: — καὶ, ἔνθ' ἀρετὴ διαείδεται ἀνδρα: — ὅτε δὲ ψιλῶς, χωρὶς τῆς ἀνδρείας· Ἀλλ' ἐθέλεις ἀρετὴν σὴν φαινέμεν: — σημαίνει καὶ τὴν ψυχικὴν ἀρετήν· οἷον, Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν: — σημαίνει καὶ τὴν καταφρόνησιν, καὶ εὔκλειαν, καὶ πλοῦτον· καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἀρετῶν· καὶ τὴν ἐμπειρίαν.

Ἀρεστός] οὐκ ἀπὸ τοῦ ἀρέσκω· ἔδει γὰρ ἀρεκτὸς εἶναι· ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἀρέσω, ἀρεστός. ὁ Ἀλεξανδρεὺς φιλόσοφος ἐν ἑορτῇ Ἄρεως ἐτέχθη· διὸ οὕτως ὠνόμασται. ἀπὸ τοῦ ἀρετὴ, γίνεται ἀρετῶ ἀρετᾷς· ἔνθα τὸ, — ἀρετῶσι δὲ λαοὶ ὑπ' αὐτῶν: — καὶ Ὅμηρος, . . . Οὐκ ἀρετᾷ κακὰ ἔργα: — οἷον, οὐκ ἀρετοῦται τὰ κακὰ ἔργα, οὐκ ἀρετῆς μεταλαμβάνουσι· περισπᾶται δὲ τὸ ἀρετᾷ, καὶ ἔστι δευτέρας συζυγίας ῥῆμα· οὐ γάρ ἐστι δοτικῆς πτώσεως.

Ἀρέσκω] παρὰ τὸ ἀρῶ τὸ ἁρμόζω, γίνεται ἀρῶ, ἀρέσω, ὡς τελῶ, τελέσω· καὶ ἀρέσκω· τὸ γὰρ ἀρέσκον, ἁρμόδιον· καὶ τὸ ἁρμόδιον, ἀρεστόν.

Ἀρεσόμεθα, ἐξιλεωσόμεθα, θεραπεύσομεν, φιλοφρονησόμεθα. ἀπὸ τοῦ ἀρῶ, ἀρεῖς.

Ἀρεστὴρ, εἶδος πλακοῦντος, τοῖς θεοῖς ἀφιερωμένος, ὥσπερ καὶ τὸ πόπανον· παρὰ τὸ ἀρέσκω, ὁ τοῖς θεοῖς ἀρέσκων. ἀρέσω οὖν, ὁ παρακείμενος, ἤρεσμαι, ἀρεστὴς καὶ ἀρεστὴρ, ὡς ἤθληται, ἀθλητὴς καὶ ἀθλητήρ.

Ἄρειος, ὁ Ἀλεξανδρεὺς φιλόσοφος, ἐν ἑορτῇ Ἄρεος 159
ἐτέχθη· διὸ οὕτως ὠνόμασται.

* Ἀρείτολμος, ὁ ἐν τῷ πολέμῳ τολμῶν· ἀπὸ ἄρεος καὶ τολμῶ.

Ἀρείων, ὁ βελτίων· παρὰ τὸ ἄρης, ἵν' ᾖ κυρίως ὁ κατὰ πόλεμον καλλίων. οὕτω Ταῤῥαῖος ἐν τοῖς Ἀργοναυτικοῖς.

Ἄρειος πάγος, δικαστήριον Ἀθήνησιν οὕτω καλούμενον· καὶ οἱ δικασταὶ, Ἀρεοπαγῖται· πρώτη γὰρ κρίσις ἐκεῖ ἐγένετο ἀνθρώποις. ἢ ὅτι αἱ Ἀμαζόνες ἐπὶ τὸν τόπον ἐκεῖνον ἐστρατεύοντο, Ἄρεος οὖσαι. ἢ ὅτι ἐν πάγῳ ἐστὶ καὶ ἐν ὕψει τὸ δικαστήριον. Ἄρειος δὲ, ἐπὶ τὰ φονικά· δικάζει δὲ ὁ Ἄρης, ἐπὶ τὸν φόνον· πάγος δὲ ὁ λόφος. ἢ ὅτι ἔπηξε τὸ δόρυ ἐκεῖ ὁ Ἄρης, Ποσειδῶνος κατηγορήσαντος διὰ τὸν φόνον τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἁλιροθίου, ὅτε ἀπέκτεινεν αὐτὸν Ἄρης, βιασάμενον Ἀλκίππην τὴν θυγατέρα Ἄρεος καὶ Ἀγραύλου τῆς Κέκροπος θυγατρὸς, ὥς φησιν Ἑλλάνικος ἐν πρώτῃ.

Ἀρειμάνειος, ὁ πολεμικός. ὥσπερ παρὰ τὴν Ἄρει δοτικὴν, γίνεται ἀρείφατος ὁ πολεμικός, τουτέστιν ὁ ἐν πολέμοις ὀνομαζόμενος, ἢ ὁ πεφονευμένος· τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἀρειμάνειος διὰ τῆς ει διφθόγγου, παρὰ τὴν ἄρει δοτικήν.

Ἀρειὴ, σημαίνει τὴν ἐν πολέμῳ ἀπειλήν· Μὴ δέ σε λευγαλέοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἀρειῇ: — ἢ τὴν βλάβην. ἢ παρὰ τὸ ἄρεος, γέγονεν ἀρεά· πλεονασμῷ τοῦ ι, ἀρειά· καὶ Ἰωνικῶς, ἀρειή, ὡς πεῖνα, πείνη. ἢ παρὰ τὴν ἄρει δοτικὴν, ἀρειὰ καὶ ἀρειή. λέγει δὲ ἐν τῷ καθόλου ὁ Ἡρωδιανὸς, ὅτι τὸ ἡ ἀρειὴ παράλογόν ἐστι καὶ κατὰ τὸν τόνον, καὶ κατὰ τὸν χρόνον. οὔτε γὰρ ὀξύνεσθαι ὤφειλεν, οὔτε ἐκτείνειν τὸ α. τὰ γὰρ διὰ τοῦ εια ὀξυνόμενα ἐκτείνοντα τὸ α, ἐπὶ οὐσιῶν λαμβάνεται· οἷον παρειὰ, φορβειά· σημαίνει δὲ τὸ σχοινίον τοῦ ἀλόγου τὸ περιστόμιον, τὸ καπίστριον. εἰ οὖν τὸ ἀρειὰ οὐ τίθεται ἐπὶ οὐσίας, ἀλλ' ἐπὶ πράγματος· τὴν γὰρ ἀπειλὴν σημαίνει· δηλονότι οὔτε ὀξύνεσθαι ὤφειλεν, οὔτε ἐκτείνειν τὸ ἄλφα· ἀλλ' ἡμάρτηται, ὡς εἴρηται. δεῖ δὲ γινώσκειν· ἔστιν ἀρειῶ ἀρειᾷς· σημαίνει δὲ τὸ ἀπειλῶ. ἐπὶ δὲ τοῦ φυτοῦ, ἀρία διὰ τοῦ ι, καὶ παροξύνεται· Χείτης τε πρήνης ἀρίας ποιούμεθα γόμφους.

Ἀρηρὼς, καὶ ἀραρὼς, εἴρηται εἰς τὸ ἀραρυίας.

Ἀρήϊος, πολεμικός· παρὰ τὸν Ἄρην· ὄνομα ἀρσενικὸν, εἴδους τῶν παραγώγων κτητικοῦ. ἄρειος· τὸ ρει, δίφθογγον· τὰ γὰρ ἀπὸ τῶν εἰς ης, εἴτε περισσοσυλλαβοῦσιν, εἴτε ἰσοσυλλαβοῦσι, διὰ τοῦ ειος γινόμενα κτητικὰ, διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφονται, ἰορδάνειος, αἰσχίνειος, ἀσκληπιάδειος· χωρὶς εἰ μὴ τρέπει τὸ τ εἰς σ· διὰ τὸ ἱκέτης, ἱκέσιος· δεσπότης, δεσπόσιος· συμπότης, συμπόσιος· Φιλήτης ὁ Κλέανος, φιλήσιος. Ἄρης οὖν, ἄρειος· καὶ Ἰωνικῇ διαλύσει, ἀρέϊος· καὶ τροπῇ, ἀρήϊος, ὡς ὀδύσσειος, ὀδυσσήϊος μέγα δῶμα.

Ἀρηΐφιλος] ὄνομα σύνθετον ἐκ δύο τελείων, ὡς χειρίσοφος, δουρίκτητος, δουρίκλειτος· οὕτω καὶ [παρὰ τὸ] Ἀρηῒ κατὰ τοὺς ἀρχαίους Ἰωνικῶς, Αἰολικῶς καὶ Δωρικῶς, καὶ τὸ φίλος, γίνεται ἀρηΐφιλος, ὁ πολεμικὸς, ὁ φιλῶν τὸν Ἄρην.

Ἀρηΐθοος, σημαίνει τὸν πολεμικὸν, τὸν ἐν τῷ πολέμῳ
140 ταχύν· γίνεται ἐκ τοῦ θοὸς μετὰ τοῦ ἄρηϊ.

Ἀρηϊφάτους, τοὺς ἐν τῷ πολέμῳ πεφονευμένους. ἐκ τοῦ φῶ τὸ φονεύω, παράγωγον φημί· σημαίνει τὸ αὐτό· καὶ ἔστι δευτέρας συζυγίας· ὁ παρακείμενος, πέφηκα· ὁ παθητικὸς, πέφαμαι, πέφαται· ὄνομα ῥηματικὸν, φατός. ἡ Ἄρεος δὲ γενικὴ, ἀπὸ τῆς Ἄρευς ὑπάρχει εὐθείας· τῆς γὰρ τοῦ Ἄρης εὐθείας, πτῶσις οὐχ εὕρηται, πλὴν τῆς Ἄρες κλητικῆς, ὡς Δημόσθενες. καὶ πόθεν δῆλον ὅτι οὐκ ἐγένετο ἐκ τοῦ Ἄρης Ἄρους καὶ Ἄρεος, ὡς Δημοσθένεος Δημοσθένους; ἐπειδὴ καὶ Ἰωνικῶς γίνεται διὰ τοῦ η Ἄρηος, καὶ Ἀττικῶς Ἄρεως· τὰ δὲ τοιαῦτα σχήματα, ἀπὸ τῆς εἰς ευς εὐθείας εἴωθε σχηματίζεσθαι, οὐ μέντοι ἀπὸ τῆς εἰς ης καταλήξεως· οὐ γὰρ ἡ Δημοσθένηος ἡ Δημοσθένεως κυρίως.

Ἄρης Ἄρης βροτολοιγὸς, ὁ πόλεμος, ἢ ὁ τῶν πολέμων ἔφορος· παρὰ τὴν ἀρὰν τὴν γενομένην βλάβην ἐκ τοῦ πολέμου· ἢ παρὰ τὸ τὴν χαρὰν, χάρης, καὶ ἄρης· ἢ παρὰ τὸ ἀείρω· — ἄειρε δὲ ποιμένα λαῶν: — ὁ κουφίζων καὶ μεγαλύνων τοὺς ἄνδρας. ἢ παρὰ τὸ αἱρῶ, ὁ ἀναιρετικὸς, αἵρης, ἄρης, ἐλλείψει τοῦ ι. ἢ παρὰ τὸ ἄορ, ἄορος· καὶ ὡς Οἰδίποδος Οἰδιπόδης, τρίποδος τριπόδης, οὕτω καὶ ἄορ ἄορος, ἀόρης, καὶ ἐν συγκοπῇ, ἄρης· ἵν' ᾖ ὁ ξιφηφόρος θεός. ἢ παρὰ τὸ ῥῶ τὸ λέγω. παρὰ οὖν τὸ ῥῶ, γίνεται ῥὴς· ὅθεν καὶ ῥῆσις· καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ ἄλφα, ἄρης, παρ' ᾧ οὐκ ἔστι διαλέγεσθαι· Ἐν γὰρ χερσὶ τέλος πολέμου· ἐπέων δ' ἐνὶ βουλῇ: — καὶ γὰρ τὸ ἐναντίον εἰρήνη, παρὰ τὸ εἴρω. ἢ παρὰ τὸ ἀρῶμαι· ἵν' ᾖ ἀάρης, καὶ ἄρης. οὕτως Ἡρωδιανὸς καὶ Ἀπολλώνιος. σημαίνει δὲ πέντε· τὸν πόλεμον, Νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον, ἵνα ξυνάγωμεν ἄρηα: — τὸν σωματοειδῆ θεὸν, Ἄρες Ἄρες βροτολοιγὲ μιαιφόνε: — τὸν σίδηρον, Αἵματος ἆσαι ἄρηα ταλαύρινον πολεμιστήν: — καὶ τὸ τραῦμα, τὴν πληγὴν, — ἔνθα μάλιστα Γίνετ' ἄρης ἀλεγεινὸς ὀϊζυροῖσι βροτοῖσι: — ἔστι δὲ καὶ Ἄρης Ἄρητος, ὄνομα ἥρωος· οὗ μέμνηται ὁ ποιητής, Ἄρητον δέ κε αὖθι λίπον δεδαϊγμένον ἦτορ: — γέγονε δὲ κατ' εὐφημίαν, παρὰ τὸ ἀρῶ καὶ ἀρῶμαι. παρὰ οὖν τὸ ἀρῶ, Ἄρητος καὶ Ἀρήτη, οἱ εὐκτικοὶ τοῖς γονεῦσι καὶ εἰς ἰδιότητα· Ἄρητον δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας: — βλαπτικὸν τὴν ἀρὰν, ἢ ἀπευκτὸν, ἢ ἀείρητον, ἀεὶ διὰ μνήμης ἐσόμενον. ὀξύνεται. τὰ γὰρ εἰς τος ῥηματικὰ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τῷ η παραληγόμενα, ὀξύνεσθαι θέλει.

Ἀρητήσιον, τόπος Ἀθήνησιν οὕτω καλούμενος· ὅτι Θησεὺς μετὰ τὸ ὑποστρέψαι ἐκ τοῦ ᾅδου, ἐκπεσὼν Ἀθηνῶν, ἐκεῖσε τὰς κατὰ τῶν ἐχθρῶν ἀρὰς ἐποιήσατο. παρὰ τὰς ἀρὰς οὖν, ἀρητήσιον ὁ τόπος ἐκλήθη. οὕτω Φιλόχορος ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν Ἀτθίδων.

Ἀρητὴρ, ὁ ἱερεύς· παρὰ τὰς ἀρὰς ἃς ποιεῖ· ἢ παρὰ τὸ αἴρειν τὰς χεῖρας εἰς ὕψος· ἢ παρὰ τὸ ἀρέσκειν θεῷ· ἢ παρὰ τὸ ἀρῶ ἀρᾶς, ἀράσω, ἀρατὴρ, καὶ ἀρητὴρ Ἰωνικῶς, τροπῇ τοῦ ἄλφα εἰς η.

Ἀρὴν] ἐστὶν ἀρὰ ἡ εὐχή· ἐκ τούτου γίνεται ἀρὴν, τὸ ἐπιτήδειον εἰς εὐχὴν πρόβατον· καὶ κλίνεται ἀρὴν ἀρῆνος· ἐξ οὗ τὸ ἀρνὸς κατὰ συγκοπήν. καὶ ἀποβολῇ τοῦ α, ῥήν· οἷον, — πολύρρηνες, πολυβοῦται.

141 Ἀρήνη, πόλις τῆς Μεσήνης· ἐπιρρηματικῶς, Ἀρήνηθεν ἔβαν: — παρὰ τὸ ἀρῶ, Ἀρήνη. εὐαροτρίαστος γάρ. ὡς οὖν σάσσω σαγήνη, καὶ λάμπω λαμπήνη, οὕτω καὶ τοῦτο. Ὧρος.

Ἀρήγω] ἀρήξειν, βοηθήσειν· καὶ ἔστι κυρίως τὸ μετὰ [illegible] βοηθεῖν· ἀπὸ τοῦ ἀρῶ, ἀράσω καὶ ἀρήσω, ἀρήγω. παρὰ τὸν ἄρην τὸν πόλεμον ἀρήγω· ὥσπερ καὶ βοηθῶ λέγεται τὸ ἐπὶ βοὴν θέειν. [illegible] γὰρ ὁ πόλεμος· ἀπὸ τοῦ παρεπομένου. ἀρήγω οὖν ἀρηγὸς, καὶ ἀρωγός, ὥσπερ καὶ ῥηχμὸς καὶ ῥωχμός.

Ἀρηγόνες] ἀρηγὼν, σημαίνει τὸν βοηθὸν, — καὶ ἀρηγόνες εἰσὶ θεάων: — εἰ γὰρ ἦν ἀρσενικὸν, ὤφειλεν ἀρήγοντος κλίνεσθαι· ἀλλ' ἔστι θηλυκοῦ γένους, ἀπὸ τοῦ ἀρήγω. γίνεται γὰρ εἰς ω λῆγον ὄνομα, ἔσθ' ὅτε καὶ εἰς ων θηλυκὸν, ἀπὸ τῶν εἰς ω ῥημάτων· οἷον πείθω, Πειθώ· κλώθω, Κλωθώ· καλύπτω, Καλυψώ· καὶ εἰς ων, τέρπω, τέρπων· χέω, χεὼν, καὶ χιών. οὕτως οὖν καὶ ἀρήγω, ἀρηγών. τὸ ρη, η. διατί; τὰ διὰ τοῦ ηγω ῥήματα: —

Ἀρημένον, τὸ κατειλημμένον καὶ παραπεποδισμένον. ἴσως ἀπὸ τοῦ ἀρηρέναι· οὐ γὰρ παρὰ τὴν ἀρὰν εἴρηται. αἱρῶ, αἱρήσω, ᾕρημαι, καὶ ἀρημένον.

Ἀρήρει, ἥρμοστο. ἐκ τοῦ ἄρω, ὁ μέλλων, ἀρῶ· ὁ παρακείμενος ἦρκα· ὁ μέσος, ἦρα· καὶ Ἀττικῶς, ἄρηρα· ὁ ὑπερσυντέλικος, ἠρήρειν, καὶ ἀρήρειν ποιητικῶς.

Ἀρθμὸς, ἡ φιλία, καὶ ἡ ἁρμονία τῆς ψυχῆς. ἄρω, ἧρμαι, ἁρμὸς, ὡς κείρω κορμός· καὶ πλεονασμῷ τοῦ θ, ἀρθμός, ὡς πείρω, πορμὸς, καὶ πορθμός. ἢ ἀπὸ τοῦ ἐρῶ τὸ λέγω· οἱ γὰρ ἐν φιλίᾳ ὄντες, διαλέγονται ἀλλήλοις. — καὶ ἀρθμὸν ἔθεντο μετὰ σφίσιν. Ἀπολλώνιος. καὶ Ὅμηρος, Ἠ μὲν ἐμαρνάσθην ἔριδος πέρι θυμοβόροιο, Ἠδὲ καὶ αὖ φιλότητι διέτμαγεν ἀρθμήσαντε.

Ἄρθρον] παρὰ τὸ αἴρω, ἄρτρον, καὶ ἄρθρον· ὑπὸ γὰρ τούτων βασταζόμεθα. ἢ παρὰ τὸ ἀρῶ τὸ ἁρμόζω, παρὰ τὸ ἀρηρέναι ἀλλήλοις.

Ἀρθρέμβολα· ἄρθρα γὰρ λέγονται αἱ τῶν μελῶν ἁρμονίαι· καὶ ἀρθρέμβολα ὄργανα τιμωρητικά· παρὰ τὸ ἐξαρθροῦν τὸν ἐμβαλλόμενον. ἄρθρον καὶ τὸ προτασσόμενον τῶν πτώσεων· ἐκ τοῦ συναρτᾶσθαι τοῖς πτωτικοῖς, καὶ μηδέποτε δίχα αὐτῶν εὑρίσκεσθαι. ὥσπερ γὰρ τὰ ἄρθρα διορίζειν φασὶν αὐτά τε καὶ τὰ παρακείμενα αὐτοῖς, οὕτω καὶ ταῦτα χωρίζει τὰς διαφορὰς τὰς πραγμάτων διάρθρωσιν ἐμφαίνοντα. δοκεῖ γὰρ διαρθροῦν καὶ ποιεῖν τὸ ἐπιφερόμενον ὄνομα φανερὸν, πότερον ἄρρεν ἐστὶν ἢ θῆλυ, καὶ πότερον ἐφ' ἑνὸς ἢ ἐπὶ πλειόνων. Τὸ ἄλφα οὐκ ἔστι μέρος λόγου, ἀλλὰ μόριον. ὥσπερ γὰρ τοῦ σώματος μέρη εἰσὶ, κεφαλὴ, χεῖρες, πόδες· μέρη δὲ τῆς κεφαλῆς εἰσὶν ὀφθαλμοὶ, ὦτα, ὀδόντες· χειρῶν, δάκτυλοι, ὄνυχες· τῶν δὲ ποδῶν, ἀστράγαλοι, καὶ ἄλλα τινά· οὕτω καὶ τῶν μερῶν τοῦ λόγου, μέρη εἰσὶ τὰ μόρια. σημαίνει τὸ ἄλφα, ἑπτὰ, στέρησιν, ἐπίτασιν, ὁμοῦ, κακὸν, ὀλίγον, ἄθροισιν, πλεονασμόν. στέρησιν, ὡς τὸ ἄφιλος, ὁ ἐστερημένος τῆς φιλίας. ἐπίτασιν, ὡς τὸ, ἄξυλος ὕλη, ἡ πολύξυλος· καὶ ἄτλας, ὁ πάνυ καρτερικός. ὁμοῦ, ὡς τὸ ἀδελφὸς, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς δελφύος, ἤγουν μήτρας. κακὸν, ὡς τὸ ἄφανος, ὁ κακόφανος. ὀλίγον, ὡς τὸ ἀμαθὴς, ὁ 142
ὀλιγομαθὴς· καὶ ἄπειρος, ὁ ὀλίγην πεῖραν ἔχων. ἄθροισιν, ὡς τὸ, πᾶς, ἅπας. πλεονασμὸν, ὡς στάχυς, ἄσταχυς. Στερητικὰ μόρια πέντε· ἄλφα, ἄοικος, ὁ μὴ ἔχων οἰκίαν· νε, νεκρὸς, ὁ ἐστερημένος ψυχῆς· νη, νῆστις, ὁ ἐστερημένος σιτίων· νω, νωθρὸς, ὁ ἐστερημένος τοῦ θορεῖν, ὅ ἐστι πηδᾶν· νο, νοδὸς, ὁ ἐστερημένος τῶν ὀδόντων· καὶ νόσος, ἡ ἐστερημένη τοῦ σόου, ἤγουν τῆς ὑγείας. Ἐπιτατικὰ μόρια, ἑπτά· ἄλφα, ἄσπετος, ὁ πολύς· νη, νήδυμος, ὁ πάνυ ἡδύς· ζα, ζάπλουτος, ὁ πάνυ πλούσιος· λα, λάβρος, ὁ πάνυ βαρύς· δα, δάφοινος, ὁ πάνυ μέγας· ἐρι, ἐριαύχην, ὁ μεγαλοτράχηλος· ἀρι, ἀρίζηλος, ὁ πάνυ φανερός· τινὲς δὲ

καὶ τὸ βου, βουγάϊος, ὁ πάνυ γαυριῶν καὶ σεμνυνόμενος. Ἡ περὶ πρόθεσις ὀξυνομένη, σημαίνει τὸ περισσῶς, ὡς τὸ, — περὶ μέν σε τίω: — καὶ Δωρικῷ ἔθει τρέπει τὸ ε εἰς α· ἡνίκα δὲ τραπῇ τὸ ε εἰς α, ἀποβάλλει τὸ κατ' ἀρχὰς σύμφωνον, οἷον μέχρι, ἄχρι.

Ἀρίζηλος] περὶ Δωρικῶς ἀρὶ, καὶ τὸ δῆλος ὁ φανερὸς, ἀρίδηλος. ἐκ τοῦ δαλὸς, ὃ σημαίνει τὸν πεπυρακτωμένον σίδηρον, ἀναδόσει τοῦ τόνου, καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς η, δῆλος· πλεονασμῷ τοῦ σ, γίνεται ἀρίσδηλος· καὶ ἐπειδὴ τὸ ζ ἐκ τοῦ σ καὶ δ σύγκειται, τρέπει τὸ σ καὶ δ εἰς ζ, καὶ γίνεται ἀρίζηλος, ὁ ἄγαν ἔκδηλος. οὕτως εἶχεν εἰς τὸ ἄλλο· εἰς τὸ μέγα δὲ, οὕτω. παρὰ τὸ δῆλος, ἄδηλος· καὶ προσθέσει τοῦ ι, ἀίδηλος· κατ' ἐπένθεσιν τοῦ σ, ἀίσδηλος· καὶ ἀρίζηλος, ἐπεισόδῳ τοῦ ρ. οὕτω Κρατῖνος ἐν τῇ ἐπιτομῇ τῶν Βασιλείδου περὶ Ὁμηρικῆς λέξεως. ἐγὼ δὲ παρὰ τὸ δῆλος καὶ τὴν ἀρι ἐπίτασιν, πλεονασμῷ τοῦ σ, καὶ τροπῇ, ἀρίζηλος. ἢ ἀπὸ τοῦ ζῆλος, ἀρίζηλος· οἱ γὰρ ἄξιοι ζήλου, ἄγαν ἔκδηλοι.

Ἀριφηλεῖς, εὐχερῶς ἀπατώμενοι· ἀρισφαλεῖς, ἰσχυρῶς σφαλεροί.

Ἀριδείκετος, ὁ ἄγαν ἐμφανής. Ὅμηρος, Ἀλκίνοε πάντων ἀριδείκετε ἀνδρῶν: — παρὰ τὸ δείκω τὸ δεικνύω καὶ δηλῶ καὶ φανερῶ, παράγωγον δεικνύω. ὡς οὖν ἀπὸ τοῦ ἔχω ἔχετος, ἐμῶ ἔμετος, οὕτω δείκω δείκετος· καὶ ἐν συνθέσει, ἀριδείκετος, ὁ πάνυ δεικνύμενος· ἢ ὁ ἄγαν ἀσπαστικώτατος, ἀπὸ τοῦ δεικανάασθαι, τὸ δεξιοῦσθαι καὶ ἀσπάζεσθαι.

Ἀριφραδέα, εὐεπίγνωστα, εὔσημα.

Ἀρίγνωτοι δὲ θεοὶ, διάδηλοι, φανεροὶ, διαφανεῖς. ἀπὸ τοῦ ἀρι καὶ τοῦ γνωτὸς, ἀρίγνωτος.

Ἀρισκύδης, ἡ ὀργίλη· παρὰ τὸ ἀρι καὶ τὸ σκύζεσθαι, ἡ ἄγαν σκυζομένη. οὕτως Ἀρτεμίδωρος.

Ἀριπρεπέες, διαπρέποντες, ἔκδηλοι· Δεῦρο γύναι, φέρε χηλὸν ἀριπρεπέ' ἥτις ἀρίστη: — ἀριπρεπέα νῦν ἑνικῶς. ἔστι δὲ καὶ οὐδετέρως πληθυντικὸν, καὶ ἀρσενικῶς. Ὡς δ' ὅτ' ἐν οὐρανῷ ἄστρα φαείνετ' ἀριπρεπέα: — καὶ ἀρσενικῶς, αἰτιατική, Φράσσατο δ' ἵππον ἀριπρεπέα προὔχοντα: — καὶ οὐδετέρως, Ὡς καὶ σοὶ εἶδος μὲν ἀριπρεπές.

Ἀριήκοος, εὐήκοος. Ἀπολλώνιος, — ἵκεο πέτρας Ῥίμφα Μελαντείους ἀριήκοος: — γίνεται παρὰ τὸ ἀρι ἐπιτατικὸν, καὶ τὸ ἀκούω.

Ἀρίστυλλος, ὄνομα παρὰ Ἀριστοφάνει. εἴρηται δὲ ὑποκοριστικῶς, ὁ Ἀριστοκλῆς. ὡς γὰρ παρὰ τὸ Ἡρακλῆς, Ἥρυλλος· καὶ παρὰ τὸ Θρασυκλῆς, Θράσυλλος· καὶ
143 παρὰ τὸ Βαθυκλῆς, Βάθυλλος ὄνομα κύριον, ὁ ἐρώμενος Ἀνακρέοντος· οὕτω καὶ παρὰ τὸ Ἀριστοκλῆς, Ἀρίστυλλος. οὕτως Ἡρωδιανὸς εἰς τὴν Ἀπολλωνίου εἰσαγωγὴν, ἢ περὶ παθῶν. Διογένης, ἀντὶ τοῦ ἄριστος. καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Τελμισοῖς.

Ἄριστος] παρὰ τὸ Ἄρης ὁ πόλεμος, γίνεται συγκριτικὸν, ἀρείων· ἐξ οὗ ἄριστος, κυρίως ὁ ἐν πολέμῳ ἰσχυρὸς, καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ παντὸς προσήκοντος· κυρίως ὁ ἐν πολέμῳ ἀνδραγαθῶν, καταχρηστικῶς δὲ, ὁ ἐν οἱῳδήποτε πράγματι· παρὰ τὸν Ἄρην· ἐξ οὗ παρώνυμον, ἀριστεύς. ἀρίστη, ἀπὸ τοῦ ἄριστος. τὸ ἄριστον, ὑπερθετικὸν ὄνομα, ἀπὸ τοῦ ἀρείων συγκριτικοῦ. τὸ δὲ ἀρείων, παρὰ τὸ ἄρης ὁ πόλεμος. κυρίως γὰρ ἀρείων, ὁ ἐν τῷ πολέμῳ κρείττων, ἐκλελεγμένος κατὰ ἀριστείαν. ἀπὸ τοῦ ἄριστος, ἄριστον ἐπὶ τῆς εὐωχίας, ἀόριστόν τι ὄν· ἀόριστον γὰρ κατὰ καιρόν. ἐντεῦθεν οὖν ἔχει τὸ α μακρόν· ἢ παρὰ τὸν ἄρεα· τοῖς γὰρ ἐς ἄρεα προσιοῦσι παρασκευάζεται, ὡς καὶ τὸ δεῖπνος. ἀριστητικὸς, ὁ ἔθος ἔχων ἀριστᾶν.

Ἀριστερὸς] ἀπὸ τοῦ ἄριστος ἀριστερὸς, καὶ ἀριστερὰ, ὥσπερ φοβερὸς φοβερά. ἔστι δὲ κατ' εὐφημισμὸν, ὥσπερ καὶ εὐώνυμος ὀνομάζεται ἡ αὐτὴ, οἱονεὶ ἡ καλώνυμος.

Ἀριστερὰ] τὴν εὐώνυμον τὴν ἀριστερὰν καλουμένην, τὴν οὐκ οὖσαν ἀρίστην, ἀλλὰ τῇ ἑτέρᾳ ὑπηρετοῦσαν. ἔστι δὲ ἢ κατὰ ἀντίφρασιν, ἢ κατὰ εὐφημισμόν. ὁ κανών· πᾶν τοίνυν εἰς ος μετὰ συμφώνου πλὴν τοῦ ρ, ὅτε ἔχει θηλυκὸν, εἰς η αὐτὸ ποιεῖ· σοφὸς, σοφή· καλὸς, καλή. τὰ δὲ ἀπὸ τοῦ εἰς ος ἀρσενικὰ, συνθετικῶς παραγόμενα θηλυκὰ, ὁμοίαν κλίσιν ἔχει τῷ ἀρσενικῷ· οἷον, ὁ παρθένος, ἡ παρθένος, καὶ τὰ ὅμοια. τὰ εἰς ος ἀρσενικὰ, ποιοῦντα θηλυκὰ μὴ ὄντα κοινὰ τῷ γένει, εἰ μὲν καθαρὰ ἢ τὸ ρ ἔχοντα, εἰς α ποιοῦσι τὸ θηλυκόν· οἷον, ὅσιος, ὁσία· κύριος, κυρία· φοβερὸς, φοβερά. χωρὶς εἰ μὴ παραλήγουσι τῷ ο· τότε γὰρ εἰς η· ὄγδοος, ὀγδόη· ὀλοὸς, ὀλοή· χωρὶς τοῦ ἀθρόος, ἀθρόα. εἰ δὲ μὴ καθαρὸν, εἰς η ποιοῦσι, καλὸς, καλή. εἶπε δὲ, μὴ κοινὰ τῷ γένει· τὰ γὰρ εἰς ος σύνθετα, κοινά εἰσι τῷ γένει, καὶ ὁμόφωνα τὰ θηλυκὰ τοῖς ἀρσενικοῖς· οἷον, ὁ φιλόσοφος, καὶ ἡ φιλόσοφος· ὁ ἀθάνατος, καὶ ἡ ἀθάνατος. εἰ δὲ ὦσιν ἁπλᾶ, οὐχ ὁμοφωνοῦσιν· οἷον, ὁ θεὸς, καὶ ἡ θεά· ὁ σοφὸς, καὶ ἡ σοφή. εἰ μέντοι Ἀττικὰ, ποιοῦσι τὸ ἐναντίον· εἰ μὲν ὦσιν ἁπλᾶ, ὁμοφωνοῦσιν· οἷον, ὁ θεὸς, καὶ ἡ θεός· ὁ σοφὸς, καὶ ἡ σοφός· εἰ δὲ σύνθετα, ποιοῦσιν εἰς ἦτα· οἷον, ἀρίζηλος ἀριζήλη, ἀθάνατος ἀθανάτη, καὶ εἴ τι ὅμοιον.

Ἀριθμὸς] παρὰ τὸ ἄρω τὸ ἁρμόζω, ἀρμὸς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ θ καὶ ι, ἀριθμός· ἐξ ἁρμογῆς γὰρ μονάδων ἐστίν. ἢ παρὰ τὸ ἀέλεσθαι, ὃ σημαίνει τὸ συναθροίζεσθαι, γίνεται ἀλίζω τὸ συναθροίζω· ἀλισμὸς, καὶ τροπῇ τοῦ λ εἰς ρ, καὶ τοῦ σ εἰς θ, ἀριθμός, οἱονεὶ ἡ συνάθροισις τῶν μονάδων.

Ἀριθμηθήμεναι· παρὰ τὸ ἀριθμῶ· τοῦτο παρὰ τὸ ἀριθμὸς, ἐξ οὗ τὸ ἀναρίθμιος· ἰῶτα, ὡς λόγιος, βώμιος.

Ἀρίσβη, πόλις· ἀπὸ Ἀρίσβας θυγατρὸς Τεύκρου· ἣν ἔγημε Δάρδανος. Λυκόφρων, Γήμας Ἀρίσβην Κρῆσσαν, εὐγενῆ κόρην.

Ἀρκῶ, τὸ βοηθῶ· ἀρκέσω, ἤρκεσα. 141

Ἄρκιος, ἱκανὸς, ὠφέλιμος. τὰ διὰ τοῦ ιος προπαροξυνόμενα, παρὰ ἐνεστῶτα ἢ μέλλοντα παρηγμένα, διὰ τοῦ ι γράφονται· ἅζω, ἅγιος· ἁρμόζω, ἁρμόδιος· ἴζω, ἴδιος· καὶ ἀρκῶ, ἄρκιος. ψιλοῦται· πλὴν τοῦ ἅρκυς· τοῦ γεννήσαντος τὸ πνεῦμα ἐφύλαξε· παρὰ τὸ εἴργω γίνεται, τὸ κωλύω· σημαίνει δὲ τοὺς βρόχους, τὰ δίκτυα.

Ἅρκυς, εἶδος δικτύου ἐκ παχέος σχοινίου, ὃ ἱστᾶσι πρὸς θήραν λέοντος, ἢ ἄρκτου, ἢ ἐλάφων· ἀπὸ τοῦ εἴργω.

Ἅρκυον] παρὰ τὸ ἁρπάζω, ἅρπυον, καὶ ἅρκυον· ἐπιτήδειον γάρ ἐστι πρὸς τὸ ἁρπάζειν· ἢ παρὰ τὸ ἑλκύω, ἕλκυον· τροπῇ τοῦ ε εἰς α, καὶ τοῦ λ εἰς ρ, ἅρκυον.

Ἀρκυωρεῖσθαι, φυλάττειν τὰς ἄρκυς.

Ἄρκος, ὅτι ἀπὸ τῆς ἄρκτου ἐγένετο· ἀρκτοῦρος, ὁ ἐπὶ τῆς ζώνης τοῦ ἀρκτοφύλακος λαμπρὸς ἀστήρ· ἀπὸ τοῦ κατὰ τὴν οὐρὰν τῆς ἄρκτου.

Ἄρκτος, τὸ ζῶον, εἴρηται παρὰ τὸ ἀρκῶ, ὅπερ καὶ ἐπαρκῶ λέγεται. ἄρκος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ τ, ἄρκτος, τὸ ἐπαρκοῦν ἑαυτῷ ζῶον. φασὶ γὰρ αὐτὸ διαζῆν τὸν χειμῶνα, ἐκτὸς ἐπεισάκτου τροφῆς.

Ἀρκείσιος, ὁ ἥρως, ὁ πάππος Ὀδυσσέως. παρὰ τὸν ἀρκέσω μέλλοντα, Ἀρκέσιος, καὶ Ἀρκείσιος. οὕτως Ἡρω-

διχῶς. Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τῇ Ἰθακησίων πολιτείᾳ, τὸν Κέφαλον οἰκοῦντα ἐν ταῖς ἀπ' αὐτοῦ κληθείσαις Κεφαλληνίαις νήσοις, ἄπαιδα ἐπὶ πολὺ ὄντα, ἐρόμενον τὸν θεὸν, κελευσθῆναι ᾧ ἂν ἐντύχῃ θήλει συγγενέσθαι. παραγενόμενον δὲ εἰς τὴν πατρίδα, καὶ δὴ ἐντυχόντα ἄρκτῳ, κατὰ χρησμὸν συγγενέσθαι. τὴν δὲ ἐγκύμονα γενομένην, μεταβαλεῖν εἰς γυναῖκα, καὶ τεκεῖν παῖδα Ἀρκείσιον, ἀπὸ ἄρκτου.

Ἀρκέσιον] οὕτω καλεῖται ἄντρον τῆς Κρητικῆς Ἴδης· παρὰ τὸ ἀρκέσαι τὸ βοηθῆσαι. Φασὶν αὐτὸ ὑπὸ Κουρήτων ἀφιερωθῆναι· ὅτι τοῖς Κρόνον αὐτοὺς φεύγουσι, καὶ εἰς αὐτὸ καταδύουσι καὶ κρυπτομένοις, ἐπήρκεσεν. οὕτω Ξενίων ἐν τοῖς περὶ Κρήτης.

Ἄρκευθος, εἶδος φυτοῦ ἀκανθώδους, οὗ τὴν ὀσμὴν πάντα τὰ ἑρπετὰ ἀποστρέφονται· παρὰ τὸ τὴν ἀρὰν κεύθειν, ἢ τὴν βλάβην κρύπτουσα, ἀράκευθος καὶ ἄρκευθος. ἢ διὰ τὸ ἔχειν τὰς ἀκάνθας κεκρυμμένας.

Ἁρμὸς, ἡ ἁρμογὴ καὶ συνάφεια. παρὰ τὸ ἀρῶ (ὃ καὶ ἀραρῶ, διπλασιασμῷ) ἦρμαι, ἁρμὸς, τῆς δασείας προσελθούσης, ὡς εἴρω, εἱρμός.

Ἁρμόζω, ἐκ τοῦ ἁρμοῦ· τοῦτο παρὰ τὸ ἀρηρέναι καὶ συνηρμόσθαι. παρὰ τὸ ἁρμόζω, ἁρμόττω Δωρικῶς.

Ἁρμῷ] ἁρμὸς ἁρμοῦ ἁρμῷ. αὕτη ἡ δοτικὴ μετῆλθεν εἰς ἐπιρρηματικὴν σημασίαν, καὶ ἐφύλαξε τὴν αὐτοῦ γραφήν· οἷον, ἁρμῷ· σημαίνει τὸ ἀρτίως. ὁ δὲ τεχνικὸς λέγει, ὅτι παρὰ τοῖς Συρακουσίοις διὰ τοῦ ι γράφεται. ἐκεῖνοι γὰρ ἁρμοῖ λέγουσι κατὰ συστολὴν τοῦ ω εἰς τὸ ο· ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ, Ἁρμοῖ γὰρ Δαναῶν γῆ ὡς ἀπὸ βουγενέος: — σημαίνει τὸ ἀρτίως ἢ ἁρμοδίως, Ἁρμοῖ που κἀκείνῳ ἐπέτρεχε λεπτὸς ἴουλος: — οὕτω θέλει ὁ Ἀρτεμίδωρος. προστίθησι δὲ, ὅτι τὸ ἁρμοῖ, ψιλούμενον μὲν, σημαίνει τὸ ἀρτίως· δασυνόμενον δὲ, τὸ ἁρμοδίως. Μεθόδιος. ἔστι καὶ παρὰ Λυκόφρονι.

145 Ἅρμενον, σημαίνει τὸ προφανές. παρὰ τὸ ἀρῶ τὸ ἁρμόζω, ἀραρῶ, ἀραρημένον· καὶ κατὰ συγκοπὴν, ἅρμενον.

Ἅρμα, παρὰ τὸ αἴρω· ἢ παρὰ τὸ ἀρῶ τὸ ἁρμόζω· σημαίνει τρία· παρὰ μὲν Ἕλλησι, τὸ ζεῦγος τῶν βοῶν· παρὰ Ῥωμαίοις [δὲ ὅπλα,] ἡ δόρυ, ἀσπίδα καὶ θώρακα. τὸ Ἅρμα, καὶ ὄνομα πόλεως ἐν τῇ Βοιωτίᾳ.

Ἁρμαλιὴ, ἡ τροφή. — ἐπὶ δ' ἀνέρι τὸ πλέον εἴη Ἁρμαλιῆς. Ἡσίοδος· παρὰ τὸ ἁρμόζειν τῇ ψυχῇ· ἢ παρὰ τὸ αἴρειν τὰ σώματα, γίνεται ἁρμός, ὡς καθαίρω, καθαρμός. οὕτως αἴρω, ἁρμός· ἀφ' οὗ παρώνυμον, ἁρμιά· καὶ πλεονασμῷ τῆς αλ συλλαβῆς, ἁρμαλιά. ἢ ὅτι δίκην ἅρματος φέρει τὰ σώματα. ἁρμαλιὰς, ὄχος ὁ σκευοφόρος.

Ἁρματροχιὰ καὶ Ἁματροχιὰ, διαφέρει. ἁματροχιὰ μὲν ἐστὶ τὸ ἅμα τρέχειν, καὶ μὴ ἀπολείπεσθαι, οἷον ὁμοδρομία τις οὖσα· τροχοὺς γὰρ οἱ παλαιοὶ τοὺς δρόμους ἔλεγον· οἷον, Τῇ ῥ' ἔσχε Μενέλαος ἁματροχιὰς ἀλεείνων, Ἰλιάδος ψ'. ἁρματροχιὰ δὲ, τὸ ἀπὸ τῶν τροχῶν ἴχνος, δηλονότι ὁ τύπος, ἡ ἐγχάραξις τοῦ τροχοῦ, — οὐδέ τι πολλὴ Γίνετ' ἐπισσώτρων ἁρματροχιὴ κατόπισθεν Ἐν λεπτῇ κονίῃ.

Ἁρμάμαξα, ἡ πρὸς ἀνδρῶν καθέδραν κατεσκευασμένη ἅμαξα, οἷον ἅρμα καὶ ἅμαξα, ἢ ἀνδράμαξά τις οὖσα, ἢ ἄνδρας ἄγουσα.

Ἁρμάτειον μέλος] ἁρμάτειον μέλος, βαρβάρῳ βοῇ, Εὐριπίδης. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ἐπιβοηθῆναι τῷ Ἕκτορι ἐκ τοῦ Ἀχιλλέως ἅρματος ἑλκομένῳ. ἢ ὅτι ἐπὶ ἅρματος Φρύγες ἄγοντες τὴν μητέρα τῶν θεῶν, μέλος τι ἐπεφθέγγοντο· ὅπερ ἐκ τοῦ παρεπομένου μέλους, ἁρμάτειον ὠνόμασται. οἱ δὲ, ὅτι τὸ παλαιὸν τὰς γαμουμένας, ἐπὶ ὀχήματος ἦγον· ὅθεν καὶ παρόχους τὰς παρανύμφους ἐκάλουν· καὶ τὰ ἐπᾳδόμενα μέλη καὶ τὸν ὑμέναιον, ἀπὸ τοῦ φέροντος τὴν νύμφην, μέλος ἁρμάτειον ἐκάλουν. ἄλλοι δὲ, ὅτι Ἁρματεύς τις εἰς Ἀθηνᾶν ἔγραψε μέλος σύντονον· ὅπερ ἀπὸ τοῦ εὑρόντος, Ἁρμάτειον εἰκότως ἐκλήθη. ἄλλοι δέ φασιν, ὅτι ἀπὸ τοῦ συντόνου καὶ ἐσπευσμένου δρόμου τοῦ ἅρματος τὰ σύντονα μέλη ἁρμάτεια καλοῦσιν. ἄλλοι δ', ὅτι ὁ ἦχος τοῦ ἅρματος ὀξὺς καὶ λεπτὸς γίνεται. τὸν οὖν ὀξὺν καὶ λεπτὸν φθόγγον, ἁρμάτειον ἐκ τούτου ὁ Εὐριπίδης ἐκάλεσε· καὶ εὐνοῦχον εἰσάγει λέγοντα· τοιαῦται δὲ τῶν εὐνούχων αἱ φωναί. οὕτω Δίδυμος καὶ Ἀλέξανδρος. ἢ παρὰ τὸ ἁρμὰν, ὃ σημαίνει τὸν πόλεμον τῇ τῶν Φρυγῶν διαλέκτῳ, ὥς φησι Παλαμήδης ἱστορικὸς ὁ τὴν κωμικὴν λέξιν συναγαγών. Μεθόδιος. ἢ τὸν ἱπποθόρον, ὃν ᾄδουσι Φρύγες ἐποχούμενοι ἵπποις.

* Ἁρματηλάτης, ὁ ἡνίοχος· ἀπὸ τοῦ ἐλαύνειν τὸ ἅρμα.

Ἄρνη, νύμφη, ἡ τροφὸς Ποσειδῶνος. εἴρηται δὲ καὶ Ἄρνη ἡ νύμφη Σινόεσσα καλουμένη· ὅτι τὸν Ποσειδῶνα λαβοῦσα παρὰ τῆς Ῥέας ἐκτρέφειν, πρὸς τὸν Κρόνον ζητοῦντα, ἀπηρνήσατο· καὶ ἐντεῦθεν Ἄρνη ὠνομάσθη. οὕτω Θησεὺς ἐν Κορινθιακῶν τρίτῳ.

Ἄρνη, πόλις Βοιωτίας· ἔστι δὲ καὶ Θεσσαλίας· ἀπὸ Ἄρνης τῆς Αἰόλου. ὁ δὲ Κράτης φησὶ παρὰ τὸ ἄρνας· ἐπιτηδεία γὰρ εἰς τὸ ἄρνας τρέφειν ἡ πόλις. καὶ οὐκ ἀπεικός. ὡς γὰρ αὐτός φησι, καὶ τὴν Κᾶν τὴν ἐπιτηδείαν πρὸς τὰ πρόβατα τοὺς ἐνοικοῦντας Κᾶρας οὕτως ὀνομάζειν τῇ οἰκείᾳ φωνῇ· κᾶν γὰρ τὸ πρόβατον ὠνόμασαν. οὕτω καὶ τὴν Ἄρνην· καὶ γὰρ αὕτη εὔχορτος. ὥστε τὴν μὲν Ἄρνην, ἀπὸ τῆς συγκεκομμένης γενικῆς ὠνομάσθαι· τὴν δὲ Ἀρήνην, ἀπὸ τῆς ἐντελοῦς τῆς ἀρῆνος. καλεῖται δὲ καὶ Τάρνη, ὡς λέγει Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν. 140

Ἀρναῖος, ὄνομα κύριον. Ἀφθόνιος εἰς τὰ προγυμνάσματα τῆς ῥητορικῆς, περὶ Γνώμης· Ἀρναῖος γὰρ τὴν ἀρχὴν προκληθεὶς Ἶρος μετωνομάσθη, τὴν ἐπωνυμίαν ἐκ τοῦ διακονεῖν κομισάμενος: — καὶ ὁ ποιητὴς, Ἀρναῖος ὄνομ' ἔσκε· τὸ γὰρ θέτο οἱ ποτὲ μήτηρ Ἐκ γενετῆς: — παρὰ τὴν ἀρὰν, ἀραῖος· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν· ὁ εὐκταῖος τῇ μητρὶ γενόμενος. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ [illegible]. Ἀπολλωνίδης δὲ ὁ [illegible], ἐν τῷ ὑπομνήματι τῆς Ὀδυσσείας, παρὰ τὸ ἄρνυσθαι, ὅ ἐστι λαμβάνειν, ὡς πτωχόν· ἵν' ᾖ πεποιημένως ὄνομα πτωχῷ πρέπον. ἢ ἀπὸ τοῦ ἀρνῶν· ἵν' ᾖ ὁ βληχώδης καὶ ἠλίθιος.

Ἀρνεῖσθαι· ἀπὸ τοῦ αἴρειν τὰς χεῖρας ἐπὶ τῇ παραιτήσει.

Ἀρνειὸς] ἀπὸ τοῦ ῥὴν ῥηνὸς, κατὰ συγκοπὴν, ἀρνός· καὶ μετάγεται ἡ γενικὴ εἰς εὐθεῖαν. ἀπὸ δὲ τοῦ ἀρνὸς γίνεται κατὰ πλεονασμὸν τῆς ει διφθόγγου, ἀρνειός, ὥσπερ ἀδελφὸς, ἀδελφειός. λέγει δὲ Ὧρος, ὅτι φησὶν ἐν τῷ καθόλου ὁ Ἡρωδιανὸς πλεονάζειν τὴν ει δίφθογγον· καὶ γίνεται ἀρνός, ἀμνὸς ἀμνειός· ἀγνοῶν ὅτι ἄμνιος σημαίνει τὸν ἀμνὸν, καὶ διὰ τοῦ ι γράφεται. καὶ προπαροξύνεται. ὡς παρὰ Ἑρμίππῳ ἐν Ἀθηνᾶς γοναῖς, Τὴν μὲν διάλεκτον καὶ τὸ πρόσωπον ἀμνίου ἔχειν δοκεῖς· τὰ δ' ἔνδον, οὐδὲν διαφέρεις δράκοντος. Χοιροβοσκὸς, εἰς τὸ περὶ ὀρθογραφίας. τὸ ῥὴν, ἡ· πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ μερισμοῦ τοῦ σώματος· ῥηνὸς, καὶ συστολῇ τοῦ η, ῥανός· καὶ ἐν ὑπερβιβασμῷ, ἀρνός. καὶ μετάγεται ἡ γενικὴ εἰς εὐθεῖαν, καὶ κλίνεται ἀρνὸς ἀρνοῦ ἀρνῷ ἀρνόν· καὶ κατὰ μεταπλασμὸν, ἄρνα· ἡ εὐθεῖα τῶν δυϊκῶν, ἄρνε. ἢ ἐκ τοῦ ῥὴν ῥηνὸς, ῥανὸς, ἀρνός· ἡ δοτικὴ, ἀρνί· ἡ αἰτιατικὴ, ἄρνα· ἡ εὐθεῖα

τῶν δυϊκῶν, ἄρνε. ἐκ τοῦ ἀρὰ γίνεται ῥὴν, τὸ ὑπὲρ εὐχῆς διδόμενον πρόβατον. ἀρνός, ἀρνοῦ· ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν, ἀρνοί· καὶ κατὰ μεταπλασμὸν, ἄρνες ἀρνῶν.

Ἀρνεῖα, τὰ κρεωπώλια. Δίδυμος.

Ἀρνύμενος, ἀντικαταλλασσόμενος. σημαίνει καὶ τὸ ῥυόμενον, ἢ φυλαττόμενον, ἢ τρυχόμενον· ἢ τὸ ἀντιλαμβάνειν καὶ περιποιεῖσθαι. ἀπὸ τοῦ ἀρνός· ἐπειδὴ διὰ τῶν ἀρνῶν καὶ τῶν ἄλλων ζώων τὰς ἀμοιβὰς ἐποιοῦντο οἱ ἀρχαῖοι. καὶ οὐ μόνον δι' ἀργυρίου τοῦτο ποιεῖν οἶδεν Ὅμηρος, ἀλλὰ καὶ δι' ἑτέρων· οἷον, Ἄλλοι μὲν χαλκῷ, ἄλλοι δ' αἴθωνι σιδήρῳ, Ἄλλοι δ' ἀνδραπόδοις: — ἀπὸ μέρους οὖν τοῦ τετραπόδου τοῦ ἀρνοῦ τὴν λέξιν ἐπὶ τοῦ ἀμείβεσθαι ἔταττον. καὶ οἱ παλαιοὶ δ' ἀρνῶν τὰς θυσίας ἐποίουν. ἢ παρὰ τὸ αἴρω, ἀρνῶ, ὡς ἵκω, ἱκνῶ· οἴχω, οἰχνῶ· ἄρνυμι, ἄρνυμαι, μεταφορικῶς.

Ἀρνευτὴρ, ὁ κυβιστήρ. — ὁ δ' ἀρνευτῆρι ἐοικὼς, Κάππεσ' ἀπ' εὐεργέος δίφρου: — εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν ἀρνῶν, οἵτινες εἰώθασιν ἐπὶ κεφαλὴν ἅλλεσθαι, ὥσπερ τὸν ἀέρα κυρίττοντες.

Ἀρνῳδοί, οἱ ῥαψῳδοί· ὅτι ἄρνα ἔπαθλον εἶχον.

Ἀρμάριον] ὅτι τὰ λεγόμενα παρ' ἡμῖν ἀρμάρια, ἑρμάρια ὀφείλουσι λέγεσθαι, ὡς εὗρον ἐν τοῖς σχολίοις τοῦ
147 ἁγίου Διονυσίου, ἀρχῇ τοῦ θῆτα κεφαλαίου περὶ τῶν θείων ὀνομάτων. οἱ γὰρ Ἕλληνες οἷά τινας ἀνδριάντας ἐποίουν, μήτε χεῖρας μήτε πόδας ἔχοντας· τούτους δὲ Ἑρμᾶς ἐκάλουν· οὗ ὑποκοριστικὸν, ἑρμάριον. ἐποίουν δὲ αὐτοὺς διακένους, θύρας ἔχοντας καθάπερ τοιχοπυργίους· καὶ ἔσωθεν αὐτῶν ἐτίθουν ἀγάλματα ὧν ἔσεβον θεῶν· ἔξωθεν δὲ ἀπέκλειον τοὺς ἑρμᾶς.

Ἀρδιττός, τόπος ἐστὶν Ἀθήνησιν· ἀπὸ Ἀρδίττου τινὸς ἥρωος· ὃς στασιάζοντας τοὺς Ἀθηναίους κατήπειγεν ὅρκοις ὁμονοεῖν. ἐν τούτῳ οὖν τῷ χωρίῳ ὤμνυον οἱ δικασταὶ τὸν δικαστικὸν ὅρκον. καὶ ἀρδιττοὺς τοὺς ἐπιόρκους.

Ἀργυρίδιον] εἰσὶ παραγωγαὶ καὶ διὰ τοῦ ιον, καὶ διὰ τοῦ ιδιον. καὶ εἰ μὲν ἡ τελευταία συλλαβὴ τῆς γενικῆς τοῦ πρωτοτύπου ἀπὸ συμφώνου ἄρχεται, διὰ τοῦ ιδιον γίνεται ἡ παραγωγὴ, καὶ φυλάσσονται αἱ τρεῖς συλλαβαὶ αἱ τελευταῖαι συνεσταλμέναι· οἷον, γνώμη γνώμης, γνωμίδιον· ψυχὴ ψυχῆς, ψυχίδιον· ξίφος ξίφους, ξιφίδιον. εἰ δὲ ἀπὸ φωνήεντος ἄρχεται, διὰ τοῦ διον γίνεται ἡ παραγωγὴ, καὶ ἐκτείνεται ἡ τρίτη ἀπὸ τέλους συλλαβή· γραφεῖον, γραφείδιον· ἀγγεῖον, ἀγγείδιον. καὶ εἰ μὲν εὑρεθῇ τὸ ε ἢ τὸ ο, τὸ ἰῶτα προσέρχεται· πόλεως, πολείδιον· ἕξεως, ἑξείδιον· βοός, βοΐδιον· νοός, νοΐδιον.

Ἄρουρα, ἡ γῆ· κυρίως, ἡ ἠροτριασμένη, ἢ ἡ πρὸς σποράν καὶ ἄροσιν ἐπιτηδεία. ἀρῶ, ἀρόσω, ἄρουρα. καὶ ἄρουρα, παρὰ τὸ ἀροῦν· ἢ παρὰ τὸ ἀροῦσθαι τὴν γεωργουμένην γῆν. ἀροῦν τὸ ἀροτριᾶν, παρὰ τὸν ἄρην τὸν σίδηρον.

Ἀροτρεύς· παρὰ τὸ ἀρόσω, τὸ ἀροτριάσω. ἢ παρὰ τὸ ἄροτρον ἀροτρεύς. Θρηϊκίης ἄροσιν χιονώδη ναιετάουσιν: — ψυχρά ἐστιν ἡ Θράκη· διὸ τοὺς ἀνέμους κακεῖθεν πνεῖν ἐμυθεύσαντο. διὸ φασὶ καὶ βόθρον εἶναι ἐν Θράκῃ, ἐξ οὗ φυσήματα ἀνέμων γίνεται· καὶ μυθευθῆναι Θράκην οὕτως τῶν ἀνέμων οἰκητήριον εἶναι.

Ἀρόη, κώμη πάλαι τῆς Ἀχαΐας, νῦν δὲ πόλις ἡ καλουμένη Πάτρα· περὶ ἧς καὶ λόγιον ἐκ Σιβύλλης ἐξέπεσε τρίμετρον· οἷον, Ἀρόη τρίπυργος ἔσσετ' εὐδαίμων πόλις: — ὅτι Τριπτόλεμος ὁ Κελεοῦ, ὑπὸ τῆς Δήμητρος κελευσθεὶς διδάσκειν τοὺς ἀνθρώπους τὴν γεωργίαν τοῦ σίτου, ἐν αὐτῇ πρῶτον ἤροσέ τε καὶ ἔσπειρε, τὸ συμφυὲς τῆς γῆς καταμαθών. παρὰ τὸ ἀρόσαι οὖν, ἀρόη προσηγορικόν. οὕτως εὗρον ἐν ἐπιγράμμασι τῶν πρώτων.

Ἀρόσω] ἀρῶ παρὰ τὸ ἄρης ὁ σίδηρος· σιδήρῳ γὰρ τέμνεται ἡ γῆ διὰ τὴν ὕνιν. ὁ μέλλων, ἀρόσω. ἡ δὲ τρίτη τῶν περισπωμένων θέλει ἔχειν τὸ ω μέγα ἢ τὸ ο μικρόν· καὶ πάντοτε μὲν διὰ τοῦ ω μεγάλου, πλὴν τεσσάρων· ἀρόω, ἀρῶ, ἀρόσω· ὀμῶ, ὀμόσω· ὀνῶ, ὀνόσω· καὶ βῶ, βόσω, τὸ τρέφω. ἑνῶ ἑνώσω δὲ, τὸ εἰς ὁμόνοιαν καὶ φιλίαν ἄγειν, διὰ τοῦ ω. ὁ παρατατικὸς, ἤροον ἤρουν, ἤροες ἤρους, ἤροε ἤρου· καὶ τὸ ἀπαρέμφατον, ἀρόειν ἀροῦν. ἀρῶ, σημαίνει τρία· τὸ εὔχομαι, ὡς τὸ, Ὡς ἠρᾶθ' ὁ γεραιός: — τὸ ἀροτριῶ· οὗ ὁ μέλλων, ἀρόσω· ἐξ οὗ καὶ ἄροσις· ἐξ αὐτοῦ ἀρῶ τὸ λαμβάνω· οὗ ὁ μέλλων, ἀρέσω· ἐξ οὗ ἀρέσαι, τὸ λαβεῖν.

Ἄρπασος, ποταμὸς Καρίας, πρότερον Δαφνοῦς καλούμενος. εἴρηται δὲ διὰ τὸ ὀξύτατον τοῦ ῥοῦ, καὶ ὅτι ἁρπά- 148
ζει τοὺς παριόντας αὐτῷ. οὕτως ἱστορεῖ Ἀπολλώνιος ἐν τῷ πεμπτωκαιδεκάτῳ τῶν Καρικῶν.

Ἁρπαλίων, ὄνομα κύριον παρ' Ὁμήρῳ· παρὰ τὸ ἁρπάζω ἅρπαλος, ὡς ἵζω ἵζαλος· καὶ ὡς Ἥφαιστος Ἡφαιστίων, οὕτως Ἅρπαλος Ἁρπαλίων.

Ἁρπαλέως, ἁρπακτικῶς, ἀσμένως, ἡδέως, προσφιλῶς, ἐπιθυμητῶς. καὶ ἁρπαλέος ὁμοίως, καὶ ἁρπαλίμη.

Ἀρπεδόεσσα, ἡ ἄγαν πελιδνή· κατὰ συγκοπήν· παρὰ τὸ ἀρὶ συγκειμένη. πέπονθε δὲ, ἵνα μὴ σημαίνηται ἡ ἄγαν ὁμαλὴ ὁδός· ὁδοῦ γάρ ἐστιν ἐπίθετον. πέπονθε δὲ ὁμοίως τῷ ἐρθύρις, Αἰολικῶς· ἐρίθυρις γὰρ, ἡ μεγάλη θυρίς. οὕτως Ἡρωδιανὸς καὶ Δίδυμος. ὅτι ἄρπεδες, οὗ μέμνηται Νίκανδρος, ἔνθα — κάρη γέ μεν ἄρπεδες αὔτως: — ἀλλ' ὁ Νίκανδρος ἀντὶ ἐπιτάσεως μόνης δοκεῖ τὴν λέξιν παραλαμβάνειν.

Ἁρπῶ· ἐξ οὗ τὸ ἁρπάζω· ἐν χρήσει μὲν οὐκ οἶδα πρωτότυπον· τὸ δὲ ἁρπῶ αὐτὸ παράγωγον, ἀπὸ τοῦ ἅρπη παρηγμένον· ἅρπη δέ ἐστιν εἶδος ὀρνέου. ὡς φωνὴ, φωνῶ· αὐδὴ, αὐδῶ· σιγὴ, σιγῶ· οὕτως ἅρπη, ἁρπῶ.

Ἅρπη, εἶδος ὀρνέου, ὅμοιον ἀετῷ, ὡς ἀπὸ τῆς ἰδέας ἄκριτον εἶναι. Ὅμηρος, Ἡ δ', ἅρπῃ εἰκυῖα τανυπτέρυγι λιγυφώνῳ: — σημαίνει δὲ δύο· παρὰ τὸ ἁρπάζω· ἁρπακτικὸν γὰρ τὸ ζῶον· καὶ ἅρπη ἡ δρεπάνη· παρὰ τὸ ἁρπῶ, ἅρπη· παρὰ τὸ ἁρπάζειν ἃ διακόπτει. Ἡσίοδος, — δεξιτερῇ δὲ πελώριον ἔλλαβεν ἅρπην Μακρὴν καρχαρόδοντα· φίλου δ' ἀπὸ μήδεα πατρὸς Ἐσσυμένως ἤμησεν.

Ἅρπυιαι] Ἡσίοδος, — ἡ δ' ὠκεῖαν τέκεν Ἶριν, Ἠϋκόμους θ' Ἁρπυίας Ἀελλώ τ' Ὠκυπέτην τε: — καὶ, Νῦν δέ μιν ἀκλειῶς Ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο: — αἱ ἁρπακτικαὶ θεαί. παρὰ τὸ ἁρπῶ τὸ ἁρπάζω, ἅρπυια, ὡς αἴθω, αἴθυια· καὶ ἄγω, ἄγυια.

Ἅρπυς, ὁ ἔρως· ὡς παρὰ Παρθενίῳ ἐν Κριναγόρᾳ, Ἀμφοτέροις ἐπιβὰς ἅρπυς ἐληΐσατο: — παρὰ τὸ ἁρπάζειν τὰς φρένας.

Ἀρπίς] ἀρπῖδες, τὰ ὑποδήματα, ἃ δὴ καὶ κρηπῖδας καλοῦσι· παρὰ τὸ ῥάπτω, ῥαπὶς, καὶ ῥαπίδες· πολύρραφα γὰρ τὰ ὑποδήματα· καὶ κατὰ μετάθεσιν, ἀρπίδες. οὕτω Σαλούστιος. Καλλίμαχος, Ἐν γάρ μιν Τροιζῆνι θῆκε σὺν ἀρπίδεσσιν: — ὅτι Τρύφων ἐν τῷ περὶ πνευμάτων φησὶ, τὸ α προτασσόμενον τοῦ ρπ, συστέλλεται καὶ δασύνεται. ἔνθεν ἐπιτιμήσειεν ἄν τις τοῖς ψιλοῦσι τὸ ἀρπίδες· πλὴν εἰ μή τις εἴπῃ, ὅτι τὸ ρ, προτασσόμενον λέξεως, δασύνεται· ὑποτασσόμενον δὲ, ψιλοῦται, ὅταν ἐν τῇ αὐτῇ λέξει ὑπερβιβάζηται, ῥῆνες ἄρνες, ῥαπίδες ἀρπίδες.

Ἄῤῥατος, οἷον ἄφθαρτος, ὁ μὴ ῥαιόμενος· ἵν' ᾖ ὁ ἀκαταγώνιστος· ἢ ὁ ἀνέκφραστος, ἄῤῥητός τις ὤν· ἢ ἰσχυρὸς, ἢ δυσκίνητος. Φρύνιχος δὲ, ἀπὸ τοῦ ῥῶ· οὗ ὁ μέλλων, ῥάσω, ὡς δράσω· ῥατὸς, καὶ ἄῤῥατος, πλεονασμῷ τοῦ ρ. Μεθόδιος. ἔστιν ὄνομα κύριον.

Ἀῤῥαβὼν, ἡ ἐπὶ ταῖς ὠνεαῖς παρὰ τῶν ὠνουμένων διδομένη προκαταβολὴ ὑπὲρ ἀσφαλείας. Μένανδρος, Μικροῦ μὲν ἀῤῥαβῶνά μ' ἔπεισεν εὐθὺς καταβαλεῖν: — οἱονεὶ ἀῤῥαγών τις ὤν· ἀφ' οὗ γὰρ δοθῇ ὁ ἀῤῥαβὼν, οὐ μετακινεῖται εἰς ἄλλον. ἐκ τοῦ ἀῤῥαγῶ οὖν εἴρηται. ἢ παρὰ τὸ ῥαιβὸς, ῥαιβῶν· καὶ προσθήκῃ τῆς
149 α στερήσεως, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ι, ἀῤῥαβὼν, ὁ μὴ συγχωρῶν ῥαιβὴν γενέσθαι τὴν πίστιν τῶν συναλλαττόντων. οὕτως Ἐπαφρόδιτος· οἱ δὲ, παρὰ τὸ ἀῤῥαγὴς εἶναι, οὐ καλῶς.

Ἀῤῥαβωνίζω· ἐκ τοῦ ἀῤῥαβὼν ἀῤῥαβῶνος.

Ἀῤῥενικὸν, ἐκ τοῦ αἴρειν τὸ νῖκος.

Ἀῤῥενωπός] ἐκ τοῦ ἄῤῥην ἄῤῥενος, καὶ τοῦ ὢψ ὠπὸς, ὃ σημαίνει τὸ πρόσωπον, ἀῤῥενωπὸς, ὁ ἄῤῥενος πρόσωπον ἔχων, κατὰ συνεκδοχήν· ἤγουν ὁ ἀνδρεῖος καὶ ἰσχυρὸς, καὶ δυνάμενος πρὸς ἐχθρὸν ἀντιταχθῆναι. ἔστι δὲ κατὰ συνεκδοχὴν, ἀπὸ μέρους τὸ ὅλον.

Ἀῤῥήκτος, ἀδιάῤῥηκτος, στερεά· παρὰ τὸ ῥήσσω.

Ἀῤῥηφόροι· καὶ ἀῤῥηφορία, ἑορτὴ ἐπιτελουμένη τῇ Ἀθηνᾷ, ἐν σκιῤῥοφοριῶνι μηνί· λέγεται δὲ καὶ διὰ τοῦ ε, ἐῤῥεφορία· παρὰ τὸ ἄῤῥητα καὶ μυστήρια φέρειν. ἢ ἐὰν διὰ τοῦ ε, παρὰ τὴν Ἕρσιν τὴν Κέκροπος θυγατέρα, ἑρσιφορία. ταύτῃ γὰρ ἦγον τὴν ἑορτήν.

Ἀῤῥηφορεῖν, τὸ χρυσῆν ἐσθῆτα φορεῖν, καὶ χρυσία· τέσσαρες δὲ παῖδες ἐχειροτονοῦντο κατ' εὐγένειαν, ἀῤῥηφόροι, ἀπὸ ἐτῶν ἑπτὰ μέχρις ἕνδεκα. τούτων δὲ δύο διεκρίνοντο, οἳ διὰ τῆς ὑφῆς τοῦ ἱεροῦ πέπλου ἤρχοντο καὶ τῶν ἄλλων τῶν περὶ αὐτόν. λευκὴν δὲ ἐσθῆτα ἐφόρουν καὶ χρυσία.

Ἄῤῥιχος, κόφινος· τρεῖς χοῦς μέλιτος Βριληττίου· δύο ἀῤῥίχω, τὴν μὲν τῶν χελιδονέων, τὴν δὲ τῶν Φιαλέων ἰσχάδων· καὶ τῆς ψιθίας ἀσταφίδος, καὶ μύρτων ἕτερον φέρνιον: — γίνεται δὲ παρὰ τὸ αἴρειν τὸν χοῦν. Ἐκ τοῦ ἀῤῥίχω ἓν ἀφαιρεῖσθαι βέλος: — ἄῤῥιχοι δὲ λέγονται κόφινοι οἱονεὶ, οἷον ἀνάῤῥιχοι, οἱ τὰ ἀναιροῦντα ἔχοντες, τουτέστι τὰ βέλη. ἀρσενικῶς Ἴωνες, θηλυκῶς Ἀττικοί.

* Ἄῤῥυθμος, ὁ μὴ ἔχων ῥυθμόν, ὁ ἀκανόνιστος.

Ἄῤῥωστος] παρὰ τὸ ῥῶ τὸ ὑγιαίνω, ὁ μέλλων, ῥώσω, ῥωστὸς, καὶ ἄῤῥωστος, ὁ ἐστερημένος τῆς ὑγείας. ζήτει εἰς τὰς διαφοράς· καὶ τὸ ἀῤῥωδῶ, εἰς τὸ ὀῤῥωδῶ.

Ἄρσαντες] ἄρσαντες κατὰ θυμόν: — ἁρμόσαντες κατὰ ψυχὴν, ἀρεστὸν καὶ θυμῆρες ποιήσαντες· ἢ ἀρεσθέντες. ἀπὸ τοῦ ἀρέσαντες ἄρσαντες· ἢ ἀπὸ τοῦ ἁρμόζω ἁρμόσω ἥρμοσα· ἡ μετοχὴ, ἁρμόσας, ἁρμόσαντες, καὶ κατὰ συγκοπὴν, ἄρσαντες.

Ἄρσην· παρὰ τὸ ἄρδω τὸ ποτίζω καὶ τὸ μετεγχέω· ὁ γὰρ ἀνὴρ τῇ γυναικὶ ἐπαρδεύει. ἄρδω, ἄρσω, ἄρσην, ὁ ἄρδων τὴν θήλειαν. καὶ γὰρ διὰ τοῦτο πόσις λέγεται ὁ ἀνὴρ, παρὰ τὸ ποτίζειν τῇ γονῇ. ἢ παρὰ τὸ ἔρδω τὸ πράττω· ὁ μέλλων, ἔρσω· καὶ ἄρσην ἐξ αὐτοῦ, τουτέστιν ὁ πρακτικός. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ γάμου καὶ συμβιώσεως.

Ἀρσίνοος, ὄνομα κύριον, διὰ τοῦ ι· Θυγατέρες Ἀρσινόου μεγαλήτορος.

Ἀρσινόη, πόλις ἐν Συρίᾳ ἐπὶ βουνῷ κειμένη· ἐπὶ δὲ τοῦ βουνοῦ, πηγὰς ἐξερεύγεται πλείονας, ὡς ποταμοὺς γίνεσθαι μεγάλους· ἀφ' ὧν ἡ πόλις ὠνόμασται· ἄρσαι γὰρ τὸ ποτίσαι· ἀφ' οὗ καὶ ἄρσην ὁ τὴν γυναῖκα ποτίζων τῇ σπορᾷ. οὕτω Σερῖνος ἐν τῇ ἐπιτομῇ τῶν Φίλωνος.

Ἄρταμος, ὁ μάγειρος· Ἢ γὰρ βέβηκε χεῖρας ἀρτάμων φυγών: — παρὰ τὸ διαρτάσαι, ὅ ἐστι μερίσαι ἢ συναρμόσαι. Αἰσχύλος, Τοσαῦτα κῆρυξ ἐξ ἐμοῦ διάρτασον: — ἄρταμος οὖν, ὁ διαρτῶν τὰ κρέα· καὶ ἀρταμῆσαι, 150
κρεανομῆσαι.

Ἀρτάνη, ἡ ἐκ τῶν καλωδίων ἀγχόνη· Σοφοκλῆς δὲ ἐπὶ δεσμοῦ ἐν Ἀντιγόνῃ, Πλεκταῖσιν ἀρτάναισιν: — ἀγχόναις.

Ἀρτάβη, μέτρον ἐστὶ Περσικόν, Ἀττικὸς μέδιμνος.

Ἀρτεμής] Ὡς εἶδον ζωόν τε καὶ ἀρτεμέα προσιόντα: — σημαίνει τὸν ὑγιῆ, παρὰ τὸ ἀτρεμής, καὶ καθ' ὑπέρθεσιν ἀρτεμής. οὕτω Φιλόξενος. Ἡρωδιανὸς δὲ ἐν τῷ ὑπομνήματι τῶν περὶ παθῶν φησὶν, ὅτι ἀτεμής ἐστιν ὁ ὑγιὴς καὶ μὴ τετμημένος· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ, ἀρτεμής.

Ἄρτεμις, ἡ θεός, ἀερότεμίς τις οὖσα, ἡ τὸν ἀέρα τέμνουσα· ἡ αὐτὴ γάρ ἐστι τῇ σελήνῃ· ἢ ἀπὸ τοῦ ἀρτεμῆ ποιεῖν· λέγεται γὰρ ἡ θεὸς ἀναιρετικὴ τῶν γυναικῶν· καὶ Ὅμηρος, Τίς νύ σε κὴρ ἐδάμασε τανηλεγέος θανάτοιο; Ἦ δολιχὴ νοῦσος, ἢ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα; — ἢ ἀπὸ τοῦ ἀρτεμὴς παρωνύμως Ἄρτεμις, τουτέστιν ἡ ὑγιὴς καὶ ἀνεπίληπτος διὰ τὴν παρθενίαν· παρθένος γὰρ καὶ φιλοσώφρων. ἢ ὅτι ἄρτια καὶ τέλεια καὶ ἀνελλιπῆ ἐποίησε τὰ κατὰ κόσμον φανεῖσα.

Ἄρτημα, ὁ τελαμὼν ἐξ οὗ ἤρτηται τὸ βαλλάντιον.

Ἀρτηρία, παρὰ τὸ τὸν ἀέρα (τουτέστι τὸ πνεῦμα) τηρεῖν, ἀεροτηρία τις οὖσα· πνεύματος γὰρ ἐστὶ δεκτικὴ, ὥσπερ ἡ φλὲψ αἵματος· ἀρτηρία δὲ πνεύματος ἀγγεῖον. ἢ ἀλτηρία τὶς οὖσα· ὅτι ἅλλεσθαι δοκεῖ, παλμοὺς ποιοῦσα.

Ἄρτιος, σημαίνει τὸν ὑγιῆ καὶ πεπληρωμένον. γίνεται παρὰ τὸ ἀρτῶ τὸ ἑδραιῶ, ἄρτιος (ὡς ἁρμόζω ἁρμόδιος) ἴσος καὶ ἡρμοσμένος.

Ἀρτίπους, ἄρτιος καὶ ὑγιὴς ποσὶν, ὁλόκληρος.

Ἀρτιέπειαι, αἱ ἀπηρτισμένα καὶ τέλεια λέγουσαι. Ἡσίοδος ἐν Θεογονίᾳ, Ὣς ἔφασαν κοῦραι μεγάλου Διὸς ἀρτιέπειαι: — ἢ ἀρτιέπεσσι χρώμεναι.

Ἀρτίζω] ἐκ τοῦ ἀρῶ τὸ ἁρμόζω, γίνεται ἀροτίζω· καὶ συγκοπῇ ἀρτίζω, καὶ καταρτίζω. ἢ ἐκ τοῦ ἄρτιον γίνεται.

Ἄρτος] Ἄρτος δυσκοπάνητος ἀπ' εὐκύκλου κανέοιο: — παρὰ τὸ αἴρω, τὸ προσφέρω, ὁ καθ' ἑκάστην τῷ σώματι ἡμῶν προσφερόμενος. Ἱπποκράτης προσάρματα τὰ σιτία λέγει. ἢ ἀπὸ τοῦ αἴρειν καὶ κουφίζειν τὴν δύναμιν.

Ἀρτύνω, τὸ ἁρμόζω, ἢ εὐτρεπίζω· — πυκινὴν ἠρτύνετο βουλήν: — παρὰ τὸ ἄρω τὸ ἁρμόζω· ὁ μέλλων, ἀρῶ, ἦρμαι, ἦρται, ἀρτός· καὶ ἀρτῶ, καὶ ἀρτύω, πλεονασμῷ τοῦ ν, ἀρτύνω. ἀπὸ τοῦ ἀρτύνω, ἀρτύνθη τὸ κατεσκευάσθη· ἐκ δὲ τοῦ ἀρτῶ ἀρτίζω, καὶ καταρτίζω. εἰς τὸ ἀπαρτίζω.

Ἀρύω, τὸ ἀντλῶ. παρὰ τὸ ἀρῶ, ἀρύω, ὡς πλήθω, πληθύω· ἔρω, ἐρύω, καὶ ἐρύσω· ἄνω, ἀνύω, καὶ ἀνύσαι.

Ἀρύβαλλος] παρὰ τὸ ἐρύειν, ἐρύβαλλος, καὶ ἀρύβαλλος. ἢ παρὰ τὸ ἀρύεσθαι καὶ βάλλειν. ἔστι τὸ καλούμενον βαλάντιον καὶ μαρσίπιον. Ἀριστοφάνης, — κατὰ τῆς κεφαλῆς ἀρυβάλλῳ Ἀμβροσίαν κατὰ σοῦ, κατὰ τούτου δὲ σκοροδάλμην.

Ἀριβαλίδα λήκυθον δῶρον.

Ἄρυπες, Φερεκύδης, ἀντὶ τοῦ Ῥύπες. πρόδηλον τὸ εἰρημένον. Ῥύπες γὰρ λέγονται οἱ Ἀχαιοί· κατὰ πλεονασμὸν τοῦ α, Ἄρυπες.

Ἀρύσμους, ἀσχήμονας. 151

Ἄρυσις, καὶ ἄρυστις. ἀρυστίχους, τουτέστι τοὺς οἰνοχόους.

ἀρυττὴρ γὰρ ἀγγεῖόν τι, οἷον κύαθος, ᾧ ἔστιν ἀρύσασθαι, κοτύλη.

Ἀρχαίως] Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς, Οὕτως δ' ἀρχαίως εἶχον: — ἔστι δὲ οἷον ἁπλῶς καὶ ἀκάκως. τοιοῦτοι γὰρ οἱ ἀρχαῖοι. τὸ δ' ἐναντίον τοῦ ἀρχαίου καλούμενον νεωτεροποιόν· τὸν ἐπὶ κακῷ δηλονότι καινουργόν.

Ἀρχαιρεσιάζειν, τὸ πρὸς χάριν τοῖς πολλοῖς ζῆν.

Ἄρχων, ὄνομά ἐστι μετοχικὸν, παρὰ τὸ ἄρχω· μετάγεται ἀπὸ μετοχῆς εἰς ὄνομα. τὸ δὲ ἄρχω, αἴρω τὸ ἐπαίρω. μνημονεύουσι σχεδὸν πάντες οἱ ῥήτορες. ἔστιν οὖν ὁ τὴν ἐπώνυμον ἄρχων ἀρχήν· ἀφ' οὗ καὶ ὁ ἐνιαυτὸς ἐμετρεῖτο. ἦν δὲ εἷς τῶν ἐννέα. ἦσαν γὰρ θεσμοθέται ἕξ, βασιλεύς τε, καὶ πολέμαρχος, καὶ ἄρχων. οὗτοι δὲ ἰδίως εἶχον, ὥσπερ Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς Λάκριτον ἀπολογίᾳ γράφει.

Ἀρχώνης, ὁ ἄρχων ὠνῆς οὑτινοσοῦν.

Ἀρχὸς] ὡς ἀπὸ τοῦ ἄγω, ἀγὸς, οὕτω καὶ ἄρχω, ἀρχὸς, ὁ ἡγεμὼν, παρὰ τὸ ἄρχειν. — ἐν δ' ἀρχὸς ἔβη πολύμητις Ὀδυσσεύς: — σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἔντερον τὸ προσκείμενον τῷ καλουμένῳ δακτυλίῳ, πέρας ὂν τῶν ἐντέρων πάντων· εἴρηται δὲ, ὅτι ἄρχει τῶν ἐντέρων κάτωθεν. τοῦτο γὰρ πρόδηλον, ὅτι τὸ αὐτὸ καὶ πέρας καὶ ἀρχὴ νομίζεται.

Ἀρχιτέκτων, σημαίνει καὶ τὸν τῶν οἰκοδομημάτων ἐπιστάτην· κυρίως δὲ τὸν ἀρχὸν τῶν τεκτόνων, τὸν τὴν διάθεσιν τοῦ κατασκευάσματος ἐπινοοῦντα, καὶ τὸν κατασκευάσαντά τι καὶ σκευαρήσαντα πρᾶγμα. παρὰ τὸ ἄρχω καὶ τὸ τέκτων. τὰ δὲ παρὰ τοῦ ἄρχω συντεθέντα, διὰ τοῦ ι γράφονται· ἀρχιστράτηγος.

Ἀρχιθέωρος, ὁ ἡγούμενος τῶν θεωρῶν· θεωροὶ δὲ εἰσὶν οἱ τὴν θεωρίαν φέροντες τοῖς θεοῖς εἰς τοὺς Ἑλληνικοὺς ἀγῶνας, καὶ ὑπὲρ τῶν πατρίων θύοντες.

Ἀρχολίπαρος, ὁ λιπαρῶν ἵνα ἀρχῆς τύχῃ· ἢ ἐκ τοῦ ἄρχειν λιπαινόμενος. οὕτω Τραγκύλλων περὶ βλασφήμων.

Ἀρχογλυπτάδης, ὁ ὡσπερεὶ γλύφων τὰς ἀρχάς.

Ἄρχομαι, ἀρχόμενος· καὶ κατὰ συγκοπὴν, ἄρχμενος· ὤφειλε δὲ ἄργμενος· φυλάξαν δὲ τὸ χ, δοκεῖ Ἰωνικὸν εἶναι, καθὸ καὶ τὸ ἔργμα, ἔρχμα φασίν. ἐνεστῶτος οὖν εἰσιν αἱ τοιαῦται μετοχαὶ, συγκοπὴν παθοῦσαι, ὡς τὸ, λεγόμενος, λέγμενος· ὁρώμενος, ὅρμενος· δεχόμενος, δέγμενος. τινὲς δὲ λέγουσι παρακείμενον εἶναι.

ΤΟ Α ΜΕΤΑ ΤΟΥ Σ.

Ἀσαλὴς, ἡ ἄφροντις, ἡ μηδενὸς φροντίζουσα· σάλη γὰρ ἡ φροντίς. ἀσαλὴς ὁ ἀμέριμνος. Αἰσχύλος, ἀσαλὴς μανία: — οὕτως Ἡρωδιανὸς καὶ Ἀπολλόδωρος. καὶ γὰρ ἀσαλέαν ὁ Σώφρων τὴν ἀμεριμνίαν καὶ ἀλογιστίαν καλεῖ.

Ἀσάμινθος, λεκάνη, πύελος· ἢ ὁ τόπος ἐν ᾧ λούονται. παρὰ τὸ τὴν ἄσην τὸν ῥύπον τοῦ σώματος μινύθειν. Ἐς ῥ' ἀσαμίνθους βάντες ἐϋξέστας, λούσαντο.

Ἄσασθαι] Ἄσασθαι φίλον ἦτορ ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος: — τὸ κορεσθῆναι· κυρίως τὸ μετὰ κόρον εἰς ὕπνον ἐλθεῖν·
152 ἀέσαι γὰρ τὸ κοιμηθῆναι. ἢ ἀπὸ τοῦ ἥδω, ἀφ' οὗ τὸ, — ἥσατο δ' αἰνῶς Ἡδὺ ποτὸν πίνων· — ἥσασθαι, καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς α, ἄσασθαι. ἆσαι σημαίνει δύο· ἐπὶ μὲν τοῦ κορέσαι καὶ πληρῶσαι, Αἵματος ἆσαι Ἄρηα: — ἐπὶ δὲ τοῦ βλάψαι, Ἆσέ με δαίμονος αἶσα κακή: — ὁ δὲ Ἀπίων, ἐκθέμενος ἀμφοτέρας τὰς δυνάμεις, ἐτυμολογεῖ ἀπὸ τῆς ἄτης, οἷον ἀτῆσαι. πληρωτικὰ γὰρ τὰ κακά.

Ἄσβεστος] Ἄσβεστος δὲ ἀνῶρτο γέλως: — ἀκατάπαυστος, πολύς· ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τοῦ μὴ σβεννυμένου πυρός.

Ἀσεβής] παρὰ τὸ σέβω, σεβής· καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἀσεβής. τοῦ ἀσεβέος (ὁ κανών· οἱ Ἴωνες καὶ οἱ ποιηταὶ, τὰς εἰς ους ληγούσας γενικὰς ἀπὸ τῶν εἰς ης εὐθειῶν γινομένας, διὰ τοῦ εος προφέρουσι) καὶ ἀσεβοῦς· τὰ εἰς ης ὀξύτονα σύνθετα ἐπίθετα ῥηματικὰ, εἰς ους ἔχει τὴν γενικήν· φύω, εὐφυὴς, εὐφυοῦς. ἡ αἰτιατικὴ, διατί οὐ λέγει τὸν ἀσεβήν; οἱ γὰρ Ἀττικοὶ οὐκ ἐπὶ πάντων τῶν αἰτιατικῶν τῶν ἀπὸ τῶν εἰς ης ἐπιθέτων προσλαμβάνουσι τὸ ν· ἀλλ' ἐπὶ τῶν κυρίων, τὸν Δημοσθένην λέγει, καὶ τὸν Ἀριστοφάνην· ἐπὶ δὲ τῶν ἐπιθετικῶν, οὐδαμῶς. τὸν ἀσεβῆ· τὸ γὰρ ε καὶ ἄλφα εἰς η κιρνᾶται, ἡνίκα πρὸ τοῦ ε ἐστὶ σύμφωνον· εἰ δὲ καθαρὸν, καὶ εἰς α καὶ εἰς η, τὸν εὐφυέα, καὶ εὐφυῆ, καὶ εὐφυᾶ. εἰ δὲ ἔχει τὸ ρ, εἰς α, ἀργύρεα, ἀργυρᾶ. τὸ δὲ κανᾶ καὶ ὀστᾶ, οὐκ ἀπὸ τοῦ κανέα καὶ ὀστέα, ἀλλ' ἐξ ἰδίας πτωκῆς, κανοῦν, καὶ ὀστοῦν. ὦ ἀσεβές· τὰ εἰς ης, εἰς ους ἔχοντα τὴν γενικὴν, εἰς ες ποιεῖ τὴν κλητικήν. διατί οὐκ ἀνατάσσει τὸν τόνον; τὰ γὰρ εἰς ης ὀνόματα εἰς ους ἔχοντα τὴν γενικὴν, εἰ μὲν ὦσι κύρια, ἢ ἀπὸ τοῦ οὐδετέρου γίνεται εἰς ης, βαρυνόμενα δὲ, ἀναβιβάζουσι τὸν τόνον ἐπὶ τῆς κλητικῆς, ὦ Δημόσθενες, ὦ Μητρόφανες· καὶ κῆτος, μεγακήτης, ὦ μεγάκητες. εἰ δὲ ὀξυνόμενα καὶ ἐπιθετικῶς, τὸν αὐτὸν τόνον φυλάσσει ἐπὶ τῆς κλητικῆς, ὦ εὐτυχές, ὦ εὐγενές, ὦ μονογενές.

* Ἀσέλγεια, ἡ ἀκολασία· ἀπὸ τῆς Σέλγης πόλεως Κιλικίας, ἧστινος πολῖται σώφρονες, καὶ α στερητικοῦ.

Ἀσελγεῖς] Σελγοὶ, ἔθνος σωφρονέστατον· ἔνθεν ἀσελγεῖς, οἱ μὴ σώφρονες.

Ἀσελγής] παρὰ τὸ θέλγω τὸ ἀπατῶ καὶ σκοτίζω, θελγής· καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α, ἀθελγὴς, καὶ ἀσελγὴς, ὁ εὐαπάτητος καὶ σκοτεινὸς κατὰ τὸν νοῦν. ἢ ὅτι Σέλγη πόλις ἐστὶ τῆς Πισιδίας, ὅπου κακῶς ἔζων οἱ ἄνθρωποι, καὶ ἀλλήλους ἐκοινώνουν· μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α· ὅθεν καὶ ἀσέλγεια, πορνεία, ἀκαθαρσία, ἑτοιμότης πρὸς πᾶσαν ἡδονήν.

Ἀσελγαίνειν, κυρίως τὸ παρὰ φύσιν ταῖς γυναιξὶ μίγνυσθαι· καταχρηστικῶς δὲ τὸ ὁπωσδήποτε ἀκολασταίνειν. εἴρηται δὲ ἀπὸ τινος Ἐλεγηΐδος γυναικὸς Ἀττικῆς, πρώτης τὴν τοιαύτην ἀσωτίαν εὑρούσης. ἐλεγαίνειν οὖν ἐστι τὸ ἀσελγαίνειν· καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α, ἀσελγαίνειν. οὕτως Ἀλκίφρων· Ἐπαφρόδιτος δὲ, παρὰ τὸ λέχος λεχαίνειν, τὸ λέχους ἐπιθυμεῖν· καὶ κατὰ τροπὴν, λεγαίνειν· (ἔνθεν Ἀρχίλοχος, λέγαι γυναῖκες, ἀντὶ τοῦ ἀκόλαστοι) πλεονασμῷ, ἐλεγαίνειν· καὶ συνθέσει τῆς α ἐπιτατικῆς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, ἀσελγαίνειν. καὶ ἡ Νηλέως θυγάτηρ Ἐλεγηΐς, ἄσωτος οὖσα ἦν. ἧς καὶ ὁ πατὴρ ἤκουσεν ἐπικρο- 153
τούσης τὸ αἰδοῖον καὶ βοώσης, Δίζεο δίζεο δὴ μέγαν ἄνδρα ἀ . Ὅς σ' ἐπὶ Μίλητον κατάξει πήματα Καρσί.

Ἀσέληνα] ὄρη οὕτω καλούμενα· ἅπερ οἱ μὲν παρὰ τὴν Τραχῖνα εἰρῆσθαι, ὡς Ῥειανὸς ἐν τῷ τεσσαρεσκαιδεκάτῳ Ἡρακλείας· Νίκανδρος δὲ, ἐν τοῖς Αἰτωλικοῖς· ὅτι, φησὶν, ἐν αὐτοῖς τῆς Σελήνης τῷ Ἐνδυμίωνι συγκαθευδούσης, συνέβαινε τοὺς ἄλλους τόπους ἀσελήνους εἶναι, καὶ μὴ μετέχειν φωτός.

Ἀσήμαντον, ἀφύλακτον, ἀφρόντιστον, ποιμένα μὴ ἔχουσαν· ἐκ τοῦ σημαίνω.

Ἀσφράγιστος, ἀποίμαντος.

Ἆσθμα, ἡ ἀναπνοή. παρὰ τὸ ἄω, τὸ πνέω, ἄσω, ἦσμαι. ἆσμα· καὶ πλεονασμῷ τοῦ θ, ἆσθμα. ἢ παρὰ τὸ ἆημα πέπονθεν ἐπενθέσει τοῦ θ· τὸ γὰρ ἀνάλογον ἦν, ἆσμα·

ὥσπερ καὶ χῶ, τὸ χώρῶ, χῶν, καὶ χθών· καὶ παρὰ τὸ χαμαὶ χαμαλὸς, καὶ χθαμαλὸς, τὸ κοιλότατον· καὶ Φθέγγεσθαι παρὰ τὸ Φῶ, τὸ εἰς Φῶς ἄγειν τὰ τοῦ νοῦ. ἀπὸ δὲ τοῦ ἄσθμα, ἀσθμαίνω.

Ἀσθενής] παρὰ τὸ σθένος ἡ δύναμις, μετὰ τοῦ στερητικοῦ ἄλφα, ἀσθενής.

Ἄσις] ἄσιν, ἰλὺν, ὅ ἐστι γῆν ψαμμώδη, ὅθεν καὶ ἀσειόγειαι, αἱ ἀμμωσιαί.

Ἄση, ἄσις, ἡ ἀκαθαρσία. Ὅμηρος, Τόσσην οἱ ἄσιν καθύπερθε καλύψω: — ἔστι δὲ παρώνυμον, ἄση, ἄσις, ὡς Φήμη, Φῆμις. τὸ δὲ ἄση, γέγονε παρὰ τὸ ἄτω, ἄσω· Ἀσέ ἐ δεύμενος ἆσα: — ἄσω, ἄση, ὡς μνήσω μνήμη, κνήσω κνήμη.

Ἀσία] Προμηθέως μήτηρ ἡ Ἀσία, ὡς Λυκόφρων. καὶ ἀπ' αὐτῆς ἡ Ἀσία ὠνόμασται.

Ἀσιάτις] ἀσιάδος κρούματα, τῆς κιθάρας. οὕτως Ἀριστοφάνης εἶπε, παρῳδῶν τὸ ἐξ Ἐρεχθέως Εὐριπίδου. ἡ τρίχορδος κιθάρα οὕτω καλεῖται. εἴρηται δὲ, ὅτι ἐν Ἀσίᾳ τῇ πόλει τῆς Λυδίας κειμένη ἐν Τμώλῳ, πρῶτον εὑρέθη. καὶ τὰς γοώδεις δὲ ᾠδὰς ὑπὸ Νιόβης καὶ τῶν Λυδῶν γυναικῶν εὑρεθείσας, εἰς Ἕλληνας ἀχθῆναι. ὅθεν καὶ Λύδιος ὁ τρόπος μετωνομάσθη. ἢ ἀπὸ Ἀσίου τινός.

Ἄσιος] τὸ α μακρὸν, καὶ ψιλοῦται· ἢ παρὰ τὴν αἶσαν, αἴσιος καὶ ἄσιος· ἢ παρὰ τὸ αἴσσω, Ἄσιος, ὡς ὀρθῶ, Ὀρθώσιος· κτήσω, Κτήσιος· αἰνήσω, Αἰνήσιος.

Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι] ὄνομα πτώσεως γενικῆς. ἡ εὐθεῖα, ἀσίας. ἐκλήθη οὖν Ἀσίας ὁ λειμὼν, ἀπὸ Ἀσίου τοῦ Κότυος, ὃς ἦν βασιλεὺς Λυδίας. κλίνεται Ἀσίου, ὡς κοχλίας, κοχλίου· καὶ τὸ Ἰωνικὸν, Ἀσίεω. ὁ κανών· οἱ Ἴωνες τὰς εἰς ου γενικὰς τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ας καὶ εἰς ης γινομένας, διὰ τοῦ εω προφέρουσιν· οἷον, Ὀρέστης, ὀρέστου, ὀρέστεω· Ἀτρείδης, ἀτρείδου, ἀτρείδεω· Πηλείδης, πηλείδου, πηλείδεω· Αἰνείας, αἰνείου, αἰνείεω. — ἑτάρου μεγαθύμου Ἑρμείεω: — ὅτι αἱ διὰ τοῦ εω Ἰωνικαὶ γενικαὶ, εἰ μὲν ἀπὸ βαρυτόνων κοινῶν γενικαὶ ὦσι, προπαροξύνονται· οἷον, Ὀρέστου, Ὀρέστεω· Ἀτρείδου, Ἀτρείδεω· οὕτως οὖν καὶ Ἀσίεω. χωρὶς εἰ μὴ κατὰ πάθος ὦσι· διὰ τὸ Ἑρμείεω, καὶ κατὰ συγκοπὴν, Ἑρμείω. καὶ ἡ χρῆσις, Ἥρης Ἑρμείω τε καὶ Ἡφαίστου: — Βορέου, βορέεω, καὶ συγκοπῇ βορέω· καὶ ἐϋμμελίεω, — ἐϋμμελίω Πριάμοιο. οὕτως οὖν, Ἀσίας, ἀσίου,
154 ἀσίεω Ἰωνικῶς, καὶ συγκοπῇ, ἀσίω. καὶ ὁμοίως οὐ προπαροξύνεται· ἐπειδὴ κατὰ πάθος ἐστὶν, ἤγουν κατὰ συγκοπήν. ἐν ἡρωϊκῷ μέτρῳ, τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ης εὐθειῶν γενικὰς, οὐ προφέρουσιν οἱ ποιηταὶ εἰς ου, ἀλλ' ἢ διὰ τοῦ εω, ὡς Πηλείδεω· ἢ διὰ τοῦ αο, ὡς Ὀρέσταο Βοιωτικῶς· Θετταλικῶς, καλοῖο· Δωρικῶς, Ἀτρείδα· κοινῶς καὶ Ἀττικῶς, Ἀτρείδου.

Ἀσινεῖς, οἱ Δρύοπες οἱ τὴν Ἀσίνην κατοικοῦντες. Καλλίμαχος, Δειλαίοις Ἀσινεῦσιν ἐπὶ τριπτῆρες ἁρπάσας: — εἴρηται, ὅτι Ἡρακλῆς τοὺς Δρύοπας λῃστεύοντας ἀπὸ τῶν περὶ Πυθῶ χωρίων ἐν τῇ Πελοποννήσῳ μετῴκισεν, ἵνα διὰ τὴν πολυπληθίαν τῶν ἐνοικούντων εἴργοιντο τοῦ κακουργεῖν· καὶ διὰ τοῦτο Ἀσινεῖς αὐτοὺς ὠνομάσθαι, ὡς μηκέτι κατὰ τὸ πρότερον σινομένους.

Ἀσκαλαβώτης, ζῶΦιον ἐοικὸς σαύρᾳ, ἐν τοῖς τοίχοις ἀνέρπον τῶν οἰκημάτων. παρὰ τὸ ἀκαλῶς τὸ ἡσύχως καὶ τοῦ βῶ ῥήματος, ἀκαλαβώτης, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ.

Ἀσκάνιος, ὁ υἱὸς Αἰνείου τοῦ Τρωός. εἴρηται δὲ, ὅτι Αἰνείας ἐπιγαμίᾳ χρησάμενος ἀπ' Ἀσκάλωνος, ὑπό τε Ἀσκάλου τοῦ τότε βασιλεύοντος τῆς χώρας ξενισθεὶς, διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν Φιλίαν, τὸν υἱὸν Ἀσκάλιον προσηγόρευσεν· ὃς τῇ Ῥωμαίων διαλέκτῳ Ἀσκάνιος ὠνομάσθη.

Ἀσκάλαφος, παρὰ τὸ ἀσκαλὲς τῆς ἁφῆς, ὁ λίαν σκληρός.

Ἀσκαρίζειν, σημαίνει τὸ κινεῖσθαι. σκαίρω, σκαρίζω, καὶ ἀσκαρίζω.

Ἀσκάντης, κλινίδιον εὐτελὲς, ὃ ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν σκίμπους ὀνομάζεται. Καλλίμαχος. καὶ τὸν μὲν ἐπ' ἀσκάντα καθεῖσεν: — καὶ Ἀριστοφάνης. Ἕξει τὸν ἀσκάντην λαβών: — καὶ Πλάτων ὁ φιλόσοφος Πρωταγόρᾳ. Καὶ ἅμα ἐπιψηλαφήσας τοῦ σκίμποδος, ἐκαθέζετο παρ' ἐμέ: — ὁ δὲ κράβατος οὐ παρ' . . εἴρηται. (οἱ δὲ παρὰ τὴν κάνναν (οὕτω δὲ ἐκάλουν τὴν ψίαθον) ἀκάντης, καὶ ἀσκάντης, ἡ εὐτελὴς κλίνη, μηδὲ κάνναν ἔχουσα.

Ἀσκελὲς] Ἀλλὰ Ποσειδάων γαιήοχος ἀσκελὲς αἰεί: — ἀμετακινήτως, κατὰ στέρησιν τῶν σκελῶν· ἢ ἀδιαλείπτως, καὶ ἄγαν σφοδρῶς, καὶ ἀσκελέως, τὸ σκληρῶς. παρὰ τὸ σκέλω τὸ ξηραίνω, γίνεται ἀσκελὲς, τὸ ἄγαν σκληρόν· ὅθεν καὶ σκέλος· ἢ παρὰ τὸ ἄγαν ἐσκληκέναι· ὅθεν καὶ Ἀσκληπιὸς, ὁ μὴ ἐῶν τὰ σκέλη ἐσκληκέναι καὶ ξηραίνεσθαι. ἀπὸ μέρους δὲ τὸ ὅλον σῶμα δηλοῖ. καὶ γὰρ τὸν Ἐπιδαύρου τύραννον ὀφθαλμιῶντα θεραπεύσας, ἐκλήθη Ἀσκληπιός· πρότερον γὰρ Ἤπιος ἐκαλεῖτο. ἢ ὅτι τὰ ἀσκελῆ (ὅ ἐστι σκληρὰ) τῶν νοσημάτων ἤπια ποιεῖ. καὶ ἀσκληπιὰς, βοτάνη τις.

* Ἀσκέπαρνον, ἄξεστον, ἀπελέκητον· ἀπὸ τοῦ σκεπάρνου.

Ἀσκητὴς, διὰ τὸ ὡς ἀσκὸν νεκροῦσθαι τὸν ἀσκητήν· ὅρος δὲ αὐτοῦ, ὁ πόνος τῆς ἀσκήσεως. καὶ ὁ ἀθλητὴς, ἀπὸ τοῦ ἀσκῆσαι· ἐκ τοῦ ἀσκός.

Ἀσκηθής· παρὰ τὸ σχέθω, κατὰ σύνθεσιν καὶ ἔκτασιν καὶ τροπήν· ὁ ὑγιὴς καὶ ἀκώλυτος τοῦ πράττειν· ἀβλαβῆ, θεραπευθέντα καὶ σωζόμενον.

* Ἀσκήματα, κατασκευάσματα· ἀπὸ τῆς ἀσκήσεως. 155

Ἀσκὸς, ἐκ τοῦ σχίζω μετὰ τοῦ στερητικοῦ α· ἢ παρὰ τὸ σχῶ, σχήσω, ἄσχος, καὶ ἀσκὸς, ὁ ἀβλαβὴς καὶ ὑγιὴς καὶ μὴ ἐσχισμένος. ὅθεν καὶ ἀσκηθὴς ὁ ἀβλαβὴς καὶ ὑγιὴς, ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ ἀσκοῦ. Ἀσκῆσαι δὲ, τὸ θεραπεῦσαι, ἐπιμεληθῆναι, ἀθλῆσαι, τεχνάσασθαι.

Ἀσκοφορεῖν] ἐν ταῖς Διονυσιακαῖς πομπαῖς, τὰ μὲν, ὑπὸ τῶν ἀστῶν πράττεται· τὰ δὲ, τοῖς μετοίκοις ποιεῖν ὑπὸ τῶν νομοθετησάντων προστέτακται. οἱ μὲν οὖν μέτοικοι, χιτῶνας ἐνδεδυμένοι χρῶμα ἔχοντας Φοινικοῦν, καὶ τὰς σκάφας Φέρουσιν· ὅθεν καὶ σκαφηφόρος λέγεται· οἱ δὲ ἀστοὶ, ἐσθῆτα ἔχουσιν ἣν βούλονται, καὶ ἀσκοὺς κατὰ τῶν ὤμων Φέρουσι· καὶ διὰ τοῦτο ἀσκοφόροι καλοῦνται.

Ἀσκώματα, καλοῦνται καὶ τὰ δέρματα τὰ ἐπιῤῥαπτόμενα ταῖς κώπαις ἐν ταῖς τριήρεσι, διὰ τὸ μὴ εἰσφέρειν τὸ θαλάσσιον ὕδωρ. Ἀριστοφάνης. Ἀσκώματα καὶ λίνα καὶ πίτταν διαπέμπων εἰς Ἐπίδαυρον: — ὅτι ἀπὸ ἀσκῶν γίνονται, καὶ ἄγχιστά εἰσι. καλοῦνται δὲ ἀσκώματα καὶ οἱ γνάθοι· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν χαλκευτικῶν ἀσκωμάτων, ἅ εἰσι φῦσαι χαλκευτικαί.

Ἄσμενος] ἥδω τὸ εὐφραίνω· ὁ παθητικὸς παρακείμενος, ἧσμαι· ἡ μετοχὴ, ἡσμένος, καὶ ἄσμενος, τροπῇ τοῦ η εἰς α. ἐξ αὐτοῦ, ἀσμενίζω· καὶ συνασμένιζε, τὸ συνευφραίνου. τινὲς δὲ λέγουσι μὴ εἶναι μετοχήν· ὅτι πᾶσαι αἱ τοῦ παρακειμένου μετοχαὶ προπαροξύνονται. πρὸς οὓς φαμὲν, ὅτι λέγουσιν οἱ τεχνικοὶ μετοχὴν εἶναι παρακειμένου· ἀπὸ τοῦ ἥδω, ἡσμένος· κατὰ συστολὴν τῆς

ἀρχούσης, ἄσμενος· καὶ ἅμα τῇ συστολῇ, ἀνεβίβασε τὸν τόνον καὶ προπαροξύνεται.

Ἀσμωλὴ, ἀνάπνοη ὀλίγη· καὶ ἀσμωλεῖν, ἀγνοεῖν.

Ἀσοὺρ, ὁ κρατὴρ ὑπὸ Φοινίκων.

Ἀσκωλιάζω] ἀσκαλιάζειν ἐστὶ, τὸ ἵστασθαι ἐφ' ἑνὸς ποδὸς ἐφαλλόμενον ἢ στερούμενον τῶν κατὰ φύσιν. εἴρηται παρὰ τὸ σκῶλον, ὅ ἐστι σκόλοπα, τῷ ἑνὶ ποδὶ ἅλλεσθαι· ἀπὸ τῶν πατούντων σκόλοπα καὶ χωλευόντων· ὅπερ Ἐπίχαρμος ἐν τοῖς Πέρσαις σκωλοβατίζειν φησί. σκωλιάζειν οὖν, καὶ κατὰ πλεονασμὸν, ἀσκωλιάζειν. τινὲς δὲ οὐ πλεονασμὸν ἡγοῦνται τὸ α· ἀλλὰ παρὰ τὸν ἀσκὸν γέγονε. κυρίως γὰρ ἀσκωλιάζειν λέγεται τὸ ἐπὶ ἀσκῶν ἅλλεσθαι. οὕτως Ἐπαφρόδιτος.

Ἀσπάζω] ἔστι ῥῆμα σπῶ· καὶ σημαίνει τὸ διαχωρίζω. ἐξ αὐτοῦ γίνεται σπάζω κατὰ παραγωγὴν, ὡς φρῶ, φράζω· βῶ, βάζω· καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἀσπάζω. τὸ μὴ διαχωρίζεσθαι, ἀλλ' ὑπὸ τῆς φιλίας ἡνῶσθαι. ἀσπάζεται, κατὰ στέρησιν τοῦ μὴ σπᾶν· ὁ γὰρ διαλυόμενος καὶ ἐχθαίρων ἢ ἐχθραίνων, ἀποσπᾷ ἀπ' ἐκείνου ἑαυτόν· ὡς ἐπὶ Τηλεμάχῳ, Ἦ ῥα, καὶ ἐκ χειρὸς χεῖρα σπάσεν Ἀντινόοιο: — ἐκ τοῦ οὖν ἐναντίου τὸ ἀντέχεσθαί τινος κατὰ φιλίαν, ἀσπάζεσθαι εἴρηκεν. ἀπὸ τοῦ ἀσπάζω ῥηματικὸν ὄνομα, ἀσπαστός· καὶ οὐδέτερον, ἀσπαστόν. ὁ μέλλων, ἀσπάσω· ἀφ' οὗ ἀσπάσιος, καὶ ἀσπασίως, τὸ προσηνῶς καὶ φιλοφρόνως. ἔστι δὲ παρασύνθετον, ἀπὸ τοῦ ἀσπάζω συνθέτου· τὸ γὰρ
156 ἀσπάζω, σύνθετόν ἐστιν, ἀπὸ τοῦ σπῶ ῥήματος· ἀφ' οὗ τὸ σπῶμαι· καὶ παράγωγον σπάζω. καὶ προσῆλθεν ἡ α ἐπίτασις, καὶ ἐποίησε τὸ ἀσπάζω. τὸ γὰρ ἐπισπᾶσθαι, ἔστι τὸ ἀσπάζεσθαι. ἀρσενικὸν, ἀσπάσιος· τὸ θηλυκὸν, ἀσπασίη. λέγεται καὶ ἐπιῤῥηματικῶς, ἀντὶ τοῦ ἀσπασίως.

Ἀσπάσιος] ἡ διὰ τοῦ ιος παραγωγὴ παρὰ μέλλοντα γινομένη, τρίτην ἀπὸ τέλους ἔχει τὴν ὀξεῖαν· ὀρθώσω, Ὀρθώσιος· αἰνήσω, Αἰνήσιος· ἀρκέσω, Ἀρκέσιος, καὶ Ἀρκείσιος· ἄρω τὸ ἁρμόζω, ἄρσω ἄρσιος, ὁ ἁρμοζόμενος· καὶ ἀνάρσιος, ὁ μὴ ἁρμοζόμενος· ἄζω, ἄσω, ἄσιος, καὶ κατὰ ἀντίθεσιν ὅσιος· κτήσω, κτήσιος· ἄξω, ἄξιος. οὕτως οὖν καὶ ἀσπάσω, ἀσπάσιος· καὶ θαυμάσιος. ὀξύνεται δὲ ἀνεψιός, δεξιός· τὸ δὲ πλησίος, ἀπὸ τοῦ πλητὸς ἔχει μὲν τὸν χρόνον· ὁ γὰρ ἄπλητος ὁ ἀπροσπέλαστος· πλητὸς, πλησίος, ὡς ἄμβροτος ἀμβρόσιος, τροπῇ τοῦ τέλους. οὐ γέγονε δὲ τὸ πλησίος παρὰ μέλλοντα. οἱ γὰρ Λάκωνες τὰ παρὰ μέλλοντα, εἰς τὸ τ οὐ τρέπουσιν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ τ εἰς τὸ σ· ἐνιαυτὸς, ἐνιαύσιος. ἐνιαύτιος λέγουσιν, ὑπόμνησιν διδόντες τοῦ προτέρου τ· πλοῦτος, πλούτιος, πλούσιος· τὸ δὲ πλησίος, πλητίος λέγουσιν· ὥστε οὐ παρὰ μέλλοντα. παρὰ τὸ πέλω, παράγωγον πελάζω τὸ προσεγγίζω· ῥηματικὸν ὄνομα, πλατὸς καὶ πλητός· καὶ κατὰ τροπὴν τοῦ τ εἰς σ, καὶ κατὰ παραγωγὴν, πλησίος, ὡς ἄμβροτος, ἀμβρόσιος.

Ἀσπαστόν, τὸ ἡδύ· τοῦ α κατ' ἐπίτασιν ὄντος· ὅπερ ἄν τις πρὸς ἑαυτὸν ἐπισπᾷ.

Ἀσπάραγος, κυρίως ἐπὶ τοῦ ἐλείου ἢ ὀρείου, ὁ μὴ σπειρόμενος.

Ἀσπάλαθος, εἶδος ἀκάνθης. Νίκανδρος, Ἐν γὰρ ὄρει ῥάμνοι τε καὶ ἀσπάλαθοι κομέονται: — παρὰ τὸ σπῶ, σπάλαθος, καὶ ἀσπάλαθος.

Ἀσπαλιεύθην] Ὡς οὐκ οἶδ' εἴ τις ἰχθὺς ὑπὸ τοῦ δελέατος τῆς ἡδονῆς ἀσπαλιεύθην, καὶ ἐνήχετό μοι τὸ ἄγκιστρον.

Ἀσπαλιεύω] παρὰ τὸ ἀποσπᾶν τοὺς ἰχθῦς ἐκ τῆς θαλάσσης· οἷον σπῶ, σπεύς· πλεονασμῷ τῆς λι συλλαβῆς, σπαλιεύς· καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α, ἀσπαλιεύς.

Ἀσπαλιευτὴς, ὁ ἁλιεύς· εἴρηται δὲ παρὰ τὸ σπᾶν, καὶ τὸ λίνον· ὁ σπῶν τῷ λίνῳ· τοῦ α ἢ πλεονάζοντος, ἢ ἐπίτασιν σημαίνοντος· ὅθεν καὶ ἀσπαλιευτὴς, ὁ ἐκ τῆς ἁλὸς σπῶν τοὺς ἰχθῦς.

Ἄσπετος] ἔστι ῥῆμα σπῶ· ὅπερ γέγονε παρὰ τὸ ἕπω τὸ ἀκολουθῶ, ὡς παρὰ τὸ ἔχω, σχῶ· ἐξ οὗ τὸ σπᾶσθαι καὶ ἐπισπᾶσθαι ποσίν.

Ἄσπετος] ῥηματικὸν ὄνομα σπετός· καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἄσπετος αἰθήρ, οἱονεὶ ὁ πολὺς καὶ μέγας καὶ δυνάμενος ἄῤῥητος γενέσθαι· ἢ οὗ οὐκ ἄν τις ἐφίκοιτο, δυσπαρακολουθήτου διὰ τὸ μέγεθος. ἢ παρὰ τὸ σπῶ τὸ κρατῶ, σπετὸς, καὶ ἄσπετος.

Ἄσπετον, ἀπλήρωτον, πολύν. Λυκόφρων, Ἀλλ' ἄσπετον χέασα παμμιγῆ βοήν: — δύναται δὲ καὶ παρὰ τὸ ἕπω τὸ λέγω εἶναι· ἄσπετα τὰ οὕτω πολλὰ καὶ μεγάλα, ὥστε καὶ ἄῤῥητα ὑπάρχειν τοῦ λέγεσθαι.

Ἀσπερχὲς, ἀδιαλείπτως, τοῦ α κατ' ἐπίτασιν, τουτέστι τὸ ἄγαν ἐσπευσμένον, παρὰ τὸ σπέρχω· συνεχῶς, ἰσχυρῶς, ταχέως.

Ἄσπειστον] ἀπὸ τοῦ σπένδω· οὗ ὁ μέλλων, σπείσω· ὁ πα- 157
ρακείμενος, ἔσπεικα, ἔσπεισμαι, ἔσπεισαι, ἔσπεισται, σπειστὸς, καὶ ἄσπειστος, ἄσπονδος.

Ἀσπιστὴς, πεζὸς ὁπλίτης, πολεμιστής· ἀπὸ τοῦ ἀσπίζω (ἐξ οὗ ὑπερασπίζω) ὁ μέλλων, ἀσπίσω, ἤσπικα, ἤσπισμαι, ἤσπισται, ἀσπιστής.

Ἀσπίς] ἀσπὶς σημαίνει δύο· τὸ μὲν ζῶον, ἐπὶ τοῦ ἑρπετοῦ, διὰ τὸ κύκλους ποιεῖν τοῦ σώματος καὶ μὴ ταχέως ἐκτείνειν εἰς μῆκος· ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ ὅπλου· οὕτω γὰρ συστρέψαν ἑαυτὸ, πολεμεῖ καὶ μάχεται. τὸ δὲ ὅπλον, παρὰ τὸ σπῶ, γίνεται σπίζω, τὸ ἐκτείνω καὶ μηκύνω· ὁ μέλλων, σπίσω· ἀποβολῇ τοῦ ω, σπὶς τὸ μακρόν· παρὰ τὸ ἀποσπᾶσθαι καὶ διατείνεσθαι· μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἀσπίς, ἥτις τοῦ μακρὰν εἶναι ἀπήλλακται· εἰς περιφερὲς γὰρ σχῆμα ἔγκειται, τὸ μὴ εἰς ἔκτασιν μεμηκυμμένον, ἀλλ' εἰς περιφέρειαν κεκυκλωμένον. ἢ παρὰ τὸ ἀσπαστὴν εἶναι τοῖς φρονοῦσιν ἐν τῷ πολέμῳ. ἐξ οὗ ῥίψασπις. ἀσπίδος· ὁ κανών· τὰ εἰς ις θηλυκὰ, διὰ τοῦ π ἐκφερόμενα, ἁπλᾶ εἴτε σύνθετα, διὰ τοῦ δος κλίνεται· ἁπλᾶ μὲν, κρηπίς, κρηπῖδος· σύνθετα δὲ, βοῶπις, βοώπιδος· ἑλικῶπις, ἑλικώπιδος. διατί ὀξύνεται; τὰ εἰς πις θηλυκὰ δισύλλαβα, εἰ μὲν ἀπὸ συμφώνου ἄρχονται, βαρύνονται, θέσπις, τράμπις· ἔστι δὲ βαρβαρικὸν ὅπλον· εἰ δὲ ἀπὸ φωνήεντος, ὀξύνεται, ἀσπὶς, ἐλπὶς, ἐμπὶς, εἶδος κώνωπος.

Ἀσπιδιώτης] εἰ μὲν ἀπὸ τῆς ἀσπίδος, ἀσπιδίτης, δηλονότι πλεονασμῷ τοῦ ω· εἰ δὲ παρὰ τὸ ἀσπίδιος (οἷον, ἔνθεν ὑπασπίδια) παράγωγον, οὐ πλεονάζει, ὥσπερ ἴδιος, ἰδιώτης· καὶ ἥλιος, ἡλιώτης, καὶ ἀφηλιώτης· οὕτως ἀσπίδιος, ἀσπιδιώτης.

Ἀσπληδὼν] φασὶ γὰρ εἶναι Σπληδόνα τὸν Πρεσβῶνος καὶ Στερόπης. Ἀπολλόδωρος δὲ φησὶν Ἀσκληπιάδην οὕτω λέγειν, Σπληδόνα τ' ἠγαθέην: — ὅταν οὖν εὕρωμεν, Οἵδ' Ἀσπληδόνα ναῖον: — πλεονασμὸς ποιητικός ἐστι τοῦ α. Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν.

Ἀσπουδεί, ἄνευ κακοπαθείας, καὶ χωρὶς πόνου.

Ἆσσον, τὸ ἐγγὺς καὶ πλησίον. εἴρηται παρὰ τὸ ἐγγύς· συγκριτικὸς τύπος, ἐγγύτερος, ἐγγίων, ἔσσων· καὶ τὸ οὐδέτερον, ἔσσον καὶ ἆσσον, ὡς μέγας, μεγάτερος, μεγίων, μέσσον, καὶ μᾶσσον· Ἠὲ τοσοῦτον οἴομαι, ἤέ τι μᾶσσον: — ἀντὶ τοῦ μακρότερον. οὕτως ἔσσον, ἆσσον. οὕτως εὗρον ἐν σχολίοις τοῦ ῥηθέντος Ἀπολλωνίου. ἢ

παρὰ τὸ ἅπτω καὶ προσεγγίζω· καὶ Αἰολικὸν, ἄσσα, ἄσσον· ἄσσα, ἄσσα.

Ἄσσ' ἐθέλησθα] Φησὶν Ἀρίσταρχος, τρία σημαίνειν τὴν λέξιν, τινὰ, ἅτινα, ὅσσα. καὶ ἀεὶ ψιλοῦται· δασύνεται δὲ, ὅτε δηλοῖ τὸ ἅτινα. καὶ ἔστι, κατὰ Ἡρωδιανὸν, δύο μέρη λόγου· τὸ α, ἄρθρον· καὶ τὸ σα, ὅ ἐστι Μεγαρικὸν, δηλοῦν τὸ τινά. καὶ ἡ παραλήγουσα φησὶ δασύνεται.

Ἀσσυρία, ἡ Βαβυλωνία· τὸ μὲν πρῶτον ἐκαλεῖτο Εὐφράτις, ὕστερον δὲ Χαλδαία· τὸ τελευταῖον δὲ, ἀπὸ Ἀσσύρου τοῦ Σεύσου Ἀσσυρία, ὡς Ξενοκράτης ἐν πρώτῳ χρονικῶν. Αὐτίκα δ' Ἀσσυρίης ἐπέβαν χθονός· ἔνθα Σινώπην: — θυγατέρα Ἀσωποῦ. ἡ πλησίον τῆς Σινώπης γῆ, ἕως Ἀταμείας καὶ ἔτι κάτω, ἡ κειμένη πρὸς
158 τῇ θαλάσσῃ τῇ Ποντικῇ τῇ φερομένῃ ἐπὶ Περσίδα καὶ Ἰνδίαν, καλεῖται πᾶσα Συρία· διὰ τὸ συρῆναι αὐτὴν ὑπὸ τοῦ κατακλυσμοῦ μερικοῦ γενομένου· Ἀσσυρία δὲ, ἡ ἐγγὺς τῆς συρείσης γῆς οὖσα· ἥτις ἐστὶν ἡ Σινώπη· παρὰ τὸ μὴ συρεσθαι. Ἀσσύριοι, τὸ ἔθνος. Καλλίμαχος, Η ἀπ' Ἀσσυρίων ἠμεδαπὴ στρατιή: — καὶ, Ἥμισυ μὲν Πέρσαι, ἥμισυ δ' Ἀσσύριοι: — εἴρηται παρὰ τὸν Ἀσσάρακον, τὸν ἔθνους ἐπικρατήσαντα, ἐκβολῇ τοῦ κ, Ἄσσαρος· καὶ τροπῇ, Ἄσσυρος· καὶ παραγωγῇ, Ἀσσύριος, ὡς μάθω, μῦθος. Ἀσσυρίους τοὺς ἐν τῷ Πόντῳ· παρὰ τὸ μηκέτι Σύρους εἶναι· ἵν' ᾖ Ἀσσύριος.

Ἆσσον] τὰ πρὸ δύο τῶν αὐτῶν, βραχέα εἰσί. σεσημείωται τὸ μᾶλλον καὶ θᾶσσον. εἰσὶ δὲ καὶ ἕτερα σεσημειωμένα, ἅπερ Εὐδαίμων παρατίθησιν, ὡς τὸ ῥᾷσσον τὸ εὐχερές· Νάσσων, ὄνομα κύριον, καὶ ἐλάσσων.

Ἄσταχυς, σίταχύς τις ἐστὶν, ὁ τὸν σῖτον συνέχων· ἢ στῶ, στήσω, στήκω, στάχυς, καὶ ἄσταχυς. ἢ παρὰ τὸ ἐν τάξει τὸν σῖτον στείχειν. προπαροξύνεται. πᾶν γὰρ ὄνομα εἰς υς λῆγον ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, προπαροξύνεται.

Ἀστάρτη, ἡ θεός· ὄνομα εἰδώλου ἐστί· λέγεται δὲ ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ ἄστρου. ἄστρον γὰρ, ἐν τῷ οὐρανῷ ἀνάπλασμα· ἀφ' οὗ τὸ εἶδος καλεῖται, ἔχον ὄνομα ἄστρου. λοιπὸν παρὰ τὸ ἄστρον, ἀστράτη, καὶ ἐν ὑπερβιβασμῷ, ἀστάρτη. ἢ παρὰ τὸ ἀστεράτη· καὶ συγκοπῇ, ἀστράτη. ἔφορος γὰρ τῶν ἄστρων ἡ θεός.

* Ἄστεγοι, οἱ μὴ ἔχοντες στέγην, τουτέστι οἶκον.

Ἀστεμφὴς] Ἀλλ' ἀστεμφὲς ἔχεσκεν: — καὶ ἀστεμφέως, ἀμετακινήτως, ἰσχυρῶς· παρὰ τὸ στέμβειν τὸ κινεῖν συνεχῶς. ἀστεμβὴς οὖν, ὁ ἀκίνητος, καὶ ἀστεμφής. ἢ παρὰ τὸ στρέφω στρεφὴς, καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἀστρεφής· καὶ ἐν ὑπερβιβασμῷ, ἀστερφής· καὶ ἐλλείψει τοῦ ρ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ, ἢ μεταθέσει τοῦ ρ εἰς μ, γίνεται ἀστεμφής· καὶ ἀστεμφὲς, τὸ ἀμετακίνητον ἢ βέβαιον· κατὰ ἀπόφασιν τοῦ στεμβάξαι, ὅ ἐστιν ὑβρίσαι. Λυκόφρων δὲ, ἀντὶ τοῦ πολυστένακτα, μεμπτά· Δύσζηλος ἀστέμβακτα τιμωρουμένη· Βῶσα δ' οὐ κλύοντα δεσπότην πόσιν.

Ἀστεροπὴ, ἡ ἀστραπή· παρὰ τὸ στερίσκειν τοὺς ὦπας τοῦ ὁρᾷν, διὰ τῆς ἀντιλαμπούσης λαμπηδόνος. ἢ παρὰ τὸ ὄπτω, ὀπτή· καὶ μετὰ τῆς ἀστέρος γενικῆς, ἀστεροπτή· καὶ ἀποβολῇ τοῦ τ, ἀστεροπή. καὶ τὸ στεροπὴ ὁμοίως· καὶ στεροπηγερέτης, ὁ ἀστραπτικός.

Ἀστεροπητὴς, ἀστραπτικὸς, ἀστραπὰς ποιῶν.

Ἀστεῖος] ὄνομα ἐκ τοῦ ἄστυ· σημαίνει τρία. λέγεται κυρίως ὁ ἐν ἄστει διατρίβων· καὶ ὁ δι' ἦθος χρηστὸν ἐπαινούμενος, ὡς ὁ Μωϋσῆς, Ὡς ἦν τὸ παιδίον ἀστεῖον τῷ θεῷ: — λέγεται καὶ ὁ γελωτοποιός.

Ἀστὴρ] ἵστημι, στήσω, στὴρ, καὶ ἀστὴρ, ὁ μὴ ἱστάμενος· παρὰ τὸ ἄστατον ἔχειν δρόμον· κυρίως ἐπὶ τῶν πλανητῶν λέγεται, ὁ μὴ στάσιν ἔχων, ἀστατὴρ, καὶ ἀστήρ· καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀπλανῶν. ζητεῖται διατί, ὥσπερ γίνεται κατὰ συγκοπὴν γαστρὸς, μὴ τὸν αὐτὸν τρόπον ἀπὸ τοῦ ἀστέρος ἀστρός. ὡς μὴ ἔχει μίμημά τι ἡ ἀστέρος γενικὴ, οὐ συγκόπτεται. τὸ γὰρ Ἴστρος, βαρύτονόν ἐστιν. εἰ δὲ εἴποι, ὅτι καὶ ἡ γαστρὸς 159
γενικὴ οὐκ ἔχει εὐθεῖαν διὰ τοῦ τρος ὀξυτόνου, ἵνα μιμήσηται, ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι τὸ γαστὴρ παραλόγως ὀξυτονουμένων, τῶν ἄλλων ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὄντων βαρυτόνων. ἐπεὶ οὖν παραλόγως ὀξύνεται τὸ γαστὴρ, τούτου χάριν κατὰ τῆς γενικῆς παραλόγως ἀνεδέξατο τὴν συγκοπήν. διατί δὲ, ὥσπερ γίνεται ἄνδρα καὶ θύγατρα, οὐ γίνεται καὶ μήτρα καὶ πάτρα; ἵνα μὴ συνεμπέσῃ τοῖς μήτρα καὶ πάτρα, ὃ σημαίνει τὴν πατρίδα. Χοιροβοσκός.

Ἄστηνος, ὁ δυστυχὴς καὶ πένης· παρὰ τὸ στάσιν μὴ ἔχειν, μήτε οἴκησιν. σύνεστι δὲ τοῦτο πένητι.

Ἀστίβητος, ἀπάτητος, ἀδιάβατος. ἀπὸ τοῦ στείβω, ὁ μέλλων δεύτερος, στιβῶ· καὶ μετάγεται εἰς ἐνεστῶτα· καὶ γίνεται στιβῶ, στιβήσω, ἐστίβηκα, ἐστίβημαι, ἐστίβηται, στιβητὸς, καὶ ἀστίβητος, μετὰ τοῦ στερητικοῦ α. τὸ δὲ στείβω, παρὰ τὸ στῶ.

Ἄστικτον] οὕτως οἱ Ἀττικοὶ ἐκάλουν τὸ ἐλεύθερον χωρίον, καὶ μὴ ὑποκείμενον χρήστῃ. εἴρηται δὲ, ὅτι τοῖς ὑποκειμένοις χρέεσι χωρίοις, εἰώθασιν ἐγκαταπηγνύειν στήλην, ἣν ἐκάλουν ὅρον· ἐν ᾗ ἐκεχάρακτο τὸ χρέος, καὶ ὁ χρήστης· ἵνα μὴ πλανηθεὶς ἕτερος, ὡς ἐπὶ καθαρῷ, αὐτῷ δανείσῃ· τὸν δὲ ἐλεύθερον, ἄστικτον ἐκάλουν.

Ἄστρον] παρὰ τὸ αἴθω τὸ καίω, αἴσω, γίνεται αἶστρον· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ι, ἄστρον καὶ ἀστήρ. ἢ παρὰ τὸ στῶ, στήσω, στήρ.

Ἄστριας] Καλλίμαχος, — δέκα δ' ἄστριας αἴνυτο λάτρον: — εἴρηται ὑποκοριστικῶς. ὡς γὰρ ὁ παρθένιος πόρθις, καὶ ὁ Χαλδαῖος Χάλδις, καὶ ὁ λάσταυρος λάστρις, καὶ Ἀμφιάραος Ἄμφις, οὕτω καὶ ὁ ἀστράγαλος ἄστρις.

Ἀστροβολίως, ἐντρεχῶς, Πλάτων· οἱ δὲ, ταχέως.

Ἀστροβοληθῆναι, τὸ, νόσῳ τινὶ κατασχεθῆναι· ἐπὶ τῶν παιδίων· κυρίως δὲ τὰ τῶν δένδρων καταβληθέντα ἐπὶ τὴν ἐπιτολὴν τοῦ κυνός.

Ἀσθαίνω, δυσπαθῶ, ἀδυνατῶ, κακοπαθῶ, μοχθῶ, χαλεπαίνω, ταλαιπωρῶ.

Ἀστίαγγας, τὰς ὑποφυλλίδας τῶν βοτρύων· οἱ δὲ, ἀκτῖνος αὐγάς· ἔνιοι, ἄστριγγας, καὶ ἄστριγγας ἄλλοι.

Ἀστράγαλος σημαίνει τρία. ἐπὶ μὲν τοῦ ποδὸς, παρὰ τὸ ἀστραβῆ καὶ ὀρθὴν φυλάττειν τὴν βάσιν, ἢ ὁ μὴ πρὸς τὸ μένειν καὶ ἑστάναι γεγονὼς, ἀλλὰ πρὸς τὸ κινεῖσθαι, ἀστάγαλός τις ὢν, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ, ἀστράγαλος. Νείατον ἐς ἀστράγαλον: — ἐπὶ δὲ τῶν νωτιαίων ὀστέων, παρὰ τὸ ἐμπεπάρθαι καὶ μὴ στρέφεσθαι μηδὲ κινεῖσθαι, κατὰ στέρησιν τοῦ ἄλφα· οἷον, — ἐκ δέ μοι αὐχὴν Ἀστραγάλων ἐάγη: — ἐπὶ δὲ τῆς παιδιᾶς, οἷον, — ἀμφ' ἀστραγάλοισι χολωθείς.

Ἀστραβὴς, ὁ ἄτρεπτος. Πίνδαρος, Ἄμαχον ἀστραβῆ κίονα· παρὰ τὸ στρέφω, στρεφὴς, καὶ ἀστραβὴς κατὰ τροπήν.

Ἀστράβη, ἐπὶ σκεύους εἴρηται ξυλίνου· ἤγουν τὸ ἐπὶ τῶν ἵππων τιθέμενον ξύλον, ὃ κρατοῦσιν οἱ καθεζόμενοι, οἱονεὶ ἀστραφή τις οὖσα· παρὰ τὸ μὴ στρέφεσθαι καὶ πίπτειν τοὺς καθεζομένους. λέγουσι δὲ καὶ αὐτὸ τὸ νω-

τοφόρον ὑποζύγιον· οἱ δὲ, τὴν σωματηγὸν ἡμίονον, ἀστράβην λέγουσιν.

Ἀστραβαλίζειν, ὁμαλίζειν, ἀπευθύνειν.

Ἀστραπὴ, παρὰ τὸ ἀστάτως καὶ ῥᾷον παύεσθαι· ἢ παρὰ
160 τὸ ἀστέρος ὀπὴν ἔχειν, ἤγουν διάπυρος ὡς ἀστήρ. ἢ ἐκ τοῦ ἀστεροπή. ἐξ αὐτοῦ κατὰ παραγωγὴν, ἀστεράπτω· καὶ συγκοπῇ, ἀστράπτω· ἢ παρὰ τὸ στερρῶς ἅπτεσθαι οὐδ' ἂν ἐφίκοιτο.

Ἄστυ, ἡ πόλις. Φιλόχορος ἐν τῷ πρώτῳ τῆς Ἀτθίδος φησίν· Ἄστυ δὲ προσηγόρευσαν τὴν πόλιν, διὰ τὸ πρότερον νομάδας καὶ σποράδην ζῶντας, τότε συνελθεῖν καὶ στῆναι ἐκ τῆς πλάνης ἐπὶ τὰς κοινὰς οἰκήσεις· ὅθεν οὐ μετανέστησαν: — οὕτως Ὠρίων περὶ ἐθνικῶν. ἢ παρὰ τὸ ἄνω ἵστασθαι· οἱ γὰρ ἀρχαῖοι ἐφ' ὑψηλῶν τόπων τὰς πόλεις ᾠκοδόμουν.

Ἀστυβοώτην, ἐπιθετικῶς τὸν κήρυκα· εἰς τὸ ω τῆς Ἰλιάδος· παρὰ τὸ ἐν ἄστει βοᾶν· βοῶ, βοώτης.

Ἀστυάναξ, ὁ υἱὸς τοῦ Ἕκτορος· οὐκ ἔστι παρὰ τὸ ἀνάσσω τὸ βασιλεύω, ἀλλὰ παρὰ τὸ ἀνακῶς ἔχειν τοῦ ἄστεος τὸν Ἕκτορα. καὶ ἄνακας ἐντεῦθεν τοὺς Διοσκούρους Ἀττικοὶ, ὅτι ἐπιμελῶς αὐτοῖς ἐχρήσαντο, διὰ τὴν Ἑλένην τὰς Ἀφίδνας ἐκπορθοῦντες. οὕτως Ἀσκληπιάδης ὁ Μυρλεανός. Ἰλιάδος ζ, Τόν ῥ' Ἕκτωρ καλέεσκε Σκαμάνδριον· αὐτὰρ οἱ ἄλλοι Ἀστυάνακτ'· οἶος γὰρ ἐρύετο Ἴλιον Ἕκτωρ.

Ἀστυπαλαία, μοῖρα τῆς Σάμου οὕτω καλουμένη· ὅτι Πατροκλῆς καὶ Τεμβρίων, ἀποικίαν στείλαντες εἰς Σάμον, πρὸς τοὺς ἐνοικοῦντας Κᾶρας κοινωνίαν θέμενοι, ᾤκησαν παρὰ τὸν Χήσιον ποταμὸν, καὶ εἰς δύο φυλὰς τὴν πόλιν διένειμαν· ὧν τὴν μὲν, Χησίαν ὠνόμασαν, ἀπὸ τοῦ Χησίου ποταμοῦ παρακειμένου τῇ πόλει· τὴν δὲ, Ἀστυπαλαίαν, ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ ἐκεῖσε ὄντος ἄστεος. οὕτω Θεμισταγόρας ἐν τῇ χρυσῇ βίβλῳ.

Ἀστυρὸν, τὸ ἄστυ. Καλλίμαχος, Ἡ μὲν ἀερτάζουσα μέγα τρύφος ὑψιζώνου, Ἀστυρὸν εἰσανέβαινεν: — εἴρηται παρὰ τὸ ἄστυ ὑποκοριστικῶς, ἀστυρόν. οὕτω Θέων ἐν ὑπομνήματι τῶν τοῦ β αἰτίου.

Ἀστυπορεῖ, σιλλοφωνεῖ, τυροπωλεῖ.

Ἀστυφέλικτον, ἀκίνητον, ἄσειστον· ἀπὸ τοῦ στυφελίζω.

Ἀσύφηλος] Ὅς μ' ἀσύφηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν: — ἄτιμον, ἢ ἀπαίδευτον, ἀδόκιμον, καὶ ἀνόητον. παρὰ τὸ ἄσω τὸ βλάπτω καὶ τὸ φηλῶσαι, ὃ σημαίνει τὸ δολῶσαι καὶ ἀπατῆσαι· ἐξ οὗ καὶ φῆλος ὁ ἀπατηλός· καὶ φήληκες τὰ σῦκα, τὰ ὠμὰ μὲν ὄντα, τῇ δὲ ἰδέᾳ πέπειρα· καὶ φηληκίζω, ἀπὸ τοῦ φήληξ φήληκος· τοῦτο παρὰ τὸ σφάλλω, σφάληξ, καὶ σφήληξ. ἢ παρὰ τὸ φῶ τὸ ἀπατῶ. καὶ ὥσπερ παρὰ τὸ σώσω, Σωσικράτης, Σωσίβιος· ἀρκέσω, Ἀρκεσίλαος· οὕτω καὶ παρὰ τὸ ἄσω καὶ φῆλος, γίνεται ἀσίφηλος, καὶ ἀσύφηλος, ὡς δίφρος δύφρος, ἢ μούνυχος μούνιχος. ἢ παρὰ τὸ σοφὸς γίνεται σόφηλος καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἀσόφηλος· καὶ μεταβολῇ τοῦ ο εἰς υ, ὡς ἄγορις ἄγυρις, ἀσύφηλος.

Ἀσφάραγος, ὁ λαιμός, ὁ λάρυγξ· Οὐδ' ἄρ' ἀπ' ἀσφάραγον μελίη τάμε χαλκοβαρεία, Ὄφρα τί μιν προτιείποι ἀμειβόμενος ἐπέεσσι: — καὶ πάλιν· — ἐρισφάραγος πόσις ἔσται: — παρὰ τὸ σφαραγεῖν, ὅ ἐστιν ἠχεῖν· δι' αὐτοῦ γὰρ ἡ φωνὴ φέρεται. ἢ παρὰ τὸ ἀσπαίρω ἀσπάραγος καὶ ἀσφάραγος· ἅλλεται γὰρ καὶ κινεῖται ἐν τῷ καταπίνειν. ἢ παρὰ τὸ σπῶ, σπάραγος καὶ ἀσφάραγος· τείνεται γὰρ ἐν τῷ λέγειν. λέγεται δὲ καὶ τὸ ἀκανθῶν
161 ὑποφυόμενον βλάστημα. ἔστι δέ τι καὶ βοτάνης εἶδος ἀσφάραγος, πρὸς τὰς καθάρσεις ἐπιτήδειον. οὕτω μὲν οἱ Ἀττικοὶ, διὰ τοῦ φ· οἱ δὲ λοιποὶ, μὴ ἀκριβοῦντες, διὰ τοῦ π λέγουσι. καὶ ἁπλῶς τὰ τῶν λαχάνων ὄρμενα, ἀσπαράγους καλοῦσιν. οὕτως εὗρον ἐν τῷ λεξικῷ τῷ ῥητορικῷ.

Ἀσφάλαξ] παρὰ τὸ σπῶ, γίνεται σπάλαξ· καὶ πλεονασμῷ τοῦ α, ἀσπάλαξ· καὶ μεταθέσει τοῦ π εἰς φ, ἀσφάλαξ. τὸ γὰρ ζῶον τοῦτο ἀποσπᾷ τὴν γῆν καὶ ποιεῖ βάθος, καὶ οὕτως εἰσέρχεται. καλεῖται ἀσφάλακος.

Ἀσφαλὴς, ἑδραῖος· ἀπὸ τοῦ σφάλλω.

Ἀσφοδελός· ἀσφόδελος. λέγεται καὶ ἀφαιρέσει τοῦ α, σφοδελός. βαρύνεται ὁ καρπός· ὀξύνεται ὁ τόπος ὁ περιέχων αὐτούς.

Ἀσχαδὲς, ἀκατάστατον· Αἰσχύλος.

Ἄσχετος] οὐ γέγονε παρὰ τὸ σχέθω· ἐλέγετο γὰρ ἂν σχέτος· ἀλλὰ παρὰ τὸ σχῆμι· ἀφ' οὗ ἔσχηκα, ὁ παρακείμενος· καὶ ἐσχέθην, ὁ ἀόριστος· ὁ μέλλων, σχήσω· ἐξ οὗ καὶ σχέσις· καὶ ὡς παρὰ τὸ τίθημι, γίνεται θετὸς, καὶ ἄθετος (ὁ ἄνους καὶ ἀσύνετος καὶ ἀβέβαιος, καὶ μηδέποτε ἐν ταυτῷ μένειν προῃρημένος) καὶ εὔθετος· καὶ ἵημι, ἑτὸς, καὶ ἄφετος· καὶ δίδωμι, δοτὸς, καὶ Ἡρόδοτος· καὶ δέδεμαι, δετός· οὕτω σχῆμι, σχετὸς, καὶ ἄσχετος. ἢ παρὰ τὸ ἔχω τὸ κρατῶ, ἀφαιρέσει τοῦ ε, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, σχῶ, σχετὸς, ὁ κρατητός· καὶ ἄσχετος, ὁ ἀκράτητος.

Ἀσχάλλων, ἀδημονῶν, λυπούμενος, χαλεπαίνων, ἢ ἀγανακτῶν· παρὰ τὸ ἄχω (οἷον, Νῦν δ' ἄχομαι· τόσα γάρ μοι ἐπέσσευεν κακὰ δαίμων) γίνεται ἀχάλλω, ὥσπερ ἄγω ἀγάλλω· καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, ἀσχάλλω. ὁ μέλλων, ἀσχαλῶ· ἐξ αὐτοῦ ῥῆμα περισπώμενον δευτέρας συζυγίας, ἀσχαλῶ· τὸ τρίτον, ἀσχαλάει ἀσχαλᾷ· καὶ πλεονασμῷ τοῦ α ποιητικῶς, ἀσχαλάα, ὡς τὸ βοάα· καὶ ἔστι τὸ μὲν πρὸ τέλους α, βραχύ· τὸ δὲ ἐπὶ τέλους, μακρόν. πᾶσα γὰρ συλλαβὴ πλεονάζουσα βραχυτέρα θέλει εἶναι τῆς ἐν ᾗ πλεονάζει λέξεως. ἢ παρὰ τὸ σχῶ, σχάλλω, καὶ ἀσχάλλω, ὃ ἐπέχειν οὐ δυνάμεθα.

* Ἀσχολία, ἡ πολλὴ περί τι σπουδή· παρὰ τὸ σχολάζω τὸ ἡσυχάζω, καὶ μετὰ τοῦ α στερητικοῦ.

Ἄσωμος, ἢ ἀπὸ τοῦ ἀσώματος κατὰ συγκοπήν· ἢ ἀπὸ τοῦ σῶμα, ἄσωμος.

Ἄσωτος] παρὰ τὸ σώζω, σώσω, σέσωκα, σέσωσμαι, σέσωσται, σωτὸς, καὶ ἄσωτος, ὡς γνωστὸς, γνωτός.

Ἀσωπὸς, ποταμὸς Βοιωτίας, πλησίον Θηβῶν· παρὰ τὴν ἄσιν τὸν ῥύπον, καὶ τὸ ὢψ ὠπός.

ΤΟ Α ΜΕΤΑ ΤΟΥ Τ.

Ἀταλὸς] παρὰ τὸ ἀπαλὸς, κατὰ τροπὴν, ἀταλὸς, ὁ νήπιος. ἢ παρὰ τὸ τλῆναι, ταλὸς, καὶ ἀταλὸς, ὁ μηδέπω δυνάμενος κακοπαθεῖν.

Ἀταλάφρονα, ἁπαλὸν φρόνημα ἔχοντα, τουτέστι νήπιον, ἀνόητον· ἢ μὴ δυνάμενον τλῆναι κακοπάθειαν.

Ἀτάλλων] παρὰ τὸ τλῶ τὸ καρτερῶ καὶ ὑπομένω, γίνεται τλὰς, καὶ ἄτλας, ὁ μὴ δυνάμενος τλῆναι· ἐξ αὐτοῦ, ἀτάλλων, ὁ ἀπαθὴς καὶ μὴ κακοπαθῶν.

Ἀτάλαντος Ἄρηϊ, ὁμοτάλαντος, οἱονεὶ ἰσοτάλαντος, ἰσόζυγος, ἰσόσταθμος. τάλαντον γὰρ τὸν ζυγὸν φασί· καὶ ταλαντεύομεν, ἐπὶ τὸ ζυγοστατεῖν.

Ἀταλάντη] ὠνόμασται οὕτως ἡ τριήρης· ἀπὸ Ἀταλάντης 162
τῆς ἡρωΐνης, ἥτις ἦν ὠκίστη δραμεῖν.

Ἀτάρβητος, ἄφοβος· παρὰ τὸ τάρβος. ἢ ἄθαρβός τίς ἐστιν, ὁ μὴ θαρρῶν βοὴν ὑπομεῖναι.

Ἀτάρμυκτον, τὸ ἄφοβον· κυρίως, τὸ μὴ μῦον. Εὐφορίων, — ὅτι ἀτάρμυκτον τρέπον ὄμμα: — παρὰ τὸ

ἄτερ καὶ τὸ μύειν, τὸ ἀτενές. ἢ παρὰ τὸ τάρβος, ἀταρβύνητον, καὶ ἀτάρμυκτον· καὶ γὰρ ταρμύσσειν, τὸ φοβεῖν, ὡς Λυκόφρων. σημαίνει καὶ τὸν θρασύν.

Ἀταρτηρὸς] παρὰ τὸ τείρω τὸ καταπονῶ· συγκοπῇ, τρῶ, τρήσω, τρηρός· καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἀτρηρός· καὶ πλεονασμῷ τοῦ τ καὶ α, ἀταρτηρός. ἢ παρὰ τὴν ἄτην τὴν βλάβην, ἀτηρὸς, καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν, ἀταρτηρός. — ἀταρτηροῖς ἐπέεσσι: — σκληροῖς καὶ χαλεποῖς.

Ἀταίω, τὸ θαυμάζω καὶ ἐκπλήττομαι, — ἀταιομένου κακὰ ἔργα.

Ἀταρπὸς, ἡ εὐθεῖα ὁδός: παρὰ τὸ τρέπω, τρέψω· ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔτραπον· γίνεται ῥηματικὸν ὄνομα τραπός· μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, καὶ κατὰ μετάθεσιν, ἀταρπὸς, ἐξ ἧς ὁδοῦ οὐκ ἔστι τραπῆναι καὶ ἐκπεσεῖν· ἢ ἡ πολύτροπος· εἰς πολλὰ γὰρ σχίζεται ἡ ὁδός. καὶ ἀταρπιτὸς, ἡ αὐτή, ἡ ἀτραπής· παρὰ τὸ τρέπω, τραπός· καὶ κατ' ἐπίτασιν τοῦ α, ἀτραπὸς, ἡ πολλὰς τοῖς ἄλλοις τροπὰς παρέχουσα.

Ἀτραπὸς, ὁ οἶνος· τραπεῖν γάρ ἐστι τὸ πατῆσαι· ὅθεν καὶ τὸ πρὸ τοῦ πατηθῆναι γινόμενον ἀπόσταγμα τῆς σταφυλῆς, ἀτραπὸς οἶνος, καὶ ἀπότροπος λέγεται. οὕτως Ὧρος.

Ἀτάσθαλος, ὁ ἄδικος. Ὅμηρος, Ὑβρισταὶ δ' αὐτὴν καὶ ἀτάσθαλοι ἄνδρες ἔχουσι: — παρὰ τὸ ἀτῶ, τὸ βλάπτω, ὡς αἴθω αἴθαλος, καὶ δαίω δαίδαλος. οὕτω καὶ παρὰ τὸ ἀτῶ, ἀτάζω, ἀτάζαλος· καὶ τροπῇ τοῦ ζ εἰς σθ, ἀτάσθαλος, ὡς μαζός, μασθός. ἢ παρὰ τὸ ἐν ἄταις θάλλειν, ἤγουν ἐν βλάβαις καὶ ἀδικίαις.

Ἀτασθαλία, ἁμαρτία, ἀδικία· κυρίως μὲν ἡ παρὰ τὴν θάλειαν βλάβη, ὡς παροινία ἡ παρὰ τὸν οἶνον ἀταξία. ἢ παρὰ τὸ τῇ ἄτῃ θάλλειν καὶ αὐξάνεσθαι. Ὅμηρος, Κεῖνοι δὲ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο.

Ἀταλαίπωρον, ῥάθυμον, ὀλίγωρον. Ἀριστοφάνης Δαναΐσιν, Οὕτως αὐτοῖς ἀταλαιπώρως ἡ ποίησις διάκειται: — σημαίνει δὲ τὸ κακοπαθεῖν καὶ ἐνεργεῖν. ταλαίπωρος, ἐπίπονος, ἄθλιος. εἴρηται δὲ, ὡς Διογενιανὸς, παρὰ τὸ τάλας καὶ τὴν ὥραν, ταλάωρος, καὶ ταλαίπωρος. κυρίως δὲ λέγεται ὁ περὶ τὸν πῶρον τλῶν, τουτέστι καρτερῶν· οἷον, ταλάπωρος· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, ταλαίπωρος. οἱ γὰρ ἀρχαῖοι τοὺς νεφρικοὺς ταλαιπώρους ὠνόμαζον, τοὺς τλῶντας περὶ τὸν πῶρον· ἢ παρὰ τὸ πῶρα, ὃ δηλοῖ τὸ πάθος.

Ἀτέμβω, στερῶ. παρὰ τὸ τέμω, ὅπερ ἐστὶ πρωτότυπον τοῦ τέμνω, γίνεται ἀτεμῶ· καὶ ἐπενθέσει τοῦ β, ἀτεμβῶ. ἢ παρὰ τὸ ἄτω τὸ βλάπτω, ἀτεμβῶ, τὸ βλάπτω στερῶν. οὕτως Ὅμηρος ἐν Ὀδυσσείᾳ· — οὐ γὰρ καλὸν ἀτεμβεῖν οὐδὲ δίκαιον Ξείνους Τηλεμάχου.

Ἀτέχνως, ἀπλάστως, ἀδόλως· τέχνη γὰρ ὁ δόλος. — ἀμφὶ δὲ δεσμοὶ Τεχνήεντες ἔχον πολύφρονος Ἡφαίστοιο: — τεχνήεντες ἔχυντο: — τουτέστι δολεροί. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἁπλῶς, καθάπαξ· οἱ δὲ, ἐν ἴσῳ τῷ ὄντι
165 καὶ τῇ ἀληθείᾳ· οἱ δὲ, τὸ παράπαν, καθόλου. Ἰστέον ὅτι περισπωμένως μὲν, ἀτεχνῶς, ἀντὶ τοῦ σαφῶς, ἢ βεβαίως, ἢ ἀσφαλῶς, ἢ φανερῶς· παροξυτόνως δὲ, ἀντὶ τοῦ ἀμελῶς, καὶ ἄνευ τέχνης. περισπωμένως σημαίνει τὸ ἀληθῶς, ἐκ τοῦ ἀτεχνής, ὁ ἀπανούργευτος· παροξυτόνως, τὸ ἀμαθῶς, ἀπὸ τοῦ ἄτεχνος, ὁ ἀμαθής.

Ἄτερπνος, ὁ ἄγρυπνος, παρὰ Ῥηγίνοις. παρὰ τὸ ἄτερ καὶ τὸ ὕπνος, γίνεται ἀτέρυπνος, ὁ χωρὶς ὕπνου ὤν· καὶ συγκοπῇ τοῦ υ, ἄτερπνος.

Ἀτεράμων, ὁ σκληρός. Ἀριστοφάνης, Ἀχαρνικοὶ στιπτοὶ γέροντες ἀτεράμονες: — παρὰ τὸ τείρω, τέραμος, ὡς πλέκω, πλόκαμος· πλεονασμῷ τοῦ ν, ἀτεράμνος· τὸ σκληρόν, ἀτέραμνον, ἀπαράτρεπτον, δεινόν, ἀκόρεστον, πολύ. παρὰ τὸ τέρεν τὸ ἁπαλόν, τεράμων ὁ ἁπαλός· καὶ ἀτεράμων, ὁ μὴ ὢν ἁπαλός, ἀλλὰ σκληρὸς καὶ ἀπηνὴς ἄνθρωπος. ἀτέραμνον οὖν τὸ μὴ τέρεν, κατὰ στέρησιν, ἀλλὰ σκληρόν· ἢ τὸ εὐχερῶς τειρόμενον, ὅ ἐστι βλαπτόμενον· τέραμνον γὰρ τὸ ἁπαλόν. λέγεται δὲ ἀτέραμνα καὶ τὰ μὴ ἑψόμενα ὄσπρια· ἃ καὶ κερασβόλα προσαγορεύεται.

Ἀτενίζω, τὸ πάνυ βλέπω, καὶ ἐκτείνω, καὶ λίαν ἐπισταμένως ὁρῶ. ἀπὸ τοῦ τείνω, ὁ μέλλων, τενῶ· κατὰ παραγωγὴν, τενίζω· καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α, ἀτενίζω.

Ἀτειρὴς] παρὰ τὸ τείρω τὸ καταπονῶ, τερῶ, ἀτερὴς, καὶ ἀτειρὴς, ὁ ἀκαταπόνητος. ἢ παρὰ τὸ τέρεν, γίνεται ἀτερὴς, καὶ ἀτειρὴς, ὁ μὴ ὢν ἁπαλὸς, ἀλλὰ σκληρός· οἷον, — ἀτειρέα χαλκὸν, Φύσει δύστρωτον· λαμπρὸν, παρὰ τὸ αἰθήρ.

Ἀτέκμαρτον, ἀτέλεστον, ἀσυλλόγιστον, ἄσημον· παρὰ τὸ ἄτερ, καὶ τὸ τέκμαρ, τὸ ἄνευ καὶ χωρὶς τέλους.

Ἀτέμβιος, μεμψίμοιρος.

Ἄτεγκτος, ἄπιστος καὶ ἀναίσθητος, ὁ μήτε παραινέσει μήτε τὴν πήρωσιν καὶ τὸ τοῦ ἤθους σκληρὸν τεγγόμενος καὶ μαλαττόμενος· κυρίως δὲ ὁ ἄβροχος· ἐξ οὗ, ὁ μὴ δακρύων καὶ ὁ μὴ ἱδρῶν, ἄτεγκτος.

Ἄτη· παρὰ τὸ τῶ, ὃ δηλοῖ τὸ λαμβάνω· οἷον, Τῆ Κύκλωψ, πίε οἶνον: — ἐξ οὗ ῥηματικὸν ὄνομα, τή· καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἄτη. ἣν οὐδεὶς θέλει λαβεῖν· τὴν γὰρ βλάβην πάντες ἐκφεύγομεν. ἢ παρὰ τὸ ἄω, τὸ βλάπτω· ὁ μέλλων, ἄσω· ἐξ αὐτοῦ ἄση, ἡ βλάπτουσα τὴν ψυχήν· καὶ τροπῇ τοῦ σ εἰς τ. τὸ α, μακρόν· οἱ μὲν, ὅτι ἔστιν ἀάτη, καὶ κατὰ κρᾶσιν γίνεται ἄτη. οὐκ ἔστι δέ· πλεονασμὸς γάρ ἐστι τὸ α. ἄλλως· ἔστιν ἀετὸς, ὁ μάταιος καὶ ψευδής· γέγονεν ἐκ τοῦ ἐτεός· καὶ τὸ θηλυκὸν, ἀετή· καὶ κράσει τοῦ αε εἰς α μακρὸν, ἄτη. σημαίνει δὲ δύο· ἐπὶ μὲν τῆς σωματοειδοῦς θεᾶς, Πρέσβα Διὸς θυγάτηρ Ἄτη, ἣ πάντας ἀᾶται: — ἐπὶ δὲ τῆς βλάβης, Ζεύς με μέγας Κρονίδης ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ.

Ἀτημέλητα, ἀπρονόητα, ἠμελημένα, ἀφρόντιστα· ἀπὸ τοῦ τῆ, ὃ σημαίνει τὸ λάβε. ἀτημελῶ οὖν, ἀτημέλητος· ὃ γάρ τις μὴ εἴληφεν, οὐδὲ φροντίζει.

Ἄτης, ὁ Διόνυσος ἐπιθετικῶς· ἀπὸ τῆς γενομένης ἐκ τῶν Τιτάνων εἰς αὐτὸν ἄτης καὶ φθορᾶς.

Ἀτίζω] — ὁ δὲ πρῶτον μὲν ἀτίζων Ἔρχεται: — ἀτιμάζων, ὑπερορῶν· τίω τὸ τιμῶ, ἀτίω· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ζ, ἀτίζω. ἢ ἀπὸ τοῦ ἀτιμάζω, συγκοπῇ. εἰ μὲν σημαίνει τὸ ὑπερορῶ, γίνεται παρὰ τὸ τίω· εἰ δὲ τὸ 164
βλάπτω, ἀπὸ τοῦ ἄτη, ἀτίζω.

Ἀτιμάζω] παρὰ τὸ ἀτιμῶ, ἀτιμάζω, τὸ ὑβρίζω, ὡς βῶ βάζω. τοῦτο παρὰ τὸ ἄτιμος· τοῦτο παρὰ τὸ τιμή· τοῦτο παρὰ τὸ τίω. τὸ τι, μακρόν. ἔστι δὲ τὸ ἀτιμῶ καὶ δευτέρας συζυγίας, καὶ τρίτης. ἀτιμοῦσθαι λέγεται τὸ κατὰ τὸν νόμον ὁλοσχερῶς κατακρίνεσθαι. ἀτιμοῦται μέν τις ὑπὸ τοῦ νόμου ὁλοσχερῆ ἀτιμίαν· ἀτιμάζεται δέ τις ὑβριζόμενος ἔν τινι πράγματι. ἐξ οὗ τὸ, Ἐπὶ τοῦ ξύλου ἠτιμωμένος, τουτέστι κατακεκριμένος. καὶ τὸ, Λάβετε αὐτὸν ὑμεῖς, καὶ κατὰ τὸν νόμον ὑμῶν κρίνατε: — πάλιν τὸ ἀτιμῶ· ἡ τρίτη συζυγία, διαφέρει τῆς δευτέρας. ἡ μὲν γὰρ τρίτη συζυγία, παρασύνθετός ἐστιν, ἐκ τοῦ ἄτιμος· ἡ δὲ δευτέρα, σύνθετος, ἐκ τοῦ τιμή· ἐξ οὗ καὶ τὸ ἠτίμησεν, ἀτίμως ὕβρισεν.

Ἀτιτάλλειν, τὸ τιθηνεῖν καὶ ἐκτρέφειν ἐκ νηπίων. ἐκ τοῦ ἀταλὸς, ἀτάλλειν· κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν, ἀτι-

τάλλειν· Τοὺς μὲν τέσσαρας αὐτὸς ἔχων ἀτίταλλ' ἐπὶ Φάτνῃ.

Ἄτλας, ὄρος Λιβύης. Πολύϊδος δὲ ὁ διθυραμβοποιὸς παρίστησιν αὐτὸν ποιμένα γεγονέναι· καὶ Φησὶν, ὅτι παραγενόμενος ὁ Περσεὺς ἐπερωτώμενός τε ὑπ' αὐτοῦ τίς εἴη, καὶ πόθεν ἀΦῖκτο· ἐπειδὴ λέγων οὐκ ἔπειθεν, ἀνάγκῃ ἔδειξεν αὐτῷ τὸ τῆς Γοργόνος πρόσωπον, καὶ ἀπελίθωσεν αὐτόν· καὶ ἀπ' αὐτοῦ τὸ ὄρος Ἄτλας ἐκλήθη. οὕτω Λυκόφρονος ἐν ὑπομνήματι. σημαίνει δὲ καὶ τὸν θεόν· οἷον, Ἄτλας δ' οὐρανὸν εὐρὺν ἔχει: — τοῦ α κατ' ἐπίτασιν· ἵν' ᾖ ὁ μὴ τλῶν καὶ ἀνάγκῃ ποιῶν, ἀλλ' ἑκουσίως Φέρων, καὶ οὐ κατὰ κόλασιν· ἐπεὶ γελοῖον ἦν τοὺς θεοὺς μὴ πιστεύειν ἑαυτοὺς καὶ τὸν κόσμον Φοβουμένους.

Ἀτμὴν ἀτμένος, ὁ δοῦλος. καλεῖται παρὰ τὸ τιμὴ ἀτιμήν· καὶ κατὰ συγκοπὴν, ἀτμὴν, οἷον ὁ ἄτιμος· ἢ πολύτμητός τις ὢν ὑπὸ τῶν μαστίγων, τοῦ α ἐπιτατικοῦ.

Ἀτμένες, οἱ δοῦλοι. οἱ ἄτερ μένους ὄντες διὰ κακοπάθειαν. ἀτμεύω, γίνεται παρὰ τὸν ἀτμένα τὸν δοῦλον. ἀπὸ γοῦν τοῦ ἀτμὴν, ἀτμῶ, καὶ ἀτμεύω, τὸ δουλεύω· ἡ θηλυκὴ μετοχὴ, ἀτμεύουσα.

Ἀτμὸς, ἡ ἀναπνοὴ τοῦ ὕδατος· παρὰ τὸ ἄω τὸ πνέω, ὁ παθητικὸς παρακείμενος, ἦσμαι, ἀσμὸς, καὶ ἀτμός. εἰς τὸ ἀτμίς.

Ἄτμητος] ἀπὸ τοῦ τέμω τομὴ, ὡς δέμω δομὴ καὶ οἰκοδομή, καὶ νέμω νομή. εἶτα, τομῶ· καὶ κράσει, τμῶ, τμήσω, τέτμημαι, τμητὸς, καὶ ἄτμητος. ἐκ τοῦ τομή, τομῶ, ὡς τιμὴ τιμῶ, Φωνὴ Φωνῶ, σκηνὴ σκηνῶ. ἐκ τοῦ τομῶ, γίνεται ῥηματικὸν ὄνομα, τομητός· καὶ κατὰ συγκοπὴν, τμητός· καὶ ἄτμητος, ὡς καμητὸς, ἄκμητος. οὕτω Φίλων εἰς τὸ ῥηματικὸν αὐτοῦ.

Ἄτοπον, ἀντὶ τοῦ θαυμαστοῦ ἢ ἀλόγου τάττεται.

Ἄτος] ἔστιν ἄω τὸ κορεννύω· ὁ μέλλων, ἄσω· ἐξ αὐτοῦ ὄνομα ἀτός· καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α, ἄατος, καὶ κράσει, ἆτος, ὁ ἀκόρεστος καὶ ἀπλήρωτος· ἢ παρὰ τὸ τῶ τὸ ζητῶ γίνεται ῥηματικὸν ὄνομα μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α, ἆτος· ὁ γὰρ ἀκόρεστος πάντοτε αἰτεῖ. ἢ ἀπὸ τοῦ ἆσαι τὸ κορέσαι, κατὰ ἀντίφρασιν, ὁ μὴ κεκορεσμένος· Καί νύ κ' ἔνθ' ἀπόλοιτο Ἄρης ἆτος πολέμοιο.

165 Ἀτμὶς, καπνός· ἀτμός, πνοή. ἔστιν ἀσμὶς, ὃ σημαίνει τὸ δασὺ πνεῦμα· καὶ τροπῇ τοῦ σ, ἀτμὶς, ὡς ἐφίημι, ἐφεσμὴ, καὶ ἐφετμή. οὕτω σημειοῦται ὁ τοῦ Ἰλλουστρίου.

Ἄτρακτος, κυρίως γυναικεῖον ἐργαλεῖον, ἐφ' οὗ τὸ νῆμα περιειλεῖται· καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ βέλους. τὸν γὰρ βάλλοντ' ἄτρακτον οἶδε Σοφοκλῆς. εἴρηται δὲ κατ' εὐφημισμὸν, ἀτάρακτος ὤν· ἀεὶ γὰρ ταράσσεται. ἢ ὅτι ἀτάρακτον τὸ νῆμα Φέρει· ἀπὸ γοῦν τοῦ ταράσσω γίνεται. ἐπὶ δὲ τοῦ βέλους, ἀπὸ τῆς τοῦ ξύλου ὁμοιότητος εἴρηται μεταφορικῶς.

Ἀτρακτυλὶς, εἶδος ἀκάνθης. εἴρηται δὲ, ὅτι αἱ τῶν ἀγροίκων γυναῖκες ἀπ' αὐτῆς τοὺς ἀτράκτους ἐποίουν.

Ἀτρέμας ἧσο, ἡσύχως καθέζου, Ἰλιάδος β'. ἀπὸ τοῦ τρέμω μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, γίνεται ἀτρεμής· καὶ ῥῆμα ἀτρεμῶ, τὸ ἡσυχάζω· καὶ ἐξ αὐτοῦ ἐπίρρημα, ἀτρέμας. ἔστι δὲ καὶ εἰς α ἀτρέμα, ὥσπερ ἐκ τοῦ ἠρεμῶ γίνεται ἠρέμας καὶ ἠρέμα, οἷον, Ὄφρα μὲν αἰγίδα χερσὶν ἔχ' ἀτρέμα Φοῖβος Ἀπόλλων: — ὡς σιγῶ σῖγα, καὶ ἀντῶ ἄντα, οὕτως ἀτρεμῶ ἀτρέμα· καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, ἀτρέμας, τουτέστι χωρὶς τρόμου, ἡσύχως, ἠρέμα.

Ἀτρεκὲς αἷμ' ἔσσευα βαλών: — ἀληθὲς αἷμα ἐξέβαλον. καὶ ἀτρεκέως, ἐπίρρημα μεσότητος. παρὰ τὸ δέρκω τὸ βλέπω, ὄνομα δερκής· καὶ κατ' ἐπίτασιν τοῦ α, ἀδερκὴς, ὁ λίαν ὑπερβλεπόμενος· καὶ καθ' ὑπέρθεσιν τοῦ ρ, καὶ τροπῇ τοῦ δ εἰς τ, γίνεται ἀτρεκής. ὑπὸ γὰρ πολλῆς ὀξυωπίας τὸ ἀληθὲς θηρᾶται. ἢ παρὰ τὸ τρέχω, τρεχὴς, καὶ ἀτρεχὴς, ὁ μὴ παρατρέχων τὴν ἀλήθειαν. ἣ ὁ οὐδεὶς δύναται παραδραμεῖν εὖ Φρονῶν. ἢ παρὰ τὸ τρέω, ὃ σημαίνει τὸ δέδοικα, γίνεται τρεὴς καὶ ἀτρεής· καὶ πλεονασμῷ τοῦ κ, ἀτρεκής· ὁ γὰρ εὔθαρσὺς καὶ εὔτολμος τὴν ἀλήθειαν λέγει· ἢ παρὰ τὸ τρέπω, ὁ μὴ τρεπόμενος.

Ἀτρεὺς, παρὰ τὸ τρεῖν τὸ Φοβεῖσθαι. ὥσπερ γὰρ παρὰ τὸ τρέφω γίνεται τροφεὺς, οὕτω καὶ παρὰ τὸ τρέω γίνεται τρεύς· καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἀτρεύς, ὁ ἄφοβος. ἢ παρὰ τὸ τείρω τὸ καταπονῶ, μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἀτειρεύς· καὶ συγκοπῇ, ἀτρεὺς, ὁ ἀκαταπόνητος.

Ἀτρείδης, πατρωνυμικὸν, ἀπὸ τοῦ Ἀτρεύς. Τὰ ἀπὸ εἰς ν ξ ψ ρ γινόμενα πατρωνυμικὰ εἰς δης, διὰ τοῦ ι γράφεται, Μεμνονίδης, Φοινικίδης· καὶ τὰ ἀπὸ τοῦ εἰς ος, Βῆλος, Βηλίδης· Λάγος, Λαγίδης· πανάριστος, πανaριστίδης· Μίνως, Μινωΐδης, καὶ συναιρέσει Μινῴδης· ἥρως, ἡρωΐδης, καὶ συναιρέσει Ἡρῴδης. δεῖ προσθεῖναι, χωρὶς τῶν ἀπὸ τῶν εἰς ευς· ταῦτα γὰρ διὰ τῆς ει γράφεται, Αἰγεὺς, Αἰγείδης. καὶ χωρὶς τῶν εἰς ως Ἀττικῶν, Νήλεως, Νηλείδης· Εὔνεως, Εὐνείδης. καὶ χωρὶς τῶν ἀπὸ τῶν εἰς αιος, Ἀλκαῖος, Ἀλκείδης. καὶ χωρὶς τῶν εἰς ης εἰς ους ἐχόντων τὴν γενικήν· ταῦτα γὰρ εἰ μὲν βραχείᾳ παραλήγεται, διὰ τοῦ ι γράφεται, Εὐτυχὴς, Εὐτυχοῦς, Εὐτυχίδης· Πλησθένης, Πλησθένους, Πλησθενίδης· Ἀχαιμένης, Ἀχαιμένους, Ἀχαιμενίδης· Τυνδαρίδης. εἰ δὲ μακρᾷ παραλήγεται, διὰ τῆς ει, Εὐήρης, Εὐήρους, Εὐηρείδης· Εὔκλης, Εὔκλους, Εὐκλείδης· Ἡρακλῆς, Ἡρακλοῦς, Ἡρακλείδης· χωρὶς τριῶν, Θρασυμήδους, Θρασυμίδης· Δικήρους, Δικηρίδης· Θεοκύδους, Θεοκυδίδης· καὶ κράσει τοῦ εο εἰς τὴν ου, Θουκυδίδης Θουκυδίδου. ταῦτα κἂν μακρᾷ παραλήγεται, 166
διὰ τοῦ ι γράφεται. ταῦτα μὲν παρεντίθενται ὅ τε Ὠριγένης καὶ Ὠρίων ὡς πατρωνυμικά. τύπου δὲ πατρωνυμικοῦ ὄντα, παρετάθησαν διὰ τῆς ει διφθόγγου, λυσθείδης, κηδείδης, καλλείδης, ἀχιλλείδης, ἐχεφυλλείδης, σκυθρωπείδης, θαρραλείδης, Φιλομηλείδης· — Φιλομηλείδῃ ἐπάλαισεν ἀναστάς: — ταῦτα μὲν παρὰ τῶν εἰς δης πατρωνυμικῶν, καὶ τῶν τύπων πατρωνυμικῶν. τὰ δὲ μὴ πατρωνυμικά, διὰ τοῦ ι γράφεται, Λητοΐδης, ὁ τῆς Λητοῦς· Δαναΐδης, ὁ τῆς Δανάης· Νιοβίδης, ὁ τῆς Νιόβης· ὅθεν τὸ Φιλομηλείδης κύριον λέγεται εἶναι. εἰ γὰρ ἦν μητρωνυμικὸν, διὰ τοῦ ε ἐγράφετ' ἄν. ἀλλὰ οὐδὲ Ὅμηρος ἀπὸ μητέρων σχηματίζει πατρωνυμικόν. τὸ δὲ Τυνδαρίδης, οὐκ ἀπὸ τῆς Τυνδάρεως Ἀττικῶς, ἀλλ' ἀπὸ Τυνδάρους, διὰ τοῦ ι. ΔιαΦέρει τὸ πατρωνυμικὸν τοῦ κτητικοῦ. τοῖς μὲν πατρωνυμικοῖς ἐνδέχεται τὰ ὀνόματα τῶν παίδων συντάσσεσθαι, καὶ μή. εἰ γὰρ ἀδελφῶν ὄντων, τούτων ἕνα σημᾶναι βουλοίμεθα, τῷ πατρωνυμικῷ περιτίθεμεν τὸ τοῦ παιδὸς κύριον ὄνομα· οἷον, Ἀτρείδης Μενέλαος, Πριαμίδης Ἕκτωρ. εἰ δὲ μὴ ὦσιν ἀδελφοὶ, οὐ χρεία προσθήκης κυρίου· ἀρκούμεθα γὰρ τῷ πατρωνυμικῷ, Πηλείδης ἐφόνευσεν Ἕκτορα. τὰ γὰρ πατρωνυμικὰ αὐτόθεν ἔχει τὴν σημασίαν, κἂν μήτε τοὺς υἱοὺς ἐπάγοιτο, μήτε τὸ τοῦ παιδὸς κύριον. τὰ δὲ κτητικὰ οὐχ οὕτως· ἀλλ' ἀνάγκη προσυπακούεσθαί τι αὐτοῖς. εἰ δέ τις Φαίη Πλατωνικὸς, οὐ προσυπακουομένου τοῦ νόμου ἢ χιτῶνος.

ἀτελές ἐστι. διὸ ἀναγκαίως δεῖ ἐπιφέρειν τοῖς κτητικοῖς προσηγορικὰ, ἢ κύρια, οἷον, Ὁμηρικὸς λόγος, βασιλικὸς δόμος.

Ἀτρείδῃσι, Θήβῃσι, πύλῃσι, δοτικαὶ τῶν πληθυντικῶν. ἔχουσι τὸ ι προσγεγραμμένον κατὰ τὴν παραλήγουσαν. ἔστι γὰρ Ἀτρείδαις καὶ Θήβαις· καὶ κατ' ἐπέκτασιν γίνεται Ἀτρείδαισι καὶ Θήβαισι· καὶ κατὰ τροπὴν Ἰωνικὴν τοῦ α εἰς η Ἀτρείδῃσι καὶ Θήβῃσι· καὶ μένει τὸ ι προσγεγραμμένον. λέγει δὲ ὁ τεχνικὸς, ὅτι ὥσπερ οἱ Ἀθηναῖοι τῆς ει διφθόγγου τὸ ἐν φωνῆεν τρέπουσιν, οἷον, εἰκάζω, ᾔκαζον· εἴδειν, ᾔδειν· τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ οἱ Ἴωνες τῆς αι διφθόγγου τὸ ἓν φωνῆεν μόνον τρέπουσι· λέγω δὴ τὸ α εἰς η. Δεῖ δὲ γινώσκειν, ὅτι παρὰ τῷ ποιητῇ πᾶσαι αἱ τοιαῦται δοτικαὶ τρέπουσι τὸ α εἰς η, εἴτε ἐπεκτεταμέναι εἰσὶν, εἴτε ἀνεπέκτατοι· οἷον, ἐν παλάμαις, ἐν παλάμῃσιν, Ἐν παλάμῃς φορέουσι: — καὶ πάλιν, ἐν βήσσαις, ἐν βήσσῃσι: — δύο δέ τινα σημειούμεθα μὴ τρέψαντα τὸ α παρὰ τῷ ποιητῇ· οἷον, Οἵτε θεαῖς ἀγάασθε παρ' ἀνδράσιν εὐνηθῆναι: — καὶ, — λιμέσι τε καὶ ἀκταῖς: — Δεῖ δὲ γινώσκειν, ὅτι ἐπὶ μὲν τῶν ἀρσενικῶν καὶ θηλυκῶν ἄρθρων, ἡνίκα μὲν εἰς ες ἐστὶν ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν, προσθέσει τοῦ σι γίνεται ἡ δοτικὴ παρὰ τοῖς ποιηταῖς καὶ τοῖς Ἴωσιν, οἷον, Αἴαντες Αἰάντεσι, κύνεσι, λαμπάδεσι, μητέρεσιν· ἡνίκα δὲ μὴ εὑρεθῇ εἰς ες ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν, γίνονται αἱ τοιαῦται δοτικαὶ κατὰ πρόσθεσιν τοῦ ι· οἷον, καλοῖς, καλοῖσι· Μούσαις, μούσαισι· Ἀτρείδαισι. τοῦτο δὲ γίνεται, ἐπειδὴ πᾶσα δοτικὴ πληθυντικῶν θέλει ἔχειν πρὸ τοῦ ι τὸ σ, ἢ δυνάμει, ἢ ἐνεργείᾳ. ἐνεργείᾳ μὲν, οἷον Αἴασι· δυνάμει δὲ, οἷον Φοίνιξι, Πέλοψιν. ἐπεὶ οὖν τὸ καλοῖς καὶ σοφοῖς οὔτε δυνάμει οὔτε ἐνεργείᾳ ἔχει τὸ σ πρὸ τοῦ ι,
167 τούτου χάριν ἐπεκτείνονται διὰ τοῦ ι, ἵνα εὑρεθῇ πρὸ τοῦ ι τὸ σ. ἐπὶ δὲ τῶν οὐδετέρων, ἐπειδὴ οὐδέποτε λήγει εἰς ες ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν, ἐκ τῆς γενικῆς τῶν ἑνικῶν γίνονται αἱ τοιαῦται γενικαί· οἷον, στόματος, στομάτεσιν. οὕτως ὁ Χοιροβοσκὸς εἰς τὸ ποσότητος.

Ἀτρία, πόλις Τυῤῥηνίας. ἱστορεῖται δὲ ὑπὸ Διομήδους κτισθῆναι καὶ ὀνομασθῆναι Αἰθρία· ὅτι ἐπιστάντος αὐτοῦ τῷ τόπῳ, χειμῶνος ὄντος, συνέβη αἰθρίαν γενέσθαι. οἱ δὲ παραφθείραντες τὸ ὄνομα, Ἀτρίαν αὐτὴν ὠνόμασαν.

Ἄτρυτος] οὐκ ἀπὸ τοῦ τρύχω, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ τρύω τρυτὸς καὶ ἄτρυτος. σημαίνει δὲ τὸν ἀκαταπόνητον. ἔνθεν καὶ Ἀτρυτώνη, ἀκάματος, οὐ τρυομένη.

Ἄτρυτα, ἀκάματα, σκληρὰ καὶ ἰσχυρά. σημαίνει δὲ καὶ ἀβλαβῆ, οἷον ἄτρητα. παρὰ τὸ τρῶ τρήσω, τρητὰ καὶ ἄτρητα, μετὰ τοῦ στερητικοῦ α· τροπῇ τοῦ η εἰς υ, ὡς ἅλμη, ἁλμυρός.

Ἀτρυτώνη, ἡ Ἀθηνᾶ. εἴρηται παρὰ τὴν τρυτάνην, ἥτις ἐστὶ ζυγὸς, ἀντὶ τοῦ ἄζευκτος· παρθένος γὰρ ἡ θεός. ἢ ἄτρωτος, καὶ τρυφερά.

Ἀτρύγετος] — παρὰ θῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο: — παρὰ τὸν αἰγιαλὸν τῆς θαλάσσης τῆς ἀκαταπονήτου καὶ πολλῆς· ἢ τῆς ἀκάρπου. εἰ μὲν παρὰ τὴν τρύγην, ὥς ἔνιοι, οὐ πλεονάζει· τρύγη δέ ἐστιν ὁ Δημητριακὸς καρπὸς, ὥσπερ, — ὄνου κήλωνος ὀτρυγηφάγου: — ἀντὶ τοῦ κριθοφάγου, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ο, ὡς ἐπὶ τοῦ κρυόεις, ὀκρυόεις· ὡς παρὰ Ἀρχιλόχῳ, τρύγην οὐκ ἔχουσαν· ἢ μὴ τρυγωμένην· οἱ δὲ, ἀδένδρον· οἱ δὲ, παρὰ τὸ τρύειν, πλεονασμῷ. ἄτρυτος γὰρ ἀτρύετος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, ἀτρύγετος. οὕτως Ἡρωδιανός. ἢ παρὰ τὸ τρύχειν. εἰς τοὺς Ἀττικισμούς.

Ἄττα, ἐπίφθεγμα τιμητικὸν νεωτέρου πρὸς παλαιότερον. εἴρηται παρὰ τὸ ἀππὰ κατὰ Μακεδόνας, τροπῇ τοῦ π εἰς τ.

Ἄττα, οὐ τὸ ἐπίφθεγμα, ἀλλὰ τὸ Ἀττικὸν, ὅπερ ὁ ποιητὴς ἄσσα εἶπεν, οἷον, Ἄσσα τε μητιόωσι μετὰ σφίσι: — γέγονε δὲ ἀπὸ τοῦ τα Δωρικοῦ, τοῦ σημαίνοντος τὸ τινά· ὅπερ διπλασιασμῷ τοῦ σ μετὰ τοῦ α, ἄσσα λέγεται καὶ ψιλοῦται, καὶ τροπῇ, διὰ δύο ττ, λέγεται Ἀττικῶς. σημαίνει μὲν τὸ τινά, ψιλούμενον· δασύνεται δὲ τὸ ἅτινα. τὰ παρὰ Ἀττικοῖς διὰ δύο ττ γραφόμενα, παρ' ἡμῖν διὰ δύο σσ, θάλαττα θάλασσα, ὀρύττω ὀρύσσω. Δημοσθένης, ἅττα διελέχθη: — τουτέστιν, ἅτινα. Φερεκράτης δὲ ἐγχειρῶν τοῖς ἐπ' ἀριθμοῦ, τοῖς δέκα ταλάντοις· ἀλλὰ προθεὶς ἔφη ἄττα πεντήκοντα: — ὁ κωμικὸς δὲ χρονικὸν αὐτὸ παραλαμβάνει· Πηνίκ' ἄττα γίνεται: — λέγει ὁπότε χελιδὼν γίνεται. Ὅμηρος δὲ ἐπὶ φιλοφρονήσεως αὐτὸ λαμβάνει, Φοῖνιξ ἄττα γεραιέ.

Ἀττικὸς, τὸ ἐθνικὸν, ὁ Ἀθηναῖος, εἴρηται παρὰ τὸ Ἀκτὴ, Ἀκτικὸς, καὶ Ἀττικός. Ἀκτὴ γὰρ ἐκαλεῖτο ἡ Ἀττική· ὅθεν καὶ Ἀκταῖοι οἱ Ἀθηναῖοι ἐκαλοῦντο.

Ἀτρύγετον, ἀξήραντον: ἢ ἀπίθμενον καὶ ἄβυσσον· ἄλλοι, ἁδρὸν καὶ πολύ.

Ἀτταγᾶς, ὁ ὄρνις, οὕτω λέγεται ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν . . . . ἡ ἐπὶ τῶν ἄρτων ἀπὸ τῆς φλογὸς γενομένη ῥῆξις. οἱ δὲ, τῶν κλωμένων ἄρτων τὰ ψιχία. τίθεται ἡ λέξις ἐπὶ τῶν ἐλαχίστων. 168

Ἀττάραγος, παρὰ τὸ ἀτάραχές τις [εἶναι.] Καλλίμαχος. Οὐδὲ τὸν ἀτάραγόν τι δέδοικεν.

Ἄττεσθαι, τὸ ἅλλεσθαι καὶ πηδᾷν. παρὰ τὸ αἴσσω τὸ ὁρμῶ, γίνεται ἄσσω· τροπῇ τῶν δύο σσ εἰς δύο ττ, ἄττω.

Ἀττικουργὲς, τὸ εἰργασμένον τὸν Ἀττικὸν τρόπον· καὶ ῥήματα ἀττικουργῆ.

Ἀτύζων] ὁ δ' ἤερα παῦρον ἀτύζει Οἷα κατηβολέων: — ἀντὶ τοῦ καταπίπτων σώματι καὶ ψυχῇ· — ψυχὴ δ' ἀϊδωνέα λεύσσει.

Ἀτίζων, ἀφροντιστῶν. Ἀτίζων, ἄτῃ περιφερόμενος, καταπίπτων· οὕτως εὗρον ἐν ὑπομνήματι Νικάνδρου ἐν Θηριακοῖς.

Ἀτυζόμενοι, ταρασσόμενοι. ἀτύω, τὸ ταράσσω· ἀτύσσω, καὶ κατὰ παραγωγὴν, ἀτύζω Αἰολικῶς.

Ἀτυχεῖν, ἀντὶ τοῦ ἀποτυχεῖν Πλάτων λαμβάνει.

Ἀτυχθεὶς] ἔστι τεύχω τὸ ἐπιτυγχάνω· ὁ μέλλων, τεύξω· ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔτυχον· ὁ παθητικὸς, ἐτύχην· ἡ μετοχὴ, ὁ τυχεὶς, καὶ ὁ τυχθεὶς κατὰ πλεονασμὸν τοῦ θ· καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἀτυχθεὶς, ὁ μὴ βουλόμενος τυχεῖν, ἀλλ' ἀποστρεφόμενος εἰς τὸ διαμαρτεῖν. σημαίνει δὲ καὶ τὸ καταπλαγεὶς, φοβηθεὶς, — πατρὸς φίλου ὄψιν ἀτυχθεὶς, Ἰλιάδος ζ.

Ἀτωμένη, ἄτῃ συνεχομένη. Σοφοκλῆς, Ἐκ τῶν γὰρ αἰσχρῶν λημμάτων τοὺς πλείονας Ἀτωμένους ἴδοις ἂν ἢ σεσωσμένους.

Ἀτέοντα, ἐν ἄτῃ ὄντα, βλαπτόμενον.

ΤΟ Α ΜΕΤΑ ΤΟΥ Υ.

Αὖα] αὖα πάλαι περίκηλα: — τὰ ξηρὰ ξύλα· καὶ βέας αὔας, τὰς ξηρὰς βύρσας· καὶ αὐαλέας· παρὰ τὸ αὔω τὸ ξηραίνω.

Αὐγὴ] παρὰ τὸ ἄγω, ἀγὴ καὶ αὐγὴ, δι' ἧς ἀγόμεθα·

σκότος γὰρ παρὰ τὸ ἐπισχέσθαι ἡμᾶς. καὶ αὐγάζομαι, τὸ θεωρῶ, Ἰλιάδος ψ΄.

Αὐδὴ, ἡ φωνή· παρὰ τὸ αὐγὴ, κατὰ τροπήν· δι' ἧς αὐγάζεται καὶ φωτίζεται τὰ τοῦ νοῦ. Ἀπολλώνιος δὲ, παρὰ τὸ αὔω τὸ φωνῶ· ὅπερ ἐν διαιρέσει ἀΰω λέγεται· καὶ ἐξ αὐτοῦ αὐτή· καὶ τροπῇ, αὐδή· Αὔδα ὅ ττι φρονέεις: — Ἐξαύδα, μὴ κεῦθε νόῳ: — παρὰ τὸ αὐδὴ, αὐδῶ, ὡς σιγὴ σιγῶ. αὐδάω αὐδῶ· ὁ παρατατικὸς, ηὔδαον ηὔδων· τὸ τρίτον, ηὔδαε ηὔδα· καὶ τὸ προστακτικὸν, αὔδαε αὔδα. Αὖε δ' Ἄρης ἑτέρωθεν.

Αὐέρυσαν. Ἰστέον ὅτι τὸ α, οὐ μόνον τὸ ὁμοῦ σημαίνει, ὡς ἐπὶ τοῦ ἄλοχος· ἀλλὰ καὶ τὸ ὀπίσω, ὡς ἐπὶ τοῦ ἀκόλουθος· οὐ μόνον γὰρ τὸν ὁμοκέλευθον σημαίνει, ἀλλὰ καὶ τὸν ὀπίσω τὴν κέλευθον ἔχοντα· ὁ γὰρ ἀκολουθῶν ὄπισθεν ἀκολουθεῖ. ἤτοι οὖν ὁμοκέλευθος, ἢ ὀπίσω ἔχων τὴν ὁδόν. τὸ δὲ α τὸ σημαῖνον τὸ ὀπίσω ἀπὸ τοῦ ἄψ γέγονε κατὰ ἀποβολήν. ὥστε μετὰ τοῦ ἔρυσαν, ἀέρυσαν· καὶ πλεονασμῷ τοῦ υ, αὐέρυσαν· τουτέστιν, εἰς τοὐπίσω ἀνέκλασαν τὸν τράχηλον τοῦ θυομένου ἱερείου, ὡς προτέχειν εἰς οὐρανόν.

Αὐθάδης, αὐτάρεσκος, θυμώδης, θρασὺς, ὑπερόπτης. ἀπὸ τῆς αὐτὸς ἀντωνυμίας, καὶ τοῦ ἁδῶ, αὐτοάδης καὶ αὐθάδης, ὁ ἑαυτῷ ἀρέσκων· ἁδεῖν γὰρ τὸ ἀρέσκειν. κατὰ
169 τροπὴν τοῦ ο εἰς α, αὐθάδης· καὶ κλίνεται αὐθάδης, αὐθάδους.

Αὐθέντης, ὁ φονεὺς ὁ ἑαυτὸν κτιννύων· τὸ γὰρ ἐν τῇ συνηθείᾳ, ἕτερον· εἴρηται ἐκ τοῦ φένω, τὸ φονεύω· καὶ ἐκθλίψει τοῦ δασέος, ἕνος, ὁ φόνος· ὄνομα ῥηματικὸν, ἕντης· μετὰ τῆς αὐτὸς ἀντωνυμίας, αὐτοέντης· καὶ ἐπεὶ ψιλὸν ψιλῷ ἡγεῖται, αὐτοέντης τὶς ὢν, ὁ ἑαυτὸν βάλλων τοῖς ἕντεσιν, ὅ ἐστι τοῖς βέλεσι. τὸ δὲ ἐν τῇ συνηθείᾳ, ἔοικε παρὰ τὸ αὐτὸ καὶ τὸ ἕντης, ὁ ἑαυτὸν ἐπαφεὶς εἰς πάντα, καὶ ὢν αὐτεξούσιος, καὶ μὴ ἄλλου ἀλλ' ἑαυτοῦ ὤν.

Αὐδήεσσαν, ἔνδοξον, ὀνομαστήν, ὁμοιόφθογγον, ἐπὶ Γλαυκοθέαν ἢ πρόμαντιν· ἢ αὐδήεσσαν ἐπίγειον ἐπὶ Κίρκην φαρμακίδα.

Αὐθέκαστα, τὰ ἁπλᾶ καὶ ἀληθῆ, οἷον αὐτὰ τὰ γενόμενα· καὶ λόγοι αὐθέκαστοι, οἱ σαφεῖς καὶ σύντομοι. νῦν τὸν αὐθάδη.

Αὖθι μένειν] τοπικὸν ἐπίρρημα. αὐτόθι, ἐπὶ τόπου· ἐν γενικῇ γὰρ, ἐν τοπικῇ χέσει λαμβάνεται. Ὅμηρος, Αὐτοῦ οἱ καὶ μοῖρα τετεύξεται: — Αὐτοῦ κ' ἔνθ' ἀκάχοιτο: — τὴν εἰς τόπον σχέσιν, ἀντὶ τοῦ ἐκεῖσε. καὶ ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἀγχοῦ, ἀγχόθι, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ, αὐτόθι. ἢ ὡς ἀπὸ τοῦ Λέσβος γίνεται Λεσβόθι, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ αὐτὸς, αὐτόθι· καὶ κατὰ συγκοπὴν, αὖθι. διαφέρει τοῦ αὖθις. τὸ μὲν αὖθι, τοπικὸν ἐπίρρημα ἀπὸ τοῦ αὐτόθι· τὸ δὲ αὖθις, σημαίνει τὸ πάλιν καὶ μετὰ ταῦτα. τὰ εἰς ις ἐπιρρήματα, πεφυκότα λέγεσθαι καὶ ἄνευ τοῦ σ, διὰ τοῦ ι γράφεται· αὖτις, καὶ αὖτι· μέχρις, καὶ μέχρι· αὖθις, καὶ αὖθι. ἢ τὰ βαρυνόμενα ἐπιρρήματα ἀποστρέφουσι τὴν ει δίφθογγον, οἷον αὖθι, νόσφι, ἀντὶ τοῦ χωρίς· ἄγχι, ἀντὶ τοῦ ἐγγύς· ἶφι, ἀντὶ τοῦ ἰσχυρῶς· ναιχὶ, ἀντὶ τοῦ ναί· ἦχι, ἀντὶ τοῦ ὅπου· ὕψι, ἀντὶ τοῦ εἰς ὕψος· τετράκι, ἑξάκι, πλειστάκι, πολλάκι, ὀλιγάκι.

Αὐίαχοι, ἄβρομοι, πολύηχοι· ἢ παρὰ τὴν ἰαν, ὃ σημαίνει τὴν φωνὴν, ἰαχός· καὶ ἢ κατὰ πλεονασμὸν, ἢ κατὰ στέρησιν, ἄϊαχος· καὶ πλεονασμῷ τοῦ υ, αὐίαχος. ἢ παρὰ τὸ ἰαχὴ, ἰαχὸς, καὶ ἐν συνθέσει αὐίαχος· ἵνα σημαίνῃ τὸν ξηρόφωνον. Ἰστέον ὅτι τότε δεῖ περιστίζειν τὸ ι καὶ τὸ υ, ἡνίκα προηγεῖται αὐτῶν φωνῆεν προτακτικόν, καὶ κατὰ διάστασιν· οἷον ἀΰω, πάϊς, Δημοσθένεϊ, ὁ ἰωάννης. τοῦτο δὲ γίνεται, ἵνα μὴ νομισθῇ εἶναι δίφθογγον. ὅτε δὲ οὐ προηγεῖται προτακτικὸν φωνῆεν, οὐ δεῖ περιστίζειν αὐτὸ, οἷον, ἰαχὴ, ὕλη.

Αὐλὸς, τὸ φωνητικὸν ὄργανον. παρὰ τὸ αὔω τὸ φωνῶ, αὐλὸς, ὡς δαίω, δαλός. σημαίνει τὸν εἰς εὐθὺ ἀνακοντισμὸν τοῦ αἵματος· — αὐτίκα δ' αὐλὸς ἀνὰ ῥῖνας παχὺς ἦλθεν Αἵματος ἀνδρομέου: — καὶ περόνης μέτρον, ἢ τὰς περόνας, Αὐλοῖσι διδύμοισι πάροιθεν δαίδαλα ἦκεν: — καὶ τὸ κοινῇ νοούμενον μουσικὸν ὄργανον, Αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπήν: — καὶ τὸ στάδιον, καὶ ἐν συνθέσει, δίαυλος. εἴρηται δὲ διὰ τὴν στενότητα· καθ' ἣν καὶ αὐλῶνας, τὰ μεταξὺ τῶν φαράγγων στενὰ ἐπὶ μῆκος φερόμενα ὀνομάζουσι· καὶ ἐπαύλεις, τὰς μετὰ τὰς κελεύθους ἀναπαύσεις· ἀπὸ τῶν μουσικῶν ὀργάνων. καὶ γὰρ διὰ στενοπόρου ἐπιτεχνήματος τὸ πνεῦμα τῶν αὐλούντων διαθέει.

Αὐλοῖσι διδύμοισι] πᾶν τὸ εἰς μῆκος ἀνατεταμένον, αὐλὸν καλεῖ· δίδυμον δὲ, τὸ συμφυές. εἰς τὸ Αὖλις.

Αὐλῶπις τρυφάλεια, ἡ ἐκ πολλῶν μερῶν καὶ ποικίλων 170
συνεστῶσα, καθάπερ καὶ τὰ τοῦ αὐλοῦ μέρη. ἢ εἰς ὀξὺ ἀπολήγουσα, καθὰ αὐλὸς ἐπὶ τὴν τῆς γλώττης εἰσβολήν. ἢ αὐλίσκον ἔχουσα, καθ' οὗ πήγνυται ὁ λόφος· ἔστι δὲ εἶδος περικεφαλαίας. ἢ κοιλόφθαλμον, ἢ στρογγύλον. καὶ αὐλωπία, ὁμοίως.

Αὐλωνία, πόλις ὑπὸ Κροτωνιατῶν κτισθεῖσα, καὶ ἀπὸ τῶν προκειμένων αὐλώνων ἔχουσα τὸ ὄνομα· ὕστερον δὲ τῷ χρόνῳ Καυλωνία ἐκλήθη.

Αὐλὴ, ὁ περιτετειχισμένος καὶ ὕπαιθρος τόπος. παρὰ τὸ ἄω τὸ πνέω, γίνεται αὐὴ, καὶ αὐλὴ, ὁ περιπνεόμενος τόπος· Αὐλῆς ἐν χόρτῳ: — ἐν τῷ περιφράγματι τῆς αὐλῆς, ἐν τῷ μεσαύλῳ. χόρτοι δὲ οἱ τροχοί, ὅτι ἀπὸ χόρτου κατεσκευάσθησαν.

Αὐλητρίς] ἔστιν αὐλητὴρ αὐλητῆρος· εἶτα παρώνυμον, αὐλητηρίς, ὡς σωτὴρ σωτῆρος σωτηρίς, καὶ ἐτὴρ ἐτῆρος ἐτηρίς, καὶ τριετηρίς.

Αὐλίς, ἀπὸ τοῦ αὐτόθι αὐλισθῆναι τὸν Ἑλληνικὸν στρατόν. ἡ εὐθεῖα, Αὐλίς. ἔστι δὲ πόλις τῆς Βοιωτίας. ἐκ τοῦ αὐλίζω, αὐλίσω, αὐλίς. καὶ τί μετέχει; ἐπειδὴ ἐκεῖ συνηθροίσθη ἅπας ὁ Ἑλληνικὸς στρατός.

Αὖλις] Ἐγγὺς γὰρ νηῶν καὶ τείχεος, αὖλιν ἔθεντο: — ἀντὶ τοῦ αὐλισμὸν ἐποιήσαντο, ἐστρατοπεδεύσαντο, ἐκοσμήθησαν. ἐκ τοῦ αὐλή, ὥσπερ φήμη, φῆμις. κλίνεται αὔλιος καὶ αὔλεως.

Αὐλὸς, στάδιον· καὶ τὸ διστάδιον, δίαυλος σύνθετον. καὶ τῶν βασιλικῶν ἵππων τὸ ἔμπλεγμα. αὐλὸς καὶ εἶδος ἀκολάστου σχήματος. λέγονται δὲ αὐλαῖαι, καὶ τὰ παραπετάσματα τῆς σκηνῆς, ὡς παρὰ τῷ Θεολόγῳ.

Αὖλαξ, σπήλαιον κοῖλον, διώρυξ, καὶ ἀρότρου τρίβος. παρωνόμασται παρὰ τὸ αὐλός. αὖλαξ γὰρ λέγεται ἡ ἐπίμηκος τομή, ἡ ἐπιμήκης διαχάραξις τοῦ ἀρότρου. αὐλὸς δέ ἐστιν ἡ ἐπιμήκης παράτασις. παρὰ τὸ αὔω τὸ φωνῶ, ὁ μέλλων, αὔσω· ὄνομα ῥηματικὸν, αὐλός. αὐλησμός, ἐκ τοῦ αὐλῶ τὸ τραγῳδῶ· αὐλισμὸς δὲ, ἐπὶ τῆς ἀναστροφῆς, ὡς τὸ, Ηὐλίσθην ἐν τῇ ἐρήμῳ: — καὶ αὐλισθῆναι. ἔστιν ἅλες τὸ ἀθρόον. ἐκ τούτου γίνεται ἁλίζω· καὶ ἁλιζόμενοι, τουτέστι συναθροιζόμενοι.

Αὔλιον ἄντρον] Ἠδὲ καὶ αὔλιον ἄντρον: — παρὰ τὸ ἐν αὐτῷ αὐλισθῆναι τὸν Διόνυσον.

Αὖος, ὁ ξηρός· ὄνομα ῥηματικόν. ἐκ τοῦ αὔω, τὸ οὐ βρέχω, ἢ ἐκ τοῦ αὔω τὸ ξηραίνω, γίνεται αὖος ὁ μὴ ὑγρός, ἀλλ' εἰς αὖσιν καὶ καῦσιν ἐπιτήδειος.

Αὐόνη, ἡ ξηρότης. παρὰ τὸ αὔω τὸ ξηραίνω, αὐόνη, ὡς ἔχω ἐχόνη, καὶ πείρω περόνη, καὶ βάλλω βελόνη.

Αὐρόσχας, ἡ ἄμπελος. μέμνηται Παρθένιος ἐν Ἡρακλεῖ, — αὐρόσχαδα βότρυν Ἰκαριωνίης: — Ἐρατοσθένης δὲ ἐν Ἐπιθαλαμίῳ, τὸ κατὰ βότρυν κλῆμα. εἴρηται δὲ ἐπαιωρημένη τὶς οὖσα ὄσχη. ὄσχη γὰρ τὸ κλῆμα.

Αὔρα, ἡ λεπτοτάτη πνοὴ τοῦ ἀνέμου. ἔστι δὲ παρώνυμον· παρὰ τὸ ἀὴρ, ἄρα· καὶ πλεονασμῷ τοῦ υ, αὔρα. μεταχθὲν γὰρ ἀπὸ ἀρσενικοῦ εἰς θηλυκὸν γένος, ὡς ξυστὴρ, ξύστρα· γαστὴρ, γάστρα. δύναται δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ ἀὴρ ἀέρος γενέσθαι ἀέρα· καὶ κατὰ κρᾶσιν, αὔρα, ὡς γρᾶες γραῦς, καὶ νᾶες ναῦς. ἢ ἀὴρ, αὐὴρ· καὶ κατὰ τροπὴν τοῦ η εἰς α, ὡς μήτηρ, μητρα. αἴθρα.

171 Αὔριον] παρὰ τὸ αὖω Αἰολικὸν (ὃ σημαίνει τὴν ἡμέραν)
αὔιον, καὶ αὔριον, τὸ χρονικόν. ἢ παρὰ τὸ αὖθι, ὃ
καὶ αὖρι, τροπῇ· ἀφ' οὗ, Αὔριον τῆς εἰς αὖθις. ἢ παρὰ
τὸ ἐναύεσθαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου.

Αὐσίτης] Ἰσαύα, Ἰσαύτης· καὶ ὑπερβιβασμῷ, Αὐσίτης. Ἰσαύα γὰρ χώρα ἐστὶν, ἐξ ἧς ἦν.

Αὐσίον] καὶ ὁ μὲν Ἴβυκος αὔσιον λέγει, οἷον, Οὐ γὰρ αὔσιον παῖς Τυδέως: — ὁ δὲ Ἀλκμὰν, Ταυσία παλλακίω: — ὁ δὲ ποιητὴς, κατὰ διάστασιν καὶ τροπὴν τοῦ α εἰς η· οἷον, Τηΰσίην ὁδόν: — οὐδεὶς γὰρ τὸν σχηματισμὸν αὐτοῦ κατώρθωσεν. ἐγὼ δὲ ἡγοῦμαι, ὅτι πρῶτον τὸ παρ' Ἰβύκῳ· δεύτερον, τὸ παρὰ Ἀλκμᾶνι· τρίτον, τὸ παρὰ Ὁμήρῳ κατὰ διάστασιν. οὕτως Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν.

Αὔσονες, οἱ Ἰταλοί· καὶ Αὐσονία, ἡ Ἰταλία· οὐκ ἀπὸ Αὔσονος τοῦ Κίρκης ἢ Καλυψοῦς καὶ Ὀδυσσέως· ἀλλ' ὅτι τὴν Ἰταλίαν οἱ παροικοῦντες ἔποικοι Αὔζενα ἔλεγον· καὶ κατὰ μετάθεσιν τοῦ ζ εἰς τὸ σ, καὶ τοῦ ε εἰς τὸ ο, Αὔσονες. οἱ Αὔζονες, οἱ ἄζωνες.

Αὐσταλέας] Αὐσταλέας δ' ἔψηχε παρηΐδας: — αὐχμηρὰς, ξηράς· παρὰ τὸ αὔω τὸ ξηραίνω· ἐξ οὗ αὖος, καὶ αὐαλέος, καὶ αὐσταλέος.

Αὐτή, παρὰ τὸ αὐδή. αὐδή, καὶ τροπῇ αὐτὴ, ὡς ἐν τῷ μελετῶναι μελεδῶναι, παρὰ τὸ μελέτη· μελέτη γὰρ ἡ φροντίς. ἢ παρὰ τὸ αὔω τὸ φωνῶ, γίνεται αὐτή, ὡς καὶ παρὰ τὸ ἄω τὸ πνέω, αὔω· καὶ ἐξ αὐτοῦ αὐτμὴ καὶ ἀϋτμὴ ἡ ἀναπνοή.

Ἄϋτει πάντας ἀρίστους] ἐφώνησε, προσεκαλεῖτο. ἀϋτέω ἀϋτῶ, ἀΰτεον ἀΰτουν· καὶ τὸ τρίτον, ἀΰτεε, ἀΰτει.

Αὐστηρὸς] παρὰ τὸ αὔω τὸ ξηραίνω, ὁ μέλλων, αὔσω· ἐξ οὗ αὐστηρός. σημαίνει στρυφνὸν, ξηρὸν, αὐχμηρὸν, σκυθρωπόν.

Ἀϋτὴ, σημαίνει δύο· τὴν βοὴν, ὡς τὸ, — ἀϋτὴ δ' οὐρανὸν ἷκε: — καὶ τὴν μάχην, ὡς τὸ, — μήστωρας ἀϋτῆς.

Αὐτάρκης] παρὰ τὸ αὐτὸς, καὶ τὸ ἀρκῶ τὸ βοηθῶ, ὁ ἑαυτῷ ἐπαρκῶν καὶ βοηθῶν. εἰς τὸ ποδάρκης. τέσσαρα εἰσὶν ἐπιρρήματα παραλαμβανόμενα βαρύτονα· συμπερισπᾶσθαι γὰρ ἔδει τῇ γενικῇ τῶν πληθυντικῶν· αὐτάρκως, αὐθάδως, νοσώδως, κακοήθως.

Αὖτε] ἀπὸ τοῦ α τοῦ σημαίνοντος τὸ ὀπίσω, γίνεται ἄτε· καὶ πλεονασμῷ τοῦ υ, αὖτε· Αὖτις δ' ἐξ ὀπίσω πλῆτο χθονί: — σημαίνει τὸ ἐξ ὑστέρου, ἢ τὸ ἐκ δευτέρου. ἐκ τοῦ τὶς, καὶ μετὰ τοῦ α τοῦ σημαίνοντος τὸ εἰς τὰ ὀπίσω, γίνεται ἄτις. καὶ ὡς παρὰ τὸ ἐρύσω, γίνεται ἀέρυσαν αὐέρυσαν, οὕτω καὶ ἄτις, ὃ σημαίνει τὸ πάλιν, γίνεται πλεονασμῷ τοῦ υ, αὖτις. διαφέρει δὲ τοῦ πάλιν. τὸ μὲν γὰρ πάλιν ἐστὶ τοπικόν, καὶ τὸ εἰς τοὐπίσω δηλοῖ· τὸ δὲ αὖτις, ἐστὶ χρονικόν· τὸ ἐγγύτερον γὰρ δηλοῖ.

Αὐόνη, λύπη, κραυγή, αὐχμὸς, φθορὰ, κακοπάθεια, ξηρασία.

Αὔριον, παρὰ τὸ αὖρα· ὃ καὶ μᾶλλον βούλεται τὸ ἕωθεν σημαίνειν διὰ τὸ, Αὔρη δ' ἐκ ποταμοῦ ψυχρὴ πνεῖ ἠῶθι πρό.

Αὐρίζειν, ῥιγοῦν· ἢ καὶ τὸ εἰς αὔριον ὑπερβάλλεσθαι.

Αὐτμὴ, σημαίνει ἀναπνοὴν, εὐωδίαν, ὀσμὴν, φωνὴν, ψυ- 172
χὴν, λιγὴν, καπνόν.

Αὐτίκα] Αὐτίκα δ' ἀργεννῇσι καλυψαμένη ὀθόνῃσι: — ἔστιν ἐπίρρημα μεσότητος, καὶ χρόνου δηλωτικόν· σημαίνει δὲ, παραχρῆμα, εὐθέως. ὥσπερ παρὰ τὸ πολλὰ, γίνεται πολλάκι, καὶ ὀλίγα ὀλιγάκι, καὶ δέκα δεκάκι, καὶ παρὰ τούτων Δωρικῶς τουτάκι. ὡς παρὰ Πινδάρῳ, Τουτάκι πεξαμένης: — οὕτω καὶ παρὰ τὸ αὐτὰ, αὐτάκι· καὶ κατὰ ἀντίθεσιν, αὐτίκα, καὶ παραυτίκα. τὸ τι, ι. διατί; τὰ εἰς κα ἐπιρρήματα ἔχουσι τὸ ι παραληγόμενον, οἷον αὐτίκα, ἡνίκα, πηνίκα.

Αὐτίτης, ὁ χωρὶς παραχύματος οἶνος, οἷον ἐψήματος· ἢ ὁ ἐπιχώριος· ἢ ὁ ἀμιγής· ἢ, ὡς ἔνιοι, ὁ δευτερίας· ἢ ὁ ἐπέτειος.

Αὐτὰρ] Αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν: — ἐπειδὴ δὲ ἐκοσμήθησαν. αὐτὰρ καὶ ἀτὰρ, ποῖον ἐστὶν ἀναλογώτερον; καὶ λέγουσιν, ὅτι τὸ αὐτὰρ ἐκ τοῦ ἀτὰρ κατὰ πλεονασμόν ἐστι· τὸ δὲ ἀτὰρ οὐ δύναται γενέσθαι ἐκ τοῦ αὐτὰρ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ υ. κανὼν γάρ ἐστιν ὁ λέγων, ὅτι παρεπόμενον ἐστὶ τῇ εἰς τὸ α συνεστώσῃ διφθόγγῳ μετὰ τὴν ἀπόστασιν τοῦ ὑποτακτικοῦ φωνήεντος, ἐκτείνειν τὸ α· καὶ οὐχ ἕτερος λόγος ἐπικρατεῖ· οἷον κλαίω, κλάω· αἰετὸς, ἀετός· οὐραῖον, οὐράδιον· κεφάλαιον, κεφαλάδιον. εἴπερ οὖν καὶ ὁ αὐτὰρ σύνδεσμος ἔνδειαν τοῦ υ πέπονθεν ἐν τῷ ἀτὰρ, παρείπετο ἂν καὶ ἡ τοῦ α ἔκτασις. διαφέρει δὲ τοῦ δέ· ὅτι ὁ μὲν αὐτὰρ, προτάσσεται· ὁ δὲ δέ, ὑποτάσσεται. ὀξύνεται. ἢ βαρύνεται; οἱ μὲν οὖν ὀξυτόνως ἀνέγνωσαν. ὡς Καλλίμαχος· οἱ δὲ, βαρύνουσι, λόγῳ τοιῷδε· πᾶσα λέξις εἰς αρ λήγουσα, βαρύνεται· οἷον, ἄφαρ, ἄθαρ, δάμαρ. στέαρ, οὖθαρ. ῥητέον ὅτι οὐδεὶς συμπλέκεται σύνδεσμος ἢ περισπωμένῃ ἢ βαρείᾳ· πάντες δὲ ὀξύνονται.

Αὔτως, ἐπίρρημα μεσότητος παρὰ τῷ ποιητῇ. σημαίνει δύο· τὸ ὁμοίως, ὡς τὸ, Ὣς δ' αὔτως Μενέλαος ἀρήϊος ἔντε' ἔδυνε: — καὶ, Αὔτως μὲν φασὶ φαγέμεν: — σημαίνει καὶ τὸ ματαίως, ὡς τὸ, Αὐτὰρ ἐμ' αὔτως ἧσθαι δευόμενον: — καὶ, Αὔτως γάρ ῥ' ἐπέεσσ' ἐριδαίνομεν: — καὶ ψιλοῦται, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ἑτέρου τοῦ σημαίνοντος τὸ οὕτως. εἰ δὲ μάτην σημαίνει, ψιλοῦται. τὸ στερητικὸν α ψιλοῦται. Πόθεν παράγεται τὰ τῆς μεσότητος ἐπιρρήματα; ἐκ τῶν πληθυντικῶν γενικῶν. καὶ πῶς ἐστιν ἡ γενικὴ τοῦ ὀνόματος; ἔστιν ἐτὸς, ὁ ἀληθής· μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἄετος· κλίνεται ἀέτου· ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν, ἄετοι, ἀέτων· ἐξ αὐτοῦ ἐπίρρημα, ἀέτως· καὶ κράσει τοῦ α ε εἰς τὴν αυ δίφθογγον, αὔτως.

Αὐτὸς, μέρος λόγου ἀντωνυμίας. ἀντωνυμία δὲ, ἐκ τῆς ἀντὶ
προθέσεως, καὶ τοῦ ὄνομα· ἀντὶ ὀνόματος γὰρ παρα-
λαμβάνεται· τὰ δὲ παρὰ τοῦ ὀνόματος, διὰ τοῦ ω με-
γάλου γράφεται. ἀντωνυμία πρωτότυπός ἐστιν. ἢ πα-
ράγωγος; καὶ πόθεν γίνεται; ἐκ τοῦ τρίτου προσώπου.
σημαίνει δὲ πέντε. πρωτότυπος ἀντωνυμία, αὐτὸς, οὗ-
τος, ἐκεῖνος. ὅδε, καὶ ὁ δεῖνα, κατὰ παραγωγήν. αὐτὸς
ὁ μόνος· ὡς τὸ, Τυδείδης. αὐτός περ ἐὼν, προμάχοι-
σιν ἐμίχθη: — αὐτὸς ὁ τόπος, ὡς τὸ, Στῆτ' αὐτοῦ, 173
καὶ λαὸν ἐρυκάκετε: — αὐτὸς, τὸ σῶμα· ὡς τὸ, —
αὐτοὺς δ' ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν: — αὐτὸς, ὁ κατ'

ἐξοχήν· ὡς τὸ, Εἰ δέ κε μὴ δώησιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἕλωμαι: — καὶ ὡς τὸ, Οὐκ ἄγγελος, οὐκ ἄνθρωπος, ἀλλ' αὐτὸς ὁ κύριος: — καὶ αὐτὸς, ἡ ἀντωνυμία.

Αὕτη, δεικτικὴ ἀντωνυμία· αὐτὴ δὲ, ἀναφορική.

Αὐτομάτως, αὐτοκελεύστως, αὐτοκλήτως, αὐτοβούλως, αὐτοπροθύμως· παρὰ τὸ μεμῶ, τὸ προθυμοῦμαι, ὁ παθητικὸς παρακείμενος, μέμαμαι, μέμαται, γίνεται ματός, ὡς βέβαται βατός· καὶ αὐτόματος, ὁ αὐτοπρόθυμος. ἢ ἀπὸ τοῦ μαστεύω τὸ ζητῶ, ἢ ματῶ τὸ σημαῖνον τὸ αὐτὸ, γίνεται μαστός. ὃν ἐπιζητοῦσι τὰ βρέφη· καὶ ἐξ αὐτοῦ, αὐτόματος, ὁ αὐτοζήτητος, ὁ μὴ παρ' ἑτέρου ἐπιζητηθεὶς, ἀλλ' αὐτὸς ἑαυτὸν ἐπαγαγών.

Αὐτόγυον] δύο εἴδη εἰσὶν ἀρότρων· καὶ τὸ μὲν, καλεῖται πηκτόν· τὸ δὲ, αὐτόγυον. καὶ τὸ μὲν ἐκ συμβολῆς ξύλων ἔχον τὸ ἔλυμα, καλεῖται πηκτὸν, τὸ τὸν γύην προςπεπηγότα ἔχον· τὸ δὲ ἐξ ἑνὸς ξύλου ἔχον τὸ ἔλυμα, καλεῖται αὐτόγυον. τὸ δὲ ἔλυμα, ξύλον ἐστὶν, εἰς ὃ ἡ ὕνις σιδηρᾶ οὖσα ἐντίθεται, καὶ τὴν γῆν σχίζει. ὃ δὲ κρατεῖ ὁ ἀρῶν, καλεῖται ἐχέτλη. τὸ δὲ διὰ τοῦ ἐλύματος διαβεβλημένον ξυλάριον, εἰς ὃ ἡ ἐχέτλη καθίεται, ἀλύη. τὸ δὲ ξύλον τὸ ἀπὸ τούτου γινόμενον ἐπὶ τοὺς βοῦς, γύης. τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ γύου εἰς τὸν ζυγὸν, ἱστοβοεύς. τοῦ δὲ ζυγοῦ τὰ τιθέμενα ἐπὶ τοὺς αὐχένας τῶν βοῶν, οἱ μὲν, ζεύγλας· οἱ δὲ, βοείας· οἱ δὲ, μέσσαβα καλοῦσιν.

Αὐτοκράτωρ] μεμπτέον οὖν τὴν συνήθειαν ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος ὀνόματος. παρὰ τὸ κρατῶ, κράτωρ, κρατήτωρ εἶναι λέγεται· παρὰ γὰρ τὸ κραίνω, ἐστὶ κράντωρ. καὶ ἐν συνθέσει, αὐτοκράτωρ, ὁ αὐτοῦ κρατῶν.

Αὐτόκραντα, αὐτόδηλα, αὐτοκράαντα.

Αὐτοκασίγνητος, γνήσιος ἀδελφός. ὁ ἐκ τῶν αὐτῶν γονέων.

Αὐτόδιον, Ὀδυσσείας θ', ἐξ αὐτῆς τῆς ὁδοῦ ἐλθόντα.

Αὐτόγνωτος] Σὲ δ' αὐτόγνωτος ὤλεσεν ὀργά, Σοφοκλῆς, ἀντὶ τοῦ αὐθαίρετος καὶ ἰδιογνώμων τρόπος.

Αὐτόχθονοι] οὐ κατασκευασταὶ, ἀλλ' αὐτοκτίσται.

Αὐτόχθονα] ἔστι τὴν τοῦ χείρονος, παρ' ὅσον ἐν τοῖς ὄρεσι διῆγεν, οἴκησιν ἔχων φυσικήν.

Αὐτάγητος, ὁ ἀγάμενος ἑαυτὸν, θαυμαστικῶς ἔχων ἑαυτοῦ· ὡς δ' ἔνιοι, αὐθάδης.

Αὐτόρεκτον, οἷον, τὸν ἑαυτὸν ἀποτείναντα.

Αὐτόταττα μέλη, ὡς ἂν εἴπῃ ἀδέσποτα, οὐκ ἔχοντα τοὺς ἐπιτάσσοντας.

Αὐτοκάβδαλον σκάφος. Λυκόφρων ἀναυλόχητον τὴν μιαρὰν λέγει. οὐ γὰρ ἦν ναῦς, ἀλλ' αὐτοσχέδιον πλοῖον, οὐδέπω ἐν ὅρμῳ καὶ λιμένι καταλεγόμενον· ναυλόχους γὰρ ἔλεγον τοὺς λιμένας. αὐτοκάβδαλον δὲ, τὸ εἰκῇ καὶ ὡσαύτως καὶ αὐτουργὸν γεγονός. κυρίως δὲ ἡ λέξις ἐπὶ τῶν ἀλφίτων εἴρηται. τὸ ὡς ἔτυχε φυραθὲν ἄλευρον αὐτοκάβδαλον.

Αὐτονυχεὶ, ἐπίρρημα· σημαίνει δὲ τὸ ἐν αὐτῇ τῇ νυκτί· ἄλλοι, αὐτοῖς ὄνυξιν.

Αὐτοβοεὶ, αὐτόθεν σὺν τῇ φωνῇ· ἢ εὐθὺς ἅμα τῇ βοῇ,
174 τὸ παραχρῆμα συντελεσθῆναι, ἐπὶ πολεμικοῖς ἔργοις, οἷον ταχέως. παρὰ δὲ Θεοπόμπῳ, ἐπὶ τοῦ κατὰ κράτος, ἅμα τῷ πολεμικῷ ἀλαλαγμῷ. οὕτω Θουκυδίδης.

Αὐτολήκυθος, ὁ πένης· ἀπὸ τοῦ ἑαυτοῖς τὰς ληκύθους φέρειν εἰς τὰ βαλανεῖα. οἱ δ', ἄσωτοι παρὰ τὰς συμβολὰς, ἐν τῷ λήκυθον ἔχειν καὶ φέρειν εἰς τὰ συμπόσια· ἢ ὡς αὐτὸ τὸ λήκυθον μόνον ἔχοντες.

Αὐτόχρημα, αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. εἰς τὸ ἡρῷον.

Αὐτοσχεδὰ, ἐκ τοῦ σύνεγγυς· — Μάρις δ' αὐτοσχεδὰ δουρί: — καὶ αὐτοσχεδὸν, σύνεγγυς· καὶ αὐτοσχεδίην, ἐκ χειρὸς ὁμοίως.

Αὐχμὸς, ἡ ξηρότης. εἴρηται παρὰ τὸν αὔξω μέλλοντα· κατὰ ἀντίφρασιν, αὐχμός, ὁ μὴ ποιῶν τι αὔξεσθαι· ἡ ὑγρότης γὰρ τρέφει· ἢ παρὰ τὸ αὔω τὸ ξηραίνω, γίνεται αὐχμός· τὸ μὲν γὰρ κοινὸν, αὐγμός· τὸ δὲ Ἀττικὸν, αὐχμός· ἢ παρὰ τὸ ἄζω τὸ ξηραίνω, ἀχμὸς, καὶ αὐχμός.

Αὐχὴν, ὁ τράχηλος. παρὰ τὸ αὐχμὸς, ὃ σημαίνει τὸν κατάξηρον τόπον, γίνεται αὐχμήν· καὶ παρὰ τὴν αὐχμὴν, αὐχὴν, ὁ κατάξηρος τόπος τοῦ σώματος. ἢ παρὰ τὸ ὀχῶ, ὀχὴν, καὶ αὐχὴν, ἐφ' οὗ ὀχεῖται ἡ κεφαλή. ἢ παρὰ τὸ αὐχεῖν καὶ γαυριᾶν, γίνεται αὐχήν· γαυριῶντες γὰρ καὶ ἐπαιρόμενοι, ἀνατείνομεν αὐτόν. οὕτω δὲ καὶ τραχηλιᾶν τινὰς λέγομεν. οὕτω Μεθόδιος.

Αὔω, τὸ ξηραίνω, παρὰ τὸ ὕω τὸ βρέχω, μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἀύω· καὶ κατὰ συναίρεσιν, αὔω, τὸ ἐξ ἀνομβρίας γινόμενον. τὸ δὲ φωνῶ· παρὰ τὸ ἄω τὸ πνέω, πλεονασμῷ τοῦ υ, γίνεται αὔω· καὶ ὁ μέλλων, αὔσω. τὸ δὲ λάμπω· ἀπὸ τοῦ φῶ τὸ λέγω, γίνεται φαύω· καὶ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ φ, αὔω· διὸ καὶ δασύνεται. σημαίνει δὲ τέσσαρα· τὸ λάμπω, ἐξ οὗ καὶ αὔριον· τὸ ξηραίνω, ἐξ οὗ καὶ αὖος, ὁ ξηρός· τὸ καίω, ἐξ οὗ καὶ βάναυσος, ὁ παρὰ τὸ πῦρ ἐργαζόμενος· τὸ βοῶ, ἐξ οὗ, Αὖε δ' Ἄρης ἑτέρωθεν: — ἔστι καὶ αὔω τὸ καθεύδω· Νίκανδρος, ἔνθα, Ἢ καὶ ἁματροχιῇσι κατὰ στίβον ἐνδυκὲς αὔει: — ἀντὶ τοῦ καθεύδει, ἢ διατρίβει. εἴρηται παρὰ τὴν αὔαν Αἰολικῶς τὴν ἡμέραν. τὴν γὰρ ἠῶ οἱ Αἰολεῖς, αὖον φασί. κυρίως αὔω λέγεται, τὸ ἕως τῆς ἕω καθεύδω. τὸ δὲ ἄω, σημαίνει δύο· τὸ πνέω, οὗ ὁ μέλλων, ἀήσω· καὶ τὸ κοιμῶμαι, οὗ ὁ μέλλων, ἀέσω· ἐξ οὗ καὶ ἀεσίφρων.

Αὔως, ὁ ἠὼς, τουτέστιν Ἥρη. οὕτω λέγεται παρὰ τοῖς Αἰολοῖς. Σαπφὼ, πότνια αὔως· (ἐπειδὴ φαινομένης αὐτῆς, τὰ ζῶα φθέγγονται, καὶ ἀλλήλους ἐπὶ τὰ ἔργα καλοῦσιν οἱ ἄνθρωποι) καὶ, Ἕσπερε πάντα φέρων ὅσα φαινόλις ἐσκέδασ' αὔως: — εἴρηται παρὰ τὸ αὔω τὸ βοῶ, αὔως.

ΤΟ Α ΜΕΤΑ ΤΟΥ Φ.

Ἀφαδὸς, ἐχθρός· παρὰ τὸ ἀφανδάνειν. καὶ ἀφαδία, ἡ ἀπαρέσκουσα ἔχθρα. Εὔπολις ἐν Δραπέταις, Δοκῶ μοι νῦν ὁρᾶν ἀφαδίαν: — εἴρηται παρὰ τὴν ἀπὸ καὶ τὸ ἁδεῖν, ὃ σημαίνει τὸ ἀρέσκειν, ἵν' ᾖ ἡ μὴ ἀρέσκουσα. ἀφαδία οὖν, ἡ ἀφανδάνουσα· καὶ οἱ ἐχθροὶ δὲ τοιοῦτοι ἀφανδάνοντες καὶ πολέμιοι.

Ἀφάμαρτεν, ἀπέτυχεν· ἀπὸ τοῦ ἁμαρτῶ.

Ἀφαμαρτοεπὴς, ὁ ἁμαρτάνων ἐν τῷ λέγειν.

Ἄφαλον] Κυνέην ταυρείην ἄφαλόν τε καὶ ἄλοφον: — 175
τὴν ἐκ ταυρείου δέρματος, ἄφαλόν τε καὶ ἄλοφον κατ' ἐπιτήδευσιν, ἵνα λανθάνῃ. φαλοὶ γὰρ τὰ ἐπὶ τῶν περικεφαλαιῶν μικρὰ ἀσπιδίσκια· λόφοι δὲ, αἱ τριχώσεις.

Ἄφακα] Σύρων μὲν ἐστὶν ἡ λέξις· δύναται δὲ καθ' Ἑλλάδα γλῶσσαν, εἰ δεῖ τὸ δημῶδες εἰπεῖν ῥῆμα, περίλημμα, περιλαβούσης τῆς Ἀφροδίτης ἐκεῖ τὸν Ἄδωνιν, ἢ τὴν πρώτην, ἢ τὴν ἐσχάτην περιβολήν.

Ἀφανίσαι, οἱ πάλαι οὐχὶ τὸ μολῦναι, ὡς νῦν, ἀλλὰ τὸ τελέως ἀφανῆ ποιῆσαι.

Ἄφαρ, ἐπίρρημα μεσότητος ἀντὶ τοῦ εὐθέως· παρὰ τὸ ἅπτω ῥῆμα, τὸ εὐθέως οὕτω ταχέως καὶ ἅμα τῷ ἅψασθαι καὶ ἵεσθαι γινόμενον. ἐξ οὗ καὶ οἱ Ἴωνες καὶ οἱ Ἐφέσιοι ἀφαρεὶ λέγουσι τὸ ταχέως καὶ ἀσκόπως ποιεῖν τὶ ἢ φθέγγεσθαι. σημαίνει δὲ τέσσαρα· τὸ ταχέως, — ἄφαρ δέ σε Παλλὰς Ἀθήνη Ἔγχει ἐμῷ: — σημαίνει

δὲ καὶ τὸ πρόχειρον καὶ παραχρῆμα, — ἄφαρ δὲ χεῖρες ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἡμῖν: — καὶ τὸ αἰφνίδιον, Ὡς δ' ἄφαρ ἐκ Τρώων ἐλασαίατο μώνυχας ἵππους: — καὶ τὸ ῥαδίως, — ἄφαρ δέ οἱ ἄγγελος ἦλθεν.

Ἀφάρτερος] Τῶν δ' ἵπποι μὲν ἔασιν ἀφάρτεροι: — ταχύτεροι. παρὰ τὸ ἄφαρ ἐπίῤῥημα σημαῖνον τὸ ταχέως. ἔνθεν οἱ Ἀλεξανδρεῖς ἀφαρεὶ λέγουσι τὸ ἐσπουδασμένως καὶ ταχέως καὶ ἀπερισκέπτως ποιεῖν τὶ ἢ λέγειν.

Ἀφαρεύς, ὁ ἥρως· Ἀφαρῆά τε Δηΐπυρόν τε: — ὁ δὲ Ἀπολλώνιος καὶ Πίνδαρος, Ἀφαρῆος ὑποτίθουσι τὴν εὐθεῖαν. εἴρηται οὖν παρὰ τὸ Φάρος τὸ παρὰ τοῖς τραγικοῖς συστελλόμενον· καὶ ἐν παραγωγῇ, Ἀφαρεύς· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς φησὶ τὰ τοιαῦτα τῶν ὀνομάτων παρὰ τῆς Ἄρης συγκεῖσθαι, Τυνδάρης, Ἀμφιάρης καὶ Ἀμφιάραος. γέγονεν οὖν καὶ τὸ Ἀφάρης οὕτως· εἶτα παρώνυμον, Ἀφαρεύς· ὁ δὲ Κράτης, παρὰ τὸ ἄφαρ ἐπίῤῥημα.

Ἀφάροτος, ἡ ἀναροτρίαστος γῆ. Φάρος γὰρ ἡ ἄροσις· οἷον ἄρος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ Φ, ἄφαρος. καὶ αὐτὴ δὲ ἡ ἄροσις, παρὰ τὸ αἴρειν καὶ διαιρεῖν· ἢ φάρος, παρὰ τὸ φάρσαι, ὅ ἐστι σχίσαι· καὶ γὰρ διαφάρους φασὶ χιτῶνας, τοὺς εἰς δύο μέρη κεχωρισμένους· καὶ φάρσος, τὸ ἀπόσχισμα τῆς ἐσθῆτος. εἰς τὸ Φ.

Ἀφαυρὸς, ὁ ἀσθενής· ἤτοι ὁ ἄγαν παῦρος καὶ ὀλίγος κατὰ δύναμιν. ἢ παρὰ τὸ φῶ τὸ λέγω· ὁ μέλλων, φάσω· γίνεται φαρός· καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἀφαρός· καὶ πλεονασμῷ τοῦ υ, ἀφαυρός, ὁ μὴ δυνάμενος δι' ἀσθένειαν λέξαι· ἢ ὁ μηδενὸς λόγου ἄξιος. ἢ παρὰ τὸ φῶ τὸ φαίνω, παράγωγον ῥῆμα, φάω· καὶ ἐξ αὐτοῦ φάρος ὄνομα· καὶ κατὰ στέρησιν, ἀφαρός· καὶ πλεονασμῷ τοῦ υ, ἀφαυρὸς, ὁ ἀλαμπὴς καὶ εὐτελής. ὀξύνεται δὲ τὸ φαρὸς, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ παρὰ Καλλιμάχῳ εἰρημένου, οἷον, Ἡ ἄφαρον φαρόωσι: — ἄφαρον δὲ, τὴν ἀνεκάργητον γῆν, παρὰ τὸ φέρω. εἰς τὸ Φέρτερος.

Ἀφαυρὰ, ἀσθενῆ, ἀμαυρότερα, ἢ κουφότερα.

Ἀφάσσειν, τὸ ψηλαφᾶν. παρὰ τὸ ἅπτω, ἁφὴ, ἀφῶ, ἀφάσσω, τὸ τῇ ἀφῇ ὑποβάλλω, ὡς μάσθλη, μασθλάσσω.

176 Ἀφέστατε, ἄποθεν καὶ χωρὶς ἑστήκατε· κατὰ συγκοπήν. ἀφεστᾶσι, πόῤῥωθεν ἑστᾶσιν, [ἤγουν] ἑστήκασι, κατὰ συγκοπήν.

Ἄφεμα] ἐκ τοῦ ἵημι, ἵεμαι, εἷκα, εἷμαι, ἕμα· καὶ ἐν συνθέσει, ἄφεμα, τὸ ἀπόσταλμα.

Ἀφετὴρ] ἀπὸ τοῦ ἵημι, ἑτὴς, καὶ ἑτὴρ, καὶ ἀφετήρ.

Ἀφ' ἑστίας ἄρχεται, τουτέστιν ἀπό τινος οἰκίας ἄρχεται. ἑστίαν γὰρ ἐκάλουν οἱ ἀρχαῖοι οὐ μόνον τὸ σκεῦος, οὐδὲ μὴν αὐτὴν τὴν θεὰν, ἀλλὰ καὶ τὴν οἰκίαν· καθὰ ὅταν λέγῃ, — πᾶσιν γὰρ ἐπίστιόν ἐστιν ἑκάστῳ: — καὶ, Τρῶας μὲν λέξασθαι, ἐφέστιοι ὅσσοι ἔασιν: — ὅσοι οἶκον ἔχουσι. καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται, ἀφ' ἑστίας ἄρχεται, τουτέστιν ἀπό τινος οἰκίας ἄρχεται.

Ἀφελὴς, ὁ ὑγιὴς τὸ σῶμα καὶ ὁλόκληρος. οὕτω παρὰ Ἀθηναίοις· παρὰ τὸ μηδενὸς ἀφαιρεῖσθαι μέρους τοῦ σώματος, ἀλλ' ὑγιὴς εἶναι. λέγεται δὲ ἀφελὴς καὶ ὁ εὔκολος, ὃν ἄν τις ἕλοι διὰ τὴν εὐκολίαν. Ἀριστοφάνης Ἱππεῦσι, Διὰ τῶν ἀφελῶν πεδίων ἐῤῥεῖ, καὶ τῆς στάσεως παρασύρας Ἐφόρει τὰς δρῦς: — καὶ οἱ βασιλεῖς καὶ οἱ ἱερεῖς ἐδοκιμάζοντο Ἀθήνηθεν, εἰ ἀφελεῖς καὶ ὁλόκληροι. λέγεται καὶ ὁ ἁπλοῦς ἐν τῷ βίῳ.

Ἀφελῶν πεδίων, ἀντὶ τοῦ ὁλοκλήρων, κατὰ στέρησιν· τῶν μεγάλων καὶ ἀνεπικωλύτων.

Ἀφέλεσθε] — ἐπεί μ' ἀφέλεσθέ γε δόντες: — ἐπειδὴ δεδωκότες μοι αὐτὴν ἀφείλεσθε, καὶ ὑβρίζετε ἑαυτούς· οὐ γὰρ ἐμέ. ἀπὸ τοῦ ἕλω τὸ λαμβάνω, ἐν συνθέσει, ἀφέλω· ὁ παθητικὸς ἐνεστὼς, ἀφέλομαι· τὸ πληθυντικὸν, ἀφελόμεθα· τὸ δεύτερον, ἀφέλεσθε.

Ἀφερτή] οἷον, — ἀφερτὴ δ' ἀρετή: — ἀπὸ τοῦ φέρω γίνεται φερτὸς, καὶ φερτὴ, καὶ ἀφερτή. ἐκ δὲ τοῦ φερτὸς, προφερέστερος τὸ συγκριτικὸν, καὶ προφερέστατος.

Ἀφέσιος Ζεὺς ἐν Ἄργει τιμᾶται. εἴρηται δὲ, ὅτι Δευκαλίων τοῦ κατακλυσμοῦ γενομένου διαφυγὼν, καὶ εἰς τὴν ἄκραν τῆς Ἀργοῦς διασωθεὶς, ἱδρύσατο βωμὸν ἀφεσίου Διός· ὅτι ἀφείθη ἐκ τοῦ κατακλυσμοῦ. ἡ δὲ ἄκρα ὕστερον Νεμέα ἐκλήθη, ἀπὸ τῶν Ἄργου βοσκημάτων ἐκεῖ νεμομένων. οὕτως Ἀῤῥειανὸς ἐτυμολογεῖ ἐν τῷ β' τῶν Βιθυνιακῶν.

Ἄφες] εἰς τὸ ἕς.

Ἀφῆκα] ἐκ τοῦ ἵημι, ὁ μέλλων, ἥσω, ἧκα· καὶ ἐν συνθέσει, ἀφῆκα. — . — ὁ δ' ἀφήμενος οὐκ ἀλέγει: — ἀντὶ τοῦ πόῤῥω καθεζόμενος.

Ἀφεῖναι, τὸ ἀπολῦσαι ἐγκλήματος· ἀφῆναι, τὸ τὰς ἐπτισμένας κριθὰς ταῖς χερσὶ τρίβειν.

Ἀφέωκα] τὸ θέμα ἀμφίβολον. ὁ παρακείμενος, ἀφεῖκα. εἶτα ἐλλείψει τοῦ ι, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ω, ἀφέωκα. οὐ δεῖ δὲ τὰ ἀμφιβαλλόμενα παραλαμβάνειν· ἀλλ' ὥσπερ παρὰ τὸ πτῶ γίνεται πέπτηκα, καὶ πέπτωκα κατὰ τροπὴν τοῦ η εἰς ω, οὕτω καὶ ἧκα, πλεονασμῷ τοῦ ε, ἔηκα· καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς ω, ἀφέωκα· καὶ ὁ παθητικὸς παρακείμενος κατὰ τὸ τρίτον ἀφέωνται. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν. τὸ δὲ θέμα, ἵημι· ὁ παρακείμενος, ἀφῆκα· καὶ Ἀττικῶς, ἀφέωκα· (οἱ γὰρ Ἀττικοὶ, ἡνίκα πλεονάζουσι τὸ ε κατὰ τὸν παρακείμενον, τότε καὶ τὸ ἐπαγόμενον φωνῆεν τρέπουσιν εἰς ω) ὁ παθητικὸς, ἀφέωμαι· καὶ τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν, ἀφέωνται.

Ἀφίει] ἔστι ῥῆμα ἱῶ, περισπώμενον καὶ δασυνόμενον· ὁ 177
παρατατικὸς, ἵουν, ἵεις, ἵει· καὶ ἐν συνθέσει, ἀφίει, καὶ προΐει. ἀφίην δὲ ἐκ τοῦ ἀφίημι, ὡς τὸ ἐτίθην παρατατικός. Ἰστέον δὲ ὅτι τοῦ τίθημι καὶ δίδωμι καὶ ἵημι, οἱ παρωχημένοι μᾶλλον ἀπὸ τῶν εἰς ω εἰσὶν ἐν χρήσει ἤπερ ἀπὸ τῶν εἰς μι· Ὣς εἰπὼν, ἐν χερσὶ τίθει: — καὶ, ἐδίδουν αὐτῷ ῥαπίσματα: — καὶ τὰ μὲν πρῶτα πρόσωπα τοῦ παρατατικοῦ, γράφεται διὰ τοῦ η, ὡς ἀπὸ τῶν εἰς μι· τὰ δὲ δεύτερα καὶ τρίτα, διὰ διφθόγγου, ὡς ἀπὸ περισπωμένων.

Ἀφιᾶσιν] ἔστι ῥῆμα, ἵημι· τὸ δεύτερον, ἵης· τὸ τρίτον, ἵησι· τὸ πρῶτον τῶν πληθυντικῶν, ἵεμεν· ἐξ οὗ τὸ ἀφίεμεν· τὸ δεύτερον, ἵετε, καὶ ἀφίετε· τὸ τρίτον, ἱεῖσιν· ὁμοίως τῇ δοτικῇ τῶν πληθυντικῶν τῆς ἰδίας μετοχῆς. ταῦτα δὲ τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν εἰς μι πληθυντικῶν οἱ Ἴωνες προσθήκῃ τοῦ α, καὶ συστολῇ τῆς παραληγούσης προφέρουσιν, ἀφιᾶσι, τιθέασι, διδόασι, ζευγνύασι. καὶ ἀπὸ τοῦ ἱεῖσιν, Ἰωνικῶς ἱέασι· καὶ ἐν συνθέσει, ἀφιέασι· καὶ κατὰ συναίρεσιν Ἀττικὴν, ἀφιᾶσιν. ἴασι, πέμπουσιν· ἴασι, πορεύονται.

Ἀφήτωρ, ὁ τοξότης· Οὐδ' ὅσα λάϊνος οὐδὸς ἀφήτορος ἐντὸς ἐέργει: — ἤγουν ὁ βαθμὸς, ἡ φλιά. παρὰ τὸ ἵημι, ἑτὴς, καὶ ἀφέτης, ὡς τίθημι, θέτης· καὶ δίδωμι, δότης. ταῦτα δὲ γίνονται κατὰ τροπὴν εἰς ηρ. θέτης, θετὴρ· καὶ συνθέσει, ὑμνοθετήρ· δότης, δοτήρ. οὕτως ἑτὴς, ἑτήρ· καὶ ὡς δοτὴρ, δώτωρ ἑάων, οὕτως ἑτὴς ἕτωρ, καὶ ἥτωρ, καὶ ἀφήτωρ, ὁ ἀφιεὶς τὰ βέλη. ἢ ὁ ἥλιος. ἤτοι ὀμοφήτορος, ὁμοίως πᾶσι προφητεύοντος καὶ μαντευομένου, τῷ τε πένητι καὶ τῷ πλουσίῳ.

Ἄφθα, ἡ ἐν στόματι ἕλκωσις. τὸ δὲ αὐτὸ καὶ φθόη.

Ἀφέξει] ἐκ τοῦ ἔχω, ἕξω· ἀπέχω, ἀφέξω. Οὐδ' ὅ γε

πρὶν λοιμοῖο βαρείας χεῖρας ἀφέξει: — ἐπίσχει, παύσει.

Ἀφίγμεθα] ἔστιν ἵκω· ὁ παθητικὸς δεύτερος ἀόριστος, ἱκόμην· τὸ δεύτερον, ἵκου· καὶ ἐν συνθέσει, ἀφίκου. ἀπὸ τοῦ ἵκω, ἵξω, ἷγμαι, ἵγμεθα, καὶ ἀφίγμεθα.

Ἀφηνιάζω] εἴρηται ἡ λέξις ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἵππων τῶν σκληρυνομένων καὶ ἄποθεν τῶν ἡνίων καθεστώτων. ἀφηνιάζειν οὖν ἐστὶ, τὸ σκληρύνεσθαι καὶ ἄποθεν τῆς εὐθείας ὁδοῦ εἶναι. γίνεται ἐκ τοῦ ἡνίον, ὃ σημαίνει τὸν λῶρον, ἡνιάζω, καὶ ἀφηνιάζω.

Ἄφλαστον] οἷον, Ἄφλαστα καὶ φάσσωνας ὠργυιωμένους: — τὰ ἀκροστόλια τῆς νηὸς, κατὰ ἀντίφρασιν· εὔθλαστα γάρ· κατὰ μετάθεσιν τοῦ θ εἰς φ. ὅπερ λέγεται καὶ κορωνίς· καὶ ἐπὶ τοῦ κρικίου τῆς θύρας· καὶ τὸ ἐν τοῖς βιβλίοις ἐπικαμπὲς σχῆμα, ὅτε σημεῖον ποιοῦμεν. διαφέρει δὲ τῶν κορύμβων. ἄφλαστα μὲν λέγονται τὰ πρυμνήσια· κόρυμβα δὲ, τὰ πρωρήσια.

Ἀφλοισμός] οἷον, Ἀφλοισμὸς δὲ περὶ στόμα γίνεται: — γέγονε παρὰ τὸν ἀφρόν, ἀφροισμὸς, καὶ ἀφλοισμός. ἢ παρὰ τὸ ἀφρίζω, ἀφρισμός· καὶ μεταβολῇ τοῦ ρ εἰς λ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο. ἢ παρὰ τὸ φλέω, φλοισμός, καὶ ἀφλοισμός· ἔστι δὲ ψόφος ποιὸς, ἢ ἀφρός.

Ἄφενος] ἔστιν ἔνος ὁ ἐνιαυτός. Καλλίμαχος, Τετράενον Δαμάσου παῖδα Νεστορίδη: — καὶ παρ' Ὁμήρῳ, Ἤνις ἠκέστας, τουτέστιν ἐνιαυσιαίας. παρὰ τὸ ἔω τὸ πληρῶ. ἐκ τούτου γίνεται σύνθετον, ἄφενος, ὁ ἐξ ἑνὸς ἐνιαυτοῦ συναγόμενος πλοῦτος· πλοῦτος δὲ, ὁ ἐκ πολ-
178 λῶν. ὁ ποιητὴς, οὐδετέρως χρῆται τῇ λέξει· τινὲς δὲ, ἀρσενικῶς· τὸ ἀπ' ἐνιαυτοῦ περιὸν ἐς νέωτα. ἢ ἄπενος, τὸ μὴ ἐν πενίᾳ, ἀλλ' ἐν περιουσίᾳ χρημάτων· οὐδέ σ' οἴω, Ἐνθάδ' ἄτιμος ἐὼν, ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξειν: — ὅτε μὲν κλίνεται ἄφενος ἀφένου, ἀρσενικὸν ἐστίν· οἷον, Οὔτ' ἀρετὴ ἀφένοιο: — ἀφενός λέγεται ὁ ἄνθρωπος ὁ πλήρης τοῦ ἀφένου, ὀξυτόνως. ὅτε δὲ ἐστ' ἄφενος, ὡς τέμενος, οὐδέτερόν ἐστι, τὸ ἄφενος, τοῦ ἀφένους· ἡ δοτικὴ, τῷ ἀφένεϊ, καὶ κατὰ συγκοπὴν, ἄφνει. παρὰ τὸ ἄφενος, γίνεται ἄφνος κατὰ συγκοπὴν, ᾧ κέχρηται Πίνδαρος, Οἱ δ' ἄφνει πεποίθασιν: — ἐκ τούτου γίνεται ῥῆμα, ἀφνῶ· καὶ ἐξ αὐτοῦ, ἀφνήμων. Ἀντίμαχος, Πολλὰ δὲ μῆλα τάπερ ἀφνήμονας ἄνδρας.

Ἀφνειὸς] ἐκ τοῦ ἄφενος, πλεονασμῷ τοῦ ε, ἀφένεος· καὶ κατὰ συγκοπὴν, ἀφνεός· καὶ ἀφνειὸς βιότοιο, ὁ πλούσιος. ἢ οἷον ἀπενεὸς, ὁ μὴ πενόμενος.

Ἄφνω] παρὰ τὸ ἀφανὴς ὄνομα, γίνεται ἐπίρρημα ἀφανῶς· καὶ συγκοπῇ καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ, ἄφνω, τὸ ἐξαίφνης.

Ἄφοδος, ὁ ἀπόπατος, οἱονεὶ ἔξω τῆς ὁδοῦ γινόμενος· πάτος γὰρ ἡ ὁδός. λέγεται δὲ ἄφοδος καὶ ἡ ἀναχώρησις, ὥσπερ καὶ ἔφοδον τὴν ἐπέλευσιν λέγομεν.

Ἀφόρδιον, ἡ ἀκαθαρσία, καὶ τὸ ἄξιον ἀπελασίας. εἴρηται παρὰ τὸ ἀφορίζω, ἀφορίζιον, καὶ ἀφορίδιον, καὶ ἀφόρδιον, συγκοπῇ, τὸ ἀφορίζεσθαι καὶ ἀπελαύνεσθαι ἄξιον. ἢ ἀφοδιά, καὶ ἀφορδιά.

Ἀφοσιοῦται, τὸ πληροῦται. ἀπὸ τοῦ ὅσιος ὁσιῶ, καὶ ἀφοσιῶ, τὸ τὰ νενομισμένα ἐπὶ τῇ ταφῇ πληρῶσαι. εἰς τὸ ἀφρός. Ἰλιάδος ξ.

Ἀφόωντα] — καὶ ἀγκύλα τόξ' ἀφόωντα: — ψηλαφῶντα· ἀπὸ τοῦ ἀφή, ἀφῶ. ἢ φόωντα, ἀντὶ τοῦ λαμπρύνοντα, καθαίροντα. ἀπὸ δὲ τοῦ ἀφῶ, ἀφάω· ἀφάοντα, ἀφῶντα· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο, ἀφόωντα.

Ἄφρων] παρὰ τὸ φρῶ τὸ προϊῶ, μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἄφρων.

Ἀφραίνω] ἐκ τοῦ φρὴν, φρενὸς, φραίνω καὶ ἀφραίνω· καὶ ἀφραίνοντα, ἀφρονοῦντα, ἀνοηταίνοντα.

Ἀφρήτωρ, ὁ φατρίαν καὶ συγγένειαν μὴ ἔχων· φατρία δὲ κυρίως, τὸ τρίτον μέρος τῆς φυλῆς· ἄφιλος, ἢ ἄπολις.

Ἀφροντιστήσας, ἀμεριμνήσας, ἢ ἀμελήσας, ἀπὸ τοῦ ἀφροντιστῶ. τοῦτο παρὰ τὸ φροντίζω, φροντίσω· πλεονασμῷ τοῦ τ μετὰ περισπωμένης, φροντιστῶ, καὶ ἀφροντιστῶ καὶ ἀφροντιστήσας, μετὰ τοῦ στερητικοῦ α. τὸ φροντίζω, παρὰ τὸ φροντίς· τοῦτο παρὰ τὸ τὰς φρένας τίειν. οἱ γὰρ φροντίδας ἔχοντες, τὰς φρένας τιμωροῦνται.

Ἀφρὸς] ἐκ τοῦ προϊῶ, γίνεται προῶ, καὶ πρῶ, καὶ φρῶ ῥῆμα. ἐκ τούτου γίνεται φρός· καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α, ἀφρός, τὸ μετὰ σφοδρᾶς φορᾶς προϊέμενον.

Ἀφοσιώσας, ὁ καθάρας, ἢ ξενώσας, ἢ τὴν ὁσίαν ποιήσας, τουτέστι τὴν κηδείαν, ἢ τὴν ἐπὶ τῷ θανάτῳ μνήμην. ὅσιον λέγεται τὸ καθαρὸν τὸ ὀφειλόμενον· διὰ τοῦτο καὶ τὴν ὁσίαν τῶν ἀπελθόντων φαμέν· τουτέστιν, οὐδὲν ὀφείλω αὐτοῖς, λοιπὸν οὐκ εἰμὶ ὑπεύθυνος. ἢ μᾶλλον ἀφοσιούμενοι, τιμῶντες. ἢ τὸ ὅσιον καὶ τὸ καθαρὸν καὶ τὸ ὀφειλόμενον ποιῶ. παρὰ τὴν ἄφος, ὃ σημαίνει τὴν τραγάκανθον· ἀφοσιοῖ γὰρ καὶ καθαίρει 179
τὰ ἐν τῷ θώρακι ὑγρά.

Ἄφρεον, ἤφριζον, ἀφρὸν ἔπεμπον.

Ἀφροδίτη, παρὰ τὸ δύνειν ἐκ τοῦ ἀφροῦ (ἤγουν ἀνέρχεσθαι) τοῦ θαλασσίου. ἐκεῖθεν γὰρ ἀνῆλθεν. Ἡσίοδος, τὴν Ἀφροδίτην, Ἀφρογένειαν θεὰν καὶ ἐϋστέφανον Κυθέρειαν Κικλήσκουσι θεοί τε καὶ ἀνέρες. οὕνεκεν ἀφρῷ Θρέφθη· ἀτὰρ Κυθέρειαν, ὅτι προσέκυρσε Κυθήροις· Ἠδὲ φιλομμειδέα, ὅτι μηδέων ἐξεφαάνθη: — τινὲς δὲ παρὰ τὸν ἀφρὸν τῆς συνουσίας· ἔφορος γάρ ἐστιν. ἢ διὰ τὸ ἐνθαλάττιον αὐτῆς τὴν γένεσιν εἶναι. τινὲς δὲ παρὰ τὴν ἀφροσύνην· ἡ γὰρ ἀφροσύνη, ἐναντία ἐστὶ τῇ φρονήσει, ἤγουν τῇ Ἀθηνᾷ. ὁ δὲ Δίδυμος, παρὰ τὸ ἁβρὸν τῆς διαίτης. διχῶς δὲ ἡ ἁβροδίαιτος· ὅτι δεῖ αὐτῇ διὰ τὸ κάλλος χλιδῆς· ἢ ὅτι οἱ κατεχόμενοι τῇδε τῇ θεῷ, ἁβροὶ καὶ πολυτελεῖς. τὸ β τῷ φ συγγενές ἐστι. δῆλον ἐκ τοῦ Μακεδόνας μὲν τὸν Φίλιππον Βίλιππον καλεῖν, καὶ τὸν φαλακρὸν, βαλακρόν· καὶ τοὺς Φρύγας, Βρύγας· καὶ τοὺς ἀνέμους διὰ τὸ φυσᾶν φυσήτας ὄντας, βύκτας. Ὅμηρος, Βυκτάων ἀνέμων.

Ἀφραδία, ἡ ἀπειρία· ἐκ τοῦ ἀφραδής· τοῦτο ἐκ τοῦ φράζω, φραδής· καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἀφραδὴς, ὁ ἄβουλος καὶ ἄπειρος· καὶ τὸ θηλυκὸν, ἀφραδία.

Ἀφραδίῃσιν, ἀβουλίαις, ἀφροσύναις· ἀπὸ τοῦ φράζω, ἔφραδον, φραδία, καὶ ἀφραδία· καὶ ἀφραδέοντα, ἀσυνετοῦντα. καὶ ἀφραδέως, ἀνοήτως, ἀσυνέτως, ἀπείρως· ἀπὸ τοῦ ἀφραδής.

* Ἀφρογένεια, ἡ Ἀφροδίτη, τουτέστι ἐν τοῖς ἀφροῖς ἐγγεγαυῖα.

Ἀφροδίτη, σημαίνει δύο. ἐπὶ μὲν τῆς θεοῦ, Ἀμφ' Ἄρεω φιλότητος ἐϋστεφάνου Ἀφροδίτης: — καὶ ἐπὶ τῆς συνουσίας, — καὶ ἐκλελάθοιντ' Ἀφροδίτης Τὴν ἄρ' ὑπὸ μνηστῆρσιν ἔχον.

Ἀφυής] ἐκ τοῦ φυὴ, ὃ σημαίνει τὸν τρόπον καὶ τὴν θέσιν, (Ἀμφοτέρην δὲ φυὴν ἐδάην) μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἀφυής, ὁ κακότροπος.

Ἀφύη, ἰχθύδιον μικρὸν καὶ . . . εἴρηται δὲ ἑνικῶς σπανιάκις, πλεονάκις δὲ πληθυντικῶς. Ἀριστοφάνης, Οὔποτ' ἀφύας εἶδον ἀξιωτέρας: — εἴρηται δὲ παρὰ τὸ μὴ εἰς μέγεθος φύεσθαι· φύω, φυὴ, καὶ ἀφύη. ἢ ἡ μὴ πεφυκυῖα, τοῦ α κακὸν σημαίνοντος. Ὀππιανὸς,

Ὧδε καὶ ἠπεδανῆς ἀφύης ὀλιγηπελὲς ἔθνος Οὗ τινος ἐκγεγάασιν ἀφ' αἵματος οὐδὲ τοκήων: — καὶ μεθ' ἑτέρους ζήτει στίχους, — ἐκ δὲ γενέθλης Οὔνομ' ἐπικλήδην ἀφρίτιδες αὐδάονται: — γράφεται ἀφυήτιδες.

Ἀφυσγετὸν, τὸ ἰλυῶδες καὶ συρφετόν. παρὰ τὸ ἀφύω (ἀφ' οὗ τὸ ἀφύσσω, ὡς ὑλάω ὑλάσσω, ὀδύω ὀδύσσω τὸ ὀργίζομαι) γίνεται ἀφυγετὸς, ὡς πήσσω, παγετός· καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, ἀφυσγετὸς, τὸ ἀφυσσόμενον ὑπὸ τοῦ ῥεύματος· τρέπει γὰρ τὰ δύο σσ εἰς γ. ἢ παρὰ τὸ φεύγω φυγετὸν, καὶ ἀφυσγετὸν, τὸ μὴ ἀποφεῦγον τῇ καταφορᾷ τοῦ ῥεύματος.

* Ἄφυλλος, ξηρὸς, ἄνευ τῶν φύλλων.

Ἀφύσσω, ὁ μέλλων, ἀφύξω· ἀπὸ τοῦ ὕω τὸ βρέχω, ὁ μέλλων, ὕσω· καὶ ἐν συνθέσει ἀφύσσω, πλεονασμῷ ἑτέρου σ· τουτέστι τὸ ἀπό τινος ἐπιῤῥέοντος ἀπαντλᾶν
180 καὶ ἀπαρύεσθαι. ἢ ἐκ τοῦ ἀρύω τὸ ἀπαντλῶ, ἀρύσσω· καὶ τροπῇ τοῦ ἀμεταβόλου εἰς φ, ἀφύσσω. ἀφυσσόμενοι· ἐκ τοῦ φύω τὸ κρατῶ, (Ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί: —) μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α, ἀφύω, ὁ μέλλων, ἀφύσω· καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, μεταγομένου τοῦ χρόνου εἰς ἐνεστῶτα, ἀφύσσω. ἀνατρέπει δὲ· ἐπειδὴ τὰ ἀπὸ μελλόντος εἰς ἐνεστῶτα παραγόμενα, ἄχρι τοῦ παρατατικοῦ κλίνεται. Δωρικὴ δὲ ἡ λέξις· καὶ πλεονασμῷ τοῦ λ, λαφύσσω. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν φυσσωμένων ἀσκῶν.

Ἀφυλίσαι· παρὰ τὴν ἰλύν· καὶ κατὰ μετάθεσιν, ὕλις· καὶ ἐν συνθέσει, ἀφυλίσαι.

Ἄφυκτος] παρὰ τὸ φεύγω, φευκτὸς, ὡς ἔχω ἑκτὸς, καὶ εὔχω εὐκτός· καὶ κατ' ἔνδειαν τοῦ ε, φυκτὸς, καὶ ἄφυκτος. εἰς τὸ τέτυκται.

ΤΟ Α ΜΕΤΑ ΤΟΥ Χ.

Ἀχανὲς πέλαγος] παρὰ τὸ χαίνω, χανῶ, χανές· καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α, ἀχανές, τὸ λίαν κεχηνός. δηλοῖ δὲ καὶ ἄνευ εἶναι καὶ μὴ χαίνειν, κατὰ στέρησιν.

Ἀχάνη, σκεῦος εἰς ἐπισιτισμὸν χρήσιμον· εἴρηται παρὰ τὸ χαίνειν, χάνη, καὶ ἀχάνη, τοῦ α ἐπιτατικοῦ νοουμένου.

Ἀχαιὸς, ἐθνικόν. ποσαχῶς λαμβάνονται τὰ ἐθνικά; τετραχῶς· ἐκ πόλεως, ἐξ ἔθνους, ἐκ χώρας, ἐκ βασιλείας· τὸ δὲ Ἀχαιὸς, ἀπὸ Ἀχαιοῦ βασιλέως. τὰ διὰ τοῦ αιος, εἰ ἔχουσι πρὸ τῆς αι διφθόγγου τὸ χ, προπερισπᾶται· οἷον ἀρχαῖος, τροχαῖος. σεσημείωται τὸ Ἀχαιὸς καὶ τὸ εὐρυστιχαιός.

Ἀχαΐδες· ἔστι δὲ ἐθνικὸν, ἐκ τοῦ Ἀχαΐς· τοῦτο ἐκ τοῦ Ἀχαΐα, καὶ σημαίνει δύο. τὸ δὲ Ἀχαιὸς, εἴδους τῶν ὑποπεπτωκότων τῷ ὀνόματι, ἐθνικοῦ.

Ἀχαιϊνέα, ἡ ἔλαφος. Ἀπολλώνιος, — ἥντ' ἀγρῶται Ἀχαιϊνέην καλέουσιν: — ἀπὸ Ἀχαιϊνέας πόλεως, ἐν ᾗ εἴδη εἰσὶν ἐλάφων μεγάλων.

Ἀχαιὰ, ἡ Δημήτηρ παρὰ Ἀττικοῖς· Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσιν, Οὐδ' ἂν τὴν Ἀχαιὰν ῥαδίως ἠνέσχετ' ἄν: — εἴρηται παρὰ τὸ ἄχος τῆς Κόρης. ἢ ὅτι μετὰ κυμβάλων ἠχοῦσα τὴν Κόρην ἐζήτει. ἢ ὅτι τοῖς Ταναγραίοις μεταστᾶσιν ἐκ Τανάγρας ἡ Δημήτηρ κατ' ὄναρ φανεῖσα, ἐκέλευσεν αὐτοὺς ἀκολουθῆσαι τῷ γενομένῳ ἤχῳ· καὶ ὅπου ἂν παύσηται, ἐκεῖ πόλιν κτίσαι· καὶ ἱδρύσαντο ἱερὸν Ἀχαιᾶς Δήμητρος.

Ἀχαιμένης, ὁ ἥρως· ἀφ' οὗ καὶ οἱ Πέρσαι Ἀχαιμενίδαι· γέγονεν υἱὸς Περσέως· ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τοῦ εἶναι τὸν προπάτορα αὐτοῦ ἀπὸ τῆς Ἀχαΐας. οὕτω Νικόλαος ἐν δευτέρῳ τῶν ἱστοριῶν.

Ἀχέρων, ὁ ἐν ᾅδου ποταμός· παρὰ τὸ ἐστερῆσθαι χαρᾶς τοὺς ἐκεῖ κατιόντας. ἢ ὁ τὰ ἄχεα μέων· καὶ καθ' ὑπέρθεσιν, ἀχέρων.

Ἀχερωῒς, ἡ λεύκη τὸ δένδρον· παρὰ τὸν Ἀχέροντα ποταμόν· φασὶ γὰρ τὸν Ἡρακλέα ἐπὶ τὸν Κέρβερον κατελθόντα, καὶ παρὰ τῷ Ἀχέροντι πεφυκὸς τὸ δένδρον ἑωρακότα, ἡσθῆναι ἐπ' αὐτῷ, καὶ ἀνενεγκεῖν· καὶ παρὰ τὸν Ἀχέροντα, ἀχερωΐδα καλεῖσθαι· ἵν' ᾖ ἀχεροντίς· καὶ κατὰ συγκοπὴν καὶ ἔκτασιν τοῦ ο εἰς ω, ἀχερωΐς. Ἀριστοτέλης δὲ τὴν αἴγειρον λέγει, ὅτι πάντα τὰ ὑλώδη φυτὰ, ἀχερούσια λέγει.

Ἀχερουσιὰς, λίμνη ἐστὶ πλησίον Ἡρακλείας Πόντου· Ἔνθα μὲν εἰς αἴδαο καταιβάτις ἐστὶ κέλευθος, Ἀκτή 181
τε προβλὴς ἀχερουσιὰς ὑψόθι τείνει.

Ἄχερδος, ἡ ἀγρία ἄπιος· ἀχερός τις οὖσα, ἡ δυσχερὴς ταῖς χερσὶ λαβέσθαι· καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ, ἄχερδος, ὡς δείω, δειδῶ· οἷον Μοχθηρὸς ἂν καὶ τὴν γνώμην ἀχερδούσιος: - ἀντὶ τοῦ σκληρός. ἔστι δὲ εἶδος ἀκάνθης.

Ἀχέων, λυπούμενος: — παρὰ τὸ ἄχος, ἀχέω· ἀχεύων δὲ, ἀπὸ τοῦ ἀχεύω.

Ἀχελῷος, ποταμὸς μεταξὺ Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας· κοινῶς δὲ, πᾶν ὕδωρ Ἀχελῷος καλεῖται. δοκεῖ δὲ τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι ποταμῶν μέγιστος εἶναι ὁ Ἀχελῷος· διὸ καὶ πᾶν ὕδωρ τῇ τούτου προσηγορίᾳ καλεῖται. καὶ Ὅμηρος, Τῷ οὐδὲ κρείων Ἀχελώϊος ἰσοφαρίζει.

Ἀχῆνες, οἱ πένητες· ἤτοι ἀεχῆνες τινὲς ὄντες, οἱ μηδὲν ἔχοντες· ἢ παρὰ τὸ τὰ κενὰ τῶν σκευῶν ἠχεῖν, ὧν ἡ πενία τὰ ἀγγεῖα ποιεῖ ἠχεῖν.

Ἀχηρὴς, ὁ λυπηρός· ἐκ τοῦ ἀχαρὴς, ἐκτάσει τοῦ α εἰς η, ἀχηρής. διατί ὀξύνεται; οὐ γάρ ἐστι τοῦ τύπου τῶν διὰ τοῦ ηρης. ὁ τόνος οὖν λέγει τὸ σχῆμα· ὅτι οὐκ ἀπὸ τοῦ ἄχος ἀχήρης, ὡς ξίφος ξιφήρης.

Ἄχθος ἀρούρης· παρὰ τὸ ἄγω ἀκτὸς, καὶ ἄχθος, ὡς ἔχω, ἑκτὸς, ἔχθος· τὸ ἀγόμενον καὶ βαρυνόμενον. ἢ παρὰ τὸ ἄχος, πλεονασμῷ τοῦ θ.

Ἀχιλλεὺς, παρὰ τὸ ἄχος λύειν· ἰατρὸς γὰρ ἦν. ἢ διὰ τὸ ἄχος (ὅ ἐστι λύπην) ἐπενεγκεῖν τῇ μητρὶ καὶ τοῖς Ἰλιεῦσιν. ἢ διὰ τὸ μὴ θίγειν χείλεσι χιλῆς, ὅ ἐστι τροφῆς· ὅλως γὰρ οὐ μετέσχε γάλακτος. ἀλλὰ μυελοῖς ἐλάφων ἐτράφη ὑπὸ Χείρωνος. ὅτι ὑπὸ Μυρμιδόνων ἐκλήθη, καθά φησιν Εὐφορίων, Ἐς Φθίην χιλεῖο κατήϊε πάμπαν ἄπαστος· Τοὔνεκα Μυρμιδόνες μιν Ἀχιλλέα φημίξαντο.

Ἀχολὰξ, ἡ λιθώδης καὶ ψαμμώδης ἄμμος, ἢ ὁ μικρὸς λίθος.

Ἀχλὺς, σκοτία, ἀορασία, ἡ ἄγαν ἀλύουσα καὶ ἀποκρύπτουσα, παρὰ τὸ ἀλύω, τοῦ α ἐπιτατικοῦ. ἢ ἀπὸ τοῦ ἄχω ἀχὺς καὶ ἀχλὺς· παρὰ τὸ τὰς ὄψεις ἡμῶν ὀχλεῖν καὶ λυπεῖν. ἔστι χέω· καὶ ἐξ αὐτοῦ γίνεται χύω, χύσω, ὥσπερ ῥέω, ῥύω· ἀποβολῇ τοῦ ω χύς· καὶ πλεονασμῷ τοῦ λ, χλύς· καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α, ἀχλὺς, ἡ πάνυ κεχυμένη· ζόφος γάρ ἐστιν. ἢ παρὰ τὸ ἄγαν καὶ τὸ εἰλῶ, ἡ ἄγαν συγκλείουσα καὶ ἀποκρύπτουσα.

Ἀχνάσδημι κακῶς, παρὰ Ἀλκαίῳ. ἔστιν ἄχω· παράγωγον, ἀχάζω, ἀχάζημι· καὶ τροπῇ τοῦ ζ εἰς σ καὶ δ, πλεονασμῷ τοῦ ν, ἀχνάσδημι. οὕτως Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν.

Ἄχνη, σημαίνει δύο· τὸ ἄχυρον, Ὡς δ' ἄνεμος ἄχνας φορέει: — λέγεται καὶ τὸ ἐπιπολάζον τῇ θαλάσσῃ, Ἄχνη ὑπεκρύφθη: — ἄχνη πᾶσα λεπτότης ὑγροῦ τε καὶ ξηροῦ. ἐπὶ μὲν ὑγροῦ, — ἀποπτύει δ' ἁλὸς ἄχνην: — ἐπὶ δὲ ξηροῦ, — κρίνει καρπόν τε καὶ ἄχνας: — παρὰ τὸ ἔχω, ἐχήνη· καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α,

ἀεχήνη· τὶς οὖσα, ἡ μὴ δυναμένη ἔχεσθαι καὶ κρατεῖσθαι διὰ τὸ λεπτομερὲς καὶ τομόν. Ἀλεξανδρεὺς δὲ, ὅτι Ἀσκληπιὸς λέγει αὐτὴν παρὰ τὸν αἴξω μέλλοντα εἶναι, ὡς τεύχω τεύξω τέχνη, ἀποβολῇ τοῦ ι. ζήτει εἰς τὸ ἐχρής.

182 Ἀχνὺς, ἡ λύπη. παρὰ τὸ ἄχος, γίνεται παρώνυμον ἀχύς· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν, ἀχνύς· οἷον, Τῆς δ' ὀλοφυρομένης ἀμφ' ἀχνύϊ εἴβεται αἰών.

Ἄχνυμαι] ἐκ τοῦ ἄχος, ἀχῶ, ἀχύω, ἀχύνω πλεονασμῷ τοῦ ν, ὡς δύω δύνω· ἐν ὑπερβιβασμῷ, ἀχνύω· καὶ παράγωγον, ἄχνυμι· ὁ παθητικὸς ἐνεστὼς, ἄχνυμαι.

Ἄχος, ἡ λύπη. ἐκ τοῦ χῶ τοῦ δηλοῦντος τὸ διαχεῖσθαι, (ἐξ οὗ καὶ τὸ χαίρω) γίνεται ἄχω, παρὰ τὸ μὴ διαχεῖσθαι, ἀλλὰ συνέχεσθαι τὴν ψυχὴν ὑπὸ λύπης· ὅθεν καὶ τὸ χαίρειν εἴρηται, παρὰ τὸ διαχεῖσθαι τὴν ψυχὴν ὑπὸ τῆς ἡδονῆς. ἢ παρὰ τὸ ἔχω, κατὰ ἀντίφρασιν, ὃ οὐ θέλει τὶς ἔχειν. ἢ χῶ τὸ χωρῶ, χός· μετὰ τοῦ στερητικοῦ, ἄχος, τὸ μὴ χωρούμενον διὰ τὴν λύπην. ἢ χῶ, τὸ χέω, μετὰ τοῦ στερητικοῦ, ἄχος, τὸ μὴ χεόμενον. ἢ παρὰ τὸ ἔχω.

Ἀχῶρα] ἀρσενικῶς, τὰ ἐν τῇ κεφαλῇ καὶ τῷ γενείῳ πίτυρα. Ἀριστοφάνης, Ἀδεχῆ γὰρ αὐτοῦ τὸν ἀχῶρ' ἐκλέγετ' ἀεὶ Ἐκ τοῦ γενείου· — ἡ εὐθεῖα, ἀχώρ· κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ν, ἀπὸ τοῦ ἀχνὼρ, ἀπὸ τοῦ ἄχνη, ὃ σημαίνει πᾶν λεπτομερὲς καὶ κοῦφον. ἀχὼρ δὲ, σημαίνει τὸ πιτυρῶδες τῆς κεφαλῆς.

Ἀχρὰς, ἡ ἀγρία ἄπιος, παρὰ τὴν ὄχλησιν τὴν ἐν τῷ ἐσθίεσθαι γενομένην ὑπ' αὐτῆς· ἢ ἡ μηδέπω ἐν χρείᾳ γεγονυῖα.

Ἄχραντον, ἀμόλυντον καὶ καθαρόν· παρὰ τὸ χραίνω χρανῶ, χραντὸς, καὶ ἄχραντος. ἢ ἀκέραντον, οὗ μηδέπω χεὶρ ἥψατο. ἢ τὸ μηδέπω ἐν χρείᾳ γεγονός. ἢ ἀχρόαντον, τὸ μὴ χροὸς ἀψάμενον.

Ἀχρεῖος] ἐκ τοῦ χρεία, μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἀχρεῖος, οὗ μὴ ἔχει τὶς χρείαν. καὶ ὤφειλεν εἶναι ἄχρειος· ὅτι τὰ ἀπὸ τῶν εἰς α καὶ η θηλυκῶν συντεθέντα, προπαροξύνονται, πύλη, εὐρύπυλος. ἀλλὰ τὰ διὰ τοῦ ειος ἔχοντα ἐν τῇ πρώτῃ συλλαβῇ τὸ ἄλφα, πρὸ μιᾶς ἔχει τὸν τόνον. καὶ τὸ οὐδέτερον, ἀχρεῖον. ἀπὸ δὲ ὀνόματος μετήχθη εἰς ἐπιρρηματικὴν σύνταξιν.

Ἀχρεῖον] ἔστι ῥῆμα χρῶ, δηλοῦν τὸ ἅπτομαι καὶ πλησιάζω. ἐξ οὗ παράγωγον, χραύω· ἀφ' οὗ τὸ ἔχραε, τὸ ἐπεβάρυνεν. ἐξ οὗ χρής· καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἀχρής, καὶ ἀχρεῖον, τὸ ἀσθενὲς, καὶ βάρους ἀμέτοχον· οἷον, — ἀχρεῖον ἰδών· — ἀντὶ τοῦ ἀσθενῶς καὶ ταπεινῶς, Ἰλιάδος β'. ἐπὶ δὲ τῆς Πηνελόπης· οἷον, Ἀχρεῖον δ' ἐγέλασεν· — ἐπίπλαστον καὶ ἐπιπόλαιον, μέχρι τοῦ τὰ χείλη διανοίγειν.

Ἀχρήϊος] ἐστὶ κτητικὸν, ἀπὸ τοῦ ἀχρεῖος, κατὰ ἔκτασιν τοῦ ε εἰς τὸ η, καὶ διαστάσει τοῦ ι, ἀχρήϊος.

Ἀχρής· οἷον, — ἀχρὴς δ' ἀνέπαλτο· — ἔστιν ἄχρους· καὶ τροπῇ Αἰολικῇ τῆς ου διφθόγγου εἰς τὸ η, ὥσπερ τὸ φοβούμενος, φοβήμενος, γίνεται ἀχρής. ἢ ὡς παρὰ τὴν χροιὰν, γίνεται μελαχροίης, οὕτως ἀχροίης· καὶ κατὰ συγκοπὴν, ἀχρής.

Ἄχρι, ἕως, παρὰ τὸ μέχρι ἐπίρρημα γίνεται, κατὰ ἀποβολὴν τοῦ μ, καὶ μεταθέσει τοῦ ε εἰς α.

Ἄχνη, Ὅμηρος τὸ ἐπιπολάζον τῇ θαλάσσῃ ἀφρῶδες· Ἱπποκράτης τὸ λεπτὸν ξύσμα τοῦ λίνου· Αἰσχύλος δὲ τὸν καπνόν· καὶ Ἀριστοφάνης οὕτως, Ἄχνη ἵπνου.

183 Ἄχος, ἡ [λύπη, ἡ] ἀχανεῖς ποιοῦσα τοὺς παθόντας· ἐκ γὰρ τῆς πολλῆς λύπης φθέγγεσθαι ἐπεχόμεθα.

Ἄχυρον] ἡ καλάμη ἡ ἀλλοιωθεῖσα, ἄχυρον λέγεται· εἴρηται παρὰ τὸ ἀέχυρόν τι ὂν, οὐδὲν ἔχον ἐχυρόν.

Ἀχυρμιαὶ, οἱ τόποι εἰς οὓς τὰ ἄχυρα λικμώμενα ἐπιφέρονται, ἀχυριαί τινες οὖσαι, πλεονασμῷ τοῦ μ.

Ἀχύνετον, σημαίνει τὸ πολύ. Νίκανδρος, Ἔνθα, Πῦρ μὲν ἀείζωον καὶ ἀχύνετον ἔτρεσεν ὕδωρ· — τὸ πολύχυτον καὶ πολὺ ἐκχέσαν πῦρ, εὐλαβεῖται τὸ ὕδωρ· ὁπηλίκον γὰρ ἐὰν ᾖ, σβέννυσι τὸ ὕδωρ. ἐγράφη δὲ τὸ α κατ' ἐπίτασιν, ὡς ἄξυλος. ἀπὸ τοῦ χέω, χύω, χύνω, χύνετον, καὶ ἀχύνετον.

ΤΟ Α ΜΕΤΑ ΤΟΥ Ψ.

Ἄψεα, κυρίως αἱ συναφαὶ τῶν μελῶν· καταχρηστικῶς δὲ, καὶ τὰ μέλη. παρὰ τὸ ἅπτω, ἅψω, ἅψος· καὶ ἅψεα, τὰ ἐξ ἀλλήλων συγκείμενα καὶ συνηρμοσμένα. Νίκανδρος, Τῶν δέ τε καμνόντων ὀλίγος περὶ ἅψεα θυμός.

* Ἄψαυστος, ἀπροσπέλαστος· ψαύω γὰρ τὸ προσεγγίζω.

Ἀψεγέως, σημαίνει τὸ ἀμέμπτως. κατασκευάζεται ὥσπερ τὸ ἀψοφέως. ἀπὸ τοῦ ἄψοφοι ἀψόφων, γέγονε τὸ ἐπίρρημα ἀψόφως· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε, ἀψοφέως. διαιρεῖσθαι δὲ οὐκ ἔστιν. ὅμοιον δὲ τούτου καὶ τὸ ἀπτερέως παρ' Ἡσιόδῳ, ἀπὸ τοῦ πτερέως τὸ ταχέως.

Ἀψίνθιον, εἶδος βοτάνης πικρᾶς, ὡς καὶ τὸ ἀβρότονον. ἔνιοι δὲ τῶν κωμικῶν, ἀπίνθιον καλοῦσι. καὶ ἔστιν ἤτοι ἀπίνθιον, ὃ οὐκ ἄν τις πίῃ διὰ πικρότητα· ἢ παρὰ τὸ ἅπτω, οὗ οὐδεὶς ἅπτεται.

Ἀψίκορον, παρὰ τὸ ἄψ, ὃ σημαίνει τὸ εὐθέως, καὶ τὸ κόρος, τὸ εὐθέως κόρον λαμβάνον, καὶ ταχέως πληρούμενον. καὶ ἀψιμαχία, ἡ πρὸς ὀλίγον διαφορά.

Ἀψὶς σημαίνει τὸν δεσμόν· ὡς τὸ, Μή πως ὡς ἀψῖσι λίνοιο ἁλόντε πανάγρου· — εἴρηται παρὰ τὸ ἅπτω τὸ σημαῖνον τὸ δεσμῶ· οἷον, — βοέους δ' ἐξῆπτεν ἱμάντας· — καὶ, Ἅψας ἀμφοτέρωθεν ἐΰστρεφὲς ἔντερον οἰός· — σημαίνει δὲ καὶ τοῦ τροχοῦ τὸ ἐπικαμπὲς ξύλον, παρὰ τῷ Ἡσιόδῳ, οἷον, Τρισπίθαμον δ' ἄψιν τάμνειν δωδεκαδώρῳ ἀμάξῃ· — γέγονε καὶ αὐτὸ παρὰ τὸ ἅψω, ἁψίς, ἡ ἁπτομένη τῆς γῆς. ὤφειλε δὲ βαρύνεσθαι καὶ συστέλλειν τὸ ἰῶτα· τὰ γὰρ εἰς ις ὀνόματα ἀπὸ μελλόντων γινόμενα, καὶ βαρύνεται, καὶ συστέλλει τὸ ι,
μέμψω, μέμψις· ἕξω, ἕξις· λέξω, λέξις. οὕτω καὶ 184
ἅψω ἅψις ὤφειλεν εἶναι. ὅθεν Ἡσίοδος ἀναλογώτερον εἶπεν ἄψις βαρυτόνως. ἔστιν οὖν εἰπεῖν, ὅτι ἐπειδὴ τὸ ἀψὶς ἐκτείνει τὸ ι, τούτου χάριν καὶ ὀξύνεται. τὰ γὰρ εἰς ις ὀξύτονα θηλυκὰ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ἁπλᾶ ἐκτείνοντα τὸ ι, ἐπὶ τέλους ἔχουσι τὸν τόνον· οἷον, κνημίς, κρηπίς, σφραγίς. οὕτως οὖν καὶ ἀψίς. πρόσκειται, ἁπλᾶ· διὰ τὸ τανυκρῆπις σύνθετον. τὰ εἰς ις ὀξύτονα θηλυκὰ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν κοινὰ, ἀποστρέφουσι τὴν ει δίφθογγον, σανίς, ῥανίς, βολίς, θυρίς. πρόσκειται, ὀξύτονα· διὰ τὸ ἀντήρεις· ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν, διὰ τὸ κλείς. κοινολεκτούμενα· τὸ γὰρ εὐσεβὴς καὶ εὐγενὴς, διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφουσιν οἱ Βοιωτοί.

* Ἀψοφητὶ ἐπίρρημα, ἄνευ κραυγῆς· παρὰ τὸ ψόφος, καὶ μετὰ τοῦ α στερητικοῦ.

Ἄψυρτοι, ἔθνος Σκυθικὸν· ὧν ἐν τῇ γῇ κεῖται τὸ σῶμα τοῦ Ἀψύρτου· Κεῖται ὀστέα κεῖνα μετ' ἀνδράσιν Ἀψυρτεῦσιν. Ἀπολλώνιος.

Ἄψορρον, ἐπίρρημα μεσότητος, ἀντὶ τοῦ ὀπισθόρμητος. γίνεται ἐκ τοῦ ἄψ, καὶ τοῦ ὄρω τὸ διεγείρω τὸ ὁρμῶ· πλεονασμῷ τοῦ ρ· οἷον, Ἄψορροι στέλλεσθε.

Ἀψοῤῥόου, οἷον, — ἀψοῤῥόου Ὠκεανοῖο: — παρὰ τὸ ἄψ καὶ τὸν ῥόον, πλεονασμῷ τοῦ ο· ἢ παρὰ τὸ αἶψα, ἀψοῤῥος. ἀμφότερα γὰρ δύνανται εἶναι.

Ἄψ· σημαίνει δὲ εἰς τοὐπίσω. ἀπὸ τοῦ α τοῦ σημαίνοντος τὸ ὀπίσω, ἄψ, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ψ. ἢ παρὰ τὸ ἕπω τὸ ἀκολουθῶ· ὁ μέλλων, ἕψω, ἕψ, καὶ ἄψ. Ἰάσων δὲ λέγει αὐτὸ εἶναι ἄοψ, τὸ μὴ ὀπτόν· τὰ ὀπίσω οὐκ ὀπτὰ, καὶ οὐ θεωρητά· ἄοψ οὖν, καὶ ἄψ. Ἡρωδιανὸς δὲ μηδέποτε τὰ διπλᾶ πλεονάζειν. Πλούταρχος δὲ ἀπὸ τοῦ ὀπίσω τὸ ἄψ λέγει εἶναι, τοῦ ο εἰς α τραπέντος, καὶ τοῦ π εἰς ψ· τοῦτο δὲ βίαιον. σημαίνει τρία· τὸ εἰς τοὐπίσω, καὶ τὸ μετὰ ταῦτα, ὡς τὸ, Ἄψ δ' εἰς Ἴλιον ἦλθεν: — σημαίνει καὶ τὸ ἔσω, ὡς τὸ, Ἄψ δὲ πεδίον ἰὼν καταρέζετο.

Ἄγκυρα, πόλις Γαλατίας· οἱ δὲ, Φρυγίας. ἱστορεῖ Μιθριδάτης καὶ Ἀριοβαρζάνης, νενικηκότας τοῖς Γαλάταις συμμαχήσαντας, διώξας τοὺς ὑπὸ Πτολεμαίου σταλέντας Αἰγυπτίους ἄχρι θαλάσσης, καὶ λαβὼν τὰς ἀγκύρας τῶν νεῶν αὐτῶν, καὶ μισθὸν τῆς νίκης εἰς πολισμὸν δοὺς, χώραν κτίσαι καὶ ὀνομάσαι οὕτως.

ΤΟ ΒΗΤΑ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΑΛΦΑ.

183 Βαβάκτης, ὀρχηστὴς, λάλος, μανιώδης, βακχευτής. λέγεται δὲ καὶ ὁ Πάν. Κρατῖνος, Χαῖρε χρυσόκερω βαβάκτα κήλων Πάν: — παρὰ τὸ βάζω τὸ λαλῶ, βάξω, βέβαγμαι, βέβακται, βαβάκτης, ὁ πολλὰ λαλῶν, φλύαρος.

Βάβαξ, λάλος, φλύαρος. παρὰ τὸ βάζω, βάξω, βάξ· καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν, βάβαξ. Ἀριστοφάνης, Κατ' οἶκον ἐστραφᾶτο μισητός: .. ἔστι καὶ ἐπίῤῥημα βαβαὶ βαβαιὰξ, θαυμαστικὸν ἐπίφθεγμα.

Βάβαξ, μάταιος, ἐνθουσιῶν, ἀναιδής.

Βαβυλὼν, πόλις Ἀσσυρίας, ἣν Σεμίραμις ἐτείχισε τῷ περιβοήτῳ τείχει. εἴρηται δὲ ἀπὸ Βήλου· ὃς κτίσας αὐτὴν, ἀπ' αὐτοῦ προσηγόρευσε· Καλὰ γὰρ καλεῖται τῇ Σύρων φωνῇ, ὁ τῇ Ἑλληνίδι Βῆλος. δοκεῖ δέ μοι Βηλὼν
184 καὶ ἐν διπλασιασμῷ, βαβηλὼν, καὶ βαβυλὼν κατὰ τροπὴν τοῦ η εἰς υ, ὡς τηρῶ τηρὸς καὶ τυρὸς, τὸ εἰς φυλακὴν καὶ τήρησιν γάλα.

Βάδην ἀπιόντος, ἠρέμα πορευομένου, ἢ θᾶττον, ἢ ταχέως. Μένανδρος, Τὸ δὴ λεγόμενον τοῦτο Θᾶττον ἢ βάδην: — παρὰ τὸ βαίνω, βάδην, ὥσπερ τείνω, τάδην.

Βαθμὸς, παρὰ τοῖς στρατηγικοῖς, ἡ ἐφ' ἕνα τῆς φάλαγγος στάσις.

Βάζω, σημαίνει τὸ λέγω· οἷον, Οἵτ' εὖ μὲν βάζουσι, κακῶς δ' ὄπιθεν φρονέουσι: — παρὰ τὸ βοῶ, βῶ· καὶ ὥσπερ παρὰ τὸ φῶ, φάζω, καὶ ὁ μέλλων φάσω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ κ, φάσκω· οὕτω καὶ παρὰ τὸ βῶ, βάζω· ὁ μέλλων, βάξω. ἐκ δὲ τοῦ βάζω γίνεται καὶ βράζω κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ρ. δύναται δὲ εἶναι καὶ
185 παρὰ τὸ βοὴ, βοάζω, καὶ συγκοπῇ, βάζω, ὡς παρὰ τὸ θῶ τὸ ὀξύνω, γίνεται θοήγω, καὶ συγκοπῇ, θήγω.

Βαΐον, παρὰ τὸ βίᾳ τίλλεσθαι· σημαίνει τὸν κλάδον τοῦ φοίνικος.

Βακχεύω, σημαίνει τὸ μεθύσκομαι· καὶ βακχευτὴς, ὁ μεθυστής· παρὰ τὸ βάκχος, ὃ σημαίνει τὸν οἶνον· τοῦτο παρὰ τὸ ἄχος, ὃ σημαίνει τὴν λύπην, καὶ τὸ βῶ τὸ βαίνω· ὁ γὰρ ἔχων λύπην καὶ εἰς μέθην ἐμπίπτων, ἀφίησιν αὐτὸν ἡ λύπη. ὑπερέβη γὰρ ἡ μέθη τὴν λύπην.

Βάκχος, μαινόμενος. παρὰ τὸ βάζω, βάξω, βάχος· καὶ πλεονασμῷ τοῦ κ, βάκχος, ὡς ἰαχὴ, ἴαχος καὶ ἴακχος· οἱ γὰρ μεθύοντες, πλείονι τῇ φωνῇ, καὶ ἐνθουσιῶντες, χρῶνται. λέγεται δὲ ὁ ἱερὸς Διονύσου ἀνήρ· καὶ κλάδος, ὁ ἐν ταῖς τελεταῖς· ἢ στέφανος.

Βακτηρία, ἀπὸ τοῦ ἐρείδειν τὴν βάσιν ἐπ' αὐτῆς· τουτέστι στήριγμα εἶναι τοῦ περιπατεῖν καὶ βαδίζειν εὐκόλως. ἢ παρὰ τὸ τὴν βάσιν τηρεῖν.

Βάκηλος, εἰς μὲν τὸ λεξικὸν τὸ ῥητορικὸν εὗρον σημαῖνον οὕτω· μέγας μὲν, ἀνόητος δὲ καὶ γυναικώδης· εἰς δὲ τοὺς [illegible], ἀποτετμημένος τὸ αἰδοῖον. εἴρηται δὲ οἱονεὶ βιάκολος τις ὢν, ὁ βίᾳ καὶ μανίᾳ κόλας γεγονώς. οὕτω γὰρ ἐκαλοῦντο οἱ γάλλοι οἱ περὶ τὴν μητέρα τῶν θεῶν ὀργιάζοντες, καὶ ἑαυτοὺς ἐκτέμνοντες. βιάκολος, καὶ βάκολος· καὶ τροπῇ τοῦ ο εἰς η, ὡς ἔλαφος, ἐλαφηβόλος.

Βάκηλος, ὁ ἐπ' ἀφροδίσια τὸ αἰδοῖον μὴ ἔχων· κήλων γὰρ τὸ αἰδοῖον· ἔνθεν καὶ κήλων ὄνος ὁ συνουσιαστικός· ἵν' ᾖ ἄκηλος· καὶ πλεονασμῷ τοῦ βῆτα, βάκηλος, ὡς ῥόδος βρόδος.

Βάθος, παρὰ τὸ μετὰ βίας θέειν.

Βαθεῖαν αὔλακα· ὅπερ ἐστὶ στίχος γῆς ὑπὸ ἀρότρου· ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τοῦ βαθείας φρένας καὶ κεκρυμμένας.

Βαθυζώνους, βαρβάρων γυναικῶν τὸ ἐπίθετον· ἀπὸ τοῦ βαθέως ζώννυσθαι.

Βαθύλειμος, βαθείας λειμῶνας ἔχουσα· ἀπὸ τῆς λειμῶνος γενικῆς, βαθυλείμωνος. καὶ κατὰ συγκοπήν.

Βαθύς· ἐπὶ τοῦ βάθους γὰρ βίᾳ ὁρμῶμεν. ἢ ἐκ τοῦ θύω τὸ ὁρμῶ· ὁ μέλλων, θύσω· καὶ ἀθὺς, ἐν ᾧ τις τρέχειν οὐ δύναται.

Βαθυλήϊος, ἀντὶ τοῦ πολυλήϊος. πολύσιτος.

Βαθυκόλπων]: πέπλος τὸ ἱμάτιον καλεῖται Ἑλληνικῶς. βαρβάρου καὶ τὸ βαθυκόλπους, ἀπὸ τοῦ ἐκ τῆς ζώσεως κολπώματος.

Βάθρον, τὸ θεμέλιον· καὶ βάθρα, ἀγάλματα. ἔστι δὲ ῥηματικόν. παρὰ τὸ βῶ τὸ βαίνω, γίνεται παράγωγον βῆμι, καὶ βίβημι· ἐξ οὗ τὸ, Μακρὰ βιβάς: — ῥηματικὸν ὄνομα, βάτρον, καὶ βάθρον, ἐφ' ᾧ ἐστι βαίνειν· σημαίνει καὶ τὸ βῆμα ἐφ' οὗ καθίζομεν, καὶ βάσιν τοῦ ἀνδριάντος, καὶ ὑποπόδιον· καὶ ὁ ἐμβὰς, καὶ βαθμός· ἰσχυοὶ πόδες.

* Βακτροπροσαίτης, ὁ πτωχὸς, ὁ μετὰ τοῦ βάκτρου προσαιτῶν· βάκτρον γὰρ ἡ βακτηρία.

Βαλανάγρα, ἡ κλείς· παρὰ τὸ ἀγρεύειν τὸν βάλανον. βάλανος δέ ἐστι τὸ ἐπὶ τὸν μοχλὸν σιδήριον, ὃ καλεῖται μάγγανον. αὕτη ἐκ τῶν ῥητορικῶν.

Βαλάντιον τὸ ἀκόντιον· διὰ τὸ βάλλειν τοὺς ἐναντίους.

Βακτηρία, ἣν ἐκάλουν ὀρθήν. ἐχρῶντο δὲ αὐτῇ οἱ ἐν περιουσίᾳ καὶ οἱ δικάζοντες· τῇ δὲ καμπύλῃ, οἱ ἄγροικοι.

Βακίας, βόρβορος, πηλὸς, ὑπὸ Ταραντίνων. 186

Βάκτρον, βακτηρία, καὶ δρέπανον.

Βαλανεῖον, τὸ λουτρόν. τινὲς δὲ λέγουσι παρὰ τὸ ἀποβάλλειν τὰς ἀνίας. καὶ Ὅμηρος παρεσημειώσατο λέγων, Λοῦε δ' ἐκ τρίποδος μεγάλου, Ὄφρα μοι ἐκ κάματον θυμοφθόρον εἵλετο γυίων: — οὐ λέγουσι δὲ καλῶς. εἰ γὰρ ἦν ἐκ τούτου, ὤφειλε γράφεσθαι διὰ τοῦ ι. ἀλλ' ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι ἀπὸ τῶν βαλάνων εἴρηται· οἱ γὰρ ἀρχαῖοι βαλανεῖα εἶχον ἔθος ὑποκαίειν παρὰ τὸ τὰς βαλάνους καίειν, τουτέστι τὰς δρῦς. οὕτω γὰρ καλοῦνται αἱ δρῦς. καὶ ἄλλό τι φυτόν. Ἐπαφρόδιτος δὲ παρὰ τὸ αὔω τὸ σημαῖνον τὸ καίω· — ἵνα μήποθεν ἄλλοθεν αὔοι.

Βάλανος, ὁ τῶν δρυῶν καρπός.

Βαλβίς. ἡ ἀφετηρία, καὶ ὁ καμπτὸς, ἤγουν ἡ ἄφεσις τῶν δρομέων. ἦσαν δὲ ξύλα δύο, ἀφ' ὧν σχοινία διετείνετο. ἀφ' ἧς βαλβῖδος ἐξέτρεχον οἱ ἀγωνιζόμενοι. Λυκόφρων, Ἐγὼ δ' ἄκραν βαλβῖδα μηρίνθου σχάσας Ἄνειμι: — παρὰ τὸ βῶ τὸ βαίνω, γίνεται βηλός· οἷον, Βηλῷ ἐπὶ λιθέῳ: — καὶ ὥσπερ παρὰ τὸ ψῆφος γίνεται ψηφὶς, οὕτω καὶ παρὰ τὸ βηλὸς βηλίς· καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς α, καὶ πλεονασμῷ τοῦ β, βαλβίς, βάσις ταπεινή. καὶ βαλβῖσιν, ἀντὶ [τοῦ] ταῖς ἀρχαῖς. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν δρομέων. ἡ γὰρ ὑπὸ ὕσπληγγος γινομένη γραμμὴ, διὰ τὸ ἐπ' αὐτῆς βεβηκέναι τοὺς δρομέας, βαλβὶς καλεῖται. καὶ ὁ τῆς ἀφετηρίας τόπος. ἔνιοι καμπτῆρα.

Βαλίας, ὄνομα τοῦ ἵππου τοῦ Ἀχιλλέως. σημαίνει δὲ καὶ τὸν ποικίλον. Εὐριπίδης βαλιὰν ἔλαφον φησίν. ἢ φάλιος τὶς ὢν, ὁ λευκομέτωπος, καὶ ὁ λευκός.

Βαλίαι, αἱ ταχεῖαι· παρὰ τὸ βάλλειν καὶ ταχέως φέρεσθαι τὸ βαλλόμενον· ἢ παρὰ τὸ παλλεσθαι διὰ τὸ τάχος. οἷον, Βαλίαις ἀσκαίρων ἀρπυίαις: — ἢ παρὰ τὸ βαίνειν ἅλις. καὶ βαλιὰ, διαποίκιλος. καὶ τὸν Διόνυσον Θρᾶκες.

Βάλλις, εἶδος ἐστὶν ἄνθους, ὃ δοκεῖ ποιεῖν ἀναζῆν τοὺς τεθνεῶτας, ὁμοίως τῇ ἀρυώνῃ· οἱονεὶ βίαλλίς τις οὖσα· ἐπειδὴ δοκεῖ βίον ἄλλον ποιεῖν, καλεῖται βάλλις.

Βάλε] ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἄγε προστακτικοῦ ῥήματος μετατίθεται καὶ γίνεται ἐπίῤῥημα παρακελεύσεως, ἄγε· οἷον· Ἄγε δή μοι ὦ μοῦσα: — καὶ ἀπὸ τοῦ φέρε προστακτικοῦ ῥήματος φέρε· οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ἔβαλον, ἔβαλες, ἔβαλε· οὗ τὸ προστακτικὸν, βάλε· μετατιθέμενον γίνεται σχετλιαστικὸν ἐπίῤῥημα, ἀντὶ τοῦ φεῦ· οἷον, Βάλε βάλε κῆρυξ φωνήν: — τοῦτο πλεονασμῷ τοῦ α, ἀντὶ σχετλιαστικοῦ ὄντος ἐπιῤῥήματος, ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ, ἆ δειλέ: γίνεται ἀβάλε. ἀμφότερα μίαν σημασίαν ἔχουσι, τὸ ἆ καὶ τὸ βάλε, καὶ τὸ ἀβάλε. ἔστι δὲ ἰδίᾳ ἆ, καὶ ἰδίᾳ τὸ βάλε· καὶ ἐν συνθέσει, τὸ ἀβάλε· καὶ κατὰ ἀφαίρεσιν, βάλε.

Βάλλετε, σημαίνει τοξεύετε· βολὴ γὰρ κυρίως, ἡ ἀπὸ τοῦ τόξου πεμπομένη.

Βαλάντιον, μαρσίπιον ἀπὸ τοῦ ὄπισθεν.

Βάλλον, ῥῆμα ὁριστικὸν πληθυντικὸν δυνάμενον εἶναι καὶ ἑνικὸν, ἔβαλλον ἐγώ· χρόνου παρατατικοῦ. ἔστι παρὰ τὸ βάλλω, ἐξ οὗ καὶ βολή, ὡς στέλλω, στολή. ἀπὸ δὲ τοῦ βάλλω, γίνεται βαλίζω. κλίνεται τὸ βάλλω ἕως τοῦ παρατατικοῦ καὶ μόνον.

Βάλλω, παρὰ τὸ βῶ τὸ βαίνω γίνεται, ὡς θῶ θάλλω, καὶ ἰῶ ἰάλλω. οἱ γὰρ βάλλοντες διαβαίνουσι. σημαίνει δὲ τρία· ἐπὶ τοῦ προϊέμενον ἐπιτυχεῖν, — βέλος ἐχε-
187 πευκὲς ἐφιεὶς Βάλλε: — καὶ ἐπὶ τοῦ ἐπιθεῖναι, Τάων
ἡ μὲν ἔβαλλε δόμοις ἔνι ῥήγεα καλά: — καὶ ἐπὶ τοῦ ἐν ἡμῖν συνήθους, Τὸν μὲν πὰρ πόδ' ἐόντα χαμάδις βάλε.

Βαλὼν] αἱ εἰς ων λήγουσαι μετοχαὶ τοῦ δευτέρου ἀορίστου ὀξύνονται, δραμὼν, ἐλθὼν, πιών. οὕτως οὖν καὶ βαλών. ἀντίκειται τὸ πεφυκώς· αἱ γὰρ εἰς ων λήγουσαι μετοχαὶ, ὁπότε ἐν ἐπιπλοκῇ ἔχουσι σύμφωνον, ὧν τὸ δεύτερον ἐστὶν ἀμετάβολον, πάντως βαρύνονται, τέμνων, κάμνων. τούτοις ὅμοιον τὸ πέφυκων.

Βαλανεῖον, δίφθογγον. διατί; τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ευς διὰ τοῦ ειον γινόμενα οὐδέτερα, διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται· κουρεὺς, κουρεῖον· κναφεὺς, κναφεῖον· γραφεὺς, γραφεῖον· γραμματεὺς, γραμματεῖον. ἢ καὶ τὰ διὰ τοῦ ειον οὐδέτερα μονογενῆ ὑπὲρ τρεῖς συλλαβὰς, πρὸ μιᾶς τὸν τόνον ἔχοντα, διὰ διφθόγγου γράφονται· οἷον, μαγειρεῖον, πατριαρχεῖον, ὀρφανοτροφεῖον, ἰατρεῖον, ἰαμβεῖον, βυρσοδεψεῖον, ἐπισκοπεῖον. οὕτω καὶ βαλανεῖον. πρόσκειται, μονογενῆ· διὰ τὸ ἐναντίον. πρὸ μιᾶς τὸν τόνον ἔχοντα· διὰ τὸ αἰπόλιον καὶ ἀρτοπώλιον. ὑπὲρ τρεῖς συλλαβάς· διὰ τὸ παιδίον· οὐκ ἀναστρέφοντος τοῦ κανόνος. οὐ γὰρ πάντα τὰ τρισύλλαβα διὰ τοῦ ι. ἰδοὺ γὰρ τὸ πτωχεῖον, πορνεῖον, πρωτεῖον, καὶ δευτερεῖον, διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφονται· ἀπὸ γὰρ τῶν διὰ τοῦ εια εἰσί.

Βάμμα Κυζικηνὸν, τὴν ἀκάθαρτον ἀσχημοσύνην Ἀττικοὶ λέγουσι· διὰ τὸ τίλημα. ἐσκώπτοντο γὰρ ἐπὶ μαλακίᾳ.

Βαμβαίνει, διστάζει, τρέμει τοῖς ποσὶ, καὶ ὑπὸ τρόμου ἠχεῖ τοὺς ὀδόντας, καὶ τῇ γλώσσῃ ἀσήμως φθέγγεται. ἔστι δὲ καὶ ῥητορικὴ ἡ λέξις καὶ ποιητική· — τάρβησέν τε Βαμβαίνων· ἄραβος δὲ διὰ στόμα γίνετ' ὀδόντων: — εἴρηται ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ποδῶν, ἐπὶ τῶν μὴ ἑδραίαν τὴν φωνὴν ἐχόντων. οἱ γὰρ κατάσχετοι ὑπὸ φόβου, οὐχ οἷοί τε ἑδραῖοι ἀμφοτέραις ταῖς βάσεσιν εἶναι, ὥς φησιν ὁ ποιητὴς, ἀλλὰ μετοκλάζειν καὶ ἐπ' ἀμφοτέρους τοὺς πόδας ἵζειν. ἔστιν οὖν βαίνω· κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν, βαβαίνω· καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ, βαμβαίνω· τὸ ὑπὸ τρόμου ἠχεῖν τοὺς ὀδόντας, καὶ ἀνάρθρως λέγειν.

Βάναυσος, κυρίως πᾶς τεχνίτης διὰ πυρὸς ἐργαζόμενος· βαῦνος γὰρ ἡ κάμινος ῥητορικῶς. Σοφοκλῆς· Οὐ γὰρ βάναυσον τὴν τέχνην ἐκτήσω· — εἴρηται δὲ παρὰ τὸ τὰς βαύνους αὔειν, τουτέστι τὰς καμίνους καίειν. καταβέβηκε δὲ ἡ λέξις εἰς πάντα χειροτέχνην.

Βᾶν] εἰ μὲν ἐκ τοῦ βῆναι, βᾶναι· καὶ κατὰ συγκοπὴν, βᾶν· εἰ δὲ θέμα ἐστὶ βῶ βᾷς βᾷ, καὶ τὸ ἀπαρέμφατον, βᾶν.

Βάξις] παρὰ τὸ βάζω, βάξω, βάξις. σημαίνει δὲ τὴν φήμην, καὶ τὴν ῥῆσιν. Μίμνερμος, Καί μιν ἐπ' ἀνθρώπους βάξις ἔχει χαλεπή· Ἀργαλέης αἰεὶ βάξιος ἱέμενοι.

Βάπτω] παρὰ τὸ βῶ τὸ βαίνω, παράγωγον βάπτω, οἷον ἐμβαίνειν ποιῶ. τρόπον γάρ τινα βαίνει κατὰ τοῦ ὑποκειμένου τὸ δευσοποιὸν χρῶμα.

Βάπτισμα, ἐν ᾧ βάλλεται (ἤγουν πίπτει) τὸ πτῶσμα.

Βάραθρον, τόπος βαθὺς, ὅπου οἱ κακοῦργοι ἐμβάλλονται. ἢ τόπος κοῖλος, τὰ μὲν ἄνω ἔχων ἰσχυρὰ, ὑπόχαυνα δὲ τὰ κάτω, ὥστε καταδῦναι τὸν ἐπιβάντα. ἐν δὲ Φιλιππικοῖς ὁ Δημοσθένης τὴν λέξιν οὐ κυρίως εἶπεν,
ἀλλ' ἐκ μεταφορᾶς· οἷον ἐν τῷ ὀλέθρῳ. ἔστι γὰρ ῥητο- 188
ρική. ὁ δὲ ποιητὴς, βέρεθρον τὸ χάσμα διὰ τοῦ ε φησίν· Ἀττικῶς δὲ διὰ τοῦ α. κυρίως γὰρ βάραθρα καλοῦσι τοὺς κοίλους τόπους, δι' ὧν οἱ ποταμοὶ καταπίνονται καὶ εἰσβαίνουσι· παρὰ τὸ βαίνω, βάτρον, καὶ βάθρον, καὶ βάραθρον κατὰ πλεονασμόν· καὶ Ἰωνικῶς, βέρεθρον· — ἧχι βάθιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεθρον: — ἢ κατὰ ἀντίφρασιν, [παρὰ] τὸ ἄβατον εἶναι, διὰ τὴν κοιλότητα.

Βάραγχος, Ἱππῶναξ μάλιστα, πλεονασμῷ τοῦ ἄλφα· οἱ γὰρ ἄλλοι, βράγχος· καὶ βαραγχιᾶν, ἀντὶ τοῦ βραγχιᾶν πολλάκις ἐστὶ παρὰ Ἀττικοῖς. Ἡρωδιανός.

Βάρβαρος] ὠνοματοπεποίηται ἡ λέξις, οἷον κατὰ μίμησιν τῆς γινομένης αὐτῷ τραχύτητος ἐν τῇ φωνῇ· ἀφ' οὗ καὶ βρόγχος λέγεται, δι' οὗ ἀναστρέφεται ἡ φωνή· καὶ αὐτὸ τὸ βραγχιᾶν, τὸ σαπρὰν τὴν φωνὴν καὶ τραχεῖαν ἔχειν.

Βάρβιτος, εἶδος μουσικοῦ ὀργάνου, ψαλτήριον, ἢ κιθάρα. εἴρηται δὲ οἱονεὶ βαρύμιτος τὶς ὢν, ὁ βαρεῖαν τὴν φωνὴν καὶ τὸν φθόγγον ἀφιείς· μίτους γὰρ τὰς νευρὰς

ἔλεγον· ἐπειδὴ πρὸ τῆς χρήσεως τῆς νευρᾶς λινοῖς στήμοσιν ἐκέχρηντο· ὅθεν καὶ οἱ Αἰολεῖς βάρμιτον αὐτὸ διὰ τοῦ μ φασί.

Βάρδιστος] παρὰ τὸ βάρος, βαρύς· μεταφορικῶς. βαρύς· πλεονασμῷ δὲ τοῦ δ, καὶ ἐν ὑπερθέσει, βραδύς· εἶτα βραδίων βράδιστος· καὶ ἐν ὑπερθέσει, βάρδιστος. Ἰλιάδος ψ', — ἀλλά τοι ἵπποι Βάρδιστοι θείειν: — ἀντὶ τοῦ βραδύτατοι.

Βαρδίνης, ποταμός· εἴρηται παρὰ τὸ βαρείας καὶ ἐπαχθεῖς ἔχειν δίνας, βαρυδίνης τὶς ὤν.

Βάρις, παρὰ τὸ βάρος, καὶ τροπῇ τοῦ βραχέος· σημαίνει δὲ τὸν πύργον, καὶ τὴν κλίνην· παρὰ τὸ μετὰ βίας πολλῆς αρηρέναι. βάρεις, τείχη, πλοῖα, στοαὶ, αὐλαὶ, πύργοι, σφαῖραι. τινὲς δὲ λέγουσιν, αἱ μεγάλαι καὶ ὑπέρβαθροι πέτραι· Ἀπὸ βάρεων ἐλεφαντίνων.

Βαρείας χεῖρας, ὑβριστικάς, φονικάς, ὅπλῳ βεβαρημένας· Σοὶ κοίλης παρὰ νηυσὶ βαρείας χεῖρας ἐφείη.

Βάρηκες, τὰ οὖλα τῶν ὀδόντων· οἱ δὲ, σιαγόνας· οἱ δὲ, τὰ ἐν τοῖς ὀδοῦσιν ἀπὸ τῆς τροφῆς ἐνισχόμενα. σημαίνει δὲ καὶ τὴν τολύπην.

Βάναυσοι, οἱ ἑδραῖοι τεχνῖται· οἱ δὲ, τὸν ἀπάνθρωπον καὶ ὑπερήφανον. ἔνιοι βαναύσου χειρὸς, τῆς ὑβριστικῆς, ἢ τεχνικῆς.

Βαρκάζειν, τὸ βαρβαρίζειν. εἴρηται ἀπὸ τῶν Βαρκάνων, οἵ εἰσι βάρβαροι· ἦν οὖν καραβάζειν, καὶ ἐν ὑπερβιβασμῷ, βαρβανίζειν, καὶ βαρκάζειν.

Βαρκαίοις ὄχοις, Λιβυκοῖς· ἀπὸ Βάρκης πόλεως Ἑλληνικῆς. καὶ ἔστιν ἀπὸ μέρους.

Βαρύθω] — βαρύθει δέ μοι ὦμος ὑπ' αὐτοῦ: — ἀπὸ τοῦ βαρὺς, βαρύω· πλεονασμῷ τοῦ θ, βαρύθω. τὸ δὲ βαρὺς, παρὰ τὸ βάρος, ὥσπερ παρὰ τὸ πλάτος πλατύς. τὸ δὲ βάρος, παρὰ τὸ βίᾳ αἴρεσθαι. ἔστι δὲ ἀπὸ τοῦ βῶ τὸ βαίνω.

Βάσανος] παρὰ τὸ βιάζω, βιάσω· βιάσανος, καὶ βάσανος. ἢ παρὰ τὸ βίβημι, βήσω, καὶ τὸ ἀνία, ὃ σημαίνει τὴν λύπην. ἢ ἀπὸ τῆς βασάνου τῆς χρυσοχοϊκῆς λίθου, ἐν ᾗ δοκιμάζεται ὁ χρυσὸς, κἄντε ὄβρυζος, κἄντε κίβδηλος ᾖ.

Βασανίζειν, οὐ τὸ αἰκίζεσθαι καὶ τιμωρεῖσθαι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἀλλὰ τὸ ἀνακρίνειν, καὶ δοκιμάζειν, καὶ

189 ἐλέγχειν τἀληθὲς διὰ λόγων· βάσανος γάρ ἐστι λίθος λεγομένη, ἣ τὸ χρυσίον παρατριβόμενον δοκιμάζουσα. οὕτω πάντες κέχρηνται οἱ ἀξιόλογοι. ἐκ τοῦ ῥητορικοῦ.

Βασιλεύτωρ· παρὰ τὸ βασιλεύσαι. Ἀντίμαχος ἐν πρώτῃ Θηβαΐδος, — οἵ οἱ ἔσαν βασιλεύτορες αἰπαλήων.

Βασιλὶς, ἡ τοῦ βασιλέως γυνὴ, ὡς βαλανὶς, ἡ τοῦ βαλανέως. ἀπὸ τοῦ βασιλεὺς βασιλῆος, γίνεται βασιληΐς· καὶ ἀποβολῇ τοῦ η, βασιλίς.

Βασιλεὺς, σημαίνει τρία· τὸν θεὸν, ὡς τὸ, Ὦ Ζεῦ βασιλεῦ: — καὶ τὸν βασιλέα, ὡς τὸ, — βασιλεύς τ' ἀγαθὸς, κρατερός τ' αἰχμητής: — καὶ τὸν οἰκοδεσπότην, — βασιλῆϊ δὲ κεῖται ἄγαλμα: — παρὰ τὸ σίνω τὸ βλάπτω, σινεὺς, ὁ βλαπτικός· μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἀσινεὺς, ὁ ἀβλαβὴς, ὃν οὐδεὶς δύναται βλάψαι· καὶ τροπῇ τοῦ ν εἰς λ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ β, βασιλεύς. ἢ παρὰ τὸ βαίνειν ἰλεως. ἢ παρὰ τὸ πεπᾶσθαι λαοὺς, ὅ ἐστι κεκτῆσθαι· πάσασθαι γὰρ τὸ κτήσασθαι· καὶ πάμματα, τὰ κτήματα· καὶ πολυπάμμονα· ἵν' ᾖ πασιλεὺς· καὶ βασιλεύς· ἢ πασιλεύς τις ὢν, ὁ πάντας λεύσσων, καὶ πάντας προνοῶν. ἢ παρὰ τὴν βάσιν καὶ τὸ λεύσσειν, ὁ ἐν τῷ περιϊέναι περίβλεπτος. ἢ παρὰ τὸ βάσιν ἴλης ἔχων, τουτέστι μετὰ πλήθους ποιούμενος τὴν βάσιν καὶ τὴν ἔξοδον· δεῖ γὰρ ἀληθῶς βασιλέα καλοποιεῖν· ὁ δὲ κακοποιῶν, τύραννος. ἢ παρὰ τὸ βάσις εἶναι λαοῦ, τουτέστιν ἕδρα καὶ στήριγμα. Πόσας γενικὰς ἐπιδέχεται; ἕξ· βασιλεὺς βασιλέος, κοινῶς· βασιλέως, Ἀττικῶς· βασιλῆος, Ἰωνικῶς· καὶ Αἰολικῶς· ἀλλ' οἱ Αἰολεῖς προπαροξύνουσιν, Ἀχίλληος, καὶ βασίληος. βασιλεὺς βασιλέος· καὶ κράσει τοῦ ε καὶ ο εἰς τὴν δίφθογγον, βασιλεῦς, παρὰ τοῖς Αἰολεῦσιν ἢ Δωριεῦσιν, ὥσπερ — Ὀδυσσεῦς τε λαβὼν κύσε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ: — ἀντὶ τοῦ Ὀδυσσέος. Ποσαχῶς συναιρεῖται τὸ ε καὶ ο; τριχῶς. παρ' ἡμῖν μὲν οὖν, εἰς τὴν ου δίφθογγον, ὡς Δημοσθένεος, Δημοσθένους· παρὰ δὲ τοῖς Ἀθηναίοις, εἰς τὴν ει δίφθογγον, ὡς πλέον πλεῖν, καὶ δέον δεῖν· παρὰ δὲ τοῖς Δωριεῦσιν, εἰς τὴν ευ δίφθογγον, ὡς τὸ ἐμέο, ἐμεῦ· θηέοντο, — θηεῦντο δὲ μέρμερα ἔργα. Τὰ εἰς ευς λήγοντα ἀρσενικὰ, εἴτε μονοσύλλαβα, εἴτε ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, ἅπαντα ὀξύνονται· δηλονότι κοινολεκτούμενα· βασιλεὺς, Ἀχιλλεὺς, Πηλεὺς, Ζεὺς, Φεὺς, ὁ Διόνυσος· Νεὺς, ὄνομα ποταμοῦ· Δνεὺς, ὄνομα πόλεως ἐν Λυκίᾳ, ἔνθα ἀνετράφη ἡ χίμαιρα· σεὺς, ὁ σκώληξ. τὸ φλεὺς καὶ νεὺς, οὐ συνήθη εἰσὶ τοῖς Ἕλλησι· τὸ δὲ σεὺς, οὐδὲ ἐν χρήσει εὕρηται κατὰ τὴν εὐθεῖαν, ἀλλὰ κατὰ τὰς πλαγίας. πρόσκειται, κοινολεκτούμενα· οἱ γὰρ Αἰολεῖς, βαρύνοντες λέγουσιν Ἀχίλλευς, Πήλευς. τοιοῦτον δὲ τὸ Ἄρες, Αἰολικῶς· κοινῶς γὰρ Ἄρης λέγεται. πρόσκειται, ἀρσενικὰ· διὰ τὸ νεῦς καὶ γρεῦς περισπωμένως· ἀλλὰ θηλυκὰ εἰσὶν, ἡ ναῦς, ἡ γραῦς. Ἰστέον ὅτι τὰ εἰς ως, ἐὰν μὴ ἔχῃ πρὸ τοῦ ε σύμφωνον, συναιροῦνται παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις· οἷον, Ἐρετριεὺς, Ἐρετριέως, καὶ Ἐρετριῶς· Πειραιεὺς, Πειραιέως, καὶ Πειραιῶς· τοῦ ε καὶ ω εἰς ω κιρναμένου. ἐὰν δὲ μὴ ἔχῃ καθόλου τὸ ε, οὐ κιρνᾶται· οἷον, βασιλέως, Ἀχιλλέως. ἐπεὶ δὲ γίνονται Ἀττικῶς κατὰ συναλοιφὴν τοῦ ε εἰς ω, τὰς αἰτιατικὰς εἰς α μόνον ποιοῦσιν· οἷον, τὸν Ἐρετριέα, τὸν Ἐρετριᾶ· τὸν Πειραιέα, τὸν Πειραιᾶ· ἐπειδὴ τὸ α μακρὸν ἦν καὶ πρὸ τῆς συναλοιφῆς. 190 πᾶσα γὰρ γενικὴ εἰς ος λήγουσα, θέλει ἔχειν τὴν αἰτιατικὴν τῶν ἑνικῶν εἰς α ὁμόφωνον καὶ ὁμόχρονον· οἷον, Αἴαντος, Αἴαντα· ὁμοίως, Πηλέος, Πηλέα. οἱ μέντοι Ἀθηναῖοι, ἐπειδὴ Πηλέως καὶ Ἀχιλλέως διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφουσι, τούτου χάριν καὶ τὴν αἰτιατικὴν ποιοῦσιν εἰς α μακρόν· ἵνα ἰσόχρονος γένηται τῇ ἰδίᾳ γενικῇ. Εὐριπίδης, Καὶ μὴν δέδορκα τόνδε Πηλέα πέλας: — εἶδος τῶν ὑποπεπτωκότων τῷ ὀνόματι. ταῦτα πρὸς μὲν τὰ προσηγορικὰ τασσόμενα, τάξιν ἐπιθετικῶν ἔχουσιν· ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος, ὁ προφήτης Σαμουήλ· ἐπιθέτοις δὲ συμπλεκόμενα, προσηγορικῶν. προσηγορικὰ γὰρ ὁ καλὸς βασιλεὺς, ὁ εὐμενὴς πολίτης. ἔστι δὲ ὅτε τὰ ἐπίθετα τὰ αὐτὰ προσηγορικὰ γίνονται καὶ ἐπιθετικὰ· τῇ μὲν ὑποκείμενα, τῇ δὲ ἐπιτιθέμενα· δίκαιος, σοφὸς, μέγας· ὁ σοφὸς δίκαιος, ὁ μέγας δίκαιος. ταῦτα δὴ ἐπιθετικὰ ὄντα, πολλάκις προσηγορικῶν καὶ ἐπιθετικῶν σύνταξιν ἐπέχουσιν, ἀλλήλοις ὑποκείμενά τε καὶ ἐπιτιθέμενα· οἷον, δίκαιος, σοφὸς, μέγας· ὁ σοφὸς δίκαιος, ὁ μέγας δίκαιος.

Βάσκανος, ὁ κακίζων καὶ μεμφόμενος ἅπαντα, καὶ τρεπόμενος εἰς ἀπέχθειαν ἄγειν· ὁ φθονερὸς καὶ βλαβερός. οὕτως Ἀριστοφάνης, οὕτως Εὐριπίδης· Φερεκράτης δὲ ἐπὶ τοῦ λυπηροῦ λαμβάνει τὴν λέξιν· οἷον, Ὁ λαγὼς με βασκαίνει καὶ λυπεῖ: — εἴρηται δὲ φάσκαινος τὶς ὤν, ὁ τοῖς φάεσι καίνων· ἤγουν διαφθείρων διὰ τοῦ βλέμματος. καὶ ἐκ τοῦ βάσκανος, βασκαίνω, ἢ φασκαίνω· ἀντὶ τοῦ αἰτιᾶται καὶ μέμφεται καὶ [illegible]. οὕτω Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος καὶ [illegible]. Βάσκανον δὲ καὶ πικρὸν καὶ κακόηθες οὐδέν ἐστι πολ-

τεῦμα ἐμόν: — Φησὶν, ἀντὶ τοῦ φιλαίτιον καὶ συκοφαντικόν.

Βάσκ' ἴθι] τινὲς ὡς ἄπιθι· καὶ οὐκ ἐν παραθέσει· ἀλλὰ κανών ἐστιν ὁ λέγων, ὅτι τὰ εἰς μι λήγοντα μετὰ προθέσεων φιλοῦσι συντίθεσθαι, μέτειμι, σύνειμι· μετ' ἄλλων δὲ λέξεων οὐδέποτε. τὸ οὖν ἴθι, ἀπὸ τοῦ εἶμι. καὶ ἄλλως· τὰ εἰς ι παραχθέντα προστακτικὰ κατ' ἀρχὴν οὐ συντίθενται, πλὴν τῶν προθέσεων. ὥστε δῆλον ἐν παραθέσει δεῖ ἀναγινώσκειν αὐτό. τὸ δὲ βάσκε, ἀπὸ τοῦ βάσκω· τοῦτο παρὰ τὸ βῶ, βήσω· πλεονασμῷ τοῦ κ, βήσκω· καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς α, βάσκω· καὶ ἐπειδὴ οὐδέποτε βαρύτονος μέλλων διὰ τοῦ κ ἐκφέρεται, μετάγεται εἰς ἐνεστῶτα. βαρυτόνως εἶπε, διὰ τὸ πλακῶ. καὶ, — κακῶν ἐπιβασκέμεν υἷας Ἀχαιῶν, — ἀντὶ τοῦ κακῶν ἐπιβαίνειν, καὶ ἐν κακοῖς ποιεῖν.

Βασκέμεν, ῥῆμα ἀπὸ ἐνεστῶτος· καὶ οἱ Δωριεῖς τὰ εἰς ειν ἀπαρέμφατα διὰ τοῦ εμεν προφέρουσι. γίνεται ἐκ τοῦ βῶ, βάσκω· ἐπειδὴ τὰ ῥήματα τῆς δευτέρας συζυγίας διὰ τοῦ σκω γίνεται· οἷον, γενειῶ, γενειάσκω· ἀλῶ, ἀλάσκω· καὶ κατὰ παραγωγὴν, ἀλασκάζω, ἠλάσκαζον.

Βασσάρα, σημαίνει κυρίως τὴν βάκχην, ὡς Ὠρίων λέγει. ἀπὸ τούτου δὲ ἡ καταφερὴς καὶ πόρνος γυνὴ εἴρηται βασσάρα. Λυκόφρων, — ἡ δὲ βασσάρα Σεμνῶς κατάρευσα κοιλανεῖ δόμους [Θοίνασιν, ὄλβον εὐχέατα τλήμονος: — καὶ,] Τῆς παντομόρφου βασσάρας λαμπυρίδος: — λαμπυρὶς δέ ἐστιν ἡ ἀλώπηξ. λέγεται βάσ-
191 σαρος ἡ ἀλώπηξ κατὰ Ἡρόδοτον ὑπὸ Κυρηναίων. λέγεται βάσσος οὐδετέρως καὶ ἡ βῆσσα.

Βασσαρίδες, αἱ βάκχαι· παρὰ τὸ διάγειν ἐν βήσσαις, ὅ ἐστιν ὀρεινοῖς τόποις· ἢ παρὰ τὸ βασσάρη τὸ λεγόμενον ὑπόδημα· ὅπερ εἴρηται παρὰ τὸ τῇ βάσει ἀρηρέναι. λέγονται βασσάραι αἱ Θρᾴκιαι βάκχαι. χιτῶνας οὖν ἐφόρουν ἀπὸ τοῦ βάκχου Διονύσου· ἀπὸ τῶν βησσῶν.

Βάσσων Ἐπίχαρμος, βάσσον χωρίον, ἀντὶ τοῦ βαθύτερον, εὔγειον. ἀπὸ τοῦ βαθὺς, βαθύτερος· βαθίων, βάσσων, ὁ βαθύτερος.

Βαστραχαλίσαι, τραχηλιάσαι. βάστραχας γὰρ τοὺς τραχήλους οἱ Βοιωτεῖς καλοῦσι. βάστακας, τοὺς πλουσίους καὶ εὐγενεῖς.

Βάτταλος, ἐπώνυμον ἦν Δημοσθένους. ἐκάλουν δὲ οἱ παλαιοὶ τὸν μαλακὸν καὶ βδελυρὸν καὶ αἰσχρὸν οὕτως· ἀπὸ Βαττάλου τινὸς αὐλητοῦ· ὃς μαλακὸς ὢν, καὶ αὐλήματα τοιαῦτα ἐφεῦρεν. οἱ δὲ, Βάτταλον ὄνομα παρὰ τοῖς παλαιοῖς τῶν μαλακιζομένων τὸν πρωκτόν· ἀπὸ τοῦ τύπτεσθαι ἐν τῷ ἔργῳ, καὶ βατταλίζεσθαι. οὕτως εὗρον εἰς τὸ ῥητορικὸν λεξικόν.

Βατταρίζειν, εἴρηται τὸ μόλις λαλεῖν· ἀπὸ τοῦ Βάττου τοῦ Θηραίου τοῦ εἰς τὴν Κυρήνην τὴν ἀπὸ τῆς Θήρας ἀποικίαν ἀναγαγόντος, ἰσχνοφώνου ὄντος. ὡς γὰρ βαρβαρίζειν, οὕτω βατταρίζειν κατὰ μίμησιν φωνῆς, ὡς τὸ ποππύζειν. ὃ καὶ πιθανώτερον. καὶ γὰρ ὁ Βάττος πρὸς τὸ ἐπέχεσθαι τὴν φωνὴν ὠνόμασται, τραυλίζων καὶ τὸν τοιοῦτον ἦχον προφερόμενος. ἡ δὲ βαττολογία σημαίνει τὴν πολυλογίαν· ἀπὸ Βάττου τινὸς Ἕλληνος, μακροὺς καὶ πολυμήκεις στίχους ποιήσαντος εἰς τὰ εἴδαλα, ταυτολογίαν ἔχοντας. ὁ Βάττος οὗτος τῆς κατὰ Κυρήνην ἀποικίας ἡγήσατο, μογγιλάλος τις ὤν. ἀπὸ τούτου καὶ τοὺς μὴ εὐθυστόμους μηδὲ τρανῇ κεχρημένους τῇ γλώττῃ, ἀλλ' ἐπισεσυρμένως φθεγγομένους καὶ παρασήμως, βατταρίζειν φασί. βατταρίζειν οὖν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ βερβερίζειν.

Βατία, λέγεται καὶ ὁ βάτους ἔχων τόπος. ἀπὸ τοῦ βάτος, Βατία διὰ τοῦ ι, ὡς Αἰτωλὸς, Αἰτωλία· τὸ ἐθνικὸν Βατιεὺς, καὶ Βατιάτης. ἐπὶ δὲ τοῦ τόπου, Ἐπαφρόδιτός φησιν, ἀπὸ τοῦ πατῶ, πάτος· καὶ ἀπὸ τοῦ πάτου τῶν ἵππων· τοὺς γὰρ ἐν ταῖς ὁδοῖς ὁλκούς τε καὶ συνεχεῖς τριμμοὺς, πάτους ἔλεγον. πάτος οὖν πάτεια· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, πατίεια, καὶ Βατίεια. ἔστι δὲ τόπος ἐν τῇ πεδιάδι τῆς Ἰλιάδος. Ὅμηρος, Τὴν ἤτοι ἄνδρες Βατίειαν κικλήσκουσι.

Βάτεια, τόπος τῆς Τροίας, ἀπὸ τῆς Βατείας τῆς Δαρδάνου γυναικός· ἐξ ἧς γενέσθαι τὸν Ἐριχθόνιον. ἐν ὑπομνήματι Λυκόφρονος. οὕτως Ὧρος. ἐγὼ δὲ εὗρον ἐν τοῖς ῥητορικοῖς τὴν λέξιν οἰκίαν τινὰ σημαίνουσαν, ἀπὸ Βάτωνος ἐπωνομασμένην δεσπότου. ἢ σκεῦος, ἢ κόσμον, ἢ χωρίον τι. λέγεται δὲ καὶ τῆς συκαμίνου ὁ καρπὸς ὀποβάλσαμος καὶ μόρα.

Βάτος, ἡ ἄκανθα· εἴρηται κατὰ ἀντίφρασιν· ὁ μὴ ὢν βατός. καὶ ἔστιν ἐν τόνῳ παροξυτόνῳ. καὶ τοιαῦτα πολλὰ, ὡς παρὰ τὸ κυρτὸς, κύρτος· ξανθὸς, Ξάνθος· λευκὸς, Λεῦκος, ὄνομα κύριον. οὕτω βατὸς, βάτος καὶ παρὰ τὸ δρέπω, δρόπος, καὶ βατοδρόπος. Φίλων.

Βάτραχος, παρὰ τὸ βοὴν τραχεῖαν ἔχειν, βοάτραχός τις 192
ὤν. ἔστι δὲ πεποιημένη ἡ λέξις. καὶ βατραχὶς, ἱματίου χροά.

Βατὴρ, ἡ ἀρχὴ τῶν τοῦ πεντάθλου σκαμμάτων. Αὐτὸν κέκρουκας τὸν βατῆρα τοῦ λόγου: — Φησί τις· ὅτι τὸ ἐπικαιρότατον καὶ τὸ πρῶτον. ῥηματικὴ δέ ἐστιν ἡ λέξις· οὐ παρὰ τὸ βαίνω· ἐγένετο γὰρ βαντήρ· ἀλλὰ παρὰ τὸ βίβημι βατήρ.

Βάτης] παρὰ τὸ βαίνω, βάντης ὤφειλεν εἶναι, ὡς φαίνω φάντης καὶ ἱεροφάντης· ἀλλ' ἀπὸ τοῦ βίβημι, βάτης, καὶ διαβάτης, καὶ ἱπποβάτης. Φίλων. βάτην] ἔστι τὸ θέμα βῆμι· ὁ παρατατικὸς ἔβην· τὸ β' τῶν δυϊκῶν, ἔβατον· τὸ γ', ἐβάτην· καὶ ἀφαιρέσει τοῦ ε, βάτην.

Βατῆν, τὴν γῆν Μεσήνιοι.

Βαῦνος, ἡ κάμινος· παρὰ τὸ αὔω τὸ καίω, (— ἵνα μήποθεν ἄλλοθεν αὔοι) γίνεται αὖος· καὶ πλεονασμῷ τοῦ β, βαῦνος. λέγεται καὶ ὁ βουνός.

Βαυκίδες, ὑποδήματα Ἰωνικὰ πολυτελῆ· καὶ βαυκισμὸς, ὄρχησις· καὶ βαυκίζεσθαι, τὸ θρύπτεσθαι. καὶ βαῦ τὸ κατακοιμίζειν. κατεβαυκάλισέ με, φησὶν ὁ κωμικός.

Βαύκαλον, μαλακιζόμενον, τρυφερὸν, καὶ ὡραιότατον. βαυκὸν γὰρ τὸ τρυφερόν.

* Βαφεῖον, τὸ ἐργαστήριον, ἵνα γίνεται τὰ χρώματα· παρὰ τὸ βάπτω τὸ μιαίνω.

Βδελύσσω· παρὰ τὸ βδελύω· τοῦτο παρὰ τὸ βδέλλα· τοῦτο παρὰ τὸ βδέλλω τὸ ἀμέλγω. βδάλλειν γὰρ λέγουσιν οἱ Ἀττικοὶ τὸ ἀμέλγειν. καὶ γὰρ ἡ βδέλλα ἀμέλγουσιν ἔοικεν ἐν τῷ αἷμα ἐπισπᾶν. γίνεται βδέλλα, τοῦ α τραπέντος εἰς ε.

Βδέλυγμα, δυσοσμία. ἀπὸ τοῦ βδελύσσω, βδελύξω, βεβδέλυχα, βεβδέλυγμαι, βδέλυγμα. ἀπὸ δὲ τοῦ βδέλυγμα γίνεται ὁ βδελυγμὸς, καὶ ὁ βδελυγμίας, καὶ ἡ βδελυγμία.

Βδελυρὸς, ὁ ἀηδής· καὶ τοῦ μυσάττεσθαι καὶ ἀποστρέφεσθαι ἄξιος. καὶ βδελύττομαι εἴρηται παρὰ τὴν βδέλλαν. παρὰ τὸ βδάλλω, βδαλυρὸς, ὡς λήγω λαγαρὸς, λέπω λεπυρός· τουτέστιν ὁ ἀναιδὴς καὶ πανταχόθεν ἕλκειν καὶ ἁρπάζειν βουλόμενος. ἀπὸ τοῦ μίσους. καὶ ἡ βδελυρία.

Βδόλος, ἡ δυσωδία τοῦ λύχνου, καὶ ἡ πορδή· Τὸν βδόλον οὐκ ἔσθ' ἥτις ῥὶς ὑποστῆναι δύναται: — παρὰ τὸ ὄζω, ὀζόλος· (ὅθεν καὶ Ὀζόλαι οἱ Λοκροὶ καλοῦνται, διὰ τῆς ἐκ τοῦ αἰγονομεῖν δυσωδίας) ἀφαιρέσει τοῦ ο, ζό-

λος, ὡς τὸ ὀδύρεσθαι, δύρεσθαι· τροπῇ τοῦ ζ εἰς βδ, βδόλος· καὶ τὸ ῥῆμα, ὄζει, βδεῖ, ὡς τὸ ῥοιζῶ, ῥοιβδῶ.

Βαιαὶ, αἱ ἐν Ἰταλίᾳ, ἀπὸ Βαιοῦ τοῦ Ὀδυσσέως κυβερνήτου ἐκλήθη, τελευτήσαντος κατὰ τὴν ἄορνιν τῆς Ἰταλίας. τὸ ἐθνικὸν, Βαιάτης.

Βαιὸν, (ὃ λέγεται καὶ ἠβαιόν) τὸ μικρὸν ἢ ὀλίγον. παρὰ τὸ βῶ τὸ βαίνω, βαιόν, οὗ ἐστιν ἐπ' ὀλίγον βῆναι. ἢ παρὰ τὴν ἥβην, ἥτις ταχέως ἄρχεται, καὶ ταχέως λήγει. ζήτει εἰς τὸ ἠβαιός.

Βαίων, ὃς καὶ βλέννος λέγεται· ἔστιν ἰχθῦς παραπλήσιος κωβιῷ. Ἐπίχαρμος δὲ βαιόνας λέγει. καὶ παρ' Ἀττικοῖς δὲ παροιμία ἐστί, Μή με βαίων κακώσῃ ἰχθῦς. ἐπὶ Φιλοξένου εἴρηται.

Βαίτυλος, Λιβάνου τὸ ὄρος τῆς Ἡλίου πόλεως. βαίτυλος δὲ ἐκλήθη καὶ ὁ λίθος, ὃν ἀντὶ Διὸς ὁ Κρόνος κατέ-
193 πιεν. εἴρηται δὲ, ὅτι ἡ Ῥέα βαίτῃ αἰγὸς σπαργανώσασα, τῷ Κρόνῳ δέδωκε· βαίτη δὲ σημαίνει τὴν διφθέραν. καὶ παρὰ τὸ βαίτη, βαίτυλος. βαίτη, στέγαστρον προβάτειον ἢ αἴγειον.

ΤΟ Β ΜΕΤΑ ΤΟΥ Ε.

Βεβαιῶ, παρὰ τὸ βέβαιον· τοῦτο παρὰ τὸ βαιὸν, ὃ σημαίνει τὸ μικρὸν καὶ ἀληθές. τοῦτο ἐκ τοῦ βίβημι, βήσω· ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔβην· ἡ μετοχὴ, βὰς βάντος. καὶ ἐξ αὐτοῦ βαός, καὶ βαιός· καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν, βέβαιος. ἢ παρὰ τὸ βιβῶ, βίβαιος. ὡς τιμῶ Τίμαιος· καὶ τροπῇ Αἰολικῇ τοῦ ι εἰς ε, (ὡς ἀγχίμαχος, ἀγχέμαχος· ἀδίκαστος, ἀδέκαστος) γίνεται βέβαιος, ὁ ἀσφαλὴς καὶ ἑδραῖος καὶ βεβηκώς· πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν ἀστηρίκτων. τὰ διὰ τοῦ αιος ἀπὸ ῥημάτων, εἴτε κύρια εἴτε προσηγορικὰ, προπαροξύνονται. καὶ διὰ τῆς αι διφθόγγου γράφονται· οἷον, πηδῶ, Πήδαιος· ὑλῶ, Ὕλαιος· λύω, Λύαιος, ὄνομα κύριον· ματῶ, μάταιος. οὕτως οὖν καὶ βιβῶ, βίβαιος. οὕτω Θεαγένης.

Βεβαία, πηγὴ οὕτω καλουμένη ἐν Εὐβοίᾳ. ἐτυμολογεῖ δὲ Τεῦκρος, ὅτι φησὶ τῶν ἐν τῇ νήσῳ ποτὲ ὑδάτων ἐκλιπόντων καὶ ποταμῶν καὶ πηγῶν, μόνη αὕτη ὁμοίως διέμεινε πολύυδρος. παρὰ τὸ βέβαιον οὖν καὶ ἀνελλιπὲς, βεβαία.

Βεβᾶσιν· ἀπὸ τοῦ βεβήκασι παρακειμένου, κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπὴν τοῦ η εἰς α. ἢ ἡνίκα οἱ Ἴωνες ἐν τῷ ῥήματι ἀφαίρεσιν ποιήσονται τοῦ συμφώνου, τότε καὶ συστολὴ παρακολουθεῖ· οἷον, ἕστηκα, ἕστα· βέβηκα, βέβαα· βεβαὼς βεβαότος, καὶ βεβὼς βεβῶτος· καὶ πλεονασμῷ, βεβαώς, βεβαῶτος, καὶ ἐμβεβαῶτα· καὶ ἐπειδὴ ἡ γενικὴ τοῦ ἀρσενικοῦ κανών ἐστι τοῦ θηλυκοῦ, ἐγένετο ἑστῶσα, βεβῶσα, τεθνῶσα.

Βέβαμεν, καὶ βεβάμεν. εἰ μὲν προπαροξύνεται, ἀπὸ τοῦ βεβήκαμεν γέγονε κατὰ συγκοπήν· εἰ δὲ παροξύνεται, ἀπαρέμφατόν ἐστιν· οἷον, Ἀλλὰ μάλ' ἀμφ' αὐτῷ βεβάμεν σχεδόθεν τε μάχεσθαι.

Βεβίηκε] — τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιούς: — καταπεπόνηται, βεβίασται. ἀπὸ τοῦ βιάζω, βιάσω, βεβίακα, κατὰ τροπήν.

Βέβουλα] — καὶ γὰρ ῥα Κλυταιμνήστρας προβέβουλα: — προκέκρικα, προτετίμηκα. ἀπὸ τοῦ βούλω βαρυτόνου, ὁ μέλλων, βουλήσω, ὡς μέλω, μελήσω· θέλω, θελήσω· ὁ παρακείμενος, βεβούληκα· ὁ μέσος, βέβουλα. καὶ βεβολήατο· Πλήθει δ' ἀπλήτῳ βεβολήατο: — (ἔκτασιν δὲ ἔχει ποιητικὴν τοῦ ε εἰς τὸ η, διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν βραχέων) τὴν ψυχὴν τετρωμένοι ἦσαν, ἐλυποῦντο. ἐπὶ μὲν σώματος, βεβλήατο· ἐπὶ δὲ ψυχῆς, βεβολήατο. τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ πεφοβήατο, καὶ τὸ δεδμήατο. ἀπὸ τοῦ βάλλω, ῥηματικὸν ὄνομα, βολή· ἀπὸ τοῦ βολὴ, ῥῆμα βολῶ, βολήσω, βεβόληκα, βεβόλημαι· ὁ ὑπερσυντέλικος ἐβεβολήμην, ἐβεβόλησο, ἐβεβόλητο, [ἐβεβόληντο,] καὶ Ἰωνικῶς, ἐβεβολήατο. λέγει γὰρ ὁ τεχνικός· οἱ μέντοι ἀπὸ περισπωμένων, ταυτοσυλλαβοῦντες, πρὸ τοῦ α ἔχουσι τὸ ε· οἷον, πεποίηνται, πεποιέαται. οὕτως οὖν καὶ βεβολέατο· καὶ διὰ τὸ ἐπάλληλον τῶν βραχέων ἔκτασις γέγονε τοῦ ε εἰς τὸ η, βεβολήατο. οὕτω Ζηνόβιος, καὶ ἄλλοι.

Βέβηλος, ὁ μὴ ἱερὸς τόπος, ἀκάθαρτος καὶ βατὸς πᾶσιν. ἀπὸ τοῦ βῶ, βήσω, βηλός· καὶ διπλασιασμῷ, βέβηλος, 194
ὁ βάσιμος παντί· πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ἀδύτου. λέγεται βέβηλος ἀνὴρ, ὁ μιαρὸς καὶ ἀκάθαρτος, ἢ καὶ ἀμύητος· ἀπὸ τοῦ τόπου· ὁ ἐν ἀνιέροις τόποις ἄξιος διατρίβειν. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Οἰδίποδι, βέβηλον τὸν ἰδιώτην φησί.

Βεβρώσεται] Χρήματα δ' αὖτε κακῶς βεβρώσεται: — ἀπὸ τοῦ βρῶ, βρώσω, βέβρωκα, βέβρωμαι, βέβρωται· μετ' ὀλίγον μέλλων, βεβρώσομαι· τὸ τρίτον, βεβρώσεται.

Βεβρώθοις] Ὠμὸν βεβρώθοις Πρίαμον: — φάγοις. βρῶ, βρώσω, βέβρωκα· ἐκ τούτου ῥῆμα βεβρώκω· τροπῇ τοῦ κ εἰς θ, βεβρώθω· ὁ παρατατικὸς, ἐβέβρωθον· ἡ μετοχὴ, ὁ βεβρώθων, τοῦ βεβρώθοντος· τὸ εὐκτικὸν, βεβρώθοιμι, βεβρώθοις.

Βέβρυκες. παρὰ τὸ βρύχω, βρύξω, βρύξ· καὶ ἀναδιπλασιασμῷ, Βέβρυξ.

Βέρης, ὁ δραπέτης· καὶ βερηδεύει, δραπετεύει.

Βεελφεγὼρ, ἔστιν ὄνομα εἰδώλου, τὸ λεγόμενον Βάαλ· καὶ λέγεται παρὰ Ἑβραίοις, Βήλ· καὶ Φαγὼρ, ὄνομα τόπου· καὶ διαλύσει τοῦ η εἰς δύο εε, καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς ε, γίνεται σύνθετον, Βεελφεγὼρ, ἤγουν τὸ Βὴλ ἐν Φεγώρ.

Βέθρον] βέρεθρον· καὶ συγκοπῇ, βέθρον. Κράτης καὶ Εὐφορίων οὕτω.

Βέρεθρον, ὁ πηλώδης τόπος καὶ καταπηγνὺς ποιῶν τοὺς ἀνθρώπους. οἱ δὲ, ἀπὸ τοῦ οἱονεὶ βέρεθρον εἶναι καὶ βάθος ποιεῖν τῷ ἄρθρῳ τοῦ ποδός. ἢ τὴν γῆν θραύειν. — τόσσον ἔνερθ' ἀΐδεω, ὅσον οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαίης — τηλόθι μάλα, ἧχι βάθιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεθρον: — σημαίνει καὶ τὸ σκότος καὶ τὸ βάθος· Ἔξω δ' ἔξισχε κεφαλὰς δεινοῖο βερέθρου.

Βέλος· παρὰ τὸ βάλλω, τὸ τιτρώσκω· πᾶν γὰρ τὸ ἀπὸ μήκοθεν βαλλόμενον βέλος εἴρηται.

Βελέκοι, ὄσπρια· Καὶ τῶν βελέκκων, Ἀριστοφάνης.

Βέλεμνα, βέλη. ἔστι δὲ καὶ ῥῆμα παρὰ τὸ βέλος, βέλεμος, ὡς ἔχω, Ἔχεμος· Τήλεμος· πλεονασμῷ τοῦ ν, βέλεμνος, καὶ βέλεμνον. Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν. Ἰστέον ὅτι διακρίνονται ἡ εὐθεῖα τῶν οὐδετέρων καὶ ἡ αἰτιατικὴ ἀπ' ἀλλήλων. οὕτως. ὅτε τὸ ῥῆμα καθ' ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ ὑποκειμένου φέρεται, καθ' οὗ καὶ τὸ οὐδέτερον ὄνομα, τότε τὸ οὐδέτερον εὐθεῖά ἐστιν· ὡς ἐπὶ τοῦ, βέλος ἔπεσεν· αὐτὸ γὰρ πίπτει τὸ βέλος. τοῦτο δὲ ἴδιον εὐθείας, τὸ τὴν διάθεσιν τοῦ ῥήματος ἕλκειν εἰς ἑαυτήν. τὸ δὲ βέλος ἔπεσεν, οὐ πάσχον ἐξ ἄλλου. ὅτε μέντοι τὸ ῥῆμα ἐξ ἄλλης αἰτίας πρόεισι, τότε τὸ οὐδέτερον αἰτιατική ἐστιν, ὡς ἐπὶ [τοῦ,] τὸ βέλος ἥρπασεν· (ἄλλος γὰρ ὁ ἁρπάσας· ἁρπάζεται γὰρ τὸ βέλος) τὸ κρέας ἔκλεψεν· τὸ μαχαίριον ἔλαβεν. οὕτω Ζηνόβιος.

Βελόνη, παρὰ τὸ βέλος καὶ τὴν τούτου ὀξύτητα. ἢ παρὰ τὸ ὅλη βάλλεσθαι. τὰ διὰ τοῦ ονη, εἰ μὲν οὐσίαν σημαίνει, πάντα βαρύνονται· οἷον, βελόνη, περόνη,

ἀγχόνη, τὸ σχοινίον· ἐπὶ δὲ τοῦ πράγματος, ὀξύνεται· οἷον, ἡδονὴ, καλλονὴ· ἀγχόνη, ἡ ἄγξις.

Βελλεροφόντης] βέλλερα γὰρ τὰ κακά· ἔστιν οὖν ὁ προνοούμενος παύειν τὰ κακά. οὗτος πρότερον ἐκαλεῖτο Ἱππόνους· ἀνελὼν δὲ Βέλλερον τὸν Κορίνθιον, Βελλεροφόντης ἐκλήθη. τὰ εἰς της ἀρσενικὰ, μὴ ὄντα σύνθετα παρὰ τὸ κράτος, μηδὲ ἔχοντα οὐδέτερον εἰς ες, εἰς ου ἔχει τὴν γενικήν· οἷον, πολίτης, πολίτου· δεσπότης, δεσπότου· μητιέτης, μητιέτου. Βελλεροφόντης,
195 Βελλεροφόντου. πρόσκειται, ἀρσενικὰ, διὰ τὸ Φιλότης. μὴ ὄντα σύνθετα παρὰ τὸ κράτος· διὰ τὸ Σωκράτης, Σωκράτους. μὴ ἔχοντα οὐδέτερα· διὰ τὸ ἐννεαέτης, ἐννεαέτους· ἐννάετες. τοῦτο δὲ, εἰ μὲν σημαίνει τὴν σωματικὴν ἡλικίαν, ἐννεαέτης βαρύνεται· εἰ δὲ χρόνον, ἐννεαετὴς ὀξύνεται.

Βέλτερος, οὐ παρὰ τὸ βάλλω γέγονεν· ἐπεὶ βάλος ὤφειλεν εἶναι, ὡς παρὰ τὸ θάλλω θάλος· ἀλλὰ παρὰ τὸ βέλλω, ὅθεν καὶ βολὴ καὶ βέλος, γίνεται ῥηματικὸν ὄνομα, βέλτος· καὶ τὸ συγκριτικὸν, βέλτερος. οὕτως Ὠρίων. ὁ δὲ Φιλόξενος εἰς τὰ συγκριτικὰ λέγει, ὅτι τὸ βέλτερος καὶ φέρτερος οὐκ εἰσὶ συγκριτικά, θέματα δέ εἰσι συμπεπτωκότα τύποις συγκριτικῶν. οὐδὲ γὰρ πάντα τὰ εἰς δης, πατρωνυμικά εἰσιν· οὐδὲ πάντα τὰ εἰς κος, κτητικά. καὶ δῆλον ἐκ τούτου. οὐδὲν εἰς ρος λήγει συγκριτικὸν μετὰ στερήσεως λεγόμενον. εἰ οὖν ἀβέλτερος φαμὲν, δηλονότι οὐ συγκριτικόν· τὸ γὰρ ἀτυχέστερος οὐκ ἐν τῷ συγκριτικῷ εἴληφε τὴν σύνθεσιν, ἀλλὰ παρὰ τὸ ἀτυχὴς ἐσχημάτισται.

Βελτίων] ἐκ τοῦ βάλλω ἢ βέλλω, γίνεται ῥηματικὸν ὄνομα βέλτος· ἐκ δὲ τούτου, γίνεται συγκριτικὸς τύπος εἰς ων, βελτίων· καὶ ὑπερθετικὸς, βέλτιστος. Ὠρίων.

Βένθος, τὸ βάθος. παρὰ τὸ βάθος, βέθος, καὶ βένθος πλεονασμῷ τοῦ ν, ὡς πάθος, πέθος, καὶ πένθος.

Βέμβιξ, ὁ στρόμβος ὃν οἱ παῖδες στρέφοντες καὶ παίοντες ἱμάντι, παίζουσι· πέμπιξ τὶς ὢν, παρὰ τὸ πέμπεσθαι καὶ ἐλαύνεσθαι.

Βεμβράς, εἶδος ἰχθύος εὐτελοῦς. Ἐπίχαρμος δὲ αὐτὰς βράδονας καλεῖ· Βράδονές τε καὶ κίχλαι, λαγοὶ, δράκοντες ἄλκιμοι: — γίνεται δὲ ἐξ αὐτῆς σκευασία τὶς, ἡ προσαγορευομένη μεμβραφύα. Ἀριστώνυμος, Ταῖς μεμβραφύαις προσέοικεν ὁ καρκινοβάτης: — καὶ αὖθις, Οὔτ' ἀφύη νῦν ἐστι σαφῶς, οὔτ' αὖ βεμβρὰς κακοδαίμων.

Βέροια, πόλις Μακεδόνων, ἥν φασιν ἀπὸ Φέρητος τινὸς κτισθεῖσαν. Φέροια· καὶ κατὰ Μακεδόνας, Βέροια, τροπῇ τοῦ φ εἰς β, ὡς Φερενίκη, Βερενίκη, ἡ γυνὴ τοῦ πατρὸς Πτολεμαίου· καὶ τὴν κεφαλὴν, κεβαλὴν λέγουσι.

Βεστῖνοι, ἔθνος ἐν Ἰταλίᾳ. ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τοῦ θηριώδεις εἶναι· βέστια γὰρ τὰ θηρία κατὰ τὴν τῶν Ῥωμαίων διάλεκτον.

Βέχειρ, ἔθνος Σκυθικὸν, ὡς Ἄπειρ, ἢ μετὰ τοῦ σ, Σάπειρ.

Βέστον, τὸ ἱμάτιον ὑπὸ Λακώνων· οἱ δὲ, βέττον. Διογένης.

Βεῦδος] Καλλίμαχος, Ἐν δὲ Πάρῳ, καλά τε καὶ αἰόλα βεῦδε' ἔχουσαι: — σημαίνει δὲ τὰ ποικίλα ἢ πορφυρᾶ ἱμάτια. Δίδυμος, τὰ δέρματα βοεύδεα, ἢ τὰ εὐδίαν ἡμῖν παρέχοντα. Ἡρωδιανὸς δὲ εὔδεα, καὶ πλεονασμῷ τοῦ β, βεῦδεα· παρὰ τὸ εὕδειν. Διογένης· ἔστι πόλις, καὶ γυναικὸς ἱμάτιον πολυτελές· παρὰ Ἑρμιονεῦσι δὲ καὶ ἄγαλμα.

ΤΟ Β ΜΕΤΑ ΤΟΥ Η.

Βῆτα τὸ στοιχεῖον, ὅτι δευτέραν ἔχον τάξιν, ἐπιβέβηκε τῶν λοιπῶν.

Βῆ, περισπᾶται· Βῆ δ' ἀκέων: — ἀντὶ τοῦ ἐπορεύθη. παρὰ τὸ βῶ, βῆμι· ὁ β' ἀόριστος, ἔβην. ἢ παρὰ τὸ βί- 196
βημι, ὁ β' ἀόριστος ἔβην· τὸ γ', ἔβη· καὶ κατὰ ἀφαίρεσιν, βῆ. Ἰστέον ὅτι μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ κλιτικοῦ μορίου, εἰ μὲν μακρὰ συλλαβὴ ὑπολίποιτο, περισπᾶται· οἷον, ἔφης, φῆς· ἔβην, βῆν· εἰ δὲ βραχεῖα, ὀξύνεται, ἔβαν, βάν· ἔσταν, στάν.

Βῆ, τὸ μιμητικὸν τῆς τῶν προβάτων φωνῆς, οὐχὶ βαὶ λέγεται Ἀττικῶς. Κρατῖνος Διονυσαλεξάνδρῳ, Ὁ δ' ἠλίθιος ὥσπερ πρόβατον, βῆ βῆ λέγων βαδίζει: — ῥητορικὴ δέ ἐστιν ἡ λέξις.

Βείομαι] Ἰλιάδος ο', Τῷ ῥα καὶ οὔτι Διὸς βείομαι φρεσίν: — ἀντὶ τοῦ, οὐδαμῶς κατὰ τὴν αὐτοῦ γνώμην βιώσομαι, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐμαυτοῦ· διὸ οὐδαμῶς τοῦ Διὸς ἐπιστροφὴν ποιήσομαι. Δημήτριος δὲ, ἀποβήσομαι εἰ ζῶ. οὕτως ἔχει καὶ τὸ, Οὐ γάρ μοι δηρὸν βέῃ: — οὐ προβήσῃ κατὰ τὸ ζῆν πολὺν χρόνον. βέω ἐστί· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ἰῶτα, βείω. Ἰλιάδος χ', Ἕκτορ τέκνον ἐμὸν, τί νυ βείομαι; — ἀντὶ τοῦ, ἐς τί ἔτι βιώσω καὶ ζήσω;

Βηλὸς, βαθμὸς θύρας, ἢ ὁ οὐρανός· οἷον, Ῥίψε ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο: — ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ. ἀπὸ γὰρ τοῦ βεβηκέναι τοὺς θεοὺς ἐπ' αὐτῷ, καὶ τοὺς ἀστέρας κεῖθι βαίνειν, εἴρηται. τῷ δὲ τόνῳ, καθάπερ οἱ Ἀριστάρχιοι, βηλὸν ὡς πηλὸν, τὸν τῶν θεῶν βαθμόν· ἕτεροι δὲ, τὸν βηλὸν εἶπον τὸν ἀνωτάτω πάγον καὶ περιέχοντα τὸν πάντα ἀέρα· ἄλλοι δὲ, τὴν περίοδον τοῦ αἰθέρος καὶ τῶν ἀστέρων· τινὲς δὲ, κατὰ Χαλδαίους, τὴν ἀνωτάτω τοῦ οὐρανοῦ περιφέρειαν· οἱ δὲ, κατὰ Δρύοπας, τὸν ὄλυμπον. ἄμεινον δὲ τὸν βατῆρα λέγειν. κοινῶς δὲ σημαίνει ὁ βηλὸς τὸν οὐδὸν τῆς θύρας, ὃν καλοῦσι φλιάν· καὶ, Οὐδῷ ἐπὶ λιθέῳ: — ὁ γὰρ ποιητὴς ὑποτίθεται τὸν οὐρανὸν πύλας ἔχοντα. γίνεται παρὰ τὸν βήσω μέλλοντα, ᾧ ἐπιβαίνουσιν οἱ εἰσιόντες καὶ ἐξιόντες. βηλὸς ἀπὸ τοῦ βαίνεσθαι, ὡς καὶ ὁδὸς ἀπὸ τοῦ ὁδεύεσθαι. καὶ ὁ Πανύασις δὲ τὰ πεδία βαίολα λέγει.

Βῆμα, παρὰ τὸ βῶ, τὸ βαίνω. τὸ δὲ παρὰ τοῖς φιλοσόφοις σύμβαμα, παρὰ τὸ βίβημι· τὸ δὲ βᾶμα καὶ σχᾶμα, κατὰ τὴν Δωριέων φωνὴν εἴρηται, ἀντὶ τοῦ βῆμα καὶ σχῆμα. σχῆμα δὲ καὶ βῆμα· δηλονότι οὐκ ἀθρόον δεῖ οὔτε τινὸς τῶν μαθημάτων, ἀλλ' οὐδὲ τινὸς τῶν χωρίων ὑπεράλλεσθαι, κατὰ βαθμὸν δέ τινα καὶ τάξιν προϊέναι, καὶ μὴ τὰ μὲν προηγούμενα παρατρέχειν, ὑπὲρ δὲ τὰ ἐσκαμμένα ἅλλεσθαι. ὅθεν καὶ παροιμία, Γείτων κινῶν τὸν πόδα. τάττεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν μήπω μαθέντων τὰ προοίμια, περὶ δὲ τὴν τῶν τελῶν κατάληψιν μάτην σπουδαζόντων. βῆμα σημαίνει τὸ λόγιον.

Βῆσσα, ὁ βασιμώτατος καὶ ὑψηλὸς καὶ κοῖλος τόπος. παρὰ τὸν βήσω μέλλοντα, γίνεται βῆσσα, πλεονασμῷ ἑτέρου σ· δι' ὧν ἐστι βῆναι καὶ πορεύεσθαι. οἱ δὲ, πόλιν Λοκρίδος φασί. συστέλλει τὸ α, ὡς κνίσσα.

Βῆσσαν, κοιλάδα ὕδωρ ἔχουσαν, καὶ μεσότητα ὀρῶν, τὴν συνάγκειαν· ἄλλοι τὸ ἔνυδρον.

Βητάγων, ὁ Κρόνος ὑπὸ Φοινίκων.

Βηχμὸς, νυσταγμός.

Βήθυλος, εἶδος ὀρνέου· δήθυλος ἦν· τρέπει γὰρ τὸ δ εἰς β, οἷον, Δελφοὶ, Βελφοί· ἐνδῦσαι, ἐνβῦσαι.

Βητάρμονες, οἱ ὀρχησταί· παρὰ τὸ βαίνειν ἁρμοδίως, διὰ τοῦ βαίνειν μετὰ ἁρμονίας. βηάρμων καὶ βητάρμων,
197 πλεονασμῷ τοῦ τ. λέγεται δὲ βητάρμος, καὶ ἐνόπλιος ὄρχησις· οἷον, Σκαίροντα βηταρμὸν ἐνόπλιον εἱλίσσοντο.

ΤΟ Β ΜΕΤΑ ΤΟΥ Ι.

Βία, σημαίνει β· τὴν δύναμιν, ὡς τὸ, Σὴ δὲ βίη λέλυται: — καὶ τὴν ἐκ δυναστείας ἀδικίαν, ὡς τὸ, — τήν ῥα βίῃ ἀέκοντος ἀπηύραν: — καὶ, Βίῃ εἰν ἀγορῇ σκολιὰς κρίνεις θέμιστας: — τῇ ἀδικίᾳ. καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμενον. Οὔτε βίας Τρώων ὑπεδείδισαν, οὔτε ἰωκάς: — ἀμφότερα παρὰ τὴν ἶαν, ὃ σημαίνει τὴν δύναμιν· καὶ πλεονασμῷ τοῦ β, βία. τὸ δὲ μετὰ δυνάμεως καὶ βιαστικῶς τι πράττειν, βία εἴρηται. τὸ δὲ ἶα, παρὰ τὸ ἲς ἰνός· τὸ θηλυκὸν, ἶα.

Βίβημι· ὁ παρατατικὸς. ἔβην· Ἂν δ' ἄρ' ἔβη Πρίαμος: — βαίνειν λέγεται τὸ ἁπλῶς διὰ ποδῶν βαδίζειν· ἀναβαίνειν, ἡ ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω ἀνάδοσις. ὁ μέλλων, βήσω· μετάγεται δὲ εἰς ἐνεστῶτα, καὶ μέλλοντα οὐκ ἔχει. τὰ γὰρ ποιητικὰ, ἀπὸ μέλλοντος εἰς ἐνεστῶτα μεταγόμενα, ἄχρι τοῦ παρατατικοῦ κλίνονται.

Βιβάω. βιβῶ· ὁ μέλλων, βήσομαι, βήσῃ· γίνεται ἐκ τοῦ βῶ τὸ βαίνω· δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων, βιβάοντα· — μακρὰ βιβῶντα: — μεγάλα διαβαίνοντα. καὶ, ὁ δ' ἤϊε μακρὰ βιβάσθων: — παρὰ τὸ βιβάζω, γίνεται βιβαστός· καὶ ὡς ἁρμόζω ἁρμοστὸς γίνεται ὁρμασθὸς, οὕτω καὶ βιβασθός· καὶ ῥῆμα ἐξ αὐτοῦ, βιβάσθω ἢ ἀπὸ τοῦ βιβῶ. βιβάθω· καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, βιβάσθω· ἡ μετοχὴ, βιβάσθων, ἀντὶ τοῦ περιπατῶν, διαβαίνων.

Βίβλος· διὰ τὸ τοὺς βίους βάλλεσθαι ἐν αὐτῇ· ἢ παρὰ τὸ βύω, τὸ ἀσφαλίζω. καὶ βιβλίον.

Βιβλίδες, τὰ βιβλία· ἢ σχοινία τὰ ἐκ βίβλου πεπλεγμένα.

Βίβλινος οἶνος· οἷον, Ὕδωρ δὲ πίνει, τὸν δὲ βίβλινον στυγεῖ: — ἀπὸ Βιβλίνης οὕτω καλουμένης Θρακίας ἀμπέλου· ἥτις, διὰ τὸ εὔθαλος εἶναι, ἐν Ἑλλάδι μετετέθη· καὶ ἐν Σικελίᾳ, ὑπὸ Πόλλιδος τοῦ Σικυωνίου τυράννου· ἔνθεν αὐτὴν τινὲς καὶ πόλλιον καλοῦσιν. Ἐπίχαρμος δὲ, ἀπὸ Βιβλίνων ὀρῶν τῆς Θράκης, ἔνθεν φύεται, λελέχθαι αὐτὴν οἴεται· Σῖμος δὲ ἐν τῇ ἕκτῃ τῆς Ἰλιάδος, ἐν Νάξῳ φησὶ ποταμὸν Βιβλίνην· ἀφ' οὗ καλοῦσιν οἶνον βίβλινον, διὰ τὰς πεφυκυίας ἀμπέλους. διὰ δὲ τοῦ μ γράφουσι τὸν ποταμὸν, Βιμβλίνην· καὶ τὸν Νάξιον οἶνον διὰ τοῦ μ, Βίμβλινον. ἔστιν οὖν ὁ Βίβλινος εἶδος οἴνου, καὶ γένος ἀμπέλου ἐν Θράκῃ· καὶ ὁ παλαιὸς οἶνος.

Βίνη, πόλις. μέμνηται ταύτης Ἡρόδοτος. καὶ φησὶν ὀνομάσθαι ὑπὸ Φιλίππου οἰκισθεῖσαν, ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῇ συνοικισθέντων μοιχῶν. Ὧρος.

Βινεῖν, τὸ συνουσιάζειν. παρὰ τὸ βίος ἐστὶν, ὡς ἐν ὑποθέσει Ἀριστοφάνης· οἷον, Οἱ κομίζοντες ἤδη τὴν ἡλικίαν, ἀρχὰς ἔχουσι τοῦ βίου: — ἄλλοι δὲ παρὰ τὸ βύειν δεδώκασι τὴν λέξιν, κατὰ τροπὴν τοῦ υ εἰς ι. λέγει δὲ ὁ Ἡρωδιανὸς, ὅτι τοῦτο διφορεῖται κατὰ τὴν γραφήν· τινὰ γὰρ τῶν ἀντιγράφων, διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφουσι τὴν λέξιν· τινὰ δὲ, διὰ τοῦ ι. ὑπὸ δὲ ἀστυφίας καὶ πλήθους ἐτῶν βινεῖν εἰργόμενον.

Βιττάζω] Σαπφὼ καὶ Ἐπίχαρμος τὸ βαπτίζω, βιττάζω λέγουσιν οὕτως Ἡρωδιανός.

Βιστονίη] Βιστονίῃ φόρμιγγι λιγείης ἦρχεν ἀοιδῆς: — Θρακικῆς· ἀπὸ Βίστονος τοῦ Τερψιχόρου.

Βίος, ἡ ζωὴ ἢ βιοτὴ προσαγορεύεται· παρὰ τὸ μετὰ βίας 198
καὶ ἀνάγκης ζῆν. ὥς φησιν Ὅμηρος. — Θεοὶ ῥεῖα ζώοντες: — οὐχ οὕτως οἱ ἄνθρωποι. Ὣς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσι, Ζώειν ἀχνυμένους· αὐτοὶ δέ τ' ἀκηδέες εἰσί: — ἢ παρὰ τὸ βέω τὸ πορεύομαι. τί γὰρ ἐστὶ βίος, ἢ ὁδὸς καὶ πορεία; τὸ γὰρ βέω, κυρίως τὸ πορεύομαι σημαίνει· Ὄφρ' ἂν ἐγὼ βείω προτὶ Ἴλιον: — καὶ τὸ, Ζῆν δὲ βέω: — Ἕκτορ, ἐγὼ δειλή· τί νυ βείομαι αἰνὰ παθοῦσα; — τὰ δὲ παρὰ τὸ βίος συγκείμενα, εἴτε κατ' ἀρχὰς λέγεται, εἴτε κατὰ τὸ μέσον, διὰ τοῦ ι γράφεται· οἷον, βιαφελής, βιοτελής, βιοπλανής, καὶ βιοπλανές· (τὸ δὲ ἐντελὲς, βιοπλανέες, ὡς ἀκλεέες, ἀκλεές) ὄλβιος, ἄμφιος, ἀμφίβιος. Ποσαχῶς ὁ βίος; πενταχῶς· βίος, ὁ χρόνος τῆς ζωῆς· βίος καὶ ἡ ἐντεῦθεν τῆς ψυχῆς μετάστασις· βίος καὶ ἐν ᾧ τις διατρίβει· βίος καὶ τὸ ἐπιτήδευμα, εἴτε ἰατρός ἐστιν, ἢ μηχανικός, ἢ τεκτονικός, καὶ τὰ ὅμοια· βίος καὶ τὸ εἶδος τῆς ζωῆς. καθὸ λέγομεν, τὸν μὲν, σεμνὸν καὶ κόσμιον ἑλέσθαι βίον· τὸν δὲ, ἄσεμνον καὶ ἄκοσμον.

Βιβλιαίγισθος, Ἀνδρέας ὁ ἰατρὸς ἐπεκλήθη ὑπὸ Ἐρατοσθένους· ὅτι λάθρα αὐτοῦ τὰ βιβλία μετέγραψε.

* Βιοθρέμμων, ὁ παρέχων τὴν τροφήν· παρὰ τὸ τρέφω (ὁ μέλλων θρέψω) καὶ βίος.

Βιὸς, ὀξύνεται τὸ τόξον, διὰ τὴν πρὸς τὸν βίον διαστολήν. ἔοικε δὲ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὁμωνύμως λέγεσθαι βιὸς, τὸ τόξον καὶ ἡ ζωή. Ἡράκλειτος οὖν ὁ σκοτεινὸς, Τῷ οὖν τόξῳ ὄνομα βιός· ἔργον δὲ, θάνατος: — ἤτοι παρὰ τὴν βίαν τῆς τάσεως, τὸ ὅπλον οὕτω κεκλῆσθαι· ἐπειδὴ μετὰ βίας τείνεται. ἢ ὅτι δι' αὐτοῦ τὰ πρὸς τὸν βίον οἱ ἀρχαῖοι εἶχον, ἐν ταῖς θήραις αὐτῷ χρώμενοι· τὰ πρὸς τὸν βίον ἐπορίζοντο, τοξεύοντες τὰ πτηνὰ καὶ τὰ τετράποδα.

Βίοτος, σημαίνει τὴν ζωήν, ὡς τὸ, Ἔνθα κέ τοι Μενέλαε φάνη βιότοιο τελευτή, Ἰλιάδος η'· καὶ τὰ κτήματα, καὶ τὰ πρὸς τὸ ζῆν χρήματα, — βίοτόν γε τεὸν καὶ κτήματα πάντα.

Βιῴην] εὐκτικὸν, ὡς παρ' Ἀριστοφάνει, Ἀναβιῴην νῦν πάλιν: — βιῶν, βιοῦντος· βιοῖμι, βιοῖς, βιοῖ· καὶ πλεονασμῷ τοῦ η, βιοίη· καὶ κατ' ἔκτασιν τοῦ ο εἰς ω, βιῴην. ἢ ὥσπερ ἀπὸ τοῦ δοὺς, δόντος, δοίην, καὶ ἐκτάσει, δῴη, οὕτω καὶ βιοὺς, βιόντος, βιοίη· καὶ κατ' ἔκτασιν, βιῴην. τὸ δὲ βιῶ, εἰ μὲν ἐστὶ δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων, βιᾷς, γίνεται ἐκ τοῦ βία· ὅθεν καὶ τὸ, — ἐβιήσατο παῖδα· εἰ δὲ ἐστι τρίτης, βιῶ, βιοῖς, καὶ ἐκ τούτου βίος. βίωμι· ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἐβίων· τὸ πληθυντικὸν, ἐβίωμεν· καὶ τὸ ἀπαρέμφατον, βιῶναι, τὸ ζῆσαι. βίωμι, ἐβίων· βιοὺς, βιόντος· τὸ προστακτικὸν, βίωθι· τὸ τρίτον, βιώτω τὸ ζησάτω. βιάω, βιῶ· βιάομαι βιῶμαι· βιαοίμην, βιῴμην· βιάοιο, βιῷο· βιάοιτο, βιῷτο· καὶ πλεονασμῷ τοῦ α, βιῴατο· Τῷ ἰκέλη, ὡς εἰ ἐβιῴατο μοῦνον ἐόντα Τρῶες: — ἀντὶ τοῦ ὡσανεὶ αὐτὸν ἐβιάσαντο.

Βίαιος, παρὰ τὸ βία· τοῦτο παρὰ τὸ ἲς ἡ δύναμις· τοῦτο παρὰ τὸ ἔω, τὸ ὑπάρχω, ἡ ὑπάρχουσα ἔν τινι. προπαροξύνεται· τὰ γὰρ ἔχοντα τὸ ι ἐν τῇ ἀρχῇ καὶ παράγονται ἀπὸ θηλυκῶν, προπαροξύνονται· οἷον, δίκη, δίκαιος· τιμὴ, τίμαιος. οὕτως καὶ βία, βίαιος· καὶ ἐξ αὐτοῦ, βιαία.

ΤΟ Β ΜΕΤΑ ΤΟΥ Λ.

Βλὰξ, ὁ εὐήθης καὶ ἀργὸς καὶ ἀνόητος. Ἀριστοφάνης
Βλάκες φυγεργοί: — εἴρηται ἀπὸ τοῦ μαλακός· καὶ τὸ 199

ὑποκοριστικὸν, μάλαξ, ὡς βωμολόχος, βῶμαξ· πλούσιος, πλούταξ· μάλαξ οὖν, καὶ κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπὴν, βλάξ. εἰς δὲ τὸ λεξικὸν τὸ ῥητορικὸν εὗρον ἐγὼ εἰρῆσθαι τὴν λέξιν, ἀπὸ ἰχθύος τινὸς, ὁμοίου σιλούρῳ, ἀχρήστου ὄντος, ὡς μηδὲ κύνα αὐτῷ χρήσασθαι. πολιτείας δὲ, Βλακικόν τε ἡμῶν τὸ πάθος, ὡς εἰ λέγοι τὶς πνευμονιὰν. ἀπὸ τοῦ θαλαττίου ζώου, ὄντος ἀναισθήτου. οἱ δὲ, ἀπὸ τοῦ πρὸς τῇ Κύμῃ χωρίου τῆς Βλακίας· οὗ μέμνηται καὶ Ἀριστοτέλης. καὶ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ δὲ τέλος τὶ βλακεννόμιον, ὃ οἱ ἀστρολόγοι τελοῦσι, διὰ τὸ τοὺς μωροὺς εἰσιέναι πρὸς αὐτούς.

Βλάπτω] ἔστι βρῶ, τὸ ἐσθίω· κατὰ τροπὴν γίνεται βλῶ· καὶ κατὰ παραγωγὴν, βλάπτω· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐσθιομένων, καὶ μηκέτι ὑγιῶν ὄντων.

Βλάβη] ἀπὸ τοῦ βλάβω, βλάβη· βλάβεται δέ τε γούνατ' ἰόντι: — ἔνθα καὶ τὸ βλάβος· εἰ γὰρ ἦν ἀπὸ τοῦ βλάπτω, ὤφειλεν εἶναι βλαφή, ὡς σκάπτω, σκαφή.

Βλαστὸς, παρὰ τὸ βλώσκειν, ὃ σημαίνει τὸ αὔξεσθαι.

Βλάσφημος] παρὰ τὸ βλάβη καὶ τὸ φήμη, γίνεται βλάσφημος, ὁ βλάβας λέγων. ἢ παρὰ τὸ φήμη καὶ τὸ βάλλω, ὁ τὰς φήμας βάλλων, ὁ λοίδορος.

Βλαισὸς, παραλυτικός. οὕτως εἰς τὸ ῥητορικόν. ὁ δ' ἐτυμολόγος, ὁ τοὺς πόδας ἐπὶ τὰ ἔξω διεστραμμένος, καὶ τῷ Λ στοιχείῳ ἐοικώς. διὰ τοῦτο καὶ Λάμβδα ἐκαλεῖτο ἡ γυνὴ μὲν Ἠετίωνος, μήτηρ δὲ Κυψέλου τοῦ Κορίνθου τυράννου. εἴρηται δὲ βλαισὸς ὁ βεβλαμμένος τὸ ἴσον τῶν ποδῶν. τὸ ἐναντίον γοῦν, ὁ ἐπὶ τὰ ἔσω ἔχων τοὺς πόδας, καλεῖται ῥαιβὸς, ὁ διεῤῥαισμένος (ἤτοι διεφθαρμένος) τὸ ἴσον τῆς βάσεως.

Βλαῖκος, ὁ δαλὸς, κλάδος, ὄζος.

Βλαιτόνους, ὁ βλαισόπους.

Βλέφαρον, τοῦ βλέποντος φάρος· ἢ παρὰ τὸ αἴρεσθαι ἐν τῷ βλέπειν· αἰρομένων γὰρ αὐτῶν, ἡμεῖς βλέπομεν. ἢ παρὰ τὸ βάλλειν τοὺς ὦπας.

Βλέπησις, βλέψις.

Βλέννα, μύξα. οἱ δὲ, διὰ τοῦ π, πλέννη. καὶ πλένα τὰ ἀσθενῆ καὶ δυσκίνητα.

Βλεφαρίδες, αἱ ἐν τοῖς βλεφάροις τρίχες.

Βλέμμυες, ἔθνος βάρβαρον Λιβυκόν· ἀπὸ Βλέμμυος ἑνὸς τῶν Δηριάδου τριῶν ὑποστρατηγῶν. ἔστι δὲ Ὀρόντης, καὶ Ὀρουάνδης, καὶ Βλέμμυς. τοὺς καταῤῥάκτας φασὶ τοὺς περὶ Συήνην· Τῆς πάρος αἰθαλέων Βλεμύων ἀνέχουσι κολῶναι.

Βλεμεαίνω· παρὰ τὸ βρέμω βρεμαίνω· καὶ τροπῇ τοῦ ρ εἰς λ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε· Ἰλιάδος ο', — σθένεϊ βλεμεαίνων: — τῇ ἑαυτοῦ δυνάμει γαυριῶν καὶ ἐπαιρόμενος, μαργαίνων καὶ ἐνθουσιῶν, σφοδρῶς ἐπιῤῥωννύμενος. ἔνιοι δὲ τῷ βλέμματι φοβῶν, οἷον τὴν δύναμιν διὰ βλέμματος ἐνδεικνύμενος.

Βλεὶς] Ἐπίχαρμος, τυροβλείς. φασὶν οἱ μὲν, ἀπὸ τοῦ βληθεὶς, καὶ κατὰ συγκοπὴν τοῦ η καὶ θ, βλείς. ἢ ἀπὸ τοῦ βλῆμι· ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔβλην· (οἷον, Πόθεν δὲ ἀλκὸς εὐπετὲς ἔβλης) ἡ μετοχὴ βλείς. κίνημα γὰρ, καὶ οὐ συγκοπή. οὕτως Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν.

Βλείμην] ἔστι βλῶ, βλῆμι, βλήσω, ἔβλην· ὁ μέσος δεύ-
200 τερος, ἐβλείμην· τὸ εὐκτικὸν, βλείμην· τὸ δεύτερον, βλεῖο. Ἰλιάδος ν', Εἴπερ γὰρ βεβλεῖο πονεύμενος: — ἐὰν γὰρ βληθῇς πολεμῶν, ἐνεργῶν.

Βλῆτο] ἀπὸ τοῦ βλῶ, βλήσω, βέβληκα· ὁ παθητικὸς, βέβλημαι· ἐβεβλήμην, ἐβέβλησο, ἐβέβλητο· καὶ κατὰ συγκοπὴν, ἔβλητο· οἷον, Ἔβλητο πρὸς στῆθος: — εἶτα ἀφαιρέσει, οἷον, Βλῆτο γὰρ οὔτι κάκιστος.

Βλῆσθαι, βληθῆναι. ἀπὸ τοῦ βλῶ, βλήσω· βέβληκα, βέβλημαι, βεβλῆσθαι· καὶ κατὰ ἀφαίρεσιν τῆς βε συλλαβῆς, Πρὶν βλῆσθαι Μενέλαον.

Βλήμενος· ἀσκηθείς. ὥσπερ τὸ οὐτασμένος ἀναδρομὴν ἔπαθε τοῦ τόνου, οὕτω καὶ τὸ βλήμενος, ἐκ τοῦ βεβλημένος, κατὰ συγκοπήν.

Βληχρὸν, τὸ ἀσθενὲς παρ' Ὁμήρῳ καὶ Ἀλκαίῳ, καὶ ἄλλοις· Πίνδαρος δὲ ἐπὶ τοῦ ἰσχυροῦ αὐτὸ λέγει, ἐκ τοῦ ῥηματικοῦ. εἴρηκε δὲ τὴν λέξιν ἐπὶ μὲν τοῦ ἀσθενοῦς, παρὰ τὴν βληχὴν τὴν τῶν προβάτων φωνὴν, οὐδὲν οὖσαν. Βληχρὸς οὖν καὶ ἀβληχρὸς, τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου μένοντος, ὡς στάχυς, ἄσταχυς. ἢ ἀπὸ τοῦ βέβληται, βληχρὸς, ὁ καταβεβλημένος καὶ πεπτωκώς· ἀπὸ τῶν παλαιόντων· ὁ δὲ ἰσχυρὸς, ἀπὸ τοῦ βέβληκα, ὁ καταβάλλων.

Βλητὸς, ὁ ἀπόπληκτος, ὁ ὑπὸ τῶν ὀξέων νοσημάτων αἰφνιδίως τελευτῶν.

Βλήτροισι] βλῶ, βλήσω, βλῆτρον· σημαίνει δὲ τοὺς κατὰ τὰς ἁρμονίας γόμφους τοὺς πιούρους. καὶ βλῆτρα, ἐμβλήματα.

Βλὴρ, Αἰολικῶς, τὸ δέλεαρ. οἱ Αἰολεῖς τὸ δ εἰς β τρέπουσι. τοὺς γὰρ δελφῖνας, βελφῖνας φασί· καὶ τοὺς Δελφοὺς, Βελφούς. οὕτως οὖν δέλεαρ, βέλεαρ· καὶ κατὰ συγκοπὴν καὶ συναλοιφὴν, βλὴρ πεποίηται. οὕτω καὶ οἱ Βοιωτοὶ ποιοῦσι.

Βλίσαι, τὸ τὰ κηρία θλίψαι τῶν μελισσῶν. ἀπὸ τοῦ μέλι, μελίζω· καὶ κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπὴν, βλίζω· καὶ Ἀττικῶς, βλίττω· καὶ βλίττειν, τὸ ἀφαιρεῖν τὸ μέλι ἀπὸ τῶν κηρίων, τουτέστιν ἐκπιέζειν καὶ θλίβειν· ἐπὶ τὸ κινεῖσθαί πως.

Βλιμάζειν, τὸ τιτθολαβεῖν, ἤγουν ψηλαφᾶν τὰ στήθη, καὶ τοὺς μαστοὺς καταλαμβάνειν τῇ ἁφῇ, καὶ ἅπτεσθαι τῶν ἀποῤῥήτων μελῶν τῶν γυναικείων, καὶ διεγείρειν τὰς ἐπιθυμίας, ὥς φησι Κρατῖνος, Ὡς μαλακὸν καὶ τέρεν τὸ χρωτίδιον, ὦ θεοί· Καὶ γὰρ ἐβλίμαζον αὐτήν· ἡ δ' ἐφρόντιζεν οὐδὲ ἕν: — εἴρηται δὲ παρὰ τὸ φλίβω, ὅθεν καὶ φλιά· καὶ Ὅμηρος, Ὃς πολλῇσι φλιῇσι παραστὰς φλίψεται ὤμους: — παράγωγον, φλιμάζω· καὶ ὡς φλίβω, θλίβω, οὕτω φλιμάζω, βλιμάζω. Φαεινὸς δὲ καὶ Σύμμαχος, παρὰ τὸ βλιμάζειν, τοῦ μαζοῦ ἐγκειμένου. λαμβάνεται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τοῦ τὰ κηρία τῶν μελισσῶν τρυγᾶν· καὶ βλιμάζειν, τὸ ἀποστάζειν τοῦ μέλιτος. καὶ βλιμαζόμεν. εἰσὶν ἄλλοι οἵ φασιν, ὡς καὶ βλύω λέγεται παρὰ τὸ φλύω τὸ ἀναδίδωμι· οἷον, — ἀνὰ δ' ἔφλυε καλὰ ῥέεθρα: — κατὰ τροπὴν τοῦ φ εἰς βῆτα. Ὅμηρος, Οἴνου ἀποβλύζων: — ἀντὶ τοῦ ἀπεμῶν. ὁ τρόπος ὀνοματοποιΐα. καὶ ἐν συνθέσει Εὔπολις, Ἅμα βλυσθοινῆσαι, καὶ χλοῆσαι τὴν πόλιν: — ἄλλοι δέ φασι κλιμάζειν τὸ διαστρέφειν. κλίμαξ δέ ἐστιν εἶδος ὀργάνου βασανιστικόν· οἷον, Τῇ κλίμακι διαστρέφονται: — οἷον, τὰ μέλη στρεβλούμενοι.

Βλίτυρι καὶ σκινδαψός . . . . ἄλογον. γέ- 201
γονε δ' ἤδη παροιμιῶδες, ὡς καταριθμεῖσθαι ἐν καταλόγῳ φαρμάκων. Ἴοβας δὲ τὸν σκινδαψὸν, ὄργανον μουσικὸν ἀποδίδωσι· τὸ δὲ βλίσυρι, χορδῆς μίμημα· οὐκ εὖ.

Βλοσυρὸς, καταπληκτικός, φοβερός, δεινός· παρὰ τὸ σοβαρῶς καὶ ἐπηρμένως λεύσσειν ἢ βλέπειν. οἱ δὲ, λαμπρὸς, ἢ χαλεπός· ἄλλοι, σεμνός. ἡ δὲ Γοργὼ, βλοσυρῶπις τίς ἐστι, τουτέστι φοβερὰ, καταπληκτικὴ τὴν πρόσοψιν ἀπὸ τοῦ βάλλειν καὶ σύρειν τὰ ὄμματα· βολαὶ γὰρ τὰ ὄμματα.

Βλωμὸς, ὁ ψωμός. Καλλίμαχος — ὅσον βλωμοῦ πίονος ἠράσατο: — εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ψωμὸς, βλωμός, τοῦ ψ

εἰς βῆτα τραπέντος. ἢ παρὰ τὸ φλωμὸς, καὶ κατὰ τροπὴν βλωμός· σημαίνει δὲ τὸ κλάσμα τοῦ ἄρτου. ἢ παρὰ τὸ βρῶ τὸ ἐσθίω, βρωμὸς, καὶ βλωμὸς, ὡς παρὰ τὸ βῶ, βωμός. ἄλλοι δὲ παρὰ τὸ βάλλειν εἰς τὸ στόμα. Ἡσίοδος, — τετράτρυφον ὀκτάβλωμον.

Βλῶσις] οἷον, Δίφρου τέτυκται βλῶσις: — ἡ ἕδρα. σημαίνει δὲ καὶ τὸ πορευτικόν. ἴσως μόλησις οὖσα· τροπῇ τοῦ μ εἰς βῆτα.

Βλωθρὴ] οἷον, Ἠὲ πίτυς βλωθρή: — μακρὰ, μεγάλη. ἢ ἡ ἀναδρομὴ καὶ αὔξησις. εἴρηται παρὰ τὸν αἰθέρα καὶ τὸ μολεῖν, μολαιθέρη τις οὖσα, ἡ εἰς τὸν αἰθέρα μολίσκουσα· καὶ κατὰ συγκοπὴν, καὶ τροπῇ τοῦ μ εἰς β, διὰ τὴν ἀσυνταξίαν, καὶ ἐκτάσει τοῦ ο εἰς ω, βλωθρή· ἢ παρὰ τὸ μολεῖν καὶ τὸ θορεῖν, ἡ ταχέως μολίσκουσα καὶ θοροῦσα.

Βλώσκω, σημαίνει τὸ αὐξάνω. ἀπὸ τοῦ μολῶ, γίνεται παράγωγον μολίσκω· καὶ ὡς τελῶ, τελίσκω· καὶ γαμῶ, γαμίσκω· καὶ μεταθέσει, βολίσκω· καὶ ὑπερθέσει, βλοίσκω· καὶ κατὰ συγκοπὴν καὶ ἔκτασιν τοῦ ο εἰς ω, βλώσκω. Ἰστέον ὅτι τὰ μὲν ἀπὸ τῆς πρώτης συζυγίας παραγόμενα, διὰ τοῦ ίσκω γίνονται· οἷον, τελίσκω· τὰ δὲ ἀπὸ τῆς δευτέρας, διὰ τοῦ άσκω· οἷον, γελάσκω.

Βλία] πᾶσα δὲ λέξις ἀπὸ τῆς βλι συλλαβῆς ἀρχομένη, διὰ τοῦ ι γράφεται· χωρὶς εἰ μὴ ἀπὸ κλίσεως ῥήματος σχῇ αὐτήν. πρόσκειται, ἀπὸ κλίσεως ῥήματος· διὰ τὸ βλῆμι, καὶ βλεῖο.

Βλίσαι, τὸ συνεχῶς βαστάσαι. Βλίσκοι οἱ Βοιωτοί.

Βλίμη, ὁ προπηλακισμός. Βλίτον, λάχανον.

Βλιχρὸν, ἀντὶ τοῦ λαῦρον. Βλίκας, φύλλον συκῆς.

Βλίκανον, σημαίνει τὸν βάτραχον.

Βλίτυρον, ἐστὶ φυτὸν ἢ φάρμακον, ἢ χορδῆς μίμημα.

ΤΟ Β ΜΕΤΑ ΤΟΥ Ο.

Βοᾷ] βοάω, βοῶ. ἐκ τοῦ βοὴ γίνεται βοῶ βοᾷς. τὸ παθητικὸν βοῶμαι· τὸ δεύτερον, βοᾷ σὺ, καὶ πειρᾷ σύ. ἔχει τὸ ι προσγεγραμμένον· τὸ δὲ βοᾶν καὶ γελᾶν ἀπαρέμφατα, οὐκ ἔχει τὸ ι προσγεγραμμένον· ὅτι ἀπὸ τοῦ παρατατικοῦ γέγονε τοῦ ἐβόα καὶ ἐγέλα· καὶ ὁ παρατατικὸς, οὐκ ἔχει τὸ ι προσγεγραμμένον. ἢ ὅτι τὰ εἰς ν λήγοντα ῥήματα, οὐδέποτε ἔχει πρὸ τοῦ ν τὶ ἀνεκφώνητον. Δεῖ δὲ γινώσκειν, ὅτι τὸ βοᾶς καὶ γελᾶς, οἱ Δωριεῖς βοῆς καὶ γελῆς λέγουσι. καὶ μηδεὶς οἰέσθω ἀπὸ τοῦ βοᾶς καὶ γελᾶς γέγονε κατὰ τροπὴν τοῦ α εἰς η, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ βοάεις καὶ γελάεις κατὰ κρᾶσιν. οἱ γὰρ Δωριεῖς τὸ α καὶ ε εἰς η κιρνῶσιν· οἷον, τὰ ἐμὰ, τἠμά.

* Βοήθεια, ἡ συμμαχία· ἀπὸ τῆς βοῆς καὶ τοῦ θεῖν. οἱ
202 γὰρ βοηθοὶ εἰώθασιν μετὰ τῆς βοῆς (τουτέστι βοῶντες) παραθεῖν.

Βοήσω. Ἰστέον ὅτι ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν περισπωμένων, πέντε παραλήγονται τῷ ο· βοῶ, γοῶ, ἀκροῶ, μακοῶ, ἀλοῶ· καὶ τὰ μὲν δύο, διὰ τοῦ η ἔχει τὸν μέλλοντα, βοήσω, καὶ γοήσω· τὰ δὲ δύο, διὰ τοῦ α, ἀκροάσω καὶ μακοάσω· τὸ δὲ ἓν, διφορεῖται, ἀλοάσω, καὶ ἀλοήσω. ἡ γὰρ δευτέρα ἐπὶ τοῦ μέλλοντος ἔχει τὸ η, ἢ τὸ α, ἐάσω. ἀλλ' ἡνίκα καθαριεύῃ ὁ ἐνεστὼς, τότε ὁ μέλλων διὰ μακροῦ τοῦ α ἐκφέρεται· οἷον, ἀνιῶ, ἀνιάσω· θεῶ, θεάσω· ἰῶ, ἰάσω. καὶ ἡνίκα ἔχῃ τὸ ρ, διὰ μακροῦ τοῦ α ὁ μέλλων· οἷον, γηρῶ, γηράσω· φυρῶ, φυράσω· ἡνίκα δὲ ἔχῃ τὸ λ, τότε ὁ μέλλων διὰ βραχέος τοῦ α· οἷον, θλῶ, θλάσω· γελῶ, γελάσω· τὰ δὲ ἔχοντα ἐν τῷ ἐνεστῶτι σύμφωνον χωρὶς τοῦ λ καὶ τοῦ ρ, διὰ τοῦ η ἔχει τὸν μέλλοντα· οἷον, ζῶ, ζήσω· νικῶ, νικήσω· πεινῶ, πεινήσω· διψῶ, διψήσω. τὸ δὲ πεινάσω καὶ διψάσω, κατὰ τροπὴν Δωρικὴν γέγονε τοῦ η εἰς α. τὰ δὲ ποιοῦντα παράγωγα εἰς μι, κἄντε λ ἔχῃ, κἄντε ρ, διὰ τοῦ η ἔχει τὸν μέλλοντα· οἷον, πλῶ, πιμπλῶ, πίμπλημι, πλήσω· χρῶ, κιχρῶ, κίχρημι, χρήσω· στῶ, ἱστῶ, ἵστημι, στήσω.

Βοῷεν] ἐστὶ βοάοιμι καὶ κράσει, βοῷμι· τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν, βοάοιεν, βοῷεν. βοόωντο, πλεονασμῷ τοῦ ο ποιητικῶς.

Βοὴ, κυρίως ἡ μάχη· ὅθεν καὶ — βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος: — καὶ βοηθεῖν. τὸ εἰς βοὴν θεῖν. βοὴν ἀγαθὸς, ὁ ἐν τῷ πολέμῳ γενναῖος. ἡ μὲν γὰρ δειλία, θραύουσα τὸ πνεῦμα, βραχίστην ἀπεργάζεται τὴν φωνήν· βαίνει γὰρ ἐπὶ τοὺς ἀκούοντας ἡ βοή.

Βοὴ] ὄνομα προσηγορικόν. παρὰ τὸ βέω, βοὴ, (ὡς χέω, χοή) τὸ σημαῖνον τὸ βαίνω· ἐξ οὗ πλεονασμῷ τοῦ ι, βείω· οἱονεὶ ἡ διὰ τῆς τραχείας ἀρτηρίας βαίνουσα καὶ ἐκπεμπομένη φωνή. ἢ παρὰ τὸ βέω, τὸ τρέφω. ἡ ἐκ τῶν τρεφομένων πνευμάτων ἀποπεμπομένη. Τὰ εἰς η λήγοντα καθαρὰ δισύλλαβα τῷ ο παραληγόμενα, ἅπερ κατ' ἀρχὰς τὸ ε ὑπάρχον, ὀξύνεται· πνέω, πνοή· χέω, χοή. τὸ βο, μικρόν. διατί; τὰ ἔχοντα τὸ ε ἐγκείμενον —.

Βοηθὸς, δῆλον τὸ σημαινόμενον. εἴρηται ἀπὸ τοῦ εἰς βοὴν θέειν· ἢ ὁ εἰς τὴν βοὴν θοὸς καὶ ταχύς. καὶ βοηθεῖν, τὸ ἅμα τῇ βοῇ θεῖν.

Βοηδρομεῖν, τὸ μετὰ σπουδῆς παραγίνεσθαι. Κᾶρες δὲ, ἀντὶ τοῦ βοηθεῖν, τουτέστιν ἐπὶ τὴν μάχην δραμεῖν. ἔστι δὲ καὶ ἡ Βοηδρομία, ἑορτή τις Ἀθήνησι καλουμένη· καθ' ἣν ἡμέραν ἐβοήθει ὁ Ξοῦθος σπουδῇ πολλῇ πολεμουμένοις Ἀθηναίοις ὑπὸ Εὐμόλπου τοῦ Ποσειδῶνος. Ἐρεχθεὺς δὲ τότε Ἀθηναίοις ἐβασίλευε.

Βοηδρομίας, βοηθείας, συμμαχίας.

Βοηδρομιὼν, μὴν παρὰ Ἀθηναίοις εἴρηται· ὅτι ἐν αὐτῷ ἐτιμᾶτο Βοηδρόμιος Ἀπόλλων. τὴν δὲ ἀρχὴν ἔλαβεν, ὅτι πολέμου συστάντος Ἀθηναίοις καὶ Ἐλευσινίοις, συμμαχήσαντος Ἴωνος κατὰ συγγένειαν, ἐνίκησαν οἱ Ἀθηναῖοι. ἀπὸ οὖν τῆς τοῦ στρατεύματος βοῆς τῆς ἐπὶ τῷ ἄστει δραμούσης, ὅ τε Ἀπόλλων Βοηδρόμιος ἐκλήθη, καὶ ἡ θυσία, καὶ ὁ μὴν· καὶ τὰ Βοηδρόμια ἐτελεῖτο ἑορτή. Φερεκύδης δὲ ἐν τοῖς Αὐτόχθοσι, διὰ τῆς φωνῆς σημεῖον· ἣν τὸ πρότερον ἀξύνετον οὖσαν, εὗρε καὶ 203
διήρθρωσεν.

Βοΐ. Ἰστέον ὅτι ἐνταῦθα οὐ συναιρεῖται ὡς Λητοΐ, Λητοῖ. οὐδέποτε γὰρ δοτικὴ ἑνικὴ μονοσύλλαβος ἐκφωνεῖ τὸ ι· οἷον, τῷ νῷ, τῇ γῇ. εἰ οὖν ἐγένετο κατὰ συναίρεσιν βοΐ, βοῖ, ἔμελλεν ἐκφωνεῖσθαι τὸ ι· ὅπερ ἐστὶν ἄτοπον. τὸ γὰρ ι τότε ἐστὶν ἀνεκφώνητον, ἡνίκα ἐστὶ μετὰ μακροῦ φωνήεντος.

Βοιωτὸς] Ἄρνη ἡ μήτηρ αὐτοῦ, τεκοῦσα αὐτὸν, λαθεῖν βουλομένη τὸν πατέρα, ἔρριψεν εἰς βοῶνα. παρὰ τὸ οὖν μετὰ βοῶν τραφῆναι, Βοωτὸς καὶ Βοιωτὸς ἐκλήθη. Εὐφορίων, Τόν ῥα Ποσειδάωνι δαμασσαμένη τέκε μήτηρ· Βοιωτὸν δ' ὀνόμηνε· τὸ γὰρ καλέουσι βοτῆρες· Ὅττι ῥα πατρώῃσι βοῶν ἀπεθήκατο κόπροις.

Βοιωτία, ἡ χώρα, ἀπὸ Βοιωτοῦ τοῦ υἱοῦ Ἄρνης τῆς Αἰολίδος καὶ Ποσειδῶνος. βασιλεύσαντος τῆς χώρας. ἢ ἀπὸ τῆς καθηγησαμένης βοὸς τῷ Κάδμῳ. τὸ πρότερον, Ἀονία ἐκαλεῖτο, ἀπὸ τῶν κατοικούντων αὐτὴν Ἀόνων· μετωνομάσθη δὲ Βοιωτία, ἀπὸ Βοιωτοῦ Ποσειδῶνος καὶ Ἄρνης. ἔτι δὲ καὶ οἱ Βοιωτοὶ τιμῶσι τὸν προπάτορα αὐτῶν Βοιωτόν. καθ' ἑτέρους δὲ, ἀπὸ τῆς ἐλασθείσης

κατὰ τὸ πυθόχρηστον ὑπὸ Κάδμου βοός. ἀγαγοῦσα γὰρ αὐτὸν ἡ βοῦς, εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη ἀνακλιθεῖσα, ἀπέθανεν.

Βοατίδας, ὁ Ἡρακλῆς, ὁ τοὺς βόας τοῦ Γηρυόνου ἄγων τῷ Διΐ.

Βοάγρια, τὰ ἐκ βοῆς ἀγρευόμενα λάφυρα. ἔστι καὶ Βόαγρος ποταμός.

Βοείας, τὰς ἐκ βοείων βυρσῶν ἀσπίδας· ἀπὸ τοῦ βεβυρσῶσθαι τοῖς βοείοις. καὶ βοείας, τὰς ἀσπίδας ὁμοίως.

Βοὸς πόδα] οἱ μὲν Ἀττικοὶ, ἐπὶ ζῶντος λέγουσιν· ἐπὶ δὲ τῶν τεθνηκότων, βόειον πόδα φασίν· ὡς πατρὸς κλῆρον, ἐπὶ ζῶντος· πατρῷον δὲ, τελευτήσαντος. παρ' Ὁμήρῳ δὲ συγχεῖται· οἷον, Ὣς εἰπὼν ἔρριψε βοὸς πόδα: — ἐπὶ τοῦ νεκροῦ. καὶ ἐπὶ τοῦ ζῶντος, Ἃς ἄρ' ἀφ' ἱππείων ὁπλέων: — καὶ εἰς τὰς Διαφορὰς, βοὸς πούς, ὁ τοῦ ζῶντος· βόειος δὲ, ἐπὶ νεκροῦ.

Βοῦς, τὸ ζῶον, παρὰ τὸ βῶ, τὸ τρέφω, τὸ τρέφον ἡμᾶς ἐκ τῆς περὶ τὴν γῆν ἐργασίας. οὐ δυνάμεθα δὲ λέγειν ἐπὶ τῆς αἰτιατικῆς τῶν πληθυντικῶν, τοὺς βόας καὶ βοῦς. τὸ γὰρ α καὶ ο οὐ κιρνᾶται εἰς τὴν ου δίφθογγον, ἀλλ' εἰς ω. ἀλλὰ λέγουσιν, ὅτι ὁμοφωνία γέγονε τῆς εὐθείας τῶν πληθυντικῶν, καὶ τῆς αἰτιατικῆς. πᾶσα γὰρ εὐθεῖα πληθυντικῶν εἰς ς λήγουσα καὶ συνῃρημένη κατὰ τὸ τέλος, ἔχει τὴν αἰτιατικὴν καὶ κλητικὴν ὁμόφωνον αὐτῇ. οὐ κλίνεται βοῦς βουός. τὰ γὰρ εἰς ς λήγοντα μετὰ διφθόγγου, ἀποβάλλουσι τὸ ὑποτακτικὸν αὐτῶν φωνῆεν ἐν τῇ γενικῇ· πλὴν τοῦ κλεὶς, κλειδός· παῖς, παιδός· καὶ δαὶς, δαιτός. βοῦς, βοός. καὶ τὸ συνῃρημένον οὐκ ἔχει. οὐδέποτε δισύλλαβος γενικὴ, ἀπὸ μονοσυλλάβου εὐθείας γινομένη, συναίρεσιν ἐπιδέχεται. τῷ βοΐ· καὶ τὸ συνῃρημένον οὐκ ἔχει. οὐδέποτε δισύλλαβος δοτικὴ βραχυκατάληκτος συναιρεῖται. ἡ αἰτιατικὴ, τὸν βόα καὶ βοῦν. ὦ βοῦ.

Βοῶπις, εὐόφθαλμος, καλή· εἶδος τῶν ὑποπεπτωκότων τῷ ὀνόματι, προσηγορικόν.

Βοῶν, σημαίνει γ'· τὴν μετοχὴν, Αὐτὰρ ὁ μακρὰ βοῶν:
204 — καὶ τὸ ζῶον, Μυκηθμοῦ δ' ἤκουσε βοῶν: — σημαίνει καὶ τὴν ἀσπίδα, Χαλκοῦ τε ῥινοῦ τε βοῶν τ' εὐποιητάων.

Βοῦς, σημαίνει δύο· τὸ ζῶον, Αὐτὰρ ὁ βοῦν ἱέρευσεν: — καὶ τὴν ἀσπίδα, — βόας αὔας: — καὶ, — βοῦν ἀζαλέην: — βοῦν Δωρικῶς τὴν ἀσπίδα, ὅτι ἐκ βοείων ἐστὶ δερμάτων· συνεκδοχικῶς, τὸ ὅπλον. ἔστι βοῦς καὶ εἶδος πλακοῦντος διδομένου τοῖς εἰς Τροφωνίου καταβαίνουσι· διότι οἱ καταβαίνοντες εἰς τὰ ἄδυτα, μυκηθμῶν αἰσθάνονται.

Βόθρος] δῆλον τὸ σημαινόμενον. Ὅμηρος, Βόθρον ὀρύξαι ὅσσον τε πυγούσιον ἔνθα καὶ ἔνθα: — παρὰ τὸ βῶ, βέω, βέθρος, καὶ βόθρος, κατὰ ἀντίφρασιν, ἐφ' ὃν οὐδεὶς βαίνει· ἢ παρὰ τὸ βάθος, βάθρος, καὶ βόθρος. ἢ παρὰ τὸ βάραθρον, συγκοπῇ καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς ο.

Βόθυνος] ὥσπερ παρὰ τὸ θρασὺς γίνεται θράσυνος, οὕτω καὶ παρὰ τὸ βαθὺς, βάθυνος, καὶ βόθυνος, ὁ λάκκος.

Βολβὸς, ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἀπὸ τῆς πρὸς τὸν ἐκ γῆς βολβὸν ἐμφερείας. ἐπὶ δὲ τοῦ ἐσθιομένου, παρὰ τὸ βίᾳ ἀναβάλλεσθαι.

Βόλβιτον, τὴν παντοδαπῆ κόπρον· βόλιτον γὰρ ἦν· καὶ πλεονασμῷ τοῦ β· κυρίως δὲ, ἡ βοός.

Βολεῶνας] οὕτω λέγεται οὗ ἡ κόπρος τῶν βοῶν καὶ τῶν ὑποζυγίων βάλλεται, οἷον, τοὺς κοπρῶνας. λέγεται καὶ τόπος λιμένος, ἔνθα δέδενται αἱ ἄγκυραι.

Βόλιτον· βόλβιτον δὲ Ἴωνες, οἵ τε ἄλλοι καὶ Ἱππῶναξ· οἷον, βολβίτου κασιγνήτην: — εἶτα, Νὴ τὸν Ποσειδῶ καὶ βολίτινον: — θάτερον κατὰ παραγωγήν. εἴρηται δὲ οἱονεὶ βοὸς λιτὸν, τὸ ἁμάρτημα τὸ κοπρῶδες· καὶ πλεονασμῷ τοῦ β, (ὡς φέρω, φέρβω) βόλβιτον.

Βόλινον, κώμη τις τῆς Ἀχαΐας, πλησίον Πατρῶν καὶ τοῦ καλουμένου Δρεπάνου. εἴρηται δὲ, ὅτι νύμφη τὶς διωκομένη ὑπὸ Ἀπόλλωνος ἐρῶντος, κατὰ τόνδε τὸν τόπον μέλλουσα ἀγρεύεσθαι, ἔρριψεν ἑαυτὴν εἰς θάλασσαν. ὅθεν τὸ χωρίον οὕτως ἐκαλεῖτο, ἀπὸ τῆς βολῆς τῆς νύμφης.

Βόλιμος] τὴν παραγωγὴν ἀπέδωκε· καὶ τὸ σημαινόμενον εὗρον εἰς τὸ ῥητορικὸν λεξικόν. ἔστι μόλιβος· καὶ κατὰ ἐναλλαγὴν, βόλιμος, παρὰ Συρακουσίοις.

* Βομβαύλιος, εἶδος μελίσσης, παρὰ τὸ βομβεῖν.

Βόμβος, ψόφος τίς. ὠνοματοπεποίηται δὲ ἡ λέξις κατὰ μίμησιν τῆς γινομένης φωνῆς· καὶ βομβεῖν ἐξ αὐτῆς, τὸ ἠχεῖν· καὶ βομβόλυξ, πομφόλυξ.

Βομβύκη, ὄνομα αὐλητρίδος· παρὰ τὸν βόμβον τῶν αὐλῶν. καὶ βόμβυξ, αὐλοῦ τι εἶδος· καὶ ζῶον, ἀφ' οὗ τὰ βομβύκινα ὑφάσματα.

Βομβηδὸν] Ἠὲ μελισσονόμοι πέτρῃ ἔνι καπνιόωσι, Βομβηδὸν κλονέονται: — κυρίως βόμβος, ὁ τῶν μελισσῶν ἐστιν ἦχος· ἔνιοι δὲ τῆς βομβύνης λεγομένης μελίσσης. Ἀπολλώνιος. τὰ δὲ εἰς δον ἐπιῤῥήματα ὀξύνονται, χωρὶς τοῦ ἔνδον.

Βομβυλιός, εἶδος παραπλήσιον μελίσσῃ. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ βομβεῖν. ἔστι δὲ καὶ ποτηρίου εἶδος ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ ζώου. καὶ γὰρ αὐτὸ ποιῶς πως κατεσκευάζετο, ὥστε πινόντων βομβεῖν. καὶ τὸ ἐλαιηρὸν δὲ ἀγγεῖον, 205
καθ' ὁμοιότητα τοῦ στενοπόρου ἐκπώματος, βομβολιὸς λέγεται.

Βόρμος] βρόμος· καὶ καθ' ὑπέρθεσιν, βόρμος, καὶ βόρμοξ. ἔστι δὲ τροφὴ τετραπόδων.

Βορὰ, ἡ τροφή. παρὰ τὸ βῶ τὸ τρέφω· ὁ μέλλων, βόσω· βορὸς, καὶ βορά. ἐξ αὐτῶν βοράζω, τὸ τρέφω.

Βορᾶς, παρὰ τὸ βορώτατα τὰ σώματα ἡμῶν ποιεῖν καὶ ὑγιεινότατα. ὁ μὲν Ὠρίων, ὠνοματοπεποιῆσθαι τὴν λέξιν φησὶ κατὰ μίμησιν τοῦ γινομένου ἤχου κατὰ τὴν πνοὴν αὐτοῦ· ἄλλοι δὲ, παρὰ τὸ βάρος, βορέας· ἢ παρὰ τὸ βῶ, τὸ τρέφω, ὁ τρέφων καὶ αὐξάνων τοὺς καρπούς· ἢ παρὰ τὸ βορά· βορᾶς γὰρ ἡμῖν αἴτιός ἐστι τροφῆς, αὔξων τοὺς καρπούς. ἢ παρὰ τὸ βαίνειν αὐτὸν ῥᾷον πρὸς ἡμᾶς.

Βόρβορος] παρὰ τὸ βάρος, βάρβαρος· καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς ο, βόρβορος. βόρβορος γὰρ λέγεται τὸ περίττωμα τῆς γαστρός· τοῦτο γὰρ ἐν τοῖς ἄνω κείμενον, βάρος ἐμποιεῖ. ἢ παρὰ τὸ βορὰ, βορὸς, ἢ ἐκ τῆς βορᾶς κόπρος· διπλασιασμῷ καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ, βόρβορος, ἡ ἐκ τῆς τροφῆς γεννηθεῖσα ὕλη.

Βοσὸρ] Ἑβραϊκὴ ἡ λέξις· σημαίνει δὲ ἱμάτιον ἐκ κοκκίνου βεβαμμένον. λέγεται δὲ καὶ τὸ σῶμα, ὡς τὸ, Οὗ τὸ ἐρύθημα ἐξ ἀμπέλου βοσόρ: — ἀντὶ τοῦ, οὗτινος τὸ σῶμα, ἐξ ἀμπέλου ἦν βεβαμμένον.

Βολωσία, ἡ Εἰλείθυια· βολὰς γὰρ τὰς ὠδῖνας ὠνόμαζον. βόλος ὑπὸ Κρητῶν καὶ ἡ διὰ σαγήνης ἄγρα, καὶ ὁ τῶν κύβων καὶ ἀστραγάλων.

Βόσκω, παρὰ τὸ βῶ τὸ τρέφω, ὁ μέλλων, βόσω· πλεονασμῷ τοῦ κ, βοσκῶ, ὡς τιτρώσω, τιτρώσκω· θνήσω, θνήσκω. ἐξ οὗ βόσις ἡ τροφὴ· καὶ συβώτης.

Βόστρυχος, ὁ πλόκαμος τῆς τριχός. Σοφοκλῆς, — νεωρῆ βόστρυχον τετμημένον: — παρὰ τὸν βότρυν, βότρυχος καὶ βόστρυχος, ὁ βοτρυειδής. μετὰ σχήματος

γὰρ βοτρυειδοῦς ἀπήρτηται· Πλόχμοι βοτρύοντες ἐπεῤῥώοντο κιόνει.

Βόσπορος, οἱονεὶ βοὸς πόρος· ὠνόμασται γὰρ ἀπὸ τῆς Ἰοῦς τῆς θυγατρὸς Κάδμου. ταύτῃ γὰρ ἡ Ἥρα κατὰ ζῆλον οἶστρον ἐποίησεν. ἥτις ἐλαυνομένη ὥσπερ πόρτις, τοῦτον παρῆλθε τὸν τόπον, ὡς φησὶ Διονύσιος· Τῷ δ' ἔπι Θρηϊκίου στόμα Βοσπόρου· ὃν πάρος Ἰὼ Ἥρης ἐννεσίῃσιν ἐνήξατο πόρτις ἐοῦσα: — Φύλαρχος δὲ, ὅτι οἱ ἐντὸς τοῦ Εὐξείνου πόντου ἦσαν ἄπειροι γεωργίας· οἱ δὲ ἐκτὸς, ἔμπειροι. διὸ καὶ Βόσπορος ἐκεῖνο τὸ μέρος ἐκαλεῖτο τοῦ πελάγους, ὅτι ἐσπείρετο. τινὲς δὲ, τοὺς στενοὺς πορθμοὺς, Βοσπόρους εἰρῆσθαι. ἢ ὅτι τὸ παλαιὸν, εἴ ποτέ τινες ἤθελον εἰς τὸ πέραν διαβῆναι, σχεδίας πηγνύντες καὶ βοῦς ὑποζεύξαντες, ἐπὶ τούτων διεπεραιοῦντο. ὅθεν ἡ ἐπωνυμία.

Βοτάνη, παρὰ τὸ βία τείνεσθαι, ἤγουν αὔξειν.

Βοτὰ, πρόβατα· καὶ βοσκήματα, καὶ τὸν λεγόμενον βοτόν· ἀπὸ τοῦ βόσκεσθαι· καὶ βοτεῖν, βόσκειν.

Βοτὴρ, ὁ ποιμήν. καὶ διὰ τοῦ ο, καὶ διὰ τοῦ ω. ὅθεν καὶ τὸ, Κτεῖν' δ' ἐπὶ μηλοβοτῆρας: — τοὺς βοσκήτορας καὶ νομέας τῶν μήλων. παρὰ τὸ βῶ τὸ τρέφω, βόσω, βοτὴρ, καὶ βότειρα, ὡς σωτὴρ, σώτειρα· καὶ βότης· ὅπερ καὶ βούτης λέγεται, πλεονασμῷ τοῦ υ· καὶ συβώτης καὶ συβώσιον, ἐκτάσει τοῦ ο εἰς ω. ὁ δὲ Φιλόξενος, παρὰ τὸ βόσκω, βοτὴρ, ἀποβολῇ τοῦ κ.

206 Βόττιον, ἔθνος Μακεδόνων· καὶ Βοττία ἡ χώρα, ἀπὸ τῶν βοτῶν, ὅτι πολυθρέμματός ἐστι. καὶ τὸ ἔθνος. ἢ παρὰ τὸν βοτὸν, βοτιακή· καὶ πλεονασμῷ τοῦ τ, βοττιακή. ἢ ἀπὸ τοῦ Βόττονος τοῦ ἡγησαμένου τῆς ἐκεῖσε ἀποικίας.

Βόττεια, πόλις Μακεδονίας. καὶ διὰ τοῦ ε ψιλοῦ, Βόττεα. τούτου τὸ ἐθνικὸν, Βοττεάτης· τὸ δὲ ἐθνικὸν τοῦ Βόττεια, διὰ τοῦ ι, ὡς Στράβων ἐν ζ'. καλεῖται δὲ ἀπὸ Βόττωνος Κρητὸς ἡ πόλις· οἱ οἰκοῦντες, Βοττιαῖοι· καὶ Βοττική, ἡ Χαλκιδικὴ γῆ· καὶ θηλυκῶς λέγεται Βοττιαῒς· καὶ Βοττιαϊκή, κτητικόν.

Βότρυς] παρὰ τὴν πόσιν, πότρυς, καὶ βότρυς, ὁ τὴν πόσιν καὶ τὸ ποτὸν ῥέων. ἢ παρὰ τὸ βῶ τὸ πατῶ, ὁ τοῖς ποσὶ τριβόμενος, τουτέστι πατούμενος.

Βοτρυδὸν, συνεστραμμένως, ὡς ἐν βότρυος σχήματι.

Βουβάλιον, κόσμος χρυσοῦς περιτιθέμενος τῷ καρπῷ. Δίφιλος ἐν Παλλακῇ, Βουβάλια καρπῶν παρθένου φρονήματα.

Βουβάρας, εἴρηται διὰ τὸ ἔχειν ἐπὶ τοῦ ἄκρου προτομήν τινα βουβάλου ἐξέχουσαν· (καὶ βούβαλον μέγα καὶ πολύ) ὁ μεγαλοναύτης. ἢ ὁ μεγάλως βαρύς· παρὰ τὸ βοῦ ἐπιτατικὸν, καὶ τὴν βάριν, εἶδος πλοίου. ἢ παρὰ τὸ βάρος ἔχοντα, καὶ καυχητιῶντα. περὶ ἀλαζόνος γὰρ λέγεται, ὃν καὶ βαρυγέταν εἰρήκασι.

Βούβοσις, πολυφαγία. Βουβωνία, κόπος.

Βούβασις, κώμη τῆς Αἰγύπτου καὶ θεός. ὅτι ἡ Ἰὼ ἡ Ἰνάχου, εἰς βοῦν μεταβληθεῖσα, καὶ μετὰ τὴν διὰ γῆς καὶ θαλάσσης πλάνην εἰς Αἴγυπτον παραγενομένη, ἐπιβᾶσα τε βροχθώδους τόπου τοῦ Νείλου, τῶν χηλῶν ἴχνη τῷ πηλῷ ἐνεχάραξεν. ὁ δὲ τῆς χώρας βασιλεὺς, εὑρηκὼς τὸ μὲν τῆς ἐμπροσθίας χηλῆς, τῷ ι στοιχείῳ ἐμφερὲς, τὸ δὲ τῆς ὀπισθίας, τῷ ω, Ἰῶ τὴν βοῦν ὠνόμασε· τὴν δὲ κώμην, Βούβασιν, ἀπὸ τῆς τοῦ βοὸς βάσεως. ὥστε κατὰ τοῦτον τὸν λόγον καὶ διὰ τῆς ει διφθόγγου· δεῖ γὰρ Εἰώ. ὁ μέντοι Ἡρωδιανὸς φησὶ διὰ τοῦ ι, παρὰ τὸ ἰέναι σχηματιζόμενον· ὅτι πολλὴν (φησὶν) ἦλθε γῆν.

Βούβαστος, πόλις Αἰγύπτου· καὶ Βουβαστῖτις πόλις. τὸ ἐθνικὸν, Βουβαστίτης.

* Βούβοτος, ὁ βόσκων τοὺς βοῦς.

Βούβρωστις, κυρίως ὁ μέγας λιμός· ὅτι καὶ βοῦς λυμαίνεται, καὶ τοὺς βοῦς βρῶσιν ποιεῖ· ὁ χαλεπὸς λιμός. ἐπὶ δὲ τοῦ, Καί ἑ κακὴ βούβρωστις ἐπὶ χθόνα δῖαν ἐλαύνει, Ἰλιάδος ω', ἀντὶ τοῦ μεγάλη ἀνία καὶ λύπη. ἔνιοι δὲ βούβρωστιν τὸν οἶκτον.

Βούδιον, πόλις Θεσσαλίας· οἱ δὲ, Ἠπείρου.

Βουγάϊον, ἐργάτην βοῦν· οἱ δὲ, μεγάλαυχον, ἀμαθῆ, ἀλαζόνα, βοώδη καὶ ἀναίσθητον.

Βουζυγία, γένος τὶ Ἀθήνησιν ἱερωσύνην ἔχον. Βουζύγης γάρ τις τῶν ἡρώων, πρῶτος βοῦς ζεύξας, τὴν γῆν ἤροσεν· ἀφ' οὗ γένος Βουζυγία.

Βουβὼν, τὸ παρ' ἑκάτερα τῆς ἥβης μέρος, ἐν ἀρχῇ τῶν μηρῶν κείμενον. εἴρηται δὲ, ὅτι τοῦ βαίνειν ἐστὶν ὑπηρέτης. παρὰ γὰρ τὸ βῶ, γίνεται βών· καὶ συνθέσει τοῦ ἐπιτατικοῦ βοῦ, γίνεται βουβὼν, ὁ μεγάλως βαίνων. ἢ δι' οὗ μεγάλως βαίνομεν. βουβὼν λέγεται καὶ τὸ πάθος τὸ εἰς ὕψος βαῖνον· ἀπὸ τοῦ ἐπαίρεσθαι, καὶ μεγάλως βαίνειν εἰς οἴδημα. ὅπερ τινές φασι βομβῶνα, ὡς λέγει Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ καθόλου. Μένανδρος ἐν τῷ Γεωργῷ· οἷον, Βουβὼν ἐπήρθη τῷ γέροντι· 207
— καὶ ῥῆμα παρ' αὐτῷ βουβωνιῶ. ἔστι καὶ Βουβὼν πόλις Λυκαονίας, ἀπὸ Βουβῶνος λῃστοῦ· ὁ πολίτης, Βουβώνιος ὤφειλεν εἶναι· ἀλλ' ἔστι Βουβωνεύς. εἴρηται ἀπὸ τοῦ βοῦ· ὅπερ ἀπὸ τοῦ ζώου ληφθὲν, σημαίνει τὸ μέγα, ὡς ἐν τῷ βούτιμος, καὶ Βούπαλος κύριον. παρὰ δὴ τὸ ἐπιτατικὸν καὶ τὸ γαῖα σύνθετον, γίνεται βουγάϊος· ἢ παρὰ τὸ γαίειν τὸ γαυριᾶν· ὅπερ καὶ αὐτὸ παρὰ τὴν γαῖαν γέγονεν· ἵν' ᾖ ἀπὸ τοῦ μεγέθους τῆς γῆς, ὁ μεγαλόφρων· οἷον, Αἶαν ἁμαρτοεπὲς βουγάϊε, οἷον ἔειπες.

Βουθόη, πόλις Ἰλλυρίδος. εἴρηται, ὅτι Κάδμος ἐπὶ βοῶν ζεύγους ἐκ Θηβῶν ταχέως εἰς Ἰλλυρικοὺς παραγενόμενος ἔκτισε πόλιν· καὶ ἀπὸ τῶν βοῶν καὶ τοῦ θοῶς φυγεῖν, Βουθόην ὠνόμασεν. ἢ ἀπὸ τοῦ βούτου βουτόη, καὶ βουθόη. τὸ ἐθνικὸν, Βουθοαῖος.

Βουθοίη, πόλις τῆς Ἰλλυρίδος. Σοφοκλῆς Ὀνομακλεῖ, Βουθοίη Δρίλωνος ἐπὶ προχοῇσιν ἐνάσθη: — εἴρηται ἀπὸ τοῦ βοηθὸν γενέσθαι. Βουθία, πόλις Ἰωνίας· τὸ ἐθνικὸν, Βουθιαῖος.

Βουθέρει, ἐν ᾧ τόπῳ βόες θέρους νέμονται.

Βουκάπη, ἡ φάτνη τῶν βοῶν. ἀπὸ τοῦ κάπτω τὸ ἐσθίω, γίνεται κάπη· τουτέστιν ἐν ᾗ οἱ βοῦς κάπτουσι.

Βούκαια, πόλις Φωκίδος ἐν τῷ Παρνασῷ. ὠνόμασται δὲ, ὅτι ποτὲ Δευκαλίων καὶ Πύῤῥα, κατακλυσμὸν φεύγοντες, παρ' αὐτοῖς διεσώθησαν· καὶ σημεῖον τοῦτο· κατ' ἐνιαυτὸν πυρὰν ἀνάπτοντες, μεγάλην βοῦν ἐπελαύνουσιν, αὐτῇ ἐπιβοῶντες, Ἕρπε βοῦς κατὰ τὰ πάτρια· καὶ κατακαίουσιν αὐτήν. ἀπὸ γοῦν τοῦ καίειν τὴν βοῦν, λέγεται Βούκαια, καὶ Βουκαεῖς.

Βουκαῖος] Νίκανδρος, Βουκαιός τ' ἀλέγοι καὶ ἐροίτυπος: — καὶ Θεόκριτος. σημαίνει δὲ τὸν ἀροτριαστὴν, τὸν τοῖς βουσὶ καίνοντα τὴν γῆν, τουτέστι κόπτοντα καὶ σχίζοντα.

Βούκερα, λίμνη τὶς ποτὲ μὲν καλουμένη· νῦν δὲ, εἶδος βοτάνης, ἀπὸ τοῦ σχήματος τοῦ παρὰ τὴν θέσιν· ἐπειδὴ κέρατι βοὸς ἔοικε. καὶ Νίκανδρος ἐν Ἀλεξιφαρμάκοις παρετυμολογεῖ αὐτὴν, λέγων, Ἄλλοτε βουκέραος χιληγόνου, ὅ ῥα κεραίας Εὐκαμπεῖς πετάλοισιν ὑπηνεμίοισιν ἀέξει.

Βουκέρας, ἡ τῆλις τὸ σπερμάτιον· Διότιμος. Βουκεραῒς, κρήνη ἐν Πλαταιαῖς, ἥτις ὠνόμασται. Πόλυβος ἐξ Ἄργους ἐπέκτισε Πλαταιὰς μετὰ τὸν ἐπὶ Δευκαλίωνος

κατακλυσμὸν, βοὸς αὐτῷ ἡγουμένης κατὰ χρησμὸν, ὥς ποτε Κάδμῳ. ἣν ἐκεῖσε κατακλιθεῖσαν, τῷ κέρατι πατάξαι τὴν γῆν, καὶ κρήνην ἀναφανῆναι· ἣν ἀπὸ τοῦ κέρατος τοῦ βοὸς, Βουκερκίδα καλεῖσθαι. οὕτω Θέων ἐν τοῖς ὑπομνήμασι τοῦ α΄ αἰτίου Καλλιμάχου· οὕτω καὶ Σεβῖνος ἐν τῇ ἐπιτομῇ τῶν Φίλωνος περιπόλων. Πολύϊδος λέγει τὸν χρησμόν.

Βουκέφαλος, ὁ ἵππος ὃν Ἀλέξανδρος ἐκέκτητο· οὐχ, ὥς τινες οἴονται, ὅτι βοὸς κέρατα εἶχεν· τοῦτο γὰρ ψευδές· ἐκοσμεῖτο γὰρ ὑπὸ Ἀλεξάνδρου χρυσοῖς· καὶ οὐ διὰ τὰ κέρατα Βουκέφαλος ὠνόμασται, ἀλλ' ὅτι οὕτως ἐν Θεσσαλίᾳ ἐκαλοῦντο οἱ ἵπποι ἔχοντες ἐγκεκαυμένον βουκράνιον. ὅτι δὲ τῶν Θετταλικῶν ἵππων τινὲς ἐκαλοῦντο βουκέφαλοι, δηλοῖ Ἀριστοφάνης ἐν Ἀναγύρῳ, Μὴ κλαῖ· ἐγώ σοι βουκέφαλον ὠνήσομαι: — καὶ πά-
208 λιν, Ψῆχε ἠρέμα τὸν βουκέφαλον καὶ κοππατίαν: —
λέγεται ὁ ἐγκεχαραγμένον ἔχων τοῖς ἰσχίοις βούκρανον.

Βοῦνις, καὶ βουνῖτις, ἡ γῆ. εἴρηται δὲ παρὰ τοὺς βουνούς. βουνοὶ δέ εἰσιν οἱ ὑψηλοὶ καὶ ὀράδεις καὶ γεώλοφοι τόποι· παρὰ τὸ βαίνειν ἄνω.

Βουόα· ἀλγεῖ τις· τάχα θ' αἱ βουσόαι: — ἔλλειψις τοῦ σ, καὶ πνεῦμα προσῆλθε τὸ δασύ.

Βουκόλοι, οὐ μόνον οἱ τῶν βοῶν νομεῖς, ἀλλὰ καὶ ζῶά τινα οὕτω καλοῦνται. καὶ βουκολισμὸς, μελοποιΐας τινὸς εἶδος, καὶ ὀρχήσεως.

Βουκόλος, ἤτοι βουκόνος τὶς ὤν· παρὰ τὸ κονεῖν περὶ τὰς βοῦς, ὅ ἐστιν ἐνεργεῖν καὶ διατρίβειν. ἢ βουσὶ κεκλόμενος, ὅ ἐστιν ἐγκελευόμενος. ἢ παρὰ τὸ κέλλω, ὃ σημαίνει ὁ ἅμα τοῖς βουσὶ κέλλων. βουκολῶ σημαίνει καὶ τὸ σοφίζομαι. Δίδυμος δὲ, παρὰ τὸ κομεῖν εἴρηκεν· ἵν' ᾖ βουκόμος, ὡς ἱπποκόμος· καὶ κατὰ τροπὴν, βουκόλος· καὶ βουκολεῖν, βόας νέμειν.

Βουλυτὸς, ἡ δειλινὴ ὀψία, ὅτε οἱ βόες ἀπολύονται τῶν ἔργων.

* Βουλιμιάω, λίαν πεινῶ· παρὰ τὸ βοῦ, ἥτις ἐστὶ μερὶς ἐπιτατικὴ, καὶ λιμὸς, ἡ πεῖνα.

Βούλιμος, ὁ μέγας καὶ ἐπιτεταμένος λιμός· παρὰ τὸ βου ἐπιτατικὸν μόριον, καὶ τὸ λιμός.

Βούλω· βαρύνεται· ἐπειδὴ τὰ εἰς λω λήγοντα καθαρὰ δισύλλαβα παραληγόμενα τῇ ου διφθόγγῳ, τὰ μὲν β΄, βαρύνονται· τὰ δὲ β΄, περισπῶνται. βαρύνονται, βούλω, καὶ οὔλω. Ὅμηρος, Οὖλέ τε καὶ μέγα χαῖρε: — περισπώμενα, οὐλῶ, παρὰ τὸ οὐλὴ τὸ τραῦμα· (ἔνθα κατούλωσας) καὶ δουλῶ, παρὰ τὸ δοῦλος. ἀπὸ δὲ τοῦ βούλω, παράγωγον βουλεύω, ὡς ἄρχω ἀρχεύω.

Βουλὴ, ὄνομα ῥηματικὸν, εἴδους τῶν ὑποπεπτωκότων τῷ ὀνόματι, προσηγορικοῦ. γίνεται παρὰ τὸ βέλλω, βολὴ, ἡ σύστοιχος τῆς γνώμης φορὰ ἢ ἐπιβολὴ τῆς ψυχῆς· καὶ πλεονασμῷ τοῦ υ, βουλὴ, ἡ τοῦ νοὸς ἐμβολή. ἢ παρὰ τὸ βάλλω, βολή· καὶ πλεονασμῷ βουλή. ἐτράπη δὲ τὸ α εἰς ο, ὡς ἐν τῷ ἡμέρα, ἡμερόβιος· Ἥρα, Ἡρόδοτος· ὥρα, ὡροσκόπος. σημαίνει δὲ τὴν ἄθροισιν καὶ τὸ προβούλευμα· ὡς τὸ, Βουλὴν δὲ πρῶτον μεγαθύμων ἷζε γερόντων: — καὶ τὴν γνώμην, Χρεὼ βουλῆς ἐμὲ καὶ σὲ διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε: — καὶ — Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή: — καὶ τὴν προαίρεσιν, καὶ τὴν θέλησιν, ὡς τὸ, Νῦν δ' ἐμὲ μὲν στυγερᾶς Θέτιδος ἐξήνεγκε βουλάς.

Βουληφόρος, πρόβουλος, ἀρχίβουλος, ἡγεμὼν, ἄρχων, βουλευτικός. σημαίνει ποτὲ μὲν τὸν βασιλέα, ὡς τὸ, Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα: — ποτὲ δὲ ἐπιθετικῶς αἱ ἐκκλησίαι, ἐν αἷς αἱ βουλαὶ ἀναφέρονται, ὡς τὸ, Τοῖσι δ' οὔτ' ἀγορὴ βουληφόρος: — τὰ ἐκ β΄ τελείων σύνθετα ὀνόματα, ἀπὸ εὐθείας· ὡς τὸ, ζωὴ, ζωηφόρος, καὶ ἑωσφόρος· ἀπὸ γενικῆς, οὐδεὶς οὐδενὸς, οὐδενόσωρα· ἀπὸ δοτικῆς, Ἀρηΐ, ἀρηΐφιλος· ἀπὸ αἰτιατικῆς, πόδα, Ποδαλείριος. ἀπὸ δὲ κλητικῆς μόνον, οὐ γίνεται σύνθετον· ἐπειδὴ πᾶσα πτῶσις γ΄ προσώπου ἐστὶ, πλὴν τῆς κλητικῆς· ἡ δὲ κλητικὴ, αὐτοτελής ἐστι, καὶ πολλάκις τέλειον λόγον ἀποπληροῖ, ὡς τὸ, Ὦ μάκαρ Ἀτρείδη μοιρηγενὲς ὀλβιόδαιμον: — καὶ πάλιν, Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ: — τὸ δὲ τέλειον, μετὰ τοῦ ἀτελοῦς οὐ συντίθεται. τὸ δὲ γυναιμανὴς, οὐκ ἀπὸ τοῦ ὦ γύναι, καὶ τοῦ μαίνομαι
ῥήματος, ἀλλ' ἀποκοπὴ ἀπὸ γυναικός. ἔστι δὲ τὸ ῥῆμα 209
φέρω· Ὡς δ' ἄνεμος ἄχνας φορέει: — ἀφ' οὗ φορητός· ἀπὸ δὲ τοῦ φέρω, φερτός· ἔνθα τὸ συμφερτή. τὸ συγκριτικὸν, φερέστερος, καὶ προφερέστερος, καὶ προφερέστατος ὑπερθετικόν. Ἰστέον ὅτι τὸ φέρω κατὰ τέλος συντίθεται· σπανίως δὲ καὶ κατὰ τὴν ἀρχὴν, ὡς τὸ, Φέρεκλος, Φερέσταχυς, Φερσεφόνη· τελεσφόρος, τοξοφόρος. οὕτως οὖν παρὰ τὸ βουλὴ καὶ τὸ φέρω, γίνεται βουληφόρος. τὰ δὲ εἰς η λήγοντα θηλυκὰ σύνθετα, ἢ φυλάσσουσι τὸ η, ἢ τρέπουσιν· οἷον, γῆ, γηγενής· ὀδύνη, ὀδυνήφατος· κρήνη, κρηνοφύλαξ. πάντα δὲ τὰ παρὰ τὸ φέρω, παροξύνεται, εἰ μὴ ἄρα τύπος κωλύοι, διὰ τὸ ευ μόριον καὶ τὰς προθέσεις, καὶ τὴν α στέρησιν· εὔφορος, πρόσφορος, ἄφορος.

Βουλεία, ὁ χρόνος τοῦ βουλεύειν· ὥσπερ στρατηγεία ἐστὶν ὅπου στρατηγεῖ.

Βούπρηστις, ἔστι λαχάνου ἀγρίου γένος, ὅμοιον τῷ σινάπι καὶ τῇ λαμψάνῃ. βούπρηστις δέ φασι λέγεται, διὰ τὸ τοὺς γευσαμένους αὐτῆς, μεγάλως πιμπρᾶσθαι, τουτέστι φυσᾶσθαι· τὸ γὰρ βοῦς, ἐπὶ τοῦ μεγάλου ἔτασσον οἱ ἀρχαῖοι· καὶ βούπαιδα, τὸν μέγαν παῖδα.

Βουπράσιον, τόπος οὕτω καλούμενος, καὶ πόλις, καὶ ποταμὸς, καὶ χώρα τῆς Ἤλιδος. τὸ ἐθνικὸν, Βουπρασιεὺς, καὶ Βουπράσιος.

Βούσιρις, ὁ ἥρως ὁ τῆς Αἰγύπτου βασιλεύς· ἀφ' οὗ καὶ ἡ πόλις οὕτω καλεῖται. εἴρηται παρὰ τὸ βοῦς εἴρειν, ὁ δυνάμενος μόνος ζευγνύειν δύο βοῦς· παρὰ τὸ βοῦς καὶ τὴν σειρὰν, ἵν' ᾖ ὁ ἰσχυρὸς καὶ ἀνδρεῖος, ὥστε δύνασθαι βοῦν ἄγειν σειραῖς· ὥσπερ καὶ Λαέρτης λέγεται. γράφεται δὲ διὰ τοῦ ι· ὤφειλε διὰ διφθόγγου· τὰ γὰρ διὰ τοῦ ιρις, ἀποστρέφεται τὴν ει δίφθογγον· οἷον, Ὄσιρις, ὁ Διόνυσος, παρὰ αἶγα· (ἔστι καὶ ὄνομα πόλεως οὕτω λεγομένης, καὶ ὁ Νεῖλος) καλάσιρις, λινοῦν ἱμάτιον· ἶρις, ἡ τῶν θεῶν ἄγγελος· Κίρις, ὄνομα ποταμοῦ· Τίρις, ὄνομα δούλης· σίρις, ἢ ξίρις· ποτὲ μὲν γὰρ διὰ τοῦ σ λέγεται αὐτὸ, ποτὲ δὲ διὰ τοῦ ξ· καὶ ποτὲ μὲν διὰ τοῦ ι γράφεται, ποτὲ δὲ διὰ διφθόγγου· κρεῖττον δὲ διὰ τοῦ ι· σημαίνει δὲ ἀρωματικὸν φυτόν: — χωρὶς εἰ μὴ ἔχει τοῦτο ἀπὸ προϋποκειμένου, διὰ τὸ χεὶρ, χειρὸς, χειρίς· σημαίνει τὸ χειρομάνικον.

Βοῦρα, πόλις τῆς Ἀχαΐας, ἣν ᾤκισεν Ἐξάδιος ὁ κένταυρος· καὶ ἐκεῖ αὐτοῦ τὰ βουστάσια ἐφυλάττετο. διὸ καὶ Βοῦρα ὠνομάσθη· ἀπὸ τοῦ τὰς βοῦς ὠρεῖν, ὅ ἐστι φυλάττειν. Βοῦρά τε Δεξαμένοιο βοόστασις Οἰκιάδαο.

Βούπαις] εἴωθε γὰρ τῇ προσθήκῃ τοῦ ἵππου ἢ τοῦ βοὸς, τὸ μέγεθος τοῦ ὑποκειμένου δηλοῦν. ἀπὸ μὲν τοῦ βοὸς, βούσυκον· ἀπὸ δὲ τοῦ ἵππου, ἱπποσέλινον· καὶ θυμὸν ἱππογνώμονα, τὸν μεγαλόγνωμον.

Βοῦται, βουκόλοι. Βοῦτα, Λατῖνοι τὰ ἐκ πυρᾶς καλοῦσι λείψανα· παρὰ τὸ φῶ τὸ λάμπω, γίνεται φῶτα· τροπῇ τοῦ φ εἰς β, καὶ ω εἰς ου, βοῦτα.

Βουτάδαι, δῆμός ἐστι τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς, ἀφ' ἧς οἱ ἐη-

μόται. ἢ οἱ ἀπὸ Βούτου. οὗτος δὲ ὁ Βούτης τὴν ἱερωσύνην ἔσχε· καὶ ἀπ' αὐτοῦ Βουτάδαι ἐκαλοῦντο. καὶ βουτρόφος, τάξις (ὥς φασι) τὶς ἱερωσύνης, ἡ τρέφουσα τοὺς βοῦς, ὥστε θύεσθαι τοῖς θεοῖς δημοσίᾳ. καλοῦνται δὲ καὶ Ἐτεοβουτάδαι, οἱ ἀπόγονοι τοῦ Βούτου.

210 Βουτίδης] τὰ εἰς ης, εἰς ου ἔχοντα τὴν γενικὴν, ἢ διὰ τοῦ αδης, ἢ διὰ τοῦ ιδης ποιεῖ τὸ πατρωνυμικόν· Ἱππότης, Ἱππότου, Ἱπποτάδης· δότης, δότου, Δοτάδης, κύριον. εἰ δὲ διὰ τοῦ ιδης, διὰ τοῦ ι γράφεται· κορυνήτης, κορυνήτου, Κορυνητίδης· Τριόπης, Τριόπου, Τριοπίδης. οὕτω Βούτης, Βούτου, Βουτίδης, τοῦ Ποσειδῶνος υἱός. τὰ δὲ εἰς ος, διὰ τοῦ αδης ποιοῦσι τὰ πατρωνυμικά· οἷον, Αὐξέντιος, Αὐξεντιάδης· Ἀσκληπιὸς, Ἀσκληπιάδης· ἥλιος, ἡλιάδης· Ὀϊλιάδης οὐκ ἔστιν· Ὀϊλεὺς γάρ· ἐπεὶ Ὀϊλείδης εἶχεν εἶναι. οἱ δὲ ποιηταὶ πολλάκις ἀποβάλλουσι τὸ α· οἷον, Ἐριχθονιάδης, Ἐριχθονίδης· Τελαμωνιάδης, Τελαμωνίδης. τὰ δὲ εἰς ας ἰσοσυλλάβως κλινόμενα, διὰ τοῦ αδης ποιοῦσι τὸ πατρωνυμικόν· βορέας, βορέου, Βορεάδης· Αἰνέας, Αἰνέου, Αἰνεάδης· κέας, κέου, Κεάδης· πυλέας, πυλέου, Πυλεάδης, καὶ κατὰ συγκοπὴν, Πυλάδης· δημέας, δημέου, Δημεάδης, καὶ Δημάδης.

Βούτυπος, ἱερεύς τὶς, ὃς τοὺς βοῦς ἐν ταῖς θυσίαις τῷ πελέκει τύπτων ἔθυε· Βούτυπος οἷα πόδα τανύων, Ἀπολλώνιος.

Βουθρωτὸς, ἢ Βουθρωτὸς, πόλις τῆς Ἠπείρου, ὥς φησι Τεῦκρος ὁ Κυζικηνός· ὅτι Ἑλένου ἐκ τῆς πατρίδος εἰς τὴν Ἤπειρον παραγενομένου, θύοντος δὲ ἐπιβατήρια, ἡ βοῦς οὐ καιρίαν λαβοῦσα τομὴν, φεύγει καὶ κόλπον τινὰ τῆς Ἠπείρου διανηξαμένη, εἰς γῆν ἐξέρχεται· καὶ καταπεσοῦσα, ἀπέθανεν· ὁ δὲ Ἕλενος, συμβόλῳ θείῳ χρησάμενος, κτίζει πόλιν· καὶ ἀπὸ τοῦ συμβάντος, Βουθρωτὸν αὐτὴν ὠνόμασε. τὸ ἐθνικὸν, Βουθρώτιος.

Βουφόνια] ἑορτὴ τὶς παρὰ Ἀθηναίοις τὰ βουφόνια· ἐν ᾗ πολλοὶ ἐθύοντο βόες· καὶ ἤγετο αὕτη σκιροφοριῶνος μηνὸς τετάρτη ἐπὶ ι'.

Βουφόνεον, ἐβουθύτουν, βοῦς ἔθυον.

Βούχετα, ἢ Βουχέτιον· ἔστι δὲ πόλις τῆς Ἠπείρου, οὐδετέρως καὶ πληθυντικῶς λεγομένη· ἥν φησι Φιλόχορος ὠνομᾶσθαι, διὰ τὸ τὴν Λητὼ, ἤτοι Θέμιν, ἐπὶ βοὸς ὀχουμένην ἐλθεῖν ἐκεῖ, κατὰ τὸν τοῦ Δευκαλίωνος κατακλυσμόν. μέμνηται δὲ τοῦ ἐθνικοῦ Καλλίμαχος· οἷον, Ἐξ ἁλὸς οὐ δίκην ἀνέρα Βουχέτιον Ἕλκειν.

ΤΟ Β ΜΕΤΑ ΤΟΥ Ρ.

Βραδὺς] παρὰ τὸ βάρος βαρύς· καὶ ἐν ὑπερθέσει τοῦ ρ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ.

Βρᾶ] ἀπὸ τοῦ ῥᾴδιον γίνεται κατὰ πλεονασμὸν τοῦ β Αἰολικῶς, βρᾴδιον· καὶ κατὰ συγκοπὴν βρᾶ. οὕτως Ἡρωδιανὸς καὶ Χοιροβοσκός.

Βραβεῖον, ἀπὸ τοῦ ῥάβδος, ῥαβδεῖον· καὶ τροπῇ τοῦ δ εἰς β, καὶ ὑπερβιβασμῷ, βραβεῖον. λέγεται δὲ τὸ βασιλικὸν σκῆπτρον. ἐξ οὗ καὶ βραβευταὶ, οἱ τὰς βασιλικὰς ῥάβδους κατέχοντες, καὶ τοῖς νικῶσι τοὺς στεφάνους διδόντες. καὶ βραβεῖον λέγεται ὁ παρὰ τῶν βραβευτῶν διδόμενος στέφανος τῷ νικῶντι. τὸ βει, δίφθογγον. τὰ διὰ τοῦ ειον κτητικά: —

* Βραβευταὶ, οἱ τοῦ ἀγῶνος διοικηταὶ, οἱονεὶ ῥαβδευταί· ῥάβδον γὰρ σύμβολον τῆς νίκης ἐδίδουν τοῖς νικῶσι.

Βραβεύει, ἐπιψηφίζεται, διανέμει· καὶ βραβευτὴς, διοικητὴς, ὁριστής. βραβευταὶ δὲ κυρίως λέγονται, οἱ τὴν ῥάβδον ἀπὸ φοίνικος, ἢ τινὸς ἄλλου, διδόντες σύμβολα τῆς νίκης, ῥαβδευταί τινες ὄντες· καὶ ὑπερθέσει τοῦ ρ. ἢ οἱ διαλλάκται. καὶ βραβεῖα, αἱ διαλλαγαί.

Βράβηλα, τὰ καλούμενα Δαμασκηνά. Θεόκριτος, Ὄρπακες βραβύλοισι καταβρίθοντες ἔραζε: — Ἀθήναιος δὲ ἐν τῷ β' τῶν Δειπνοσοφιστῶν, Σέλευκον ὀνομάζειν κοκκύμηλα, καὶ βράβηλα καὶ βάδρυα. εἴρηται δὲ βοράβηλα τινὰ ὄντα, τὰ τὴν βορὰν ἐκβάλλοντα· ἔστι γὰρ μαλακτικὰ τῆς γαστρός. εἴρηται δὲ καὶ [μάδρυα,] μαλόδρυα τινὰ ὄντα. Δαμασκηνὰ δὲ, κατ' ἐξοχὴν, διὰ τὸ ἐν Δαμασκῷ τῇ πόλει γεωργούμενα εἶναι εὐθαλέστερα καὶ καλλίονα.

Βραγχιάζω, ὁ μέλλων, βραγχιάσω· ὁ ἀόριστος, ἐβραγχίασα. ἐβραγχίασεν ὁ λάρυγξ: — παρὰ τὸ βρέχω, γίνεται βρόχος, καὶ βροχίον, τὸ συνεχῶς βρεχόμενον· ἐξ οὗ καὶ βράχος τὸ τῆς θαλάσσης. ὠνοματοπεποιῆσθαι φασὶ τὴν λέξιν κατὰ μίμησιν τῆς γινομένης αὐτῷ βραχύτητος ἐν τῇ φωνῇ. ἢ βρόγχος λέγεται ὁ λαιμὸς καὶ φάρυγξ· ὃς καὶ βράγχος παρὰ τοῖς παλαιοῖς λέγεται· ἀφ' οὗ, Τόσσον ἔβραχ' Ἄρης: — ἀφ' οὗ τὸ πάθος ἐκάλεσαν βραγχιᾶν. ἐγὼ δὲ οἶμαι, παρὰ τὸ βαρεῖαν ἰαχὴν ἔχειν, τουτέστι φωνὴν, γίνεται βαριχιᾶν, καὶ βραγχιᾶν. βραγχιᾶν γὰρ, τὸ ἡσύχως ὀδύρεσθαι, καὶ τὸ σαπρᾷ καὶ τραχείᾳ τῇ φωνῇ χρῆσθαι. καὶ βράγχος, νόσημά τι περὶ τὸν βρόγχον.

Βράζει] παρὰ τὸ βῶ τὸ λέγω, γίνεται βάζω· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ, βράζω.

Βράσσω, τὸ ζέω· ὅπερ καὶ ἀναβράσσω λέγεται Ἀττικῶς. ἐπὶ τοῦ ἀποτελέσματος λαμβάνοντες τὴν λέξιν: — Ἀριστοφάνης, Ἀναβράττω κίχλας: — ἀντὶ τοῦ ἕψω.

Βράσσων, εἴρηται παρὰ τὸ βάρος· ἢ βαρῶ βαράσσω, καὶ κατὰ συγκοπὴν, βράσσων, ὁ βραδὺς καὶ βραχύς· ἑκάτερον σημαίνει. καὶ γὰρ ἀπὸ τοῦ βραδὺς, γίνεται βραδύτερος, καὶ βραδίων, καὶ βράσσων· καὶ ἀπὸ τοῦ βραχὺς, βραχύτερος, βραχίων, βράσσων. ὅθεν ὁ ποιητὴς εἰδὼς ἀμφοτέρων σημαντικὴν τὴν λέξιν, ἐπιφέρει, διασαφῶν καὶ λύων τὸ ἀμφίβολον, — βράσσων τε νόος, λεπτὴ δέ τε μῆτις, Ἰλιάδος κ', ἀντὶ τοῦ βραδύτερος, ἐλάσσων. ἢ ταρασσόμενος καὶ ἀκαταστατῶν, ἀπὸ τοῦ βρασμοῦ· οὐ σταθερὸς, ἢ ἄτακτος.

Βραχὺς, κατὰ τροπὴν τοῦ λ εἰς ρ. παρὰ γὰρ τὸ ἀποβεβλῆσθαι μέρος καὶ ἐλάσσονα γενέσθαι εἴρηται. οὕτως Ἡρακλείδης, ὥς φησιν Ὦρος.

Βραχίων, εἴρηται, ὅτι βραχύτερός ἐστι τοῦ λοιποῦ μέρους τῶν χειρῶν· ἢ ἐκ τοῦ βραχὺς καὶ τοῦ κίων, βραχυκίων τὶς ἐστί.

Βράχω, σημαίνει τὸ ἠχῶ. ὀνοματοποιΐα ἡ λέξις ἐστίν· — ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.

Βρέχω, ὁ μέλλων, βρέξω· γίνεται παρὰ τὸ βρόχος. ἢ παρὰ τὸ βάλλω, βλῶ· καὶ βρῶ, βρέχω, ἀπὸ τοῦ ἤχου τῶν ὑδάτων. ὅθεν καὶ Ὅμηρος, [— βράχεν ὕδατα: —] ὀνοματοποιΐα ἐστί. τούτου τὰ ἐνεργητικὰ οὐχ εὕρηνται· ἐπειδὴ τὰ ἐπὶ τῶν εὐθειῶν ἐνεργητικὰ ἐξακουόμενα ῥήματα, πρῶτα καὶ δεύτερα πρόσωπα οὐκ ἔχει. οὐδὲ γὰρ, βρέχω ἐγώ· οὐδὲ, βρέχεις σύ· ἀλλὰ, βρέχει καὶ χιονίζει καὶ ἀστράπτει ὁ θεός. πᾶν νόημα, καὶ πᾶς 211 λόγος τέλειος, ἐξ ὀνόματος καὶ ῥήματος συνίσταται· οἷον λέγει ὁ Πλάτων· δημηγορεῖ Δημοσθένης: — χωρὶς τούτων, οὐδέν ἐστι τέλειον. ἐὰν γὰρ εἴπω, ἀναγινώσκει, ὀφείλω εἰπεῖν καὶ τὸ ἐπαγόμενον, ἢ Θεόδ..., ἢ ἄλλος· διότι πολλοί εἰσιν οἱ ἀναγινώσκοντες. ὅταν δ' [illegible] εἴπῃ, βρέχει, ἢ [illegible]; διατί οὐ προστίθησι καὶ τὸ ἐπαγόμενον; διότι εἷς ἐστιν ὁ ταῦτα ποιῶν, τουτέστιν ὁ θεός· ὥσπερ καὶ ἐπὶ τοῦ βασιλέως·

οἷον, ἔδωκεν ἀξίας· ἐποίησε σπαθαρίας: — καὶ οὐ λέγει, ὁ δεῖνα· ἐπειδὴ εἷς ἐστιν ὁ ταῦτα πράττων.

Βρέγμα, καὶ βρεχμὸν, τὸ ὑπερμετώπιον μέρος. εἰς τὸ ῥητορικὸν λεξικόν· ἐν δὲ τοῖς ἐτυμολογικοῖς, τὸ τῆς κεφαλῆς ἄκρον κρανίον· ὅπερ ὁ ποιητὴς βρεγμὸν καλεῖ· (ὥσπερ παρὰ τὸ ἔχω γίνεται ἐχμὸς καὶ νεοχμὸς, οὕτω καὶ παρὰ τὸ βρέχω, γίνεται βρεχμὸς καὶ βρέχμα) ἐπειδὴ ἐν τοῖς ὑετοῖς καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις καταχύσεσι τῶν ὑγρῶν, τοῦτο πρῶτον βρέχεται.

Βρέμει, ἠχεῖ. κυρίως, οἷον, — μέγα βρέμεται χαλεπαίνων: — σημαίνει δὲ καὶ τὸ ὁρμᾶν. παρὰ τὸν βρόμον τὸν τοῦ πυρὸς ἦχον πεποίηται. ἐγὼ δὲ τὸν βρόμον, ἀπὸ τοῦ βρέμω.

Βρεντήσιον, χωρίον τῆς Ἰταλίας περὶ τὸν Ἀδρίαν, ἀπὸ Βρέντου τοῦ Ἡρακλέους. ἢ ὡς εὐλίμενος οὖσα· ἐνὶ γὰρ στόματι λιμένες πολλοὶ συγκλείονται. ὡς ἐοικυῖα τοίνυν κεφαλῇ ἐλάφου, οὕτως ὠνόμασται. ἔχει λιμένας κέρασιν ἐλάφου παραπλησίους. βρένδον δὲ καλοῦσι τὴν ἔλαφον Μεσάππιοι· καὶ βρέντιον Μεσαππίοις ἡ κεφαλὴ τῆς ἐλάφου. τὸ ἐθνικὸν, Βρεντεσῖνος.

Βρεττανοὶ, ἔθνος ἀπὸ Κελτοῦς τῆς Βρεττάνου θυγατρός· Βρεττία δὲ, ἡ νῆσος ἐν τῷ Ἀδρίᾳ, ποταμὸν ἔχουσα Βρέντιον. οἱ δὲ, Βρεντανίδαι. καὶ τὸ ἐθνικὸν ἔδει Βρεντιανὸς, ὡς Πολύβιος· νῦν δὲ λέγονται Βρέντιοι. εἰσὶ καὶ Βρεντανίδες νῆσοι ἐν τῷ Ὠκεανῷ. τὸ ἐθνικὸν, Βρεντανοί.

Βρέφος, τὸ νεογνὸν παιδίον· κυρίως ἐπὶ ἀνθρώπου· Καλλίμαχος ἐν τρίτῳ τῶν αἰτίων, καὶ ἐπὶ σκύμνου τίθησι. παρὰ τὸ βράττω τὸ ἀμέλγω· τὸ βράττον τὸ γάλα· τροπῇ τοῦ α εἰς ε. ἢ ὅτι βροτός ἐστιν εἰς φῶς προελθών.

Βρένθειον, μύρον τῶν παχέων, ὡς ἡ βάκχαρις· οἱ δὲ, ἄνθινον μύρον. καλοῦσι δὲ καὶ ὄρνεόν τι βρένθον· ὃ ἔνιοι κόσσυφον καλοῦσι. Κύπριοι δὲ βρενθισίτην θρίδακα λέγουσι.

Βρενθία] διότι ῥιζία τινὰ, οἷς ἐρυθαίνονται τὰς γνάθους αἱ γυναῖκες· οἱ δὲ, φύκος ἄγχουσαν· οὐκ εὖ.

Βρέδον, ἔλαφον, ἡ κεφαλὴν ἐλάφου.

Βρενθύεται, μεγαλοφρονεῖ, ἐπαίρεται, οἱονεὶ θρύπτεται. Βυσαντῖνος φησὶν ἐν τοῖς περὶ χρηστομαθίας οὕτω· Βρένθιον ἐστὶ μύρον. καὶ οὕτως ἐν τοῖς ἰάμβοις· τοὺς οὖν ἀλαζόνας καὶ τρυφερούς, μύρῳ χρίεσθαι ἀκολουθεῖ. καὶ ἀπὸ τούτου δηλαδὴ τοὺς θρυπτομένους ἐπὶ παντὶ τὸ ἀπαξαπλῶς βρενθυομένους λέγουσιν. οὕτως εὗρον ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ.

Βρενθυόμενοι, δυσχεραίνοντες, ὀργιζόμενοι, θυμούμενοι· καὶ βρενθύεσθαι, τὸ διὰ θυμὸν μετεωρίζεσθαι, προσ-
215 ποιεῖσθαι ὀργίζεσθαι· παρὰ τὸ μετὰ βάρους θύειν, ὅ ἐστιν ὁρμᾶν. σημαίνει καὶ ἐπαιρόμενοι, μέγα φρονοῦντες.

Βρέτας] παρὰ τὸ βροτὸς, βρέτας κατὰ τροπὴν, τὸ βροτοειδὲς ἄγαλμα, τὸ βροτῷ ὅμοιον· κυρίως δὲ τὸ ἀπὸ ξύλου πεποιημένον ἀνθρώπου ἄγαλμα, εἴδωλον, μορφή· Κυρηναῖοι δὲ τὸν ἀναίσθητον.

Βρεττία, μέλαινα πίσσα· καὶ βάρβαρος, ἀπὸ τοῦ Βρετίωνος ἐθνικοῦ.

Βρέφος] παρὰ τὸ φέρβω τὸ τρέφω, γίνεται φέρβος· καὶ κατὰ μετάθεσιν τῶν στοιχείων, βρέφος, τὸ δεόμενον τροφῆς. ἢ παρὰ τὸ εἰς φῶς βεβηκέναι.

Βριαρὸς, ὁ ἰσχυρός· καὶ βριαρώτερος. παρὰ τὴν βίαν, βιαρός· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ, βριαρός· ἔνθεν Βριάρεως, ὁ ἑκατόγχειρ θεός. ἢ παρὰ τὸ βρίω, ἀφ' οὗ καὶ βρῖθος τὸ βάρος· καὶ ὥσπερ παρὰ τὸ τάχος γίνεται ταχύς, οὕτω καὶ παρὰ τὸ βρῖθος βριθύς· καὶ βριθὺ, μέγα, στιβαρόν· καὶ βριθοσύνη· καὶ βριάω βριῶ, ῥῆμα· καὶ παρώνυμον, Βριαρεύς, ὡς πομπὸς, πομπεύς· καὶ ἀπὸ τοῦ Βριαρεὺς γενικὴ, Ἀττικῶς, Βριαρέως· καὶ αὕτη εἰς εὐθεῖαν ἀναχθεῖσα, ἐποίησε τὴν Βριάρεως.

Βριαρὸν, δεινόν, φοβερόν, ἰσχυρόν· βριηρὸν, μεγάλως κεχαρισμένον.

Βριάρηο· οἷον, Βριάρηο κόρα. ἔστι Βριάρηος ἡ εὐθεῖα ὡς μουνῆρες· ἡ γενικὴ, Βριαρήου· καὶ Θετταλικὴ γενικὴ, Βριαρήοιο, καὶ συγκοπῇ, Βριάρηο.

Βρίακχος, θηλυκῶς ἡ βάκχη, ἢ βριαρῶς ἰακχάζουσα. Σοφοκλῆς, Ἐγὼ δὲ χερσὶν ἄγραν βρίακχον.

Βριήπυος, μεγαλόφωνος, βαρύφωνος, μέγα καὶ βαρὺ βοῶν· παρὰ τὸ βρι καὶ τὸ ἠπύειν, ὅ ἐστι φωνεῖν· ἢ μέγας, ἢ δεινός.

Βρίζω, τὸ κοιμῶμαι· Ἔνθ' οὐκ ἂν βρίζοντα ἴδοις Ἀγαμέμνονα δῖον: — Ἰλιάδος δ', ἡσυχάζοντα, ἢ νυστάζοντα καὶ ὑπνοῦντα, ἢ ἀμελοῦντα.

Βρίξαι, τὸ μετὰ βορὰν καὶ τροφὴν καθευδῆσαι, βορίξαι τὶ ὄν· σημαίνει καὶ τὸ ἀναπαύεσθαι καὶ καθεύδειν.

Βριζὼ, θεὸς παρὰ Δηλίοις παρὰ τὸ βρίζειν, ὅ ἐστι καθεύδειν, βριζὼ, θεὸς διὰ ἐνυπνίων μαντευόμενος.

Βρίκελλος, ἔστι βαρβαρικὸν τὸ ὄνομα· τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ προσώπων βαρβαρικῶν. καὶ εἴρηται οἱονεὶ βροτῷ εἴκελος, ἢ Βριξὶν εἴκελος. Βρίγες γὰρ ἔθνος βαρβαρικόν. ἄλλοι δὲ βρικέλλους τοὺς κελεύοντας· παρὰ τὸ βρι, καὶ τὸ κέλομαι. ἢ τοὺς ἱστόποδας.

Βριμαίνω, σημαίνει τὸ ὀργίζεσθαι· παρὰ τὸ βρι, τὸ ὑπὸ ὀργῆς βαρύνεσθαι. λέγεται καὶ βριμῶ, ὅθεν καὶ βριμοῦσθαι καὶ βριμῆσαι. καί μοι δοκεῖ παρὰ τοῦτο τὸ βριμῶ παρῆχθαι τὸ βριμαίνω τὸ θυμοῦμαι. καὶ βριμένη, ὀργιζομένη.

Βριμὼ, ἡ Φερσεφόνη. ἡ αὐτὴ δὲ λέγεται καὶ Ἑκάτη. Ἀπολλώνιος, Βριμὼ νυκτιπόλον χθονίην ἐνέροισιν ἄνασσαν: — Ἑρμῆν ἐρασθέντα, ἐπὶ κυνηγεσίαν ἐξιούσῃ θελῆσαι βιαίως μιχθῆναι· ἡ δὲ, ἐνεβριμήσατο αὐτῷ. ὁ δὲ, φοβηθεὶς, ἀπετράπη. καὶ ἐντεῦθεν Βριμὼ προσηγορεύθη.

Βρίσαι, νύμφαι οὕτω καλούμεναι. ἢ ὅτι βλίσαι, (καὶ γὰρ μελισσουργίαν αὗται τὸν Ἀρισταῖον ἐδίδαξαν) τροπῇ τοῦ λ εἰς ρ. ἢ παρὰ τὸ βρύειν, ὅ ἐστιν ἀνθεῖν τὴν ἐλαίαν· ἧς τὴν ἐργασίαν καὶ αὐτὴν ὑπέδειξεν Ἀρισταίνετος τὴν 214
διὰ τῆς ἀμβροσίας. ἢ ἀπὸ τοῦ βρίξαι καὶ κατακοιμίσαι αὐτὸν, καὶ καταβαυκαλίσαι, ὅτι ἐτιθήνουν αὐτόν. βρίσαι, τὸ ἐπελθεῖν βαρέως.

Βρισαῖος] οὕτως ὁ Διόνυσος. καὶ εἰ μὲν διὰ τοῦ ι, παρὰ τὸ βρίζειν ἐστὶν, ὁ ὁρμητικός· εἰ δὲ διὰ τοῦ η, ἀπὸ ἄκρας Λεσβιακῆς Βρήσης. ἧς μέμνηται Ἀνδροτίων. ὅτι τὸ ἱερὸν τοῦ θεοῦ ἐν τῇ Βρίσῃ φησὶν ἱδρύσθαι ὑπὸ Μάκαρος.

Βριλησσὸς, ὄνομα τόπου τῆς Ἀττικῆς.

Βρίμη, ἡ ἰσχύς. Ἀπολλώνιος Ἀργοναυτικοῖς, Μηδείης ποτὲ βρίμη φαρμάκου: — παρὰ τὸ βρι, γέγονε ῥῆμα βρίθω· ὁ μέλλων, βρίσω· ὅθεν ὄνομα ῥηματικὸν, βρίμη· βαρύνεται. τὰ γὰρ εἰς μη λήγοντα ἑνὶ φωνήεντι παραληγόμενα βαρύνεται, φήμη· τὰ δὲ ἔχοντα πρὸ τοῦ μ ἕτερον σύμφωνον ὀξύνεται, γραμμή.

Βρισεὺς, ὁ ἥρως· οἷον, Κούρην Βρισῆος: — παρὰ τὸ βρίθω τὸ βαρῶ, βρίσω, Βρισεύς· καὶ πατρωνυμικῶς, Βρισηῒς, παρὰ τὸ βρίθω, παρὰ τὸ βαρεῖν τῷ κάλλει πάσας τὰς γυναῖκας. ἢ παρὰ τὸ βαρεῖν τοὺς Ἕλληνας. ἐβάρησε γὰρ καὶ ἔβλαψε τοὺς Ἕλληνας, διὰ τὸ λαβεῖν αὐτὴν τὸν Ἀγαμέμνονα.

Βριτόμαρτις, καὶ Ἄρτεμις καὶ νύμφη. Καλλίμαχος. Ἐλλόφονον Βριτόμαρτιν ἐΰσκοπον: — τῆς δὲ θεοῦ Βρι-

τομάρτιδος· ὅτι ταῖς Βρίσαις νύμφαις ὁμαρτεῖ. καὶ Νεάνθης ἐν τῷ πρώτῳ περὶ τελετῶν φησὶ χρησμὸν Διῒ δοθῆναι, ὅτι ἐκ τῆς μήτρας τῆς Ἑκάτης γεννησόμενος, μεταστήσει τῆς βασιλείας αὐτόν. γεννηθείσης δὲ τῆς Ἑκάτης, τὰς συμπαρούσας κόρας τῇ λεχοῖ ἀναβοῆσαι, Βρίτον, τουτέστιν ἀγαθόν. παρὰ τοῦτο δὴ τὸ ἐπίφθεγμα ὠνομάσθαι τὴν θεόν.

Βρέδον] βρέδον ἔστι κατὰ διάλεκτον παρὰ τὸ ῥόδον, πλεονασμῷ τοῦ β, ὥσπερ ῥυτίδες, βρυτίδες· καὶ ῥίζα, βρίσδα, κατὰ διάλυσιν τοῦ ζ.

Βρόμος, κυρίως ὁ τοῦ πυρὸς ἦχος. πεποιημένη δέ ἐστιν ἡ φωνὴ κατὰ μίμησιν τοῦ ἀποτελουμένου ψόφου ἐν πυρί· οἷον, — τόσος γε πέλει βρόμος πυρὸς αἰθομένοιο: — ἢ παρὰ τὸ βρέμω, βρόμος, ὡς λέγω, λόγος. καὶ βρομήσει, φυσήσει. Διογένης.

Βρόμιος, ὁ Διόνυσος· παρὰ τὸν βρόμον. καὶ γὰρ τῆς Σεμέλης κεραυνωθείσης, ἡρπάγη ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ, κατὰ βούλησιν τοῦ Διὸς, ἐκ μέσου τοῦ πυρός.

Βροντὴ, παρὰ τὸν βρόμον, βρομὴ, καὶ βροντή. ἔμπυρος γὰρ εἰκότως ὠνόμασται.

Βρόταχος, τὸν βάτραχον Ἴωνες, καὶ Ἀριστοφάνης, καὶ παρὰ Ξενοφάνει. βάτραχος, καὶ καθ' ὑπερβιβασμὸν, βράταχος, καὶ βρόταχος.

Βρότος, τὸ αἷμα· ἀπὸ τοῦ βροτοῦ· κυρίως γὰρ βρότος τοῦ ἀνθρώπου, καὶ οὐδέποτε ἄλλου ζώου. καὶ βρότον αἱματόεντα, καὶ ἔναρα βροτόεντα, τὰ ᾑμαγμένα, ἢ ἡματωμένα· οἱ δὲ, βροτόεν τὸ λαμπρόν. σημαίνει καὶ χειμάῤῥουν.

Βροτὸς, ὁ ἄνθρωπος παρὰ τὸ μείρω τὸ μερίζω, μέμορα, γίνεται μορτός· καὶ καθ' ὑπέρθεσιν, καὶ τροπῇ τοῦ μ εἰς β, βροτὸς, ὁ μεμερισμένην ἔχων τὴν φωνήν. ἢ ὅτι καὶ βιβρώσκεται θανών. ἔστι δὲ συνώνυμον, ἄνθρωπος, βροτὸς, μέροψ.

Βροτολοιγὲ, ἀνθρωποφθόρε· παρὰ τὸ βροτὸς, καὶ τὸ
215 λοιγός. ὀξύνεται. τὰ γὰρ εἰς ος ὀνόματα δισύλλαβα ὀξύτονα, ἐν τῇ συνθέσει ἀναβιβάζει τὸν τόνον· οἷον, κακὸς, ἄκακος· σοφὸς, ἄσοφος· [φίλος. ἄφιλος· οἶκος. ἄοικος· Ῥωμαϊκὸς, πολυρωμαΐκος] χωρὶς τῶν ἐπὶ ἐθνικῶν λαμβανομένων· οἷον, Ἀχαιὸς, Φιλαχαιός· Βοιωτὸς, Φιλοβοιωτός· καὶ χωρὶς τοῦ ἰατρὸς, ἀρχιατρός, καὶ ἀγακλειτός. καὶ χωρὶς εἰ μὴ διὰ σημασίαν τινὰ φυλαχθῇ ἐν τῇ συνθέσει ἡ ὀξεῖα τάσις, ὡς τὸ βροτολοιγὸς, ἵνα φυλαχθῇ ἡ ἐνέργεια. βροτολοιγὸς γάρ ἐστιν ὁ φθείρων τοὺς ἀνέρας. τούτου χάριν καὶ ὁ τόνος ἐφυλάχθη. ἂν γὰρ προπαροξύνοιτο, ἤμελλε παρέχειν ἔμφασιν, ὅτι πάθος ἐστί· καὶ γὰρ τὰ προπαροξύτονα χαίρουσιν ἀναλύεσθαι εἰς πάθη· ὡς ἐπὶ τοῦ λιθόβολος, ὁ λίθοις βληθείς· λιθοβόλος δὲ, ὁ λίθοις βάλλων· καὶ κарάτομος, ὁ τὴν κάραν τμηθείς· καρατόμος δὲ, ὁ τὰς κάρας τέμνων, οἷον ἐπὶ δημίου· τὰ γὰρ παροξυνόμενα σημαίνουσιν ἐνέργειαν· οἷον· ἡ μὲν Γοργὼ, λέγεται καράτομος, ὡς ἀποτμηθεῖσα τὴν κεφαλήν· ὁ δὲ Περσεὺς, καρατόμος, ὁ τῆς Γοργοῦς τὴν κεφαλὴν τεμών. τὸ δὲ κλειτὸς καὶ κλυτὸς, εἰ μὲν μετὰ ἀπτώτου συντεθῇ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν, φυλάσσει τὴν ὀξεῖαν τάσιν· οἷον, κλειτὸς, ἀγακλειτός· εἰ δὲ μετὰ πτωτικοῦ, ἢ ἀπτώτου μονοσυλλάβου, προπαροξύνεται· πρόκλειτος, ὀνομάκλυτος. τὸ δὲ δουρικλυτὸς, ἐν παραθέσει.

Βρόγχος, ὁ λαιμός· ἢ βρόχθος· ὃν καὶ φάρυγγα καλοῦσι. καὶ ἐπὶ τῶν ἰχθύων, τὰ βράγχια ἔχοντα. παρὰ τὸ βρέχω, βρόχος τις ὢν, ὁ ἐν τῷ σιτεῖσθαι καὶ πίνειν βρεχόμενος. ἡ μὲν συνήθεια, βρόγχον καλεῖ· οἱ δὲ ἀρχαῖοι, βράγχον· ἔνθα καὶ βραγχίαν.

Βρόχος, ἐπὶ τοῦ σχοινίου, τὸ περιτιθέμενον ἐν τῷ λαιμῷ· κυρίως δὲ βρόχος λέγεται, ὁ εἰς τὰς ἀγκύρας ἐνημμένος, καὶ τὰ ἀπόγεια σχοινία, διὰ τὸ βρέχεσθαι. ἢ ὁ ἐπιτιθέμενος τῷ βρόγχῳ. ἤγουν τῷ λαιμῷ. τινὲς δὲ παρὰ τὸ τὸν βρόγχον ἄγχειν· σκληρὸν δὲ τοῦτο.

Βροτὸς. ὡς μὲν Εὐήμερος ὁ Μεσσήνιος, ἀπὸ Βρότου τινὸς αὐτόχθονος· ὁ δὲ Ἡσίοδος, ἀπὸ Βροτοῦ τοῦ Αἰθέρος καὶ Ἡμέρας· ἄλλοι δὲ, ἀπὸ βρότου τοῦ αἵματος. γεννηθεὶς γὰρ, αἱμόῤῥυτος φαίνεται· ἢ ὅτι τροφὴ τῷ ζώῳ, τὸ ἀπὸ ἥπατος ἐπὶ πᾶν μέρος φερόμενον αἷμα. οἱ γὰρ θεοὶ κατὰ ἀντιδιαστολὴν ἀναίμονές εἰσιν. ἢ παρὰ τὸ μείρω, μαρτὸς, ὡς φθείρω, φθαρτός· καὶ τροπῇ βροτὸς, ὁ ὑπὸ μοῖραν πεπτωκώς.

Βρουμάλιον, παρὰ τὸ ἐξ ἀλλοτρίων βρωμάτων τρέφεσθαι ἅλις. ἔστι δὲ ἡ λέξις Ῥωμαϊκή.

Βρυγμὸς, νόσος· ἀπὸ τοῦ τοῖς ὀδοῦσι πιέζοντα ψόφον ἀποτελεῖν, ὡς ἐν ῥίγει συμβαίνει. καὶ βρύκουσα, δάκνουσα. καὶ Ἱπποκράτης τὸ βρύκειν τοὺς ὀδόντας, ἐπὶ τῆς συνερείσεως τέθεικε. βρύκειν γὰρ, τὸ λάβρως ἐσθίειν· ἀπὸ τοῦ τρίβειν τοὺς ὀδόντας.

Βρόχθος, τὸ ὀλίγον πόμα, καὶ ἡ φάρυγξ, δι' ἧς καταπίνομεν. Θεόκριτος, Ὡς μέλι τοι γλυκὺ τοῦτο κατὰ βρόχθοιο γένοιτο: — παρὰ τὸ βρέχω, βέβροχα, βρόχος· καὶ βρόχθος, κατὰ πλεονασμόν. τὸ γὰρ πινόμενον, βρέχει· καὶ τὸ πῖνον ὄργανον, βρέχεται. πεποιημένη δέ ἐστιν ἡ λέξις, ἀπὸ τοῦ γενομένου ποιοῦ ἤχου ἐν τῷ καταπίνειν.

Βρωμηστὴς, χορτοφάγος· καὶ ὄνος διὰ λιμὸν ὀγκούμενος.

Βρῶσις] παρὰ τὸν βρώσω μέλλοντα γίνεται βρῶσις, ἡ 216
τροφή, ὡς λέξω, λέξις· καὶ βρώμη, ὡς καλύσω, καλύμη· καὶ φιλήσω, φιλήμη. σημαίνει δὲ τὴν βρῶσιν· οἷον, — μνησάμεθα βρώμης: — καὶ βρῶμα, παρὰ τὸν βρώσω μέλλοντα· βρῶ γὰρ τὸ ἐσθίω, ἐνεστώς.

Βροῦχος, εἶδος ἀκρίδος. παρὰ τὸ βρύκειν τὸ ἐσθίειν, βρύκος· καὶ βροῦχος, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ο. τὸ αὐτὸ δὲ καὶ μάσταξ καλεῖται, παρὰ τὸ μασᾶσθαι· Νίκανδρος, Μάσταξι σιτοβόροις ἐναλίγκιος: — Κλείταρχος δέ φησιν, ὅτι κατὰ Ἀμβρακιώτας μάσταξ καλεῖται ἡ ἀκρίς.

Βρυγμὸς, ἡ σύντομος ἐδωδή· ἢ τρισμὸς ὀδόντων· ἢ μύλων ἀκόνησις. ἐκ τοῦ βρύκω, βρυγμὸς, ὡς νύσσω, νυγμός.

Βρύκα] παρὰ τὸ βορᾶν, βορύκω, καὶ βρύκω, τὸ ἐσθίω· ἐκ τούτου βρυκανὸς, ὡς πείθω, πιθανός· ἵκω, ἱκανός· καὶ ὡς πεύκη, πευκανὸς, καὶ πευκεδανὸς, οὕτω καὶ βρύκω. βρυκεδανὸς, ὁ πολυφάγος, ἢ μακρός· σημαίνει δὲ τὸ ῥῆμα, τὸ συνερείδειν τοὺς ὀδόντας μετὰ ψόφου.

Βρύτια, ἃ καὶ βρύτεα, τὰ τῆς σταφυλῆς πιέσματα· ἃ τινὲς στέμφυλα λέγουσι. παρὰ τοὺς βότρυς, βρύτια, οἱ δὲ Ἀττικοὶ, τὰ τῶν ἐλαιῶν ἀλέσματα.

* Βρώμη, ἡ τροφὴ, ἐκ τοῦ βέβρωμαι βέβρωσαι, παρὰ τὸ βρώσκω.

Βρύττοντες] οὕτως οἱ Ἀθηναῖοι τοὺς πυρέττοντας ἔλεγον· παρὰ τὸν βρύχετον, ὅ ἐστιν ὁ πυρετός. εἰς δὲ τὸ ῥητορικὸν λεξικὸν εὗρον σημαίνειν τὴν λέξιν, ἀντὶ τοῦ ὀρύττοντες.

Βρύττειν, ἐσθίειν, Διογενιανός. εὗρον ἐγώ.

ΤΟ Β ΜΕΤΑ ΤΟΥ Υ.

Βύβλος, πόλις Φοινίκης ἀρχαιοτάτη. εἴρηται, ὅτι τὰ ἐν αὐτῇ τιθέμενα βιβλία ἄσηπτα διαφυλάττεται. οἱ δὲ φασὶν, ὅτι Ἶσις ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου παραγενομένη, κλαί-

ουτά τε τὸν Ὄσιριν, τὸ διάδημα τῆς κεφαλῆς ἐκεῖσε ἀπέθετο βύβλινον ὑπάρχον, ἀπὸ τῆς ἐν τῷ Νείλῳ φυομένης βύβλου. Ἡσίοδος· Βύβλον τ' ἀγχίαλον, καὶ Σιδῶν' ἀνθεμόεσσαν: — τὸ ἐθνικὸν, Βύβλιος, καὶ Βυβλιάς.

Βύβλιον καὶ βιβλίον διαφέρει. βύβλιον, λέγεται τὸ ἄγραφον· οἷον, Ἐπὶ τὸ βυβλίον σου πάντα γράφεται: — δηλονότι ἄγραφον· βιβλίον δὲ, τὸ γεγραμμένον. ἔστι δὲ καὶ ὄνομα πόλεως· ἐξ οὗ καὶ Βύβλινος οἶνος, ἀπὸ Βύβλου πόλεως.

Βυζάντιον, ἡ πόλις, διὰ τὸν Βύζαντα τὸν Θρᾴκης βασιλέα.

Βύζην, ἱκανῶς καὶ δαψιλῶς· ὡς τὸ χύδην βεβυσμένος.

Βύκχις, ὄνομα Αἰολικόν. παρὰ τὸ βάκχος, βάκχις, καὶ βύκχις· ὡς ἵππος, ἱππίς· καὶ οἶκος, οἰκίς· καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς υ, ὡς βάθος, βυθίς.

Βύκτης, ἠχητικός, ὁ μεγάλα ἠχῶν. Ὅμηρος, Βυκτάων ἀνέμων: — καὶ Λυκόφρων, Βύκτας ἐν ἀσκῷ συγκατακλείσας βοός: — παρὰ τὸ βύω, βέβυσμαι, παράγωγον βύζω· ὁ παρακείμενος, βέβυκται· ἐξ αὐτοῦ, βύκτης. ἢ πεποίηται ἀπὸ τοῦ βυθοῦ καὶ τοῦ ἀράττειν· ἢ παρὰ τὸ βῦ, βύκτης· τὸ γὰρ βῦ, ἐπὶ τοῦ μεγάλου ἐλέγετο· καὶ Σώφρων, βύβα ἀντὶ τοῦ μεστὰ καὶ πλήρη καὶ μεγάλα βύζειν. εἰς τὸ νῆμα.

217 Βυούσης] μύω, τὸ καμμύω· ὁ μέλλων, μυῶ· τροπῇ τοῦ μ εἰς β, βυῶ· καὶ μετάγεται εἰς ἐνεστῶτα, βυῶ, βυεῖς· ἡ μετοχὴ, βυῶν, βυοῦσα.

Βύνη, ἡ Λευκοθέα ἡ Ἰνώ· οἷον, — Βύνης καταλέκτριαι αὐδηέσσης: — εἴρηται παρὰ τὸ εἰς βυθὸν δύνειν, βυθοδύνη· καὶ κατὰ συγκοπὴν, Βύνη· ἢ παρὰ τὸ δύνω, δύνη, ἡ καταδῦσα εἰς θάλασσαν· καὶ βύνη, κατὰ τροπήν. ἄλλοι θαλάμη, ἢ πεύκη, ὡς παρὰ Λυκόφρονι.

Βύρσα] παρὰ τὸ δείρω, τὸ ἐκδέρω, ὁ μέλλων Αἰολικῶς, δέρσω· καὶ δέρσα, καὶ βύρσα, ἡ ἐκδερομένη τῷ σώματι. ἢ παρὰ τὸ ῥύω, ῥύσα· καὶ πλεονασμῷ τοῦ β, βύρσα, καθ' ὑπερβιβασμὸν, ἡ περιῤῥεομένη τῷ ἱδρῶτι.

Βυρσοδέψης, παρὰ τὸ δεψῆσαι, ὅ ἐστιν ἁπαλῦναι. ὁ αὐτὸς δὲ καὶ σκυτοδέψης καλεῖται.

Βυθὸς, τὸ ἄφατον βάθος, τροπῇ τοῦ α εἰς υ. ἢ παρὰ τὸ βύζω, βυστὸς καὶ βυθός· τροπῇ τοῦ θ εἰς σ, καὶ πλεονασμῷ ἑτέρου σ, γίνεται βυσσὸς, τὸ βάθος.

Βύσσος, εἶδος βοτάνης· ἐξ οὗ καὶ τὰ ἀπ' αὐτῆς βαπτόμενα ἱμάτια, βύσσινα λέγονται.

Βύζαντες, Λίβυες, περὶ Καρχηδόνα τῆς Λιβύης ἔθνος. ἀφ' οὗ ἡ πόλις, Βυζάντιον· καὶ Βυζάντιοι ἐν Λιβύῃ. Βυζάντιον δὲ τὸ ἐν Θρᾴκῃ βασίλειον, πόλις διασημοτάτη πρὸς τῇ προποντίδι, πρὸς τῷ μέρει τῆς Εὐρώπης· ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Βύζαντος τοῦ Κρεούσης τῆς Ἰοῦς θυγατρὸς, καὶ Ποσειδῶνος. ἢ ὅτι τοῦ στόλου Βύζης ἦν ἡγεμών. μετωνομάσθη δὲ Κωνσταντινούπολις καὶ Νέα Ῥώμη. τὸ ἐθνικὸν, Κωνσταντινοπολίτης, ἄνευ τοῦ υ· τὸ κτητικὸν, Βυζάντεια, διὰ διφθόγγου.

Βυσσοδομεύω] — δόλον φρεσὶ βυσσοδομεύων: — ὁ ἐν ἑαυτῷ ἐν βάθει διαλογιζόμενος, καὶ κεκρυμμένα βουλευόμενος, ἢ ἐνθυμούμενος. βυσσοδομεῖν, ἐν βυθῷ τινὶ οἰκοδομεῖν· παρὰ τὸν βυσσὸν, καὶ τὸ δέμω τὸ οἰκοδομῶ· τὸ ἐν βάθει κατασκευάζειν, ὥστε μὴ πρότερον γνωσθῆναι πρὶν ὑπερέχειν ἄνω.

ΤΟ Β ΜΕΤΑ ΤΟΥ Ω.

Βώκαρος, τὸ ἔαρ ὑπὸ Τροιζηνίων· παρὰ τὸ τῷ βίῳ χαρὰν φέρειν, βώχαρος, καὶ βώκαρος. καὶ ποταμὸς δὲ Σαλαμῖνος οὕτω καλούμενος.

Βῶλος, ἡ γῆ· παρὰ τὸ βῶ τὸ τρέφω· ὅθεν καὶ βῶστρον. ἐξ αὐτοῦ βῶλαξ, ὡς λίθος, λίθαξ. ἢ παρὰ τὸ ὑπὸ τῶν βοῶν ἀλοᾶσθαι κοπτομένη ἡ γῆ. ἢ παρὰ τὸ πολεῖσθαι καὶ συνεχῶς παρ' αὐτῶν στρέφεσθαι, πῶλος καὶ βῶλος. ἢ ὅτι βαλλόμενος λύεται.

Βωμὸς, σημαίνει δύο· τέμενος ἱερὸν ὅπου θύουσι τοῖς θεοῖς, παρὰ τὸ βῶ τὸ βαίνω, ὁ βεβηκὼς καὶ ἱδρυμένος τοῖς θεοῖς πρὸς θυσίαν· ἐπιτίθεται γὰρ τὰ ἱερὰ παρ' αὐτῷ· ἢ παρὰ τὸ βαίνειν τὸ αἷμα ἐν αὐτῷ. δηλοῖ δὲ καὶ τὴν βάσιν, ὡς παρὰ Ὁμήρῳ, Ἅρματα δ' ἂν βωμοῖσι τίθει: — παρὰ τὸ βῶ, ὅπου τὰ τιθέμενα βέβηκε.

Βωμολόχοι, κυρίως ἐλέγοντο οἱ ἐπὶ τῶν θυσιῶν ἐπὶ τοῖς βωμοῖς λοχῶντες, (ὅ ἐστι καθεζόμενοι) καὶ μετὰ κολακείας προσαιτοῦντες· οὕτω γὰρ ὑπὲρ τοῦ λαβεῖν τὶ 218
παρὰ τῶν ἀποθυόντων, πολλὰ λιπαροῦσι κολακεύοντες. μεταφορικῶς δὲ καὶ οἱ παραπλησίως τούτοις ἕνεκα ὠφελείας τινὰ κολακεύοντες ἄνθρωποι, εὔκολοι καὶ ταπεινοί, καὶ πᾶν ὁτιοῦν ὑπομένοντες ἐπὶ κέρδει διὰ τοῦ παίζειν τε καὶ σκώπτειν. ὅθεν καὶ βωμακεύματα, καὶ βωμολοχεύματα. ἔτι δὲ καὶ οἱ παραλαμβανόμενοι ταῖς θυσίαις αὐληταὶ καὶ μάντεις. Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ Κυρηναῖος, ὡς εὐτράπελον καὶ γελωτοποιόν· τινὲς δὲ τὸν μετά τινος εὐτραπελίας κόλακα, καὶ τὸν πανοῦργον καὶ συκοφάντην.

Βωμολοχίαις] Οὐ σύνηθες ἔμοιγε βωμολοχίαις καὶ γλίσχραις ἐλπίσιν ἐγκαλλωπίζεσθαι: — κολακείαις, γελωτοποιΐαις.

Βώμαξ, ὁ βωμολόχος, ὁ τὰ ἀπὸ τῶν βωμῶν πρὶν καρπωθῆναι αἴρων. τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν μαλακιζομένων. λέγεται καὶ βώμαξ ὁ μικρὸς βωμὸς ὑποκοριστικῶς. οὕτω πρότερον ἐκαλεῖτο ὁ Εὐρώτας. εἴρηται παρὰ τὸ βοὸς μυκηθμὸν παραπλήσιον ἔχειν.

Βωνίτης, σημαίνει τὸν βουκόλον. Καλλίμαχος, Οἵους βωνίτῃσιν ἐνὶ κρύπτουσι γυναῖκες: — διὰ τοῦ ι, ὡς πολίτης.

Βῶξ] παρὰ τὸ βοάζω, βοάξω, βόαξ· καὶ κατὰ συναίρεσιν, βῶξ, εἶδος ἰχθύος. σύνθετον δέ ἐστι, μεταπεπλασμένου τοῦ διπλοῦ· ὥστε ἐγκεῖσθαι τὸ βου ἐπιτατικὸν, καὶ τὸ ὄψ. τοιοῦτος γὰρ ὁ ἰχθῦς. ὅμοιον καὶ τὸ κάλυξ, παρὰ τὸν καλύψω μέλλοντα, τὸ κεκαλυμμένον ῥόδον. Ἡρωδιανὸς δέ φησι καὶ δισυλλάβως λέγεσθαι, ὡς Ἀριστοφάνης, Ἀλλ' ἔχουσα γαστέρα μεστὴν βοάκων: — καὶ Φερεκράτης, εἰπὼν, — τί ληρεῖς; ἀλλὰ φωνὴν οὐκ ἔχειν Ἰχθὺν γε φασὶ τὸ παράπαν: — ἐπιφέρει, Νὴ τὼ θεὼ, Κοὐκ ἔστιν ἰχθῦς ἄλλος οὐδεὶς ἢ βόαξ: — Ἀριστοτέλης δὲ, ὅτι φωνὴν προΐεται, καὶ οὕτως ὠνόμασται.

* Βωσάτω, ἀντὶ τοῦ βοησάτω.

Βώσεσθε] Πῶς τῆμος βώσεσθε δυσάμμοροι, Ἀπολλώνιος. σημαίνει τὸ βιάσεσθε.

Βωστρεῖν, καλεῖν, βοᾶν. παρὰ τὸ βοῶ, βοάζω, βοαστής· εἶτα ῥῆμα βοαστρῶ, ὡς ἀπὸ τοῦ καλῶ, καλίζω, καλλιστὴς, καὶ καλλιστρῶ.

Βώτορες, βοσκήτορες, νομεῖς. παρὰ τὸ βῶ ῥῆμα, βέβωται, βότης, καὶ βοτήρ, ὡς ἐλάτης, ἐλατήρ· καὶ ἐπεκτάσει βώτωρ, ὡς Μέντης, Μέντωρ.

Βώτιον, χωρίον περὶ τὸ Ἴλιον· εἰς ὃ καταχθεὶς Ἀγαμέμνων ἐπεβώσατο τὴν Ἄρτεμιν εὐμενῆ αὐτῷ γενέσθαι πλέοντι. καὶ ὠνόμασται οὕτως ἀπὸ τῆς αἰτίας ταύτης, Βώτιον.

Βωτιάνειρα, ἡ βόσκουσα τοὺς ἄνδρας καὶ τρέφουσα. ὡς

σωτὴρ, σώτειρα· καὶ Δημήτηρ, Δημήτειρα, οὕτως ἀνὴρ ἄνειρα· καὶ μετὰ τοῦ βῶ τὸ τρέφω, βωτιάνειρα· καὶ Καλλιάνειρα.

Βῶ, σημαίνει τρία· τὸ τρέφω, ἐξ οὗ καὶ βοῦς, καὶ βόσις ἡ τροφή· ὁ μέλλων, βόσω. βῶ τὸ πατῶ, ἐξ οὗ καὶ βότρυς. βῶ τὸ βαίνω, ἐξ οὗ ὁ μέλλων βήσω· καὶ βίβημι τὸ πορεύομαι· καὶ βῆμα, καὶ βῆσα. βῶ τὸ λέγω, ἐξ οὗ καὶ βάζω.

ΤΟ ΓΑΜΜΑ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΑΛΦΑ.

219 Γάμα τὸ στοιχεῖον, παρὰ τὸ ἀμᾶν τὴν γῆν, ἤτοι θερίζειν· δρεπανῶδες γάρ ἐστιν· ᾧ καὶ ὁ τύπος τοῦ γράμματος ὅμοιός ἐστι.

Γάγαι, πόλις Λυκίας. εἴρηται ὅτι Ῥόδιοι Λυκίους αἰτοῦντες τόπον ἐν ᾧ κατοικήσουσιν, ἐβόων Γᾶ γᾶ, τῇ πατρῴᾳ φωνῇ δωρίζοντες· καὶ ἐντεῦθεν τὸ ὄνομα ἐτέθη τῇ πόλει. ἢ ὅτι Νέμιος στρατηγῶν Ῥοδίων, καὶ τοὺς Λυκίους καὶ Κιλίκας λῃστεύοντας κατὰ θάλασσαν νικήσας, νυκτὸς χειμῶνι περιέπεσε· καὶ κινδυνευούσης τῆς νεὼς, τῶν ἐμπλεόντων ἀναβοησάντων τῇ Δωρίδι φωνῇ Γᾶ γᾶ, ἐκ τοῦ ἐπιφθέγματος προσέσχον καὶ ἐσώθησαν. ἡμέρας δὲ γενομένης, κατὰ τὸν τόπον ἔκτισε πόλιν, καὶ ὠνόμασεν αὐτὴν ἀπὸ τῆς λεχθείσης φωνῆς, Γάγαι.

Γαγγαμάν] παρὰ τὸ γῶ τὸ λαμβάνω, γίνεται γάζω· καὶ ὡς σκεδῶ σκεδάζω σκεδασμὸς, κλύζω κλυσμὸς καὶ κατακλυσμὸς. οὕτω γάζω, γασμός· καὶ κατ' ἔλλειψιν τοῦ σ, καὶ διπλασιασμῷ, γίνεται γαγγάμων γαγγάμονος. σημαίνει δὲ τὸ λαμβάνον δίκτυον. ἔστι κυρίως γαγγάμη, σαγήνη, ἢ δίκτυον. ὅθεν καὶ οἱ σαγηνευταὶ γαγγαμουλκοὶ, οἱ σαγηνεύοντες· καὶ γαγγαμεύς τις, ὁ τῇ γαγγάμῃ ἐργαζόμενος.

Γαγγαλίζω] παρὰ τὸ γελῶ, γελίζω· καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς α, γαλίζω· καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν ἑτέρου γ, γαγγαλίζω, τὸ εἰς γέλωτα ἄγω.

Γάγγραινα, πάθος διαβρωτικὸν σαρκῶν. παρὰ τὸ γράω (ὃ σημαίνει τὸ ἐσθίω· Καλλίμαχος, — αἰζηῶν ἔγραε ἠδόμενος: — ἀντὶ τοῦ ἤσθιεν) γίνεται γραῖνα· καὶ ἐν διπλασιασμῷ, γάγγραινα.

Γάδειρα] τὰ Γάδειρα λέγονται πληθυντικῶς· ἀπὸ τοῦ γῆ καὶ τοῦ δειρὰ, οἱονεὶ γῆς δειρά. τὰ γὰρ γάδειρα, τῆς γῆς ἐξοχή ἐστιν. ἢ, ὥς φησι Κλαύδιος Ἰούλιος ἐν ταῖς Φοινίκης ἱστορίαις, ὅτι Ἀρχαλεὺς υἱὸς Φοίνικος, κτίσας πόλιν, ὠνόμασε τῇ Φοινίκων γραφῇ. γάδον γὰρ παρ' αὐτοῖς, τὸ ἐκ μικρῶν ᾠκοδομημένον.

Γαζοφυλάκιον, θησαυροφυλάκιον. γάζα γὰρ θησαυρός· εἰς τὸ ῥητορικόν. καὶ πλοῦτος. καὶ ταμιεῖα γάζας· Διογένης.

Γάκινος, ὁ σεισμὸς κατὰ Ἀθηναίους, ὁ τὴν γῆν κινῶν. ἔστι δὲ καὶ ῥητορικὴ ἡ λέξις.

Γάλα, παρὰ τὸ γυῖα καὶ τὸ ἅλλομαι, τὸ ἐκ τῶν γυίων ἀλλόμενον.

Γαληψὸς, πόλις Θράκης· ὠνόμασται δὲ ἀπὸ Γαλήψου τοῦ ἐκ Θάσου καὶ Τηλέφης. ὁ πολίτης, Γαλήψιος. τὰ δὲ εἰς ψος ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, ὀξύνεται, σκινδαψός, (ὀργάνου ὄνομα. καὶ κύριον· τίθεται καὶ κατ' οὐδενὸς, ὡς [illegible]).

Γάλα] παρὰ τὸ καλὸν εἶναι εἰς ἀνατροφὴν, κάλα, καὶ γάλα. ἐκ δὲ τοῦ γάλα, γαλήνη. ἡ πραεῖα καὶ ἐφεστameμένη θάλασσα. ἢ παρὰ τὸ γελᾶν, γελάνη τίς οὖσα καὶ γαλήνη, ἡ πρᾶον ἔχουσα καὶ ἡδὺ θέαμα. ζήτει εἰς τὸ Γαλήνη.

Γαλαθηνὸς, ὁ ὑποτίτθιος καὶ ὑπομάζιος· ὥσπερ παρὰ

220 τὸν δείσω μέλλοντα, γίνεται δεινός· κλείσω, κλεινός· οὕτω καὶ παρὰ τὸν θήσω μέλλοντα, (δηλοῖ τὸ θρέψω) γίνεται θηνός· καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τοῦ γάλα, γίνεται γαλαθηνός, ὁ ὑπὸ γάλακτος τρεφόμενος.

Γαλατία, χώρα· ὠνομάσθη (ὥς φησι Τίμαιος) ἀπὸ Γαλάτου, Κύκλωπος καὶ Γαλατίας υἱοῦ· ἢ διὰ τὸ ἐν αὐτῇ ὑπὸ Καίσαρος Αὐγούστου καταλειφθῆναι Γάλλους στρατιώτας. ἡ χώρα· ἡ δὲ πόλις, Ἄγκυρα.

Γαλόῳ] οἱ μὲν λέγουσιν, ὅτι ἔστι γάλως· εἶτα διαλύσει τοῦ ω, γάλοως, ὡς τὸ, Ἐξ Ἀθόω δ' ἐπὶ πόντον ἔβη: — ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν λέγει, ὅτι ἔστιν εὐθεῖα ἡ γάλως. ἔστι δὲ ἡ ἀνδρὸς ἀδελφή. κλίνεται τῆς γάλω. ὁ κανών· τὰ δὲ βαρύτονα, κατὰ ἀποβολὴν τοῦ σ κλίνονται. τῆς Κέω. ἡ δοτική, τῇ γάλῳ· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο, γαλόῳ. διὰ τοῦτο καταβιβάζει τὸν τόνον· ἐπειδὴ οὐδέποτε ἐπὶ τέλους κειμένου τοῦ ω, τρίτη ἀπὸ τέλους τίθεται ἡ ὀξεῖα· χωρὶς τῶν Ἀττικῶν. κλίνεται δὲ καὶ γάλως γάλωτος, ὡς γέλως γέλωτος.

Γάλλος, ὁ Φιλοπάτωρ Πτολεμαῖος· διὰ τὸ φύλλα κισσοῦ κατεστίχθαι, ὡς οἱ γάλλοι. ἀεὶ γὰρ ταῖς Διονυσιακαῖς τελεταῖς κισσῷ ἐστεφανοῦντο.

Γάλλος, ὁ τῇ μητρὶ τῶν θεῶν ὀργιαζόμενος· ὁ ἄλλος τις γενόμενος καὶ μεταβαλὼν τὴν φύσιν ἐξ ἀνδρῶν, καὶ οὔτε ἀνὴρ ὢν οὔτε γυνή· ἐξετέμνοντο γὰρ οἱ τελούμενοι τῇ θεῷ. ἢ ἀπὸ Γάλλου ποταμοῦ τῆς Φρυγίας, παρ' ὃν ἐτελοῦντο.

Γαλεάγρα, ἡ τῶν θηρίων ὑποδοχή.

Γαλερὸν, ἱλαρὸν, ἡδὺ, πρᾶον. τάσσεται δὲ ἐπὶ βλεμμάτων. καὶ γαλερωπὸς, ὁ γαλερὸν καὶ ἐπιτερπὲς βλέπων.

Γαλιάγκων, ὁ τὸν βραχίονα ἐλάττω ἔχων.

Γάλυνες, χρῶμα ἵππων τὸ ὀνοειδές. τὰ περιφράγματα φοίνικες.

Γάμος] παρὰ τὸ δαμῶ τὸ δαμάζω, γίνεται δάμος, καὶ γάμος, ὁ δαμαστικὸς τῶν θηλειῶν. ὅθεν καὶ τὰς παρθένους ἀδαμάστους λέγει Ὅμηρος· οἷον, — παρθένος ἀδμής: — οἱ δὲ, παρὰ τὸ γεννᾶν, γάμος. ἐτυμολογοῦσι δὲ καὶ παρὰ τὸ δύο ἅμα εἶναι, κατὰ μετάθεσιν τοῦ δ εἰς γ. γαμβρὸν δὲ, τὸν νυμφίον, ἢ τὸν κατ' ἐπιγαμίαν οἰκεῖον. ἐναλλάσσεται δὲ τὸ ὄνομα πολλάκις. Σοφοκλῆς δὲ τὸν πενθερὸν ἀντὶ τοῦ γαμβροῦ λέγει.

Γαμησείω, διὰ τῆς ει διφθόγγου· ἀπὸ τοῦ γαμήσω μέλλοντος. καθόλου γὰρ τὰ ἀπὸ ἐνεστώτων ἢ μελλόντων διὰ τοῦ ειω γινόμενα παράγωγα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται· οἷον, ἀπὸ μὲν ἐνεστῶτος, ὀλῶ, ὀλείω· κιχῶ, κιχείω· κρατῶ, κρατείω· ἀπὸ δὲ μέλλοντος, ὄψω, ὀψείω· βρώσω, βρωσείω. οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν τὸ ψῶ ψίω, τὸ ἐμβρεχματίζω· ἐπειδὴ οὐκ ἔστιν ὑπὲρ δύο συλλαβάς.

Γαμηλία, ἡ εἰς τοὺς φράτορας διδομένη ἐγγραφὴ, καὶ εἰσαγωγὴ ἐπὶ γάμοις. ἣν ὠνόμαζον καὶ κουρεῶτιν. οἱ δὲ φασὶ γαμηλίαν θυσίαν, ἣν ἔθυον τοῖς δημόταις οἱ εἰς τοὺς ἐφήβους ἐγγραφόμενοι καὶ μέλλοντες γαμεῖν. ἐγίνετο δὲ ἡ θυσία τῇ Ἥρᾳ καὶ Ἀφροδίτῃ καὶ Χάρισι.

Γαμηλίαι, αἱ ἐπὶ τοῖς γάμοις ἑορταί. Λυκόφρων, — καὶ [illegible].

Γαμήλια] παρὰ τὸ γαμῶ, γαμήσω, γαμήλια. ὡς δεμῶ, 221 δεμήσω, δεμήλια, καὶ θεμήλια· καὶ ὡς παρὰ τὸ κατοικῶ κατοικήσω κατοικήσια, καὶ κατοικέσια. ἔστι δὲ θυσία τοῖς ἐν τῷ δήμῳ θεοῖς. ἢ εἰς τοὺς φράτορας ἐγγρα-

φὴ τῶν ἐφήβων, γαμήγυρις ἐλέγετο. γαμήλιος ὁ εἰς τοὺς γάμους πλαττόμενος πλακοῦς.

Γαμβρὸς] παρὰ τὸ γάμω, γαμηρός· καὶ κατὰ συγκοπὴν καὶ πλεονασμὸν τοῦ β. ἢ παρὰ τὸ γάμος.

Γαμψός, ὁ κεκαμμένος. παρὰ τὸ κάμπτω, κάμψω, γαμψός, τροπῇ τοῦ κ εἰς γ, ὡς καμψώνυχες, γαμψώνυχες.

Γαμφηλὴ, ἡ γνάθος, ἡ σιαγών· παρὰ τὸ κάμπτω, γάμπτω· καὶ ὥσπερ παρὰ τὸ θάπτω γίνεται ταφὴ, οὕτω καὶ παρὰ τὸ γάμπτω, γαμφὴ, καὶ γαμφηλή.

Γάνος] παρὰ τὸ γανῶ τὸ λαμπρύνω, γίνεται γάνος· — λαμπρὸν γανόωντες: — καὶ γεγανωμένος· καί, — γάνυται δέ γε τοῖς ἐνοστίχθων: — χαίρει, καλλωπίζεται. παρὰ τὴν γῆν, γῶ γανῶ, τὴν θάλασσαν τοῖς φυτοῖς, τὴν λαμπρὰν καὶ χαρᾶς ἡμῖν αἰτίαν γινομένην.

Γανυμήδης, ὁ ἥρως ὁ οἰνοχόος· παρὰ τὸ γάνος μήδεσθαι τῷ Διΐ· ὅπερ ἐστὶ τὸ πόμα τὸ λαμπρόν. Εὐριπίδης, Ὅτου βότρυος ἐν δαιτὶ γίνεται γάνος: — ἢ παρὰ τὸ γάνυσθαι τοῖς μήδεσι, συνετὸς, ὡς Εὐμήδης.

Γαργαλίζει, κινεῖ, ὑποσαίνει, προτρέπει, ἐρεθίζει. καὶ γαργαρίζει, ἐρεθίζει ἀπὸ τοῦ στόματος ὥστε ἐμέσαι.

Γάργαρος, πόλις τῆς Ἴδης ἐν ὑψηλῷ τόπῳ κειμένη· ἣν κατῴκουν Λέλεγες. ἐξ ἧς διὰ τὸ κρυῶδες ὑποκατέβησαν οἱ Γαργαρεῖς, καὶ ᾤκισαν αὐτὴν ὑπὸ πεδίον Γάργαρον. ἐκείνη δὲ ἐρημωθεῖσα, καλεῖται Παλαιὰ Γάργαρος· ὠνόμασται δὲ ἀπὸ Γαργάρου τοῦ Διός, ὡς δηλοῖ Νυμφίος ὁ φιλόσοφος. οὕτως Ἐπαφρόδιτος ἐν ὑπομνήματι θ' Ἰλιάδος, παρατιθέμενος Κλείταρχον Αἰγινίτην λεξικογράφον. ἄλλοι δὲ ἀπὸ τοῦ γαργαρίζειν καὶ ἀναδιδοναι τὰ ὕδατα· ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ ἐν τοῖς σώμασιν ἡμῶν γαργαρεῶνος. καὶ γὰρ τὸ σῶμα τοῦτο ἀπὸ παχέος εἰς λεπτὸν καὶ ὀξὺ λήγει.

Γαργαρεὼν, ὡς Ἱπποκράτης, ἡ λεγομένη σταφυλή· ἀπὸ τοῦ ἤχου τοῦ γινομένου ἐν τῇ θεραπείᾳ αὐτῆς. ὡς δὲ Σάρανος, τὸ ἄκρον τῆς λάρυγγος· ἀπὸ τοῦ ὁμοφρασοῦς ἤχου τοῦ ἐν τῇ καταπτώσει γινομένου.

Γαρίνας, ἐκ τοῦ μαρίνας· ἢ ἐκ τοῦ γαρίνας τὸ μαρίνας· βάρβαρον δὲ τὸ ὄνομα, καὶ ἡ κλίσις, καὶ ὁ τόνος. Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν.

Γάρκον, τὸ ἔσω τῆς πλήμνης σιδήριον, ὃ τὸν ἄξονα τρίβει.

Γάστριον, πέμμα τι σησαμῶδες, παρὰ Κρησί.

Γαυσὸν, σκαμβὸν, χωλὸν, στρεβλὸν, διεστραμμένον. γαυλοὶ λέγονται καὶ τὰ φοινικὰ πλοῖα· καὶ γαυλιτικὰ χρήματα παρὰ Ξενοφῶντι, τὰ ἀπὸ τῶν πλοίων.

Γαφάγας, σκώληξ, ὑπὸ Συρακουσίων· ὃ ἡμεῖς ἔντερον. καὶ γηφάγοι, οἱ πένητες, ἄποροι, ὡς τὰς ἐκ γῆς βοτάνας σιτιζόμενοι, τροφῆς ἀμοιροῦντες.

Γαστερόχειρες, καὶ ἐγχειρογάστορες, οἱ ἀπὸ χειρῶν ζῶντες. καὶ γαστέρες, οἱ τροφῆς μόνης ἐπιμελούμενοι· καὶ γαστρώδες, οἱ τὰς ἕλμινθας ἔχοντες.

Γαστὴρ] παρὰ τὸ γῶ τὸ λαμβάνω καὶ δέχομαι, γίνεται γαστὴρ, ἡ πάντα τὸν βίον μὴ πληρουμένη λαμβάνουσα. ἐκ τοῦ γαστὴρ, γίνεται γάστρα, ἡ εἰς κύτος γεννη-
222 θεῖσα τοῦ λαμβάνειν Γάστρην μὲν τρίποδα.

Γαστρίζεσθαι, λαμπρότερον τρέφεσθαι, λαιμάργως διαιτᾶσθαι. γάστρις γὰρ, ὁ πολυφάγος καὶ ἀκρατὴς περὶ τὴν γαστέρα.

Γαστρίμαργος, πόθεν ἐτυμολογεῖται; οὐδεὶς οὔτε γραμματικῶν οὔτε ῥητόρων ἐμνημόνευσεν. Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τῷ περὶ ζώων μέμνηται, ζῶον μάργον λέγων, καὶ ὅτι γεννᾶται ἀπὸ σήψεως, μεταξὺ τῆς γῆς καὶ τοῦ ὕδατος· καὶ ἀφ' οὗ γεννηθῇ, οὐ παύεται γηφαγοῦν, ἕως οὗ ἐκτρυπήσαν τὴν γῆν, εἰς ἐπιφάνειαν ἔλθοι· καὶ ἐλθὸν, θνήσκει τρεῖς ἡμέρας. ἔρχεται γὰρ νέφος βροχῆς, καὶ βρέχει ἐπάνω αὐτοῦ· καὶ ἀναζῇ, μηκέτι γηφαγοῦν. καὶ ἐκ τούτου οἱ μετὰ τοὺς ἀρχαίους φιλοσόφους ὁρμηθέντες, τοὺς πολυφάγους γαστριμάργους ἐκάλεσαν. δύναται δέ τις εὐσεβὰς τοῖς οὖσιν ἐπιλαβεῖν τὰ εἰρημένα. πᾶν γὰρ πάθος ἀπὸ σήψεως γίνεται· καὶ ἐπὰν γεννηθῇ, οὐ παύεται ἐσθίον τὴν ὑποστήσασαν καρδίαν, ἕως ἂν διὰ τῆς γνωστικῆς ἕξεως εἰς φανέρωσιν ἔλθοι· καὶ ἐλθὸν, θνήσκει ταῖς τρισὶ δυνάμεσι τῆς ψυχῆς· καὶ οὕτως ἡ χάρις τοῦ ἁγίου πνεύματος διὰ νέφους τῆς διδασκαλίας ἐπιφανεῖσα, σταλαγμοὺς δίδωσι γνώσεως, καὶ ζωοποιεῖ· οὐ κατὰ τὴν πρότερον ἐμπαθῆ ζωὴν, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐπ' ἀρετῇ καὶ θεῷ οἰκείαν.

Γαῦλος, ποιμενικὸν ἀγγεῖον ἢ κάδος, εἰς ὃ τὸ γάλα δέχονται. παρὰ τὸ γῶ τὸ χαρῶ γίνεται γάζω, γάλος, καὶ γαῦλος. καὶ οὐ πάντως δεῖ παρὰ τὸ γάλα λαμβάνειν. λέγεται δὲ καὶ τριήρης γαῦλος, διὰ τὸ πλεῖστα δέχεσθαι, ὡς φησὶν Ἡρόδοτος ἐν τῇ τρίτῃ τῶν ἱστοριῶν. ἔστι δὲ εἶδος πλοίου λῃστικοῦ, ἥτις καὶ Λίβυρνος καλεῖται. ἢ γύαλος τὶς ὢν, τουτέστι κοῖλος. λέγεται καὶ ἀντλητήριόν τι.

Γαῦρος, ὁ ἐπηρμένος καὶ τεθαρσυμένος. παρὰ τὸ γαίω τὸ γαυριῶ, γίνεται γαῖρος· καὶ τροπῇ τοῦ ι εἰς υ, ὡς κλαίω κλαύσω.

Γαίω τὸ γαυριῶ· παρὰ τὸ γαῖα· μεγάλη γὰρ ἡ γῆ. τὸ δὲ γαῖα, παρὰ τὸ γῶ, τὸ χωρῶ, ἡ χωρητική· ὡς παρὰ τὸ μῶ τὸ ζητῶ, μαῖα· καὶ παρὰ τὸ ῥῶ τὸ φθείρω, ῥαῖα· καὶ γραῖα, πλεονασμῷ τοῦ γ. τὰ δὲ ἀπὸ περισπωμένων μονοσυλλάβων ῥημάτων διὰ τοῦ αια γινόμενα θηλυκὰ, διὰ τῆς αι διφθόγγου γράφεται· οἷον, μῶ, μαῖα· γῶ, γαῖα. τὸ α, βραχύ. διατί; πᾶν θηλυκὸν εἰς α λῆγον, ὀξυνόμενον ἢ περισπώμενον, ἐκτείνει τὸ α· προπαροξυνόμενον δὲ ἢ προπερισπώμενον, συστέλλει αὐτό. ἢ τὰ διὰ τοῦ αια παράγωγα ὑπὲρ δύο συλλαβάς εἰσι, καὶ ἐκτείνονται· τὸ δὲ μαῖα, γαῖα, διήλλαξε καὶ περὶ τὸν χρόνον.

Γαῖα] ἔστι γῶ σημαῖνον τὸ τίκτω· ἐξ οὗ γίνεται γέα διὰ τοῦ ε ψιλοῦ, οἱονεὶ ἡ γεννητική· ἐκ ταύτης, γεωμέτρης, γεώλοφος, γεωργός. τὰ δὲ εἰς α λήγοντα ἐν τῇ κατ' ἀρχὴν συνθέσει, φυλάττει τὸ α, ἢ τρέπει αὐτὸ, ὀπωροπώλης, γεωμέτρης, γεώλοφος· ἔστι δὲ ὄρος, ὕψωμα γῆς· καλοῦσι δ' οὕτω καὶ τὸν παχὺν καὶ ἀναίσθητον ἄνθρωπον. ἐκ τοῦ ῥητορικοῦ. τὸ δὲ γέα, κατὰ κρᾶσιν τοῦ ε καὶ α εἰς η, γίνεται γῆ. ἐκ τούτου γίνεται ἄλλη παραγωγὴ διὰ τῆς αι διφθόγγου, γαῖα, ὥσπερ σελήνη, σεληναία· Ἀθήνη, Ἀθηναία. ἀλλ' ἀντίκειται Σέργιος ὁ γραμματικὸς, λέγων ὅτι οὐκ ἐκ τοῦ γῆ ἐστι 223
τὸ γαῖα, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ γαίω.

Γαιήοχος] ἀπὸ τοῦ τὴν γαῖαν ἔχειν, γίνεται γαιόχος· καὶ πλεονασμῷ τοῦ η, γαιήοχος, ὁ ἐπὶ τῆς γῆς ὀχούμενος· περιλαμβάνει γὰρ αὐτὴν ὁ Ὠκεανός· δεσπότης γάρ ἐστι τῶν ὑδάτων. ἢ ὁ συνέχων καὶ βαστάζων τὴν γῆν· φασὶ γὰρ ἐπὶ ὕδατος αὐτὴν ἐστηρίχθαι. καὶ ἐννοσίγαιος λέγεται· τῇ γὰρ τοῦ ὕδατος παρὰ χρόνον τινὰ μεταστάσει, γίνεται ὁ σεισμός. ἢ ὁ χαίρων τοῖς ἅρμασιν· ἵππιος γὰρ ὁ θεός. γαίειν γὰρ τὸ χαίρειν καὶ σεμνύνεσθαι.

Γαιήϊος, πλεονασμῷ τοῦ η, ὡς τὸ Νυσίον, Νυσήϊον.

Γαιζῆται, οἱ Γαλάται· παρὰ τὸ τὴν γῆν ζητεῖν. ἐκπεσόντες γὰρ τῆς ἑαυτῶν χώρας, πολλὴν γῆν περιῆλθον ζητοῦντες ὅπη οἰκήσουσιν Εὐφορίων ἢ Πολυχαρίῃ· ὅθεν καὶ, Γαιζῆται περὶ δείρεα χρυσοφορεῦντες.

Γαισόται, οἱ ἀρχιτέκτονες, ἢ οἰκονόμοι· παρὰ τὸ δεῖν,

ὃ σημαίνει τὸ μερίζειν, οἱ τὴν γῆν διαμερίζοντες, ὅ ἐστι διαγράφοντες εἰς οἰκήματα. Καλλίμαχος, Γαιοδόται καὶ σπάρτα διηνεκὲς εὖτε βάλωνται.

Γαίων, ἱλαρός, γαυριῶν, τερπόμενος· γαίουσα δὲ, ὑπερφρονοῦσα· γαίεσκον δὲ, ἔχαιρον.

Γαιός, ὁ ἐπίγειος ἄνεμος. Γαιὸν, τὸν ἐργάτην βοῦν. Ἰταλιῶται δὲ καὶ Ταραντῖνοι, γαῖον τὸν μισθὸν λέγουσι.

Γαῖσος, ἐμβόλιον σιδηροῦν τριήρων. [οἱ] δὲ, τὴν Φωνὴν τάττεσθαι ἐπὶ τῶν ἀκοντίων, ἃ οἱ Ῥωμαῖοι καλοῦσιν ὑσσούς.

* Γαῖται, οἱ γεωργοί· ἀπὸ τῆς γαίας.

ΤΟ Γ ΜΕΤΑ ΤΟΥ Ε.

Γεωπεῖναι, παρὰ Ἡροδότῳ οἱ ὀλίγην γῆν ἔχοντες, οἱονεὶ πεινῶντες γῆν. Ὧρος.

Γέγειος, ὁ ἀρχαῖος· παρὰ Ἑκαταίῳ, Καὶ καλῶν ἦρ' ὅτι, τῶς ὁ γέγειος ἔχει λόγος: — καὶ ἤχει γέγεια ἄνθεα μήκωνός τε: — παρὰ τὸ γέα τὸ διὰ τοῦ ε ψιλοῦ, γίνεται κτητικῷ τύπῳ, γέϊος· καὶ διπλασιασμῷ καὶ συναιρέσει, γέγειος. ἢ παρὰ τὸ γέα, γέειος· καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, γέγειος.

Γεγάασι, γεγένηνται. ἀπὸ τοῦ γείνω, γέγονα, γεγόνασι· καὶ κατὰ συγκοπὴν καὶ πλεονασμὸν τοῦ α, γεγάασιν· ἐκγεγάασιν, ἐκγεγένηνται, κατοικοῦσι.

Γεγανωμένος, λελαμπρυσμένος· ἢ χαίρων, ἢ διακεχυμένος· ἢ κεκαλλωπισμένος. καὶ γανωθεὶς, οἷον καλλωπισθείς· καὶ γανῶσαι, ἐπὶ τοῦ λαμπρῦναι· καὶ γανεῖν, λευκᾶναι· καὶ γανερὸν, λαμπρὸν, λευκόν· καὶ γάνος, ὕδωρ, χάρμα, Φῶς, λῖπος, αὐγὴ, λευκότης, λαμπηδών· ὑπὸ δὲ Κυπρίων, παράδεισος.

Γεγαυῖα] ῥῆμα γῶ· ἐξ οὗ καὶ τὸ γείνω· ὁ μέλλων, γήσω· ὁ παρακείμενος, γέγηκα· καὶ ὡς ἀπὸ τοῦ βέβηκα, βέβαα, οὕτω γέγηκα, γέγαα· ἡ μετοχὴ, ὁ γεγαὼς, τοῦ γεγαότος· τὸ θηλυκὸν, γεγαυῖα. — Ἑλένη Διὸς ἐκγεγαυῖα: — ἡ ἐκ τοῦ Διὸς γεννηθεῖσα. καὶ τὸ γεγῶσα παρ' αὐτό. κανὼν γάρ ἐστιν ὁ λέγων· αἱ εἰς ως μετοχαὶ, εἰ μὲν ὦσιν ἀπαθεῖς, διὰ τοῦ ο κλινόμεναι, τὸ θηλυκὸν ἔχουσι διὰ τοῦ υια· εἰ δὲ κατὰ πάθος, τὴν κλίσιν μὲν ἔχουσι διὰ τοῦ ω, καὶ τὸ θηλυκὸν μετα-
224 ποιοῦσιν εἰς α· ἑστὼς, ἑστῶσα· γεγὼς, γεγῶσα.

Γεγῶσα] ἀπὸ τοῦ γενῶ τὸ γίνομαι, ὁ μέλλων, γενήσω· ὁ μέσος παρακείμενος, γέγηνα· ἀποβολῇ τοῦ ν, γέγηα· ἡ μετοχὴ, γεγαώς, τροπῇ τοῦ η εἰς α. καὶ ἔστι σεσημειωμένον τὸ γεγαώς, μεμαώς, βεβαώς, ἑσταώς· ἅπερ κατὰ κρᾶσιν γίνεται, γεγὼς γεγῶτος, μεμὼς μεμῶτος, βεβὼς βεβῶτος, ἑστὼς ἑστῶτος· καὶ τὰ θηλυκὰ, γεγῶσα, μεμᾶσα, βεβῶσα, ἑστῶσα· καὶ τὰ οὐδέτερα διὰ τοῦ ω μεγάλου, τὸ γεγώς, τὸ μεμώς, καὶ τὰ ὅμοια. ζήτει εἰς τὸ κεκοτηότα.

Γεγωνεῖν, σημαίνει τὸ τὴν Φωνὴν ἐξάκουστον ποιεῖν· παρὰ τὸ γνῶ· καὶ ἐν ὑπερθέσει, γωνῶ· καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν, γεγωνῶ. οἱ γὰρ ἐξακουόμενοι, γνωστοί εἰσι. Δίδυμος δέ Φησι γεγωνεῖν εἶναι, τὸ εἰς πᾶσαν γωνίαν ἀΦικνεῖσθαι τὴν Φωνήν. ἢ παρὰ τὸ γνόω γνῶ, γέγνοα· καὶ καθ' ὑπέρθεσιν καὶ αὔξησιν, γέγωνα, καὶ γεγωνὼς ἡ μετοχή.

Γεγωνέμεν] ἀπὸ τοῦ Φωνῶ, τροπῇ τοῦ Φ εἰς γ, γεγωνῶ, γεγωνήσω, γεγώνηκα. ἢ ἀπὸ τοῦ γωνῶ, γωνεῖν, καὶ γεγωνεῖν κατὰ ἀναδιπλασιασμόν· καὶ ποιητικῶς, γεγωνέμεν. ἢ ἀπὸ τοῦ γνώω, (ὅθεν καὶ τὸ γνώωσι) γίνεται μέσος παρακείμενος γεγωνώς, ἐκβοῶν, κράζων. ἐκ τοῦ γνῶ, μέσος παρακείμενος, γέγωνα· ἡ μετοχὴ, γεγωνώς. ἐξ οὗ τὸ γεγωνότερος συγκριτικόν· καὶ γεγωνότερον ἐπίρρημα, σημαίνει ἐξακουστότερον καὶ λαμπρότερον.

Γεγωνοκῶμαι, γυναῖκες αἱ τὰς κώμας ἐμπιπλῶσαι βοῆς.

Γέλας, παρὰ τὸ τὸ γένειον εἰλεῖν, ὅ ἐστι συστρέφειν· περὶ γὰρ τὸ γένειον μύες τινὲς κινούμενοι, ποιοῦσι τὸν γέλωτα. ἢ παρὰ τὸ τὰ γυῖα λύειν, ὅ ἐστι τὰ μέλη. ἢ παρὰ τὴν εἵλην, ὃ σημαίνει τὴν θερμασίαν· οἱ γὰρ θερμοὶ, πολλὰ γελῶσιν. ἢ παρὰ τὸ χέω, χέλας, καὶ γέλως· οἱ γὰρ γελῶντες ἐκκεχυμένην ἔχουσι τὴν ψυχήν.

Γελοῖος, ὁ καταγελαστότατος. παρὰ τὸ γέλως γελῶ, γελώϊος, ὡς πατρώϊος· καὶ Βοιωτικῶς, γελοῖος. οἱ γὰρ Βοιωτοὶ τὸ ω καὶ ι εἰς τὴν οι δίφθογγον τρέπουσι, τὸ πατρώϊος, πατροῖος λέγοντες, καὶ τὸ ἡρώϊος, ἡροῖος. ἐξ οὗ καὶ γελοίϊον. τὰ διὰ τοῦ οιος ὀνόματα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, ἅπαντα προπερισπᾶται· οἷον, παντοῖος, ἀλλοῖος, ἑτεροῖος· οἱ δὲ μεταγενέστεροι τῶν Ἀττικῶν, τὸ γέλοιος καὶ ὅμοιος προπαροξύνουσιν· οὐκ εὖ. Γέλοιος λέγεται, ὁ γέλωτος ἄξιος· γελοῖος δὲ, ὁ γελωτοποιός.

Γελαστὸς καὶ ἀγέλαστος. Ὅμηρος, Δεῦθ' ἵνα ἔργα γελαστὰ καὶ οὐκ ἐπιεικτὰ ἴδησθε: — δι' ἃ δεῖ γελᾶν. καὶ ἀγέλαστα, ἐφ' οἷς δεῖ μὴ γελᾶν, ἀλλ' ὀργίζεσθαι. παρὰ τὸ γελῶ γελάζω, γελαστός, ὡς πελῶ πελάζω πελαστὸς, πλανῶ πλανάζω, καὶ συγκοπῇ πλάζω.

Γεμέωσι δὲ παστάδες] γεμῶμεν, γεμῆτε, γεμῶσι· καὶ πλεονασμῷ ποιητικῷ τοῦ ε, γεμέωσιν. οὕτως Ἡρωδιανός.

Γεγάμεν, γεγενῆσθαι. παρὰ τὸ γῶ γήσω, γέγημι· ἀπαρέμφατον, γεγάναι· καὶ Δωρικῶς, γεγάμεν, ὡς τιθέναι, τιθέμεν.

Γεγυρωμένους, ἠτονηκότας σώμασι, κεκαμμένους.

Γέγυραν, αὐλὴν, ἢ δεσμωτήριον.

Γέλα, πόλις Σικελίας. ἀπὸ Γέλα τοῦ ποταμοῦ, ἐν ᾧ παράκειται ἡ πόλις. ἢ ὅτι Ἀντίφημος ἢ Δεινομένης ὁ 225
Ῥόδιος, κατὰ χρόνον εἰς ΔελΦοὺς παραγενόμενος, ἤκουσεν, ὡς δέοι αὐτὸν πρὸς δυσμὰς ἀπιόντα, πόλιν κτίζειν. ἐπὶ δὲ τῇ ἀπροσδοκήτῳ ἀκοῇ ἐγέλασε· καὶ ἀπὸ τοῦ συμβάντος ὠνόμασε τὴν πόλιν καὶ τὸν παρακείμενον ποταμόν. τὸ ἐθνικὸν, Γελῷος.

Γέλαν] οἷον, Γέλαν δ' ἀθάνατοι θεοί: — κατὰ συστολὴν λαμβάνεται, ὡς ἡ μετοχὴ δηλοῖ. γέλαντος γὰρ ἡ γενικὴ, κατὰ συστολὴν τοῦ α. τὰ δὲ ἐνδέοντα συλλαβῇ τρίτα πρόσωπα τῶν πληθυντικῶν, καταλήγουσιν εἰς τὴν παραλήγουσαν τῆς γενικῆς τῶν μετοχῶν. οὕτω Ζηνόδοτος.

Γεννῶ, τὸ τίκτω· παρὰ τὴν γῆν τὴν πάντων μητέρα. ἔστι γὰρ γέα· ἐξ οὗ ῥῆμα, γέω· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν, γεννῶ. ἢ παρὰ τὸ γείνω, γεννῶ· ἐπὶ μὲν τῆς γεννήσεως, διὰ δύο νν· ἐπὶ δὲ τῆς ποιήσεως καὶ κτίσεως, δι' ἑνός· ἐξ οὗ καὶ γενητὸς, ὁ κτιστός. τὰ δὲ ἀπὸ τοῦ γινῶ γινόμενα ὀνόματα, δι' ἑνὸς ν ἐκΦέρονται· οἷον, γένεσις, γενέθλιον.

Γενέθλη, ἡ δι' ἐνιαυτοῦ ἐπιΦοιτῶσα τοῦ τεχθέντος ἡμέρα. παρὰ τὸ γενῶ γενέθρα· καὶ Ἰωνικῶς, γενέθρη. ὡς κολυμβῶ, κολυμβήθρα· καὶ κατὰ τροπὴν, γενέθλη· ὅθεν καὶ τὸ γενή. ἀπὸ τοῦ γενῶ, γενή, ὡς ἀπειλῶ, ἀπειλή· εἱλῶ, εἱλή· ὠνῶ, ὠνή. Καλλίμαχος, Τὴν δὲ γενὴν οὐκ οἶδα.

Γενῶ, τὸ πράττω· ὁ μέλλων, γενήσω· ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔγενον, ὁ μέσος, ἐγενόμην. ζήτει εἰς τὸ ἐγκονεῖν.

Γενεθλιαλογία, μαντεία περὶ τῆς γενήσεως.

Γενέθλια, ἡ δι' ἐνιαυτοῦ ἐπιΦοιτήσασα τοῦ τεχθέντος ἑορτή· καὶ γενέσια, ἡ δι' ἐνιαυτοῦ μνήμη.

Γενεὰ] παρὰ τὸ γένος γενεά· σημαίνει δὲ ἕξ· ἐπὶ μὲν γὰρ τοῦ παντὸς τῶν ἀνθρώπων γένους, Οἵηπερ Φύλλων γενεὴ, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν: — ἐπὶ δὲ τῆς εὐγενείας, —

γενεῇ μὲν ὑπέρτατός ἐστιν Ἀχιλλεύς: — ἐπὶ δὲ τῆς ἡλικίας, Οὕνεκ' ἐγὼ γενεῆφι νεώτατος: — ἐπὶ δὲ τῶν προγόνων, Τῆς γάρ τοι γενεῆς, ἧς Τρῶές περ: — ἐπὶ δὲ τῶν ἐκγόνων, Κρείσσων δ' αὖτε Διὸς γενεὴ ποταμοῖο τέτυκται: — ἐπὶ δὲ διαστήματος χρόνου, τῶν μὴ κατ' αὐτὸ βεβιωκότων, Τῷ δ' ἤδη δύο μὲν γενεαί.

Γένος] ἐκ τοῦ γένω τοῦ σημαίνοντος τὸ τίκτω, γίνεται γένος, ὡς σθένω, σθένος· μένω, μένος· καὶ νείφω, νέφος. ζήτει εἰς τὸ γεννητικόν.

Γένειον] παρὰ τὸ γένος, γένειον, ὡς δάνος, δάνειον. ἀπ' αὐτοῦ γὰρ τὰ γένη διαστέλλονται, καὶ διακρίνει τὰ γένη. λέγεται ἀπὸ ἱστορίας. ἔθνος γὰρ εἴκοσι καὶ πέντε χιλιάδων, ἐπελθὸν παρεκάθετο τοῖς Ῥωμαίοις. ἐκεῖνοι δὲ, ὀλίγοι ὄντες, ἀνοίξαντες ἑτέρας πύλας, ἔφερον τὰς σκλαβηνίας. ἔτι δὲ οἱ σκλάβοι, ὀλίγοι ὄντες, ἔφερον τὰς γυναῖκας αὐτῶν· καὶ περιθέμενοι αὐταῖς σχῆμα ἀνδρεῖον καὶ γενειάδας, ἐξήρχοντο. ἰδόντες δὲ τὸ πλῆθος τὰ ἔθνη, ἠρώτων τοὺς Ῥωμαίους, τίνες εἰσὶν οὗτοι. καὶ ἔλεγον Λογγίβαρδοι, τουτέστι βαθεῖαν ὑπήνην καὶ μακρὰν ἔχοντες.

Γενειάς (ἐκ τοῦ γένειον) ἡ βαθεῖα ὑπήνη· γενειάδες αἱ κατὰ τῶν γενείων γενόμεναι τρίχες· τινὲς γὰρ ἐθειράδες· παρὰ τὸν τόπον ἐν ᾧ πεφύκασι, τὰ γένεια. [γένυς δὲ] οἱονεὶ κένυς τίς ἐστιν· ὅτι κενόν ἐστι τὸ κατ'
226 αὐτὴν μέρος τῶν ὀστέων. σημαίνει δὲ καὶ σιαγόνα, — μετὰ γναπτῇσι γένυσιν: — γένυς μὲν, ὁ τόπος τῶν τριχῶν· γένειον δὲ, αἱ τρίχες.

Γενήσεται] γενῶ τὸ πράττω· ὁ μέλλων, γενήσω· ὁ μέσος, γενήσομαι· τὸ τρίτον, γενήσεται.

Γενναῖος, ἀνδρεῖος, εὐγενής, συγγενής, μέγας.

Γέντο] ἐκ τοῦ γείνω, γενῶ· ὁ δεύτερος, ἔγενον· ὁ μέσος, ἐγενόμην ἐγένετο, καὶ γέντο· οἷον, Γέντο δ' ἱμάσθλην: — σημαίνει τὸ ἔλαβεν. ἕλω τὸ λαμβάνω· ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἕλον, ἑλόμην ἕλου ἕλετο· καὶ κατὰ συγκοπὴν, ἕλτο· καὶ τροπῇ τοῦ λ εἰς ν Δωρικῶς, ὡς ἦλθεν, ἦνθεν, γίνεται ἔντο· καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, γέντο.

Γενῆται] ἐπὶ γένους σύστημα ἐκ τριάκοντα ἀνδρῶν συνεστώς· οὗ οἱ μετέχοντες, ἐκαλοῦντο γενῆται· τοῦ κατὰ γένος ἀλλήλοις προσήκοντες, οὐδὲ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ αἵματος· ἀλλ' ὥσπερ οἱ δημόται καὶ οἱ φράτορες ἐκαλοῦντο, νόμων κοινωνίαν τινὰ ἔχοντες, οὕτω καὶ οἱ γενῆται συγγενικῶν ὀργίων ἢ θεῶν· ἀφ' ὧν ὀργεῶνες ὠνομάσθησαν. ἢ οἱ ταυτοῦ γένους μετέχοντες· ἢ ἀπ' ἀρχῆς κοινὰ ἱερὰ ἔχοντες· οἱ δὲ, ὁμογάλακτους φράτορας συγγενεῖς τοὺς γενῆτας.

Γένος, ἐπὶ ἔθνους τάσσεται, καὶ ἐπὶ πόλεως, καὶ ἐπὶ συστήματος, καὶ ἐπὶ τέκνου, καὶ ἐπὶ σπέρματος.

Γενούστης, παρὰ Πλάτωνι ἐν Φιλήβῳ· ἐπὶ δὲ τῆς τοῦ θεοῦ ἐννοίας, οἷον ὁ γεννητικός.

Γέραν] παρὰ τὸ ἔρρω τὸ φθείρω, ἔρρων καὶ γέρων, ὁ μετὰ φθορᾶς εἰς τὸν ᾅδην πορευόμενος, πλεονασμῷ τοῦ γ. ἢ παρὰ τὸ εἰς τὴν γῆν ἔρρειν, τουτέστι φθείρεσθαι, διὰ τὸ θανάτου ἐγγὺς εἶναι. ἢ παρὰ τὸ εἰς γῆν ὁρᾶν τῷ κεκυφέναι, καὶ περὶ αὐτὴν νενευκότα περιπατεῖν. ἢ παρὰ τὸ τῆς γῆς ἐρᾶν, πλησίον ὄντας θανάτου καὶ τάφου δεομένους. ἢ παρὰ τὸ γέρας, ὃ σημαίνει τὴν τιμήν. ἢ παρὰ τὸ εἴρω τὸ λέγω· λεκτικοὶ γὰρ οἱ γέροντες· ἔρων καὶ γέρων· καὶ Ὅμηρος, Γήραϊ δήπο . πεποιθότες, ἀλλ' ἀγορηταὶ Ἐσθλοί.

Γέροντος] ὁ κανών· τὰ εἰς ρων λήγοντα δισύλλαβα, μὴ ὄντα συγκριτικὰ, φυλάσσει τὸ ω· Φάρων, Φάρωνος· Πτέρων, πτέρωνος· Ἄκρων, ἄκρωνος· Ἄμβρων, ἄμβρωνος. σώφρων σώφρονος δὲ, κοινόν ἐστι. τὸ δὲ γέρων, ὡς μετοχικὸν ἐκλίθη. συνεξηκολούθησε γὰρ τῷ φέρων, φέροντος. οὐκ ἔστι δὲ μετοχὴ, ἀλλ' ὄνομα. εἰ γὰρ ἦν μετοχὴ, φυλάττειν εἶχε τὸ ω ἐπὶ τῆς κλητικῆς. αἱ γὰρ μετοχαὶ καὶ τὰ μετοχικὰ ὀνόματα, τὰς αὐτὰς ἔχουσιν ὀρθὰς καὶ κλητικάς· τὸ δὲ ὦ γέρον, διὰ τοῦ ο μικροῦ.

* Γερητοθεοδώρους, μιμοῦντας τὸν Γερητοθεόδωρον, παρὰ Ἀριστοφάνει.

Γερόντειον] τὸ τει, δίφθογγον. τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ων βαρυτόνων, διὰ τοῦ ντ κλινομένων, διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται· λέων, λεόντειος δορά· (τὸ κύριον, διὰ τοῦ ι) δράκων, δρακόντειον αἷμα· γέρων, γερόντειος· Ἀνακρέων, ἀνακρεόντειος· Λαομέδων, λαομεδόντειος· καὶ τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ων περισπωμένων· Ξενοφῶν, ξενοφώντειος· Δημοφῶν, δημοφώντειος· πλὴν τοῦ Ποσειδῶν, ποσειδώνιος. καὶ τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ων βαρυτόνων μὴ κλινομένων διὰ τοῦ ντ, δίφθογγον ἔχει· Θέων, θεώνειος· Τρύφων, τρυφώνειος· πλὴν τοῦ Ἀπόλλων, Ἀπολλώνιος, καὶ Ἀμμώνιος. τὰ θηλυκὰ αὐτῶν ταῦτα, διφθογγογραφεῖται, ἀπολλωνεία λέξις, καὶ ἀμμωνεία φήμη. 227
γέροντες, γερόντων· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε, γεροντέων, [ὡς] ναῦται, ναυτῶν, καὶ ναυτέων. τοῦτο διαίρεσίς ἐστι, καὶ οὐ πλεονασμός. ὁ γὰρ τόνος διελέγχει. εἰ μὲν γὰρ περισπᾶται, δῆλον ὅτι διαίρεσις· εἰ δὲ βαρύνεται, δῆλον ὅτι πλεονασμὸς, καὶ οὐ διαίρεσις. οὕτως Ἡρωδιανός.

Γέροντα μῦθον, καὶ γέροντα πρᾶγμα ἑτέρως, καὶ ἀρσενικὸν καὶ οὐδέτερον, καὶ ἀρχαῖον καὶ παλαιόν.

Γερούσιος, καὶ γερουσία] παρὰ τὸ γέρων, γερούσιος οἶνος, ὁ ἔντιμος, ὡς ἑκὼν, ἑκούσιος· καὶ ἐθέλων, ἐθελούσιος.

Γέρας, ἡ τιμή· παρὰ τὸ γῆρας· αἰδοῦς γὰρ ἄξιοι καὶ τιμῆς οἱ γέροντες. ἢ παρὰ τὸ ἐρῶ τὸ ἐπιθυμῶ, ἔρας καὶ γέρας, οὗ πᾶς ἐρᾷ. τὰ γέρα, ὅ ἐστι τὰς τιμάς. ἀπὸ τούτου τὰ γέραα, Ἰωνικῶς· καὶ κατὰ συγκοπὴν, γέρα. γέρα πεσέμεν, ἀντὶ τοῦ κατέχειν.

Γεραρὸς, ὁ ἔντιμος. παρὰ τὸ γέρας, γεραός· καὶ παράγωγον, γεραηρός, ὡς μέλιτος, μελιτηρός· καὶ ἐν συγκοπῇ, γεραρὸς, ὁ τῶν γερῶν ἄξιος.

Γεραιὸς, ὁ πρεσβύτης· ἀπὸ τοῦ γέρας γεραὸς, καὶ γεραιός.

Γεραίτερος] οὐ παρὰ τὸ γέρων ἐσχημάτισται· οὐδ' ὅλως γάρ ἐστι παρὰ τὸ γέρων συγκριτικόν· ἀπαρασχημάτιστον γάρ ἐστι τοῖς τρισὶ γένεσιν· ἀλλὰ παρὰ τὸ γεραιὸς γίνεται γεραιότερος, ὡς παλαιὸς παλαιότερος· καὶ κατὰ συγκοπὴν, γεραίτερος. Ἰστέον δὲ ὅτι τὰ εἰς ρος συγκριτικὰ, ἢ διὰ τοῦ ο λέγεται, ἢ διὰ τοῦ ω μεγάλου. ὅθεν τὸ γεραίτερος, καὶ μεσαίτερος, καὶ φιλαίτερος, κατὰ συγκοπὴν γέγονεν, ἀπὸ τοῦ μεσαιότερος καὶ φιλαιότερος, καὶ τῶν ὁμοίων. ὅθεν ἁμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες μεσαίτατος καὶ φιλαίτατος, καὶ ἀρσενικώτατος. οὕτω Φιλόξενος εἰς τὰ συγκριτικά.

Γεραῖραι, παρὰ Ἀθηναίοις γυναῖκές τινες ἱεραί· ἃς ὁ βασιλεὺς καθίστησιν ἰσαρίθμους τοῖς βωμοῖς τοῦ Διονύσου, διὰ τὸ γεραίρειν τὸν θεόν. οὕτω Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασσεύς.

Γεραιστιάδες· οὕτω νύμφαι καλοῦνται ἐν Γορτύνῃ τῆς Κρήτης· ὅτι τὸν Δία τρέφουσαι, ἐγέραιρον.

Γεραιστὸς, ἀκρωτήριον Εὐβοίας, ἱερὸν Ποσειδῶνος· παρὰ τὸ ἐν αὐτῷ γεραίρεσθαι τὸν Ποσειδῶνα. παρὰ τὸ γερῶ, γεράζω, γεραστός.

Γεραίστιον, χωρίον τῆς Ἀρκαδίας, παρὰ τὸ γέρας· ὅτι τίμιόν ἐστι, διὰ τὸ ἐκεῖ τὸν Δία σπαργανωθῆναι.

Γέραστος γεραστοῦ διαφέρει. γέραστος μὲν γὰρ, ἀπὸ τοῦ γέρας, ὁ ἔντιμος· Γεραστὸς δὲ, ἀκρωτήριον ἅμα καὶ ἐπίνειον Εὐβοίας· ἐν ᾧ Ποσειδῶνος ἱερόν.

Γερήνιος, ἔντιμος, παρὰ τὸ γέρας· ἢ ἀπὸ τοῦ Γερήνη Γερήνιος, ὁ ἐν Γερήνῃ κώμῃ τῆς Πύλου τραφείς.

Γέρανος, ὁ ὄμβρος ὑπὸ Κυρηναίων· παρὰ τὸ τὴν γῆν ῥαίνειν. οὕτως Ἑρρένιος Φίλων ἐν τῷ περὶ χρηστομαθίας. Φησὶ δὲ τὴν δευτέραν δασύνεσθαι.

Γέρανος, τὸ ζῶον, οἱονεὶ γήρευνός τις οὖσα· ἀπὸ τοῦ τὰ τῆς γῆς ἐρευνᾶν σπέρματα· ἥτις καὶ σπερμολόγος καλεῖται. ὅτε γὰρ ὁ γεωργὸς σπείρει καὶ οὐ χωννύει αὐτὰ, ἐκείνη συλλέγουσα ἐσθίει. ἔστι δὲ καὶ οὐδετέρως τὸ
228 γέρανος. ἔστι καὶ ποιά τις ὄρχησις· καὶ ὄργανον ξυλικὸν, ἐν ᾧ κόπτουσιν οἱ ἀλφιτοποιοὶ τὰ ἄλφιτα. ὅθεν καὶ γεράνεια τὰ ἄλφιτα καλοῦσι. γέρανος καὶ ὁ ἐν τῇ σκηνῇ ἅρπαξ κατεσκευασμένος ὑπὸ τοῦ μηχανοποιοῦ· ἐξ οὗ ὁ ἐσκευασμένος ὑποκριτὴς . . τραγῳδός.

Γερασηνὸς, ἀπὸ τόπου. Ἀλέξανδρος πόλιν παραλαβὼν, τοὺς ἐν ἡλικίᾳ πάντας κτείνας, ἀπέλυσε τοὺς γέροντας. οἱ δὲ, συνελθόντες, κτίζουσι πόλιν· καὶ λαβόντες γυναῖκας, ἐπαιδοποίησαν.

Γέρων, σημαίνει τρία· τὸν προβεβηκότα τῇ ἡλικίᾳ, ὡς τὸ, Παῖδας πρωθήβας πολιοκροτάφους τε γέροντας: — καὶ τὸν ἔντιμον, ὡς τὸ, Δαίνυ δαῖτα γέρουσι: — καὶ τὸν παλαιὸν, ὡς τὸ, Εἵλετο δὲ σάκος εὐρὺ γέροντος.

Γενεὰ, σημαίνει τέσσαρα· ποτὲ μὲν τὴν ἡλικίαν, — γενεῇ δὲ νεώτατος ἔσκεν ἁπάντων: — καὶ τὴν εὐγένειαν, — γενεῇ μὲν ὑπέρτατος ἐστὶν Ἀχιλλεύς: — καὶ τὴν φυλὴν, Οἵηπερ φύλλων γενεή: — καί, πᾶσαι γενεαί: — γενεὰ λέγεται καὶ τὰ εἰκοσιεννέα ἔτη, ὡς τὸ, Τῷ δ' ἤδη δύο μὲν γενεαί.

Γεράνεια, ὄρος Μεγάρων. Εὐφορίων, — καὶ ὀχθηρῆς Γερανείης: — εἴρηται δὲ, ὅτι Μεγαρεὺς ὁ Διὸς καὶ μιᾶς τῶν καλουμένων Θηίδων νυμφῶν, τοῦ κατακλυσμοῦ γενομένου, πρὸς φωνὴν γεράνων νηχόμενος, προσέφυγε τῇ ἄκρᾳ τοῦ ὄρους. ἀπὸ δὲ τῶν γεράνων, Γεράνειαν ἐκάλεσαν τὸν τόπον.

Γεράνδρυον] Ἀπολλώνιος, Ἔσκε δέ τι βριαρὸν στύπος ἀμπέλου ἔντροφον ὕλῃ, Πρόχνυ γεράνδρυον· τὸ μὲν ἔκταμον: — ἔστι δὲ παλαιὸν φυτόν· σημαίνει τὸ γεγηρακὸς καὶ παλαιὸν δένδρον· ἢ τὸ ἐν τῇ ῥίζῃ συμφυὲς ἐξηραμμένον. εἴρηται παρὰ τὴν δρῦν. δοκεῖ γὰρ πρῶτον φυτὸν ἐγνῶσθαι δρῦς· ὅθεν καταχρηστικῶς δρυμοὺς ἐκάλουν τοὺς δασεῖς τόπους, ἀφ' οἱωνδήποτε ὄντας φυτῶν· καὶ δρυφάκτους, τοὺς ἀπὸ ξύλων περιορισμούς.

Γεργύρα, ὁ ὑπόνομος δι' οὗ τὰ ὕδατα φέρεται τὰ ὄμβρια· γεώρυγα τινὰ ὄντα· τὰ ὑπὸ τὴν γῆν ὀρύγματα· καὶ κατὰ συγκοπὴν καὶ μετάθεσιν καὶ διπλασιασμὸν, γεργύρα. ζήτει εἰς τὸ Γόργυρα. ὁ δὲ Ἀλκμὰν, διὰ τοῦ ε, γεργύρα φησί.

Γέρδιος, ἡ ὑφάντρια. εἴρηται παρὰ τὸ ἐπὶ τῆς γῆς ἔχειν ἕδος, ὅ ἐστιν ἐπὶ τῆς γῆς ἕζεσθαι.

Γέῤῥα, Περσικὰ μέν ἐστιν ὅπλα, δερμάτινα κυρίως· καταχρηστικῶς δὲ, ἅπαν σκέπασμα, εἴτε δερμάτινον, εἴτε ἐξ ἄλλης τινὸς ὕλης, γέῤῥον ἐλέγετο. λέγεται δὲ οὕτω καὶ τὰ γυναικεῖα αἰδοῖα παρὰ Σικελοῖς, οἷον δέρα τινὰ ὄντα, τροπῇ τοῦ δ εἰς γ· παρὰ τὸ δέρας, ὃ σημαίνει τὸ δέρμα. λέγεται δὲ γέῤῥα, καὶ τὰ δερμάτινα αἰδοῖα. γέῤῥα καὶ αἱ σκηναὶ, ἐν αἷς τὰ ὤνια ἐπιπράσκετο· καὶ τὰ στρατήρια. λέγοιτ' ἂν ὁμοίως καὶ τὰ τῶν σκηνῶν περιφράγματα· διὸ καὶ Δημοσθένης τὰ τῶν σκηνῶν σκεπάσματα γέῤῥα καλῶν, ἐμπιπρᾶσθαι λέγει. ἐπὶ σταυροῦ δέ φησιν Εὔπολις καὶ Δημοσθένης, τὰ γέῤῥα ἐνε- [illegible] καὶ οἱ τόποι οἱ περιπεφραγμένοι. καὶ [illegible]

Γεῦσις, κυρίως ἡ ἐπὶ τῶν ὑγρῶν προσφορά, δεῦσις τις οὖσα· παρὰ τὸν δεύσω μέλλοντα, ὡς γνώσω, γνῶσις.

Γέφυρα, πόλις Βοιωτίας, ἡ καὶ Τάναγρα καὶ Γραῖα καὶ Ποιμανδρία καλουμένη. εἴρηται, ὅτι ἐν σχεδίᾳ κώμῃ κα- 229
τοικοῦντες, καὶ ἐν τῇ πέραν γῇ τοῦ Ἀσωποῦ, διὰ τοῦ χειμῶνος ἐν ταῖς πρὸς ἀλλήλους ἐπιμιξίαις, γεφύραις ἐχρῶντο.

Γεφυρεῖς, δῆμος Ἀττικός· ὅθεν καὶ Γεφυραία Δημήτηρ. εἴρηται ἀπὸ τοῦ ἔχειν γέφυραν, δι' ἧς ἐπὶ Ἐλευσῖνα κάτεισιν οἱ μύσται.

Γέφυρα, ἡ κατὰ τὸν τόπον οἰκοδομὴ, δι' ἧς οἱ ὁδοιπόροι πορεύονται. παρὰ τὸ γῆ καὶ τὸ φυρῶ τὸ ἀναμιγνύω, γήφυρά τις οὖσα, ἢ τῇ γῇ φυραθεῖσα, καὶ ἐφ' ὑγρῷ τόπῳ κειμένη. ἢ ἡ ἐφ' ὑγροῦ γῆ, οἱονεὶ γέφυρά τις οὖσα. Ὅμηρος δὲ, — πολέμοιο γεφύρας, Ἰλιάδος δ', διόδους, τάξεις, ὑπεροχὰς, τὰ μέσα τῆς φάλαγγος. γεφύρωσε δὲ κέλευθον, ἀντὶ τοῦ διαβατὴν ἐποίησε.

Γείνατο, σημαίνει τὸ ἐγέννησεν. ἔστι γέω τὸ σημαῖνον τὸ τίκτω· πλεονασμῷ τοῦ ν, γίνεται γένω· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, γίνεται γείνω, τὸ γεννῶ· ὁ μέλλων, γενῶ, ὡς μείνω, μενῶ, κείρω, κερῶ· ὁ ἀόριστος, ἔγεινα, ὡς ἔμεινα· ὁ μέσος, ἐγεινάμην· τὸ τρίτον, ἐγείνατο· καὶ κατὰ συγκοπὴν, γείνατο.

Γεωφανεῖον, χωρίον ἐστὶν ἐν ᾧ γῆς εἶναι μέταλλον. ἡ δὲ γῆ ἦν ξανθοτέρα, πεποιημένη τοῖς ζωγράφοις εἰς τὰς γραφάς. τάχα δὲ ἡ μίλτος ἐστίν. ἢ μέταλλον γῆς κεραμίτιδος. ἢ τινὸς ἄλλης ἐργασίας.

Γεώλοφα, ἢ γεώλοφα, ὄχθαι· τινὲς ὄρη γεώδη.

Γείτων] παρὰ τὸ γέα γείτων· καὶ κατὰ συναίρεσιν, γείτων. ἢ ἀπὸ τοῦ γείνω τοῦ σημαίνοντος τὸ πλησιάζω, γέγονε γείτων. ἢ παρὰ τὸ γῆ, γηίτων· καὶ κατὰ συναίρεσιν, γείτων. καὶ ὥσπερ ἀπὸ τοῦ εὐδαίμων εὐδαίμονος, γίνεται εὐδαιμονῶ, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ γείτων γείτονος, γειτονῶ, καὶ γειτονιῶ: καὶ γειτνιῶ, συγκοπῇ.

Γεῖσα] Δεῖ γινώσκειν, ὅτι πληθυντικῶς οὐδετέρως λέγεται· οἷον, Οὐ γεῖσα χρισμήσουσιν, οὐδ' ἐπάλξιες, Λυκόφρων. σημαίνει δὲ πᾶν ἐξέχον μέρος, καὶ τὰ πρὸ τῶν θυρῶν στεγάσματα· καὶ τὸ καλούμενον νῦν περίπτερον, τὸ ἄκρον τῆς ὀροφῆς· Ῥήξας παλαιὰ γεῖσα, τεκτόνων πόνον, Εὐριπίδης. γίνεται παρὰ τὸ γέα, γεΐσα· καὶ γεῖσα κατὰ συναίρεσιν. καὶ γεισίποδες, αἱ δοκοί, αἱ ἐγκείμεναι δοκίδες, ἐφ' ὧν τὰ γεῖσα τίθενται.

Γεισίποδες, παρὰ τὸ εἶναι βάσεις τῶν θεμελίων. καὶ γεισῶσαι, καὶ γείσωσις, τὸ τῆς γῆς ἔκθετον. Ἀριστοφάνης δὲ καὶ τὰς ὤας τοῦ ἱματίου, γεῖσα εἶπε.

Γειόμορος, ὁ γεωργὸς καλεῖται· Τέμνοντα σπορίμην αὔλακα γειομόρου: — εἴρηται ἀπὸ τοῦ τὴν γῆν μορεῖν, ὅ ἐστι πονεῖν. γειόμορος οὖν, ὁ γεωπόνος.

Γειοτόμον ἄροτρον] ἡ γῆ· καὶ ἡ εὐθεῖα τῶν δυϊκῶν οὐκ ἔχει. μάχεται ἡ φύσις τοῦ ὀνόματος τῇ φύσει τῆς σημασίας.

* Γεωπόνος, ὁ γεωργός· παρὰ τὸ γέα καὶ πονῶ.

ΤΟ Γ ΜΕΤΑ ΤΟΥ Η.

Γῆ, παρὰ τὸ γῶ τὸ χωρῶ, ἡ πάντα χωροῦσα. τοῦτο δὲ παρὰ τὸ χῶ· (τροπῇ τοῦ χ εἰς γ. γῶ) ἀφ' οὗ παράγωγον, χείω· οἷον, Οὐδὸς δ' ἀμφοτέρους ὅδε χείσεται.

Γηγενής· χωρὶς τοῦ ι. οἱ γὰρ Δωριεῖς γαγενὴς λέγουσιν, ὡς φησὶν Ἡρωδιανός. ὅλα ταῦτα χωρὶς τοῦ ι· ἐπειδὴ ἀπὸ τῆς γῆ εὐθείας ἔχει τὴν συνθήκην· οἷον, γήπεδον, γηπόνος, γηλοχής, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ, Γηλοχέες 230
θεράποντες ἀσιγήτοιο λέβητος: — Χοιροβοσκός.

Γήδιον] τριῶν ὄντων τῶν πρωτοτύπων, γῆ, καὶ γαῖα, καὶ γέα, ἐκ ποίου τούτων γέγονε τὸ γήδιον; λέγει δὲ ὁ Δίδυμος, ὅτι ἐστὶ γέα διὰ τοῦ ε· καὶ ἐπειδὴ, ἡνίκα ἡ τελευταία συλλαβὴ τῆς γενικῆς τοῦ πρωτοτύπου ἀπὸ φωνήεντος ἄρχεται καὶ παραλήγει τῷ ε ἢ τῷ ο, τότε γίνεται διὰ τοῦ διον ἡ παραγωγὴ, καὶ προσέρχεται κατὰ τὴν παραλήγουσαν τὸ ι· οἷον, πράξεως, πραξείδιον· λέξεως, λεξείδιον· βοῦς βοὸς, βοΐδιον· νοῦς νοὸς, νοΐδιον· οὕτως οὖν καὶ γέα γέας, γείδιον, διὰ τῆς ει διφθόγγου· καὶ κατ' ἔκτασιν Ἀττικὴν τοῦ ε εἰς η, γήδιον, διὰ τοῦ η καὶ ι, ὥσπερ εἰκάζω, ᾔκαζον· καὶ εἰδεῖν, ᾔδειν. περὶ δὲ τούτου, ζήτει εἰς τὸ περὶ κτητικῶν τοῦ Χοιροβοσκοῦ.

Γήπεδον, σημαίνει τὸ χωρίον, ὥσπερ καὶ οἰκόπεδον, τὸ γῆ καὶ οἰκήμασιν ἀπαρτιζόμενον. γίνεται δὲ παρὰ τὸ γῆ, γήπεδον.

Γήπαιδες, οἱ λεγόμενοι Λογγίβαρδοι· οἱονεὶ, Γετίπαιδες, οἱ Γετῶν παῖδες.

Γήτειον, τὸ χλωρὸν κρόμμυον. Ἀριστοφάνης, — μήτε γητείῳ νέῳ: — παρὰ τὸ ἐκ γῆς ἔτειον, τὸ αὐτόετες ἐκ τῆς γῆς ὄν. (λέγεται δὲ καὶ γήθυον.) γράφεται διὰ τῆς ει διφθόγγου. τὰ γὰρ ἀπὸ τῶν εἰς ος δισυλλάβων οὐδέτερα, διὰ τοῦ ειον γινόμενα οὐδέτερα μόνον, διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται· οἷον, δάνος, δάνειον· γένος, γένειον· βρένθος, βρένθειον· ἔστι δὲ εἶδος πολυτελοῦς μύρου. οὕτως οὖν καὶ ἀπὸ τῆς γῆς, γίνεται γῆτος, καὶ γήτειον. πρόσκειται, μονογενῆ, διὰ τὸ ἄγος ἅγιον, διὰ τοῦ ι. ἀλλ' οὐκ ἔστι μόνον. ὁ ἅγιος γὰρ, καὶ ἡ ἁγία, καὶ τὸ ἅγιον.

Γηθοσύνη] παρὰ τὸ γῆ γίνεται γήθω, καὶ γηθήσω, γηθοσύνη, ἡ χαρά. παρὰ τὴν γῆν δέ· ἐπεὶ θάλλουσα τοῖς καρποῖς, χαίρειν ἡμᾶς ποιεῖ· ὡς τὸ, Ἦ κεν γηθήσαι Πρίαμος: — ἔστι συζυγίας πρώτης τῶν περισπωμένων.

Γηρωκομῶ] τὸ ρω, μέγα. ἐκ τοῦ γῆρας γήραος, γήρως· καὶ τοῦ κομῶ, τὸ ἐπιμελοῦμαι. τὰ δὲ παρὰ Ἀττικῶν γενικῶν σύνθετα διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφεται· οἷον, ἡρωφόρος, κερωφόρος, γηρωκόμος. καὶ παροξύνονται. τὰ γὰρ ἀπὸ ῥήματος συντεθέντα ὀνόματα, πρὸ μιᾶς ἔχουσι τὸν τόνον· τὰ δὲ ἀπὸ ὀνόματος, προπαροξύνονται.

* Γηροβοσκὸς, ὁ τὸν γέροντα τρέφων. παρὰ τὸ γῆρας καὶ βόσκω.

Γηραιός· παρὰ τὸ γέρας, ὃ σημαίνει τὴν τιμήν· ἕπεται γὰρ τοῖς γέρουσιν ἡ τιμή. τὰ γοῦν παρ' αὐτὸ συγκείμενα διὰ τοῦ η γράφεται· οἷον, καλόγηρος. βαθύγηρως, ὑπέργηρως, κλίνεται κατὰ ἀποβολὴν τοῦ σ.

Γηρὰς] λέγεται ὅτι ἀπὸ τοῦ γηράσας, κατὰ συγκοπὴν, γηράς. οὐκ ἔστι δὲ ἐντελὴς ἡ κλίσις. ἀπὸ τοῦ γηρῶ γίνεται γήρημι· ἡ μετοχὴ, γηράς, ὥσπερ ἵστημι, ἱστάς· τὸ ἀπαρέμφατον γηράναι, ὡς ἱστάναι· ἡ γενικὴ, γηράντος, ὡς ἱστάντος· οἷον, Γηράντων ἀνδρῶν: — καὶ ἡ δοτικὴ, — γηράντεσσι τοκεῦσιν: — ἀντὶ τοῦ τοῖς γηρῶσιν. ἡ αἰτιατικὴ, Γηράντας τιμᾶν: — ἔστι δὲ πρώτης καὶ δευτέρας συζυγίας· τὸ γηρᾶς, ὥσπερ τὸ πιμπλᾶς·
251 οἷον, πιμπλῶ, πιμπλᾷς, καὶ πιμπλεῖς. οὕτως οὖν καὶ γηρῶ, γηρᾷς, καὶ γηρεῖς. ἡ μετοχὴ, Γηρεὶς ἐν οἰκέουσιν: — ἡ γενικὴ, γηρέντος, ὥσπερ τιθέντος. Ξενοφῶν· οἷον, Ἀνδρὸς γηρέντος πολλὸν ἀφαυρότερος.

Γῆρυς, ἡ φωνὴ, παρὰ τὸ γέρας· ἡ γὰρ φωνὴ τοῖς γέρουσι πρέπει. ἢ παρὰ τὸ γῶ τὸ χωρῶ, ἡ διὰ τῆς τραχείας ἀρτηρίας χωροῦσα.

Γηρυὼν, ὁ ἥρως ὁ ἐν Ἐρυθείᾳ τὰς βοῦς ἔχων. τριχῶς σχηματίζεται τὸ ὄνομα, Γηρυὼν, Γηρυονεὺς, Γηρυόνης· ἀφ' οὗ κλίσις διάφορος· παρὰ τὸ γηρύω, ὅ ἐστι φθέγγομαι, πλεονασμῷ τοῦ ν. καὶ ἔστι βαρύτονος μὲν ἡ μετοχή· ὀξύνεται δὲ τὸ ὄνομα. καὶ κατὰ μεταπλασμὸν, Γηρυονεὺς, καὶ Γηρυόνης. πρέπον ὄνομα βουκόλῳ. κρακτικοὶ γάρ. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν, λέγει αὐτὸ ἀπὸ τοῦ Γηρυόνης εἶναι, κατὰ ἀποκοπὴν τῆς ης συλλαβῆς, καὶ ἐκτάσει τοῦ ο εἰς ω, Γηρυὼν, ὡς πόθεν, πῶς.

ΤΟ Γ ΜΕΤΑ ΤΟΥ Ι.

Γίγαντος, μεγάλου, ἰσχυροῦ. Γιγαντία, ἡ Λυκία· καὶ Γίγαντες, οἱ οἰκοῦντες. Γίγας] παρὰ τὸ γῶ τὸ χωρῶ, γίνεται γάς· καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν, γίγας· ἢ παρὰ τὸ ἐκ τῆς γῆς ἰέναι· οἷον, Οὓς καλέουσι γίγαντας ἐπώνυμον ἐν μακάρεσσιν· Οὕνεκα γῆς ἐγένοντο, καὶ αἵματος οὐρανίοιο: — οὕτως Ὀρφεὺς ἐν τῷ ὀγδόῳ τοῦ ἱεροῦ λόγου.

Γιγωνὶς, ἄκρα μεταξὺ Μακεδονίας καὶ Πελλήνης. καὶ Γιγὼν ἐντεῦθεν ὁ Διόνυσος εἴρηται, ἀπὸ τῶν γιγάντων. ἢ ἀπὸ τοῦ ῥέοντος ποταμοῦ Γίγαντος.

Γίγλυμος, ὁ στρεφόμενος γόμφος ἐπὶ τῶν θυρῶν καὶ ἐπὶ τοῦ θώρακος· οἱ στροφεῖς. καὶ Φιλήματος εἶδός τι.

Γινώσκω] ἔστι ῥῆμα νοῶ, νοήσω· καὶ κράσει τοῦ ο καὶ η εἰς ω, νώσω, ὡς ὀγδοήκοντα, ὀγδώκοντα· πλεονασμῷ τοῦ κ νώσκω, ὡς ὀλῶ, ὀλέσκω. καὶ μετάγονται τὰ τοιαῦτα εἰς ἐνεστῶτα· διότι τὸ κ οὐκ ἔστι χαρακτηριστικὸν βαρυτόνου μέλλοντος· πλεονασμῷ τοῦ γ, γνώσκω· καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν, γιγνώσκω· καὶ ἐκβολῇ τοῦ ἑνὸς γ, γινώσκω. καὶ μετῆλθεν ἀπὸ τοῦ θέσει εἰς τὸ φύσει μακρόν. ὁ μέλλων οὐκ ἔχει. διατί; τὰ γὰρ εἰς σκω λήγοντα ῥήματα, μέλλοντα οὐκ ἔχει· πλὴν τοῦ θνήσκω, θνήξω· ἀλύσκω, ἀλύξω. τὸ γὰρ διδάξω, οὐκ ἐκ τοῦ διδάσκω, ἀλλ' ἐκ τοῦ διδάχω· ἀφ' οὗ καὶ διδαχή. ἀλλὰ καὶ τὰ διὰ τοῦ ανω βαρύτονα, λανθάνω, λαμβάνω, μανθάνω. καὶ τὰ διὰ τοῦ εινω, φαείνω· οὐ δὲ τὸ ὀρίνω καὶ ὠδίνω, καίπερ διὰ τοῦ ι. καὶ τὰ διὰ τοῦ ειω παρὰ ἐνεστώτων ἢ μελλόντων γινόμενα· οἷον, ὀψείω, βρωσείω, θείω· πλὴν τοῦ κλείω. ταῦτα δὲ παρὰ ἐνεστώτων γινόμενα, ἔχουσι παρατατικόν· οἷον, τελῶ, τελείω, ἐτελειόμην· ἐξ οὗ καὶ, — ἐτελείετο βουλή: — τὰ δὲ παρὰ μέλλοντος γινόμενα, οὐδὲ παρατατικὸν ἔχει· οἷον, βρώσω, βρωσείω· πλὴν τοῦ ὄψω, ὀψείω. εὑρέθη γὰρ ὤψειον. καὶ τὰ διὰ τοῦ υθω· οἷον, μινύθω. καὶ τὰ διὰ τοῦ εθω, φλεγέθω, τελέθω. καὶ τὰ διὰ τοῦ αθω, κιάθω. καὶ τὰ διὰ τοῦ εθω, μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνου, ὡς τὸ ἐρέχθω, ἄχθω. καὶ τὰ εἰς βω τῷ ε παραληγόμενα, ἢ μόνον ἢ μετὰ ἀφώνου, βαρύνεται· ὡς τὸ σέβω, φέρβω. καὶ τὰ εἰς νω βαρύτονα τῷ ε παραληγόμενα, ὡς τὸ στένω, σθένω· τὸ γὰρ μένω, ὡς ἀπὸ περισπωμένου ἔχει τὴν κλίσιν. καὶ τὰ εἰς μνω· 252
οἷον, μίμνω, τέμνω, κάμνω. ὁμοίως ἔχει καὶ δέμω, τέμω· ὁ γὰρ παρακείμενος αὐτῶν, ὡς ἀπὸ περισπωμένου. ὁμοίως ἂν ἔχοι καὶ ἡ πέμπτη συζυγία τῶν βαρυτόνων, τὴν πρώτην συλλαβὴν διπλασιάζει, καὶ λήγει εἰς ἀμετάβολον· οἷον, καρκαίρω. μαρμαίρω, μορμύρω, παμφαίνω. ὁμοίως καὶ τὰ εἰς ω λήγοντα, ἔχοντα πρὸ τοῦ ω, β' σύμφωνα κατ' ἐπιπλοκὴν, ὧν τὸ δεύτερον ἐστὶν ἀμετάβολον· οἷον, μέμβλω, ὄφλω, ἔγρω, δάκνω. καὶ τὰ εἰς ω καθαρὰ τῇ υι διφθόγγῳ παραληγόμενα, ὀπυίω. καὶ τὰ διὰ τοῦ υω ὑπὲρ β' συλλαβὰς, ποιοῦσι παράγωγον εἰς μι, πηγνύω, πήγνυμι. καὶ τὰ Ἀττικὰ βαρύτονα, ἀλέξω, αὔξω, ἕψω· καὶ τὰ ποιητικὰ, ὡς τὸ ὄσσω, ἐκ τοῦ ὄπτω· καὶ λεύσσω, ἐκ τοῦ βλέπω· καὶ πέσσω,

ἐκ τοῦ πέττω· καὶ κορύσσω, ἐκ τοῦ κορύττω. καὶ τὰ παραγόμενα ἀπὸ μέλλοντος εἰς ἐνεστῶτα, ὡς τὸ ὄρσω· ἐξ οὗ τὸ ὄρσε· καὶ ἄξω, Ἄξετε Πριάμοιο βίην. καὶ τὰ εἰς δω, εἰ ἔχει πρὸ τοῦ δ τὸ λ ἢ τὸ ν· οἷον, σπένδω, κυλίνδω, ἔλδω, μέλδω. ταῦτα πάντα ἄχρι τοῦ παρατατικοῦ κλίνονται.

Γίνω, παρὰ τὸ γίγνω. τὸ γι μακρόν· καὶ τὰ θεματικά, ἡνίκα ἀποβάλλωσι σύμφωνον, εἰς φύσει μακρὰ μεταβαίνουσι.

Γίνεται, τὸ σημαῖνον τὸ ἀποτελεῖται, διὰ τοῦ ι γράφεται, καὶ ὤφειλε διὰ διφθόγγου, εἴγε τὰ ἀπ' αὐτοῦ ἔχει τὸ ε, . . γένομαι, ἐγενόμην, καὶ ἐγενάμην· ἀλλὰ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ γείνεται τοῦ ἐπὶ τὸ γεννᾶται. τὸ δὲ γίνεται ἐπὶ τοῦ τελειοῦται, ἀπὸ τοῦ γίγνεται γέγονε κατὰ ἀποβολὴν τοῦ γ. τὸ δὲ γίγνεται διὰ τοῦ ι γράφεται· ἐπειδὴ ἀπὸ τοῦ γένομαι γίνεται ἐν πλεονασμῷ συμφώνου γίγνεται. τὸ ε γὰρ ἐν πλεονασμῷ συμφώνου γενόμενον, τρέπεται εἰς τὸ ι· οἷον, μένω, μίμνω· τένω, τίκτω. οὕτως οὖν καὶ γένεται, γίγνεται.

ΤΟ Γ ΜΕΤΑ ΤΟΥ Λ.

Γλάγος, τὸ γάλα. ἐκ τῆς γάλακτος γενικῆς γίνεται γλάκος καὶ γλάγος.

Γλάξ, βοτάνης εἶδος γαλακτοποιητικῆς. παρὰ τὸ γάλακτος εἶναι αὐξητικὴν ταῖς ἐσθιούσαις, γάλαξ, καὶ γλάξ.

Γλαίνους, τὰ λαμπρύσματα τῶν περικεφαλαίων, οἷον ἀστέρας.

Γλάμυξα, ὄμματα ὧν οἱ κανθοὶ ψωρώδεις. καὶ γλαμυξιᾶν, τὸ γλαμᾶν. ὅπέρ ἐστι λημᾶν.

Γλαμυρὸν καὶ γλαμῶδες, ὑγρὸν καὶ καιόμενον δακρύοις ὄμμα· καὶ γλαμυροὺς, ἐνυγροβίους.

Γλακτοφάγος] Ἰλιάδος ν', — καὶ ἀγαυῶν Ἱππημολγῶν, Γλακτοφάγων, ἀβίων τε, δικαιοτάτων ἀνθρώπων: — ἤτοι λαμπρῶν καὶ ἐνδόξων· ἢ ἐθνικὸν ὄνομα οὕτω καλούμενον ἵππους ἀμελγόντων· γαλακτοφάγοι γάρ εἰσιν. ὅθεν καὶ γαλακτοφάγους αὐτοὺς εἶπεν. ἐκ τοῦ ἀμέλγω, ἀμολγός· καὶ ἱππημολγός, ὁ ἵππους ἀμέλγων. οἷον ἀρκούμενοι γάλακτι, καὶ λεπτῇ ἢ λιτῇ διαίτῃ. καλῶς οὖν εἴρηται δικαιοτάτους. ἐπιθυμία γὰρ πλειόνων ἐπ' ἀδικίαν ἄγει. τοῦτο συνιδὼν καὶ Λυκοῦργος, κοινὴν καὶ οὐ πρ... Λ... συσσίτια τραπεζῶν εἰσήνεγκεν. ἀβίων δέ, ἤτοι βιοῖς μὴ χρωμένων, ὅ ἐστι τόξοις· τινὲς δὲ
233 τούτους Σαρμάτας φασίν. ἢ τὸ α κατ' ἔκτασιν, ἵν' ᾖ πολυβίων καὶ πολυετῶν. ἢ τὸν ἡμέτερον βίον μὴ ἐγνωκότων· ἐπιφέρει γάρ, δικαιοτάτων. ἢ μὴ βιαζομένων. ἔστι δὲ καὶ ἔθνος ἐν Σκυθίᾳ, οἱ Ἀμαξόβιοι καὶ N... ... .

Γλαρὶς, λιθοξοϊκὸν ἐργαλεῖον. Καλλίμαχος, Καὶ γλαρίδες σταφύλη τε καθιεμένη τε μολιβδίς: — παρὰ τὸ γλάπτω, τὸ κοιλαντικὸν τῶν λίθων. ἢ ἀπὸ τοῦ γλαφυρὸς γλαφυρίς· καὶ κατὰ συγκοπὴν, γλαρίς. σμίλην, ἢ ῥ... ἢ ...

Γλαῦξ, πετηνὸν νυκτερινόν· ὃ καὶ τῇ Ἀθηνᾷ προσανατίθεται· παρὰ τὸ γλαύσσω, γλαύξω, κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ ω. ἔστι γὰρ ὀξυωπέστατον τὸ ζῶον, ἐν νυκτὶ ὁρᾶν δυνάμενον. Δημόνικος δὲ ἱστορεῖ, ὅτι μόνον τῶν γαμψωνύχων καὶ σαρκοφάγων μὴ τυφλὰ τίκτει· ὅτι πολὺ πυρῶδες καὶ θερμὸν περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχει· ὃ σφοδρῶς ὀξὺ καὶ τμητικὸν ὑπάρχον, διαιρεῖ καὶ ἀναμίγνυσι τῇ ὁράσει· διὸ καὶ ἐν ταῖς σκοτομήνησιν ὁρᾷ, διὰ τὸ πυρῶδες τῶν ὄψεων.

Γλαύσσουσιν, ἀντὶ τοῦ λάμπουσι· — διαγλαύσσουσι δ' ἀταρποί: — ἐξ οὗ γλαυκῶπις· καὶ γλαύσσειν, φαύσκειν· γλαυκὸς τὸ ἐπίθετον τὸ σημαῖνον τὸν ἔχοντα πυρώδη τὰ ὄμματα. παρὰ τὸ γλαύσσω, γλαυκός, ὡς λεύσσω λευκός. παρὰ δὲ τὸ γλαυκὸς γίνεται ῥῆμα παράγωγον, γλαυκῶ, καὶ γλαυκιῶ. γλαυκή, ἰσχυρά, καὶ λευκή. γλαυκὸν γὰρ λαμπρόν, θρατύ, ἱταμόν.

Γλαύκιος, ὁ τὸ γλαυκὸ ἔχων ἐν τῷ ὀφθαλμῷ· παρὰ τὸ γλαύσσω, ὅ ἐστι λάμπω.

Γλαυκόπιον, τὴν ἀκρόπολιν οἱ ἀρχαῖοι· ἢ τὸ ἐν ἀκροπόλει τῆς Ἀθηνᾶς ἱερόν. ἀπὸ Γλαύκου τινὸς αὐτόχθονος, ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ κατοικήσαντος.

Γλαυκῶπις, ἤτοι γλαυκόφθαλμος, καλή· ἢ γλαυκοὺς καὶ καταπληκτικοὺς τοὺς ὦπας (ὅ ἐστι τοὺς ὀφθαλμοὺς) ἔχουσα· ἢ ἀπὸ τοῦ δεινὸν γλαύσσειν τοῖς ὀφθαλμοῖς, ὅ ἐστιν ἀπαιθύσσειν· ἢ ἀπὸ τοῦ γλαυκὰ ὀπίζεσθαι, τουτέστιν ἐντρέπεσθαι. ἢ ἀπὸ τοῦ Γλαυκοπίου ὄρους, ὃ Λυκαβηττὸς καλεῖται. ἢ παρὰ τὸ γλαύσσω, γλαύξω· ἐξ οὗ καὶ ἡ γλαῦξ, τὸ ὄρνεον.

Γλαφυρή, ὄνομα. ἢ γλαφυρά· τὸ ἀρσενικὸν, ὁ γλαφυρός· γίνεται παρὰ τὸ γλάφω τὸ διορύττω· ἐξ οὗ καί, γλάφυ πετρῆεν: — σημαίνει δὲ τὸ σπήλαιον. γλάφω, γλάψω, ἔγλαψα· ἡ μετοχή, γλάψας, οἷον, Εὐνὰς ἐν ψαμάθοισι διαγλάψας ἁλίῃσιν, Ὅμηρος, διακοιλάνασα.

Γλαφυρὸν, ἡδύ, κοῖλον, βαθύσοφον, ἔμπειρον, ἀκριβές. ἐπὶ τοῦ κοίλου, παρὰ τὸ γλάπτω, τὸ κοιλαίνω ἢ διορύττω· ἐξ οὗ γλάμματα. καὶ γράμματα. γλάπτω γλαφυρός, ὡς λέπω λεπυρός. ἐπὶ δὲ τοῦ ἡδέος, τὸ διορύττον καὶ κινοῦν τὴν ἀκοὴν πρὸς ἡδονήν· καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων. ἔστι δὲ καὶ ῥῆμα. γλαφυρὰ φόρμιγξ. ἡ γεγλαμμένη καὶ κεκοιλαμμένη. καταχρηστικῶς λέγεται γλαφυρὸς ἄνθρωπος, παρὰ τὸ γλάπτω. ἢ παρὰ τὸ γλάφω, γλύφω, γλαφυρός, ὡς θρύπτω, τρύφος· καὶ ὡς δάσος, δασύς· πάχος, παχύς· οὕτω γλάφος, γλαφύς. καὶ γλαφὺ τὸ κοῖλον σπήλαιον, ἄντρον. — Γλάφυ πετρῆεν, Ἡσίοδος.

Γλήνη, ἡ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ. γαλήνη τις οὖσα· καὶ κατὰ συγκοπήν, γλήνη· παρὰ τὸ γαληνιοῦσθαι τὸν νοῦν δι' αὐτῆς τῇ τῶν ὁρατῶν ποικιλίᾳ. ἢ παρὰ τὴν αἴγλην, 234
αἰγλήνη· καὶ ἀποβολῇ τῆς αι συλλαβῆς. ἢ ἀπὸ τοῦ γλαύσσειν, ὅ ἐστι λάμπειν· εἰσὶ γὰρ ἔμπυροι. ὅθεν καὶ ὁ λέων παρ' Ὁμήρῳ γλαυκιόων.

Γλήνεα, κόσμια. πολλῆς θέας ἄξια, ἀξιοθεατότατα χρήματα· παρὰ τὴν αἴγλην τὴν λαμπρότητα· τὰ ποικίλματα. οἱ δέ, ζώδια.

Γλεῦκος, τὸ ἀπὸ τῆς ληνοῦ ἀπόσταγμα αὐτομάτως καταῤῥέον ἀπὸ τῆς σταφυλῆς. ἔστι δὲ τοῦτο γλυκύτατον καὶ λιπαρώτατον.

Γλήνη, κόρην, ὄψιν. ὀφθαλμόν. παίγνιον. οἱ δέ, κατ' οὐδενὸς ἄξιον· καὶ τὴν πεπλασμένην κόρην, πρόσοψιν. καὶ γλήνας, τὰ κηρία τῶν μελισσῶν.

Γλαυσὸν, λαμπρόν. καὶ γλαύσσει, λάμπει, φαίνει, φαύσκει· καὶ γλαῦξον, ἐπίλαμψον.

Γλαυκίζειν, τὸ ἀμβλυώττειν.

Γλίσχρον, ἰατρικῶς τὸ ἐχέκολλον καὶ μὴ διασπώμενον. γλίσχρως δέ, τὸ εὐτελῶς καὶ λεπτῶς διαιτᾶσθαι.

Γλισσᾶς, ὄνομα πόλεως. κλίνεται δὲ Γλισσαντος· καὶ ὤφειλεν εἶναι γλισσᾶ, ὡς Θωμᾶς, Θωμᾶ· Μητρᾶς, μητρᾶ. ἀλλ' ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι ἀπὸ τοῦ γλισσάεις γλισσάεντος, ὡς τιμήεντος, τιμῆντος. παράγεσθαι δὲ λέγουσιν ἀπὸ τοῦ Γλίαρχος. ἀποστρέφεται δὲ τὴν ει δίφθογγον. γλίον τὸ ἰσχυρόν· γλία, ἡ κόλλα· γλιᾶσαι, τὸ παίζειν.

Γλίνα, ὁ ῥύπος. Γλιχύτης, ἡ ἀτυχής, ἡ ἐρωτική.

Γλιχὼ, ἡ φειδωλός, ἡ περίεργος.

Γλίσχρος, ὁ λίχνος καὶ ἐπιθυμῶν ἐφυβρίστως· οἱονεὶ λίσχος, ὁ λίαν ἐπιπολὺ ἐχόμενος, πλεονασμῷ τοῦ γ· ἢ παρὰ τὸ γλίχω, (ὡς κόπτω κόπρος, κάπτω κάπρος) ὁ γλιχόμενος τροφῆς ὑπὲρ τὸ δέον. εἰς δὲ τὸ ῥητορικὸν λεξικὸν εὗρον σημαίνειν τὴν λέξιν ἐμπαθὲς, κολλῶδες. καὶ γλίσχρος, ἀτυχής, φειδωλός, σκνιφός, πάνυ ῥυπαρός.

Γλιχόμενος, καρτερῶν, ἢ ἐπιθυμῶν. Ἀριστοφάνης ἐν Γεωργοῖς, Τί δῆτα τούτων τῶν κακῶν ὦ παῖ γλίχῃ; — γλίχεται, λίαν ἔχεται, ἐπιθυμεῖ· παρὰ τὸ λίαν ἔχεσθαι· καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, γλίχεσθαι.

Γλουτὸς, τὸ σφαίρωμα τῆς κοτύλης· ἢ τὸ ὑπὸ τὸν πρωκτὸν μέρος ὄπισθεν τῶν μηρῶν· διὰ τὸ τρυφερὸν καὶ ἁπαλὸν καὶ γλιῶδες, οἱονεὶ γλοιοί τινες ὄντες· καὶ γὰρ οὗτοι μετὰ λειότητος ἔνυγροί εἰσιν. ἢ τὴν λαγόνα σημαίνει.

Γλοίης, ὁ νωθρός· καὶ γλοίητα, τὸν λιπαρὸν καὶ μοχθηρὸν τῷ ἤθει· καὶ γλοιάζειν, τὸ τοῖς ὄμμασιν ἐπιμύοντα μυκτηρίζειν καὶ κακοηθεύεσθαι. οἱ δὲ, διαγελᾶν.

Γλυκύς· παρὰ τὸ γλεῦκος, ὅ ἐστιν ὁ νεωστὶ ἀποστάζων ἐκ τῆς ληνοῦ οἶνος. τὰ δὲ εἰς υς τριγενῆ ποιοῦσι συγκριτικὰ καὶ ὑπερθετικά· οἷον, ὁ βραδὺς, ἡ βραδεῖα, τὸ βραδύ· τὸ συγκριτικὸν, βραδύτερος, βραδίων, βράδιστος. οὕτως οὖν καὶ γλυκὺς, γλυκεῖα, τὸ γλυκύ· καὶ τὸ συγκριτικὸν, γλυκύτερος, γλυκίων, γλύκιστος· ὅθεν τὸ πρεσβύτερος καὶ νεώτερος παραλόγως· ἀπαρασχημάτιστα γὰρ τοῖς τριγενέσιν. ἀλλὰ μήποτε ὁμοτυπίᾳ συγκριτικῶν ταῦτα ὑπάγονται. Φιλόξενος.

255 Γλύκιον· ὅτι τὰ εἰς ων συγκριτικὰ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, ἀναβιβάζουσι τὸν τόνον ἐπὶ τῆς κλητικῆς· ἀρείων, ὦ ἄρειον· βελτίων, ὦ βέλτιον· ὦ γλύκιον.

Γλύσσων, ὁ γλυκύτερος, παρὰ Ἀριστοφάνει, — γλύσσονα σῦκα: — παρὰ τὸ γλυκίων, γλύσσων, ὡς βραδίων, βράσσων.

Γλύκων, εὐήθης.

Γλυφὶς, παρὰ τὸ γλάφω, γλύφω, γλυφὶς, ἡ χηλὴ τῆς ἀκίδος· ἤγουν ἡ ἐκκοπὴ τοῦ βέλους, ἡ ἐντιθεμένη τῇ νευρᾷ τοῦ τόξου· παρὰ τὸ ἐγγεγλύφθαι, ὅ ἐστι κεκοιλάνθαι. ἢ παρὰ τὸ γλάπτω, γλαφὶς, καὶ γλυφίς· οἷον, Ἕλκε δ' ὁμοῦ γλυφίδας τὲ λαβὼν καὶ νεῦρα βόεια: — τὰς παρὰ τοῖς πτεροῖς ἐντομὰς τοῦ βέλους. γλυφὶς καὶ ἡ κεφαλὴ τοῦ κίονος· Λαϊνέαις χαλκίοις ἐπὶ γλυφίδεσσιν ἀρήρει: — λέγεται γλυφὶς καὶ τὸ γλύφον ἐργαλεῖον· ὃ καὶ γλύφανον ὠνόμασε Θεόκριτος. λέγεται δὲ καὶ κατὰ σύνθεσιν, ὠτογλυφίς.

Γλύφιον, ἄντρόν τι καὶ ὄρος· ὅθεν νύμφαι γλυφίαι.

Γλῶσσα] παρὰ τὸ γνῶ γνώσω γνῶσα, καὶ γλῶσσα, ἡ ὑπὸ γνῶσιν ἄγουσα τὰ ἐν τῇ διανοίᾳ· ἢ δι' ἧς τὰ τῆς ψυχῆς βουλεύματα γινώσκομεν. ἢ παρὰ τὸ κλώθω κλώσω, κλῶσα, καὶ γλῶσσα· κλωθομένης γὰρ τῆς γλώσσης ἐξέρχονται οἱ λόγοι. ἢ διὰ τὸ εὐχερῶς κλᾶσθαι· καὶ γὰρ κλωμένη τὴν ἔναρθρον φωνὴν ἀποδίδωσι. διὰ δύο σσ· τὰ παρὰ Ἀττικοῖς: — τὸ σα, βραχύ· τὰ εἰς α λήγοντα θηλυκὰ παραληγόμενα ἑνὶ τῶν διπλῶν, ἢ διὰ δύο σσ ἐκφερόμενα καὶ βαρυνόμενα, συστέλλει τὸ α· οἷον μάζα, ῥίζα, δίψα, δόξα: — ἢ καὶ οὕτω· τὰ εἰς α λήγοντα θηλυκὰ ἀπὸ μελλόντων ἢ ἐνεστώτων γινόμενα συστέλλει τὸ α· οἷον κνίζω, κνίσω, κνίσα· ἵζω τὸ καθέζομαι, ἵζα, ῥίζα· ἄγω, ἄξω, ἄξα, καὶ ἅμαξα· μῶ τὸ ζητῶ, μώσω, μῶσα καὶ μοῦσα. σημαίνει τρία· τὸ μέρος τοῦ σώματος· ὡς τὸ, Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν γλῶσσαν πρύμνην τάμε χαλκός: — καὶ τὴν διάλεκτον, ὡς τὸ, Οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος, οὐδ' ἴα γῆρυς· Ἀλλὰ γλῶσσ' ἐμέμικτο: — σημαίνει καὶ σκεῦος· ἐξ οὗ καὶ γλωσσόκομον, τὸ τὰς γλώσσας δεχόμενον. τὰ δὲ παρ' αὐτὴν, τὴν αὐτὴν φυλάττει γραφήν, ἀλλόγλωσσος, ἑτερόγλωσσος, πολύγλωσσος.

Γλώσσασπις, ὁ τῇ γλώσσῃ οἷον ἀσπίδι καὶ προβολῇ κεχρημένος· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν πολεμούντων.

Γλωττοστροφεῖν, περιλαλεῖν καὶ στωμύλλεσθαι.

Γλωττοδεψεῖν, αἰσχρουργεῖν.

Γλώσσαργον, στόμαργον, ἢ ταχύγλωσσον.

Γλωττοποιὸς, ὁ τὰς αὐλητικὰς γλώττας ποιῶν.

Γλωττοκομεῖον, ἐν ᾧ οἱ αὐληταὶ ἀπετίθεσαν τὰς γλώττας. εἴρηται δὲ καὶ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον ὑπὸ Εὐβούλου Φοινικιστὴν σκώπτοντος.

Γλυκυθυμία, ἡ ἐπὶ τὸ ζῆν ἡδονή, καὶ οἷον φιλοψυχία. λέγεται ἁπλῶς καὶ πᾶσα ἡδονή.

Γλωχὶν, ἡ γωνία· καὶ οἰστῷ τριγλώχινι, τρεῖς ἀκίδας ἔχοντι, τουτέστι τριγώνῳ. παρὰ τὸ γλύψαι καὶ κοιλᾶναι· ἢ παρὰ τὸ γωνίας ἔχειν. ἢ παρὰ τὸ γλάφω, γλωχίν.

ΤΟ Γ ΜΕΤΑ ΤΟΥ Ν.

Γνάθος, ἡ παρειά· παρὰ τὴν γνάμψιν καὶ κάμψιν ἢ κλάσιν, ἡ καμπτομένη σιαγών· οἷον, — Φυσίγναθος ἀντίον ηὔδα.

Γναθμὸς, οἷον, χαμαὶ δ' ἐκ πάντας ὀδόντας Γναθμῶν 256
ἐξελάσαιμι συὸς ὡς ληϊβοτείρης: — ἔστι δὲ ἡ γνάθος. παρὰ τὸ γνάπτω, γέγναπται, γναπτὸς καὶ γναθμός, ὡς κέκλαυσται, κλαυθμός. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς, γνάθος· καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ, γναθμός. ὄνομα προσηγορικόν. γέγονε δὲ παρὰ τὸ κάμπτω, τροπῇ τοῦ κ εἰς γ, ὡς κόνυ, γόνυ, γίνεται γνάπτω· ὁ παθητικὸς παρακείμενος, γέγναμμαι, γναμμός· καὶ τροπῇ τοῦ μ εἰς θ, γναθμός.

Γνάμπτω, ἐκ τοῦ κάμπτω. σύνηθες δὲ τοῖς παλαιοῖς λέγειν γνάπτω, — ἀνεγνάφθη δὲ ἡ αἰχμή: — ἄνευ τοῦ μ· καὶ, — ἐπέγναψε γὰρ ἅπαντας: — ἄνευ τοῦ μ. ἐν τῇ συνηθείᾳ, Οἱ δ' ὥστ' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες: — καὶ τὸ ἐοίκαμεν ὑπὸ συγκοπῆς ἀχθὲν, ἔοιγμεν. μετὰ τῆς ἀνὰ προθέσεως, ἀναγνάμπτω. ἡ δὲ ἀνὰ, σημαίνει τὴν ἐξ ὑστέρου ἐπάνοδον. Τὰ εἰς πτω λήγοντα ῥήματα βαρύνεται, βλάπτω, βάπτω, ὄπτω· τὸ δὲ ὀπτῶ, ἐκ τοῦ ὄπτω βαρυνόμενον διήλλαξε. χωρὶς εἰ μὴ προϋπάρχει ὄνομα· διὰ τὸ ἀελπτῶ καὶ ἀπεπτῶ· ἔστι δὲ ἄελπτος καὶ ἄπεπτος.

Γνήσιος] γενήσω, γενήσιος, ὡς θαυμάσω, θαυμάσιος· καὶ κατὰ συγκοπὴν, γνήσιος, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς γεννηθεὶς, καὶ μὴ νόθος. ἢ ἀπὸ τοῦ γενητὸς, γενητήσιος, ἢ γενήσιος, ὡς πλοῦτος, πλούσιος· καὶ συγκοπῇ, γνήσιος. αἱ δὲ παιδοποιΐαι παρὰ τῷ ποιητῇ, τετραχῶς λέγονται· γνήσιος, ὁ ἐκ νομίμων γάμων· νόθος, ὁ ἐκ παλλακίδος· παρθένιος, ὁ ἐκ παρθένου νομιζομένης· καὶ σκότιος, ὁ ἐκ λαθραίας μίξεως.

Γνόφος, ἡ συννεφία, ὁ ζοφώδης ἀήρ· παρὰ τὸ κενὸς φάους εἶναι, κνόφος καὶ γνόφος. ἢ παρὰ τὸ νείφω, νόφος· καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ. ἢ παρὰ τὸ δονεῖν καὶ τὸ νέφος, γίνεται δόνοφος· καὶ ἐν συγκοπῇ, δνόφος καὶ γνόφος.

Γνοίης] ἐκ τοῦ γνῶμι, ἡ μετοχὴ, γνούς· καὶ τὸ εὐκτικὸν, γνοίην· Γνοίης χ' οἷου φωτός: — τὸ πλῆρες, γνοίης κε, ἀντὶ τοῦ μάθοις ἄν.

Γνὺξ, ἐπὶ γόνατα. παρὰ τὸ γόνυ, γόναξ· καὶ, Γνὺξ δ' ἔριπ', οἰμώξας: — ἀντὶ τοῦ ἐπὶ γόνυ ἔπεσεν.

Γνύπετον, ἀργὸν, ἢ ἔκλυτον.

Γνύπετοι, στυγνοί, καὶ οἷον νενυγμένοι. καὶ τὸ κατεγνυπῶσθαι ῥῆμα τοιοῦτον δηλοῖ. ἢ ἐκτεταμένοι, δειλοί· ἄλλοι δὲ, κατηφεῖς.

Γνώμη, ποιά τις διάθεσις. παρὰ τὸ νοῶ νοήσω, νόημη· καὶ κατὰ κρᾶσιν, νώμη· καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, γνώμη.

Γνωματεύω καὶ γνωματεύοντες, ἐγίνωσκον ὅσον ἦσαν ἀφῃρημένοι: — παρὰ τὸ γνώμη καὶ τὸ ματεύω τὸ ζητῶ. σημαίνει δὲ τὸ διακρίνω καὶ διαγινώσκω ἀκριβῶς.

Γνώμων, ὁ ὀδοὺς τῶν ἀλόγων ζώων. ἔνθεν καὶ προβατογνώμων εἴρηται, ἀπὸ τοῦ τὸν χρόνον ἀπ' αὐτοῦ διαγινώσκεσθαι. ἔνθεν καὶ λειπογνώμων, ὁ ἤδη βεβληκὼς τοὺς ὀδόντας. ἐγὼ δὲ εὗρον ἐν τοῖς ῥητορικοῖς τὴν λέξιν σημαίνειν οὕτως· Γνώμων· ὁ συνετός. λέγεται καὶ γνώμων κανόνιόν τι μηχανικόν· καί τι σχῆμα γεωμετρικόν· καὶ διοπτρικοῦ ὀργάνου μέρος, καὶ δὴ καὶ ἀστρονομικοῦ. ἀλλὰ καὶ τὸ ἐν τοῖς γνωμονικοῖς ὀργάνοις μάλιστα λαμβανόμενον. καὶ Γνώμονες, ἄρχοντές τινες

257 Ἀθήνῃσι λέγονται· καὶ οἱ ἀκριβεῖς, ἀπὸ τοῦ γνῶναι.

* Γνωμοτυπεῖν, γνώμας οἰκείας τυποῦν.

Γνώριμος] παρὰ τὸν γνώσω μέλλοντα γίνεται γνώσιμος, ὡς ὀνήσω ὀνήσιμος· καὶ τροπῇ τοῦ σ εἰς ρ, γνώριμος.

Γνωτὸς, ὁ ἀδελφός· παρὰ τὸν γνώσω μέλλοντα, γίνεται γνωτός· ὅτι τῶν ἄλλων μᾶλλον γινώσκεται. ἢ ὁ ἅμα τινὶ γεννητὸς, γνητὸς καὶ γνωτός. ἔστι δ' ὅτε σημαίνει καὶ τὸ φανερὸν καὶ γνώριμον, ὡς τὸ, — γνωτὸν δὲ καὶ ὃς μάλα νήπιός ἐστιν.

Γνωσιμαχῆσαι, γνόντα ὅτι πρὸς κρείττονα αὐτῷ ἐστιν ἡ μάχη, ἡσυχάσαι· ἢ μεταβουλεύσασθαι, καὶ τὸ ἤδη κεκυρωμένῃ γνώμῃ μάχεσθαι. ἢ τὸ νοεῖν τὴν ἑαυτοῦ ἀσθένειαν τήν τε τῶν ἐναντίων ἰσχύν.

Γνώσεαι] ὁ κανών· οἱ Ἴωνες ἐπὶ τῶν τρίτων προσώπων τῶν παθητικῶν ἀποβάλλοντες τὸ τ, τὸ δεύτερον ποιοῦσιν· οἷον, βούλεται, βούλεαι· οὕτω γνώσεται, γνώσεαι.

Γνῶτε] ἐκ τοῦ γνῶμι γνώσω· ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔγνων· ἡ μετοχὴ, γνοὺς γνόντος· καὶ τὸ προστακτικὸν, γνῶθι γνώτω, γνῶτε· φυλάττει δὲ τὴν παραλήγουσαν τοῦ πρώτου προσώπου τῶν πληθυντικῶν. ἐκ τοῦ γνῶ γίνεται παράγωγον γνῶμι· ὁ μέλλων, γνώσω· ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔγνων· καὶ τὸ ὑποτακτικὸν, ἐὰν γνῶ, ἐὰν γνῷς, ἐὰν γνῷ· Γνῷ δὲ καὶ Ἀτρείδης.

Γνῶσιν] — ἵνα γνῶσι καὶ οἶδε: — ὅπως μάθωσι καὶ οὗτοι. ὑποτακτικόν ἐστιν ἐνεστῶτος καὶ παρατατικοῦ. ἔστι γνώω τρίτης συζυγίας τῶν περισπωμένων. Τὰ διὰ τοῦ ωω καθαρὰ δισύλλαβα, διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφεται, σώω, ζώω, χώω, ῥώω· (ἔνθα ῥώοντο) πλώω καὶ γνώω οὕτως. ὅμοιον δὲ τὸ κολωῶ κατὰ τὴν γραφὴν, οὐ κατὰ τὸν τόνον, οὐδὲ κατὰ τὴν ποσότητα τῶν συλλαβῶν. τοῦτο γὰρ καὶ πρώτης καὶ δευτέρας συζυγίας ἐστὶ, καὶ παρὰ Φιλοξένῳ σὺν τῷ ι γράφεται. τὸ ἀλώω, ἠβώω, ἢ ἐπαύξησιν χρονικὴν ἔσχον, ἢ πλεονασμὸν τοῦ ω. ἐκ δὲ τοῦ γνώω ὁ παρακείμενος ἔγνωκα· ὁ παθητικὸς, ἔγνωσμαι· ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐγνώσθην.

ΤΟ Γ ΜΕΤΑ ΤΟΥ Ο.

Γογγύζω] ἀπὸ τοῦ γρύζω τὸ τῇ φωνῇ ὑποκλαίω καὶ παρακαλῶ, κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν, γογρύζω· πλεονασμῷ τοῦ ἑτέρου γ, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ρ, γογγύζω, οἱονεὶ τὸ τῇ φωνῇ ὑποκλαίω. ἢ τὸ γογγρύζω ἀπὸ τοῦ γογγύζω πλεονασμῷ τοῦ ρ, ὡς ῥητὸς ἄρρητος.

Γόγγρος, εἶδος ἰχθύος· παρὰ τὸ γρῶ, ὃ σημαίνει τὸ ἐσθίω· ἀφ' οὗ κλίνεται γράω· καὶ ἔγραεν, ἀντὶ τοῦ ἤσθιεν· ἀφ' οὗ ῥηματικὸν ὄνομα γρὸς, ὃ καθ' ἑαυτὸ οὐ ῥητόν· ἐν διπλασιασμῷ, γόγγρος· ἀπεσθίει γὰρ τῶν πολυπόδων τὰς πλεκτάνας.

* Γογγυλίζω, μεταστρέφω, παρὰ τὸ γογγύλη, ἥ ἐστιν εἶδος λαχάνου.

Γοισοῦται, πλατύνεται, ἐλαύνεται, χαλκεύεται, κάμπτεται, κοιλαίνεται, μελαίνεται.

Γόμφιοι, μύλοι, σφῆνες, δεσμὰ, ἄρθρα, σύνδεσμοι ὀδόντων. παρὰ τὸ κάμπτω γίνεται γνάμπτω· καὶ ἐξ αὐτοῦ γόμφιος, δι' οὗ γνάμπτεται καὶ κάμπτεται ἡ τροφή. ἐπὶ δὲ τῶν σφηνῶν, Γόμφοισι συνάρηρεν: — ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἡμετέρων γομφίων· ὥσπερ γὰρ ἀσφαλῶς δράσσονται οὗτοι καὶ σφίγγουσι τὰ παραβαλλόμενα 258
αὐτοῖς, οὕτω κἀκεῖνα τὰς περιτιθεμένας αὐτοῖς σανίδας.

Γόμφος, κυρίως τὸ ξύλινον καρφίον. παρὰ τὸν κέκομμαι παρακείμενον, κόμφος, καὶ γόμφος.

Γόνος] παρὰ τὸ γείνω, γόνος, ὁ παῖς. σημαίνει τρία· ποτὲ μὲν ἀπόγονον· Ὄφρα ἴδης οἷος Ζηνὸς γόνος: — τάσσεται καὶ ἐπὶ τῆς γονῆς· — γόνος δ' οὐ γίνεται αὐτῷν: — ἐπὶ δὲ τοῦ οἰκέτου, — ἀπολήξει τὸν ἐμὸν γόνον ἐξερέουσα: ἀντὶ τοῦ τὸ ἐμὸν γένος.

Γόνυ] παρὰ τὸ κονῶ τὸ ἐνεργῶ, κόνυ καὶ γόνυ. ἢ παρὰ τὸ ὡς γωνίαν ἀποτελεῖν ἐν τῷ κάμπτεσθαι τὸ σκέλος. ἐτυμολογεῖται δὲ καὶ παρὰ τὸ εἰς γῆν νεύειν. κλίνεται γόνυνος· καὶ ἐν ὑπερθέσει, γουνός· καὶ γόνατα, κόνατά τινα ὄντα, τροπῇ τοῦ κ εἰς γ· παρὰ τὸ κονεῖν, ὅ ἐστιν ἐνεργεῖν. γόνατα, γόνυα, καὶ γοῦνα· καὶ γούνων, ἀπὸ τῶν γονάτων, ἢ ἀπὸ τῶν γουνάων.

Γόος, ὁ θρῆνος. παρὰ τὴν βοὴν, βόος· καὶ τροπῇ, γόος. ἢ παρὰ τὸ γέω τὸ χωρῶ, γέγονε γόος γόου· καὶ ἐξ αὐτοῦ ὄνομα ἀρσενικὸν, γοερός· τὸ θηλυκὸν, γοερά· τὸ οὐδέτερον, γοερόν· καὶ ἐπίρρημα, γοερῶς.

Γόης, ψεύστης, ἀπατεὼν, παραλογιστής.

Γόον] Οἱ μὲν ἔτι ζωὸν γόον Ἕκτορα οἴκῳ: — ἀντὶ τοῦ ἐγόων, ἐθρήνουν. ὁ μὲν Ἀπολλώνιος, δευτέρας συζυγίας αὐτὸ εἶναι λέγει, καὶ παρατατικοῦ· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς, δευτέρου ἀορίστου· ὥσπερ κτυπῶ ἔκτυπον, οὕτω γοῶ, ἔγοον. κάλλιον οὖν κατὰ συστολὴν λέγεσθαι παρατατικοῦ χρόνου. πειθόμεθα Ἀπολλωνίῳ. οὕτω Ζηνόδοτος.

* Γοργολόφης ὁ φοβερὸς, παρὰ τὸ Γοργὼ, καὶ λόφος ἡ τρυφάλεια. ἦν δὲ Γοργὼ φοβερά.

Γοργὸς, ἀπὸ τῆς ὀργῆς ὀργὸς καὶ γοργός· Γοργὼν, τὸ ζῶον τὸ τερατῶδες· καὶ πληθυντικῶς, Γοργόνες. τρεῖς γὰρ ἱστοροῦνται καὶ καθ' Ἡσίοδον. παρὰ δὲ τὸ γοργὸν τῶν ὀφθαλμῶν· ἢ παρωνύμως· διὰ γὰρ τῆς γοργότητος καὶ ὀξύτητος τῶν ὀφθαλμῶν ἀπελίθουν τοὺς ὁρῶντας. Ἰλιάδος θ', Γοργοῦς ὄμματ' ἔχων: — γοργότητος· ἢ ἀντὶ τοῦ Γοργόνος, ὅ ἐστι φοβερά. ἀπὸ τῆς εὐθείας τῆς Γοργὼ, Γοργοῦς εἶπε τὴν γενικὴν, ὡς Σαπφὼ, Σαπφοῦς.

Γοργύρος, ὁ Διόνυσος· ἀπὸ Γοργύρας τόπου τῆς Σάμου.

Γοργυρον, δεσμωτήριον. γοργυρα, ὑπόνομος βορβορώδης. καθόλου δὲ ἔλεγον οὕτω τὰς δυσεξιτήτους κατασκευὰς, καὶ μὴ ἐπευθείας. εἰς τὸ Γέργυρα.

Γογγυλόσκηνος, στρογγύλον τὸ σῶμα ἔχων.

Γοῖτον, ῥύπον· οἱ δὲ, τοῖτον.

Γοργεῖα, τὰ τραγικὰ προσωπεῖα. ἔνιοι μορμολύκεια.

Γοργον, δεινόν· οἱ δὲ φαιὸν ἱμάτιον.

Γοργυθίων, ὄνομα κύριον. παρὰ τὸ γοργὸς, γόργυθος. καὶ ὡς Ἥφαιστος Ἡφαιστίων, οὕτω Γόργυθος Γοργυθίων, ὁ γοργότατος. πρέπει γὰρ ἥρωϊ τὸ ὄνομα.

Γοῦθος, ὁ ἄρχων Σκυθῶν τῶν καλουμένων Γούτθων.

ἔοικε γὰρ ἀπὸ τοῦ ἡγεμόνος αὐτῶν κληθῆναι. τὰ γὰρ πολλὰ ἔθνη ἀπὸ τῶν ἡγεμόνων καλοῦνται. οὕτως Ὧρος.

Γοῦτος, ληκύθου εἶδος. παρὰ τὸ γοῖτον, ὅ ἐστι ῥύπος.

Γουνοῦμαι καὶ γουνάζομαι, τὸ ἱκετεύω· — καί μιν γουνάσομαι: — γουνπετήσω, λιτανεύσω, ἱκετεύσω αὐτόν.
239 κυρίως δὲ τὸ τῶν γονάτων ἀπτόμενον προσπίπτειν. ἀπὸ μὲν τοῦ γουνῶ, τὸ γουνοῦμαι· ἀπὸ δὲ τοῦ γουνάζομαι, τὸ γουνάσομαι.

Γουνῷ ἀλωῆς, ἐν τῷ γονιμωτάτῳ καὶ καρπιμωτάτῳ χωρίῳ τῆς γῆς. λέγεται δὲ γουνὸς, ὁ ὑψηλὸς τόπος· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐν τῷ σώματι γονάτων, ἃ ἐξέχει. ὡς δέ τινες, ὁ τραχύτατος τόπος· ὁμοίως ἀπὸ τῶν γονάτων, ὀστωδῶν καὶ τραχέων ὄντων. πλέον γὰρ ἐν τοῖς ὀρεινοῖς καὶ πετρώδεσι τόποις τὰ φυτὰ αὔξεται. παρὰ τὸ γένω ῥῆμα γίνεται γόνος βαρύτονον, ὡς λέγω, λόγος· ὅπερ σημαίνει τὸ γεγεννημένον. ὁ δὲ γεννητικὸς, γονός, ὀξυτόνως· πλεονασμῷ τοῦ υ, γουνός, ὁ γεννητικὸς τόπος, ὁ γόνιμος καὶ κάρπιμος. Ἡρωδιανός.

ΤΟ Γ ΜΕΤΑ ΤΟΥ Ρ.

Γραικὸς] Καλλίμαχος, Γραικοὶ καὶ γῆς ἡμετέρης ἀδαεῖς: — παρὰ τὸ ῥαῖσαι, ῥαικὸς καὶ γραικός· διὰ γὰρ τὴν κατὰ πολὺ ἀνδρείαν οὕτως οἱ Ἕλληνες ἐκαλοῦντο. ἢ ἀπό τινος Ἕλληνος Γραικοῦ· ὡς ἀπὸ τοῦ Ἕλλην Ἕλληνος ἑλληνιστί, καὶ γραικιστί.

Γραῖα, παρὰ τὸ ῥαίω τὸ φθείρω, ἡ ὑπὸ χρόνου διεφθαρμένη. ἢ παρὰ τὸ γεραιός, γεραιά· καὶ ἐν συγκοπῇ, γραῖα.

Γραῦς, ἡ παλαιὰ γυνή· ἀπὸ τοῦ γράειν, ὅ ἐστιν ἐσθίειν ἢ ξύειν, ἡ ταῖς ῥυτίσι κατεξυσμένη. ἢ παρὰ τὸ ῥαίω, ῥαῦς καὶ γραῦς, ἡ διαῤῥαισθεῖσα ὑπὸ χρόνου. ἢ παρὰ τὸ γράφεσθαι, ὅ ἐστι καταξέεσθαι, γραῦς, ἡ κατεξυσμένη τὸ σῶμα διὰ τὸ γῆρας.

Γραβδὶς, ἡ λαμπὰς, παρὰ τὸ γράφω τὸ ξύω, ἡ κατεξυσμένη καὶ διεσχισμένη· ἢ παρὰ τὸ γράφεσθαι τὸ ξέεσθαι, γραβδίς, ἡ κατεξεσμένη λαμπάς.

Γραπὶς, ὁ ἐῤῥυτιδωμένος· ἀπὸ τοῦ καταγεγράφθαι ταῖς ῥυτίσι. καὶ γραπίνης, οἶνός τις τραχύς.

Γράσων, ἡ χλωρὰ κριθή· παρὰ τὸ γράω ῥῆμα, δηλοῦν τὸ ἐσθίω. Καλλίμαχος, — ὃς αἰζηῶν ἔγραε κηδεμόνος: — ἄλλως δὲ εὗρον τὸν στίχον ἐγώ· οἷον, Καὶ τόνος αἰζηῶν ἔγραε κηδόμενος: — τούτου ὁ μέλλων γραήσω. καὶ γράσος ὁ μωρὸς καὶ ἀνυπόστατος· κυρίως δὲ ὁ ἐν τοῖς τῶν προβάτων ἐρίοις συναγόμενος ῥύπος· καὶ γράσος, ἡ τῶν μασχαλῶν δυσωδία.

Γράσος, τὸ λιπαρὸν καὶ πιμελῶδες παρὰ Ῥωμαίοις.

Γράδιον] σὺν τῷ ι. καὶ λέγουσι τινὲς, ὅτι ἐπειδὴ καὶ τὸ γραΐδιον ἔχει τὸ ι, τούτου χάριν καὶ τὸ γράδιον· οἷον, Γραϊδίων κολοσυρτὸν, παρὰ Ἀριστοφάνει. οὐκ ἔστι δὲ κατηναγκαστικὸς οὗτος ὁ λόγος. ἰδοὺ γὰρ καὶ τὸ αἰζηὸς οὐκ ἔχει τὸ ι, καὶ ὅμως τὸ αἰζήϊος ἐπλεόνασε τὸ ι. τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὸ γράδιον μὴ ἔχον τὸ ι, ἐν τῷ γραΐδιον ἐπλεόνασε. Δεῖ γινώσκειν, ὅτι οὔτε ἀπὸ τῆς γραίας εἰ ἔστι, δυνάμει ἔχει τὸ ι, οὔτε ἀπὸ τῆς γραῦς γραός. ἀπὸ μὲν τοῦ γραῦς, ὅτι ἐπειδὴ ἡ τελευταία συλλαβὴ τῆς γενικῆς τοῦ πρωτοτύπου ἀπὸ φωνήεντος ἤρξατο· τότε δὲ, ὡς ἔμαθον, διὰ τοῦ διον γίνεται ἡ παραγωγή· οἷον, μῦς μυὸς, μύδιον· βότρυς βότρυος, βοτρύδιον· βιβλίον, βιβλίδιον. οὕτως οὖν καὶ ἀπὸ τοῦ γραῦς γραὸς, γραΐδιον. ἀπὸ δὲ τοῦ γραῖα γραίας εἰ ἔστιν, οὐ δύναται πάλιν ἔχειν τὸ ι· ἐπειδὴ πάλιν ἡ τελευταία συλλαβὴ τοῦ πρωτοτύπου τῆς γενικῆς ἀπὸ φωνήεντος ἤρξατο, καὶ τῇ αι διφθόγγῳ παραλήγεται.
240 τότε δὲ διὰ τοῦ διον γίνεται ἡ παραγωγὴ καὶ ἀποβάλλεται τῆς αι διφθόγγου τὸ ι· οἷον, κεφάλαιον κεφαλαίου, κεφαλάδιον· σπήλαιον σπηλαίου, σπηλάδιον. οὕτως οὖν καὶ γραίας γράδιον, χωρὶς τοῦ ι. ἀλλ' ἐπεὶ ἡ παράδοσις ἔχει τὸ ι, συνηγορήσωμεν αὐτῷ, καὶ εἴπωμεν αὐτὸ σὺν τῷ ι γράφεσθαι. ἔστι γραῦις γραύιδι παρὰ Καλλιμάχῳ· καὶ ἐπειδὴ ἡ τελευταία συλλαβὴ τῆς γενικῆς τοῦ πρωτοτύπου ἀπὸ συμφώνου ἄρχεται, τούτου χάριν διὰ τοῦ ιδιον γίνεται ἡ παραγωγή· οἷον, ψυχῆς, ψυχίδιον· γνώμης, γνωμίδιον. οὕτως οὖν καὶ γραῦις γραύιδος, γραυΐδιον· καὶ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ υ, καὶ συναιρέσει τοῦ α καὶ ι εἰς τὴν αι δίφθογγον, γραίδιον. ἢ λέγεται ὅτι ἀπὸ τοῦ γραΐα, γραῒς γραΐδος γραΐδιον, καὶ κατὰ συγκοπὴν τοῦ ἑνὸς ι καὶ συναιρέσει, γραίδιον. ἔστιν εἰς τὸ ἀργυρίδιον.

Γραφείδιον] ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἄγω γίνεται ἀγεῖον καὶ ἀγγεῖον, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ γράφω, γραφεῖον καὶ γραφείδιον.

Γραφείην] ἀπὸ τοῦ γράφω· ἡ μετοχὴ, γραφεὶς γραφέντος· καὶ τὸ εὐκτικὸν, γραφείην.

Γραμματοκύφων, ἀντὶ τοῦ γραμματεύς· ὅτι οἱ γραμματεῖς προσκεκυφότες γράφουσιν. ἢ ἐν ἀγορᾷ γραμματεύς· ἐπεὶ οἱ ἀγοραῖοι τῷ κύφωνι μαστιγοῦνται. διὰ τοῦτο δ' αὐτὸν εἶπε καὶ περίτριμμα ἀγορᾶς παρὰ Δημοσθένει.

Γραῦς, ἀττικῶς· ἀναλογώτερόν ἐστι τὸ γρεῦς. ῥέω· ὁ μέλλων, ῥεύσω· πλεονασμῷ τοῦ γ, γρεύσω, γρεὺς, τὸ διεῤῥυηκὸς γύναιον. γραός· ὁ κανών· δύο μόνα εἰσὶν εἰς αυς θηλυκὰ μονοσύλλαβα περισπώμενα· κλίνονται δὲ ἀμφότερα διὰ τοῦ ος· ναῦς, ναός. γραῦς, γραός.

Γράφω] πρὸς διάφορον σημασίαν. εἰ γὰρ εἴπω Γράφω σοι, δοτικὴ, σημαίνει τὸ ἐπιστέλλω σοι· εἰ δὲ Γράφω σε, αἰτιατικὴ, σημαίνει τὸ ἐκτύπωμά σου ποιῶ· εἰ δὲ Γράφω σου, γενικὴ, σημαίνει τὸ ἐγγράφως κατὰ σοῦ εἰς δικαστήριον ἀποτίθημι· ἀντὶ τοῦ κατηγορῶ σου.

Γράμμα, ὃ δηλοῖ τὸ ποίημα, παρὰ τὸ γλάπτω τὸ κοιλαίνω· ὁ μέλλων, γλάψω· ὁ παρακείμενος, γέγλαφα· ὁ παθητικὸς, γέγλαμμαι· ἐξ αὐτοῦ γλάμμα· καὶ τροπῇ τοῦ ἀμεταβόλου εἰς ἀμετάβολον, γράμμα. Ποσαχῶς τὸ γράμμα; ἑπταχῶς· γράμμα, ὁ τόνος· γράμμα, ὁ χαρακτήρ· γράμμα, ἡ ἐπιστολή· γράμμα, τὸ ζωγράφημα· γράμμα καὶ τὸ ψήφισμα. γράμματα, οἱ χαρακτῆρες τῶν στοιχείων· οἷον, Γράμματα δ' ἐν φλοιῷ γέγραπται: — ἢ παρὰ τὸ γράφεσθαι, ὅ ἐστι καταξέεσθαι. ὡς τρέφω οὖν θρέμμα, οὕτω καὶ γράφω γράμμα. Ὅμηρος, Εὐνὰς δ' ἐν ψαμάθοισι διαγράψασθαι: — γράμματα ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ τὰ συγγράμματα· ὡς Καλλίμαχος, Γράμματα δ' οὐκ εἴλισσεν ἀπόκρυφα: — καὶ, Ὁμήρειον δὲ καλεῦμαι Γράμμα: — ἔνθεν καὶ Γραμματικὴ, ἢ παρὰ τὸ πολλοῖς γεγραμμένοις αὐτὴν προσεσχηκέναι βιβλίοις· ἢ ὥσπερ παρὰ τὸ πρᾶγμα γίνεται πραγματικὸς καὶ πραγματικὴ, οὕτω καὶ παρὰ τὸ γράμμα γίνεται γραμματικὸς καὶ γραμματική.

Γραμματεῖον] ἰστέον ὅτι τινὲς γραμματεῖον λέγουσι τὸ μικρὸν βιβλίον· ὁ δὲ Ὧρος λέγει, ὅτι οὐ λέγεται τὸ μικρὸν βιβλίον γραμματεῖον, ἀλλ' ἡ μικρὰ δέλτος. καὶ 241
δῆλον, εἴγε εἶπεν ὁ Δημοσθένης γραμματεῖον καὶ βιβλίον.

Γραμματείδιον] ἀμφίβολον εἴτε διὰ τῆς ει διφθόγγου, εἴτε διὰ τοῦ ι. καὶ εἰ μὲν ἀπὸ τοῦ γραμμάτιου τοῦ σημαίνοντος τὸ μικρὸν γράμμα, διὰ τοῦ ι γράφεται, ὡς ὀψάριον, ὀψαρίδιον· λαχάνιον, λαχανίδιον· εἰ δὲ ἀπὸ τοῦ γραμματεῖου γέγονε τοῦ σημαίνοντος τὴν μικρὰν

δέλτου, διὰ τῆς ει διφθόγγου, ὥσπερ ἀγγεῖον, ἀγγείδιον· γραφεῖον, γραφείδιον.

Γρηΰν. τὸ ἐπιπολάζον τῷ γάλακτι. Νίκανδρος εἰς τὰ ἀντιφάρμακα.

Γρ[illegible]. π[illegible]. Γ[illegible]. [illegible] σώματα.

Γραικὸς] Ῥαικός, Ἕλλην· Ῥωμαῖοι δὲ, τὸ γ προθέντες, Γραικὸν φασί.

Γρήνικος. ἔστιν ὄνομα ποταμοῦ. παρὰ τὸ κρήνη, κρήνικος καὶ γρήνικος, ὁ ἐκ τῆς κρήνης. ἢ ἀπὸ τοῦ γῆ καὶ τοῦ νικῶ, γήνικος καὶ γρήνικος, ὁ τὴν γῆν νικῶν. ἢ ἀπὸ τοῦ νικῶ καὶ τοῦ Γραικὸς, γέγονε γραίνικος· καὶ κατὰ μετάθεσιν τῆς αι διφθόγγου εἰς η· ἐκεῖ γὰρ οἱ Γραικοὶ ἐνίκησαν τοὺς βαρβάρους.

Γρίπισμα, τὸ κέρδος.

Γριπεὺς, ὁ ἁλιεύς· παρὰ τὸ γρίπον παρωνύμως. ἢ ὁ ῥάπταν τοὺς γρίπους, τὰ ἁλιευτικὰ λίνα.

Γρηγορῶ, παρὰ τὸ ἐγείρω· οὗ ὁ μέλλων, ἐγερῶ· καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς ο, ἐγορῶ· καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ καὶ ρ, γρεγορῶ· καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς η, γρηγορῶ.

Γρῖπος, τὸ δίκτυον· παρὰ τὸ ἀγρεύειν, ἐνδείᾳ τοῦ α. τὸ δὲ αὐτὸ καὶ γρῖφος καλεῖται· παρὰ τὸ γράφειν, ὅ ἐστι ξύειν, ὁ τὴν γῆν ξύων· γράφος, καὶ γρῖφος. λέγονται γρῖφοι καὶ τὰ δίκτυα καὶ τὰ συμποσιακὰ ζητήματα. γίνεται δὲ παρὰ τὸ ἀγρεύειν, ὅ ἐστι ζητεῖν· ὃ παρακολουθεῖ τῇ ἄγρᾳ καὶ τῇ θήρᾳ. Ἡρωδιανός. καὶ γριφῶδες, τὸ δύσκολον καὶ συμπεπλεγμένον λόγιον.

Γρῖφος, ζήτημα, αἴνιγμα δύσκολον, ἔνθεν καὶ τὴν χλεύην γρίπισμα φασί. γρῖφον οὖν λέγεται τὸ δύσλυτον αἴνιγμα. ἵστων γὰρ φιάλην γέμουσαν οἴνου, καὶ ἔλεγον αἰνίγματα ἐν τοῖς συμποσίοις ἀλλήλοις· καὶ ει ἐπέλυεν, ὁ ἀπορηθεὶς ἔπινε τὴν φιάλην. Τὰ εἰς φος δισύλλαβα μονογενῆ ἀρσενικὰ ἑνὶ φωνήεντι θέλουσι παραλήγεσθαι, λόφος, ζόφος, νέφος, κέπφος, εἶδος ὀρνέου. οὕτω καὶ γρῖφος. τὸ δὲ Ῥοῦφος, οὐκ ἔστιν Ἑλληνικόν, ἀλλ' Ἰταλικόν. μονογενῆ· διὰ τὸ κῦφος. δισύλλαβα· διὰ τὸ φιλοιφος· σημαίνει δὲ τὸν φιλοσυνουσιαστήν. ἄλλως· πᾶσα λέξις ἀπὸ τοῦ γρι ἀρχομένη, διὰ τοῦ ι γράφεται· γρῖντις, ὁ οὐρανός· γρῖνος, τὸ δέρμα· γρίσων, ὁ χοῖρος. Ἀριστοφάνης δέ φησι δρομέως ὄνος.

Γριπώμενα, συνελκόμενα καὶ σπασμωδῶς συμπαθοῦντα· οἱ δὲ, συνελίζοντα.

Γρώνη, ἡ κοίλη καὶ τετριμμένη πέτρα, ἡ δεχομένη τὰ σχοινία. παρὰ τὸ γῶ τὸ χωρῶ, γώνη καὶ γρώνη. κλίνεται γρώνης.

Γρουνοὶ, κορμοὶ, δρύϊνοι τινὲς ὄντες· κατὰ ἐναλλαγὴν τοῦ δ εἰς γ· οἷον, Γρουνοὶ μὲν δαίοντο, μέγας δ' ἥφαιστος ἀνέστη: — ἢ γρυνοὶ, τὰ τῶν γεράνδρύων ξύλα,
242 ὡς τὸ γέροντα, γέρυνα. κλίνεται γέρυνος γρυνός· στέλεχος, δαλός. Λυκόφρων.

Γρυπὸς, ὁ ἐπικεκαμμένην ἔχων τὴν ῥῖνα. ῥυβὸν γὰρ τὸ ἐπικαμπὲς παρὰ τοῖς Αἰολεῦσιν. ἤτοι ῥαιβόν· καὶ τροπῇ τοῦ β εἰς π, καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, γρυπός. ἢ παρὰ τὸ ῥέπω, ῥυπὸς, καὶ γρυπός, ἡ ἐφ' ἑνὶ μέρει ῥέουσα ῥίς. σημαίνει καὶ τὸν στυγνόν.

Γρυπανίζειν, σείεσθαι τὴν γῆν βαλλομένην, καὶ ὥσπερ ἀποσοῦσθαι ἀπὸ σεισμοῦ. οὕτως Ἀντιφῶν.

Γρυποῦσθαι, συγκάμπτεσθαι. Γρυπαίνειν, τὸ ῥυτοῦσθαι λέγεται· οἷον ἐπὶ τῶν ἁπαλῶν ξυλιφίων, ὅταν κάμψαντες ἀφῶμεν αὐτά. Ἀντιφῶν δέ φησιν ἐν ἀληθείας β'· Καίαν γὰρ τὴν γῆν καὶ συντήκαν, γρυπάνιον ποιεῖ: — καὶ Μελάνθιος, Σεισμὸς, φησὶ, γέγονε· καὶ ἔγρυπεν ἡ γῆ.

Γύαλον, τὸ κοίλωμα· οἷον, Θώρηκος γύαλον: — ἀντὶ τοῦ τὸ κατὰ κοῖλον τοῦ θώρακος· κυρίως δὲ τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς λέγεται γύαλον. παρὰ τὸ γῶ τὸ χωρῶ καὶ λαμβάνω, γίνεται παράγωγον γύω· ἀφ' οὗ γύον· καὶ πλεονασμῷ τῆς αλ συλλαβῆς, γύαλον, ἢ πάντα χωροῦσα καὶ λαμβάνουσα, ὡς πτύω, πτύαλον.

Γύης, καὶ μέτρον τι γῆς, καὶ μέρος ἀρότρου· καὶ τοῦ μὲν μέμνηται Ὅμηρος ἐν συνθέσει, πεντηκοντόγυον, πεντήκοντα γύαν, ὅ ἐστι πεντήκοντα πλέθρων· γύη γὰρ μέτρον γῆς· οἱ δὲ, πεντήκοντα ζευγῶν. τοῦ δὲ ἀρότρου Ἡσίοδος, — πρίνου δὲ γύην: — παρὰ τὸ γαῖα, γίνεται γύη· ἵν' ᾖ ἡ γύη τῆς γύης: — καὶ μεταχθείσης τῆς γενικῆς εἰς εὐθεῖαν, γίνεται ὁ γύης τοῦ γύου, ὥσπερ ἡ ἀράχνη τῆς ἀράχνης, καὶ ὁ ἀράχνης τοῦ ἀράχνου.

Γυῖα, κυρίως ἐπὶ τῶν ποδῶν λέγεται· παρὰ τὸ ἐπὶ τῆς γύης (ὅ ἐστι τῆς γῆς) ἰέναι· ἐπὶ γὰρ ταύτης βέβηκε· καὶ ἡ πρώτη κίνησις τῶν ἀνθρώπων διὰ χειρῶν καὶ ποδῶν γίνεται. ἢ παρὰ τὴν γῆν, γίνεται γήϊα· καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς υ, γυῖα. τάττεται καὶ ἐπὶ τῶν χειρῶν· οἷον, Γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρὰ πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν: — γίνεται δὲ παρὰ τὸ γῶ τὸ χωρῶ, γύω καὶ γύον, ὡς πτῶ, πτύον· καὶ θῶ, θύον· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι· ἵν' ᾖ γυῖον, τὸ λαμβάνον καὶ δεχόμενον. δύναται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν μικρῶν παιδίων τάττεσθαι ἡ λέξις· ταῦτα γὰρ χερσὶ καὶ ποσὶ βαίνουσιν ἐπὶ τῆς γύης, τῆς γῆς. καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν μερῶν.

Γυιώσω, βλάψω, χωλώσω· κυρίως τὸ τὰ γυῖα (τουτέστι τὰ μέλη) βλάπτειν· καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἁπλῶς βλάπτειν. λέγεται καὶ ἀπογυιώσῃς, βλάψῃς, τὰ μέλη ἐκλύσῃς· ἔπειτα καὶ ἐπὶ βλάβης ἁπλῶς.

Γυμνὸς, ὁ ἄνευ ἱματίων. ὥσπερ παρὰ τὸ σκύζω σκύμνος, καὶ σέβω σεμνὸς, οὕτω κύπτω κυμνὸς, καὶ γυμνός. ὁ γὰρ τοιοῦτος κύπτει κρύπτων τὰ αἰδοῖα ὑπὸ αἰδοῦς. ἢ παρὰ τὸ τὰ γυῖα μόνα ἔχειν, τουτέστι τὰ μέλη.

Γυμνάσια, οἱ τόποι ὅπου ἐγυμνάζοντο. κυρίως οὖν ἐπὶ τῶν ἀθλητῶν· ἐπειδὴ γυμνοὶ ἠγωνίζοντο· ἐπειδὴ πρῶτον γυμνὸς ὁ Ὄρσιππος ἔδραμεν ἐν Ὀλυμπίᾳ, ὥς φησιν Ὧρος· ἀφ' οὗ καὶ ὁ τόπος καὶ ὁ ἀγὼν γυμνάσια· ἢ λουτρὰ, ἢ ἱππικοὶ ἀγῶνες, ἢ κυνηγέσια. ἔθος ἦν τοῖς παλαιοῖς περιζώματα φορεῖν ἐν τοῖς αἰδοίοις, καὶ οὕτως ἀγωνίζεσθαι· κατὰ δὲ τὴν τριακοστὴν δευτέραν ὀλυμπιάδα, Ὀρσίππου τοῦ Λακεδαιμονίου ἀγωνιζομένου, 243 λυθὲν τὸ περίζωμα, αἴτιον αὐτῷ λύπης ἐγένετο. ἐξ οὗ καὶ νόμος ἐτέθη γυμνοὺς τρέχειν.

Γυμνοπαιδία, ἑορτὴ Λακεδαιμονίων· ἐν ᾗ παῖδες ᾖδον τῷ Ἀπόλλωνι παιᾶνας γυμνοὶ εἰς τοὺς περὶ Πυλαίαν πεσόντας. γυμνᾶσαι λέγεται καὶ εἰς φῶς ἀγαγεῖν· ἐξ οὗ καὶ γεγυμνασμένον τὸ φανερὸν καὶ δεδοκιμασμένον.

Γύνις, ὁ γυναικώδης καὶ μαλακός. παρὰ τὸ γυνὴ, παρωνύμως γέγονε. ὡς ἔφη Δίδυμος. καὶ νύμφη Νύμφις.

Γύαλα, τὰ ἄκρα καὶ τὰ τέρματα, ζώνας, τέμπη, πτερύγια, ποτήρια, πτύχας, στολισμοὺς, περιβόλους.

Γύαλος, κύβος, τετράγωνος λίθος.

Γυάλος, εἶδος ποτηρίου παρὰ Μακεδόσι.

Γυμνηλοὶ, οἱ ἀκτήμονες πένητες. Γυμνασία, ἄσκησις, μελέτη.

Γυνὴ] παρὰ τὸ γῶ τὸ λαμβάνω καὶ δέχομαι, γίνεται γυνή, ἡ δεκτικὴ τοῦ σπέρματος. ἢ παρὰ τὸ γείνω, γίνεται γονή· καὶ τροπῇ τοῦ ο εἰς υ Αἰολικῶς, ὡς ὅμοιον, ὕμοιον, γίνεται γυνή. ἄκλιτον δ' ἐστίν· ἐπειδὴ τὰ εἰς νη λήγοντα δισύλλαβα τῷ υ παραληγόμενα, διατεταμένον ἔχουσιν· οἷον, μύνη, ἡ πρόφασις καὶ προτροπή· Βύνη, ἡ θεὸς, ἥτις καὶ Ἰνὼ ὕστερον ἐκλήθη· Φύνη,

ὄνομα κύριον· τὸ δὲ γυνὴ, συστέλλει τὸ υ. εἰκότως οὖν, αἱ μονῆρες. ἄκλιτον ἔμεινεν. εὕρηται δὲ παρὰ Φερεκράτῃ ἡ αἰτιατικὴ, τὴν γυνήν· οἷον, Ὡς ἄτοπον ἐστὶ καὶ μητέρ' εἶναι καὶ γυνήν: — καὶ αἰτιατικὴ τῶν πληθυντικῶν, — ἀλλ' ὁρῶ τὰς γυνάς.

Γυναικός] ἰστέον ὅτι ἑτερόκλιτόν ἐστιν· ἐπειδὴ ἀπέλειψεν ἡ γύναιξ εὐθεῖα. τὰ γὰρ εἰς αιξ, κοινά εἰσι τῷ γένει· οἷον, ὁ αἶξ καὶ ἡ αἶξ, ὁ γραῖξ καὶ ἡ γραῖξ, ὁ Θρᾷξ καὶ ἡ Θρᾷξ. τοῦτο δὲ, ἐπειδὴ τὸ σημαινόμενον κωλύει εἶναι ἀρσενικόν, (οὐ γὰρ λέγεται ὁ γύναιξ) ἀπέλειψεν· ἔστι δὲ ἡ γενικὴ, γυναικός, ὡς ἀπὸ τῆς γύναιξ εὐθείας.

Γυναιμανές] ἐκ τοῦ μαίνω μανῶ, καὶ τοῦ γυνὴ γυναικὸς, γίνεται γυναιμανὲς, κατὰ συγκοπήν. οὐκ ἀπὸ τῆς γύναι κλητικῆς ἔχει τὴν σύνθεσιν· ἀλλ' ἀπὸ τῆς γυναικὸς, λέγεται γεγενῆσθαι γυναικομανές· καὶ κατὰ συγκοπὴν, γυναιμανές. ἢ λέγεται ὅτι ὥσπερ παρὰ τὸ τιμὴ γίνεται Τιμόθεος, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ γυνὴ, γίνεται γυνομανές· καὶ κατὰ μετάθεσιν τοῦ ο εἰς τὴν αι δίφθογγον, (ὥσπερ μεσοπόλιος μεσαιπόλιος) γυναιμανές. σημαίνει δὲ ἤτοι ἐπὶ γυναιξὶ μαινόμενον, ἢ γυναῖκας εἰς μανίαν φέρων διὰ τὸ κάλλος. ἀλλ' οὔτε τὸ βακχέβακχος ἀπὸ κλητικῆς λέγεται συντεθέν· ἀλλ' ἀπὸ τοῦ βάκχου, γέγονε βακχέβακχε· καὶ τροπῇ τοῦ ο εἰς ε, ὡς ἀλοτρίβανον, ἀλετρίβανον.

Γύρινοι, οἱ μικροὶ βάτραχοι· παρὰ τὸ γυρὸν τὸ περιφερές· τοιοῦτοι γὰρ εἰσί.

Γυριννὼ, ὄνομα κύριον Λεσβίας κόρης. εἴρηται παρωνύμως, παρὰ τὸ γυρίνος, ὃ δηλοῖ τὸν βάτραχον, γυριννώ, ὡς ἔρατος, Ἐρατώ· καὶ κλέος, Κλεὼ καὶ Κλειώ.

Γυρὸς] Γυρὸς ἐν ὤμοισιν, Ὀδυσσείας τ', ὁ περιφερὴς καὶ στρογγύλος, ἢ κυρτός. τὸ θηλυκὸν, γυρά. ἐξ οὗ καὶ γυραὶ πέτραι, καὶ βόθρος.

Γυρῶσαι] Ἄρατος, Καὶ φυτὰ γυρῶσαι: — σημαίνει τὸ
φιλῶσαι καὶ περιφράξαι, ἢ βόθρον ὀρύξαι, ἐν ᾧ τὰ 211
φυτὰ κατατίθενται· παρὰ τὸ γύρον ποιεῖν ἐν τῷ περιφράσσειν.

Γύψος, οἱονεὶ γήεψος τὶς οὖσα, ἡ ἑψηθεῖσα γῆ.

Γύψ, παρὰ τὸ γυρεύειν τὰ ἕλη.

Γῶ] γῶ, σημαίνει τέσσαρα· τὸ χωρῶ, ἐξ οὗ καὶ γῆ ἡ χωρητικὴ πάντων· τὸ λαμβάνω καὶ δέχομαι, ἐξ οὗ καὶ γωρυτὸς, ἡ τῶν βελῶν θήκη, χωρυτός τις οὖσα, παρὰ τὸ χωρεῖν τὰ ῥυτὰ, τουτέστι τὰ τόξα ἢ τὰ βέλη, εἰς ἣν τὰ ῥυτὰ χωρεῖται· τὸ γεννῶ, ἐξ οὗ καὶ γυνή· τὸ φωνῶ. ὅθεν καὶ γεγωνώς.

Γωνία] ἔστι πένω τὸ πράττω· ἐξ οὗ γίνεται πόνος πονῶ· καὶ τροπῇ τοῦ π εἰς κ, κονῶ, κόνυ, καὶ γόνυ, τὸ μετὰ καρπὸν καμπτόμενον. ἐκ τοῦ γόνυ, τὸ κτητικὸν, γωνία, κατ' ἔκτασιν τοῦ ο εἰς ω· ὅπερ ἐπικαμπεῖ τε καὶ κεκλασμένῳ σχήματι φύσει πεποίηται.

Γωνίδιον, ὡς τὸ ἀργυρίδιον.

Γυπάνειν, τὸ συσπᾶσθαι, καὶ φρίττειν καὶ τρομαίνειν, καὶ οἴεσθαι τὴν γῆν παλλομένην, καὶ ὥσπερ ἅλλεσθαι ὑπὸ σεισμοῦ.

Γυλιὸς, εἶδός ἐστι πήρας στρατιωτικῆς, ἐν ᾧ ἦν σκόροδα καὶ κρόμμυα. ὀξύνεται δὲ, οὐχὶ παροξύνεται. Διογένης ἀγγεῖον ὁδοιπορικὸν εἰς ἀπόθεσιν τῶν ἀναγκαίων, ᾧ ἐχρῶντο οἱ στρατιῶται. ἔστιν οὖν στρατιωτικὸν σκεῦος.

Γύλιον, χοῖρον, ἢ λέοντα: σημαίνει δὲ καὶ τὸν Ἡρακλέα.

ΤΟ ΔΕΛΤΑ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΑΛΦΑ.

244 Δᾷδες, λαμπάδες. ἔχει τὸ ι· ἐπειδὴ εὕρηται κατὰ διάστασιν, δαΐδων. γίνεται δὲ ἐκ τοῦ δαίω τὸ διακόπτω καὶ καίω· ὁ μέλλων, δαίσω· καὶ λοιπὸν ἐκ τοῦ δαὶς, καὶ δᾲς κατὰ συναίρεσιν· ἔμεινε δὲ τὸ ι ἀνεκφώνητον.

* Δᾶ, ἀντὶ τοῦ γᾶ Δωρικῶς.

Δάειρα, ἡ Περσεφόνη παρὰ Ἀθηναίοις· παρὰ τὴν δᾷδα· ἐπειδὴ μετὰ δᾴδων ἐπιτελεῖται αὐτῇ τὰ μυστήρια· ἢ ὅτι δᾷδα φορεῖ.

Δαὴρ, ἀνδρὸς ἀδελφός. παρὰ τὸ δαίω τὸ γινώσκω, (ἀφ' οὗ τὸ ἐδάην) δαὴρ, ὁ ἐν γνώσει ὢν τοῖς κατ' ἐπιγαμίαν οἰκείοις. τινὲς δὲ παρὰ τὸ δαίω τὸ καίω, εἴγε τούτοις ἐν τοῖς γάμοις ἔθος ἐστὶ λαμπαδηφορεῖν. τοῦτο καὶ παρὰ τὸ πατῶ τὸ συνουσιάζω, πατήρ.

Δαηρὸν, λαμπρὸν, ξηρὸν, καυματηρόν.

Δαήμων] παρὰ τὸ δαίω δαῶ τὸ μανθάνω, δαήσω, δαήμων, ὡς διδῶ διδήσω, διδήμων. ἔνθα δεδάηκα, καὶ δαῆμεν.

Δαημονέστατα, τεχνικώτατα, ἐμπειρότατα, ἐπιστημονικώτατα· καὶ δαημοσύνη, μάθησις.

Δαΐζων, διακόπτων· ἀπὸ τοῦ δαίω τὸ κόπτω· ἢ παρὰ τὴν δαῒν τὴν μάχην, ὁ καταμαχόμενος. σημαίνει καὶ τὴν νίκην καὶ πεύκην.

Δαὶς καὶ δαῒς, ἡ λαμπάς. Ἀριστοφάνης, Σὸν ἔργον ἐστὶ δᾷδ' ἰέναι πάλιν φλόγα: — παρὰ τὸ δαίω τὸ καίω, δαΐς, ὡς κόπτω, κοπίς· καὶ λέπω, λεπίς· ἔστι καὶ δαῒς ἡ μάχη. παρὰ τὸ δαίω τὸ διακόπτω, κατὰ διάλυσιν δαΐω· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ζ, δαΐζω· ὁ μέλλων, δαΐσω. ἐξ αὐτοῦ δαΐς. κλίνεται δαΐδος. ὁ κανών· τὰ εἰς ις
ὀξύτονα θηλυκὰ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν, διὰ τοῦ δος
κλίνεται· οἷον, ἐλπὶς ἐλπίδος. δαῒς δαΐδος, ἡ δοτικὴ 245
δαΐδι· καὶ κατὰ συγκοπὴν τῆς δι συλλαβῆς, δαΐ, ἐν δαῒ λυγρῇ. — ἐξ αὐτοῦ δαΐφρων, ὁ πολεμικὸν φρόνημα ἔχων, παρὰ τὸ δαῒ δοτικὴν, καὶ τὸ φρὴν, ὁ τὰ περὶ πόλεμον φρονῶν· σημαίνει καὶ τὸν συνετὸν, παρὰ τὸ δαίω τὸ γινώσκω· ἵν' ᾖ ὁ δεδαηκὼς φρόνησιν. ἢ παρὰ τὸ δα ἐπιτατικὸν, ὁ μεγάλως φρονῶν. τὰ δὲ ἐκ δύο τελείων συγκείμενα ὀνόματα, ἢ ἀπὸ εὐθείας συντίθεται, ὡς τὸ ἕως, ἑωσφόρος· ἢ ἀπὸ γενικῆς, ὡς τὸ οὐδεὶς οὐδενὸς, καὶ τὸ ὥρα ἡ φροντίς, οὐδενόσωρα· καὶ Ἕλλη Ἕλλης, Ἑλλήσποντος. ἢ ἀπὸ δοτικῆς, ὡς ἀρηΐ, ἀρηΐφιλος· καὶ δουρὶ, δουρικλυτός. ἢ ἀπὸ αἰτιατικῆς, ὡς τὸ νοῦν, νουνεχής· καὶ πόδα, Ποδαλείριος. ἀπὸ δὲ κλητικῆς μόνου, οὐ συντίθεται. ἐπὶ δὲ τοῦ δαΐφρονος Πηνελοπείης, οὐ σημαίνει τὴν πολεμικὴν, ἀλλὰ τὴν σώφρονα καὶ συνετήν· παρὰ τὸ δαῶ τὸ μανθάνω, δαΐσω· καὶ ἐξ αὐτοῦ, δαΐφρων. τὰ γὰρ ἀπὸ τῆς πρώτης συζυγίας τῶν περισπωμένων γινόμενα ὀνόματα, ἢ τῷ ο παραλήγουσιν, ὡς τὸ, ἁμαρτῶ ἁμαρτοεπής· μισῶ μισογύνης· ἢ τῷ ι, ὡς τὸ εἰλῶ, εἰλίπους· οἰδῶ, Οἰδίπους· ἀμαστίνοος. οὕτω δαῶ δαΐσω. δαΐφρων. ἢ παρὰ τὴν διὰ πρόθεσιν καὶ τὸ φρὴν, διάφρων, σημαινούσης ἐπίτασιν· καὶ ἐν ὑπερβιβασμῷ, δαΐφρων, σώφρων· ἐχθρόφρων δὲ, πολέμιος.

* Δακέθυμον, τὸν δάκνοντα τὸν θυμὸν, τουτέστι λυποῦντα τὴν ψυχήν.

Δάκνω] παρὰ τὸ δα ἐπιτατικὸν μόριον, καὶ τὸ κλίνω τὸ κόπτω, γίνεται δακκίνω· ἐξ οὗ καὶ τὸ δαγκάνω, ἀπο-

βολῇ τοῦ ι, καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ· εἶτα πάλιν ἀποβολῇ τοῦ ι, καὶ συγκοπῇ, δάκνω.

Δάκετον, θηρίον ἑρπετόν. παρὰ τὸ δάκνω, δάκνετον καὶ δάκετον, καὶ δάκετος. Καλλίμαχος, Ξεῖνος ἐχιδναῖον νέρθεν ἄγχι δάκετον. Δάκια, τὰ μικρὰ θηρία.

Δάκος, τὸ θηρίον· παρὰ τὸ δάκνω. Πίνδαρος, Ἐμὲ δὲ χρὴ φεύγειν δάκος ἀδινὸν κακηγοριᾶν: — σημαίνει καὶ δῆγμα. ὡς παρὰ Νικάνδρῳ, ἔνθα, Σῆμα δέ τοι δάκεος αἱμοῤῥόου αὖτις ἐνίψω.

Δάκτυλος] διατί προπαροξύνεται; τὰ διὰ τοῦ υλος, εἰ ἔχει τὴν πρώτην συλλαβὴν διὰ δευτέρου συμφώνου μηκυνομένην, προσηγορικὰ ὄντα, προπαροξύνεται· οἷον, σπόνδυλος, γόγγυλος.

Δάκρυον, ὡς ἐπίταν παρὰ τὸ ἐκ δέους ἢ ἐπὶ δέοντος ἐκρεῖν· παρὰ τὸ δήκω τὸ δαγκάνω. ἢ παρὰ τὸ δάκνω, δάκνυον καὶ δάκρυον· δακνομένης γὰρ τῆς ψυχῆς ἢ τῆς καρδίας, ἐξέρχεται τὸ δάκρυον. ἢ παρὰ τὸ δάκνεσθαι τὸ ὄμματα ὑπ' αὐτοῦ.

Δάκρυσι] δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν· ἡ εὐθεῖα, τὸ δάκρυον. καὶ ὤφειλεν εἶναι δακρύοις· ἀλλὰ κατὰ μεταπλασμὸν, δάκρυσιν, ὥσπερ πρόβασιν. ἡ ἐπὶ τέλους συλλαβὴ ἡ τοις, εἰς σι τρέπεται, προβάτοις, πρόβασι· ἐγκάτοις, ἔγκατι· πετάλοις, πέταλσι· πᾶν γὰρ πληθυντικὸν, εἰ ἔχει ἀμετάβολον πρὸ τοῦ τέλους, τοῦτο ἔχει καὶ ἐν τοῖς ἑνικοῖς· ῥήτορσι, ῥήτωρ· Ἕκτορσιν, Ἕκτωρ. τὸ δὲ δάκρυ γέγονεν ἀπὸ τοῦ δάκρυον· οὐ κατὰ ἀποκοπὴν, ἀλλὰ κατὰ σχηματισμόν. τὸ δάκρυ τοίνυν· ἡ γενικὴ, δάκρεος· ἡ δοτικὴ, δάκρει· καὶ τὸ πληθυντικὸν, δάκρεα, ὡς πώεα, ἄστεα.

246 Δακρυόεις, παρὰ τὸ δάκρυον· τὸ δὲ δάκρυον, ἢ παρὰ τὸ κρύος καὶ τὸ δα ἐπιτατικόν· ἢ παρὰ τὸ δα, καὶ τὸ καίνω τὸ κόπτω, ἔστι δάκρυα· καὶ κατὰ συγκοπὴν, δάκρυ. ἢ παρὰ τὸ δάκρυον, καὶ δάκρυ· ἔστιν ἀπὸ συνθέτου λέξις ἁπλῆ· ἔστι γὰρ ἀρίδακρυς, καὶ δάκρυν· πολύδακρυν, δάκρυν. οὕτως Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν.

Δάκρυς] δακρύω, δακρύσω· ἀποβολῇ τοῦ ω, δάκρυς· καὶ μετὰ τοῦ πολὺς, πολύδακρυς, πολυδάκρυος. προπαροξύνεται· Τὰ εἰς υς σύνθετα, ἀρσενικὰ ἢ κοινὰ ὄντα τῷ γένει, προπαροξύνεται. καὶ ἄλλως· τὰ εἰς υς ὀνόματα, εἴτε βαρύνεται, εἴτε ὀξύνεται, εἴτε περισπᾶται, ἐν τῇ συνθέσει συστέλλοντα τὸ υ, προπαροξύνεται· οἷον, ὀφρὺς, λευκόφρυς.

Δάκτυλος, παρὰ τὸ δράσσω, δράκτυλος τὶς ὤν· παρὰ γὰρ τὸ δράττεσθαι. ἢ παρὰ τὸ δέχω, δέξω, δέδεχα, δέδεγμαι δέδεκται, δέκτυλος, καὶ δάκτυλος: καὶ δάκτυλοι, οἱ δεκτικοὶ ὄντες τῶν διδομένων. ἢ παρὰ τὸ δείκω, τὸ δεικνύω, δείκτυλοι, καὶ δάκτυλοι· δι' αὐτῶν γὰρ ἡ δεῖξις γίνεται. λέγονται δὲ Δάκτυλοι, καὶ οἱ Κορύβαντες. καὶ νομίζω αὐτοὺς Δακτύλους ὠνομᾶσθαι, διὰ τὸ διδάξαι, δακτύλους τινὰς ὄντας· ἢ δεκτύλους, τοὺς δεκτικοὺς καὶ ὑπηρετικούς.

Δάκτυλα] ζήτει εἰς τὸ λύχνα.

Δακτύλιος, ἐπὶ τῆς ἕδρας· ἢ διὰ τὸ δακτύλοις ἐφικτὸν εἶναι· ἢ ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς στρογγυλότητος τοῦ σημαντῆρος, τῆς σφραγῖδος. ὁ δὲ φορούμενος δακτύλιος, ἀπὸ τοῦ περὶ τὸν δάκτυλον ἰέναι. λέγονται δὲ δακτύλιοι καὶ οἱ τετρημένοι λίθοι, ἐξ ὧν τὰ ἀπόγεια σχοινία ἀνάπτουσιν· ἐκ τοῦ ῥητορικοῦ. λέγεται καὶ τοῦ πηδαλίου τὸ ἄκρον, καὶ τὸ ἐπίσπαστρον τῆς θύρας.

Δαλὸς, ὁ πεπυρακτωμένος ἄνθραξ· ἢ λαμπὰς, ἢ ξύλου ἀπόκαυμα· ἢ δᾳδίον ἡμίφλεκτον. λέγεται δὲ καὶ δαλὸς καὶ δαελὸς παρὰ Σώφρονι. παρὰ γὰρ τὸ δαίω, δαϊλός· ἢ παρὰ τὸ δαίω, δαερὸς, ὡς φαίνω, φανερός· καὶ Ἀττικῶς, δαελός· καὶ Ἰωνικῶς, δαυλός· καὶ κοινῶς, δαλός· παρὰ δὲ τὸν δαίσω μέλλοντα, γίνεται δαϊλός· καὶ τροπῇ τοῦ ι εἰς υ, δαυλός.

Δάμαρ, ἡ γαμετή. παρὰ τὸν γάμον, γάμαρ καὶ δάμαρ. ἢ παρὰ τὸ δαμάζεσθαι καὶ ὑπεζεῦχθαι ἀνδρί· γυνὴ, φίλη.

Δαμάζω, παρὰ τὸ δέμας ἄζειν, ὅ ἐστι ξηραίνειν.

Δαμεῖεν] δαμῶ τὸ ὑποτάσσω· ὁ μέλλων, δαμήσω· ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔδαμον, ἐδάμην, καὶ ἐδάμημεν· ἡ μετοχὴ, δαμείς· τὸ γὰρ μ τοῦτο οὐκ ἔστι κλιτικόν. πᾶν γὰρ πρῶτον πρόσωπον καὶ τὰ ἑξῆς εἰς ς ὀξύτονον ποιεῖ τὴν μετοχήν. τὸ εὐκτικὸν, δαμείην· τὸ πληθυντικὸν, δαμείημεν· καὶ κατὰ συγκοπὴν, δαμεῖμεν, καὶ δαμεῖεν. τὰ εἰς μεν εὐκτικὰ, εἰ μὲν διφθόγγῳ: — ἄλλοι δ' ἄλλοισι δαμεῖεν, τουτέστιν ὑποταγεῖεν. δαμείησαν δὲ ὤφειλεν εἶναι.

Δαμᾷ] Ἰλιάδος α', Εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ: — ἀντὶ τοῦ δαμάζει, καταπονεῖ. ἐνεστώς. γέγονε δὲ παρὰ τὸ δέμω τὸ δαμάζω. ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔδαμον. κἄνπερ τύχοι τὸ ε σὺν ἀμεταβόλῳ, εἰς α αὐτὸ τρέπει ὁ δεύτερος ἀόριστος. ὁ μέλλων δεύτερος, δαμῶ καὶ μετάγε- 247
ται ὁ μέλλων εἰς ἐνεστῶτα, καὶ γίνεται δαμῶ δαμᾷς δαμᾷ. τινὲς δὲ οὕτω· δαμῶ· καὶ ὁ μέλλων δαμάσω· τὸ τρίτον, δαμάσει· καὶ ἀποβολῇ τῆς ει συλλαβῆς, δαμᾷ. ἢ ὡς Ἡρωδιανός· ἀπὸ τοῦ δαμάζω γίνεται δαμῶ κατὰ συγκοπήν. τὸ πρωτότυπον, δαμῶ· παράγωγον, δαμάζω· ἐξ οὗ τὸ δάμνω· καὶ εἰς μι, δάμνημι, ἀπὸ τοῦ δαμνῶ· Τὴν μὲν ἐγὼ σπουδῇ δάμνημ' ἐπέεσσι: — ἐδάμων, ἐδάμαζον· ἐδάμην· δεδάμηκα· καὶ κατὰ συγκοπὴν, δέδμηκα. καὶ δεδμήμην· ἐδάμασα, καὶ ἑξῆς αὐτά.

Δάμνησι, δαμάζει, ἀναιρεῖ, ὑποτάσσει· — τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν: — ὁ σίδηρος. ἄνευ τοῦ ι· ὁ δὲ Ἀρίσταρχος, σὺν τῷ ι· τὸ μὲν, ἀπὸ τοῦ δάμνημι· τὸ δὲ, ἀπὸ τοῦ δαμνῶ ὑποτακτικοῦ. τὸ δὲ δάμνω, ἀπὸ τοῦ δαμάζω κατὰ συγκοπήν.

Δαμᾶς, ὄνομα κύριον, παρὰ τὸν δαμάσω μέλλοντα, Δαμᾶς, ὡς θαυμάσω, Θαυμᾶς· καὶ δώσω, Δῶς· καὶ σώσω, Σῶς.

Δαμασκὸς, πόλις Συρίας, περὶ τὸν Ἀντιλίβανον. εἴρηται· ὅτι Δαμᾶς στρατεύων μετὰ Διονύσου, ἐκεῖσε σκηνὴν πηξάμενος, ἱδρύσατο ἐκεῖ Συρίας θεοῦ ξόανον. ἢ σὺν Δαμᾷ σκηνή. Δαμασκός. ἢ ὅτι Ἀσκὸς εἷς τῶν γιγάντων· ὃς μετὰ Λυκούργου τὸν Διόνυσον ἔδησε, καὶ εἰς ποταμὸν ἐνέβαλεν· ἐφονεύθη δὲ ὑπὸ Ἑρμοῦ, καὶ Ἀσκὸς ἐξεδάρη, καὶ ἐκεῖ ἐτάφη. καὶ ἐκ τοῦ ταφέντος ἡ πόλις ἐκλήθη. καὶ τὰ οἰνοδόχα δὲ δέρματα, ἀσκοὺς καλοῦσι.

Δάμασος, ὄνομα κύριον. παρὰ τὸ δαμάζω, δαμάσω, Δάμασος, ὡς ἱππάζω, ἱππάσω, Ἵππασος. ἐκ δὲ τοῦ δεδάμασται Δαμάστωρ, ὄνομα κύριον, ὡς τετέλεσται, Τελέστωρ· καὶ Δαμαστορίδης.

Δάμις, ὄνομα κύριον. ἔστι δὲ παρώνυμον, Δωρίδι διαλέκτῳ. παρὰ τὸ δῆμος, γίνεται Δῆμις, καὶ Δᾶμις Δωρικῶς, ὥσπερ ἀπὸ τοῦ δουρὸς, γίνεται Δοῦρις ὄνομα κύριον.

Δανὰ, τὰ ξηρὰ ξύλα. οὕτω καὶ εἰς τὸ ῥητορικόν· οἷον, — διά τε ξύλα δανὰ κεάσαι: — παρὰ τὸ δὴν τὸ ἐπὶ πολὺν χρόνον, γίνεται δανὰ, τὰ διὰ τὸν χρόνον ξηρά. ἢ παρὰ τὸ δαίω τὸ καίω, τὰ εἰς καῦσιν ἐπιτήδεια, εὔκαυστα, θερμά.

Δανάκης, νομίσματός ἐστιν ὄνομα βαρβαρικὸν, πλέον ὀβολοῦ· ὃ τοῖς νεκροῖς ἐν τοῖς στόμασιν ἐτίθεσαν. Καλλίμαχος, Τοὔνεκα καὶ νέκυς πορθμήϊον οὔτι φέ-

ρονται Μούνη ἐπιπτολίων ὅτε θυμιουησέμεν· Ἀλλ' οὐσάνοις ἐκ στομάτεσσι νεὼς Ἀχερουσίας ἐπὶ βάθρον δανάκης: — Ἀχερουσία δέ ἐστι λίμνη ἐν ᾅδου· ἣν διαπορθμεύονται οἱ τελευτῶντες, τὸ προειρημένον νόμισμα διδόντες τῷ πορθμεῖ. εἴρηται δὲ δανάκης, ὁ τοῖς δανοῖς ἐμβαλλόμενος. δανοὶ γὰρ οἱ νεκροί, τουτέστι ξηροί. δανὰ γὰρ τὰ ξηρά. Ἡρακλείδης ἐν τῷ δευτέρῳ Περσικῶν.

Δάνειον, παρὰ τὸ δάνος, ὃ σημαίνει τὸ δῶρον. Εὐφορίων, — τό ῥα οἱ δάνος ὤπασεν Ἕκτωρ: — ὡς οὖν τέλος, τέλειον, οὕτω δάνος, δάνειον, κατὰ ἀντίφρασιν, τὸ μὴ δῶρον. Τρύφων δὲ ὁ Ἀπαριτίωνος φησὶ τὸ παλαιὸν ἐπὶ τοῦ ἀναφαιρέτου δώρου τάττεσθαι τὴν λέξιν· Δίδυμος δὲ, τὸ χρονίζον χρέος· παρὰ τὸ δὴν, δάνος καὶ
248 δάνειον· ἢ παρὰ τὸ δίδοσθαι μετὰ ἀνίας. Διογένης, μερίδος ἰσχὺν, γέρας.

Δάος, ἡ λαμπάς· παρὰ τὸ δαίω· δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι. τὰ εἰς ος οὐδέτερα ἔχοντα πρὸ τοῦ τέλους τὸ α, συστέλλει, φάος, χάος· πλὴν τοῦ φᾶρος, πρᾶγος.

Δαπάνη] παρὰ τὸ δάπτω τὸ ἐσθίω, δαπάνη, ὡς θήγω, θηγάνη· ἀκονῶ, ἀκόνη· περῶ, περόνη. ἢ δάπτω, δάπτη· καὶ πλεονασμῷ τοῦ α, καὶ τροπῇ τοῦ τ εἰς ν. τί γὰρ οὕτω δάκνει ὡς δαπάνη; καὶ ῥῆμα, δαπανῶ· καὶ παράγωγον, δαπανηρός.

Δάπεδον, παρὰ τὸ δα ἐπιτατικὸν γίνεται· τουτέστι τὸ μέγα καὶ πλατὺ πέδον, ὅ ἐστιν ἔδαφος. τὸ δὲ δα, γίνεται καὶ ζα, κατὰ μετάθεσιν τοῦ δ εἰς ζ· ὅθεν καὶ ζάπλουτος, ὁ πάνυ πλούσιος.

Δάπιδες, τάπητες· παρὰ τὸ ἐν δαπέδῳ στρώννυσθαι.

Δάπτω, τὸ ἐσθίω καὶ τὸ διὰ στόματος σπαράττειν· ἐξ οὗ καὶ τὸ δάψαι· Μή με ἔα παρὰ νηυσὶ κύνας καταδάψαι Ἀχαιῶν: — καὶ δάπης, ὄνομα. παρὰ τὸ δα μόριον (ὅπερ ἀπὸ τοῦ ζα γέγονεν Αἰολικῶς) μετὰ τοῦ ἅπτω, γίνεται δάπτω· κυρίως γὰρ τὸ λάβρως ἐσθίειν σημαίνει.

Δάρας, παρὰ τὸ ἐν τῷ αὐτῷ χωρίῳ συλληφθῆναι Δαρεῖον ὑπὸ Ἀλεξάνδρου. ὑπὸ δὲ Ἀναστασίου κτισθὲν, ἐκλήθη Ἀναστασιούπολις.

Δανειζόμενοι, οὐ μόνον οἱ δανειζόμενοι, ἀλλὰ καὶ οἱ δανεισταί. δανειστὴν δὲ Διογένης, καὶ τὸν δεδανεισμένον.

Δαρδάπτω] ἀπὸ τοῦ δάπτω κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν, δαδάπτω· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ, δαρδάπτω τὸ κατεσθίω· τὸ δὲ δάπτω, σημαίνει καὶ τὸ διέλλω, καὶ κόπτω, καὶ τέμνω. — διὰ δὲ χρόα καλὸν ἔδαψεν: — ἔτρωσεν, ἔντεινεν. καὶ Δαρδάπτομαι, διασπαράττομαι.

Δαρεῖος] τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ις διὰ τοῦ ειος γινόμενα, πρὸ μιᾶς ἔχοντα τὸν τόνον, διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται· δῆρις, δηρεῖος· καὶ τροπῇ Δαρεῖος, οἱονεὶ ὁ πολεμικός· Ἧτις, ὄνομα πόλεως· καὶ Ἡτεῖος, ὁ πολιτομάντις· μάντις, μαντεῖος, ὁ Ἀπόλλων· ἔφορος γὰρ τῆς μαντείας. πρόσκειται, πρὸ μιᾶς τὸν τόνον ἔχοντα· ἐπειδὴ ἀπὸ τοῦ μάντις γίνεται κύριον Μάντιος.

Δαρεικὸς, νόμισμά τι ἦν χρυσοῦν, ὅπερ Δαρεῖος πρῶτος ἐπενόησεν. ἀπὸ γὰρ τοῦ Δαρεῖος, Δαρειακός· καὶ κατὰ συγκοπήν.

Δάρης] παρὰ τὸ δείρω καὶ ἐκδείρω, γίνεται δέρης· καὶ τροπῇ, Δάρης. εἰκὸς γὰρ, ὡς ἱερεὺς, ἔσχε καὶ τὸ ὄνομα παρὰ τὸ ἐκδέρειν τὰ θύη. ἢ παρὰ τὸ δαίω τὸ καίω, δάης· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ, Δάρης. ἢ παρὰ τὸ δαίω τὸ μανθάνω, δάρης· ἐξ οὗ καὶ τὸ ἄρης.

Δασεῖα, τὸ πνεῦμα· παρὰ τὸ σφοδρὸν καὶ μέγα εἶναι, πρὸς σύγκρισιν τῆς ψιλῆς. παρὰ τὸ δα ἐπιτατικὸν, καὶ τὸ σεύω τὸ ὁρμῶ, τὸ σφοδρῶς ἐκπεμπόμενον πνεῦμα.

Δάσκιος, ὁ μεγαλόσκιος· οὐκ ἀπὸ τοῦ δασύσκιος κατὰ συγκοπὴν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ δα ἐπιτατικοῦ· οἷον, Δάσκιον εἰσελάσαντος ἄλος σύνδενδρον.

Δασύλλιος, ὁ Διόνυσος· ἀπὸ τοῦ δασύνειν τὰς ἀμπέλους. δασὺς, ὑλώδης τόπος καὶ σύνδενδρος· δασυλλὶς, ἄρκος.

Δάσαντο] Καὶ τὰ μὲν εὖ δάσσαντο: — καλῶς ἐμερίσαντο. 249
ἀπὸ τοῦ δαίω, δάσσω, δάζω. καὶ δάσσονται, φαγοῦνται ἢ μεριοῦνται.

Δασμὸς, ὁ μερισμός. παρὰ τὸ δάζω, (ἀφ' οὗ τὸ δάζομαι καὶ ἐδάσαντο) δέδασμαι, δασμὸς, ὡς σκεδάζω, σκεδασμός.

Δασπλῆτις, ἡ ἐριννύς. — καλὸν δασπλῆτα κορυβός: — σημαίνει δὲ κυρίως τὸν δυςπροςπέλαστον, ᾧ οὐκ ἄν τις προςπελάσοι διὰ τὸν φόβον ἢ τὴν ὀργήν· παρὰ τὸ δα, ἡ μεγάλως προςπελάζουσα, ἡ ἄγχι χαλεπὴ ἐν οἷς ἂν προςπελάσῃ. ἢ δασπλῆτις λέγεται ἡ ἐριννὺς, παρὰ τὸ πλήσσειν τοὺς ἁμαρτωλούς. Θεόκριτος δὲ Ἑκάτης αὐτὸ εἶναι ἐπίθετον λέγει, ἡ μεγάλων κακῶν ἀναπιμπλαμένη· ἢ ἄπληστος τιμωρός· καὶ ἀσπλής.

Δάσληρα] Δεῖ γινώσκειν, ὅτι τὸ Δάσληρα (ὄνομά ἐστι λίμνης) καὶ Βρυσμὸς (ἔστι δὲ ὄνομα βασιλέως) καὶ Πάσνης καὶ Μάσνης (ὀνόματα ποταμῶν) καὶ Ὀσροήνη (ὅπερ τινὲς Ὀρροήνη λέγουσιν· ἔστι δὲ χώρα οὕτω καλουμένη ἐν Συρίᾳ) τὸ σ ἐν συλλήψει ἐστὶ μετὰ τῶν ἐπιφερομένων συμφώνων. ὅτι γὰρ οὐκ ἔστιν ἐν διαστάσει, δῆλον ἐκ τοῦ μὴ ἄρχεσθαι ἐπιφερομένην συλλαβὴν ἀπὸ τοῦ σ. εἰ γὰρ ἦν τὸ σ ἐν διαστάσει, καὶ ἔληγεν ἡ συλλαβὴ εἰς τὸ σῖγμα, εἶχεν ἂν ἡ ἐπιφερομένη συλλαβὴ ἀρχὴν ἀπὸ τοῦ σῖγμα, διὰ τὸν κανόνα τοῦτον· Πᾶσα γὰρ συλλαβὴ καταλήγουσα εἰς σῖγμα, ἔχει καὶ τὴν ἑξῆς συλλαβὴν ἀπὸ τοῦ σῖγμα ἀρχομένην· οἷον, νύσσω, πλήσσω, καὶ τὰ ὅμοια.

Δασμοφορεῖν] τοῦτο ἀποβάλλον τὸ ἰῶτα παρὰ τοῖς Δωριεῦσι, γίνεται ὀξείᾳ τάσει δασμοφορέν· δασμηφορεῖν δέ ἐστι τὸ τὰ δημόσια φέρειν. δασμὸς γὰρ μέρος φόρου, ἀπαρχή. δασμοφορεῖν οὖν, τὸ φόρους λαμβάνειν.

Δατῶ, τὸ μερίζω· καὶ δατούμεθα, τὸ μεριζόμεθα· οἷον, — δατεώμεθα ληΐδ' Ἀχαιοί: — καὶ — χθόνα ποσσὶ δατεῦντο: — ἀντὶ τοῦ ἐμέριζον βαδίζουσαι, Ἰλιάδος ψ'. μερισμῷ γὰρ τινὶ ὅμοιον γίνεται κατὰ τὴν πορείαν, ἄλλοτε ἀλλαχοῦ τῶν ποδῶν τιθεμένων. παρὰ τὸ δαστὸς, δαστῶ· καὶ ἐνδείᾳ τοῦ σῖγμα, δατῶ. ἢ παρὰ τὸ δαίω τὸ μερίζω· ἀφ' οὗ τὸ δάζω καὶ δάσσω· ἐξ οὗ τὸ δαστὸς καὶ ἄδαστος· καὶ κατ' ἔλλειψιν, ἄδατος. καὶ ἄδαστα παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Αἴαντι, τὰ ἀμέριστα καὶ ἀδιαίρετα.

Δατητὴς, παρὰ Ἀττικοῖς, ὁ διανεμητής. Ἀριστοτέλης, Τίν' οἱ δατηταί. Ἀπολλόδωρος διὰ τοῦ σ φησί· παρὰ τὸ δαίω, δαστός· καὶ ῥῆμα, δαστῶ· ὁ παρακείμενος, δεδάστηται· καὶ ἐνδείᾳ τοῦ σ, δεδάτηται· ἀφ' οὗ ὄνομα δατητὴς, ὡς πεποίηται, ποιητής. διαιρετῆρες, μερισταί.

Δαῦλον, δασὺ, ἡμίφλεκτον ξύλον.

Δαυλὸς, ὁ δασύς. παρὰ τὸ δάσος, γίνεται ῥῆμα δασῶ, ὡς τεῖχος, τειχῶ· ἀφ' οὗ φησὶ Πίνδαρος, τετείχηται. ἐκ τοῦ δασῶ, γίνεται κατὰ παραγωγὴν, δασαύω, ὡς χρῶ, χραύω· καὶ ψῶ, ψαύω· εἶτα κατὰ συγκοπὴν, δαύω· ὁ μέλλων, δαύσω· καὶ ὡς παύσω παῦλος, οὕτω δαύσω δαῦλος. ἢ παρὰ τὸ δαίω τὸ καίω, ὁ μέλλων, δαίσω, δαιλός· καὶ τροπῇ τοῦ ι εἰς υ, δαυλός, ὁ καιόμενος καὶ δασύς. τὰ γὰρ δασέα ταχέως καίονται.

Δαυλὶς, πόλις ἐν τῷ Παρνασῷ κειμένη. μῦθος δὲ ἐκεῖ 250
γέγονε τὰ κατὰ τὸν Τηρέα καὶ τὰς ἀδελφὰς Πρόκνην

καὶ Φιλομήλαν. εἴρηται δὲ διὰ τὸ πολὺ δάσος ἔχειν. δαῦλον γὰρ τὸ δασύ. Αἰσχύλος, Δαῦλος ὑπήνη καὶ γενειάδος πυθμήν: — ἢ διαυλίδα· ὅτι ταῖς δύο ἀδελφαῖς ἐκεῖ συνηυλίσθη ὁ Τηρεύς· ἔνθεν καί τινες Δαυλιάδα καλοῦσι. καὶ ἡ πόλις δὲ νῦν Δαυλία καλεῖται. καὶ Δαυλίαν κοράνην, ἀντὶ τοῦ ἀηδόνα, Ἀριστοφάνης διὰ τὸν μῦθον. ἔνιοι, τὴν δασεῖαν.

Δαύω. τὸ κοιμῶμαι. Σαπφώ. Δαύοις ἀπαλᾶς ἑτάρας ἐν στήθεσιν: — λέγει δὲ Ἡρωδιανὸς, ὅτι ἅπαξ ἡ λέξις παρὰ Σαπφοῖ. καὶ γίνεται παρὰ τὸ δέω τὸ δεσμῶ. Ὅμηρος ἐν Ὀδυσσείᾳ. Πῶς ἂν ἐγώ σε δέοιμι; — ὃ κατὰ συναλοιφὴν γίνεται δῶ. τοῦτο τὸ δῶ κατὰ παραγωγὴν γίνεται δαύω κυρίως τὸ δεσμῶ· εἴρηται καὶ ἐπὶ τοῦ καθεύδειν· οἱ γὰρ καθεύδοντες δεσμουμένοις ἐοίκασι.

Δαύω. τὸ καίω, παρὰ Σιμωνίδῃ. — μυρίων δεδαυμένων: — παρὰ τὸ δαίω τὸ καίω, τροπῇ τοῦ ἰῶτα εἰς υ.

Δαυχμόν. εὔκαυστον ξύλον.

Δαφοινὸς. ὁ πυῤῥὸς, ἢ ἐρυθρὸς, ἢ μέλας. καὶ μᾶλλον παρὰ τὸ δα καὶ τὸ φοινός· ἵν' ᾖ ὁ μεγάλως φοινὸς, τουτέστιν ὁ μέλας· φοινὸς γὰρ τὸ αἷμα. ἢ ἀπὸ τοῦ ζα, ζαφοινὸς, καὶ δαφοινὸς ἐν τροπῇ. ὁ ἄγαν φόνιος· παρὰ τὸ δα καὶ τὸ φόνος. ἢ παρὰ τὸ δαίω. ἐκ τοῦ φόνος, τὸ θηλυκὸν, φονή· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, φοινή· καὶ τὸ ἀρσενικὸν, φοινός· καὶ μετὰ τοῦ δα, δαφοινός. διατί οὐκ ἀναβιβάζει τὸν τόνον; τὰ γὰρ εἰς ος ὀνόματα ἐν τῇ συνθέσει ἀναβιβάζουσι τὸν τόνον· οἷον, τελεστὸς, ἀντιτέλεστος. τοῦτο δὲ, διὰ τὸ σημαινόμενον, ἐκωλύθη βαρύνεσθαι. χωρὶς γὰρ, φησὶν, εἰ μὴ διὰ σημασίαν τινὰ κωλυθείη· διὰ τὸ λοιγὸς, βροτολοιγός. καὶ χωρὶς τῶν ἐθνικῶν, Ἀχαιὸς, Παναχαιός. καὶ χωρὶς τοῦ ἰατρὸς, ἀρχιατρός.

Δάφνη, τὸ φυτὸν, δασφώνη τις οὖσα, ἢ ἐν τῷ δαίεσθαι φωνοῦσα· ἠχεῖ γὰρ καιομένη. μαρτυρεῖ Θεόκριτος, — χ' ὡς αὐτὰ λακῇ μέγα καππυρίσασα.

Δαφνίτας, ὁ Ἀπόλλων παρὰ Συρακουσίοις.

Δέω, σημαίνει τέσσαρα· τὸ δεσμεύω· τὸ φοβοῦμαι, ἐξ οὗ δέος, ὁ φόβος· τὸ πρέπω, ἐξ οὗ, ἔδεον, ἔδεες, ἔδεε. καὶ κράσει. δεῖ, τὸ ἔπρεπε· τὸ ἐνδεύω. ἐξ οὗ καὶ δέησις.

Δαίω. σημαίνει τέσσαρα· τὸ μανθάνω, ἐξ οὗ καὶ ἐδάην τὸ ἔμαθον· δαίω τὸ μερίζω, ἐξ οὗ καὶ δαιτρὸς, ὁ μάγειρος· δαίω τὸ εὐωχοῦμαι, ἐξ οὗ καὶ δαὶς δαιτὸς, ἡ εὐωχία· καὶ δαιτυμόνες, οἱ φίλοι· δαίω τὸ καίω, ἐξ οὗ καὶ δᾷδες, αἱ καιόμεναι· ἡ δὲ εὐθεῖα, δὰς δαδός. καίω. καὶ τροπῇ τοῦ κ εἰς δ, δαίω. ἢ ἀπὸ τοῦ αἴθω, τροπῇ καὶ ὑπερθέσει.

Δαίδαλος. τὸ κύριον ὄνομα τοῦ ἥρωος· παρὰ τὸ δαίω. (σημαίνει τὸ ἐπίσταμαι) δάαλος, ὁ ἐπιστήμων· καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ. δαίδαλος. ἢ παρὰ τὸ δαίω τὸ μανθάνω· καὶ δαίδαλα. ποικίλα κατασκευάσματα, τὰ ἐκ δαήσεως καὶ ἐπιστήμης ὄντα· ἢ παρὰ τὸ δαήμων. τὰ ἐκ μαθήσεως ποιούμενα. ἢ ἀπὸ τοῦ Δαιδάλου, τοῦ ποικίλλοντος τὰ [illegible]. ἢ ἀπὸ Δαιδάλου. Ἀθηναῖος μάγειρος ἢ τροφεὺς [illegible] τὸ ὑπὸ τῆς παρθένου δημιουργούμενον, ἐπ' αὐτὴν ἀναφέρεται.

251 Δαιδάλεια, τὰ ὑπὸ Δαιδάλου κατασκευασθέντα ἀγάλματα [illegible]. τὸ ποικίλον τῇ κατασκευῇ. ἔστι δὲ ἀπὸ τοῦ Δαιδάλειος. κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ι τοῦτο. ἀπὸ τοῦ Δαιδάλου [illegible] ἀρχιτέκτονος. ὃς πρῶτος κατὰ [illegible] ποικίλα καὶ δαίδαλα [illegible]. ἢ ἀπὸ τοῦ [illegible] τὸ [illegible] Δαίδαλος. ἢ ἀπὸ τοῦ δαιδάλλω τὸ ποικίλλω. παρὰ τὸ δαίω. παράγωγον δαιδάλλω, ὡς ἄγω, ἀγάλλω· καὶ ἴω, ἰάλλω· καὶ πλεονασμῷ τοῦ δέλτα, δαιδάλλω.

Δαίμων] διὰ τὸ μανθάνω, ἐξ οὗ καὶ δαήμων, οἱονεὶ δαήμων τις ὤν. ἢ παρὰ τὸ δαίω τὸ γινώσκω γίνεται δαίμων, ὁ πάντα ἐπιστάμενος καὶ γινώσκων· καὶ ἀφαιρέσει τοῦ δ. αἴμων· — αἴμονα θήρης: — ἢ παρὰ τὸ δαίω τὸ μερίζω, ὁ ἑκάστῳ ἀπομερίζων.

Δαιμόνιος, μακάριος, ἢ θαυμαστός· παρὰ τὸ δαίμων δαίμονος. τὸ μο, μικρὸν, ὡς κοινόν· τὸ νι, ι, ὡς ἐπίθετον. δαιμόνιε, μακάριε· ἢ κακόδαιμον, φαυλότατε. καὶ δαιμονίη. εὐδαίμων καὶ μακαρίη· ὁτὲ δὲ, κακὴ καὶ φαύλη.

Δαίνυντο. εὐωχοῦντο. ἀπὸ τοῦ δαίνυμι. τὸ παθητικὸν, δαίνυμαι· ὁ παρατατικὸς, ἐδαινύμην, ἐδαίνυσο, ἐδαίνυτο· τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν, ἐδαίνυντο· καὶ ἀφαιρέσει τοῦ ε. Τὰ εἰς ω λήγοντα ῥήματα βαρύτονα ποιοῦντα παράγωγα διὰ τοῦ νυω. εἰ μὲν διφθόγγῳ παραλήγεται, δι' ἑνὸς ἀμεταβόλου ἐκφέρεται· οἷον, δαίω, δαινύω· εἰ δὲ ἑνὶ φωνήεντι, διὰ δύο· οἷον, ἕω, ἐννύω· σβέω, σβεννύω. ἢ δαίω· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν. δαίνω δαινύω καὶ δαίνυμι. τὸ εὐωχοῦμαι· ἐξ οὗ καὶ τὸ δαινύμενος, ὡς ὀρέγνω, ὀρεγνύω, ὀρέγνυμι.

Δαὶς] παρὰ τὸ δαίω τὸ μερίζω, ὁ μέλλων. δαίσω· ἀποβολῇ τοῦ ω, δαίς, ἡ μεριστὴ εὐωχία· τὸ γὰρ παλαιὸν διένεμον τὰς τροφάς. ἢ παρὰ τὸ δαίω τὸ καίω· ἐπεὶ διά τινος γίνεται πάντοτε. διὰ τοῦτο τὰ ἄλλα [illegible] δαιτυμόνες. — δαιτὸς ἐΐσης: — [illegible], ἢ ἰσομοίρου καὶ μεριστῆς. ὅθεν. Μοίρας δασσάμενοι, δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα: — εἰς τὸ παῖς· τρία εἰσὶν εἰς αις ὀνόματα· ἀρσενικὸν, ὁ παῖς· θηλυκὸν, ἡ δαίς· οὐδέτερον, τὸ σταῖς· σημαίνει δὲ τὴν ζύμην, τὸ ἄλευρον. ἃ σεσημείωται.

Δαιταλεὺς, ὁ [illegible]χητής· ἀφ' οὗ δρᾶμα Ἀριστοφάνους ὠνόμασται Δαιταλεῖς. γίνεται παρὰ τὸ δαιτεύς· καὶ πλεονασμῷ τῆς αλ συλλαβῆς· καὶ γίνεται παρὰ τὴν δαῖτα τὴν εὐωχίαν. ἢ παρὰ τὸ δαίω τὸ εὐωχοῦμαι, δαιαλεὺς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ τ. δαιταλεῦσι, δαιτυμόσι, θιασώταις, ἢ συμπόταις· καὶ συνδαιταλεῖς, ἤγουν εὐωχηταί. δαιταλεὺς, ὁ ἐπὶ τὰ δεῖπνα πορευόμενος.

Δαισάνη. πτισάνη. ἀπὸ σίτου ἐπτισμένου ἑψηθεῖσα· παρὰ τὸ δαίσασθαι. ὅ ἐστιν εὐωχεῖσθαι ἢ ἐσθίειν. τὴν γὰρ πρώτην τροφὴν πρὸ τῆς εὑρέσεως τῶν ἄρτων οὕτως ἐποιοῦντο.

Δαιτήριον. τόπος ἐν Ἰλιάδι σταδίου· ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῷ καθήμενον Ἡρακλέα μετὰ τὸν πρὸς Αὐγέαν πόλεμον τὰ λάφυρα τοῖς συμμάχοις δαίσαι, ὅ ἐστι μερίσαι. δαιτήριον, οἱονεὶ μεριστήριον.

Δαίτωρ, ὄνομα κύριον. παρὰ τὸ δαίω, δαίσω, δαίτωρ, ὡς πράσσω πράκτωρ. καὶ ἄξω ἄκτωρ.

Δαιτρὸς, παρὰ τὸ δαίω τὸ μερίζω καὶ κόπτω, γίνεται 252 δαιτρὸς, μεριστής, μάγειρος. ὁ μερίζων τὰ κρέατα· ἐξ οὗ καὶ δαιτρεύω. τὸ μερίζω. καὶ δαιτρὸς, μεριστής· καὶ δαιτροπόνοι, [illegible].

Δαιτὸς ἐΐσης. τῆς ἐξ ἴσου μεριζομένης εὐωχίας καὶ τροφῆς. οὕτω γὰρ ἐσιτοῦντο μεριζόμενοι τά τε βρώματα καὶ τὸν ποτόν.

Δαίτης] Τοῦ γὰρ καὶ δαίτης ἐπιτέτατε ἄξιοι [illegible]: — οἱ μὲν γὰρ ἀπὸ τῆς δαιτὸς [illegible]· οἱ δὲ, ἀπὸ τοῦ δαίω [illegible]· διὸ καὶ βαρύνεται.

Δαιτὶς, τόπος ἐν Ἐφέσῳ. εἴρηται ἀπὸ τοιαύτης αἰτίας. Κλυμένη θυγάτηρ [illegible], μετὰ κορῶν τε καὶ ἐφήβων, εἰς τὸν τόπον τοῦτον παραγενομένη. ἔχουσα καὶ ἄγαλμα Ἀρτέμιδος. μετὰ τὴν ἐκ τοῦ λειμῶνος παιδιὰν

καὶ τέρψιν, ἔφη δεῖν τὴν θεὸν εὐωχεῖσθαι. καὶ αἱ μὲν σέλινα καὶ ἄλλα τινὰ συνάγουσαι, ἀνέκλιναν· οἱ δὲ ἔφηβοι, ἐκ τῶν πλησίον ἀλοπηγίων ἅλας λαβόντες, παρέθηκαν τῇ θεῷ ἀντὶ δαιτός. τῷ δ᾽ ἑξῆς ἐνιαυτῷ μὴ τούτου γενομένου, μῆνις τῆς θεοῦ καὶ λοιμὸς κατέλαβε, καὶ κόραι καὶ νέοι διεφθείροντο. χρησμὸς οὖν ἐδόθη, δι᾽ οὗ ἐξημενίσαντο τὴν θεὸν, καὶ δαῖτας αὐτῇ ἐπετέλεσαν, κατὰ τὸν τῶν κορῶν καὶ τῶν ἐφήβων τρόπον. καὶ ἐκ τοῦ συμβάντος παυσαμένου τοῦ λοιμοῦ, ἥ τε θεὸς καὶ ὁ τόπος ἀπὸ τῆς δαιτὸς Δαιτὶς προσηγορεύθη. ἢ ἀπὸ τοῦ Λυδόν τινα κάπηλον αὐτόθι κατοικήσαντα παρέχειν τὰ πρὸς τὴν δαῖτα τοῖς ἐπιξενουμένοις. ἦν δὲ τὸ κύριον αὐτοῦ ὄνομα Ἐφέσιος· ἀφ᾽ οὗ καὶ ἡ πόλις.

Δαίσιον, ἐδώδιμον. δαίσιος μὴν παρὰ Μακεδόσιν. ἐρ . . σιτογόνος.

Δαιτυμόνες, εὐωχηταὶ, καὶ εὐωχούμενοι. δαιτυμὼν, ὁ τὴν θοίνην παρέχων, καὶ μάγειρος. εἰς τὸ Διογένους.

Δέαται] ἀπὸ τοῦ δέω, δεδέαται, καὶ κατὰ συγκοπὴν, δέαται. ἢ ἀπὸ τοῦ δέδενται. καὶ ξυνεδεδέατο, ἀντὶ τοῦ δεδεμένοι ἦσαν, Ἰωνικῶς· ἀπὸ τοῦ ἐδέδεντο. Πρόσθεν δέ μοι ἀεικέλιος δέατο εἶναι: — ἔστι δαίω τὸ καίω· ὁ μέλλων, δαίσω· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ι, δάσω· ὁ παρακείμενος, δέδακα· ὁ παθητικὸς, δέδαμαι· ὁ ὑπερσυντέλικος, ἐδεδάμην, ἐδέδασο, ἐδέδατο· ἀποβολῇ τοῦ δευτέρου δ, καὶ συναρχομένως, δέατο.

Δέγμενος] ἀπὸ τοῦ δεδεγμένος, κατὰ συγκοπὴν, δέγμενος· ὡς εἶναι παρακείμενος. ἢ ἀπὸ τοῦ δεχόμενος, ὡς εἶναι ἐνεστώς. τὸ δὲ χ εἰς γ μετεβλήθη, τῆς συντάξεως οὕτως ἀπαιτούσης. ζήτει εἰς τὸ ἄρχμενος.

Δεδέχαται] ἐκ τοῦ δέχω, δέξω, δέδεχα. δέδεγμαι, δέδεξαι, δέδεκται· καὶ Ἰωνικῶς, δεδέχαται· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, δειδέχαται.

Δεδαίαται] δαίω τὸ μερίζω· ὁ παθητικὸς παρακείμενος, δέδαιμαι, δέδαιται· καὶ τὸ Ἰωνικὸν, δεδαίαται. καὶ ὤφειλε συσταλῆναι ἡ παραλήγουσα· ἀλλὰ διὰ τὸ μέτρον ἔμεινε τὸ ι, Διχθὰ δεδαίαται.

Δεδμήατο] δαμῶ, δμῶ, δευτέρας συζυγίας· δέδμηκα, δέδμημαι, ἐδέδμηντο· καὶ Ἰωνικῶς, δεδμέατο. ὁ κανών· ταῦτα δὲ τὰ τρίτα Ἰωνικά: — καὶ ἐκτάσει τοῦ ε εἰς η, δεδμήατο, χρόνου ὑπερσυντελικοῦ.

Δεδήει, ἐξῆπτο, διεγήγερτο. ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ πυρός.
255 δαίω, δαίσω, δέδαικα ὁ παρακείμενος· ὁ μέσος, δέδαια· τροπῇ τοῦ α εἰς η, δέδηα· ὁ ὑπερσυντέλικος, ἐδεδήειν· καὶ συναρχομένως δεδήει· Πάντη γάρ σε πέρι στέφανος πολέμοιο δέδηε: — ἀντὶ τοῦ περιεκύκλωσεν, ἐδέσμευσεν.

Δέδια] ἔστι δέω τὸ φοβοῦμαι· ὁ μέλλων, δέσω· ὁ παρακείμενος, δέδεκα· ὁ μέσος, δέδεα· καὶ μεταθέσει τοῦ ε εἰς ι, δέδια· ἡ μετοχὴ, δεδιὼς, διὰ τοῦ ι.

Δέδοικα] δείω τὸ φοβοῦμαι· ὁ παρατατικὸς, ἔδειον· ὁ παρακείμενος, δέδοικα· ὁ μέσος, δέδοια. ἔστι δείδω τὸ φοβοῦμαι· οἷον, Δείδω μή τι πάθω: — ὁ παρακείμενος, δέδοιδα· καὶ διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν δ, ἐτράπη τὸ ἔσχατον δ εἰς κ, καὶ γέγονε δέδοικα. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ὁ Κοτιαεὺς θαυμασίως ἀπολογεῖται, λέγων ὅτι πολλά εἰσι ῥήματα ἀπὸ μέλλοντος εἰς ἐνεστῶτα μεταγόμενα, καὶ τρέπει τὸ σ ἢ εἰς τὸ χ, ἢ εἰς τὸ κ· οἷον, σμῶ σμήσω, σμήχω σμήξω· ὀλῶ ὀλέσω, ὀλέκω· οὕτως οὖν ἐκ τοῦ δείσω μέλλοντος ἐγένετο ἐνεστὼς, δείκω· καὶ ἐκ τούτου ὁ μέσος παρακείμενος, δέδοικα. διατί δείκω ἐγένετο, καὶ οὐχὶ δείχω; ἐπειδὴ τὰ εἰς χω ῥήματα τῇ ει διφθόγγῳ παραλήγεται πλὴν τοῦ στείχω, λείχω.

οὕτω Ζηνόδοτος. ἀπὸ τοῦ δεδοίκαμεν, κατὰ συγκοπὴν, δέδοιγμεν. τὰ γὰρ εἰς μεν πληθυντικὰ καθαρὰ θέλει εἶναι· ἐὰν δέ που σύμφωνον γένηται, κατὰ πάθος λέγεται εἶναι· φέρομεν, φέρμεν· ἐοίκαμεν, ἔϊγμεν· ἐπεπίθομεν, ἐπέπιθμεν.

Δεδοίκω] λέγει ὁ Ἡρωδιανὸς, ὅτι εἰσὶ ῥήματα ἀπὸ παρακειμένου εἰς ἐνεστῶτα παραγόμενα· οἷον, δέδοικα, δεδοίκω, ὡς ὄλωλα, ὀλώλω.

Δεδοκημένος, παθητικὸς παρακείμενος ἀπὸ τοῦ δοκῶ, ἀντὶ τοῦ δοκεύων, ἐπιτηρῶν, ἢ δεχόμενος.

Δέδορκα] δέρκω, δέρξω, δέδορκα ὁ μέσος παρακείμενος. ἢ ἔστι δρῶ τὸ βλέπω· ἐξ οὗ δρήθω τὸ κοιμῶμαι, κατὰ ἀντίφρασιν. ὁ μέλλων, δράσω· ὁ παρακείμενος, δέδρακα· καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς ο, καὶ ὑπερθέσει, δέδορκα.

Δέησις, ὄνομα ῥηματικόν. γίνεται ἐκ τοῦ δεῶ, δεήσω, δεδέηκα, δεδέημαι, δεδέησαι, δέησις. Τὰ γὰρ ἀπὸ τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου γινόμενα ὀνόματα συνάρχεσθαι θέλει. Ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ δεῶ οὐχ εὕρηται ἐν χρήσει· ἀλλ᾽ οὐδὲ τὸ δέω βαρύτονον· ἀλλὰ τὰ παθητικὰ μόνον, δέομαι, ἐδεόμην. κλίνεται δεήσιος· ὁ κανών· τὰ ἀπὸ τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου δευτέρου προσώπου γινόμενα ὀνόματα διὰ καθαροῦ τοῦ ος κλίνεται· καὶ τὸ Ἀττικόν, δεήσεως. ὁ κανών· καὶ τὰ παραλήγοντα τῶν φωνηέντων εἰς ε μεταβάλλουσι.

Δέκατος, πόθεν; παρὰ τὸ δέχω τὸ λαμβάνω, δέχατος, καὶ δέκατος. δεκτικὴ γάρ ἐστι πάντων τῶν ἀριθμῶν ἡ δεκάς.

Δεκὰς, ὁ ἀριθμός. παρὰ τὸ δέχομαι, δεχάς· διὰ τὸ δέχεσθαι τὸ ἄπειρον. Ὀρφεὺς δὲ κλαδοῦχον ὠνόμασεν, ὅτι πάντες οἱ ἀριθμοὶ ἐξ αὐτῆς φύονται. δέχομαι δεχὰς, καὶ δεκὰς, ἡ ἔχουσα ἐν αὐτῇ πάντα ἀριθμόν. ἐκ δὲ τοῦ δεκὰς γίνεται δέκατος· καὶ θηλυκῶς, δεκάτη.

Δεκαχόρδῳ· παρὰ τὸν δέκα ἀριθμὸν καὶ τὸ χορδή· τοῦτο παρὰ τὸ χέω, (σημαίνει τὸ κενῶ) χεορδὴ, καὶ χορδὴ, τὸ χέον ᾠδήν.

Δεκατευτήριον, ἀπὸ τοῦ δεκατευτής· τοῦτο παρὰ τὸ δε- 254
κατεύειν· σημαίνει δὲ τὸ δεκάτην εἰσπράττεσθαι καὶ λαφυραγωγεῖν, τὸ τὴν δεκάτην εἰσφέρειν ὧν εἶχέ τις χρημάτων· ἢ δεκάτην εἰσπράττειν· τὰ γὰρ ἐκ τῶν πολεμίων ληφθέντα ἐδεκατεύοντο τοῖς θεοῖς. διὸ κυρίως δεκατεῦσαι, τὸ καθιερῶσαι· κατὰ μεταφορὰν δὲ, τὸ δεκάτην ὁπωσοῦν λαβεῖν, καὶ ἀπαιτῆσαι. Θουκυδίδης δὲ ἐπὶ τοῦ τελωνεῖν τὴν δεκάτην ἔθηκε καὶ τὸ δεκατεύειν. ὅθεν καὶ δεκατευτὰς τοὺς τελώνας ἔλεγον, τοὺς τὴν δεκάτην ἐκλέγοντας. καὶ δεκατηλόγους τοὺς αὐτούς. λέγεται δὲ καὶ τὸ ἀρκτεύειν· ἐπειδὴ ἐθεράπευον τὴν Ἄρτεμιν αἱ παρθένοι περὶ τὸν δέκατον χρόνον.

Δεκαφυΐα, τὰ δεκαπλάσια. Καλλίμαχος, Τῶν ἔτι σοι δεκαφυΐα φάτο ζωάγρια τίσειν: — καὶ δεκαφύϊον εἴρηται οἱονεὶ δεκάφυον, δεκάκις πεφυκότα. τὸ γὰρ φύω Αἰολικῶς φυίω φασί· καὶ τὸ ἀλύω, ἀλυίω.

Δεκαδοῦχος] δέκα μὲν ἦρχον μετὰ τοὺς τριάκοντα καταστάντες· ἐκαλεῖτο μέντοι τούτων ἕκαστος τῶν ἀρχόντων δεκαδοῦχος, ὡς δηλοῖ Λυσίας.

Δεκάδας, τοὺς τῆς αὐτῆς δεκάδος, καὶ ὑπὸ τῷ αὐτῷ δεκάρχῃ.

Δεκαδαρχίαι] τὰς ὑπὸ Λακεδαιμονίων κατασταθείσας ἐν ταῖς πόλεσι δεκαρχίας συνεχῶς ὀνομάζουσιν οἱ ἱστορικοί. καὶ Φίλιππος μέντοι παρὰ Θετταλοῖς δεκαδαρχίαν κατέστησεν, ὡς Δημοσθένης ἐν ἕκτῳ Φιλιππικῶν.

Δεκάσαι, τὸ διαφθείρειν τοὺς δικάζοντας ἢ τοὺς ἐκκλησιαστὰς χρήμασι καὶ δώροις. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τοῦ κατὰ

δέκα ἀθροιζομένους λαμβάνειν τὰ δῶρα. πρῶτον δέ φησι δεκάσαι Μέλητα. ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐριθεύεσθαι, τὸ δεκάζεσθαι· καὶ ἡ ἐρίθεια εἴρηται ἀπὸ τῆς τοῦ μισθοῦ δόσεως. ἄλλως· Λύκος ἐστὶν ἥρως, μορφὴν ἔχων τοῦ θηρίου· πρὸς δὲ τοῖς ἐν Ἀθήναις ἀνεστήλωται δικαστηρίοις. πρὸς ὃν οἱ δωροδοκοῦντες κατὰ δέκα γινόμενοι ἀνεστρέφοντο. ἔνθεν καὶ ἡ παροιμία, Λύκου δεκάς. ἐξ οὖν τῆς δεκάδος τὸ δεκάζειν καὶ δεκάζεσθαι τὸ δωροδοκεῖσθαι.

Δεκελεικὸς πόλεμος, ὁ Πελοποννησιακός. ἀπὸ μέρους τὸ τελευταῖον. τὸν αὐτὸν δὲ καὶ Ἀρχιδάμειον. Δεκελεικὸν μὲν, καθὸ Δεκέλεια Ἀθηναίοις ἐπετειχίσθη· Ἀρχιδάμειον δὲ, ὅτι Ἀρχίδαμος αὐτοῦ ἡγεῖτο. τὸ λει, δίφθογγον. διατί; ἀπὸ τοῦ Δεκέλεια, Δεκελειακὸς, καὶ Δεκελεικός, ὡς βοῦς βοὸς, βόειος, βοειακὸς· Βοειακὰ ζεύγη.

Δέλεαρ, τὸ τῷ ἀγκίστρῳ περιτιθέμενον· ἐφ᾽ ᾧ τοὺς ἰχθύας ἀγρεύεσθαι καλεῖται. Ἐν δ᾽ ἐτίθει παγίδεσσιν ὀλέθρια δέλατα δοιοῖς: — παρὰ τὸν δόλον, δόλαρ· καὶ τροπῇ, δέλεαρ. ἢ παρὰ τὸ ἕλος ἕλεαρ, καὶ δέλεαρ· δι᾽ οὗ ἐστὶν ἑλεῖν. ἢ παρὰ τὸ δηλεῖσθαι, τὸ βλαπτικόν. ἢ παρὰ τὸ δέω τὸ δεσμεύω, τὸ περιδεσμούμενον τῷ ἀγκίστρῳ. ἢ παρὰ τὸ δέλω, τὸ δελεάζω.

Δελήτιον, τὸ δέλεαρ. Σοφοκλῆς, — ἔχε τὸ δελήτιον: — ἢ Σώφρων. οἱ δὲ, τὸ ἄγγος ἐν ᾧ τὸ δέλεαρ ἔγκειται. παρὰ τὸ δέλεαρ, δελεάτιον· καὶ κατὰ συναίρεσιν τοῦ ε α εἰς η, δελήτιον.

Δελφύς] δελφὺς καὶ δελφινία, ἡ μήτρα, ἡ γαστήρ· ὅτι
255 ἀδελφοποιός ἐστι, καὶ ἀδελφὰ ποιεῖ τὰ τικτόμενα. ὅθεν καὶ ὁμόδελφυς, ὁ ἀδελφός.

Δέλφαξ, ὁ γαλαθηνὸς χοῖρος. Ἐπίχαρμος, Δέλφακά τε τὴν γείτονα τοῖς Ἐλευσινίοις φύλασσε: — παρὰ τὴν δελφὺν τὴν μήτραν· κυρίως γὰρ ἐπὶ τῆς θηλείας λέγεται δέλφαξ, ἡ δελφὺν ἔχουσα.

Δελφάκιον, τὸν χοῖρον· καὶ Δελφακοῦσθαι, τελειοῦσθαι τὰς σῦς. Διογένης.

Δέλφικα, τὸν τρίποδα Ῥωμαῖοι· ἐπεὶ πρῶτον ἐν Δελφοῖς γέγονεν· ἢ τρίποδα τὸν Διόνυσον, οἷον ἀδελφικόν, καὶ δελφικόν· καὶ δελφὶς, παρὰ τὸ δέλφω.

Δελφοί· καὶ Δελφὸς ἀνὴρ, τὸ ἐθνικόν· οἱ Πύθιοι, ἀδελφοί τινες ὄντες, κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ α· ὅτι τὰ Διονύσου μέλη σπαράξαντες οἱ Τιτᾶνες, τῷ Ἀπόλλωνι παρέθεντο, ἐμβαλόντες λέβητι. ὁ δὲ παρὰ τῷ τρίποδι ἀπέθετο παρὰ τῷ ἀδελφῷ.

Δελφίνιος, ὁ Ἀπόλλων· ὅτι Κασταλίῳ τῷ Κρητὶ ἀποικίαν στελλομένῳ, ὁ Ἀπόλλων ὁμοιωθεὶς δελφῖνι, προηγήσατο τῆς νεὼς ἕως τοῦ Κρισσαίου κόλπου· καὶ ἐκεῖ κατοικήσας, ἐκράτησε τὸν τόπον· καὶ ἀπ᾽ αὐτοῦ Δελφοὺς ἐκάλουν τοὺς ἐνοικοῦντας· καὶ Δελφινίου Ἀπόλλωνος ἱερὸν ἱδρύσατο. τινὲς δέ φασιν, ὅτι ὁ δελφὶς εἰς τὴν ναῦν ἦλθε, καὶ κατὰ τοῦτον τὸν τόπον ἐπήδησεν εἰς τὴν θάλασσαν. δελφῖνες, οἱ ἰχθύες, καὶ μέρος νεώς. διὰ τοῦτο δελφινοφόρους λέγουσι ναῦς, ὡς σχῆμα ἐχούσας δελφῖνος.

Δέμα· Ζηνόδοτος παρὰ τὸ δέω καὶ ζέω. πῶς οὐ λέγεται δεῦμα καὶ ζεῦμα, ὡς πνέω πνεῦμα, καὶ ῥέω ῥεῦμα; ἄλλως· εἰ ἔζεκα ὁ παρακείμενος, ὤφειλεν εἶναι τὸ ῥηματικὸν ὄνομα ζέσμα· ἔζεσμαι γὰρ ὁ παθητικός. λέγει ὅτι δέμα ὑγιές ἐστιν· ἀπὸ τοῦ δέδεμαι παρακειμένου· καὶ τὸ ζέσμα, παρῃτήσατο τὸ σ. οὕτω Φίλων εἰς τὸ ῥητορικόν.

Δεμεναί, γέφυρα τῆς Σικελίας· ὅτι ἐν αὐτῷ δέδεται ὁ Τυφῶν ὑπὸ τὴν Αἴτνην.

Δέμας, τὸ σῶμα· παρὰ τὸ δέω τὸ δεσμεύω· τῇ γὰρ ψυχῇ συνδέδεται τὸ σῶμα· ἢ ἀπὸ τοῦ διδῶ διδεῖς, δίδημι· ὁ παθητικὸς παρακείμενος, δέδεμαι. ἐξ αὐτοῦ δέμας· τὸ γὰρ σῶμα δεσμός ἐστι τῆς ψυχῆς. ἢ παρὰ τὸ δεμῶ τὸ οἰκοδομῶ, δέμας· περιδόμημα γάρ ἐστι τῆς ψυχῆς καὶ οἰκητήριον. Ἰστέον ὅτι τὸ βρέτας, δέπας, δέμας, οὐ κλίνονται· οὐ γὰρ λέγουσι τούτων τὰς γενικάς. ζήτει εἰς τὸ κρέας τὸν κανόνα.

Δέμνια, ἐγκοίτια στρώματα· ἀπὸ τοῦ τὸ δέμας ἐπ᾽ αὐτὰ μένειν. ἢ ὡς παίζω παίγνιον, ἀράσσω ἀράχνιον, οὕτω δέμω, δέμνιον, τὸ εἰς σώματος ἀνάπαυσιν οἰκοδομηθὲν, ἢ συνδεθέν. ἔνθα Ὅμηρος, — μαλακῷ δεδμημένοι ὕπνῳ: — καὶ τὴν τοῦ κοιμᾶσθαι παραιτίαν νύκτα, δμήτειραν· δέμνιον δὲ, ἡ κλίνη.

Δενδίλλων, διανευόμενος· παρὰ τὸ δινεῖν τοὺς ἴλλους, ἤγουν κινεῖν τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ μεταφέρειν. ἴλλοι δὲ, οἱ ὀφθαλμοὶ, οἱ ῥαδίως εἱλούμενοι καὶ εὐμετάφοροι πρὸς ἑκάτερα.

Δενδαλίδες, ἱεραὶ κριθαί.

Δενδρυάζειν, τὸ καταδύνειν καὶ κρύπτεσθαι· κυρίως ὑπὸ τὰς δρῦς· καταχρηστικῶς δὲ, καὶ ἐπὶ τοῦ ἁπλῶς δύνειν καὶ κρύπτειν· ἀπὸ τῶν παλαιῶν ταῖς δρυσὶ σκέπῃ χρω- 256
μένων· τοὺς γὰρ παλαιοὺς τῶν ἀνθρώπων πρὸ τῆς τῶν οἴκων εὑρέσεως ἐν τοῖς κοιλώμασι τῶν δρυῶν λέγεται καταδύνοντας οἰκεῖν. παρὰ τὸ δρύας, δρυάζειν, καὶ δενδρυάζειν. σημαίνει καὶ τὸ καθ᾽ ὕδατος δύεσθαι καὶ κρύπτειν ἑαυτόν.

Δεξίων] οὕτως ὠνόμασται Σοφοκλῆς ὑπὸ Ἀθηναίων. μετὰ τὴν τελευτὴν φασὶν ὅτι Ἀθηναῖοι τελευτήσαντι Σοφοκλεῖ, βουλόμενοι τιμὰς αὐτῷ περιποιῆσαι, ἡρῷον αὐτῷ κατασκευάσαντες, ὠνόμασαν Δεξίωνα, ἀπὸ τῆς τοῦ Ἀσκληπιοῦ δεξιώσεως. καὶ γὰρ ὑπεδέξατο τὸν θεὸν ἐν τῇ αὐτοῦ οἰκίᾳ, καὶ βωμὸν ἱδρύσατο. ἐκ τῆς αἰτίας οὖν ταύτης Δεξίων ἐκλήθη.

Δεξιὰ, ἡ χείρ· καὶ ὁ ποιητὴς δεξιτερὴ λέγει· ἀπὸ τοῦ δέχεσθαι δι᾽ αὐτῆς τὰ διδόμενα· ἢ διεξιά τις οὖσα, ἀπὸ τοῦ τὰς πλείονας δι᾽ αὐτῆς διεξιέναι πράξεις. καὶ παρωνύμως, δεξιὸς, ὁ ἐπιτήδειος καὶ αἴσιος. ἢ ἀπὸ τοῦ δεκτὸς, δεξιὰ, ὡς ἀνόρεκτος, ἀνορεξία· εὔθηκτος, εὐθηξία.

Δεξιολάβος, παραφύλαξ.

Δεξιμήλων θεῶν, ἀπὸ τοῦ δέχεσθαι τὰ θυόμενα μῆλα. εἰσὶν οὖν βωμοί.

Δέοιμι] Πῶς ἂν ἐγώ σε δέοιμι; — ἀντὶ τοῦ εὑρίσκοιμι, καταλαμβάνοιμι. ἀπὸ τοῦ, Δήεις τόν γε σύεσσιν: — Ἀρίσταρχος δὲ, πῶς ἂν εὐθύνοιμι; οἱ δὲ, ἐπὶ τὸ δῆσαι καὶ δεσμεῦσαι.

Δεξιτερὸς] εἰ ἔστιν ἀπὸ τοῦ δεξιὸς, ὤφειλεν εἶναι δεξιώτερος, ὡς λογιώτερος. ἔστιν οὖν παρώνυμος ὁ χαρακτήρ. παρὰ γὰρ τὸ δεξιὸς γίνεται δεξιερὸς, ὡς ἄριστος, ἀριστερός· φθόνος, φθονερός· καὶ πλεονασμῷ τοῦ τ, δεξιτερός. οὕτω Φίλων· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς λέγει μὲν καὶ τοῦτο, ὅτι συνεξέδραμε τὸ ἄριστος ἀριστερός. καὶ τὸ δεξιὸς δεξιτερός· τοῦτο γὰρ συνεκδρομή, καὶ οὐ πλεονασμός, ὥσπερ καὶ παρὰ τὸ πρόβασιν γίνεται προβάτιον· οἷος οἰότερον, ὡς λέγει Σώφρων. τοῦτο γὰρ οὐ λέγεται πλεονασμὸς, ἀλλὰ συνεκδρομὴ τοῦ προβάτεον. οὕτω δεξιτερὸς, ὡς ἀριστερός.

Δεξιάδην, Δεξιοῦ υἱόν· ἢ ἀντὶ τοῦ ἐκ δεξιῶν. εἴτε οὖν πατρωνυμικὸν, εἴτε ποιότητος ἢ τόπου ἐπίρρημα δέχεται εἶναι, καὶ τοῖς ἄνω καὶ τοῖς ἑπομένοις συντάττεσθαι. ἢ γὰρ Ἰφίτου Δεξιάδην βάλεν· ἢ βάλε Δεξιάδην ὦμον· ἢ, δεξιάδην ἐπιάλμενον, ἀπὸ τῶν δεξιῶν ὤμων.

Δέος] παρὰ τὸ δείω τὸ φοβοῦμαι, γίνεται δέος ὁ φόβος, ὡς νείφω, νέφος. ἢ ἀπὸ τοῦ δέω τὸ δεσμεύω· ὁ γὰρ φόβος συνδεῖ τοὺς πόδας καὶ τὰ μέλη τοῦ σώματος.

Δέπας, ἔκπωμα, ποτήριον. παρὰ τὸ δέχω, δέχας καὶ δέπας, δι' οὗ δεχόμεθα τὸν οἶνον. τούτου δὲ γενικὴ οὐ λέγεται, καὶ τῶν ὁμοίων. εἰς τὸ κρέας.

Δέρω, σημαίνει δύο· τὸ ἐκδέρω, ἐξ οὗ καὶ δειρὴ, ὁ τράχηλος· τὸ τύπτω, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐδάρην.

Δέρκω. τὸ ὁρῶ. παρὰ τὸ δρῶ τὸ πράττω, δρέκω· καὶ καθ' ὑπέρθεσιν, δέρκω. ἢ παρὰ τὸ διέρχεσθαι, δέρκεσθαι εἴρηται.

Δερκευνέος, ἐπίθετον τοῦ λαγωοῦ· ἐπειδὴ δοκεῖ κοιμώμενος βλέπειν. Νίκανδρος εἰς τὰ Ἀντιφάρμακα, — ἢ σιδήνεος δερκευνέος.

Δέρη, ὅπερ καὶ δειρὰ καλεῖται· καὶ ἐκ τούτου δειροτομῆ-
257 σαι. κυρίως δὲ δέρη καὶ δειρὰ καλεῖται ἐπὶ τῶν τετραπόδων, ὁ τῶν ἀλόγων ζώων τράχηλος, διὰ τὸ ἐντεῦθεν ἐκδέρεσθαι· καταχρηστικῶς δὲ, καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων. ἔστι δὲ παράγωγον παρὰ τὸ δέρω, δέρα, καὶ δέρη Ἰωνικῶς, καὶ δειρή· ἢ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ δ, εἰρά τις οὖσα. παρὰ τὸ εἴρειν τὸ λέγειν, ἡ φωνητική· ἢ παρὰ τὸ ῥέειν τὴν ἐδωδήν· ἢ παρὰ τὸ τὰ χορηγούμενα δεῖν ἤγουν δεσμεῖν.

Δέρος, τὸ κώδιον. αἱ τοιαῦται εὐθεῖαι, ἤτοι Ἰωνικαί εἰσιν, ἢ Δωρικαί· οἷον. δέρος. κῶος, ἀπὸ τοῦ δέρας καὶ κῶας πεποίηται. ἢ παρὰ τὸ δείρω, δέρος, ὡς μείρω, μέρος· καὶ φθείρω, φθόρος.

Δέῤῥις, ἱμάτιον παχὺ, ἢ δέρμα, ἢ τρίχινον παραπέτασμα, ἐπὶ ταῖς θύραις ταῖς αὐλείαις βαλλόμενον. ἔστι καὶ ῥῆμα. Εὔπολις, Γυνὴ μέλαιναν δέῤῥιν ἠμφιεσμένη: — ἐπὶ τοῦ ἱματίου· ἐπὶ δὲ τοῦ παραπετάσματος, Πλάτων. παρὰ τὸ δέρω, δέρις· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ, δέῤῥις. λέγεται καὶ τὰ ξηρὰ δέρματα καὶ ἀμάλακτα· καταχρηστικῶς δὲ, καὶ πάντα τὰ δέρματα.

Δέργματα, τὰ ὄμματα. δέρξεις γὰρ, αἱ βλέψεις. ὡς ἀπὸ τῶν βλεπομένων καὶ τῆς ἐνεργείας ὠνόμασται· δέρκεσθαι γὰρ τὸ βλεπόμενον διέρχεσθαι δηλοῖ. ἐκ τοῦ δρῶ, παράγωγον δρέκω· καὶ ὑπερβιβασμῷ. λέγονται καὶ αἱ ὁράσεις· καὶ δέργμα.

Δέρτρον] Δέρτρον ἔσω δύνοντα, Ὀδυσσείας λ', παρὰ τὸ δέρω, δέρτρον τὸ δέρμα· ὡς μείρω, μέτρον· καὶ φέρω φέρτρον. ἐν δὲ τῷ ῥητορικῷ λεξικῷ εὗρον σημαίνειν τὸν ἐπίπλουν, τὴν ὑπὸ τὴν σάρκα πιμελήν· ἢ τὸν ὑποκείμενον τῷ ἥπατι ὑμένα· ἢ τὴν δοράν. ἄλλοι δὲ τὸ ὑπὸ τῶν ἰατρῶν λεγόμενον ἦτρον. Ἀρίσταρχος δὲ τὸ δέρμα, καὶ πάντα τὸν χρῶτα τὸν πρὸ τοῦ ἥπατος. ἄμεινον δὲ τὸ ῥάμφος δέρτρον· ἀπὸ τοῦ δέρειν, ὅ ἐστι κρούειν. τούτῳ δὲ διαῤῥήσσουσιν ἃ ἂν ἐσθίωσιν οἱ γύπες τῇ κρούσει τοῦ ῥάμφους. ἔστι δὲ τὸ ὄνομα ῥηματικόν. ὡς παρὰ τὸ πλήσσω πλῆκτρον, οὕτω καὶ δέρω δέρτρον.

Δερμηστής] Λυσίας μὲν τὸν σκώληκα φησὶν οὕτω λέγεσθαι· Ἀρίσταρχος δὲ, τὸν ὄφιν. εἴη δ' ἂν μᾶλλον ὁ τὰ δέρματα ἐσθίων· ἐκ τοῦ ἔδω.

Δερμύλλει, αἱμοποτεῖ. οἱ δὲ, ἐκδέρει.

Δέρμα, κυρίως ἐπὶ ἀλόγων· παρὰ τὸ δέρω τὸ ἐκδέρω· καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν ζώων, παρὰ τὸ τέρμα εἶναι τοῦ σώματος, ὅ ἐστι πλήρωμα· τροπῇ τοῦ τ εἰς δ, δέρμα· ἔξωθεν γὰρ ἐπιβέβληται παντὶ τῷ σώματι. ἢ δέμας ὄν· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ, δέρμα. ἄλλως· δέρμα τὸ παρατεινόμενον ὅλῳ τῷ σώματι· ὃ ποιητικώτερον λέγεται καὶ ῥινὸς, καὶ σύφαρ, καὶ στερφνὸς, καὶ ἀνθρωπή· ἐπὶ ἀλόγων, τέττιξ, καὶ νάκος. εἴρηται δὲ τέρμα, οἱονεὶ τέλος τοῦ σώματος. ἢ δέμα τι ὂν, τὸ δεσμῷ ἐοικὸς, παρέντος τοῦ ρ, ὡς κεντρίον καὶ ἰατρική· κεντίον γὰρ καὶ ἰατική. διὸ κἀντεῦθεν ἡ δορὰ, τὸ ἀποσεσυρμένον δέρμα.

Δερβιστὴρ, τὸ δέρμα. παρὰ τὸ δέρος, δεριστήρ· καὶ πλεονασμῷ τοῦ β· πλεονάζουσι δὲ τὸ β Συρακούσιοι· ὡς ἐπὶ τοῦ ὀλβάχνιον· ὀλάχνιον γάρ ἐστι τὸ ἀπαθὲς, τὸ τὰς οὐλὰς ἔχον. σημαίνει δὲ τὸ κανοῦν, ἐν ᾧ ἀπετίθεντο τὰς οὐλας, ἢ τὰς ὀλάς.

Δεσμός] παρὰ τὸ δέω τὸ δεσμεύω, δέδεσμαι, δεσμός. πᾶν ῥῆμα τῆς τρίτης συζυγίας τῶν περισπωμένων, ἐν τοῖς 258
ὀνόμασιν, ἢ διὰ τοῦ ω ὀξυτόνως προεκφέρεται· οἷον χρυσῶ, χρυσωτής· μισθῶ, μισθωτός, μισθωτής· ἢ διὰ τοῦ ο βαρύνεται, ὁμόσω ὀμότης, ἀρόσω ἀρότης. οὐκ ἄρα οὖν τὸ δεσμώτης, ἀπὸ τοῦ δεσμώσω μέλλοντος· ἐπεὶ ὤφειλεν εἶναι δεσμωτής· ἀλλ' ἀπὸ τοῦ δεσμός.

Δεσπότης] παρὰ τὸ δεσπόζω, δεσπόσω, δεδέσποκα, δεδέσποσμαι· τὸ τρίτον, δεδέσποσται. δεσπότης ἐξ αὐτοῦ· καὶ τῇ ἐλλείψει τοῦ σ, ἀνεβιβάσθη ὁ τόνος. ἢ παρὰ τὸ δέω, δεσμώτης, καὶ δεσπότης, ὁ δεσμὸν περιβάλλων καὶ δουλαγωγῶν. ἢ δεσποίτης τὶς ὢν, ὁ δέος ἐμποιῶν τοῖς οἰκέταις, κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ι. ἡ κλητικὴ, ὦ δέσποτα. καὶ διατί οὐκ ἐγένετο ἡ κλητικὴ δεσπότα, ὡς Ὀζόλης Ὀζόλα; καὶ λέγει, ὅτι τὸ δέσποτα ἀπὸ εὐθείας γέγονε τῆς δέσποτος δεσπότου, ὡς μαρτυρεῖ ἡ σύνθεσις, ἀδέσποτος. ἡ κλητικὴ, δέσποτε· καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς α. ἢ κατὰ μεταπλασμὸν ἐφύλαξε τὸν τόνον τοῦ δέσποτε δέσποτα. δεσπότης, δεσμότης, διὰ τὸ πάντα περιέχειν καὶ συγκρατεῖν.

Δέσποινα, σύνθετον, δεοποιὰ, ἡ δέος ποιοῦσα. ἀπὸ τοῦ δεοποιὸς ἀρσενικοῦ κατὰ συγκοπὴν δέσποινα, ὡς θεόφατον, θέσφατον· πλεονασμῷ τοῦ ν. ἢ ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἀρύτω γίνεται ἀρύταινα, καὶ βαίνω, ἀμφίσβαινα, οὕτω καὶ παρὰ τὸ δεσπόζω, γίνεται δεσπόζαινα· κα ἄρσει τοῦ ζα, καὶ συναιρέσει τοῦ ο καὶ ι εἰς τὴν οι δίφθογγον, δέσποινα· οὐ γὰρ παραλήγεται ἀπὸ τοῦ δεσπότης ἀρσενικοῦ· ἐπεὶ ὤφειλεν εἶναι τὸ θηλυκὸν δεσπότις, καὶ οὐ δέσποινα.

Δεσχύχενες, οἱ ἀσκοὶ, διὰ τὸ ἐκ τῶν αὐχένων δεῖσθαι.

Δετὴ, ἡ λαμπάς. Ὅμηρος, Καιόμεναί τε δεταί: — ἀπὸ τοῦ δίδημι ῥήματος γίνεται δετὸς καὶ δετή, ἡ ἐκ δεδεμένων δᾴδων λαμπάς.

Δεύω, σημαίνει δύο· τὸ βρέχω, ὡς τὸ, — δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι: — Ἡσίοδος, Πῖλον ἔχειν ἀσκητὸν, ἵν' οὔατα μὴ καταδεύῃ: — εἴρηται παρὰ τὸν Δία, (ὑέτιος γάρ ἐστιν ὁ θεός· κυρίως γὰρ, τὸ ὑπὸ Διὸς ὕεσθαι, ὅ ἐστι βρέχεσθαι) διεύω, καὶ δεύω. ἢ παρὰ τὸ δέω τὸ χρήζω πλεονασμῷ τοῦ υ· τὸ δεόμενον βρέχεσθαι. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἐνδεοῦμαι, ὡς τὸ, — ἐδεύησεν δὲ οἰκήϊον ἄκρον ἱκέσθαι: — ἐξ οὗ καὶ τὸ, Ηδ' ἔτι καὶ χρυσοῦ ἐπιδεύεαι: — ὁ ἐνεστὼς, δέω τὸ χρήζω· καὶ ποιητικῶς πλεονασμῷ τοῦ υ, δεύω. ἐκ τοῦ δεύω γίνεται δεύεται· καὶ οἱ Ἴωνες ἀποβάλλουσι τὸ τ τοῦ τρίτου προσώπου, καὶ ποιοῦσι δεύτερον. σημαίνει δὲ τὸ ἐνδεὴς εἶ, χρήζεις. ἔστι καὶ περισπώμενον, δεῶ, δεήσω, ἐδέησα, ἐδέησε· καὶ πλεονασμῷ ἐδεύησε.

Δευόμενον, ἐνδευόμενον, χρήζοντα· παρὰ τὸ δεύω τὸ χρήζω.

Δευοίατο] ῥῆμα εὐκτικὸν παθητικὸν, τρίτου προσώπου τῶν πληθυντικῶν, μέσου ἀορίστου δευτέρου. καὶ οἱ Ἴωνες ἐπὶ τοῦ εὐκτικοῦ τρίτου προσώπου τῶν πληθυντικῶν τιθέασιν ἀντὶ τοῦ ν, α. τὸ γὰρ πίθοιντο, πιθοίατο λέγουσιν. οὕτω καὶ τοῦτο. ἔτι οἱ Αἰολεῖς τρέπουσι τὸ ἀμετάβολον εἰς α, — φρασαίατο, καὶ γενοίατο.

Δεῦσο. καὶ δεῦτε. ἀπὸ τοῦ θέω, γίνεται θεύσω· καὶ τροπῇ τοῦ θῆτα εἰς δ, καὶ τοῦ σ εἰς τὸ ρ, γίνεται δεῦρο, καὶ δεῦτε. οἱ γὰρ προκαλούμενοι θέουσι πρὸς τοὺς καλοῦντας. 259 ἔστι δὲ τὸ δεῦρο, χρόνου δηλωτικόν· καὶ γράφεται, ὥσπερ καὶ τὸ δύο, μικρόν· καὶ μέγα, Ἀττικῶς. ἔστι δὲ καὶ ῥῆμα προστακτικόν· καὶ σημαίνει δύο. τὸ ἐνταῦθα, ὡς τὸ Δεῦρ' ἴθι νύμφα φίλα: — καὶ Δεῦρο μαχησόμενος: — σημαίνει καὶ ἔξελθε, ὡς ἐν τῇ θείᾳ γραφῇ· Λάζαρε, δεῦρο ἔξω: — ἀντὶ τοῦ ἔξελθε. τὸ πληθυντικὸν αὐτοῦ, δεῦτε. εἰ γὰρ ὁ κανὼν λάβοι αὐτὸ ἐπίρρημα, ἀνοίκειόν ἐστιν· ἐπειδὴ τὰ ἐπιρρήματα ἀριθμὸν οὐκ ἐπιδέχονται. κανὼν γάρ ἐστιν ὁ λέγων: — ζήτει εἰς τὸ ἄγετε, καὶ βάλετε. ἐκ τοῦ δεῦρο, δευρί.

Δευσοποιὸς πονηρία, ἡ ἔμμονος καὶ ἀνίατος· ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς ἔμμονον ἐχούσης τὴν χρόαν, διὰ τὸ ἀκριβῶς καὶ κατόχως βεβάφθαι. δευσοποιὸν γὰρ, τὸ δυσέκπλυτον καὶ δυσεξίτηλον. Δευσοποιὸν τὸ ἔμμονον καὶ μὴ ἐκπλυνόμενον βάμμα, τὸ γνησίως βεβαμμένον.

Δεύτερος, ὄνομα ἀρσενικόν, εἶδος παραγώγου· γίνεται παρὰ τὸ δεύω τὸ λείπω, ὁ λειπόμενος τοῦ πρώτου. ἢ παρὰ τὸ συνδεδέσθαι ἑτέρῳ ἀριθμῷ. καθόλου τὰ διὰ τοῦ τερος ὀνόματα, εἴτε ὀξύνονται, εἴτε βαρύνονται, διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφεται· οἷον, κρατερός, σοφώτερος, ἴκτερος, ὕστερος. οὕτω καὶ δεύτερος. Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν: — ἐπίρρημα χρόνου δηλωτικόν.

Δεύτατος] παρὰ τὸ δεύω καὶ δεύομαι τὸ λείπομαι, γίνεται δεύτερος καὶ δεύτατος, ὥσπερ ἀπὸ τοῦ φέρω, φέρτερος καὶ φέρτατος· ἵν' ᾖ ὁ λειπόμενος τινὸς τῇ τάξει, καὶ μὴ πρῶτος· — ὃς δεύτατός ἐστιν Ἀχαιῶν: — καὶ, Δεύτερον αὖτ' Ὀδυσῆα ἰδών.

Δεύνυσος, ὁ Διόνυσος. Ἀνακρέων, Πολλὰ δ' ἐρίβρομον Δεύνυσον: — τοῦ ι τραπέντος εἰς ε, γίνεται Δεόνυσος· (οὕτω γὰρ Σάμιοι προφέρουσι) καὶ συναιρέσει Δεύνυσος, ὡς Θεόδοτος, Θεύδοτος. ἔνιοι δέ φασιν, ὅτι ἐπειδὴ ἐβασίλευσε Νύσης· κατὰ δὲ τὴν Ἰνδῶν φωνὴν δεῦνος ὁ βασιλεὺς λέγεται.

Δέχομαι, εἴρηται παρὰ τὴν δεξιάν· κυρίως γὰρ δέχεσθαι, τὸ ἐν τῇ δεξιᾷ λαβεῖν λέγεται.

Δέχαται] ἐκ τοῦ δεδέχαται, κατὰ συγκοπὴν δέχαται.

Δεξιῶ] ἀπὸ τοῦ δέχω, δέξω· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, δεξιῶ· καὶ, ἐδεξιοῦτο τὸ λυτήριον, ἀντὶ τοῦ φιλοφρόνως ὑπεδέχετο. εἰς τὸν κανόνα τῆς μεγάλης ἑβδομάδος.

Δέκτο] ἐκ τοῦ δέχω, ὁ παρακείμενος, δέδεχα· ὁ παθητικός, δέδεγμαι, δέδεκται· καὶ τὸ ἀπαρέμφατον δεδέχθαι· καὶ κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ διπλασιασμοῦ, δέχθαι· ὁ ὑπερσυντέλικος, ἐδεδέγμην· τὸ τρίτον, ἐδέδεκτο· καὶ συναρχομένως δέδεκτο, καὶ δέκτο.

Δέχνυμαι] ἐκ τοῦ δέχω (οὗ τὸ παθητικὸν δέχομαι) γίνεται δεχύω· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν, δεχύνω, ὡς πληθύω, πληθύνω· καὶ ὑπερθέσει τοῦ ν, δεχνύω· ἀφ' οὗ δέχνυμι τετάρτης συζυγίας τῶν εἰς μι. ζήτει εἰς τὸ δέχομαι. ἐξ οὗ τὸ, Δέχνυσο μῆτερ.

Δεῖγμα, κυρίως μὲν τὸ δεικνύμενον ἀφ' ἑκάστου τῶν πωλουμένων. ἔστι δὲ καὶ τόπος τις Ἀθήνησιν ἐμπορίου, εἰς ὃν τὰ δείγματα ἐκομίζετο, καλούμενος οὕτως. Ἀττικὸν δέ ἐστιν ἔθος, τὸ καλεῖν ἀπὸ τῶν ἐν τόπῳ καὶ αὐτοὺς τοὺς τόπους. οὕτως εὗρον εἰς τὸ ῥητορικὸν λεξικόν.

Δειδήμων] παρὰ τὸ δειδῶ δειδήσω, δειδήμων, ὡς φιλῶ
260 φιλήσω, φιλήμων. Ἀλλὰ μάλα Τρῶες δειδήμονες: — εὐλαβεῖς, φοβεροί, αἰσχυντηροί.

Δειδία, σημαίνει τὴν ἀσέληνον νύκτα· παρὰ τὸ δέος γίνεται· ἡ φόβου ἐμποιητική.

Δείδω] ἀπὸ τοῦ δέους, δέω καὶ δείω· καὶ κατ' ἐπένθεσιν τοῦ δ, δείδω. ὅθεν καὶ δεισιδαίμων, ὁ εὐλαβὴς καὶ δειλὸς περὶ θεούς.

Δείδια] ἐκ τοῦ δείω, ὃ σημαίνει τὸ φοβοῦμαι, γίνεται παράγωγον δεδίω· ὁ μέσος παρακείμενος, δέδια· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, διὰ τὸ μέτρον, γίνεται δείδια· τὸ τρίτον, δείδιε· Δείδιε γὰρ, μὴ λαιμὸν ἀποτμήξῃ: — ἡ μετοχὴ, δειδιὼς δειδιότος. καὶ τὸ δείδιμεν, ἐκ τοῦ δειδίαμεν, κατὰ συγκοπήν.

Δείδιμεν] εἰ μέν ἐστιν ὑπερσυντέλικος, διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται· ἀπὸ γὰρ τοῦ δείδω ὁ ὑπερσυντέλικος, ἐδείδειν, ἐδείδειμεν· καὶ κατὰ συστολὴν, δείδιμεν. εἰ δέ ἐστι μέσος παρακείμενος, διὰ τοῦ ι γράφεται· ἀπὸ γὰρ τοῦ δεδείαμεν, καὶ δείδιμεν, πλεονασμῷ τοῦ ι κατὰ τὴν ἀρχήν.

Δειδίξασθαι, ἐκφοβῆσαι· δείδω, δειδίσσω, καὶ δειδίξω. ἀπὸ τοῦ δείδω, παράγωγον δειδίω, δειδίσω· καὶ δειδίσσω. δειδισσόμενος, διαθέσεως ἐνεργητικῆς, οὐκ ἔστι παθητικῆς, ἀντὶ τοῦ ἐκφοβῶν καὶ οὐ φοβούμενος. καὶ — οὔ σε ἔοικε κακὸν ὣς δειδίσσεσθαι: — δειλιᾶν, φοβεῖσθαι, εὐλαβεῖσθαι.

Δείδιθι] ἔστι δείδω· καὶ μεταθέσει τοῦ τόνου δειδῶ. παράγωγον δείδημι· ὁ παρατατικός, ἐδείδην· τὸ πληθυντικὸν, ἐδείδιμεν· καὶ τὸ προστακτικὸν, δείδιθι.

Δείκελον· λέγεται καὶ δείκηλον· σημαίνει δὲ ἄγαλμα, ἢ ὁμοίωμα· οἷον, Δείκηλα προΐαλλε: — καὶ, Δείκελον Ἰφιγένης, παρὰ Παρθενίῳ. ὥσπερ παρὰ τὸ πέμπω πέμπελος, (σημαίνει δὲ τὸν πολλῶν ἐνιαυτῶν ὄντα) οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ δείκω τὸ δεικνύω, γίνεται δείκελος· καὶ ἐκτάσει τοῦ ε εἰς τὸ η, δείκηλον, τὸ ἴνδαλμα. κυρίως εἴρηται ἐπὶ τοῦ ἀγάλματος τοῦ Διὸς, τὸ Διῒ εἴκελον· καταχρηστικῶς δὲ τὸ ὁποιονδήποτε ἴνδαλμα. Ἐπαφρόδιτος δὲ λείπειν τὸ ι φησὶ κατ' ἀρχάς· ἰδείκελον, τὸ τὴν ἰδίαν ἑκάστου ἐμφαῖνον ὁμοιότητα. ἢ παρὰ τὸ δείω δείκω, δείκελον, τὸ ἐπὶ δέει καὶ φόβῳ πεμπόμενον, ὡς εἴδωλον. διαφέρει δὲ τὸ δείκελον καὶ εἴδωλον κατὰ τὴν φωνὴν καὶ κατὰ τὴν σημασίαν. παρὰ δὲ Δημοκρίτῳ, κατ' εἶδος ὅμοια τοῖς πράγμασιν ἀπόρροια.

Δεικελισταὶ, μιμηταὶ παρὰ Λάκωσι.

Δείκανα, τὰ ποικίλα ὑφάσματα καὶ μορφὰς ἔχοντα. καὶ γὰρ τὰ πρόσωπα δείκανα καὶ δείκηλα.

Δεικανᾶται. [illegible], [illegible], φιλοφρονεῖται.

Δεικὲς, λαμπρὸν, περιφανὲς, ὅμοιον. γράφεται καὶ δευκές.

Δεικνύμενος, δεξιούμενος λόγοις· Τὼ καὶ δεικνύμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς: — παρὰ τὸ δεῖξαι· οἱ γὰρ δεξιούμενοί τινας, δοκοῦσι δεικνύειν τοῖς δεξιουμένοις τὰ ὄψα. σημαίνει δὲ καὶ τὸ δεικνὺς, — θῆκεν ἄεθλα Δεικνύμενος Δαναοῖς, Ἰλιάδος ψ'.

Δείκω, σημαίνει δύο· ἐκ τοῦ δεύκω τὸ βλέπω, τροπῇ τοῦ υ εἰς ἰῶτα· ἐκ τοῦ δείκω, γίνεται τὸ δεικνύω. ἔστι καὶ δίκω τὸ βάλλω· καὶ δήκω, τὸ δαγκάνω.

Δείκνει] οὕτως ἀναγνώσεις, Οὐ γὰρ οἱ ἥλιος δείκνυ νομόν: — ἀπὸ τοῦ δείκνυσιν, ἀποκοπῇ. ὅσοι δὲ ἀνέγνω- 261 σαν δεικνῦ, βουλόμενοι ἐκ τοῦ δεικνὺς παραλαμβάνειν κατὰ συστολὴν, ἥμαρτον· ἀσύστατον γάρ. οὕτως Ἡρωδιανός. δεικνύω δείκνυμι· ὁ παρατατικὸς, ἐδείκνυν, ἐδείκνυς, ἐδείκνυ· καὶ τὸ προστακτικὸν, Δείκνυ τὸ τῆς μιᾶς γαστρὸς εὐσεβὲς πολυάνδριον: εἰς τοὺς Μακκαβαίους ὁ Θεολόγος· ὥσπερ τὸ ἵστην, ἵστης, Ἵστη μὲν ὄμμα — προστακτικόν.

Δεικτήριον, τόπος τῆς Σάμου· ὅτι ἐν αὐτῷ ἡ Ἀθηνᾶ διέγραψε τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνος δεικνύουσα τῷ

Περσεῖ, ὅτε αὐτὸν ἀπέστειλεν ἐπὶ τὴν γοργοτομίαν. παρὰ τὴν δεῖξιν οὖν δεικτήριον.

Δεῖξις) δείκω· καὶ ὁ μέλλων, δείξω· δεῖξις, καὶ ἀπόδειξις.

Δείελος. Ἀττικοὶ τὸ δίελος· Ἰλιάδος Φ', — εἰσόκεν ἔλθῃ Δείελος ὀψὲ δύων: — ἡ δείλη, δείελος εἴρηται, ὡς ἡ ἑσπέρα. ἕσπερος· ὠνή, ὦνος· χολή, χόλος. σύνηθες Ἴωσι τὸ ε πλεονάζειν, ἥλιος, ἠέλιος· δειλινὸν, δειελινόν· οἷον, Δειελινὸν κλίνοντος ὑπὸ ζόφον ἠελίοιο.

Δείλη] παρὰ τὸ ἐνδεῖν καὶ ἐλλείπειν τῇ εἴλῃ, τουτέστι τῇ θερμασίᾳ, δεέλη, καὶ κατὰ κρᾶσιν δείλη. ἀπὸ δὲ τούτου, οἷον, ἡ δείλη τῆς δείλης, γίνεται ἐπιῤῥηματικὴ σύνταξις· οἷον, Δείλης ἦλθον, ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ, Ἔσσεται ἢ ἠὼς, ἢ δείλης, ἢ μέσον ἦμαρ: — ἄλλως· παρὰ τὸ ἐνδεῖν τηνικαῦτα τὴν ἕλην· ἀπὸ γὰρ τῆς μεσημβρίας ἀμυδροτέρα γίνεται ἡ τοῦ ἡλίου θερμότης· λέγεται δείλη καὶ δειέλη καὶ δεείλη.

Δειλὸς, σημαίνει δύο· τὸν ἀσθενῆ, παρὰ τὸ δέος, δειλός· ἢ ὥσπερ ἀπὸ τοῦ βήσω μέλλοντος γίνεται βηλὸς, οὕτως ἀπὸ τοῦ δείδω δείσω, σημαῖνον τὸ φοβοῦμαι, γίνεται δειλός. ἐπὶ μὲν τοῦ δειλαίου, Ὤμοι ἐγὼ δειλός: — καὶ τὸν παρ' ἡμῖν λεγόμενον, ὡς τὸ, Ἔνθ' ὅ τε δειλὸς ἀνὴρ ὅ τε ἄλκιμος ἐξεφαάνθη.

Δειλιῶ, ἐκ τοῦ δειλός.

Δειλακρίων, ὁ δειλός. Ἀριστοφάνης, Ὦ δειλακρίων πῶς ἦλθες; σύνθετος ἡ λέξις παρὰ τὸ δειλὸς καὶ τὸ ἄκρος, ὁ ἄκρως δειλός. εἴρηται καὶ δείλακρος, καὶ δειλάκρα, καὶ δειλακρίνας. δειλακρίων οὖν, ὁ ἐλεεινὸς, ταλαίπωρος, ἀχρεῖος.

Δεῖμος, ὁ φόβος. ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἄνθος γίνεται ἄνθιμος, καὶ ἀπὸ τοῦ κῦδος κύδιμος, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ δέος δέϊμος καὶ δεῖμος, ὁ δέος ἐμποιῶν. ὄνομα πρέπον Ἄρεος παιδί. Ὅμηρος, — Δεῖμός τε Φόβος τε.

Δεῖμα, ὁ φόβος. ἔστι καὶ ῥῆμα. ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ποιήσω μέλλοντος γίνεται ποίημα, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ δέω τὸ φοβοῦμαι, πλεονασμῷ τοῦ ἰῶτα, δείω· ὁ μέλλων, δείσω· γίνεται δεῖμα δείματος. δειματῶ, πράττω φόβον.

Δειμαλέος, εὐλαβής. ὥσπερ ἀπὸ τοῦ τάρβος γίνεται ταρβαλέος, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ δεῖμος, δειμαλέος. δεῖ δὲ γινώσκειν, ὅτι τὰ διὰ τοῦ αλεος ὑπὲρ τρεῖς συλλαβὰς πρὸ μιᾶς τὸν τόνον ἔχουσιν· οἷον ἀργαλέος. νηφαλέος. σεσημειωμένα δὲ εἰσὶ τέσσαρα ταῦτα· δαιδάλεος, ἀπὸ τοῦ δαιδάλειος. ἔστι καὶ κονισάλεος, — κονισάλεον δίφρον, ὡς παρὰ Ἀντιμάχῳ· ἀπὸ τοῦ κονισάλειος, ἀποβολῇ τοῦ ι. ἀτασθάλεος, ἀπὸ τοῦ ἀτάσθαλος, πλεονασμῷ τοῦ ε γέγονεν· ἢ ἀπὸ τοῦ ἀτασθάλειος. αἰθάλεος· τοῦτο δὲ διφορεῖται, καὶ πρὸ μιᾶς ἔχει τὸν τόνον·
262 ἀπὸ τοῦ αἴθω γὰρ ὑπάρχει, ὡς νήφω, νηφαλέος. ἡνίκα δὲ πρὸ δύο ἔχει τὸν τόνον, ἀπὸ τοῦ αἰθάλειος γέγονε κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ι, ὡς, — πῦθ' αἰθάλεοι πρηστῆρες. παραγωγὴ ἀπὸ ὀνόματος, ὡς τὸ δεῖμα δειμαλέος· ἀπὸ ῥήματος, ὡς τὸ οἰδῶ οἰδαλέος· καὶ ἀπὸ ἐπιῤῥήματος, [ὡς τὸ ῥίμφα ῥιμφαλέος.]

Δειμάμενος] τὸ θέμα δέμω τὸ οἰκοδομῶ· ἔδειμα, ἐδειμάμην· ἡ μετοχὴ, δειμάμενος.

Δείδεκτο, ἐδεξιοῦτο. — δείδεκτ' Ἀχιλῆα.

Δέδεικα, ἀπὸ τοῦ δείκω.

Δεῖν] Δεῖν ᾠήθην: — δέον εἶναι ὑπέλαβον, ἀναγκαῖον ἐνόμισα. ὥσπερ ἀπὸ τοῦ πλέον γίνεται κατὰ κρᾶσιν τοῦ ε καὶ ο εἰς ει δίφθογγον, — πλεῖν σταδίου λαλίστερα: — ἀντὶ τοῦ πλέον σταδίου φλυαρώτερα· οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ δέον γίνεται δεῖν. Δεῖν τόδε γενέσθαι: — ἢ ἀπὸ τοῦ δέειν. δεῖν, ὡς πλέειν, πλεῖν.

Δείους] ἀπὸ τῆς δέους γενικῆς καὶ σπέους γίνεται κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ι, δείους καὶ σπείους· οἷον, Χλωροὶ ὑπὸ δείους: — καὶ, ἦρα κατὰ σπείους: — εἰς τὸ σῖγμα.

Δεῖνος, προπερισπᾶται, ὁ ψυκτήρ· παρὰ τὸ δέος ἐμποιεῖν.

Δεινὸς, ὁ φόβου ποιητικός. εἰς δὲ τὸ ῥητορικὸν εὗρον, πανοῦργος, ἱκανός, ἀκολάκευτος, σοφός, ἔμπειρος. ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἔλεος γίνεται ἐλεεινὸς, οὕτω καὶ παρὰ τὸ δέος γίνεται δεϊνός· καὶ κράσει δεινός, ὁ φόβου ἐμποιητικός. ὅθεν καὶ αἰνὸς, ὁ χαλεπός.

* Δεινόλινος, ὁ δεινῇ εἱμαρμένῃ ἐφθαρμένος· παρὰ τὸ λίνον τὸ τῶν Μοιρῶν νῆμα, ᾧτινι τὸν βίον τῶν βροτῶν νήθουσι.

Δείνων, καὶ Δεινίας, ὄνομα κύριον· παρὰ τὸ δεινός. τὰ δὲ παρ' αὐτοῦ συγκείμενα ἅπαντα διὰ διφθόγγου γράφεται, δεινολόχος, καὶ ῥῆμα δεινῶ· σημαίνει τὸ δεινοπαθῶ.

Δεῖπνος, τὸ παρ' ἡμῖν ἄριστον λεγόμενον· ὅθεν καὶ δειπνῶ· δόρπος δὲ, ὁ ἑσπερινός. ἐκ τοῦ δεῖ τοῦ σημαίνοντος τὸ πρέπει, καὶ πόνος, τὸ δείπονός τις ὢν, καὶ δεῖπνος, μεθ' ὃν δεῖ πονεῖν. δεῖπνον, ὁ καιρὸς τῆς τροφῆς, καὶ ἡ ἐν τοιῷδε καιρῷ διδομένη τροφή. οἱ δὲ κωμικοὶ οἱ νεώτεροι συγχέουσι τὸν καιρὸν, ἑσπερινὴν τροφὴν δεῖπνον ὀνομάζοντες, ὡς καὶ νῦν, μεθ' ὃν δεῖ πονεῖν. ἕωθεν ἐσθίοντες ἐπὶ πόλεμον ἢ ἐπὶ ἐργασίαν ἐξήρχοντο. Ἐπαφρόδιτος δὲ, παρὰ τὸ δάπτω, δάπτον καὶ δάπνον καὶ δεῖπνον, κατὰ τροπὴν καὶ πλεονασμόν.

Δειπνιστός] ἔστι δειπνῶ, δειπνιτός· Ἀλλ' ὅτε δὴ δειπνιστὸς ἔην: — περισσὸν τὸ σ· διὰ τοῦ ἰῶτα γράφεται. ἀπὸ τοῦ δειπνίζω δειπνιστός. Ὦρος.

Δειπνολόχος, κλεπτοφόρος. καὶ Ἡσίοδος, γυναικὸς δειπνολόχης, τῆς κακὰ λοχούσης, τῆς λάθρῃ ἐσθιούσης, καὶ μὴ φανερῶς· ἥτις χωρὶς δαλοῦ τὸν ἄνδρα καίει, καὶ γηρᾶσαι πρὸ ὥρας ποιεῖ.

Δείρη, βαρυτόνως ἡ πόλις. Δειρὴ] ἐκ τοῦ δέρω, δέρη· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, δειρή. κυρίως ἀπὸ μεταφορᾶς· κατὰ τοῦτο γὰρ τὸ μέρος πρῶτον ἄρχονται ἐκδέρεσθαι τὰ ζῶα. ἀπὸ δὲ τούτου μετῆλθε καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων. οἱ μέντοι Αἰολεῖς δέῤῥη λέγουσι· καὶ κατὰ παρασχηματισμὸν δέῤῥις. σημαίνει δὲ καὶ τὴν τεταμένην βύρσαν.

Δεῖσα, ἡ ὑγρασία, ὁ ὑγρώδης καὶ βοτανώδης τόπος. παρὰ 263
τὸν δεύσω μέλλοντα (σημαίνει τὸ βρέχω) γίνεται δεῦσα καὶ δεῖσα, ἡ δυσωδία. εἴρηται παρὰ τὸ δίω τὸ διὰ τοῦ ι γραφόμενον, ὃ σημαίνει τὸ φοβοῦμαι· ἵν' ᾖ δίσα, ἡ δυσοσμία, ἣν φεύγομεν. εἴτε οὖν διὰ τοῦ ι, εἴτε διὰ τῆς ει διφθόγγου, τὸ δίω καὶ δείω διφορεῖται· ὅθεν δέος καὶ δίος διὰ τοῦ ι. ὅθεν, Τρὶς περὶ ἄστυ μέγα Πριάμου δίον.

Δεισήνωρ, ὄνομα ἥρωος· παρὰ τὸν δείσω μέλλοντα καὶ τὸ ἀνήρ, ὡς Εὐήνωρ, Ἀντήνωρ· τὸ γὰρ ἀνὴρ ἐν τῇ συνθέσει τρέπει τὸ μὲν ἄλφα εἰς ἦτα, τὸ δὲ η εἰς ω· — Δεισήνορά θ' Ἱππόθοόν τε.

Δεισιδαιμονία, λέγεται ἡ πρὸς τοὺς πονηροὺς δαίμονας ἐπιμέλεια· (εἰς τὸ δείδω) καὶ φόβος. γίνεται παρὰ τὸ δείδω (ὁ μέλλων, δείσω) καὶ τὸ δαίμων, ὃ σημαίνει τὸν θεόν. Ἰστέον ὅτι παρὰ μὲν τοῖς Ἕλλησιν ἐπὶ καλοῦ λαμβάνεται· παρὰ δὲ ἡμῖν τοῖς Χριστιανοῖς, ἐπὶ τῆς ἀσεβείας λέγεται ἡ δεισιδαιμονία.

Δεισιδαίμων, θεοσεβής, ἢ ἀμφίβολος περὶ τὴν πίστιν, καὶ οἱονεὶ δεδοικώς.

Δηθύνω, τὸ βραδύνω. ἐκ τοῦ δηθὰ, ὃ σημαίνει τὸ ἐπιπολὺ, δηθύω· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν, δηθύνω· πλεονάζει γὰρ τὸ ν ἐν τοῖς ῥήμασι. πολλὰ γὰρ ῥήματα ἀπὸ ἐπιῤῥημάτων γίνεται, ὡς ὄψιον, ὀψίζω· θαμὰ, θαμίζω.

τὸ Δῆθεν, ποτὲ μὲν ἐστὶ παραπλήσιον δὴ, ποτὲ δὲ ὡς δή.

Δηθὰ, ἐπίῤῥημα χρόνου δηλωτικόν. ἐκ τοῦ Δὴν γίνεται δηνθά· καὶ ἀποβολῇ· οἷον, Δηθὰ μάλα στενάχων: — πολλὰ, συνεχῶς.

Δήϊος, ὁ πολεμικός· καὶ ἐπίθετον τοῦ πολέμου, Δήϊον ἐς πόλεμον: — καὶ πάλιν σημαίνει τὸν ἐχθρὸν καὶ πολέμιον. — καὶ δηΐοισι: — παρὰ τὸ δέος, δέϊος, καὶ δήϊος, ὁ δέος ἐμποιῶν. ἢ παρὰ τὸ δαίω τὸ καίω, δάϊος, καὶ δήϊος, ὁ καυστικός. ἢ παρὰ τὸ δαίω τὸ κόπτω, δήϊος, ὁ διακοπτικὸς ἀνθρώπων καὶ οἴκων καὶ πόλεων καὶ δένδρων.

Δηΐων] ἀπὸ τοῦ δήϊος, γίνεται δηΐων, ὡς ἀπὸ τοῦ διπλάσιος, διπλασίων.

Δηϊοτής, ἡ μάχη· παρὰ τὸ δηοῦσθαι ἐν αὐτῇ τοὺς τιτρωσκομένους.

Δῃώσας, σημαίνει τὸ διακόψας. ἔτι δαίω τὸ κόπτω, ἢ καίω· διαλύσει τῆς αι διφθόγγου γίνεται δαΐς, καὶ ὄνομα δήϊος, τροπῇ τοῦ ἄλφα εἰς ἦτα· καὶ ῥῆμα δηΐω· ἐξ οὗ τὸ δηΐουν· καὶ περισπωμένως δηϊῶ· εἶτα κατὰ συναίρεσιν δηῶ δηώσω· δηώσειν, ἀνελεῖν, φονεύσειν.

Δήετε, εὑρίσκετε. παρ' ὃ τινὲς καὶ τὴν Δήμητραν Δηὼ λέγουσι· διὰ τὸ τοὺς ἐντυγχάνοντας αὐτῇ τὴν θυγατέρα [ζητούσῃ] λέγειν, Δήεις: — ὅ ἐστιν εὑρήσεις. γίνεται δὲ παρὰ τὸ δέω τὸ σημαῖνον τὸ εὑρίσκω, δήω.

Δηὼ, ἡ Δημήτηρ· καὶ διφορεῖται, ὡς φησὶν ὁ τεχνικός. οἶδε γὰρ ἡ παράδοσις τὸ ἦτα μετὰ τοῦ ἰῶτα, καὶ χωρίς. καὶ εἰ μὲν μὴ ἔχει τὸ ἰῶτα, λέγει ὅτι ἐστὶ παρὰ τὸ δήω τὸ σημαῖνον τὸ εὑρίσκω· καὶ γὰρ ἡνίκα περιήρχετο εἰς ζήτησιν τῆς θυγατρὸς αὐτῆς, κατ' εὐφημισμὸν ἔλεγον πάντες, Δήεις: — τουτέστιν εὑρήσεις. ἢ ἐπειδὴ αὕτη ἐφεῦρε τὸν σῖτον. εἰ δὲ ἔχει τὸ ἰῶτα, λέγεται ὅτι γέγονε παρὰ τὸ δαίω τὸ κόπτω, κατὰ τροπὴν Ἰωνικὴν τοῦ ἄλφα εἰς ἦτα. καὶ γὰρ ἡ Δημήτηρ γῆ ἐστιν· ἡ δὲ γῆ διακόπτεται ἐν τῷ ἀροτριᾶσθαι. ἢ παρὰ τὸ δαίω τὸ καίω· ὅτι μετὰ λαμπάδων ἐζήτει τὴν 264 θυγατέρα. τινὲς δέ φασιν, ὡς λέγει ὁ τεχνικός, ὅτι ὑποκοριστικόν ἐστιν ἀπὸ τοῦ Δημήτηρ Δηώ· ἀγνοοῦντες τὸν σχηματισμὸν τῶν τοιούτων ὑποκοριστικῶν. τὰ γὰρ τοιαῦτα ὑποκοριστικὰ θέλει φυλάττειν τὸ σύμφωνον τῆς δευτέρας συλλαβῆς τῶν ἰδίων πρωτοτύπων· οἷον, Ὑψιπύλη, Ὑψώ· Εἰδοθέα, Εἰδώ. εἰ οὖν Δημήτηρ, Δημὼ ὤφειλεν εἶναι. ἀλλ' οὐκ ἔστιν ὑποκοριστικόν. Δηὼ, ἢ ὅτι πολλὴν ἐδῄωσε γῆν, τουτέστι διέκοψε, ζητοῦσα τὴν θυγατέρα· ἢ γηὼ τις ἐστὶ, κατὰ τροπὴν τοῦ γάμμα εἰς δέλτα. ἢ ὅτι λυπουμένη διὰ τὴν θυγατέρα, ἐδαίετο τὴν ψυχήν. ἢ Δηὼ, παρὰ τὰς δηάς· οὕτω γὰρ δηαὶ προσαγορεύονται ὑπὸ Κρητῶν αἱ κριθαί.

Δῆλος, καὶ εὔδηλος. παρὰ τὸ δήω τὸ εὑρίσκω (ὡς τὸ, — δήομεν ἀγλαὸν ἄλσος Ἀθήνης) ὁ μέλλων, δήσω· καὶ δῆλος, ὁ εὑρετὸς καὶ προφανής, ὡς παρὰ τὸ ἥσω, ἧλος. ἢ ὅτι πρῶτον ἐστὶ τὸ δέω τὸ σημαῖνον τὸ εὑρίσκω· οὗ μέμνηται Ἀλκαῖος· Ἐγὼ μέν κ' οὐ δέω ταῦτα μαρτυρεῦντας: — καὶ ὡς εἴκω εἴκελος, οὕτω δέω, δέελος· τὰ γὰρ πρόδηλα ῥαδίως εὑρίσκονται. ἀπὸ δὲ τοῦ δέω, κατ' ἔκτασιν δήω· ἀφ' οὗ τὸ δῆλος.

Δῆλος, ἡ ἱέρεια τοῦ Ἀπόλλωνος, εἴρηται ὅτι κρυπτομένην αὐτὴν ἐν τῇ θαλάσσῃ ὁ Ζεὺς δήλην ἐποίησε, καὶ ἀνέδωκεν· ἵνα ἡ Λητώ. Ζεὺς γὰρ ἐρασθεὶς Λητοῦς τῆς Κοίου θυγατρὸς ἑνὸς τῶν τιτάνων καὶ Φοίβης, ἔγκυον αὐτὴν ἐποίησεν· ἥτις, δεκαμηνιαίου χρόνου διαγενομένου, παρεγένετο διὰ θαλάσσης εἰς Ἀστέριον τὴν νῆσον, μίαν οὖσαν τῶν κυκλάδων· ἐκεῖ τε ἐλθοῦσα καὶ ἀψαμένη δύο φυτῶν, ἐλαίας καὶ φοίνικος, διδύμους ἀπεκύησε παῖδας, Ἄρτεμιν καὶ Ἀπόλλωνα· καὶ τὴν νῆσον ἐκάλεσε Δῆλον, ὅτι ἐξ ἀδήλου βάσεως ἐῤῥιζώθη.

Δῆλος, ὁ φανερός· ἐκ τοῦ δαλὸς, τροπῇ τοῦ ἄλφα εἰς η, καὶ ἀναδόσει τοῦ τόνου.

Δηλῶ, τὸ φανερῶ, ἐκ τοῦ δῆλος· καὶ βλάπτω, ἐξ οὗ τὸ δηλήσονται· καὶ ἐδηλήσαντο, ἀντὶ τοῦ ἔβλαψαν. γίνεται παρὰ τὸ δῆρις, ὃ σημαίνει τὴν μάχην, δηρῶ, καὶ δηλῶ· ἢ παρὰ τὸ κῆλα τὰ βέλη (οἱονεὶ τὰ φθαρτικὰ καὶ βλαπτικά) τροπῇ τοῦ κ εἰς δ, (ὡς καίω δαίω) γίνεται δηλῶ τὸ βλάπτω· καὶ δηλητήριον, τὸ θανάσιμον καὶ βλαπτικόν.

Δῆμος, τὸ πλῆθος· παρὰ τὸ δέω τὰ δεσμεύω. δέω, δέμος καὶ δῆμος, ὁ συνδεδεμένος ὄχλος. ὡς μένω, μένος καὶ μῆνις. ἢ παρὰ τὸ δέμας, δῆμος. οἷον ἓν σῶμά τι ὑπάρχων. ἢ δίδημι τὸ δεσμῶ· ὁ μέλλων, δήσω· καὶ ἐξ αὐτοῦ δῆμος. τὰ δὲ περιληπτικὰ δύο συντάξεις ἐπιδέχεται, τῷ λόγῳ τῆς φωνῆς, καὶ τῷ λόγῳ τοῦ σημαινομένου· ἡ μὲν φωνὴ, ἑνική· τὸ δὲ σημαινόμενον, πληθυντικόν. τὸ δη, ἦτα· διότι εὑρέθη παρὰ τοῖς Δωριεῦσι λεγόμενον δᾶμος· καὶ ἡμεῖς τὰ τῶν Δωριέων α εἰς η τρέπομεν.

Δηλονότι] παρὰ τὸ δῆλον τὸ φανερὸν, καὶ τὸ ὅτι· ἐπὶ ἐπιτάσεως, σημαίνει τὸ πάνυ. δηλονότι γὰρ, τὸ πάνυ φανερόν.

* Δηλήμων, ὁ κακοποιὸς, παρὰ τὸ δηλεῖν τὸ σημαῖνον τὸ κακοποιεῖν.

Δήπου, ὡς δή. δήπουθεν, δηλονότι, ἢ ἔκ τινος τόπου.

Δῆτα, οὕτω. δῆθεν, ὡς δὴ μάλιστα· ἐκ τοῦ δηθύνω.

Δημεύειν, τὸ τινὸς οὐσίαν δημοσιῶσαι· καὶ τὸ ἐνδημεῖν· 265 ἔνιοι τὸ δημαγωγεῖν.

Δημὸς, σημαίνει δύο· ὀξυτόνως, τὸ λίπος· — ἐν πίονι δημῷ: — παρὰ τὸ δαίω τὸ καίω, ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔδαον· δαμὸς καὶ δημὸς, τὸ καιόμενον ἐν ταῖς θυσίαις· ἢ δι' οὗ καίονται αἱ θυσίαι· καυστικὸν γὰρ τὸ λίπος. ὡς παρὰ τὸ θύω, θυμός· καὶ χύω, χυμός· οὕτω καὶ δήω τὸ καίω δημός. ἢ παρὰ τὸ δέω τὸ δεσμῶ, δεμὸς καὶ δημὸς, κατὰ ἀντίφρασιν, τὸ εὐδιάλυτον. καὶ τὸν δημότην κατὰ διάλεκτον, ὡς ἐν τῷ μ' Ὅμηρος δημὸν τὸν δημότην φησὶ, τὸν δημοτικόν.

Δημάδης, οὐκ ἔχει τὸ ι· ἀπὸ γὰρ τοῦ Δημέας γίνεται Δημεάδης· καὶ κατὰ συναίρεσιν, Δημάδης. καὶ ὤφειλεν εἰς τὸ η γίνεσθαι ἡ κρᾶσις· ἀλλὰ διὰ τὸν χαρακτῆρα εἰς α ἐγένετο· τὰ γὰρ εἰς δης πατρωνυμικὰ, ἢ τύπου πατρωνυμικοῦ ὄντα, ἢ τῷ ι θέλει παραλήγεσθαι, ἢ τῷ ἄλφα· οἷον, Πηλείδης, Αἰακίδης· Εὐρυμάδης, Πυλάδης. οὕτως οὖν καὶ Δημάδης.

Δημολάλητος, περιβόητος.

Δήμαρχος, ὁ δήμου τινὸς ἄρχων· ὃς καὶ τοῦ κατὰ χώραν δήμου προΐστατο, καὶ ἀπεγράφετο τὰς οὐσίας ἑκάστω πρὸς τὰ δημόσια ὀφλήματα.

Δημόκοινος, δημόσιος βασανιστὴς, ἢ ὁ δήμιος· ἤγουν ὁ ἐκ τοῦ δήμου τὸ φονεύειν κληρωθείς. Σοφοκλῆς, Οἷος γὰρ ἡμῶν δημόκοινος οἴχεται: — εἴρηται παρὰ τὸ καίνειν τὸ φονεύειν, ὁ ἐκ τοῦ δήμου ἐπιτετραμμένος καίνειν· καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς ο, δημόκοινος.

Δημόσιος, ὁ τῆς πόλεως δοῦλος, ὃς ὑπηρετεῖ τοῖς δικαστηρίοις καὶ τοῖς κοινοῖς ἔργοις. ἐκ τοῦ ῥητορικοῦ. Δῆμος, δημότης, καὶ δημόσιος· δημοσιεύειν, τὸ τὰ δημόσια ὑπηρετεῖν ἐπὶ μισθῷ.

Δημωδέστερος, ἀσχημονέστερος· διὰ τὸ ἐν ὄψει πάντα γινόμενα διὰ τὸν δῆμον.

Δημοθοινία, τοῦ δήμου εὐωχία ἢ θυσία.

Δημεῦσθαι, παίζειν. οὕτω Πλάτων. καὶ δημώματα, παίγνια.

Δήμια, τὰ δημόσια, τὰ παρὰ τοῦ δήμου ἐξαιρέτως διδόμενα τοῖς βασιλεῦσιν. Ἰλιάδος ρ΄, Δήμια πίνουσι καὶ σημαίνουσιν ἕκαστος: — τὰ διδόμενα παρὰ τοῦ δήμου καταναλίσκουσι.

Δημιουργεῖον, ἐργαστήριον.

Δημιουργός] πολλὰ σημαίνει ἡ λέξις. σημαίνει γὰρ τοὺς τεχνήτας· ἀφ' ὧν καὶ ὁ τῶν πάντων ποιητὴς θεὸς δημιουργὸς εἴρηται. δημιουργοὶ δὲ ἐκαλοῦντο παρά τε Ἀργείοις καὶ Θεσσαλοῖς οἱ περὶ τὰ τέλη· ἵνα σημαίνῃ τὰ δημόσια ἐργαζομένους, καὶ διὰ Φροντίδος ἔχοντας· παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς καὶ τὰς πλακοῦντας ἐργαζομένας γυναῖκας. λέγουσι δ' οὕτω τοὺς ἐμπείρους, ἐνίοτε δὲ τοὺς ὁτιοῦν ποιοῦντας. λέγονται καὶ οἱ περὶ τὰς χειρουργίας καὶ τὴν τῶν τεχνῶν ἐπιμέλειαν· κοινὰς γὰρ μονονουχὶ παρεῖχον τὰς χεῖρας.

Δημήτηρ, παρὰ τὸ γῆ καὶ τὸ μήτηρ, γημήτηρ τὶς οὖσα· καὶ τροπῇ τοῦ γ εἰς δ· ἢ δημομήτηρ, κατὰ συγκοπήν· ἢ παρὰ τὸ διελεῖν τὴν γῆν καὶ τέμνειν ἐν τῇ ἀροτριάσει. ἢ παρὰ τὸ δήω τὸ εὑρίσκω· ἢ παρὰ τὸ δαίω τὸ καίω· λαμπαδοῦχος γὰρ ἡ θεός. σημαίνει δὲ καὶ αὐτὴν
266 τὴν θεὸν καὶ τὸν καρπὸν, καὶ τὸν σῖτον, καὶ τὴν γεωργικὴν ἐπιστήμην. Δημήτερος ἀκτή· διὰ τὸ κατάγνυσθαι ἐν τῇ ἅλῳ τὸν στάχυν τὸν εὐαγῆ, ἢ αὐτὸν τὸν σῖτον ἐν τῷ μύλῳ θραύεσθαι.

Δημήτριος, ὁ πύκτης. τοιοῦτοι δέ εἰσι καὶ οἱ πύκται· ἢ ἐπειδὴ ἐν ταῖς ἀμφισβητήσεσιν ἔτυπτον τοὺς ἀμφισβητοῦντας.

Δήν] Ὅμηρος, Δὴν δ' ἄνεῳ ἦσαν: — τουτέστιν ἐπὶ πολὺν χρόνον ἄφωνοι ὑπῆρχον καὶ ἥσυχοι. ἀπὸ τοῦ αἰών. ὃ σημαίνει τὸν τῆς ζωῆς χρόνον, πλεονασμῷ τοῦ δ, δαιών· καὶ συγκοπῇ, δών· καὶ τροπῇ, δήν. τὰ δὲ εἰς ην ἐπιῤῥήματα διὰ τοῦ η γράφεται.

Δήνεα] Ἰλιάδος δ΄, — ἤπια δήνεα οἶδε: — τὰ βουλεύματα· ἀπὸ τοῦ μήδεα, τροπῇ τοῦ μ εἰς ν, ἢ παρὰ τὸ δὴν ἐπίῤῥημα· χρόνου γὰρ δεῖται ἡ βουλή. ἔνθα καὶ πᾶσι, Δηρὸν βουλεύειν, ἵν' ἔχῃ καὶ πολλὸν ἄμεινον: — ἢ παρὰ τὸ δήω τὸ εὑρίσκω, δῆνος, ὡς κτήσω, κτῆνος.

Δηρὸν, ὀνοματικὸν ἐπίῤῥημα. πολλὰ γὰρ εἰσὶ τοιαῦτα· ὥσπερ ἡ πέρα, τῆς πέρας, τὴν πέραν καὶ ἐπίῤῥημα, Πέραν τοῦ χειμάῤῥου τῶν κέδρων: — καὶ πρωΐος, πρωΐα· ἡ αἰτιατικὴ, πρωΐαν καὶ τροπῇ Βοιωτικῇ, πρωΐην· ἐξ οὗ τὸ πρωΐην ἐπίῤῥημα. οὕτω δηρὸν, τὸ ἐπὶ πολὺν χρόνον.

Δηναιός, ὄνομα ἀρσενικόν, ὁ πολυχρόνιος. Ἰλιάδος ε΄, Ὅττι μάλ' οὐ δηναιὸς, ὃς ἀθανάτοισι μάχηται: — τὸ οὐδέτερον, δηναιόν· καὶ συγκοπῇ, δηνόν· καὶ τροπῇ τοῦ ν εἰς ρ, δηρόν· καὶ μετάγεται εἰς ἐπιῤῥηματικὴν σύνταξιν. τὸ δη, η· καὶ τὸ ρον, μικρόν· ὅτι ἀπὸ ὀνόματος παρήχθη· τὰ γὰρ ἀπὸ διαφόρων πτώσεων εἰς ἐπιῤῥηματικὴν σύνταξιν μεταγόμενα, καὶ τὴν αὐτὴν γραφὴν ταῖς πτώσεσιν ἔχει.

Δῆρις, ἡ μάχη καὶ ἡ ἔρις· Δῆριν ἀπειρεσίην πολεμόκλονον ἔργον Ἄρηος: — παρὰ τὸ δα καὶ τὸ ἔρις, δαερίς τις οὖσα, ἡ μεγάλη ἔρις. ἢ παρὰ τὸ δηλεῖσθαι, δῆλις καὶ δῆρις. ἢ παρὰ τὸ δαΐω τὸ σφάζω καὶ κόπτω, γίνεται ὄνομα δαῒς βαρύτονον· (Καλλίμαχος, Ἐς δαῒν ἐρχομένων) καὶ ἐκτάσει τοῦ α εἰς η, δηῒς· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ, δῆρις. ἐκ τούτου γίνεται ῥῆμα δηρίω καὶ δηριῶ, περισπώμενον καὶ βαρύτονον· ὡς κόνις κονίω, δῆρις δηρίω· καὶ δηριῶ· οἷον, Δὴ τότε δηριόωντο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων.

* Δηὼ, ἡ Δημήτηρ· ἀπὸ τοῦ δήειν (τοῦ ζητεῖν) τὴν Περσεφόνην.

Δία] ἡ Νάξος οὕτω πρότερον καλουμένη. Ὅμηρος, Δίῃ ἐν ἀμφιρύτῃ: — ἀπὸ τῆς Διὸς γενικῆς· διότι ἐν αὐτῇ ἐτράφη ὁ Ζεύς. Καλλίμαχος, Ἐν Δίῃ· τὸ γὰρ ἔσκε παλαίτερον οὔνομα Νάξῳ.

Διαβασιλίζεται, τῆς βασιλείας ἀντιποιεῖται.

Διάβολος, παρὰ τὸ διαβάλλειν. τὰ δὲ παρὰ τὸ βάλλω συγκείμενα διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφεται· οἷον, ἐλαφηβόλος, ἑκατηβόλος. καὶ διάβολοι, ἀπατητικοί.

Διαβούλιον] οὐδέτερον ὑποκοριστικόν· παρὰ τὸ βουλή. προπαροξύνεται· πᾶν εἰς ον οὐδέτερον καθαρὸν μονογενὲς τῷ ι μόνῳ παραληγόμενον ὑπὲρ τρεῖς συλλαβὰς προπαροξύνεται, εἴτε κύριον, εἴτε προσηγορικὸν, εἴτε ὑποκοριστικόν.

Διαίνω, τὸ βρέχω, τὸ ὑγραίνω. Ὅμηρος, — δίαινε δέ μιν μέλαν ὕδωρ: — κυρίως τὸ ἐκ Διὸς βρέχεσθαι. Διός 267
διῶ, διαίνω, ὡς μιῶ, μιαίνω.

Δίαιτα] δαὶς δαιτὸς δαῖτα, καὶ δίαιτα.

Διαιτηταὶ, κριταί· καὶ διαιτεῖν, διακρίνειν.

Διαείσεται, γνωρίσει, διαγνώσεται, γνώσει, μαθήσεται. Ἰλιάδος θ΄, Αὔριον ἣν ἀρετὴν διαείσεται.

Διαδικασία, οὐχ ἁπλῶς πᾶσα δίκη, ἀλλ' ἐν αἷς περί τινος ἀμφισβήτησίς ἐστι. λέγεται διαδικάσαι τισὶ πρὸς τὸ δημόσιον, ὡς ὀφειλομένων αὐτῷ χρημάτων ἐν τῇ δημευθείσῃ οὐσίᾳ. Διογένης· ἡ ἐπίκρισις τοῦ ἐπιτηδείου πρὸς λειτουργίαν καὶ εἰς τἄλλα.

Διακέκοπται, οἷον ἀδοκίμαστόν ἐστι. διέκοπτον γὰρ τὸ ἀδόκιμον νόμισμα οἱ παλαιοί.

Διαβούλια, τὰ ἐκ λογισμῶν ἀτόπων πταίσματα.

Διακναιόμενος, ξεόμενος, ἢ λυπούμενος· καὶ διακεκναισμένη, διεφθαρμένη.

Διακλιμακίσας, διαπαλαίσας. κλίμαξ γὰρ καὶ κλιμακισμὸς, πάλαισμα ποιόν.

Διακαυνιεῦσαι, διακληρῶσαι. καῦνος γὰρ λέγεται ὁ κλῆρος. Κράτης Πυλίνη, Ἀπὸ προτέρου τὸν καῦνον ἀριθμήσεις: — καὶ ἐγὼ, ὡς Καυνίων μάλιστα χρωμένων.

Διαγράψαι, ἀντὶ τοῦ ἀνελέσθαι τὸ ἔγκλημα. λέγεται δὲ διαγράψαι καὶ τὸ διαξῦσαι· ἀπὸ τῶν περιγεγραμμένων καὶ περαιουμένων.

Διακουράζεσθαι, τὸ ἀγενὲς βλέπειν· παρὰ τὸ διάγειν τὰς κόρας τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ μὴ ἐπ' εὐθείας βλέπειν· ἢ τὸ ἀτενὲς, διὰ τὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς [κόρας] λέγεσθαι.

Διακωδωνισθέντες, διαφημισθέντες. ἐπιπλεῖστον ἐπὶ τῶν διαπαιζομένων λαμβάνεται· τέτακται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ διαπειραθέντες. οὕτω Λυσίας. ἀπὸ τῶν ἵππων μετήνεκται· εἰώθασι γὰρ οὕτω δοκιμάζειν τοὺς γενναίους ἵππους, εἰ μὴ καταπλήσσονται τὸν ἐν τῷ πολέμῳ θόρυβον, τοὺς κώδωνας ψοφοῦντες.

Διακριδὸν, διακεκριμένως, ἐν διακρίσει, ἐξ ἐπιεικείας.

Διακρινθεῖτε] — ἄλλοι δὲ διακρινθεῖτε τάχιστα, Ἰλιάδος γάμμα, ἀντὶ τοῦ διαχωρισθείητε. τὸ θέμα, διακρίνω· κρινῶ, κέκρικα, κέκριμαι, ἐκρίθην· κριθεὶς κριθέντος, κριθείην. ἢ ἐκ τοῦ διεκρίθην, πλεονασμῷ τοῦ ν ποιητικῶς, γίνεται διεκρίνθην· τὸ εὐκτικὸν, διακρινθείημεν, διακρινθείητε· καὶ κατὰ συγκοπὴν, διακρινθεῖτε, ὡς τὸ διακοσμηθεῖμεν ἐκ τοῦ κοσμηθείημεν κατὰ συγκοπήν. εὐκτικὸν παθητικοῦ πρώτου ἀορίστου.

Διεκωδώνησε, διεπείρασεν· ἐπειδὴ περιϊόντες τοὺς περιβόλους τοῖς κώδωσιν οἱ τειχοφυλακοῦντες, ἀπόπειραν ἐποιοῦντο τοῖς τεταγμένοις φυλάττειν. ζήτει εἰς τὸ Διεσαρδάνωσε.

Διάθεσις] ἐχρῶντο τῇ διαθέσει οἱ ῥήτορες ἐπὶ γνώμης ἢ

διανοίας τῶν δρώντων; καὶ ἐπὶ τοῦ διαθεῖναι λόγον. καὶ ἐπὶ τοῦ ἐξαγγεῖλαί τι, καὶ ἐπὶ διακοσμήσεως· καὶ Διατίθεσθαι, διαθήκας γράφειν· λαμβάνεται καὶ ἐπὶ τοῦ πωλεῖν τὰ προσόντα, καὶ ἐπὶ τοῦ πάσχειν.

Διαβάτης, ὄργανόν τι τεκτονικόν.

Διάγειν, παρέλκειν, καὶ ἐξαπατᾶν.

Διαγραφὴ, ἡ συνθήκη· καὶ ἐπὶ ζωγραφικοῦ πίνακος.

268 Διακίγκλισον, διάσεισον· κίγκλος δὲ, ὄρνεον, ἡ καὶ σεισοπυγίς.

Διακρία, καὶ Διακριεῖς οἱ Εὐβοεῖς. ἀπὸ ὄρους τῆς Εὐβοίας εἴρηται, ὅτι ἔν τινι ὄρει τῆς Εὐβοίας διεκρίθησαν πρὸς ἀλλήλους περὶ τοῦ καλλίστου τῶν γεγονότων Ἥφαιστος καὶ Ἑρμῆς καὶ Ἀθηνᾶ· καὶ Ἥφαιστος μὲν, ὅτι ἄνθρωπος θαυμάσιον θεῶν ἔργον· Ἑρμῆς δὲ, οἶκον χρησιμώτατον· Ἀθηνᾶ δὲ, βοῦν. ἀπὸ τῆς διακρίσεως οὖν τό τε χωρίον καὶ οἱ Εὐβοεῖς ἀπὸ μέρους ὠνομάσθησαν.

Διάκτορος] παρὰ τὸ διάγω, διήκτω, διάκτωρ διάκτορος· καὶ μετάγεται ἡ γενικὴ εἰς εὐθεῖαν· ὁ τοὺς λόγους διάγων. Ὅμηρος, — διακτόρῳ ἀργειφόντῃ: — ἄγοντι τὰς ἀγγελίας τῶν θεῶν, ἀγγελιαφόρῳ. ἢ διακτόρῳ καὶ σαφεῖ κατὰ τὸ λέγειν· καὶ διαγγέλλοντι καὶ σημαίνοντι τὰς ἀγγελίας· ἐκ τοῦ τορῶ τὸ σαφηνίζω· ἀφ' οὗ Ἀριστοφάνης, Εἰ μὴ τετορήσω ταῦτα καὶ λακήσομαι: — γίνεται οὖν διάτορος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ κάππα, ὁ διασαφηνίζων ἐν τῷ λέγειν. ἐπὶ δὲ τοῦ Ἑρμοῦ φασὶ παρὰ τὸ κέαρ τῶν τετελευτηκότων κομίζειν· ἢ ὁ διάγων τὰς ψυχάς· τοῦ γὰρ Ἑρμοῦ ἐπίθετον· παρὰ δὲ τοῖς ἄλλοις ποιηταῖς ἁπλῶς ἐπὶ τοῦ διακόνου τίθεται. Καλλίμαχος ἐπὶ γλαυκὸς τὸ ἐπίθετον, Ἀλλὰ θεῆς ἥτις με διάκτορον ἔλλαχε Παλλάς: — διάκονον καὶ διαγωγέα τῶν ψυχῶν.

Δ[illegible]] ἀπὸ τοῦ [illegible] τὸ [illegible] καὶ προσεγγίζω. ἐν συνθέσει, [illegible] καὶ [illegible], [illegible]· καὶ κατ' ἐπένθεσιν καὶ τροπῇ, διάκονος· καὶ ποιεῖ τὸ α καὶ ε εἰς α [illegible]. ὁ διαφέρων τὰ κελευόμενα. τινὲς παρὰ τὸ κονεῖν τὸ ὑπηρετεῖν, καὶ ἐγκονεῖν τὸ ἐπείγεσθαι· ὅθεν τὸ ἐγκονέουσαι.

Διακορὴς, μεμεστωμένος.

Δ[illegible], [illegible] ἐπὶ [illegible] συνθήκας ἢ [illegible] ποιεῖται· παρὰ τὸ κῆρυξ κήρυκος, κηρυκεύω καὶ διακηρυκεύω.

Διάλεκτος, ἤτοι καθ' ἣν ἕκαστοι ἄνθρωποι διαλέγονται πρὸς ἀλλήλους κατὰ τὴν ἰδίαν συνήθειαν· ἢ ἀπὸ τοῦ διαλελέχθαι καὶ διακεκρίσθαι ἀπὸ τῶν ἄλλων· ἑκάστη γὰρ αὐτῶν διακέκριται τῆς ἑτέρας· ἀπὸ τοῦ ἐξηλέχθαι ὡς κρατιστεύουσα.

Διαμπὰξ, δι' ὅλου, διαπαντὸς, διηνεκῶς, ἐξεναντίας· ἀπὸ τοῦ διαρπάζω διαρπάξω, ἀποβολῇ τοῦ ω, καὶ τροπῇ τοῦ ρ εἰς μ.

Διαμπερὲς, διαμπὰξ, δι' ὅλου. παρὰ τὸ πέρας, διαπέρας· κατὰ πλεονασμὸν τοῦ μ, καὶ μεταθέσει Ἰωνικῇ τοῦ α εἰς ε, διαμπερές, τουτέστι τὸ ἀπ' ἀρχῆς ἕως τοῦ τέλους πέρας.

Διαλείμματα, διαστήματα, διαχωρίσματα· Θεὸς ἐν σαρκὶ, καὶ οὐκ ἐκ διαλειμμάτων ἐνεργῶν: — ὡς ἐν τῷ προτρεπτικῷ ὁ ἅγιος Βασίλειος εἰς τὴν Χριστοῦ γέννησιν.

Διαμῶ, τὸ θερίζω· σχήματος συνθέτου, ἐκ τῆς διὰ προθέσεως, καὶ τοῦ ἀμῶ τὸ θερίζω· ἔστι δὲ δευτέρας συζυγίας· ὁ μέλλων, διαμήσω, διάμησε. τὸ δὲ ἀμῶ, ἐκ τοῦ ἄμη, ὅπερ ἐστὶ γεωργικὸν ἐργαλεῖον, ἡ λεγομένη δρεπάνη.

Διαμυλλαίνειν, Ἀριστοφάνης. διαμωκᾶσθαι τοῖς χείλεσιν· ἀπὸ τῶν μύλλων· μύλλαι γὰρ τὰ χείλη· καὶ μύσταξ. ἢ τὸ ἐσθίειν· καὶ κόπτειν καὶ διαστρέφειν τὰ χείλη.

Διαμυδαλέεται, διαπηδᾷ, καὶ διαῤῥεῖ· καὶ διηθεῖται. 269

Διάνοια, ἡ ἐνθύμησις, διάνοά τις οὖσα, ἡ διανοουμένη.

Διαμετρητὸς] ἡ εὐθεῖα διαμετρητὸς, σχήματος παρασυνθέτου. καὶ πόθεν διαχωρίζεται τὰ παρασύνθετα ἐκ τῶν συνθέτων; ἐκ τῆς διαφορᾶς τοῦ τόνου. τὰ μὲν γὰρ σύνθετα, προπαροξύνεται· τὰ δὲ παρασύνθετα, ὀξύνεται. ταῦτα δὲ ὀξύνεται, ἐπειδὴ ἀπὸ ῥήματος ἔσχον τὴν σύνθεσιν· οἷον, ἐκλέγω, ἐκλεκτός· ἐπίλεκτος δὲ προπαροξύνεται, ὅτι ἀπὸ ὀνόματος ἔσχε τὴν σύνθεσιν, ἐκ τῆς ἐπὶ προθέσεως, καὶ τοῦ λεκτός. οὕτως οὖν καὶ διαμετρῶ διαμετρήσω, διαμετρητός.

Διαπρύσιον] Ἤϋσε δὲ διαπρύσιον: — ἐξάκουστον, μέγα, καὶ διαβόητον. παρὰ τὸ πεύθομαι, ἐπυθόμην, πύσιον· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ. ἢ ἀπὸ τοῦ περῶ περάσω, περάσιον· καὶ κατὰ συγκοπὴν, πράσιον· καὶ τροπῇ, πρύσιος, καὶ διαπρύσιος, ὡς μάθω, μῦθος, μύθιος.

Διαπραθέειν, διαπραθεῖν, ὡς τὸ φαγέειν. τοῦτο ἀπὸ τοῦ πέρθω· ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔπραθον.

Διαπαντὸς, ἐπίῤῥημα χρόνου δηλωτικόν.

Διαξιφίσασθαι, ξίφεσι διαγωνίσασθαι, κυρίως· ἤδη δὲ καὶ τὸ μάχεσθαι.

Διαπατταλευθήσῃ, τρόπῳ βύρσης διαταθήσῃ παττάλοις.

Διαποδίζων, βασανίζων, καὶ ἐπιμελῶς ἐξετάζων.

Διαπεσεῖν, τὸ ἐκ πολεμίων διασωθῆναι.

Διαπτερᾶται, ἀνευρῦναι, διαστῆσαι.

Διάτορον, ὀξύτονον, ὀξύηχον, σαφές. λέγεται καὶ ὁ στύραξ.

Διαύλια, ὅταν δύο ᾄδωσι.

Διαπηνικίζω, ἀπατῶ· Κρατῖνος, Τοῦτον μὲν καλῶς διεπηνίκισας λόγον: — εἴρηται ἀπὸ τῆς πηνίκης, ἥ ἐστι περιθετὴ κόμη, ὡς ἡ φενάκη, ἢ τοὺς ὁρῶντας ἀπατᾷ, ὡς φύσει οὖσα. τινὲς δὲ τὸ ποικίλλω ἐξηγοῦνται· ἀπὸ τῶν πηνῶν ἢ πηνίων, ὄντων ποικίλων· ἵν' ᾖ πηνίζω, καὶ πηνικίζω.

Διαπερδικίσαι, διαλαλῆσαι, διαφυγεῖν.

Διαπιθηκίσαι, τὸ διαπαῖξαι· ἀπὸ τῶν πιθήκων· φιλοπαιγμονέστατον γὰρ τὸ ζῶον.

Διαπατταλεύω, τὸ διερευνᾶν καὶ ζητεῖν ἐπιμελῶς· ἢ τὸ διατείνεσθαι παττάλοις, τρόπῳ βύρσης· ἀπὸ τῶν τὰς βύρσας διατεινόντων. καὶ διαπεπατταλευμένα, διεσφηκωμένα, ὥστε μηδὲ πάτταλον διεῖραί που διὰ πυκνότητα. δύναται εἶναι ἀπὸ τῶν τοίχων τῶν μὴ ἐχόντων παττάλου τόπον· οἷον ἐπ' ἀκριβὲς ἡρμένα· ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ψυχομένων δερμάτων.

Διαῤῥήδην, τὸ φανερῶς καὶ σαφῶς. παρὰ τὸ ῥῶ τὸ λέγω, ὁ μέλλων, ῥήσω· ἐξ αὐτοῦ ῥήδην· καὶ ἐν συνθέσει, διαῤῥήδην, καὶ ἐπιῤῥήδην.

Διαῤῥαῖσαι] ῥαίω τὸ φθείρω· γίνεται ἀπὸ τοῦ φθαίρω Δωρικοῦ· τοῦτο ἀπὸ τοῦ φθείρω· οἱ γὰρ Δωριεῖς τὴν ει δίφθογγον εἰς αι τρέπουσι, τὸ κύπειρον, κύπαιρον λέγοντες, καὶ τὸ εἶκεν, αἶκεν. τὸ ραι. δίφθογγον· ἢ ὅτι ἐκ τῆς παραγωγῆς αὐτὸ ἔσχηκεν. ἢ ὅτι κανών ἐστιν ὁ λέγων, ὅτι τὰ διὰ τοῦ αιω ῥήματα ἀσυναίρετα ὄντα, κατὰ τὸ δεύτερον καὶ τρίτον πρόσωπον διὰ τῆς αι διφθόγγου γράφεται· οἷον, παλαίω. ἀπὸ δὲ τοῦ φθαίρω, ἀποβολῇ τῶν δύο στοιχείων, αἴρω· καὶ μεταθέσει, ῥαίω. 270

Διαρύττειν, διαρύειν, διαντλεῖν· ὡς ἀρύτειν, τὸ ἀντλεῖν.

Διαῤῥικνοῦσθαι, τὸ τὴν ὀσφὺν φορτικῶς περιάγειν. Κράτης Τροφωνίῳ, Ἔφριξε καὶ ἀπόδιζε καὶ διαῤῥίκνου: — ἐκ τοῦ ῥητορικοῦ. ἐρείκω τὸ σχίζω, καὶ ἐρικνῶ· [illegible]

γὰρ τῇ πληθυντικῇ τοῦ συμφώνου συνεστάλη ἡ δίφθογγος.

Δίας, ὁ ἥρως, εἷς τῶν Τιτάνων. παρὰ τὴν Διὸς γενικὴν, Δίας. ἢ εἷς τῶν Πελοπιδῶν. γίνεται παρὰ τὸ Δίας, Δείας· καὶ ἐν συναλοιφῇ, Δείας, διὰ τῆς ει διφθόγγου· ὁ δεῖνα ἐντεῦθεν.

Διασία, ἑορτὴ ἐπιτελουμένη Ἀθήνησι τῷ Διΐ· παρὰ τὰς ἄτας τὰς ἀνίας· οἷον, — μή μοι ἰδοῦσαν Ἄται: — καὶ διασεῖος, ἡ μετοχή. Διασία οὖν, ἡ ἀποτρέπουσα τὰς ἄτας.

Δίασμα, ἡ πρώτη τοῦ ἱστίου ἐργασία. Καλλίμαχος, — διάσματα, ἄρξασθαι ἀρχῆς: — ἀπὸ τῆς διάσεως, τοῦ μερισμοῦ· ἐπεὶ τοὺς στήμονας διαμερίζουσι. δέδασμαι οὖν, δάσμα· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, δίασμα. ἢ παρὰ τὸ ἄσσω, ἄσσω, καὶ ἆσμα, καὶ δίασμα. τοῦτο τὸ ἄσσω γίνεται Αἰολικῶς ἄζω· καὶ ἄζομαι καὶ διάζομαι. οἱ γὰρ Αἰολεῖς τὰ δύο σσ εἰς ζ τρέπουσιν. οὕτω γὰρ καὶ τὸ μέσσον, ἀπὸ τοῦ μέγας, μέζον φασὶ καὶ μείζων· καὶ τὸ ὀλίσσων, ἀπὸ τοῦ ὀλίγος, ὀλίζων.

Διασφάξ, ὁ διεστὼς τόπος. Ἡρόδοτος, τοῦ ὄρεος ἐστι διασφάξ: — καὶ διὰ τῆς διασφάγης Ἀσωπὸς ῥεῖ: — εἴρηται ὡς ἀπὸ τοῦ θερίζω θρίζω θρίξ, βαστάζω βαστάξω, βαστάξ, καὶ νεκροβάσταξ· οὕτως ἀπὸ τοῦ σπῶ σπάζω σπάξω, σπάξ, καὶ σφάξ, καὶ διασφάξ.

Διασείστους] ἔοικεν ὠνομάσθαι οἱ διάσειστοι παρὰ τὸ κινεῖσθαι καὶ διασείεσθαι πρότερον, εἶτα βάλλεσθαι, ἵν' ἀκακούργητοι μᾶλλον ὦσι.

Διασεσοβημένος, τεταραγμένος, ἄτακτος, τεθορυβημένος· σοβεῖν γὰρ τὸ τρέχειν· παρὰ τὸ σεύω ῥῆμα, ἢ σῶ, ὃ σημαίνει τὸ ὁρμῶ.

Διασαλακωνίσει, ἀντὶ τοῦ διαθρύψει, διαγαυριάσει. Ἀριστοφάνης, Τρυφερόν τι διασαλακωνίσει: — σαλάκωνας γὰρ ἐκάλουν τοὺς διαθρυπτομένους. ἀπὸ τοῦ σαλεύεσθαι, ὅ ἐστιν ἀκριβῶς διαβαίνειν. καὶ οἱονεὶ σαλεύεσθαι· παρὰ τὸν σάλον. Ὁρᾷ γὰρ ὡς ὀμφακίαν διασαυλούμενον, Ἀριστοφάνης.

Διασαυλούμενος, ἁβρυνόμενος καὶ διαθρυπτόμενος· παρὰ τὸν σαῦλον τὸν τρυφερὸν καὶ γαῦρον. Σιμωνίδης ἐν ἰάμβοις. Καὶ σαῦλα βαίνων ἵππος ὡς κορωνίτης.

Διαστέλλειν, ἀντὶ τοῦ ἀποστέλλειν· οἷον, Ἐν τῷ διαστέλλειν τὸν ἐπουράνιον βασιλέα.

Διασκανδικίσας, τὸ διευριπιδίσας. σκάνδιξ γὰρ λάχανον· ἡ δὲ μήτηρ Εὐριπίδου σκάνδικας ἐπίπρασκεν.

Διαστήτην, διέστησαν καὶ διεχωρίσθησαν. ἀπὸ τοῦ ἵστημι, ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔστην· τὸ τρίτον τῶν δυϊκῶν, στήτην. τῶν δυϊκῶν χρῆσις Ἀττικοῖς ἁρμόδιος.

Διατοῦτο, δεικτικὴ ἀντωνυμία, ἢ μᾶλλον ἐπίρρημα δεικτικόν.

271 Διατάχους, ἐπίρρημα ἐπιτάσεως· ἐκ τῆς διὰ προθέσεως καὶ τοῦ τάχους.

Δίας] ὡς ἀπὸ τοῦ δράκων δράκοντος, δρακοντίας, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ Διὸς γίνεται Δίας· καὶ κράσει, Δίας. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ Δίας καὶ Θείας διὰ τοῦ ντ κλίνονται· τὸ δὲ Θείας καὶ Δίας, ἰσοσυλλάβως.

Διαπαντὸς, ἐπίρρημα τοπικόν.

Δι' ἀσπίδος] Κράτης λέγει, ὅτι τινὲς μὲν ἀπὸ τοῦ α ποιοῦνται τὴν ἀποστολὴν, ἵν' ᾖ, δι' ἀσπίδος πεδίου· ἀσπίδα τὸ πεδίον εἰρηκότες, τουτέστιν ἐπιμήκους καὶ μακροῦ, ἢ πλατέος καὶ περιφεροῦς· ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς ἀσπίδος, διὰ [τὸ] τὰ μακρὰ τῶν πεδίων καὶ εὐρέα περιφερῆ φαίνεσθαι, μηδενὸς ἄλλου ὁρωμένου τέρματος, ἀλλὰ τοῦ ὁρίζοντος ἀέρος. ἄλλοι δὲ ἐκδέχονται οἱονεὶ τοῦ ἔχοντος πολλὰς ἀσπίδας ἐκ τῶν νεκρῶν, καθότι [illegible] — [illegible] λέγων, ἐν ᾧ τῶν ἀνῃρημένων αἱ ἀσπίδες ἔκειντο. οἱ δέ φασι σπιδέος, πολλοῦ καὶ μακροῦ. καὶ γὰρ Αἰσχύλος [illegible] οὕτως ἔχει [illegible] Σπιδὲς [illegible]: — καὶ Ἀντίμαχος, — οὐδὲ σπιδόθεν προσιοῦσα: — ἀντὶ τοῦ μακρόθεν. καὶ ταῦτα μὲν ὁ Ἀντίμαχος· Κράτης δὲ προσνέμει τὴν ἀρχὴν τοῦ α γραφῆς καὶ Ζηνόδοτος· καὶ [illegible], τουτέστιν [illegible] καὶ τραχέος καὶ μεγάλου. [illegible] τοῖς [illegible]· ὁρᾷ γὰρ πολλὴν τὴν χρῆσιν παρὰ ἀρχαίοις.

Διατρύγιος, τῶν ἅπαξ εἰρημένων, καὶ διαθέσεως λαμβάνεται. ἦσαν γὰρ [illegible] τοιοῦτοι ὄρχοι, ὥστε ἐν τῷ μεταξὺ στοιχεῖσθαι τρύγην· τρύγη δὲ ὁ Δημητριακὸς καρπός· ἵν' ᾖ διατρύγιος, διὰ μέσου τρύγη κατασπειρόμενος· ἢ ὁ ἐκ διαφόρων ἀμπέλων κατασκευαζόμενος, πραμνίων καὶ ὀφλιμῶν, ὡς ἐν διαφόρῳ καιρῷ τρυγᾶσθαι· ἢ τρυγήτιμος.

Διάττειν, ἐρευνᾶν, διατρέχειν, ἢ διώκειν· οἷον διαθεῖν· ἀπὸ τοῦ θέω τὸ τρέχω, τροπῇ τοῦ θῆτα, καὶ πλεονασμῷ ἑτέρου τ. ζήτει εἰς τὸ σήθω.

Διαττᾶν, τὸ διασήθειν· ἀπὸ τοῦ σῶ ῥήματος· ἔνθα τὸ σήθω, ὡς κνῶ κνήθω, καὶ νῶ νήθω. διασσᾶν οὖν ἦν, καὶ διαττᾶν Ἀττικῶς.

Διατρίβειν, παρακούειν, παρέλκειν, ἀναβάλλεσθαι, ἐμποδίζειν, κωλύειν.

Διάτορον, ἐπίρρημα ἐστίν.

Δίαυλον, ζήτει εἰς τὸ στάδιον.

Διαφρῶ, σημαίνει τὸ διαπορεύω καὶ εἰσιέναι καὶ ἀφιέναι ποιῶ. εἴρηται παρὰ τὸ ὦ, ὃ σημαίνει τὸ ἀφίημι· ὅπερ καὶ ἀφῶ λέγεται. καὶ προῶ· εἶτα κατὰ συγκοπὴν, πρῶ, φρῶ· καὶ κατὰ δευτέραν σύνθεσιν, διαφρῶ. καὶ εἰσφρῶ. Ἀριστοφάνης, Τὴν ἀγρίαν τὴν κύνα οὐ διαφρήσεται: — γέγονε δὲ ἡ τροπὴ τῆς πρὸ, ὡς ἐν τῷ προοίμιον, φροίμιον· πρόουρος, φρουρός.

Διαφρυκτοῦν, τὸ διαψηφίζειν, ἢ διακληροῦν. εἴρηται ἀπὸ τῶν κυάμων, δι' ὧν τὸ παλαιὸν ἐψηφίζοντο· ὕστερον γὰρ ταῖς ψήφοις ἐχρήσαντο. τοὺς δὲ κυάμους φρυκτοὺς ἐκάλουν· καὶ τοὺς θαλλοὺς, δι' ὧν ἱκέτευον.

Διαψαίρουσι, διαπνέουσι· ψαίρειν γὰρ τὸ πνεῖν οἱ ναυτικοὶ λέγουσι. διαψαίρουσα, διασύρουσα. καὶ Τιμόθεος τὴν ἐκλυομένην καὶ καταρρέουσαν. σημαίνει καὶ τὴν ἠρεμαίαν. Εὐριπίδης ἐπὶ τοῦ καθαίρειν· οἷον, Γλώσσῃ 272
διαψαίρουσα μυκτήρων τόπους.

Δίγονος μάσθλης, διπλοῦς ἱμάς· ἢ ὅτι οὐ μόνον κατὰ τὴν ῥαφὴν ἦν τοιοῦτος, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ αἵματος ἐπέχραστο. Σοφοκλῆς Ἀνδρομέδᾳ, Ἰδοὺ δὲ φοινὸν μάσθλητα δίγονον: — ἐκ τοῦ ῥητορικοῦ· ὁ δύο χρώμασι κεχρωσμένος.

Διδάσκω] δαίω τὸ ἐπίσταμαι· ὁ μέλλων, δαίσω· πλεονασμῷ τοῦ κ, δαίσκω, ὡς μεθύσω μεθύσκω· καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν, διδαίσκω, ὡς τρώσω, τρώσκω, καὶ τιτρώσκω· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ι, διδάσκω· οὐδέποτε γὰρ τὰ εἰς κω ῥήματα κοινὰ ὄντα διφθόγγῳ τῇ διὰ τοῦ ι παραλήγεται. ὅθεν ἐπίμεμπτος Ἀρίσταρχος τὸ, Αἴμε σε τῷ εἴσκοντες, διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφων τῆς διὰ τοῦ ι. πρόσκειται, κοινά· διὰ τὰ Αἰολικά. οἱ γὰρ Αἰολεῖς θναίσκω καὶ μιμναίσκω διὰ τῆς αι διφθόγγου λέγουσιν. Ἡρωδιανὸς δὲ λέγει, ὅτι Χρύσιππος φησὶ παρὰ τὸ ἀσκεῖν τὸ σημαῖνον τὸ διδάσκειν τὶ, ἀσκῶ, ἄσκω· καὶ ἐπενθέσει τοῦ δ, διδάσκω. ἀπὸ δὲ τοῦ διδάσκω, διδάσκαλος, ὡς ἴξω, ἴξαλος. ἢ παρὰ τὸ διδόναι τὸ καλόν.

Διδάσκαλον, οὐ καθηγητὴν λεκτέον. ἰδίως δὲ διδασκάλους

λέγουσιν οἱ Ἀττικοὶ τοὺς ποιητὰς τῶν διθυράμβων ἢ τῶν κωμῳδιῶν, ἢ τῶν τραγῳδιῶν, ἢ τοὺς μουσικούς. ἐκ τοῦ δαίω, δαίσω, δαίσκω, τὸ μανθάνω, ὡς ὀλέσω, ὀλέσκω· καὶ ὅτι τὰ εἰς κω ῥήματα οὐ θέλουσι παραλήγεσθαι τινὶ ἀνεκφωνήτῳ, γίνεται δάσκω· καὶ μετάγεται εἰς ἐνεστῶτα· καὶ διπλασιασμῷ, διδάσκω. διατί ἀναδιπλασιάζει; ἐπειδὴ ὁ διδάσκων διπλοῦς θέλει εἶναι.

Διδύμους] παρὰ τῷ ποιητῇ . . διδύμους τοὺς διφυεῖς, ὡς αὐλοὶ δίδυμοι· διδυμάονας δὲ, οὓς ἡμεῖς διδύμους.

Δίδυμοι, δύο. Διογένης.

Δίδυμος, ὁ ὄρχις. παρὰ τὸ δύο, δύμος· καὶ ἐν διπλασιασμῷ, δίδυμος. τὸ δὲ δύο, ἀριθμοῦ σημαντικόν. ἢ παρὰ τὸ δὶς ἐπίῤῥημα, γίνεται δισσός, δίσσυμος· καὶ κατὰ ἀντίθεσιν, δίδυμος.

Δίδυμος, ὁ μεθ᾽ ἑτέρου τεχθεὶς ἐκ μιᾶς συλλήψεως. παρὰ τὸ δύω δύνω, δίδυμος, ὁ σὺν ἑτέρῳ ἐξελθὼν τῆς γαστρός. δύω, δίδυμος.

Διδύμη, νῆσος μία τῶν Αἰολίδων. εἴρηται ἀπὸ τοῦ σχήματος, διττή πως φαινομένη.

Διδυμαῖος, Ἀπόλλων· καὶ Διδυμεύς· ἀπὸ τῶν ἐν Μιλήτῳ Διδύμων. Καλλίμαχος, Φοῖβέ τε καὶ Ζεῦ Διδύμων γενάρχα.

Δίδωμι] ἐκ τοῦ δῶ, κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν, διδῶ· καὶ ἐξ αὐτοῦ παράγωγον ῥῆμα εἰς μι, δίδωμι. — ἀτὰρ καὶ δῶρα διδώσομεν: — ἔστι δὲ ποιητικὸν κατὰ ἀναδιπλασιασμόν· ἀπὸ τοῦ δώσομεν, διδώσομεν· διδοῦσι περισπωμένως, ἐκ τοῦ διδόω διδῶ.

Διδὼ, ἡ ἐρασθεῖσα Αἰνείου ἡρωΐς. φασὶ δὲ αὐτὴν Ἐλέσσαν ἤτοι Ἐλίσσαν ὀνομαζομένην, κληθῆναι ὕστερον τῇ Τυρίων φωνῇ Διδώ, διὰ τὸ πολλὰ πλανηθῆναι ἀπὸ Φοινίκης ἀπάρασαν ἐπὶ Καρχηδόνα. τῇ γὰρ Φοινίκων φωνῇ τὴν πλανῆτιν Διδὼ προσαγορεύουσι. πυρὰν γὰρ
273 αὐτὴν ἀνάψασαν καὶ ἑαυτὴν τῷ πυρὶ ἐμβαλοῦσαν, οἱ Τύριοι κλάοντες, καὶ τὴν πυρὰν περιερχόμενοι, Διδὼ ἀνεκάλουν, ὅ ἐστι πλανῆτιν.

Δίδη] ἀπὸ τοῦ δέω, διδῶ: παράγωγον δίδημι, τὸ δεσμῶ· ὁ παρατατικὸς, ἐδίδην, ἐδίδης, ἐδίδη· ὅθεν καὶ, — δίδη μόσχοισι λύγοισιν: — ἀντὶ τοῦ ἔδησε ταῖς ἁπαλαῖς λύγοις, καὶ τοῖς βλαστήμασι τοῖς ἁπαλοῖς ἐδέσμευσεν, Ἰλιάδος λ΄.

Δίε] δείω τὸ φοβοῦμαι· ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔδιον, ἔδιες, ἔδιε, καὶ δίε· περὶ γὰρ δίε ποιμένι λαῶν: — ἐδεδοίκει.

Δίεπε, ἐδίωκεν, ἢ διέτασσεν, διεκόσμει· διέπω τὸ εὐτρεπίζω· ἢ ἕπω τὸ ἀκολουθῶ, καὶ διέπω· ὁ μέσος παρακείμενος, διεῖπα.

Δίεσθαι] ἡ παράδοσις προπαροξύνει. ἀπὸ τοῦ διῶ τοῦ σημαίνοντος τὸ διώκω, γίνεται παράγωγον δίημι· τὸ παθητικὸν, δίεμαι· τὸ τρίτον, δίεται· καὶ τὸ ἀπαρέμφατον, δίεσθαι. — ὦρτο δίεσθαι: — διώκειν. καὶ, — δηΐους προτὶ ἄστυ δίεσθαι: — ἢ ἀπὸ τοῦ δίω βαρυτόνου, σημαίνοντος τὸ διώκω. καὶ δίενται, διώκονται.

Διεξίμεναι, διεξελθεῖν. ἀπὸ τοῦ διεξιέναι, προσθέσει τοῦ μ, διεξίμεναι.

Διέφθορας, ἀντὶ τοῦ διέφθαρσαι· ἀπὸ τοῦ φθείρω μέσου παρακειμένου.

Διέφρασαι, παρὰ Ἴβυκι. ἔστιν ἔφθαρται· καὶ κατὰ πάθος, ἔφαρται καὶ καθ᾽ ὑπέρθεσιν, ἔφραται. καὶ διέφρασαι.

Διέτμαγεν] τμήγω τὸ κόπτω· ὁ μέλλων, τμήξω· ὁ μέσος παρακείμενος, ἔτμηγα· ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔτμαγον· ὁ παθητικὸς, ἐτμάγην· καὶ τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν κατὰ συγκοπὴν, ἔτμαγεν, διὰ τοῦ ε· καὶ ἐν συνθέσει, διέτμαγεν, ἀντὶ τοῦ διεχωρίσθη· ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν τεμνομένων σωμάτων· διεσχίσθη.

Διεσκαριφησάμεθα] ἀντὶ τοῦ διελύσαμεν· σκάριφον γὰρ ἐστὶ τὸ κάρφος καὶ φρύγανον· ἔστι δὲ τὰ τοιαῦτα εὐδιάλυτα καὶ εὐφύσητα. οὕτως Ἰσοκράτης. ἢ σκαριφήσασθαι ἐστὶ, τὸ ἐπισεσυρμένως τὶ ποιεῖν, καὶ μὴ κατὰ τὴν προσήκουσαν ἀκρίβειαν.

Διεκρανώσατε, σημαίνει τὸ ἀνεῴξατε. παρὰ τὸ κάρα, διεκρανώσατε. καρανῶ, καὶ διακαρανῶ. δοκεῖ γὰρ τῶν πίθων ἡ ἀλοιφὴ κάρα εἶναι. οὕτως Ἀμάραντος ὑπομνηματίζων τὸ ἠδύλλιον Θεοκρίτου, οὗ ἡ ἐπιγραφὴ Λυκίδας, ἢ Θαλύσια.

Διεδοιδύκησε, διέγραψε τῇ χειρὶ, στρογγύλην αὐτὴν ποιήσας ὡς δοίδυκα. ἢ διέτριψεν. ἐκ τοῦ ῥητορικοῦ.

Διεσαρδάνωσε, διεγέλασεν· οὐκ ἐπὶ διαχύσει, ἀλλ᾽ οἱονεὶ σαρδάνιον γέλωτα.

Διεκωδώνισεν, ἀντὶ τοῦ διεπείρασε καὶ ἐξήτασεν. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν περιπολούντων τοῖς κώδωσι τὰς φυλακὰς νυκτὸς, ἢ ἀπὸ τῶν δοκιμαζόντων τοὺς μαχίμους ὄρτυγας ἤχῳ τοῦ κώδωνος· ἢ ἀπὸ τῶν ἵππων· εἰώθασι γὰρ οὕτω δοκιμάζειν τοὺς γενναίους ἵππους, εἰ μὴ καταπλήσσονται.

Διεσμιλευμένον, ἠκριβωμένον, ἐξεσμένον, περικεκαθαρμένον.

Διεσποδήσατε, διεσείσατε, διετινάξατε.

Διευκρινησάμενος, διαλυσάμενος· ἀπὸ τοῦ εὖ διακρίναι.

Διερός, ὁ ὑγρός. Καλλίμαχος, — διερὴν δ᾽ ἀπεσείσατο 274
λαίφην: — λέγεται διερός, καὶ ὁ ζῶν, ἐκ μεταλήψεως· Ὅμηρος, Οὐκ ἔσθ᾽ οὗτος ἀνὴρ διερὸς βροτός: — τουτέστι ζῶν καὶ ἐῤῥωμένος, Ὀδυσσείας ζ΄. οἱ γὰρ ζῶντες ὑγροί· αὖοι δ᾽ οἱ τεθνεῶτες. παρὰ τὸ διαίνω τὸ ὑγραίνω, γίνεται διαρός, ὡς μιαίνω, μιαρός· λιπαίνω, λιπαρός· καὶ τροπῇ, διερός. διερῷ ποδὶ, Ὀδυσσείας ί, μεταφορικῶς τῇ νηΐ· καὶ γὰρ ἁλὸς ἵππους τὰς ναῦς καλεῖ τροπικῶς. οἱ δὲ, τῷ ὀξεῖ καὶ ταχεῖ· ἢ τῷ θαλασσίῳ· διερὸν γὰρ, χλωρόν, βεβρεγμένον.

Δίζω καὶ δίζομαι, τὸ ζητῶ· διζημένη, ζητοῦσα. παρὰ τὸ δίς ἐπίῤῥημα· ἀφ᾽ οὗ τὸ διστάζειν· καὶ ἀπὸ τοῦ δοιὸς, δοιάζειν. ὀρθῶς οὖν τὸ δίζω παρὰ τὸ δίς· ὁ γὰρ ζητῶν, ἐν διχονοίᾳ ὢν, ζητεῖ· ὁ γὰρ εἰδὼς, οὐ διχονοεῖ, ἀλλ᾽ ἁπλῇ χρῆται γνώμῃ.

Διηγῶ, ἐκ τῆς διὰ προθέσεως καὶ τοῦ ἄγω· τὰ δὲ παρὰ τὸ ἄγω συντεθειμένα διὰ τοῦ η γράφεται, ξυληγῶ, στρατηγῶ, ὁδηγῶ· διηγῶ· ὁ μέλλων, διηγήσω.

Διηνεκές] διηνεκὲς, τὸ ἐπίμηκες καὶ ἀδιάλειπτον. παρὰ τὸ ἓν τὸ ἀριθμητικὸν, ἑνεκές, τὸ ἡνωμένον καὶ ἀδιάστατον· μετὰ ἐκτάσεως καὶ συνθέσεως, διηνεκές. ἢ παρὰ τὸ ἐνέκω, ἐνεκὲς καὶ διενεκές· καὶ μεταθέσει τοῦ ε εἰς η, διηνεκές. ἢ παρὰ τὸ διήκω τὸ ἐκτείνω, διηκής· καὶ πλεονασμῷ τῆς νε συλλαβῆς.

Διήρης, ὁ ὑπερῷος οἶκος. Εὐριπίδης ἐν Φοινίσσαις, — μελάθρων ἐς διῆρες ἔσχατον: — ἀπὸ τοῦ δὶς, διήρης· ἵν᾽ ᾖ ὁ διστεγής. Ἀπολλώνιος δὲ καὶ τὰς ναῦς τὰς ἐχούσας δύο ἢ καὶ τρεῖς στέγας, διήρεις καὶ τριήρεις λέγει. ἢ ἀπὸ τοῦ δύο διήρεις, ὥσπερ παρὰ τὸ μόνος μονήρης. καταχρηστικῶς δὲ λέγεται οὐ μόνον τὸ διστεγὲς, ἀλλὰ καὶ τὸ ὁπόσων ἂν ᾖ στεγῶν· ὥσπερ καὶ διέδραν, ἐπὶ πλειόνων λέγεται.

Διήρεσα] — διήρεσα χερσὶν ἐμῇσιν: — Ἰστέον ὅτι τὸ διήρεσα ἀντίκειται κατὰ τὸν μέλλοντα, ἀπὸ τοῦ ἐρέσσω γινόμενον· ἐρέσω γὰρ ὁ μέλλων· καὶ ὤφειλεν εἶναι ἐρέξω· τὰ γὰρ διὰ δύο σσ ἐκφερόμενα κατὰ τὸν ἐνεστῶτα διὰ τοῦ ξ ἐκφέρονται κατὰ τὸν μέλλοντα· χωρὶς

τοῦ πάσσω, πλάσω. πάσω· πλάσσω, ἀλλ' ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι καὶ τοῦτο σεσημειωμένον ἐστίν. Ἡρωδιανὸς δὲ φησὶν, ἀπὸ περισπωμένου τοῦ ἐρῶ· ὁ μέλλων, ἐρέσω, ὡς τελῶ τελέσω· ὁ ἀόριστος, ἤρεσα, καὶ διήρεσα.

Διήφυσε, διέκοψεν· ἀπὸ τοῦ διαφύσσειν, ἢ ἀφύσσειν, ὅ ἐστιν ἀντλεῖν. ὁ γὰρ ἀντλῶν διακόπτει τὸ ἀντλούμενον.

Δίζυγες, ἐζευγμένοι.

Διθύραμβος, ὁ Διόνυσος. ἐπίθετόν ἐστι τοῦ Διονύσου· ὅτι ἐν διθύρῳ ἄντρῳ τῆς Νύσσης ἐτράφη. καὶ ὁμωνύμως τῷ θεῷ ὁ εἰς αὐτὸν ὕμνος. ἢ ἀπὸ τοῦ δύο θύρας βαίνειν, τήν τε κοιλίαν τῆς μητρὸς Σεμέλης, καὶ τὸν μηρὸν τοῦ Διός· ἀπὸ τοῦ δεύτερον τετέχθαι, ἀπό τε τῆς μητρὸς, καὶ ἀπὸ τοῦ μηροῦ τοῦ Διός· ἵν' ᾖ ὁ δὶς θύραζε βεβηκώς. Πίνδαρος δὲ φησὶ λυθίραμβον. καὶ γὰρ Ζεὺς, τικτομένου αὐτοῦ, ἐπεβόα, Λῦθι ῥάμμα, λῦθι ῥάμμα: — ἵν' ᾖ λυθίραμμος, καὶ διθύραμβος κατὰ τροπὴν καὶ πλεονασμόν. Ἡρωδιανὸς δὲ φησὶ τὰ πατρωνυμικὰ μὴ συντίθεσθαι.

Διϊππασία καὶ ἀνιππασία, τῶν ἵππων ἅμιλλα· ὥσπερ δὴ διωμοσία καὶ ἀντωμοσία τὸν αὐτὸν ἄμφω δηλοῖ.

275 Διϊπολία, ἑορτὴ ἐπιτελουμένη Διῒ πολιακῷ, ἤγουν ἐν ἀκροπόλει τιμωμένῳ. πόλιν γὰρ τὴν ἀκρόπολιν ἔλεγον. λέγεται καὶ Διϊπολεῖον, ὥσπερ βαλανεῖον. ἢ εἰς ἀπομνημόνευσιν τοῦ πελάνου καὶ βοός.

Διθυμία, διχοστασία.

Διΐφιλος] ὥσπερ παρὰ τὴν Ἄρηϊ δοτικὴν γίνεται ἀρηΐφιλος, οὕτω καὶ παρὰ τὸ Διῒ, διΐφιλος· καὶ κράσει τῶν δύο ι ι εἰς ι μακρὸν, δίφιλος.

Διϊπετὴς, ὁ Νεῖλος καὶ ὁ Ξάνθος· παρὰ τὴν Διῒ δοτικὴν γέγονε καὶ τὸ πεσεῖν· οἱονεὶ ὁ ἀπὸ τοῦ Διὸς πεπτωκώς. καὶ διϊπετέος ποταμοῖο, τοῦ διαφανοῦς καὶ μεγάλου, ἢ κατωφεροῦς, ἢ ὑπὸ τοῦ Διὸς πληρουμένου· ἐπειδὴ διαυγέστατον τὸ ὕδωρ ἔχει· καὶ τὸν ἀέρα διϊπετῆ καλοῦσιν. Εὐριπίδης, Λαμπρότερος ἢ πρὶν, καὶ διϊπετέστερος: — ἀντὶ τοῦ διαυγέστερος.

Διϊπετεῖς ποταμοὶ, οἱ χείμαρροι· ὅτι ἐκ Διὸς πίπτον τὸ ὕδωρ πληροῖ τούτους· καὶ πεδίον δὲ διϊπετὲς, νοτερὸν καὶ δροσῶδες· οἱ δὲ, τὸ διηνεκές· ἄλλοι διαυγές· καὶ ὁ κεραυνὸς διϊπετὴς, ἀπὸ Διὸς πίπτων, ἢ πετόμενος· ὅθεν καὶ διϊπετεῖς συμφοραί· καὶ διϊπετὴς γυνὴ, διαυγής.

Δίκτυον, παρὰ τὸ δίκεσθαι τοὺς ἰχθύας ἐν αὐτῷ, ὅ ἐστι βάλλεσθαι. δίκω τὸ βάλλω· δίκυον, καὶ δίκτυον κατὰ πλεονασμόν. ἢ παρὰ τὸ δίκω τὸ ῥίπτω δίκος, ὁ ῥιπτούμενος· καὶ τὸ κατὰ τῶν ἰχθύων ῥιπτούμενον, δίχθυον, — καὶ δίκτυον. ἀπὸ δὲ τοῦ δίκτυον κατὰ ἀποκοπὴν γίνεται δίκυ.

* Δικαλέκτης, ὁ ῥήτωρ, ἐκ τοῦ λέγειν τὴν δίκην.

* Δικαστὴς, ὁ κριτὴς, οἱονεὶ διχαστὴς διὰ τοῦ χ, παρὰ τὸ δίχα. κύριον γὰρ τοῦ δικαστοῦ, τὸ δίκαιον εἰς τὰ δύο ἴσα μέρη μερίζεσθαι καὶ νέμειν.

Δικασπόλους, δίκας σπένδοντας: — ἢ περὶ τὸ δίκαιον πολουμένους.

Δικλίδες θύραι, αἱ εἰς δίχα τετμημέναι ἐπικαρσίαι, ὥστε δύνασθαι τὸ ἕτερον κεκλεῖσθαι.

Δίκαιος, παρὰ τὸ δίκη δίκαιος· τοῦτο παρὰ τὸ δίχω τὸ διχάζω. ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ δύο ἔχειν· ἡ γὰρ δίκη τὰ δύο μέρη διΐστησιν. ἄλλο δέ ἐστι παράγωγον, καὶ ἄλλο ἐτυμολογία. ἡ μὲν παραγωγὴ, κατὰ τὴν ἀρχὴν μόνον θεωρεῖται τῆς λέξεως· ἡ δὲ ἐτυμολογία, κατὰ τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ τέλος. ἢ παρὰ τὸ δίχω, δίχαιος καὶ δίκαιος. ἐκ τούτου γίνεται δικαιοσύνη. Τὰ διὰ τοῦ οσυνη θηλυκὰ ὀνόματα διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφεται· πλὴν τοῦ ἁγιωσύνη, ἀγαθωσύνη, ἱερωσύνη, μεγαλωσύνη. ἢ τὰ διὰ τοῦ οτερος καὶ οτατος, καὶ τὰ διὰ τοῦ οσυνη θηλυκὰ, εἰ μὲν ἔχει τὴν πρὸ αὐτοῦ συλλαβὴν μακρὰν, διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφεται· οἷον, γοργότερος, ἐνδοξότερος· εἰ δὲ βραχεῖαν, διὰ τοῦ ω μεγάλου· οἷον, νεώτερος, σοφώτερος· πλὴν τοῦ στενότατος καὶ κενότατος· ἅπερ φησὶν ἀπὸ τοῦ στεῖνος καὶ κεῖνος γέγονε.

Δίκη, ἡ θεός· παρὰ τὸ διχάζειν καὶ διαλύειν τοὺς φιλονεικοῦντας καὶ δικαζομένους, δίχη καὶ δίκη. ἢ παρὰ τὸ διχάζειν καὶ χωρίζειν τὸ ἄδικον ἐκ τοῦ δικαίου, διχαιοσύνη τὶς οὖσα, παρὰ τὸ εἰς δύο χέειν τὰ πράγματα· ἢ παρὰ τὸ δίζω τὸ ζητῶ, ἡ ζητοῦσα τὸ ἀληθές. ἢ παρὰ τὸ διστάζω· δεῖ γὰρ ἐν δισταγμῷ ἡ ἀπόφασις τοῦ δικαίου. τὸ δι, ι· τὰ εἰς κη θηλυκὰ ἑνὶ φωνήεντι πα- 270 ραλήγεται· πλὴν τοῦ ἐρείκη, εἶδος φυτοῦ· Εὐνείκη, ὄνομα κύριον· νείκη, ἡ φιλονεικία, ἐκ τοῦ νεῖκος. καὶ ἄλλως· τὰ ἔχοντα ἀναφαινόμενον τὸ υ διὰ τοῦ ι γράφεται· οἷον μῦσος, μῖσος· δύκη, δίκη· Ἀφροδύτη, Ἀφροδίτη. σημαίνει τέσσαρα· τὴν κοινῶς νοουμένην δίκην· ὡς τὸ, — ὑμεῖς δὲ καταφράσασθε καὶ αὐτοὶ Τήνδε δίκην: — καὶ τὴν δικαιοσύνην, ὡς τὸ, — δίκη δ' ἴθυνε θέμιστας: — καὶ τὴν τιμωρίαν, ὡς τὸ, Τοῖς δὲ δίκην Κρονίδης τεκμαίρεται: — καὶ τὴν ἀδικίαν, ὡς τὸ, Οἵ ῥα φυλάσσουσι δίκας καὶ σχέτλια ἔργα.

Δίκτη, ὄρος τῆς Κρήτης, καὶ ἄκρα κειμένη κατὰ τὸ Λιβυκὸν πέλαγος. καλεῖται δὲ καὶ οὐδετέρως. Ἄρατος, Δίκτῳ ἐν εὐώδει ὄρεος σχεδὸν Ἰδαίοιο: — ἀπὸ τοῦ τὸ Δίκτον. εἴρηται παρὰ τὸ τέκω τίκτω, τίκτα τὶς οὖσα, ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ τεχθῆναι τὸν Δία. Ἀγαθοκλῆς δὲ θηλυκὸν ὄνομα εἶναι τὸ Δίκταιον ὄρος. οἱ δὲ νῆσον φασὶν εἶναι τὴν Δικτήν· καὶ ὄνομα ἀπὸ τῶν ἁλιευτικῶν δικτύων· ἐνταῦθα δὲ Διὸς ἄγαλμα ἀγένειον ἵστατο. λέγεται καὶ Δίκταιον.

Δίκρον καὶ δίκροον, τὸ δίκρανον ξύλον. Ἀριστοφάνης, Δικροῖς ἐώθουν τὴν θεὸν κεκραγμασιν: — Καλλίμαχος, Δίκροον φίλτρον ἀειραμένη: — εἴρηται, ὅτι δίκαρόν τι ἐστὶ, τὸ δύο ἄκρας καὶ δύο κάρη ἔχον· καὶ κατὰ συγκοπὴν, δίκρον. Ἀπολλώνιος δὲ ἀπὸ τοῦ δικάρανον φησὶ συγκεκόφθαι. Ἀλέξανδρος δὲ, ὅτι Ἀσκληπιάδης ἐν τῷ ι' τῶν παντοδαπῶν, παρὰ τὸ κόρος, ὃ σημαίνει τὸν κλάδον· ἔνθεν καὶ κορυθαλὶς ἡ δάφνη λέγεται — καὶ κορεῖν, τὸ τοῖς κλάδοις σαροῦν. ἐγὼ δὲ νομίζω μᾶλλον παρὰ τὸ κέρας, ὃ δὴ καὶ κέρος· ἵν' ᾖ δίκερος, καὶ ὑπερθέσει δίκρεος, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς ο, δίκροος.

Δίνδυμον, ὄρος Φρυγίας· εἴρηται δὲ διὰ τὴν δίνησιν τῶν θεοφορήτων· πρῶτον γὰρ ἐκεῖθεν ἤρξαντο θεοῖς κάτοχοι εἶναι οἱ ἄνθρωποι. οὕτως Ὧρος ἐν τῷ περὶ ἐθνικῶν. ἢ ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῷ δύο ἀκρωτηρίων, ἐπεὶ δύο ἄκρας ἔχει. Αὔρα γέγονέ τις κόρη εὔοπτος Φιλοκύνηγος, οἰκοῦσα ἐν τῷ Πόντῳ. ταύτην ποτὲ κυνηγοῦσαν σὺν Ἀρτέμιδι Διόνυσος ἑωρακὼς, καὶ βιασάμενος, ἐποίησεν ἔγκυον. ἰδὼν δὲ Ἄρτεμις, ἐδίωξεν ἀπειλήσασα. Φοβουμένη δὲ τὴν ὀργὴν τῆς θεοῦ ἡ Αὔρα, ἔρχεται ἐκ τοῦ Πόντου εἰς Κύζικον· καὶ ἀνελθὼν ἐπὶ τὸ ὄρος, δίδυμα τίκτει· δι' ἃ ἐκάλεσε τὸ ὄρος Δίνδυμον.

Δίνη, ἡ συστροφή· ἐκ τοῦ δεύω τὸ βρέχω, δεύνη· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ε, καὶ τροπῇ τοῦ υ εἰς ι, δίνη. ἢ παρὰ τὸ Ζεὺς Διὸς δίη· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν, δίνη. ἢ ἀπὸ τοῦ ἲς ἰνὸς, ἡ δύναμις, ἴνη καὶ δίνη, ἡ μετὰ δυνάμεως συστροφή. ἢ ἐκ τοῦ εἰλῶ τὸ συστρέφω γίνεται ἴλη καὶ δίνη. ἐκ τούτου ἐστὶ τὸ δι μακρόν. καὶ γὰρ τὸ ἰλαδὸν, τὸ ι μακρόν. τὸ δι, ι· τὰ διὰ τοῦ ινη θηλυκὰ μονογενῆ, μὴ ἀπὸ ἐπιθέτου γενόμενα, διὰ τοῦ ι γράφεται.

μονογενῆ εἶπε, διὰ τὸ ἐκεῖνος. ἐκείνη· μὴ ἀπὸ ἐπιθέτων γινόμενα· διὰ τὸ Φατεινός, Φατεινή· καὶ τὸ κύριον ὄνομα, Φατεινή· μετάγεται γὰρ ἀπὸ ἐπιθέτου.

Διωμοσία, ὅρκος ἐστὶν ὃν ὤμνυον οἱ φόνου ἀγῶνα διώκοντες ἢ φεύγοντες. ἀμφότεροι γὰρ ὤμνυον, ἦ μὴν ἀληθῆ λέγειν.

277 Δίκροτος ναῦς, ἡ δύο τοίχους ἐρετῶν ἔχουσα, ὥσπερ τριήρης ἡ τρεῖς.

Δ[illegible], ὁ [illegible] καὶ [illegible].

Διὸς αὐγάς, τὰς ἡμέρας, τὸ φῶς.

Διοσημία, τὰ ἐκ τοῦ ἀέρος σημεῖα.

Διόσκουροι, οἱ Ἑλένης ἀδελφοί· καὶ Ζῆθος καὶ Ἀμφίων.

Δινωτοῖσι, πεποικιλμένοις, τετορνευμένοις· παρὰ τὸ δινῶ τὸ συστρέφω· τορνευτοῖς, ἢ στρογγύλοις, ἀπὸ τῆς τῶν κλινοπόδων περιφερείας. ἡ εὐθεῖα, δινωτὸν λέχος· τὸ ἀρσενικὸν, δινωτός· καὶ τὸ θηλυκὸν, δινωτή, ἡ περιφερής, ἐοικυῖα δίνῃ. δῖνος δὲ ὁ τόρνος, παρὰ τὸ δινεῖσθαι καὶ κυκλεῦσθαι· ὅθεν καὶ τὸ δινῶ. ἢ ἐκ τοῦ δίνη, δινῶ.

Δῖνος, σημαίνει εἶδος ὀρχήσεως, καὶ εἶδος ποτηρίου, καὶ συστροφὴν, καὶ τόρνον, παρὰ τὸ δινοῦσθαι. λέγεται δὲ ἀρσενικῶς.

Δινεύοι, ἀναστρέφοιτο· ὅθεν καὶ αἱ συστροφαὶ τῶν ἀνέμων δῖναι λέγονται. δινῶ, δινεύω.

Διόγνητος, ὁ ὑπὸ Διὸς γνωριζόμενος, ὁ γενναῖος· Διογενής, διογένητος, εὐγενής.

* Διομειαλαζόνας, τοὺς ὑπερηφάνους εἶπεν Ἀριστοφάνης· ἀπὸ τῆς Διομείας πάγου τῆς Ἀττικῆς, ὅπου ἠλαζόνευον οἱ ἐκεῖ ἐνοικοῦντες.

Δίομος, ὄνομα κύριον ἥρωος Ἀθηναίου· ἀφ' οὗ Διομιὰς ἑορτή. παρὰ τὴν Διὸς γενικὴν Δίομος, ὡς ἀνδρὸς, ἀνδρόμεος.

Διομήδης, ὄνομα κύριον· συντίθεται παρὰ τὴν Διὸς γενικὴν καὶ τὸ μήδω. τὰ δὲ παρὰ τὴν Διὸς γενικὴν συντιθέμενα ἀποβάλλουσι τὸ ς· οἷον Διογένης, Διοπείθης. τὰ εἰς ης κύρια παρασύνθετα εἰς ους ἔχει τὴν γενικήν, παντερπής, εὐπειθής. οὕτω Διομήδης. σεσημείωται τὸ Θεοκρίνης· τὰ γὰρ διὰ τοῦ ινης εἰς ου ἔχει τὴν γενικήν, Λεπτίνης, Αἰσχίνης. οὕτω καὶ τὸ αἰδὼς αἰδοῦς, παρὰ τὸ ἰδεῖν· ὅτι οὐδὲν αὐτίκα ἴδοις.

Διόνυσος] οἱ μὲν Διόνυξον αὐτὸν ὀνομάζουσιν· ὅτι σὺν κέρασι γεννώμενος ἔνυξε τὸν Διὸς μηρὸν, ὡς Στησίμβροτος. οἱ δὲ, Δεύνυσον· ἐπειδὴ βασιλεὺς ἐγένετο Νύσσης· δεῦνον δὲ τὸν βασιλέα λέγουσιν οἱ Ἰνδοί, ὡς Ἴοβας. οἱ δὲ, ἀπὸ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νύσσης τοῦ ὄρους ὠνομάσθαι· ἐπεὶ ἐν τούτῳ ἐγεννήθη, ὡς Πίνδαρος, καὶ ἀνετράφη. οἱ δὲ, ἀπὸ τοῦ πολλὰ διανῦσαι καὶ κατορθῶσαι, ὡς Ἀλέξανδρος ὁ Θάσιος. οἱ δὲ, ἀπὸ τοῦ δονεύειν καὶ κινεῖν τὰ σώματα, πλεονασμῷ τοῦ ι, ὡς πυκνὸς, πυκινός. οἱ δὲ, ἀπὸ τοῦ Διὸς ὑετοῖς κεράννυσθαι, ὅ ἐστιν ὕδασιν, ὡς πιθανεύεται Ἀριστόδημος. ἢ ὅτι Διὸς ὕοντος ἐτέχθη. ἢ παρὰ τὸ δάος δαόσυνος· καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς ι· παρὰ γὰρ Ἠλείοις ὁ αὐτὸς τῷ ἡλίῳ νομίζεται· ἵν' ᾖ ὁ δαίων, ὁ τοῦ δάους (ὅ ἐστι πυρὸς ἢ φωτὸς) αἴτιος. ἢ ἀπὸ τοῦ νεύω Διόνευσος καὶ Διόνυσος, ὁ ποιῶν διανεύειν καὶ μὴ σταθεροὺς εἶναι τοὺς πίνοντας. ἢ παρὰ τὸ πολλὰ διαλῦσαι, διάλυσος, καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς ο, καὶ τοῦ λ εἰς ν.

Διονύσιος ὁ Θρᾷξ. Ἰστέον ὅτι Θρᾷξ ἐλέγετο, ἢ διὰ τὸ τραχὺ τῆς φωνῆς, ἢ ὅτι τῇ ἀληθείᾳ Θρᾷξ ἦν. οὗτος δὲ ὁ Διονύσιος μαθητὴς ἦν τοῦ Ἀριστάρχου· καὶ τὸν ἑαυτοῦ διδάσκαλον ζωγραφήσας, ἐν τῷ στήθει αὐτοῦ τὴν τραγῳδίαν ἐζωγράφει· διὰ τὸ ἀποστηθίζειν αὐτὸν πᾶσαν τὴν τραγῳδίαν.

Διο[illegible]: ὁ Ἀσκάλαφος, ἐλέγετο ἢ ὅτι [illegible] τὸ 278
τοῦ Ὁμηρικοῦ στίχου, Οἱ δ' ἀμφ' Ἀσκάλαφον καὶ Ἰάλμενον ἠδ' Ὀρέστην: — ἢ ἐπειδὴ μακρὸς καὶ λεπτὸς ἦν καὶ ὠχρός. τοιοῦτον δέ ἐστιν ὁ ἀσκάλαφος τὸ ὄρνεον.

Διοπεύειν, τὸ ἐπιμελεῖσθαι.

Δίοπος, ὁ βασιλεὺς, ἢ ὁ ἐπιμελητὴς καὶ ἐπόπτης, ἀπὸ τοῦ διέπειν· ἢ ἀπὸ τοῦ διοπτεύειν, παρὰ τοὺς ὦπας· ἔνθα καὶ Ὀφθαλμὸς βασιλικὸς, ὁ κατάσκοπος.

Διοπεύω, κατασκοπῶ, ἀπὸ τοῦ ὄπτω· καὶ διοπτῆρα, τὸν σκοπόν· καὶ διοπτεύων, ἐποπτεύων, ἐφορῶν, ἐπισκοπῶν· καὶ διοπωπέας, τοὺς βασιλεῖς.

Δῖος] ὥσπερ ἀπὸ τοῦ Χίος Χίιος, οὕτω καὶ ἀπὸ τῆς Διὸς γενικῆς δίιος· καὶ κράσει τῶν δύο ι εἰς ἓν, δῖος. σημαίνει δὲ τρία· τὸν ἔνδοξον, ὡς τὸ, — δῖος Ἀχιλλεύς. καὶ — δῖος Ὀδυσσεύς: — καὶ τὸν μέγαν, ὡς τὸ, Εἰς ἅλα δῖαν: — ἀντὶ τοῦ εἰς θάλασσαν θείαν, ἢ θαυμαστήν. σημαίνει δὲ καὶ τὸν ἀγαθὸν, ὡς ἐν Ὀδυσσείᾳ δῖος συβώτης. τὸ δι, ι. τέσσαρα γάρ εἰσιν δισύλλαβα κτητικά· θεῖος καὶ Κεῖος, διὰ διφθόγγου· δῖος καὶ Χῖος, διὰ τοῦ ι.

Διόσκουροι, οἱ τοῦ Διὸς ἐπιμελούμενοι· τὸ γὰρ ἐπιμελεῖσθαι κορεῖν λέγουσιν. ἢ ὅτι τοῦ Διὸς κοῦροι, ὅ ἐστι υἱοί.

Διόσκορος· οἱ μὲν, παραθέσει λέγουσιν, ὅτι ἡ Διὸς γενικὴ ἐν τῇ συνθέσει ἀποβάλλει τὸ ς. εἰ οὖν τὸ Διόσκορος ἐφύλαξε τὸ ς, δηλονότι ἐν παραθέσει ἐστί. Δεῖ σημειώσασθαι τὸ Διόσθυος παρὰ Καλλιμάχῳ. ἐν συνθέσει γὰρ ὢν ἐφύλαξε τὸ ς. ἔστι δὲ ὄνομα μηνός. οἱ δὲ ἐν συνθέσει λέγουσιν· ὅτι ἀπὸ δύο λέξεων ἐν συνθέσει οὐσῶν γίνονται αἱ παραγωγαί· οἷον Ἱεράπολις, Ἱεραπολίτης· Νεάπολις, Νεαπολίτης· Ἄρειος πάγος, Ἀρειοπαγίτης· οὐδέποτε δὲ ἀπὸ δύο λέξεων ἐν παραθέσει οὐσῶν γίνεται παραγωγή, οὔτε τεμένιον· οἷον, Θέτις, Θετίδιον, ὁ ναὸς τῆς Θέτιδος· Ἡρακλῆς, Ἡράκλειον, ὁ ναὸς τοῦ Ἡρακλέους· Αἰακὸς, Αἰάκειον, ὁ ναὸς τοῦ Αἰακοῦ. τέμενος δὲ λέγεται τὸ ἀφιερωμένον χωρίον θεῷ ἢ ἥρωϊ. εἰ οὖν ἔστι Διοσκορεῖον τεμένιον, τουτέστιν ὁ ναὸς τοῦ Διοσκόρου, δῆλον ὅτι οὐ παρήχθη ἀπὸ δύο λέξεων ἐν παραθέσει οὐσῶν. ἄρα οὖν τὸ Διόσκορος ἐν συνθέσει ἐστί.

Διπλοῦς] ἀπὸ συναιρέσεως ἐστὶ τοῦ διπλόος καὶ τριπλόος· τὸ δὲ διπλόος καὶ τριπλόος, ἀπὸ τοῦ δὶς καὶ τρὶς εἶπον· τὸ δὲ διπλοῦς καὶ τριπλοῦς οὐκ εἰσὶ σύνθετα. ζήτει εἰς τὸ Χοιροβοσκοῦ. παρὰ τὸ δύο πέλειν δυοπλόος, καὶ διπλόος.

Διπλῆν ἐκταδίην, τὴν μεγάλην, ὥστε καὶ διπλῇ αὐτῇ χρώμενον ἔχειν.

Δίπλακα. Ἰλιάδος γ'. σημαίνει δὲ διπλοΐδα, διπλοῦν ἱμάτιον, ὅ ἐστι χλανίδα δίπτυχον, διπλῆν. ἡ εὐθεῖα, δίπλαξ. σημαίνει δὲ τὴν χλαῖναν. οὕτω γίνεται καὶ δίπτυχα. ἐκ τοῦ διπλοῦς, δίπλαξ, ὡς λίθος λίθαξ. τοῦτο ἐκ τοῦ διπλόος.

Διπλόη, σημαίνει τὴν πανουργίαν. γίνεται ἐκ τοῦ διπλόος· τοῦτο ἐκ τοῦ δύο καὶ τοῦ πέλω, δυοπέλοος, καὶ διπλόος, τροπῇ τοῦ υ εἰς ι.

Δίπτυχα, ὄνομα οὐδέτερον. γέγονε δὲ ἐκ τοῦ δίπτυξ ἀρσενικοῦ. τοῦτο ἐκ τοῦ πτύσσω τὸ σφαλίζω, πτύξω, πτύξ· καὶ μετὰ τοῦ δύο, δίπτυξ. δίπτυχος κλίνεται, καὶ μετάγεται εἰς εὐθεῖαν· καὶ τὸ οὐδέτερον, τὸ δίπτυχον. 279
— δίπτυχα ποιήσαντες, διπλώσαντες τὴν κνίσαν· νῦν δὲ λέγει τὸν ἐπίπλουν.

Δίπολις, ἐστιν ἡ Λῆμνος· ἔχει γὰρ ἐν αὐτῇ Ἡφαιστίαν καὶ Μύριναν.

Δὶς καὶ τρίς· ἀπὸ τοῦ δυάκις καὶ τριάκις· ἆρον τὸ α καὶ τὸ κ, καὶ κατὰ συνίζησιν, δίς καὶ τρίς. τὸ δὲ δὶς καὶ τρὶς, ἐν συνθέσει ἀποβάλλει τὸ ς, οἷον δίμηνος, δίπηχυς, τρίπηχυς. σεσημείωται τὸ διςθανέες καὶ τὸ τρίςφυλλον, εἶδος βοτάνης παρὰ Νικάνδρῳ. συντιθέμενον δὲ ἀντὶ τοῦ δύο καὶ τρεῖς λαμβάνεται· διπρόσωπος, ὁ δύο πρόσωπα ἔχων· καὶ τρίπους, ὁ τρεῖς πόδας ἔχων. Δὶς ἡβήσαντα, τουτέστιν ἀναζήσαντα. φησὶ γὰρ μετὰ τὴν κρεουργίαν οἱ θεοὶ τὸν Πέλοπα ἀνεζωοποίησαν· καὶ τριςόζιος παρὰ Αἰσχύλῳ.

Διστάζειν, τὸ διχῶς βουλεύεσθαι, καὶ τὸ δύο στάσεις ἔχειν κατὰ διάνοιαν.

Δίσκος, σημαίνει λίθον τροχοειδῆ εἰς γυμνάσιον ἡρωϊκὸν ἐπιτήδειον, παρὰ τὸ δίκω τὸ ῥίπτω, δίκος ὁ ῥιπτούμενος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ. Δίκω] Εὐριπίδης· Δίκετε παῖδα· δίκετε τρομερὰ σώματα μαινάδες: — Πίνδαρος οὕτω παρετυμολογεῖ, Δίκε πέτρῳ χεῖρα κυκλώσας: — ἀπὸ δὲ τοῦ δίσκου τούτου οἱ νῦν ἀργύρεοι δίσκοι ὠνομάσθησαν· ἐπεὶ κυκλοτερεῖς εἰσὶ, καὶ ὅμοιοι ἐκείνοις. παρὰ τὸ δίκω τὸ βάλλω δίσκος πλεονασμῷ τοῦ σ, ὁ βαλλόμενος.

Δίφιλος]. ὡς παρὰ τὸ Ἄρηϊ γίνεται ἀρηΐφιλος, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ Διΐ, διΐφιλος· καὶ κράσει, δίφιλος.

Δίφρος, κυρίως τὸ ἅρμα, ὡς τὸ, Δίφρος δὲ χρυσέοις καὶ ἀργυρέοισιν ἱμᾶσι δέδεται: — ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ δύο φέρειν, τὸν μαχόμενον καὶ τὸν ἡνίοχον, ὡς τὸ, Ἂν δ' ἔβαν ἐν δίφροισι παραιβάται ἡνίοχοί τε: — λέγεται καὶ ἐπὶ τῆς καθέδρας· σημαίνει τὸν θρόνον, ὡς τὸ, Τῇ δ' ἄρα δίφρον ἑλοῦσα φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη: — καὶ Μένανδρος, Ἐκάθηντ' ἐπὶ δίφρου μήτηρ τε καὶ παρθένος.

Διφροφόροι, αἳ ταῖς κανηφόροις εἵποντο δίφρους ἐπιφερόμεναι. Ἡρωδιανὸς τοὺς Πέρσας φορείοις φερομένους διφροφορουμένους.

Διφθέρα] ὅσα κατ' ἐκείνην δήπου φέρεται τὴν διφθέραν: — τὸ γραμματεῖον, ἢ βυβλίον, ἢ βύρσαν, ἢ δέλτον· οἷον δυοφέραν, τὴν ἐν τοῖς δύο μέρεσι φέρουσαν γράμματα.

Διφῶ, σημαίνει τὸ ψηλαφῶ. Ἰλιάδος π', — τήθεα διφῶν: — ζητῶν, ἐρευνῶν. Καλλίμαχος, Μὴ δ' ἀπ' ἐμεῦ διφᾶτε μέγα ψοφέουσαν ἀοιδήν: — παρὰ τὸ ἅπτω. ἀφή· ἀφῶ καὶ διαφῶ· καὶ κράσει, διφῶ, τὸ τῇ ἀφῇ ὑποβάλλω. ἐκ τοῦ ἀφὴ γίνεται ἀφῶ ἀφάσσω, ὡς αἱμῶ αἱμάσσω.

Διχῇ, τὸ διχῶς. τὸ αὐτὸ καὶ δίχα. παρὰ τὸ δὶς ἐπίῤῥημα, διχῇ καὶ δίχα. ὡς τριχῇ καὶ τρίχα. — δίχα φρεσὶν ἥνδανε βουλή: — καὶ ἀπὸ τοῦ δίχα γίνεται διχθά· καὶ διχθαδίας κῆρας· δύο μοίρας.

Δίψα] παρὰ τὸ ἴπτω τὸ βλάπτω, ἴψα καὶ δίψα, ἡ βλάπτουσα τὸ σῶμα.

280 Διχόμηνος, διχομήνου, διχομήνῳ· καὶ κατὰ μεταπλασμὸν διχόμηνι, ὡς πολυπάταγος πολυπατάγῳ. ἔστι καὶ διχόμηνις. διχομήνιδος. διχομήνιδι· ἡ [illegible]. διχομήνιδα. ἔστι δὲ ἡ πέμπτη καὶ δεκάτη. μεταπεπλασμέναι δὲ λέγονται αἱ ὑπὲρ τρεῖς συλλαβὰς οὖσαι.

Διώνυσος, κατ' ἔκτασιν. ἀεὶ δέ ἐστιν ἡ ἔκτασις (Ἡρωδιανός) παρὰ τῷ ποιητῇ, διὰ τοῦ ω μεγάλου καὶ τοῦ υ μακροῦ, ὡς τὸ, — Διωνύσοιο τιθήνας: — καὶ, Διώνυσος δὲ φοβηθεὶς, Ἰλιάδος ζ'. ἐγὼ δ' ἀνέγνων παρά τινι, [illegible] Διόνυσον. ἐν [illegible] Διονυσιακῶν εἶτα· Τὴν [illegible] ἀπορρίψαντα θεηγενέος τοκετοῖο. Στέμματι κισσήεντι λεχωΐδες ἔστεφον Ὧραι: — εἶτα μεθ' ἑτέρους στίχους, — λαβὼν μαιήϊος Ἑρμῆς (τὸν Διόνυσον δῆλον ὅτι) Πατρῴην ἐπέθηκεν ἐπωνυμίην τοκετοῖο, Κικλήσκων Διόνυσον· ἐπεὶ ποδὶ φόρτον ἀείραν Ἠὲ χ[illegible] Κρονίδης [illegible] μηρῷ· Νῦσος ὅτι γλώσσῃ Συρακοσσίδι χωλὸς ἀκούει· Καὶ θεὸν ἀρτιλόχευτον ἐφήμισαν Εἰραφιώτην· Ὅττι μιν εὐώδινι πατὴρ ἐῤῥάψατο μηρῷ: — Διόδωρος δὲ ἀπὸ τοῦ Διὸς καὶ τοῦ τόπου τῆς Νύσης λέγει Διόνυσον, ὡς ἐν Νύσῃ παρὰ νυμφῶν ἀνατραφέντα τοῦ Διὸς μηροῦ ἐκτεθέντα· καὶ τὸν μηρὸν ὄνομα λέγει τόπου.

Διονῦς, ὁ θῆλυς λέγεται.

Διωβελία, ὀβελοὶ δύο· οὓς ὁ δῆμος καθήμενος ἐμισθοφόρει.

Διώκω] παρὰ τὸ διῶ τὸ αὐτὸ σημαῖνον (ἀφ' οὗ τὸ, — πόλεος πεδίοιο δίονται) γίνεται κατὰ παραγωγὴν διώκω.

Διώκετον] ὅτι οἱ Ἀττικοὶ καὶ ἐν τοῖς τρισὶ προσώποις τῶν δυϊκῶν τοῖς δυϊκοῖς χρῶνται, ὡς Ἀριστοφάνης, Καταντιβολεῖτον αὐτὸν ὑποπεπτωκότες Ἐκβαίνετον τὸν πατέρα τοῖς ὀρχήμασι: — τοιαῦτα καὶ τὰ παρὰ τῷ ποιητῇ, — διώκετον ἐμμενὲς αἰεί: — ἅπερ ἔνιοι φασὶ διὰ τὸν Κρητικὸν πόδα, ἤγουν τὸν ἀμφίμακρον, μὴ δυνάμενον παραλαμβάνειν, εἰς σύμφωνον λήγειν· οὐκ ἠδύνατο γὰρ εἶναι διωκέτην. ἀκάθαρτον γὰρ ἦν ἀμφίμακρος.

Διῶνται, σημαίνει τὸ διώκονται. ἔστι ῥῆμα διῶ· παράγωγον, δίημι· ἐξ οὗ καὶ, — δίενται Ἵπποι ἀερσίποδες: — τὸ ὑποτακτικὸν, ἐὰν διῶ, διῶμαι· καὶ τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν, διῶνται.

Διώνη, ἡ θεός. ἀπὸ τοῦ Διὸς, Διώνη, κατὰ ἔκτασιν τοῦ ο εἰς ω· ὅτι αὐτὴ πρῶτον γέγονε γαμετὴ τοῦ Διός. ἢ ἀπὸ τοῦ διδῶ, Διδώνη καὶ Διώνη, ἡ διδοῦσα τὰς τῆς γενέσεως ἡδονάς. ἢ διεύνη τίς ἐστιν, ἡ πρώτη διευνασθεῖσα. ἢ ἀπὸ τοῦ διαίνεσθαι τὸ ὑγραίνεσθαι ἀπὸ τῶν ὑετῶν· ἡ αὐτὴ γάρ ἐστι τῇ γῇ.

Διώρης, ὄνομα κύριον. ἢ γὰρ παρὰ τὴν διὰ πρόθεσιν καὶ τὸ ὁρῶ, διορής· καὶ ἐκτάσει τοῦ ο εἰς ω, καὶ κράσει τοῦ ι καὶ α εἰς ι μακρόν. ἢ ὡς ἀπὸ τοῦ ὕλη ὑληώρης παράγωγον, οὕτω καὶ ἀπὸ τῆς Διὸς γενικῆς Διώρης· — Διώρεος ἄλκιμος υἱός.

Διώχης, δίφρος ἅρματος ὁ δύο οἷός τε ἔχειν.

Διώρυξ, ἀπὸ τοῦ ὀρύσσω ὀρύξω ὄρυξ· καὶ ἐν συνθέσει διώρυξ.

Διωλύγιον, μακρὸν, μέγα, δεινὸν, χαλεπὸν, ἐπιπολὺ διήκον, καὶ ἐξάκουστον· τὸ δι' ὅλου ἰὸν, ἐκτάσει τοῦ ο εἰς ω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ. Διωλύγια πράγματα, τὰ μεγάλα καὶ χαλεπὰ· ἅπερ ἀπώλεσεν ἂν τοὺς περιπε- 281
σόντας αὐτοῖς.

* Διωξικέλευθος, ὁ διώκων εἰς τὴν κέλευθον, παρὰ τὸ διώκω καὶ κέλευθος.

Δμῶ] παρὰ τὸ δαμάζω, κατὰ συγκοπὴν δμῶ, τὸ ἀναιρῶ, καὶ ὑποτάσσω· ἀδάμαστος γὰρ ὁ ὑποταγῆναι μὴ δυνάμενος.

Δμηθήτω, δαμασθήτω, τουτέστι πρᾶος καὶ ἐπιεικὴς γενέσθω· καὶ Δμήτειρα, δαμάστρια, ἡ Δημήτηρ.

Δμῶες, οἱ οἰκέται. παρὰ τὸν δμήσω μέλλοντα, ἀποβολῇ τοῦ ω, δμής· καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς ω, δμώς, ὡς ῥήξω ῥηγμὸς καὶ ῥωγμός· ἵν' ᾖ ὁ δεδμημένος καὶ ὑποτεταγμένος τινὶ, ὁ θεράπων.

Δνοφερὸν, τὸ μέλαν καὶ σκοτεινόν· — δνοφερὸν χέεν ὕδωρ: — παρὰ τὸ νέφος. νεφερόν· καὶ τροπῇ καὶ πλεονασμῷ. ἢ παρὰ τὸ γνέφος γνοφερὸν καὶ δνοφερόν· ἢ [illegible] ἀπαλὸν καὶ ζοφῶδες.

Δνοπαλίζω] δνοπάλιξις, ἡ διὰ χειρῶν κίνησις καὶ ἐκτίνα-

ξις. — ἀνὴρ ἄνδρ' ἐδνοπάλιζεν: — τουτέστι διὰ χειρὸς εἶχεν, ἢ ἀνήρει, ἐφόνευεν. ἐχρήσατο δὲ καὶ ἐν τῷ Ὀδυσσείας ξ, — τὰ σὰ ῥάκεα δνοπαλίξεις: — ἀντὶ τοῦ διὰ χειρὸς ἕξεις, ἀμφιέσῃ, συῤῥάψεις· ἢ περιτινάξεις, περιστρέψεις. εἴρηται παρὰ τὸ δονεῖν καὶ τὰς παλάμας, δονοπαλίξαι· καὶ ἐν συγκοπῇ. ἢ παρὰ τὸ δονῶ καὶ τὸ πάλλω, δνοπαλίζω· ἀπὸ τῶν δύο ὁμοιοσήμων, ὡς Ἐριχθόνιος καὶ Ἐρεχθεύς· καὶ τροφὸν ἐδίνηθεν. ἢ ἀπὸ τοῦ ἀλαπαδνὸς γίνεται λαπαδνός· καὶ καθ' ὑπέρθεσιν τῶν στοιχείων τῶν τε τῆς ἀρχῆς καὶ τῆς τρίτης, γίνεται δνόπαλος καὶ δνοπαλίζω.

Δοάσσατο, ἐνεδοίασε. — δοάσσατο κέρδιον εἶναι, ἔδοξεν, ἐνόμισε. λαμβάνεται καὶ οὕτως· ἀπὸ τοῦ δόσσω, ὥς φασί τινες· ἀλλ' ὤφειλεν εἶναι ὁ ἀόριστος α', ἔδοξα. κυρίως οὖν τὸ μὴ ἐν μιᾷ γνώμῃ ἑστάναι· παρὰ τὸ δοιός, δοιάζω, ὡς ἵππος, ἱππάζω· λίθος, λιθάζω· ὁ μέλλων, δοιάσω· ἐδοιασάμην, ἐδοιάσατο· καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ Αἰολικῶς, ὡς ἔσεται ἔσσεται, ἐδοιάσσατο· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ι, δοάσσατο. ἄλλοι δὲ ἀπὸ τοῦ δοκῶ δοκάζω, δοκάσσατο, ἀποβολῇ τοῦ κ. ὥστε οἱ μὲν, ἔλλειψιν τοῦ κ· οἱ δὲ, τοῦ ι· ἵνα μὴ παρ' ἄλλου ὡς καινὸν ἀκούσῃς. οὕτως Ἡρακλιανὸς καὶ ἄλλοι. δοάσσατο, ἔδοξεν· δοιάσσατο, ἐδίστασε.

Δόγμα, οὐ παρὰ τὸ δοκῶ δόκημα καὶ κατὰ συγκοπὴν δόγμα· ἀλλὰ παρὰ τὸ δόκω βαρύτονον, ὁ μέλλων, δόξω· δέδογμαι, δόγμα.

Δοκεύω, παράγωγον ἀπὸ τοῦ δόκω βαρυτόνου· σημαίνει δὲ τὸ ἐπιτηρεῖν, φυλάσσεσθαι, προσδέχεσθαι· καὶ δόκησις, σκοπὴ, ἀπάντησις, ὑπόληψις.

Δοκῶ, ἁπλοῦν, πρώτης συζυγίας τῶν περισπωμένων· προσδοκῶ δὲ, σύνθετον, δευτέρας· ὥσπερ τὸ συλῶ, ἁπλοῦν μὲν, ἐστι συζυγίας δευτέρας· σύνθετον δὲ, πρώτης, ἱεροσυλῶ, ἱεροσυλεῖς.

Δοκίμιον, ἐκ τοῦ δόκιμος· τοῦτο ἐκ τοῦ δοκῶ· παράγωγον, δόκιμος. ἢ παρὰ τὸ δέχω.

* Δοκησίσοφος, ὁ ἑαυτῷ δοκῶν εἶναι σοφός.

Δοκιμασία, ἡ ἐξέτασις.

Δοκός, τὸ τὴν στέγην ἀνέχον ξύλον. παρὰ τὸ δέχω, δέχομαι, δοκὸς, ἡ δεχομένη τὰ ἐπιτιθέμενα βάρη· ἐξ οὗ
282 μελανδόκος, καὶ πανδόκος. ἢ ἀπὸ τοῦ δέκω δοκός· ὥστε μὴ εἶναι πάθος. τὰ δὲ παρὰ τὸ δέχω πάντα διὰ τοῦ κ· οἷον ξεινοδόκος, κατὰ ἀντιστοιχίαν τοῦ χ εἰς κ. σημαίνει δὲ καὶ ἐνέδραν καὶ βούλησιν.

Δόκανα, τάφοι τινὲς ἐν Λακεδαιμονίᾳ· παρὰ τὸ δέξασθαι τὰς Τυνδαρίδας, φαντασίαν ἐχούσας τάφων ἀνεῳγμένων. ἢ παρὰ τὸ δοκεῖν, δόκανον.

Δολιχόν· οἷον, Δηθά τε καὶ δολιχόν: — ἐπὶ πολὺν καὶ μακρὸν χρόνον. καὶ δολιχόσκιον ἔγχος, τὸ μέγα καὶ μακρὸν, ἢ μακρὰν σκιὰν ἀποτελοῦν· ἢ μακρὰ πορευόμενον· παρὰ τὸ κίειν.

Δολιχαύλους, τὰς μακροὺς αὐλοὺς ἐχούσας· αὐλὸς δὲ τὸ κοῖλον τῆς ἐπιδορατίδος, εἰς ὃ ἐντίθεται τοῦ ξύλου τὸ ἄκρον. αὐτὸ δὲ τὸ ξύλον, καυλός· αὐλὸς δὲ, τοῦ σιδήρου τὸ κοῖλον. καὶ δολιχήρετμοι, μακρόκωποι. καὶ τὰ ὅμοια.

Δόλοψ, ὄνομα κύριον. παρὰ τὸ δόλος, τροπῇ τοῦ σ εἰς ψ, Δόλοψ, ὡς αἶθος, αἶθοψ· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, αἴθιοψ· καὶ σκόλος, σκόλοψ. ἡ γενικὴ τῶν πληθυντικῶν, Δολόπων. καὶ ὡς Ἥφαιστος Ἡφαιστίων, δόλων Δολίων. οὕτω Δολόπων Δολοπίων, ὄνομα κύριον. πρέπει δὲ τὸ ὄνομα ἥρωϊ· καὶ γὰρ Δολίονα ἔγνωμεν οὕτω κληθέντα· οὐ ἐπώνυμοι οἱ Κυζικηνοί, καὶ ὁ παρὰ τῷ ποιητῇ κατάσκοπος Δόλων· καὶ Δολίος ὁ οἰκέτης Πηνελόπης. ἀπὸ δὲ τοῦ Δόλοπος, καὶ ἐθνικὸν οὕτω κληθέν.

Δόλος, παρὰ τὸ δέω τὸ δεσμῶ, ὁ συνδῶν τοὺς ἁλισκομένους, ὡς τὸ, Ἀλλά σφωε δόλος καὶ δεσμὸς ἐρύξει, Ὅμηρος. ὡς χέω χόλος, καὶ θέω θόλος, οὕτω δέω δόλος. ἢ παρὰ τὸ δηλῶ τὸ βλάπτω, δῆλος, ὁ δηλούμενος καὶ βλάπτων, τροπῇ τοῦ η εἰς ο.

Δόλιος, παρὰ τὸ δόλος· τοῦτο παρὰ τὸ δέλω τὸ δελεάζω. ἐκ δὲ τοῦ δόλιος γίνεται δολιῶ· ὁ παρατατικὸς, ἐδολίεον ἐδολίουν· τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν, ἐδολιοῦσαν. καὶ ὤφειλεν εἶναι ἐδολίεον ἐδολίουν, ὥσπερ ἐποίεον ἐποίουν· ἀλλ' οἱ Βοιωτοὶ ἐπὶ τῶν μὴ ἐχόντων τὴν μετοχὴν εἰς ς ὀξύτονον, ποιοῦσι τὸ τρίτον τῷ πρώτῳ ἰσοσύλλαβον· οἷον ἐμάθομεν, ἐμάθοσαν· εἴδομεν, εἴδοσαν· ἐπὶ δὲ τῶν ἐχόντων τὴν μετοχὴν εἰς ς ὀξύτονον, ποιοῦσιν ἔνδειαν καὶ κρᾶσιν· οἷον, ἐκοσμήθημεν, ἐκόσμηθεν· ὡς τὸ, Αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν: — καὶ φυλάσσει τὴν παραλήγουσαν τῆς γενικῆς τῶν μετοχῶν.

Δολομῆτα, ὦ δόλια βουλευόμενε. τὰ εἰς ης βαρύτονα τῷ η παραληγόμενα, καὶ εἰς α τὴν κλητικὴν ἔχοντα, προπερισπῶνται, πεδῆτα, ἀγκυλομῆτα· πλὴν τοῦ ἀκάκητα.

Δόμος, ὁ οἶκος· παρὰ τὸ δέμω τὸ οἰκοδομῶ, ὡς νέμω, νόμος· ὁ οἰκοδομητὸς οἶκος.

Δόμεναι] ἔστι δίδωμι· ἡ μετοχὴ, δοὺς δόντος· καὶ τὸ ἀπαρέμφατον τοῦ δευτέρου ἀορίστου, δοῦναι. εἰώθασι δὲ οἱ Δωριεῖς ἐπὶ τῶν εἰς ναι ἀπαρεμφάτων τοῦ δευτέρου ἀορίστου, προτιθέναι τὴν με συλλαβήν· καὶ εἰ μὲν ὦσι δύο φωνήεντα, τὸ ἓν ἀποβάλλειν· οἷον δοῦναι, δόμεναι· θεῖναι, θέμεναι· εἶναι, ἔμεναι· καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ, ἔμμεναι· εἰ δὲ ἓν φωνῆεν ἐστὶ, φυλάσσειν αὐτό, οἷον, στῆναι στήμεναι· βῆναι, βήμεναι.

Δονῶ] ἔστιν ἐνῶ καὶ σημαίνει τὸ κινῶ· πλεονασμῷ τοῦ δ, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς ο, δονῶ τὸ συστρέφω. σημαίνει καὶ κινεῖν, σείειν, σκεδαννύειν.

Δόναξ, ὁ κάλαμος. Καλλίμαχος, Καὶ δόνακι πλήθοντα 283
λιπὼν ῥόον Ἀστερίωνος: — παρὰ τὸ δίνω τὸ στρέφω, δῖνος· καὶ ὡς λίθος λίθαξ, οὕτω δῖνος δίναξ· καὶ τροπῇ τοῦ ι εἰς ο, δόναξ, ὡς κλίνω, κλόνος· οἱ γὰρ ταρασσόμενοι συστρέφονται. ἢ παρὰ τὸ δονεῖσθαι.

Δόνακες, κάλαμοι ἁλιευτικοί, ἢ αὐλοί· πρότερον γὰρ ταῖς θύραις ἀντὶ κέρατος ἐτίθουν καλάμους. σημαίνει δύο καλάμους, ἀπὸ τοῦ ἐν δονήσει τὴν φυτείαν ὁρᾶσθαι, οἷον ἐν κινήσει· Συμμάρψας δόνακας, μυρίκης τ' ἐριθηλοῦς ὄζους: — καὶ αὐτὸν τὸν καλάμους ἔχοντα, Ἰλιάδος σ', — παρὰ Ῥοδανὸν δονακῆα: — τον καλαμώδη, εὐδιάσειστον, εὐκίνητον, διὰ τοὺς ἐν αὐτῷ πεφυκότας καλάμους.

Δοξοκοπία, ἡ κενοδοξία.

Δόξα] παρὰ τὸ δέχω δέξω, δέξα καὶ δόξα. ἢ παρὰ τὸ δοκῶ δοκήσω, ἐδόκησα ἔδοξα· καὶ τροπῇ τοῦ κ καὶ σ εἰς ξ. ἢ παρὰ τὸ δόκω βαρύτονον, δόξα. Ἰλιάδος κ', Οὐδ' ἀπὸ δόξης: — οὐκ ἀπὸ δοκήσεως καὶ εἰκασμοῦ. ζήτει εἰς τὰς διαφορὰς εἰς τὸ δ.

Δόρυ, σημαίνει δύο· τὸ ξύλον, καὶ τὸ ἀκόντιον. καὶ τὸ ξύλον μὲν, ὡς παρὰ Ἡσιόδῳ, — ἑκατὸν δέ τε δούρατ' ἁμάξης: — καὶ Ὅμηρος, Καὶ δὴ δοῦρα σέσηπε νεῶν: — καὶ τὸ κοντάριον, ὡς τὸ, Εὖ μέν τις δόρυ θηξάσθω: — καὶ πάλιν, αἷμα κελαινὸν ἐρωήσει περὶ δουρί: — εἴρηται ἀπὸ τοῦ δρῦς δρυός, δόρυ· ἐπὶ παντὸς λεγόμενον ξύλου ὑπὸ τῶν παλαιῶν, ὡς μάρτυς δρυμός, καὶ δρύφακτος. ἢ παρὰ τὸ δέρω τὸ λεπίζω· τοῦ γὰρ φλοιοῦ λεπίζεται τὰ ξύλα. ἢ παρὰ τὸ δρύπτω· ἢ ἐκ τοῦ δρῦς· οἱ γὰρ ἀρχαῖοι ἐκ δρυίνων κατεσκεύαζον. ἢ ἐκ τοῦ

θορῶ, ὃ σημαίνει τὸ πηδῶ, θόρυ τὶ ὄν, τὸ ἐκ τῆς γῆς ἀνασχόν, ὡς ὁ ποιητὴς λέγει παρετυμολογῶν αὐτὸ, — ἐπεὶ οὔπω τοῖον ἀνήλυθεν ἐκ δόρυ γαίης: — ἔνιοι καὶ τὸ δέρμα, δόρυ.

Δορυξόος, ἐκ τοῦ δόρυ καὶ τοῦ ξέω. οὐδεὶς δὲ λέγει Ἑλλήνων δόρυξος, ἀλλὰ δορυξόος· καὶ κατὰ συγκοπὴν, δορυξός· ἔστι δὲ τόπος ὅπου ξύονται τὰ δόρατα.

Δορυκτήτην, δοριάλωτον, αἰχμάλωτον.

Δορύκνιον, παρὰ Νικάνδρῳ, ἀντιφάρμακον. γράφεται καὶ δορύχνιον. τὸ δορύκνιον τῶν θανασίμων ὑπάρχον πινόμενον. ἔστι δὲ κατὰ τὴν ὀσμὴν καὶ τὴν γεῦσιν, γάλακτι παραπλήσιον· εἰ δέ τις αὐτὸ κλάσειε, γάλακτος ἀποστάζει. ὅθεν δυςδιάκριτον τῷ πίνοντι, διὰ τὸ εἶναι γάλακτι παραπλήσιον. Δημοφῶν δὲ ἐτυμολογεῖ αὐτὸ οὕτω κεκλῆσθαι, διὰ τὸ δόρατι ἴσον εἶναι κατὰ τὴν αὔξησιν.

Δορίαλλος, λέγεται καὶ Δόριλλος. Ἀριστοφάνης, Αἱ γυναῖκες τὸν δορίαλλον φράγνυνται: — ἔστι δὲ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, ἐφ' ὕβρει τραγῳδοποιοῦ Δορίλλου. ἢ παρὰ τὸ δείρειν, τὸ τυπτόμενον· ἢ τὸ τιλλόμενον τὰς τρίχας καὶ οἱονεὶ ἐκδερόμενον· οὕτω γὰρ πάλαι ἐψίλουν, ὡς δηλοῖ Ἀριστοφάνης, Ἡβυλλιῶσαι κάρτι παρατετιλμέναι.

Δόρπος, ὁ δεῖπνος, ἡ περὶ τὴν ἑσπέραν ἑστίασις· κυρίως ἡ ἑσπερινὴ τροφή· ἀπὸ τῶν δερμάτων· ὅτι ἐπὶ τῶν δερμάτων καθήμενοι, ἐσιτοῦντο. ἢ παρὰ τὸ δρέπεσθαι τοῖς ὀδοῦσιν· ἢ παρὰ τὸ τοὺς πόνους δρέπειν· ἢ παρὰ τὸ ἕρπειν ἡμᾶς εἰς τὸ δαύειν, ὅ ἐστι κοιμᾶσθαι. οὕτως Ὧρος. ἐγὼ δέ φημι, ὡς εὗρον σχόλιον παρακείμενον ἐν
284 τῷ β' τῆς Ἰλιάδος· δόρπος εἴρηται, παρὰ τὸ οἱονεὶ παύεσθαι τηνικαῦτα λοιπὸν τοὺς πολεμοῦντας τοῦ δόρατος, ὅ ἐστι τοῦ πολέμου, καὶ ἡσυχάζειν. οὐ θαῦμα δὲ, εἰ τὸ κοινὸν πάσης τροφῆς ἐπὶ μιᾶς τάττεται. καὶ γὰρ τὸ ποιητικὸν καὶ χειρουργία καὶ μαθήματα, καὶ ἄλλα μυρία ἐστί.

Δορκὰς, τὸ τῆς ἐλάφου γέννημα. παρὰ τὸ δέρκω τὸ βλέπω, δερκὰς καὶ δορκάς· ὀξυδερκὲς γὰρ τὸ ζῶον, καὶ εὐόμματον.

Δόρξ, ὄνομα ζώου· ἔνθεν δορκάς. παρὰ τὸ δέρκω δέρξω δέρξ, καὶ δόρξ, ὡς σήπω σήψω, σήψ· ὀξυωπὲς γὰρ τὸ ζῶον.

Δορὰ, δέρμα· Κρῆτες δὲ καὶ τὴν δοκόν.

Δορίδες, μάχαιραι μαγειρικαὶ εἰς τὸ ἐκδέρειν τὰ θύματα ἐπιτήδειαι.

Δοράζει, κολάζει. Δορατιζόμενοι, δόρασι μαχόμενοι.

Δορούς, καρύκους, δέρματα.

Δορπηστὸς, ἡ τοῦ δόρπου ὥρα. οὕτω καὶ τὸ καθ' ἡμᾶς δεῖπνον.

Δορυσόον, ἀνδρεῖον· ἢ δόρατι φοβοῦντα καὶ σοοῦντα, καὶ ὁρμῶντα.

Δορυφόρον, τὸν φύλακα τῶν τυράννων· καὶ τὸ κωφὸν πρόσωπον.

Δόσκον, ἔδων, δεύτερος ἀόριστος παρὰ Αἰολεῦσι· — καὶ πάντα φέρων Ἀγαμέμνονι δόσκον: — ἀντὶ τοῦ ἐδίδουν. Ἰστέον δὲ ὅτι τὰ Ἰωνικῶς κλινόμενα ἐπὶ τῆς τρίτης συζυγίας τῶν εἰς μι, καὶ τῶν περισπωμένων, διὰ τοῦ ο ἐκφέρονται πρὸ τοῦ σκ· ἐδίδων, ἐδίδοσκον· ἔδων, ἔδοσκον· ἐχρύσουν, ἐχρύσοσκον.

Δοτός] ἐκ τοῦ δέδομαι παθητικοῦ παρακειμένου, δέδοται, δοτός. δοτικός, καὶ δοτική.

Δόρει] Ἰστέον ὅτι τὸ σὺν δόρει καὶ σὺν ἀσπίδι παρὰ Ἀριστοφάνει γίνεται οὕτως. ὥσπερ ἀπὸ τοῦ γῆρας γίνεται γῆρος καὶ ἀπὸ τοῦ δέρας δέρος, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ δόρυ δόρατος, γίνεται δόρος· κἀκεῖθεν ἡ δοτικὴ δόρει, ὥσπερ τεῖχος τείχει. τὸ δὲ δουρὶ, ἀπὸ τῆς δουρὸς γέγονεν γενικῆς. Δουρὶ δ' ἐπαίσσων: — ἀντὶ τοῦ σὺν δόρατι. ἢ ἐκ τοῦ δρῦς δρυός, ὑπερθέσει, δουρός καὶ δουρί. καὶ δουρικλυτός, ὁ κατὰ τὴν μάχην κλυτός.

Δοῦρα, δόρατα, ξύλα. Ἰστέον ὅτι τὰ γόνυα καὶ δόρυα γίνεται καθ' ὑπέρθεσιν τοῦ υ, γοῦνα καὶ δοῦρα. ἢ ἀπὸ τοῦ γούνατα καὶ δούρατα, κατὰ ἀποβολὴν τῆς τα, γοῦνα καὶ δοῦρα.

Δουρηνεκὲς, δόρατος βολήν, δόρατος μῆκος, ἀπόστημα ὅσον δόρυ διατεῖναι.

Δουλιχόδειρος, ὁ μακροτράχηλος· παρὰ τὸ δολιχὸν τὸ μακρὸν καὶ τὸ δειρὴ, δουλιχόδειρος· ἐπειδὴ τὰ ἀπὸ τῶν εἰς α καὶ εἰς η θηλυκῶν γενόμενα —.

Δοῦλος, παρὰ τὴν δύην, ὃ σημαίνει τὴν κάκωσιν, δύηλός τις ὤν· συγκοπῇ καὶ πλεονασμῷ, δοῦλος. ἢ παρὰ τὸ δεύω τὸ δεσμῶ, δέλος καὶ δοῦλος· τοὺς γὰρ αἰχμαλώτους ἐδέσμουν. ἢ παρὰ τὸ δόλος, δοῦλος. Ἡρακλῆς δὲ ἐν τῷ περὶ τοῦ χρὴ καὶ δεῖ, σχηματίζει παρὰ τὸ δέω τὸ ἐλλείπω, δέλος καὶ δοῦλος, ὁ ἐλλείπων τῇ ἀρετῇ, ὥς φησιν ὁ ποιητής, Ἥμισυ γάρ τ' ἀρετῆς ἀποαίνυται εὐρύοπα Ζεὺς Ἀνέρος, εὖτ' ἄν μιν κατὰ δούλιον ἦμαρ ἕλῃσι.

Δούλη, εἶδος τῶν ὑποπεπτωκότων τῷ ὀνόματι πρός τι· 285
ἔχει γὰρ τὴν δέσποιναν. καὶ πόσοι τρόποι τῆς δουλείας; τρεῖς· τὸ κατὰ δημιουργίαν, Ὅτι τὰ σύμπαντα δοῦλα σά: — τὸ κατὰ δικαιοσύνην, Ἐπειδὴ ἐλευθερωθέντες ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας, ἐδουλώθητε τῇ δικαιοσύνῃ: — λέγεται δουλία καὶ ἐπὶ τῶν ἀργυρωνήτων· ὡς τὸ, Ἠγόρασα δοῦλον.

Δοῦπος, ὁ κτύπος, ψόφος· οἱονεὶ ὁ δέους ὦτα ἔχων· ἢ ὁ δέος ἐμποιῶν. ὠνοματοπεποίηται δὲ ἡ λέξις. ἐξ οὗ, Δούπησε δὲ πεσών: — σημαίνει τὸ ἀποθανεῖν πεσόντα ἐν τῷ πολέμῳ, ἠχῆσαι. καὶ, — δεδουπότος Οἰδίποδος, Ἰλιάδος ψ', ἐν πολέμῳ τεθνεῶτος.

Δόχμιος, ὁ πλάγιος· παράγωγον ἀπὸ τοῦ δοχμός. Θεόκριτος, Δόχμος ἀπὸ προβολῆς κλινθείς: — καὶ ἀποδοχμῶσαι, ἀποκλῖναι. παρὰ τὸ δέχω, δοχμός, ὡς βρέχω, βροχμός· ἵν' ᾖ ὁ εὐχώρητος, καὶ ὃν ἐστιν εὐχερῶς δέξασθαι ἐν ταῖς εἰσόδοις.

Δοχμή, ἡ παλαιστή, ὅ ἐστι τὸ τετραδάκτυλον τῆς χειρός. Ἀριστοφάνης, Καὶ πρὶν ἡμέραν φορέσαι, μεῖζον ἦν δυοῖν δοχμαῖν: — παρὰ τὸ δέχω, γίνεται δοχμή, τὸ δεκτικὸν μέρος τῆς χειρός, καὶ δι' οὗ δεχόμεθα τὰ διδόμενα· ὡς δράξω δραχμή, ἡ τῶν ὀβολῶν ἐπίληψις· καὶ αἴσσω αἰχμή. ἢ παρὰ τὸ δοχμός· ἐπειδὴ πλαγίᾳ τῇ χειρὶ μετροῦμεν. ἔστιν οὖν μέτρον τι.

Δοχμιακὸς, εἶδος μέτρου ἀντισπαστικοῦ· ἔστι δὲ μονόμετρον ὑπερκατάληκτον· οἷον, Ἐγὼ δ' οὔτε σοί: — ἔστι δὲ Εὐριπίδου Φοινισσῶν. πολλὰ ῥυθμῶν ὀνόματα καὶ ἄλλα· ἀτὰρ δὴ καὶ ταῦτα, ἴαμβος, ἰαμβικός. δάκτυλος, δακτυλικός· παίαν ἐπίτριτος. οὗτοι μὲν οὖν ὀρθοί εἰσι ῥυθμοί· ἐν ἰσότητι γὰρ κεῖνται· ἢ γὰρ μονὰς πρὸς δυάδα, ἢ δυὰς πρὸς τριάδα, ἢ τριὰς πρὸς τριάδα· ἢ τριὰς, πλεονεκτεῖται μονάδος. ἐν τῷ δοχμιακῷ, τριάς ἐστι πρὸς πεντάδα, καὶ δυὰς ἡ πλεονεκτοῦσα. οὗτος οὖν ὁ ῥυθμὸς οὐκ ἠδύνατο καλεῖσθαι ὀρθός· ἐκλήθη τοίνυν δοχμιακὸς, ἐν ᾧ τὸ τῆς ἀνισότητος μεῖζον κατὰ τὴν εὐθεῖαν κρίνεται. καὶ τὸ μέτρον οὖν δοχμιακόν, ὡς ἐμπιπτόντων ἐν αὐτῷ τῶν ὀκτὼ χρόνων.

Δρῶ, σημαίνει τέσσαρα· δρῶ τὸ κρατῶ, ἐξ οὗ δράκτυλος καὶ δάκτυλος· δρῶ τὸ ὑπηρετῶ, ἐξ οὗ καὶ δραπέτης, ὁ ἀποδρῶν τῆς δουλείας· δρῶ τὸ βλέπω, ἐξ οὗ, ὑπόδρα ἰδών: — καὶ δρήθω, κατὰ ἀντίφρασιν· οἱ γὰρ κοιμώ-

μενοι οὐ βλέπουσι· δρῶ τὸ πράττω. ἐξ οὗ καὶ δρᾶμα. ἐκ τοῦ δρῶ παράγωγον δράσσω· ὁ μέλλων, δράξω. διατί οὐκ ἔχει τὸ σ; εἰ δὲ ἔχει σ ὁ ἐνεστὼς, τότε ὁ μέλλων διὰ τοῦ ξ· πλὴν τοῦ πλάσσω, πλάσω· ἱμάσσω, ἱμάσω· ἱνάσσω. ἱνάσω· πάσσω. πάσω· λεύσσω. λεύσω.

Δράγμα] πληθυντικῶς μὲν λέγονται τὰ δράγματα· σημαίνει δὲ τοὺς στάχυας, ὅσους δύναται ὁ θεριστὴς τῇ ἀριστερᾷ περιλαβεῖν θερίζων. Δράγματα, τὰ τῶν χειρῶν πληρώματα· παρὰ τὸ δράξασθαι· σημαίνει τὸ λαμβάνειν. καὶ Δραγμὴ, τὸ πλῆθος τῶν κερμάτων, ἢ τῶν ὀβολῶν.

Δραθεῖν, σημαίνει τὸ κοιμᾶσθαι· καὶ καταδαρθεῖν, τὸ κοιμηθῆναι. καὶ δραθεῖν καθ' ὑπέρθεσιν, ὡς καρδία, κραδία. εἴρηται παρὰ τὸ δέρμα· δραθεῖν γὰρ κυρίως λέγεται τὸ ἐπὶ δερμάτων καθευδῆσαι. ἢ παρὰ τὸ
286 δρῶ τὸ ἐνεργῶ, παράγωγον δρήθω, τὸ κοιμῶμαι, κατὰ ἀντίφρασιν· οἱ γὰρ κοιμώμενοι οὐδὲν ἐνεργοῦσιν. ὁ μέλλων, δρήσω· ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔδραθον· ὁ μέλλων δεύτερος, δραθῶ· καὶ τὸ ἀπαρέμφατον, δραθεῖν· καὶ κατὰ διάλυσιν τῆς ει διφθόγγου γίνεται δραθέειν.

Δράκων, παρὰ τὸ δέρκω τὸ βλέπω· ὀξυδερκὲς γὰρ τὸ ζῶον. ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔδρακον, ὡς ἔπραθον, ἐκ τοῦ πέρθω· καὶ ἔτραπον, ἐκ τοῦ τρέπω. ἔδαρκον ὤφειλεν εἶναι· ἀλλὰ κανών ἐστιν ὁ λέγων, ἔτι δὲ καὶ ἀπὸ βαρυτόνων θεμάτων: — πόθεν ἔχει τὸ α; κἂν που τύχῃ τὸ ε σὺν ἀμεταβόλῳ, εἰς α αὐτὸ τρέπει ὁ δεύτερος ἀόριστος. καὶ Ὅμηρος, — ἐσέδρακον ἄντην: — καὶ, — οὐδ' ἂν νῶϊ διαδράκοι ἠέλιός περ: — ἀντὶ τοῦ ἴδοι.

Δρακίος, ὄνομα κύριον· ἀπὸ τοῦ δράσσω, ἵν' ᾖ ὁ δραττόμενος, ὁ ἰσχυρός. ἢ παρὰ τὸ δρῶ τὸ πράττω, ἵν' ᾖ ὁ πρακτικός.

Δρᾶμα, ποίημα, πρᾶγμα. παρὰ τὸ δρῶ τὸ ἐνεργῶ, (ἀφ' οὗ καὶ δρᾶσαι, τὸ πρᾶξαι) ὁ παθητικὸς παρακείμενος, δέδραμαι· ἐξ αὐτοῦ δρᾶμα, λέγεται δὲ δράματα καὶ τὰ ὑπὸ τῶν θεατρικῶν μιμηλῶς γινόμενα, ὡς ἐν ὑποκρίσει. ὥς φησιν Ἀριστοφάνης· ἐπειδὴ ἐν ἱερῷ Ἡρακλέους δειπνοῦντες ἐγίνοντο χοροί. καὶ τὰ ἐκ συσκευῆς δὲ καὶ κακουργίας δρώμενα κατά τινος ὑπό τινων, δράματα.

Δρᾶναι] οἶμαι ἀπὸ τοῦ δρῆμι ἔδρην· τὸ ἀπαρέμφατον, δρῆναι. κάλλιον οὖν ἀπὸ τοῦ δραίνω δρανῶ ἔδρανα δρᾶναι. ἔστιν Ἰλιάδος κ'. καὶ Δραίνειν, ἰσχύειν, δύνασθαι, [illegible].

Δράξ, σημαίνει ἴσον τῇ χειρὶ οἷόν τε δράξασθαι καὶ περιλαβεῖν. παρὰ τὸν δράξω μέλλοντα, δράξ, ὡς θήσω, θής.

Δράξων, ἡ λεγομένη σικελική. σημαίνει δὲ τοὺς κατ' ἀγορὰν τῶν ἀλφίτων ἢ τοὺς ἄλλων τινῶν δραττομένους καὶ ἁρπάζοντας. οὕτως Ἐρατοσθένης καπηδάλους καλεῖ. παρὰ οὖν τὸ δράττεσθαι. εἰς τὸ Διογένους εὗρον ἐγὼ δράξων σημαίνειν πορνοβοσκόν.

Δρέμω, ὁ μέλλων δραμῶ· ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔδραμον· καὶ τὸ ἀπαρέμφατον, δραμεῖν. τὸ ῥῆμα, δέρμω· ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔδαρμον· καὶ ὑπερθέσει, ἔδραμον· ὁ δεύτερος μέλλων, δραμῶ.

Δραπέτης, ὁ φυγάς· παρὰ τὸ δρῶ τὸ ὑπηρετῶ· καὶ ἀποδρῶ, τὸ ἀποφεύγω· ὅθεν καὶ ἀπέδρα· ὁ μέλλων, δράσω· καὶ μετὰ τοῦ πέτω (σημαίνει τὸ ἀφίπταμαι) γέγονε δραπέτης, ὁ ἀποπτὰς καὶ ἀποστὰς τῆς ὑπηρεσίας· ἢ ὁ τὸ δρᾶν (ἤγουν τὸ πράττειν) πετεύων, τουτέστιν ἐκκλίνων.

Δραπετίνδα, ὄνομα παιδιᾶς. ἔστι δὲ τῆς μυΐνδα καλουμένης τρόπος. εἴρηται δὲ παρὰ τό· τῶν παίδων ὁ μέν τις μύει τοὺς ὀφθαλμοὺς, βοῶν, Τηροῦ, φυλάττου: — οἱ δὲ ἄλλοι, φεύγουσι, φυλαττόμενοι τοῦ ἀγρευθῆναι. εἴρηται παρὰ τὸ δραπετεύειν καὶ φεύγειν τοὺς παίζοντας αὐτήν.

Δραπέται, δυνατοί. Δρήστειραι. διάκονοι, θεράπαιναι. Δρῆσται, δρηστῆρες, οἱ ὑπουργοῦντες καὶ διακονοῦντες. Δραστὴρ, ὁ νοητικὸς κατ' ἐπιβολήν. δραστῆρας, μαγείρους. διακόνους.

Δρησμοσύνην. θεραπείαν, ὑπηρεσίαν. 287

Δρᾶσις, σημαίνει τὴν πρᾶξιν καὶ τὴν ὅρασιν. παρὰ τὸ δρῶ, τὸ πράττω καὶ τὸ βλέπω, τὸ δρᾶ καὶ δράξ, καὶ ὑπόδρα καὶ ὑπόδραξ· καὶ δρατοί, οἱ ὀφθαλμοί· καὶ δραπέτης, ὁ περιβλεπόμενος μὴ ἁλῶ. δρῶ δράσω οὖν. δρᾶσις. ὡς πράξω, πρᾶξις. παρὰ τὸ δρῶ τὸ ὁρῶ, (ἀφ' οὗ καὶ δρᾶσις ἡ βλέψις) δέδραται, δρατὸς, καὶ δρατοί, οἱ ὀφθαλμοί.

Δρατὰ] — περὶ δὲ δρατὰ σώματα νήει: — ἐπεσώρευε δὲ τὰ ἐκδεδαρμένα σώματα τῶν ἀνῃρημένων ἀνδρῶν, Ἰλιάδος ψ'. ὡς φθείρω φθαρτὸς φθαρτὴ φθαρτὰ, οὕτω δείρω τὸ ἐκδέρω, δαρτὸς δαρτά· καὶ καθ' ὑπέρθεσιν, δρατὰ, ὡς ὀφιόσπαρτον, ὀφιόσπρατον.

Δρακαυλος, Σοφοκλῆς Τυμπανισταῖς· ἐπεὶ ἡ Ἀθηνᾶ δοκεῖ παρ' αὐταῖς αὐλίσαι τὸν δράκοντα ταῖς Κέκροπος θυγατράσιν· [ὅτι] συναυλίζονται κατὰ τὸ εἰκὸς Κέκροπι ὄντι διφυεῖ· [ὅτι] συναυλίζεται μία τῶν ἐν τῇ ἀκροπόλει δράκοντι, προσημερεύουσα τῇ θεᾷ.

Δραχμὴ, σταθμὸς ὡρισμένος· ἢ τὸ συνάθροισμα τῶν ἓξ ὀβολῶν. παρὰ τὸ δέδραγμαι, δραχμή. τὸ παλαιὸν γὰρ τῶν ἀνθρώπων ὀβολοῖς κεχρημένων ἀντὶ νομίσματος, οὓς τῇ χειρὶ δραξαμένους δυνατὸν ἦν περιλαβεῖν, τούτους δραχμὴν ἐκάλουν, παρὰ τὸ δράξασθαι· αἱ δὲ ἑκατὸν δραχμαὶ ποιοῦσι μνᾶν μίαν. εἰς τὸ ἐρεγμός· καὶ εἰς τὸ ἀρχόμενος περὶ τοῦ χωρὶς γ.

Δρεπτὸν, διηνεκῶς ἀπολαυστικὸν, τρυγητικόν, καὶ ὁπωσποτε ἁρπαστόν· καὶ τὸ δρεπτὸν σκευώρηται παρὰ σοῦ φίλημα.

Δρέπειν, τρυγᾶν, τέμνειν· καὶ Δρεπεῖς. οἱ τρυγηταί.

Δρεπάνη, ἡ Φαιακία· διὰ τὸ ἐκεῖ κεκρύφθαι τὸ δρέπανον ᾧ ὁ Κρόνος τὸν πατέρα τῶν αἰδοίων ἐξέκοψεν· ἢ ὅτι τὸ παρὰ Ἡφαίστου Δήμητρι δοθὲν, ἵνα τοὺς Τιτᾶνας διδάξῃ θερίζειν.

Δρέπανον, χώρα τῆς Σικελίας. εἴρηται ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ κεῖσθαι τὸ δρέπανον ᾧ ἀπέτεμε τὰ αἰδοῖα τοῦ Οὐρανοῦ ὁ Κρόνος. ἢ ἀπὸ τοῦ σχήματος· δρεπανοειδὴς γὰρ ὁ τόπος. Δρέπανον δὲ καὶ χώρα Βιθυνίας πρὸς τῷ Βοσπόρῳ κειμένη.

Δρῆσος, ὄνομα κύριον. παρὰ τὸν δράσω μέλλοντα, Δρᾶσος, καὶ Δρῆσος τροπῇ, ὡς κτήσω, Κτῆσος· καὶ ῥήσω, Ῥῆσος· καὶ εἴσω, Ἶσος, κύριον.

Δρία] Ἡσίοδος, — ἀνὰ δρία βησσήεντα φεῦγε: — οὐκ ἀπὸ τοῦ δρίον κατὰ συγκοπήν· ἀλλ' ὥσπερ ἀπὸ τοῦ θύος γίνεται θύον, καὶ μέγαρος μέγαρον, οὕτω δρίος δρίον· καὶ ὡς μύρον μύρα, οὕτω δρίον δρία· ἀνὰ τοὺς συνδένδρους τόπους.

Δριμὺς, παρὰ τὸ τὰς ῥῖνας μύειν· ἢ παρὰ τὸ δόρυ καὶ τὸ μένος.

Δρίφος] δρίφος Συρακούσιοι· φέρ' ὦ τὸν δρίφον: — δίφρος γὰρ καὶ δρίφος.

Δρόσος, κατὰ παράλειψιν τοῦ ι· οἷον, ἡ παρὰ τοῦ Διὸς σσουμένη, δίοσός τις οὖσα· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ, δρόσος. ἢ παρὰ τὸ ὕω τὸ βρέχω, ὕσος· καὶ τροπῇ τοῦ υ εἰς ο, καὶ πλεονασμῷ τῶν συμφώνων, δρόσος. δροσίζω δροσίσω, καὶ δροσῶ δροσήσω· καὶ ὁ παθητικὸς ἐνεστὼς, δροσούμενοι. ἢ παρὰ τὸ ῥέω ῥόσος, καὶ δρόσος· ἢ παρὰ

288 τὸ δρῶ τὸ πράττω καὶ τὸ σῶος, ἡ σώους δρῶσα τοὺς καρπούς.

Δροίτη, ἡ πύελος· ὁ δὲ Αἰτωλὸς φησὶ τὴν σκάφην ἐν ᾗ τιθηνεῖται τὰ βρέφη· Παρθένιος δὲ τὴν σορόν, καὶ Αἰσχύλος. καὶ ἔστι παρὰ τὸ δόρυ καὶ τὸν οἶτον, τὸν θάνατον· τὸ δόρυ τὸ εἰς θάνατον ἐπιτήδειον. ἢ ἐκ δρυὸς εἰς οἶτον πεποιημένη, καὶ εἰς τὸ δέχεσθαι τὸ σκῆνος. κατὰ τὸν Ἕρμιππον οὖν διὰ τοῦ υ γράφεται· παρὰ τὴν δρῦν τὴν ξυλίνην· καὶ ἴσως ὅτε μὲν σημαίνει τὴν πύελον, διὰ τοῦ υ· ὅτε δὲ τὴν σορὸν, διὰ τῆς οι.

Δρωπακίζεσθαι, ταυτόν ἐστι τῷ πιττοῦσθαι. ἄμφω δὲ τὸ τὰς τρίχας τοῦ παντὸς σώματος μαδᾶν χρίσμασι.

Δρυαχαρνεῦ, δρύϊνε Ἀχαρνεῦ ἀναίσθητε. ἐκωμῳδοῦντο γὰρ οἱ Ἀχαρνεῖς, ὡς ἄγριοι καὶ σκληροί· Ποτάμιοι δὲ, ὡς ῥαδίως δεχόμενοι τοὺς παρεγγράφους· Θυτάδαι καὶ Προσπάλτιοι, ὡς δικαστικοί.

* Δρυμὸς, ἡ ὕλη· ἀπὸ τῆς δρυός· δρῦς γὰρ ἅπαν δένδρον σημαίνει.

Δρύϊνος, ξύλινος, ὡς ἄν τις εἴποι λίθινος· πᾶν γὰρ ξύλον δρῦς καλεῖται παρὰ τοῖς παλαιοῖς· καὶ Δρυμὼν, ὁ σύνδενδρος τόπος, ἀπὸ τῶν δρυῶν· οὕτω γὰρ ἐκάλουν πᾶν δένδρον· καταχρηστικῶς δὲ, καὶ Ἀκρόδρυα οὐ μόνον βαλάνους, ἀλλὰ παντὸς φυτοῦ καρπὸν ἐδώδιμον· καὶ Γεράνδρυα, πάντα τὰ παλαιὰ φυτά· δρῦν γὰρ ἐκάλουν πᾶν δένδρον ἀπὸ τοῦ ἀρχαιοτέρου· καὶ Δρυτόμος, ὑλοτόμος, ξυλοτόμος. τὸ δὲ δρῦς, ἐπὶ μὲν εὐθείας, μακρὸν ἔχει τὸ υ· ἐπὶ δὲ τῆς ἄλλης κλίσεως, βραχύ· ὁμοίως καὶ τὸ ἰχθῦς· ἔτι σῦς, συός· ὗς, ὑός.

Δρύοψ, ὄνομα ἐθνικόν. τοὺς Δρύοπας ὑπὸ τὸν Παρνασσὸν οἰκοῦντας, μετέστησεν Ἡρακλῆς εἰς Πελοπόννησον. καλοῦνται δὲ ἀπὸ Δρύοπος υἱοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Δίας τῆς Λυκάονος.

* Δρυόκοιτος, ὁ ἐν ταῖς ὕλαις κοιμώμενος.

Δρυόχους, τοὺς πελέκυς. οἱ μὲν, κρίκους ἀκούουσι τινὰς μεγάλους ἐπ' ὀβελίσκων κειμένους, οὓς καταπήγνυσθαι εἰς τὴν γῆν, ὥστε δι' αὐτῶν τοξεύειν· οἱ δὲ, μολιβᾶς τὰς θέσεις αὐτῶν κάτωθεν, ἔπειτα τὸν κύκλον ἄνω ἐπικείμενον. ἄμεινον δὲ ἀκούειν δρυόχους, ξύλα ὀρθὰ, ἐφ' ὧν ἡ τρόπις ἐρείδεται τῆς πηγνυμένης νεὼς, ἤγουν στηρίγματα. καλοῦνται δὲ αὗται καὶ ἐπεγκενίδες.

Δρυφάκτους, ξυλίνους θώρακας, ἢ τοὺς νῦν καλουμένους καγκέλλους, τὰ διαφράγματα ἢ περιτειχίσματα. εἴρηται δὲ κυρίως πάντα τὰ ἀπὸ ξύλων γινόμενα. δρύφακτος τὶς ὢν, ὁ ἐκ δρυῶν φραγμός· πάλαι γὰρ τὰ πάντα ξύλα δρύας ἐκάλουν καὶ δρυμόν. ἢ παρὰ τὴν δρῦν καὶ τὸ πακτῶσαι, ὅ ἐστι πῆξαι, δρύπακτος καὶ δρύφακτος.

Δρύπτω, τὸ σπαράττω. Ὅμηρος, Δρυψάμενοι δ' ὀνύχεσσι παρειάς: — παρὰ τὰς δρῦς. τὸ γὰρ παλαιὸν ἁρπάζοντες τὰς βαλάνους, περιπαίοντες ἀλλήλους ἐσπάραττον· ἀπὸ δὲ τούτου, δρυμάσσω ῥῆμα τὸ σπαράττω. ἢ ἀπὸ τῶν περιλεπιζομένων δρυῶν εἴρηται.

Δρύψελλον, τὸ λέμμα, ὁ φλοιός. Παρθένιος, Οὐδὲ
289 πόροι ῥίζης δρύψελλα ποντιάδος: — παρὰ τὸ δρύψαι, ὅ ἐστι λεπίσαι, ὁ ἀποδρυπτόμενος φλοιός. καταχρηστικῶς δὲ καὶ φύλλον δρύψελλον, ἐπὶ τοῦ σελίνου ὁ Παρθένιος.

Δρύφακτοι, αἱ τῶν δικαστηρίων θύραι, ἤγουν τὰ κάγκελλα.

Δοῖδυξ, ὁ καλούμενος ἀλετρίβανος· παρὰ τὸ δαδύσσω τὸ ταράσσω· ὁ μέλλων, δαδύξω· ἀποβολῇ τοῦ ω, δάδυξ· καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς ο, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, δοῖδυξ. τὰ εἰς υξ ἅπαντα διὰ τοῦ υ ψιλοῦ γράφονται πλὴν τοῦ προΐξ.

Δοῖεν] ἐκ τοῦ δίδωμι, ἐδίδων· ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔδων· δοὺς, δόντος· τὸ εὐκτικὸν, δοίην· τὸ πληθυντικὸν, δοίημεν· καὶ συγκοπῇ, δοῖμεν· καὶ δοῖεν, τὸ τρίτον.

Δοιάντειον πεδίον νέμονται, ἀπὸ τοῦ Δοίαντος ἥρωος.

Δοιὼ, ὄνομα· ἡ εὐθεῖα τῶν ἑνικῶν, δοιός. οἱ γὰρ Δωριεῖς τὴν ἐν τοῖς ῥήμασιν ἀναλογίαν φυλάττουσι, καὶ ἐν τοῖς ὀνόμασι πλεονάζουσι τὸ ι. γίνεται δὲ ἐκ τοῦ δέω τὸ δεσμεύω, δοός· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, δοιός· ἡ γενική, δοιοῦ· ἡ εὐθεῖα τῶν δυϊκῶν, δοιώ. ἢ ἐκ τοῦ δύο διὰ τοῦ υ ψιλοῦ γίνεται κατὰ διάλεκτον, πλεονασμῷ τοῦ ο, καὶ τροπῇ τοῦ υ εἰς ι. ἐκ δὲ τοῦ δοιὸς, γίνεται δοιὴ, καὶ δοιαί. Ἰλιάδος ι', — ἐν δοιῇ δὲ σαωσέμεν, ἢ ἀπολέσθαι: — τουτέστιν ἐν δισταγμῷ, ἐν διχοστασίᾳ. περισπᾶται· δοτικὴ γάρ· ἀκολουθεῖ εὐθείᾳ τῇ δοιός.

Δύο, παρὰ τὸ συνδεδέσθαι ἑτέρῳ ἀριθμῷ. γράφεται καὶ ψιλῷ καὶ διφθόγγῳ. ὅταν βαρύνεται, γράφεται διὰ τοῦ υ ψιλοῦ· ὅτε δὲ ὀξύνεται, διὰ τῆς οι διφθόγγου. Αὐτὰρ ὃ δοῦρε δύω: — ὧδε γὰρ διὰ τὸ μέτρον, μέγα. κοινῶς μὲν γὰρ, διὰ τοῦ ο μικροῦ· Ἀττικῶς δὲ, διὰ τοῦ ω μεγάλου. καὶ ποῖον ἐστὶν ἀναλογώτερον; τὸ διὰ τοῦ ω μεγάλου. ἐμάθομεν γὰρ, ὅτι τρία ἐστὶ στοιχεῖα τελικὰ τῶν δυϊκῶν, α, ε, ω.

Δυάζειν, τὸ διστάζειν· παρὰ τὸ ἐν δύο στάσεσιν εἶναι· ἢ παρὰ τὸ δεδέσθαι τὴν ψυχὴν, καὶ μηδὲ πρὸς ἑτέραν τρέπεσθαι γνώμην.

Δοιάζω] παρὰ τὸ δοιὸς, δοιάζω, ὡς ἵππος ἱππάζω.

Δυοῖν] ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἄμφω γίνεται ἀμφοῖν, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ δύο δυοῖν. λέγεται καὶ δυεῖν, τροπῇ τοῦ ο εἰς ε.

Δυὰς, παρὰ τὸ δῶ τὸ δεσμῶ· ἵν' ᾖ ὁ ἐκ συνθέσεως πρῶτος ἀριθμός· πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῆς μονάδος. ἢ παρὰ τὸ συνδεδέσθαι ἄλλῳ ἀριθμῷ, τῷ ἑνί· τὸ γὰρ ἓν, ἀπολελυμένον ἐστὶ παρὰ τὴν ἕσιν καὶ τὴν ἄφεσιν. ἢ παρὰ τὸ διεῖναι· μόνη γὰρ πρώτη ἡ δυὰς διΐσταται ἀπὸ τῆς μονάδος· ὅθεν οἱ Πυθαγόρειοι τόλμαν αὐτὴν εἶπον. ἢ παρὰ τὸ δύο, δυάς.

Δυϊκὸς ἀριθμὸς, οὐ μόνον ὅτι ἐπὶ δυοῖν λέγεται, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἑκάστην πτῶσιν δύο πτώσεις ἔχειν.

Δῦ δὲ χιτῶνα] τὸ δῦ, μακρόν. ἔστι γὰρ δεύτερος ἀόριστος τῶν εἰς μι, ἔδυν, ἔδυς, ἔδυ, δῦ.

Δύω, τὸ ἐνδύσασθαι ἱμάτιον. ἀπὸ τοῦ δέω τὸ δεσμῶ, ὡς χέω χύω· καὶ συνθέσει, ἐνδύω καὶ ἔνδυσις. δοκεῖ γὰρ δεδέσθαι τῇ ἐσθῆτι. ἀπὸ δὲ τοῦ δύω, γίνεται δῦμι τετάρτης συζυγίας τῶν εἰς μι· ἡ δὲ τετάρτη, ἀπὸ τῆς ἕκτης τῶν βαρυτόνων· οἷον δύω δῦμι· ἡ μετοχὴ, δύς·
καὶ τὸ ἀπαρέμφατον, δῦναι (ὡς φὰς φάναι) καὶ δύμε- 290
ναι, ἀόριστος δεύτερος καὶ μέλλων· ἀπὸ τοῦ δῦμι.

Δύσεαι] — εἰ μὴ σύ γε δύσεαι ἀλκήν, Ἰλιάδος ι', εἰ μὴ ἀναλάβῃς τὴν δύναμίν σου καὶ κατέλθῃς ἐν τῷ πολέμῳ βοηθήσων.

Δύσετό τ' ἠέλιος] ἐχρῆν δείλετο, εἰς δείλην ἐτράπη· ἡμέρα γὰρ ἦν ἔτι. δύω, δύσω· καὶ μετάγεται ὁ μέλλων εἰς ἐνεστῶτα· δύσω, δύσομαι, ἐδυσόμην.

Δυσμή] ὡς παρὰ τὸ δέω δεσμὸς, οὕτω καὶ δύω δυσμή, ὅτε συνδεῖται τῷ φωτὶ τὸ σκότος καὶ συνάπτεται. παρὰ τὸ δύω, ἢ δῦμι· ὁ παρακείμενος, δέδυκα· ὁ παθητικὸς, δέδυσμαι· καὶ ὄνομα ῥηματικὸν, δυσμή. καὶ δυσμαὶ δυσμῶν, ὅπου ἐσέρχεται καὶ ὑπεισδύνει ὁ ἥλιος.

Δύσις, ὅπερ ἂν σημαίνῃ, παρὰ τὸ δύω εἴρηται τὸν ἀριθμὸν, καὶ τὸ φῶς· παρὰ τὸ σκότει συνδυάζεσθαι.

Δύναμις, ἡ ἰσχύς· ἢ παρὰ τὸ δαινύω, ἢ παρὰ τὸ δύνω· ἡ δύνουσα καὶ πράττουσα καὶ διαιροῦσα τὸ ἀνθιστάμενον.

Δυνάστης, ἀπὸ τοῦ δυνάζω· ὁ μέλλων, δυνάσω· δεδύνακα, δεδύνασμαι, δεδύνασαι, δεδύνασται.

Δυνήσεαι] ἀπὸ τοῦ δύνω δυνῶ δύνημι, δυνήσομαι, δυνήσεται.

Δύνανται] ἀπὸ τοῦ δύνημι· οὗ τὸ παθητικὸν, δύναμαι· τὸ ὑποτακτικὸν, ἐὰν δύναμαι. καὶ ὤφειλεν εἶναι ἐὰν δυνῶμαι, ὡς τιθῶμαι· ἀλλὰ κανών ἐστιν ὁ λέγων, ὅτι ἡνίκα εὑρεθῇ ὁ ἐνεστὼς τῶν εἰς μι ἐν χρήσει, τότε προπερισπᾶται τὰ ὑποτακτικά· οἷον τίθημι, ἐὰν τιθῶμαι· ἵστημι, ἐὰν ἱστῶμαι. ἡνίκα δὲ οὐχ εὑρίσκεται ἐν χρήσει, τότε προπαροξύνεται· οἷον δύνημι ἐὰν δύνωμαι· τὸ γὰρ δύνημι ἐν χρήσει οὐχ εὑρίσκεται. καὶ τὸ πληθυντικὸν, δύνανται.

Δύνασαι] Ἰστέον ὅτι τὰ ἔχοντα τὴν ἐνεργητικὴν μετοχὴν εἰς ς ὀξύτονον, τροπῇ τοῦ κατὰ τὸ τρίτον τ εἰς σ, ποιεῖ τὸ β'· οἷον πεποίηται, πεποίησαι· ὅτι πεποιηκώς. οὕτως οὖν δύναται δύνασαι, ὅτι δυνάς· καὶ ἐπίστασαι, ὅτι ἐπιστάς. ἀπὸ τοῦ δύνημι καὶ ἐπίστημι, δύναμαι καὶ ἐπίσταμαι. τὸ δὲ δύνῃ καὶ ἐπίστῃ, κατὰ πάθος εἰσὶν ἀπὸ τοῦ δύνασαι καὶ ἐπίστασαι· Ἰωνικῶς, δύνεαι καὶ ἐπίστεαι· καὶ κράσει τοῦ ε καὶ α εἰς η, δύνῃ καὶ ἐπίστῃ. Χοιροβοσκός.

Δυσί] Ἰστέον ὅτι ἐπὶ τῶν ἀριθμῶν ὅσοι μὲν ἐν μιᾷ φωνῇ τὰ τρία γένη δηλοῦσιν, οὐ κλίνονται· τὰ γὰρ ἄρθρα μόνα διαλαμβάνει· ἐπεὶ τὸ ἀριθμητικὸν πανταχοῦ τὴν αὐτὴν φωνὴν ἐφύλαξεν. εἰ ἄρα οὖν τὰ δύο ἐν μιᾷ φωνῇ τὰ τρία γένη δηλοῖ· οἱ δύο γὰρ, καὶ αἱ δύο, καὶ τὰ δύο· δηλονότι οὐκ ὤφειλε κλίνεσθαι τοῖς δυσίν. ἔστι δὲ εἰπεῖν, ὅτι πολλάκις αἱ διάλεκτοι κλίνουσι ταῦτα, ὡς παρὰ Ἀλκαίῳ, Εἰς τὸν δυοκαίδεκον: — ἀντὶ τοῦ δυοκαίδεκα. καὶ πάλιν Καλλίμαχος ἐν τοῖς Ἐλεγείοις, Ἐκ δὲ τριηκόντων μοῖραν ὤφειλε μίαν: — ἐκ τοῦ τριήκοντος, ἀντὶ τοῦ ἐκ τῶν τριάκοντα. καὶ αὐτὸ δὲ τὸ δύο εὕρηται κλινόμενον. καὶ παρὰ τὸ δύο, δυσὶν ἀντιφέρεσθαι, ὡς παρὰ Θεοκρίτῳ· οὐχ ἑνὶ μόνον κεῖται, ἀλλ' ὁτὲ μὲν δυσὶν, ὁτὲ δὲ πλείοσι. τῇ οὖν χρήσει ἐπακολουθῶν, κλίνεται τὸ δυσί.

Δύη, ἡ κακοπάθεια· οἷον, — ἦ γάρ με δύη ἔχει ἤλιθα
291 πολλή: — ἀπὸ τοῦ δῶ τὸ δεσμεύω· ὅθεν, Συνδεῖτε ταχέως τουτονὶ τὸν κυνοκλόπον: — οὗ παράγωγον, δέω· ἀφ' οὗ, Πῶς ἂν ἐγώ σε δέοιμι; Ὀδυσσείας θ', ἀντὶ τοῦ δεσμεύοιμι, κρατοίμι· καὶ δεμός καὶ δεσμός, ὡς θέω, θεσμός. ἀπὸ τοῦ δέω οὖν γίνεται δύω, ὡς ῥέω ῥύω ῥύσις, καὶ χέω χύω χύσις. δύω οὖν δύη, ἡ συνδεδεμένη τῷ πάσχοντι· ἢ ἥτινι συνδέδεταί τις δυστυχία κακοπαθῶν. ἢ λύη τις οὖσα, ἡ λύουσα τὰ μέλη· ὅθεν καὶ δοῦλος ὁ δυστυχὴς καὶ κακῶς πάσχων, δύηλός τις ὤν. . . . . ἄνευ πόνου· καὶ δυηπαθείας, κακοπαθείας, δυστυχίας.

Δύμη, ἡ πόλις τῆς Ἀχαΐας. Λυκόφρων, Δύμη τε Βουρέοισιν ἡγεμὼν ὄχλου: — λέγεται καὶ Δῦμαι καὶ Δυμαῖαι, ὅτι πρὸς δυσμὰς τῆς Ἀχαΐας κεῖται, δύσμη τὶς οὖσα καὶ δύμη. ἢ ἀπὸ Δύμης ἡρωΐδος.

Δύμας, ὄνομα κύριον. ἀπὸ τοῦ δύω τὸ δεσμῶ, Δύμας· — υἱὸς δὲ Δύμαντος.

Δύπτης] δύπται λέγονται αἱ αἴθυιαι. καὶ ὁ δύπτης. Καλλίμαχος, Δύπται τ' ἐξ ἁλὸς ἐρχόμενοι ἐν δινι κναύηκες: — παρὰ τὸ δύπτω, δύπτης. ὡς ὄπτω ὄπτης, καὶ ἐπόπτης. δύναται δὲ λέγεσθαι καὶ δύπτης ὁ κολυμβητής, παρὰ τὸ δύνειν ἑαυτὸν εἰς τὴν θάλασσαν.

Δύρεσθαι, ἀντὶ τοῦ ὀδύρεσθαι.

Δυῤῥάχιον, πόλις Ἠπείρου, ἡ πρότερον κληθεῖσα Ἐπίδαμνος· νῦν δὲ Δυῤῥάχιον, ὅτι κατὰ τὸν τόπον προσεχούσης ἄκρας γεωλόφου, τὸ κῦμα προσπίπτον καὶ σχιζόμενον, ῥαχίαν ποιεῖ μεγάλην· ὅθεν διὰ τὴν ῥαχίαν καὶ [τὸ] δύσορμον, Δυῤῥάχιον ὠνόμασαν τὸν τόπον.

Δυσαής, ὁ ἄνεμος. — ἀνέμοιο δυσαέος ὀρνυμένοιο: — παρὰ τὸ ἄω τὸ πνέω καὶ δυς, ὁ κακῶς πνέων. τὸ γὰρ δυσαήαν, ἔκτασιν ἔχει τοῦ ε εἰς τὸ η. τινὲς δὲ τοῦ ζεφύρου ἐπίθετον φασὶ τοῦ ἀπὸ δύσεως ἄοντος, ὅτι δυτικὸς ἐκ ζόφου ῥέει.

Δυσάμμορος] παρὰ τὸ μόρος δύσμορος· καὶ πάλιν παρὰ τὸ μόρος, ἄμμορος, τοῦ α ἀντὶ τοῦ κακοῦ κειμένου· καὶ κατὰ ἀλληλέπαλληλον σύνθεσιν, δυσάμμορος, ὡς ἥλικες, ὁμήλικες, καὶ συνομήλικες.

Δυσαριστοτοκία, Ἰλιάδος σ', ἐπὶ κακῷ τὸν ἄριστον τετοκυῖα, ὡς ἄν τις εἴποι ἐπὶ διχοστασίᾳ εὔτεκνον.

Δυσαλθὲς, τὸ δυσίατον· οὐδετέρως· τὸ ἀρσενικὸν, δυσαλθής. ἐκ τοῦ δυς καὶ τοῦ ἄλθω τὸ θεραπεύω.

Δυσβήρης, ὁ δύσβατος· παρὰ τὸ δύσβατος, δυσβατήρης· καὶ ἐν συγκοπῇ.

Δυσβάρυκκος, δυσκατανόητος. βάρυκκα γὰρ ἄγρια λάχανα δύσπλυτα.

Δυσγάργαλις, δυσυπότακτος· γαργαλίζειν γὰρ, τὸ εἰς γέλωτα ἄγειν καὶ πείθειν.

Δυσερμία, ἡ δυστυχία, ἡ κακὴ ἐπιτυχία. εὐερμίαν γὰρ τὴν ἐπιτυχίαν καλοῦσιν, ἀπὸ τοῦ τὸν Ἑρμῆν εἰς πολλὰ παρακαλεῖσθαι βιωφελῆ.

Δύσεριν, φιλόνεικον· παρὰ τὸ δυς μόριον, καὶ τὴν ἔριν.

Δυσηχής] — καὶ πολέμοιο δυσηχέος: — παρὰ τὸν λυπηρὸν ἦχον τὸν ἐν τῷ πολέμῳ γινόμενον.

Δυσηλεγής, καὶ ταναηλεγής, ἐπὶ τοῦ θανάτου λέγεται, ὁ μακροκοίμητος· ἀπὸ τοῦ λέγω τὸ κοιμῶμαι· οἷον, Λέξον νῦν με τάχιστα: — ἢ παρὰ τὸν ἔλεγον τὸν θρῆ- 292
νον· ἵν' ᾖ ὁ χαλεποὺς θρήνους περιποιῶν.

Δυσηνίους, δυσπειθεῖς, ἀνυποτάκτους, δυσαγώγους, δυσμετόχους· ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἵππων· ἡνία γὰρ τὰ λῶρα.

Δύσκολος, ὁ δυσάρεστος· παρὰ τὸ κέλλω, ὁ δυσχερῶς τινὶ ἑνούμενος, ἀπὸ τῆς συνδεούσης καὶ ἑνούσης κόλλης. οὐκ εὔθετος, ἄγριος.

Δυσκέλαδος, δύσηχος.

Δυσκλέα. ἄδοξον.

Δυσμενής] παρὰ τὸ μένω γίνεται δυσμενὴς, δυσμενῶ· καὶ ἀπὸ τούτου δυσμεναίνω, τὸ ἀπεχθῶς διάκειμαι. Εὐριπίδης, — σχέτλια τί μαίνομαι, Καὶ δυσμεναίνω τοῖσι βουλεύουσιν εὖ; — τοῦτο τὸ ὄνομα ἐστὶ σύνθετον ἐκ τοῦ δύς· καὶ ἄδηλον, εἴτε παρὰ ῥῆμα γέγονεν, ἢ παρ' ὄνομα οὐδέτερον. ἀκόλουθον μέντοι ἀμφοτέροις τοῖς σχήμασιν ἔχειν τὴν τάσιν. εἴτε γὰρ ἀπὸ τοῦ μένω ὀξυτονουμένου, ὡς σπείρω πολυσπερής, ἄρδω νεαρδής· εἴτε παρ' ὄνομα οὐδέτερον, κατὰ λόγον ὠξύνθη. ὡς γὰρ παρὰ τὸ κράτω, γίνεται παγκρατής, ἄγος εὐαγής, οὕτω παρὰ τὸ μένω, δυσμενής. ἡ γενικὴ δυσμενέος.

* Δυσμή] ὡς παρὰ τὸ δέω δεσμὸς, οὕτω καὶ παρὰ τὸ δύω δυσμὴ, ὅτε συνδεῖται τῷ φωτὶ τὸ σκότος καὶ συνάπτεται, ὅπου ἐπέρχεται καὶ ὑπεισδύνει ὁ ἥλιος.

* Δυσνομία, ἡ παρανομία· ἀπὸ τοῦ δὺς καὶ νόμος.

* Δύσμορος, ὁ δυστυχής· παρὰ τὸ δὺς καὶ μόρος.

Δύσπαρι, ἐπὶ κακῷ ὀνομασμένε, οἷον ζήσας ὡς Πάρις. δυσώνυμε. καὶ δυσπάριτον χωρίον, τὸ ἄβατον. οὕτω Ξενοφῶν ἐν τῇ ἀναβάσει.

Δυσπαλέας ῥίζας, Ἀπολλώνιος τὰς κακῶς ἀναδιδομένας· ἀπὸ τοῦ πάλλω· ἢ δυσχερῶς γινομένας.

Δυσπέμφελος, δυσάρεστος, δυσπειθής, δυσκίνητος, χαλεπός, μεμψίμοιρος. Εἰ δέ σε ναυτιλίης δυσπεμφέλου ἵμερος αἱρῇ: — εἴρηται ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν δυσπεπτούντων σιτίων.

Δυςσόος, παρὰ τὸ σόος τὸ διὰ τοῦ ο μικροῦ· ἵν' ᾖ ὁ κακῶς σωθησόμενος. ἢ παρὰ τὸ σοῶ, ὃ σημαίνει τὸ διώκω· καὶ κατ' ἐπένθεσιν τοῦ βῆτα, γίνεται σοβῶ· ἵν' ᾖ ὁ κακῶς διωκόμενος. οὕτω δὲ καὶ τὸ δορυσσόος καὶ λαοσσόος τινὲς ἐτυμολογοῦσι.

Δύστηνος, δυστυχὴς, ταλαίπωρος, ἄθλιος. ἢ παρὰ τὸ στῆναι, οἱονεὶ ὁ μὴ δυνάμενος στῆναι· ἢ ἀπὸ τοῦ στένω, καὶ τοῦ δυς ἐπιῤῥήματος, ὁ πάνυ στένων, ὁ ἀεὶ κακός.

Δυςχερὴς, τὸ δυςκόλως ὑπὸ τῶν χειρῶν κατεργαζόμενον, ὡς τὸ εὐχερές.

Δυσωρήσονται, δυσφυλακτήσουσι, κακὴν φυλακὴν καὶ νύκτα ἄξουσι.

Δυσωπεῖσθαι, ὑφορᾶσθαι, φοβεῖσθαι μεθ' ὑπονοίας, συνθρωπάζειν. οἱ γὰρ παλαιοὶ, ἐπὶ τοῦ κρίνειν καὶ ἐλέγχειν λαμβάνουσι· δυσωπεῖν γὰρ εἴρηται, παρ' ὅσον οἱ κατακεκριμένοι κακῶς ἔχουσι τοὺς ὦπας. οὕτως εὗρον εἰς τὸ ῥητορικὸν λεξικὸν τὴν λέξιν· καὶ εἰς τὸ ἀνεκφώνητον Ἡρωδιανός. ἔνιοι δὲ, εἰ καὶ μὴ τῶν Ἀττικῶν,
295 ἀντὶ τοῦ αἰδεῖσθαι. ἡ δὲ συνήθεια, καὶ ἐπὶ τοῦ ἱκετεύειν καὶ παρακαλεῖν κέχρηται.

Δωδωναῖος, ὁ Ζεύς. Ἰλιάδος π', Ζεῦ ἄνα Δωδωναῖε:— ἐν χωρίῳ τῶν ὑπερβορέων τῇ Δωδώνῃ τιμώμενε ἐν Θεσπρωτίᾳ. Δευκαλίων μετὰ τὸν ἐπ' αὐτοῦ γενόμενον κατακλυσμὸν, παραγενόμενος εἰς τὴν Ἤπειρον, ἐμαντεύετο ἐν τῇ δρυΐ. πελειάδος δὲ χρησμὸν αὐτῷ δούσης, κατοικίζει τὸν τόπον, συναθροίσας τοὺς περιλειφθέντας ἀπὸ τοῦ κατακλυσμοῦ· καὶ ἀπὸ τοῦ Διὸς καὶ Δωδώνης μιᾶς τῶν Ὠκεανίδων, Δωδώνην τὴν χώραν προςηγόρευσεν. ἡ ἱστορία παρὰ Θρασυβούλῳ καὶ Ἀκεστοδώρῳ.

Δῶμα, τὸ οἴκημα, ἐκ τοῦ δομῶ δομήσω, δόμημα· καὶ κατὰ συγκοπὴν, δῶμα. τὸ δὲ δομῶ, παρὰ τὸ δέμω. τὰ γὰρ εἰς ω λήγοντα βαρύτονα ῥήματα τῷ ε παραληγόμενα, ἡνίκα περισπῶνται, τρέπει τὸ ε εἰς ο· δέμω, δομῶ· νέμω, νομῶ. ἢ ἀπὸ τοῦ δέμω δόμα, καὶ δῶμα κατ' ἔκτασιν. ἢ ἐκ τοῦ δομῶ δομήσω δεδόμηκα δεδόμημαι, δῶμα τὸ οἴκημα. γράφεται διὰ τοῦ ω μεγάλου· καὶ κατὰ ἀποκοπὴν γίνεται δῶ· δόμα δὲ τὸ διδόμενον, διὰ τοῦ ο μικροῦ.

Δῶρον, ἡ παλαιστή. εἴρηται ἀπὸ τοῦ τὰ πλεῖστα διὰ τῆς χειρὸς ἡμᾶς δωρεῖσθαι· ἀφ' ἧς μετρεῖται ἡ παλαιστή. Δῶρον τὸ διδόμενον· παρὰ τὸν δώσω μέλλοντα, δῶόν τι ὄν· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ, δῶρον. ἢ δοκεῖ σημειῶδες εἶναι τὸ ὄνομα· καὶ διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφεται, ὥσπερ καὶ τὸ ἁλωτός. οὐδὲν γὰρ ὄνομα ἀπὸ τῆς τρίτης συζυγίας τῶν εἰς μι διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφεται, πλὴν τῶν δύο τούτων· διὸ καὶ τὰ παρ' αὐτοῦ συγκείμενα διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφεται· οἷον, Ἀθηνόδωρος, μεγαλόδωρος· αἰχμάλωτος, ἀνάλωτος.

Δωροφάγους, ἐμφαντικῶς ἀσώτους, ἐκ τῶν δώρων τρεφομένους.

Δωροδόκος, καὶ ὁ διδοὺς, καὶ ὁ λαμβάνων.

Δωρὶς, ὄνομα θεᾶς· διὰ τὴν γενομένην δωρεὰν τοῖς ἀνθρώποις.

Δωρίππη, ἡ μήτηρ τῶν οἰνοτρόπων. ὠνόμασται δὲ διὰ τὸ ὑπὸ λῃστῶν αὐτὴν ληφθεῖσαν ἀπὸ Θρᾴκης, δοθῆναι Ἀνίῳ τῷ ἱερεῖ τοῦ Δηλίου Ἀπόλλωνος ἀντὶ ἵππου δῶρον.

Δωριάζειν] ἐκλήθη καθόλου Δωριάζειν τὸ παραφαίνειν καὶ παραγυμνοῦν πολὺ τοῦ σώματος τὰς γυναῖκας· διὰ τὸ τοὺς Δωριεῖς χρῆσθαι οὕτως. αἱ γὰρ κατὰ Πελοπόννησον κόραι διημέρευον ἄζωστοι καὶ ἀχίτωνες, ἱμάτιον μόνον ἐπὶ θάτερα ἐπιπεπορπημέναι, καὶ παρεμφαίνουσαι πολὺ τοῦ σώματος· καθάπερ καὶ ἐν ἀρχαίοις ὕμνοις ἔστιν εὑρεῖν ἐν ὑπομνήματι Ἑκάβης. οὕτως Ὧρος.

Δώς. Ἡσίοδος, Δὼς ἀγαθὴ, ἅρπαξ δὲ κακή:— σημαίνει δὲ τὴν δόσιν· καὶ γίνεται παρὰ τὸν δώσω μέλλοντα, ἀποβολῇ τοῦ ω. καὶ ἔστιν ἄκλιτος· ἐπειδὴ τὰ εἰς ως μονοσύλλαβα θηλυκὰ, καὶ περισπῶνται, καὶ κύρια εἰσίν· οἷον, ἡ Τρῶς, ἡ Τλῶς, ἡ Κρᾶς, ἡ Κῶς· εἰσὶ δὲ ὀνόματα πόλεων. ἐπεὶ οὖν τὸ δὼς θηλυκὸν, οὐκ ἔστι κύριον, οὔτε περισπᾶται, τούτου χάριν ἐστὶν ἄκλιτον.

Δώτῃ] Δώτῃ μέν τις ἔδωκεν, ἀδώτῃ δ' οὔ τις ἔδωκε:— τουτέστι, τῷ μεταδοτικῷ καὶ εὐσεβεῖ. ἐπλάσατο δὲ τὸ ὄνομα, καὶ οὐ κλίνεται, ὥσπερ καὶ τὸ δώς. τουτέστι,
τῷ ἔχοντι προαίρεσιν δίδου, κἂν εἰ μηδὲν ἔχει. 294

Δώσων] οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ εἷς τῶν Ἀντιγόνων, ὁ υἱὸς Δημητρίου· ὃς ἔγημε Χρυσίδα τὴν μητέρα Φιλίππου τοῦ ὑπὸ Ῥωμαίων γενομένου. εἴρηται δὲ διὰ τὸ φιλότιμον, καὶ διὰ τὸ πολλὰ διδόναι καὶ χαρίζεσθαι.

Δωτίνη, ἡ δωρεά· παρὰ τὸν δώσω μέλλοντα δωσίνη· καὶ τροπῇ τοῦ σ εἰς τ. Ἀλέξανδρος δὲ, σύνθετον εἶναι τὴν λέξιν, παρὰ τὸ τὴν δόσιν τίνειν· ἵν' ᾖ ἡ ἀποτινομένη δόσις. ἢ ἀπὸ τοῦ δέδοται δοτὸς καὶ δοτίνη· καὶ κατ' ἔκτασιν τοῦ ο εἰς ω, δωτίνη· ὥσπερ καὶ δοτῆρες, οἱ καὶ ταμίαι, — παρὰ νηυσὶν ἔσαν σίτοιο δοτῆρες:— καὶ κατ' ἔκτασιν, — θεοὶ δωτῆρες ἐάων.

Δῶσι] Ἰλιάδος α', — αἴκέ ποθι Ζεὺς Δῷσι πόλιν Τροίην:— ἀντὶ τοῦ, ἐάν ποτε ὁ Ζεὺς παράσχῃ Τρωϊκὴν πόλιν· λέγει δὲ τὴν Ἴλιον. ἔστι δίδωμι, δώσω· ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔδων· καὶ τὸ ὑποτακτικὸν, ἐὰν δῶ, δῷς, δῷ· καὶ κατ' ἐπέκτασιν τῆς σι συλλαβῆς, δῷσι.

Δώωσιν] Εἰ δέ κε μὴ δώωσιν:— ἐὰν δὲ μὴ παράσχωσιν. ἐὰν δῶ· καὶ τὸ πρῶτον τῶν πληθυντικῶν, ἐὰν δῶμεν, δῶτε, δῶσι· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ω, δώωσι. καὶ δώησι. δῶσι, πληθυντικὸν, ἀπὸ τοῦ δώσουσι κατὰ συγκοπήν.

Δώῃ] ἀπὸ τοῦ δίδωμι, δώσω· ἔδων, ὁ δεύτερος ἀόριστος· ἡ μετοχὴ, δοὺς δόντος· καὶ τὸ εὐκτικὸν, δοίην· καὶ κατ' ἔκτασιν τοῦ ο εἰς ω, δώην, δώῃς, δώῃ.

Δωδέκατος] ἐκ τοῦ δύο καὶ τοῦ δέκα, γίνεται δυοδέκατος· καὶ κράσει τοῦ υ καὶ ο εἰς ω μέγα, δωδέκατος.

Ε.

294 Ε τὸ στοιχεῖον, παρὰ τὴν ἐπέκτασιν τὴν εἰς μέσον καὶ τὴν κυκλοτερῆ. τὸ μὲν γὰρ κυκλοτερὲς καὶ πέριξ τοῦ ὄντος αἰῶνος μιμεῖται τὰ πέριξ· τὸ δὲ εἰς μέσον μακρὰν ἔχον, τὴν ἐπέκτασιν τοῦ αἰῶνος.

Ἓ δασύνεται, καὶ ἐγκλινόμενον· δηλοῖ ἀντωνυμίαν τρίτου προσώπου, πτώσεως αἰτιατικῆς· ὡς τὸ, Οἵ ἑ μέγαν περ ἐόντα, ἀντὶ τοῦ αὐτόν. καὶ πάλιν, ἐμέ, σέ, ἕ· ὀρθοτονούμενον δὲ πάλιν, δηλοῖ ἑαυτόν· ὡς τὸ, — κάλεον δέ μιν εἰς ἓ ἕκαστος.

Εἶ] Ἰστέον ὅτι οὐκ ἀπὸ τοῦ εἰμί, εἶς, εἶ, γέγονεν· ἐπεὶ ὤφειλεν ὀξύνεσθαι· τὰ γὰρ ἀποβάλλοντα τὸ ς, τὸν αὐτὸν τόνον φυλάσσει· ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἔω βαρυτόνου τοῦ ὑπάρχω· ὁ παθητικὸς ἐνεστὼς, ἔομαι. ζήτει εἰς τὸ εἰμέν.

Εἶα, παρακελευσματικόν ἐστιν ἐπίῤῥημα. ὥσπερ παρὰ τὸ ῥέω γίνεται ῥέα καὶ ῥεῖα, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ἔω σημαίνοντος τὸ ἐκπέμπω, γίνεται ἔα· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, εἶα. παρατίθεται δὲ τὴν χρῆσιν ὁ τεχνικὸς, οὕτως· Εἶα δὴ ξύλον ἄγειρέ μοι σεαυτῷ:

Εἶαρ, τὸ αἷμα· καὶ εἰαροπότης, ὁ αἱματοπότης, ὥς φησι Καλλίμαχος. — τὸ δ' ἐκ μέλαν εἶαρ ἔδαπτεν: — γέγονε δὲ παρὰ τὸ εἴω τὸ πορεύομαι, τὸ τοῦ ἰέναι καὶ πορεύεσθαι ἡμᾶς αἴτιον. ὡς γὰρ εἴλω εἶλαρ, καὶ ἔδω ἔδαρ καὶ εἶδαρ, οὕτω καὶ εἴω εἶαρ. ἢ παρὰ τὴν ἔσιν, ἵν' ᾖ τὸ εὐχερῶς ἐκπεμπόμενον καὶ ἐκρέον.

Εἶαρ, τὸ ἔαρ. παρὰ τὸ ἔω τὸ ἐκπέμπω, ἔαρ καὶ εἶαρ. τότε γὰρ ἐκπέμπονται οἱ καρποί.

Εἴαται] ῥῆμα παρατατικοῦ τῶν εἰς μι Ἰωνικῶς. ἐκ τοῦ ἑῶ τὸ κάθημαι, παράγωγον ἧμαι· τὸ παθητικὸν, ἕεμαι, ἧμαι, ἥμην, ἥμεθα, ἧνται· καὶ τὸ Ἰωνικὸν,
295 ἕαται. ὁ κανών· εἰ μέντοι ἀπὸ παρακειμένου φύσει μακρᾷ παραλήγεται ταῦτα· οἷον δὴ νῦν ἕαται σιγῇ, ἀντὶ τοῦ καθέζονται· καὶ εἵαται πλεονασμῷ τοῦ ι. ὡς τὸ κέαται κείαται. εἴαθεν ὁ ποιητὴς ἐπὶ τῶν δύο ῥημάτων λέγειν τοῦ κεῖνται κέεινται· καὶ Ἰωνικῶς, κέαται· ὡς ἀπὸ τοῦ ω προφερόμενον.

Εἶατ' ἐνὶ μεγάροισι] ἑῶ, ἕημι· τὸ πρῶτον τῶν πληθυντικῶν ἕεμεν· τὸ παθητικὸν, ἕεμαι· καὶ κράσει, ἧμαι· ὁ παρατατικὸς, ἑέμην, καὶ ἥμην· τὸ β', ἧσο· τὸ τρίτον, ἧτο· καὶ Ἰωνικῶς, ἕατο, καὶ εἵατο.

Εἴασκεν] ἀπὸ τοῦ ἐάω ἐῶ, ἐᾷς, ἐᾷ· ὁ παρατατικὸς, εἴων, εἴας· καὶ Ἰωνικῶς, εἴασκεν. ἐκ τούτου ἔασκεν, ἀποβληθέντος τοῦ ι. τὰ γὰρ τοιαῦτα ἀποβάλλουσι τὴν ἐν ἀρχαῖς κλιτικὴν ἔκτασιν· οἷον, ἔτυπτον ἔτυπτες, τύπτεσκεν· ἦγον ἦγες, ἄγεσκεν. οὕτω καὶ τοῦτο.

Εἰαμενὴ, σημαίνει τὸν κάθυγρον καὶ σύμφυτον τόπον. παρὰ τὸ ῥέω, ῥεαμενὴ, καὶ ῥειαμενή· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ρ. ἢ παρὰ τὴν ἔσιν, ὃ σημαίνει τὴν ἀνάδοσιν, γέγονεν ἐσαμενή· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ, εἰαμενή.

Εἴβω, σημαίνει τὸ ἀποστάζω· ἀπὸ τοῦ λείβω, ἀποβολῇ τοῦ λ. Ἡσίοδος. — καὶ τῶν βλεφάρων ἔρος εἴβεται.

Εἶδαρ, ἔδεσμα, τροφὴ, βρῶμα. παρὰ τὸ ἔδω τὸ ἐσθίω, ἔδαρ· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, εἶδαρ.

Εἰδαλίμας, εὐειδεῖς, εὐμόρφους, ὥς φασι· Τέσσαρας εἰδαλίμας, ἃς ἤθελεν αὐτὸς ἑλέσθαι: — παρὰ τὸ εἶδος, εἴδιμος· καὶ πλεονασμῷ τῆς αλ συλλαβῆς, εἰδάλιμος, ὡς κύδιμος κυδάλιμος. τὸ θηλυκὸν, εἰδαλίμη.

[illegible]

Εἰδύλος, λόγιος, συνετός.

Εἰδυλίς, ἐπιστήμων, εἰδυῖα. παρὰ τὸ εἴδω τὸ γινώσκω, εἰδύλη· καὶ παρώνυμον, εἰδυλίς.

Εἶδος καὶ μορφὴ, αἰσθητῶς τὸ εἰδοπεποιημένον καὶ μεμορφωμένον. ἀοράτου τῆς ἀρχῆς ὑπαρχούσης, τουτέστι τῆς ὕλης ἀπλάστου καὶ ἀμόρφου οὔσης. ἢ ὅτι εἶδος τοῦ γενικοῦ σώματος ὅλον βλεπόμενον. εἶδος, τὸν τῆς ὄψεως χαρακτῆρα· Εἶδός τε μέγεθός τε φυήν τ' ἄγχιστα ἐῴκει: — τὸ δὲ ἰδέα, ἀεὶ διὰ τοῦ ι. λέγει δὲ Ὧρος, ὅτι τὸ ἰδικὸν, ἡνίκα μὲν σημαίνει τὸ εἶδος, οἷον γένος εἶδος, εἰδικὸν διὰ τῆς ει διφθόγγου· ἡνίκα δὲ τὸ ἴδιον, οἷον κοινὸν, ἰδικὸν, διὰ τοῦ ι. Εἶδος, σημαίνει τρία· τὴν μορφὴν, ἢ τὸν τῆς ὄψεως χαρακτῆρα· ὡς τὸ, Εἶδός τε μέγεθός τε: — καὶ τὸ σχῆμα, ὡς τὸ, Πρῶτον μὲν εἶδος ἄξιον τυραννίδος: — καὶ τὸ ἀπὸ γένους διαιρούμενον, ἵππος, ἐλαία. ἄλλως. σημαίνει τὴν μορφήν· ὡς τὸ, Πρῶτον μὲν εἶδος: — καὶ τὸ σχῆμα, ὡς τὸ, Ὅς δή τοι εἶδος μὲν ἔην κακὸς, ἀλλὰ ποδώκης: — σημαίνει καὶ τὸ ὑπὸ τοῦ γένους κατηγορούμενον παρὰ τοῖς φιλοσόφοις. Εἶδος, ὄψις, πρόσωπον, καὶ ἡ μορφή. παρὰ τὸ εἴδω τὸ ὁρῶ, εἶδος, ὡς θάλπω, θάλπος· τεύχω, τεῦχος.

Εἰδοθέα, παρὰ τὸ εἶδος ἐστίν. Εἰδογράφος Ἀπόλλων· ἐπειδὴ εὐφυὴς ὢν ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τὰ εἴδη τοῖς εἴδεσιν ἐπένειμεν. τὰς γὰρ δοκούσας τῶν ᾠδῶν Δώριον μέλος ἔχειν, ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνῆγε, καὶ Φρυγίας καὶ Λυδίας, μιξολυδιστὶ, καὶ ἰαστί.

Εἴδωλον, ἡ ἀπὸ τοῦ σώματος σκιοειδὴς ἀπόῤῥοια· ἢ τὸ φάσμα, σκιάδες ὁμοίωμα· ἢ φαντασία σώματος, σκιά 296
τις ἀεροειδής· ὡς καὶ Βακχυλίδης, Μελαγκεθὲς εἴδωλον ἀνδρὸς Ἰθακησίου: — καὶ ὁ ποιητὴς ἐπὶ τῆς Ἀντικλείας, Τρὶς δέ μοι ἐκ χειρῶν σκιῇ εἴκελον [ἢ καὶ ὀνείρῳ Ἔπτατ'.] αὐτὸς δὲ ἡ ὑπόστασις, ἡ ἀλήθεια. δεῖ οὖν νοεῖν, ὡς φαντασίαν σωμάτων παρέχουσι τοῖς ὁρῶσιν, οὐ μὴν καὶ ὑπόστασιν ἀληθῆ. γίνεται οὖν παρὰ τὸ εἴδω τὸ φαίνομαι, ἢ παρὰ τὸ εἴδω τὸ ὁμοιῶ· ὁμοίωμα γάρ ἐστι τινὸς σώματος τὸ εἴδωλον. εἴδω, εἴδωλον, ὡς ἔω, ἕωλος· φείδω, φειδωλός· αἰτῶ, αἰταλός.

Εἴδω, σημαίνει ἑπτά· τὸ ὁμοιῶ, ὡς τὸ, Εἰδομένη χαλκῷ Ἀντηνορίδαο δάμαρτι: — καὶ, Εἰδόμενος Ἀκάμαντι: — ἀντὶ τοῦ ὁμοιωθείς. εἴδω τὸ φαίνομαι, ὡς τὸ, - τόδε τοι κὴρ εἴδεται εἶναι: — καὶ, Πάντα δέ τ' εἴδεται ἄστρα: — ἀντὶ τοῦ φαίνεται. εἴδω τὸ βλέπω, τὸ θεωρῶ· ὡς εἶδον Ἥφαιστον κλυτοτέχνην: — ὁ παρατατικὸς, εἶδον· καὶ τὸ προστακτικὸν, ἴδε· Ἴδε ὁ ἀμνὸς τοῦ θεοῦ: — τοῦτο δὲ τὸ εἴδω ἐπὶ τοῦ ὁριστικοῦ ἐνεργητικοῦ μόνου διὰ διφθόγγου· ἐπὶ δὲ τῶν παθητικῶν καὶ τῶν λοιπῶν, διὰ τοῦ ι. εἴδω τὸ γινώσκω· εἴσω, εἴσομαι, εἴσῃ, ἀντὶ τοῦ γνώσῃ καὶ μαθήσῃ· Καὶ νῦν δὴ σάφα εἴσεαι: — ἐκ τούτου γίνεται περισπώμενον εἰδῶ εἰδήσω τὸ μανθάνω· ἐξ οὗ τὸ, Ἥρη μὴ δὴ πάντας ἐμοὺς ἐπιέλπεο μύθους Εἰδήσειν: — ἀντὶ τοῦ μὴ ἔλπιζε τοὺς ἐμοὺς λόγους μαθήσεσθαι καὶ γνῶναι. εἴδω τὸ ὁρμῶ, ὡς τὸ, Εἴσατο γὰρ νηῶν ἐπ' ἀριστερά: — εἴδω τὸ πηδῶ, ὡς τὸ, Εἴσατο γὰρ λίμνην: — εἰσὶ καὶ διὰ τοῦ η δύο· — ἵνα εἰδομεν ἄμφω, Ἰλιάδος α', ἀντὶ τοῦ ὅπως μάθωμεν ἀμφότεροι, ἐγώ τε καὶ σύ. ἡ δὲ συστολὴ ἀνέδωκε τὸν τόνον· οὐ γὰρ παροξύνεται κατὰ τὸν Πάμφιλον.

Εἰδυίῃσιν] ἀπὸ τοῦ εἴδω τὸ γινώσκω, ὁ μέλλων, εἴσω· ἐξ οὗ ὁ μέσος παρακείμενος οἶδα· ἡ μετοχὴ, ὁ εἰδὼς, τοῦ εἰδότος· τὸ θηλυκὸν, εἰδυῖα εἰδυίας· καὶ, εἰδυίῃσι πραπίδεσσιν, ἀντὶ τοῦ ταῖς ἐπιστήμοσιν αὐτοῦ καὶ ἐμπείροις φρεσὶ, διανοίαις.

Εἰδῇς] ἀπὸ τοῦ μέσου παρακειμένου. εἴδω τὸ γινώσκω, ὁ μέλλων εἴσω· ὁ μέσος παρακείμενος, οἶδα· ἡ μετοχὴ, ὁ εἰδὼς τοῦ εἰδότος· τὸ εὐκτικὸν, εἰδοίην· οὐ γὰρ κλίνεται ἡ μετοχὴ διὰ τοῦ ντ, ἵνα ᾖ τὸ εὐκτικὸν εἰς ην· καὶ τροπῇ τῆς μι εἰς ην, γίνεται εἰδοίην, ὡς περιπατοῖμι περιπατοίην· καὶ τροπῇ τοῦ ο εἰς ε, εἰδείην· καὶ τὰ ἔχοντα τὸ εὐκτικὸν εἰς ην, περισπᾶσι τὸ ὑποτακτικόν· οἷον τυφθείην, ἐὰν τυφθῶ· λεχθείην, ἐὰν λεχθῶ· τούτου χάριν ἐστὶ τὸ ὑποτακτικὸν, ἐὰν εἰδῶ, εἰδῇς, εἰδῇ. Διογένης.

Εἶεν, ἀναφωνούμενον τῷ ἀλλά. οὐκ ἐπὶ ἀνταποδόσεως λόγου τίθεται. ἀλλ' ὅτε δὲ ἐπιφέρεται, ἢ ἕτερόν τι ἐν ἀρχῇ λόγου· ἀλλ' ἄγε.

Εἶεν, ἄγε δὴ, συγκατάθεσις μὲν τῶν εἰρημένων, συναφὴ δὲ πρὸς τὰ μέλλοντα. γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ εἶα τοῦ παρακειμένου, ἐπίῤῥημα εἶεν, ἀντὶ τοῦ, ταῦτα μὲν δὴ οὕτως. ἔστι γὰρ ἐπίῤῥημα ἀφοριστικόν· ἐπὶ γὰρ τοῖς

ἤδη εἰρημένοις ἐπιλεγόμενον, ἀφορίζει αὐτά. τὸ αὐτὸ δὲ καλεῖται ἀπόθεσις λόγου.

Εἶεν] εἰμί· ὁ παρατατικὸς ἦν· ἡ μετοχὴ εἰς ἔντος· τὸ εὐκτικὸν, εἴην· τὸ πληθυντικὸν, εἴημεν· καὶ συγκοπῇ, εἶμεν· καὶ τὸ γ', εἶεν. ὁ κανών· ὡς δὲ γίνεται κατὰ συγκοπὴν δοῖμεν ἀπὸ τοῦ δοίημεν, καὶ εἶμεν ἀπὸ τοῦ εἴημεν, οὕτω καὶ τοῦτο. εἰ δὲ εἶμεν, κατὰ συγκοπὴν
297 γίνεται τὸ τρίτον, ὡς τὸ κοσμηθείημεν, καὶ κοσμηθεῖμεν· καὶ τὰ ὅμοια.

Εἶθε] ἀπὸ τοῦ εἰ γέγονεν εἶθε.

Εἶθαρ] ἀπὸ τοῦ εὐθὺς εὔθαρ καὶ εἶθαρ.

Εἴκω, σημαίνει πέντε· εἴκω τὸ ὁμοιῶ, δοτικῇ συντάσσεται· ἐξ οὗ καὶ εἰκὼν τὸ ὁμοίωμα· καὶ εἰκάζω. εἴκω τὸ πρέπω· ἐξ οὗ καὶ τὸ ἔοικεν. εἴκω τὸ ὑποχωρῶ· ἐξ οὗ καὶ οἶκος. εἴκω τὸ ὑποτάττομαι, καὶ ἐν συνθέσει ὑπείκω· ἐξ οὗ καὶ εἰκτὸς, ὁ ὑπείκων καὶ ὑποταττόμενος· ἢ καὶ ἕτερον κατὰ περίφρασιν, ἤγουν, ἐκ τοῦ παρεπομένου, τὸ θέλω· παρέπεται γὰρ τοῖς ἐπακούουσι τὸ θέλειν. τὸ γὰρ, Εἴξας ᾧ θυμῷ: — ἀπὸ τοῦ εἴκω, εἴξω· ὁ ἀόριστος, εἶξα· ἡ μετοχὴ, εἴξας· οὐδὲν ἄλλο σημαίνει, εἰ μὴ τὸ θελήσει ὑπεχώρησεν· ἐξ οὗ γίνεται κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ι, ἡ ἑκὼν μετοχή· ἔστι δὲ καὶ ἕτερον εἴκω. ζήτει εἰς τὸ η.

Εἴξασιν, ἀντὶ τοῦ ἐοίκασι, παρὰ Ἀττικοῖς· ὅπερ ἴσως τῇ Βοιωτῶν διαλέκτῳ ἐσχημάτισται· οὗτοι γὰρ τὸ κ εἰς τὸ ξ μετατρέπουσιν. οὕτως ἔχει καὶ τὸ, Οἱ δ' ἷξον κοίλην Λακεδαίμονα: — δευτέρου ἀορίστου καὶ τὸ κ ἀπαιτοῦντος. Ἀριστοφάνης, Εἴξασι γοῦν ἐρίοισι πεπταμένοις: — ἔστιν εἴκω τὸ ὁμοιῶ· ὁ μέσος παρακείμενος, εἶκα· καὶ κατὰ τροπὴν Βοιωτῶν τοῦ κ εἰς ξ, εἶξα· τὸ γ' τῶν πληθυντικῶν, εἴξασιν. ὅτι δὲ παρακείμενός ἐστι, δῆλον ἐκ τῆς ἐχούσης σι ληγούσης.

Εἰκάζω] ὥσπερ παρὰ τὸ μίμνω μιμνάζω, οὕτω παρὰ τὸ εἴκω εἰκάζω· εἴκασμαι, εἴκασαι, εἴκασται, εἰκαστός· καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἀείκαστος· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν, ἀνείκαστος.

Εἴκελος, ἀντὶ τοῦ ὅμοιος. ἀπὸ τοῦ εἴκω τὸ ὁμοιῶ, εἴκελος, ὡς σθένω Σθένελος. τοῦτο ἐν μὲν τῇ ἁπλότητι γράφεται δίφθογγον, πολλάκις καὶ ι· ἐν δὲ τῇ συνθέσει, ἀεὶ διὰ τοῦ ι.

Εἰκοβολεῖν, τὸ εἰκάζειν οἱ Ἀθηναῖοι, παρὰ τοῦ εἰκαίως καὶ ὡς ἔτυχε βάλλειν. εἰκῆ, τὸ ὡς ἔτυχε, τὸ μάτην· ἐκ τοῦ εἴκω τὸ ὑποχωρῶ· παρὰ τὸ τὸν ὑποχωροῦντα ὡς ἔτυχε διοικεῖν τὰ ἑαυτοῦ πράγματα πολιτικῶς.

Εἰκὰς] ἀπὸ τοῦ εἴκοσι γίνεται εἰκάς. τὸ δὲ εἴκοσιν, ἀπὸ τοῦ εἴκειν τοῖς δυσὶ δέκα, τουτέστι, δὶς τὰ δέκα.

Εἰκοστὸς] ὀξύνεται. τὰ εἰς τος λήγοντα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, ἔχοντα πρὸ τοῦ τ τὸ σ, τήν τε παραλήγουσαν εἰς ος περατουμένην, ἐπὶ ποσότητος τασσόμενα, ὀξύνεται· πολλοστός, εἰκοστός.

Εἰκοσινήριτα] — εἰκοσινήριτ' ἄποινα, Ἰλιάδος χ', ἀντὶ τοῦ εἰκοσάριθμα, εἰκοσαπλασίονα, εἰκοσάκις ἐξισοῦσθαι δυνάμενα τῇ τοῦ σώματος σωτηρίᾳ. τὸ γὰρ ἐρίζειν, ἐξισοῦσθαι ἐστί· καὶ μεγαίρει τὰ τέκνα θεῶν, θεοῖς ἐρίζοντα: — εἴκοσιν ἠριστὰ, τουτέστιν ἐριστὰ, ὅ ἐστιν ἐξισούμενα. οὕτως ἔχει καὶ τὸ, Νέστωρ οἶος ἔριζε: — καὶ, — ἐριζέμεν οὐκ ἐθελήσει: — ἔστι γὰρ ὡς εἰκοσάβοια, πρὸς εἴκοσιν ἐρίζοντα, τουτέστιν, ἰσούμενα. τὸ δὲ ν, τοῦ εἴκοσιν ἐστίν· ὁ γὰρ εἴκοσιν ἀριθμὸς, προσλαμβάνει αὐτό.

Εἰκὸς, πρέπον, ἢ ἀκόλουθον, εὔλογον· λαμβάνεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ τάχα· εἰς τὸ ῥητορικόν. ἔστι δὲ μετοχὴ οὐδετέρου· ἀπὸ τοῦ εἴκω τὸ πρέπω, εἴξω, εἶκα· ἡ μετοχὴ, ὁ εἰκὼς τοῦ εἰκότος· καὶ τὸ οὐδέτερον, τὸ εἰκός· καὶ ἐχώρησεν εἰς ἐπίρρημα συντάξεως.

Εἰκάδιος] ἀπὸ τοῦ εἰκὰς εἰκάδος, εἰκάδιος. ἔστι δὲ ὄνομα κύριον. ἐν τῇ εἰκάδι τοῦ μηνὸς, ἑορτὴ ἐπετελεῖτο τῷ 298
Ἀπόλλωνι· καὶ ἐλέγετο ἡ ἱέρεια εἰκάς. ἐπειδὴ οὖν ἐν ταύτῃ τῇ ἑορτῇ ἐγεννήθη, λέγεται Εἰκάδιος.

Εἶλαρ] — εἶλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν: — σημαίνει τὸ φύλαγμα καὶ τὴν ἀσφάλειαν· καὶ γίνεται παρὰ τὸ εἰλῶ τὸ συγκλείω· τοῦτο παρὰ τὸ ἕλος ἑλῶ καὶ εἰλῶ· οἱονεὶ ὁ τόπος ὁ συγκλειόμενος ὑπὸ δένδρων. τὸ ει, δίφθογγον· διότι εὑρέθη τὸ ε ἐν τῇ εὐλῇ, ὃ σημαίνει τὸν σκώληκα.

Εἰλαπίνη, ἑορτή, εὐωχία· ἢ συμπόσιον καὶ σύνδειπνον. ἀπὸ τοῦ εἰλεῖσθαι εἰς τὸ σύνδειπνον ὁμοῦ πλείονας· ἢ παρὰ τὸ εἴλας καὶ τὸ θοίνη, γέγονεν εἰλαθοίνη, καὶ εἰλαπίνη, κατ' ἐναλλαγὴν τῶν στοιχείων· οἱονεὶ ἡ κατὰ εἴλας καὶ συστροφὰς οὖσα εὐωχία. ἢ τὴν πολυτελῆ εὐωχίαν· παρὰ τὸ λαφύσσειν, ἢ λαπίζειν, ὃ σημαίνει τὸ ἐκκενοῦν καὶ ἀναλίσκειν. ἢ παρὰ τὸ λάπτω λαπτίνη λαπίνη· καὶ πλεονάζει ἡ ει δίφθογγος· καὶ Ὅμηρος Ἰλιάδος κ', Αἰεὶ δ' ἐν δαίτῃσι καὶ εἰλαπίνῃσι παρέσται: — ἀντὶ τοῦ, ἐν ταῖς ἑορταῖς, ὅτε κατὰ τὰς εἴλας πίνωσιν. εἴρηται δὲ οὕτω παρὰ τὸ ἔλασσον ἄζεσθαι τοὺς εὐωχοῦντας, τουτέστι ταράσσεσθαι. Εἰλαπινάζων, εὐωχούμενος· καὶ εἰλαπιναστὴς, ὁ συμπότης.

Εἰλατίδην Πολύφημον, τοῦ Ἐλάτου υἱόν.

Εἰλέωσι, συνειλῶσι, συγκλείωσι. ῥῆμα ὑποτακτικὸν, ἐκ τοῦ εἰλῶ. καὶ εἴλει, ἀντὶ τοῦ συνήθροιζε, συνέκλειε· καὶ εἰλομένων, συναθροιζομένων.

Εἰλενία, πόλις· καὶ Εἰλενία Ἀθηνᾶ. Φιλοκτήτης γὰρ παραγενόμενος εἰς Ἰταλίαν, ἱδρύσατο Εἰλενίας Ἀθηνᾶς ἱερόν· ἀπὸ τοῦ ἐν ἐκείνῳ συγκεκλεῖσθαι τῷ τόπῳ. παρὰ τὸ εἰλῶ οὖν, Εἰλενία. ἐν ὑπομνήματι Λυκόφρονος. Ὧρος.

Εἰλεὸν, σημαίνει τὴν μαγειρικὴν τράπεζαν. παρὰ τὸ ἕλος γίνεται ἐλεός· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι εἰλεὸς, τὸ μαγειρικὸν τραπέζιον ἢ σανίδιον· καὶ Ὅμηρος Ἰλιάδος ι', — καὶ εἰν ἐλεοῖσιν ἔχευαν: — δασύνεται· ἀπὸ τοῦ ἑλεῖν καὶ κόψαι· ἐφ' οὗ κόπτουσι τὰ κρέα. ἢ ὅτι ἀπὸ ἐλαΐνων ξύλων, ἢ ἐξ ἑλείων ῥάβδων ἦσαν πεπλεγμέναι αἱ μαγειρικαὶ τράπεζαι.

Εἰλείθυιαι, θεαὶ τῶν τικτουσῶν ἔφοροι, Διὸς καὶ Ἥρας θυγατέρες. ἀπὸ τοῦ ἐλεύθω τὸ παραγίνομαι, ἐλεύθυια· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, εἰλεύθυια· καὶ τροπῇ τοῦ υ εἰς ι, Εἰλείθυια. καὶ ἀνειλείθυια, ἡ ἄτοκος.

Εἰλήλουθα] ἐκ τοῦ ἐλεύθω, ὁ μέσος παρακείμενος, ἤλευθα· καὶ τὸ Ἀττικὸν, ἐλήλυθα· πλεονασμῷ τοῦ ο Βοιωτικῶς, ἐλήλουθα· καὶ παρενθέσει τοῦ ι, εἰλήλουθα· ἐξ οὗ τὸ πρῶτον τῶν πληθυντικῶν, εἰληλούθαμεν· καὶ συγκοπῇ, εἰλήλουθμεν.

Εἴληφα] ἀπὸ τοῦ λήβω τὸ λαμβάνω, ὁ παρακείμενος, λέληφα· ἀποβολῇ [τοῦ λ,] καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, εἴληφα· ἡ μετοχὴ, εἰληφὼς εἰληφότος. ὡσαύτως καὶ τὸ εἴληχα· ἀπὸ τοῦ λήχω τὸ λαγχάνω, λέληχα καὶ εἴληχα. ἐπὶ γὰρ τῶν ἀπὸ τοῦ λ καὶ μ ἀρχομένων ῥημάτων οὕτω ποιοῦσι τοὺς παρακειμένους Ἴωνες καὶ Ἀττικοί.

Εἵλη, σημαίνει τὴν θερμασίαν· ἐκ τοῦ ἕλη, πλεονασμῷ τοῦ ι, ὡς παρὰ Ἀριστοφάνει, Καὶ τῶν πρὸς εἵλην ἰχθύων ὀπτωμένων.

Εἰλικρινὴς, σημαίνει τὸν καθαρὸν καὶ ἀμιγῆ ἑτέρου· παρὰ τὸ ἕλη ἡ θερμασία, καὶ τὸ κρίνω, ὁ ἐν τῇ ἕλῃ κεκριμένος, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ι. οὐ δοκεῖ δὲ ἡ παραλήγουσα συντεθεῖσθαι· εἰ γὰρ παρὰ τὸ ἕλη γέγονεν, 299

ὤφειλεν ἢ τρέψαι τὸ η εἰς ο, καὶ γενέσθαι εἰλοκρινής· ἢ φυλάσσειν τὸ η, καὶ γενέσθαι εἰληκρινής. τὰ γὰρ εἰς η λήγοντα θηλυκὰ τετραχῶς συντίθεται. ἢ γὰρ φυλάττει τὸ αὐτὸ τέλος, ὁπότε καὶ τὸ αὐτὸ γένος φυλάττει· οἷον μάχη, Ἀνδρομάχη. ἢ φυλάττει τὸ αὐτὸ τέλος, καὶ προσλαμβάνει τὸ ο· ὡς τὸ γυνή, μισογύνης. ἢ τρέπουσι τὸ τέλος εἰς ος, ὡς μάχη, πρόμαχος καὶ δύσμαχος. ἢ τρέπουσι τὸ τέλος εἰς ον, ὡς πύλη, δίπυλον καὶ τρίπυλον. ἄλλως· τὰ γὰρ εἰς η λήγοντα θηλυκὰ, ἐν τῇ συνθέσει ἢ φυλάττει τὸ η, ὡς τὸ γῆ, γηπόνος· βοὴ, βοηθός. ἢ τρέπουσιν εἰς ο, ὡς νύμφη, νυμφοστόλος· τιμὴ, Τιμόθεος. ἕλη οὖν, ἑλοκρινής· καὶ τροπῇ τοῦ ο εἰς ι, εἱλικρινής. ἔστι γὰρ ὁ ἔχων λαμπρὰν καὶ καθαρὰν τὴν ψυχήν.

Εἰλιτενὴς ἄγρωστις. Θεόκριτος, ἡ ἐν τοῖς ἕλεσι γινομένη· ῥιζοβόλος γὰρ ἡ ἐπιπολὺ ἐκτεινομένη· πλεονασμῷ τοῦ ι.

Εἰλίσσω] ἀπὸ τοῦ εἰλῶ εἰλίσσω. γράφεται διὰ τοῦ ι· ἐπειδὴ οὐδέποτε πρὸ τῶν δύο σσ ἔστιν ἡ δίφθογγος· πλὴν τοῦ κρείσσων, καὶ τοῦ ἐξ αὐτοῦ ῥήματος κρεισσῶ.

Εἰλίπους, ἐπίθετον τῶν βοῶν, ὅτι ἑλίσσουσι τοὺς πόδας κατὰ τὴν πορείαν. εἰλίποδες, οἱ εἰλοῦντες ἐν τῷ βαδίζειν τοὺς πόδας. φησὶν ὁ Ὦρος, ὅτι, εἴτε ἀπὸ τοῦ εἰλῶ γέγονεν, ἢ ἀπὸ τοῦ εἰλίσσω, εἰλίπους διὰ τοῦ ι. τὰ γὰρ εἰς ω λήγοντα τρισύλλαβα μίαν συλλαβὴν συγκόπτουσιν ἐν τῇ συνθέσει· οἷον, μιαίνω, μιαιφόνος· τανύω, τανύπεπλος. οὕτως οὖν καὶ εἰλίσσω, εἰλίπους. σημειοῦται παρὰ Κράτητι τὸ ἐθελόσυχνος, ἀπὸ τοῦ ἐθέλω· σημαίνει δὲ τὸν θέλοντα συχνάζειν. τὸ δὲ ἀλεξίκακος καὶ ἀλεξιφάρμακος, ἀπὸ περισπωμένου γέγονεν. εἰ δέ ἐστιν ἀπὸ τοῦ εἰλῶ, εὐλόγως πάλιν διὰ τοῦ ι· τὰ γὰρ ἀπὸ περισπωμένου γινόμενα ὀνόματα, ἢ διὰ τοῦ ο γίνεται, ὡς τὸ μισῶ, μισογύνης· φιλῶ, φιλόθεος· ἢ διὰ τοῦ ι, οἰδῶ, Οἰδίπους· εἰλῶ, εἰλίπους. τὸ οὖν Ἡγέστρατος καὶ Ἡγέλοχος, διὰ τοῦ ε γίνεται· ὡς ἀπὸ βαρυτόνου εἰσίν, ὡς τὸ μένω Μενέλαος· εἴγε τὰ εἰς γω δισύλλαβα τῷ η παραληγόμενα, βαρύνεται, θήγω. τούτῳ τῷ κανόνι καὶ τὸ ἡγῶ, ἐξ οὗ τὸ ἡγοῦμαι, ὤφειλε βαρύνεσθαι· ἀλλὰ παραλόγως περισπᾶται. ἐν τῷ οὖν Ἡγέλοχος, ὡς ἀπὸ βαρυτόνου γινόμενον· καὶ τὸ ἡγεμὼν, καὶ ἡγέμαχος. ζήτει εἰς τὸ Δαΐφρων.

Εἰλυὸς καὶ εἰλυθμὸς, σημαίνει τὴν κατάδυσιν, τὸν φωλεόν. Νίκανδρος, Ὥστε κατ' εἰλυθμοὺς πετρώδεας αἰὲν ἰαύει Τρηχὺν ὑφαρπάζων θαλάμην ὀλιγηρέα τεύχων Ἔνθ' εἰλυθμὸν ἔχευεν· ἔπειτ' ἐκορέσσατο φορβῆς: — τρηχὺν θάλαμον λέγει τὴν ἐνδοτάτω κατάδυσιν· παρὰ τὸ εἰλύω· ἔνθα εἰλυμένος, τὸ κεκαλυμμένος, περιβεβλημένος.

Εἴλυμα] ἐκ τοῦ εἰλῶ εἰλύω εἰλύσσω, γίνεται εἴλυμα, τὸ σκέπασμα· καὶ εἰλύεται, τὸ καλύπτεται.

Εἰλυσπᾶσθαι, τὸ ὁμοίως τῷ ὄφει καὶ τῷ σκώληκι κινεῖσθαι· καὶ εἰλυσπώμενα, τὰ παραπλησίως τοῖς ὄφεσι καὶ σκώληξι κινούμενα. ἀπὸ τοῦ εἰλεῖσθαι καὶ σπᾶσθαι. ι γραπτέον. ζήτει εἰς τὸ ι.

300 Εἰλυφάζω] παρὰ τὸ εἰλῶ εἰλύφω καὶ εἰλυφάζω. Ἡσίοδος, — ἄνεμος δὲ φλόγ' εἰλυφάζων: — ἀντὶ τοῦ εἰλῶν καὶ ἀναστρέφων. σημαίνει δὲ καὶ τὸ φῶς παρέχω. ὡς τὸ, Τῆλε δέ τ' αἰθομένων δαΐδων σέλας εἰλύφαζεν: — παρὰ τὸ εἰλῶ καὶ τὸ φῶς, εἰλύφω εἰλυφάζω.

Εἰλυφόων, εἰλῶν, ταράσσων.

Εἵλωτες. παρὰ Λακεδαιμονίοις οἱ νόθοι οἱ ἐξ αἰχμαλώτων δοῦλοι γινόμενοι. ἢ ἀπὸ τοῦ ἕλους· ἐπειδὴ ἠγγενήθησαν πρότερον ἐν τῷ Ἕλει καὶ ἐδουλώθησαν. Ἕλος δὲ, πόλις ἐν Πελοποννήσῳ, ἔνθα οἱ οἰκέται· καὶ εἱλωτεία, ἡ δουλεία.

Εἱλωτεύειν, τὸ δουλεύειν. εἵλωτες γὰρ εἰσὶν οἱ τὴν Μεσσηνιακὴν οἰκοῦντες Πελοπόννησον, οἱ μὴ γνήσιοι δοῦλοι Λακεδαιμονίων, ἀλλὰ πρῶτον χειρωθέντες.

Εἵματα, ἱμάτια, ἐνδύματα. παρὰ τὸ ἕω τὸ ἐνδύομαι, εἷκα, εἷμαι, καὶ εἷμα. τὸ ει, δίφθογγον· (πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ἤματα τοῦ σημαίνοντος τὰς ἡμέρας. ἢ κατά τινα διάλεκτον. οἱ γὰρ Αἰολεῖς ἔμμα λέγουσι· καὶ τὸ σπείρω, σπέρρω.) καὶ λευχείμων. τὸ δὲ ἱματίζω, καὶ ἱματισμὸς, καὶ ἱματιοπώλης, καὶ ὅσα παρὰ τὸ ἱμάτιον, διὰ τοῦ ι γράφεται. ὅτι δὲ, ἐκ τῆς συνθέσεως δῆλον· οἷον τὸ ἱμάτιον, θοιμάτιον. εἰ δὲ ἐγράφετο διὰ διφθόγγου, θουμάτιον ἂν ἦν· τὸ γὰρ ε καὶ ο εἰς τὴν ου δίφθογγον κιρνᾶται. τὸ δὲ ἱματισμένον, εὗρον αὐτὸ διὰ διφθόγγου.

Εἱμαρμένη καὶ εἵμαρτο] ὡς ἀπὸ τοῦ λήβω τοῦ σημαίνοντος τὸ λαμβάνω, γίνεται λέληφα καὶ εἴληφα· οὕτως ἀπὸ τοῦ μείρω τοῦ σημαίνοντος τὸ μερίζω, μερῶ, μέμαρκα, μέμαρμαι· ἀποβολῇ τοῦ μ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, εἵμαρμαι, εἱμαρμένος εἱμαρμένη. ἐκ δὲ τοῦ εἵμαρμαι, εἱμάρμην εἵμαρσο εἵμαρτο, ὁ ὑπερσυντέλικος. ἔκ τινος δὲ διαγράμματος καὶ ἀστροθεσίας τὴν ἐπωνυμίαν παρ' Ἕλλησιν ἔλαβε.

Εἱμένος, ἐνδεδυμένος. τὸ θέμα, ἕω τὸ ἐνδύομαι· ὁ μέλλων, ἕσω· ὁ παρακείμενος, εἷκα· ὁ παθητικὸς, εἷμαι· ἡ μετοχὴ, εἱμένος, καὶ ἐπιειμένος.

Εἰμέν] ἀπὸ τοῦ εἰμὶ γίνεται τὸ πρῶτον τῶν πληθυντικῶν, εἰμέν. φυλάττει τὴν ει δίφθογγον· οἷον, Ἡμεῖς δ' εἰμὲν τοῖοι: — ἀντὶ τοῦ ὑπάρχομεν, ἐσμέν.

Εἰμί] εἰμὶ τὸ ὑπάρχω, γράφεται διὰ διφθόγγου· ἢ ὅτι τὰ εἰς μι, φύσει μακρᾷ παραλήγεται· ἢ ἵνα μὴ συνεμπέσῃ τῷ ἠμὶ τὸ λέγω· ὃ γίνεται ἀπὸ τοῦ φημὶ, ἀποβολῇ τοῦ φ.

Εἶ] τὸ, σὺ εἶ, γίνεται ἀπὸ τοῦ ἔομαι παθητικοῦ· τὸ δεύτερον, ἔῃ. καὶ τὰ παρ' ἡμῖν γραφόμενα δεύτερα πρόσωπα παθητικὰ διὰ τοῦ η, παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται, καὶ γίνεται κράσει τοῦ ε καὶ τῆς ει διφθόγγου. τὸ δ' ἐστὶ, γίνεται ἀπὸ τοῦ εἰμί· οὗ τὸ τρίτον ἀκολουθεῖ εἰσί· καὶ τροπῇ Δωρικῇ τοῦ σ εἰς τ, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ι, γίνεται ἐτί· εἶτα προσλαμβάνει τὸ σ, ἵνα τὴν ὀφειλομένην μακρὰν ἀπολάβῃ. τὰ γὰρ εἰς σι τρίτα πρόσωπα, μακρᾷ παραλήγεται· τύπτουσιν· οὕτω καὶ ἐστίν. ἢ καὶ τοῦ εἰμὶ, τὸ δεύτερον, ἐς· καὶ τὸ γ', ἐσσί· ἀποβολῇ δὲ τοῦ σ, καὶ προσθέσει τοῦ τ, ἐστί. εἰμί· ὁ παρατατικὸς, ἦν· ἡ μετοχὴ, εἷς ἔντος· καὶ τὸ εὐκτικὸν, εἴην· καὶ τὸ ὑποτακτικὸν, ἐὰν ὦ, ᾖς, ᾖ. ἢ ἀπὸ τοῦ εἰμί, τὸ δεύτερον, εἷς· καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ, καὶ μεταβολῇ τοῦ τόνου, εἶ. τὰ γὰρ ὑπαρκτικὰ ῥήματα, παθητικὰ οὐκ ἔχουσιν, οἷον ὑπάρχομαι. 301
εἰμὶ, οὐ λέγεται ἔμαι· οὕτω καὶ ἔω, οὐ λέγεται ἔομαι. τὸ ἐστὶ, κατ' ἀρχὰς τιθέμενον, βαρύνεται· ὡς τὸ, ἔστι πόλις: — βαρύνεται δὲ καὶ μετὰ τοῦ Ὡς, καὶ μετὰ τοῦ Μὴ ἀπαγορευτικοῦ· καὶ μετὰ τοῦ Ἀλλά· καὶ μετὰ τοῦ Καί· καὶ μετὰ τοῦ Τοῦτο.

Εἰμὶ, γίνεται ἀπὸ τοῦ ἔω· καὶ ἐπεὶ τὰ εἰς μι φύσει μακρᾷ παραλήγεται, πλεονάζει τὸ ι, καὶ γίνεται εἰμί. καὶ ἔστι συζυγίας τετάρτης. οὐκ ἐτράπη δὲ εἰς η, ἵνα φυλάξῃ λείψανον τοῦ Ἀττικοῦ. τὰ δὲ ἀπὸ βαρυτόνων, ἰσοσύλλαβα τοῖς πρωτοτύποις, πηγνύω, πήγνυμι· τὰ δὲ ἀπὸ περισπωμένων, περιττοσύλλαβα, διδῶ, δίδωμι.

Εἶμι, ἀπὸ τοῦ εἴω τὸ πορεύομαι. τοῦτο παρὰ τὸ ἔω· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, εἴω· καὶ ἐξ αὐτοῦ εἶμι· καὶ συγκοπῇ.

εἶμι· σημαίνει δὲ τὸ πορεύομαι· καὶ τὰ μὲν ἑνικὰ, διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται· τὰ δὲ πληθυντικὰ, διὰ τοῦ ι· ἔστιν ἶμι διὰ τοῦ ι, ἀπὸ τοῦ ἴημι κατὰ συγκοπήν. τοῦ εἶμι τὸ πληθυντικὸν, ἴμεν, ὡς ἀπὸ τοῦ ἴω τοῦ διὰ τοῦ ι· ὁ παρατατικὸς, εἶν· τὸ πληθυντικὸν, ἴμεν, διὰ τοῦ ι· ἐπὶ τοῦ παρατατικοῦ τῶν εἰς μι, καὶ ἡ παραλήγουσα συστέλλεται. τὸ τρίτον, ἴσαν· ἀπὸ τοῦ ἴμεν, τὸ ἀπαρέμφατον, ἴμεναι· καὶ κατὰ συγκοπὴν, ἴμεν· Οἴκαδ' ἴμεν σὺν νηυσί: — τουτέστιν, εἰς τὰ οἰκεῖα παραγενέσθαι, Ἰλιάδος α'. ἔτι τοῦ εἶμι τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν, εἶσι· καὶ τὸ Ἰωνικὸν, ἴασι· Καί τ' ἀγεληδὸν ἴασι, Ἰλιάδος π', ἀντὶ τοῦ ἀπίασι, πορεύονται. τὸ δὲ εἴω, γράφεται καὶ διὰ διφθόγγου, καὶ διὰ τοῦ ι. τούτου ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἴον. τὸ ι, ἰῶτα. ἔτι καὶ ἀπὸ μὲν βαρυτόνων θεμάτων, τὸ ὑποτακτικὸν, ἴω· τὸ πληθυντικὸν, ἐὰν ἴωμεν· καὶ ποιητικῶς, ἴομεν. τὸ ο, μικρόν. διατί; καὶ λέγομεν ὅτι σχῆμα ἐστὶ Κορίνθιον.

Εἶσι, τὸ ὑπάρχουσι. γίνεται ἐκ τοῦ εἰμί, τὸ τρίτον εἰσὶ, καὶ εἶσι.

Εἶσθα] Ἰλιάδος κ', Εἰ μὲν γάρ κέ σε νῦν ἀπολύσομεν ἠὲ μεθῶμεν, Ἦτε καὶ ὕστερον εἶσθα θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν: — ἀντὶ τοῦ ἥξεις, παραγενήσῃ, ἐλεύσῃ. ἐκ τοῦ εἶμι, τὸ δεύτερον, εἶς, καὶ εἶσθα· καὶ τὸ ἦτε, εἰ σημαίνει τὸ ἄρα, περισπᾶται.

Εἶναι τὸ ὑπάρχειν. ἀπὸ τοῦ εἰμί, εἰς ἔντος· τὸ ἀπαρέμφατον ἔναι, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, εἶναι. καὶ τὸ, Τοῖοι εἰμέν, κατὰ πλεονασμὸν ἔχει τὸ ι. ἀπὸ τοῦ εἰμί, τὸ πληθυντικὸν, ἐμέν, καὶ εἰμέν. ἔστι καὶ ἔτι ἐκ τοῦ εἶμι τὸ πορεύομαι, τὸ πληθυντικὸν, ἴμεν· καὶ τὸ ἀπαρέμφατον ὤφειλεν εἶναι ἶναι, ἵνα φυλάξῃ τὴν παραλήγουσαν τοῦ πληθυντικοῦ· ἀλλὰ συνεξέδραμε τῷ ὁμοίῳ αὐτοῦ εἶναι· ὅπερ ἐν συνθέσει γίνεται παρεῖναι καὶ ἀπεῖναι. ἔστι καὶ ἔτι δεύτερος ἀόριστος. ἵημι· ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἦν· καὶ ὤφειλε τὸ ἀπαρέμφατον εἶναι ἕναι, διὰ τὴν παραλήγουσαν τοῦ πρώτου τῶν πληθυντικῶν· ἢ ἦναι, διὰ τὸν ἐκεῖθεν κανόνα τοῦ τρίτου προσώπου. τῶν οὖν δύο κανόνων μαχομένων, τοῦ μὲν ἑνὸς ἀπαιτοῦντος τὸ ε, τοῦ δ' ἑτέρου τὸ η, ἐγένετο εἶναι, φυλάττον τοῦ μὲν η τὸν μακρὸν χρόνον, τὴν παραλήγουσαν δὲ τοῦ ἐμέν. τοῦτο δὲ δασύνεται καὶ ἐν συνθέσει, ἀφεῖναι, καὶ καθεῖναι, καὶ ἐξεῖναι.

* Εἰνάλιος, ὁ θαλάσσιος· παρὰ τὸ ἐν καὶ ἅλς ἁλός.

Εἰσῆμεν, ἀντὶ τοῦ εἰσήειμεν, σὺν τῷ ι, Καλλίας Πεδήταις. καὶ εἰσῆσαν, ἀντὶ τοῦ εἰσήεσαν, σὺν τῷ ι, Ἀγάθων Ἀερόπῃ. καὶ εἰσῇα, ἀντὶ τοῦ εἰσήειν.

502 Εἴνατος, ἐκ τοῦ ἔνατος, κατὰ μεταβολὴν τοῦ ν εἰς ι. καὶ ἡ μὲν τῶν Ἀργείων διάλεκτος μεταβάλλει τὸ ι εἰς ν· καὶ γὰρ τὸ σπείδω σπένδω λέγουσι, καὶ τὸ αἰεὶ, αἰέν· ἡ δὲ τῶν Σικελῶν, τὸ ἀνάπαλιν, τὸ ν εἰς ι μεταβάλλει· τὸ γὰρ ἐννάνυχον, εἰνάνυχον λέγουσι· καὶ τὸ ἔνδον, ἐνδοῖ.

Εἰνάνυχες δέ μοι ἀμφ' αὐτῷ: — ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἐννέα νύκτας, ὡς μονώνυχες· ἀπὸ εὐθείας τῆς εἰνάνυξ. εἰ δέ τινα ἐπιφέρει Ταραῖος τὸ, — παρὰ νύκτας ἴαυον: — ἴστω ὅτι σύνθετα οὕτω πολλὰ λέγεται τῷ ποιητῇ, ὡς τὸ, — ποδάνιπτρα ποδῶν.

Εἰνατία, ἐπίθετον τῆς Εἰλειθυίας. Καλλίμαχος, Εἰνατίην ὁμόδελφον ἐπ' ὠδίνεσσιν ἰδοῦσα: — εἴρηται οἷον Κρητική· Εἴνατος γὰρ τόπος Κρήτης· ἔνθα ἐτιμᾶτο ἡ Εἰλείθυια.

Εἰνατείρ] — ἢ εἰνατέρων εὐπέπλων: — παρὰ τὸ εὐνή, εὐνάτηρ, καὶ εἰνάτηρ. σημαίνει δὲ τὴν σύννυμφον.

Εἰνοσίφυλλον, τὸ κινοῦν τὰ φύλλα. παρὰ τὴν ἔνοσιν, τὴν κίνησιν, πλεονασμῷ τοῦ ι, καὶ τὸ φύλλον.

Εἵνεκα] Ἰστέον ὅτι ἔκτασις μέν ἐστιν, ἡ ἐν φωνήεσι γινομένη· ἐπέκτασις δὲ, ἡ ἐν στοιχείῳ. τὴν δὲ ἐπέκτασιν εἴωθε λέγειν τὴν κατὰ τὸ τέλος, τοιόσδε. τοσόσδε· ἔκτασις δὲ, εἰν, ἐνείκω, εἵνεκα, πλεονασμῷ τοῦ ι.

Εἶπον, ῥῆμα προστακτικόν. τὸ θέμα, ἔπω τὸ λέγω· ὁ πρῶτος ἀόριστος, εἶπα· καὶ ἔστι σεσημειωμένον· τὸ τρίτον, εἶπε· καὶ τὸ προστακτικὸν, εἶπον, εἰπάτω, εἰπάτωσαν. Μένανδρος, Εἶπον δὲ, τί ποιεῖν μέλλετε· ἀντὶ τοῦ εἰπέ. ἔπω· ὁ μέλλων, ἔψω· ὁ ἀόριστος ὤφειλεν εἶναι εἶψα· ἀλλὰ σεσημειωμένον ἕν. ἡ μετοχὴ ὤφειλεν εἶναι ἔπας καὶ ἐπών· ἀλλὰ μὴν ὁ εἴπας καὶ ὁ εἰπών, ἐφύλαξε τὴν παραλήγουσαν αὐτῶν τὴν ει δίφθογγον. Ἰστέον ὅτι λέγει ὁ γραμματικὸς Ἰωάννης ὁ Χάραξ, ὅτι τὸ παρὰ τῇ θείᾳ γραφῇ προστακτικὸν ὀξύνεται· οἷον εἰπόν, ἀντὶ τοῦ εἰπέ· δεύτερος ἀόριστος ἔστι κατὰ τὴν Συρακουσίων γλῶσσαν· καὶ γὰρ οἱ Συρακούσιοι τὰ τρίτα πρόσωπα τοῦ δευτέρου ἀορίστου μεταποιοῦνται εἰς ον, τὸν τόνον φυλάττοντες τῶν προστακτικῶν· οἷον τὸ λάβε, λάβον· καὶ τὸ ἄνελε, ἄνελον. εἰ οὖν ἔστιν εἰπὲ ὀξύτονον, κατὰ τὴν τῶν Συρακουσίων διάλεκτον εἰπόν· τὸ δὲ εἶπον βαρύνεται παρὰ Μενάνδρῳ. ἔστι δὲ ἀόριστος πρῶτος, ἀπὸ τοῦ εἶπα.

Εἴπησθα, σὺν τῷ ι, κατ' ἐπέκτασιν τῆς θα· ἐὰν εἴπῃς, εἴπησθα. Ἰστέον ὅτι τὸ εἴπεσκεν, τὴν τῆς μετοχῆς ἀρχὴν ἐφύλαξε τῆς εἰπών εἰπόντος· οὐ μὴν τοῦ ἐνεστῶτος· ἔπω γάρ ἐστιν ὁ ἐνεστώς.

Εἴπαισαν] ἔπω τὸ λέγω· ὁ μέλλων, ἔψω· ὁ ἀόριστος, εἶπα· ἡ μετοχὴ, ὁ εἴπας· καὶ τὸ εὐκτικὸν, εἴπαιμι, εἴπαις, εἴπαι· καὶ Ἀττικῇ ἐπεκτάσει, εἰπαίη· καὶ ἐπειδὴ κανών ἐστιν ὁ λέγων, ὅτι πᾶν τρίτον πρόσωπον εἰς η λῆγον, προσθέσει τοῦ σ, τὸ δεύτερον ποιεῖ· καὶ τροπῇ τοῦ σ εἰς ν, τὸ πρῶτον· γίνεται γοῦν ἐξ αὐτοῦ εἰπαίην· τὸ πληθυντικὸν εἰπαίημεν· τὸ τρίτον, εἰπαίησαν· καὶ συγκοπῇ, εἴπαισαν.

Εἰραφιώτης, ὁ Διόνυσος. παρὰ τὸ ἐῤῥάφθαι τῷ μηρῷ τοῦ
Διὸς, ἐῤῥαφιώτης, προσελθόντος τοῦ ι, καὶ ἀποβλη-
θέντος τοῦ ρ. ἢ ἀπὸ τοῦ ἐρέφεσθαι τὸ στεφανοῦσθαι,
γέγονεν ἐραφιώτης· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι. ἢ παρὰ τὸ
ἔριφος· φασὶ γὰρ αὐτὸν ὑπὸ ἐρίφων ἀνατραφῆναι. ἢ παρὰ 503
τὸ ἐρίῳ αὐτὸν πλέκεσθαι. εἰς τὸ ἔρεψα.

Εἴρερος, παρὰ τὴν ἔραν τὴν γῆν, ἡ περὶ τὴν γῆν δουλεία· ἢ παρὰ τὸ ἔρειον ἔρος· καὶ διπλασιασμῷ, ἔρερος· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι. ἢ παρὰ τὸ τείρω τείρερος· καὶ ἀποβολῇ τοῦ τ. ἢ παρὰ τὸ εἴρω τὸ λέγω, κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν, καὶ κατὰ ἀντίφρασιν, ὁ προαιρούμενος τοῦ λέγειν μετὰ παῤῥησίας. ἢ παρὰ τὸ ἔῤῥειν, ἢ τὸ ἔῤῥεσθαι καὶ φθείρεσθαι ποιοῦσα.

Εἰρεσία, ἡ κωπηλασία. παρὰ τὸ ἐρέτης, ἐρεσία· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ἰῶτα.

Εἰρέσιον, πόλις Βοιωτῶν· ὅτι, κατακλυσμοῦ ποτὲ γενομένου, συνέβη περὶ Βοιωτίαν πολλὰς λίμνας ἀναφανῆναι. οἱ οὖν ἐγχώριοι πλάταις καὶ κώπαις καὶ εἰρεσίᾳ κεχρημένοι τὰς πρὸς ἀλλήλους ἐπιμιξίας ἐποιοῦντο. ἐκ τούτου οὖν τὰς πόλεις ὠνόμασαν· ἀπὸ μὲν τῶν πλατῶν, Πλαταιάς· ἀπὸ δὲ τῶν κωπῶν, Κώπας· ἀπὸ δὲ τῆς εἰρεσίας, Εἰρέσιον.

Εἰρεσιώνη, εὐμεγέθης κλάδος, ἐξ ἐρίων ἔχουσα στέμματα, κλῶνας καὶ ἰσχάδας, καὶ τῶν καθαρῶν ἀκροδρύων ὁρμαθούς. ἢ θάλος ἐστὶν ἐλαίας πάντας τοὺς καρποὺς ἔχον ἀπηρτισμένους, καὶ στέμμα λευκὸν καὶ φοινικοῦν. προετίθετο δὲ ἱκεσία τῷ Ἀπόλλωνι ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ.

ἢ οἱ περὶ Θησέα σωθῆναι δοκοῦσι. καταχύσματα δὲ καὶ κύλικα οἴνου κεκραμένην καταχέοντες αὐτῆς, ἐπιλέγουσιν· Εἰρεσιώνη σῦκα φέρει καὶ πίονας ἄρτους, Καὶ μέλιτος κοτύλην καὶ ἔλαιον ἀποψήσασθαι· Καὶ κύλικ' εὔζωρον οἴνου μεθύουσα καθεύδει: — ὠνόμασαν δὲ οὕτως, οἱ μὲν, ἀπὸ τοῦ ἐρίοις καταστέφεσθαι· ἢ παρὰ τὸ εἴρεσθαι, ὅ ἐστι συμπλέκεσθαι τοὺς καρπούς· οἱ δὲ, ὅτι εἴροντο τὸν θεὸν, τί ποιήσουσι μετὰ τὴν θυσίαν τὸν κλάδον· (καλοῦσι δὲ αὐτὴν καὶ κορυθάλειαν·) ἢ ἀπὸ τοῦ τοῖς κλάδοις ἐνείρχθαι τὰ ἐξ αὐτῆς κρεμάμενα· ἢ ἀπὸ τῶν στεμμάτων. στέμματα γὰρ τὰ ἔρια λέγουσιν οἱ Ἀττικοί. Λυκοῦργος δέ φησιν, ἀφορίας γενομένης Ἀθηναίοις, τοῦτο ἐπιτελεσθῆναι κατὰ χρησμὸν, οἷον ἱκετηρίας.

Εἴρην, ὄνομα ἡλικίας· παρὰ τὸ εἴρειν καὶ λέγειν· ὁ ἤδη λέγων καὶ δημηγορῶν· καὶ γὰρ τὰς ἐκκλησίας εἴρας προσηγόρευον. εἰ μὲν παρὰ τὸ εἴρω τὸ λέγω, διὰ διφθόγγου· εἰ δὲ ἀπὸ τοῦ ἱερὰς εἶναι, διὰ τοῦ ἰῶτα.

Εἰρήνη, παρὰ τὸ εἴρω τὸ λέγω· ἢ παρὰ τὸ εἴρειν ἡμᾶς ἐπ' αὐτήν· ἢ διὰ τὸ ἠρεμεῖν τὸν νοῦν.

Εἰρκτὴ, παρὰ τὸ εἴργω τὸ κωλύω· τοῦτο ἀπὸ τοῦ ἐέργω, κατὰ κρᾶσιν τῶν δύο εε εἰς τὴν ει δίφθογγον.

Εἰρμὸς, παρὰ τὸ εἴρω τὸ συμπλέκω.

Εἰροπόκος] τὰ ἔρια, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ι, γίνεται εἴρια. παρὰ γοῦν τὸ ἔριον, καὶ τὸ πέκω τὸ ξαίνω γίνεται ἐριοπόκος· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, καὶ συγκοπῇ, εἰροπόκος.

Εἰροκόμος] τὸ ἔρος, πλεονασμῷ τοῦ ι, γίνεται εἶρος, ὡς τὸ, — ἰοδνεφὲς εἶρος ἔχουσα: — σημαίνει δὲ τὸ ἔριον. γίνεται ἐκ τοῦ ἔρρω τὸ κάμνω ἔρρος· καὶ τροπῇ τοῦ ἀμεταβόλου εἰς ἰῶτα, εἶρος, ὁ μετὰ ταλαιπωρίας ἐργαζόμενος. ἐκ τοῦ εἶρος καὶ τοῦ κομῶ τὸ ἐπιμελοῦμαι, γίνεται [εἰροκόμος.] ἡ τοῖς ἐρίοις ἐπιμελουμένη.

Εἰρῦσθαι, σημαίνει τὸ φυλάξαι. ἔστιν ἐρύω ἐρύσω εἴρυκα εἴρυμαι εἴρυται, καὶ τὸ ἀπαρέμφατον εἰρύσθαι, ὡς
304 λελύσθαι. ἀπὸ δὲ τοῦ ἔρυμι, τὸ παθητικὸν ἔρυμαι· καὶ τὸ ἀπαρέμφατον, ἔρυσθαι, προπαροξυτόνως καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, ὡς ζεύγνυμι, ζεύγνυσθαι. τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τοῦ εἰλκύσθαι. εἰ μὲν ἀπὸ τοῦ ἑλκύω, εἰλκύσθαι· εἰ δὲ ἀπὸ τοῦ ἕλκυμι, εἵλκυσθαι.

Εἰρύαται] Ἰλιάδος α', εἰρύαται, ῥύονται, φυλάττουσιν. εἰρύω, εἴρυμι· τὸ παθητικὸν, εἴρυμαι· τὸ γ', εἴρυνται· καὶ Ἰωνικῶς, εἰρύαται.

Εἰρύσασθαι, τὸ φυλάξαι· μέσος ἀόριστος α' παθητικός, ἀπὸ τοῦ θέματος τοῦ ἐρύω, ἐρύσασθαι, καὶ Ἰωνικῷ πλεονασμῷ.

Εἴρυτο, Ἀρίσταρχος προπαροξυτόνως· πάνυ γὰρ ὑγιῶς, ὡς τὸ ἐζεύγνυτο, οὕτω καὶ τοῦτο. ὁ μέντοι Τυραννίων προπερισπᾷ, ἀπὸ τοῦ εἴρυμι, εἰρῦτο· Ἰλιάδος θ', Ἀνὴρ δ' οὔτι Διὸς νόον εἰρύσαιτο: — κατάσχοι, κρατήσειεν. ἀπὸ τοῦ ἐρύω.

Εἰρωνεύεσθαι, ψευδολογεῖν, χλευάζειν, ὑποκρίνεσθαι. παρὰ τὸ εἴρων εἴρωνος, εἰρωνεύω· ὅθεν καὶ εἰρωνεία. τὸ δὲ εἴρων, παρὰ τὸ εἴρω τὸ λέγω γίνεται εἴρων, ὁ ἀπατεὼν, ὁ διὰ λόγων παραλογιζόμενος, ὁ ἄλλα μὲν φρονῶν, ἄλλα δὲ λέγων.

Εἴρω, τὸ λέγω. παρὰ τὸ ὦ, ὃ σημαίνει τὸ λέγω· οὗ παράγωγον ἠμί· ἀφ' οὗ τὸ, Ἦ, καὶ κυανέῃσιν: — ὡς οὖν ἄγω, ἀγείρω· ἔθω, ἐθείρω· οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ὦ, εἴρω· ὅθεν καὶ εἴρειν, τὸ κατὰ γλῶσσαν λέγειν· συνείρειν δὲ λέγουσι τοὺς ἐν τῷ ἀναγινώσκειν συνάπτοντας καὶ λόγον ποιοῦντας. εἰς τὸ ῥητορικόν. ὁ δὲ Σέλευκος, ἀπὸ τοῦ συνειργμένα καὶ συνηρμοσμένα λέγεσθαι τοῦ λόγου τὰ μέρη. τοῦτο δὲ τὸ εἴρω, ὅτε μὲν ψιλοῦται, σημαίνει τὸ λέγειν· ὅτε δὲ δασύνεται, σημαίνει τὸ συνάπτειν.

Εἴρω, τὸ ἐρωτῶ· ὁ μέλλων, ἐρῶ· ὁ ἀόριστος πρῶτος, εἶρα· ὁ δεύτερος, εἶρον· οὐκ ἔστι δὲ ἐν χρήσει· ὁ μέσος δεύτερος ἀόριστος, εἰρόμην, εἴρου, εἴρετο· τὸ ἀπαρέμφατον ἔρεσθαι· καὶ ὤφειλεν εἶναι ἐρέσθαι· ἀλλ' ἐξηκολούθησε τῷ φέρεσθαι καὶ δέρεσθαι. τοῦ εἶρα τὸ ὑποτακτικὸν, ἐὰν ἔρω, οὐκ ἔστιν ἐν χρήσει· τὸ παθητικὸν, ἐὰν ἔρωμαι, ἐὰν ἔρῃ, ἐὰν ἔρηται, ἐν χρήσει· καὶ αὐθυπότακτον· — εἴ τίς σε ἔρηται: — τοῦ εἴρω τὸ παθητικὸν εἴρομαι. καὶ Ὅμηρος, Εἰρόμεναι παῖδάς τε κασιγνήτους τε: — ἀφαιρουμένου τοῦ ι ἔρομαι, ἔρῃ, ἔρεται· καὶ ἐπέρεται, τὸ ἐρωτᾷ. ὁ παρατατικὸς, ἠρόμην ἤρου ἤρετο, καὶ ἐπήρετο. τούτου τοῦ εἴρω ὁ μέλλων ἐστὶν ἐρῶ· καὶ μετάγεται εἰς ἐνεστῶτα περισπώμενον, ἐρέω ἐρῶ· ἔστι δὲ ἐν χρήσει· ὁ μέλλων, ἐρήσω, καὶ ἐρήσομαι.

Εἴρετο, σημαίνει τέσσαρα· τὸ ἐπηρώτα, ὡς τὸ, Εἴρετο δ' αὐτίκ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος: — καὶ τὸ ἠρώτων, οἷον, Εἰρόμεναι παῖδας τοῦ κασίου: — σημαίνει καὶ τὸ λέγειν, ὡς τὸ, Εἴρετο δεύτερον αὖτις: — καὶ πληθυντικῶς εἴροντο ἀντὶ τοῦ ἔλεγον· — εἴροντο δὲ κῆδε ἑκάστη.

Εἷς, διατί δασύνεται; τὸ ε τῶν ἀριθμῶν δασύνεται. διατί περισπᾶται; τὰ εἰς εις ὀνόματα μὴ κοινολεκτούμενα, ἔχοντα οὐδετέρου παρασχηματισμὸν, ἀποστρέφεται τὴν ὀξεῖαν τάσιν. ὀνόματα δὲ εἶπε διὰ τὰς μετοχὰς, οἷον τυφθείς. κοινολεκτούμενα δὲ εἶπε διὰ τὸ εὐγενὴς καὶ εὐσεβής· οἱ γὰρ Βοιωτοὶ διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφουσιν. εἷς ἑνός· ὁ κανών· τὰ εἰς εις μονοσύλλαβα ὀνόματα ἀρσενικὰ διὰ τοῦ νος κλίνεται· οἷον κτείς, κτενός· δείς, δενός· [εἷς, ἑνός] ὅπερ ἰσοδυναμοῦται τῷ 305
τίς· ὅπερ μετὰ τοῦ οὐ, οὐδείς, οὐδενός· καὶ μετὰ τοῦ μὴ, μηδείς. πρόσκειται, μονοσύλλαβα· διὰ τὰ ὑπὲρ δύο συλλαβάς· οἷον, χαρίεις, χαρίεντος. πρόσκειται, ὀνόματα· διὰ τὰς μονοσυλλάβους μετοχάς· οἷον θείς, θέντος· εἵς, ἕντος· ἐξ οὗ καὶ τὸ ἀφείς ἀφέντος, ὁ ἀπολύσας. πρόσκειται, ἀρσενικὰ, διὰ τὸ κλεὶς κλειδὸς θηλυκόν. γίνεται δὲ εἷς παρὰ τὴν ἕσιν καὶ ἄφεσιν, ὁ ἀπολελυμένος καὶ μεμονωμένος. διαφέρει δὲ τοῦ οὐδεὶς κατὰ τρόπους δ'. πρῶτον, ὅτι τὸ μὲν εἷς, δασύνεται καὶ περισπᾶται· τὸ δὲ οὐδείς, οὔτε δασύνεται οὔτε περισπᾶται. δεύτερον, ὅτι τὸ μὲν εἷς ἀριθμητικόν ἐστι· τὸ δὲ οὐδείς, ἀόριστον. τρίτον, ὅτι τὸ μὲν εἷς, οὔτε δυϊκὰ ἔχει, οὔτε πληθυντικά· τὸ δὲ οὐδείς, καὶ δυϊκὰ ἔχει καὶ πληθυντικά, οἱ οὐδένες, τῶν οὐδένων. τέταρτον, ὅτι τοῦ μὲν εἷς, τὸ θηλυκὸν, μία· τοῦ δὲ οὐδείς, ὁμοφώνως οὐδείς. γίνεται καὶ παρὰ τὸ ἔω τὸ ὑπάρχω, ὁ εἷς. τὸ θηλυκὸν ἀπέλειψε. δύο γὰρ κανόνες εἰσὶν οἱ μαχόμενοι. ὁ μὲν εἷς λέγει, ὅτι οἱ ἀριθμοὶ κοινοὶ θέλουσιν εἶναι· οἷον οἱ δύο, καὶ αἱ δύο· οἱ τρεῖς, καὶ αἱ τρεῖς. ἢ οὕτως· τὰ ἀριθμητικὰ ὀνόματα κοινὰ εἰσι τῷ γένει, καὶ ὁμοφωνοῦσι τῷ ἀρσενικῷ τὰ θηλυκά· οἷον οἱ πέντε, καὶ αἱ πέντε· οἱ ἑπτὰ, καὶ αἱ ἑπτά. οὕτως ὤφειλε καὶ τὸ θηλυκὸν ὁμοφωνεῖν τῷ ἀρσενικῷ. ὁ δὲ ἕτερος λέγει, ὅτι πᾶσα γενικὴ διὰ τοῦ ντ κλινομένη, τὸ τέλος τῆς γενικῆς τρέψασα εἰς ἄλφα, καὶ τὴν παραλήγουσαν φύσει μακρὰν ποιοῦσα, τὸ θηλυκὸν ποιεῖ· οἷον, χαρίεντος, χαρίεσσα. εἷς, ἕντος, ὤφειλεν εἶναι ἕσσα τὸ θηλυκόν. τῶν οὖν δύο κανόνων μαχομένων, τοῦ μὲν ἑνὸς ἀπαιτοῦντος ὁμοφωνεῖν τῷ ἀρσενικῷ, τοῦ δὲ κατὰ παρασχηματισμὸν, ἤγουν ἕσσα, ἀπέλειψε, καὶ ἐγένετο ὡς ἀπὸ τοῦ ἴος ἀρσενικοῦ, σημαίνοντος τὸν μόνον, τὸ

θηλυκὸν, ἴα· καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ, μία μιᾶς. καὶ λέγει ὁ κανὼν τὸν τόνον. τὸ γὰρ μιᾶς καὶ ἰᾶς, Ἰωνικὴν ἔχει τάσιν· ἐπειδὴ κανών ἐστιν ὁ λέγων, ἐπὶ τῶν εἰς α βραχυκαταληκτούντων εἰώθασιν οἱ Ἴωνες βαρύνειν τὰς λέξεις, ὡς καὶ ἡμεῖς· οἷον, ἄγυια, ὄργυια· Πλάτεια, Θέσπεια. ὅταν δὲ γένηται ἡ τελευταία συλλαβὴ μακρὰ, Ἰωνικῷ ἔθει καταβιβάζεται ὁ τόνος· οἷον, ἀγυιὰ, ὀργυιὰ, Θεσπειά. τοῦτο οὖν ἐστι τὸ εἰρημένον τῷ τεχνίτῃ. τὸ γὰρ μιᾶς καὶ ἰᾶς. ἐπειδὴ οὖν τὸ μία καὶ ἴα ἐν τῇ γενικῇ καὶ δοτικῇ μακροκαταληκτεῖ, τούτου χάριν τῷ Ἰωνικῷ ἔθει κατεβίβασε τὸν τόνον καὶ περισπᾶται· οἷον, ἰᾶς, ἰᾷ· μιᾶς, μιᾷ. ὅθεν καὶ ἡ αἰτιατικὴ, ἐπειδὴ οὐκ ἐγένετο μακροκατάληκτος, οὐ κατεβίβασε τὸν τόνον, ἀλλὰ παροξύνεται ὁμοίως τῇ εὐθείᾳ· οἷον, ἴαν, καὶ μίαν.

Εἰσόκεν] ἐστιν ἐπίῤῥημα χρόνου δηλωτικόν· ἐκ τῆς εἰς προθέσεως, καὶ τοῦ ὃ ἄρθρου ἀναφορικοῦ, καὶ τοῦ κὲν συνδέσμου· καὶ ἀποροῦσι τινὲς, ὅτι ἐν συνθέσει ἐστὶν, ἢ ἐν παραθέσει· καὶ λέγουσιν, ὅτι κανών ἐστιν ὁ λέγων, ὅτι τὰ εἰς ε λήγοντα ἐπιῤῥήματα χρόνου δηλωτικὰ θέλουσιν ἔχειν πρὸ τοῦ ε τὸ τ, ἄλλοτε, ἐνίοτε, ἑκάστοτε· καὶ ὅτι οὐδέποτε ὁ κὲν σύνδεσμος καταρχὰς συντίθεται. οὐδέποτε γὰρ τοῦτο τὸ ἐπίῤῥημα χωρὶς τοῦ κὲν συνδέσμου λαμβάνεται παρὰ τῷ ποιητῇ· Εἰσόκεν ἢ ὑμεῖς Τροίην ἕλοιται: — Εἰσόκε σ' ἢ ἄλοχον ποιήσεται: — ἔστι δὲ εἰπεῖν, ὅτι αἱ προθέσεις παρατιθέμεναι τοῖς ὀνόμασιν, ἔννοιαν ἔχουσαι τοπικοῦ, ποιοῦνται τὰς σχέσεις· οἷον, οἴκου, ἐξ οἴκου· οἶκον, ἐς οἶκον. τὸν αὐτὸν

306 τρόπον καὶ τὰ ἄρθρα τὰ σημαίνοντα τὴν ἀναφοράν. ἡ δὲ ἀναφορὰ, ἐν τῷ χρόνῳ οὖσα καὶ λαβοῦσα τὴν παράθεσιν τῆς προθέσεως, ποιεῖ σχέσιν χρονικήν. οὗ, ἐξ οὗ· ᾧ, ἐν ᾧ. ὃν οὖν τρόπον τὸ ἐξ οἴκου, ὅτε ἀποστῇ τῆς προθέσεως, οὐκέτι σχέσιν τοπικὴν σημαίνει, ὁμοίως καὶ τὸ εἰς οἶκον, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὸ εἰσόκεν, ἐὰν ἀποστῇ τὸ ἕτερον τοῦ ἑτέρου, ἐκστήσεται καὶ τὸ σημαινόμενον.

Εἴσω] ὡς ἀπὸ τῆς ἐξ προθέσεως γίνεται ἔξω, καὶ ἀπὸ τῆς πρὸ, πρόσω· καὶ ἀπὸ τῆς ἐς Ἀττικῶς, ἔσω· οὕτω καὶ ἀπὸ τῆς εἰς προθέσεως γίνεται εἴσω. καὶ ἔστιν ἀντὶ τῆς εἰς· ὡς τὸ, Καὶ νήεσσ' ἡγήσατ' Ἀχαιῶν Ἴλιον εἴσω: — ἀντὶ τοῦ εἰς τὴν Ἴλιον.

Εἰσίθμη, ἡ εἴσοδος. ἀπὸ τοῦ ἴω τὸ πορεύομαι, ὁ μέλλων, ἴσω ἴσομαι· οἷον, Ἴσομαι ἐξ ἄλλοθεν χαλεπὴν ὄρσουσα θύελλαν: — ἀπὸ τοῦ ἴσω, ἴσμη· καὶ μετὰ τῆς εἰς προθέσεως, εἰσίθμη.

Εἰσήῤῥησεν, εἰσεφθάρη, εἰσεπήδησεν, εἰσῆλθεν. εἰσῤῶ τὸ εἰσέρχομαι· ὁ μέλλων, εἰσρήσω· ὁ ἀόριστος, εἰσέῤῥησα· τροπῇ τοῦ ε εἰς η, εἰσήῤῥησα. καὶ τὰ λοιπὰ δῆλα. ἢ ἐκ τοῦ εἰσέῤῥω.

Εἴσπραξις, ἡ ἀπαίτησις· καὶ εἰσπράττει, ἀπαιτεῖ.

Εἰσπνήλης, ὁ ἐρώμενος. Καλλίμαχος, Μέμβλετο δ' εἰσπνήλαις, ὁππότε κοῦρος ἴοι: — ὁ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος εἰσπνεόμενος· Λακεδαιμόνιοι γὰρ εἰσπνεῖν φασὶ τὸ ἐρᾶν. ἢ παρὰ τὸ ἕπεσθαι τοῖς ἐρωμένοις· ἐπνήλης τις ὤν, καὶ εἰσπνήλης.

Εἱστήκειν, μέσος ὑπερσυντέλικος, ἐκ τοῦ ἑστήκω ῥήματος. διὰ τὸ μὴ συνεμπεσεῖν κατὰ τὸ δεύτερον καὶ γ' πρόσωπον τῷ ἰδίῳ ἐνεστῶτι, ἐπλεόνασε τὸ ι, καὶ γέγονεν εἱστήκειν.

Εἰσάμενος, ὁμοιωθείς· ἐκ τοῦ εἴδω τὸ ὁμοιῶ. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἱδρυσάμενος· Εἰσάμενοι παρὰ θῖνα, θυηπολίης ἐμέλοντο.

Εἷσεν. ἀντὶ τοῦ ἐκάθισεν· καὶ μετὰ τῆς κατὰ καὶ δὲ, κατὰ δὲ εἷσεν· Καδδεῖσεν ἐν θαλάσσῃ.

Εἴσατο, ἔδοξεν, ἐφάνη. ἐκ τοῦ εἴδω τὸ φαίνομαι, ὁ μέλλων, εἴσω· ὁ ἀόριστος, εἶσα· ὁ μέσος, εἰσάμην· τὸ εὐκτικὸν, εἰσαίμην.

Εἶτα, ἔστιν ἐπίῤῥημα τάξεως. καὶ ὥσπερ ἀπὸ τοῦ δὴ γίνεται δῆτα, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ εἰ, εἶτα.

Εἰῶσιν] ἔστιν ἐῶ τὸ συγχωρῶ, β' συζυγίας τῶν περισπωμένων. τὸ πληθυντικὸν, ἐάομεν ἐῶμεν· τὸ γ', ἐάουσιν ἐῶσι· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, εἰῶσι· Καὶ οὐκ εἰῶσιν ἐκπέρσαι: — πλεονάζει γὰρ τὸ ι, ὥσπερ καὶ ἐκ τοῦ ἔωλον γίνεται εἴωλον.

Εἴωθα] ἔστιν ἔθω σημαῖνον τὸ ἐξ ἔθους τι διαπράττομαι· ὁ μέλλων, ἔσω· ὁ παρακείμενος, εἶκα· ὁ μέσος, εἶθα· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ω, εἴωθα· καὶ συναρχομένως, ἔωθα· Αἰεὶ γάρ μοι ἔωθεν ἐνικλᾶν ὅ ττι νοήσω: — ἀντὶ τοῦ ἐξ ἔθους ἔχει μοι ἐμποδίζειν. οἱ γὰρ Αἰολεῖς, τὸ εἴωθα, ἔωθα λέγουσιν.

Ἔα] Ἦ κεν ζῶς ἀμενηνὸς ἔα χαλκοῖο τυπῇσιν: — ἔστιν ἦν· κατὰ διάλυσιν, ἔα.

Ἐάγη] ἔστιν ἄγω τὸ κλάνω· ὁ μέλλων, ἄξω· ὁ ἀόριστος, ἦξα· ὁ β', ἦγον· ὁ παθητικὸς, ἤγην, ἤγης, ἤγη· καὶ κατὰ διάλυσιν, ἐάγη.

Ἑαδώς] ἔστιν ἥδω τὸ εὐφραίνομαι· ὁ β' ἀόριστος, ἧδον, ἧδες, ἧδε· καὶ κατὰ διάλυσιν, ἕαδε. ἔστιν ἅδω τὸ ἀρέσκω· ὁ μέσος παρακείμενος, ἧδα· διαλύσει, ἕαδα· καὶ ἡ μετοχὴ, ἑαδὼς ἑαδότος· καὶ ἑαδότα θυμὸν, τὸν ἀρέσκοντα. ἢ ἀπὸ τοῦ ἥδω, ἥσω, ἧκα, ἧδα· καὶ διαλύσει, ἕαδα.

Ἕασας] — ἐπεί με πρῶτον ἕασας: — τουτέστιν ἐχαροποίησας. ἀπὸ τοῦ ἥδω, ἥσω, ἧσας· καὶ ἐν διαιρέσει, ἕασας.

Ἐάλη] Αἰνείας δ' ἐάλη: — ἀντὶ τοῦ συνεστράφη· παρὰ τὸ ἀλῶ τὸ ἐκκλίνω καὶ πλανῶ· οἱ γὰρ ἐκκλίνοντες τινὰς καὶ πλανῶντες, οὐκ ἐπαίρονται, ἀλλὰ συστρέφονται. ὅθεν καὶ τὸ, εἰς ἵππους ἄλλεται, ἀντὶ τοῦ ἀλεῖται, ὅ ἐστι συστραφῇ. ἀλῶ· ὁ μέλλων, ἀλήσω· ὁ β' ἀόριστος, ἦλον· ὁ παθητικὸς, ἤλην· (ἐξ οὗ καὶ ἡ μετοχὴ, ἀλείς·) τὸ β', ἤλης· τὸ γ', ἤλη· καὶ διαλύσει, ἐάλη. Ἰστέον δὲ ὅτι, ὥσπερ ὁ ἔστην δεύτερος ἀόριστος, τῇ μὲν φωνῇ ἐνεργητικός ἐστι, τῇ δὲ διαθέσει παθητικός· οὕτω καὶ ὁ ἥλων β' ἀόριστος, ἀπὸ τοῦ ἁλώσω μέλλοντος γινόμενος, τῇ μὲν φωνῇ ἐνεργητικός ἐστιν· ἥλων γὰρ ὡς ἔδων καὶ ἐβίων· τῇ δὲ διαθέσει παθητικός. ἥλων γὰρ ὑπὸ σοῦ, φαμὲν, καὶ οὐχ ἥλων σέ· ἀντὶ τοῦ, ἐλήφθην ὑπὸ σοῦ, καὶ οὐκ ἐλήφθην σέ. ἔστιν ἁλῶ τὸ πορθῶ· ἐξ οὗ παράγωγον, ἅλωμι· ὁ μέλλων, ἁλώσω· ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἥλων· τὸ τρίτον, ἥλω· καὶ διαλύσει τοῦ η εἰς ε καὶ α, ἑάλω, τὸ ἐλήφθη.

Ἐάν] ἐκ τοῦ εἰ συναπτικοῦ συνδέσμου καὶ τοῦ ἂν παραπληρωματικοῦ, γίνεται εἰάν· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ι, ἐάν.

Ἑάφθη] ἢ παρὰ τὸ ἑῶ ἑάθη, καὶ πλεονασμῷ τοῦ φ· ἢ παρὰ τὸ ἕπω τὸ ἀκολουθῶ, εἵφθη· (ἵν' ᾖ, ἐπηκολούθησε·) καὶ ἐν διαιρέσει τῆς ει διφθόγγου εἰς ε καὶ α, ἑάφθη. ἔστι δὲ τὸ πάθος μονῆρες, καὶ οὐδὲν αὐτῷ ὅμοιον· οὐ γὰρ εἰς ε καὶ ι διελύθη, οὐδ' εἰς δύο εε, ἀλλ' εἰς ε καὶ α.

Ἐὰ, σημαίνει δύο· τὰ ἀγαθὰ, ὡς τὸ, θεοὶ δωτῆρες ἐάων: — καὶ τὰ ἑαυτοῦ, ὡς τὸ, — ἐὰ πρὸς δώματα καλά: — εἴρηται, ὅτι τὰ ἀγαθὰ ἰδιοποιούμεθα, τὰ δὲ κακὰ ἀπαλλοτριοῦμεν· ἐὸν γὰρ τὸ ἴδιον. παρὰ τὸ ἔω τὸ κορεννύω· οἷον, — ἐπεί χ' ἕωμεν πολέμοιο: — σημαίνει τὸ ἀγαθόν· ἀφ' οὗ ἐός. τὸ θηλυκὸν, ἐή· ὡς ἀγαθὸς ἀγαθή· τὸ πληθυντικὸν, ἐαὶ ἐῶν· καὶ ἐν διαλύσει

ἐάων, ὡς πυλῶν πυλάων. τίθεται δὲ ἡ λέξις ἐπὶ τῶν τριῶν γενῶν. ἔστι γὰρ ἀρσενικὸν, ἐὸς, ὁ ἀγαθός· τὸ θηλυκὸν, ἐή· καὶ τὸ οὐδέτερον, ἐόν. τὸ δὲ ἐὸν, οὐκ ἐκλίθη· ἀλλ' ἐὰ τὰ ἀγαθά· ἵνα μὴ συνεμπέσῃ τῇ ἐὸν μετοχῇ.

Ἔαρ, παρὰ τὸ αὔω, ὃ σημαίνει τὸ φαίνω, ἢ τὸ λάμπω. ἐπὶ τοῦ αἵματος· διὰ τὸ ἐν τῷ ἔαρι πλεονάζειν τὸ αἷμα· ἐπὶ δὲ τοῦ καιροῦ, παρὰ τὸ ἕω τὸ πέμπω· τότε γὰρ ἐκπέμπονται οἱ καρποί· ἀπὸ τοῦ τὰ συνεχόμενα τῷ χειμῶνι καὶ μεμυκότα τότε προϊέναι.

Ἔασι, ῥῆμα τῶν εἰς μι Ἰωνικῶς. ταῦτα δὲ τὰ τρίτα, Ἰωνικά. ἔστι δὲ ἐκ τοῦ εἰμὶ. εἶς, ἐστί· τὸ πληθυντικὸν, ἐσμὲν, ἐστὲ, εἰσί· τὸ Ἰωνικὸν, ἔασιν, ὑπάρχουσι. τὸ δὲ εἰμὶ τὸ ὑπάρχω, τετάρτης ἐστὶ συζυγίας τῶν εἰς μι· καὶ γίνεται ἀπὸ τῆς ἕκτης τῶν βαρυτόνων. ἀπὸ τοῦ ἕω τὸ ὑπάρχω, παράγωγον ἐμί· καὶ ἐπεὶ τὰ εἰς μι φύσει μακρᾷ παραλήγεται, πλεονάζει τὸ ι, καὶ γίνεται εἰμί. τὰ δὲ ἀπὸ βαρυτόνου μεταγόμενα εἰς μι, ἰσοσύλλαβα τοῖς πρωτοτύποις· οἷον πήγνυμι πηγνύω· τὰ δὲ ἀπὸ περισπωμένου πλεονάζει μίαν συλλαβὴν, οἷον τιθῶ, τίθημι.

508 Ἕαται, ῥῆμα τῶν εἰς μι· παθητικὸς ἐνεστώς. εἴωθεν ὁ ποιητὴς ἐπὶ τοῦ κεῖνται καὶ ἧνται ποιεῖν, ὡς ἀπὸ περισπωμένου, τὸ Ἰωνικόν. ἕεμαι γὰρ ἐστὶ, καὶ κράσει ἧμαι, ἧται, ἧνται· καὶ Ἰωνικῶς, ἕαται. οὕτω κεῖνται, κέαται, καὶ κείαται· Δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἔνδον: — καὶ ἐπὶ μὲν τοῦ ἧμαι τοῦ κάθημαι, τὰ δύο εε εἰς η κιρνᾶται· ἐπὶ δὲ τοῦ κεῖμαι, τὰ δύο εε εἰς τὴν ει δίφθογγον, κέεμαι κεῖμαι. διατί; ἐπειδὴ ἡ ἀρχὴ αὐτῶν ἐστιν ἡ αἰτία· ὅτι τὸ μὲν, ἀπὸ φωνήεντος ἄρχεται· τὸ δὲ, ἀπὸ συμφώνου.

Ἔασκεν] ἐάω ἐῶ, ἐάσω· πλεονασμῷ τοῦ κ, ἐάσκω. τὸ α, κατὰ συστολήν· τὰ γὰρ διὰ τοῦ σκω παρηγμένα Ἰωνικὰ βραχεῖαν ἔχει τὴν παραλήγουσαν.

Ἑανὸς, τὸ ἱμάτιον· Χειρὶ δὲ νεκταρέου ἑανοῦ: — τὸ α μακρὸν καὶ βραχὺ κατὰ ποιητικὴν ἄδειαν. γένους ἐστὶν ἀρσενικοῦ. ἀπὸ τοῦ ἕω τὸ ἐνδύομαι· ὁ μέλλων, ἕσω· ἐξ αὐτοῦ παράγωγον ἐννύω, πλεονασμῷ ἑτέρου ν. ἐξ αὐτοῦ ἑανὸν, τὸ ἐνδυόμενον. ὁ δὲ Θρᾷξ ἐξηγεῖται ἑανὸν τὸ λεπτόν· παρὰ τὸ ἕω τὸ ἀφίημι, ὡς καὶ τὸ, — ἑανοῦ κασσιτέροιο: — τοῦ ἐπὶ λεπτὸν ἐληλασμένου. ἑανὸν, σημαίνει τρία· ἔνδυμα γυναικεῖον καὶ πέπλον, παρὰ τὸ ἕννυσθαι· ὡς τὸ, Πέπλον μὲν κατέχευεν ἑανὸν πατρὸς ἐπ' οὔδει: — καὶ τὸ εὐδιάχυτον, ὡς τὸ, — ἑανοῦ κασσιτέροιο: — ἀπὸ τοῦ κατὰ τὴν χωνείαν ἀνίεσθαι. ὅταν δὲ λέγῃ, ὅτι — ἑανῷ λιτὶ κάλυψαν: — ἀντὶ τοῦ ἐπιβολαίῳ καὶ λεπτῷ ὑφάσματι.

Ἔβασον, ἀντὶ τοῦ ἔασον, συγχώρησον. οὕτως Συρακούσιοι καὶ Λάκωνες. γέγονε δὲ πλεονασμῷ τοῦ β· τὸ γὰρ ἔασον ἔβασον φασί. καὶ τὸ ἔαται, ἔβαται· καὶ τὸ ἔα, ἔβα.

Ἐβλαστηκότες] Ἐκ τῶν ἀγρῶν ἧκουσιν ἐβλαστηκότες: — Ἀττικῶς· βεβλαστηκότες, ἀποβολῇ τοῦ β, ὥσπερ βεβριγωμένης, ἐβριγωμένης. οἱ γὰρ Ἀττικοὶ ἀποβάλλουσι σύμφωνον· οἱ δὲ Αἰολεῖς προσνέμουσι. τὸ ἐπτερύγωμαι. οὕτως Ἡρωδιανός.

Ἕβδομος] ἀπὸ τοῦ ἑπτὰ, ἕπτομος καὶ ἕβδομος κατὰ ἐναλλαγὴν τῶν στοιχείων, ὡς καὶ παρὰ τὸ ὀκτώ, ὄκτοος καὶ ὄγδοος. ἢ παρὰ τὸ ἑπτὰ, ἑπτόματος καὶ ἑβδόματος, τροπῇ τοῦ πτ εἰς βδ· καὶ κατὰ συγκοπὴν, ἕβδομος, ὡς παρὰ τὸ τρία, τρίατος καὶ τρίτος.

Ἑβδομευόμενα] τοῖς ἀποτεχθεῖσι παισὶ τὰς ἑβδομάδας καὶ τὰς δεκάδας ἦγον, καὶ τά γε ὀνόματα ἐτίθεντο αὐτοῖς· οἱ μὲν, τῇ ἑβδόμῃ· οἱ δὲ, τῇ δεκάτῃ. ἐκ τοῦ ῥητορικοῦ.

Ἑβδομήκοντα] τὰ διὰ τοῦ ηκοντα ἀριθμητικὰ θέλουσιν ἔχειν πρὸ τοῦ κ φωνῆεν τὸ η. ἀπὸ γοῦν τοῦ ἕξ, γέγονεν ἑξήκοντα· ἐκ τοῦ ἑξάκις, ἑξήκοντα, τροπῇ Δωρικῇ τοῦ α εἰς η. τὸ δὲ ἑβδομήκοντα καὶ ὀγδοήκοντα, διὰ τοῦ ο· ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ διὰ τοῦ κοντα ἀριθμητικὰ οὐ θέλουσι προπαραλήγεσθαι οὔτε τῷ ο, οὔτε τῷ ε, ἐξ ἀνάγκης ἔτρεψε τὸ ο εἰς η, καὶ γέγονεν ἑβδομήκοντα καὶ ὀγδοήκοντα· καὶ ὁ ἐνενήκοντα γέγονεν ἀπὸ τοῦ ἐννεάκοντα· καὶ καθ' ὑπέρθεσιν, ἐνενάκοντα· καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς η, ἐνενήκοντα.

* Ἔγγονος, υἱὸς υἱοῦ· οἱονεὶ ὅς ἐστι ἐν τῇ γονῇ.

Ἐγδούπησεν] ἐδούπησε· καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ.

Ἐγγυθήκη, σκεῦός τι· οἱ δὲ, ἄγγος χωρητικὸν σκευῶν· ἢ τὴν νῦν ἀγγοθήκην· παρὰ τὸ ἐγγὺς κεῖσθαι.

Ἐγγὺς, ἐπίρρημα τοπικόν. ποίας σχέσεως τῶν τοπικῶν; 509 τῆς ἐν τόπῳ. ἐκ τοῦ ἐγγίζω ἐγγίσω, ἐγγίς, καὶ ἐγγύς, τοῦ ι τραπέντος εἰς υ, ὡς Ἀφροδίτη, Ἀφροδύτη. ἢ παρὰ τὴν γύην τὴν καὶ γῆν καλουμένην, μετὰ τῆς ἐν προθέσεως, γίνεται ἐγγύς· ὡς ἄν τις εἴποι ἐν γῇ, ἧς οὐδὲν τῶν ἄλλων στοιχείων πλησιαίτερον ἀνθρώπῳ χερσαίῳ ὄντι. ἢ παρὰ τὸ γῆ καὶ τὴν ἐν πρόθεσιν, ὃ σημαίνει τὸ πλησίον, ὁ πλησιέστερος γῆς.

Ἐγγυτέρω] ὡς τὰ ἐν ἀέρι καὶ θαλάσσῃ ἅπαντα οὐκ ἐπίμικτα ἡμῖν, ἀλλὰ κεχώρισται· παρὰ τὰ ἐν γῇ τυγχάνοντα.

Ἐγγίζω, παρὰ τὸ ἐγγύς· τοῦτο παρὰ τὴν ἐν πρόθεσιν καὶ τὸ γῆ· κυρίως ὁ πλησιαίτερος ὑπάρχων.

Ἐγγενής] ὁ ἀστὸς ἐξ ἀστῶν οὕτω καλεῖται.

Ἔγγιον, ἐγγύτερον· παρὰ τὸ ἐγγὺς ἔγγιον. τῆς πρώτης οὐσίας ἐστίν. οἱ δὲ ῥήτορες, ὅταν τὸ ἐν τῇ γῇ θέλωσι δηλῶσαι, ἔγγειον λέγουσιν. ἐκ τοῦ ῥητορικοῦ.

Ἐγγύη, ἡ ἐπὶ ἀσφαλείᾳ πίστις, ἢ καὶ δόσις χρημάτων, ἢ γάμου. ἔνθεν ἐγγυῶ, τὸ ἐκδίδωμι· καὶ κατεγγυῶ. παρὰ τὸ γῆ γίνεται γύη, καὶ ἐγγύη, ἡ ἀσφαλὴς καὶ ἐστηριγμένη δόσις. δοκεῖ γὰρ ἡ γῆ τῶν ἄλλων στοιχείων σταθηροτέρα εἶναι.

Ἐγγυῶμαι, οἷον ἐν χερσὶ φυλάττω· ὅθεν καὶ ἐγχειρίσαι, τὸ δοῦναι. κυρίως δὲ, ὁ τὸ ὑποκείμενον ἀνέπαφον παρεχόμενος.

Ἐγγυαλίξαι, σημαίνει ἐγχειρίσαι, παρασχεῖν. κυρίως τὸ ἐγγυῆσαι παρὰ τὸ γυῖον, ἢ τὸ εἰς χεῖρας παρασχεῖν· γυῖα γὰρ αἱ χεῖρες· παρὰ τὸ γῶ τὸ χωρῶ καὶ δέχομαι καὶ λαμβάνω· ἃς πρὸς τὸ λαβεῖν καὶ συνέχειν ἐδημιούργησεν ἡ φύσις. ἐκ τοῦ γῶ, παράγωγον γύω· ἀφ' οὗ καὶ γύαρος· καὶ ἑτέρα παραγωγὴ, γυΐζω· καὶ ἐν συνθέσει κατὰ πλεονασμὸν τῆς αλ. συλλαβῆς, γυαλίζω· κυρίως γὰρ λέγεται γυαλίζειν, τὸ εἰς χεῖρας δοῦναί τι καὶ παρασχεῖν.

Ἐγγυητὴς, ὁ ἀναδεχόμενος δίκην· λέγεται ἐγγυήσασθαι καὶ τὸ μνηστεύσασθαι.

Ἐγγέγατον] Ἄμφω δ' ἐγγέγατον Φαεσιμβρότου ἠελίοιο: — μέσος παρακείμενος, τρίτον πρόσωπον τῶν δυϊκῶν. ἀπὸ τοῦ γείνω ὁ μέσος παρακείμενος, γέγονα, ὡς κείρω, κέκορα· καὶ τὸ δυϊκὸν, γεγόνατον· καὶ ἐν συγκοπῇ, γέγατον· καὶ μετὰ τῆς ἐν προθέσεως, ἐγγέγατον.

Ἐγγείνωνται] — μή μοι τόφρα Μενοιτίου ἄλκιμον υἱὸν Μυῖαι καδδῦσαι κατὰ χαλκοτύπους ὠτειλὰς, Εὐλὰς ἐγγείνωνται: — ἀντὶ τοῦ, μὴ σκώληκας ἐγγεννήσωσι. παρὰ τὸ γείνω τὸ γεννῶ, μετὰ τῆς ἐν προθέσεως. ἐντίκτουσι γὰρ αἱ μυῖαι τι ταῖς σαρξὶν, ἐξ οὗ οἱ σκώληκες τίκτονται. εὐλαὶ δὲ εἴρηνται, παρὰ τὴν εἴλησιν, οἱ σκώληκες. ἐκ τοῦ εἰλῶ τὸ συστρέφω, εἰλή· καὶ τροπῇ τοῦ ι εἰς υ, εὐλή.

'Εγγλωττογάστωρ· πεποίηται παρὰ τὸ διὰ γλώσσης καὶ διὰ λόγων τρέφεσθαι.

'Εγέρθω] ἀπὸ τοῦ ἐγείρω ἐγερῶ, γίνεται ἐγερτός· καὶ κατὰ τροπὴν ἐγέρθω.

'Εγενέσθην] γείνω, γενῶ· ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔγενον· ὁ μέσος, ἐγενόμην· τὸ δυϊκὸν, ἐγένεσθον· τὸ τρίτον, ἐγενέσθην.

310 'Εγκάναξον, ἀντὶ τοῦ ἔγχεε. 'Αριστοφάνης, Ἄκρατον ἐγκάναξόν μοι πολύν: — παρὰ τὸ κανοῦν. οἱ δὲ στρατιῶται ἐπὶ τοῦ θορύβου τάττουσι τὴν λέξιν· παρὰ τὴν καναχὴν, ἣ σημαίνει τὸν κτύπον. ἐγκανάξαι οὖν τὸ ἐγχέαι μετὰ ψόφου· ὅ ἐστι πολὺ, ὥστε ἠχεῖν ἤτοι θορυβεῖν.

Ἔγκατα, τὰ ἔντερα· ἀπὸ τοῦ ἐγκατέχειν τὴν τροφήν· λέγεται δὲ τὸ ἧπαρ καὶ ὁ σπλὴν, καὶ τὰ περὶ τὸν πνεύμονα. ἔντερον δὲ, οὐκ ἔγκατον. τὸ δὲ ἔντερον, οἷον ἕτερον καὶ οὐχ ὅμοιον· ἢ παρὰ τὸ ἐντὸς κεῖσθαι τῶν μελῶν.

Ἔντερα, οἱονεὶ ἐνδότερά τινα ὄντα· ἀπὸ τοῦ δι' αὐτῶν ῥεῖν τὰ ἀπὸ τῆς τροφῆς περιττώματα· ἢ παρὰ τὸ ἔνδον εἱλεῖσθαι.

Ἔγκασιν] ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν, τοῖς ἐγκάτοισι· καὶ ἀποβολῇ τῆς τοι συλλαβῆς, ἔγκασιν. οὐκ ἔστι δὲ συγκοπή· μάχεται γὰρ ἐπέκτασις συγκοπῇ· ἐναντίον γάρ. ἄμεινον οὖν μεταπλασμὸν λέγειν· ἔστι γὰρ ἐγκάτοισι· καὶ κατὰ μεταπλασμὸν ἔγκασιν, ὡς προβάτοις, πρόβασιν· ἄστροις, ἄστρασιν.

Ἔγκαφος, τὸ ἐλάχιστον. Εὔπολις, Οὔτ' ἂρ λέλησται τῶν ἐμῶν οὐδ' ἔγκαφος: — παρὰ τὸ ἐγκύπτω, τὸ μηδὲ ἐγκύψαι ἀρκοῦν.

'Εγκάρσιον, πλάγιον. παρὰ τὸ κείρω τὸ κόπτω· ὁ μέλλων Αἰολικῶς, κέρσω· ἐξ αὐτοῦ κέρσιος, καὶ ἐγκάρσιος, κατὰ τροπὴν, ὁ πλάγιος.

'Εγκάρδιον, τὸ μεγάλως δεινὸν καὶ ἁπτόμενον τῆς καρδίας· ἢ τὸ κρύφιον· ἢ τὸ ἐξ ἰσχυρᾶς διαθέσεως.

'Εγκέφαλος, παρὰ τὸ ἐγκεῖσθαι τῇ κεφαλῇ· ἢ παρὰ τὸ ἐκεῖ κεῖσθαι τὰ φάη· ἢ ἔγκρανος, παρὰ τὸ ἐγκεῖσθαι ἰδιώτερον τῷ κρανίῳ. τί δέ ἐστιν ἐγκέφαλος; λευκὸς καὶ μαλακὸς, ὥσπερ ἐξ ἀφροῦ τινὸς πεπηγὼς, θερμὸς καὶ ὑγρός.

'Εγκέλαδος, ἤτοι ἦχον ἐν τῇ κινήσει τῇ πολεμικῇ ἀποτελοῦσα, ἢ ἐγκελευομένη· ἢ ἀπὸ τοῦ 'Εγκελάδου τοῦ γίγαντος.

'Εγκενίδας, πλαγίας σανίδας.

'Εγκαλῶ, ἔγκλησιν εἰσάγω καὶ καταδίκην.

'Εγκεκαυμένη, ἐζωγραφημένη· ἐπεὶ ἐγκαυταὶ λέγονται οἱ ζωγράφοι, οἱ διαγράφοντες τοὺς τοίχους. ἴσως παρὰ τὸ κῶ τὸ κοιλαίνω. ἐκ τοῦ ῥητορικοῦ.

'Εγκεκοισυρωμένος, ὑπερήφανος, κεκαλλωπισμένος. 'Αριστοφάνης, Σεμνὴν, τρυφῶσαν, ἐγκεκοισυρωμένην: — εἴρηται παρὰ τὴν Κοισύραν, ἥτις ἦν μήτηρ Μεγακλέους, καὶ 'Αλκμαίωνος γυνὴ, ὑπερήφανος καὶ καλλωπίσμασι πολλοῖς χαίρουσα. εἰς δὲ τὸ λεξικὸν κεῖται ἀντὶ τοῦ τρυφῶσαν.

'Εγκεκορδυλημένος, 'Αριστοφάνης κέχρηται ἐπὶ τοῦ ἐνειλημένος· ἢ συνεστραμμένος· παρὰ τὴν κορδύλην, ἥτις ἐστὶν οἴδημα τῆς κεφαλῆς, ὑπὸ πληγῆς γενομένη· ἥτις παρὰ τὸ κάρα εἴρηται. καὶ γὰρ κορδύλην Κύπριοι λέγουσι τὸ ἐνείλημα τῆς κεφαλῆς, ὅπερ 'Αθηναῖοι μὲν κρώβυλον καλοῦσι, Πέρσαι δὲ κίδαριν. ἔστι καὶ ῥητορική.

'Εγκιλικίζειν, τὸ πονηρεύεσθαι· ἀπὸ τῆς τῶν Κιλίκων πονηρίας. Κίλικες γὰρ ἔθνος ἐπὶ πονηρίᾳ διαβαλλόμενον. Φερεκράτης, 'Αεί ποθ' ἡμῶν ἐγκιλικίζουσ' οἱ θεοί: — ῥητορική.

'Εγκινούμενος, Βαβυλωνίοις 'Αριστοφάνης, 'Ανήρ τις ἡμῖν 311
ἐστιν ἐγκινούμενος: — ῥητορική· ταράττων καὶ ἐμποδίζων.

'Εγκόμβωμα, ὁ δεσμὸς τῶν χειρίδων, ὃ λέγεται παρ' 'Αθηναίοις ὄχθοιβος, ὑπὸ δὲ ἄλλων κεσύμβη. εἴρηται παρὰ τὸν κόμβον· κόμβος γὰρ, ὁ ὑψηλὸς τόπος· ἀφ' οὗ τὸ κομπάζειν τινὲς θέλουσιν εἰρῆσθαι. 'Απολλόδωρος, — τὴν ἐπωμίδα Πτύξας διπλῶς ἄνωθεν ἐνεκομβωσάμην: — 'Επίχαρμος, Εἴγε μὲν ὅτι κεκόμβωται καλῶς ἀμύκω. εἴρηται ἄνω.

'Εγκονεῖν λέγεται, τὸ μετὰ σπουδῆς ἐνεργεῖν καὶ κατεπείγεσθαι. ἀπὸ τοῦ κόνις κονῶ, καὶ ἐγκονῶ· οἱ γὰρ ἐπειγόμενοι τὶ πράττειν κατὰ τὸν δρόμον ἐγείρουσι κόνιν.

'Εγένετο] τὸ ἐγένετο σημαίνει ὀκτὼ παρὰ τῇ θείᾳ γραφῇ· κατὰ δόκησιν, ὡς τὸ, ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ ἐγένετο ὑπὲρ ἡμῶν κατάρα: — κατὰ παραγωγὴν, ὡς τὸ, Εἶπεν ὁ θεὸς, Γενηθήτω φῶς: — κατὰ ὑπερβολὴν τοῦ ὑποκειμένου, οἷον, Ἡ γυνὴ τοῦ Λὼτ ἐγένετο στήλη ἁλός: — κατὰ αὔξησιν, οἷον, Ὁ κόκκος τοῦ σινάπεος ἐγένετο εἰς δένδρον μέγα: — κατὰ μείωσιν, ὡς τὸ, Γέγονα γέρων, καὶ οὐκ ἔστιν ἐν ἐμοὶ ἰσχύς: — κατὰ ἐνέργειαν, ὡς τὸ, 'Εγένετο ὁ θεὸς ἐλπὶς σωτηρίας τοῦ κόσμου: — κατὰ πάθος, ὡς τὸ, Γέγονα ὡσεὶ κωφὸς καὶ ἄλαλος: — κατὰ πρόσληψιν, οἷον, Ὅσοι δὲ ἔλαβον αὐτὸν, ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν τέκνα θεοῦ γενέσθαι.

'Εγκώμιον, παρὰ τὸ ἐν κώμαις ᾄδεσθαι. κώμας γὰρ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τοὺς στενωποὺς, καὶ τὰ ἄμφοδα. ἤρχοντο γὰρ τῇ νυκτὶ, οἵτινες παρά τινος μεγιστᾶνος ἐβλάβησαν· καὶ εἰς τὰ ἄμφοδα ἱστάμενοι, ἐκακολόγουν καὶ ὕβριζον τὸν ἀδικοῦντα. τὴν γὰρ νύκτα ἤρχοντο τινὲς καὶ ἔλεγον, ὅστις ἐποίει κακὰ πράγματα, καὶ ἐκακολόγουν αὐτούς.

'Εγκρασίχολοι, ὀξύχολοι, κεκραμένην χολὴν ἐν τῇ κεφαλῇ ἔχοντες. οἱ δ' ἰχθύες ἐν τῇ κεφαλῇ ἔχουσι τὴν χολήν.

'Εγκτῆνες, οἱ Βοιωτοὶ οὕτως ὠνομάζοντο, ὥσπερ καὶ Ὕαντες· διὰ τὸ κτηνώδεις εἶναι καὶ χοιρώδεις.

* Ἔγκυος, ἡ γυνὴ ἐγγαστρωμένη, παρὰ τὸ κύειν, τὸ κατὰ γαστρὸς ἔχειν.

'Εγκυτὶ, ἐπίρρημα σημαῖνον τὸ ἐν χρῷ. 'Αρχίλοχος, Χαίτην ἀπ' ὤμων ἐγκυτὶ κεκαρμένος: — τουτέστι πρὸς αὐτῷ τῷ δέρματι· παρὰ τὸ κύτος, ὃ καὶ σκύτος καλεῖται.

'Εγκυσίχωλος· παρὰ τὸν κύσον, ὁ ἀπὸ τοῦ κύσου χωλὸς, καὶ ἀπὸ τῆς κοτύλης. κύσον γὰρ εἰώθασιν οἱ κωμικοὶ καὶ τὸν πρωκτὸν καλεῖν· περὶ ὃν ἡ κοτύλη. ἔστι καὶ ῥητορική.

'Εγκυκλίους λειτουργίας, τὰς καθ' ἕκαστον ἐνιαυτόν· κύκλος γὰρ ὁ ἐνιαυτός· ἀπὸ τοῦ ἐγκυκλεῖσθαι τῇ τῶν ἡμερῶν περιόδῳ.

'Εγκύκλιον, ἁπανταχοῦ καθολικόν.

'Εγγλαπῆναι, ἐγγλυφῆναι· ἐπὶ τῶν νεοσσῶν κυρίως, παρὰ τὸ λέπος.

'Εγλυμμένος, ἐκ τοῦ γεγλυμμένος· οἷον, Ὡς οἴχεται μὲν τυρὸς ἐξεγλυμμένος.

'Εγνώσθην, καὶ ἠδυνάσθην. Ἰστέον ὅτι οὐκ εἰσὶν ἀπὸ τῶν εἰς μι. ἦσαν γὰρ ἂν οὕτω· γνῶμι· ὁ μέλλων, γνώσω· ὁ παρακείμενος, ἔγνωκα· ὁ παθητικὸς, ἔγνωμαι 312
διὰ τοῦ ο· ἐπειδὴ ἐν τοῖς εἰς μι τὴν παραλήγουσαν συστέλλει τὰ παθητικά· οἷον, δέδωκα, δέδομαι, ἐδόθην·

πέπωκα πέπομαι, ἐπόθην. καὶ ἀπὸ τοῦ δύνημι δυνήσω δεδύνηκα· καὶ ὁ παθητικὸς εἶχεν εἶναι δεδύναμαι καὶ ἐδυνάθην, ὡς βίβημι βήσω βέβηκα, βέβαμαι ἐβάθην, καὶ παρεβάθην. ἀλλ' εἰσὶν ἀπὸ τῶν εἰς ω. ἔστι γνώω ῥῆμα· ὁ μέλλων, γνώσω· ὁ παρακείμενος, ἔγνωκα· ὁ παθητικὸς, ἔγνωσμαι· ὁ ἀόριστος, ἐγνώσθην. καὶ ἀπὸ τοῦ δυνάζω, ὁ μέλλων, δυνάσω· ὁ παρακείμενος, δεδύνακα· ὁ παθητικὸς, δεδύνασμαι, ἐδυνάσθην· καὶ Ἀττικῶς, ἠδυνάσθην. καὶ ἀπὸ τοῦ δυνῶ δυνᾷς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων, ὁ μέλλων δυνήσω, δεδύνηκα, δεδύνημαι, ἐδυνήθην καὶ ἠδυνήθην.

Ἔγρετο δ' ἐξ ὕπνου: — διηγέρθη, ἐγρηγόρησεν. ἐκ τοῦ ἐγείρω, ἔγρω, ἔγρομαι, ἐγρόμην ἔγρου ἔγρετο.

Ἐγρεκύδοιμος, ἡ ἐγείρουσα κυδοιμὸν τοῖς ἐναντίοις.

Ἐγρηγόρσιον, τὸ ποιοῦν ἐγρηγορέναι, εἴτε βρῶμα, εἴτε ἄλλό τι τοιοῦτον. Φερεκράτης ἐγρηγόρσιον, τουτέστι παυσινύσταλον. ῥητορική.

Ἐγρηγορα] ἀπὸ τοῦ ἐγείρω, ἤγερκα· ὁ μέσος, ἤγερα· καὶ Ἀττικῶς, ἐγήγερα· καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς ο, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ, ἐγρήγορα. ἀπὸ δὲ τοῦ ἐγρήγορα γίνεται ἐγρηγορέω ἐγρηγορῶ, ἐγρηγορήσω· ὁ παρακείμενος, ἐγρηγόρηκα· καὶ ὁ μέσος, ἐγρήγορα· ἐνδεῖ γὰρ μιᾷ συλλαβῇ ἀπὸ περισπωμένου· καὶ προσθέσει τοῦ θ, ἐγρήγορθα.

Ἐγηγερμένος] ἐγείρω· ὁ μέλλων, ἐγερῶ· ὁ παρακείμενος, ἤγερκα· ὁ παθητικὸς, ἤγερμαι, καὶ ἐγήγερμαι. ὅτε τὸ θέμα ἄρχεται ἀπὸ τοῦ α, ε, ο, ποιοῦσιν οἱ Ἀττικοὶ ἴδιον παρακείμενον συμφώνου ἐπιφερομένου, μὴ οὔσης τῆς προτέρας συλλαβῆς ληκτικῆς, ἀλλὰ τῆς δευτέρας ἀρκτικῆς· μήτε ἄρχεται ἀπὸ μακρᾶς, ὡς τὸ ᾄδω. ἡ μετοχὴ ἐγηγερμένος. διατί παροξύνεται; αἱ εἰς μενος μετοχαὶ προπαροξύνονται, πλὴν τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου· καὶ οὕτως, εἰ μὴ κατὰ πάθος ὦσιν, ὡς τὸ ὡρμημένος ὥρμενος· καὶ ἐπὶ τῶν ὁμοίων. Ἰστέον ὅτι τὸ ἐγρήγορα, ἀπὸ τοῦ ἐγείρω· ὁ παρακείμενος, ἤγερκα· ὁ μέσος, ἤγορα· καὶ Ἀττικῶς, ἐγήγορα· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ, καὶ ἐπενθέσει, ἐγρήγορθα. Ἰλιάδος κ', Φθέγγεο δ' ᾗ κεν ἴῃσθα, καὶ ἐγρήγορθαι ἄνωχθι: — καὶ ἔνθα ἂν πορευθῇς, ἐγρηγορέναι κέλευε. ὤφειλε παροξύνεσθαι, εἴτε συγκοπή ἐστι τοῦ ἐγρηγορέναι, εἴτε ἀπὸ τοῦ ἐγείρω· ὅτι τὰ εἰς θαι ἀπαρέμφατα ἔχοντα πρὸ τοῦ θῆτα ἀμετάβολον, παροξύνονται, κεκάρθαι, τετλῆσθαι, ἐσπάρθαι. ἀλλ' ἐπεὶ τὰ παραλήγοντα τῇ ορ συλλαβῇ Αἰολικά εἰσιν, ὡς ἔφθορθαι, μέμορθαι, τέτορθαι. προπαροξύνονται. ὅθεν ἡ παραλήγουσα αἰολικωτέρα ἐστὶ, καὶ ὁ τόνος ὁμοίως.

Ἔγχελυς, παρὰ τὸ ἔχεσθαι ἐν τῇ ὕλῃ, ὅ ἐστι ζωγρεῖσθαι. Ἀριστοφάνης Ἱππεῦσιν, Ὅπερ γὰρ οἱ τὰς ἐγχέλεις θηρώμενοι πεπόνθασ'· Ὅταν μὲν ἡ λίμνη καταστῇ, λαμβάνουσιν οὐδέν· Ἐὰν δ' ἄνω τε καὶ κάτω τὸν βόρβορον κυκῶσιν, Αἱροῦσι.

Ἐγχέλη, χώρα Ἰλλυρική· οἷον, Ἀνδράσιν Ἐγχελέεσσιν ἐφέστιοι: — κλίνεται Ἐγχελέας· τὸ δὲ παρὰ Ἀριστοφάνει, — τὰς εἰκοῦς τῶν ἐγχέλεων: — ἀπὸ τοῦ ἔγχελις ἐγχέλεως ἐστὶν, ὡς ὄφις ὄφεως.

315- Ἔγχος, τὸ δόρυ. παρὰ τὸ ἔχω ἔχος καὶ ἔγχος. Ἰστέον ὅτι ἔγχος καὶ ξίφος καὶ δόρυ τὸ αὐτὸ οἶδεν Ὅμηρος· ὁ δὲ Σοφοκλῆς τὴν σφαῖραν ἔγχος κέκληκεν· οἷον, Τὸ δ' ἔγχος ἐν ποσὶ κυλίνδεται: — καὶ τὸ πῦρ, οἷον, Ἔγχος ἱέμενος: — τὸ τὴν ὁρμὴν ἔχον. εἰς τὸ ὑλακόμωρος.

Ἐγχεσίμαργος, τοῖς ἔγχεσι μαινόμενος.

Ἐγχέσπαλοι, πάλλοντες καὶ κινοῦντες τὰ δόρατα, πολεμικοί. ἔσειον δὲ αὐτὰ πρὸ τῆς ἀφέσεως, μήποτε ἄρα εἶεν κλασθέντα. ἐκ τοῦ ἔγχος καὶ τοῦ πάλλω τὸ κινῶ, διαθέσεως ἐνεργητικῆς. διατί; τὰ εἰς ος σύνθετα εἰς ἐνέργειαν καὶ εἰς πάθος ἀναλυόμενα δύο τόνους ἐπιδέχονται.

Ἐγχείμαργος, ὁ μαινόμενος τῷ δόρατι· παρὰ τὴν ἔγχει δοτικὴν, καὶ μαργαίνω, τὸ μαίνομαι.

Ἐγχείῃσι, ταῖς ἐπιδορατίσιν. ἡ εὐθεῖα, ἐγχεία. καὶ ὤφειλε προπαροξύνεσθαι· τὰ γὰρ διὰ τοῦ εια ἐπὶ πραγμάτων ταττόμενα προπαροξύνεται· οἷον, Ἀμάλθεια· (ἔστι δὲ ἡ αἲξ ἡ θρεψαμένη τὸν Δία·) καὶ ὑπάρεια, ὑπαρεία. τὸ δὲ ἐγχεία ποιητικῶς ἐξετάθη. γίνεται ἐκ τοῦ ἔγχος ἐγχέα, ὡς ἰτέα καὶ συκέα· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, ἐγχεία. οἱ δὲ Ἀττικοὶ, ἐκτείνοντες τὸ α, ὡς ἐν τῷ ἱέρεια καὶ ἱερεία, ἐναλλαγὴν μὲν τοῦ τόνου ποιοῦσι, φυλάττουσι δὲ τὴν γραφήν.

Ἐγχειρίδιον, βιβλίον, ἢ ἕτερόν τι, ἢ ξίφος, ἢ ὄργανον τμητικόν. παρὰ τὴν ἐν χειρὶ δοτικὴν ἐγχειρίδιον. ἢ παρὰ τὴν ἔγχει δοτικὴν καὶ τὸ ἴδιον, ἐγχείδιον· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ, ἐγχειρίδιον, τὸ ἴδιον τοῦ ἔγχους.

Ἐγχειρογάστορες, οἱ ἐκ τῶν χειρῶν ζῶντες.

Ἔγχουσα, εἶδος βοτάνης· ἡ καὶ διὰ τοῦ α λέγεται ἄγχουσα· Ἀττικοὶ δὲ διὰ τοῦ ε. καὶ ἐγχουσίζεται, ἐπὶ τῶν γυναικῶν· τὸ τῇ ἐγχούσῃ χρίεσθαι τὸ πρόσωπον. Ἀγχούσῃ προσέοικεν ἀκανθῆεν πετάλειον: — καὶ Ἀμειψίας Ἀποκοτταβίζουσι, Δυοῖν ὀβολοῖν ἔγχουσαν καὶ ψιμμύθιον: — εἴρηται παρὰ τὸ ἐγχεῖν τὸ ἐν τῇ ῥίζῃ ἐρυθρόν· οἷον, ἐγχέουσά τις οὖσα. ἔστι καὶ ῥητορική· Κοσμεῖσθαί τε τῇ ἐμῇ στολῇ, καὶ ψιμμυθιοῦσθαι καὶ ἐγχουσίζεσθαι τὸ πρόσωπον.

Ἐγχυτρίζειν, τὸ ἀποκτείνειν· ἐπὶ τῶν ἐν ταῖς χύτραις ἐκτιθεμένων βρεφῶν· ἐκ τοῦ ῥητορικοῦ.

Ἐγχυτρίστριαι, αἱ τὰς χοὰς τοῖς τετελευτηκόσιν ἐπιφέρουσαι. ἔλεγον δὲ καὶ τὸ βλάψαι καταχυτρίσαι, ὡς Ἀριστοφάνης· ἐγχυτριστρίας δὲ λέγει καὶ ὅσαι τοὺς ἐναγεῖς καθαίρουσιν, αἷμα ἐπιχέουσαι ἱερείου· καὶ τὰς θρηνητρίας· ἔτι γε μὴν καὶ τὰς μαίας τὰς ἐκτιθείσας ἐν χύτραις τὰ βρέφη.

Ἐγχρίπτουσα, προστρίβουσα, προσπελάζουσα, προσεγγίζουσα· οἱονεὶ τοῦ χρωτὸς προσαπτομένη· παρὰ τὸ χρὼς καὶ τὸ ἅπτω τὸ προσεγγίζω· ἢ παρὰ τὸ ἐν χρῷ, ὅ ἐστιν εἰς χρῶτα, πάνυ ἐγγὺς, ὥστε ἐφάπτεσθαι. ἐγχρῶ οὖν ἐγχραύω· παράγωγον ἐγχραύπτω, καὶ ἐγχρίπτω, ἐκβολῇ τοῦ α, καὶ τροπῇ τοῦ υ εἰς ι.

Ἐνχρῷ, ἐγγὺς, καὶ πρὸς αὐτῷ τῷ χρωτί· ἀποκοπῇ τῆς τι συλλαβῆς μετὰ τῆς ἐν προθέσεως, ἐγχρῷ. γράφεται δὲ μετὰ τοῦ ν, καὶ μετὰ τοῦ γ. ἐνχρῷ κουρὰ, ἡ ψιλὴ καὶ πρὸς τὸν χρῶτα· καὶ ἁπλῶς τὸ ἐνχρῷ τοῦτο δηλοῖ ἐγγυτάτω, πάνυ ἐγγὺς, ὥστε ἐφάπτεσθαι τοῦ χρωτός. ἀπὸ τοῦ ὁ χρὼς, τοῦ χρῶ Ἀττικῶς, τῷ χρῷ. 314
τὸ δὲ ἐγχρωκουρίας. οὐκ ἔχει τὸ ι· ὑφ' ἓν γὰρ εἴρηται· ἐν χρῷ κεκαρμένος, πρὸς αὐτῷ τῷ χρωτὶ, οἷον σύνεγγυς, καὶ πλησίον τοῦ δέρματος, τὰς τρίχας ἐξυρημένος.

Ἐγχώριος, ὁ ἐν τῇ χώρᾳ ὤν, τουτέστιν ὁ ἐπιδημῶν, εἴτε ξένος εἴη, εἴτε ἀστός.

Ἐγώ, διατί ὀξύνεται; αἱ πρωτότυποι ἀντωνυμίαι ἐνικαὶ οὖσαι ὀξύνονται. ἐγώ· ἡ γενικὴ, ἐμοῦ· ὁ κανὼν; οὐκ ἔχει. διατί; αἱ πρωτότυποι ἀντωνυμίαι κανόνας οὐκ ἔχουσιν. ἡ δοτικὴ, ἐμοί. Ἰστέον ὅτι ἡ ἐμοὶ καὶ σοὶ δοτικαὶ ὀξύνονται· ἡ δὲ οἷ περισπᾶται. ἔδει γὰρ πάσας περισπᾶσθαι ὡς δοτικάς· λέγουσι δὲ, ὅτι ἡ ἐμοὶ καὶ σοὶ καὶ σφίν ἀντωνυμίαι ὀξύνονται. ἡ κλητική; οὐκ ἔχει. διατί; οὐδεὶς ἑαυτὸν καλεῖ. τὸ δεύτερον; σύ. τὸ τρίτον;

οὐκ ἔχει. διατί; οὐδεὶς τὸν ἀπόντα καλεῖ. πόσοις προσώποις σύνεστιν ἡ ἀντωνυμία; τρισίν· ἐγὼ αὐτὸς, σὺ αὐτὸς, ἐκεῖνος αὐτός. πόσαι εὐθεῖαι τῶν ἀντωνυμιῶν; τρεῖς· ἐγώ, σύ, ὅς. ἡ γενικὴ, ἐμοῦ, σοῦ, οὗ. ἀπὸ τοῦ ἐμοῦ γίνεται ὁ ἐμός, ἡ ἐμή, τὸ ἐμόν· ἀπὸ δὲ τοῦ σοῦ, ὁ σός, ἡ σή, τὸ σόν· ἀπὸ δὲ τοῦ ὅς, ὁ ὅς, ἡ ἥ, τὸ ὅν. δυϊκά· νῶϊ, σφῶϊ, σφῶε. ἀπὸ τοῦ νῶϊ, γίνεται νωΐτερος· ἀπὸ δὲ τοῦ σφῶϊ, σφωΐτερος· ἀπὸ δὲ τοῦ σφῶε, παράγωγος ἀντωνυμία οὐ γίνεται, διὰ τὸ μονόκλιτον αὐτῆς. πληθυντικαὶ, ἡμεῖς, ὑμεῖς, σφεῖς. ἀπὸ τοῦ ἡμεῖς, γίνεται ὁ ἡμέτερος· ἀπὸ τοῦ ὑμεῖς, ὑμέτερος· ἀπὸ τοῦ σφεῖς, σφέτερος. πόσαι θεματικαὶ ἀντωνυμίαι; ἐννέα· οὗτος, αὕτη, τοῦτο· ὁ αὐτός, ἡ αὐτή, τὸ αὐτό· ὁ ἐκεῖνος, ἡ ἐκείνη, τὸ ἐκεῖνο· ὅδε καὶ ὁ δεῖνα, κατὰ παραγωγήν. αὗται δὲ καλοῦνται θεματικαὶ καὶ δεικτικαὶ καὶ μονοπρόσωποι. θεματικαὶ, ὅτι ἑκάστη φωνὴ ἑαυτῆς ἐστι θέμα· καὶ οὐ καλεῖται ἑτέρα ὑπὸ τῆς ἑτέρας· μονοπρόσωποι καλοῦνται διὰ τὸ μὴ ἔχειν πρῶτον πρόσωπον.

Ἐγώ, ποίου προσώπου; πρώτου. ποίου γένους; οὐκ ἔχει. διατί; γένη τῶν πρωτοτύπων διὰ μὲν τῆς φωνῆς οὐ διακρίνονται, διὰ δὲ τῆς ὑπ' αὐτῶν δείξεως, οἷον ἐγώ.

Ἐγών, Δωριέων διάλεκτός ἐστι· προσλαμβάνει τὸ ν. καὶ τὴν σὺ ἀντωνυμίαν λέγουσι μετὰ τοῦ ν, τύν· ὅπερ προσθέσει τοῦ η γίνεται τύνη. ἢ καὶ ὁ ποιητὴς ἐκκλίνων τὴν χασμωδίαν τῶν φωνηέντων, εἶπε τὸ ἐγὼν μετὰ τοῦ ν· ὡς τὸ, — καὶ ἐγὼν ἐπίκουρος ἐών: — τὸ δὲ τύνη, ὅπερ ἀντὶ τοῦ σύ ἐστιν, ἀντωνυμία· ὡς τὸ, Τύνη δ' ἕστηκας: — καὶ Ἡσίοδος, — ἴθυνε θέμιστας Τύνη: — καὶ γάρ εἰσιν ἀντωνυμίαι κατ' ἔκτασιν γινόμεναι. παρὰ γὰρ τὴν ἐγών, ἐγώνη· καὶ παρὰ τὴν ἐμίν, ἐμίνη· τίν, τίνη· οὕτω καὶ σύνη κατ' ἐπέκτασιν τῆς νη συλλαβῆς. οὐ γὰρ μόνον τὸ ν ἐπλεόνασεν, ἀλλ' ἡ νη συλλαβή· οὐ γὰρ λέγουσιν οἱ Δωριεῖς τύν, ἵνα πλεονάσῃ μόνον τὸ ν, ἀλλὰ τύ λέγουσι, καὶ τύνα. ὅλη ἄρα ἡ νη προσῆλθε συλλαβή. ἐπεκτέταται δὲ τὸ υ, ἵνα μὴ ἡ ἐπέκτασις μείζων τῆς ὅλης λέξεως γίνηται.

Ἔγωγε, ἀσύναρθρος ἀντωνυμία· διότι τὰ ἄρθρα ἀναφορὰν δηλοῦσιν. ἀναφορὰ δέ ἐστιν ἐγνωσμένου τινὸς καὶ ἀπόντος ἀνάπλησις· ἡ δὲ ἀντωνυμία, πρώτην δεῖξιν δηλοῖ· ἐναντία δὲ ἡ δεῖξις τῇ ἀναφορᾷ. Ἰστέον δὲ ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι τὸ ἐγώ, ἔγωγε λέγουσι. καὶ ἔστιν ἓν μέ-
315 ρος λόγου. εἰ γὰρ ἦσαν δύο μέρη λόγου, ἐγώ γε ἔμελλεν εἶναι. πᾶσα γὰρ λέξις ὀξυνομένη, ἐπιφερομένου ἐγκλιτικοῦ μορίου, φυλάσσει τὴν ὀξεῖαν τάσιν· οἷον σοφός, σοφός γε· καλός, καλός γε· ψευδής, ψευδής γε· οὕτως οὖν καὶ ἐγώ, ἐγώ γε. ἀλλὰ μὴν ἔγωγέ ἐστι προπαροξύτονον. καὶ δῆλον, ἓν μέρος λόγου ἐστὶ, τῆς γε ἐπεκτάσεως οὔσης. — οὐδέ σ' ἔγωγε Λίσσομαι: — προπαροξυτόνως. ἔστι γὰρ Ἀττικὸν, ὡς ἡ ἔμοιγε· οἷον, — πάρ' ἔμοιγε καὶ ἄλλοι, Οἵ κέ με τιμήσουσιν.

Ἐγῷμαι] ἐγὼ οἶμαι· κατὰ κρᾶσιν, ἐγῷμαι.

Ἐγᾦδα, ἐγὼ οἶδα. οὕτω Μιλήσιος ὁ Ὠρίων.

Ἐγώνγα. πᾶσα συλλαβὴ εἰς ν λήγουσα ἐν μιᾷ λέξει, εἰ συντεθῇ μεθ' ἑτέρας συλλαβῆς ἀρχομένης ἀπὸ τοῦ γ κ ξ χ, τρέπει τὸ ν εἰς γ. πρόσκειται, ἐν μιᾷ λέξει, διὰ τὸ, σὺν Γεωργίῳ, ἐν κεφαλαίῳ: — δύο γὰρ μέρη λόγου εἰσί. δεῖ δὲ γινώσκειν, ὅτι τὸ ἐγώνγα καὶ ἰώνγα, δοκοῦσι τούτῳ τῷ κανόνι ἀντικεῖσθαι. ἔστι γὰρ ἐγώ· καὶ τοῦτο οἶμαι Δωριεῖς ἐγών λέγειν· οἱ δὲ Βοιωτοὶ, ἰών. εἶτα ταῦτα γίνεται κατὰ ἐπέκτασιν ἐγώνγα καὶ ἰώνγα· καὶ φέρει τὸ γα ἐν μιᾷ λέξει· καὶ οὐ τρέπει τὸ ν εἰς γ. ἀλλ' ἔστιν εἰπεῖν ταύτην τὴν ἀπολογίαν· ὅτι ὥσπερ τὸ ναι καὶ τὸ ει ἐπεκτείνεται, καὶ γίνεται ναίχι καὶ εἴθε, ἀλλ' ἐφύλαξε τὴν αὐτὴν τάσιν, ἣν εἶχον καὶ πρὸ τῆς ἐκτάσεως· τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὸ ἐγών καὶ ἰών ἐπεκταθέντα καὶ γενόμενα ἐγώνγα καὶ ἰώνγα, τὴν αὐτὴν σημασίαν ἐφύλαξε, λέγω δὴ τὴν πρὸ τῆς ἐκτάσεως· καὶ τὴν αὐτὴν τάσιν, λέγω δὴ τὴν ὀξεῖαν. τούτου χάριν καὶ τὴν αὐτὴν γραφὴν ἐφύλαξε, λέγω δὴ τὸ ν.

Ἑδάς, ὄνομα τοῦ Ἑρμοῦ παρὰ Γορτυνίοις· παρὰ τὸ ἑάων εἶναι δοτῆρα. παρὰ τὸ ἑά, ἑάς· καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ, ἑδάς.

Ἑδανὸν, ἡδὺ, εὐῶδες. παρὰ τὸ ἥδω τὸ εὐφραίνομαι, ἡδανόν· καὶ συστολῇ, ἑδανόν. Ἀμβροσίῳ ἑδανόν.

Ἔδεσμα] ἐκ τοῦ ἔδω τὸ ἐσθίω, τὸ παθητικὸν, ἔδομαι· τὸ τρίτον, ἔδεται· καὶ ἐξ αὐτοῦ περισπώμενον, ἐδῶ, ἐδέσω, ἤδεκα, ἤδεσμαι· καὶ ἐξ αὐτοῦ ἔδεσμα, τὸ εἰς βρῶσιν ἐπιτήδειον.

Ἐδέατρος, τὸ μὲν ὄνομα, Ἑλληνικόν· ἡ δὲ χρῆσις, Περσική. ἦν δὲ προγεύστης τὸ πρῶτον, καὶ προήσθιε τοῦ βασιλέως εἰς ἀσφάλειαν· ὕστερον δὲ ἐνομίσθη ἐδέατρον καλεῖν τὸν ἐπιστάτην τῆς ὅλης διακονίας καὶ παρασκευῆς. οὕτως εἰς τὸ πρῶτον λεξικόν· ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ εὗρον οὕτως· ἐδέατρος ὁ ἐπὶ τῶν διδύμων, καὶ τῆς τοιαύτης παρασκευῆς. ῥητορική.

Ἐδέδμητο, ἀντὶ τοῦ κατεσκεύαστο. ἀπὸ τοῦ δέμω, ἐδεδέμητο, καὶ ἐδέδμητο.

Ἔδδεισεν, ἀντὶ τοῦ ἐφοβήθη. ἀπὸ τοῦ δέω, ἢ δείω τὸ φοβοῦμαι· ὁ μέλλων, δείσω, ἔδεισα· καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ, ἔδδεισα. ἢ ὡς ἀπὸ περισπωμένου, δειδῶ, δειδήσω, ἐδείδησα, ὑπερβάσει τοῦ δ, καὶ ἀποβολῇ τοῦ η.

Ἐδείδισαν] δειδιῶ· καὶ ὁ μέσος παρακείμενος, δέδια· ὁ ὑπερσυντέλικος, ἐδεδιέιν, ἐδεδιέισαν· καὶ κατὰ συγκοπὴν, ἐδείδισαν.

Ἐδεύετο, ἀντὶ τοῦ ἐνδεὴς ἦν, ἢ ἐγένετο ἐνδεής. — οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης: — τοῦτο παρὰ τὸ δέω. ἐν ἑτέρῳ σημαίνει τὸ ἐκορέννυτο, εὐωχεῖτο. ῥητορική.

Ἐδεύησεν] ἀπὸ τοῦ δέω δεήσω ἐδέησε· καὶ πλεονασμῷ, ἐδεύησεν.

Ἐδηλήσαντο, τὸ ἔβλαψαν· ἀπὸ τοῦ δηλῶ δηλήσω ἐδή- 316
λησα.

Ἐδήσατο] ἐκ τοῦ δῶ τὸ δεσμῶ, γίνεται δίδημι, δήσω, ἔδησα· ὁ μέσος, ἐδησάμην, ἐδήσατο.

Ἐδημώθη, ἐν τῷ δήμῳ διεδόθη, δῆλος πᾶσιν ἐγένετο. οὕτω Δίων ἐν Ῥωμαϊκῶν ιζ', Καί τις λόγος περὶ αὐτῶν τοιόσδε ἐδημώθη: — καὶ ἐδημοσίωσαν, δημόσιον ἐποίησαν. ῥητορική.

Ἐδικαιώθησαν, δίκαιοι ἐκρίθησαν, ἐνομίσθησαν. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἐναντίον, κατεδικάσθησαν δικαίως. Δίων ἐν Ῥωμαϊκῶν ιε', Καὶ οὐκ ἤνεγκαν δικαιωθέντες· ἀλλ' ἐπεχείρησαν καὶ οἱ Καμπανοὶ τοῦ Φλάκκου καὶ οἱ Συρακούσιοι τοῦ Μαρκέλλου κατηγορῆσαι· καὶ ἐδικαιώθησαν ἐν τῷ συνεδρίῳ: — πολλαχοῦ δὲ κέχρηται τῇ λέξει ταύτῃ ἐπὶ τοῦ εἰρημένου σημαινομένου, ὡς καὶ ἐν τῷ ιϛ', Πάντες ἀποθανεῖν ἐστὲ ἄξιοι· οὐ μέντοι καὶ ἐγὼ πάντας ὑμᾶς θανατώσω· ἀλλ' ὀλίγους μὲν, οὓς συνείληφα ἤδη, δικαιώσω· τοὺς δὲ ἄλλους ἀφίημι: — καὶ ἀλλαχοῦ πολλαχοῦ. ῥητορική.

Ἐδίδων. Ἰστέον ὅτι ὁ Ἡρωδιανὸς τὸ ἐδίδων λέγει· ἡ δὲ παράδοσις διὰ τῆς ου διφθόγγου, ἐδίδουν, ἀπὸ τοῦ διδῶ διδοῖς, ὡς χρυσῶ χρυσοῖς, ἐχρύσουν. Χοιροβοσκός.

Ἐδηδώς] ἔδω· ὁ μέλλων, ἔσω· ὁ παρακείμενος, ἦκα· ὁ μέσος, ἦδα· ὁ Ἀττικὸς, ἔδηδα· ἡ μετοχὴ, ἐδηδώς.

Ἐδήδαται, εἰ μὲν διὰ τοῦ α, ὡς Ἀρίσταρχος καὶ ἄλλοι,

ἔστι πληθυντικόν· οἷον, Ὅσσά τοι ἐκπέποται καὶ ἐδήδαται: — εἰ δὲ διὰ τοῦ ε, ἔστιν ἑνικόν· ἀπὸ γὰρ τοῦ ἐδῶ, ὁ παρακείμενος, ἤδεκα· διπλασιασμῷ, ἐδήδεκα· ὁ παθητικὸς, ἐδήδεσμαι· τὸ τρίτον, ἐδήδεσται· καὶ ἀποβολῇ ἐδήδεται· καὶ Ἰωνικῶς, ἐδήδαται. Ἡρωδιανός.

Ἐδητὺς. σημαίνει τὴν βρῶσιν, ἢ τρυφήν. παρὰ τὸ ἐδῶ ἐδήσω, ἐδητύς. εἰ γὰρ ἦν ἐκ τοῦ ἔδω βαρυτόνου, ἐτὺς ὤφειλεν εἶναι ἰσοσύλλαβον τῷ ἔδω, ὥσπερ γράφω, γραπτύς· πράσσω, πρακτύς. καὶ παρὰ τὸ ἔδω, ἐστὸν ὤφειλεν εἶναι, οὐχὶ δὲ ἐδεστόν. οὕτω Φίλων.

Ἔδμεναι, ἐσθίειν. ὡς ἄγειν ἀγέμεν, καὶ εἰπεῖν εἰπέμεν, οὕτως ἔδειν ἐδέμεν· καὶ συγκοπῇ, καὶ πλεονασμῷ τῆς αι, ἔδμεναι.

Ἕδνα, τὰ πρὸ τοῦ γάμου ὑπὸ τοῦ νυμφίου διδόμενα δῶρα τῇ νύμφῃ· ἤγουν ἐξώπροικα. παρὰ τὸ ἥδω τὸ εὐφραίνω, ἥδανον· καὶ ἐν συγκοπῇ καὶ συστολῇ, ἕδνον, τὸ αἴτιον ὂν τοῦ παρέζεσθαι καὶ παραμένειν τὴν νύμφην τῷ νυμφίῳ. οὕτως Ὠρίων.

Ἑδνωτὴς, κηδεστὴς, πενθερός.

Ἔδραμον. Ἰστέον ὅτι τὸ ἔδραμον ἀπὸ τοῦ δρέμω ἐστίν· ἐξ οὗ δρόμος ὄνομα ῥηματικὸν, ὡς βρέμω βρόμος· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς φησὶν, ὅτι δύναται εἶναι ἀπὸ τοῦ δραμῶ περισπωμένου· ἐξ οὗ καὶ τὸ παρὰ Μενάνδρῳ, οἷον, Δεδράμηκά σοι δρόμον οἷον οὐδεὶς πώποτε: — καὶ ῥηματικὸν ὄνομα, δράμημα.

Ἕδρανον] παρὰ τὸ ἕζω ἕδανον καὶ ἕδρανον.

Ἑδρῖται, οἱ οἰκέται· ἀπὸ τοῦ καταφεύγειν εἰς τὴν ἑστίαν. ἀπὸ τοῦ ἕδρα ἑδρῖται. τὸ δὲ ἕδρα, παρὰ τὸ ἕζω. εἰς τὸ ἐνέδρα. ἐκ τοῦ ἕδρα γίνεται ῥῆμα ἑδριῶ· ἐξ οὗ τὸ ἑδριόωντο.

Ἕδος, ἡ καθέδρα· παρὰ τὸ ἕζω τὸ καθέζομαι, κατὰ τροπὴν Δωρικὴν τοῦ ζ εἰς δ· οἷον, ζυγὸς, δυγός· καὶ
317 ζωμὸς, δωμός. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἔδαφος, καὶ τὸ ἄγαλμα, καὶ τὸν τόπον ἐν ᾧ ἵδρυται. καὶ ἕδη τὰ ἱερά. καὶ ἐξ ἑδέων, ἐκ τῶν καθεδρῶν. ἔστι δὲ γενικῆς τῶν πληθυντικῶν, ὡς τειχέων.

Ἑδώλια, ἐπὶ τῶν ναυτικῶν καθεδρῶν· κυρίως ἐφ' ὧν οἱ ἐρέται καθέζονται. γίνεται παρὰ τὸ ἕζω· καὶ Δωρικῶς, ἑδώλιον· καὶ ἑδωλιάσαι, ἀντὶ τοῦ συγκαθίσαι· ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς ναυσὶν ἑδωλίων. ἐξ αὐτοῦ ἑδοῦμαι καὶ καθεδοῦμαι Ἀττικῶς. ἢ ἑδωλίου.

Ἐδωδή] παρὰ τὸ ἔδω τὸ ἐσθίω, ἐδή· καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν, ἐδωδή.

Ἑδωλιάσαι ἐστὶ τὸ οἱονεὶ συνθεῖναι ἔκ τινων ξύλων ἁπλῶς πρός τόπον τινὰ συντεθέντων· τὸ δ' ἰκριῶσαι, τὰς ἐκ μακρῶν ξύλων συντιθεμένας στέγας ὑπὸ στέγαις ἑτέραις. ἑκατέραις δὲ αὐτῶν ἐχρήσαντο οἱ ῥήτορες.

Ἔελδωρ, τὸ ἐπιθύμημα. ἔστιν ἔλδω τὸ ἐπιθυμῶ· ὅπερ γέγονεν ἀπὸ τοῦ ἕλκω, κατὰ μετάθεσιν τοῦ κ εἰς δ· εἰς ὃ γάρ τις ἐπιθυμεῖ, ἐκεῖ ἕλκεται. ἐκ τοῦ ἔλδω ἔλδωρ· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε, ἔελδωρ. ἢ παρὰ τὸ ἑλῶ τὸ ἑλκύω. ἕλωρ, καὶ ἔελδωρ, πλεονασμῷ. τὸ δὲ ἐέλδω, παρὰ τὸ ἐέδω. καὶ ἐελδόμενος· καὶ, — ἐέλδετο γάρ σε ἰδέσθαι: — ἀντὶ τοῦ ἐπεθύμει· παρὰ τὸ θέλω, τοῦ θ τραπέντος εἰς δ, κατὰ Μακεδόνας, καὶ ὑπερθέσεως γενομένης· οἷον, θέλω, δέλω, ἔλδω καὶ ἔλδομαι· καὶ ἐκ τοῦ ἐθέλω, ἐδέλω, καὶ ὑπερθέσει, ἐέλδω.

Ἔερσαι, δρόσοι, ψεκάδες· παρὰ τὸ ἄρσαι, ὅ ἐστι ποτίσαι· ποτίζει γὰρ τὰ φυτὰ ἡ δρόσος.

Ἐελμένοι, συγκεκλεισμένοι· εἰργμένοι, ἀποβολῇ τοῦ γ, καὶ τροπῇ.

Ἐέργω, τὸ κρατῶ καὶ κωλύω.

Ἕεστο, ἐνεδέδυτο. ἕω τὸ ἐνδύω· ὁ μέλλων, ἕσω· ὁ παρακείμενος, ἧμαι· ὁ παθητικὸς, ἧσμαι· ὁ ὑπερσυντέλικος, ἥσμην, καὶ ἕσμην ἕσο ἕστο· καὶ προσθέσει τοῦ ε.

Ἕεις, ὁ εἷς, ἐπὶ τοῦ ἀριθμοῦ. ἀπὸ τοῦ εἷς ἕεις, πλεονασμῷ τοῦ ε· οἷον, Κυκλοτερὴς ὀφθαλμὸς ἕεις ἐνέκειτο μετώπῳ: — ἢ παρὰ τὸ ἴος ἰόεις, ὡς ἄνεμος ἀνεμόεις. εἶτα κατὰ συγκοπὴν τοῦ ο, ἴεις· καὶ τροπῇ τοῦ ι εἰς ε, ἕεις.

Ἐεικοσόροιο, εἰκοσικώπου νεώς. καὶ γὰρ τὸ εἴκοσι, ἐείκοσι λέγεται.

Ἐεισάμενος, ὁμοιωθείς. εἴδω, εἴσω, εἶσα· πλεονασμῷ τοῦ ε, ἔεισα, ἐεισάμενος· καὶ ἐείξεις, ἀντὶ τοῦ ὅμοιος ἔσῃ. Ἀριστοφάνης.

Ἔειπεν, ψιλοῦται. τὸ ε πρὸ φωνήεντος πλεονάζον, ψιλουμένου μὲν αὐτοῦ, συμψιλοῦται· δασυνομένου δὲ, συνδασύνεται· οἷον, οἶκα, ἔοικα· ἄρων, ἐάρων· ἥνδανεν, ἑήνδανεν· ἕρσα, ἐέρσα· ὃς, ἑός· εἷς, ἕεις· ἅ, ἕα· ἕ, ἕε· ἐλποίμην, ἐελποίμην.

Ἔηκεν, σημαίνει τὸ ἀφῆκεν, ἔπεμψεν. ἔστι ῥῆμα ἰῶ τὸ πέμπω· παράγωγον ἵημι· ὁ μέλλων, ἥσω· ὁ παρακείμενος, ἧκα· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε, ἔηκα. ἔστι καὶ ἀόριστος, ἧκα, συνῆκα· ἔνθα τὸ τρίτον, πλεονασμῷ τοῦ ε, συνέηκεν, ἀντὶ τοῦ συνῆκε, συνέβαλεν. Ἰλιάδος α'.

Ἔην γε] ἔω· καὶ ὁ μέλλων, ἔσω· ὁ β' ἀόριστος, ἦον, ἦες, ἦε· καὶ τὸ ν ἐφελκυστικὸν, ἦεν· καὶ κράσει, ἦν· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε ποιητικῶς, ἔην.

Ἑῆος] — περίσχεο παιδὸς ἑῆος: — Φρόντισον τοῦ σοῦ 318
παιδός, Ἰλιάδος α'. οἱ δὲ, ἀγαθοῦ, προσηνοῦς, ἰδίου. παρὰ τὸ ἑὸν, ὃ σημαίνει τὸ ἴδιον, γίνεται ἐὸς ὁ ἀγαθός. ἢ παρὰ τὸ ἐῶ τὸ κορεννύω· καὶ ὡς παρὰ τὸ ἵππος γίνεται ἱππύς, οὕτω καὶ παρὰ τὸ ἐὸς ἐΰς, καὶ ἐκτάσει, ἠΰς· καὶ κλίνεται ἠέος, ὡς ἡδὺς ἡδέος· καὶ καθ' ὑπερβιβασμὸν, ἑῆος. ἢ ὥσπερ παρὰ τὸ τρίβω γίνεται τριβεὺς, καὶ πνίγω πνιγεὺς, οὕτω καὶ παρὰ τὸ ἕω, ἑεύς· καὶ ἐξ αὐτοῦ ἑῆος.

Ἐΐσκω] ἐκ τοῦ εἴδω τὸ ὁμοιῶ, ὁ μέλλων, εἴσω· καὶ πλεονασμῷ τοῦ κ, εἴσκω· καὶ μετάγεται εἰς ἐνεστῶτα· καὶ ἐπειδὴ οὐδέποτε ἡ ει δίφθογγος πρὸ τοῦ σκ εὑρίσκεται, διαλύεται καὶ γίνεται ἐΐσκω. μέλλοντα οὐκ ἔχει. — ἀρνειῷ μιν ἔγωγε ἐΐσκω: — ἀντὶ τοῦ ἀπεικάζω, ὁμοιῶ.

Ἐΐκτην, ἀντὶ τοῦ ὡμοιοῦντο. ἐκ τοῦ εἴκω τὸ ὁμοιῶ, ὁ παρακείμενος, εἶκα· ὁ ὑπερσυντέλικος, εἴκειν· τὸ τρίτον τῶν δυϊκῶν, εἰκείτην· συγκοπῇ καὶ διαλύσει.

Ἐθέλω. Ἰστέον δὲ ὅτι δύο θέματα εἰσὶ, θέλω καὶ ἐθέλω· καὶ τὸ μὲν τεθέληκα, ἀπὸ τοῦ θέλω ἐστίν· ἐπειδὴ πᾶς παρακείμενος ἀπὸ συμφώνου ἀρχόμενος, πάντως καὶ τὸν ἐνεστῶτα ἔχει ἀπὸ συμφώνου ἀρχόμενον· οἷον τέτυφα, ὅτι τύπτω. τὸ δὲ θέλημα ἀπὸ τοῦ ἐθέλω ἐστί. καὶ δεῖ γινώσκειν, ὅτι ἀεὶ τὸ τρισύλλαβον εὑρίσκεται παρὰ τῷ ποιητῇ ἐθέλω. ἀμέλει ἐν τῷ, Μὴ δὲ σὺ Πηλείδη θέλ' ἐριζέμεναι: — δηλονότι κράσει ἐγένετο τοῦ η καὶ ε εἰς η. μηδεὶς δὲ οἰέσθω, ὅτι τὸ ἐθέλω ἐκ τοῦ θέλω ἐστὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ε· τὸ γὰρ ε ἐπὶ φωνήεντι πέφυκε πλεονάζεσθαι, ὡς τὸ εἶπας, ἔειπας· ἐπὶ συμφώνῳ δὲ οὐ πλεονάζεται. τὸ δὲ θέλω δοκεῖ ἐκ τοῦ ἐθέλω εἶναι· τὸ γὰρ ε τὸ μετὰ συμφώνου ὑπάρχον πέφυκε πολλάκις ἀποβάλλεσθαι, ὡς τὸ ἔφη, φῆ· ἔβη, βῆ. δοκεῖ δὲ τὸ θέλω ἀναλογώτερον εἶναι τοῦ ἐθέλω. τὸ γὰρ ἐθέλω παράγωγον κατά τι ἐστί. τὰ γὰρ διὰ τοῦ λω ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τῷ ε παραληγόμενα, μὴ ἔχοντα ἕτερον λ προηγούμενον, περισπᾶται· οἷον, ἀφελῶ, ἀμελῶ. τὸ δὲ ἐθέλω βαρύνεται. τούτου χάριν τὸ θέλω ἀναλογώτερόν ἐστι τοῦ ἐθέλω.

ἔχομεν γὰρ τινα ῥήματα δισύλλαβα βαρυνόμενα· οἷον μέλω, ἔλω, κέλω. πρόσκειται, μὴ ἔχοντα ἕτερον λ προηγούμενον, διὰ τὸ ἀγγέλλω.

Ἐθελοκακήσας, ἑκουσίως τὸ κακὸν ἐκλεξάμενος.

Ἐθελημοί] οἱ δ' ἐθελημοὶ Ἥσυχοι ἔργ' ἐνέμοντο, Ἡσίοδος. ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτὸ, θελημοὶ, ἥσυχοι.

Ἐθείρα, σημαίνει τὸ ἐξ ἔθους ἐπιμελοῦμαι τῶν τριχῶν· ἀπὸ τοῦ ἔθω τὸ ἐξ ἔθους τὶ διαπράττομαι. ἐξ οὗ καὶ τὸ, — ἔθων Οἰνῆος ἀλωήν, Ἰλιάδος ι'· ἀντὶ τοῦ, ἐξ ἔθους κατατρέχων καὶ βλάπτων κοινῶς τὴν καρποφόρον χώραν τοῦ Οἰνέως.

Ἐθείρησι, κόμαις. ταῖς ἐξ ἔθους ἐπιμελείας ἀξιουμέναις θριξίν. ἀπὸ τοῦ ἔθω ἐθείρω, γίνεται ἔθειρα ἡ θρὶξ, οἱονεὶ ἐξ ἔθους ἐπιφοιτῶσα τινί· ἢ παρὰ τὸ ἐξ ἔθους ῥεῖν. γράφεται διὰ διφθόγγου· πάντα γὰρ τὰ διὰ τοῦ ειρα προπαροξυνόμενα, διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφονται, δότειρα, σώτειρα, ὀλέτειρα, γενέτειρα, εὐπάτειρα, Δηϊάνειρα. οὕτως οὖν καὶ τοῦτο. καὶ καθόλου τὰ εἰς ρα θηλυκὰ, οὐδέποτε ἔχει ἐν τῇ παραληγούσῃ τὸ ι μόνον, ἀλλ' ἢ μετὰ τοῦ ω, οἷον πρῶρα· ἢ μετὰ τοῦ α,
319 οἷον σφαῖρα. σεσημείωται τὸ εἶρα καὶ Κάειρα, ἀμφιβαλλόμενα. ζήτει δὲ περὶ τούτου εἰς τὸ Προώρεια καὶ Κάειρα.

Ἔθος, εἴρηται παρὰ τὸ ἐτεὸν τὸ ἀληθές· ὅπερ καὶ ἐτὸς λέγεται· καὶ παρὰ τὸ ἔθος τὸ ἀεὶ ὡσαύτως ἔχον. ἢ παρὰ τὸ ἔθω τὸ ἐξ ἔθους ἔχω, γίνεται ἔθος, ὡς μένω, μένος· σθένω, σθένος. ἐκ τοῦ ἔθω, γίνεται ἐθίζω, ὡς ἔλπω, ἐλπίζω. τὸ δὲ ἔθω, γίνεται (ὡς οἶμαι) παρὰ τὸ ἔθος, ἔθω· — οὓς παῖδες ἐριδμαίνωσιν ἔθοντες, Ἰλιάδος π'· οὓς (σφῆκας δηλονότι) οἱ παῖδες ἐρεθίζωσι, συνεχῶς καὶ ἐξ ἔθους παραγινόμενοι καὶ βλάπτοντες.

Ἔθνος, τὸ πλῆθος, καὶ αἱ κατὰ γένος ἰδιάζουσαι τῶν ἀνθρώπων διαφοραί. ἐπὶ μὲν τοῦ πλήθους, Ἠΰτε ἔθνεα εἶσι μελισσάων ἀδινάων: — ἀντὶ τοῦ ἔθνη, πλήθη, ἄπεισι, πορεύονται. τοῦ δ' ἑτέρου, — καὶ ἔθνεα μυρία θνητῶν: — παρὰ τὸ ἔθω, ἔθος καὶ ἔθνος, τὸ ἐξ ἔθους τὶ διαπράττειν· ἑκάστῳ γὰρ ἔθνει ἴδιον ἔθος ἕπεται. ἢ παρὰ τὸ θείνω τὸ φονεύω, θένος· καὶ ἐν ὑπερβιβασμῷ, ἔθνος. τὸ ε, ψιλόν· ἐπειδὴ τὰ εἰς ος οὐδέτερα τῷ ε ψιλῷ παραλήγεται· οἷον, βρέφος, μέλος, βέλος, νέφος, γένος, δέος, ἔπος, λέχος, μέρος· πλὴν τοῦ λαῖφος καὶ αἶσχος.

Ἔθου] τίθημι· ὁ μέλλων, θήσω· ὁ ἀόριστος, ἔθηκα· ὁ β', ἔθην· ὁ μέσος, ἐθέμην· τὸ β', ἔθεσο· καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ, ἔθεο· καὶ κράσει, ἔθου· καὶ τὸ προστακτικὸν, θοῦ.

Ἔθρισε] παρὰ τὸ θερίζω, κατὰ συγκοπὴν, θρίζω· καὶ ἀποθρίζω καὶ ἀπέθρισεν.

Ἐθρίγκωσε, περιεσκέπασε, περιετείχισε. θριγκὸς δὲ ἡ στεφάνη, μεθ' ἣν οὐδέν ἐστιν. ἀπὸ τοῦ θρὶξ δέ ἐστιν, ἣ ἐπίκειται ἡ στεφάνη, ὑπεράνω πάντων οὖσα.

Ἔθηκε, σημαίνει β'· τὸ προκατέθηκεν, ἢ ἐποίησεν, — ἢ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκεν: — ἀφ' οὗ καὶ θέσις ἡ ποίησις παρὰ Ἀλκαίῳ. καὶ θετοὶ υἱοί, οὕς τις εἰσεποιήσατο. σημαίνει καὶ τὸ παρ' ἡμῖν νοούμενον· — κατὰ μὲν σόλον αὐτοχόωνον Θῆκ' ἐς ἀγῶνα φέρων.

Ἑκάβη, ἡ ἕκαθεν βεβηκυῖα πρὸς τὸν ἄνδρα· ὁ γὰρ πατὴρ Δύμας Φρὺξ εἰς Ἴλιον Πριάμῳ ταύτην ἐξέδοτο· ὅθεν καὶ Πρίαμος Φρυξὶ συμμαχεῖ· Ἤδη καὶ Φρυγίαν εἰσήλυθον.

Ἑκάτη, ἡ θεὸς, οἱονεὶ ἑκάστη τὶς οὖσα, ἢ εἰς ἕκαστα παραλαμβανομένη, πανταχοῦ βοηθοῦσα· ἢ ὅτι ἑκάστου θεοῦ τιμῶν μετέχει. Ἑκάτην τὴν Ἄρτεμιν· ἵν' ἡ ἕκαθεν τῶν ἀποθνησκόντων.

Ἑκάλη, ἡρωΐς· εἰς ἣν καὶ ποίημα ἔγραψε Καλλίμαχος· ἡ πρὸς ἑαυτὴν πάντας καλοῦσα. ταύτην Ἑκάλην ἔλεγον οἱ παλαιοὶ ὑποκοριζόμενοι. ἔθυον δὲ αὐτῇ, διὰ τὸ ξενίσαι Θησέα.

Ἑκὰς, οἷον — ἑκὰς Ἄργεος: — τουτέστι πόῤῥωθεν. γίνεται παρὰ τὸ εἴκω τὸ ὑποχωρῶ. ἢ παρὰ τὸ ἥκω τὸ παραγίνομαι· πόῤῥωθεν γάρ τις παραγίνεται.

Ἕκαθεν, πόῤῥωθεν· παρὰ τὸ ἑκάς.

Ἑκάεργος, Ἀπόλλων, παρὰ τὸ ἕκαθεν εἴργειν, τουτέστι κωλύειν· ἢ παρὰ τὸ ἕκαθεν ἐργαζόμενον, τουτέστι μαχόμενον· ἔργον γὰρ τὴν μάχην οἶδεν Ὅμηρος καλεῖν· τουτέστιν ὁ πόῤῥωθεν εἔργων, ὅ ἐστιν ἐργαζόμενος καὶ μαχόμενος, τοξότης. ἐπιθετικῶς δὲ λέγεται ὁ Ἀπόλλων.

Ἑκατηβελέταο ἄνακτος, πόῤῥωθεν βάλλοντος, εὐστόχου 320
τοξότου. ἔστι δὲ γενικὴ Αἰολική. παρὰ τὸ ἑκὰς καὶ τὸ βέλος γίνεται ἑκαβελέτης· καὶ πλεονασμῷ τῆς τη συλλαβῆς, ἑκατηβελέτης, ὡς ἔτυμον, ἐτήτυμον· ὁ ἕκαθεν βάλλων· τοξότης γὰρ ἑκατηβόλος, ὡς ἤδη εἴρηται. ἢ παρὰ τὸ ἵημι τὸ πέμπω· ὁ παθητικὸς παρακείμενος, ἕμαι, ἕσαι, ἕται, ἔτης· καὶ μετὰ τοῦ βέλους, βελέτης· καὶ μετὰ τοῦ ἑκη, ἑκηβελέτης· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ατ, ἑκατηβελέτης, ὁ τὰ βέλη μήκοθεν βάλλων.

Ἑκάτοιο, τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ μακρόθεν βάλλοντος, τοῦ τοξικοῦ. ἐκ τοῦ ἑκὰς ἕκαστος ἕκατος.

Ἕκαστος, παρὰ τὸ ἑκὰς, ὁ μὴ πέλας, οἷον κεχωρισμένος καὶ μὴ συλλήβδην ὢν πρὸς ἕτερον. ἐπιμερίζοντες δὲ τὸ πλῆθος φασὶν ἑκάτερος ἕκαστος. ποίου εἴδους τῶν ὑποπεπτωκότων τῷ ὀνόματι; ἐπιμεριζομένου. ποσαχῶς τὰ ἐπιμεριζόμενα; τετραχῶς· εἷς ἐκ δύο, ὡς ἕτερος· δύο καθ' ἕνα, ὡς ἑκάτερος· εἷς ἐκ πολλῶν, ὡς ἄλλος· καὶ πολλοὶ καθ' ἕνα, ὡς ἕκαστος. τὰ δὲ ἐπιμεριζόμενα κλητικὴν οὐκ ἔχει· ἡ γὰρ κλητικὴ πρὸς παρὸν ἐστὶ πρόσωπον ἀπότασις· τὰ δὲ ἐπιμεριζόμενα πρὸς ἀπόν. Ἡμεῖς μὲν τὰ ἕκαστα διείπομεν, Ἰλιάδος λ', ἀντὶ τοῦ, περὶ πάντα εἴχομεν σπουδαίως.

Ἑκάστοτε, ἐπίῤῥημα. παρὰ τὴν ἑκάστου γενικὴν, παράγωγον ἑκάστοτε, ὡς ἄλλος, ἄλλοτε.

Ἑκαστέρω, τὰ ποῤῥωτέρω· ἀπὸ τοῦ ἑκὰς, ὃ σημαίνει τὸ ἄποθεν· καὶ οὐ παρὰ τὸ ἑκάτερος· ἑκατέρω γὰρ ἦν. οὕτως Ἡρωδιανός. Ἰλιάδος κ', Τῶν γὰρ νῆες ἔασιν ἑκαστάτω: — ἀντὶ τοῦ ποῤῥωτάτω. παρὰ τὸ ἑκάς.

Ἑκάτερος] ἀπὸ τοῦ ἑκὰς, συγκριτικὸν, ἑκάτερος.

Ἑκάτερθεν, ἀντὶ τοῦ ἐξ ἑκατέρου μέρους· γίνεται ἐκ τοῦ ἑκατέρωθεν.

Ἑκαμήδη, ἡ Νέστορος παλλακή. ἀπὸ τοῦ ἕκαθεν βουλεύεσθαι· ἢ ἡ κατὰ τοῦ Νέστορος μηδὲν εἰκαῖον μηδομένη.

Ἑκατὸν, ὁ ἀριθμός. παρὰ τὸ ἔχω ἐχατὸν καὶ ἑκατόν. ὡς γὰρ οἱ ἐπὶ πέρας ὁδοῦ ἐρχόμενοι ἐπέχονται, οὕτω καὶ οἱ ἐπὶ πέρας ἀριθμοῦ ἐρχόμενοι ἐπέχονται. ἢ παρὰ τὸ ἥκειν καὶ φέρειν δέκα τὸν ἀριθμόν. ἢ ἀπὸ τοῦ ἑκάς.

Ἑκατόμβη] ἐκ τοῦ ἑκατὸν καὶ τὸ βοῦς βοὸς, γίνεται ἑκατόμβοος· τὸ θηλυκὸν, ἑκατομβόη· καὶ συγκοπῇ, ἑκατόμβη. τὸ μὲν ἑκατὸν, τὸ μέγα καὶ πολύ· τὸ δὲ βοιὸν, τὸ τίμιον, ὡς ἐπὶ τοῦ ἀλφεσίβοιαι. οὐ μόνον δὲ ἡ ἐκ τῶν βοῶν θυσία. ἀλλὰ καὶ ἡ ἐξ ἄλλων ἱερείων· οἷον, Ἀρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην: — τινὲς δὲ τὴν τελείαν θυσίαν, ἤτοι τὴν ἀπὸ τῶν ἑκατὸν βοῶν· ἢ τὴν ἀπὸ ἑκατὸν βοσκημάτων, ὅ ἐστιν εἰ-

κοσιτεύντα ζώων. ἑκατόμβοιος δὲ ἕκαστος, τουτέστιν ἑκατὸν βοῶν τιμῆς ἄξιος, ἢ ἑκατὸν χρυσῶν νομισμάτων. οἱ γὰρ παλαιοὶ, πρὶν ἐπινοηθῆναι τὰ νομίσματα, τὰς συναλλαγὰς διὰ τῶν τετραπόδων ἐποιοῦντο· ὅθεν ὕστερον εὑρεθέντων τῶν νομισμάτων, βοῦν ἐξετύπουν ἐν αὐτῷ, τὸ ἀρχαῖον ἔθος ἐπιδεικνύμενοι. βοιὸν δὲ λέγουσιν εἶναι σταθμιόν τι, ἢ τὴν βοὸς τιμήν. ἢ τὸ δίδραχμον, βοῦν ἔχον ἐπίσημον, καὶ τὸν πόδα. ὅθεν καὶ παροιμία, Βοῦς ἐπὶ γλώττης, ὅ ἐστι νόμισμα· ἁρμόζει ἐπὶ τῶν ῥητόρων τῶν λαμβανόντων νομίσματα ὑπὲρ τοῦ μὴ συνηγορῆσαι κατά τινος, ἀλλὰ σιωπῆσαι. ὅθεν καὶ
321 Ἀριστοφάνης κωμῳδῶν αὐτούς φησι, Τὸ στόμ' ἐπιβύσας κέρμασι τῶν ῥητόρων.

* Ἔκγονος, ὁ υἱὸς, οἱονεὶ ὅς ἐστι ἐκ τῆς γονῆς.

Ἑκατομβαιὼν, μήν ἐστι παρ' Ἀθηναίοις, Κρονίων πρῶτον καλούμενος, ἀπὸ τῆς γινομένης τῷ Κρόνῳ θυσίας. ἑκατομβαιὼν δὲ ὠνόμασται, διὰ τὰς τοῦ Ἀπόλλωνος θυσίας· θύουσι γὰρ αὐτῷ ἑκατομβαίῳ, τουτέστι πολυτίμῳ· μᾶλλον δὲ ἑκατὸν βόας εὐχόμενοι. Ἑκατομβαιὼν ὠνόμασται, ἐπειδὴ ἱερός ἐστι τῷ ἡλίῳ. ὁ δὲ ἥλιος τούτῳ τῷ μηνὶ μέγαν ποιεῖ τὸν δρόμον. ἐκάλουν δὲ οἱ παλαιοὶ τὸ μέγα ἀπὸ τοῦ ἑκατόν· ἀφ' οὗ καὶ τὸ, Χρύσεα χαλκείων, ἑκατόμβοι' ἐννεαβοίων.

Ἔκδικον, τὸν ἐκδικητὴν, καὶ τὸν ἔξω τοῦ δικαίου. ἐκ τοῦ ἔκδικος, γίνεται ἐκδικῶ ἐκδικήσω, ἐκδικητής. τοῦτο παρὰ τὸ δίκη.

Ἔκδικος, δίκαιος, ἢ ἄδικος, οἱονεὶ ὁ ἔξω τοῦ δικαίου ὤν.

Ἐκδικάζεσθαι, Ἰσοκράτης ἀντὶ τοῦ ἄδικον ἐκπρᾶξαι διὰ τὸ δικάζεσθαι.

Ἔκδηλος, διάδηλος, φανερός.

Ἑκατόμπεδον, νεώς ἐστι τῆς Ἀθηνᾶς ποδῶν ἑκατὸν ἐκ πάσης πλευρᾶς. διὰ τοῦτο γὰρ καὶ ὠνόμασται. καλοῦσι γὰρ αὐτόν τινες παρθενῶνα.

Ἐκεχειρία, ἄνεσις, ἀργία, ἀνάπαυσις, συνθήκη, ἔνδοσις, καὶ πολέμου ἀνοχή· κυρίως ἐπὶ πολέμου. παρὰ τὸ ἔχω καὶ τὸ χειρὶ, γίνεται ἐχεχειρία· καὶ τροπῇ τοῦ χ εἰς κ, ἡ πρὸς ὀλίγον τοῦ πολέμου ἡσυχία· παρὰ τὸ ἔχειν τὰς χεῖρας.

Ἐκεῖνος, ἡ ἀντωνυμία, παρὰ τὸ ἑκὰς ἐπίρρημα· τὴν γὰρ πόῤῥω δεῖξιν σημαίνει. καὶ οἱ Δωριεῖς κῆνος αὐτήν φασὶ καὶ τῆνος· ἀντιδιαστέλλοντες αὐτὴν ἐπὶ τῆς πλησίον δείξεως. εὑρίσκεται μέντοι φησὶν Ἀπολλώνιος τὴν τῆνος καὶ ἐπὶ τῆς πόῤῥω δείξεως.

Ἐκεῖ, ἐκ τοῦ ἐκεῖνος, κατὰ συγκοπήν. τὸ κει, δίφθογγον κατὰ διάλεκτον· ἐπειδὴ οἱ Δωριεῖς κῆνος λέγουσι διὰ τοῦ η, ὡς πλείων, πλήων· μείων, μήων. διατί περισπᾶται; αἱ συγκοπαὶ, ἡνίκα φυλάσσωσι τὸ αὐτὸ μέρος τοῦ λόγου, καὶ τὸν αὐτὸν τόνον φυλάσσουσιν· οἷον δῶμα, δῶ· ἐκεῖνος, ἐκεῖ.

Ἐκεῖθεν] οὐδὲν τῶν εἰς θεν τῇ ει διφθόγγῳ παραλήγεται πλὴν τοῦ ἐκεῖθεν, ὅπερ ἀπὸ τοῦ ἐκείνοθεν γίνεται κατὰ συγκοπήν· καὶ τὸ ἐκεῖ, ἀπὸ τοῦ ἐκεῖθι· τοῦτο δὲ, ἀπὸ τοῦ ἐκείνοθι· καὶ τὸ ἐκεῖσε, ἀπὸ τοῦ ἐκείνοσε.

Ἕκητι] Χρυσὲ κακῶν ἀρχηγὲ, βιοφθόρε, πάντα χαλέπτων· Εἴθε σε μὴ θνητοῖσι γενέσθαι πῆμα ποθεινόν. Σεῦ γὰρ ἕκητι μάχαι τε λεηλασίαι τε φόνοι τε· Ἐχθρὰ δὲ τέκνα γονεῦσιν, ἀδελφειοί τε, σύναιμοί τ': — ἀπὸ τοῦ ἑκὼν, γίνεται ἑκάζω, καὶ ἑκαστί, ὡς Δωρίζω, Δωριστί· καὶ ἐκτάσει τοῦ α εἰς η, καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ, ἅμα καὶ ἀναβιβάσει τοῦ τόνου, ἕκητι.

Ἕκηλος, ὁ ἥσυχος. παρὰ τὸ ἑκὰς ἕκαλος, καὶ ἕκηλος. ἢ παρὰ τὸ ἀκὴν ἄκηλος, καὶ ἕκηλος· τὸ γὰρ ἀκὴν ἐπὶ τοῦ ἡσυχίας τάττουσιν. ἢ παρὰ τὸ ἑκὼν ἕκηλος· ὁ γὰρ ἑκουσίως τι ποιῶν, ἡσύχως ποιεῖ.

Ἑκηβόλος, καὶ ἑκηβελέτης, καὶ ἕκατος. οὕτως ὁ Ἀπόλλων. ὅτι ὁ αὐτός ἐστι τῷ ἡλίῳ καὶ τὰς ἀκτῖνας ἕκαθεν βάλλει, ὅ ἐστι πόῤῥωθεν βάλλοντος τὰ βέλη, εὐστόχου τοξότου. ἐκ τοῦ ἑκὰς καὶ τοῦ βάλλω, γίνεται 322
ἑκαβόλος καὶ ἑκηβόλος, ὁ μακρὸς βόλος. ἢ ὅτι ἑκατὸν βέλη ἐταφῆναι τῷ δελφῖνι.

Ἑκηβόλιαι, εὔστοχοι τοξεῖαι· παρὰ τὸ ἕκαθεν ἐπιτυγχάνειν· βάλλειν γὰρ τὸ ἐπιτυγχάνειν, ὡς τὸ, Βάλλειν ἄγρια πάντα: — καὶ, — σὺ δὲ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν: — ἀντὶ τοῦ εὐστόχως ἔχε.

Ἔκηα] — κατὰ πίονα μηρί' ἔκηα: — ἔκαυσα, ἔθυσα, τουτέστιν ἐκάρπωσα. ἐκ τοῦ καίω, καύσω· ὁ ἀόριστος, ἔκαυσα· ἀποβολῇ τοῦ σ, καὶ ἐκτάσει τοῦ α εἰς η, ἔκηα. ἢ παρὰ τὸ καίω, ὁ μέσος παρακείμενος, κέκηα· καὶ ἀποβολῇ τοῦ κ.

Ἐκηρώθην, ἐσκοτίσθην· ἢ παρὰ τὸ δέος κήρινος ἐγενόμην.

Ἐκκεχειλωμένην, ἐλευσμένην, ἢ κεχερσωμένην· ὅτι ὁ χεῖλαν ἐν χέρσῳ φύεται· τοῦτο δέ ἐστι χόρτος· οἷον ἐξημελημένην.

Ἐκκορηθῆναι, ἐκκαλλυνθῆναι. τὸ γὰρ κορεῖν, καλλύνειν ἐστὶ καὶ σαίρειν.

Ἐκκεκώφεαται] ἀπὸ τοῦ κωφῶ, κωφήσω, κεκώφηκα, κεκώφημαι, κεκώφηται· καὶ Ἰωνικῶς, κεκωφέαται· καὶ ἐν συνθέσει, ἐκκεκωφέαται. Αἱ δ' ἐμαὶ φρένες ἐκκεκωφέαται, καὶ παραβεβλαμμέναι εἰσίν.

* Ἐκκοκκίζειν, κυρίως τοὺς κόκκους τῆς ῥοιᾶς ἐνικῶς ἐξέλκειν· μεταφορικῶς δὲ εἶπεν Ἀριστοφάνης, ἐκκοκκίσας, ἀντὶ τοῦ πέρσας.

Ἐκκορυφώσω, δύναται μὲν ἀκούεσθαι ἀνακεφαλαιώσομαι, οἷον κορυφὴν ἐπιθήσω· δύναται δὲ καὶ οὕτως, ἕτερόν σοι λόγον ἀπάρξομαι· ἐπεὶ ἡ κορυφὴ ἀρχή τις ἐστὶ τοῦ σώματος.

Ἐκ κλίμακος] ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν, ὁπότε χρονοτριβοῖεν οἱ πύκται, κλίμαξ εἰσεφέρετο, ὥστε διαστάντας καὶ χώραν λαβόντας μένειν ἐν ταύτῃ, ἕνεκεν τοῦ μὴ ἵστασθαι τὰς φερομένας πληγὰς περιτρέχοντας, ἀλλὰ μένοντας ἐπὶ τούτου τῇ ποιᾷ τῶν χειρῶν ἐκτάσει φυλάττεσθαι. ἐκ τοῦ ῥητορικοῦ.

Ἐκκλιμακίζει, παράγει, διαστρέφει· ἀπὸ τῆς κλίμακος, ἥτις οὖσα ὄργανον βασανιστικὸν, διαστρέφει τὰ σώματα τῶν βασανιζομένων.

Ἐκκλητεύειν, τὸ εἰς κρίσιν ἄγειν, ἵνα ἐπάναγκες τις μαρτυρεῖ. οὕτως Αἰσχίνης. καὶ δικαστήριον ἔκκλητον λέγουσιν.

Ἔκκλητος πόλις, ἣν ἂν ἐκκαλῆταί τις εἰς τὸ κρίνεσθαι, δηλονότι τὴν πρώτην οὐ στέργων κρίσιν, ὡς πρὸς ἔχθραν κρίνασαν, ἢ πρὸς χάριν. ἐξῆν δὲ τοῖς μὲν ξένοις ἐκκαλεῖσθαι πόλιν ἄλλην· τοῖς δὲ πολίταις οὐκέτι.

Ἔκλαγξαν δ' ἄρ' ὀϊστοί: — ποιὸν ἦχον ἀπετέλεσαν, ἤχησαν. ἔστι ῥῆμα πεποιημένον· κλάζω· ὁ μέλλων, κλάγξω· ὁ ἀόριστος, ἔκλαγξα· τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν, ἔκλαγξαν.

Ἐκλώζετε] κλωσμὸν ἔλεγον τὸν γινόμενον ἐν τῷ στόματι ψόφον· ᾧ πρὸς τὰς ἐκβολὰς ἐχρῶντο τῶν ἀκροαμάτων, ὧν οὐχ ἡδέως ἤκουον. ἐκ τοῦ ῥητορικοῦ.

Ἐκλογεῖς, οἱ ἐκλέγοντες τοὺς φόρους· ἀπὸ τοῦ ἐκλέγειν τὸ πράττεσθαι καὶ ἀπαιτεῖν.

Ἐκλέλαθα] ἔστι λήθω· ὁ μέσος παρακείμενος, λέληθα· μεταπεσόντος δὲ τοῦ η εἰς α βραχὺ, λέλαθα, ὡς τὸ μέμηνα, μέμανα. οἱ δέ γε Σικελοὶ τὸ τέλος τοῦ α τῶν

παρακειμένων εἰς ω μετατιθέμενοι, ἐνεστῶτα ποιοῦσι· πεποίηκα, πεποιήκω· λέλαθα, λελάθω.

Ἐκμυζήσας, ἐκπιέσας, ἐκθλίψας.

Ἐκμαγεῖον, ἐκτύπωμα καὶ ἐκσφράγισμα. ἐκ τοῦ μάσσω γίνεται μάγος, ὁ ἀπομασσόμενος πάντα. ἐκ δὲ τοῦ μάγος κτητικοῦ, μαγεῖον καὶ ἐκμαγεῖον, ὡς διδάσκαλος, διδασκαλεῖον· πάσσαλος, πασσαλεῖον· καὶ ἰατρὸς, ἰατρεῖον.

Ἐκνεφίας, ὁ σφοδρὸς ἄνεμος, ἤγουν ὁ ἐκ νεφῶν ἄνεμος. παρὰ τὸν γνέφον, οἱονεὶ ὁ νέφη συνάγων, καὶ ἐξ αὐτῶν κινούμενος.

Ἐκνομίως, μεγάλως, ἐξάλλως, παρὰ τὰ νενομισμένα, ἢ καθ' ὑπερβολὴν κακίας ἢ ἀρετῆς, οἷον ἔξω νόμου, ὡς ἐνδίκως τὸ ἔξω τοῦ δικαίου· καὶ ἐνδίκως, τὸ ἐναντίον.

Ἐκνενευρισμένοι, ἐψιλωμένοι δυνάμεως.

Ἐκολώα, ἐθορύβει· παρὰ τὸ κολῶ τὸ θορυβῶ· τοῦτο ἐκ τοῦ κολωὸς, ὃ σημαίνει τὸν θόρυβον. τοῦτο ἐκ τοῦ κλῶ κλῶνος καὶ κολωός.

Ἐκολλέπασε, κόλλη συνήρμοσεν. ἀπὸ γὰρ τοῦ νωτιαίου κόλλοπος καὶ δέρματος ἑψομένου γίνεται ἡ κόλλα τῶν βοῶν· ὅθεν καὶ ᾧ ἐπιτείνουσι τὰς χορδὰς, κόλλοψ. ἦν γὰρ δερμάτινος.

Ἔκπαγλος, ὁ καταπληκτικός. παρὰ τὸ πέλαγος, (φοβερὸν γὰρ τοῖς πλέουσιν) ἐκπέλαγος· καὶ κατὰ συγκοπὴν, ἔκπαγλος. ἢ ἐκ τοῦ πλήσσω τοῦ σημαίνοντος τὸ θαυμάζω, ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔπλαγον· καὶ ὄνομα, ἔκπλαγος· καὶ ἐπίῤῥημα, Ἐκπάγλως κοτέοντο.

Ἔκπαγλα] κανών ἐστιν ὁ λέγων, ὅσα ἐν ὁμοφωνίᾳ καθέστηκε πληθυντικῶν οὐδετέρων ὀνομάτων, μετάγεται εἰς ἐπιῤῥηματικὴν σύνταξιν.

Ἐκπαγλότατε, ἐκπληκτικώτατε, φοβερώτατε· ἢ ἐξοχώτατε. ἐκ τοῦ ἐκπλήσσομαι ῥήματος, ὄνομα ἔκπλαγος· καὶ ὑπερθέσει, ἔκπαγλος.

Ἐκποδὼν, ἀφανής, ἐκ μέσου.

Ἐκποίητος τῷ πατρί· καὶ ἐκποίητον γενέσθαι, ἀποκηρυχθῆναι τοῦ γένους. ἢ ὁ δοθεὶς ἑτέρῳ εἰς ποίησιν. οἱ δὲ φασὶν, διαφέρει ἐκποίητος ἀποκηρύκτου· ὅτι ὁ μὲν ἀποκήρυκτος, ἐπὶ κολάσει ἐκβάλλεται· ὁ δὲ ἐκποίητος, ὑπὸ τοῦ φύσει πατρὸς δίδοται εἰς ἕτερον οἶκον πρὸς θέσιν.

Ἔκπτωσις. Ἰστέον ὅτι ὥσπερ λέγεται ἔκβιος ὁ ἐστερημένος τοῦ βίου· καὶ ἐξούσιος, ὁ ἐστερημένος τῆς οὐσίας· τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἔκπτωτος λέγεται ὁ ἐστερημένος τῆς πτώσεως.

Ἔκπυστα ἐποίησε τὰ πραττόμενα] ἐκ τοῦ πεύθω, ὃ σημαίνει τὸ ἀκούω, γίνεται πυστὰ, καὶ ἔκπυστα. σημαίνει δὲ τὰ ἐξάκουστα καὶ ἐξάγγελτα καὶ ἔκδηλα.

Ἐκπερδικίσαι, διαδρᾶναι πανούργως· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν περδίκων· πανοῦργον γὰρ τὸ ζῶον καὶ διαδιδράσκον τοὺς θηρῶντας.

Ἐκποκιᾷ, ἐκτίλλω. ποκάδες γὰρ αἱ τρίχες.

Ἐκτικῶν, τῶν περὶ ἕξιν νοσούντων.

Ἐκτόπως, μεγάλως, κραταιῶς.

324 Ἐκτιλώσαντο, πράως καὶ χειροήθως μετεχειρίσαντο.

Ἐκμαρτυρεῖν, τὸ λέγειν οὐχ ἅπερ αὐτὸς οἶδεν, ἀλλ' ἅπερ ἑτέρων ἤκουσε λεγόντων. ἐκμαρτυρία δὲ γενομένη ἀναγινώσκεται, ὅταν τις ἢ τελευτήσῃ, ἢ ὑπερόριος γένηται.

Ἐκρέμω] ἐκ τοῦ κρεμῶ, παράγωγον κρέμημι, ὡς ἱστῶ, ἵστημι· τὸ παθητικὸν, κρέμαμαι, ὡς ἵσταμαι· ὁ παρατατικὸς, ἐκρεμάμην· ἐκρέμασο, τὸ β'· (κρεμὰς γὰρ ἡ ἐνεστῶτος μετοχὴ, ὥσπερ ἱστάς) καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ Ἰωνικῶς, ἐκρέμαο· καὶ κράσει τῶν φωνηέντων, ἐκρέμω. καὶ οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ κρεμῶ· ἦν γὰρ ἂν περισπώμενον, ὡς ἐβοῶ, ἐγελῶ. Χοιροβοσκός.

Ἐκ Ῥώμης, ἡ ἐξ πρόθεσις, ὅταν αὐτῇ σύμφωνον ἐπιφέρηται, τρέπει τὸ ξ εἰς κ. δεῖ δὲ προσθεῖναι, χωρὶς εἰ μὴ εὑρεθῇ μετὰ παρέλκοντος· οἷον ὡς παρὰ Ἀρχιλόχῳ, διεξσωλῆνος· καὶ πάλιν, διεξτομύρτου, ἀντὶ τοῦ, διὰ τὸ μύρτον· σημαίνει δὲ τὴν μυρσίνην. ἔτι δεῖ προσθεῖναι, καὶ χωρὶς εἰ μὴ εὑρεθῇ ἐν τέλει στίχου· οἷον ὡς παρὰ Θεοκρίτῳ, Ἔνθα μιᾶς πολλοὶ κατὰ κλίμακος ἀμφοτέρων ἐξ Τοίχων ἄνδρες ἔβαινον. Ἰησονίης ἀπὸ νηός: — καὶ χωρὶς τοῦ πάρεξ. ταῦτα πάντα ἐσημειωσάμεθα, ἐπειδὴ ἐπὶ τούτων τῶν χρήσεων ἐφύλαξε τὸ ξ τῆς προθέσεως συμφώνου ἐπιφερομένου.

Ἕκτωρ] παρὰ τὸ ἔχω τὸ κρατῶ, ὁ μέλλων, ἕξω· ἐξ αὐτοῦ Ἕκτωρ, ὁ τοὺς Τρῶας ἐπικρατῶν· ἢ ὁ τῆς Τροίας κρατῶν· ἢ παρὰ τὸ ἐκθορεῖν.

Ἔκτα σὺν οὐλομένῃ ἀλόχῳ] ἐὰν ἀναγνῷς ἔκταν, Ἀττικῆς κλίσεως ἐστίν. ἀπὸ τοῦ κτῆμι, ὁ β' ἀόριστος, ἔκτην· καὶ συστολῇ, ἔκταν. ἐὰν δὲ κατέκτα, ἐκ τοῦ κτάω κτῶ.

Ἐκτῆσθαι] κτῶ κτήσω κέκτηκα κέκτημαι κεκτῆσθαι· καὶ ἀποβολῇ τοῦ κ. ὅτε γὰρ ἀπὸ δύο συμφώνων ἄρχεται ὁ ἐνεστὼς, οὐκ ἀναδιπλασιάζεται ὁ παρακείμενος.

Ἐκτίλαι] ἐστὶ τείνω· ἀποβολῇ τοῦ ε, καὶ τροπῇ τοῦ ν εἰς λ, γίνεται τίλω ῥῆμα. σημαίνει τὸ ξαίνω· ὁ γὰρ ξαίνων τείνει.

Ἐκτυφῆναι] τύφω· ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔτυφον· ὁ παθητικὸς, ἐτύφην, τυφῆναι. σημαίνει δὲ παρὰ μικρὸν ἐκτυφλωθῆναι.

Ἐκτραχηλισθῆναι, ἐκπεσεῖν τῶν ἵππων· οἷον, Τὸν αὐχένα ἐπικάμψαντες, ἀποσείονται τὸν ἐπιβάτην. ἐκτραχηλισθῆναι δὲ λέγουσιν, οὐχὶ ἐκσφονδυλισθῆναι. ἔστιν οὖν ἀντὶ τοῦ διαμαρτάνειν ἐκπεσόντα ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τοὺς ἵππους ἀναβαινόντων. μέμνηται Δημοσθένης ἐν πέμπτῳ Φιλιππικῶν.

Ἐκτοῖο, ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου. ὡς καλὸς, καλοῦ, καλοῖο, οὕτω καὶ [ἐκτὸς,] ἐκτοῦ, ἐκτοῖο· Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐκτοῖο.

Ἐκτιλωμένος, συνήθης· ἐπεὶ ὁ κτίλος ὁ ἡγούμενος τῆς ποίμνης κριὸς συνήθης τῷ ποιμένι.

Ἑκυρὸς, ὁ πενθερός. οὕτως ἀγορεύεται παρὰ τῆς νύμφης ὁ τοῦ νυμφίου πατὴρ, ὡς Πρίαμος ὑπὸ Ἑλένης, Αἰδοῖός τέ μοι ἐσσὶ φίλε ἑκυρὲ δεινός τε: — πενθεροὶ δέ εἰσι τῷ νυμφίῳ οἱ τῆς νύμφης πατέρες. εἴρηται δὲ ἑκυρὸς παρὰ τὸ εἰς ἑαυτὸν τὴν κόρην ἄγειν. ἢ παρὰ τὸ δέχω, δεχυρός· καὶ ἀποβολῇ τοῦ δ, καὶ τροπῇ τοῦ χ εἰς κ, ἑκυρός. ἢ παρὰ τὸ κύρω τὸ ἐπιτυγχάνω, κυρὸς καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε, ἑκυρός. 525

Ἐκυδάσσατο, σημαίνει τὸ ἐλοιδόρησεν. Ὦ πέπον, ἦ μάλα δή με κακῶς ἐκυδάσσαο: — ἔστι κῦδος ἀρσενικῶς, καὶ σημαίνει παρὰ Συρακουσίοις τὴν λοιδορίαν. ἀπὸ γοῦν τοῦ κῦδος, κυδάζω, κυδάζομαι· καὶ κυδάζεται τοῖς πᾶσιν Ἀργείοις, ἀντὶ τοῦ λοιδορεῖται, Σοφοκλῆς Αἴαντι.

Ἐκφυλλοφορῆσαι, καὶ ἐκφυλλοφορίαι. εἴποτέ τις τῶν πολιτῶν ἀδικεῖν ἐδόκει, καὶ ἀνάξιος εἶναι τοῦ συνεδρίου τῶν πεντακοσίων, ἐσκόπει περὶ αὐτοῦ ἡ βουλὴ, εἰ χρὴ αὐτὸν μηκέτι βουλεύειν, ἀλλ' ἐλασθῆναι καὶ τοῦ συνεδρίου. ἀντὶ δὲ τῆς ψήφου φύλλοις ἐχρῶντο, ἐν οἷς ἐπεσήμαινε τὴν αὐτοῦ γνώμην ἕκαστος, ὥσπερ ὀστράκῳ ἐπὶ τοῦ ὀστρακισμοῦ. καὶ ἐλέγετο ἐπὶ τούτου ἐκφυλλοφορῆσαι. μετὰ δὲ τὸ ἁλῶναι κακουργοῦντα Ξενότιμον τὸν ὑπηρέτην ἐν τοῖς κυάμοις, οὕτως ἡ τῶν φύλλων ἐπενοήθη. ἐξῆν μέντοι ἐν τῷ δικαστηρίῳ καταδέχεσθαι

τοὺς ἐκφυλλοφορηθέντας, ὡς καὶ Δημοσθένης φησὶν ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας.

Ἐκωδωνίζοντο, περιβόητοι ἐγίνοντο. εἴρηται καὶ ἐπὶ τοῦ ἐπειράσθησαν, ὡς ἐν τῷ διεκωδωνίσθησαν. εἴρηκεν οὕτω Λυσίας.

Ἐκτεὺς, μέτρον τι, τὸ ἕκτον μέρος τοῦ μεδίμνου, ἔχοντος χοίνικας μη'· ὡς εἶναι τὸν ἐκτέα χοίνικας ὀκτώ. καὶ ἡμίεκτον, τὸ δωδέκατον τοῦ μεδίμνου.

Ἐλάσσων, ὁ βραχύτερος. ἀπὸ τοῦ ἐλαχὺς ἐλαχύτερος, ἐλαχίων· ὁ τρίτος τύπος τῶν συγκριτικῶν, ἐλάσσων. τὸ δὲ ἐλαχὺς, παρὰ τὸ ἐλῶ τὸ ἀφαιρῶ· ἵν' ᾖ, ὁ ἀφαιρεθείς· καὶ ἐκ τούτου, μειωθείς. καὶ ἐλαχὺν δόμον καλεῖ τὸν μικρὸν καὶ πενιχρόν.

Ἐλαστρῶ, ἀπὸ τοῦ ἐλῶ· ἀφ' οὗ τὸ ἐλαύνω· ὁ ἀττικὸς παρακείμενος, ἐλήλακα· ὁ παθητικὸς, ἐλήλασμαι· ῥηματικὸν ὄνομα ἔλαστον, καὶ ἔλαστρον, πλεονασμῷ τοῦ ρ, ὡς κεντῶ, κέντον, καὶ κέντρον. καὶ ἐκ τοῦ ἔλαστρον γίνεται ἐλαστρῶ. ἢ ὡς ἀπὸ τοῦ βοῶ βοάζω βοαστὴς, βοαστρῶ καὶ βωστρῶ· καὶ καλῶ καλίζω καλιστὴς καλιστρῶ· οὕτω ἐλῶ ἐλάζω ἐλαστὴς ἐλαστρῶ. πρώτης συζυγίας· ὅθεν καὶ, Ζεύγεα δινεύοντες ἐλάστρεον ἔνθα καὶ ἔνθα: — ἀντὶ τοῦ ἤλαυνον, Ἰλιάδος σ'.

Ἐλασαίατο] ἐλῶ ἐλάσω ἤλασα ἠλασάμην· τὸ εὐκτικὸν, ἐλασαίμην ἐλάσαιντο· καὶ Ἰωνικῶς, ἐλασαίατο. καὶ ἐξελάσαιμι. ἐκ δὲ τοῦ ἐλῶ, γίνεται ἔλημι.

Ἐλασίβροντα, ἐλαυνόμενα ὡς αἱ βρονταί.

* Ἐλατὴρ, μάζα· παρὰ τὸ ἐλαύνω, τὸ πλατύνω.

Ἐλάτη] παρὰ τὸ ἐλῶ τὸ ἐλαύνω, ἐλάτη, καὶ ἐλάτης, καὶ ἐλατήρ. ὡσαύτως καὶ τὸ φυτόν.

Ἐλάτεια, πόλις Φωκίδος· καὶ Ἐλατεύς.

Ἐλαύνω. εἴτε τὸ διώκειν, ἐξ οὗ ἀπελαύνω· ἢ ἐπὶ χρυσοῦ, ἢ ἐπὶ χαλκοῦ, τὸ σημαινόμενον πρόδηλον· παρὰ τὸ ἐλῶ· οἷον, πτύχας ἤλασε κυλλοποδίων: — καὶ, διαμπὰξ ἤλασεν ὄμβριμον ἔγχος: — ἔλω, ἐλύω, ἐλύνω· καὶ πλεονασμῷ τοῦ α, ἐλαύνω. ἢ ὥσπερ βῶ βαίνω, οὕτως ἐλῶ ἐλαίνω· καὶ τροπῇ τοῦ ι εἰς υ, γίνεται ἐλαύνω.

Ἕλω, σημαίνει δύο· τὸ λαμβάνω, ὡς τὸ, Ἔγχος δ' οὐχ ἕλετ' οἶον ἀμύμονος Αἰακίδαο: — σημαίνει καὶ τὸ φονεύω, ὡς τὸ, — Φύλακον δ' ἕλε Λήϊτος ἥρως.

326 Ἔλαφος, τὸ ζῶον· ἢ διὰ τὴν κουφότητα καὶ τὸ τάχος, ἐλαφρή τις οὖσα· ἢ διὰ τὸ ἕλκειν τοὺς ὄφεις καὶ ἀναιρεῖν διὰ τῶν μυκτήρων· ἢ ἀπὸ τοῦ ἐλαύνειν τοὺς ὄφεις· ἢ ἀπὸ τοῦ ἔλος, ἔλαφος· ἢ παρὰ τὸ ἕλκειν τοὺς ὄφεις, ἔλοφός τις οὖσα. τούτους γὰρ ἐσθίουσα, καθαίρεται φυσικῶς. οὕτω γοῦν οἱ ὄφεις ὅτε ἀφανίζονται, αὕτη τὸ κέρας αὐτῆς προστρίβει εἰς πέτραν· θερμαινόμενον δὲ, ποιεῖ ἀναθυμίασιν· ἧς μεταλαμβάνουσιν οἱ ὄφεις, καὶ ἐξέρχονται τῶν φωλεῶν.

Ἐλάφειος ἀνὴρ, ἐπὶ τοῦ δειλοῦ· ἐκ μεταφορᾶς τῶν ζώων· δειλὸν γὰρ ἡ ἔλαφος.

Ἐλαφηβόλος, κυνηγός· εἴρηται καταχρηστικῶς.

Ἐλαφηβολιὼν, μὴν Ἀθηναίων· ἀπὸ τῶν ἐλάφων ὠνόμασται, αἳ τῷ μηνὶ ἐθύοντο τῇ ἐλαφηβόλῳ Ἀρτέμιδι.

Ἐλαφρὸς, εὐκίνητος, ἐλεφός τις ὤν· ἢ ἀπὸ τῆς ἐλάφου, ἥ ἐστι κουφότατον καὶ εὐκίνητον. Ἐλαφροτάτους] ἐν ἐπαίνῳ λέγουσι τὸ ὄνομα οἱ παλαιοὶ, ἀντὶ τοῦ πραοτάτους· κατὰ τὸ ἐναντίον, τοὺς βαρυτάτους καὶ φορτικωτάτους.

Ἐλαΐζειν, τὰς ἐλαίας ἐργάζεσθαι. Γεωργοῖς Ἀριστοφάνης.

Ἐλαιοκομεῖν, καὶ ἐλαιοκόμων. τὰ ἔργα τῶν τὰς ἐλαίας ἐργαζομένων. κομεῖν γὰρ τὸ ἐπιμελεῖσθαι.

Ἔλαιον, ὁ καρπός. παρὰ τὸ λεῖον λέαιον, τὸ λεαῖνον τὸ σῶμα· καὶ ἐν ὑπερθέσει, ἔλαιον. ἢ ἀπὸ τοῦ ἐλαία τοῦ φυτοῦ παρωνύμως ἔλαιον, τὸ τρωγόμενον. τὸ λαι, δίφθογγον· διότι ἀνεφάνη τὸ α ἐν τῷ ἐλάδιον· ἐπὶ δὲ τοῦ ἐλέους, διὰ τοῦ ε ψιλοῦ· παρὰ γὰρ τὸ ἕλω τὸ λαμβάνω· τὸ γὰρ ἔλεος πάντες λαμβάνομεν. ἔστι δὲ καὶ ἀρσενικῶς ὁ ἔλεος· ἢ παρὰ τὸ λῶ τὸ θέλω.

Ἐλαία, παρὰ τὸ λεῖον· ἢ λειῶ, λεαία· καὶ ἐν ὑπερβιβασμῷ, ἐλαία, ἢ τὸ λεαῖνον τίκτουσα. ἢ παρὰ τὸ ἕλος, διὰ τὸ ἐν ἕλει ἵστασθαι· ἐν ἕλεσι γὰρ ὑγροῖς τὸ φυτόν. ἢ παρὰ τὴν ἀλέαν τὴν θερμασίαν· ἐν θερμοῖς γὰρ τόποις χαίρει.

Ἐλαιοῦς, πόλις ἐν Ἑλλησπόντῳ· Ἐλαιούσιος, ὡς Τραπεζοῦς Τραπεζούσιος.

Ἐλεὼν, ἡ πόλις· κλίνεται Ἐλεῶνος· παρὰ τὸ ἕλος, ἢ ἑλώδης οὖσα. ἢ ἐλαιών τις οὖσα, ὅτι πολλαὶ ἐλαῖαι πεφύκασιν ἐν αὐτῇ. ἢ παρὰ τῇ ἕλῃ ἐστίν.

Ἐλεοῦσα, νῆσος πλησίον Ῥόδου· ὅτι Ἀθηναῖοι βαρεῖς φόρους εἰσπράττοντες Ῥοδίους, τῶν μὴ διδόντων τὰς θυγατέρας . . . .

Ἑλεοκόπους, Λυσίας τοὺς τὰ ἕλη κόπτοντας. ὡς τὸ ἐλεόθρεπτον σέλινον, τὸ ἐν ἕλει τεθραμμένον.

Ἐλέατρος λέγεται ὁ μάγειρος, παρὰ τοὺς ἐλεοὺς, αἵ εἰσι μαγειρικαὶ τράπεζαι. ζήτει εἰς τὸ ειλεός.

Ἔλεγος, θρῆνος ὁ τοῖς τεθνεῶσιν ἐπιλεγόμενος. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἒ ἒ λέγειν ἐν τοῖς τάφοις. ἢ ἀπὸ τοῦ εὖ λέγειν δι' αὐτοῦ τοῦ θρήνου τοὺς κατοιχομένους. καὶ ἐλεγεῖα, παρὰ τὸ ἐλεεῖν τὸν τετελευτηκότα· ἢ ἐλέγεα, παρὰ τὸ εὖ λέγειν τὸν ἀποβιώσαντα.

Ἐλεγεῖα, τὸ μέτρον· καὶ ἀρσενικῶς, ἔλεγος· ἢ ὅτι ἐπιλέγεται τῷ ἑξαμέτρῳ τὸ πεντάμετρον· ἢ παρὰ τὸν ἔλεον καὶ τὸν γόον· ἢ παρὰ τὸ λέγεσθαι ἐπὶ τῶν θανόντων· εἰς ἐπικήδεια γὰρ ἐλέγοντο. ἢ παρὰ τὸ ἒ ἒ λέγειν τοὺς τεθνεῶτας· ἢ παρὰ τὸν ἔλεγον τὸν θρῆνον. Δίδυμος δὲ, ὅτι διὰ τοῦτο τῷ ἡρωϊκῷ ἐπῇδον ὡς πεν- 327
τάμετρον καὶ λειπόμενον τοῦ ἡρωϊκοῦ, μιμούμενοι τὴν ἀποθνησκόντων ἀπόπαυσιν· ἐπὶ γὰρ μόνοις νεκροῖς πάλαι ᾔδετο πρὸς παραίνεσιν καὶ παραμυθίαν τῶν συγγενῶν καὶ φίλων τοῦ τεθνεῶτος.

Ἐλεγχίνειν, τὸ παραφρονεῖν· τινὲς τῶν παλαιῶν, καὶ τὸ ὁπωσδήποτε ἀκολασταίνειν. καὶ τὸ ἐλεγεῖον μέτρον ἀπὸ τούτου ἐκλήθη. τινὲς νομίζουσιν, ὅτι Θεοκλῆς Νάξιος ἢ Ἐρετριεὺς πρῶτος αὐτὸ ἀνεφθέγξατο μανείς. ζήτει εἰς τὸ ἀσέλγειαν.

Ἐλεγηΐς, ἡ θυγάτηρ Νηλέως τοῦ ἡγησαμένου εἰς Καρίαν τῆς Ἰώνων ἀποικίας· ἧς τὸ κύριον ὄνομα Πειρὼ φασὶν εἶναι. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἐλεγαίνειν, τὸ ἀκολασταίνειν· διὸ οὐδεὶς αὐτὴν Ἀθηναίων ἠβουλήθη γῆμαι.

Ἐλέγχω· ὁ μέλλων, ἐλέγξω· ἐκ τοῦ ἔλεγχος. ἔλεγχος δέ ἐστιν ὁ τὸ πρᾶγμα σαφηνίζων· παρὰ τὸ ἕλην ἔχειν, ἤγουν λαμπηδόνα καὶ φῶς, ἔλεχός τις ὤν, καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ· ὁ φωτίζων τὰ πράγματα. ὁ γὰρ ἔλεγχος εἰς φῶς ἄγει τὰ πράγματα.

Ἐλεγχείη, τὸ ὄνειδος. τὸ χει, δίφθογγον· διότι ἀνεφάνη τὸ ε ἐν τῷ ἔλεγχος ἐλεγχεία. σημαίνει δὲ τὸ ὄνειδος.

Ἐλεδώνη, εἶδος πολύποδος. ἀπὸ τοῦ ἑαυτὴν ἔδειν, ὅ ἐστιν ἐσθίειν, ἐεδώνη, καὶ πλεονασμῷ τοῦ λ. Ἡσίοδος, — ὅτ' ἀνόστεος ὃν πόδα τένδει.

Ἐλεαίρω] ὡς ἀπὸ τοῦ ἔλπω ἐλπαίρω, (ἐκ τούτου Ἐλπήνωρ) οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ἐλεῶ ἐλεαίρω ἐλεαρῶ.

Ἐλεεινὸς, ἀπὸ τοῦ ἔλεος. εἰς τὸ ἀσελγαίνειν.

Ἐλεῶ, κατὰ μὲν τοὺς Ἀττικοὺς, πρώτης συζυγίας τῶν περισπωμένων, ἐλεεῖς· Ὅλην τὴν ἡμέραν ἐλεεῖ καὶ

δανείζει ὁ δίκαιος: — κατὰ δὲ τὴν κοινὴν, δευτέρας. καὶ γίνεται παρὰ τὸ ἔλεος· τοῦτο παρὰ τὸ λῶ τὸ θέλω.

Ἐλεεῖς, δῆμος τῆς Ἀττικῆς. ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῇ ἕλους· ἑλώδης γὰρ ὁ τόπος· οἱ γὰρ δῆμοι τῶν Ἀθηναίων, ἢ ἀπὸ τῶν τόπων, ἢ ἀπὸ τῶν παρακειμένων αὐτοῖς, ἢ ἀπὸ τῶν ἐν αὐτοῖς φυτῶν, ἢ ἀπὸ τῶν ἐν αὐτοῖς χειροτεχνῶν, ἢ ἀπὸ τῶν οἰκησάντων ἀνδρῶν ἢ γυναικῶν.

Ἔλεγος] ἐκ τοῦ περὶ Χρηστομαθίας Πρόκλου· ὁ μέντοι ἐπικὸς κύκλος ἄρχεται μὲν ἐκ τῆς μυθολογουμένης οὐρανοῦ καὶ γῆς μίξεως· ἀφ' ἧς ἑκατόγχειρες γίνονται: — καὶ ἑξῆς· διαπορεύεται δὲ τά τε ἄλλως περὶ θεῶν τοῖς Ἕλλησι μυθολογούμενα, καὶ εἴπου τι καὶ πρὸς ἱστορίαν ἐξαληθίζεται. περατοῦται δὲ ἐκ διαφόρων ποιητῶν συμπληρούμενος, μέχρι Ὀδυσσέως· ὧν καὶ ὀνόματα καὶ πατρίδας φησὶν ὁ αὐτός. σπουδάζεσθαι δὲ τὰ ἐπικοῦ κύκλου ποιήματα, οὐχ οὕτω διὰ τὴν ἀρετὴν, ὡς διὰ τὴν ἀκολουθίαν τῶν ἐν αὐτῷ πραγμάτων. τὴν δὲ ἐλεγείαν συγκεῖσθαι μὲν ἐξ ἡρῴου καὶ πενταμέτρου· ἁρμόζειν δὲ τοῖς κατοιχομένοις· καὶ εὐλογεῖσθαι μὲν ὑπ' αὐτοῦ τούτους· οἱ μέντοι μεταγενέστεροι, ἐπὶ διαφόροις ὑποθέσεσιν αὐτῷ ἀπεχρήσαντο. τὸ δὲ ἔπος ἐφεῦρε Φημονόη ἡ Ἀπόλλωνος προφῆτις ἑξαμέτροις χρησμοῖς [χρησαμένη.] οἷς ἐπεὶ τὰ πράγματα εἵπετο, ἔπος τὸ ἐκ μέτρων ἐκαλεῖτο· ἢ διὰ τὴν κατασκευὴν, καὶ τὴν ἄγαν ὑπεροχὴν τὴν ἐν τοῖς ἑξαμέτροις θεωρουμένην, τὸ κοινὸν ὄνομα παντὸς λόγου τὸ ἑξάμετρον ἰδιώσατο· καθά-
328 περ Ὅμηρον τὸν ποιητὴν, καὶ Δημοσθένην τὸν ῥήτορα· ἐπεὶ καὶ τὰ τρίμετρα ἔπη προσηγόρευσαν.

Ἑλένη, ἡ ἡρωΐς· παρὰ τὸ ἕλω τὸ ἑλκύω, ἢ πρὸς τὸ ἴδιον κάλλος ἕλκουσα τοὺς ἀνθρώπους· διὰ τὸ πολλοὺς ἑλεῖν τῷ κάλλει· ἢ παρὰ τὸ Ἑλλάς· ἢ παρὰ τὸ ἐν ἕλει γεγενῆσθαι, ἢ ὑπὸ τοῦ Τυνδάρεω ἐν ἑλώδει τόπῳ ῥιφθεῖσα, θείας δέ τινος προνοίας τυχοῦσα, καὶ ἀναληφθεῖσα ὑπὸ Λήδας. ἐκ τοῦ ἕλους οὖν Ἑλένη ὠνομάσθη.

Ἑλένη] τὸ λε, ψιλόν· τὰ διὰ τοῦ ενη θηλυκὰ ὑπὲρ β' συλλαβὰς μονογενῆ διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφονται, ἐπί τε βαρυτόνων καὶ ὀξυτόνων· ἐπὶ βαρυτόνων, ὠλένη, ὁ βραχίων· Κλυμένη, κύριον· ὀξύτονα, δεξαμενή, εἱαμενή. πρόσκειται, μονογενῆ, διὰ τὸ κελαινή.

Ἑλένειον, βοτάνη ἡ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ γινομένη. εἴρηται ὅτι ἐκ τῶν δακρύων τῆς Ἑλένης ἀνεφύη, ὅτε ἐπὶ Κανώβῳ τῷ κυβερνήτῃ Μενέλαος ἐδάκρυσεν, ὑπὸ αἱμοῤῥοΐδων ἀποθανόντι.

Ἑλεθὴρ, ὕδωρ τὸ ὑπὸ τοῦ ἡλίου τεθερμασμένον· παρὰ τὴν ἕλην τὴν θερμασίαν, καὶ τὸ θέρω τὸ θερμαίνω.

Ἐλεσπίδας] Πείσεα τε προλιπὼν καὶ ἐλεσπίδας: — οἱ μὲν, τοὺς συμφύτους τόπους· οἱ δὲ, τοὺς ἑλώδεις· ἄμεινον δὲ τοὺς λεπώδεις, παρὰ τὸ λελεπίσθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων, ἢ ὑπὸ τῶν κυμάτων· ὅθεν καὶ λέπα, τὰ ἀκρότατα τῶν ὀρέων. Εὐριπίδης, — καὶ Κιθαιρῶνος λέπας.

Ἔλεψε] Ἰλιάδος α', — περὶ γάρ ῥά ἑ χαλκὸς ἔλεψε: — περιελέπισε γὰρ αὐτὸ, ὅ ἐστιν ἔγλυψε καὶ ἐκάθηρεν. ἀπὸ τοῦ λέπω· ἐξ οὗ καὶ λέπυρον τὸ τῶν καρύων ἔλυτρον, καὶ λέπος. ὁ μέλλων, λέψω, ἔλεψα. ἢ παρὰ τὸ λεπῶ πρώτης τῶν περισπωμένων, λεπήσω, ἐλέπησα· τὸ τρίτον, ἐλέπησε· καὶ κατὰ συγκοπὴν τοῦ η, καὶ κράσει τοῦ πσ εἰς ψ, ἔλεψεν.

Ἐλέλικτο] — αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ Κυάνεος ἐλέλικτο δράκων: — ἀντὶ τοῦ ἥλικτο, ἐνέσφιγκτο. ἑλίσσω ἑλίξω ἧλιχα ἧλιγμαι καὶ ἐλήλιγμαι· ὁ ὑπερσυντέλικος, ἠλίγμην καὶ ἐληλίγμην, ἐλήλιξο, ἐλήλικτο· καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς ε.

Ἐλέλιξεν] — μέγα δ' ἐλέλιξεν ὄλυμπον: — ἀντὶ τοῦ ἐκίνησεν, ἔσεισε. καὶ γίνεται παρὰ τὸ ἐλελίζω· ὅπερ ἀπὸ τοῦ ἑλίσσω γίνεται κατὰ ἀναλογίαν. ὁ ἀόριστος, ἐλέλιξα· ὁ μέσος, ἐλελιξάμην· καὶ ἡ μετοχὴ, ἐλελιξάμενος. σημαίνει καὶ τὸ ἐπιστραφεὶς, ὡς τὸ, Τὴν δ' ἐλελιξάμενος πτέρυγος λάβεν.

Ἐλελίχθησαν, εἰλήθησαν, συνεστράφησαν, ἐτινάχθησαν· ἀπὸ τοῦ ἑλίσσω, Ἰλιάδος ζ'. καὶ, — ὡς ἐλέλιχθεν: — ἀντὶ τοῦ ὡς ἐπεστράφησαν.

Ἐλεπόλεις, σημαίνει τὰ μάγγανα καὶ μηχανήματα τὰ πόλεις πορθοῦντα· παρὰ τὸ ἑλεῖν τὰς πόλεις. ἑλῶ γάρ ἐστι τὸ πορθῶ. τὰ δὲ παρὰ τὸ πόλις συντεθέντα ὀνόματα, εἰ μὲν ὦσι θηλυκὰ, τὴν τῶν ἁπλῶν φυλάττουσι κλίσιν· εἰ δὲ ἀρσενικοῦ καὶ θηλυκοῦ μετέχει, διὰ τοῦ δος κλίνεται, Φυγόπολις, Φυγοπόλιδος.

Ἐλέφας, τὸ ζῶον· — ἀμετροβίων ἐλεφάντων: ἐλέβας τις ὤν· διὰ γὰρ τὸ βάρος ἐν ὕδατι ἑλώδει τὰς ἐπιβάσεις (τουτέστι τὰς μίξεις) ποιεῖται· ἢ παρὰ τὸ ἐλεφαίρω
τὸ βλάπτω· βλαπτικὸς γάρ. ἢ παρὰ τὸ ἑλίσσω γίνεται 329
ἑλίφας καὶ ἐλέφας, ὁ ἑλιγμένην ἔχων ῥῖνα. ἢ παρὰ τὸ ἐν ἕλει ἐπιβαίνειν τῇ θηλείᾳ, ἐλέβας τις ὤν· ἐπιβαίνει γὰρ τῇ θηλείᾳ, οὐκ ἐπὶ γῆς διὰ τὸν ὄγκον, ἀλλ' ἐπὶ ὕδατος ἑλώδους, ὅπου νέμονται· καὶ γίνεται εἰκότως κοῦφος. ἢ παρὰ τὸ λευκὸς γίνεται λεύκας· καὶ τροπῇ τοῦ κ εἰς φ, λέφας· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε, ἐλέφας· πάνυ γὰρ ἐστὶ λευκὸν τὸ ὀστοῦν αὐτοῦ· καὶ Ὅμηρος Ἰλιάδος δ', Ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μιήνῃ: — ἀντὶ τοῦ ἐλεφάντινον ὀστοῦν τῷ φοινικῷ χρώματι χρίσῃ, βάψῃ. Ἰλιάδος ε', — ἐκ δ' ἄρα χειρῶν Ἡνία λεύκ' ἐλέφαντι χαμαὶ πέσον.

Ἐλεφαντίνη, ἡ Αἰγυπτία· καὶ φησὶν Ἀπίων, ὅτι Ὀνυχίνην χρὴ λέγειν· ὅτι καθάπερ ὄνυξ ἀφαιρεθεὶς ἐπιβλαστάνει, διώκων αὐξήσειν τὴν ἀφαίρεσιν· οὕτως ὁ Νεῖλος ἀναλισκόμενος εἰς τὰς ἀρούρας τοῖς δαπανωμένοις ἐπαναχεῖται καθ' ἕκαστον ἔτος ἀναλισκόμενος καὶ πάλιν αὐτὰ πελαγίζων. τὸ ἐθνικὸν, Ἐλεφαντῖνος.

Ἐλεφήνωρ, ὄνομα κύριον· ὁ ἀνδρεῖος, εἰληφάνωρ· τὸ γὰρ ἀνὴρ ἐν συνθέσει τρέπει τὸ α εἰς η· τὸ δὲ η εἰς ω, ἀγήνωρ.

Ἐλατὴρ, παρὰ τὸ ἐλῶ ἐλάσω ἐλατήρ. σημαίνει δὲ τὸν ἡνίοχον. καὶ παρὰ τὸ ἐλεύθω τὸ παραγίνομαι, Ἐλευθὴρ, ὄνομα πόλεως τῆς Βοιωτίας· — Ἐλευθῆρος μεδέουσα, Ἡσίοδος.

Ἐλεφαίρατο] — ἐλεφαίρατο φῦλ' ἀνθρώπων: — σημαίνει τὸ βλάπτω. καὶ ἐλεφέρονται καὶ ἐλεφηράμενος, τὸ μετὰ ἀπάτης βλάψας. ἐλεφαίρω δὲ κυρίως, τὸ ταῖς ἐλπίσιν ἀπατῶ καὶ βλάπτω. παρὰ τὸ ἔλπω, παράγωγον ἐλπαίρω· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε, ἐλπεαίρω· καὶ ὑπερθέσει τοῦ ε, ἐλεπαίρω· καὶ τροπῇ τοῦ ψιλοῦ εἰς δασὺ, ἐλεφαίρω· ὁ ἀόριστος, ἐλέφηρα· ὁ μέσος, ἐλεφηράμην· ἐλεφηράμενος, ἡ μετοχή. δύναται δὲ καὶ παρὰ τὸν ἐλέφαντα τὸ ζῶον εἰρῆσθαι· βλαπτικώτατον γὰρ τὸ ζῶον.

Ἐλευσὶς, διὰ τὴν ἀπὸ Δημήτερος ἔλευσιν· ἐκεῖ γὰρ εὗρε τὸν καρπὸν ἐλθοῦσα. παρὰ τὸ ἐλεύθω ἐλεύσω, Ἐλευσίν· ἔστι δὲ πολὺ πλῆθος Ἀθηναίων. καὶ ὁ Θεολόγος, Οἶδεν Ἐλευσὶς ταῦτα: — ἢ ὅτι παρ' αὐτῇ κατέλυσεν ἡ Δημήτηρ ἐπὶ ζήτησιν πορευομένη τῆς θυγατρὸς αὐτῆς. ἢ ἀπὸ Ἐλευσίνου τοῦ Ἑρμοῦ. καὶ Ἐλευσίνια, ἑορτή· καὶ τοῖς νικῶσι τὰ Ἐλευσίνια ἆθλον ἐδίδοτο.

Ἐλεύθερος, παρὰ τὸ ἐλεύθειν ὅπου ἐρᾷ. Ἐλευθέριος καλεῖται ὁ Ζεὺς, διὰ τὸ τοὺς ἐλευθέρους τὴν στοὰν οἰκοδομῆσαι τὴν πλησίον αὐτοῦ. οὕτω μὲν Ὑπερίδης· ὁ δὲ Δίδυμος, οὐ διὰ τοῦτο φησὶν, ἀλλὰ διὰ τὸ τῆς Μη-

δικῆς δουλείας καὶ ἐπικρατείας ἀπαλλαγῆναι τοὺς Ἀθηναίους. εἰώθασι δὲ καὶ ὑπὲρ ἐλευθερίας ἱστάναι κρατῆρα τῷ Διῒ, τοὺς πολεμίους ἀπωσάμενοι. καὶ Ὅμηρος Ἰλιάδος ζ', Κρητῆρα στήσεσθαι ἐλεύθερον.

Ἐλεύθω, σημαίνει τὸ παραγίνομαι. παρὰ τὸ κέλευθος, ὃ σημαίνει τὴν διὰ θαλάσσης ὁδὸν, γίνεται κελεύθω· καὶ ἀποβολῇ τοῦ κ. ἐλεύθω· ὁ μέλλων, ἐλεύσω· ὁ ἀόριστος. ἤλευσα· ὁ β', ἤλυθον· καὶ ἐν συγκοπῇ, ἦλθον· καὶ τὸ προστακτικὸν, ἐλθέ· εἰπέ· εὑρέ· τρία εἰσὶ
330 σεσημειωμένα ὀξυτονούμενα, καὶ ἴσως ὡς μακρᾷ παραλήγοντα. ὁ παρακείμενος. ἤλευκα· ὁ Ἀττικὸς, ἐλήλυκα· τὴν γὰρ γ' συλλαβήν: — ὁ ὑπερσυντέλικος, ἐληλύκειν· καὶ ὤφειλεν εἶναι ἠληλύκειν· ἀλλὰ τὰ Ἀττικὰ τὰ ἀπὸ βραχέος ἀρχόμενα, ἐν τῷ Ἀττικῷ ὑπερσυντελίκῳ χρονικῶς μεγεθύνονται· οἷον ὀρώρυχα, ὠρωρύχειν· πλὴν τοῦ ἐλήλυκα, ἐληλύκειν· καὶ ἐλήλυθα, ἐληλύθειν. ὁ μέσος Ἀττικῶς. ἐλήλυθα· ἡ μετοχὴ, ἐληλυθώς· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο, ἐληλουθώς. Ἰστέον δὲ ὅτι ὁ Ἀττικὸς παρακείμενος ἀπὸ μακρᾶς οὐκ ἄρχεται. ἡ γὰρ ἀρχὴ τοῦ Ἀττικοῦ παρακειμένου οὐδὲν ἕτερόν ἐστιν εἰ μὴ ἀντεστραμμένος ἀναδιπλασιασμός.

Ἐλήλατο, διεληλύθει, ἐπέπηκτο. ἐλάω ἐλῶ, ἐλάσω, ἤλακα. καὶ ἐλήλακα· ἐληλάμην.

Ἐλείψασκον] λείπω, λείψω. ἔλειψα· ἔλειψαν, πληθυντικόν· ἐλείψασκον Ἰωνικῶς.

Ἐλειονόμος, ἐν τοῖς ἕλεσι νεμόμενος· Νύμφαι ἐλειονόμοι ὑπεδείδισαν, Ἀπολλώνιος.

Ἐλειήτης, ὁ λέων· Ἐσχατιὴν ὑπὸ πέζαν ἐλειήταο λέοντος: — εἴρηται παρὰ τὴν ἕλην τὴν θερμότητα, ἣ λέγεται καὶ εἵλη, πλεονασμῷ τοῦ ι. ἢ παρὰ τὸ ἕλος, ὅτι πρὸ τοῦ καταστερισμοῦ ἐν ἕλεσιν ἐνέμοντο. Ὧρος.

Ἑλίξαι] ἑλίξαι τὸ συστρέψαι. ἀπὸ τοῦ εἰλῶ εἰλίσσω· καὶ ἀφαιρέσει ἢ συστολῇ τοῦ ι, ἑλίσσω· τοῦτο κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν γίνεται ἐλελίσσω· ὁ μέλλων, ἐλελίξω.

Ἕλιξ] ἕλιξ λέγεται καὶ τὸ τῆς ἀμπέλου νευρῶδες ἔκφυμα, ὃ ἐπιλαμβάνεται τοῦ χάρακος, τὸ παρ' ἡμῖν βλαστάριον καλούμενον. παρὰ τὸν ἑλίξω μέλλοντα, ἕλιξ, ὡς χαράξω, χάραξ· δράξω, δράξ.

Ἑλίχρυσος, εἶδος ἄνθους. Θεόκριτος, Κισσὸς ἑλιχρύσῳ κεκονισμένος: — ἀπὸ Ἑλιχρύσης τινὸς Ἐφεσίας, ἥτις πρώτη ἀπὸ τοῦ ἄνθους τοῦ χρυσανθέμου ἐστεφάνωσε τὴν Ἄρτεμιν. ἢ παρὰ τὸ χρυσοειδὲς εἶναι καὶ ἕλειον τὸ ἄνθος· ἵν' ᾖ ὁ ἐν ἕλει χρυσὸς, ἑλόχρυσος, καὶ ἑλίχρυσος. ὡς ἑλοτενὴς, καὶ εἱλιτενὴς ἄγρωστις.

Ἑλινὸς, ἡ ἄμπελος, ὡς Ἀπολλόδωρος· Φιλίτας δ' ἐν γλώσσαις τὸν κλάδον τῆς ἀμπέλου. Νίκανδρος ἐν Θηριακοῖς.

Ἐληλάμενος, μετοχή ἐστι παρακειμένου, ὡς δηλοῖ ὁ Ἀττικὸς ἀναδιπλασιασμός. ἀπὸ τοῦ ἐλῶ, ἤλακα, καὶ ἐλήλακα· ὁ παθητικὸς, ἐλήλασμαι· ἡ μετοχὴ, ἐληλασμένος· ἀποβολῇ τοῦ σ, ἐληλάμενος· μετὰ γὰρ τὴν ἀποβολὴν τοῦ σ προπαροξύνθη, καὶ συνέπεσε τῷ χαρακτῆρι τῶν διὰ τοῦ αμενος, ἱστάμενος, καὶ τὰ ὅμοια. οὕτω καὶ τὸ οὐτάμενος· οὐ γὰρ ἀπὸ τοῦ οὔτημι.

Ἑλινύειν, ἀργεῖν. σχολάζειν· ὁ δὲ Ταραντῖνος. τὸ ἡσυχάζειν· ὁ δὲ Ἱπποκράτης ἐμφαίνει λέγων, Ἑλινύειν οὐ ξυμφέρει. ἀλλὰ γυμνασία: — δῆλον ὡς ἀντιδιαστέλλων τῇ κινήσει τὴν ἀργίαν. ἑλινύω, ἐνδίδωμι, ἀναπαύομαι. Θεόκριτος. — ἐλίνυσε δὲ τὸ κῦμα: — καὶ Καλλίμαχος, Οὐδὲ βοὴ κήρυκος ἐλίνυσε —, παρὰ τὸ εἰλῶ· ἵν' ᾖ τὸ ἐν τῷ αὐτῷ εἰλεῖσθαι. εἰλῶ, εἰλίνω, ἑλίνω, καὶ ἑλινύω. ὡς δὲ τὸ ῥῆμα εὗρον· σημαίνει ἡ λέξις τὸ στρατεύειν διατρίβοντας ἢ ἐγχρονίζοντας. ἐλίνυον, ἀντὶ τοῦ ἀνέτρεφον, ἀνεστρέφοντο, περιεβάλλοντο. ἀπὸ τοῦ 331 :
λίνου εἴρηται. οἷον, — δηρὸν δ' ἀνελίνυον αὖθι μένοντες.

Ἕλκος] ἢ παρὰ τὸ ἕλκω ἕλκος, ἡ διειλκυμένη σὰρξ καὶ μὴ συμμύουσα· ὅπερ καὶ ἄπελος προσαγορεύεται. παρὰ τὸ μὴ πελάζειν τὴν σάρκα· ἢ παρὰ τὴν ἀλκὴν, τὸ ἐξ ἀλκῆς γινόμενον.

Ἕλκεο] — μὴ δὲ ξίφος ἕλκεο χειρί: — ἀπὸ τοῦ ἕλκω ἕλκομαι εἱλκόμην εἵλκου· καὶ τὸ προστακτικὸν, ἕλκου· καὶ κατὰ διάλυσιν, ἕλκεο.

Ἑλκύδριον, λέγει τὸν κάδον, ὅτι ἀνέλκει τὸ ὕδωρ.

Ἑλκεσίπεπλος, ἐφελκομένη τοὺς πέπλους ἐν τῷ φορεῖν. ἡ δὲ κατασκευὴ τῆς λέξεως, εἰς τὸ ἀλφεσίβοιαι.

Ἑλλὰς, ἀπὸ Ἕλλης τῆς Ζήθου θυγατρός.

Ἑλλὰς] ἕλλα ὅπερ πλεονασμῷ τοῦ σ γίνεται ἕλλας Ῥωμαῖος.

Ἑλλανικὸς, ἀπὸ τοῦ Ἑλληνικός. ἢ ἀπὸ τοῦ Ἕλλην Ἕλληνος καὶ τοῦ νίκη, γέγονεν Ἑλλανόνικος· καὶ συγκοπῇ, Ἑλλανικός.

Ἑλλανοδίκαι, ἄρχοντες Ἠλεῖοι διέποντες κατὰ τὸν ἀγῶνα τὸν Ὀλυμπιακόν. ἐκλήθη δὲ, ὅτι παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἐδίκαζον τοῖς τε ἀθληταῖς, καὶ τοῖς ἄλλοις ἀγωνισταῖς· ἐκαθέζοντο γὰρ ἐν τῷ ἀγῶνι πορφυρίδα περιβεβλημένοι· καὶ ἦσαν οὗτοι τὸ μὲν πάλαι ἐννέα· εἶτα δύο· καὶ τὸ τελευταῖον η'.

Ἑλλεδανὸς, ὁ τῶν δραγμάτων δεσμός· παρὰ τὸ συνελεῖν τὰ δεσμευόμενα.

Ἑλλέβορος, θανάσιμον φάρμακον· παρὰ τὸ τῇ βορᾷ ἑλεῖν. Ἑλλεβοριᾶν, τὸ ἐλλεβόρου δεῖσθαι ὡς φαρμάκου. οὕτω Καλλίας.

Ἐλλέρα, τὰ βλέφαρα· ὀλλύρα τινὰ ὄντα, ὀλλύντα καὶ ἔῤῥειν ποιοῦντα.

Ἕλλην, παρὰ τὸ Ἑλλὰς, ὃ σημαίνει τὴν πόλιν. ἢ παρὰ τὸ ἄλλος ἄλλην καὶ Ἕλλην· πλέον γὰρ τῶν ἄλλων ἐθνῶν ἀλλήλους φιλοῦσι, ἢ διακέκρινται.

Ἑλληνισμός ἐστι, τὸ καθ' Ἕλληνας διαλέγεσθαι, τουτέστι τὸ ἀσολοικίστως καὶ ἀβαρβαρίστως διαλέγεσθαι.

Ἑλληνόπολις] Ἀπολλόδωρος, Ἀτταλὸς ἐκ τῶν Ἑλληνίδων πόλεων οἰκήτορας συναγαγὼν, ἔκτισε πόλιν, καὶ ὠνόμασεν αὐτὴν Ἑλληνόπολιν.

Ἑλληνοταμίαι, οἱ τῶν Ἑλληνικῶν χρημάτων ταμίαι· καὶ γὰρ ἦσαν κοινὰ χρήματα τῆς Ἑλλάδος, συγκείμενα ἐν τῷ δημοσίῳ. ῥητορική.

Ἑλλήσποντος] ἡ πρὸ τῆς Τροίας θάλασσα οὕτω καλεῖται, ἀπό τινος Ἕλλης ἐκεῖ πνιγείσης, ἀδελφῆς τοῦ Φρίξου. — ἐπὶ πλατεῖ Ἑλλησπόντῳ: — κατὰ ἀντίφρασιν εἴρηται πλατέι. στενὸς γὰρ ὁ Ἑλλήσποντος. ἢ τὸ κατ' ἐκεῖνο μέρος πεπλατυσμένος.

Ἔλλοψ, ὁ ἰχθῦς· καὶ ἐλλοπεύειν, τὸ ἁλιεύειν. εἴρηται δὲ πᾶς ἰχθῦς οὕτως, ἀπό τινος ἰχθύος ἰδικῶς καλουμένου ἔλλοπος. ἢ ἀπὸ τοῦ ἐλλείπειν τὴν ὄπα· ἄφωνον γάρ· Κρῆτες δὲ καὶ τοὺς ἀφώνους ἔλλοπας λέγουσιν.

Ἐλλόποδες καὶ ἐλλοί, οἱ στρουθοί, καὶ οἱ νεβροί· ἀπὸ τοῦ ἄλλεσθαι. καὶ ἐλλοφόνος ἡ Ἄρτεμις, ἡ τοὺς ἐλλοὺς φονεύουσα, ὅ ἐστι τὰς ἐλάφους· κυνηγετικὴ γάρ ἐστιν. ἐλλὸς δὲ ἡ ἔλαφος ὑποκοριστικῶς, ἀπὸ τοῦ ἔλαφος. ἢ ὁ ἐν ἕλει τὰς διατριβὰς ἔχων. ἀπὸ γὰρ τοῦ ἐλλὸς καὶ
τοῦ ἔλαφος. Ὀδυσσείας τ', — κύνα ἔχε ποικίλον ἐλ- 332
λόν: — ἀντὶ τοῦ ἔλαφον.

Ἑλίκωπες, (ἡ εὐθεῖα ἑλίκωψ) ἀντὶ τοῦ μελανόφθαλμοι, εὐόφθαλμοι. ἑλὶ γὰρ, ἢ ἑλικὸν, καλεῖται κατὰ γλῶσσαν τὸ μέλαν. ἢ οἱ ἑλικοειδῶς κινοῦντες τοὺς ὦπας, ὅ ἐστι τοὺς ὀφθαλμούς· εὐειδεῖς· ἢ ἑλικοβλέφαροι· ἅπας

γὰρ τὰ βλέφαρα φασίν. τὸ πᾶν ἀπὸ μέρους. ἢ οὐλότριχες. ἢ οἱ ἑλικὴν ὦπα ἔχοντες, ἤγουν μεγάλην. ἢ οἱ ναυτικοὶ, πρὸς τὴν Ἑλίκην ὁπῶντες, ὅ ἐστι βλέποντες πρὸς τὴν μεγάλην ἄρκτον. δύο δέ εἰσιν ἄρκτοι· ἡ μικρὰ, καλεῖται Κυνόσουρα· καὶ ἡ μεγάλη, Ἑλίκη, διὰ τὸ ἑλικοειδῶς πως τὴν οὐρὰν ἔχειν· ἢ διὰ τὸ ἕλκεσθαι ὑπὸ τοῦ οὐρανοῦ, κατ' ἐξοχὴν, ὡς ὁ λέων θήρ. ὅθεν οἱ Ἕλληνες, ἐν ἀγνωσίᾳ τῆς μικρᾶς ὄντες, πρὸς τὴν μείζω βλέπουσιν, ὥς φησιν Ἄρατος· — ἑλίκῃ γε μὲν ἄνδρες Ἀχαιοὶ Εἰν ἁλὶ τεκμαίρονται, ἵνα χρὴ νῆας ἀγινεῖν: — διὰ τοῦτο ἑλίκωπας αὐτοὺς Ὅμηρος φησίν· οἱ δὲ εὐοφθάλμους λέγοντες ἁμαρτάνουσι. παρθένων γὰρ τὸ ἐπίθετον.

Ἑλικώπιδα] ἡ εὐθεῖα, ἡ ἑλικῶπις. ἑλὶ κατὰ διάλεκτον τὸ μέλαν· ἀντὶ τοῦ μελανόφθαλμον· ἀφ' οὗ εὐτρεπής. ἢ τὴν ἀξιοθέατον καὶ εὐμορφοτάτην. πρὸς ἣν πᾶς ἑλίσσει τοὺς ὦπας, διὰ τὸ κάλλιστον εἶδος. κλίνεται δὲ ὡς ἡ προφῆτις.

Ἑλικῶν] τὸ ε πρὸ τῆς λι συλλαβῆς δασύνεται· τὸ δὲ ἑλικμῶντο ψιλοῦται. τὰ εἰς ων βαρύτονα δίχρονα, ἐκτεταμένα παραληγόμενα, τρέπει τὸ ω ἐπὶ τῆς γενικῆς, Ἑλικάων, ἑλικάονος· Μαχάων, μαχάονος· Ἱκετάων, ἱκετάονος.

Ἔφελκε] — ἠδ' ἑλκέμεν εἰς ἅλα δῖαν: — ἀντὶ τοῦ καθέλκειν. τὰ εἰς ειν ἀπαρέμφατα οἱ Ἴωνες διὰ τοῦ εμεν προφέρουσιν. ἕλκω· καὶ ὁ μέλλων, ἕλξω· ὁ ἀόριστος, εἷλξα· ὁ β', εἷλκον· συνάρχεται τῷ α ἀορίστῳ· Ἰωνικῶς, ἕλκε· καὶ μετὰ τῆς ἀπὸ προθέσεως, ἄφελκε· καὶ ἀναβιβάζει τὸν τόνον. πᾶς γὰρ παρῳχημένος χρόνος, τὸν παραγινόμενον αὐτῷ χρόνον κατὰ τὸ ἄρχον μέρος ἀποβαλὼν, ἐν τῇ συνθέσει προπαροξύνεται.

Ἑλλόβια, ἐνώτια. διὰ τὸ ἐν τοῖς λοβοῖς τῶν ὤτων εἶναι.

Ἑλλωτία, ἡ Εὐρώπη τὸ παλαιὸν ἐκαλεῖτο· ἢ ὅτι οἱ Φοίνικες τὴν παρθένον ἑλλοτίαν καλοῦσιν· ἢ παρὰ τὸ ἑλεῖν· ὅτι ὑπὸ ταύρου ἑάλω, κατὰ τὸν μῦθον.

Ἑλλωτίς] Ἀθηνᾶ οὕτω καλουμένη, ἐτιμᾶτο ἐν Κορίνθῳ· καὶ ἑορτὴ ἑλλωτία. εἴρηται δὲ Ἑλλωτὶς ἡ θεὸς, ὅτι Βελλεροφόντης τὸν Πήγασον ἵππον ἑλὼν καθ' ὑποθήκην καὶ συμμαχίαν τῆς Ἀθηνᾶς ἐχαλίνωσε· καὶ ἀπὸ τοῦ ἑλεῖν τὸν ἵππον Ἑλλωτίαν προσηγόρευσεν αὐτήν· καὶ ἱερὸν αὐτῇ ἱδρύσατο· καὶ τὰ Ἑλλώτια, ἑορτή. ἢ ἀπὸ τοῦ πρὸς Μαραθῶνα ἕλους, ἐν ᾧ ἵδρυται. Πίνδαρος ἐπινικίῳ Ξενοφῶντος.

Ἕλος, σημαίνει ὄνομα πόλεως Λακωνικῆς· ἐξ ἧς εἵλωτες οἱ πολῖται. σημαίνει καὶ τὸν ὑγρὸν καὶ σύμφυτον τόπον· παρὰ τὸ ἕλω τὸ λαμβάνω· ἡ μετοχὴ, ἑλών· ἐξ αὐτοῦ ἕλος, ὡς λαχὼν λάχος, καὶ μαθὼν μάθος καὶ μῦθος. ἕλος καλεῖται, ὁ ὁμαλὸς καὶ κάθυγρος τόπος.

Ἕλωρ, τὸ ἕλκυσμα καὶ σπάραγμα· παρὰ τὸ ἕλω τὸ
555 ἑλκύω· ἢ παρὰ τὸ ἕλω τὸ λαμβάνω, γίνεται ἕλωρ. σημαίνει δὲ τὸ θήραμα, ἢ τὸ τῶν κυνῶν ἕλκυσμα.

Ἕλωρος, πόλις Σικελίας· ὁ πολίτης, Ἑλωρίτης.

Ἕλουρος, εὐθεῖα. Ἀπὸ τῶν ἐκεῖσε ἑλῶν Ἕλουροι κέκληνται· Δέξιππος ἐν δωδεκάτῳ Χρονικῶν. καὶ γράφεται διὰ τοῦ ε ψιλοῦ· τὸ δὲ ζῶον, δίφθογγον.

Ἑλοίμεθα, λάβοιμεν, Ἰλιάδος β'. ῥῆμα εὐκτικὸν, μέσος ἀόριστος δεύτερος. ἐκ τοῦ ἕλω τοῦ δασυνομένου τοῦ σημαίνοντος τὸ λαμβάνω, ἑλῶ εἷλα· εἰ μέντοι περισπᾶται ὁ μέλλων· ὁ δεύτερος ἀόριστος, εἷλον· ὁ μέσος, εἱλόμην, εἵλου, εἵλετο.

Ἔλπεο] ἀπὸ τοῦ ἔλπω, ἔλπομαι, ἠλπόμην ἤλπου· τὸ προστακτικὸν, ἔλπου· καὶ κατὰ διάλυσιν ἔλπεο, ἀντὶ τοῦ ἐλπίζε.

Ἐλπωρή, ἡ ἐλπίς. παρὰ τὸ ἔλπω ἐλπωρὴ, ὡς θάλπω, θαλπωρή· ἀλέω, ἀλεωρή.

Ἕλσαι, τὸ συνελάσαι· ἀπὸ τοῦ ἐλάσαι κατὰ συγκοπήν.

Ἐλπὶς, παρὰ τὸ ἔλπω· ἢ παρὰ τὸ ἕλκω δασύνεται, ἡ ἕλκουσα ἡμᾶς. ἐκ τοῦ ἐλπὶς, γίνεται ἐλπίζω· ὁ μέλλων, ἐλπίσω. ἐλπίδος· ὁ κανών· τὰ εἰς ις ὀξυνόμενα θηλυκὰ διὰ τοῦ δος κλίνεται. Ἰστέον ὅτι τὰ εἰς ις θηλυκὰ δισύλλαβα, εἰ μὲν βαρύνεται, ἐν τῇ συνθέσει ἀναβιβάζει τὸν τόνον· οἷον, πόλις, ἀκρόπολις· μῆτις, πολύμητις. εἰ δὲ ὀξύνεται, εἰ μὲν θηλυκὰ μονογενῆ ὦσι, φυλάσσουσι τὸν τόνον· οἷον, νυχὶς, παννυχίς· αἰγὶς, καταιγίς. εἰ δὲ ἐναλλάσσει τὸ γένος, εἰ μὲν ἐκτείνουσι τὸ ι, πρὸ μιᾶς ἔχει τὸν τόνον· οἷον, ἀκτὶς, χρυσάκτις ἥλιος· κνημὶς, εὐκνήμις· ἐξ οὗ εὐκνήμιδες. εἰ δὲ συστέλλει τὸ ι, προπαροξύνεται· οἷον, πατρὶς, εὔπατρις· ἀσπὶς, ῥίψασπις.

Ἐλυμαῖοι, ἔθνος· ἀπὸ Ἐλύμου υἱοῦ Ἀγχίσου, νόθου ὄντος καὶ ἐλθόντος εἰς Σικελίαν, καὶ ἀπ' αὐτοῦ Ἐλύμη ἡ χώρα· καὶ Ἐλυμαῖος· τὸ θηλυκὸν, Ἐλυμαΐα.

Ἔλυμος, σπέρμά τι ὃ ἑψῶντες οἱ Λάκωνες ἤσθιον. Ἀριστοφάνης Νήσοις. παρὰ τὸ ἕλος, ἔλυμος· χαίρει γὰρ ἐν ὑγροῖς τόποις καὶ ἐν ἕλεσι φύεσθαι.

Ἔλυμα, μέρος τι τοῦ ἀρότρου ἐν τῷ μέσῳ, ἔνθα συμβάλλεται ὁ γύης τῷ ἱστοβοΐῳ. παρὰ τὸ ἐλύειν, ὅ ἐστι καλύπτειν.

Ἔλυτρον, κάλυμμα, ἐκπέτασμα, ἐνείλημα. ὁμοίως καὶ ἡ θήκη τοῦ τόξου. καὶ πληθυντικῶς Σοφοκλῆς ἔλυτρα. παρὰ τὸ εἰλῶ εἰλύω εἰλύσω τὸ συνειλύω, γέγονεν εἴλυτρον καὶ ἔλυτρον.

Ἐλύμην] Ἰστέον ὅτι τὸ, Νῦν δ' ἐλύμην τρὶς τόσσα πορών: — οὐκ ἔστιν εὐκτικὸν, ἀλλ' ὁριστικὸν, μέσος ἀόριστος δεύτερος, ἀντὶ τοῦ ἐλυτρώθην. ἐκωλύετο γὰρ εὐκτικὸν εἶναι· καὶ ἡ αἰτία πρόδηλος.

Ἐλύσθη] — ῥυμὸς δ' ἐπὶ γαῖαν ἐλύσθη, Ἰλιάδος ψ'. εἰλύσθη] συνετρίβη, ἐξετάθη, καθερπύσθη· οἱ δὲ, παρειλκύσθη, συνεστράφη μετὰ τῶν ἡνίων. παρὰ τὸ ἐλεύθω, ἐλεύσθη καὶ ἐλύσθη. — ἐγὼ δ' ὑπὸ γαστέρ' ἐλυσθείς: — ἀντὶ τοῦ κατενεχθείς. ἀπὸ τοῦ ἕλω, ἐλύω, ὡς ἕλκω, ἑλκύω.

Ἐμβάδες, εἶδος ὑποδήματος· ἀπὸ τοῦ ἐμβαίνειν τοὺς πόδας.

Ἔμβιον, τὸ στεῤῥόν τε καὶ πρέμνον· ἔμβιοί τε αἱ ῥίζαι αἱ εἰς βάθος διϊκνούμεναι καὶ ἐμβεβηκυῖαι, ἀπὸ τοῦ βῶ.

Ἐμβιβάξαντες, παρὰ Ἱππώνακτι, Ἀλλ' αὐτίκ' ἀλλήλοισιν ἐμβιβάξαντες: — ἀντὶ τοῦ ἐμβοήσαντες. ἀπὸ τοῦ 334
βάζω βάξω, βιβάξω· βιβάξας βιβάξαντος, καὶ ἐμβιβάξαντες.

Ἐμβαδόν, Ἰλιάδος ο', πεζῇ βαίνοντες· ἀπὸ τοῦ βάδην· ὅπερ ἀπὸ τοῦ βαίνω.

Ἐμβριμώμενοι, μετὰ αὐστηρότητος ἐπιτιμῶντες. ἀπὸ τοῦ ἐμβριμῶ. τοῦτο ἀπὸ τοῦ βρίμος βριμῶ. τοῦτο ἀπὸ τοῦ βρι ἐπιτατικοῦ.

Ἐμβραμένα, παρὰ Σώφρονι ἡ εἱμαρμένη, ὑπερθέσει τοῦ ρ· καὶ διὰ τὴν ἀσυνταξίαν, πλεονασμῷ τοῦ β. καὶ Λάκωνες οὕτω λέγουσιν.

Ἔμβρυον, ἀπὸ τοῦ ἔσω βρύειν, ὅ ἐστιν αὔξεσθαι· καὶ ὑπέμβρυον, τὸ ὑπὸ τῇ θηλαζούσῃ νεογνόν.

Ἐμβρῦσαι, τὸ ἐνθεῖναι· τροπῇ τοῦ δ εἰς β· ἀπὸ τοῦ ἐνδῦσαι.

Ἐμβριθὲς, στιβαρόν, βαρὺ, φοβερόν· ἀπὸ τοῦ ἐπιβαρεῖν.

Ἔμβολος, παρὰ τὸ τὸν λαὸν ἐμβαίνειν.

Ἔμεια, τόπος ἐστὶ Μυκηνῶν· παρὰ τὸ ἐμῶ Ἔμεια, ὡς θάλλω θάλεια. λέγεται δὲ, ἐπειδὴ ἐκεῖ ἤμεσεν ὁ Κέρ-

βερος ἀνελθὼν ἐκ τοῦ ᾅδου· ἢ ἐπειδὴ ἐκεῖ ἔμεσεν ὁ Θυέστης φαγὼν τὰ τέκνα αὐτοῦ.

Ἐμεῖο, ἐκ τοῦ ἐμοῦ. τὸ δὲ ἐμοῦ ποίου εἴδους; πρωτοτύπου. κατὰ πόσους τρόπους διαφέρει τοῦ παραγώγου; κατὰ τρεῖς· ὅτι τὸ μὲν ἐμοῦ τὸ πρωτότυπον γίνεται κατὰ διάλυσιν ἐμέο καὶ ἐμεῖο καὶ ἐμεῦ· τὸ δὲ παράγωγον, οὐδόλως· καὶ ὅτι τὸ μὲν πρωτότυπον ἐγκλίνεται, τὸ κατἀρχὰς φωνῆεν ἀποβάλλον, οἷον, ἤκουσέ μου· τὸ δὲ παράγωγον, οὔτε ἐγκλίνεται, οὔτε τὸ κατἀρχὰς φωνῆεν ἀποβάλλει.

Ἔμβιος, καλεῖται ἡ σηπεδὼν τοῦ ξύλου. ἡ δὲ σηπεδὼν, ἡ ποιότης ἐστὶν ἡ ἐν αὐτῷ· καὶ εἰ μὲν εὖ ἔχει, τοῦ ἐκφῦσαι αἰτία γίνεται· εἰ δὲ κακῶς, τοῦ κατασαπῆναι.

Ἐμβατεῦσαι· καὶ ἐμβατεία. ἔστιν ἡ νυνὶ λεγομένη διὰ τοῦ δ ἐμβαδία· τὸ τὸν δανειστὴν ἐμβατεῦσαι, καὶ εἰσελθεῖν εἰς τὰ κτήματα τοῦ ὑποχρέου, ἐνεχυριάζοντα τὸ δάνειον.

Εἷο, ἀντὶ τοῦ ἑαυτοῦ. ἔστι γὰρ, ἐμοῦ, σοῦ, οὗ. αὗται αἱ γενικαὶ γίνονται κατὰ διάλυσιν, ἐμέο, σέο, ἕο· καὶ ἐπειδὴ αἱ διαλελυμέναι γενικαὶ οὐδέποτε δίφωνον ἔχουσι μακρὸν ἢ βραχὺ, ἀλλὰ τὸ μὲν ἓν μακρὸν, τὸ δὲ ἕτερον βραχὺ, τούτου χάριν ἐπλεόνασε τὸ ι ποιητικῶς, καὶ λέγεται ἐμεῖο, σεῖο, εἷο.

Ἐμεῖο] ἐκ τοῦ ἐμὸς ἐμοῦ. ἔστι δὲ ἡ ἀντωνυμία παράγωγος, εἴδους τῶν παραγώγων κτητικοῦ· σημαίνει δὲ τὸν κτήτορα καὶ τὰ κτήματα· καὶ διαλύσει τῆς ου διφθόγγου εἰς εο, ἐμέο· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, ἐμεῖο. ἐκ δὲ τοῦ ἐμέο συναιρέσει τοῦ εο εἰς τὴν ευ δίφθογγον, ἐμεῦ Δωρικῶς· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ε, μεῦ· ὡς τὸ, Κέκλυτέ μευ.

Ἔμισα, πόλις Φοινίκης· τὸ ἐθνικὸν, Ἐμισαῖος. καὶ ἔοικε κλίνειν τὰ Ἔμισα Διονύσιος ὡς τὰ Μέγαρα· οἱ δὲ νῦν χρῶνται θηλυκῶς. ἀλλὰ πῶς τὸ Ἐμισαῖος ἀπὸ τοῦ οὐδετέρου γέγονεν; εἰ μή τις φαίη, ὥςπερ τὸ Γάδειρα Γαδειραῖος. ἡ δὲ Ἔμεσα διὰ τοῦ ε· ὅθεν Ἐμεσηνός, ὡς τὸ Γέρασα Γερασηνός.

555 Ἐμμαπέως] ἀπὸ τοῦ ἅμα τοῦ σημαίνοντος τὸ ὁμοῦ καὶ ἐξαίφνης, καὶ τοῦ ἔπος τοῦ σημαίνοντος τὸν λόγον, γέγονεν ἁμεπέως· καὶ κατὰ μετάθεσιν τῶν φωνηέντων, καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ, ἐμμαπέως, οἱονεὶ, ὁ ἅμα τῷ λόγῳ καὶ τῷ ἔργῳ, ἐσπευσμένως, ταχέως, ἢ προθύμως· — ὁ δ᾽ ἄρ᾽ ἐμμαπέως ἀπόρουσεν.

Ἐμμενὲς, αἰεὶ, συνεχῶς, ἀδιαλείπτως, ἐπιμόνως. μένω καὶ ἐμμένω, ἐμμενές.

Ἔμμεναι, ἀπὸ ἐνεστῶτος· τὸ γὰρ εἶναι τὸ ὑπάρχειν σημαίνει, εἰμί· καὶ ὁ παρατατικὸς, ἦν· τὸ πληθυντικὸν, ἦμεν· Ἀλλ᾽ ὅπερ ἦμεν γενώμεθα: — ἡ μετοχὴ, εἴς, ἔντος· τὸ ἀπαρέμφατον, εἶναι· καὶ Δωρικῶς, ἔμμεναι. εἰς τὸ δόμεναι.

Ἔμμηνον, ὃ καὶ ἐπιμήνιον, τὸ κατὰ μῆνα πλεονάζον αἷμα ταῖς γυναιξί· τροφὴ δὲ τὸ αἷμα γίνεται τοῖς βρέφεσιν.

Ἔμμηροι, οἱ ἐπὶ ἐνέχυρα διδόμενοι φιλίας. Δημήτριος ἐν Σικελοῖς, Λακεδαιμόνιοί θ᾽ ἡμῶν τά τε τείχη κατέλαβον, καὶ οὓς ἔλαβον ἐμμήρους: — εἴρηται παρὰ τοὺς ὁμήρους, τοὺς ἐπὶ ὁμολογίᾳ τῆς εἰρήνης διδομένους παρ᾽ ἀλλήλων ταῖς· ἵν᾽ ᾖ, ὅμηροι καὶ ἔμμηροι.

Ἔμμορε, σημαίνει τὸ ἔτυχεν, ἔλαχε. παρὰ τὸ μορῶ τὸ ἐπιτυγχάνω, μορήσω· ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔμορον· καὶ πλεονασμῷ ἑτέρου μ· τὸ δεύτερον, ἔμμορες. ὅτι δὲ δεύτερος ἀόριστός ἐστι, δῆλον. καὶ τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν, ἔμμορον ἐκεῖνοι. εἰ γὰρ ἦν παρακείμενος, ἐμμόρασιν εἶχεν εἶναι. μείρω, μερῶ· μέσος παρακείμενος, μέμορα· καὶ καθ᾽ ὑπερβιβασμόν.

Ἔμπα, σημαίνει τὸ ὅμως· καὶ ἔμπης, τὸ αὐτό. ἔμπης, ποτὲ μὲν σημαίνει ὅμως, ὡς τὸ, — σὺ δὲ χαῖρε καὶ ἔμπης: — ποτὲ δὲ ὁμοίως, ἢ ἐπίσης, ὡς τὸ, Ἔμπης ἐς γαῖαν τε καὶ οὐρανὸν ἵκετ᾽ ἀϋτμή.

Ἐμπάζομαι] — καὶ ἐμῶν ἐμπάζεο μύθων: — σημαίνει τὸ ἐπιστρέφομαι, φροντίζω, ἐντίθεμαι, λόγον ποιοῦμαι. παρὰ τὸ ἔμπης. ἢ παρὰ τὸ ἔμπαιος· τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ ἐμπάσσειν. τὰς γὰρ βουλὰς δοκοῦμεν ὡς πάσσειν τῇ διανοίᾳ. ἐμπάσσω· καὶ Αἰολικῶς, ἐμπάζω. τὰ γὰρ δύο σσ εἰς ζ τρέπουσιν Αἰολεῖς· τὸ γὰρ ἐπιπλήσσω, ἐπιπλάζω. Σαπφώ, Τὸν δ᾽ ἐπιπλάζοντα ἄνεμοι φέροιεν.

Ἔμπαιος, ὁ ἔμπειρος· — κακῶν ἔμπαιος ἀλήτης: — οἱ μὲν, παρὰ τὸ ἔμπειρος, ἄρσει τοῦ ρ, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς α, ὡς τὸ δεινός, αἰνός· οἱ δὲ, παρὰ τὸ ἀΐω, ἄϊος· καὶ ἐν συνθέσει, ἐπάϊος· εἶτα κατὰ πλεονασμὸν τοῦ μ, καὶ συναιρέσει, ἔμπαιος, ὁ αἰσθανόμενος. ἢ παρὰ τὸ ἐμπάζεσθαι, τὸ φροντίζειν. ἢ παρὰ τὸ ἔμπεδον, ὁ βέβαιος.

Ἐμπήκτης, ὁ θεσμοθέτης.

Ἔμπεδον, ἑδραῖον, ἰσχυρόν· ἐκ τοῦ πέδον ἡ γῆ· πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν ἐν τῇ θαλάσσῃ· ὅθεν καὶ ἐμπεδῶς, ἐπίρρημα. ἢ ἀπὸ ἐμπεδίων θεμελίων κειμένων. ἐκ τοῦ πέδον, γίνεται ῥῆμα πεδῶ, καὶ ἐμπεδῶ, τρίτης συζυγίας. Τὰ μὲν ὀμωμοσμένα τοῖς ἔργοις αὐτοῖς ἐμπεδῶσαι: — ἀντὶ τοῦ βεβαιῶσαι, ἐνισχῦσαι, ἀσφαλίσασθαι, ἑδραιῶσαι. καὶ ἔμπεδον, τὸ βέβαιον. τὸ δὲ πέδον, παρὰ τὸ ἕω τὸ καθέζομαι, ἕδον καὶ πέδον· ἢ παρὰ τὸ ἕζω τὸ καθέζομαι, ἕζον καὶ πέδον.

Ἐμπελάτειρα, ἡ ἑταίρα· ἀπὸ τοῦ ἐμπελάζειν πᾶσι. Καλλίμαχος, Τοὺς αὐτῷ σκοτίους ἐμπελάτειρα τέκεν Γυνή. 556

Ἐμπελαδὸν, σημαίνει τὸ πλησίον, ἢ τὴν γονήν· παρὰ τὸ πελάζω.

Ἐμπέραμος] παρὰ τὸ πεῖρα, ἐμπείραμος, καὶ ἐμπέραμος· σημαίνει δὲ τὸν ἔμπειρον.

Ἐμπερονήσασθαι, καὶ ἐμπορπάσασθαι. ἀπὸ τῆς περόνης γίνεται περονῶ. ἀντὶ τοῦ πόρπῃ βελόνῃ συλλαβεῖν.

Ἐμπεφυυῖα, Ἰλιάδος α΄, ἀντὶ τοῦ ἐμπλέξασα τὰς χεῖρας, ἰσχυρῶς κρατοῦσα· Ὣς ἔχετ᾽ ἐμπεφυυῖα: καὶ ἐμπεφύασι. φῦμι τὸ προςπελάζω· ὁ μέλλων, φύσω· ὁ παρακείμενος, πέφυκα· ἡ μετοχὴ, πεφυκώς· ἀποβολῇ τοῦ συμφώνου, πεφυώς· καὶ τὸ θηλυκόν.

Ἔμπλην, πλησίον, ἐγγύς. παρὰ τὸ πέλω ῥῆμα τὸ πλησιάζω, συγκοπῇ πλῶ· καὶ συνθέσει, ἐμπλῶ· καὶ ἔμπλην· Βοιωτῶν δ᾽ ἔμπλην ἐπ᾽ ἀριστερὰ θωρήσσοντο.

Ἔμπορος, ὁ πραγματευτής. (καὶ ὁ τόπος αὐτὸς ἐμπόριον λέγεται) ὁ κατάβολος, ὁ ναύλου πλέων ἐπ᾽ ἀλλοτρίας νεὼς, ἢ πραγματείας· ἤγουν, ὁ διὰ παντὸς τοῦ βίου τὴν πορείαν ποιούμενος.

Ἐμπολεμῶσαι, τὸ ἐχθροὺς ποιῆσαι. ἢ ἐπὶ πόλεμον τινὰς παροξῦναι· ἐκπολεμῶσαι δέ ἐστι, τὸ ἐκπορθῆσαι.

Ἐμποδὼν, Θουκυδίδης, ἀντὶ τοῦ προχείρως. Φησὶ γὰρ, Τὰς ἐμποδὼν αἰτίας μόνον ἐπισκοπεῖν: — Λυκοῦργος ἐν τῷ κατὰ Λυκόφρονος ἀντὶ τοῦ φανερόν· Πλάτων δὲ ἀντὶ τοῦ ἐν μέσῳ· Ἰσαῖος ἀντὶ τοῦ ὑπόγυον καὶ ἐν χερσίν· Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι· τουτὶ γὰρ παντελῶς ἐμποδών ἐστιν: — ἐχρήσατο δὲ τῇ λέξει Ἱεροκλῆς τε καὶ ἄλλοι ἀντὶ τοῦ ἐμποδίου, ἐν δευτέρῳ Φιλοσοφουμένων, περὶ τῶν φιλοσόφων· Τίς γὰρ αὐτῶν οὐχὶ καὶ ἔγημεν καὶ παῖδας ἀνείλατο, καὶ οὐσίας ἐπεμελήθη, μηδενὸς ἐμποδὼν ὄντος: — Ἀντιφῶν δὲ τοὺς

ἐμπεσόντας. λέγει γὰρ, Τοὺς ἐμπεδῶν ἐκλάσατε:— ἐμποδὼν, ἐμπόδισμα, κώλυμα.

Ἔμπουσα, φάντασμα δαιμονιῶδες, ὑπὸ τῆς Ἑκάτης πεμπόμενον· ὃ δοκεῖ πολλὰς μορφὰς ἀλλάσσειν. ἔμπουσα δὲ, παρὰ τὸ ἐμποδίζειν· ἢ ἀπὸ τοῦ τὸν ἕτερον πόδα χαλκοῦν ἔχειν· ἢ ὅτι ἀπὸ σκοτεινῶν τόπων ἐφαίνετο τοῖς μυουμένοις. ἐκαλεῖτο δὲ αὕτη καὶ Ὀνοκώλη. ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι φάντασμα ἦν τῆς Ἑκάτης τοῖς δυστυχοῦσι φαινόμενον. ὅτι ἔμπουσα ψιλοῦται· εἰ καὶ δοκεῖ παρὰ τὸ ἕνα συγκεῖσθαι.

Ἐμποίνιμος, τουτέστιν ἔνοχος ποινῆς· οἷον ἐφ' οἷς ἥμαρτε δοὺς τιμωρίαν. καὶ ποινὴ λέγεται, ἡ ἐπὶ φόνῳ δρασθεῖσα κόλασις.

Ἐμπύρευμα, κυρίως λείψανον πυρὸς ἐναπομεῖναν σποδιᾷ· καταχρηστικῶς καὶ ἐπὶ λειψάνου· ὡς φέρε εἰπεῖν, γνώσεως, ἀρετῆς ἢ κακίας μνήμη.

Ἐμπυρίζω] ἐκ τοῦ πῦρ πυρὸς, πυρίζω καὶ ἐμπυρίζω.

Ἐμφαντικῶς, ἐννοηματικῶς.

Ἐμφορῶ· πρώτη συζυγία. παρὰ τὸ ἐμφέρω, γίνεται ἔμφορος, ὁ ἐν αὐτῷ φέρων τι. ἐξ αὐτοῦ, ἐμφορῶ· ἡ μετοχὴ, ἐμφορῶν ἐμφοροῦντος· καὶ τὸ οὐδέτερον, τὸ ἐμφοροῦν, ἤγουν τὸ πληροῦν.

337 Ἐμῶ, τὸ τὴν τροφὴν ἐκβάλλω. Ἀριστοφάνης, Δότε μοι λεκάνην, ἵν' ἐξεμέσω:— ἀπὸ τοῦ ἕω τὸ ἀφίημι, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ μ, ἐμῶ, ὡς ὀρούω, ὁρμῶ· τίω, τιμῶ.

Ἐμωκυμόρῳ, ἐμῷ ὠκυμόρῳ· καὶ ἐκθλίβεται τὸ ι τῆς ἐμῷ ἀντωνυμίας, διὰ τὸ μηδέποτε γίνεσθαι κρᾶσιν τοῦ ι μέσου ὄντος· καὶ λοιπὸν κιρνᾶται τὰ δύο ωω εἰς ω, καὶ γίνεται ἐμωκυμόρῳ, χωρὶς τοῦ ι.

Ἐναγίζειν, τὸ χοὰς ἐπιφέρειν ἢ θύειν τοῖς κατοιχομένοις, ἢ φονεύειν· ἄγος γὰρ τὸ μίασμα· ἐνάζω δὲ, τὸ λιτανεύω πρὸς τοῖς ναοῖς. ἢ ἐναγίζειν, τὸ κατακαίειν· ἀπὸ τοῦ ἁγίζειν.

Ἐναβρύνω· ἐξ οὗ ἐναβρύνεσθαι, μέγα φρονεῖν, καυχᾶσθαι. τοῦτο παρὰ τὸ ἅβρος ὁ κοῦφος.

Ἔναγχος, ἀρτίως· πρὸ μικροῦ, ἢ πρὸ ὀλίγου, ἐν τῷ ἔγγιστα παρελθόντι χρόνῳ. παρὰ τῆς ἀγχοῦ γενικῆς, ἄγχος· καὶ συνθέσει, ἔναγχος. ἢ πρώην, προσφάτως, ἐγγύς.

Ἐναλλάξ. ὡς παρὰ τὸ μίχω μίξω μὶξ ἐπιμίξ, οὕτω καὶ παρὰ τὸν ἀλλάξω μέλλοντα ἀλλὰξ καὶ ἐναλλάξ.

Ἐναλίγκιος, ὅμοιος. παραπλήσιος. ὡς παρὰ τὸ πήσσω γίνεται πάγιος, ἁρμόζω ἁρμόδιος, οὕτω παρὰ τὸ εἴκω τὸ ὁμοιῶ, εἴκιος· καὶ ἐπειδὴ πολλάκις τὰ τοιαῦτα διὰ χρείαν μέτρου ἀποβάλλει τῆς ει διφθόγγου τὸ ε, οἷον, Εἴκελος ἀστεροπῇ:— καὶ, Τῷδ' ἴκελος, Τρώων κατέδυ πόλιν:— τούτου χάριν καὶ τοῦτο ἀποβάλλει τὸ ε, καὶ γίνεται ἴκιος καὶ ἐνίκιος· καὶ προσθέσει τῆς αλ συλλαβῆς μετὰ τοῦ γ, διὰ τὰ ἐπάλληλα βραχέα, γέγονεν ἐναλίγκιος.

Ἐναπήρεισται, ἐντετίναχεν. εἴρηται ἀπὸ τοῦ διατεινομένους ἐμπίπτειν.

Ἐναποψύχειν, παρὰ Ἡσιόδῳ τὸ ἀποπατεῖν καὶ ἀποφυσᾶν, παρὰ τὸ ψύχω· παρ' Ὁμήρῳ, τὸ λειποθυμεῖν, παρὰ τὸ ψυχή, ὡς τὸ, Εἷλεν ἀποψύχοντα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.

Ἐναίρω] παρὰ τὸν ἄρην τὸν πόλεμον γίνεται ἐναίρω τὸ φονεύω· ἢ παρὰ τὸ ἕνω τὸ φονεύω· ὅθεν καὶ Ἐνυὼ, καὶ Ἐνυάλιος. τὸ δὲ ἕνω, παρὰ τὸ ἕλω τὸ φονεύω· ἐξ οὗ, εἷλε καὶ ἀνεῖλε.

Ἐναρίζειν κυρίως τὸ σκυλεύειν· ἔναρα γὰρ τὰ σκῦλα· καταχρηστικῶς δὲ, ἀναιρεῖν.

Ἔναρα, σκῦλα, λάφυρα, τὰ πολεμικὰ ὅπλα, ὡς ἐπὶ θώρακος καὶ περικεφαλαίας καὶ κνημῖδος· ἐκ τοῦ αἴρω τὸ λαμβάνω τὰ βασταζόμενα, ὡς τὸ, — Φέροι δ' ἔναρα βροτόεντα:— τὰ ἀπὸ τοῦ πολέμου λαμβανόμενα. ἢ παρὰ τὸ ἀρῶ τὸ ἁρμόζω, ἃ ἥρμοσται τοῖς σώμασιν.

Ἐναρίζοι, ἀντὶ τοῦ φονεύοι· ἐκ τοῦ ἐναρίζοιμι εὐκτικοῦ, τὸ τρίτον. ἐκ τοῦ ἐναίρω, ἐναρίζω. σημαίνει δὲ τρία· τὸ φονεύω, καὶ τὸ ἀπολαμβάνω· κυρίως δὲ τὸ σκυλεύειν· ἀπὸ τοῦ ἐναρηρότα σώματα ἀφαιρεῖσθαι.

Ἐναρφόρος, πολεμική· ἀπὸ τοῦ φέρειν τὰ ἔναρα, ἢ τοὺς ἄνδρας φονεύειν.

Ἐναργὲς, σαφὲς, καὶ πρὸ ὀφθαλμῶν. Ἐνάργεια, ἡ τῶν λόγων λευκότης καὶ φανότης· ἀργὸν γὰρ τὸ καθαρόν· ἐνάργεια δὲ καὶ ἡ ἐν τοῖς λόγοις ταχυτής.

Ἔναυλον, οὐ πρὸ πολλοῦ ἐνηχούμενον ἢ μνημονευόμενον, ἀλλ' ἔτι ἐνηχούμενον. αὐλὸς γὰρ πᾶν τὸ στενὸν καὶ ἐπίμηκες· τοιοῦτος δὲ καὶ ὁ τῶν ὤτων τόπος.

Ἔναυλος, ἔνηχος, ἔμπνους. σημαίνει δὲ καὶ ῥοῦν καὶ χα- 338
ράδραν καὶ χειμάῤῥουν· καὶ ἐναυλιζόμενον, ἀντὶ τοῦ ἐνοικοῦντα· καὶ ἐναύλους, τοὺς χειμερινοὺς τόπους· παρὰ τὸ ἐπιμήκεις εἶναι ὡς αὐλούς· αὐλὸς γὰρ ἡ ἐπίμηκος παράτασις· οἷον, — αὐτίκα δ' αὐλὸς ἀνὰ ῥῖνας παχὺς ἦλθεν Αἵματος ἀνδρομέου:— καὶ, τάχα κεν πλήσειαν ἐναύλους.

Ἐναυλήματα, ἄλφιτα οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ δεδευμένα. ἔνιοι δὲ καὶ αὐτὰ καθ' αὑτὰ ἄλφιτα ἐναυλήματα προσαγορεύουσιν.

Ἔναυσμα, ἐμπύρευμα, σποδιὰ πυρός, ὑπέκκαυμα· ἀπὸ τοῦ αὔω τὸ καίω. ὁ ἅγιος Βασίλειος, Εἰ οὖν βλέμμα τοσούτου πυρὸς ἔναυσμα γίνεται, ἀκούωμεν τοῦ ὑποφωνοῦντος, Οἱ ὀφθαλμοί σου ὀρθὰ βλεπέτωσαν· καὶ τὰ βλέφαρά σου νευέτω δίκαια.

Ἔνδεια] τὰ ἐλλείποντα μιᾷ συλλαβῇ κατὰ τὸ θηλυκὸν διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται· ἐνδεὴς, ἐνδεΐα, καὶ ἔνδεια· ἀδεὴς, ἀδεΐα, καὶ ἄδεια. ἢ ὡς εὐκλεὴς εὐκλεΐα. καὶ κατὰ κρᾶσιν εὔκλεια, οὕτω καὶ ἐνδεὴς ἐνδεΐα, καὶ ἔνδεια.

Ἔνδεια. ἔστι δέα ἐκ τοῦ δέω τὸ χρήζω· κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ι, δεία· καὶ μετὰ τῆς ἐν προθέσεως, ἔνδεια. ἐξ αὐτοῦ ῥῆμα, ἐνδέω· ἡ μετοχὴ, ἐνδέων· καὶ τὸ οὐδέτερον, τὸ ἐνδέον. καὶ ἀπὸ μετοχῆς παρήχθη εἰς ὄνομα.

Ἐντελέχεια, σημαίνει τὸ ἀεὶ ὄν· παρὰ τὸ ἐντελῶς ἔχειν.

Ἐνδελεχεστάτης, συνεχεστάτης καὶ ἀδιαλείπτου.

Ἐνδελεχέστατα, καὶ ἐνδελεχῶς, τὸ συνεχῶς. παρὰ τὸ ἐνδέχομαι. γίνεται ὄνομα ἐνδεχής· καὶ πλεονασμῷ τῆς λε συλλαβῆς, ἐνδελεχής· καὶ ἐνδελεχῶς, ἐπίῤῥημα.

Ἕνδεκα] κληρωταὶ ἄρχοντες ἦσαν οὗτοι, προεστηκότες τοῦ δεσμωτηρίου· καὶ τοὺς ἀπαγομένους κακούργους ἐπὶ θάνατον παραλαμβάνοντες ἐζημίουν· τοὺς δὲ ἀμφισβητοῦντας εἰσῆγον εἰς τὸ δικαστήριον· καὶ τὸ γνωσθὲν περὶ αὐτῶν ἔπραττον. εἰσῆγον δὲ καὶ τὰ ἀπογραφόμενα χωρία, οἰκίας· καὶ τὰ δημόσια εἶναι δόξαντα παρεδίδουν τοῖς πολίταις. εἰσῆγον δὲ ἐνίας ἐνδείξεις. ῥητορική.

Ἑνδέκατος] ἐκ τοῦ εἷς ἑνός, τὸ οὐδέτερον, ἕν· καὶ μετὰ τοῦ δέκα, γίνεται ἑνδέκατος.

* Ἐνδέχεται, τὸ ἔνεστι. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ δέχομαι· καὶ ἔστι μεταφορὰ ἀπὸ τόπου πλατέος, τοῦ δεκτικοῦ.

Ἐνδεξιᾷ, σὺν τῷ ι, τοπικὸν καὶ περισπώμενον· ὅταν δὲ ᾖ προπαροξύτονον, ἄνευ τοῦ ι, ἀντὶ τοῦ ἐπιδεξίως. ἢ ὡς αἴσια καὶ καλά. ἐκδεξιῶν, ἐπίῤῥημα τοπικόν.

Ἔνδυνε· ἐκ τοῦ δύω, δύνω· ἔδυνον, ἔδυνες· τὸ τρίτον, ἔδυνε. καὶ οἱ Ἴωνες αὐξήσεις οὐ δέχονται. μετὰ τῆς ἐν, ἔνδυνε.

Ἔνδειξις, εἶδος δίκης δημοσίας· ὑφ' ἣν τοὺς ἐκ τῶν νό-

μων εἰργομένους τινῶν ἢ τόπων ἢ πράξεων, εἰ μὴ ἀπέχοιντο αὐτῶν, ὑπῆγον εἰς τὸ δικαστήριον, καὶ ἐδείκνυον εἶναι . . Δημοσθένης κατὰ Ἀριστογείτονος.

Ἔνδημος, ὁ μὴ ἀποδημῶν· ἐπίδημος δὲ, ὁ ἐπιδημῶν ξένος. καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Νήσοις, — ἀλλ' οὐ τυγχάνει Ἐπίδημος ὤν: — λέγεται δὲ περὶ τοῦ Ποσειδῶνος, ὅτι οὐκ ἐπιδημεῖ Ἰσθμοῖ. κυρίως εἰρημένον. οὐχ οὕτω γὰρ Ἴσθμιος ὁ θεὸς, ὡς διαπαντὸς ἐκεῖ διατρίβειν.

339 Ἔνδιος, ἡ μεσημβρία, ἤγουν ὁ μεσημβρινὸς καιρός· παρὰ τὸ ἐνδεῖν καὶ ἐλαττοῦσθαι τὴν ἡμέραν. ἢ παρὰ τὸ ἰδίω τὸ ἱδρῶ, γέγονεν ἐνίδιος, καὶ ἔνδιος.

Ἐνδίκως, καὶ ἐνδίκῃ, ἀντὶ τοῦ δικαίως, καὶ κατὰ τροπήν.

Ἔνδινα, τὰ ἔντερα, οἱονεὶ ἐνιά τινα ὄντα, τὰ ἐντοσθεν τῶν ἰνῶν, ἢ ἁπλῶς τῶν μελῶν. ἢ παρὰ τὸ ἐντὸς εἶναι τῶν ὅπλων. γράφεται δὲ διὰ τοῦ ι, ὡς ἀνθρώπινος. ἔνδινος γάρ.

Ἐνδίνοισιν, ἐν τοῖς ἐγκάτοις. ἔστι δίνη, ὃ σημαίνει τὴν συστροφήν· καὶ τὸ οὐδέτερον, τὸ δῖνος, τοῦ δίνους, τοῖς δίνεσι· καὶ κατὰ μεταπλασμὸν, δίνοισιν. ἢ τὸ δίνον τοῦ δίνου, δίνοις καὶ δίνοισι· καὶ γὰρ τὰ ἔγκατα ἀεὶ συστρέφονται. Ψαύσῃ δ' ἐνδίνων διά τ' ἔντερα καὶ μέλαν αἷμα, Ἰλιάδος ψ', τουτέστι τῶν ἐντὸς ὅπλων· ἀπὸ τοῦ ἐντείνεσθαι αὐτὰ τῷ θώρακι καὶ τοῖς λοιποῖς ὅπλοις. οἱ δὲ ἀποδιδόντες ἐντέρων, ἀγνοοῦσιν· οὐ γὰρ μέχρι θανάτου μόνον ἔχουσιν.

Ἐνδρομίδες, ὑποδήματα· Ἀττικῶς εἴρηνται, παρὰ τὸν δρόμον, τὰ εἰς τὸν δρόμον ἐπιτήδεια.

Ἐνδυκέως, παρὰ τὸ ἐνδίκως. οὕτω καὶ ἐνδυκέως τὸ Φιλοτίμως καὶ ἀξίως, ἐπιμελῶς, μετ' ἐπιμελείας καὶ ἐπιστροφῆς.

Ἐνέδρα] παρὰ τὸ ἕζω τὸ καθέζομαι, ἕδρα καὶ ἐνέδρα, ἐν ᾗ κάθηνταί τινες, μέχρις ἂν ἕλωσι τούτους, οἷς ἂν ἐπιβουλεύωσιν. ἕδρα σημαίνει τὴν καθέδραν, καὶ τὸ μέρος τοῦ σώματος. ὡς παρὰ τὸ αἴθω αἴθρα καὶ χύω χύτρα, οὕτως ἕζω ἕδρα, ἐν ᾗ καθήμεθα, ἢ δι' ἧς καθήμεθα. παρ' αὐτὸ δὲ καὶ ἐνέδρα· ἐγκαθίζοντες γὰρ λοχῶσιν.

Ἔνδοξος, παρὰ τὸ ἐν ἑαυτῷ τὴν δόξαν ἔχειν.

Ἐνεῖκαι, σημαίνει τὸ ἐνέγκαι· ἔστι γὰρ Ἰωνικόν. παρὰ τὸ ἐνέκω ἐνέξω· πλεονασμῷ τοῦ ι, ἐνείκω, ἤνεικα· (ἐξ οὗ, Ἀλλά μ' ὑπήνεικαν: — ἀντὶ τοῦ ἐξήνεγκαν, ἐξήγαγον) καὶ τὸ ἀπαρέμφατον, ἐνεῖκαι. ὁ ἀόριστος, ἤνεξα· ὁ δεύτερος ἤνεκα· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν καὶ τροπῇ, ἤνεγκα· καὶ ὥσπερ ἀπὸ τοῦ αἰεὶ γίνεται αἰὲν, τροπῇ τοῦ ι εἰς ν, οὕτω καὶ παρὰ τὸ ἐνείκω γίνεται ἐνέγκω διὰ τοῦ γ.

Ἔνεισι, καὶ ἔξεισι. ταῦτα εἰ μὲν δασύνεται, δύο μέρη λόγου εἰσί, καὶ ἔχει τὸ ἓν καὶ τὸ ἓξ ἀριθμητικόν· εἰ δὲ ψιλοῦται, ἓν μέρος λόγου εἰσί, καὶ ἔχει τὸ ἐν ἐξ, πρόθεσιν.

Ἔνειμεν, σημαίνει τὸ ὑπάρχομεν· τρίτην δὲ ἀπὸ τέλους ἔχει τὴν ὀξεῖαν. τὸ γὰρ ἁπλοῦν αὐτοῦ εἰμέν ἐστί. πᾶν δὲ ῥῆμα ὀξύτονον ἐν τῇ συνθέσει βαρύνεται.

Ἔνεσαν, ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχον. εἰμί τὸ ὑπάρχω· ὁ παρατατικὸς, ἦν· τὸ πληθυντικὸν, ἦμεν, ἦτε, ἔσαν, καὶ ἔνεσαν.

Ἐνείρω, ἐμπερονήσω, συναρμόσω, συμπλέξω, συνάψω. εἴρω οὖν παρὰ τὸ ἄρω τὸ ἁρμόζω. τροπῇ τοῦ α εἰς ε, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι. εἴρω· ὁ μέλλων, ἐρῶ· ὁ ἀόριστος, εἶρα· καὶ συνεῖρα, καὶ παρενεῖρα, τὸ συνέβαλον, συνέπλεξα ἐμαυτόν. Ἰστέον ὅτι ἐν τισι τῶν ἀντιγράφων τὸ ἐνεπείρουν ἐπένθεσιν τοῦ ε ἔχει, ὡς ἐνεποίουν· ἐν τοῖς πλείστοις δὲ οὐκ ἔχει τὴν τοῦ ε ἐπέκτασιν· ἠπειροῦ γὰρ πιττουργὸς καὶ στυππιοποιός. καὶ ἐνείρων τῷ ῥαιστῆρι τὸν στελεόν.

Ἔνερσις, συμπλοκή. παρὰ τὸ εἴρω τὸ συμπλέκω, πλεονασμῷ τοῦ σ, εἴρσω, εἶρσις, καὶ ἔνερσις. καὶ ἐνέρσει. 340

Ἐνεργμός· τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἐνερξις· κροῦμα κιθαριστικόν· Εὐφρόνιος δὲ τὸν ἐν μέσῳ τῇ κιθάρᾳ πασσαλίσκον, δι' οὗ ἡ χορδὴ διήρτηται. Φρύνιχος, Κοινοτίδητον ἐνεργμόν: — κροῦμα, διάσχεσιν. ῥητορική.

Ἔνεροι, οἱ νεκροί· ἀπὸ τοῦ ἐν τῇ ἔρᾳ κεῖσθαι, ὅ ἐστιν ἐν τῇ γῇ· (ὅθεν καὶ πίπτειν ἔραζε) τουτέστιν ἐν τῇ γῇ ὄντες.

Ἐνερόχρωτες, νεκρόχρωτες, νεκροῦ χροιὰν ἔχοντες· καὶ, — ἄναξ ἐνέρων Ἀϊδωνεύς: — τουτέστι, τῶν νεκρῶν.

Ἔνερθεν] ὑπένερθεν· δύο μέρη λόγου· ὑπὸ, πρόθεσις· ἔνερθεν, ἐπίῤῥημα τοπικόν. γίνεται ἐκ τοῦ ἔνερος ἐνέρου, ὃ σημαίνει τὸν νεκρόν. ἐξ αὐτοῦ ἐνέροθεν· καὶ συγκοπῇ, ἔνερθεν· ἢ παρὰ τὸ ἔρα ἔραθεν καὶ ἔνερθεν· (σημαίνει δὲ τὸ ὑποκάτωθεν) καὶ κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ ε, νέρθεν.

Ἐνέρτερος, κακώτερος. ἀπὸ τοῦ ἔνερθεν, ἐνέρθερος, καὶ ἐνέρτερος.

Ἐνετοί, Ἐνετήϊος, παρὰ Παφλαγόσι· — τοῖς δ' Ἐνετήϊος ἐμβασίλευεν Πρῶτα Πέλοψ: — περὶ Παφλαγονίαν δοκεῖ Πέλοψ κατῳκηκέναι· ὅθεν καὶ Ἐνετήϊον αὐτὸν εἶπεν. Ἐνετοὶ γὰρ οἱ Παφλαγόνες οἱ Λυδοί.

Ἐνετῇσι] Χρυσείης δ' ἐνετῇσι κατὰ στῆθος περονᾶτο: — ταῖς περόναις· διὰ τὴν Ἀθηνᾶν· ὅτι κατὰ τὸ στῆθος ἐπερονῶντο, οὐχ ὡς ἡμεῖς κατὰ τὴν κλεῖδα τοῦ ὤμου. δασύνεται δὲ τὸ ἐνέτησιν· ἀπὸ τοῦ ἐνίεσθαι τοῖς ἱματίοις, ὅ ἐστιν ἐμπορπᾶσθαι καὶ ἐμβάλλεσθαι πρὸς τὸν πέπλον. σημαίνει δὲ τὰς περόνας· καὶ γίνεται παρὰ τὸ ἵημι τὸ πέμπω· ὁ μέλλων, ἥσω· ὁ παρακείμενος, εἶκα· ὁ παθητικὸς, ἕμαι, ἕσαι, ἕται. ἑτός, καὶ ἄφετος· τὸ θηλυκὸν, ἑτή, καὶ ἐνετή.

Ἐνεκολλήβασε, κατέπιεν. ἴσως ἀπὸ τοῦ κόλου καὶ τοῦ βύσαι.

Ἐνεούρησεν] ἀπὸ τοῦ οὔρησεν, ἐούρησε· καὶ ἐν συνθέσει, ἐνεούρησεν. ζήτει.

Ἐγγύης καταβολήν] καταδικασθέντων τινῶν δημοσιεύεσθαι τὰς οὐσίας, εἰ λέγοιεν τινὲς, ὡς εἴησαν δανεισταὶ τῶν δημευομένων, ἀπογράφεσθαι τούτους ἐκέλευον, πότε καὶ πόσον ἐδάνεισαν ἀργύριον· ὅπερ ἔλεγον ἐνεπίσκημμα καὶ ἐνεπισκήψασθαι· εἰ μέντοιγε παρίσταν ἐγγυητὰς τοῦ μὴ ἂν διαψεύσασθαι περὶ τοῦ δανείσματος οἱ δανείσαντες, τοῦτο ἐγγύης καταβολὴν ἔλεγον. ἐξῆν δὲ τῇ γυναικὶ πρώτῃ τὴν ὀφειλομένην προῖκα ζητεῖν· καὶ τῷ δανειστῇ τὸ ὄφλημα. ἀποδεικνύντες ὃ ἔλεγον, ἀπελάμβανον τὰ ὀφειλόμενα. ἐκαλεῖτο οὖν τοῦτο, ἐνεπισκήψασθαι.

Ἐνεός, ὁ ἄφωνος· ἀπὸ τοῦ τὴν ἰαὴν παρ' ἑαυτῷ ἔχειν· ἢ ὁ διὰ μωρίαν λήθαργος καὶ ἀμνήμων· ἀφ' οὗ καὶ ἐνεάζειν λέγουσι τοὺς διὰ μωρίαν περιβλέποντας.

Ἐνέχυρον, τὸ εἰς ἀσφάλειαν ἀντάλλαγμα· ἀπὸ τοῦ ἔχω τὸ κρατῶ, ἔχυρον καὶ ἐνέχυρον.

Ἐνεχελιδώ, τόπος Ἀθήνῃσι σταδίων ὀκτώ, ἐν ᾧ αἱ ἱπποδρομίαι· ἀπὸ τινος Ἐχέλου.

Ἕνη καὶ νέα, ἡ τριακοστὴ ἡμέρα τοῦ μηνὸς παρὰ Ἀθηναίοις· ἢ ἡ τριακὰς τῆς σελήνης· ἐπειδὴ τῆς σελήνης συμβαίνει τοὺς δύο μῆνας ἡ ἐνάτη ἡμέρα ὡς ἔγγιστα εἶναι, καὶ τὴν τριακοστὴν ἡμέραν ὑπάρχειν καινήν· 341 καὶ κελεύειν νῦν μὲν ἥκειν εἰς ἑσπέραν, αὖθις δὲ ἔνης· ἢ ἐφ' ἕνης.

Ἐνήνοχα] ἀπὸ τοῦ ἐνέχω, ὁ μέλλων, ἐνέξω· ὁ παρακεί-

μενος, ἤνεχα· ὁ μέσος, ἤνοχα· καὶ ὁ Ἀττικὸς, ἐνήνοχα.

Ἐνηλύσια, εὐκίνητα· καὶ ἤλυσιν, τὴν ἔλευσιν. Αἰσχύλος ἐν Ἀργείοις. Καπανεύς μου καταλείπεται λοιποῖς ἀκέραυνος ἀρούραν ἐπηλυσίων ἀπέλιπεν: — οἱ δὲ, τὰ κατασκηφθέντα. οὕτως εἰς τὸ ῥητορικόν· εἰς δὲ τοὺς ἐτυμολόγους εὗρον, εἰς ἃ κεραυνὸς εἰςβέβηκεν· ἃ καὶ ἀνατίθεται Διῒ καταιβάτῃ, καὶ λέγεται ἄδυτα καὶ ἄβατα.

Ἐνηής, ὁ πρᾶος καὶ προσηνὴς καὶ ἡδύς· παρὰ τὸ ἥδω ἥσω· ἢ παρὰ τὸ ἠΰς γίνεται ἐνηής, ὥςπερ παρὰ τὸ βριθύς, ἐμβριθής. κλίνεται ἐνηέος. τὸ δὲ ἠΰς, σημαίνει δύο, τὸν γενναῖον καὶ ἰσχυρὸν, καὶ τὸν ἀγαθόν. ἐπὶ μὲν τοῦ ἰσχυροῦ, παρὰ τὸ ἔω τὸ ὑπάρχω, ἐὺς καὶ ἠΰς· ἐπὶ δὲ τοῦ ἀγαθοῦ, παρὰ τὸ ἥδω ἡδύς· καὶ ἐκβολῇ τοῦ δ, ἠΰς· ἐξ οὗ καὶ ἠεῖα, ὡς ταχύς ταχεῖα· καὶ ἐνηεῖα ἐνηείης, Ἰλιάδος ρ', Νῦν τις ἐνηείης Πατροκλῆος δειλοῖο Μνησάσθω: — τουτέστι τῆς πραότητος.

Ἔνθους] κατὰ συναλοιφὴν ὁ ἐνθεαζόμενος, ἔνθεος καὶ ἔνθους.

Ἐνθυμιαζόμενοι, ἐνθυμούμενοι.

Ἐνθρυπτὰ, τὰ ἐκ πεμμάτων, ἢ τὰ ἐνθρυβόμενα βρώματα. ἔνιοι δὲ ταῖς τελεταῖς αὐτὰ προσοικειοῦσι. καὶ Ἀπόλλων δὲ παρ' Ἀθηναίοις ἐνθρυπτός.

Ἔνθα, ἐπὶ μὲν τοῦ τότε δὴ, χρονικὸν ἐπίῤῥημα· Ἔνθ' αὖ Τυδείδης Διομήδει: — καὶ, Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοί: — ἀντὶ τοῦ τότε. ἢ τοπικόν. ἐπὶ δὲ τοῦ τοπικοῦ, Ἔνθα κατεπλέομεν, καί τις θεὸς ἡγεμόνευεν: — ἐπὶ δὲ τοῦ ἐν τούτῳ ἢ ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ, Ἔνθα μὲν Αἴας κεῖται, ἔνθα δ' Ἀχιλλεύς, ἔνθα δὲ Πάτροκλος.

Ἐνθάδε, ἐκ τοῦ ἔνθα τοπικοῦ ἐπιῤῥήματος, ἐπεκτάσει τῆς δε· καὶ ὤφειλεν εἶναι ἔνθαδε· ἀλλὰ κανών ἐστιν ὁ λέγων, ὅτι τὰ κατὰ φωνὴν παραχθέντα εἰς δε, μηδὲν πλέον τοῦ πρωτοτύπου σημαίνοντα, πρὸ μιᾶς ἔχει τὸν τόνον· ἔνθα, ἐνθάδε· τοῖος, τοιόςδε· τῆμος, τημόςδε· τηνίκα, τηνικάδε. καὶ ἀποροῦσι τινὲς λέγοντες, πόθεν γίνεται τὸ ἔνθα; καὶ λέγομεν ἐκ τοῦ ἔνθεν. πόθεν δῆλον ἐντεῦθεν· τὰ εἰς θα δισύλλαβα ἐπιῤῥήματα, οὐκ ἐκ μεταθέσεως ὄντα τοῦ θε ὀξύνεσθαι θέλουσιν· οἷον δηθά, τριχθά. εἰ οὖν ἔνθα οὐκ ἐκ μεταθέσεως ὑπῆρχε τοῦ ἔνθεν, ὤφειλεν ὀξύνεσθαι. οὐκ ἄρα ἐστὶ τὸ ἔνθεν ἐκ τοῦ ἔνθα. Ἰστέον ὡς φησὶν ὁ τεχνικὸς, ἔθος ἔχουσιν αἱ λέξεις αἱ εἰς σύμφωνον λήγουσαι δέχεσθαι ἐπέκτασιν τὴν διὰ τοῦ ι· οἷον νῦν, νυνί· οὗτος, οὑτοσί· ἐκεῖνος, ἐκεινοσί. αἱ δὲ εἰς φωνῆεν λήγουσαι τρέπουσιν εἰς ι· ὅδε, ὁδί· δεῦρο, δευρί· ἐνθάδε, ἐνθαδί. ἢ τὸ ι προςλαμβάνουσι κατὰ διάστασιν· οἷον αὕτη, αὑτηΐ· τούτου, τουτουΐ· τούτῳ, τουτῳΐ. τὸ δὲ οἱονεὶ καὶ ὡςπερεὶ, γράφεται διὰ διφθόγγου· διάφορα γὰρ μέρη λόγου εἰσίν. ἔστι γὰρ οἷον, ὄνομα· καὶ εἰ, σύνδεσμος συναπτικός· τὸ δὲ ὡςπερεὶ, τρία μέρη λόγου εἰσίν· ὡς, ἐπίῤῥημα· περ, σύνδεσμος παραπληρωματικός· καὶ εἰ, συναπτικός. Ἰστέον ὅτι ἐκ τῶν μονοσυλλάβων προθέσεων δύο ἐπεκτείνονται, ἡ ἐν καὶ ἡ πρός. ἡ ἐν, προςλαβοῦσα τὸ ι, γίνεται ἐνί· ὡς τὸ, Οὐκ ἔνι ἐκεῖ δοῦλος οὐδὲ ἐλεύθερος: — ἡ πρός, προςλαμβάνει
342 τὸ ι, καὶ γίνεται προσί· ἐκβολῇ τοῦ ρ, ποσί· καὶ τροπῇ τοῦ σ εἰς τ, ποτί· ἐξ οὗ καὶ τὸ, — Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ: — διαφέρει δὲ, ὅτι ἡ ἐν γίνεται ἔνι, καὶ μετάγεται εἰς ῥηματικὴν σημασίαν· ἡ δὲ πρός, γίνεται ποτί, καὶ ὡσαύτως μένει πρόθεσις.

Ἐνὶ οἴκῳ· ὀρθοτονεῖται μετὰ τοῦ ὀνόματος, ἵνα μὴ ἀναστρεφομένη σημαίνῃ ῥῆμα. ἔστι δὲ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ι. τότε δὲ ἀναστρέφονται αἱ προθέσεις, ὅτε λείπει ῥῆμα. γίνεται δὲ ἀντὶ ῥήματος· ὡς τὸ, — ἔνι τοι φρένες οὐδ' ἠβαιαί: — καὶ, πάρα γὰρ θεοί εἰσι: — καὶ ὅτε μεταξὺ δύο ὀνομάτων τεθῇ, — ξύλοχον κάτα βοσκομενάων: — Ξάνθῳ ἔπι δινήεντι: — καὶ ὅτε ὑποτέτακται τινὶ ἀμέσως· οἷον, ᾧ ἔπι: — ἀντὶ τοῦ ἐφ' ᾧ. καὶ ὅτε εὑρεθῇ ἐπὶ τέλους· οἷον, Ἀρτέμιδι ξὺν: — εἰ δὲ μὴ οὕτως ἔχει, ὀρθοτονεῖται, καὶ φυλάσσει τὸν ἴδιον τόνον· Ἰλιάδος ο', Ὡς δ' ὅταν ἀΐξῃ νόος ἀνέρος, ὅςτ' ἐπὶ πολλὴν Γαῖαν ἐληλουθὼς φρεσὶ πευκαλίμῃσι νοήσῃ, Ἔνθ' εἴη ἢ ἔνθα: — καὶ οὐκ ἔστι τρίτον πρόσωπον εὐκτικὸν, ἀλλὰ πρῶτον· οὐ γὰρ δύναται τὰ τρίτα τῶν εὐκτικῶν προςλαμβάνειν τὸ ν, ἵνα μὴ συνεμπέσῃ τοῖς πρώτοις. Φιλόξενος δὲ λέγει κατὰ διάλεκτον γεγονέναι· ἔστι ῥῆμα εἴω τὸ, πορεύομαι· εἴεις, εἴει· τὸ ἀπαρέμφατον, εἴειν. τὸ δὲ λέγειν καὶ φέρειν, οἱ Αἰολεῖς λέγην καὶ φέρην λέγουσι διὰ τοῦ η. οὕτως οὖν καὶ τὸ εἴειν, εἴην Αἰολικὸν ἀπαρέμφατον. ἢ ἐκ τοῦ ἦν τρίτου προσώπου δεύτερος ἀόριστος, πλεονασμῷ τοῦ ε ποιητικῶς· καὶ γίνεται ἔην· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, εἴην, τὸ τρίτον, εἴη.

Ἐνιαυτὸς, ἀπὸ τοῦ ἐν ἑαυτῷ ἰέναι· ἀπὸ γὰρ τοῦ κέντρου καὶ τοῦ ὁρίζοντος οὗ ἦν ὁ ἥλιος κατὰ τὸν Μάρτιον μῆνα, δι' ὅλου κινούμενος τοῦ χρόνου, ἐν ἐκείνῳ πάλιν ἔρχεται, ὡς καὶ ὁ Χριστὸς ἀπὸ τοῦ πατρός. ἢ παρὰ τὸ ἐν ἑαυτῷ διειληφέναι πάντα, τούς τε καρποὺς καὶ τὰς τροπὰς, ἢ τοὺς χρόνους καὶ τοὺς μῆνας. ἢ παρὰ τὸ ἰαύω σύνθετον ἐνιαύω τὸ ἐνδιατρίβω· καὶ ὄνομα, ἐνιαυτὸς, ὁ ἐνδιάτριπτος χρόνος· καὶ Ὅμηρος, Ἔνθα Κύκλωψ ἐνίαυεν.

Ἐνιαυθμὸς] παρὰ τὸ ἐνιαύω τὸ ἐνδιατρίβω ἐνιαυσμὸς καὶ ἐνιαυθμός. ἐκ δὲ τοῦ ἰαύω, καὶ μολιαυθμός.

Ἐνιλλώπειν, τὸ κατακεκλεισμένῳ ὄμματι βλέπειν καὶ καταμωκᾶσθαι. ὅθεν καὶ ἐνιλλώψας τὸ καταμωκησάμενος. ἴλλους γὰρ φασι τοὺς ὀφθαλμούς. ἔνθα καὶ κατιλλώπειν, καὶ πτίλος. καὶ σιλληνοὺς δὲ ἔνιοι τοὺς τοῖς ἴλλοις ἐπισίνειν. εἰ μὴ ἄρα τίλλος τίς ἐστιν ἀπὸ τοῦ τετίλθαι τὰ βλέφαρα. καὶ τὸ διανεύειν, δενδίλλειν Ὅμηρος.

Ἐνιπὴ, ἡ διὰ λόγων ἐπίπληξις· ἀπὸ τοῦ ἐνέπω ῥήματος, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐνίπτω.

Ἐνιπεύς, ὄνομα ποταμοῦ· ἀπὸ τοῦ ἐνιπὴ ἡ ἀπειλή. καὶ γὰρ οὗτος ὁ τόπος ἄγριός ἐστι, καὶ ἀπειλοῦντι ἔοικεν.

Ἐνίπτω, ἐπιπλήσσω, λοιδορῶ· παρὰ τὸ ἐνέπω τὸ λέγω, κατ' ἐπένθεσιν τοῦ τ, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς ι· τὸ γὰρ ε, ἡνίκα πλεονάσῃ σύμφωνον, τρέπεται εἰς ι· ἐνέπω, ἐνίπτω· Μή με γύναι χαλεποῖσιν ὀνείδεσι θυμὸν ἔνιπτε: — Εἰ μέν τις τὸν ὄνειρον Ἀχαιῶν ἄλλος ἔνισπεν: — ἀντὶ τοῦ εἶπεν, ἢ ἔλεγεν, Ἰλιάδος β'· ἀπὸ τοῦ ἐνέπω, πλεονασμῷ καὶ τροπῇ· ἐξ οὗ καὶ ῥῆμα περισπώμενον, ἐνισπῶ, ἐνισπήσω· ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἤνισπον· καὶ κατὰ συστολὴν, ἔνισπον.

Ἐνισσέμεν] — ἐνισσέμεν ἐκπάγλοις ἐπέεσσιν: — κακολογεῖν, ἐπιπλήσσειν· ἀπὸ τοῦ ἐνίσσω· ὁ μέλλων, ἐνίξω. 343

Ἐνίψει, Ἰλιάδος η'· κυρίως μὲν, ἐπιπλήξει διὰ λόγων· νῦν δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐρεῖ, λέξει.

Ἔνισπεν, ῥῆμα, χρόνου ἀορίστου, ἢ ἐνεστῶτος καὶ παρατατικοῦ. ἁπλῆ δὲ ἡ λέξις αὐτοῦ, ἴσπω· ἐνίσπω· ὁ παρατατικὸς, ἤνισπον, ἤνισπες, ἤνισπεν· καὶ ἔνισπεν, ὡς ἤλαυνεν, ἔλαυνεν. καὶ, — σὺ δέ μοι νημερτὲς ἔνισπες. οὕτω καὶ σχῶ, ἴσχον· καὶ σπῶ, ἴσπον· καὶ ὥςπερ ἔσχον ἔσχες, οὕτω καὶ ἴσπον ἴσπες, καὶ ἔνισπες.

τὸ μέντοι προστακτικὸν παροξύνεται, ἐνίσπες, ὡς ἐπίσχες, ἐπίθες. τὸ δὲ ἄνευ τοῦ ς προστακτικὸν προπαροξύνεται, ἔνισπε. ἀκολουθεῖ τῷ ὁριστικῷ.

Ἐννέα, ἀπὸ τοῦ ἐνδεῖν εἰς τὸν δέκατον ἀριθμόν· ἢ παρὰ τὸ νέα καὶ τὸ ἕν. ἐκ τοῦ ἐννέα διὰ δύο νν, ἔνατος δι' ἑνὸς ν· ψιλοῦται· τὸ ε πρὸ τοῦ ἑνὸς ν ψιλοῦσθαι θέλει. ὁμοίως δὲ τὸ η, χωρὶς τῶν συνδέσμων· καὶ εἰ μὴ ἐκ κλίσεως εἴη· οἷον, Ἐνυώ, ἔνθιοι· ἦνις, ἠκέστας· τὸ ἡνία, ἐπεὶ παρὰ τὸν ἥσω μέλλοντα γέγονεν, ὁμοίως τῷ ποιήσαντι ἐδασύνθη. πρόσκειται, χωρὶς τῶν συνδέσμων· διὰ τὸ ἕνεκα καὶ εἵνεκα.

Ἐννέωροι, ἐννεατεῖς· ὧρος γὰρ ὁ ἐνιαυτός. Ὀδυσσείας ν', Ἐννέωροι γὰρ τοίγε καὶ ἐννεαπήχεες ἦσαν Εὖρος· ἀτὰρ μῆκός γε γενέσθην ἐννεόργυιοι: — Ὀδυσσείας τ', ἔνθά τε Μίνως Ἐννέωρος βασίλευε, Διὸς μεγάλου ὀαριστής: — οἱ μὲν, ὅτι ἐννεατὴς βασιλεύειν ἤρξατο· ἢ ὅτι ἐννέα ἔτη ἐβασίλευσεν· ἢ ὅτι οἱ ὑποτεταγμένοι οὐ ῥᾳδίως πείθονται ταῖς τῶν βασιλέων γνώμαις. ὅθεν φασὶν, ἀνιόντα αὐτὸν εἰς Ἴδην δι' ἐννεατείας συντιθέναι νόμους, καὶ φέροντα διαβεβαιοῦσθαι, ὡς ὑπὸ Διὸς εἶεν δεδομένοι. Τῇσι δ' ἐνὶ Κνωσσὸς μεγάλη πόλις, ἔνθά τε Μίνως Ἐννέωρος βασίλευε, Διὸς μεγάλου ὀαριστής: — σημαίνει δὲ τὸν ὁμιλητήν. ὄαροι γὰρ οἱ λόγοι, καὶ ἡ μετὰ λόγου συνουσία. καὶ ὀαριστὺς πάρφασις, ἀντὶ τοῦ ὁμιλία παρασκευαστική. ὁ μῦθος τὸν τῆς Εὐρώπης καὶ Διὸς Μίνωα δι' ἐννεατείας ἀφικνεῖσθαι πρὸς τὸν πατέρα παιδευθησόμενον, καὶ ὡς παρὰ σοφιστοῦ μανθάνειν τὰ δέοντα· ὅθεν τῇ τε γνώμῃ καὶ κρίσει τοσοῦτον διενεγκεῖν, ὡς βασιλέα αὐτὸν ποιῆσαι, καὶ ἐν ᾅδῃ δικαστὴν γενέσθαι τῶν ἀδίκων ψυχῶν. ἡ ἱστορία παρὰ Πλάτωνι.

Ἐννεάψυχος κύων, παροιμιωδῶς.

Ἐννεάκρουνος, κρήνη Ἀθήνησι παρὰ τὸν Ἰλισσόν, ἣ πρότερον Καλλιρόη ἔσκεν· ἀφ' ἧς τὰ λουτρὰ ταῖς γαμουμέναις μετίασι. Πολύζηλος δημοτυνδάρεῳ δὲ ἵξει . . . . ἐννεάκρουνον ἔνυδρον τόπον. ῥητορική.

Ἐννῆμαρ, ἐπὶ ἐννέα ἡμέρας. κἂν παρὰ τὸ ἦμαρ ὄνομα συνετέθη, οὐκ ἔστιν ὄνομα, ἀλλ' εἰς ἐπίρρημα καὶ ἄκλιτον μετέπεσε σύνταξιν, καὶ σημαίνει χρόνον τινὰ ἢ καιρόν. τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ ἐξῆμαρ, αὐτῆμαρ, πανῆμαρ. οὐδὲν δὲ τῶν εἰς αρ σὺν τῷ ι γράφεται, οἷον ἐξῆμαρ· τὸ δὲ ἦμαρ ἀεὶ μετὰ ἀκλίτων τάττεται. ἐχρῆν δὲ αὐτὸ προπαροξύνεσθαι, ὡς παρ' οὐδετέρου συγκείμενον. ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ τόνος παρηλλάγη, ἐπεὶ καὶ ξένη ἡ σύνθεσις, (οὐδὲν γὰρ τῶν εἰς αρ συντεθέντων οὐδετέρων προπαροξύνεται) διὰ τοῦτο περισπᾶται. ἔστι δὲ τὸ ἐννῆμαρ ἐπίρρημα, ὡς τὸ ἐξῆμαρ, αὐτῆμαρ· καὶ προπερισπᾶται.

544 Ἐννῆ] ἐστι νῶ· σημαίνει τὸ νήθω· ὁ παρατατικὸς, καὶ ἐπὶ πρώτης συζυγίας, καὶ ἐπὶ δευτέρας. ἂν γὰρ ἐστὶ νώμενος καὶ κλώμενος, δηλονότι ἐστὶ δευτέρας. τοῦ νῶ ὁ παρατατικὸς, ἔνων, ἔνης, ἔνη· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν, ἔννη. οὕτως Ἡρωδιανός.

Ἔννεον] ἐστὶ ῥῆμα, ναίω· ὁ παρατατικὸς, ἔνεον· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν, ἔννεον.

Ἐνναέται, οἱ περίοικοι. ἀπὸ τοῦ ναίω τὸ οἰκῶ, ναέτης ναέτου.

Ἐννεσίῃσι, διανοήσεσιν, ἐννοίαις, βουλήσεσιν, ὥς φησι Διονύσιος. καὶ Ὅμηρος Ἰλιάδος ε'. γίνεται παρὰ τὸ ἐννοίαισι· καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, καὶ τροπῇ τοῦ ο εἰς ε, (ὥσπερ πηγόμαλλα, πηγεσίμαλλα) γίνεται ἐννεσίῃσι, καὶ ἐντάσει.

Ἐν πύῃ, τινὲς ἐν χόρτῳ· Ἀρίσταρχος ἐν πυροῖς καὶ κριθῇ· πυὸν γὰρ τὸν πυρὸν δίχα τοῦ ρ. ἄλλοι δὲ, ἐν καρπῷ.

Ἐν μεσάτῳ, ἐν μεσωτάτῳ τόπῳ, κατὰ συγκοπήν.

Ἐν προδοκῇσιν, ἀπὸ τοῦ δοκεῖν, τοῖς πρὸς ἐνέδραν ἐπιτηδείοις τόποις.

* Ἐντακείη] ἀόριστος δεύτερος ἀπὸ τοῦ ἐντήκω.

Ἐν τοῖς κατωτάτω] κάτω κατώτατος· ἡ δοτική, κατωτάτῳ. καὶ ἐν τοῖς κατωτάτω. ἀπὸ ὀνόματος μετήχθη εἰς ἐπίρρημα.

Ἐν Φρεατοῖ, δικαστήριον τῶν ἀκουσίων φόνων ἐν Ἀθήναις. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀριστογείτονος, ἀκριβῶς διέρχεται περὶ αὐτοῦ. ὠνομάσθαι δὲ τὸ δικαστήριον ἔοικεν ἀπό τινος Φρεάτου ἥρωος, ὡς Θεόφραστος ἐν ἑκκαιδεκάτῳ νόμων μαρτυρεῖ.

Ἐνσκιρωθείσης, ἐμπαγείσης· σκίρωμα γὰρ λέγεται τὸ ἀνίατον πάθος.

Ἔντερα] διὰ τὸ ἐντὸς ῥεῖν, ἔντερα. ζήτει εἰς τὸ ἔγκατα.

Ἐντελέχεια, τὸ ἀεὶ ὄν· παρὰ τὸ ἐντελῶς ἔχειν.

Ἔνορχα] Ἰλιάδος ψ', Πεντήκοντα δ' ἔνορχα παρ' αὐτόθι μῆλ' ἱερεύσειν: — ὄρχεις ἔχοντα. τοιαῦτα γὰρ ἔθυον τοῖς ποταμοῖς.

Ἐνολμίς, ἦν τι γένος μάντεων οὕτω καλούμενον, διὰ τὸ ἐν ὅλμῳ κοιμηθῆναι γίνεσθαι· ὅλμοι δὲ λέγονται οἱ τρίποδες τοῦ Ἀπόλλωνος. ὅθεν καὶ παροιμία, Ἐν ὅλμῳ εὐνάσω: — ἀντὶ τοῦ μαντικός. ὁ δὲ Σοφοκλῆς ἐνόλμιος.

Ἐνονυχίζει, ἀποδέχεται.

Ἐνοδία, ἡ Ἑκάτη· ἐπεὶ κυνηγός. Ἡρακλείδης.

Ἐνοσίχθων καὶ Ἐννοσίγαιος, ὁ Ποσειδῶν· ἐκ τοῦ ἔνοσις, ὃ σημαίνει τὴν κίνησιν· καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τοῦ γαῖα, ὁ σείων καὶ κινῶν τὴν γῆν.

Ἐνοχλῶ, ἐκ τοῦ ὄχλος· τοῦτο παρὰ τὸ ἀχλύς.

Ἐνοπαῖς, τοῖς ἐναντίοις· ἀπὸ τοῦ ταῖς τῶν ὤτων ὀπαῖς κεῖσθαι. Σοφοκλῆς.

Ἐνοπῇ] Ἰλιάδος γ', Τρῶες μὲν κλαγγῇ ἐνοπῇ τ' ἴσαν, ὄρνιθες ὥς: — ἐνοπῇ καὶ κλαγγῇ, ἐπιρρήματα εἰσὶ ποιότητος, ὡς τὸ σιγῇ. γίνεται παρὰ τὸ ὄψ, ὃ σημαίνει τὴν φωνήν· ἡ γενική, ὀπός· καὶ μετὰ τῆς ἐν προθέσεως γίνεται ἐνοπή. ὁ κανών· τὰ ἀπὸ διαφόρων πτώσεων: —

Ἐνωπῇ] Ἰλιάδος ε', — ὥς εἴ τι κακὸν ῥέζουσαν ἐνωπῇ: — ἀντὶ τοῦ ἐν ὄψει, φανερῶς· παρὰ τὴν ὦπα. καὶ Δωρικῶς, ἐνωπᾶ. τὸ δὲ, Αὐτὰρ ἐπεὶ κατενῶπα: — μεταπλασμός ἐστιν, ὡς κρόκην κρόκα.

Ἐνωπιδίως ἐσίδεσκεν] τινὲς ἐναπαδίως γράφουσι, τὸ εἰς αὐτοὺς τοὺς ὦπας ὁρᾶν καὶ γινώσκειν. 545

Ἐνωπίδες, αἱ θεράπαιναι· παρὰ τὸ ἕπεσθαι. Δίδυμος.

Ἐνώδια, σὺν τῷ ι, τὰ ἐνώτια· ἴσως παρὰ τὸ ἐνοιδεῖν τὰ περὶ τὸν τόπον εὐθύτρητα ὄντα. οὕτως Ὠρίων ὁ Μιλήσιος.

Ἐνωρᾷ] ἔχει τὸ ι· λέγεται δὲ ἐπὶ δοτικῆς μόνης, ἀντὶ τοῦ θᾶττον. Ἀριστοφάνης Εἰρήνῃ.

Ἐνώμοτος, ἔνοχος τοῖς ὅρκοις, βέβαιος. ῥητορική.

Ἐνωμοτία, τάξις τὶς στρατιωτικὴ παρὰ Λακεδαιμονίοις. εἴρηται ἀπὸ τοῦ ὀμνύναι αὐτοὺς μὴ λείπειν τὴν τάξιν.

Ἐνωμοτάρχης, τάξεως τινὸς στρατιωτικῆς ἄρχων παρὰ Λακεδαιμονίοις. ῥητορική.

Ἐνώμα, ἐκίνει, ἐκούφιζεν. ἀπὸ τοῦ ὦμος ἡ μεταφορά· γίνεται ἐνωμῶ. καὶ, Ἄρης δ' ἐν χερσὶ πελώριον ἔγχος ἐνώμα.

Ἔντεα, τὰ ὅπλα· παρὰ τὸ ἐντὸς περιλαμβάνειν τὸ σῶμα, καὶ ἐντὸς εἶναι τὸν φοροῦντα· οἱονεὶ σκεπαστήριά τινα ὄντα, διὰ τὸ περιλαμβάνειν τὰ σώματα.

Ἐντόσθια, παρὰ τὸ ἐντὸς ἐπίρρημα, ὃ σημαίνει τὸ ἔσω,

τὰ ἔσωθεν τοῦ σώματος κείμενα. οἱ δὲ λέγουσιν ἐνδόσθια.

Ἐντύνω, σημαίνει τὸ εὐτρεπίζω.

Ἔντομα, τὰ τοῖς κατοιχομένοις θυόμενα. ἐντέμνεται γὰρ τούτων ὁ τράχηλος· τὰ δὲ τοῖς οὐρανίοις θεοῖς ἀνακλᾶται. ἢ ἔντομα τὰ εὐνουχισθέντα τῶν προβάτων· τοιαῦτα δὲ ἔθυον τοῖς νεκροῖς, ἄγονα, διὰ τὸ καὶ αὐτοὺς εἶναι ἀγόνους. Καί μιν κυδαίνοντας ὑπὸ νέφας ἔντομα μῆλα: — καὶ — ἤγνισαν ἔντομα μήλων.

Ἐντρέχεια, σημαίνει τὸ μετὰ δρόμου καὶ θερμῶς ἐπιπηδᾷν τῷ πράγματι.

Ἐντροπαλιζόμενος, κατ' ὀλίγον καὶ συνεχῶς ἐπιστρεφόμενος. ἐκ τοῦ τρέπω, τροπῶ, τροπίζω· καὶ προσθέσει τῆς αλ συλλαβῆς μετὰ τῆς ἐν προθέσεως γίνεται ἐντροπαλίζω. εἴρηται καὶ χωρὶς τῆς ἐν. Ἰλιάδος υ', πρὶν δ' οὔ τι με τροπαλίζεο φεύγων: — ἀντὶ τοῦ οὐδὲ ἐπεστρέφου. τοιαῦτα δέ εἰσι ῥήματα ἀπὸ τῶν εἰς ης, πλεονασμῷ τῆς αλ· οἷον πύκτης, πυκτίζω, πυκταλίζω. Ἀνακρέων καὶ Σώφρων φησίν, ἀπὸ τοῦ πυκτεύω, πυκταλεύω.

Ἕντο] ἐξ ἔρον ἕντο: — δασύνεται· σημαίνει δὲ τὸ ἐξέβαλον τὸν τῆς τροφῆς ἔρωτα, ὅ ἐστιν ἐκορέσθησαν. ἀπὸ τοῦ ἵημι τὸ πέμπω, ἥσω, ἧκα, ἕμαι· ὁ ἀόριστος, ἕθην· ὁ μέσος δεύτερος ἀόριστος, ἕμην· τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν, ἕντο. ἢ ἀπὸ τοῦ δευτέρου ἀορίστου ἦν· ὁ μέσος, ἕμην. ἢ ἀπὸ τοῦ ἕω, εἷμι· ἡ μετοχὴ, εἵς, καὶ ἀφεὶς· ἕμαι, ἕμην ἕσο ἕτο· καὶ τὸ πληθυντικὸν, ἕμεθα ἕσθε ἕντο.

Ἐνύπνιον, κατὰ τοὺς ὕπνους· ὀνοματικὸν ἐπίρρημα, ἀντὶ τοῦ ἐνυπνίως, ἢ ἐν ὕπνῳ. ἔστι δὲ καὶ ὄνομα· ἀπὸ δὲ ὀνόματος μετήχθη εἰς ἐπίρρημα. — θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος.

Ἐνυὼ, πολεμικὴ θεός. ἢ παρὰ τὸ ἐνκύειν, ὅ ἐστιν ἐμφωνεῖν· ἢ παρὰ τὸ ἴω, ἀπὸ τοῦ ἐνίειν τοῖς πολεμουμένοις τὴν μάχην· ὅθεν καὶ ὑσμίνη. Ὅμηρος, — οὔτε πτολίπορθος Ἐνυώ.

Ἐνυάλιος, πολεμικός. παρὰ τὴν Ἐνυὼ δαίμονα, ἥτις ἐστὶ προστάτις τοῦ πολέμου, κτητικὸς τύπος γέγονεν· Ἐνυώ
346 ἐνύϊος· καὶ πλεονασμῷ τῆς αλ συλλαβῆς, ἐνυάλιος, ὁ προσφιλὴς τοῖς τῆς θεᾶς Ἐνυοῦς ἔργοις. Ἐπίκουρόν τι καὶ Ἐνυάλιον. ἀπὸ τοῦ φένω τὸ φονεύω, ἀποβολῇ τοῦ φ, ἕνω· κατὰ παραγωγὴν, ἐνύω· καὶ ὄνομα ῥηματικὸν, Ἐνυὼ, καὶ ἐνυάλιος.

Ἐνώπιον, ἐπίρρημα τοπικόν. παρὰ τὸ ὢψ ὠπός, ὤπιον, καὶ ἐνώπιον. πᾶν δὲ ἐπίρρημα εἰς ιον, τύπου ὑποκοριστικοῦ ὑπάρχον, διὰ τοῦ ι γράφεται καὶ προπαροξύνεται· οἷον βράδιον, τάχιον, ῥᾴδιον, μετώπιον, ἐνώπιον. τὸ δὲ προσωπεῖον, διὰ τῆς ει διφθόγγου, καὶ προπερισπᾶται. τὸ δὲ προσενώπιον, ἀντὶ τοῦ πρὸς τοὺς ἐξ ἐναντίας τῶν εἰσόδων τοίχους, διὰ τὸ φωτίζεσθαι ὑπὸ τῶν θυρῶν.

Ἐξάκλινον, ἐξάπουν. Ἀττικῶς μὲν ἕξπουν καὶ ἕξκλινον λέγεται, ὥσπερ καὶ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ ἐξπηχυστί· καὶ παρὰ Πλάτωνι τῷ κωμικῷ ἕξπουν. φυλάττει γὰρ τὸ τέλος τῶν ἀριθμῶν ἐν τῇ συνθέσει πεντέμηνον λεγόμενον, καὶ, ἐν πεντεσυρίγγῳ ξύλῳ· ἡμεῖς δὲ, πεντάμηνον. ὀκτώπουν· καὶ ἡμεῖς, ὀκτάπουν. εἰ οὖν ἄρα τὸ τέλος τῶν ἀριθμῶν φυλάσσει, ὁ δὲ ἓξ ἀριθμὸς τὸ ξ ἔχει, φυλάσσει ἄρα τὸ τέλος, ἕξκλινον λέγοντες. ἀλλ' ἔστιν εἰπεῖν πρὸς τοῦτο, ὅτι οὐδὲ μίαν λέξιν ἔχομεν εἰς διπλοῦν καταλήγουσαν, καὶ ἐν τῇ συνθέσει φυλασσομένην. εἰσὶ δὲ αἱ φυλασσόμεναι, ἐν παραθέσει· οἷον, Πὺξ μὲν ἐνίκησε: — Λὰξ ποδὶ κινήσας: — εἰ οὖν ἕξπους ἐν συνθέσει, ὀφείλει τρέπεσθαι καὶ μὴ καταλήγειν εἰς διπλοῦν. ἀνάλογον· ὅτι πεφύλακται τὸ τέλος τοῦ ἀριθμοῦ· ὡς καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ· οἷον, ἐξέτης· Ἐξέτε' ἀδμήτην: — καὶ, Ἐξάετες ἤνασσεν: — οὐκ ἔστιν οὖν πλεονασμὸς, ὡς πλανῶνται τινές. τὰ εἰς ις ἐπιρρήματα ἐν τῇ συνθέσει ἀποβάλλει τὸ κις· οἷον, ἑπτάκις, ἑπτάμηνος· οὐ γὰρ ἀπὸ τοῦ ἑπτὰ ἀριθμοῦ. τέσσαρες ὁ ἀριθμὸς, τετράκις τὸ ἐπίρρημα· παρὰ τοῦτο τετράμηνον. οὕτως οὖν ἑξάκις, ἐξάκλινον, ἐξάπουν. Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν.

Ἐξάγιστος, ἀκάθαρτος, ἢ πονηρός. Αἰσχίνης δὲ ἐπί τινος λιμένος εἴρηκεν.

Ἐξάδιος, ὄνομα κύριον, ὁ ἐξοχὴν ἔχων ἐν τῷ διώκειν. τὸ ε πρὸ τοῦ ξ δασύνεται· τὸ δὲ ἐξάδιον, ψιλοῦται· ἐπεὶ διφορεῖται τὸ ὄνομα, Λεξάδιος καὶ Ἐξάδιος, ὡς Ὀβριάρεως καὶ Βριάρεως, Ὀϊλεὺς καὶ Ἰλεύς.

Ἐξάντης, ἐξεστηκώς, μαινόμενος· ἢ ἀβλαβὴς καὶ ὑγιὴς, ὁ ἔξω ἄτης· οἷον, Ὦ Ζεῦ, γενέσθαι τῆσδέ μ' ἐξάντην νόσου: — τὸ ν ἔγκειται δι' εὐστομίαν.

Ἐξ ἁλός] τινὲς κατὰ συναλοιφὴν, ἔξω ἁλός· οἱ δὲ, ἐκ τῆς ἁλός, ὡς τὸ, Ἕκτορα δ' ἐκ βελέων, ἀντὶ τοῦ ἔξω βελῶν.

Ἐξακέσαιο, ἰάσαιο. ἀκῶ τὸ θεραπεύω· ἀκέσω· ὁ ἀόριστος, ἤκεσα, ἠκεσάμην· καὶ τὸ εὐκτικὸν, ἀκεσαίμην.

Ἔξαρνος, ὁ τῷ ἀρνεῖσθαι ἐπιμένων, καὶ ἀρνούμενος καθόλου.

Ἐξαράσασθαι, τὸ ἐκτελέσαι τὰς ἀράς, τουτέστι τὰς εὐχὰς, ἃς ἐπὶ ταῖς ἱδρύσεσι τῶν ναῶν εἰώθασι ποιεῖσθαι.

Ἐξαπάφοιτο, ἐξαπατήσοι.

Ἐξαργυρῶσαι, οὐκ ἐξαργυρίσαι, Θουκυδίδης.

Ἐξαυστὴρ, σημαίνει σκεῦός τι. παρὰ τὸ αὔω, αὔσω, αὐστὴρ, καὶ ἐξαυστήρ. Αἰσχύλος.

Ἐξαμβλοῦν, τὸ διαφθείρειν· καὶ ἐξήμβλωσεν, ἀντὶ τοῦ 347
οὐ διέσωσεν, οὐδὲ συνηύξησε. κυρίως μὲν ἐπὶ ἀμπέλου ἐπικεχυμένης τοὺς λεγομένους ὀφθαλμοὺς φασὶ τὸ ἐναμβλῶσαι· μεταφορικῶς δὲ, καὶ βρέφος διαφθαρῆναι ἐν κοιλίᾳ, ἐξαμβλῶσαι· καὶ ἀμβλωθρίδιον, τὸ ἐφθαρμένον.

Ἐξαμφοτερίσαι, τὸ τὰ σαφέστερα εἰς ἀμφίβολον περιστῆσαι.

Ἐξ Ἀθόω] Ἐξ Ἀθόω δ' ἐπὶ πόντον ἐβήσετο: — ἐκ δὲ τοῦ Ἄθω, ὅ ἐστιν ὄρος ὑψηλὸν τῆς Θράκης, ἐπὶ τὴν θάλασσαν ἔβη, Ἰλιάδος ξ'. πλανώμενοι τινὲς ἀναγινώσκουσιν ἐξ Ἄθοω· οὐ γὰρ δύναται τρίτη ἀπὸ τοῦ ω πίπτειν ἡ ὀξεῖα· οὐ γὰρ ἔχει πρὸ τοῦ ω τὸ ε, ὡς τὸ πόλεως. ἀμφίβολον· εἰ γὰρ παρὰ τὸ Ἄθως ἄθω, ἐστὶ πλεονασμῷ τοῦ ο· εἰ δὲ εἴρηται Ἀθόος ἀθόου ἀθόω, οὐκ ἔτι πλεονάζει. Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν.

Ἐξάπινα, ἐπίρρημα. γίνεται δὲ παρὰ τὸ ἀφανής, ἄφινα καὶ ἄπινα.

Ἐξαίρετοι, εὐειδεῖς, ἐπίλεκτοι, αἱ κατὰ τιμὴν διδόμεναι ἀπὸ τῶν αἰχμαλώτων γυναῖκες. τὸ ἀρσενικὸν, ἐξαίρετος. ἐκ τοῦ αἱρῶ τὸ διακρίνω καὶ προκρίνω, γίνεται αἱρετός, καὶ ἐξαίρετος. προπαροξύνεται· ἐπειδὴ τὰ διὰ τοῦ ετος ὑπὲρ δύο συλλαβὰς προπαροξύνεσθαι θέλουσιν, ἀριδείκετος, ἀμαιμάκετος· χωρὶς εἰ μὴ ἁπλᾶ ὄντα πρὸ τοῦ ε τὸ π ἔχει, διὰ τὸ Ἰαπετός· ἢ ἀπὸ ῥήματος συντεθείη, διὰ τὸ ἐπαινετός. σεσημείωται τὸ ἀφυσγετός.

Ἐξαίτους, ἀπὸ τοῦ ἐξαιρέτους κατὰ συγκοπήν· ἢ ἀπὸ τοῦ ἐξαιτεῖν.

Ἐξαίρεσις, τόπος τὶς Ἀθήνησιν, ἔνθα ὑπεξαιρούμενοι τὰ φορτία ἀπετίθεντο.

Ἐξαίσιον, ὁτὲ μὲν δηλοῖ τὸ ἄδικον, καὶ γίνεται παρὰ τὴν αἶσαν, ἥτις δηλοῖ τὸ πρέπον, οἱονεὶ τὸ ἔξω τοῦ πρέποντος· ὁτὲ δὲ τὸ μέγα, ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ τὸ καθῆκον, ὥσπερ τὸ ἐκνομίας παρὰ Ἀριστοφάνει, ἀντὶ τοῦ μεγάλας.

Ἐξαίσια, παντὸς ἐπέκεινα θαύματος, ὑπερβαλλόντως.

Ἐξεσίην] ἐξεσίην ἐλθόντι, Ἰλιάδος ω΄, ἀντὶ τοῦ κατὰ δημοσίαν ἔξοδον καὶ πρεσβείαν. ἐξεσία γὰρ, ἡ δημοσία πομπὴ καὶ πρεσβεία· ἀπὸ τοῦ τὸν πρεσβεύοντά που ἐξιέναι· ἢ παρὰ τὸ ἵημι τὸ πέμπω.

Ἐξέμεν] — μὴ δ' ἐξέμεν ἂψ ἐς Ἀχαιούς: — ἀντὶ τοῦ ἐκπέμψαι καὶ ἀπολῦσαι. σημαίνει καὶ τὸ κρατῆσαι καὶ φυλάξαι. ἐκ τοῦ ἵημι, τὸ ἀπαρέμφατον, εἶναι καὶ ἕμεν, ὡς θεῖναι, θέμεν.

Ἐξαιρῶ] εἰς τὸ ἠεροφοίτης.

Ἐξέτρα, ἐξεβλάβη, ἐξεκόπη ἡ κύησις. παρὰ τὸ τρῶ ῥῆμα, ὃ σημαίνει τὸ κόπτω· ὅθεν τρῶσαι, τὸ σιδήρῳ τέμνειν καὶ κόπτειν. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ βλάπτω, ὡς τὸ, Οἶνός σε τρώει μελιηδής: — τὸ δὲ παράγωγον αὐτοῦ, τρώω· ἐξ οὗ παράγωγον τρῶμι· καὶ παρῳχημένος χρόνος, ἔτραν, καὶ ἐξέτραν, ὡς ἔδαν ἐξέδαν.

Ἐξείδιον, σημαίνει τὴν ἕξιν· καὶ εἰ μὲν ἀπὸ τῆς ἕξεως γενικῆς ἐστι, γράφεται δίφθογγον· εἰ δὲ ἀπὸ τῆς ἕξιος, ἐξίδιον διὰ τοῦ ι.

Ἔξει, ἀντὶ τοῦ ἔξιθι. ἐκ τοῦ εἴω τὸ πορεύομαι, παράγω-
348 γον, εἶμι· ὁ παρατατικὸς, εἶν· τὸ δεύτερον, εἶς· τὸ
τρίτον, εἶ· καὶ ὥσπερ ἀπὸ τῶν εἰς ω γίνεται προστακτικὸν ἐκ τοῦ τρίτου προσώπου τοῦ παρατατικοῦ, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ εἰς μι σχήματος, Αἰολικὸν καὶ Ἀττικόν· οἷον, ἵστη, ἀντὶ τοῦ ἵσταθι· καὶ ἐμπίπλη, ἀντὶ τοῦ ἐμπίπλαθι. οὕτω καὶ ἐκ τοῦ εἶ τρίτου προσώπου τοῦ παρατατικοῦ γίνεται εἶ· ἐν συνθέσει δεύτερον προστακτικὸν, — ἔξει τὸν ἀσκάντην λαβών: — ἢ ἐκ τοῦ ἔξειμι συνθέτου σχήματος τῷ εἰρημένῳ τρόπῳ.

Ἑξείης, ἐφεξῆς, ὁρδιναρίως. ἔστι δὲ ἐπίρρημα τάξεως, ἀπὸ τοῦ ἑξῆς, πλεονασμῷ τῆς ει διφθόγγου.

Ἐξειλῆσαι] τοῦτο λέγουσιν οἱ Ἀλεξανδρεῖς ἐπὶ τοῦ ἐκφυγεῖν. ἐοίκασι δὲ μεταφορικῶς λέγειν· ἀπὸ τῶν ἐν τῷ παλαίειν ἀναλυόντων ἑαυτούς. λέγει γὰρ Πλάτων ἐν ἑβδόμῳ Νόμων περὶ πάλης οὕτω· Τὰ δὲ ἀπ' ὀρθῆς πάλης, ἀπ' αὐχένων καὶ χειρῶν καὶ πλευρῶν ἐξειλήσεως, μετὰ φιλονεικίας τε καὶ καταστάσεως διαπονούμενα.

Ἐξηγηταὶ, οἱ τοὺς νόμους τοῖς ἀγνοοῦσι διδάσκοντες καὶ ὑποδεικνύοντες περὶ τοῦ ἀδικήματος οὗ ἕκαστος γράφεται· καὶ ἐξηγούμενοι τὰ πάτρια. ῥητορική. ἐξηγητὴς οὖν ὁ τοὺς νόμους ἐξηγούμενος, καὶ πᾶν ὁτιοῦν πρᾶγμα. ζήτει εἰς τὰς Διαφοράς.

Ἐξηονήθην, ἀντὶ τοῦ κατηντλήθην· ὅθεν καὶ ἠϊόνες οἱ αἰγιαλοὶ, διὰ τὸ καταιονᾶσθαι ὑπὸ τῶν κυμάτων. αἰονήματα γὰρ τὰ καταντλήματα φασὶν οἱ ἰατροί.

Ἐξηυλημένα καὶ παρεξηυλημένα] αἱ παλαιαὶ γλωσσίδες τῶν αὐλῶν οὕτω λέγονται, καὶ κατὰ μεταφορὰν πάντα τὰ παλαιὰ καὶ κατατετριμμένα.

Ἐξίτηλον, τὸ ἀφανές· παρὰ τὸ ἐξιέναι τοῦ δήλου, ὅ ἐστι τοῦ φανεροῦ· ἢ παρὰ τὸ ἔξω εἶναι· ἢ τὸ ἀμαυρὸν καὶ ἐγγὺς ὂν ἀφανισμοῦ, ἐξίτηλα παρὰ τῷ Θεολόγῳ, ἤγουν ἀφανῆ, εὐτελῆ, χαῦνα· ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς πορφύρας, ἥτις ὅταν μὴ ἔχῃ τὸ τῶν δευσοποιῶν βάμμα, τὸ χρῶμα ἐξίησι τὸ τοῦ ἐθήλου, ὅ ἐστι τὸ τοῦ ὁμοίου. ἐξίθηλος οὖν καὶ ἐξίτηλος οἶνος, ὁ ἀνόμοιος ἑαυτῷ· ὅθεν τὸ ἔτυμον τῆς λέξεως εὗρον τὸ δευσοποιόν. τίθεται κυρίως ἡ λέξις ἐπὶ τῶν βαπτομένων ἐρίων· δευσοποιὸς γὰρ λέγεται βαφὴ, ἡ ἔμμονον καὶ δυσέκπλυτον ἔχουσα τὸ ἄνθος. καὶ Πλάτων δὲ δόξαν δευσοποιὸν εἴρηκε τὴν ἔμμονον· καὶ δευσοποιὸς πονηρία, ἀντὶ τοῦ ἔμμονος καὶ δυσέκπλυτος.

Ἐξιτηρίους, εὐχὰς ἐφοδίους τοῖς πρὸς ἔξοδον ἔχουσιν ἢ πρὸς θάνατον. παρὰ τὸ ἵημι τὸ πορεύομαι. ἢ εἶμι· τὸ πληθυντικὸν, ἴμεν, ἴτε, ἰτός, ὄνομα ἰτήριος, καὶ ἐξιτήριος.

* Ἐξολισθεῖν] παρὰ τὸ ὀλισθαίνω ἀόριστος β΄.

Ἐξούλης. ὄνομα δίκης. οἱ δίκην νικήσαντες ὥστε ἀπολαβεῖν χώραν ἢ οἰκίαν, ἔπειτα ἐμβατεύειν κωλυόμενοι, μὴ ἐμβατεύσαντες, ἐξελαυνόμενοι, δίκην εἰσάγουσι πρὸς τοὺς ἐξελαύνοντας, ἢ οὐκ ἐῶντας ἐμβατεύειν· καὶ αὕτη ἡ δίκη λέγεται ἐξούλης, ἀπὸ τοῦ ἐξίλλειν, ὅ ἐστι κωλύειν. οἱ γὰρ παλαιοὶ τὸ κωλύειν καὶ ἀπελαύνειν ἐξίλλειν ἔλεγον. ῥητορική.

Ἐξ οὐρίας πλεῖς, ἀντὶ τοῦ καλῶς. ἔστιν ἐπίρρημα μεσότητος· παρὰ τὸν οὖρον, ὃ σημαίνει τὸν φορὸν ἄνεμον.

Ἐξοιχνεῦσιν, ἀντὶ τοῦ ἔξεισιν. οἴχω, οἰχνῶ· οἰχνοῦσι, 349
καὶ ἐξοιχνεῦσιν.

Ἐξυπανέστη] τὸ αὐτό ἐστιν ὑπανέστη καὶ ἐξυπανέστη, Ἰλιάδος β΄. ἢ ὅτι αἱ προθέσεις ἐπισυντιθέμεναι, (λέγει ὁ κανὼν) διεγείρουσι τὴν ἔμφασιν περί τι πλέον· οἷόν ἐστι τὸ, προπροκυλινδόμενος, καὶ παρακαταθήκην. ἐξυπανέστη. διὰ τῆς ὑπὸ, τὴν κατ' ὀλίγον σχέσιν· διὰ τῆς ἐξ, τὴν εὐθύ· διὰ τῆς ἀνὰ, τὴν εἰς ὕψος σχέσιν.

Ἐξ ὑπογυίου, ἐξ ἑτοίμου, ἐκ τοῦ πρὸ ὀλίγου, ἐκ τοῦ σύνεγγυς· παρὰ τὰ γυῖα τὰ μέλη. σημαίνει δὲ καὶ παρ' αὐτὰ, καὶ ἀπερισκέπτως. ὑπόγυιον γὰρ σημαίνει πρόσφατον, ἐγγύτατον, τὸ ἐγγὺς γεγονὸς, πρὸ ὀλίγου καὶ μετ' ὀλίγον.

Ἐξοστρακισμός, ἐξορισμός, φυγή. πῆγμα δὲ γίνεται ἐν τῇ ἀγορᾷ εἰσόδους ἔχον, δι' ὧν εἰσιὼν πολίτης ἕκαστος, ὄστρακον ἐτίθει ἐπιγεγραμμένον. ἑξακισχιλίων δὲ γινομένων, φυγὴ δεκαετὴς ψηφίζεται τοῦ κρινομένου. ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τοῦ ὀστράκου, εἰς ὃ ἐνέγραφεν ἕκαστος Ἀθηναῖος, εἰ δέον μεθίστασθαι τῆς πόλεως. ἐνομίσθη δὲ τοῦτο ἐπὶ τῷ τοὺς ὑπερέχοντας τοῖς φρονήμασι κωλύειν. ζήτει εἰς τὰς Διαφοράς.

Ἐξορία, παρὰ τὴν ἐξ πρόθεσιν καὶ τὸ ὅρος, ὃ σημαίνει τὸν ὁρισμόν. καὶ τί ἐστιν ὅρος; λόγος σύντομος δηλωτικὸς τῆς φύσεως τοῦ ὑποκειμένου πράγματος. καὶ ἔξορος τοίνυν ὁ ἔξωθεν τοῦ ὡρισμένου τόπου ὤν.

Ἐξορίσαι, ἀπὸ τοῦ ὀροῦ τοῦ γάλακτος. Προβατίοις δὲ καὶ συηνοῖς ὁμιλῶν, οὔτ' ἂν τὴν ψυχὴν βελτίων ἐγένετο, ἢ δεῖ πλέον τοῦ βδῆλαι καὶ ἐξορίσαι τυρὸν καὶ πλῦναι κώδιον.

Ἔξοχος, παρὰ τὸ ἐξέχω· τὸ οὐδέτερον, ἔξοχον· ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν, ἔξοχα· καὶ ἀποβολῇ τῆς ἐξ, ὄχα· ὅθεν τὸ, — ὄχ' ἄριστος ἁπάντων.

Ἐξουσία] ἔχω, ἕξω· ἡ μετοχὴ, ἕξων ἕξοντος· τὸ θηλυκὸν, ἕξουσα· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, ἐξουσία.

Ἐξομόσασθαι] οἱ μαρτυρήσειν τισὶν ἐν δικαστηρίῳ ὑπισχνούμενοι, εἰ μετὰ ταῦτα μὴ βούλοιντο καταμαρτυρεῖν, ὤμνυον μηδὲν ἐπίστασθαι. καὶ τοῦτό ἐστιν ἐξομόσασθαι.

Ἐξωμοσία] τὸ μεθ' ὅρκου ἀπαρνήσασθαι πρᾶξίν τινα διὰ νόσον ἢ πρόφασιν ἑτέραν τινὰ, ἐξομόσασθαι ἐστίν. οὕτω Δημοσθένης.

Ἐξωμίς, χιτὼν ἅμα τε καὶ ἱμάτιον· ἦν γὰρ ἑτερομάσχαλος, καὶ ἀναβολὴν εἶχεν ἣν ἀνεδοῦντο κατὰ ὦμον· διόπερ καὶ οἱ κωμικοὶ ἐπ' αὐτῆς, ποτὲ μὲν ἔνδυθι, ποτὲ δὲ ἀνάβαλλου φασίν. ἦν δὲ τῶν δούλων ὁ τοιοῦτος χι-

τῶν· ὁ δ' ἀμφιμάσχαλος τῶν ἐλευθέρων καὶ ἀστῶν, οὐκ ἐπισκεπάζων τοὺς βραχίονας· οἱ δὲ νεώτεροι, καὶ θοιμάτιον ἐξωμίδα τὸ μικρὸν καὶ εὐτελές. ῥητορική.

Ἐξωμὶς, χιτὼν ὁμοῦ καὶ ἱμάτιον· τὴν ἑκατέρου γὰρ χρείαν παρείχετο· χιτῶνος μὲν, ὅτι ἐζώννυτο· ἱματίου δὲ, ὅτι ἀνεβάλλετο. τάχα δὲ ὅτι ἀχειρίδωτον ὂν, καὶ πρὸς τοῖς ὤμοις ἀνοίγματα ἔχον, ἀφ' ὧν αἱ χεῖρες ἐξεχαλῶντο, ὁπότε καὶ ἐζώννυτο, κατὰ τοῦτο ἐξωμὶς ἐκαλεῖτο. ἀνεβάλλετο δὲ, θατέρας χειρὸς ὑποστελλομένης, καὶ κάτωθεν πρὸς τοὺς πόδας ἕως τῷ ὤμῳ
350 ἐπαναντιθείσης αὐτὸ, μηδὲν ζώνης δεόμενον.

Ἐξωρος, παλαιός· ἢ ἐξαέτης· (ὧρος γὰρ ὁ ἐνιαυτός. λέγονται ὧροι καὶ αἱ γραφαί.) λέγεται καὶ ὁ ἄκαιρος.

Ἔξω] Ἔξω στηλῶν, ἔξω τῆς οἰκουμένης· ἕως ὅπου γὰρ (φασίν) ἔστι πορεύεσθαι, στήλας ἔστησεν Ἡρακλῆς. πάντα γὰρ τὰ ἀπὸ προθέσεως ἀρχόμενα ἐπιῤῥήματα χωρὶς τοῦ ι γράφονται· οἷον ἀνὰ, ἄνω· κατὰ, κάτω· εἰς, εἴσω. οὕτως οὖν καὶ ἐξ, ἔξω· καὶ πρὸς, πρόσω. ὁμοίως καὶ τὰ εἰς ω ἀπὸ ἐπιῤῥημάτων γινόμενα χωρὶς τοῦ ι γράφονται· οἷον ἐγγὺς, ἐγγυτέρω, ἐγγυτάτω· ἔξω, ἐξωτέρω, καὶ ἐξωτάτω· πέραν, περαιτέρω, καὶ περαιτάτω. ὅσοι γὰρ τὸ ἐγγυτάτω: — ζήτει εἰς τὸ Περαιτέρω.

Ἐξώκειλεν, ἀντὶ τοῦ ἔξω τοῦ κέλλειν ἐγένετο· κέλλειν δέ ἐστι, τὸ εἰς τοὔμπροσθεν ἰέναι· ἐξ οὗ καὶ κέλευθος ἡ ὁδός. παρὰ τὸ κέλλω ὁ μέλλων, κελῶ· ὁ ἀόριστος, ἔκειλα· ὁ δεύτερος, ἔκελον· καὶ ἐξ αὐτοῦ ἐνεστὼς κατὰ τροπὴν τοῦ ε εἰς ο, ὀκέλλω· ὁ μέλλων, ὀκελῶ· ὁ ἀόριστος, ὤκειλα· ἀντὶ τοῦ ἐξῆλθεν, ἔπεσεν· ἐπὶ νηὸς, ἐξέβαλεν, ἔῤῥιψε. καὶ ἐξοκεῖλαι, ἐξορμῆσαι καὶ ἐκδραμεῖν· ἀπὸ τῆς τοῦ πνεύματος φορᾶς.

Ἐξωφρυωμένοι, ἐξηρμένοι, ὑπερηφανευόμενοι· ἀπὸ τῶν ὀφρύων.

Ἐξουδένωται] ἐκ τοῦ οὐδεὶς οὐδενὸς, γίνεται ῥῆμα περισπώμενον οὐδενῶ, οὐδενώσω, οὐδένωκα, οὐδένωμαι, καὶ ἐξουδένωμαι.

Ἐξουθενῶ] ἐκ τῆς οὐ ἀρνήσεως καὶ τοῦ τε συνδέσμου καὶ τοῦ εἷς ἑνός, γίνεται οὐτενῶ· καὶ τροπῇ τοῦ ψιλοῦ εἰς δασὺ, οὐθενῶ, καὶ ἐξουθενῶ.

Ἐούσης] ἔω τὸ ὑπάρχω· ὁ μέλλων, ἔσω· ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἦον· ἡ μετοχὴ, ἐών· καὶ κατὰ συναίρεσιν, ὤν· καὶ τὸ θηλυκὸν, ἐοῦσα ἐούσης, καὶ οὖσα· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, γίνεται οὐσία. ἢ παρὰ τὸ ἴσος.

Ἐὼν, μετοχή ἐστιν ἀορίστου δευτέρου· διότι οὐδέποτε μετοχὴ ἐνεστῶτος ὀξύνεται, πλὴν τοῦ ἑκών· καὶ οὐδέποτε δευτέρου ἀορίστου μετοχὴ βαρύνεται, πλὴν τοῦ πέφνων. ὥστε τὸ ἐὼν, δεύτερος ἀόριστος ἐστί. κλίνεται ἐόντος. καὶ ὄντος τὸ δὲ ἐὼν τοῦ ὢν ἐντελέστερόν ἐστιν. ἔω ὦ· καὶ ἐὼν, ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Ἐοικὼς ἐοικότος] ἐκ τοῦ εἴκω τὸ ὁμοιῶ ὁ μέσος παρακείμενος, εἶκα· καὶ ἐν διαλύσει, καὶ ἐπενθέσει τοῦ ο, ἔοικα· ἡ μετοχὴ, ἐοικώς. ἢ ἀπὸ τοῦ εἴκω, ὁ μέσος παρακείμενος, οἶκα, τῷ λόγῳ τῆς παραληγούσης· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε, ἔοικα. ἢ ἐκ τοῦ εἶκα μέσου παρακειμένου ἔεικα καὶ ἔοικα. σημαίνει δὲ τρία· τὸ ὁμοιοῦν, τὸ πρέπειν, καὶ τὸ φαίνεσθαι, παρὰ τοῖς φιλοσόφοις. τὸ ὁμοιῶ, ὡς τὸ, — ὁ δ' ἤϊε νυκτὶ ἐοικώς: — τὸ πρέπει, ὡς τὸ, — ἔοικέ τοι οὔτοι ἀεικὲς, Ἰλιάδος ί, ἀντὶ τοῦ πρέπον σοι ἐστὶν, καὶ οὐκ ἔστι σοι ἀπρεπές. τὸ φαίνεται, ὡς τὸ, Ὡς ἔοικεν ἡ τῶν φρενῶν ἐναλλαγή: — καὶ ὁ Πορφύριος, Ἔοικε δὲ μήτε τὸ γένος μήτε τὸ εἶδος ἁπλῶς λέγεσθαι.

Ἔοιγμεν] ἐκ τοῦ ἐοίκαμεν πρώτου τῶν πληθυντικῶν γίνεται, κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπὴν, ἔοιγμεν, ὡς δεδοίκαμεν, δέδοιγμεν.

Ἐοικυῖα] ἐκ τοῦ ἐοικότος, τὸ θηλυκὸν ἐοικυῖα· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, Ἰλιάδος σ', — ζωῇσι νεήνισιν εἰοικυῖαι. ζητεῖται, ποίου χρόνου ἐστὶ τὸ ἔοικε καὶ εἶκα· ἐπειδὴ γίνεται καὶ ἀπὸ τοῦ εἴδω εἴσω τὸ ὁμοιῶ, ὁ παρακείμε- 351
νος, εἶκα· καὶ ἀπὸ τοῦ εἴκω εἴξω εἶχα, ὁ μέσος, εἶκα. λέγουσιν οὖν, ὅτι μέσος ἐστὶν ἀπὸ τοῦ εἴκω· οὐ γὰρ δύναται εἶναι ἀπὸ τοῦ εἴδω· ὅτε γὰρ ὁ ἐνεστὼς ἐνεργητικῶς δηλοῖ, τότε καὶ οἱ λοιποὶ χρόνοι ἐνεργητικῶς σημαίνουσιν· οἱ δὲ μέσοι πολλάκις ἐκφεύγουσι τὴν σημασίαν, ὥσπερ τὸ πέπηγα.

Ἐῴκειν] εἴκω· ὁ μέσος παρακείμενος, εἶκα· κατὰ διάλυσιν, ἔϊκα· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο, ἔοικα. ἢ ἐκ τοῦ εἴκω, ὁ μέσος παρακείμενος, οἶκα· τὸ γὰρ ε, ἡνίκα εὑρεθῇ ἐν δισυλλάβῳ μέλλοντι, ἢ μόνον, ἢ μετὰ τοῦ ι, εἰς ο τρέπεται ἐν τῷ μέσῳ παρακειμένῳ· οἷον, λέξω, λέλογα· πείσω, πέποιθα. οὕτως εἴκω, οἶκα· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε, ἔοικα· ὁ μέσος ὑπερσυντέλικος, ἐῴκειν. καὶ ὤφειλεν εἶναι ἠοίκειν· ἀλλὰ κανών ἐστιν ὁ λέγων, ὅτι οὐδέποτε λέξις Ἑλληνικὴ εὑρίσκεται ἀπὸ τοῦ η ἀρχομένη ἐπιφερομένου τοῦ ο· χωρὶς εἰ μὴ ἐν διφθόγγῳ εἴη, ἢ κατὰ διάλεκτον. πρόσκειται, εἰ μὴ ἐν διφθόγγῳ, διὰ τὸ ἠοῦς ἠοῖ· καὶ, Πρωῒ δ' ὑπ' ἠοῖ: — κατὰ διάλεκτον, διὰ τὸ ἠῶ· οἱ γὰρ Ἴωνες διαλύοντες λέγουσιν ἠόα. κατὰ τοῦτον τὸν κανόνα ἐγένετο ὑπερβιβασμὸς τοῦ χρόνου· καὶ τὸ μὲν ε, ἐφυλάχθη διὰ τὸ ο· τὸ δὲ ο, ἠμείφθη εἰς ω· καὶ ἔμεινε τὸ ι προσγεγραμμένον. ἡ γὰρ πρώτη συλλαβὴ συνέστειλε τὸ η εἰς ε· ἡ δὲ δευτέρα ἐξέτεινε τὸ ο εἰς τὸ ω, καὶ ἐγένετο ἐῴκειν. τούτου τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν, ἐῴκεισαν· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ι, ἐῴκεσαν.

Ἔοργα] ἀπὸ τοῦ εἴργω εἴρξω ὁ παρακείμενος, εἶρχα· ὁ μέσος, εἶργα· διαλύσει, ἔεργα· καὶ τροπῇ, ἔοργα. οὕτως ἐγένετο καὶ τὸ ἐώλπειν καὶ ἐώργειν καὶ τὰ ὅμοια. ῥέζω· ὁ μέλλων ῥέξω· ὁ παρακείμενος, ἔῤῥεχα· ὁ μέσος, ἔῤῥογα· ἀποβολῇ τοῦ ρ, καὶ ὑπερθέσει, ἔοργα· ὁ ὑπερσυντέλικος, ἐώργειν. καὶ ὤφειλεν εἶναι ἠόργειν· ἀλλὰ κανών ἐστι: — τούτου χάριν ἔσωθεν γίνεται ἡ ἐπέκτασις· καὶ ἡ μετοχὴ, ἐοργώς· Κάτθαν' ὁμῶς ὅ τ' ἀεργὸς ἀνὴρ, ὅ τε πολλὰ ἐοργώς, ἀντὶ τοῦ εἰργασμένος, Ἰλιάδος ί.

Ἑώρταζον] ἑορτάζω· καὶ ὁ παρατατικὸς ὤφειλεν εἶναι ἥορταζον· καὶ ἐπειδὴ οὐδέποτε λέξις εὑρίσκεται ἀρχομένη ἀπὸ τοῦ η, ἐπιφερομένου τοῦ ο, τούτου χάριν ἐγένετο ὑπερβιβασμός· καὶ ἡ μὲν παραλήγουσα, ἐξέτεινε τὸ ο εἰς ω· ἡ δὲ ἄρχουσα, συνέστειλε τὸ η εἰς ε, καὶ ἐγένετο ἑώρταζον.

Ἑώρων] ἀπὸ τοῦ ὁρῶ, ὁ παρατατικὸς, ὥρων· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε, ἑώρων, τῆς δασείας φυλαττομένης. ὡσαύτως καὶ ἀπὸ τοῦ οἰνοχοῶ, ὁ παρατατικὸς, ᾠνοχόουν· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε, ἐῳνοχόουν· καὶ ἀπὸ τοῦ ὠνῶ ὠνοῦμαι, ὤνημαι, καὶ ἐώνημαι.

Ἔωσεν] ἀπὸ τοῦ ὤθω τὸ ἀπώθω, ὁ μέλλων, ὤσω· ὁ ἀόριστος, ὦσα· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε, ἔωσα.

Ἔῳγεν] ἀπὸ τοῦ οἴγω, ὁ παρατατικὸς, ᾦγον, ᾦγε· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε, — χηλοῦ δ' ἀπὸ πῶμ' ἀνέῳγε: —

Ἑορτάζω] ἐκ τοῦ ἑορτή. τοῦτο παρὰ τὸ ἐρῶ τὸ ἐπιθυμῶ, ἐροτὴ, καὶ ἑορτὴ καθ' ὑπερβιβασμὸν, ἧς ἐρῶσι πάντες. ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ εἰς τὰ ἑὰ ὀρούειν, ὅ ἐστιν εἰς τὰ ἀγαθὰ ὁρμᾶν· ὅθεν καὶ δασύνεται· οἱ μέντοι Ἴωνες ψιλοῦσιν.

Ἐόλητο, ἐκεκίνητο καὶ ἐτετάρακτο. γράφεται καὶ διὰ τῆς 325

αι διφθόγγου. Ἡ μὲν ἄρ' ὥς ἐόλητο νόον μελεδήμασι κούρη: — Ἀπολλώνιος.

Ἐῷμι, ἐν τῷ, Κεῖσε δ' ἂν οὔ μιν ἔγωγε μετὰ μνηστῆρας ἐῷμι: — ἀνέρχεσθαι οὐκ ἐῶ. ὅταν δὲ εὐκτικὸν ᾖ, ἕξει τὸ ι, ἐῷμι, ἐῷς, ἐῷ· βοῷμι, βοῷς, βοῷ· Δωρικῶς γὰρ τὸ α ε εἰς η κιρνᾶται. ἅπερ ἡμεῖς εἰς α μακρόν. καὶ γὰρ βοῆς λέγουσι, καὶ ὁρῆς, καὶ τιμῆς.

Ἕως] ἡ ἕως, τῆς ἕω· παρὰ τὸ εὔω το φωτίζω, εὔως· καὶ ἀποβολῇ τοῦ υ, ἕως· σημαίνει δὲ τὴν ἡμέραν. ἢ διὰ τοῦ ἕως ταύτης ἡμᾶς κατακλίνεσθαι, ἢ διὰ τοῦ ἵεσθαι ἡμᾶς ἐν αὐτῇ. ἀπὸ τῆς ἕω γίνεται ἑῷος κτητικὸν σὺν τῷ ι. — ἐπικλείοντες ἑῷον Ἀπόλλωνα, Ἀπολλώνιος. ἐκ τῆς ἑώας φέρεσθαι, τουτέστιν ἐκ τῆς ἀνατολῆς.

Ἑωσφόρος, ὁ ἀνατολικὸς ἀστὴρ πρωϊνός, ὁ τὴν ἕωαν ἐν αὐτῷ φέρων· ὁ αὐτὸς καὶ φωσφόρος καλεῖται.

Ἕωλος, ὁ χθεσινός· καὶ ἕωλον ὄψον, τὸ χθεσινόν. παρὰ τὴν ἕω τὴν ἡμέραν γίνεται ἕωλος. Φιλόξενος δὲ λέγει, ὅτι γίνεται ἀπὸ τῶν εἰς ω ῥημάτων ὀνόματα εἰς λος· οἷον, φείδω, φειδωλός· αἰτῶ, αἰτωλός· ἁμαρτῶ, ἁμαρτωλός. οὕτω καὶ παρὰ τὸ ἕω τὸ κορεννύω γίνεται ἕωλος· ὅταν γὰρ κορεσθῶμεν τινὸς, εἰώθαμεν τὰ λοιπὰ τὰ εἰς τὴν ἑξῆς φυλάττοντες ἕωλα λέγειν.

Ἑωλοκρασία] ἔθος ἦν τοῖς νέοις δειπνοῦσι καὶ νυκτερεύουσι, καταχεῖν τῶν ἑώλων δείπνων τοὺς ζωμούς· πρὸς τοιαύτην παιδιὰν τετραμμένοι. ἐγὼ δὲ μᾶλλον νομίζω πεποιῆσθαι τὸ ὄνομα ὑπὸ τοῦ ῥήτορος ἀπὸ τῶν ἑώλων, ἅ ἐστιν ἀρχαῖα· ὅτι πράγματα ἀρχαῖα συγκεράσας κατηγόρει ὁ Αἰσχίνης. ἡ ἑωλοκρασία, ἡ χθεσινὴ μέθη· ἕωλον γὰρ τὸ χθεσινόν· παρὰ τὸ τὴν ἕω λαθῆναι. ἢ ἕωλον τὸ λιτὸν, ἢ τὸ μὴ πρόσφατον, ἀλλὰ χθεσινόν· παρὰ τὸ ἕω, ὃ σημαίνει τὸ περιπατῶ· ἢ μάταιον, ψυχρὸν, ἀνωφελές, ἀνίσχυρον. καὶ ἄλλως· ἡνίκα συνέπινον ἀλλήλοις παρὰ Ἀθηναίοις οἱ νέοι, ἐπὶ ἑκάστου κρατὴρ οἴνου ἐτίθετο. καὶ εἴ τις ἐκαθεύδησε, μὴ πιὼν τὸν ἴδιον κρατῆρα, πρωῒ κατὰ τῆς ἑαυτοῦ κεφαλῆς ἐξεχέετο· καὶ ἐκαλεῖτο ἑωλοκρασία. λαμβάνεται δὲ ἐπὶ κατηγορίᾳ ἀρχαίων πραγμάτων.

Ἕω, σημαίνει ἕξ· τέσσαρα βαρυνόμενα, καὶ δύο περισπώμενα. ἕω, τὸ ἐνδύομαι, ἀφ' οὗ καὶ ἱμάτιον· ἕω, τὸ πορεύομαι, ἀφ' οὗ καὶ ἕος καὶ ὁδός· ἕω τὸ τελειῶ, ἀφ' οὗ καὶ ἕως καὶ ἑσπέρα, ἡ τῆς ἡμέρας τελείωσις. ἕω τὸ ὑπάρχω, ἀφ' οὗ καὶ ἔσεται καὶ ἔσται. ἐῶ τὸ συγχωρῶ, ἀφ' οὗ καὶ ἐάσας. ἑῶ τὸ καθέζομαι, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἧμι, ἕεμαι ἧμαι, κάθημαι.

Ἐπαγωγὴ, πειρασμὸς, ἡ ζημία, ἡ αἰχμαλωσία, ἤτοι τὸ ὁπωσοῦν ἐπαγόμενον κακόν.

Ἐπαγωνιεῖται, φιλονεικήσει, προσκαρτερήσει· ἐκ τοῦ ἐπαγωνίζω.

Ἐπάκριος Ζεύς· ἐπ' ἄκρας γὰρ τῶν ὀρῶν ἱδρύοντο βωμοὺς τῷ Διΐ, οἷον τοῦ Ὑμηττοῦ, τοῦ Παρνήθου. Πο… Μουσῶν γοναῖς, Ἱερὸν γὰρ ὃν τετυχήκας ἐπακρίου Διός.

Ἐπακρία χώρα] Ἀθηναίους πάλαι κωμηδὸν οἰκοῦντας πρῶτος Κέκροψ συναγαγὼν κατῴκισεν εἰς πόλεις δυοκαίδεκα· καὶ τὴν τῶν πολιτῶν ἐπωνυμίαν ἀφ' ἑαυτοῦ Κεκροπίαν προσηγόρευσε· δύο δὲ τετραπόλεις ἐκάλεσεν,
555 ἐκ τεσσάρων πόλεων ἑκατέραν μοῖραν καταστήσας· τρεῖς δὲ τὰς λοιπὰς, ἐπακρίας ὠνόμασε· καὶ ἡ προσεχὴς χώρα ταύταις ταῖς τρισὶν ὁμωνύμως αὐταῖς ἐπακρία ἐκαλεῖτο. ῥητορική.

Ἐπακτρεῖς, οἱ κυνηγέται, ἀπὸ τοῦ ἐπάγειν τὰς κύνας. ἐντεῦθεν καὶ ἡ ναῦς ἡ ἁλιὰς ἐπακτρία, καὶ ἐπακτρὶς ἐπακτρίδος.

Ἐπακτροκέλης· συνετέθη ἔκ τε κέλητος καὶ ἐπακτρίδος· πλοῖα δὲ ἦν βραχέα λῃστρικά· ἡ μὲν ἐπακτρὶς, ἐκ τοῦ κατάγειν τὰ συλώμενα· ὁ δὲ κέλης, εἰς τὸ διώκειν καὶ φεύγειν· κουφότατος γὰρ ἦν. πρῶτος δὲ δοκεῖ εὑρηκέναι τὴν ἐπακτρίδα Μίνως.

Ἐπακτὸς ὅρκος, ὃν ἄν τις ἑκὼν αὐτὸς ἑαυτῷ ἐπάγηται· τουτέστιν ὃν αἱρεῖται. ἄλλοι δὲ τοὐναντίον, ὁ ἀλλαχόθεν ἐπιφερόμενος, ἀλλ' οὐκ αὐθαίρετος. εἰσὶ δὲ ὅρκου τρία εἴδη, ἀπώμοτος, κατώμοτος, ἐπακτός.

Ἐπακτῆρες, οἱ κυνηγοί· ἀπὸ τοῦ ἐπάγειν τοὺς κύνας.

Ἐπάκτιον, μέγαν, ὑψηλόν.

Ἐπάλμενος, ἐφορμήσας. ἀπὸ τοῦ ἅλλομαι τὸ πηδῶ, ἀλλόμενος· καὶ συγκοπῇ.

Ἔπαλξις, ὁ προμαχὼν τοῦ τείχους. ἐκ τοῦ ἀλκῶ τὸ βοηθῶ, ὁ μέλλων, ἀλξῶ· ὄνομα ῥηματικὸν, ἄλξις· καὶ, Ἐπὶ ἐπάλξεων πόλεως περιπατεῖς: — ἢ ἐπαλέξησις τὶς οὖσα· οἷον, Πολλοὺς ἐπὶ τὰς ἐπάλξεις ἤγαγεν ἡ τῆς ἀπιστίας ὑπερβολή, μόνοις τοῖς ὀφθαλμοῖς τὸ σαφὲς ἐπιτρέψαντας· Λιβάνιος. ἀπὸ τοῦ ἀλεξῶ περισπωμένου. ἔστι δὲ ἐξοχὴ τειχῶν, ἀψίς. ἔστι δὲ καὶ δικαστήριον τῶν φονικῶν.

Ἐπαλξίτης, ὁ λίθος ὁ ἐπάνω τῆς ἐπάλξεως, τῷ κανόνι τοῦ Ἀσκαλωνίτου· ἢ καὶ τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ις διὰ τοῦ ιτης γινόμενα, διὰ τοῦ ι γράφεται· οἷον, Ναυκράτις, Ναυκρατίτης· Ταμίαθις, Ταμιαθίτης.

Ἐπανακρούσαι, Ἀριστοφάνης· ἀπὸ τῶν καπηλευόντων, ὅταν ἀναστρέψαντες πρύμναν ἀνακρούωνται, ἵνα εἰς τοὐπίσω ἀναχωρήσῃ τὸ πλοῖον.

Ἐπάρουρος, Ὀδυσσείας λ'. οἱ μὲν, πάρουρος ἀπέδοσαν, ὅ ἐστι φύλαξ· οὖρος γὰρ ὁ φύλαξ. δεήσει οὖν ὀξυτόνως προφέρεσθαι, ὡς θυρωρός. βέλτιον ἐπάρουρος, ἀντὶ τοῦ ἐπίγειος. τὴν γῆν γὰρ ἄρουραν λέγουσιν.

Ἐπαοιδή] Ἰστέον ὅτι ἀρχαία ἐστὶν ἡ διὰ τῆς ἐπαοιδῆς θεραπεία. Ὅμηρος, — παῦε δ' ἐπαοιδῇ αἷμα κελαινόν: — καὶ Πίνδαρος ἐπὶ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, Τοὺς μὲν μαλακαῖς ἐπαοιδαῖς: —

Ἐπαγγεῖλαι καὶ ἐπαγγελία, σημαίνει μὲν καὶ ἄλλα. ἰδίως δὲ λέγεται ἐπὶ πεπορνευμένων καὶ δημηγορούντων, οὐκ ἐξόν. καὶ ἐπήγγελλε, παρεκελεύετο, προσέταττε. λέγεται καὶ παθητικῶς, καὶ ἐπαγγείλασθαι λέγεται, τὸ κελεύειν, ἢ καταγγέλλειν.

Ἐπάσαντο, ἐγεύσαντο παρὰ τὸ πατῶ (ὃ δηλοῖ τὸ ἐσθίω· ἐξ οὗ πάτνη καὶ φάτνη, ἐν ᾗ ἐσθίουσι τὰ ἄλογα) ὁ μέλλων, πατήσω· καὶ συγκοπῇ, πάσω· καὶ τὰ λοιπὰ δῆλα. ἢ παρὰ τὸ μασῶ μασήσω ἐμάσησα· συγκοπῇ, ἔμασα· ἐμάσαντο, καὶ ἐπάσαντο· παρὰ τὸ μασᾶσθαι, τροπῇ τοῦ μ εἰς π, καὶ τοῦ τόνου ἐναλλαγέντος. καὶ πάσασθαι, τὸ γεύσασθαι· καὶ, — σπλάγχν' ἐπάσαντο.

Ἐπασσύτεροι] ἔστιν ἆσσον τὸ ἐγγύς· ἐξ αὐτοῦ ἀσσότερος· καὶ ἐπασσύτερον, τὸ συνεχὲς καὶ πυκνόν.

Ἐπαύλεις, μάνδραι βοῶν. καὶ προβάτων αὐλαί.

Ἐπαυλία λέγεται. καθ' ὅτι ἐν τῇ τοῦ … οἰκίᾳ [ἡ 555
νύμφη τότε πρῶτον ἐπηύλισται. καλεῖται δ' ἐπαύλια καὶ τὰ μετὰ τὴν ἐχομένην ἡμέραν τῶν γάμων παρὰ τοῦ τῆς νύμφης πατρὸς δῶρα φερόμενα τῷ νυμφίῳ] καὶ τῇ νύμφῃ ἐν πομπῆς σχήματι. παῖς γὰρ ἡγεῖται χλανίδα λευκὴν ἔχων, καὶ λαμπάδα καιομένην· ἔπειτα μετὰ τοῦτον κανηφόρος· εἶθ' αἱ λοιπαὶ ἀκολούθως ἐφεξῆς φέρουσαι χρυσίου λεκανίδας, σμήγματα, φορεῖα, κτένας, κοίτας, ἀλαβάστρους, σανδάλια, θήκας, μυραλίπτρα· ἐνίοτε δὲ καὶ τὴν προῖκα ἅμα τῷ νυμφίῳ φέρουσιν. οἱ δὲ φασὶν ἐπαυλίαν τὴν δευτέραν

μετὰ τοὺς γάμους ἡμέραν καλεῖσθαι, ἐν ᾗ πρῶτον ἐπαυλίζεται τῷ νυμφίῳ ἡ νύμφη.

Ἐπαυρῶ, τὸ ἀπολαύω· ἀπὸ τοῦ ἀρῶ τὸ ἁρμόζω, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐρῶ τὸ ἐπιθυμῶ, γίνεται αὐρῶ, ὡς παίω, παύσω· ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἐπηῦρον· ἐὰν ἐπαύρω, ἐπαύρωμαι, ἐπαύρηται. Οὐ μὰν οἶδ' εἰ αὖτε κακοῤῥαφίης ἀλεγεινῆς Πρώτη ἐπαύρηαι, Ἰλιάδος ο', ἀντὶ τοῦ ἐπιψαύσῃ, ἀπολαύσῃ.

Ἐπαυτοφώρῳ, σὺν τῷ ι. ἐκ γὰρ τοῦ φὼρ φωρὸς ὁ κλέπτης, καὶ τῆς αὐτὸς ἀντωνυμίας, γίνεται αὐτόφωρος, καὶ ἐπαυτόφωρος. σημαίνει δὲ τὸν ἐν αὐτῇ τῇ κλοπῇ ληφθέντα· ἢ ἐπ' ὀφθαλμοῖς ἐπ' αὐτῷ τῷ κλέμματι ἁλούς.

Ἐπὰψ θέμεναι. πάλιν ἐπικλεῖσαι, καὶ ἐπιθεῖναι.

Ἐπαιγίζων] Λάβρος ἐπαιγίζων: — σφοδρὸς ἐπιπνέων. ἐκ τοῦ αἰγίς, αἰγίζω. αἰγὶς δέ ἐστι, συστροφὴ ἀνέμου.

Ἐπαίτης] ἀπὸ τοῦ αἰτῶ αἰτήσω αἰτητὴς, καὶ ἐπαίτης.

Ἐπένεξις] ἀπὸ τοῦ ἐνέκω ἐνέξω, ἔνεξις καὶ ἐπένεξις.

Ἐπενεγκεῖν δόρυ, ἐπὶ τῇ ἐκφορᾷ, καὶ προσαγορεύειν ἐπὶ τῷ μνήματι. εἰς τοὺς βιαίως ἀποθανόντας ταῦτα ἐπράττετο. καὶ Ἴστρος ἐν τῇ συναγωγῇ τῶν Ἀτθίδων φησὶν, ὅτι τινὲς δόρυ ἐπὶ τοῦ τάφου φασὶ καταπεπηχέναι τὸν Ἐρεχθέα, τὸ πάθος σημαίνοντα, διὰ τὸ νόμον εἶναι τοῖς προσήκουσι, τοῦτον τὸν τρόπον μετέρχεσθαι τοὺς φονέας. ῥητορική.

Ἐπενήνεον, ἐπεσώρευον. ἐκ τοῦ εἷς ἑνός, ἑνῶ ῥῆμα· ἤγουν τὰ διῃρημένα εἰς ἓν ἄγω. ἤνεον, ἐνήνεον· καὶ ἐπενήνεον.

Ἐπενήνοθε] κάλλιόν ἐστιν ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχεν. εἰ γὰρ ἐψιλωμένην καὶ μαδῶσαν καὶ ὀλιγότριχον σημαίνει, πῶς ἂν ἁρμόζοιτο τὸ ἐπανθεῖν, ὃ σημαίνει μᾶλλον τὸ δασύ; ἔστι δὲ μέσος παρακείμενος· οἱ μὲν, παρὰ τὸ ἔθω τὸ ἐξ ἔθους ἐπιμελοῦμαι· ὅθεν καὶ ἔθειρα ἡ θρίξ. μετὰ τῆς ἐν προθέσεως γίνεται ἐνέθω· ὁ μέλλων, ἐνέσω· ὁ παρακείμενος, ἤνεκα· ὁ μέσος, ἤνεθα· καὶ Ἀττικῶς, ἤνοθα, ὡς πέπεμφα, πέπομφα. ἤνοκα οὖν καὶ ἤνοθα· καὶ Ἀττικῶς, ἐνήνοθα. ἔστι δὲ καὶ ἄλλως· ὄθω τὸ κινῶ· ὁ μέλλων, ὄσω· ὁ παρακείμενος, ὦκα· ὁ μέσος, ὦθα· καὶ μετὰ ταῦτα προσθέσει, ἐνόθω ἐνόσω· καὶ Ἀττικὸς παρακείμενος, ἐνήνοκα, καὶ ἐνήνοθα. ἄλλως· ἐκ τοῦ ἔω τὸ ὑπάρχω, γίνεται ἐέθω· καὶ κατὰ συναίρεσιν καὶ σύνθεσιν, ἐνήθω· ὁ μέσος παρακείμενος, ἔνηθα· καὶ Ἀττικῶς, ἐνένηθα· εἶτα ὑπερθέσει καὶ τροπῇ, ἐνήνοθα. ζήτει εἰς τὸ ἀνήνοθεν.

Ἑπέται, οἱ θεράποντες· ἀπὸ τοῦ ἕπεσθαι τοῖς δεσπόταις.

Ἐπέτειον, ἐπὶ τοῦ νῦν ἔτους. ἐπέτειος γὰρ δεῖ λέγεσθαι
355 τὸν ἐνεστῶτα καιρὸν, οὐχὶ διὰ τοῦ φ, ἀλλὰ διὰ τοῦ π, ὥς φησι Πίνδαρος καὶ Δημοσθένης. ῥητορική.

Ἐπεσβόλος, ὁ λοίδορος ὁ τοῖς ἔπεσι βάλλων· ἐκ τοῦ ἔπος καὶ τοῦ βάλλω. τὰ δὲ παρὰ τὸ βάλλω μὴ μετὰ προθέσεως συντεθέντα πρὸ μιᾶς ἔχει τὸν τόνον, ἐλαφηβόλος, ἑκηβόλος. μὴ μετὰ προθέσεως εἶπε, διὰ τὸ ἀμφίβολος, πρόβολος, ὁ προβεβλημένος πρόμαχος.

Ἐπεδίκασε] Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ὀλυμπιοδώρου, τὸ μὲν ἐπεδίκασεν, οἷον προέκρινε· τὸ δὲ ἐπεδικάσατο, οἷον ἔπεισε τοὺς δικαστὰς ἑαυτοῖς προσνεῖμαι τὸν κλῆρον.

Ἐπέζεσεν, ἀντὶ τοῦ ἤρθη καὶ ηὐξήθη· ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ ζέοντος ὕδατος, καὶ ἐν τοῖς λέβησιν αἰρομένου ἐν τῷ ζέειν. Εὐριπίδης, Δεινόν τι πῆμα Πριαμίδαις ἐπέζεσε.

Ἐπεπλήκεον, ἐψόφουν, ἐκρότουν· ἴσως ἀπὸ τοῦ ληκῶ ληκεῖς.

Ἐπεμαίετο, ἐπεζήτει, ἐπεθύμει· παρὰ τὸ μαίω τὸ ζητῶ.

Ἐπέντυεν, ἡτοίμαζε, παρεσκεύαζε· παρὰ τὸ ἔντος, ὃ σημαίνει τὸ ὅπλον.

Ἐπέπλως] τινὲς λέγουσιν ἀπὸ τοῦ πλῶμι, ὅπερ ἐν κινήσει οὐχ εὕρηται. οὐκ ἔστι δὲ ἀληθές· ἀλλ' ἔστιν ἀπὸ τοῦ πλώω πλώσω· ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔπλων, ἔπλως· εἶτα τοῦ πρώτου ἀορίστου τὸ δεύτερον πρόσωπον ἔπλωσας, καὶ ἐπέπλωσας· καὶ κατὰ ἀποκοπὴν, ἐπέπλως.

Ἐπέπιθον] ἐκ τοῦ πείθω, ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔπιθον· καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν, ἐπέπιθον· τὸ πρῶτον τῶν πληθυντικῶν, ἐπεπίθομεν· καὶ κατὰ συγκοπὴν, Ἰλιάδος β', — καὶ δεξιαὶ ᾗς ἐπέπιθμεν, ἀντὶ τοῦ αἷς ἐπεπιστεύκειμεν.

Ἐπεῤῥώσαντο, ἀντὶ τοῦ ἐπεσείσθησαν, ἐκινήθησαν. ἔστι ῥώω σημαῖνον τὸ κινῶ καὶ σείω· ὁ μέλλων, ῥώσω· ἔῤῥωσα, ἐῤῥωσάμην, ἐῤῥώσαντο. Ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται ἐπεῤῥώσαντο ἄνακτος, Ἰλιάδος α'.

Ἐπεσκήψατο, ἀντὶ τοῦ ἐνεκάλεσε ψευδομαρτυριῶν· σπανιάκις δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐγκαλέσαι φόνου, ὡς Ἀντιφῶν. τὸ δὲ ἐπέσκηψεν, ἐνεργητικῶς, ἀντὶ τοῦ ἐνετείλατο, ἢ προεφασίσατο. ἔστι καὶ ἐπισκηψάμενον, ἐπιβαρήσαντα· καὶ ἐπισκήψασθαι, τὸ ἐπιβαρῆσαι, καὶ ἐπισημειώσασθαι. τὸ δὲ ἐπισκήπτω, ἀντὶ τοῦ μετά τινος ἐπιθειασμοῦ λέγω, καὶ οἷον ἐξορκίζω, Ἀνδοκίδης καὶ Λυσίας ἔλαβον.

Ἐπεσσεύοντο, ἀντὶ τοῦ ἐπηκολούθουν, ἐφώρμων. ἐκ τοῦ σῶ, γίνεται παράγωγον σεύω· ὁ παθητικὸς ἐνεστὼς, σεύομαι· ὅθεν τὸ, — ἐπεσσεύοντο δὲ λαοί: — ἐκ τοῦ σῶ τὸ ὁρμῶ, παράγωγον σύω· ἐξ αὐτοῦ, σῦμι· ὁ μέλλων, σύσω· ὁ παρακείμενος, σέσυκα· ὁ παθητικὸς, σέσυμαι· τὸ τρίτον, σέσυται· καὶ ἐν ὑπερθέσει τοῦ ε, ἔσσυται· Εἰ δέ τοι αὐτῷ θυμὸς ἐπέσσυται, Ἰλιάδος ι', ἀντὶ τοῦ ἐφορμεῖται, ἐπιθυμεῖ.

Ἐπετοξάζοντο, ἀντὶ τοῦ ἐπ' αὐτῷ τὰ τόξα ἔτεινον. ἐκ τοῦ τοξάζω.

Ἔπεφνεν] ἐκ τοῦ φῶ, φένω· συγκοπῇ, φνῶ· καὶ διπλασιασμῷ, πεφνῶ, συζυγίας πρώτης τῶν περισπωμένων. φένω· καὶ ὁ β' ἀόριστος, ἔφενον· διπλασιασμῷ, ἐπέφενον· συγκοπῇ, ἔπεφνον· ἐὰν πέφνω. τινὲς δὲ παρατατικοῦ αὐτὸ νομίζουσιν, ἀγνοοῦντες τὴν κλίσιν αὐτοῦ. 356
τὸ γὰρ πέφνω ὑποτακτικοῦ ἐστὶν, οὐχ ὁριστικοῦ. ἢ φῶ· παράγωγον, φημὶ, ἐπὶ τοῦ ἀναιρῶ· οὗ ὁ παθητικὸς παρακείμενος, πέφαμαι, πέφαται· ὅθεν καὶ φατός. πέφνων, βαρύτονον. ζήτει εἰς τὸ βαλών.

Ἐπέφραδον, ἀντὶ τοῦ εἶπον, Ἰλιάδος κ'.

Ἐπεὶ, ἐκ τῆς ἐπὶ προθέσεως, καὶ τοῦ εἰ συναπτικοῦ συνδέσμου. διὰ διφθόγγου· ἐπεὶ οἱ Δωριεῖς αἰ λέγουσιν. ἔθος γὰρ ἔχουσιν οἱ Δωριεῖς, τὸ ε εἰς α τρέπειν· τὸ γὰρ Ἄρτεμις, Ἄρταμις λέγουσι· καὶ τὸ τρέχω, τράχω. οὕτω καὶ τὸ εἰ, αἰ. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἐπεὶ, ἡνίκα ἐστὶ χρονικὸν ἐπίῤῥημα, ὡς τὸ, — ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσεν: — ἀντὶ τοῦ ἀφ' οὗ ἐστι· καὶ πάλιν, Αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν: — ἀντὶ τοῦ ὅταν, ἢ ἀντὶ τοῦ ἐπειδή. σημαίνει καὶ ὅτε· ὡς τὸ, Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν Τρῶάς τε καὶ Ἕκτορα: — ἡνίκα δὲ αἰτιολογικῶς παραλαμβάνεται, σύνδεσμος ἐστίν· ἐπεὶ ἡμέρα ἐστὶ, φῶς ἐστιν.

Ἐπειῆ] περισπᾶται τὸ η ἀντὶ τοῦ δὴ παραπληρωματικοῦ. ὁ η σύνδεσμος μετὰ τοῦ ἐπεὶ, περισπᾶται ἐν μέσῃ φράσει· τὸ δὲ τίη, εὐθύνεται.

Ἔπειτα, ἐπίῤῥημα χρόνου δηλωτικὸν, ἀντὶ τοῦ μετὰ ταῦτα. ἐκ τῆς ἐπὶ προθέσεως καὶ τοῦ εἶτα, ἐπίειτα· καὶ συγκοπῇ, ἔπειτα.

Ἔπεισι] παρὰ τὸ εἶμι τὸ πορεύομαι, τὸ τρίτον, εἶσι· καὶ

μετὰ τῆς ἐπὶ προθέσεως, ἔπεισι. τὸ δὲ εἶμι, παρὰ τὸ ἔω τὸ περιπατῶ, γίνεται εἴω. ὡς βῶ, βέω καὶ βείω· κῶ, κέω καὶ κείω. ἐξ αὐτοῦ εἶμι.

Ἐπεισόδιον, τὸ ἐπιφερόμενον τῷ δράματι γέλωτος χάριν, ἔξω τῆς ὑποθέσεως ὄν· καταχρηστικῶς δὲ, τὸ ἐξαγώνιον ἅπαν πρᾶγμα.

Ἐπειοί, οἱ Ἠλεῖοι· ἀπὸ Ἐπειοῦ τοῦ Ἠλείου βασιλέως αὐτῶν.

Ἐπείγω, τὸ σπεύδω· ἐξ οὗ καὶ ἐπείκτης· καὶ ἔπειξις καὶ ἐπειγωλὴ, ἡ σπουδὴ, ἀπὸ τοῦ ἐπείγεσθαι. γράφεται διὰ διφθόγγου· ἀντιπαράκειται γὰρ αὐτῷ τὸ οἴγω. ὁ γὰρ κατεπείγων, ὡς πάνυ βουλόμενος κατεπείγει.

Ἐπήν] ἐκ τοῦ ἐὰν, ἄν· καὶ μετὰ τῆς ἐπὶ προθέσεως, ἐπάν· καὶ Ἰωνικῶς, ἐπήν.

Ἐπηετανός] παρὰ τὸ ἔτος, ἐτανός· καὶ πλεονασμῷ τοῦ η. ἐπηετανός.

Ἐπητής] παρὰ τὸ ἔπω τὸ λέγω, γίνεται ἔπης· ἔδει γὰρ ἰσοσυλλαβεῖν τῷ ῥήματι· καὶ πλεονασμῷ τῆς τη συλλαβῆς. ἐπητής. δηλοῖ δὲ οὐ μόνον τὸν τοῦ λέγειν δυνάμενον, ἀλλὰ καὶ τὸν τοῦ φρονεῖν ἐν δυνάμει ὄντα· Οὕνεκ' ἐπητής ἐσσί: — ἀντὶ τοῦ, συνετός. λέγεται καὶ ἐπητὺς. θηλυκῶς, ὡς ἐδητὺς ἐδητύος· οἷον, [οὐ γάρ τευ ἐπητύος ἀντιβολήσεις Ἡμετέρῳ ἐνὶ δήμῳ: — ἀντὶ τοῦ ἐπαιτήσεως,] συγγνώμης.

Ἐπήτριμοι, ἐπάλληλοι, πυκνοί.

Ἐπημοιβοὶ, Ἰλιάδος β', διαλλάσσοντες, ἐξ ἀμοιβῆς ἀλλήλοις ἐπικείμενοι. εἷς ἐφ' ἕνα.

Ἐπηλυγάζονται, ἐπισκιάζονται, ἐπικρύπτονται. λύγην γὰρ καλοῦσιν οἱ Ἀττικοὶ τὴν σκιὰν, ἢ τὴν σκοτίαν. τινὲς δὲ ἀπὸ τῶν λύγων· διὰ γὰρ τούτων σχοίνους πλέκουσι. ῥητορική. ὁμίχλης ἐπηλυγαζούσης: — καὶ ἐπηλυγασάμενος. ἀντὶ τοῦ προβαλόμενος, ἐπίπροσθεν ποιησάμε-
357 νος, ὥστε σκοτισθῆναι. λύγη γὰρ ἡ σκοτία καὶ ἡ σκιά. ἔστι τὸ ὄνομα παρὰ τῷ Φιλοσόφῳ. καὶ ἐπιλύγεα, τὰ ἐπινέφελα.

Ἐπηγκενὶς, τὸ ἐπὶ μῆκος παρατεταμένον μακρὸν ξύλον ἤγουν ἡ μακρὰ σανίς. παρὰ τὸ ἐνέκω ἢ ἐνέγκω, γίνεται ἐνεγκίς· καὶ ἐκτάσει, ἠνηγκίς· καὶ καθ' ὑπερβιβασμὸν, καὶ μεταθέσει τοῦ ν εἰς γ, ἐπηγκενὶς ἐπηγκενίδος.

Ἐπήρεια. κυρίως ἡ ἐν τῷ πολέμῳ ἀπειλὴ καὶ καταδρομή. ἐκ τοῦ ἄρης ἄρεια· καὶ μετὰ τῆς ἐπὶ, ἐπάρεια, ἐπήρεια.

Ἐπηράτου, ἐπεράστου, καλῆς, ἡδείας· ἀποβολῇ τοῦ σ, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς η· Ἀλλ' οὐ δαιτὸς ἐπήρατος ἔργα μέμηλεν.

Ἐπήλυδες, οἱ ἐξ ἄλλης γῆς εἰς ἄλλην μετελθόντες καὶ οἰκήσαντες.

Ἐπήβολον, ἐπιτυχῆ καὶ ἐπιῤῥεπῆ πρὸς τύχην. τινὲς δὲ λοίδορον, τὸν πρὸς τὰ ἔπη ἐπιβάλλοντα ὡς βέλη.

Ἐπίβολος, ἐπιτευκτικός, ἐπιτυχής, ἐγκρατής· ἀπὸ τῆς βολῆς καὶ τοῦ βάλλειν· ὃ σημαίνει τὸν τυγχάνοντα τοῦ σκοποῦ. μετῆκται γὰρ ἀπὸ τῶν πόῤῥωθεν ἐπιβολὴν ποιουμένων, ὥστε τυχεῖν. οὕτω τῇ λέξει καὶ οἱ μεθ' Ὅμηρον κέχρηνται. Πλάτων, Νόμων πρώτῳ, Ἐπήβολοι γεγόνασι τῆς καλλίστης ᾠδῆς: — Ξενοφῶν τετάρτῳ Παιδείας, Γίνονται κατὰ δύναμιν ἐπήβολοι: — Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Δημάρχου, Μήτε πόλιν μήτε πολιτείας ἐπήβολον γενέσθαι: — Ἄρχιππος, Πλουτῶν νῦν ἐγενόμην χρημάτων ἐπήβολος: — ἔστι δὲ οὐ ποιητικὴ ἡ λέξις, ἀλλ' Ἀττική.

Ἐπηβολία, καὶ συνηβολία, διὰ τοῦ η. Ἀπολλώνιος, — ἀριστῆος δὲ συνηβολίῃ κεχάροντο: — ἀντὶ τοῦ συντυχίᾳ, ὑπαντήσει.

Ἐπί] πρόθεσίς ἐστι παραλαμβανομένου ἢ σημαινομένου ῥήματος. ἔστιν ἰδίωμα τοῦ ποιητοῦ. λέγει ὅτι ὥσπερ τὰ ῥήματα πολλάκις ἐλλειπτικά εἰσι τῶν προθέσεων, ὡς τὸ, Ἔρχομαι εἴ τι τοι ἔγχος ἐνὶ κλισίῃσι λέλειπται Οἰσόμενος, Ἰλιάδος ν'· καὶ Ἔρχομαι ὄφρ' Ἀχιλῆϊ δαΐφρονι μῦθον ἐνίσπω, Ἰλιάδος λ', ἀντὶ τοῦ ἀπέρχομαι· οὕτω καὶ αἱ προθέσεις ἐλλειπτικαί εἰσι τῶν ῥημάτων, σημαίνουσαι ῥῆμα· οἷον, — ἐπεὶ οὔ τοι ἔπι δέος: — καὶ, — οὕνεκα καλὸν Εἶδος ἔπι: — ἀντὶ τοῦ ἔπεστιν.

Ἐπιβάτης] οὕτως ἐκάλουν τοὺς ἐν ταῖς τριήρεσι στρατευομένους, καὶ μὴ κωπηλατοῦντας μὲν, ἐπιτηδείους δὲ πρὸς τὸ μάχεσθαι. καὶ ἐπεβάτευσε, τὸ ἐπῆλθε καὶ ἐπέβη· κυρίως δὲ ἐπὶ νηός. καὶ ἐπιβάται λέγονται οἱ μὴ ἐρέσσοντες, ἀλλὰ μαχόμενοι. καὶ ἐπιβατικὰ ἐν τοῖς πλοίοις, ἃ ἡμεῖς παρενθήκας λέγομεν.

Ἐπιβασκέμεν, κακοποιεῖν, κακῶν ἐπιβαίνειν, καὶ ἐν κακοῖς ποιεῖν. Ἰλιάδος β'.

Ἐπιβάλλει, ἀντὶ τοῦ προσήκει· ἵν' ᾖ ἡ ἐπὶ πρόθεσις ἀντὶ τοῦ δέον· τέτακται δὲ τὸ ἐπιβάλλειν καὶ ἐπὶ τοῦ ζημιοῦσθαι· καὶ ἐπιβολὴ ζημία ὠνόμασται.

Ἐπιβωσόμεθα, εἰς βοήθειαν ἐπικαλεσόμεθα. γράφεται καὶ ἐπιδωσόμεθα· ἵν' ᾖ δώροις τιμήσομεν.

Ἐπίβδαι, αἱ μεθέορτοι ἡμέραι· διὰ τὸ πρὸς ἐπίδειξιν ταῖς προτέραις ἡμέραις γενέσθαι. ἄλλης ἐπιβαινούσης. Δίδυμος πλεονασμῷ τοῦ β· ἔστι γὰρ ἐπίδαι. ἔνιοι, ἐπίμνας· ὅτι ἐπίμνησις ἐν αὐταῖς γίνεται. οἱ δὲ, ἐπί-
βδαι, ἀπὸ τοῦ ἐπιβαίνοντας τῇ ἑορτῇ συμπορεύεσθαι. 358

Ἐπιβλὴς, ὁ τῇ θύρᾳ ἐπιβαλλόμενος μοχλός. Τὰ εἰς ης λήγοντα ἀρσενικὰ σύνθετα ὑπάρχοντα, ἔχοντα ἐν τῷ τέλει μίαν συλλαβὴν τοῦ ῥήματος, καὶ διὰ τοῦ τος κλινόμενα, ἅπαντα ὀξύνονται· οἷον, προβλής, ἡμιθνής, ἀδμής, ἀσπιδαποβλής, παρὰ Ἀριστοφάνει. οἱ μὲν βαρύνουσιν, ὅτι δοκός ἐστιν· οἱ δὲ, ποιότης δοκοῦ· οὐ γὰρ βαρύνεται. οὐ γάρ ἐστι βλὴς μονοσύλλαβον καθ' ἑαυτὸ ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας, ἵνα ἐν τῇ συνθέσει βαρύνηται, ὥσπερ τὸ Κρής, ἐτεόκρης.

Ἐπίβοιον, καὶ Ἐπιβόϊον, ὅταν τις τῇ Ἀθηνᾷ ἔθυε βοῦν, καὶ τῇ Πανδώρᾳ ὄϊν μετὰ βοός· καὶ ἐκαλεῖτο θῦμα ἐπίβοιον καὶ ἐπιβόϊον, τὸ ἐπὶ τῇ θυομένῃ βοῒ θυόμενον.

Ἐπιγνώμονες, ἀντὶ τοῦ ἐπισκόπους γραφέας τοὺς καθεστηκότας ἐπὶ τὸ γράφειν ἑκάστῳ, ὅσον εἰσφέρειν ὤφειλον εἰς δημόσιον. φασὶν ἐπιγραφεῖς εἶναι τοὺς ὁρίζοντας καὶ ἐπιγράφοντας τὰ ἐπιτίμια τῶν ἐν ταῖς δίκαις ἁλισκομένων.

Ἐπιγραφεῖς. οἱ τὰ δημόσια διαγράφοντες, ἢ οἱ ὁρίζοντες καὶ ἐπιγράφοντες τὰς εἰσφορὰς ἑκάστῳ.

Ἐπιγράβδην, ἄχρι τοῦ ἐπιξέσαι μόνον τὸ δέρμα.

Ἐπιγράμματα, καλοῦνται οἱ πεζοὶ καὶ ἔμμετροι λόγοι.

Ἐπιγουνατίς, τὸ πρὸ τοῦ γόνατος ἄνωθεν σαρκῶδες τοῦ μηροῦ. ἔνιοι τὴν ἐπωμίδα, διὰ τὸ ἐπὶ γόνατος κεῖσθαι. ἢ χιτὼν ἀνάκολος γυναικεῖος, ὃν ἔνδοθεν ἐπενδύονται. παρὰ οὖν τὸ γόνυ γίνεται ἐπιγουνίς καὶ ἐπιγουνατίς, ὁ πρὸς τὰ γόνατα μῦς. ὡς δὲ ἄλλοι φασὶν, ἡ δι' εὐεξίαν ἐπιτραφεῖσα σὰρξ τῷ γόνατι.

Ἐπιγύης, ὄνομα δίκης. ὁδός ἐστι καὶ τρίβος μεταξὺ δύο γειτόνων διατέμνουσα τὰ χωρία ἐξ ἑκατέρου. οἱ οὖν κοινοῦντες ξενίας ἑκατέρωθεν ἔκ τε πατρὸς καὶ μητρὸς, δύο γύας ἔχουσιν· οἱ δὲ ἐκ τοῦ ἑτέρου, ἕνα.

Ἐπίδαυρος, θηλυκόν· ὄνομα πόλεως· ὁ πολίτης, Ἐπιδαύριος. λέγεται καὶ Ἐπιδαυρίς καὶ Ἐπιδαυρία. καὶ Ἐπιδαυριώτης ὁ πολίτης, ὡς ἀπὸ τῆς Σικελίας Σικελιώτης.

Ἐπίδρομον, καὶ ἐπίδρομος. — ἐπίδρομον ἔπλετο τεῖχος, Ἰλιάδος ζ΄, ἀντὶ τοῦ ἐπιτρεχόμενον, ὁμαλὸν ἐξ ἐπιδρομῆς, καθό ἐστιν ἐπιδραμεῖν τὴν ὁδὸν κατερχομένην τὴν ἀπὸ τοῦ τείχους, καὶ ἀναβῆναι τὴν αὐτήν.

Ἐπιδαίσιον οἶκον, τὸν ἐπίκοινον καὶ ἀμέριστον· ἢ ὁ ἐξίσου καταμειφθεὶς δύο τισίν.

Ἐπιδέξια] Ἰλιάδος β΄, Ἀστράπτων ἐπιδέξια: — ἀντὶ τοῦ ἐπιδεξίας, αἰσίως. ἔστι δὲ ἐπίρρημα μεσότητος. ἡ εὐθεῖα, ἐπιδέξιος· κλίνεται, τοῦ ἐπιδεξίου· τὸ οὐδέτερον, τὸ ἐπιδέξιον καὶ τὰ ἐπιδέξια· καὶ ἐπιρρηματικῶς ἐπιδέξια, ὡς ἐνδέξια· καὶ φυλάσσει τὸν αὐτὸν τόνον. κανὼν γάρ ἐστιν ὁ λέγων, ὅτι τὰ ἀπὸ ὀνόματος εἰς ἐπιρρηματικὴν σύνταξιν μετενηνεγμένα ὁμοτονοῦσιν· οἷον, ἐπιεικές, ὡς ἐπιεικές· συνεχές, διαμπερές, ἀτρεκές. τὸ δὲ ἄληθες ἀντὶ τοῦ ἀληθῶς παρὰ Ἀττικοῖς οὐχ ὁμότονον. ὁμοίως καὶ τὸ ἐπάναγκες· καὶ τὸ χάριεν, ἀντὶ τοῦ χαριέντως.

Ἐπὶ Δελφινίῳ, δικαστήριον Ἀθήνησιν, ἐπὶ τῶν ὁμολογούντων φόνους δεδρακέναι. οἱ δὲ φασὶν, ὅτι Κρητῶν
359 χειμαζομένων, εἰκασθεὶς δελφῖνι ὁ Ἀπόλλων, ἔσωσεν αὐτοὺς εἰς τὴν Ἀττικὴν κομίσας· ἀνθ' ὧν Ἀπόλλωνι Δελφινίῳ ἱδρύθη ἱερόν. ὕστερον δὲ δικαστήριον γενέσθαι τῶν φονικῶν· ἐν ᾧ καὶ Θησέα κεκρίσθαι ὑπὲρ τῶν φόνων τῶν περὶ Σκείρωνα καὶ Σίνιν.

Ἐπιδήμιοι ἁρπακτῆρες, Ἰλιάδος ω΄, τὰ τῶν πολιτῶν ἁρπάζοντες, καὶ οὐ τὰ τῶν πολεμίων.

Ἐπιδημίου πολέμου, ἐμφυλίου, κοινοῦ καὶ δημοσίου, τοῦ μὴ πρὸς πολεμίους, ἀλλὰ πρὸς οἰκείους γινομένου.

Ἐπιδίφριος, ἀργὸς καὶ γυναικώδης.

Ἐπὶ Δηλίῳ μάχη] χωρίον ἐστὶ τῆς Βοιωτίας τὸ Δήλιον· ἐν ᾧ μαχόμενοι Ἀθηναῖοι ὑπὸ Βοιωτῶν ἐνικήθησαν.

Ἐπιδιφριὰς ἐπιδιφριάδος, ἡ τοῦ ἅρματος περιφέρεια, ἥτις καὶ ἄντυξ καλεῖται. ἐκ τοῦ δίφρου.

Ἐπιδίετες ἡβῆσαι, τουτέστιν ἐτῶν ἑκκαίδεκα γενέσθαι· τὸ γὰρ ἡβῆσαι μέχρι δεκατεσσάρων ἐστίν. ἄλλοι, ἔφηβοι παρὰ Ἀθηναίοις ὀκτωκαίδεκα ἐτῶν γινόμενοι ἐλέγοντο· καὶ ἔμενον μὲν ἐν τοῖς ἐφήβοις ἔτη δύο· ἔπειτα εἰς τὸ ληξιαρχικὸν ἐγράφοντο γραμματεῖον.

Ἐπιδιατίθεσθαι, τὸ συνθήκας τινὰς ποιεῖσθαι κατατιθεμένους ῥητόν τι ἀργύριον παρά τινι τῶν μεταξὺ γινομένων· ὅπερ ἐγγυᾶται, εἰ ἡ πρᾶξις γίνοιτο, θατέρῳ πάντως τὸ ὡμολογημένον ἀργύριον ἀποδοῦναι.

Ἐπίδικος] ἐπίκληρός ἐστιν, ἡ ἐπὶ κλήρῳ παντὶ καταλελειμμένη ὀρφανὴ, μὴ ὄντος αὐτῇ ἀδελφοῦ. ἡ δὲ αὐτὴ καὶ ἐπικληρῖτις. ἐπίπροικος δὲ, ἡ ἐπὶ μέρει τινὶ τοῦ κλήρου, ὥστε μόνην προῖκα ἔχειν, ἀδελφὸν ἔχουσα. ἐπίδικος δὲ, ἡ ἀμφισβητουμένη ἐπίκληρος, τίνι χρὴ αὐτὴν γαμηθῆναι. Ἰσοκράτης δὲ τὴν ἐπίκληρον ἐν τῷ πρὸς Λυσίαν ἐπικληρῖτιν ἐκάλεσεν.

Ἐπιεικὴς, παρὰ τὸ εἴκειν καὶ ὑποχωρεῖν. καὶ γὰρ οἱ πρᾳεῖς ὑποχωροῦσι, καὶ οὐκ ἀντιτείνουσιν. ἔνθεν ἐπιείκεια.

Ἐπιεικῶς] τὸ ἐπίρρημα τοῦτο σημαίνει τὸ πάνυ· σημαίνει καὶ τὸ παραδόξως καὶ παρ' ἐλπίδα· καὶ τὸ μετὰ ἐπιεικείας καὶ χρηστότητος. σημαίνει καὶ τὸ μετρίως, ἤτοι συμμέτρως, καὶ τὸ ἱκανῶς.

Ἐπιεικὲς, πρέπον.

Ἐπίηρα, τὴν μετ' ἐπιεικείας χάριν. ἔστιν ἦρ, ἡ ἐπικουρία· ἡ γενικὴ, ἦρος, ἦρα, καὶ ἐν συνθέσει, ἐπίηρα. ἢ ἔρω ἔρανον, ὡς ὄχανον· καὶ ἤρανα· εἶτα συγκοπῇ, ἢ ἀποκοπῇ, ἦρα. Ἀρίσταρχος δὲ ὑφ' ἓν κατ' ὀρθὴν σημασίαν λέγει ἐπίηρα.

Ἐπιήρανα, προσηνῆ, κεχαρισμένα.

Ἐπίθημα, ἀνάθημα· παρὰ τὸ θῶ, θήσω. εἰ γὰρ ἦν ἀπὸ τοῦ τίθημι, ἐπίθεμα ὤφειλεν εἶναι. Ἰλιάδος ω΄, Ἠ, καὶ φωριαμῶν ἐπιθήματα κάλ' ἀνέῳγεν.

Ἐπιθορνυμένη, ἐπιοῦσα, καὶ σπερμαίνουσα. θορὸν γὰρ τὸ σπέρμα ἔλεγον.

Ἐπὶ Θρασύλλῳ] Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς Πανταίνετον παραγραφῇ, τὸ ἐπὶ Θρασύλλῳ φησίν. Ἀττικὸν ἔθος, ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ τοῦ Θρασύλλου μνήματος.

Ἐπιθέτους ἑορτὰς, Ἰσοκράτης Ἀρεοπαγιτικῷ. τὰς μὴ πατρίους ἑορτὰς, ἄλλως δὲ ἐπιψηφισθείσας, ἐπιθέτους ἐκάλουν. ἐλέγετο δὲ παρ' αὐτοῖς καὶ ἄλλα ἐπίθετα τινὰ, ὅσα μὴ πάτρια ὄντα, ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλὴ 360
ἐδίκαζε. Λυσίας δὲ ἐπιθέτους ἐπιστολὰς λέγει, τὰς δοθείσας τισὶν, ὥστε διακομίσαι· καὶ ἐπιθεῖναι ἐπιστολὰς, ἀντὶ τοῦ παραδοῦναι· καὶ ἐπέθηκεν, ἀντὶ τοῦ παρέδωκε· ῥητορική.

Ἐπίθετα, τὰ οὐκ ἐκ τῶν νόμων τῇ βουλῇ προστεταγμένα ἐξ ἀρχῆς, ἀλλὰ προστεθέντα.

Ἐπικάρ] Ἰλιάδος π΄, — ῥέουσαι Ἐξ ὀρέων ἐπικάρ: — ἤτοι ἄνωθεν ἐκ τοῦ προσάντους· ἢ ἐπικάρσιαι καὶ πλάγιοι· ἢ ἐπὶ κεφαλὴν καὶ εἰς τὸ κάταντες. ἀπὸ τοῦ κάρη, ἀποκοπῇ τοῦ η· καὶ οὐκ ἀπὸ τοῦ κάρα. τὸ δὲ κάρη, οὐ κάρηνόν ἐστιν ἀποκοπῇ· τὰ γὰρ εἰς η οὐδέτερα δυϊκά εἰσιν ἢ πληθυντικά.

Ἐπικεκηρυχέναι] ὁπότε βούλοιτο πόλις ἢ ἄρχων ἀναιρεθῆναι τινὰ τῶν μὴ ὑφ' ἑαυτοῖς, ἐκήρυττε δώσειν χρήματα τῷ ἀνελόντι, ἢ καὶ ζῶντα προσαγαγόντι, καθὰ καὶ Ξέρξην ἐπεκήρυξαν οἱ Ἕλληνες, τῷ καταγαγόντι ἢ ζῶντα ἢ τεθνηκότα Ἀθήναζε, ἑκατὸν δώσειν τάλαντα. ἢ ἐπικεκηρυχέναι, τὸ κηρύξαι τινὶ λαβεῖν χρήματα, ὥστε ἀποκτεῖναι τὸν δοκοῦντα ἀδικεῖν.

Ἐπίκηρα, ἐπιθανάτια· κὴρ γὰρ ὁ θάνατος.

Ἐπικηρυκεύεται, διὰ κήρυκος τινὸς συνθήκας τινὰς ἢ πρεσβείας ποιεῖται· καὶ ἐπικηρυκεία, ἡ ἐκ τῶν πολεμίων φιλία· ἢ τὸ περὶ φιλίας καὶ διαλλαγῶν κήρυκας πέμπειν· τὸ διὰ κήρυκος εἰς φιλίαν ἐλθεῖν ἐχθροὺς ὄντας.

Ἐπίκλοπος, ἀσύνετος, καὶ παραλογιστικός· ἢ ἀπατεών· οἷον, Θηκτὴρ ἐπίκλοπος: — νῦν ὁ ἐπιθυμητής· ἐν ἄλλοις δὲ καὶ τὸν παραλογιστὴν σημαίνει, οἷον, Ἀλλά τις ἀρτιεπὴς καὶ ἐπίκλοπος ἔπλεο μύθων.

Ἐπικλώσειαν] ἀπὸ τοῦ κλώθω, κλώσω, ἔκλωσα, κλώσειαν τὸ εὐκτικόν.

Ἐπικνημίδιοι] τῶν Λοκρῶν οἱ μὲν, Ἐπικνημίδιοι· οἱ δὲ, Ὑποκνημίδιοι ὀνομάζονται· ἀπὸ Κνήμιδος τοῦ ὄρους.

Ἐπὶ κόῤῥης τύπτοντες, ἐπὶ κεφαλῆς ἢ γνάθου ἢ κροτάφου. κόῤῥην γὰρ καὶ κόρσην τὴν ὅλην κεφαλὴν ἔλεγον σὺν τῷ αὐχένι. τινὲς δὲ καὶ ῥάπισμα λέγουσι, τὸ ἐπὶ τῆς γνάθου ἐκλαμβάνειν, ἁπτόμενον καὶ τοῦ κροτάφου. βέλτιον δὲ, ἐπὶ τῆς γνάθου ἐκλαμβάνεσθαι· ὃ κατ' ἔθος λέγεται ῥάπισμα. οὕτω γὰρ ἐχρῶντο καὶ οἱ ῥήτορες.

Ἐπίκοποι, οἱ κακῶς τὸ πρῶτον πληγέντες χαρακτῆρες, καὶ διὰ τοῦτο ἐπικοπτόμενοι.

Ἐπίκωπος, ὁ παρὰ τῇ κώπῃ καθήμενος. ἐπικωπαστὴρ, καὶ ἐπικωπητὴρ, λέγεται ὁ τροπωτὴρ ἱμὰς, παρὰ τὴν κώπην.

Ἐπίκλημα, ἐπωνυμίαν· ἀπὸ τοῦ κλῶ, ὃ γέγονεν ἀπὸ τοῦ καλῶ κατὰ συγκοπήν.

Ἐπίκληρος λέγεται, ἡ ἐπὶ πολλῷ κλήρῳ μονογενὴς ὑπὸ τοῦ πατρὸς καταλειφθεῖσα.

Ἐπικουρεῖν, τὸ βοηθεῖν. ἡ ἐπὶ πρόθεσις ἐνταῦθα σημαίνει τὸ δέον καὶ τὸ πρέπον· οἷον, πρέπει καὶ προσήκει

τοῖς κούροις, τουτέστι τοῖς νέοις, πολεμεῖν καὶ συμμαχεῖν. ἐπίκουροι δὲ λέγονται οἱ ἀπὸ ξένης χώρας σύμμαχοι τῶν πολεμουμένων καὶ βοηθοί· Σαρπηδὼν ἐπίκουρός ἐστι τῶν Τρώων· οἱονεὶ, τῶν πολεμουμένων βοηθός· οἱ γὰρ Τρῶες ἐπολεμοῦντο. σύμμαχος δὲ τῶν Ἑλλήνων ὁ Ἀχιλλεὺς, τῶν πολεμούντων· σύμμαχοι
361 γὰρ οἱ τοῖς πολεμοῦσι βοηθοῦντες· ἐπίμαχοι δὲ πάλιν εἰσὶν οἱ τοῖς πολεμουμένοις βοηθοῦντες.

Ἐπικράτης, Ἀθηναῖος δημαγωγὸς, ὁ καὶ ἔφορος ἐπικαλούμενος. ἔστι δὲ ὁ Αἰσχίνου κηδεστής· καὶ ἄλλος, οὗ μέμνηται Λυκοῦργος.

Ἐπικρᾶναι, τῇ κεφαλῇ κατανεῦσαι.

Ἐπικύλλωμα, τὸ μετὰ τὴν τῶν ἄρτων διάρτησιν περισσευόμενον. κόλιξ γὰρ ὁ ἄρτος· ὅθεν καὶ τὸ ἰατρικὸν κολλύριον, ἀπὸ τοῦ κολοβόν. καλοῦσι δὲ κυλλίστην, τὸν Αἰγύπτιον.

Ἐπικυνεῖν, σημαίνει ἐπὶ τοῦ στόματος φιλεῖν· [κύλοι γὰρ τὰ βλέφαρα· ὅθεν καὶ κυλοιδιᾷν λέγεται, τὸ ἐπῆρθαι τοὺς ὀφθαλμούς· (καὶ Χρύσιππος· γράφεται Κυλλήνιος ὁ Ἑρμῆς. ἐπειδὴ ἡ ῥάβδος αὐτοῦ ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει.) ἀπὸ τοῦ ἐπιπολὺ καθεύδοντας οἰδεῖν τοὺς ὀφθαλμούς. Φύλακες δὲ θύουσιν αὐτῷ ἑσπέρας, οὐ διὰ τὸ καθεύδειν, ὡς Ὅμηρος, — ὅτε μνησαίατο κοίτης: — οὐχ ὅτι ὀνειροπόλος πομπὸς ἦν· ἀλλ' ὅτι ὕπνου ἡδέος αἴτιος.] ὅθεν καὶ ἐπισκύνιον τὸν περὶ τὸν κύκλον, ἢ τὸν περὶ τοὺς κύκλους τόπον καλοῦμεν.

Ἐπὶ λαεῖ] λᾶς λαός λαΐ· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε, λαεΐ.

Ἐπιλάρκισμα, λάρκου βύσμα. λάρκος δὲ, ἀγγεῖον ἀνθράκων πλεκτόν. ῥητορική.

Ἐπιλαχών] Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος, Οὔτε λαχὼν, οὔτ' ἐπιλαχών· ἀλλ' ἐκ παρασκευῆς πριάμενος: — τοιοῦτον δέ ἐστι τὸ λεγόμενον. ἐκληροῦντο οἱ βουλεύειν ἢ ἄρχειν ἐφιέμενοι· ἔπειτα ἑκάστου τῶν λαχόντων ἕτερος ἐπελάγχανεν· ἵνα ἐὰν ὁ προλαχὼν ἀποδοκιμασθῇ ἢ τελευτήσῃ, ἀντ' ἐκείνου γένηται βουλευτὴς ἢ ἄρχων ὁ ἐπιλαχών.

Ἐπὶ Λειψυδρίῳ μάχη, χώρα ὑπὸ τὴν Πάρνηθον, ἣν ἐτείχισαν οἱ φυγάδες τῶν τυράννων· οὗ οἱ Ἀλκμαιονίδαι προεστήκεσαν· ἐκπολιορκηθέντων δ' αὐτῶν ὑπὸ τῶν περὶ Πεισίστρατον, σκολιὸν εἰς αὐτοὺς ᾔδετο, Αἶ αἶ Λειψύδριον προδοσέταιρον· οἵους ἄνδρας ἀπώλεσας μάχεσθαι ἀγαθούς τε καὶ εὐπατρίδας, οἳ τότ' ἔδειξαν οἵων πατέρων ἔσαν.

Ἐπιλησμονέστατον, ὡς σωφρονέστατον.

Ἐπιληναίῳ] περίαυλός τις μέγας Ἀθήνησιν, ἐν ᾧ ἱερὸν Διονύσου Ληναίου, καὶ τοὺς ἀγῶνας ἦγον τοὺς σκηνικούς.

Ἐπιλλίζουσι, τὸ διανεύουσιν· οἷον, Οὐκ ἀΐεις, ὅτι δή μοι ἐπιλλίζουσιν Ἀχαιοί: — ἀπὸ τοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς διανεύοντα εἱλεῖν· ἐξ οὗ καὶ Ἰλλάδες, οἱ συνεστραμμένοι ἱμάντες.

Ἐπιλίγδην] Ἰλιάδος ρ', Βλῆτο γὰρ ὦμον δουρὶ πρόσω τετραμμένος αἰεὶ Ἄκρον ἐπιλίγδην: — οὐ κατὰ βάθος, ἀλλ' ὡς ἐπιψαῦσαι τρώσαντα ἐξ ἐπιπολαίου τὴν ἐπιφάνειαν· — γράψε δέ οἱ ὀστέον ἄχρις: — ἀντὶ τοῦ ἕως τέλους ἔξεσε τὸ ὀστοῦν. ἐκ τοῦ λείχω γίνεται λίγδην.

Ἐπίμαστον ἀλήτην, τὸν ἐπιμαστεύοντα τὴν τροφὴν ἐπαίτην. ἢ τὸν ἐκ παιδὸς, οἷον τὸν ἀπὸ μαστοῦ, ἐπαίτην.

Ἐπίμαχον, πρὸς ὅ ἐστι μάχεσθαι· καὶ ἐπιμαχώτατον, τὸ ἀσθενέστατον.

362 Ἐπιμεληταί, ἐχειροτονοῦντο τῶν χορῶν, ὡς μὴ ἀτακτεῖν τοὺς χορευτὰς ἐν τοῖς θεάτροις. ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι ἐμπορίου ἄρχοντες εἰσὶ κληρωταὶ, ἑκάστου ἔτους καθιστάμενοι· οἷς προσετέτακτο ἐπιμελεῖσθαι τοῦ καταπλέοντος σίτου εἰς τὸ ἐμπόριον τὸ Ἀττικὸν, καὶ τοὺς ἐμπόρους ἀναγκάζειν εἰς ἄστυ κομίζειν. δέκα δὲ ἐπιμελητὰς ἐμπορίου ἐκληροῦντο οἱ Ἀθηναῖοι, τῶν τε ἐμπορίων ἐπιμελεῖσθαι καὶ τοῦ σίτου· καὶ τὰ δύο μέρη εἰς τὸ ἄστυ κομίζειν.

Ἐπιμελητὴς τῶν μυστηρίων] παρὰ Ἀθηναίοις ὁ λεγόμενος Βασιλεὺς, πρῶτον μὲν μυστηρίων ἐπιμελεῖται μετὰ τῶν ἐπιμελητῶν, οὓς ὁ δῆμος ἐχειροτόνει. τέσσαρες δὲ ἦσαν· δύο μὲν, ἐξ Ἀθηναίων ἁπάντων· εἷς δὲ, ἐξ Εὐμολπιδῶν· καὶ εἷς ἐκ κηρύκων.

Ἐπιμήνια, τὰ καθ' ἕκαστον μῆνα θυόμενα· ἢ τὰ ὑπὲρ ὅλου τοῦ μηνὸς ἅπαξ ποτὲ γινόμενα θύματα ὑπὲρ τῆς πόλεως.

Ἐπιμίξ, παρὰ τὸν μίξω μέλλοντα, ὡς τὸ ἐναλλάξ· εἰ γὰρ ἐβαρύνετο, ὡς ὄνομα ἐκλίνετο.

* Ἐπινήϊος, ναυτικός, θαλάσσιος· ἀπὸ τῆς νηός.

Ἐπίνητρον, τὸ ἐπὶ τῶν γονάτων, ἐφ' οὗ τὴν κρόκην ἔνηθον.

Ἐπίξηνον, ξύλον, ἐφ' οὗ κρέα κόπτουσι, τὸ νῦν ἐπίκοπον· παρὰ Ἀριστοφάνει καὶ Δημοσθένει.

Ἐπὶ ξυροῦ, ἐπὶ κινδύνου, ἐν αὐτῇ τῇ τοῦ πράγματος ἐπιτάσει. Ἰλιάδος κ', — ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς: — ἀντὶ τοῦ, τὰ πράγματα ἡμῶν τριχὸς ἤρτηται· ὅ ἐστιν, ἐν ἐσχάτῳ κινδύνῳ. ἔστι καὶ ἐπὶ ὀξύτητος κινδύνου, μεταφορικῶς.

Ἐπίουρος, ὁ ἐφεστηκὼς φύλαξ· παρὰ τὸ ὁρῶ, γίνεται ἐπίορος· καὶ ἐπενθέσει τοῦ υ. Ἐπίουρα, ὅρια, ὁρμήματα· παρὰ τὸ ὁρμῶ.

Ἐπιούσιος ἄρτος, ὁ ἐπὶ τῇ οὐσίᾳ ἡμῶν ἁρμόζων.

Ἐπιορκεῖν] ἡ ἐπὶ πρόθεσις ἐνταῦθα ἀντὶ τῆς ὑπὲρ κεῖται· καὶ δηλοῖ τὸ ὑπὲρ ἄνω τῶν ὅρκων γίνεσθαι, καὶ ὑπερβαίνειν αὐτούς.

Ἐπιόψομαι] Ἰλιάδος ι', Τοὺς ἂν ἐγὼ ἐπιόψομαι: — ἐπικρίνω, ἐπιλέξω.

Ἐπιώψατο ἀῤῥηφόρους, Πλάτων ἐν Νόμοις. ἔστι δ' Ἀττικὸν, ἀντὶ τοῦ κατέλεξεν, ἐξελέξατο.

Ἐπιωγαί, οἱ συγκλεισμοί, οἱ παραθαλάσσιοι τόποι, οἷς τὰ κύματα προσάγνυνται· ἀπὸ τοῦ ἐπεῖσαι, ὅ ἐστι συγκλεῖσαι.

Ἐπὶ Παλλαδίῳ, δικαστήριον Ἀθήνησιν, ἐν ᾧ περὶ ἀκουσίου φόνου ἐδίκαζον. Κλειτόδημος φησὶν ὅτι, Ἀγαμέμνονος σὺν τῷ Παλλαδίῳ προσενεχθέντος Ἀθήναζε, Δημοφῶντα ἁρπάσαι τὸ Παλλάδιον· τοῦ δὲ Ἀγαμέμνονος δυσχεραίνοντος, κρίσιν ὑποσχεῖν ἐπὶ πεντήκοντα Ἀθηναίων καὶ ν' Ἀργείων· οὓς ἐφέτας κληθῆναι, διὰ τὸ παρ' ἀμφοτέρων ἐφεθῆναι αὐτοῖς περὶ τῆς κρίσεως.

Ἐπίπαστα, τὰ ἐπιπασσόμενα τῷ ἔτνει ἄλφιτα. Ἀριστοφάνης Ἱππεῦσιν, Ἐπίπαστα λείχων δημιόπρακτα ὁ βάσκανος: — ῥητορική.

Ἐπὶ πρυτανίῳ, ὅταν τὸ μὲν ἀποκτεῖναν βέλος, ἢ λίθος, ἢ τοιοῦτον, ᾖ φανερόν· ὁ δὲ δράσας μὴ ᾖ· ἀρχαῖον γὰρ ἔθος, τὸ καὶ τὰ ἄψυχα κρίνειν εἰ χρὴ ἐξορίζεσθαι.

Ἐπὶ πρύμνῃ ἀνεκρούοντο καὶ ὤκελλον τὰς νέας· κατὰ 365
πρύμναν ὑπεχώρουν οὐχὶ ἐπιστραφέντες· καὶ ἐξέκλιναν τὰς ἐπιούσας τῶν πολεμίων ναῦς. κυρίως, τὸ κατ' ὀλίγον ὑπαναχωρεῖν μὴ στρέψαντας τὸ πλοῖον. ὁ γὰρ ὄντως κωπηλατῶν ἐπὶ τὴν πρύμναν κωπηλατεῖ. τοῦτο δὲ ποιοῦσιν, ἵνα μὴ δόξωσι φεύγειν φανερῶς, κατ' ὀλίγον ὑπαπιόντες, ἵνα μὴ νῶτα τοῖς πολεμίοις δόντες τετρῶσκωνται.

Ἔπιπλα, τὰ ἐξ ἐπιπολῆς σκεύη· οἷον ἐπιπόλαιος κτῆσις,

καὶ ὅση δυνατὴ πλωΐζεσθαι, ἀλλ' οὐκ ἔγγειος· ἢ τὰ σκεύη τὰ ἐν χερσὶ, καὶ χρειώδη· οἷον τὰ ἐπιτήδεια καὶ ἐπιπολάζοντα ἐν τῇ οἰκίᾳ, διὰ τὸ ἑκάστοτε ἐν χερσὶν εἶναι. ἢ ἔπιπλα, τὰ ἱμάτια· ἀπὸ τοῦ πέπλον, ἔπιπλον. καὶ τὰ ἐλαφρότατα τῶν κτημάτων οὕτω φασὶ, παρὰ τὸ ἐπιπολάζειν.

Ἐπίπλους, τὸ λίπος· ἀπὸ τοῦ ἐπιπλεῖν καὶ ἐξ ἐπιπολῆς εἶναι.

Ἐπιπλώς] [— καὶ ἐπιπλὼς εὐρέα πόντον: —] καὶ, Πόντον ἐπιπλώσας, ἀντὶ τοῦ ἐπιπλεύσας. ἐκ τοῦ πλέω γίνεται πλόω· καὶ ἐπαυξήσει τοῦ ο, πλώω βαρύτονον· οὗ ὁ ἀόριστος, ἔπλωσα· μετὰ τῆς ἐπὶ προθέσεως, ἐπέπλωσα· καὶ ἡ μετοχὴ, ἐπιπλώσας· καὶ συγκοπῇ ἐπιπλώς.

Ἐπιπόλαιος, διὰ τῆς αι διφθόγγου καὶ ο μικροῦ. ἔστι δὲ ἐπίῤῥημα τοπικὸν, ἀντὶ τοῦ ἄνωθεν καὶ οὐκ ἐν βαθυτάτῳ.

Ἐπίπολις, τόπος ἐν Συρακούσαις· καὶ ὠνόμασται ἀπὸ τοῦ ἐπιπολῆς τῶν ἄλλων εἶναι.

Ἐπιπόρπημα] ἐπιπόρπημά ἐστι, τὸ ἐπὶ τῇ πόρπῃ προκόμισμα λίθινον, ἢ χρυσοῦν, ἢ ἀργυροῦν. πόρπη δέ ἐστιν ἡ ἄνω τῆς χλαμύδος σύνθεσις. παρὰ τὸ πείρω τὸ κεντῶ καὶ διεκβάλλω, πόρη· καὶ πλεονασμῷ τοῦ π, πόρπη.

Ἐπιπτέσθαι μενεαίνων, Ἰλιάδος δ', ἐπιπετασθῆναι, ἐφάψασθαι προθυμούμενος. δύο μέρη λόγου εἰσί. τὸ ἁπλοῦν, πτέσθαι καὶ ἐπιπτέσθαι. πᾶν δὲ ἀπαρέμφατον φυλάσσει τὸν αὐτὸν τόνον. πτῶ, πτῆμι· πτήσω, ἔπτακα, ἐπτάθην· ἐπτάμην, ἔπτασο, ἔπτατο· πτάσθαι· καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς ε. οὐκ ἀπὸ τοῦ πτῶ πτᾶς γίνεται· ἀλλ' ἀπὸ τοῦ πέτω βαρυτόνου, ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔπετον· ὁ μέσος, ἐπετόμην ἐπέτου ἐπέτετο, πετέσθαι· καὶ συγκοπῇ, πτέσθαι.

Ἐπιῤῥήδην] παρὰ τὸ ῥῶ τὸ λέγω, γέγονε ῥήδην, καὶ ἐπιῤῥήδην, ὡς παρὰ τὸ τμῶ, τμήδην.

Ἐπίῤῥησις, ὁ ψόγος καὶ ἡ κατηγορία· ἔνθα καὶ ἐπίῤῥητος.

Ἐπιῤῥήματα] ἐν τοῖς χορικοῖς, ὅτε συστροφὴν ᾄσειαν μέλος, ἐπελέγετο ποιημάτιον ις' στίχων· εἶτα τὴν ἀντίστροφον ἀποδόντες, ἐπελέγετο πᾶν τετράμετρον ποιημάτων τῶν ἴσων στίχων. ἐκαλοῦντο δὲ ταῦτα ἐπιῤῥήματα.

Ἐπίῤῥοθος, ἐπίκουρος, βοηθός· οἱονεὶ ἐπιῤῥωννύων καὶ ἐπικελεύων· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐν τῇ θήρᾳ ἐπιῤῥωννυμένων κυνῶν ὑπὸ τῶν θηρώντων.

Ἐπίσιστον] τὸ συρίζοντας ἐποτρύνειν τοὺς κύνας ἐπὶ τὰ ἔργα ἐν τοῖς κυνηγεσίοις, ἐπίσιστον καλεῖται.

Ἐπίσιον, τὸ ἐφήβαιον· ἀπὸ τοῦ τὰ σία τὰ ξηρά· ξηρὸν γάρ ἐστιν· ἢ παρὰ τὸ εἰσιέναι, ἐπίσιον. σημαίνει δὲ τὸ
564 αἰδοῖον τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικός.

Ἐπισίτια, τὰ εἰς τροφὴν καὶ εἰς τὸ σιτεῖσθαι διδόμενα. ταῦτα δὲ ἐνίοτε καὶ σιτία ἐκάλουν.

Ἐπισκύνιον] Ἰλιάδος ρ', Πᾶν δέ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἕλκεται ὄσσε καλύπτων: — τὸ περὶ τὰς ὀφρῦς δέρμα, (κατὰ μετάθεσιν τοῦ λ εἰς ν· σκύλος γὰρ λέγεται τὸ δέρμα· ἔνθα καὶ σκυλοδέψης·) τὸ ἐπάνω τῶν ὀφθαλμῶν μέρος ἤτοι δέρμα, τὸ συνοφρύωμα τοῦ μετώπου· ὅθεν καὶ σκύζεσθαι, τὸ ὀργίζεσθαι, διὰ τὸ ἐνδιάθετον γίνεσθαι τοῦτο τὸ μέρος τοῖς ὀργιζομένοις· καὶ ἐπισκύσαι, τὸ χαλεπῆναι, ἀπὸ τοῦ τὸ ἐπισκύνιον καθέλκειν τοὺς χαλεπαίνοντας· ἐξ οὗ τὸ ἐπισκύζονται, ἀντὶ τοῦ ὀργίζονται, χαλεπαίνουσιν.

Ἐπίσκοπος, κατάσκοπος· ἢ ὁ ἐπὶ τὸ σκοπεῖν ὤν. καὶ ἐπισκέπτω, ἄρχοντες ἐπὶ σκηνῆς. . . . ἀντὶ τοῦ θεατρικῶς.

Ἐπίσπαστον, τὸ ἐπὶ τῆς ἀγχόνης καὶ τοῦ βρόχου ἐπισπᾶσθαι· καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὸ ἑκούσιον, ὃ ἑαυτῷ τις ἐπισπᾶται.

Ἐπισπεῖν] ἐκ τοῦ σπῶ μονοσυλλάβου, σπεῖν, ὡς πλεῖν· καὶ φυλάττει τὸν τόνον ὡς ἀπαρέμφατον. τὸ δὲ ἐπίσπῃ, ἀντὶ τοῦ καταλάβῃ, διώξῃ· ἀπὸ τοῦ ἐπείγω· Ὄφρα πρόσθ' ἄλλων θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ: — τουτέστιν, ὅπως εὐθὺς πρὸ πάντων ἐκεῖνος ἐπὶ θάνατον ἔλθῃ, καὶ ἀναπληρώσῃ τὴν εἱμαρμένην.

Ἐπίσσωτρα, οἱ ἐκτὸς τῶν τροχῶν σιδήρειοι κύκλοι οἱ ἐπὶ τὴν γῆν κυλιόμενοι, τὰ κύκλῳ τῶν τοῦ ἅρματος τροχῶν σιδηρᾶ, τὰ ἐπάνω τῶν τροχῶν σιδηρᾶ ἢ χαλκᾶ, ἃ κανθοὶ καλοῦνται. παρὰ τὸ σῶ τὸ ὁρμῶ, ὁ μέλλων σώσω· ὄνομα ῥηματικὸν σῶτρον· καὶ μετὰ τῆς ἐπὶ προθέσεως πλεονασμῷ τοῦ σ, ἐπίσσωτρον, ὁ ἔξω τῶν τροχῶν συνέχων σίδηρος.

Ἐπισταδόν] ἐκ τοῦ ἵστημι ἵσταμαι, σταδόν. Νώμησεν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπισταδόν: — ἐπιστημόνως διήνεγκεν ἴσα διελὼν, ἢ ἐφιστάμενος ἑκάστῳ ἐν αὐτῷ.

Ἐπίσταθμοι, ἄρχοντές εἰσι· παρὰ τὸ ἐν σταθμοῖς εἶναι ὠνομασμένοι. σταθμοὶ δέ εἰσιν αἱ καταγωγαί. Ἁρμοστὰς δὲ τοὺς τοιούτους Λακεδαιμόνιοι καλοῦσιν.

Ἐπιστάται, οἱ σατράπαι, οἱ κατέχοντες βουλῇ τὰς ὑποκειμένας πόλεις. δύο ἦσαν Ἀθήνησιν· ὧν ὁ μὲν, ἐκ πρυτάνεων ἐκληροῦτο· ὁ δὲ, ἐκ προέδρων· φυλάσσει δὲ τοῦ ἱεροῦ τὰς κλεῖς, ἐν ᾧ τὰ δημόσια χρήματα· ἔτι μὴν καὶ τὴν δημοσφραγῖδα. λέγεται δὲ καὶ ὁ ἐφεστηκὼς εἰς πρᾶγμα ὁτιοῦν, ῥηματικῶς. λέγεται δὲ καὶ ὁ ἐπιστάμενος τινὶ, καὶ ἐπαίτης· παρὰ τὸ ἐφίστασθαι· οἷον, — σῷ ἐπιστάτῃ οὐδ' ἄλλα δοίης: — πολλάκις δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ διδασκάλου λαμβάνεται ἡ λέξις. ὅτι τῶν φ' οἱ μὲν ν', πρυτάνεις· οἱ δὲ δέκα, πρόεδροι· ὁ δὲ εἷς, ἐπιστάτης.

Ἐπίσταμαι] εἴδω τὸ γινώσκω· ὁ μέλλων, εἴσω· ῥῆμα περισπώμενον, ἰσάω ἰσῶ· καὶ εἰς μι, ἴσημι· τὸ παθητικὸν, ἴσαμαι· πλεονασμῷ τοῦ τ, ἵσταμαι· καὶ ἐφύλαξε τὸ π Ἰωνικῶς· οἱ γὰρ Ἴωνες ψιλωτικοί εἰσιν. εἰς τὸ αἴστος.

Ἐπίστη, ζήτει εἰς τὸ Δύνη.

* Ἐπιστολή· παρὰ τὸ ἐπιστέλλειν τὸ πέμπειν.

Ἐπιστοβέωσιν] Ἀπολλώνιος, Μή μιν κερτομέουσαι ἐπιστοβέωσι: — ἐπιστομέωσι· καὶ τροπῇ τοῦ μ εἰς β. 565

Ἐπιστροφάδην] Ἰλιάδος κ', Κτεῖνε δ' ἐπιστροφάδην: — μετ' ἐπιστροφῆς, ἐφ' ἑκάτερα μέρη στρεφόμενος. ῥητορικῇ, ἢ ἐνεργῶς, σπουδαίως.

* Ἐπιστολιμαίους, στρατιώτας ἀγελαίους εἶπεν Δημοσθένης· παρὰ τὸ στόλος, τὸ στρατός.

Ἐπισύστασις] σύστασις καὶ σύστημα, σημαίνει τὸ πλῆθος. ἡ δὲ ἐπὶ πρόθεσις τὴν ἐπὶ δευτέρου ἐπιδιόρθωσιν σημαίνει. ἐπισύστασις οὖν, ἡ ἐπὶ δευτέρου ἐπανόρθωσις.

Ἐπίσφατον, ἐπίῤῥητον. παρὰ τὸ φημὶ φατός, ὡς βίβημι βατός· τὸ οὐδέτερον, φατὸν καὶ ἐπίφατον· καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ.

Ἐπισχερώ, ἐφεξῆς, σύνεγγυς. καὶ σεσημείωται ὀξυτόνως ὥσπερ ἰώ· οὐδὲν γὰρ τῶν εἰς ω ληγόντων ἐπιῤῥημάτων ὀξύνεσθαι θέλει. γράφεται χωρὶς τοῦ ι· ἀπὸ γὰρ τοῦ σχεδόθεν, σχεδῶ, ὡς πόθεν, πῶ· καὶ αὐτόθεν, αὐτῶ· καὶ κατὰ μετάθεσιν τοῦ δ εἰς ρ, ἐπισχερῶ. ἢ παρὰ τὸ σχέσιν ἔχειν.

Ἐπισχόμενος, στοχαζόμενος· ἐξ οὗ τὸ, Ἐπίσχες τὰ πάλαι θρυλλῶν: — ἔνιοι ἐπισχόμενον συσσημαίνειν τὸν

προσάγοντα τῷ ἅρματι τὸ ποτήριον. ἐνταῦθα ὁ Θρᾷξ Διονύσιος φησὶ τὴν παροιμίαν, Πολλὰ μεταξὺ κύλικος.

Ἐπιτάξ] παρὰ Καλλιμάχῳ, ἐπίῤῥημα, παρὰ τὸν ἐπιτάξω μέλλοντα. εἰς δὲ τὸ ῥητορικὸν λεξικὸν εὗρον τὴν λέξιν σημαίνειν συντόμως, κωμικῶς· Ὅστις τῆς ὁδοῦ ἡγήσεταί σοι τὴν ἐπιτάξ: — οὐχ ὡς οἱ τραγικοί, μακρῶς.

Ἐπιτάῤῥοθος, βοηθὸς ἰσχυρὸς, σύμμαχος. παρὰ τὸ ῥόθος (ῥοθῶ τὸ παρορμῶ) γίνεται ἐπίῤῥοθος· καὶ πλεονασμῷ τῆς ταρ συλλαβῆς, ἐπιτάῤῥοθος, ὁ ἐν τῷ βοηθεῖν πρόθυμος καὶ παρορμῶν.

Ἐπίτασις καὶ ἄνεσις, οἷον τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον. ταῦτα δὲ εἴρηται ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν χορδῶν· ἐπεὶ γὰρ ἡ μὲν ἀποτεινομένη σφοδρὸν ἀποτελεῖ ψόφον· ἡ δὲ παρειμένη ἐλάττονα. οὕτως οὖν οἱ φιλόσοφοι ἐπίτασιν μὲν λέγουσι τὴν σφοδρὰν ἀντίληψιν τοῦ πράγματος· ἄνεσιν δὲ, τὴν ἐλάττονα.

Ἐπιτεῖλαι] Ἰλιάδος δ'. — σὺ δὲ θᾶσσον Ἀθηναίῃ ἐπιτεῖλαι: — προπερισπᾶται. ἔστι γὰρ ἀπαρέμφατον ἀντὶ προστακτικοῦ τοῦ ἐπίτειλον, ὅ ἐστι πρόσταξον. ἐπιτεῖλαι παροξύτονον, τρίτον ἐστὶ πρόσωπον εὐκτικόν.

Ἐπιτέλλεο] ἔστι τέλλω τὸ προστάσσω· τέλλομαι, ἐτελλόμην, ἐτέλλου. τὸ προστακτικὸν, τέλλου· καὶ διαλύσει Ἰωνικῇ, τέλλεο.

Ἐπιτελὲς καὶ ἐπιτέλεσμα, τὸ ἐπὶ πᾶσι γινόμενον· ἀπὸ τοῦ τελείας γενέσθαι τὰς πρότερον θυσίας, ἐπιτεθυμένον.

Ἐπιτετυφλωμένον, πεπηρωμένον.

Ἐπιτετράφαται] Ἰλιάδος β', Ὧι λαοί τ' ἐπιτετράφαται: — ἐπιτετραμμένοι καὶ ὑποτεταγμένοι εἰσίν. Ἰστέον ὅτι τὰ δισύλλαβα τῆς πρώτης καὶ δευτέρας συζυγίας τῶν βαρυτόνων, τὰ τρέποντα τὸ ε εἰς ο κατὰ τὸν ἐνεργητικὸν παρακείμενον, ἐν τοῖς παθητικοῖς παρακειμένοις ἀναδέχεται τὴν παραλήγουσαν τοῦ ἐνεστῶτος· οἷον, λέ-
566 γω, λέλοχα, λέλεγμαι· στέφω, ἔστοφα, ἔστεμμαι· κέκλοφα, κέκλεμμαι· εὑρέθη καὶ κέκλαμμαι. δεῖ προσθεῖναι, χωρὶς τῶν ἐχόντων τὸ ρ μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνου· ἐκεῖνα γὰρ τρέπουσι τὴν παραλήγουσαν, ἤγουν τὸ ε εἰς α, κατὰ τὸν παθητικὸν παρακείμενον· οἷον στρέφω ἔστροφα καὶ ἔστραμμαι· τρέφω τέθροφα τέθραμμαι. οὕτω καὶ τρέπω τέτροφα τέτραμμαι, τέτραπται· τετράμμεθα· τέτραπται· καὶ τὸ Ἰωνικὸν, τετράφαται, τροπῇ τοῦ ψιλοῦ εἰς δασὺ, καὶ προσθέσει τοῦ α. δεῖ προσθεῖναι, καὶ χωρὶς τοῦ βρέχω βρέξω βέβροχα καὶ βέβρεγμαι· τούτου γὰρ οὐκ ἐτράπη τὸ ε εἰς τὸ α.

Ἐπιτηθὴ, ἡ τῆς τιθῆς μήτηρ. ὥστε εἶναι τὴν μὲν τηθὴν μητρὸς ἢ πατρὸς μητέρα· τὴν δὲ ἐπιτηθὴν, τῆς τοῦ πατρὸς μητέρα, καὶ τῆς μητρὸς μητέρα· ἤγουν ὡς ἐπίπαππος. Θεόπομπος Παμφίλῃ, Αὕτη δ' ἐκείνη πρότερον ἐξηπίστατο Παρὰ τῆς ἐπιτηθῆς: — ῥητορική.

Ἐπιτήδειος, φίλος καὶ συνήθης. λέγουσι δὲ καὶ ὡς ἡμεῖς τὸ ἁρμόττον, ἐπιτήδειον. ἀπὸ τοῦ ἔθος, ἔθης, καὶ ἔτης· ἐξ οὗ καὶ ἐπιτήδειος φίλος, ὁ συνήθης. ἢ ἀπὸ τοῦ ἥδω, ἡδὺς, καὶ ἐπιτηδής· ἐξ οὗ τὸ ἐπιτήδειος. ἐκ δὲ τοῦ ἐπιτηδὴς γίνεται ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν ἐπιτηδέες ἐπιτηδεῖς· καὶ ἡ αἰτιατικὴ ὁμοίως. καὶ ἀποβολῇ τοῦ ι, ἐπιτηδές. — ἐς δ' ἐρέτας ἐπιτηδεῖς: — ἀντὶ τοῦ ἐπιτηδείους, πρέποντας καὶ ἐπισταμένους· οἱ μὲν, ἐκ τοῦ ἐπιτηδέας· οἱ δὲ, ἐκ τοῦ ἐπιστηδεῖς· ἐπιστηδὴς οἶμαι. δεῖ γινώσκειν· ὅτε μὲν λέγεται ἐπιτηδὲς καὶ ἀληθὲς ὀξυτόνως, ὀνόματά εἰσιν· ὅτε δὲ βαρυτόνως ἐπίτηδες καὶ ἄληθες, ἐπιῤῥήματά εἰσιν, ἀντὶ τοῦ ἐπιτηδείως καὶ ἀληθῶς.

Ἐπιτηδὴς] ἀπὸ τοῦ ἀδεὴς ὁ ἄφοβος, καὶ τῆς ἐπὶ προθέσεως, γίνεται ἐπιαδεὴς· καὶ ἐκβολῇ τοῦ ε, καὶ πλεονασμῷ τοῦ τ, καὶ τροπῇ τοῦ α ἐπιτηδὴς, ὁ ἀφόβως τι ποιῶν. ἐκ τούτου καὶ ῥῆμα ἐπιτηδεύω.

Ἐπίτιμος καὶ ἐπίτιμον, πλούσιον, ἢ τὸν μὴ ἄτιμον κατὰ νόμους, ἀλλ' ἔχοντα ἐξουσίαν καὶ δημηγορεῖν καὶ δικάζεσθαι. Λυκοῦργος. Ἡ δὲ βουλὴ ἐπιμελήθητε τοῖς αὐτοῦ. ἀξιοῖ τῷ Μενεκράτει τὴν καταδίκην· καὶ ἤδη ἐπίτιμός ἐστι. ῥητορική.

Ἐπιτιμία, ἡ εὐπορία, ἢ ἡ μὴ ἀτιμία. Κέφαλος ἐν τῷ, Ὅτ' αὐτὸν κινδυνεύοντα περὶ τῆς ἐπιτιμίας, ἢ τῆς πατρίδος, ἢ τοῦ βίου παντὸς, διεσώσατε.

Ἐπιτιμηταὶ] οἱ πρῶτον τι τιμώμενοι. ἐκαλοῦντο τιμηταί· ἐπιτιμηταὶ δὲ, οἱ χρόνῳ ὕστερον τὰ αὐτὰ τιμώμενοι.

Ἐπίτνον] Ἡσίοδος ἐν Ἀσπίδι, Οἳδ' ἄρ' ἐν ἀλλεδανοῖσι δέον, (ἀντὶ τοῦ τὰ καλὰ τῶν ἀσταχύων) καὶ ἔπιτνον ἀλωήν: — ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τὴν ἀλωὴν ἐπλήρουν, ἔῤῥιπτον, ἐξέτεινον, ἤπλουν ἐπὶ τῷ ξηρανθῆναι, ἔψυχον. ἀπὸ τοῦ πίπτω, πίτνω ἢ πέτω, πίτνω.

Ἐπιτοαυτό, ἐπίῤῥημα συλλήψεως ἢ ἀθροίσεως. οἱονεὶ μοναδικόν· ἐκ τῆς ἐπὶ προθέσεως, καὶ τῆς αὐτὸς ἀντωνυμίας.

Ἐπιτραπεζώματα, τὰ ἐπιτιθέμενα τῇ τραπέζῃ βρώματα.

Ἐπιτρίταις] Ἰσαῖος ἐν τῷ δευτέρῳ κατὰ Καλλιφῶντος, Ἑξακοσίαις [δραχμαῖς] ἐπιτρίταις. — ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ὀκτὼ ὀβολοῖς. κατὰ τὸ τρίτον εἶναι μερίδα τοὺς ὀκτὼ ὀβολοὺς τοῦ τετραδράχμου.

Ἐπίτριπτον, τὸν πονηρὸν, τὸν ἄξιον τοῦ ἐπιτριβῆναι, 567
τουτέστι πληγωθῆναι.

Ἐπιτροχάδην ἀγόρευεν: — ἀντὶ τοῦ ἠπειγμένως ὡς παρατρέχων, ἢ κεφαλαιωδῶς, ἢ ταχέως· ἀπὸ τοῦ τρέχω ῥήματος, ὅπερ ὁ ποιητὴς τρώχω εἴρηκεν· ὡς τὸ, — εὖ μὲν τρώχων: — ἐκ τοῦ τροχάδην. ἢ ἐκ τοῦ τροχὸς ἐπιτροχάδην, Ἰλιάδος γ'. τὸ σύντομον καὶ ταχύ. τὰ γὰρ ἀπὸ ὀνομάτων τῶν εἰς ος γινόμενα ἐπιῤῥήματα διὰ τοῦ α ἐκφέρονται· οἷον, μόνος, μονάδην· σπόρος, σποράδην· τροχὸς, τροχάδην. τὸ δὲ παμπήδην, ἐκ τοῦ πάμπαν.

Ἐπιτροπὴ] οἱ μὲν, παρὰ τὸ ἐπιτροπεύειν· οἱ δὲ, παρὰ τὸ ἐπιτρέπειν. Ἀνέντες ἐπιτροπὴν, φησὶ Θουκυδίδης, τουτέστι τὸ ἐπιτρέπειν. Ἐπιτροπεύουσι (ἐπιτροπὴ καὶ ἡ τῶν ὀρφανῶν ἐπιμέλεια παρὰ τοῖς ῥήτορσι. καὶ τὸ συγχωρῶ τοὺς ἀμφισβητοῦντας διακρῖναι.

Ἐπιφυλλίδες, τὰ πρὸς τοὺς βότρυας, οἱ καλούμενοι ἐπίτραγοι.

* Ἐπιχαρίττα, ἀντὶ τοῦ ἐπιχαρίζου. Βοιωτικῶς. παρὰ Ἀριστοφάνει.

Ἐπὶ Χαριξένῃ] αὐλητρὶς ἡ Χαριξένη ἀρχαία, καὶ ποιήτρια κρουμάτων· οἱ δὲ, μελοποιόν. Θεόπομπος Σειρῆσιν, Αὐλεῖ γὰρ σαπρὰ αὕτη γε κρουμάτια τὰ ἐπὶ Χαριξένης: — Κράτης Ὀδυσσεῦσιν, Οὐκ ἰδία ταδ' οὐκέτον θοι τἀπὶ Χαριξένης: — Ἀριστοφάνης, οὐ τὰ κατὰ μισθὸν, ἀλλ' οἷον καὶ ἄλλα τινά.

* Ἐπίχειρα, οἱ μισθοί, οἱονεὶ οἱ τῶν χειρὶ πονούντων μισθοί.

Ἐπιχθόνιοι, οἱ ἐπίγειοι (χθὼν χθονὸς, χθόνιος) διότι κατὰ φύσιν ἐπὶ τῆς χθονός εἰσι· πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν οὐρανίων θεῶν.

Ἐπίχυτος, ὁ ἔγχυτος πλακοῦς. Νικοφῶν Χειρογάστορσι, Κόλικας, ὀβελίαν, μελιτοῦτταν, ἐπιχύτας.

Ἔπλεο, σημαίνει τὸ ἐγένου. ἐκ τοῦ πέλω ὑπερβιβασμῷ, πλέω, πλέομαι, ἐπλεόμην· τὸ δεύτερον κατὰ διάλυσιν, ἔπλεο, καὶ ἔπλεσο.

Ἐπληγτ' ἀλλήλοις] ἐκ τοῦ πλῶ τὸ πλησιάζω, ὁ παρακείμενος, πέπληκα· λέγεται καὶ πέπλακα· ὁ παθητικὸς, πέπλημαι, πέπληται· καὶ παρὰ Σιμωνίδῃ, πεπλήαται· ὁ μέσος δεύτερος ἀόριστος παθητικὸς, ἐπλήμην· τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν, ἔπληντο.

Ἐπλινθεύθησαν, σημαίνει τέσσαρα· ἢ ὅτι εἰς πλίνθους μετεπλάσθησαν· ἢ ὅτι πλίνθοις ἀπετειχίσθησαν· ἢ ὅτι ὑβρίσθησαν· ἔστι γὰρ καὶ ὄργανον βασανιστικόν· ἢ ὅτι ᾐχμαλωτίσθησαν· ἐπεὶ οἱ αἰχμάλωτοι πιπρασκόμενοι εἰς πλίνθους ἐβάλλοντο.

Ἐποιχομένην] Ἱστὸν ἐποιχομένην: — τὸν ἱστὸν ἐπιπορευομένην, ἤγουν ἱστουργοῦσαν καὶ ὑφαίνουσαν. ἐκ τοῦ οἴχω, οἴχομαι· οἰχόμενος. αἱ πάλαι γυναῖκες ἑστῶσαι ὕφαινον, καὶ ἐπιπορευόμεναι τὸν ἱστόν. πρώτην δὲ γυναῖκα Αἰγυπτίαν τοὔνομα Υἱὸν καθεζομένην ὑφᾶναι φασίν· ἀφ' ἧς καὶ Αἰγύπτιοι τῆς Ἀθηνᾶς ἄγαλμα ἱδρύσαντο· ὥς φησιν ὕφορος ἐν τῇ Εὐρώπῃ.

* Ἐποποιΐα, ἡ ποίησις, παρὰ τὸ ἔπος τὸ μέτρον, καὶ ποιέω.

Ἔπος, ὁ λόγος· παρὰ τὸ ἔπω τὸ λέγω, ὡς τεύχω, τεῦχος. ἔπος λέγεται κυρίως ὁ ἔμμετρος λόγος· καταχρηστικῶς δὲ, πᾶς λόγος· ζήτει περὶ τοῦ ἐπικοῦ κύκλου εἰς τὸ ἔλεγος.

568 Ἐπορθρεῦσαι, τοῦ ὄρθρου ἐπεγερθῆναι, καὶ ἀφεσπερεῦσαι.

Ἐποστρακίζειν, παιδιά τις, ἣν παίζουσιν οἱ παῖδες, ὄστρακα ἀφιέντες εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἑπτὰ, ἀπὸ τοῦ ἐπιέναι τῷ δεκάτῳ ἀριθμῷ. οὕτω Σέλευκος. καὶ ἑπτὰς, ἀπὸ τοῦ σέβω, σεπτάς τις οὖσα, ὡς θεία καὶ ἀμήτωρ καὶ παρθένος.

* Ἐπύλλια, λόγοι μικροί, ὑποκοριστικῶς, παρὰ τὸ ἔπος.

Ἑπτάπεκτος, ἡ τὴν βαθεῖαν ἔχουσα κόμην· ἡ δυναμένη ἑπτάκις τμηθῆναι.

Ἔπω, σημαίνει τέσσαρα. ἔπω τὸ λέγω· ὡς τὸ, Ἄνδρα μοι ἔννεπε Μοῦσα: — ἔπω, τὸ ἀκολουθῶ· ὡς τὸ, Ἦ οὐχ ἑπέσθην Λακεδαιμονίοις: — ἔπω τὸ εὐτρεπίζω· ὡς τὸ, Τὸν δ' εὗρ' ἐν θαλάμῳ περικαλλέα τεύχε' ἕποντα: — ἔπω τὸ διοικῶ· ὡς τὸ, Ἀλλὰ τὸ μὲν πλεῖον πολυάϊκος πολέμοιο Χεῖρες ἐμαὶ διέπουσι: — καὶ, Ὣς ὅγε κοιρανέων δίεπε στρατόν: — διαφέρει δὲ τὸ λέγω τοῦ ἀκολουθῶ κατὰ τρόπους δύο· ὅτι τὸ μὲν ἔπω τὸ λέγω, ψιλοῦται· τὸ δὲ ἕπω τὸ ἀκολουθῶ, δασύνεται· καὶ ὅτι τοῦ μὲν ἔπω τοῦ λέγω τὰ ἐνεργητικὰ εἴρηται· ἔπω, καὶ ὁ παρατατικὸς, εἶπον· ὁ ἀόριστος, εἶπα· ὁ δεύτερος, εἶπον· ἡ μετοχὴ, ὁ εἰπών· τὰ δὲ παθητικὰ, οὐχί. τοῦ δὲ ἕπω τοῦ ἀκολουθῶ, τὰ μὲν παθητικὰ, οἷον ἕπομαι· ὁ παρατατικὸς, εἱπόμην· καὶ ποιητικῶς, ἑπόμην· τὸ δυϊκὸν, ἑπόμεθον· τὸ τρίτον, ἑπέσθην· καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, ἑσπέσθην· τὰ δὲ ἐνεργητικὰ, οὐχί· ἀμφιέπω δὲ καὶ περιέπω.

* Ἐπῳδὸς, μέλος μεταμεμελισμένον, τουτέστιν ᾠδὴ μετὰ τὰς ἄλλας ᾠδὰς μεμελισμένη.

Ἐπωνία, τέλος ἐστὶ τὸ ἐπὶ τῇ ὠνῇ διδόμενον· εἴη δ' ἂν ἴσως ἡ πέμπτη.

Ἐπωπίδα] εἰ μὲν δασύνεται, σημαίνει τὴν ἀκόλουθον· εἰ δὲ ψιλοῦται, τὴν ἐπίσκοπον, διὰ τοὺς ὦπας. Λυκόφρων, ἐκ τοῦ ἕπω, ἐπωπίδες αἱ θεραπαινίδες.

Ἐπῴχατο, σὺν τῷ ι. ἡ ἐπὶ πρόθεσις ἀντὶ τῆς ἀπὸ, ἀπῷγμαι καὶ ἀπῴγμην· τὸ τρίτον πρόσωπον κατὰ διάλυσιν, ἀπῴχατο, ἀπὸ τοῦ οἴγω, ἀντὶ τοῦ κεκλεισμένοι ἦσαν.

Ἐπωμαδὸν, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τῶν ὤμων. — Ζῆθος μὲν, ἐπωμαδὸν ἠέρταζεν Οὔρεος ἠλιβάτοιο κάρη μογέοντι ἐοικώς· Ἀμφίων δ' ἐπί οἱ χρυσέῃ φόρμιγγι λιγαίνων Ἤϊε· δὶς τόσση δὲ μετ' ἴχνια νίσσετο πέτρη: — διπλᾶ .. ἠκολούθει τῇ Ἀμφίονος κιθάρᾳ κρουούσῃ εἵπετο καὶ ἀπῄει τῆς βασταζομένης ὑπὸ Ζήθου. Ζῆθος γὰρ καὶ Ἀμφίων ἐτείχισαν τὰς Θήβας, ὅτι Ἀργεῖοι.

Ἐπωβελία] πολλῶν εἰς χρήματα συκοφαντούντων τοὺς ἐπιεικεῖς καὶ ἀπράγμονας τῶν πολιτῶν, καὶ μάλιστα τοῦτο πράττειν διαβαλλομένων τῶν περὶ τὸ ἐμπόριον συμβαλλόντων ἐπὶ ναυτικοῖς τόκοις, Ἀθηναῖοι ζημίαν ἔταξαν κατὰ τῶν ἐγκαλούντων ὀβολὸν ἐκτίνειν, εἰ μὴ καθ' ὧν ἐνεκάλουν, τούτους ἕλοιεν. ταύτην τὴν ζημίαν ἐπωβελίαν ἐκάλουν. ἄλλως· ἐπωβελία ἐστὶν ἐπιτίμιον τοῖς διώκουσι τινὰ χρηματικὴν δίκην, (ἦν δὲ τοῦτο ἕκτον μέρος τοῦ τιμήματος) ἐπειδὰν μὴ ἕλωσιν οὓς ἐπεδικάζοντο καὶ ἐπεγράφοντο. ἐκάλουν δὲ οὕτως, ὅτι 569
ἐπὶ τῇ δραχμῇ ὀβολὸς ἦν, τῆς δραχμῆς ἑξαπλασίου λογιζομένης. ἐλάμβανε δὲ τὴν ἐπωβελίαν ὁ φεύγων παρὰ τοῦ διώκοντος, εἰ τὴν δίκην ἀπέφευγε. λέγεται δὲ καὶ ὁ τόκος παρὰ τῷ Πλάτωνι Νόμων ἑνδεκάτῳ.

Ἐπώνυμοι] οἱ κατὰ τὴν ἀρετὴν διαπρέποντες ἀστοὶ καὶ ξένοι χαλκαῖς εἰκόσιν ἐτιμῶντο· ἀφ' ὧν ἐνίων καὶ ταῖς φυλαῖς ἐτίθετο ὄνομα. φασὶν ἐκεῖθεν δόξαι πρῶτον τὰς φυλὰς ἐξηγήσασθαι· ἀπορούντων γὰρ αὐτῶν ὄνομα ταῖς φυλαῖς θέσθαι, ἀπὸ τῶν ἐνδοξοτάτων τοῦτο ποιῆσαι, [καὶ ἕκαστον ἑκατὸν ὀνόματα ἰδίᾳ γραψάμενον κληρῶσαι.] παρὰ γοῦν τὰς εἰκόνας τῶν ἐπωνύμων τούτων εἰσηγοῦντο τοὺς νόμους, πρὶν ἢ γενέσθαι κυρίους· ἵν' ἐντυγχάνοντες οἱ βουλόμενοι κατηγορεῖεν. ἢ ἄλλως· Ἐπώνυμοι] διττοί εἰσιν οὗτοι· οἱ μὲν, λεγόμενοι τῶν ἡλικιῶν· καὶ εἰσὶ δύο καὶ τεσσαράκοντα, οἳ καλοῦνται καὶ λήξεων ἐπώνυμοι· οἱ δὲ δέκα, ἀφ' ὧν αἱ φυλαὶ προσηγορεύθησαν, οἷον Ἐρεχθεὺς, Αἰγεὺς, Πανδίων, Λεὼς, Ἀκάμας, Οἰνεὺς, Κέκροψ, Ἱπποθόων, Αἴας, Ἀντίοχος. ταῦτα δὲ τὰ δέκα ὀνόματα ἄπορα, ὁ Πύθιος εἵλετο· Κλεισθένης οὕτω διαταξάμενος, τὸ πᾶν πλῆθος εἰς δέκα φυλάς.

Ἐπωτίδες, τὰ ἑκατέρωθεν πρῴρης ἐξέχοντα ξύλα.

Ἔρα, ἡ γῆ· ὅτι ἐνερρίζωται. καὶ οὕτω καλεῖται ἐρίσαι, τὸ περὶ ἴσης γῆς φιλονεικῆσαι, παρὰ τὴν ἔραν. Ὅμηρος, Ὥστ' ὀλίγῳ ἐνὶ χώρῳ ἐρίζητον περὶ ἴσης: — ἔνθεν καὶ τὸ ἔραζε, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τὴν γῆν.

Ἐρᾶν, ἐπιθυμεῖν· πρῶτον ἐπὶ τῆς γῆς ἐῤῥέθη· ἀφ' οὗ ἔρα ἡ γῆ· καὶ ἐρᾶσαι, τὸ ἀπ' αὐτῆς ὑποχωρῆσαι. ἔστι καὶ ἐρῶ τὸ καθαίρω· ἐξ οὗ καὶ ἔρασος καὶ ἑορτή.

Ἔρανος, τὸ ἐκ συνεισφορᾶς δῶρον· ἡ ἐντολὴ, ἡ συλλογή· ἡ εἰσφορά· ἡ σπουδαιότερον ἀπὸ τοῦ συνερᾶν καὶ ἐπιθυμεῖν καὶ συνεισφέρειν τι τοῖς φίλοις καὶ εὐωχεῖσθαι. ἀπὸ τοῦ ἐρῶ τὸ ἐπιθυμῶ, ὁ μέλλων, ἐράσω· ἐξ αὐτοῦ ἔρανος.

Ἐρανίσας, Δημοσθένης ἀντὶ τοῦ ἔρανον αἰτήσας, ἢ λαβὼν καὶ συλλέξας παρά τινων.

Ἐρανιστὴς, κυρίως ὁ τοῦ ἐράνου μετέχων, καὶ τὴν φορὰν ἣν ἑκάστου μηνὸς ἔδει καταβάλλειν εἰσφέρων.

Ἐρατίζων, ἐπιθυμῶν, ἐφιέμενος. ἐρῶ, ἐράσω, ἤρακα, ἤραμαι, ἤραται, ἐρατὸς, ἐρατίζω.

Ἐράσθην, οὐκ ἀπὸ τοῦ ἐρῶ· ἦν γὰρ ἠράσθην, ὡς μακρᾶς οὔσης τῆς παραληγούσης· ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἐρῶ γίνεται ἐράζω, τετάρτης συζυγίας τῶν βαρυτόνων.

Ἐρασῖνος, ὄνομα κύριον, παρὰ τὸν ἐράσω μέλλοντα.

Ἐργατίναι, οἱ γηπόνοι.

Ἐρατεινὸς] ἐκ τοῦ ἐρῶ τὸ φιλῶ γίνεται ἐρατὸς, ὁ ἐπιθυμητός· καὶ ἐκ τοῦ ἐρατὸς, ἐρατεινός.

Ἐραννῆς, ἐπεράστου, καλῆς· ἀπὸ τοῦ ἐρατεινῆς κατὰ συγκοπήν.

Ἐργάνη, ἡ Ἀθηνᾶ· παρὰ τὸ τῶν ἔργων ἐπιστατεῖν, ταύτης εὑραμένης τὰς τέχνας.

Ἔεργαθεν, ἐκώλυσεν, ἐχώρισεν.

Ἐργίσκη, τῆς Θράκης ἐστὶν, ἀπὸ Ἐργίσκου τοῦ Ποσειδῶνος καὶ Ἄβας νύμφης.

Ἐργᾷ] ὅτι ἐργᾷ τὴν γῆν. ἔστιν ἐργάζω ἐργάσω· καὶ ἐπειδὴ πᾶς μέλλων βραχείᾳ παραληγόμενος περισπᾶσθαι
370 θέλει, οἷον περῶ, κερῶ, γίνεται ἀποβολῇ τοῦ σ, ἐργαῶ περισπώμενον, καὶ μετάγεται εἰς ἐνεστῶτα, ἐργῶ, ἐργᾷς, ἐργᾷ· ὁ παθητικὸς, ἐργῶμαι, ἐργᾷ.

* Ἔργμα, ἡ Φυλακή· παρὰ τὸ εἴργειν, τὸ καθειργνύειν.

Ἔργον, σημαίνει τρία· τὴν παρασκευὴν τοῦ πολέμου, Ἔνθα κεν οὐκέτι ἔργον ἀνὴρ ὀνόσαιτο: — καὶ τὰ γεώργια, Πολλὰ δ' ὑπ' αὐτοῦ ἔργα κατήριπε καλὰ αἰζηῶν: — σημαίνει καὶ κύριον ἔργον, Ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα, τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε.

Ἐργολάβος, ὁ Φλαύροις πράγμασι χρώμενος, παρὰ τοῖς ῥήτορσι· καὶ οὐχ ὁ ὑπέρ τινων ἔργων μισθὸν λαμβάνων καὶ ἔχων τοὺς συνεργαζομένους· ὃ καὶ ἡ συνήθεια.

Ἔρδω, τὸ πράττω· παρὰ τὸ ῥέζω τὸ πράττω, ὑπερθέσει ἔρζω· καὶ τροπῇ Δωρικῇ· ἐπειδὴ ἐν ἁπλῇ λέξει σύμφωνον πρὸ τοῦ ζ οὐχ ὁρᾶται, γίνεται ἔρδω. πρόσκειται, ἐν ἁπλῇ λέξει, διὰ τὸ ἐνζεῦξαι σύνθετον, καὶ μελάνζοφος. ἐκφέρεται δὲ ἐπὶ τοῦ μέλλοντος διὰ τοῦ ξ, τῷ λόγῳ τοῦ ἔρζω· ἵνα Φυλάξῃ τὸ κεχρεωστημένον τοῦ ζ· οἷον, Ἔρξον ὅπως ἐθέλεις: — ἀντὶ τοῦ πρᾶξον. σημαίνει δὲ καὶ τὸ τελῶ καὶ θύω· οἷον, Ἔρδομεν ἀθανάτοισι τεληέσσας ἑκατόμβας: — ἀντὶ τοῦ ἐπετελοῦμεν, ἐθύομεν.

Ἔρεβος, τὸ ὑπὸ τὴν γῆν σκότος· παρὰ τὸ ἐρέφω, τροπῇ τοῦ φ εἰς β· τὸ κατεστεγασμένον ὑπὸ τῆς γῆς. ἢ παρὰ τὴν ἔραν τὴν γῆν, τὸ ὑπὸ τὴν ἔραν βαῖνον.

Ἐρεγμὸς, ὁ διακεκομμένος κύαμος· παρὰ τὸ ἐρείκω. εἰς τὸ ἐρεχμός.

Ἐρεθίζω, τὸ παροξύνω· ἀπὸ τοῦ ἐρέθω καὶ τῆς ἔρας. ἢ παρὰ τὸ εἴρω ἢ ἐρῶ τὸ λέγω, γίνεται ἐρέθω καὶ ἐρεθίζω. ἢ ἐκ τοῦ ἔρις ἐρίζω καὶ ἐρεθίζω. ἢ παρὰ τὸ ἐρέθω τὸ ἐρεθίζω, ὡς λέπω λεπίζω· ἐρεθισμὸν δὲ λέγει τὸν τῶν ἐχθρῶν ἔπαινον, ἐκ τοῦ ἐρέθω. ὅθεν τὸ, Μή μ' ἔρεθε σχετλίη: — καὶ τὸ, ἐρέθησιν, ἀντὶ τοῦ παροξύνῃ. γίνεται ἐρέθω ἐρεθεύω· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, ἐρειθεύω. οὕτω Φιλόξενος· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς, ἔριθος ἐριθεύω Φησίν.

Ἐρεμβοὶ, οἱ Ἄραβες. εἰσὶ γὰρ ἀπὸ Ἄραβος βασιλέως Βαβυλῶνος. Ἐρεμβοὺς οἱ μὲν τοὺς Ἄραβας Φασὶν, ὡς Ἑλλάνικος· ἔνιοι δὲ τοὺς Τρωγλοδύτας ἤκουσαν, ἀπὸ τοῦ εἰς ἔραν βαίνειν· Κράτης δὲ Ἐρεμνοὺς γράφει, καὶ ἀποδίδωσι τοὺς Ἰνδοὺς, ἐπεὶ μέλανες οὗτοι. λέγονται δὲ Ἐρεμβαῖοι.

Ἐρεμνὴ, ἡ σκοτεινή. παρὰ τὸ ἔρεβος, ἐρεβεννή· καὶ κατὰ συγκοπὴν, ἐρεμνή· καὶ ἐρεμνός.

Ἐρεπτόμενοι, κυρίως ἐπὶ τῶν ἀλόγων· σημαίνει δὲ τὸ ἐσθίειν· οἷον, — κρῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι: — παρὰ τὸ ἔρας (ὅ ἐστι τῆς γῆς) τὴν τροφὴν ἔχειν.

Ἐρέτης, ὁ κωπηλάτης· παρὰ τὸ ἐλῶ τὸ ἐλαύνω, ἐλέτης καὶ ἐρέτης· ἐξ οὗ καὶ πεντηκόντορος ναῦς, ἡ ἔχουσα πεντήκοντα ἐρέτας.

Ἐρέσσειν, τὸ κωπηλατεῖν. παρὰ τὸ ἐρῶ ἢ ἐλῶ, παράγωγον ἐλέσσω, καὶ ἐρέσσω· ὅθεν καὶ ἐρέτης.

Ἐρετμὸς, ἐπὶ τῆς κώπης. παρὰ τὸ ἐρέσσω ῥῆμα, ὄνομα ἐρεσμός· καὶ τροπῇ τοῦ σ εἰς τ, ἐρετμός.

Ἐρεσχελία, ἡ Φλυαρία· παρὰ τὸ ἔριν ἐν τοῖς χείλεσιν 371
ἔχειν.

Ἐρεσχελεῖν, σημαίνει τὸ ἀπατᾶν· ἀπὸ τοῦ ἐρᾶν καὶ τῆς λέσχης. πολὺ παρὰ Πλάτωνι τῷ Φιλοσόφῳ, καὶ παρ' Ἴωσιν.

Ἐρέτρια, πόλις Εὐβοίας· ὁ πολίτης, Ἐρετριεύς, καὶ Ἐρετριαῖος· τὸ θηλυκὸν, Ἐρετριαία καὶ Ἐρετριάς.

Ἐρεύγω, παρὰ τὸ ἔρα, ὃ σημαίνει τὴν γῆν. ἢ παρὰ τὸ ἐρέπτω τὸ βλάπτω· ἢ παρὰ τὸ ἐρέσσω, σημαίνει τὸ ἐλαύνω.

Ἔρευνα, παρὰ τὸ ἐρῶ τὸ ἐρευνῶ· Ὅμηρος, Τὰς ἐρέαν: — ἢ παρὰ τὸ ἐρῶ τὸ ἐρωτῶ, καὶ τὸ εὐνὴ, ὃ σημαίνει τὴν διατριβήν· ὁ γὰρ ἐρευνῶν, ἐπὶ πολὺ ἐρωτῶν ἐνδιατρίβει.

Ἐρευνῶ, ἐκ τοῦ ἐρέω τὸ ζητῶ, πλεονασμῷ τοῦ υ καὶ ν· ἐξ οὗ καὶ ἔρευνα ἡ ζήτησις.

Ἐρεύω] ἀπὸ τοῦ ἐρῶ τὸ λέγω, γίνεται ἐρεύω.

Ἐρεύθων, ἐρυθρὸν ποιῶν.

Ἐρεχμὸς, καὶ ἐρεγμός. παρὰ τὸ ἐρεύγω ἐρευγμός· ὃς λέγεται καὶ ἐρεγχμός. δοκεῖ δὲ ταῦτα παρὰ τοῖς Αἰολεῦσιν ἐκφέρεσθαι διὰ τοῦ χ· διαχμὸν γὰρ λέγουσι καὶ ληχμὸν, ὡς Ἀντίμαχος, — ληχμὸν δ' ἐμπάζεσθαι ἀλεείνων.

Ἐρεχθῶν] οὕτω διὰ τοῦ ε Ἀρίσταρχος· καὶ Φησὶν στεναγμοῦ τινὸς καὶ ποιᾶς Φωνῆς ἔμφασιν δηλοῦν· καὶ ἴσως παρὰ τὸ ἐρείκω. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ Φωνῆς ἁπλῶς, ὡς τὸ, Πολλοὶ μὲν βόες ἀργοὶ ὀρέχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ: — ὁ δ' Ἀπίων ἐριχθὼν λέγει διακόπτων.

Ἐρεχθεὺς, ὁ Ἐπιχθόνιος καλούμενος, ἀπὸ τοῦ ἐσπᾶσθαι εἰς τὴν ἔραν· ἢ ἀπὸ τῆς ὀρέξεως τοῦ Ἡφαίστου· ἢ παρὰ τὸ ἐρείκω, Ἐρεχθεὺς κύριον· παρὰ τὸ διασχίσαι αὐτὸν τὴν γῆν καὶ γεννηθῆναι ἀπὸ τοῦ σπέρματος Ἡφαίστου, ἡνίκα ἔκρυψεν αὐτὸ ἡ Ἀθηνᾶ ἐν τῇ γῇ. ὁ αὐτὸς δὲ λέγεται καὶ Ἐριχθόνιος· ὅτι ὁ Ζεὺς βουλόμενος ἀποκυῆσαι ἐκ τοῦ ἐγκεφάλου αὐτοῦ τὴν Ἀθηνᾶν, ἐδεῖτο συνεργοῦ τοῦ πλήξοντος τὴν κεφαλὴν, ἵνα ἀποκυηθῇ· καὶ δὴ λόγους προσφέρει τῷ Ἡφαίστῳ περὶ τούτου. ὁ δὲ Ἥφαιστος οὐκ ἄλλως εἵλετο σχίσαι τὴν κεφαλὴν τοῦ Διὸς, εἰ μὴ τὴν γεννωμένην διαπαρθενεύσει· καὶ ἠνέσχετο ὁ Ζεύς. καὶ λαβὼν τὴν βουπλῆγα, τέμνει τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ· καὶ ἐξέρχεται ἡ Ἀθηνᾶ· καὶ ἐπιδίωκεν αὐτὴν ὁ Ἥφαιστος, ἵνα συγγένηται· καὶ ἐπιδιώκων, ἀπεσπέρμηνεν εἰς τὸν μηρὸν τῆς Ἀθηνᾶς· ἡ δὲ Ἀθηνᾶ λαβοῦσα ἔριον, ἐξέμαξε τὸ σπέρμα. καὶ ἔρριψεν ἐν τῇ γῇ· καὶ ἐγένετο ἐκ τῆς γῆς καὶ τοῦ ἐρίου ἄνθρωπος δρακοντόπους, ὃς ἐκαλεῖτο Ἐριχθόνιος, ἀπὸ τοῦ ἐρίου καὶ τῆς χθονὸς λαβὼν τὸ ὄνομα τοῦτο.

Ἐρέχθειον, κτητικὸν, τὸ τοῦ Ἐρεχθέως.

Ἐριχθόνιος, ὁ Ἑρμῆς. μετασυντέθειται ἡ λέξις. ὥσπερ λέγεται Φθινόπωρον καὶ μετόπωρον, καὶ πάλιν Φθινομετόπωρον, καὶ συνομήλικες· οὕτως ἐριούνιος Ἑρμῆς, καὶ χθόνιος καὶ ἐριχθόνιος Ἑρμῆς.

Ἐρεχθόμενος, σαλευόμενος· καὶ ἐρεχθομένη, ἡ σαλευομένη καὶ ἐλαυνομένη καὶ ὀχλουμένη ὁμοίως.

Ἔρεψα, Ἰλιάδος α', ἀντὶ τοῦ ὠρόφωσα, ἐστεφάνωσα, ἐκόσμησα. τὸ θέμα, ἐρέφω· οἱ μὲν, ὅτι πρωτότυπον· ἢ ἀπὸ τῆς ἔρας. παρὰ τὸ ἐρέφω καὶ εἰραφιώτης ὁ Διόνυσος λέγεται· ἐστέφετο γὰρ κισσῷ· ἢ παρὰ τὸ τὴν 372
Ἐρέφαν τροφὸν αὐτοῦ γενέσθαι· ἢ ὅτι ἐν Ῥαφίᾳ πόλει τῆς Ἀσσυρίας ἐτράφη· ἢ ὁ στεφάνοις ἡδόμενος· ἐκ τοῦ ἐρέφω. ἢ ἀπὸ ἐρίφης τροφοῦ αὐτοῦ· οἷον, Καὶ

δέ οἱ πρώτη μαζὸν ἐπέσχ' ἐρίφη, Χαρὶς ἀπ' ἀνθρώπων· καὶ ἐπωνόμασ' Εἰραφιώτην.

Ἐρέω, σημαίνει δύο· βαρυτόνως μὲν, τὸ ἀπαγγέλλω· Ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω: — περισπωμένως δὲ, ἐρεῶ τὸ ἐρευνῶ καὶ ἀναζητῶ. Ἰστέον ὅτι πάντοτε ὁ ποιητὴς τὸ ἐρέω προφέρει· καὶ σημαίνει τρία· τὸ λέγω, ὡς τὸ, Ἄλλο δέ τοι ἐρέω: — καὶ τὸ ἐρωτῶ, ὡς τὸ, Πάντων Ἀργείων ἐρέων γενεήν τε τόκον τε: — καὶ τὸ ζητῶ, ὡς τὸ, Ἵππους τὰς ἐρέων Ὀδυσῆϊ συνήντει: — τὸ ῥῆμα, εἴρω· ὁ μέλλων, ἐρῶ· καὶ ἀπὸ τοῦ ἐρῶ, ἐρειῶ, ὡς τελῶ τελειῶ.

Ἐρείκω, τὸ σχίζω· δίφθογγον· ἀνεφάνη γὰρ τὸ ε ἐν τῷ ἐρέχθω τὸ σχίζω. ἐξ αὐτοῦ δὲ ἐρείκη εἶδος δένδρου εὐχερῶς σχιζομένου· καὶ ἔρειξις, ἡ ἐσχισμένη γῆ.

Ἐρείδω, τὸ ἐπακουμβίζω· Τῷ ὅγ' ἐρεισάμενος: — ἐκ τοῦ ἐρι ἐπιτατικοῦ μορίου, καὶ τοῦ εἴδω τὸ γινώσκω, γίνεται ἐριείδω· καὶ συγκοπῇ, ἐρείδω. εἰς ὃν γὰρ γινώσκει τὶς ἐπερείδεται. τὸ ρει, δίφθογγον. διατί; ἢ ὅτι ἀνεφάνη τὸ ε ἐν τῷ ἐρειρέδαται· ἢ τὰ διὰ τοῦ ειδω ῥήματα, εἴτε δισύλλαβα εἴτε τρισύλλαβα, διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται, εἴδω, φείδω, ἐρείδω, ὑπερείδω· ἐξ οὗ καὶ τὸ, ὑπερείδοντας τοὺς νεανίας: — πλὴν τοῦ μήδω τὸ βουλεύομαι, καὶ κήδω τὸ φροντίζω· καὶ πηδῶ περισπωμένως.

Ἐρείπω, καὶ ἐρείπια, σημαίνει τοὺς πεπτωκότας τόπους· καὶ λέγει ὁ Δίδυμος, ὅτι διὰ τοῦ ι ὤφειλε γράφεσθαι· ἐπειδὴ παρὰ τὸ ἐρίπνη ἐστὶν, ὅπερ σημαίνει τὴν μεγάλως περιπνεομένην· τὸ δὲ ἐρίπνη, διὰ τοῦ ι, παρὰ τὴν ἐρι ἐπίτασιν. ὁ δὲ Φιλόξενος λέγει, ὅτι διὰ διφθόγγου γράφεται, τῆς παραδόσεως οὕτως ἐχούσης· ἀπὸ γὰρ τοῦ ἔρα ἡ γῆ, γέγονεν ἐρέπτω· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, καὶ ἀποβολῇ τοῦ τ, ἐρείπω. σημαίνει δὲ καὶ ἐνέργειαν καὶ πάθος, τὸ καταβάλλω καὶ τὸ πίπτω. ἐρείπω καὶ ἐρείπτω, τὸ εἰς γῆν βάλλω· ὁ μὲν Ἡρωδιανὸς, διὰ τῆς ει διφθόγγου· οἱ δὲ ποιηταὶ, διὰ τοῦ ι· οἷον, Ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων: — καὶ, Ἤριπε δ' ἀμφοτέροισιν ἐπιῤῥηδὴς κεράεσσιν, ἀντὶ τοῦ περιῤῥαγείς.

* Ἐρημία, ἡ τῶν ἐνοικούντων μονωθεῖσα χώρα· παρὰ τὸ ἔρα, ἡ γῆ.

Ἐρηρώτηκα] ἐρωτήσω, ἠρώτηκα, ὁ κοινὸς παρακείμενος· ἐρηρότηκα, ὁ Ἀττικός.

Ἐρηρέδαται] Ἰλιάδος ψ', Λᾶε δὲ τοῦ ἑκάτερθεν ἐρηρέδαται: — ἐρηρεισμένοι εἰσὶν ἐν τῇ γῇ, προσπελάζονται. ἀπὸ τοῦ ἐρείδω ἐρείσω ἤρεικα, ἤρεισμαι, ἤρεισται· καὶ Ἀττικῶς, ἐρηρέδαται, τῆς γ' συλλαβῆς συσταλείσης. ζήτει. ὁ Ἀττικὸς παρακείμενος ἐστιν ἐρήρεικα· καὶ οὐ συστέλλει, ἵνα μὴ συνεμπέσῃ τῷ ἀπὸ τοῦ ἐρίζω.

Ἐρήρειστο, ἥρμοστο καὶ ἐπέπηκτο. Φυλάσσει δὲ τὴν ει δίφθογγον, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ἐρήρισται, ὅπερ σημαίνει τὸ φιλονεικῶ. ἔστι δὲ ὅτε καὶ οἱ Δωριεῖς φυλάττουσι τὴν φύσει μακράν· οἷον ὁρῶ, ὁρήσω, ὥρηκα· καὶ ὀρώρηκα ὁ Ἀττικός· καὶ φυλάσσεται παρὰ Δωριεῦσιν ἡ μακρά. ὁμοίως δὲ καὶ ἀκήκοα ἐν αὐτοῖς. ἡνίκα δὲ ἔχει τὴν ει δίφθογγον τὸ θέμα, ἢ τὴν ευ, ἐν τοῖς Ἀττικοῖς παρακειμένοις ἀποβάλλεται τὸ ε· αἱ δὲ ἔχου-
373 σαι τὴν ου, τὸ ὑποτακτικὸν ἀποβάλλουσιν· οἷον ἀκούω, ἀκήκοα. καὶ ἡ οι δίφθογγος τὸ ὑποτακτικὸν ι ἀποβάλλει· οἷον ἑτοιμάζω, ἑτοιμάσω, ἡτοίμακα καὶ ἐτητόμακα.

Ἐρήρειδα] ἀπὸ τοῦ ἐρείδω, ὁ Ἀττικὸς παρακείμενος ἐρήρειδα· ἀπὸ δὲ τοῦ ἐρίζω, ἐρήριδα.

Ἐρητύσειέ τε θυμόν: — ἐπίσχῃ καὶ παύσῃ τὴν ὀργήν. ἐκ τοῦ εἰρκτὴ γέγονεν εἰρητύω· καὶ ἐξ αὐτοῦ ἐρητύω· ὁ μέλλων, ἐρητύσω· ὁ παρακείμενος, ἠρήτυκα· ὁ παθητικὸς, ἠρήτυμαι· ὁ ἀόριστος, ἐρητύθην· ἐρήτυθεν οἱ Βοιωτοὶ, ἐπὶ τοῦ ἔχοντος τὴν μετοχὴν εἰς ς ὀξύτονον· — ἐρήτυθεν δὲ καθέδρας: — ἀντὶ τοῦ κατεῖχον ἕκαστος τὰς ἑαυτῶν καθέδρας.

Ἔρημος, ἀπὸ τοῦ ἤρεμος κατὰ ἐναλλαγὴν τῶν στοιχείων· ἢ παρὰ τὸ ἔρα μόνην ἔχειν. τοῦτο παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς προπαροξύνεται· παρὰ δὲ τῷ ποιητῇ προπερισπᾶται, Ἰλιάδος κ', Ὡς ἴδε χῶρον ἐρῆμον, ὅθ' ἔστασαν ὠκέες ἵπποι: — ἀντὶ τοῦ ἠρημωμένον, μονήρη. ἔρημον ἐμβλέπειν, ἀκίνητον καὶ νωθρόν, οἷον ὅταν εἰς ἐρημίαν ἢ πέλαγος μέγα καὶ ἀχανὲς βλέπωμεν· Ἀριστοφάνης Πολυείδῳ.

Ἐριβώλακι, μεγαλοβώλῳ, εὐγείῳ. παρὰ τὸν βῶλον, βῶλαξ· καὶ μετὰ τοῦ ἐρι, ἐριβῶλαξ.

Ἐριβρεμέτης, μέγα βροντῶν· παρὰ τὸ ἐρι ἐπιτατικὸν καὶ τὸ βρέμω.

Ἐρίγδουπος, μεγάλους ψόφους ποιῶν διὰ τῶν βροντῶν. ἐκ τοῦ δουπῶ ἐρίδουπος καὶ ἐρίγδουπος.

Ἐριδαίνω] ἐκ τοῦ ἔρις, ἐρίδω καὶ ἐριδαίνω.

Ἐριδμαίνοντες, ἐρεθίζοντες, Ἰλιάδος π'· παρὰ τὸ ῥῶ τὸ λέγω· διὰ λόγου γὰρ γίνεται ἡ φιλονεικία. ἐρίζειν κυρίως, τὸ ἐπὶ ψυχῆς διαφθείρεσθαι· ἀπὸ τῆς ἔρας, ἐρίσαι, τὸ περὶ ἴσης γῆς φιλονεικεῖν. ἐκ τοῦ ἔρις ἐρίζω καὶ ἐρίδω.

Ἐρίηρ, εὐάρμοστος. παρὰ τὸ ἐρι ἐπιτατικὸν μόριον, καὶ τὸ ἀρῶ τὸ ἁρμόζω. παρὰ τὸ ἄγαν ἀρηρέναι, ὁ φίλος, ἢ παρὰ τὸ ἦρα, ὃ σημαίνει τὴν χάριν. Ἰλιάδος γ', — ἑτάρους ἐρίηρας ἀγείρας: — ἄγαν εὐαρμόστους καὶ ἐπεράστους τουτέστι φίλους συναθροίσας ἑαυτῷ ὁμοίους, ἅρπαγας, καὶ πλεονέκτας, καὶ μοιχούς.

Ἔριθος, σημαίνει τὸν ἐργάτην καὶ τὴν γυναῖκα τὴν ἐργαζομένην τὰ ἔρια· καὶ ἐπὶ μὲν τοῦ ἐργάτου, παρὰ τὴν ἔραν τὴν γῆν κατὰ μετάθεσιν τοῦ α εἰς ι. ἢ παρὰ τὸ ἔρις καὶ τὸ θής, ὃ σημαίνει τὸν μισθωτόν. ἐπὶ δὲ τῆς γυναικὸς, ἀπὸ τοῦ ἔριον γέγονεν ἔριθος. κυρίως δὲ ὁ τὴν γῆν ἐργαζόμενος ἐργάτης ἐπὶ μισθῷ.

* Ἐριθηλὴς, λίαν θάλλων· ἐρι γὰρ λίαν σημαίνει.

Ἐριθεὺς, εἶδος ὀρνέου. παρὰ τὸ ἔριθος ἐριθεύς.

Ἐριθηλὴς, καὶ ἡ ἐριθηλής. Ἰλιάδος ε', — ἀλωάων ἐριθηλέων: — τῶν ἀμπελοφύτων χωρίων, ἢ δενδροφύτων. τῶν μεγάλως θαλλουσῶν, αὐξομένων. ἔνιοι δὲ κήπων, ἀρουρῶν.

Ἐρικυδέα, μέγα ἔνδοξον. παρὰ τὸ κῦδος, ἐρικυδὴς ἐρικυδέος.

Ἐρινεὸς, ἀγρία συκῆ. ἐκ τοῦ ἐρίζω, ἐρινός, καὶ ἐρινεός· ἐριστικὸν γάρ ἐστι τὸ δένδρον· ἀνέρχεται γὰρ καὶ εἰς τοίχους καὶ εἰς ἕκαστον τόπον.

Ἐρινεὸν σῦκον, ἀπὸ Ἐρινεοῦ τῆς Θετταλίας, ὅπου πρῶτον ὤφθη.

Ἐρινύειν, κατὰ Ἀρκάδας τὸ ὀργίζεσθαι. 374

Ἐρινύες, θεαὶ τιμωροὶ τῶν πατρικῶν ἀσεβημάτων, ἤγουν τῶν εἰς τοὺς γονεῖς ἁμαρτημάτων· παρὰ τὸ ἐν τῇ ἔρα ναίειν, ὅ ἐστιν οἰκεῖν ἐν τῇ γῇ. ἢ ἡ ἐκ τῆς γῆς ἀνερχομένη, ἐραννύς, καὶ ἐρινύς· καταχθονία γὰρ ἡ δαίμων. ἢ παρὰ τὸ τὰς ἀρὰς ἀνύειν, οἱονεὶ ἀρανύς τις οὖσα καὶ ἐρινύς, ἢ τὰς ἀρὰς ἢ τὰ αἴσια ἀνύουσα καὶ ἐκτελοῦσα. ἢ παρὰ τὸ ἐρι καὶ τὸ ἀνύειν, ἡ μεγάλως ἀνύουσα. ἢ παρὰ τὸ ἐλινύειν τὸ ἡσυχάζειν, γέγονεν ἐλινὺς καὶ ἐρινύς, ἡ ἡσυχάζουσα, κατὰ ἀντίφρασιν, τουτέστιν ἡ μὴ ἡσυχάζουσα.

Ἔριον, καὶ εἶρος, ὁ πόκος· παρὰ τὸ ἔῤῥω τὸ μοχθῶ καὶ φθείρω· περὶ ὃ ἐταλαιπώρουν ἐργαζόμεναι αὐτό· ἢ ὅτι τῷ ἔαρι κείρεται τὰ πρόβατα.

Ἐρι, ἐπίῤῥημα· παρὰ τὴν πέρι, ὃ σημαίνει τὸ περισσῶς· οἷον, — πέρι μέν σε τίω: — ἢ παρὰ τὴν ἔραν τὴν γῆν· αὕτη γάρ ἐστι μεγίστη πάντων τῶν ζώντων.

Ἐριούνιος, χθόνιος, ἀγαθός, πολυωφελής, κλέπτης, μέγας. ἔστι δὲ ἐπίθετον Ἑρμοῦ. εἴρηται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ἁπλούστερον. παρὰ τὴν ἐρι ἐπίτασιν καὶ τὴν ὄνησιν, ἐριόνιος, ὁ μέγα ὠφελῶν· ὠφελιμώτατος γὰρ ὁ Ἑρμῆς· καὶ πλεονασμῷ τοῦ υ. ἢ ἀπὸ τῆς ἐρευνήσεως· καὶ γὰρ ὁ τὴν Φορωνίδα γράφων φησίν, Ἑρμείαν δὲ πατὴρ Ἐριούνιον ὠνόμασ' αὐτόν· Πάντας γὰρ μάκαράς τε θεοὺς, θνητούς τ' ἀνθρώπους, Κέρδεσι κλεπτοσύναις τ' ἐξαίνυτο τεχνηέσσαις.

Ἐρίηρες ἑταῖροι, εὐάρμοστοι· παρὰ τὸ ἐρι καὶ τὸ ἀρῶ τὸ ἁρμόζω.

Ἐρίπναι, οἱ συριγγώδεις τόποι καὶ παρατεταμένοι· ἢ ἀπεῤῥωγυῖαι πέτραι, δι' ὧν μεγάλαι πνοαὶ εἰσδύνουσιν, ἐρίπνοαι. ἐρίπναι, διὰ τοῦ ι· ἀπὸ τοῦ β' ἀορίστου. ἐρείπω, ἤριπον· καὶ ἐριπάσας, τὸ καταβαλών.

Ἐρίπνη, ἡ ἄκρα τοῦ ὄρους· ἢ σπήλαιον. ἔστι δὲ καὶ ὄρος Ἀρκαδίας· καὶ τὸ ἀποσίτισμα· παρὰ τὸ ἐρίπτειν τὸ πεσεῖν, ἐρίπη τὶς οὖσα, τὸ ἀπόκλιμα καὶ πτῶμα τοῦ ὄρους. καὶ γὰρ ὀχμοὶ καλοῦνται τὰ ῥήγματα τῶν ὀρῶν ἢ τῶν τόπων· ἀφ' οὗ ῥήγνυταί τι. ἢ πάνυ πνεομένη, ἐριπνόη. ἢ ἀπὸ τοῦ ἐρέφω ἐρέψω τὸ καλύπτω· [ἢ ἐρέπτω] σκέπουσι γὰρ καὶ καλύπτουσι καὶ σκιάζουσι τὰ ἀκρωτήρια.

Ἔρις, σημαίνει δύο· παρὰ τὸ εἴρω τὸ λέγω, ἡ διὰ λόγου φιλονεικία· ἢ παρὰ τὸ Ἄρης, ἔρις, ὡς βάλλω βέλος, καὶ σάλος σέλας, τὸ ἀεικίνητον πῦρ. ἢ ἐκ τοῦ ἐρίζω τὸ φιλονεικῶ, ἐρίσω, ἔρις. τὴν σωματοειδῆ καὶ πολεμικὴν θεόν· ὡς τὸ, Ζεὺς δ' Ἔριδα προΐαλλε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν: — καὶ, — Ἔρις ἄμοτον μεμαυῖα: — σημαίνει καὶ τὴν φιλονεικίαν, ὡς τὸ, — Ὡς ἔρις ἔκ τε θεῶν ἔκ τ' ἀνθρώπων ἀπόλοιτο: — καὶ, Αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη, πόλεμοί τε μάχαι τε.

Ἐρίσχηλος, ὁ λοίδορος· ἀπὸ τοῦ ἐρίζειν διὰ τῶν χειλέων· ἢ ἐρίχειλός τις ὤν, παρὰ τὴν ἔριν καὶ τὴν λέσχην, ὁ ἐξ ἔριδος λεσχαίνων. Παρθένιος ἐν Ἡρακλεῖ, ἐρισχήλοις κορυνίταις: — καὶ ἐρισχηλεῖν, τὸ εἰς ἔριν προκαλεῖσθαι.

Ἐρίτιμος, ὁ μεγαλότιμος, ὁ ἔνδοξος. Ἰλιάδος β', Αἰγίδ' ἔχουσ' ἐρίτιμον: — μέγα ἔντιμον. καὶ ἐν ἀσφαλείᾳ τῇ
375 ἐριτίμῳ, ὑψώσεας κανόνι: — παρὰ τὸ ἐρι τὸ ἐπιτατικὸν, καὶ τὸ τιμή. τὸ δὲ ἐρι, παρὰ τὸ πέρι, ἀποβολῇ τοῦ π· σημαίνει τὸ περισσῶς. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἐρι συντιθέμενον, ἢ μακροσύλλαβον ἐπιφέρεται, οἷον ἐρίτιμος· ἢ διπλοῦν, οἷον ἐρίζηλος. διὰ τοῦτο καὶ τὸ ἐριούνιος, ἐπλεόνασε τὸ υ. τὸ αὐτὸ δὲ καὶ περὶ τοῦ ἀρι μορίου.

Ἔριφος, ὁ μικρὸς αἴξ, ἢ ἡ μικρὰ αἴξ. παρὰ τὸ ἔαρ καὶ τὸ φῶ τὸ φαίνω, ἐάριφος καὶ ἔριφος κατὰ συγκοπήν, ὁ ἐν τῷ ἔαρι φαινόμενος, ἤγουν ὁ πρώϊμος. ὁ γοῦν ἐν τῷ χειμῶνι τεχθεὶς, χίμαρος.

Ἐριώλη, ἡ πνοή· παρὰ τὸ ἐρι καὶ τὸ ἄω τὸ πνέω, ἡ μεγάλως πνέουσα.

Ἕρκος, τεῖχος, ἀσφάλεια. παρὰ τὸ ἐρύκω τὸ κατέχω καὶ κωλύω καὶ ἀσφαλίζομαι, γίνεται ἔρυκος· καὶ κατὰ συγκοπὴν, ἕρκος. σημαίνει δ' τὴν ἀσφάλειαν, ὡς τὸ, Ἕρκος Ἀχαιοῖσι πέλεται: — καὶ, Ἕρκος ἔμεν πολέμοιο: — καὶ, Ἕρκος ἔμεν βελέων: — καὶ τὸ ἐπὶ τοῦ τείχους, ὡς τὸ, Αἱμασιὰς λέξοντες ἀλωῆς ἔμμεναι ἕρκος: — καὶ τὸ φράγμα τῶν ὀδόντων, ὡς τὸ, — ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων: — σημαίνει καὶ τὰ δίκτυα, ὡς τὸ, — ὅτε δὴ παρὰ λίνου Ἕρκει ἐνιπλήξωσιν: — ἐρυκεά τινα ὄντα, ἀπὸ τοῦ ἐρύκειν. ἢ ἀπὸ τοῦ εἴργω, ὃ καὶ ἐέργω λέγεται.

Ἕρκιος Ζεὺς, ᾧ βωμοὶ ἐντὸς ἕρκους ἐν τῇ αὐλῇ ἱδρύνται. τὸν γὰρ περίβολον ἕρκος ἔλεγον. καὶ, Ἑρκίου Διός. ἕρκος Ἀθηναῖοι τὸν οἶκον ἐκάλουν. τὸν οὖν φύλακα τοῦ οἴκου ἱδρυσάμενοι, Ἕρκιον Δία καλοῦσιν.

Ἑρκίον, περίφραγμα, τειχίον. παροξύνεται. τὰ ἀπὸ μακρᾶς ἀρχόμενα ὑποκοριστικὰ παροξύνεται, τυρὸς, τυρίον· τεῖχος, τειχίον· ὠτός, ὠτίον. τὰ δὲ ἀπὸ βραχείας, οὐκέτι· ῥάκος, ῥάκιον· φάκος, φάκιον. σεσημείωται τὸ ἴχνιον, μὴ ποιοῦν μακρὰν τὴν ἀρχὴν, ὡς ὑγρὸν σύμφωνον ἔχον.

Ἑρκύνιος δρυμὸς, ὁ τῆς Ἰταλίας ἐνδοτάτω, ὥς φησιν Ἀπολλώνιος ἐν δ' Ἀργοναυτικῶν, σκοπέλοιο καθ' Ἑρκυνίου ἴσχυσε: — καὶ Παρθένιος, Ἀλλ' ὅτ' ἀφ' ἑσπερίης Ἑρκυνίδος ἄρετο γαίης: — διὰ τὸ εὑρεῖν ἐν αὐτῷ χοῖρον ὑπὸ κυνὸς ἐσθιόμενον. ὅθεν τὸν μὲν δρυμὸν, ἕρκος φασί· τὸν δὲ κύνα, κύνον· καὶ ἐν συνθέσει, ἕρκυνος καὶ ἑρκύνιος.

Ἕρκτωρ, ὁ πρακτικός. Ἀντίμαχος, — τῶν μεγάλων ἕρκτορες εἰσὶ κακῶν: — παρὰ τὸ ἕρξω ἕρκτωρ, ὡς ἄγω ἄκτωρ, καὶ ἔχω ἕκτωρ.

Ἕρμα, εἰ μὲν δασύνεται, σημαίνει ἐρείσματα, στηρίγματα, βαστάγματα· οἷον, — ὑπὸ δ' ᾕρεον ἕρματα νηῶν, Ἰλιάδος β'. εἰ δὲ ψιλοῦται, σημαίνει τὰ ἐνώτια· οἷον, Ἐν δ' ἄρα ἕρματα ἧκεν ἐϋτρήτοισι λοβοῖσι μακρὰ τανύσας: — ἀμφότερα ἀπὸ τοῦ εἴρω τοῦ σημαίνοντος τὸ ἁρμόζω, εἷρμα καὶ ἕρμα, ὡς κείρω κέρμα. ἢ παρὰ τὸ ἐνῆρθαι· ἢ ἀπὸ τοῦ ἔρυμα, κατὰ συγκοπήν· ἢ ἀπὸ τοῦ ἔρεισμα, συγκοπῇ.

Ἑρμαφρόδιτος] ἢ τὸν ἀμφότερα ἔχοντα μόρια, ἀῤῥένων καὶ θηλειῶν· ἢ τὸν αἰσχρὰ καὶ ποιοῦντα καὶ πράττοντα.

Ἕρματα, τὰ πετρώδη τῆς θαλάσσης μέρη καὶ ὕφαλα· παρὰ τὸ εἶναι ἐρύματα καὶ κωλύματα τοῦ πρόσω πλεῖν.

Ἑρμαῖον, τὸν σωρὸν τῶν λίθων, καὶ συνόλως τοὺς ἐνοδίους λίθους. λέγει δὲ περὶ αὐτῶν Ξάνθος, ὅτι ἀποκτεί- 376 ναντος Ἑρμοῦ τὸν Ἄργον, καὶ δίκας εἰσπραττομένου καὶ ὑπέχοντος ἐν τοῖς θεοῖς διὰ τὸ πρῶτον ἅψασθαι, τοὺς λοιποὺς ἀφοσιουμένους τὸ ἄγος, καὶ ἀπολύοντας τοῦ φόνου, προσβάλλειν αὐτῷ τὴν ψῆφον· ὅθεν διαμένειν ἔτι καὶ νῦν. Ἰλιάδος π', — ὅθι Ἑρμαῖος λόφος ἐστίν: — Ἑρμῆς κατὰ Διὸς κέλευσιν ἀνελὼν Ἄργον τὸν Ἰοῦς φύλακα, ἤχθη ὑπὸ δίκην, Ἥρας αὐτὸν καὶ τῶν ἄλλων θεῶν εἰς κρίσιν ἀγόντων. κρίνοντας δὲ τοὺς θεοὺς, εὐλαβεῖσθαι μὲν Δία, διὰ τὸ ὑπόδικον γενέσθαι τὸν Ἑρμῆν· ἅμα δὲ ἀφοσιωσαμένους ἣν εἶχον ὀργὴν, προσβαλεῖν αὐτῷ τὰς ψήφους· καὶ οὕτως ἐπισωρευθῆναι πλῆθος πολύ. διὰ τοῦτο λέγεται σωροὺς ποιεῖν λίθων· καὶ τούτους καλεῖν Ἑρμαίους λόφους.

Ἕρμαιον, τὸ ἀπροσδόκητον κέρδος· ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς ὁδοῖς τιθεμένων ἀπαρχῶν, ἃς οἱ ὁδοιπόροι κατεσθίουσιν· ἢ ἀπὸ τοῦ ἐν ἔθει λεγομένου Κοινὸς Ἑρμῆς, ἐπὶ τῶν εὑρισκόντων τὶ, οἷον κοινὸν τὸ εὕρημα. παρὰ τὸ οὖν Ἑρμῆς ἕρμαιος· καὶ ἕρμαιον, τὸ οὐδέτερον.

Ἑρμῆς] παρὰ τὸ ἐρῶ τὸ λέγω. Ἑρέας καὶ Ἑρμέας καὶ Ἑρμείας. καὶ δεῖ γινώσκειν, ὅτι ἔστι καὶ Ἑρμείας ὄνομα κύριον, ὁ εὐνοῦχος ὁ τρίπρατος· οἰκείως δὲ διέκειτο πρὸς Ἀριστοτέλην, καὶ τὴν θετὴν αὐτοῦ θυγατέρα ἔδωκε τῷ φιλοσόφῳ. καὶ δεῖ γινώσκειν, ὡς λέγει ὁ Χοιροβοσκὸς εἰς τὴν ὀρθογραφίαν αὐτοῦ, διὰ τοῦ ι γράφεται. ὡς παρ' Ἀριστοτέλει, Εὐνοῦχος ὢν καὶ δοῦλος ὁ Ἑ[illegible].

Ἑρμῆς, ἀπὸ τοῦ εἴρω τὸ λέγω ἢ τὸ ἁρμόζω· ὅθεν ἕρματα, διὰ τὸ ἔρυμα ἡμῶν εἶναι, καὶ ὀχύρωμα τοῦ βίου· μέγιστον γὰρ τῷ βίῳ λόγος εὑρέθη. ἢ παρὰ τὸ ἐρῶ τὸ λέγω Ἑρμῆς, ὁ τοῦ λόγου ἔφορος· ἢ ὅτι μέγιστον ἐστὶν ἕρμα τῶν περὶ τὸν βίον· ὅθεν καὶ τὰ ἀπὸ τύχης ἀγαθὰ καὶ κέρδη, Ἕρμαια.

Ἑρμῆς στροφαῖος, ὁ παρὰ ταῖς θύραις ἱδρυμένος· ἀπὸ τοῦ στροφίου τῆς θύρας.

Ἑρμίς, δικατάληκτόν ἐστι, καὶ σημαίνει τοῦ κραβάτου τὸν πόδα. Ὅμηρος, Ἑρμῖν' ἀσκήσας: — παρὰ τὸ εἴρω τὸ ἁρμόζω, ὁ ἐνειρόμενος καὶ ἁρμόζων τῇ κλίνῃ. ἢ παρὰ τὸ ἕρμα εἶναι τοῦ παντὸς, ὅ ἐστιν ἔρεισμα. ἢ παρὰ τὸ ἐνείρεσθαι. ἢ παρὰ τὸν Ἑρμῆν. Ἑρμίς, ὁ κλινόπους· ἐπειδὴ ἐν αὐτοῖς ἔγλυφον ἀγάλματα Ἑρμοῦ, ὡς ἐφόρου ὕπνου καὶ ὀνείρων. καὶ Φιλοξένης, χάρισιν.

Ἑρμιόνη ἡ θυγάτηρ Μενελάου καὶ Ἑλένης. ἔστι καὶ ὄνομα πόλεως, Ἑρμιόνην Ἀσίνην τε: — παρὰ τὸ εἴρω τὸ ἁρμόζω, ἀφ' οὗ Ἑρμῆς, Ἑρμίων· καὶ παράγωγον, Ἑρμιόνη.

Ἑρμηνεὺς, παρὰ τὸ Ἑρμῆς.

Ἑρμώνεια, προσωπεῖα οὕτω καλούμενα ποιὰ, ἀπὸ Ἑρμῶνος τοῦ πρῶτον εἰκονίσαντος, ὡς ἡ Θηρίκλειος κύλιξ, καὶ Ἰφικράτις τὸ ὑπόδημα.

Ἔρνος, φυτὸν κλάδου· τὸ ἐκ τῆς ἔρας γινόμενον.

Ἐρξίας, ὄνομα κύριον. παρὰ τὸ ῥέζω ῥέξω, ῥεξίας· ὑπερβιβασμῷ, ἐρξίας, ὁ πρακτικός· ὁμοίως τῷ ῥέκτης, ἔρκτης.

Ἑρπετὸν, ζῶον χερσαῖον· παρὰ τὸ ἐρείπειν τὸ καταπίπτειν, τὸ μὴ ὀρθὸν περιπατοῦν. καὶ ψιλοῦσί τινες τὸ ὄνομα. κυρίως γὰρ λέγεται ἐπὶ τῶν συρογάστρων ζώων· παρὰ τὸ ἕρπω ἑρπετὸν, ὡς κόπτω, κοπετός. ἢ παρὰ
377 τὸ ἐν τῇ ἔρᾳ πέτειν. κυρίως δὲ τὰ ἄποδα εἴρηται ἑρπετὰ, ἀπὸ τοῦ πίπτειν ἐν τῇ ἔρᾳ· καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὰ τετράποδα. ἑρπῶ, ἑρπήσω, ἑρπητὸν, καὶ ἑρπετόν.

Ἑρπὴν, ὄνομα πάθους. παρὰ τὸ ἕρπω, ἑρπήν. ἔστι δὲ πάθος χαλεπόν· ἀπὸ τοῦ ἕρπειν καθ' ὅλου τοῦ σώματος. ἐπιπλατύνεται γὰρ τῷ σώματι, οὐκ εἰς ὄγκον, ἀλλ' εἰς πλάτος καὶ μῆκος. λέγεται δὲ καὶ ἑρπήνη, ὡς εὗρον εἰς τὸ λεξικόν.

Ἑρπηστικὸς] ἐκ τοῦ ἕρπω γίνεται περισπώμενον ἑρπῶ, ἑρπήσω· ἐξ αὐτοῦ, ἑρπητικός· καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, ὡς χηρώσω χηρωτὴς, καὶ χηρωστής.

Ἕρπυλλος, παρὰ τὸ ἕρπειν ἐν τῷ αὔξεσθαι.

Ἐῤῥάδαται] ἀπὸ τοῦ ῥάζω ῥάσω, ὁ παθητικὸς παρακείμενος ἔῤῥασμαι ἔῤῥασται· καὶ Ἰωνικῶς, ἐῤῥάδαται.

Ἐῤῥέθην] ἀπὸ τοῦ ῥῶ, ῥήσω, ἔῤῥηκα ἔῤῥημαι, ἐῤῥέθην· ἢ ἐῤῥήθην, καὶ τροπῇ ἐῤῥέθην. τὸ δὲ ῥῶ σημαίνει τὸ λέγω.

Ἐῤῥεντί, παρὰ Ἀλκαίῳ· ἀπὸ τοῦ ἔῤῥω, ἢ ἐῤῥῶ περισπωμένου· ἡ μετοχὴ, ἐῤῥείς ἐῤῥέντος· καὶ ὡς παρὰ τὸ ἐθέλοντος, ἐθελοντί, οὕτω καὶ παρὰ τὸ ἐῤῥέντος ἐῤῥεντί.

Ἐρηνοβοσκός, ὁ προβατοβοσκός· ἐν Τυροῖ β' Σοφοκλῆς.

Ἐῤῥίγησιν] ἀπὸ τοῦ ῥιγῶ, ῥιγήσω, ἐῤῥίγηκα· ὁ μέσος, ἔῤῥιγα· καὶ κατὰ μεταπλασμὸν, ἐῤῥίγω· καὶ τὸ ὑποτακτικὸν, ἐῤῥίγω· τὸ δεύτερον, ἐῤῥίγῃς· τὸ τρίτον, ἐῤῥίγησιν, ἀντὶ τοῦ εὐλαβηθῇ, φοβηθῇ.

Ἐῤῥωπίζομεν, εὔμικτα καὶ συμπεφορημένα ἐποιοῦμεν· ῥῶπος γὰρ ὁ ποικίλος καὶ λεπτὸς φόρτος.

Ἔῤῥω σημαίνει τὸ φθείρω· ἐξ οὗ, Ἔῤῥε κακὴ γλήνη: — καὶ, Ἔῤῥ' ἐκ νήσου θᾶσσον: — ἀντὶ τοῦ φθείρου. καὶ, — ἐνθάδ' ἔῤῥων: — ἀντὶ τοῦ ἐπὶ φθορᾷ παραγενόμενος· μετοχή. παρὰ τὸ ῥῶ τὸ φθείρω, μετὰ τοῦ ἐρι ἐν συγκοπῇ ἔῤῥω, ὡς τὸ ἐριθυρίς, ἡ μεγάλη θυρίς, καὶ ἐρθυρίς. τινὲς δὲ παρὰ τὸ φθέρσω Αἰολικῶς, κατὰ ἀποβολὴν τῶν δύω συμφώνων, καὶ τροπῇ τοῦ σ εἰς ρ.

Ἕρσαι, αἱ ἐν ἔαρι γεννηθεῖσαι· ἢ αἱ ἁπαλαὶ, καὶ τελείως νέαι, μεταφορικῶς, ὡς Ἀριστόνικος ἐν σημείοις. ἕρση γὰρ ἐστὶν ἡ δρόσος. καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἀγαμέμνονι, τοὺς σκύμνους τῶν λεόντων, δρόσους κέκληκε, μεταφράζων τοῦτο. ἔστι δὲ καὶ ῥῆμα σημαῖνον τὸ πνίγω· ὡς τὸ, Ὄν ῥά τ' ἔναυλος ἀποέρσει: — γίνεται δὲ παρὰ τὸ εἴρω, ὁ μέλλων Αἰολικῶς, ἔρσω. ἀπὸ τοῦ εἴρειν καὶ ἐπέχειν τὴν ἀναπνοήν. ὅθεν καὶ εἱρκτὴ, παρὰ τὸ ἕρκος· καὶ ἐρχθέντα, ἀντὶ τοῦ ἐν ὕδατι ἀποπνιγέντα. ψιλοῦται. παρὰ τὸ εἴργω, ὁ παρακείμενος, εἶρχα, εἶργμαι, εἴρχθην· ἡ μετοχὴ, ἐρχθείς ἐρχθέντος· Ἀττικῶς δὲ δασύνεται.

Ἔρχαται] ἀπὸ τοῦ εἴργω, ὁ παθητικὸς παρακείμενος. εἶργμαι· τὸ τρίτον, εἶρκται· καὶ Ἰωνικῶς εἴρχαται, καὶ ἔρχαται. ὡσαύτως καὶ ὁ ὑπερσυντέλικος εἶρκτο· καὶ Ἰωνικῶς, ἔρχατο.

Ἕρση, ἡ δρόσος, νοτία, ὁμίχλη· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε, ἐέρση. παρὰ τὸ ἄρδω ἄρσω, ἄρση, καὶ ἔρση· ποτίζεται γὰρ ὑπ' αὐτῆς πάντα τὰ φυτὰ, καὶ κατάρδεται. ἢ παρὰ τὸ ἔραζε σεύεσθαι· ἢ παρὰ τὸ τὴν ἔραν δεύειν.

Ἑρσήεις, ὁ δροσώδης· ἐκ τῆς ἕρσης· ἢ ὁ ἐν ὕδατι πεπνι- 378
γμένος.

Ἐρύω] ὥσπερ γέγονεν τὸ ἀρτύω ἐκ τοῦ ἀρτῶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ υ, καὶ ἀπὸ τοῦ μνῶ μνύω καὶ μηνύω πλεονασμῷ τοῦ η, οὕτω καὶ παρὰ τὸ ῥῶ, ὃ σημαίνει τὸ ἰσχύω, ἐπενθέσει τοῦ υ, ῥύω· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε, ἐρύω· οἷον, δυνάμει ἑλκύω. ἢ παρὰ τὸ ἐρῶ τὸ λέγω, ἐρύω. ὁ μέλλων, ἐρύσω· ἐρυσάμην, ὁ μέσος πρῶτος ἀόριστος· ἡ μετοχὴ, ἐρυσάμενος· καὶ ποιητικῶς διὰ δύο σσ· ὁ παθητικὸς παρακείμενος, ἔρυμαι, ἔρυσαι, ἔρυται· καὶ Ἰωνικῶς, ἐρύαται· ἢ ἐρύω· καὶ ὁ παρατατικὸς, εἴρυον· ὁ παρακείμενος, εἴρυκα· ὁ παθητικὸς, εἴρυμαι· καὶ Ἰωνικὸν πληθυντικὸν, εἰρύαται· ἢ παρὰ τὸ εἴρυμι, τὸ παθητικὸν εἴρυμαι εἴρυται· καὶ Ἀττικῶς, εἰρύαται.

Ἔρυτο, ἐφύλαξεν, ἐβοήθησεν· ἀπὸ τοῦ εἰρύμην εἴρυτο.

Ἔρυκε, κατεῖχεν, ἐκώλυεν.

Ἔρυξαν, κατέσχον, ἐκώλυσαν. ἐρύκω, ἐρύξω, ἔρυξα· παρὰ τὸ ἕρκος ἑρκύω· καὶ καθ' ὑπέρθεσιν, ἐρύκω. ἀπὸ τοῦ ἔρα ἡ γῆ, γίνεται ἐράκω, καὶ ἐρύκω, κατὰ τροπὴν τοῦ α εἰς υ. ἢ παρὰ τὸ εἴργω τὸ κωλύω ἐργύκω. κυρίως γὰρ ἐρύκειν τὸ ἐν τῇ γῇ κατέχειν· καὶ ἀπερύκειν, κατέχειν, κωλύειν, κρατεῖν.

Ἔρυμα χροὸς, φύλαγμα καὶ ἀσφάλισμα τοῦ σώματος· παρὰ τὸ ἐρύω, ἢ παρὰ τὸ ῥύω τὸ φυλάσσω, ὡς λύω λῦμα, καὶ θύω θῦμα, καὶ εἰλύω εἴλυμα· Εἴ τί μοι εἴλυμα σπείρων ἔχες.

Ἐρύμας Ἐρύμαντος, ὄνομα ἥρωος· παρὰ τὸ ἐρύω, ἔρυμα καὶ Ἐρύμας. τὸ δὲ ἐρύω, καὶ εἰρύω φησὶν ὁ ποιητής, — εἴρυτο δὲ ἄστυ καὶ αὐτούς.

Ἐρυμνώσας, ἰσχυροποιήσας, πυκνώσας, ἀσφαλισάμενος. παρὰ τὸ ἔρυμα, ὃ σημαίνει τὴν ἀσφάλειαν, ἐρυμνῶ, πλεονασμῷ τοῦ ν.

Ἐρυμνή, ἰσχυρά, ὑψηλή· παρὰ τὸ ἐρυμνόν· ἐρύματος τάξιν ἐπέχουσα.

Ἐρυσίπτολις, ἡ ἐρύουσα καὶ ἀνθέλκουσα ἐν ταῖς μάχαις τὰς πόλεις· ὡς ἐρυσάρματας ἵππους, τοὺς ἕλκοντας τὰ ἅρματα. ἢ παρὰ τὸ ῥύεσθαι τὰς πόλεις· ἄμεινον δὲ οὕτως· ὅθεν καὶ Πολιοῦχος· καὶ εἰρύσθαι, τὸ φυλάσσειν. Ἰλιάδος ζ', Πότνι' Ἀθηναίη ἐρυσίπτολι: — φυλάσσουσα τὴν πόλιν.

Ἐρυσιπέλας, πάθος πλανώμενον καὶ σῆπον· παρὰ τὸ ἐρύεσθαι ἐπὶ τὸ πέλας, ὅ ἐστιν ἕλκεσθαι καὶ ἐπιῤῥεῖν τοῖς πλησίον ἐπινεμόμενον.

Ἐρυσίβη, πόλις Σικελίας· ἀπὸ τοῦ Ἔρυκος υἱοῦ Ἀφροδίτης.

Ἐρυσίβη, τὸ ἐκ τοῦ ἀέρος καὶ τῆς πάχνης ἐπιγινόμενον φθαρτικὸν τῶν καρπῶν· ἢ τὴν τοῖς στάχυσιν ἐπανθοῦσαν ἀχρίαν καὶ συμπιλοῦσαν τοὺς καρπούς· ἣν τινὲς ἐκθαλίβα καλοῦσιν· ἀερυγίνη τὶς οὖσα, ἡ ἐκ τοῦ ἀέρος γινομένη. ἢ παρὰ τὸ ἐρύειν καὶ γίνεσθαι, ἡ ἐπισκοπωμένη νόσος τῶν καρπῶν. παρὰ τὸ ἐρύω τὸ κωλύω, καὶ τὸ βῶ τὸ τρέφω, ἡ κωλύουσα τρέφεσθαι τοὺς καρπούς. σημαίνει δὲ τὴν πάχνην τὴν γινομένην ἐν δυσαερίᾳ καὶ φθείρουσαν τοὺς καρπούς.

Ἐρυσίβη] τὸ σι, ι. διατί; τὰ ἀπὸ μελλόντων συντιθέμενα. τῷ ι παραλήγεται· στήσω, στησίχορος· ἐρύσω, ἐρυσίβη, ὅ ἐστιν (ὥς τινες) ζῶον μικρόν.

379 Ἔρυξ, πόλις Σικελίας ἀρσενικῶς. τὸ ἐθνικὸν, Ἐρυκῖνος· τὸ θηλυκὸν, Ἐρυκίνη. ἔστι δὲ καὶ Ἐρύκη πόλις, καὶ Ἐρυκαῖος.

Ἐρυθρόν] παρὰ τὸ ἐρύω ἐρύσω, ἐρυτρὸν καὶ ἐρυθρόν. λέγεται δὲ τὸ ἐρύον καὶ κωλύον. ἢ παρὰ τὸ ἐρεύθω τὸ βάπτω, ἐρευθὸν καὶ ἐρυθρόν.

Ἐρυθρὰ θάλασσα, ἀπὸ Ἐρυθροῦ βασιλέως, πεσόντος ἐκεῖ καὶ πνιγέντος· ἢ ἀπὸ τῶν παρακειμένων ὀρέων ἐρυθρῶν, ἅ εἰσιν ἐρυθρὰ δεινῶς καὶ πορφυρᾶ· καὶ ἐπὴν βάλῃ ὁ ἥλιος αὐτοῖς τὴν αὐγὴν, καταπέμπει εἰς τὴν θάλασσαν σκιὰν ἐρυθράν. καὶ ὄμβρῳ δὲ κατακλυσθέντων τῶν ὀρέων, οὕτω γίνεται ἡ θάλασσα τὴν χρόαν.

Ἐρυθραῖον πέλαγος, ἀπὸ Ἐρυθραίου τινὸς βασιλέως. ἀποθανόντος γὰρ αὐτοῦ, ἔῤῥιψαν αὐτὸν ἐν τῇ θαλάσσῃ, ἐπιγράψαντες τῷ τάφῳ, Ἐνθάδε τάφος ἁλὸς παμμεδέοντος Ἐρυθροῦ.

Ἐρύθεια, νῆσος ἐν τῷ Ὠκεανῷ· ὁ νησιώτης, Ἐρυθεύς, ὡς Μαντινεύς· ἢ Ἐρυθείτης, ὡς Ζελείτης.

Ἐρυθαίνω, φοινίσσω, μελαίνω.

Ἐρύγμηλος] τὰ διὰ τοῦ ηλος ὑπὲρ δύο συλλαβὰς προσηγορικὰ ἢ κύρια, προπαροξύνονται· οἷον κάμηλος, Φάσηλος· τὰ μέντοι ἐπίθετα ὀξύνονται, ὅτι ἔχει παρασχηματισμὸν θηλυκοῦ· οἷον, σιγηλός, ὑψηλός. μὴ οὕτω δὲ ἔχοντα βαρύνεται, βέβηλος, κίβδηλος, κάπηλος, ἐρύγμηλος. γέγονε παρὰ τὸ ἐρύγω, ἐρυγηλός τις ὤν· καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ· ὅθεν, Ἤρυγεν ἑλκόμενος: — ἢ παρὰ τὴν ἐρυγήν. ἐρυγμήλη δὲ, ἐπίθετον ῥαφανίου, ἴσως ἀπὸ τῆς ἐρυγῆς. Ταύρων ἐρυγμήλων.

Ἐρσίη, ὡς περιπατσίη.

Ἐρστίς, ἡ ἑορτή. ὡς γὰρ παρὰ τὸ κάλπη γίνεται κάλπις· καὶ φήμη φῆμις· οὕτω καὶ παρὰ τὸ ἑορτὴ παρώνυμον ἑορτίς· καὶ καθ' ὑπέρθεσιν, ἐρστίς, ὡς αὐλή, αὐλίς. ἢ θυσία ἐστὶ, παρὰ τὸ ἐρᾶν αὐτῆς.

Ἔρος] Ἐξ ἔρον ἕντο: — ἔρον τὸν ἔρωτα οἱ Αἰολεῖς λέγουσιν. ὁ ἔρος τοῦ ἔρου τῷ ἔρῳ τὸν ἔρον Αἰολικῶς. λέγουσι δὲ τὸ μὲν ἔρος, ἐπὶ πάντων· τὸ δὲ ἔρως, ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης· ὅ ἐστιν ἀπίθανον. Πίνδαρος γοῦν, Καὶ γὰρ ἑταίροις ἑταίρων ἔκνιζεν ἔρως φρένας.

Ἔρως] Πλάτων ἐτυμολογεῖ παρὰ τὸ ἔλω ἔλως· καὶ τροπῇ, ἔρως. ἴσως δὲ ὅτι ἐῤῥεῖ πᾶς ὑπ' αὐτοῦ. ἢ παρὰ τὸ ἑλεῖν τὸν ἑλόντα. ἢ παρὰ τὸ εἴρειν τὸ δεσμεῖν, ὁ συνδέων ἡμᾶς πόθος. ἢ παρὰ τὸ ἐρεῖν τὰς ψυχὰς τῶν ἐρώντων τοῖς ἐρωμένοις, ὅ ἐστιν ἕπεσθαι· τυφλὸς γὰρ ὁ ἐρῶν περὶ τὸν ἐρώμενον. ἢ παρὰ τὸ ἐῤῥῶσθαι, ὁ ἰσχυρὸς, ὁ πάντων περιγινόμενος. ἢ ἀπὸ τοῦ Ἄρης ἄρως καὶ ἔρως· Ἄρεως γὰρ μυθολογεῖται υἱός. ἢ παρὰ τὸ εἴρω τὸ λέγω· λάλοι γὰρ οἱ ἐρῶντες. ἢ παρὰ τὸ ὁρῶ τὸ βλέπω, ὁ διὰ τῆς αἰσθητικῆς ὁράσεως ἐγγινόμενος τοῖς ἀνθρώποις πόθος. ἔρος δὲ, παρὰ τὸ ἐρῶ τὸ ἐπιθυμῶ.

Ἔρω] εἰ μὲν χωρὶς τοῦ ι, ἀποκοπή ἐστιν ἀπὸ τῆς ἔρωτος γενικῆς καὶ ἔρωτι δοτικῆς· εἰ δὲ μετὰ τοῦ ι, ὁ ἔρος τοῦ ἔρου, τῷ ἔρῳ.

Ἔρως, ὁ στέφανος (παρὰ Νικαεῦσιν) ἐκ πάντων ἀνθέων, τοῖς νέκυσι πωλούμενος· παρὰ τὴν ἔραν τὴν γῆν, ὁ ἐρανισμένος ἐκ γῆς. ἀπὸ δὲ τοῦ ἐρῶ, ἐρανός, καὶ ἐρανός, ὡς πείθω πιθανός, ἄγω ἀγανός, ὁ διὰ τοῦ ἤθους ἐπαγόμενος. 380

Ἐρωτῶ] παρὰ τὴν ἔρωτος γενικὴν, γίνεται ἐρωτῶ· οἱ γὰρ ἐρωτῶντες ὃ εὔχονται μαθεῖν, τοῖς ἐρῶσιν ἐοίκασι. τὸ παθητικὸν, ἐρωτῶμαι· ἠρωταόμην ἠρωτώμην· τὸ εὐκτικὸν, ἐρωταοίμην ἐρωτῴμην, ἐρωτάοιτο ἐρωτῷτο.

Ἐρωδιός, ἐτυμολογεῖται διαφόρως· οἱ μὲν, παρὰ τὸ ἔαρ, ὃ σημαίνει τὸ αἷμα, ὡς παρὰ Κυρηναίῳ, Αἷμα γὰρ λύχνου τὸ ἔλαιον· τὶ ἔλειξαν ἔαρ. γίνεται ἔαρ, ὡς τέκω τέκμαρ. ἀπὸ γοῦν τοῦ ἔαρ καὶ τοῦ ἰδίειν τὸ ἱδροῦν, γίνεται ἐν ὑπερθέσει· ἐν γὰρ ταῖς μίξεσιν (ὥς φασιν) ὁ ἐρωδιὸς αἷμα ἱδροῖ. ἀντιλέγει δὲ Κλαύδιος ὁ φιλόσοφος, ὅτι τὸ τέκμαρ οὐκ ἐγένετο ἀπὸ τοῦ τέκμαρ, ἀλλὰ προϋπάρχει· ἀπὸ γὰρ τοῦ τέκω γίνεται τέκαρ καὶ τέκμαρ, πλεονασμῷ τοῦ μ. καὶ κακῶς λέγει τὸ ἔαρ ἔαρ γίνεσθαι· οὐδαμοῦ γὰρ εὕρηται ἔαρ. εἰ δὲ καὶ οὕτως ἐγίνετο, ἐαρίδιος εἶχεν εἶναι. ἀλλ' ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι ἀπὸ τοῦ ἐρωΐδιος γέγονε κατὰ συναίρεσιν ἐρωδιός. ἔτι δὲ λέγεται, ὅτι ἀπὸ τοῦ ἕλους καὶ τὸ ἴδιον γίνεται ἑλοΐδιος· καὶ ἐκτάσει τοῦ ο εἰς ω, ἑλωδιός· καὶ τροπῇ τοῦ λ εἰς ρ· πολλάκις γὰρ τρέπεται τὸ λ εἰς ρ· οἷον, θλῶ θλάσω καὶ θραύσω. ἄλλοι δὲ λέγουσιν ἀπὸ τοῦ ἔρωτος καὶ τοῦ ἰδίου, γίνεται ἐρωτίδιος· καὶ ἀφαιρέσει τοῦ τ καὶ συναιρέσει, ἐρωδιός· καὶ γὰρ (ὥς φασιν) ἀφροδίσιόν ἐστι τὸ ὄρνεον. ἀλλ' οὐκ ἔστιν ἀφροδίσιον· ἀντιλέγει ὁ Κλαύδιος· ἀλλὰ τοὐναντίον τῆς Ἀθηνᾶς, ὥς φησιν ὁ ποιητής, Τοῖσι δὲ δεξιὸν ἧκεν ἐρωδιὸν ἐγγὺς ὁδοῖο Παλλὰς Ἀθηναίη: — ἔτι δὲ εἰπεῖν πρὸς αὐτοὺς, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης, ὅτι πολλά εἰσιν ἐρωδιοῦ εἴδη. δύναται οὖν τὰ μὲν αὐτῶν, τῇ Ἀθηνᾷ ἀνακεῖσθαι· τὰ δὲ, τῇ Ἀφροδίτῃ. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς λέγει, ὅτι ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἁρμόζω γίνεται ἁρμόδιος, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἀπὸ τοῦ ῥοίζου γίνεται ῥοίδιος· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε, καὶ ἐκτάσει τοῦ ο εἰς ω, ἐρωδιός· καὶ μένει τὸ ι προσγεγραμμένον. καὶ λέγουσι τινὲς, ὅτι ὤφειλε βαρύνεσθαι· τὰ γὰρ διὰ τοῦ διος πάντα βαρύνονται, πανρίδιος, μαλίδιος. ἀλλ' ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι ἐξηκολούθησε τοῖς ἐπὶ ὀρνέων· τὰ γὰρ εἰς ος καθαρὰ τῷ ι παραληγόμενα ὑπὲρ τρεῖς συλλαβὰς, ἐπὶ ὀρνέων, ὀξύνονται, αἰγυπιός, χαραδριός, βομβυλιός· οὕτω καὶ ἐρωδιός. λέγεται καὶ ῥωδιὸς παρὰ Ἱππώνακτι· Κνεφαῖος ἐλθὼν ῥωδιῷ κατηυλίσθην: — καὶ ὡς μὲν πρὸς τὴν συνήθειαν, ἔστιν ἀφαίρεσις· ὡς δὲ πρὸς τὸν σχηματισμὸν, ἐντελές. ἢ παρὰ τὸ ἕλος ἑλωδιὸς καὶ ἐρωδιός· φιληδεῖ γὰρ τοῖς ἑλώδεσι τόποις.

Ἐρωή, σημαίνει τρία· τὴν κατάπαυσιν τοῦ πολέμου, ὡς τὸ, — πολέμου δ' οὐ γίνετ' ἐρωή: — καὶ τὴν ὁρμήν, ὡς τὸ, Ὄφρα δὲ Τυδείδης μετὰ δούρατος ᾤχετ' [illegible] — καὶ τὴν ὑποχώρησιν, ὡς τὸ, — [illegible] οἱ ἵπποι Ὠκέες: — ὑπεχώρησαν.

Ἐρωή, κυρίως ἡ ὁρμή· καὶ κατὰ μετάληψιν, ἡ ἰσχύς· ὡς τὸ, — ὁ δ' οὐχ ὑπέμεινεν ἐρωήν: — παρὰ τὸ ῥῶ τὸ ὁρμῶ, γίνεται ῥώω, ὡς τὸ ζῶ, ζώω· καὶ ὡς ζώ

ζωὴ, οὕτω ῥῶ ῥωή· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε, ἐρωή· ἐξ οὗ ἐρωῶ ἐρωήσω ῥῆμα. σημαίνει τὸ ἀμελῶ. ἢ ἀπὸ τῆς ἐράσεως· χύσις γάρ τις καὶ ἀπόκλυσίς ἐστιν, ὡς Καλλίμαχος, — ἐρωήσας θηρὸς ὀλοὸν κέρας: — τὸ εἰς τὴν ἔραν καταγαγών. ἢ ἐρῶω ἐστὶ ῥῆμα, ἐξ οὗ ἐρωή· ἔνθα τὸ, — πολέμου ἀπερωήσειας.

381 Ἐρωήσει περὶ δουρί: — περιῤῥυήσεται τῷ δόρατι. — μή δέ τ' ἐρώει: — μὴ δὲ συγχώρει.

Ἐσάλευε, λέγεται καὶ ἐπὶ νεῶν, καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων. ἐπὶ μὲν πλοίων, ὡς Δίων ἐν Ῥωμαϊκῇ ἱστορίᾳ, Ὀλίγα μὲν γὰρ καὶ τὰ κουφότατα τῶν πλοίων πρὸς τῇ γῇ ὥρμει· τὰ δὲ δὴ πλείω καὶ μείζω, μετέωρα διὰ τὰ τενάγη ἀπεσάλευεν: — ἐπὶ δὲ ἀνθρώπων, ὡς τὸ, Ἐφ' ἑνὶ δὲ τῶν παίδων ἀπεσάλευεν.

Ἕς] ἵημι ἥσω· ὁ β' ἀόριστος, ἦν· ἡ μετοχὴ, εἵς, ἕντος· καὶ τὸ προστακτικὸν, ἕς· καὶ γίνεται ἕθι. ἀλλὰ σεσημείωται τὸ θές, δός, ἕς· καὶ ἐν συνθέσει, πρόες καὶ ἄφες.

Ἔσαν] Τώ οἱ ἔσαν κήρυκε: — οἵτινες αὐτῷ ὑπῆρχον. εἰμὶ τὸ ὑπάρχω· ὁ παρατατικὸς, εἶν· τὸ πληθυντικὸν, ἔμεν, ἔτε, ἔσαν. ῥῆμα τῶν εἰς μι· ὁ παρατατικὸς, ἦν· τὸ πληθυντικὸν, ἦμεν, ἦτε, ἦσαν· καὶ συστολῇ, ἔσαν. εἰμὶ τὸ ὑπάρχω· τὸ πληθυντικὸν, ἐμέν· καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, ἐσμέν· τὸ δεύτερον, ἐτέ, ἐστέ.

Ἔσσεται] ἕω τὸ ὑπάρχω· ὁ μέλλων, ἕσω· ὁ μέσος μέλλων, ἔσομαι, ἔσῃ, ἔσεται· καὶ ἀποβολῇ τοῦ τ, ἔσεαι γίνεται δεύτερον πρόσωπον. ἢ ἐκ τοῦ ἔσῃ δευτέρου προσώπου, διαλύσει Ἰωνικῇ τοῦ η εἰς ε καὶ α, γίνεται ἔσεαι. τριχῶς δὲ προφέρεται· ἔσεται, δι' ἑνὸς σ, κοινῶς· ἔσσεται, διὰ δύο σσ, ποιητικῶς· οἱ γὰρ Σικελοὶ τὰ ἀπὸ μελλόντων ῥήματα, προηγουμένων βραχέων φωνηέντων, διπλασιάζουσι τὸ σ, τελέσσω λέγοντες. ὁμοίως καὶ τὸ ἔσω, ἔσσω. ἐκ τοῦ ἔσεται γίνεται συγκοπῇ ἔσται. λέγεται καὶ ἐσσεῖται, Δωρικῶς· Ἰλιάδος β', Οὔ οἱ ἄρκιον ἐσσεῖται φυγέειν κύνας: — ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἂν αὐτῷ ἱκανὸν [ἔσται.] καὶ ὤφειλεν εἶναι ἔσεται, καὶ γενήσεται. ἐπὶ τοῦ μέσου μέλλοντος οἱ Δωριεῖς παρατιθέντες τὸ ι, προπερισπῶσιν· οἷον ἐκ τοῦ ἔσεται καὶ πλεύσεται, ἐσσεῖται, πλευσεῖται, ῥευσεῖται.

Ἐσσομένοισι, τοῖς μεταγενεστέροις. ἕω, ἕσω· ὁ μέσος μέλλων, ἔσομαι· ἡ μετοχὴ, ἐσόμενος· καὶ διπλασιάζουσι τὸ σ οἱ ποιηταί.

Ἔσκεν, ὑπῆρχε. γέγονε δὲ Ἰωνικῶς. ὡς γὰρ παρὰ τὸ ἔφερον, φέρεσκον· καὶ παρὰ τὸ ἔλεγον, λέγεσκον· οὕτω καὶ παρὰ τὸ ἔον, ὤφειλεν εἶναι τὸ Ἰωνικὸν, ἔεσκον· ἀλλὰ διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τὸ ἓν ἐξεβλήθη, καὶ γέγονεν ἔσκον, ἔσκες· ἔσκε, τὸ τρίτον. ἢ ἀπὸ τοῦ ἕω, ὦ· ἕεις, εἷς· καὶ οἱ Δωριεῖς τὰ δύο πρόσωπα τοῦ παρατατικοῦ κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ ι προφέρουσι, προσθέσει τοῦ σκε· οἷον ἐφίλει, ἐφίλεσκε. οὕτως οὖν καὶ εἶ, ἔσκε. ζήτει εἰς τὸ εἰμί.

Ἔστω] ἐκ τοῦ ἕω, εἰμί· τὸ πληθυντικὸν, ἐμέν· ὁ παρατατικὸς, ἦν· ἡ μετοχὴ, εἵς, ἕντος· καὶ τὸ προστακτικὸν, ἔθι· τὸ γ', ἔτω· καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, ἔστω· Εἷς δέ τις ἀνὴρ βουληφόρος ἔστω: — γενέσθω. ἢ τὸ προστακτικὸν ἔθι, γίνεται ἴσθι, πλεονασμῷ τοῦ σ καὶ τροπῇ· τὸ γὰρ ε, ἡνίκα πλεονάσῃ σύμφωνον, τρέπεται εἰς ι, οἷον ἕπω, ἴσπω. καὶ ἐκ τοῦ ἴσθι, τὸ τρίτον, ἔστω· τὸ γὰρ κεχρεωστημένον ε, ἀνέλαβε τὸ τρίτον. τὰ δυϊκὰ, ἔστον, ἔστων. — ἄμφω δὲ νεωτέρω ἐστὸν ἐμεῖο: — ἀντὶ τοῦ ἐστέ, ὑπάρχετε. — τὼ δ' αὐτῷ μάρτυροι ἔστων: — ἀντὶ τοῦ ἔστωσαν, ὑπαρχέτωσαν. ἔστε] ἐκ τοῦ ἔθι προστακτικοῦ, τὸ γ', ἔτω, καὶ ἔστω· καὶ τὸ πληθυντικὸν, ἔστε, ἔστωσαν· οἷον, Ἀνέρες ἔστε φίλοι: — βαρύνεται· τὰ εἰς τε λήγοντα προστακτικὰ, ὁμοιοκατάληκτα ὄντα τοῖς ὁριστικοῖς, ὁμότονα 382 καθεστήκασιν· οἷον ἤγετε, ἄγετε· ἐλέγετε, λέγετε. ἐπίτασιν οὖν ἔχει τὸ ἐστέ· τὸ μὲν ὁριστικὸν, ὀξύνεται· τὸ δὲ προστακτικὸν, βαρύνεται. ὁμοίως καὶ τὸ φατέ.

Ἔστε, σημαίνει τὸ ἕως ἄν. Σοφοκλῆς, — ἔστ' ἐγὼ μολὼν τάφου μεληθῶ: — γέγονε δὲ παρὰ τὴν ἐς πρόθεσιν καὶ τὸν τε, νῦν παραπληρωματικὸν παρειλημμένον· διὸ καὶ ψιλοῦται Ἀττικῶς· Δωριεῖς δὲ δασύνουσιν, ἀπὸ τοῦ ἕωστε κατὰ συγκοπὴν ἡγούμενοι εἶναι.

Ἐς τί ἔτι κτείνεσθαι ἐάσετε λαὸν Ἀχαιοῖς; Ἰλιάδος ε', ἀντὶ τοῦ μέχρι τίνος; οὐχ, ὡς οἴεται ὁ Ἀσκαλωνίτης, ἕν ἐστιν· ἀλλὰ τρία μέρη τοῦ λόγου εἰσίν· ἐς, πρόθεσις, ὅπερ ἀντὶ τοῦ ἕως κεῖται· τί, ἀντὶ τοῦ τίνος; καὶ ἔτι. οὐκ ἄηθες δὲ πρόθεσιν ἰσοδυναμεῖν ἐπιῤῥήμασιν.

Ἔσταν] ἐκ τοῦ ἔστησαν δευτέρου ἀορίστου, κατὰ συγκοπὴν ἔσταν. ἀπὸ δὲ τοῦ ἵστημι, ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔστην· τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν, ἔστησαν· καὶ συγκοπῇ. Ἔσταν δ' ἐν λιμένι: — τοῦτο μὲν δασύνεται, ἐπειδὴ ἀπὸ τοῦ ἑστήκεισαν ἐστὶ κατὰ συγκοπήν· ὁ δὲ παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος ἐπὶ τούτου τοῦ ῥήματος δασύνεται. τὸ δὲ, Τοὺς ἔστασαν υἷες Ἀχαιῶν: — ψιλοῦται· ἐπειδὴ ἀπὸ τοῦ ἔστησαν ἐστὶ πρῶτος ἀόριστος.

Ἑσταότες] ἀπὸ τοῦ ἵστημι, στήσω, ἕστηκα, ἑστηκὼς ἡ μετοχὴ, καὶ ἑστηὼς· καὶ συστολῇ, ἑσταὼς, ἑσταότος· ἔστι καὶ ἕσταα· ἔστιν εἰς τὸ Γέγωσα. ἢ εἰς τὸ ἕστακα. ἑστάκω ῥῆμα, ἢ ἑστήκω. τοῦ ἵστημι ὁ παρακείμενος ἕστακά ἐστι. διατί; ἵνα μὴ συνεμπέσῃ τῷ ἀπὸ τοῦ ἑστήκω ἑστήξω μέσου παρακειμένου. ἑστηκὼς, καὶ τεθνηκὼς, καὶ βεβηκώς· καὶ κατὰ κρᾶσιν, ἑστὼς, τεθνεὼς, βεβώς.

Ἐσταλκὼς] τοῦ ἐσταλκὼς οὐκ οἶδε τὴν χρῆσιν περὶ πάθους.

Ἑστία, ἡ θεός· παρὰ τὸ ἕστασθαι, ὅ ἐστιν ἱδρύσασθαι· πρώτη γὰρ αὕτη οἶκον συνέστησεν. ἢ ὅτι πανταχοῦ ἵδρυται καὶ τιμᾶται· καὶ ὅτι τὰ ἀγάλματα αὐτῆς ἱδρύοντο καθήμενα· παρὰ τὸ ἧσθαι· ἢ παρὰ τὸ ἑστάναι, ὅ ἐστιν ἐν ἑνὶ τόπῳ ἱδρῦσθαι· καὶ τοὺς οἴκους γὰρ πάλαι ἑστίας ἐκάλουν. Ὅμηρος, Ἱστίη τ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος: — Εὐριπίδης, Οὔποτ' ἄλλην μᾶλλον εἶδον ἑστίαν: — καὶ ἡ εὐωχία δὲ ἑστία λέγεται, διὰ τὸ συνέχειν καὶ ἱδρύειν τὰ σώματα. ἀπὸ μὲν τοῦ ἵζω, ἱστία· ἀπὸ δὲ τοῦ ἕζω, ἑστία. ἐκ τούτου καὶ ἑστιῶ τὸ ἀριστοποιῶ. καὶ οἱ μὲν Ἀττικοὶ, διὰ τοῦ ε, ἑστιῶ καὶ ἑστία· οἱ δὲ Ἴωνες καὶ οἱ Δωριεῖς, διὰ τοῦ ι, ἱστιῶ καὶ ἱστία. ἀμφότερα δὲ εἰσὶ παρὰ τῷ ποιητῇ· Ἱστίη τ' Ὀδυσῆος: — καὶ διὰ τοῦ ε, ἐν τῷ ἀνέστιος, ὁ μὴ ἔχων οἰκίαν, καὶ παρὰ Ἡσιόδῳ ὁ ἄδικος. καὶ ἡ σωματοειδὴς θεὸς, Ἱστίην Δήμητρα καὶ Ἥραν χρυσοπέδιλον.

Ἐσθὴς, τὸ ἱμάτιον. παρὰ τὸ ἕω τὸ ἐνδύομαι, ὁ μέλλων, ἕσω· ὁ παρακείμενος, εἷκα· ὁ παθητικὸς, εἷσμαι· τὸ τρίτον, εἷσται· ὄνομα ἐστός· καὶ ὡς παρὰ τὸ ἀργὸς γίνεται ἀργὴς ἀργῆτος· καὶ παρὰ τὸ γυμνὸς, γυμνὴς γυμνῆτος· καὶ παρὰ τὸ ποτὸς, ποτὴς ποτῆτος· οὕτω καὶ παρὰ τὸ ἐστὸς, ἐστὴς, καὶ ἐσθής· καὶ κλίνεται ἐσθῆτος. τὸ δὲ ἔσθησις ἐσθήσεως, ὃ σημαίνει τὴν ἐσθῆτα, γίνεται οὕτως· ἕω, ἕσω· πλεονασμῷ τοῦ θ, γίνεται ῥῆμα περισπώμενον ἐσθῶ, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ἔσθω τοῦ σημαίνοντος τὸ ἐσθίω· ὁ μέλλων, ἐσθήσω·

καὶ ἐξ αὐτοῦ γίνεται ἔσθησις· ἐξ οὗ, Ἦσαν ἄγγελοι ἐν ἐσθήσεσιν ἀστραπτούσαις.

383 Ἔσθος, τὸ ἔνδυμα, τὸ ἱμάτιον. παρὰ τὸ ἕω τὸ ἐνδύομαι, γίνεται ἑστός, ὡς ἔδω, ἐδεστός· καὶ τροπῇ τοῦ τ εἰς θ, ἔσθος. ἢ παρώνυμον τοῦ ἐσθής.

Ἔσθω, ἀφ' οὗ παράγωγον τὸ ἐσθίω. παρὰ τὸ ἔδω γίνεται ἐστός· καὶ ἐκ τοῦ ἐστός, ἔσθω, ὡς ἐγείρω, ἐγερτός, καὶ ἐγέρθω· ἡ μετοχὴ, Ἔσθων καὶ πίνων.

Ἐσθλὸν, τὸ ἀγαθόν· ἐθέλον τὶ ὄν. παρὰ τὸ ἐθέλω, ἐθλόν· καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, ἐσθλόν.

Ἑσμός, κυρίως τὸ πλῆθος τῶν μελισσῶν, παρὰ τὸ ἅμα πετομένας ἵεσθαι. ὡς γὰρ ἀπὸ τοῦ τίθημι, θετός· καὶ βίβημι, βασμός καὶ βαθμός· καὶ ἵστημι, στήσω, στασμός, καὶ σταθμός· οὕτω καὶ ἵημι, ἥσω, ἑσμός. ἢ παρὰ τὸ ἕπεσθαι τῷ βασιλεῖ τὰς μελίσσας· ὡς γὰρ παρὰ κόμπα, κόμπος· λείπω, λιμός· οὕτως ἕπω, ἑσμός. καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ πλήθους καὶ ὄχλου λαμβάνεται. λέγεται δὲ ἑσμὸς καὶ ὑπὸ Ταναγραίων ἡ γεννῶσα. ῥητορική. λέγεται καὶ ἡ καθέδρα. καὶ τὰ ἕδνα δὲ τὰ εἰς τὴν ἕδραν τῆς νύμφης διδόμενα.

Ἕστωρ, πασσαλίσκος ἐμβαλλόμενος διὰ τοῦ ῥυμοῦ ἐπὶ τὸν ζυγὸν, ὥς φησιν Ὅμηρος, — ἐπὶ δὲ κρίκον ἕστορι βάλλον: — ἀντὶ τοῦ, τῷ δὲ ὀκκάβῳ τὸν ἕστορα ἔβαλλον. παρὰ τὸ ἕσω, ἕστωρ, ὁ ἐνιέμενος, ὡς ἔχω, ἕκτωρ· θέω, θέστωρ· μήσω, μήστωρ.

Ἕστορι, τῷ ἐνιεμένῳ πασσάλῳ κατὰ τοῦ ῥυμοῦ τοῦ ζυγοῦ, Ἰλιάδος ω'. τινὲς δὲ γράφουσιν ἕκτορι, οἱονεὶ ἐχέτορι.

Ἐσσήν, ὁ βασιλεὺς, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ, Οὔ σε θεῶν ἐσσῆνα πάλιν θέσαν: — παρὰ τὸ ἡσσῶ, ἡσσὴν, ὁ ἡττῶν τοὺς ὑφ' ἑαυτόν· καὶ κατὰ συστολὴν τοῦ η, ἐσσήν.

Ἐσσήν, ὁ βασιλεὺς κατὰ Ἐφεσίους· ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ μελισσῶν βασιλέως, ὃς εἴρηται ἐσσήν, ἀπὸ τοῦ ἕσω ἐνέζεσθαι· ἵν' ᾖ, ἑζὴν, καὶ ἐσσήν. ὁ προκαθήμενος. ἢ ἐσσὴν, ὁ σεύων καὶ περισκοπῶν τὰ τῆς πόλεως. ἢ ὁ οἰκιστής, παρὰ τὸ ἕσσαι καὶ ἱδρῦσαι. ὅθεν Ὅμηρος, Εἷσσεν δὲ σχεδίην: — ἢ ὁ ἡσσῶν καὶ ἥττονας ποιῶν τοὺς ὑπ' αὐτοῦ ἀρχομένους.

Ἕσσατο] ἔστιν ἕω τὸ ἐνδύομαι· ὁ μέλλων, ἕσω· καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, ἕσσω· ὡς τὸ, Ἕσσατο δ' ἔκτοσθεν ῥινόν: — ἀντὶ τοῦ ἐνεδύσατο, Ἰλιάδος κ'. καὶ, — ἑέσσατο δέρμα λέοντος: — πλεονασμῷ τοῦ ε, ἀντὶ τοῦ περιέθετο, ἠμφιέσατο.

Ἔσσευα] Ἰλιάδος ε', Ἀτρεκὲς αἷμ' ἔσσευα: — ἀντὶ τοῦ ἀληθὲς καὶ φανερὸν αἷμα ῥυῆναι ἐποίησα. ἔστι σῶ, τὸ ὁρμῶ· παράγωγον, σῦμι· ὁ μέλλων, σύσω, σέσυκα, σέσυμαι· καὶ ἐν ὑπερθέσει, ἔσσυμαι· ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐσσυμένως. ἐκ τοῦ σῶ, σεύω· ὁ ἀόριστος, ἔσευσα· καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ, ἔσευα.

Ἔσπετε, λέγετέ μοι, ὦ μοῦσαι, εἴπατε, ἐξηγεῖσθε. τὸ ψιλούμενον σημαίνει τὸ λέγω· ἐξ οὗ καὶ ἔπος ὁ λόγος, καὶ τὸ τοιόνδε μέτρον, καὶ πᾶν μέτρον· τοῦ ἔπω τὸ β' τῶν πληθυντικῶν, ἔπετε· καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, ἔσπετε. εὑρίσκομεν δὲ αὐτοῦ καὶ ἑνικὸν τρίτον, μετὰ τοῦ σ, ἔσπε· οἷον, Πολλὰ δίεσπε. ἔσπετο, ποίου εἴδους τοῦ πλεονασμοῦ; παρεμπτώσεως. καὶ τί ἐστι παρέμπτωσις; πλεονασμὸς συμφώνου κατὰ τὸ μέσον οὐ ποιοῦντος συλλαβήν· οἷον, πόλις, πτόλις· ἕπετο, ἕσπετο.

384 Ἕσπερος] Ἕσπερος ὃς κάλλιστος ἐν οὐρανῷ ἵσταται ἀστήρ: — καὶ ἑσπέρα· ἀπὸ τοῦ ἕσω ποιεῖν περᾶν τὰ ζῶα ἀναπαυσόμενα· ἢ ὁ πέρας τῆς ἕω φέρων. Σαπφώ, Ἕσπερε πάντα φέρων ὅσα φαινόλις ἐσκέδασ' αὔως: — τὸ γὰρ ἐναντίον ἕως καλεῖται, παρὰ τὸ ἐᾶν πάντα καὶ ἀπολύειν. Ἡσίοδος, Ἠὼς εἴτε φανεῖσα πολῆς ἐπέβησε κελεύθου.

Ἑσπερία θάλασσα, καὶ Ἀτλαντικὸν πέλαγος· ἐβασίλευε γὰρ αὐτῆς Ἄτλας καὶ Ἕσπερος. ἀπὸ μὲν Ἄτλαντος, τὸ πέλαγος· ἀπὸ δὲ Ἑσπέρου, ἡ θάλασσα.

Ἐσχάρα] Ἰλιάδος κ', — πυρὸς ἐσχάραι: — ἀντὶ τοῦ πυραί, πυρκαϊαί. δηλοῖ δὲ ἡ λέξις καὶ τὴν ἑστίαν καὶ τὸν ῥύπον, καὶ τὸ καυθὲν ἕλκος, καὶ τὸν βωμὸν, ὡς παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἡρακλεῖ. καὶ τὴν κυρίως λεγομένην ἐσχάραν φασὶ καλεῖσθαι ἑστίαν, τὴν μὴ ἔχουσαν ὕψος, ἀλλ' ἐπὶ γῆς ἱδρυμένην, ἢ κοίλην· παρὰ τὸ καὶ τοὺς ἰατροὺς τὰ ἐν τῷ σώματι κοῖλα ἕλκη ἐσχάρας καλεῖν. ῥητορική.

Ἔσχατος, ὁ τελευταῖος. παρὰ τὸ ἔχω ἔχατος· καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, ἔσχατος. περὶ γὰρ τὰ τέλη γενόμενοι, ἐνεχόμεθα ἢ βαδίζειν, ἢ ἀριθμεῖν, ἢ ὅ τι ποιεῖν. ἢ παρὰ τὴν σχέσιν καὶ κώλυσιν, ὁ τελευταῖος. καὶ ὕστατος δὲ, ὅτι ὑπ' αὐτόν ἐστιν ἡ στάσις, καὶ οὐκέτι προβῆναι δύναται, ἀλλὰ ὕστερος εἱστήκει, τοῦ πρώτου μὴ ἐῶντος. καὶ πύματος, ἀπὸ τοῦ πεπαῦσθαι. καὶ τερμιόεν, τὸ ἔσχατον, ἀπὸ τοῦ τέρματος, ὅ ἐστι τέλους.

Ἐσχατιά, ὁ ἀγρὸς, ἢ τὸ ἔσχατον τοῦ ἀγροῦ. τὰ γὰρ πρὸς τοῖς τέρμασι τῶν χωρίων ἐσχατιὰς ἔλεγον· οἷς γειτνιᾷ, εἴτε ὄρος, εἴτε θάλασσα. σημαίνει δὲ καὶ ἐξοχίαν τινὰ εἶναι τὸ ἐξοχώτατον. Ἀττικοὶ δὲ τὰ τελευταῖα τῶν ἀγρῶν καλοῦσιν, ὥς φησιν Ὅμηρος, Ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιῆς, ὅθι δώματα ναῖε Θυέστης.

Ἐσχατιῶτις, λίμνη κειμένη μετὰ τὸν Ἰσθμόν· ὅτι πολλοὶ τῶν ἀπὸ Θράκης σὺν Εὐμόλπῳ στρατευσάμενοι ἐπ' Ἀθήνας, ἐπ' αὐτῇ λουσάμενοι ἀπέθανον, ὥσπερ ἐσχάτῳ λουτρῷ χρησάμενοι. ἢ ἀπὸ τῆς Ποσειδῶνος θυγατρὸς Ἐσχατιώτιδος, ἥτις ἐκεῖ κατῴκησε, Ποσειδῶνος αὐτῇ χρησαμένου ἀπόσπασμα θαλάσσης εἰς λουτρόν. ὕστερον δὲ Γοργῶπις ἐκλήθη, ἀπὸ Γοργῆς τῆς Μεγαρέως θυγατρὸς, γυναικὸς Κορίνθου· ἥτις ἀκούσασα τὸν τῶν παίδων φόνον, περιαλγὴς γενομένη, ἔρριψεν ἑαυτὴν εἰς τὴν λίμνην.

Ἐσχατιόωντα, ἔσχατον ὄντα καὶ πεπλανημένον, καὶ περὶ τὰ ἔσχατα μέρη διατρίβοντα.

Ἐσπαθᾶτο] Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου, ἀντὶ τοῦ ἀπώλλυτο· παρὰ τὴν σπάθην. ἢ τὸ ἐρρίπτο, ἢ διεκόπτετο· ἢ ἀντὶ τοῦ συνετίθετο· ἀπὸ τῆς τῶν ὑφαντῶν σπάθης, ἥτις συντίθησι τὸ ὑφαινόμενον. καὶ ἐσπάθα, σπάθῃ ὕφαινεν· ἢ διέφθειρε τὰ οἰκεῖα.

Ἐσπαθημένος, πεπυκνωμένος· ἀπὸ τῶν κατακρουουσῶν σπαθῶν τὴν κρόκην.

Ἐσκορδισμένος, παρωξυμμένος· ἀπὸ τῶν σκορόδων. ἡ μεταφορὰ δὲ ἀπὸ τῶν ἀλεκτρυόνων τῶν διὰ τὴν νόσον χριομένων σκόροδα.

Ἐσκληκότα, προσλιπαροῦντα, προσεσκληκότα. μετῆκται δὲ ἀπὸ τῶν προσξηραινομένων.

Ἐσμυρνισμένον, σμύρνῃ ἐπεστυμμένον· μύρον γὰρ, παρὰ τὸ μύρα συνέψεσθαι. ῥητορική.

Ἐσφηκωμένον, ἐσφιγμένον· ἀπὸ τῶν σφηκῶν, οἳ κατὰ τὸ 385
μέσον εἰσὶν ἐσφιγμένοι. ἔνθα καὶ ὁ σφήν. Σοφοκλῆς τοὺς ἐσφιγμένους μύρμηκας τῇ σαρκώσει· Τετράπτεροι γὰρ νῶτον ἐνδεσμαίμασι Σφηκοὶ μελανόρινες: — καὶ Ὅμηρος Ἰλιάδος ρ', Πλοχμοί θ', οἳ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο: — ἀντὶ τοῦ ἐσφιγμένοι ἦσαν, ἐδέδεντο· ὅθεν καὶ σφήκωμα εἴρηται. ἢ ὅτι πεπλεγμένοι ἦσαν. καὶ Νίκανδρος, Δειρὴν δ' ἐσφήκωται ἅλις.

Ἐσυνῆκεν] Ἀλκαῖος, ἐσυνῆκε· καὶ Ἀνακρέων, ἐξυνῆκε, πλεονασμῷ. οὐκ ἔστι δὲ πλεονασμὸς, ἀλλ' Ἀττικὴ κλί-

σις· ὥσπερ παροινῶ, πεπαρῴνηκα· καὶ ἐνοχλῶ, ἠνώχληκα, καὶ παρηνώχληκα.

Ἐσκαλευκότες, σεσαλευκότες, ἐρευνήσαντες. ἀπὸ τοῦ σκαλεύω· Ἐφ' ἡμᾶς αὐτοὺς ἐσκαλευκότες φαινόμεθα.

Ἐσκευωρῆσθαι, κατεστοχᾶσθαι, ἐπιβεβουλεῦσθαι· ἀπὸ τοῦ σκευωρῶ· τοῦτο ἀπὸ τοῦ κεύθω τὸ κρύπτω, πλεονασμῷ τοῦ σ, καὶ ἐκβολῇ τοῦ θ.

Ἐστόβεον, ἐλοιδόρουν, ὕβριζον· ἀπὸ τοῦ ἐστόμεον· τὸ διὰ στόματος λέγειν. στοβῶ γὰρ τὸ στομῶ κατὰ ἐναλλαγήν.

Ἐστιχόωντο] ἐκ τοῦ στιχῶ τοῦ ἐν τάξει πορεύομαι, ὁ παρατατικὸς, ἐστίχαον ἐστίχων· τὸ γ', ἐστιχῶντο· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο, ἐστιχόωντο.

Ἐς φοινικίδας καταξάναι, αἱμόῤῥυτον ποιῆσαι. οἱ δὲ, ὅτι εἰς φοινικίδα κατέξαινον τὰ ἔρια· οἱ δὲ, ὅτι Λάκωνες ἐν φοινικίσι παρετάττοντο.

Ἐσαληνευόμην, συμπεριεφερόμην.

Ἐς χεῖρα, παραχρῆμα.

Ἑταῖρος, βοηθὸς, συνναύτης, φίλος. εὔσημος ἡ λέξις κατὰ τὸ δηλούμενον. παρὰ τὸ ἠθεῖος, ἠθαῖος κατὰ Δωριεῖς, ὡς εἴθε, αἴθε. ἢ παρὰ τὸ ἦθος, ἠθαῖος, καὶ ἐθαῖος· καὶ κατὰ ἐναλλαγὴν, ἑταῖρος, πλεονασμῷ τοῦ ρ· καὶ τὸ ε δασύνεται. ἢ ὡς δρόμος δρομαῖος, οὕτως ἔθος ἐθαῖος, ὁ συνήθης· εἶτα μεταθέσει τοῦ θ εἰς τ, ἑταῖος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ, ὡς τάξ, τράξ· ἄτεμις, ἄρτεμις· ἴδις, ἴδρις· ἀκοῶμαι, ἀκροῶμαι. ἢ ἐκ τοῦ ἔθω, ἐθαῖρος· καὶ μεταθέσει τοῦ θ, ὡς θρίξ τριχός, γίνεται ἑταῖρος, ὁ ἐξ ἔθους τινὶ ἐπιφοιτῶν· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ι, ἕταρος. τὸ αι, δίφθογγον· τὰ εἰς ος καθαρὰ, ἀπὸ πρωτοτύπου τῶν εἰς ος παρηγμένα, διὰ τῆς αι διφθόγγου γράφεται· οἷον λῆνος, ληναῖος· δρόμος, δρομαῖος· οὕτω καὶ ἔθος, ἐθαῖος· ἐξ οὗ ἑταῖρος, ὁ συνήθης φίλος. σημαίνει δύο· τὸν φίλον, ὡς τὸ, Σούς τε μάλιστα ἔτας καὶ ἑταίρους, Ἰλιάδος κ'· καὶ τὸν σύμπλουν καὶ συνεργὸν εἰς τὸν πλοῦν, ὡς τὸ, Οὐ γάρ μοι πάρα νῆες καὶ ἑταῖροι.

Ἑταιρήσας, πορνήσας· καὶ ἡταιρηκὼς, ὁ πεπορνευμένος, ἢ πεπορνευκὼς, ἢ ἠτακτηκώς.

Ἑτέρωθεν, ἐν ἑτέρῳ τόπῳ· καὶ ἑκατέρωθι· μέγα. δεῖ δὲ γινώσκειν, ὅτι τὸ ἔκτοσθε καὶ προτέροθε καὶ τὰ ὅμοια, χωρὶς τοῦ ν γράφεται, εἰ μὴ φωνῆεν ἐπιφέροιτο.

Ἑτερόγναθος ἵππος, ὁ σκληρόστομος· οἷον, ὁ ταῖς γνάθοις ὡς μὴ ἰδίαις χρώμενος· ἢ ὁ ἄπληστος, καὶ ἀμφοτέραις ταῖς γνάθοις ἐσθίων.

Ἐτεὸς, ὁ ἀληθής· ἐκ τοῦ ἐτὸς κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ε. ἐκ τοῦ εἰμὶ τὸ ὑπάρχω, ὁ παθητικὸς ἐνεστὼς ἔμαι· τὸ τρίτον, ἔται· καὶ ἐξ αὐτοῦ, ἐτός. τὸ γὰρ ἀληθὲς ὑπάρχον, ἐστὶ καὶ πεπηγὸς καὶ ὄν· ὥσπερ τὸ ψεῦδος, οὐχ ὑπάρχον. ἐδόκει μὲν καὶ ἐτεὰ εἶναι: — ἀντὶ τοῦ ἀκριβῆ, ἀληθῆ.

Ἐτεοβουτάδαι, γένος τι ἐπίσημον καὶ περιφανὲς τοῖς Ἀθηναίοις, οἱ ἀληθῶς ἀπὸ τῆς τοῦ Βούτου γεγονότες. ἐκ δὲ τούτου καθίστανται ἱέρειαι τῆς πολιάδος.

Ἐτεόκρητες, οἱ ὡς ἀληθῶς Κρῆτες, οἱ αὐτόχθονες.

Ἐτάζω] ὥσπερ παρὰ τὸ μάταιον γίνεται ματαιάζω, οὕτω καὶ παρὰ τὸ ἐτεὸν τὸ ἀληθὲς, γίνεται ἐτεάζω, τὸ τὴν ἀλήθειαν ἐρευνῶ καὶ ἐμφαίνω· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ε, ἐτάζω, καὶ ἐξετάζω. Ἐξεταστὴς, σημαίνει μὲν καὶ ἄλλα· ἰδίως δὲ τοὺς πεμπομένους ἄρχοντας τοῦ ἐξετάσαι πόσοι εἰσὶν, ἵνα μισθὸς αὐτοῖς σταλῇ. ἐγίνετο δὲ τοῦτο, ὅτι οἱ στρατηγοὶ ἐψεύδοντο, ἐν ξέναις μισθούμενοι χώραις.

Ἐπεποιήκειν, ἐπεποιήκεα. Δεῖ γινώσκειν, ὅτι οἱ Ἴωνες τὴν ει δίφθογγον τοῦ ὑπερσυντελίκου ἐν μὲν τῷ α' προσώπῳ διὰ τοῦ ε καὶ α προφέρουσιν· οἷον ἐτετύφειν, ἐτετύφεα. τὸ ν ἀπεβλήθη· ἐπειδὴ τὸ α ἀποβλητέον ἐστὶ τοῦ ν· οἷον, Ξέρξην, Ξέρξεα. τὸ δὲ μοῦσα, μοῦσαν· καὶ ἔτυψα, ἔτυψαν, ἀπὸ κλίσεως ἔχει τὸ ν. ἐν τῷ τρίτῳ δὲ προσώπῳ εἰς δύο εε διαλύεται· οἷον, ἐτετύφει, ἐτετύφεε· ἐπειδὴ τὸ α χαρακτηριστικόν ἐστι τοῦ πρώτου προσώπου· τὸ δὲ ε, τοῦ τρίτου. διὰ τοῦτο διαλύεται ἐν τῷ πρώτῳ καὶ τρίτῳ. ἐν τῷ δευτέρῳ δὲ προσώπῳ τὴν διάλυσιν εἰς δύο εε, καίπερ τοῦ β' προσώπου εἰς ας λήγοντος· ἐπειδὴ γνησία ἐστὶν ἡ διάλυσις τῆς ει διφθόγγου εἰς δύο εε, οὐ μέντοι εἰς ε καὶ α· τὰ γὰρ δύο εε συναιρούμενα τὴν ει δίφθογγον ἀποτελοῦσιν, οἷον Πηλέες, Πηλεῖς. ὀφείλουσιν οὖν εἰς ἐκεῖνα ἀναλυθῆναι ἐξ ὧν καὶ συνέστηκεν. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ διαλυθὲν ἐκ τοῦ Ἰωνικοῦ συναιροῦσιν οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ ποιοῦσιν εἰς η, πεποιήκη λέγοντες· ὅθεν παρὰ Ἀριστοφάνει, — ἐκεχήνη προσδοκῶν τὸν Αἰσχύλον: — ἦν γὰρ ὁ ὑπερσυντέλικος ἐκεχήνειν· καὶ διαλύσει, ἐκεχήνεα· καὶ κράσει, ἐκεχήνη. ἐφυλάχθη δὲ ἡ συναίρεσις καὶ ἐν τῷ τρίτῳ προσώπῳ τῶν δύο εε εἰς η· τὰ γὰρ δεύτερα καὶ τρίτα πρόσωπα τῶν ἑνικῶν τὰ ἴσα φωνήεντα θέλει ἔχειν τῶν ἰδίων πρώτων, ἡνίκα ἰσοσυλλαβῇ· οἷον, ἔτυπον, ἔτυπες, ἔτυπε· τέτυφα, τέτυφας, τέτυφε. εἰ οὖν τὸ α δι' ἑνὸς φωνήεντος, οἷον ἐκεχήνη ἐγὼ, δῆλον ὅτι καὶ ἐπὶ τὰ δεύτερα καὶ τρίτα πρόσωπα δι' ἑνὸς φωνήεντος ἀναγνωσθήσεται. ἐτετύφεσαν, κατὰ Ἴωνας καὶ Ἀττικοὺς, οὐχὶ κατὰ κανόνα· ἐτετύφεισαν γάρ.

Ἔτης, ὁ ἑταῖρος, ἔθης τις ὢν, παρὰ τὸ ἔθος, ὁ συνήθης. λέγεται δὲ καὶ ὁ συνηλικιώτης, παρὰ τὸ ἔτος, ὁ τῶν αὐτῶν ἐνιαυτῶν ὤν, οἷον ὁμοέτης. Η μὲν πολλοὶ ἔται καὶ ἀνεψιοί: — ἢ παρὰ τὸ ἐτεόν, τουτέστιν ὁ ἀληθὴς φίλος.

Ἐτήσιος, οἱονεὶ ἐθόσιος καὶ ἐθήσιος, ὁ συνήθης· καὶ ἐτήσιοι, οἱ ἐν ἔθει ὄντες, οἱ πρόσκαιροι. λέγονται ἐτήσιοι καὶ οἱ ἀπὸ βορέου ψυχροῦ πνέοντες ἄνεμοι· παρὰ τὸ ἔτος. ῥητορική.

Ἐτησίας, τοὺς κατ' ἔτος ἐν τῷ καιρῷ τῆς ὀπώρας πνέοντας ἀνέμους. ἡ εὐθεῖα ὁ ἐτησίας, τοῦ ἐτησίου· ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν, οἱ ἐτησίαι, τῶν ἐτησίων. σεσημείωται τὸ χλούνων, χρήστων, ἐτησίων. γίνεται ἐκ
τοῦ ἔθος, ἐθησίας, καὶ ἐτησίας· οἱ ἔθος ἔχοντες κατὰ 387
ἓν ἔτος ἐν τῷ καιρῷ τῆς ὀπώρας πνεῖν ἄνεμοι.

Ἐτήτυμος, ὁ ἀληθής· καὶ ἐτήτυμον, τὸ ἀληθές. ἐκ τοῦ ἔτυμος ὁ ἀληθὴς, πλεονασμῷ τῆς τη συλλαβῆς.

Ἐτνήρυσις, λέγεται καὶ ζωμήρυσις. Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσιν, Ὦ μῆτερ ἀνάδος δεῦρο τὴν ἐτνήρυσιν: — ῥητορική.

Ἔτνος, οὐδετέρως, ὃ νῦν φάβα καὶ ἰδιῶται καὶ ἀγροῖκοι ὀνομάζουσιν. ἔστι δὲ ὄσπριον· καὶ δασύνεται· παρὰ τὸ ἕω τὸ ἀπολύω· ἀφ' οὗ ἕως ἡ ἡμέρα, ἐν ᾗ πάντα ἀφίενται· καὶ ἔαρ. ἀπὸ οὖν τοῦ ἕω, ἕτος· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν, ἕτνος, τὸ διαλελυμένον ὑπὸ τῆς ἑψήσεως καὶ τῆς τορύνης· τορύνη δέ ἐστιν ὁ χυτρόπους. ὅτι δὲ τῶν κατερηριγμένων ἐστὶ, μαρτυρεῖ Ἀριστοφάνης λέγων, Ὄψει κατερικτῶν χύτρας ἔτνους δύο ἢ τρεῖς.

Ἔτι, ἐπίῤῥημα ἐπιτάσεως δηλωτικὸν, ἢ παρατάσεως. εἰ γὰρ εἴπωμεν, τρέχοντός τινος, ἔτι δραμεῖν, τοῦτο ἐπίτασις· εἰ δὲ νυκτὸς οὔσης, ἔτι νὺξ, παράτασις. τὸ τι, ι. διατί; τὰ εἰς ι λήγοντα ἐπιῤῥήματα βαρύτονα συνεσταλμένα, δισύλλαβα ὑπάρχοντα, διὰ τοῦ ι γράφε-

ται· οἷον, αὖθι, κεῖθι, νόσφι, ἄχρι, ἄρτι, ἦχι, ἶφι, μέχρι.

Ἔτος, βαρύνεται· σημαίνει τὸν χρόνον. παρὰ τὸ ἕω τὸ ὑπάρχω καὶ τελειῶ, γίνεται ἔτος· ἢ παρὰ τὸ ἔτι καὶ ἔτι εἶναι καὶ ἰέναι. ἐτὸς δὲ ὀξυτόνως, σημαίνει τὸν ἀληθῆ, ὥς φησιν Ἀριστοφάνης, Οὐκ ἐτὸς ἄρ' ὡς ἔμ' ἦλθεν οὐδεπώποτε: — παρὰ τὸ εἶναι τὸ ὑπαρκτικὸν ἐτὸς, ὁ ὑπάρχων, ὡς θεῖναι, θετός, δοῦναι, δοτός· καὶ παρὰ τὸ ἐτὸς, ἐτεός, ὡς θετός, θετεός· καὶ δοτός, δοτεός.

Ἐτώσιος, ὁ μάταιος καὶ ἀνωφελής. ἀπὸ τοῦ ἀήτης ὁ ἄνεμος, τὸ πληθυντικὸν, ἀῆται ἀητῶν· ἐξ αὐτοῦ ἀητώσιος καὶ ἐτώσιος, ὁ μηδὲν λυσιτελὲς ποιῶν, ἀλλ' ἀνέμου δίκην ὤν. ἢ ἐκ τοῦ ἀητῶν γέγονε κατὰ ἀποβολὴν τοῦ α, καὶ συστολῇ τοῦ η, ἐτῶν· ἐξ οὗ κατὰ παραγωγὴν ἐτώσιος. γίνεται γὰρ καὶ ἀπὸ γενικῆς πληθυντικῆς παράγωγον διὰ τοῦ ιος, ὡς τὸ, ἀνέμων ἀνεμώνιος καὶ ἀνεμώλιος· ἢ ἑλίκη, αἱ ἑλίκαι ἑλικῶν, Ἑλικώνιος, — Ἑλικώνιον ἀμφὶ ἄνακτα: — Φιλόξενος δὲ καὶ Τρύφων φασὶν, ὥσπερ παρὰ τὸ πλησίον τὸ ἐγγὺς, γίνεται κατὰ ἀντίφρασιν τὸ πλὴν ἐπίρρημα σημαῖνον τὸ χωρὶς, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ ἐτός, ὃ σημαίνει τὸν ἀληθῆ, γίνεται κατὰ ἀντίφρασιν ἐτώσιος ὁ μάταιος.

Ἐτώσιον. ἐπίρρημα μεσότητος. τὸ τῶ, μέγα. ἐκ τοῦ ἕω τὸ ὑπάρχω ἐτός, ὁ ἀληθής· μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἄετος· τὸ πληθυντικὸν, ἄετοι ἀέτων, ἀετώσιος· καὶ ἀφαιρέσει, ἐτώσιος. κανὼν γάρ ἐστιν ὁ λέγων, αἱ διὰ τοῦ ιος γινόμεναι παραγωγαὶ ἀπὸ γενικῆς τῶν πληθυντικῶν διχῶς σχηματίζονται, καὶ διὰ τοῦ σ, καὶ διὰ τοῦ ν· ἡ μὲν τῶν Ῥηγίνων διάλεκτος, διὰ τοῦ σ, ὡς ἐτώσιος· ἡ δὲ τῶν Αἰολέων, διὰ τοῦ ν, ὡς Ἑλικώνιος.

Ἑτοιμάσατε, παρασκευάσατε· καὶ ἑτοιμασία· ἐκ τοῦ ἑτοιμῶ· τοῦτο ἐκ τοῦ ἕτοιμος. παρὰ τὸ οἶμος, ὃ σημαίνει τὴν ὁδὸν, καὶ τὴν ἐπὶ πρόθεσιν, γίνεται ἔποιμος, καὶ ἕτοιμος, ὁ ἐπὶ τὴν ὁδὸν ὢν παρεσκευασμένος, τροπῇ τοῦ π εἰς τ. ἢ παρὰ τὸ οἶμα, ὃ σημαίνει τὸ ὅρμημα καὶ τὸ ἔθος, τροπῇ τοῦ θ εἰς τ, γίνεται ἕτοιμος, ὁ πρόχειρος εἰς τὸ ὁρμῆσαι καὶ πρᾶξαι.

588 Ἔτυμος, ὁ ἀληθής· καὶ τὸ οὐδέτερον ἐν ἐπιρρηματικῇ συντάξει εἶπεν Ὅμηρος· οἷον, Ἀλλ' ἔτυμόν τοι ἦλθ' Ὀδυσσεύς: — παρὰ τὸ ἐτός ὁ ἀληθὴς (ὃ λέγεται καὶ ἐτὴ θηλυκῶς) γίνεται, ὡς ἕλος ἔλυμα τὸ σπέρμα τὸ ἐν ἕλεσι χαῖρον καὶ ὕδασιν. τοῦτο κατὰ πλεονασμὸν γίνεται ἐτήτυμος. ἐκ τοῦ ἔτυμος ὁ ὑπάρχων καὶ ἀληθὴς, καὶ τοῦ λόγος, γίνεται ἐτυμολογία, οἱονεὶ ἀληθιλογία τις οὖσα.

Ἐτύχθη, κατεσκευάσθη, ἐγένετο, ἐποιήθη· ἀπὸ τοῦ τεύχω, κατ' ἔλλειψιν τοῦ ε, ὡς καὶ τὸ, — γυναικὸς ἄρ' ἀντετέτυξο: — τουτέστιν, ἀντὶ γυναικὸς ἐγένου, ἐπίσης γυναικὸς τετίμησαι, Ἰλιάδος θῆτα. γράφεται καὶ ἀντιτέτυξο.

Εὖ, σημαίνει τὸ ἰσχυρῶς καὶ καλῶς. παρὰ τὸ ἐΰς, ἐΰ· καὶ ἐν συναιρέσει, εὖ, ὡς ἀπὸ τοῦ ταχύς ταχὺ ἐπίρρημα, καὶ ὄνομα ταχὺ παιδίον· καὶ ἀπὸ τοῦ εὐρύς, ἐπίρρημα εὐρύ, καὶ ὄνομα εὐρύ. ὤφειλε δὲ βαρύνεσθαι· ὅτι ἡ βαρεῖα εἰς ὀξεῖαν, οὐκ εἰς περισπωμένην, μεθίσταται. περισπᾶται δὲ ὅτι πᾶσα δίφθογγος τελικὴ εἰς υ λήγουσα.

Εὐαγγέλιον, τὸ ἀγαθὰς ἀγγελίας δωρούμενον· — εὐαγγέλιον δέ μοι ἔστω.

Εὔαδε, Ἰλιάδος ξ, — ἐπεί νύ τοι εὔαδεν εὐνή: — ἀντὶ τοῦ ἤρεσε. παρὰ τὸ ἥδω, ὁ β' ἀόριστος, ἇδον, ἇδες, ἇδε· καὶ μετὰ τοῦ ευ, εὔαδε. ἢ ἔστιν ἧδον, ἧδες, ἧδε· κατὰ διάλυσιν, ἔαδε· καὶ πλεονασμῷ τοῦ υ, εὔαδεν.

Εὐαής] Χάρω ἐν εὐαεῖ καὶ εὐτροχάλῳ ἐν ἀλωῇ: — εὐαέμῳ, εὖ πνέοντι· εὐτροχάλῳ δὲ, καλῶς κεκρατημένῳ διὰ τὴν κόνιν· ἢ ὁμαλῷ, ὅπου τὶς εὐκόλως τροχάζει, ὅ ἐστι τρέχει.

Εὐάζω, τὸ βακχευτικὸν ἐπίρρημα καὶ ἐπίφθεγμα, ὥς φησιν Εὐριπίδης, Εὐάζω ξένα μέλεσι βαρβάροις: — παρὰ τὸ εὔϊος τὸ ἐντελὲς εὐϊάζω, ὡς ἄν τις εἴποι διονυσιάζω, ὡς ἥλιος, ἡλιάζω· βάκχιος, βακχιάζω· ἄντιος, ἀντιάζω· καὶ συγκοπῇ.

Εὐάντητος, ἡ Ῥέα· ἀνταίαν γὰρ αὐτὴν ἐκάλουν, διὰ τὸ δυσάντητον εἶναι καὶ τοῖς ἀπαντῶσιν ἐν τοῖς ὄρεσι δυσχεραίνειν. τὸ Νικαδίου ὑπόμνημα: — θεοφορουμένης, κατ' εὐφημισμόν· δυσάντης γάρ ἐστι καὶ ὀργίλη τοῖς ἀντιάζουσιν ἐν τοῖς ὄρεσι. τὸ Ἀρτίου: — σημαίνει δὲ καὶ τὸν εὐϊκέτευτον· ἀντέσθαι γὰρ τὸ ἱκετεῦσαι.

Εὔαρχος] οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ Κύκνος διὰ τὸ ἐπιτυχῶς καινίσαι τὸ δόρυ τοῦ Ἀχιλλέως. καὶ γὰρ οἱ μετάβολοι, εὐφημιζόμενοι τοὺς πρώτους ὠνητὰς, εὐάρχους καλοῦσι. φασὶ δὲ καὶ ποταμόν τινα παρὰ τὴν Σινώπην Εὔαρχον ὑπὸ τῶν Ἀργοναυτῶν προσηγορεῦσθαι, ἀφ' οὗ πρῶτον ἔπιον, ὥς φησιν Εὐφορίων, Ἢ οἱ Εὐάρχοιο φέρε κλέος ἀμφὶ ῥέεθρον.

Εὐαρεστῶ, ἐκ τοῦ εὖ καὶ τοῦ ἀρετῶ, πλεονασμῷ τοῦ σ· τοῦτο παρὰ τὸ ἀρετή· τοῦτο παρὰ τὸ ἐρῶ, ἐρατή· καὶ ὑπερβιβασμῷ, ἀρετή.

* Εὐάσται, αἱ βάκχαι· παρὰ τὸ εὐάζειν ἐν τοῖς ὄρεσι· τουτέστι, τὸ βοᾶν.

Εὐβοϊκὸν νόμισμα· ἐπειδὴ Φείδων ὁ Ἀργείων βασιλεὺς, ἐν Εὐβοίᾳ χωρίῳ τοῦ Ἄργους, πρῶτος ἔκοψε χρυσὸν νόμισμα. ὠνόμασται δὲ τὸ χωρίον ἀπὸ Εὐβοίας τροφοῦ τῆς Ἥρας.

Εὐβοΐδες, τὰ καστάνια. 589

Εὔβοια, ἡ νῆσος ἡ καὶ Μάκρις καὶ Δολιχή· ὅτι τῇ Ἴσιδι εἰς βοῦν μεταβληθείσῃ, ἐκεῖσε πολλὰς βοτάνας ἡ γῆ ἀνεβλάστησεν· ἢ ὅτι εὔβοτός τε καὶ εὐθαλὴς ἡ νῆσος ἐστίν· ἢ ὅτι ἐν αὐτῇ βοῦς γενομένη καλλίστη, διέτριψεν ἡ Ἰώ. τὸ ἐθνικὸν, Εὐβοεύς, καθ' ὑφαίρεσιν τοῦ ι· τὰ γὰρ εἰς α λήγοντα φυλάττει τὴν παραλήγουσαν τοῦ πρωτοτύπου καὶ ἐν τοῖς εἰς ευς· οἷον Ἑλλοπία, Ἑλλοπιεύς· Ὀρθωσία, Ὀρθωσιεύς. οὕτω καὶ Εὔβοια Εὐβοιεύς ὤφειλεν εἶναι· οἱ δὲ λέγοντες τὸ Εὐβοεῖς καὶ Φωκαεῖς σὺν τῷ ι ἁμαρτάνουσιν. ἔοικε δὲ τὰ πολλὰ τοῖς τοιούτοις τὸ ι ἀποβάλλειν, ὡς Νύσσα, Νυσσαεύς· Νίκαια, Νικαεύς.

Εὐβοΐς. τὰ εἰς ευς ἐθνικὰ, εἰ μὲν ἔχουσι προηγούμενον σύμφωνον, εἰς ις ποιοῦσι τὸ θηλυκόν· οἷον, Ἀλεξανδρεύς, Ἀλεξανδρὶς γυνή· Ἀντιοχεύς, Ἀντιοχὶς γυνή· εἰ δὲ φωνῆεν, εἰς ας, Ἰλιεύς, Ἰλιάς. οὕτως Ὧρος· ὁ δὲ γραμματικὸς Σωκράτης ἀντιλέγει, ὅτι ἰδοὺ τὸ Εὐβοεὺς προηγούμενον ἔχει φωνῆεν, καὶ ἔστιν Εὐβοῒς γυνή. ἀλλ' ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι τὸ Ἰλιεὺς καὶ Πηλιεύς, ἐπειδὴ τὸ ι ἔχει ἐν τῇ παραληγούσῃ, ἵνα μὴ εὑρεθῇ ἀλληλάλληλον, ἐγένετο εἰς ας· τὸ δὲ Εὐβοεὺς, ἐπειδὴ οὐκ ἔχει τὸ ι, ἐγένετο εἰς ις.

Εὐβύριον, τὸ εὔοικον, ὥς φησιν Εὐφορίων, Ἄστυ κατ' εὐβύριον: — εἴρηται ὅτι κατὰ τὴν Βαυρίαν, ἢ κατὰ Μεσαπίους. σημαίνει τὴν οἰκίαν, ὥς φησι Κλέων ὁ ἐλεγειοποιός· Τοῦτο μὲν οὖν ῥέξαντες, ἀολλέες ἠγερέθοντο Βαυρόθεν [illegible]: — κατ' ἔλλειψιν οὖν τοῦ α, τὸ βαύριον, βύριον· καὶ ἐν συνθέσει, εὐβύριον.

* Εὔγαμος, ὁ εὐτυχὴς ἐν τῷ γάμῳ.

Εὔδιος, καὶ εὐδία ἡ τοῦ ἀέρος ἠρεμία, καὶ κυρίως ἀβρο-

χία· παρὰ τὸ δεύω τὸ βρέχω δευΐα· καὶ κατὰ μετάθεσιν, εὐδία· δοκεῖ γὰρ κοιμᾶσθαι ὁ ἀὴρ, ὥς φησιν Ὅμηρος, — ὄφρ' εὕδῃσι μένος βορέαο καὶ ἄλλων ζαχρειῶν ἀνέμων: — ἢ ὅτι ὁ Ζεὺς σημαίνει καὶ τὸν οὐρανόν· καὶ εὔδιος, ὁ αἴθριος. ἢ εὐοδία τίς ἐστι, χρήσιμος τοῖς ὁδοιποροῦσιν. ἢ σύνθετόν ἐστι τὸ εὔδιος παρὰ τὸ Δία, ἵν' ᾖ ὁ εὐάερος· Δία γὰρ καὶ τὸν ἀέρα φησὶ Πλάτων ὁ κωμικός· Ἀὴρ, ὃν ἄν τις ὀνομάσειε καὶ Δία.

Εὐδείελον, ἤτοι ἐπιφανῆ, εὖ πρὸς τὴν δείλην κείμενον. εἰ δὲ σημαίνει τὴν εὔκρατον, δασύνεται ἀνάγκη. ἕλη γάρ ἐστιν ἡ τοῦ ἡλίου αὐγή· ὅθεν καὶ εἰληθερεῖν, τὸ ἡλίῳ χρῆσθαι.

Εὔδμητον. — εὔδμητον περὶ βωμόν: — τὸν καλῶς ᾠκοδομημένον. ἐκ τοῦ δέμω τὸ οἰκοδομῶ κατὰ συγκοπὴν, δμῶ, δμήσω, δέδμητο, δμῆτο, δμητόν· καὶ συνθέσει, ὡς εὔμητος.

Εὕδω, τὸ καθεύδω· ὅθεν, Εὗδον παννύχιοι: — ἀντὶ τοῦ ἐκάθευδον, ἐκοιμῶντο· ἀπὸ τοῦ ἕω, ὃ σημαίνει τὴν ἡμέραν· κυρίως γὰρ εὕδειν ἐστὶ, τὸ μέχρι τῆς ἡμέρας κοιμᾶσθαι, μέχρι τῆς ἕω. τινὲς δὲ παρὰ τὸ ἕδος φασὶν, ὃ σημαίνει τὴν καθέδραν· ἐπεὶ ἑδραῖα τὰ τῶν κοιμωμένων σώματα. γίνεται ἕδω· καὶ ἵνα μὴ συνεμπέσῃ τῷ ἐσθίω, πλεονασμῷ τοῦ υ γίνεται εὕδω.

Εὔδωνος, ποταμὸς τῆς ποτὲ μὲν Δίας τε καὶ Ἐρύμνης καὶ Λαρίσης, νῦν δὲ Τράλλεων καλουμένης τῆς Ἀσίας·
390 ὅτι Λάβρανδος καὶ Πανάμορος, καὶ Πάλαξος, ἢ Σπάλαξος, οἱ κούρητες, κατὰ χρησμὸν ἐπὶ τὴν Καρίαν ὁρμῶντες, νυκτὸς ἐπικαταλαβούσης, ἐπὶ ταῖς ὄχθαις αὐτοῦ κατεκοιμήθησαν. παρὰ τὸ εὐδῆσαι οὖν Εὔδωνον τὸν ποταμὸν ὠνόμασαν.

Εὐδοκῶ, παρὰ τὸ εὖ μόριον, καὶ τὸ δοκῶ· τὸ δὲ δοκῶ, παρὰ τὸ δέχω· ἅπερ γὰρ δέξεται ὁ νοῦς, ταῦτα καὶ δοκεῖ. παρὰ τὸ εὐδοκῶ δὲ εὐδοκία, ἡ ἀρίστη καὶ καλλίστη τοῦ θεοῦ ἑκούσιος θέλησις· ὅθεν καὶ εὐδοκία κυρίου, παρὰ τὸ εὖ καὶ καλῶς δοκεῖν αὐτοῖς· οἷον, προηγουμένως γὰρ θέλει ὁ θεὸς πάντας σωθῆναι. τοῦτο εὐδοκία. εὐδοκούμενος, ὁ συγκατατιθέμενος καὶ μὴ ἀντιλέγων. εὐδοκία σημαίνει τρία, τὴν πόλιν, καὶ ὄνομα κύριον, καὶ τὴν θέλησιν· ὡς τὸ, Ηὐδόκησας κύριε τὴν γῆν σου: — ἀντὶ τοῦ ἠθέλησας.

Εὐεργής, εὐεργέος εὐεργοῦς. — εὐεργέος ἔκπεσε δίφρου: — καλῶς καὶ ἐπιμελῶς κατεσκευασμένου.

Εὐερκέος, ἀσφαλῆ περίβολον ἐχούσης. εὐερκές. καὶ εὐερκίας, εὐπρεποῦς ἀσφαλείας καὶ περιφράξεως.

Εὐέρειος, ὁ ἔχων καλὸν ἔριον· καὶ εὐέρεια.

Εὐεργεσία, ἐκ τοῦ εὐεργέτης εὐεργετία, ὡς ἱκετία· καὶ τροπῇ Ἰωνικῇ τοῦ τ εἰς σ.

Εὐεστώ, ἡ εὐετηρία καὶ εὐθυνία. παρὰ τὸ ἔτος εὐετώ, καὶ εὐεστώ, πλεονασμῷ τοῦ σ. ἢ παρὰ τὸ εὖ εἶναι· καὶ γὰρ ἡ εὐηπέλεια, τὸ συνώνυμον εἴρηται. ἐν δὲ τῷ ῥητορικῷ εὗρον σημαίνουσαν τὴν λέξιν, εὐσθένειαν, παρὰ τὸ εὖ ἑστάναι. εὐετὴ δὲ, εὐθυνία, εὐνομία, εἰρήνη, τὸ καλῶς διοικεῖσθαι.

Εὐέκτης, ὁ πλούσιος· ἔστι ῥηματικὸν κατὰ σύνθεσιν. ἀπὸ τοῦ ἔχω, ἔκτης, ὡς ψάλλω, ψάλτης· τρώγω, τρώκτης· καὶ ἐν συνθέσει εὐέκτης.

Εὔειλος, ὁ εὐάερος τόπος· παρὰ τὸ εἵλη, ὃ σημαίνει τὴν θερμασίαν.

Εὔεικτον, εὐπειθὲς, ἢ καλῶς εἶκον. ῥητορική.

Εὐηγενέων] — Τρώων εὐηγενέων: — ἢ τῶν εὐγενέων, πλεονασμῷ τοῦ η· ἢ τῶν εὖ ἀρχομένων, παρὰ τὸν ἠγὸν, ὃ σημαίνει τὸν ἡγεμόνα. καὶ, Ἐξ εὐηγεσίης: — σημαίνει δὲ τὴν εὐδαιμονίαν· ἠγὸν γὰρ τὸν εὐδαίμονα λέγουσιν Ἴωνες. δύναται δὲ καὶ ἐπὶ εὐαρχίας λαμβάνεσθαι, παρὰ τὸ ἡγεῖσθαι.

Εὐηπέλεια, ἡ εὐετηρία καὶ εὐθυνία, καὶ τὸ εὖ εἶναι, ὥς φησι Καλλίμαχος, Ἔν τ' εὐωπελίῃ, Φέρε δ' ἀγρόθι νόστιμα πάντα: — εἴρηται δὲ παρὰ τὸ πέλειν ὠπέλης· καὶ ἐν συνθέσει, εὐωπέλεια· καὶ τροπῇ, εὐηπέλεια, ἐναντίον τῷ κακηπέλεια.

Εὐήθης, λέγεται καὶ ὁ χρηστοήθης καὶ ὁ ἄνους καὶ βλάξ· καὶ εὔηθες, τὸ ἁπλοῦν καὶ ἀπόνηρον· τάττεται καὶ ἐπὶ καλοῦ, καὶ ἐπὶ κακοῦ. εὐήθεια, μωρία, ἄνοια. Θουκυδίδης ἐν τρίτῳ τὸ εὔηθες ἐπὶ τοῦ βελτίονος λαμβάνει· καὶ ὁ Φιλόσοφος.

Εὐήρεια, ἡ εὐπείθεια καὶ εὐχέρεια· ἀπὸ τῆς εἰρεσίας καὶ τοῦ εὖ. ὡς οὖν εὐήνιος ὁ εὐχερὴς καὶ εὐπειθὴς, ἀπὸ τῶν ἵππων τῶν εὐχερῶς χαλιναγωγουμένων, οὕτως εὐήρεια ἡ εὐπείθεια, παρὰ τὴν εἰρεσίαν.

Εὐῆρες, εὐάγωγον, ἐπιεικές, πρᾶον· ἀπὸ τῆς εἰρεσίας.

Εὐήνιον, εὐπειθὲς, καλῶς ἡνιοχούμενον· καὶ εὔηνος, ὁ πρᾶος καὶ μέτριος, καὶ μὴ ταραχώδης· ἀπὸ μεταφο-
ρᾶς τῶν ἵππων. καὶ εὐηνιώτατα, τὰ εὖ ἔχοντα· ἀπὸ 391
τῶν ἵππων, αἳ θέουσαι τὰ ἡνία ἄγουσιν.

Εὐηνέμους, εὐδιηνούς, καλούς, ἀχειμάστους. ῥητορική.

Εὐήκεα φάσγανα, τὰ εὖ καὶ καλῶς ἠκονημένα· ἡ εὐθεῖα, τὸ εὐῆκες· παρὰ τὸ ἥκω ἥκης καὶ εὐήκης.

Εὐήνορα χαλκὸν, τὸν εὖ τοὺς ἄνδρας κοσμοῦντα ἐν τῷ καθοπλίζειν. ἢ εὐένορον, δι' οὗ ἔστι καλῶς ἐνοπτρίσασθαι, ἢ καλὸν ἐν τῷ ὁρᾶσθαι. ἐπὶ δὲ τοῦ ἀνδρείου, ὁ εὖ τῇ ἠνορέῃ χρώμενος, τουτέστι τῇ ἀνδρίᾳ.

Εὐίλατος, παρὰ τὸ εὖ μόριον καὶ τὸ ἱλατός· τοῦτο παρὰ τὸ ἵλημι τὸ συγχωρῶ· ὁ μέλλων, ἱλάσω, ἵλακα, ἵλαμαι, ἵλαται, ἱλατός, καὶ εὐίλατος.

Εὔϊος, καὶ εὔσιος, ὁ Διόνυσος· καὶ τὸ εἰς αὐτὸν ἐπίφθεγμα, Εὖσοι, καὶ Εὖοί, κατὰ Λάκωνας· Δωρικῇ γὰρ διαλέκτῳ μεταγενεστέρᾳ, κατ' ἔνδειαν τοῦ σ φασὶ γεγενῆσθαι εὔϊος· καὶ Εὐοί, καὶ Εὐάν. ἔθος δὲ ἔχουσι Δωριέων τινές· ὡς γὰρ οἱ Ἀργεῖοι καὶ Λάκωνες καὶ Παμφύλοι καὶ Ἐρετριεῖς καὶ Ὠρώπιοι, ἔνδειαν τοῦ σ ποιοῦντες, δασεῖαν χαράττουσι τοῖς ἐπιφερομένοις φωνήεσιν, ὡς ἐπὶ τοῦ ποιῆσαι ποίηαι· καὶ Εουσόα, Βούσα· καὶ μουσικὰ, μωϊκά. κέχρηται τούτῳ τῷ εἴδει τῆς δασείας καὶ Δέρκυλλος.

Εὐθηνία, παρὰ τὸ εὐθηνός. τοῦτο παρὰ τὸ εὖ μόριον, καὶ τὸ θύω τὸ ὁρμῶ. ἢ παρὰ τὸ θάλλω, θαλῶ, θαλία· καὶ κατὰ τροπὴν, θηνία καὶ εὐθηνία.

Εὐθήμονι] — εὐθήμονι μέλπεν ἀοιδῇ: — εὐποιήτῳ. ἐκ τοῦ θεῖναι τὸ ποιῆσαι. καὶ Πίνδαρος δι' ὅλου θέσιν τὸ ποίημα λέγει.

Εὐθημοσύνη, τάξις. παρὰ τὸ θῆμος, θημοσύνη, ὡς ἱπποσύνη, καὶ εὐθημοσύνη.

Εὔθικτον, εὐαφὲς, εὐψηλάφητον· παρὰ τὸ θίγω.

Εὐθεῖς] ἡ εὐθεῖα εὐθής. παρὰ τὸ εὖ μόριον καὶ τὸ τίθημι θήσω θής, καὶ εὐθής, ὁ καλῶς διακείμενος πρὸς πάντας. ἢ ἐκ τοῦ θέω τὸ τρέχω εὐθὴς, ὁ καλῶς τρέχων. τὸ θηλυκὸν, ἡ εὐθής· τὸ οὐδέτερον, τὸ εὐθές.

Εὐθύτης] παρὰ τὸ τίθημι, θήσω, θύς, καὶ εὐθύς. εὐθύς καὶ εὐθύ, καὶ ὡς ὄνομα καὶ ὡς ἐπίῤῥημα εὑρίσκεται. παρὰ τὸ εὖ καὶ τὸ θύω τὸ ὁρμῶ· ὁ μέλλων, θύσω, θύς, καὶ εὐθύς. ἢ ἐκ τοῦ εὐθής, εὐθύς. τὸ δὲ εὐθύ, σημαίνει τὸ καλῶς ὁρμῶ, τουτέστιν ὀρθῶς· καὶ τὸ παραχρῆμα καὶ τὸ ταχύ. ἐκ τοῦ εὐθὺς γίνεται εὐθύτης.

Εὐθύωρον] Εὐθύωρον τὴν ἀναχώρησιν ἐποιήσαντο: — εὐ-

θυγατέρα, σύντομον· παρὰ τὸ εὐθὺ καὶ τὸ ἄρα· οἷον αὐτῇ τῇ ἄρᾳ.

Εὐθυδικία] ὅταν εἰσάγηταί τις κριθησόμενος, περὶ ὧν μηδέπω γνῶσις ἐγένετο δικαστηρίου. τοῦτο εὐθυδικία καλεῖται. περὶ ὧν γὰρ κεκρίσθαι τὶς φησὶ, περὶ τούτων παραγράφεσθαι ἐφεῖται. ῥητορική.

Εὐθύορον, τόπος ἐπ' εὐθείας ἔχων τὸν ὅρον.

Εὔθυνοι, δικασταί. εὐθυνταί· οὓς ἡμεῖς λογιστὰς λέγομεν. παρὰ τὸ εὐθύναι. Νόμων δωδεκάτῳ, Διὸ δεῖ πάντας τοὺς εὐθύνους θαυμαστῶς πᾶσαν ἀρετὴν μετεῖναι.

Εὐθῦναι, ὄνομα ἀρχῆς παρὰ Ἀθηναίοις· δέκα δὲ τὸν ἀριθμὸν ἦσαν· παρ' οἷς ἐδίδοσαν οἱ πρεσβεύσαντες, ἢ οἱ ἄρξαντες, ἢ οἱ διοικήσαντές τι τῶν δημοσίων, τὰς εὐθύνας. καὶ πάλιν κυρίως εὐθύνη λέγεται, ἣν εἰσάγουσιν οἱ λογισταὶ πρὸς τοὺς δόξαντας μὴ ὀρθῶς ἄρ-

592 ξαι τῆς πόλεως, ἢ πρεσβεῦσαι κακῶς· καὶ τὰ δικαστήρια μὲν οἱ δικασταὶ κληροῦσι, κατηγορεῖ δὲ ὁ βουλόμενος, καὶ τοῖς δικασταῖς δὲ ἐφεῖται τιμᾶσθαι τοῖς ἁλοῦσιν.

Εὐκαμία, ἡσυχία, ἤτοι εὐφημία, Δωρικῶς. εἴρηται παρὰ τὸν κημὸν τὸν ἐν τῷ στόματι τῶν ἵππων ἐμβαλλόμενον, [illegible].

Εὔκηλος, ὁ ἥσυχος. παρὰ τὸ εἴκω τὸ ὑποχωρῶ ἔκηλος· καὶ πλεονασμῷ τοῦ υ. ἢ εἴκηλος· καὶ τροπῇ τοῦ ι, εὔκηλος. ὁ γὰρ ὑποχωρῶν ἡσυχάζει.

Εὔκηλον, εὔσχιστον, εὔκαυστον. Ἐξανθρακώσας πυθμένα εὔκηλον δρυός: — οὕτως εἴρηται εἰς τὸ ῥητορικόν.

Εὐκηλήτειρα, εἰς τὸ ἀλεξιάρη.

Εὔκλεια] ὡς εὐγενὴς εὐγένεια, οὕτως εὐκλεὴς, εὐκλέεια καὶ ἐνδέεια· καὶ κράσει, εὔκλεια καὶ ἔνδεια· Φασὶ γὰρ ἐπιφερομένου φωνήεντος, καὶ οὐ συμφώνου. ὅπου γὰρ φωνῆεν ἐστὶ, καὶ κρᾶσις· ὅπου δὲ σύμφωνον, συγκοπή. Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν.

Εὐκλείας] Δὸς δὲ πάλιν ἐπὶ νῆας ἐϋκλείας ἀφικέσθαι, Ἰλιάδος κ', ἀντὶ τοῦ εἰς τοὐπίσω εὐκλείας ἀφικέσθαι, ἀντὶ τοῦ εὐκλεεῖς καὶ ἐνδόξους ἡμᾶς ὑποστρέψαι. ὁ εὐκλεής· καὶ ἡ αἰτιατικὴ τῶν πληθυντικῶν, τοὺς εὐκλεέας· καὶ κατὰ συναίρεσιν, εὐκλείας· ἢ ἀπὸ τοῦ εὐκλέας, ἐπενθέσει τοῦ ι.

Εὐκόμιστος, ἐπιμελείας εὖ τετυχηκώς· κομιδὴ γὰρ, ἡ ἐπιμέλεια.

Εὐκολίνη, ἡ Ἑκάτη λέγεται παρὰ Καλλιμάχῳ, κατὰ ἀντίφρασιν, ἢ μὴ οὖσα εὔκολος.

Εὐκράς, ἀντὶ τοῦ εὔκρατος. ῥητορική.

Εὐκρινής, συνήθως μὲν ὁ ἐξ ἀρρωστίας ἀναλαμβάνων καὶ ὑγιάνας, διὰ τὸ εὖ κεκρίσθαι· Ἀττικοὶ δὲ ἐπὶ τοῦ νεκροῦ τίθενται· ἴσως κατὰ ἀντίφρασιν. σημαίνει δὲ καὶ τὸν εὐχερῆ.

Εὐκτά, εὐχῆς ἄξια. ἐκ τοῦ εὔχω, εὖχα, ηὖγμαι ηὖκται, εὐκτά.

Εὐκτήριον, παρὰ τὸ εὐχῆς εἶναι οἰκητήριον.

Εὔκτιτον. ἐκ τοῦ κτίζω, κατ' ἔνδειαν τοῦ σ· εὔκτιστον γάρ. ἢ ἐκ τοῦ κτίω· ἐξ οὗ καὶ πρωτόκτιστος· καὶ ἐϋκτίμενον [illegible].

Εὐλαβής, ὁ εὖ τῶν πραγμάτων ἐπιλαμβανόμενος, καὶ ὁ εὖ προλαμβάνων τὸ μέλλον· οἷον, εὐλαβὴς μάχαιρα, [illegible] ἀπὸ τῶν χειρῶν. τινὲς δὲ τὸν δειλὸν καὶ δείλαιον. γίνεται παρὰ τὸ λάβω, ἔλαβον. εὐλαβής, ὡς παρὰ τὸ πήσσω ἔπαγον παγής, καὶ πρωτοπαγής.

Εὐλαί, αἱ σκώληκες. παρὰ τὸ εἰλῶ εἰλαί, αἱ εἰλούμεναι· καὶ εὐλαί, ὡς χαίνω, χαῦνος. ἢ παρὰ τὸν αὐλὸν, ὃ σημαίνει τὸ ἐπίμηκες, αὐλαὶ καὶ εὐλαί. τὰ εἰς λη θηλυκὰ διφθόγγῳ παραληγόμενα, εἰ μὴ ἔχει ἔννοιαν συνθέτου, ὡς τὸ δείλη, ὀξύνεται· τὸ μέντοι εὔλη βαρύνεται πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ εὐλή μονογενοῦς.

Εὐλογία, παρὰ τὸ εὐλογῶ· τοῦτο παρὰ τὸ εὖ καὶ τὸ λόγος· τὸ δὲ εὖ, παρὰ τὸ ἐΰς, ὃ σημαίνει τὸν ἀγαθόν· οὐδέτερον, τὸ ἐῢ, καὶ κράσει εὖ. τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ω περισπωμένων διὰ τοῦ ια γινόμενα θηλυκὰ διὰ τοῦ ι γράφεται· οἷον εὐδοκῶ, εὐδοκία· εὐλογῶ, εὐλογία· μαρτυρῶ, μαρτυρία.

Εὔληρα, οὐδετέρως, τὰ ἡνία. τοὺς ἱμάντας· ἔστι δὲ τῶν 593 ἅπαξ εἰρημένων. παρὰ τὸ εἰλῶ, εἴληρα, καὶ εὔληρα κατὰ τροπήν, τὰ εἰλοῦντα καὶ συνέχοντα τὰ ὑποζύγια. παρὰ δὲ Ἐπιχάρμῳ, αὔληρα εἴρηται, παρὰ τὸν αὐλόν· ἵν' ᾖ τὰ ἐπιμήκη.

Εὐληνής, παρὰ τὸ λῆνος οὐδετέρως. τὰ δὲ ἀπὸ τῶν ος οὐδετέρων εἰς ης γινόμενα σύνθετα ὀνόματα τῷ η παραληγόμενα, εἰ μὴ ἔχει τὸ ν, βαρύνεται· ὅθεν τὸ εὐληνής ὀξύνεται.

Εὐμαρής, εὔκολος, εὐχερής, εὔληπτος, καὶ δῆλος. παρὰ τὸ μαίρω τὸ λάμπω, γίνεται μαρῶ μαρής, καὶ εὐμαρής, ὁ μὴ ὑπὸ σκότει κείμενος, ὁ λαμπρὸς, κατὰ μετάληψιν.

* Εὐμένεια, ἡ εὔνοια· παρὰ τὸ μένος, τουτέστι ῥώμη, ᾧ χρώμεθα τινὶ βοηθοῦντες.

Εὐμαρίς εὐμαρίδος, εἶδος ὑποδήματος, διὰ τὸ εὐμαρῶς (ὅ ἐστιν εὐχερῶς) βαδίζειν τοὺς ὑποδεδεμένους. Εὐριπίδης, — βαρβάροις ἐν εὐμαρίσιν.

Εὔμαιος, κυρίως ἀπὸ τῆς εἰς τὸν δεσπότην εὐμενείας· καὶ Φιλοίτιος, ἀπὸ τῆς πρὸς αὐτὸν φιλίας· Ὀδυσσέως δοῦλος.

Εὐμενής, ὁ εὖ τισὶ κατὰ ψυχὴν διακείμενος· ὅπερ ἐστὶ μένος. ἀντίκειται αὖ, τὸ δυσμενής.

Ἐϋμελίω] εὐμελίας, εὖ περὶ τὴν μελίαν ἠσκημένος, πολεμικός· ἢ καλῶς τῇ μελίᾳ χρώμενος· μελία δέ ἐστιν εἶδος δένδρου, ἐξ οὗ τὰ δόρατα ποιοῦσι τὰ πολεμικά. ὁ εὐμελίας τοῦ εὐμελίου. εἰς τὸ ἄσιος.

Εὐμολπίδαι, γένος Ἀθήνησιν, ἀπὸ Εὐμόλπου τοῦ Θρακὸς, ὃς καὶ τὴν μύησιν εὗρεν. ἢ ἀπὸ τοῦ Μουσαίου· ὃς ἦν ἀπὸ β' πέμπτος.

Εὐνείκη ῥοδόπηχυς· ὄνομα Νηρηΐδος· οὐ παρὰ τὸ νίκη, ἀλλὰ παρὰ τὸ ἐνείκω τὸ κομίζω, ὡς τὸ, — μελιηδέα οἶνον ἐνείκαι: — Εὐνείκη οὖν, ἡ τὰ καλὰ κομίζουσα, ἢ ἡ ἔβορις, ἣν εἰδόντα καλῶς ἐνεγκεῖν.

Εὐνεΐδαι, γένος Ἀθήνησι μουσικόν· ἀπὸ Εὐνέως τοῦ Ἰάσονος καὶ Ὑψιπύλης. γράφεται διὰ τῆς ει διφθόγγου, ὡς ἀπὸ τῶν εἰς ευς.

Εὖνις, σημαίνει τὸν ἄνδρα καὶ τὴν γυναῖκα· ὁ εὖνις, καὶ ἡ εὖνις. σημαίνει δὲ καὶ τὸν μεμονωμένον καὶ ἐστερημένον, ὡς τό. Ὅς μ' υἱῶν πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν εὖνιν ἔθηκε: — παρὰ τὸ εἷς ἑνὸς, γίνεται ἕνις καὶ εὖνις. ὅτε δὲ σημαίνει τὸν ἄνδρα καὶ τὴν γυναῖκα, γίνεται παρὰ τὸ εὐνή, εὖνις.

Εὐναῖος, ἐγκεκρυμμένος, Σοφοκλῆς Δόλοψιν, Εὐναῖος εἰς δραπέτην στέγην ἔχων.

Εὐνάς] Ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον, Ἰλιάδος α'. τὰς ἀγκύρας νῦν λέγει τὰς σιδηρᾶς· παρὰ τὸ εὐνάζειν τὴν ναῦν χαλωμένας εἰς τὸ ὕδωρ, καὶ ποιεῖν ἵστασθαι τὴν ναῦν ἐν ἡσυχίᾳ, ὅπερ ἡμῖν ἐν τῇ εὐνῇ (ὅ ἐστι τῇ κοίτῃ) συμβαίνει· καὶ, [illegible].

Εὐνή, ἡ κοίτη. παρὰ τὸ εὕδω εὐδίνη· καὶ συγκοπῇ, εὐνή, ἐφ' ᾗ καθεύδομεν. ἢ παρὰ τὸ νῶ τὸ σωρεύω, μετὰ τοῦ εὖ, γίνεται εὐνή, οἱονεὶ τὰ καλῶς νενησμένα καὶ σεσωρευμένα στρώματα, παρὰ τὸ εὖ σεσωρεῦσθαι ταῦ-

τα ἐν τῇ κοίτῃ. ἡ δὲ λέξις παρὰ τῷ ποιητῇ, τρία σημαίνει, τὴν κοίτην, ὡς ὅταν λέγῃ, Εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ: — καὶ, — Φιλότητι καὶ εὐνῇ: — τὴν ἄγκυραν, ὡς τὸ, Ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον: — καὶ, Ὕψι δ' ἐπ' εὐνάων ὁρμήσο-
394 μεν, Ἰλιάδος ξ΄· καὶ τὴν διατριβὴν, ὡς τὸ, — ὅθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς.

Εὔνοστος, θεὸς ἐπιμύλιος, ἡ δοκοῦσα ἐφορᾷν τὸ μέτρον τῶν ἀλεύρων.

Εὐνοέστατον] δέον εὐνοώτατον. ῥητέον ὅτι ἔθος ἐστὶν Ἰάδι διαλέκτῳ οὕτω τὰ τοιαῦτα ποιεῖν, ὥσπερ ἀφθονώτερον καὶ ἀφθονέστατον· τὰ γὰρ διὰ τοῦ ο συγκριτικὰ, διὰ τοῦ εσ προφέρουσιν· οἷον δικαιέστερος, ἀντὶ τοῦ δικαιότερος, καὶ τὰ τοιαῦτα. πᾶν ὄνομα εἰς ους λῆγον παρακείμενον συγκριτικῷ τε καὶ ὑπερθετικῷ, προσθέσει τοῦ τος ἀποτελεῖ· οἷον ἁπλούστατος, εὐχρούστατος. ζητεῖται δὲ, τί δήποτε εὔνους ἐστὶ τὸ ἁπλοῦν, καὶ τὸ συγκριτικὸν εὐνοώτερος, τὸ δὲ συνῃρημένον σχηματίζεται εὐνούστερος, καὶ οὐχὶ εὐνούτερος. ῥητέον ὅτι ὅσα μὲν τῶν πρωτοτύπων βραχυκαταληκτεῖ, ταῦτα οὐκ ἔχει σύμφωνον ἐν τῷ συγκριτικῷ καὶ ὑπερθετικῷ· οἷον ταχὺς, ταχύτερος καὶ ταχύτατος. ὅσα δὲ μακροκαταληκτεῖ, ταῦτα μετὰ συμφώνου ἐν τοῖς συγκριτικοῖς ἐκφέρονται καὶ ὑπερθετικοῖς· οἷον εὐγενὴς, εὐγενέστερος, εὐγενέστατος· καὶ ἐπὶ τῶν ὁμοίων ὡσαύτως. τὸ δὲ εὐνούστατος, ὅτε μὲν ἐστὶν ἀπὸ τοῦ εὔνοος, δεῖ εἶναι εὐνοώτερος· ὅτε δὲ ἀπὸ τοῦ εὔνους, εὐνούστερος. Ἰστέον ὅτι τὰ μετὰ συμφώνου γινόμενα ἐν τοῖς συγκριτικοῖς βραχύνεται κατὰ τὰ φωνήεντα, οἷον σωφρονέστερον, ὑγιέστερον. τὸ οὖν εὐνούστερον, ἢ περισσὸν εἰητέον ἔχειν τὸ σ, ἢ ὀφείλει βραχύνεσθαι κατὰ τὴν τρίτην ἀπὸ τέλους. ὥστε τὸ μὲν εὐνούστερος ἡμάρτηται, ὑγιῶς δὲ ἔχει τὸ εὐνοώτερος. Φιλόξενος.

Εὐνοῦχος, σπάδων, τομίας· ἀπὸ τοῦ τὴν εὐνὴν ἔχειν καὶ ἐπιμελεῖσθαι καὶ φυλάσσειν. τινὲς δέ φασι, παρὰ τὸ εὖ τοῦ νοῦ ἔχειν, καὶ ἀπηλλάχθαι τῶν ἀφροδισίων· οἱ γὰρ ἀρχαῖοι τὰ ἀφροδίσια ἀνόητα ἐκάλουν, ὡς παρὰ Ἀριστοφάνῃ, Ὕπνου τε ἀπέχεσθαι καὶ τῶν ἀνοήτων πάντων.

Εὐξαντίδος γενεῆς] Εὐξάντιος· τὸ πατρωνυμικὸν, Εὐξαντιάδης, τὸ θηλυκὸν, Εὐξαντιάς εὐξαντιάδος. ἆρον τὸ ἄλφα, καὶ γίνεται Εὐξαντίς εὐξαντίδος. Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν.

Εὔξεινος πόντος] οὗτος τὸ πρῶτον ἄξεινος ἐκαλεῖτο, διὰ τὸ ὑπὸ λῃστῶν οἰκεῖσθαι, καὶ μηδένα ἐκεῖ παραβάλλειν τῶν ξένων. Εὔξεινος δὲ ἐκλήθη νῦν κατὰ ἀντίφρασιν· ὅτι Ἡρακλῆς ἐκβαλὼν ἐκεῖθεν τοὺς λῃστὰς, φιλοξένους κατῴκισεν.

Εὔξοον] — εὔξου δουρὸς ἀκωκή: — ἀπὸ τοῦ εὔξοος εὔξους, ὡς εὔνοος εὔνους· καὶ εὔξου καὶ εὔνου. ἐκ τοῦ ξέω, καὶ μετὰ τοῦ ευ, εὔξοος· εὔξοον, τὸ καλῶς ἐξεσμένον καὶ κατεσκευασμένον. διατί ἀναβιβάζει τὸν τόνον; τὰ εἰς ος ὀνόματα ἔχοντα τὸ εὖ μόριον κατ' ἀρχὴν, ἅπαντα προπαροξύνονται, χωρὶς τῶν παρὰ τὸ ἔργον συγκειμένων, ὡς τὸ εὐεργὸς γυνή.

* Εὐόροφος, ὁ εὖ σκεπασμένος, παρὰ τὸ εὖ, καὶ τὸ ἐρέφω τὸ σκεπάζω.

Εὐπαλές, ῥάδιον, εὐχερές· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν παλαιόντων, καὶ εὐχερῶς ὑπεικόντων τοῖς ἀνταγωνισταῖς. τὸ γοῦν δυσχερές, δυσπαλὲς ἔλεγον. ἢ εὐπαλὲς, τὸ εὐμεταχείριστον, ἀπὸ τῆς παλάμης· ἢ ἀπὸ τῆς τῶν ὀρχάτων πάλσεως. καὶ γὰρ εὐλαβὲς φαμὲν, ἀπὸ τῶν ῥαδίως λαβόντων.

Εὐπαλέας, εὐχερεῖς· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν εὐπαλαίστων 595
ἀνδρῶν· τούτοις γὰρ εὐχερεῖς δοκοῦσιν οἱ ἀγῶνες.

Εὐπατέρεια, εὐγενής, καλὸν πατέρα ἔχουσα.

Εὐπινής, εὐειδής· πίνος γὰρ τὸ ὕδωρ.

Εὐπυρίδαι, δῆμος Ἀθηναίων· ὅτι ἐν Ἀθήναις πρῶτον τὸ πῦρ εὑρῆσθαι φασὶ, κατὰ τὸν δῆμον τοῦτον τῆς ἐκλάμψεως αὐτοῦ γενομένης.

Εὔπρυμνοι, καλὰς πρύμνας ἔχουσαι· πρύμνα γὰρ τὰ ὄπισθεν μέρη τῶν νεῶν.

* Εὔπορος, ὁ πλούσιος· ἀπὸ τοῦ πόρου.

Εὐπλίσσοντο, καλῶς ἐβάδιζον καὶ διέβαινον· πλίσσεσθαι γὰρ τὸ βάδην διαβαίνειν· καὶ πλίγμα, τὸ διάστημα τῶν ποδῶν. Σοφοκλῆς Τριπτολέμῳ, Δράκοντα δ' αἶρον ἀμφιπλὶξ εἰληφότες: — περιβάδην.

Εὐράξ, ἐκ πλαγίου· Στῆ δ' εὐρὰξ σὺν δουρὶ λαθών: — ἀντὶ τοῦ εἰς πλάγιον. παρὰ τὸ εὖρος, ὡς μόνος μοῦνος καὶ μουνάξ. ἢ παρὰ τὸ πλευρὸν, πλευράξ· καὶ ἀφαιρέσει, εὐράξ. ἀφ' οὗ εὖρος, οἱονεὶ πλευρός ὤν. ἐκ δὲ τούτου καὶ πλάτος εἴρηται τὸ πλάγιον, ὡς πρὸς τὸ ὀρθὸν μῆκος.

Εὐράχαντες, ἤκοντες· ῥαχίας γὰρ ἐκάλουν τοὺς τραχεῖς καὶ παρήκοντας τόπους.

Εὔριζος] παρὰ τὸ εὖ καὶ τὸ ῥίζα γίνεται ὄνομα ὁ εὔριζος, ἡ εὔριζος, τὸ εὔριζον.

Εὔριπος, παρὰ τὸ ῥιπίζω, οἱονεὶ ὁ εὐχερῶς ῥιπιζόμενος· ἢ παρὰ τὸ εὐρὺ, κατὰ ἀντίφρασιν, ὁ μὴ ὢν πλατύς· πέλαγος γάρ ἐστι στενὸν ὁ Εὔριπος μεταξὺ τῆς Εὐβοίας· ὅπερ ἑπτάκις καθ' ἡμέραν ἐναλλάττει τὴν ἰδίαν κίνησιν, καὶ πάντως ἐναντίας τῇ κινήσει τοῦ ἀνέμου κινεῖται. ἐκεῖσε δὲ ἐτελεύτησεν ὁ Ἀριστοτέλης ὀλιγοψυχήσας, μὴ εὑρηκὼς τὴν αἰτίαν τῆς τοιαύτης κινήσεως.

Εὐριπίδης, ἀπὸ τοῦ Εὐρίπου. καὶ γὰρ ἐν Εὐρίπῳ φασὶ γεννηθῆναι αὐτόν. Εὐριπίδης εὐριπίδου.

Εὔρις κύων. τὰ εἰς ιν δικατάληκτα ἁπλᾶ ὀξύνονται, ῥίν, καὶ ῥίς· εἰ δὲ σύνθετα, παροξύνονται· οἷον εὔριν, χαμπυλόριν. εὐρίνων κυνῶν καὶ σκυλάκων· ἀπὸ τῆς ῥινὸς, ἤτοι τῶν τὴν ὄσφρησιν ἐχόντων ὀξυτάτην· κυρίως διὰ τὸ ταῖς ῥισὶν ἰχνοποιεῖν τὰ θηρία· διὸ καὶ παρατηροῦσιν οἱ κυνηγοὶ πρὸ ἡμέρας ἐξάγειν τοὺς κύνας, ἵνα, πρὶν ἥλιον ἀνατεῖλαι, εὐχερῶς ἰχνηλατῶσι ταῖς ῥισί. καὶ Ξενοφῶν ἐν τῷ Κυνηγετικῷ κελεύει κύνας ἐκλέγεσθαι εὔρινας, ἵνα ὀσφραίνωνται τοὺς λαγωούς. καὶ Νίκανδρος, Ἄρτεμις εὐρίνων ἐσμὸν ἄγει.

Εὔπλοος εὐπλόου· καὶ εὔπλους εὔπλου. τὰ σύνθετα γὰρ τὴν τῶν ἁπλῶν φυλάσσει κλίσιν. δεῖ προσθεῖναι, φυλαττομένου τοῦ αὐτοῦ γένους· διὰ τὸ πόλις πόλεως θηλυκόν· εὔπολις δὲ εὐπόλιδος, ἀρσενικόν. φυλαττομένης δὲ τῆς αὐτῆς καταλήξεως, διὰ τὸ τύχη τύχης, εὐτυχής, εὐτυχοῦς δέ.

Εὐπατρίδαι, ἐκαλοῦντο οἱ αὐτὸ τὸ ἄστυ οἰκοῦντες, καὶ μετέχοντες βασιλικοῦ γένους, τὴν τῶν ἱερῶν ἐπιμέλειαν ποιούμενοι· γεωργοὶ δὲ, οἱ τῆς ἄλλης χώρας οἰκήτορες· ἐπιγεώμοροι δὲ, τὸ τεχνικὸν ἔθνος.

Εὔρρηνος καὶ εὔβοτος, ὁ καλλιπρόβατος. ἐκ τοῦ ῥὴν ῥηνὸς, εὔρρηνος, πλεονασμῷ τοῦ ρ· πολύρρηνος δὲ, ὁ πολύδερμος· καὶ, Πολύρρινον νῶμα σάκκιον ἔγχος: — τὸ ἐκ πολλῶν βυρσῶν κατεσκευασμένον.

Εὐρείτης ἄνεμος, παρὰ τὸ εὐρὺ καὶ σφοδρὸν τῆς πνοῆς· 596
ἢ ὁ ἀπὸ τῆς ἕω ῥέων· ἀνατολικὸς γάρ. παρὰ τὸ ῥέω ῥείτης, καὶ ῥείτης κατὰ συναίρεσιν· ἐξ οὗ εὐρείτης καὶ βαθυρείτης.

Εὐρεῖος ποταμοῦ, τοῦ καλῶς ῥέοντος. παρὰ τὸ ῥέω γίνεται

ῥεεύς· καὶ εὐρεεύς εὐρεέος· καὶ κράσει τῶν δύο εε εἰς τὴν ει δίφθογγον, εὐρεῖος.

Εὖρος, ἀπηλιώτης ἄνεμος· καὶ τὸ πλάτος, καὶ ὁ ῥοῦς τοῦ πυρός. ὁ ἄνεμος, Ὡς δ' εὖρός τε νότος τε: — παρὰ τὸ εὖρος τὸ πλάτος, ἵν' ᾖ ὁ πλατὺς καὶ ἐπίπλατος πνέων. ἢ εὐρός τις ὤν· ἐπεὶ ἱδρωτοποιὸς, διὰ θερμότητα. ἢ ὁ ἀπὸ τῆς ἕω ῥέων, ἀνατολικός· ὁ γὰρ ἐναντίος αὐτῷ δυτικός· ζέφυρος δὲ, ὁ ἐκ τοῦ ζόφου ῥέων. ἢ παρὰ τὴν αὖραν τὴν πνοήν. εὖρος οὐδετέρως, τὸ σημαντικὸν τοῦ πλάτους· δι' οὗ ἐστιν εὖ ῥεῖν καὶ φέρεσθαι. ἢ παρὰ τὸ ἕω, τὸ πορευόμενον εἰς πλάτος.

Εὐρύς, ὁ πλατὺς, παρώνυμον· παρὰ τὸ εὖρος εὐρύς, ὡς θράσος, θρασύς· κότος, κοτύς· ἵππος, ἱππύς. καὶ εὐρὺ τὸ πλατύ· παρὰ τὸ εὕδω, οὗ ἐστι κοιμηθῆναι· πλάτους γὰρ χρῄζει, διὰ τὸ περιστρέφεσθαι, ὁ κοιμώμενος. ἢ παρὰ τὸ εὖ μόριον, καὶ τὸ ῥούω τὸ ὁρμῶ.

Εὐρυάγυιαν, πλατυάμφοδον, μεγάλην· ἀγυιαὶ γὰρ τὰ ἄμφοδα.

Εὐρυοδεία, παροξυτόνως, ἡ μεγάλη. — ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης: — μέγα τὸ ἔδος ἐχούσης, ὅ ἐστιν ἔδρασμα. ἔστι δὲ ἐπίθετον τῆς γῆς.

Εὐρυκόωσα, ἡ μέγα χάσμα ἔχουσα· παρὰ τὸ εὐρὺ καὶ τὸ κόον· ἡ μεγάλη καὶ πλατεῖα· κόον γὰρ λέγουσι τὸ μέγα οἱ Λάκωνες. Εὐφορίων, Ὅσσους εὐρυκόωσα Τυφάονι κύσατο Κητώ.

Εὐρυνόμη, ἡ θεὰ ἡ τῶν Χαρίτων μήτηρ· παρὰ τὸ εὐρέως καὶ μεγάλως νέμειν αὐτὴν καὶ διδόναι· διὰ τοῦτο γὰρ καὶ θυγατέρα Ὠκεανοῦ καὶ μητέρα Χαρίτων φασίν.

Εὐρύπυλος, ὄνομα κύριον· ἀπὸ τοῦ εὐρὺς καὶ τοῦ πύλη. τὰ δὲ εἰς υς ὀξύτονα συντιθέμενα ἀποβάλλει τὸ ς· οἷον, ὠκὺς, ὠκύμορος· ταχὺς, ταχυθάνατος. σεσημείωται τὸ Πολύμνια, ἀπὸ τοῦ πολυύμνια, ἀποβάλλον τὸ υ. καὶ τὰ εἰς η λήγοντα θηλυκὰ ἐν τῇ συνθέσει ἢ φυλάττει τὸ τέλος, ὡς Ἀνδρομάχη· ἢ τρέπει εἰς ος, ὡς φωνὴ, εὔφωνος· ἢ εἰς ον, ὡς τρίπυλον· ἢ προςλαμβάνει τὸ ς, ὡς μισογύνης.

Εὐρύαλος. Ἰστέον ὅτι αἱ συνθέσεις πολλάκις φυλάσσουσι τὸ πνεῦμα τῶν ἁπλῶν· οἷον, ἵστημι, ἐφίστημι· Ῥωμαῖος, Φιλορωμαῖος. πρόςκειται, πολλάκις· διὰ τὸ εὐρύαλος· τοῦτο γὰρ, ὅτε μέν ἐστιν ἐπίθετον, καὶ σημαίνει τὸν πλατυθάλασσον τόπον, δασύνεται κατὰ τὴν δευτέραν ἀπὸ τέλους συλλαβὴν τῶν ἁπλῶν· ὅτε δέ ἐστι κύριον, ψιλοῦται. ζήτει εἰς τὸ ὠκύς.

Εὐρυμέτωπος, ὁ μεγαλομέτωπος.

Εὐρυτίων, ὄνομα κύριον. παρὰ τὸ εὐρὺς Εὔρυτος Εὐρυτίων· ἵν' ᾖ ὁ μέγας· ὡς αἰπὺς. Αἰπύτης.

Εὐρύοψ, ὁ μεγαλόφωνος. Εὐρύοπα Κρονίδην: — ψιλοῦται. ἤτοι μεγαλόφθαλμον, παρὰ τοὺς ὦπας· ἢ μεγαλόφωνον, παρὰ τὴν ὄπα, ὅ ἐστι φωνήν. εἰ μὲν μεγαλόφθαλμον, τὸν μεγάλως τὰ πάντα ἐφορῶντα, διὰ τὸ 397 προνοητικόν· εἰ δὲ μεγαλόφωνον, τῷ βροντοποιὸν εἶναι τὸν θεὸν τοῦτον, ὡς ἐριβρεμέτην.

Εὐρύοπα Ζεύς. ὡς Ἑρμείας ἀκάκητα. ζήτει εἰς τὸ ὠκύν.

Εὐρυσθενές, ὦ μεγάλην δύναμιν ἔχων, μεγαλοσθενές.

Εὐρυφυής, ὄνομα παρὰ τὸ εὐρὺ καὶ τὸ φύω· ἐξ οὗ φυὰ τὸ φυτόν.

Εὐρυμίδης, ὁ ποιητὴς Τήλεμος. παρὰ τὸ εὖρος Εὔρυμος, ὡς σκόλος, σκόλυμος· καὶ πατρωνυμικὸν, Εὐρυμίδης.

Εὐρυάδης, εἷς τῶν μνηστήρων. παρὰ τὸ εὐρὺς πατρωνυμικῷ τύπῳ, Εὐρυάδης.

Εὐρυμάσθαι, ἐρευνῆσαι.

Εὐρυπῴδης. Ἐστιν Εὐρύπων εὐρύποντος Εὐρυποντίδης· καὶ κατὰ συγκοπὴν, Εὐρυποΐδης· καὶ κατὰ συναίρεσιν τοῦ ο καὶ ι, καὶ ἐκτάσει πάλιν τοῦ ο εἰς ω, Εὐρυπῴδης. ἢ καὶ τὰ εἰς δης πατρωνυμικὰ πρὸ τοῦ δ, ἢ τὸ ι ἔχει, ἢ τὸ α· οἷον Πηλείδης, Ἀλκιβιάδης. οὕτως οὖν καὶ Εὐρυπῴδης τῷ ι παραλήγεται. λέγει δὲ ὁ Ὧρος, ὅτι εἰσὶ τινὰ δύο ἀντιπεπονθότως ἔχοντα. ἔστι γὰρ Λεὼς καὶ Εὐρύπων. καὶ τὸ μὲν Λεὼς εἰς ς λῆγον ἐποίησε τὸ Λεῶνις φυλή, ὡς τὰ γινόμενα ἀπὸ τῶν εἰς ων ληγόντων· οἷον, Θέων, Θεῶνις. τὸ δὲ Εὐρύπων ὤφειλεν εἶναι Εὐρυποντίδης, ὥσπερ Λέων Λεοντίδης· καὶ ἐγένετο Εὐρυπῴδης, ὥσπερ τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ως ληγόντων γινόμενα, Μίνως μίνω, Μινῴδης· ἥρως ἥρω, ἡρῴδης.

Εὕρω, δασύνεται καὶ βαρύνεται, ὡς ἱππεύω καὶ βασιλεύω. τὰ γὰρ τῇ ευ διφθόγγῳ παραληγόμενα πάντα βαρύνονται. ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ ἀορίστῳ, οὐ τῷ λόγῳ τῆς παραλήξεως ἔμεινεν ἡ μακρὰ, ἀλλὰ τῷ λόγῳ τῆς ἀρχῆς ἐφυλάχθη ἡ ευ δίφθογγος. δασύνεται δὲ καὶ περισπᾶται· ἐξ οὗ εὑρῶ, εὑρήσω, εὑρήκαμεν.

Εὗρεν, ῥῆμα ἀόριστος δεύτερος· ὁ γὰρ ἐνεστὼς οὐκ ἔστι ῥητός· ἀλλ' ἐξ ὑπομνήσεως τοῦ μέλλοντος καὶ τοῦ παρακειμένου λέγεται καὶ ὁ ἐνεστώς· ὡς οὐδὲ τοῦ ἔω τοῦ ὑπάρχω ἐστὶν ὁ ἐνεστὼς ῥητὸς, ἀλλ' ἐξ ὑπομνήσεως (ὡς εἴπομεν) τοῦ ἦον δευτέρου ἀορίστου ἐνεργητικοῦ, καὶ τοῦ ἔω ὑποτακτικοῦ· — ὄφρα μὴ οἶος Ἀργείων ἀγέραστος ἔω: — οὕτως ἐστὶ καὶ τὸ ὑπόλοιπον.

Εὑρέμεν] εὑρεῖν· τὸ ἀπαρέμφατον, εὑρεῖν: καὶ οἱ Ἴωνες καὶ οἱ ποιηταὶ διαιροῦσιν εἰς εμεν.

Εὐρώπη, ἀπὸ μητρὸς Μίνως καὶ Ῥαδαμάνθυος καὶ Σαρπηδόνος. Λυκόφρων.

Εὐρώπεια] τὰ διὰ τοῦ εια θηλυκὰ, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου ὄντα, διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται· Πλειστοδόκη, Πλειστοδόκεια. καὶ Εὐρωπαῖος· καὶ οὐδετέρως, τὰ Εὐρωπαῖα· καὶ θηλυκὸν, Εὐρωπίς. ἀπὸ τοῦ Εὔρωπος ἡ Εὐρώπη. ἔστι καὶ Εὔρωπος πόλις Μακεδονίας· τὸ ἐθνικὸν, Εὐρωπαῖος· ὡς ἤπειρος ἠπειραῖος, νησαῖος. ἔστι καὶ ἄλλη Καρίας. τὸ ἐθνικὸν ταύτης, Εὐρώπιος, ὡς Ὠρώπιος.

Εὐρώς, ἡ τοῖς σκεύεσιν ἐπιχεομένη ἐκ τῆς ὑγρότητος ἢ νοτίας λευκή τις ἐπίχυσις, τουτέστιν ὑγρότης σεσηπυῖα. Θεόκριτος, Χὰ σύριγξ εὐρῶτι παλύνεται: — κλίνεται εὐρώς, εὐρῶτος· καὶ ῥῆμα, εὐρωτιῶ. ἐκ τοῦ αὔρα ἡ νοτὶς, γίνεται αὐρώς· καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς ε, εὐρώς. ὡς βάθος, βένθος· καὶ πάθος, πένθος. ἢ παρὰ τὸ εὖρος τὸ πλάτος, ὁ ἐπιπλατυνόμενος τοῖς σκεύεσιν.

Εὐρώεντα, πλατέα, ἀναπεπταμένα· ἢ σκοτεινά. παρὰ τὸν εὐρῶτα γίνεται εὐρωτόεντα· καὶ συγκοπῇ, εὐρώεντα. 398 ἢ παρὰ τὸ εὖρος εὐρόεντα· καὶ ἐκτάσει, εὐρώεντα.

Ἐΰς, ὁ ἀγαθός. ὡς ἥδω ἡδύς, καὶ βρίθω βριθύς. οὕτω καὶ παρὰ τὸ ἔω τὸ ὑπάρχω, ἐΰς· τὸ γὰρ ἀγαθὸν καὶ βέβαιον ἑδραῖον ὑπάρχει. ἢ παρὰ τὸ ἑῶ τὸ εὐφραίνομαι καὶ ἥδομαι· οἷον, — ἐπεί με πρῶτον ἔασας: — ἀντὶ τοῦ ἥδυνας. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς λέγει. ὅτι παρὰ τὸ ἑῶ γίνεται ἑός ὁ ἀγαθός· τὸ θηλυκόν, ἐή· καὶ ἐκ τοῦ ἑός, ἐΰς.

Εὐσέλμους, καλὰ σανιδώματα ἐχούσας· σέλματα γὰρ αἱ τῶν ἐρεσσόντων καθέδραι. γίνεται παρὰ τὸ ἕω τὸ καθῆμαι, ἕημι, ἕσμαι, ἕμα· πλεονασμῷ τοῦ λ, ἕλμα· καὶ προςθέσει τοῦ σ, σέλμα· ἐξ οὗ καὶ σέλλα, καὶ σελλίον· καὶ παρὰ τὸ εὖ.

Ἐϋσσέλμοιο νηὸς, τῆς εὐκαθέδρου. ὥσπερ ἐκ τοῦ ἔρεισμα γίνεται κατὰ συγκοπὴν ἔρμα, οὕτως ἐστι καὶ σελλίς· (καὶ σημαίνει τὴν καθέδραν) ἡ γενικὴ σελλίδος· ἐξ αὐτοῦ ῥῆμα σελίζω· καὶ παράγωγον ὄνομα, σέλισμα· καὶ συγκοπῇ, σέλμα. καὶ μετὰ τοῦ εὖ, εὔσελμος, τροπῇ

τοῦ α εἰς ος, ὡς σχῆμα, εὔσχημος· καὶ διαλύσει, εὐσελμος.

Εὐσχήμων, ὁ κόσμιος καὶ πειθόμενος τοῖς νόμοις. παρὰ τοῦτο ῥητέον, οὐχ ὁ πλούσιος καὶ πολλὰ κεκτημένος.

Εὔσκαρθμοι, εὐσκάριστοι, ὅ ἐστιν εὐκίνητοι, ταχεῖς. παρὰ τὸ σκαίρω σκαρμὸς, καὶ σκαρθμὸς πλεονασμῷ τοῦ θ. λέγεται δὲ κατὰ διάλεκτον ὁ πούς. σκαλμοὶ δὲ τὰ ξύλα, ὧν ἐκδέονται αἱ κῶπαι πρὸς τὴν εἰρεσίαν.

Εὐσύμβολος, ἀντὶ τοῦ ῥαδίως καὶ εὖ συμβάλλων. Ἀντιφῶν ἐν τῷ πολιτικῷ.

* Εὔστολος, ὁ εὔκοσμος· ἀπὸ τῆς στολῆς. στολὴ δὲ ἀπὸ τοῦ στέλλειν τοῦ κοσμεῖν.

Εὖστρα, βόθρος ἐν ᾧ τοὺς σῦς εὕουσι· καὶ ὁ στάχυς, ὅταν μήπω πέπειρος ἀποφλογισθῇ. Εὖστραι, βόθυνοι ἐν οἷς οἱ χοῖροι ἤγουν οἱ σῦς εὕονται, καὶ καίεται ἱερεῖα.

Εὗσαι τὸ χοιρίδιον. οἱ οὕτω λέγοντες ἁμαρτάνουσι. δεῖ γὰρ θῦσαι λέγειν· καὶ παρ' Ὁμήρῳ δὲ κακῶς γράφεται, σιάλους τ' εὕοντας ἐν αὐλῇ.

Εὔστιπτον, εὖ πεπλυμένον καὶ πεπατημένον· ἐκ τοῦ στείβω τὸ πατῶ· οἷον, Ἐνθ' αὖ Τυνδαρίδης μὲν ἐΰστιπτον θέτο φᾶρος.

Εὖτ' ἂν πολλοὶ ὑφ' Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο θνήσκοντες πίπτωσιν, Ἰλιάδος α'· ἀντὶ τοῦ ὁπόταν. δύο μέρη λόγου· εὖτε, ἐπίρρημα παραβολῆς δηλωτικόν· καὶ ὁ μὲν Ἀπολλώνιος λέγει, ὅτι ἐκ τοῦ ὅτε γίνεται πλεονασμῷ τοῦ υ, οὗτε· καὶ μεταθέσει τοῦ ο εἰς ε, εὖτε· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς, ὅτι ἐκ τοῦ ὅτε, πλεονασμῷ τοῦ ε, καὶ κράσει Δωρικῇ τοῦ εο εἰς τὴν ευ, γίνεται εὖτε· Εὖτ' ὄρεος κορυφῇσιν: — ἀντὶ τοῦ καθάπερ, ὃν τρόπον. δεῖ γινώσκειν, ὅτι τὸ εὖτε οὐκ ἔστι παραβολῆς, ἀλλ' ὁμοιωματικὸν, ἰσοδυναμοῦν τῷ Ἠΰτε. Ἀρίσταρχος μέντοι διὰ τοῦ ε, εὖτε, ὡς καὶ ἑτέρωθί που λέγει, Τῷ δ' εὖτε πτερὰ γίνετ': — ἀντὶ τοῦ, ὡς πτερὰ ἐγένετο τὰ ὅπλα τῷ Ἀχιλλεῖ, Ἰλιάδος τ'. εἰσὶ δὲ οἳ καὶ ἑτέρως ἀκούουσι τὸ εὖτε, ἀντὶ τοῦ ὅτε, καθὰ καὶ ἐν ἄλλοις· οἷον, Εὖτε γὰρ ἠέλιος φαέθων: — καὶ, Εὖτ' ἀστὴρ ὑπερέσχεν: — λαμβάνεται δὲ ὑπὸ μίαν παραγραφὴν τὸ ὅλον, Εὖτ' ὄρεος κορυφῇσιν.

Εὖτε, δύο σημαίνει· ἐπίρρημα παραβολῆς, ὡς τὸ, Εὖτ'
399 ὄρεος κορυφῇσι: — καὶ χρόνου δηλωτικόν.

* Εὔταρσος, ὁ καλῶς πτερωτός· παρὰ τὸ εὖ καὶ ταρσὸς ἡ πτέρυξ.

Εὐτείχεον, τὴν καλῶς τετειχισμένην ὑπὸ Ἀπόλλωνος καὶ Ποσειδῶνος. τὰ εἰς ος ἀπὸ οὐδετέρων συντιθέμενα ἀπὸ εὐθείας συντίθεται· οἷον, ξίφος, ἄξιφος· ῥῖγος, δύσριγος· πλὴν τοῦ εὐτείχεος, ἀπὸ γενικῆς συντιθεμένου. ὤφειλε γὰρ ἡ σύνθεσις ἀπὸ εὐθείας εἶναι· ἐγένετο δὲ ἀπὸ γενικῆς, διὰ τὸν κανόνα. γίνεται ἐκ τοῦ, τὸ τεῖχος τοῦ τείχεος, καὶ μετὰ τοῦ εὖ μορίου, εὐτείχεος.

Εὔτυκτον] — κυνέην εὔτυκτον, καλῶς κατεσκευασμένην. ἐκ τοῦ τεύχω τέτευχα, τέτευγμαι τέτευκται· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ε, τέτυκται· ὄνομα ῥηματικὸν, τυκτός, καὶ εὔτυκτος. ὁ κανών· τὰ εἰς ος σύνθετα κοινά εἰσι τῷ γένει, καὶ ὁμοφωνεῖ τὰ θηλυκὰ τοῖς ἀρσενικοῖς.

Εὐτυκάζειν, ἑτοιμάζειν.

Εὐτρήσιος, παρὰ τὸ τετρῆσθαι τὸν Αὐτόλυκον, ὁ Εὔπολις σκώπτει. Εὔτρησις, πόλις Ἀρκαδική.

Εὐτραφής] παρὰ τὸ εὖ καὶ τὸ τρέφω, τραφὴς καὶ εὐτραφής· εὐτραφέος.

Εὐτελής, ἐκ τοῦ τέλος, ὃ σημαίνει τὴν δαπάνην. εὐτελεῖς λέγει τοὺς μὴ ἐπὶ πολὺ χωροῦντας ταῖς δαπάναις.

Εὐτράπελος, ὁ κοῦφος καὶ μωρὸς καὶ ἀπαίδευτος. ὥσπερ γὰρ παρὰ τὸ εἴκω τὸ ὁμοιῶ γίνεται εἴκελος, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ τρέπω, οὗ ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔτραπον, γίνεται τράπελος καὶ εὐτράπελος. ἢ ἀπὸ τοῦ στρέφω εὔστρεπτος, εὐστράπελος, καὶ εὐτράπελος· καὶ εὐτραπελῶ, ῥῆμα· ἐξ οὗ εὐτραπελία ἡ μωρολογία, κουφότης, ἀπαιδευσία. παρὰ τὸ εὖ τρέπεσθαι τὸν λόγον εἴρηται.

Εὐφάλαρα, λαμπρά. Εὐφαμία, σιωπή, εὐλογία.

Εὐφραδέως, πεφρασμένως καὶ συνετῶς, παρὰ τὴν φραδήν· ἢ εὐπρεπῶς καὶ κοσμίως, ἀπὸ τοῦ φράζειν συνεχῶς. ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔφραδον· φραδής, καὶ εὐφραδής.

Εὐφυΐα, ὤφειλε διὰ διφθόγγου, ὡς γίνεται ἀπὸ τῶν εἰς ης, ὡς εὐσεβής, εὐσέβεια· ἀλλὰ τὰ παρὰ τὸ φύω καὶ δυς σύνθετα διὰ τοῦ ι γράφεται· οἷον εὐωδία, δυσωδία· ἀφυΐα, καὶ εὐφυΐα.

Εὐφραίνω] παρὰ τὸ φρῶ τὸ προϊῶ, γίνεται φραίνω· καὶ μετὰ τοῦ εὖ, εὐφραίνω, τὸ καλῶς προϊῶ. ὁ μέλλων, εὐφρανῶ· ὁ παρακείμενος, εὔφραγκα. εἰ δὲ εἴη ὁ μέλλων διὰ ἀμεταβόλου, ὁ παρακείμενος δι' αὐτοῦ καὶ τοῦ κ. καὶ ὤφειλεν εἶναι ηὔφραγκα· ἀλλὰ τὰ ἀπὸ τοῦ εὖ μορίου καὶ τοῦ δυς ἀρχόμενα ῥήματα ἄτρεπτον τηρεῖ τὴν ἀρχὴν, ἔσωθεν δὲ αὐξάνεται· οἷον, εὐορκῶ, εὐώρκουν. ὁ παθητικὸς, εὔφραμμαι· ὁ ἀόριστος, εὐφράνθην· ἡ μετοχὴ, εὐφρανθείς, τοῦ εὐφρανθέντος.

Εὐφρόνη, ἡ νύξ· παρὰ τὸ εὖ φρονεῖν ἡμᾶς ἐν αὐτῇ· καὶ ὁ χρησμὸς, καὶ ἡ βουλή· καὶ γὰρ ὁ λογισμὸς, ὅτε ἀσχολεῖ, κριτὴς γίνεται τῶν πραγμάτων. ἢ παρὰ τὸ εὐφραίνειν τὸ σῶμα διὰ τῆς ἀναπαύσεως. ἢ παρώνυμόν ἐστιν, ἀπὸ τοῦ εὔφρων εὔφρονος εὐφρόνη, ὡς ἀμύμονος ἀμυμόνη.

Εὐφροσύνη· ἐκ τοῦ εὔφρων· τοῦτο ἐκ τοῦ φρῶ τὸ προϊῶ· οἱονεὶ ἡ καλῶς προερχομένη, κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπήν. ἐκ τοῦ φρῶ δὲ γίνεται ὄνομα ῥηματικὸν φρὰν, 400
καὶ εὔφραν· καὶ κλίνεται εὔφρονος. ὁ κανών· τὰ εἰς ων ῥηματικὰ τρέπει τὸ ω εἰς ο· εὔφρων οὖν, ὁ εὐφραινόμενος.

Εὐχερής, κυρίως ὁ εὐκαταπάλαιστος, ὁ εὐκαταγώνιστος καὶ εὐκατάγνωστος· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν παλαιστῶν ἢ πολεμιστῶν· παρὰ γὰρ τὴν χεῖρα ἡ συνήθεια· καταχρηστικῶς δὲ ὁ ἐπιεικής, καὶ μὴ ἀντιπαλαίων· καὶ δυσχερὴς, ὁ δυσπειθής.

Εὐχήνωρ δέ τις ἦν, Πολυΐδου μάντιος υἱός: — παρὰ τὸ εὐχὴ Εὐχήνωρ, ὡς μάντιος υἱὸς, ἀπὸ τῆς παρατάξεως τοῦ πατρὸς κληθείς.

Εὐχή, παρὰ τὸ εὖ μόριον καὶ τὸ σχῶ τὸ προϊῶ, εὔχω εὐχή· ἢ ἡ τοῦ εὖ ἔχειν αἴτησις· ἢ παρὰ τὸ ἔχεσθαι τὸ ἀκολουθεῖν, εὔχω· ἀφ' οὗ τὸ εὔχομαι· τοῦτο γάρ ἐστιν ἐν χρήσει· καὶ ἔστι τῇ μὲν φωνῇ παθητικόν, τῷ δὲ σημαινομένῳ ἐνεργητικόν· τὰ δὲ ἐνεργητικὰ ἀπέλειψαν. παρὰ τὸ εὖ καὶ τὸ ἔχω· ἵν' ᾖ, εὐέχω· τὰ γὰρ καλὰ ἔχειν αἰτοῦμεν. ἢ, παρὰ τὸ ἔχω πλεονασμῷ τοῦ υ· ἃ αἰτοῦμεν ἔχειν. σημαίνει δὲ γ'· τὸ κυρίως λέγειν, καὶ ἁπλῶς· Ὅμηρος, — Ἀγχιάλοιο δαΐφρονος εὔχομαι εἶναι υἱός: — καὶ, Εὔχετο δ' ἐξ Ἰθάκης ἔμεναι: — καὶ τὸ εὔχομαι· ὡς τὸ, Εὔχεο δ' Ἀπόλλωνι λυκηγενεῖ: — καὶ τὸ καυχῶμαι, ὡς τὸ, Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος· τὸν δ' οὐ βέλος.

Εὐχόμην, καὶ εὐφραινόμην. Ἰστέον ὅτι παρ' ἡμῖν φυλάττεται, παρὰ δὲ Ἀθηναίοις τρέπεται· ὥσπερ ἡ ει δίφθογγος ἔχουσα τὸ ε, παρ' ἡμῖν μὲν οὐ τρέπεται κατὰ τὸν παρατατικόν· οἷον εἴργω, εἶργον· οὕτω καὶ ἡ ευ, ὡς ἔχουσα τὸ ε, οὐ τρέπεται· παρὰ δὲ Ἀττικοῖς πολλάκις τρέπεται τὸ ε τῆς ει διφθόγγου· οἷον, εἰκά-

ζω, ηὔχαζον. τούτου χάριν καὶ τὸ ε τῆς ευ διφθόγγου εἰς η τρέπεται· οἷον, εὔχομαι, ηὐχόμην.

Εὖχος, τὸ καύχημα. παρὰ τὸ αὐχῶ, αὖχος· καὶ εὖχος, τροπῇ τοῦ α εἰς ε.

Εὐχωλὴ, εὐχὴ, δέησις· ἐκ τοῦ εὔχω, κατ' ἐπέκτασιν τῆς λη συλλαβῆς. ὡς παύω παυσωλή. σημαίνει δὲ καὶ καύχησιν, ὡς τὸ, Καδδέ κεν εὐχωλὴν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιεν Ἀργείην Ἑλένην, Ἰλιάδος β'.

Εὔχομαι, καὶ ἐπεύχομαι, ἀντὶ τῆς πρὸς, ὡς καὶ τὸ ἐπιορκῶ, ἀντὶ τοῦ ὑπεράνω τῶν ὅρκων γίνομαι· καὶ ἐπιβλέπειν, ὑπεράνω τὴν διάνοιαν ἔχειν. ἐπευχόμενος οὖν, προσευχόμενος· καὶ ἐπὶ γούνασιν, ἀντὶ τοῦ πρὸς τοῖς γόνασι, ἢ πρὸς τὰ γόνατα. τὰ ἐνεργητικὰ δὲ οὐκ ἔστι· τότε γὰρ ἀπολιμπάνουσιν τά τε ἐνεργητικὰ καὶ τὰ παθητικὰ, ἐν ᾧ ἂν ῥήματι ἐναντίως ἔχῃ τὸ σημαινόμενον τῷ τῆς φωνῆς χαρακτῆρι· οἷον, ῥιγῶ, κάμνω, πυρέσσω, φρίσσω, πάσχω· ὁμοίως, ἅλλομαι, εὔχομαι, ὀρχοῦμαι, ἱππάζομαι. φείδομαι, τύπον μὲν ἔχουσι παθητικοῦ, σημαίνουσι δὲ ἐνέργειαν. τετραχῶς γὰρ ἀπολιμπάνονται αἱ φωναὶ τῶν ῥημάτων· ἢ διὰ σημασίαν, ὡς τὰ ῥήματα τὰ φωνὴν ἔχοντα ἐνεργητικὴν, σημαινόμενον δὲ παθητικόν· οἷον, ῥιγῶ, καὶ ἑξῆς· τρέχω, ὀφθαλμιῶ, καὶ ἐπὶ τῶν ὁμοίων. ἀπολιμπάνει γὰρ τὰ παθητικὰ, ὅτι τὴν σημασίαν τοῦ παθητικοῦ ἀνεδέξαντο τὰ ἐνεργητικά. ὁμοίως καὶ τὰ φωνὴν ὄντα παθητικὰ, σημασίαν δὲ
401 ἐνεργητικὰ, ὡς τὸ ἅλλομαι, καὶ ἑξῆς· πορεύομαι, μάχομαι· ἀπέλειψε τὰ ἐνεργητικά· τὴν γὰρ σημασίαν αὐτοῦ προϋφήρπασε τὰ παθητικά· ἢ διὰ σύνταξιν, ὡς τὸ τρίτον πρόσωπον τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου καὶ τὸ πρῶτον τῶν δυϊκῶν ἐνεργητικῶν, δι' ἀσυνταξίαν τῶν συμφώνων ἀπέλειψεν· ἀσύντακτον δέ ἐστι, τὸ μὴ ἔχειν χαρακτῆρα Ἑλληνικὸν, ἢ καταφορτικὸν, ὡς τοῦ ῥέω ὁ μέλλων, καὶ τοῦ ἐκτρώσασα τὸ ἀρσενικόν· οὐ γὰρ ἀνὴρ ἐκτιτρώσκει· ἢ κατὰ τέχνην, ὡς τοῦ γυνὴ ἡ κλητική, καὶ τοῦ ὕδωρ ἡ γενική, καὶ τοῦ ὕδατος ἡ εὐθεῖα, καὶ ἐπὶ τῶν ὁμοίων. Εἰδέναι δὲ δεῖ, ὅτι εἰσὶ τινὰ ῥήματα, ἅτινα οὔτε ἐνέργειαν, οὔτε πάθος σημαίνουσι, καὶ οὐδέτερα λέγονται, ὡς ἐπὶ τοῦ ζῶ, πλουτῶ, ὑπάρχω.

Εὐοχθέων δ' ἵξηαι πολιὸν ἔαρ, Ἡσίοδος, ἀντὶ τοῦ χαίρων, πλήθων τῆς ὀχῆς· ὀχὴ δὲ ἡ τροφή· εἴρηται δὲ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ θ. ἢ ὄχθος λέγεται ὁ κόπος· εὐοχθέων οὖν, ὁ καλῶς ἔχων τοῦ κόπου, τουτέστιν, ὁ εὖ κεκοπιακώς. ἢ ἄχθος, ἡ λύπη· εὐαχθῶν δὲ, τοὐναντίον, χαίρων. πλήθοντος τοῦ καρποῦ, εὐοχθέστερον παραγένῃ ἐπὶ τὸν καθαρὸν καιρὸν τοῦ ἔαρος. Ἰστέον ὅτι τὸ εὖ μόριον ἀεὶ καὶ διαπαντὸς ἀντὶ τοῦ καλῶς παραλαμβάνεται, πλὴν τοῦ εὐώνυμος χείρ. εἰς τὸ ἀριστερά.

Εὔω, σημαίνει τὸ φλογίζω. ὡς τὸ, Εὐόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς Ἡφαίστοιο.

Εὐώδης] ἐκ τοῦ ἄω τὸ πνέω γίνεται ἀής· ἐξ αὐτοῦ εὐαὴς καὶ δυσαής· ἡ γενικὴ τῶν πληθυντικῶν, εὐαέων καὶ δυσαέων· ἐξ οὗ εὐαώδης καὶ δυσαώδης· καὶ κατὰ συγκοπὴν, εὐώδης καὶ δυσώδης. τὰ διὰ τοῦ ωδης μετουσιαστικὰ, διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφεται, χωρὶς τῶν παρὰ τὸ πούς, οἷον τριπόδης. τετραπόδης.

Εὐωχία, παρὰ τὸ εὖ ἔχειν, ὅτε ἐπὶ τὰς τῶν θεῶν παραγίνονται τιμάς. βέλτιον δὲ ἀπὸ τοῦ τὴν τροφὴν ἡμῖν εὖ ἔχειν· καὶ γὰρ ἡ παροχὴ, ὅτι πολλὴ ὀχὴ πρόκειται. ἐκ τοῦ ὀχὴ οὖν γίνεται εὐωχία, κατ' ἐπαύξησιν τοῦ ο εἰς ω, ἢ καλῶς τρέφουσα τὸ σῶμα.

Εὔωροι, ἀπαραφύλακτοι, ἀμελεῖς· ἢ ὀλίγωροι, καταφρονητικοί. παρὰ τὸ εὐωρεῖν, ὅ ἐστι φυλάσσειν, κατὰ ἀντίφρασιν, οἱ ἀπαραφύλακτοι. Εὐφορίων, Οὐδέ τοι εὔωροι θυέων: — ἢ παρὰ τὸ ευ καὶ τὴν ὤραν τὴν φροντίδα, κατὰ ἀντίφρασιν εὔωρος, ὁ μὴ φροντίζων. ἐξ οὗ καὶ εὐωρία, ἡ ὀλιγωρία καὶ ῥαθυμία.

Ἔφαν] οἱ Βοιωτοὶ ἐπὶ τῶν ἐχόντων τὴν μετοχὴν εἰς ς ὀξύτονον, ἔβημεν ἔβαν. οὕτως ἐκ τοῦ φημὶ τὸ λέγω, ὁ παρατατικὸς ἔφην· τὸ πληθυντικὸν, ἔφαμεν· τὸ τρίτον, ἔφασαν· καὶ Βοιωτοὶ, ἔφαν. φημί· ὁ μέλλων, φήσω· ὁ μέσος δεύτερος ἀόριστος, ἐφάμην, ἔφασο, ἔφατο.

Ἐφεζόμενος, ἐκ τοῦ ἕζω. τοῦτο ἐκ τοῦ ἕω τὸ καθέζομαι.

Ἔφεσις, ἡ δικαστηρίου οἱουδήποτε ἐφ' ἕτερον δικαστήριον μεταγωγή, ἡ εἰς ἄλλο δικαστήριον ἐφιεμένη δίκη ὑπὲρ τοῦ κριθῆναι πάλιν· ἐγένετο δὲ Ἀθήνησιν ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς δήμοις ἀποψηφισθέντων. ἐφεῖσθαι γὰρ αὖθις ἐξῆν αὐτοῖς εἰς δικαστήριον περὶ τῆς πολιτείας. καὶ εἰ μὲν ἑάλωσαν, ἐπωλοῦντο ὡς ξένοι· εἰ δὲ μὴ, ἐπανίεσαν εἰς τοὺς ἐξ ὧν ἐξώσθησαν δήμους. τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ἔκκλητος καλεῖται. καὶ τὸ ἐφεῖναι, ῥῆμα ἐξ αὐτοῦ.

Ἐφεταὶ, ἄνδρες ὑπὲρ ν' ἔτη γεγονότες, καὶ ἄριστα βε- 402
βιωκέναι ὑπόληψιν ἔχοντες, οἳ καὶ τὰς φονικὰς καὶ ἐφ' αἵματος δίκας ἔκρινον. ἐκαλεῖτο δ' αὐτῶν τὰ δικαστήρια ἐφετῶν. ἐφεταὶ δὲ ἐκλήθησαν, ἤτοι ὅτι ἐπὶ αἵματος δικάζειν ἔλαχον, ἢ ὅτι ἔφεσις παρ' αὐτῶν οὐ δύναται εἰς ἄλλο δικαστήριον γενέσθαι. τουτέστιν ἔκκλητος.

Ἔφεσος, ἡ πόλις· ἀπὸ Ἐφέσου ἐκεῖσε καπηλεύοντος καὶ φιλοξενοῦντος τοὺς παριόντας, καὶ πάντα λέγοντος πρὸς Ἔφεσον στέλλεσθαι. ἢ ἀπὸ Ἐφέσου Λυδῆς Ἀμαζόνος, ἣ πρώτη Ἄρτεμιν ἐτίμησε καὶ ὠνόμασεν Ἐφεσίαν· ἀπὸ δὲ τῆς Ἀρτέμιδος τοὺς οἰκοῦντας καὶ τὴν πόλιν κληθῆναι. ἢ ὅτι Θησεὺς συστρατεύσας Ἡρακλεῖ ἐπὶ τὸν Ἱππολύτης ζωστῆρα, ἐδίωξε τὰς Ἀμαζόνας ἄχρι Λυδίας· κἀκεῖ καταφευγούσας ἐπί τινα βωμὸν Ἀρτέμιδος, δεῖσθαι σωτηρίας τυχεῖν· τὴν δὲ ἐφεῖναι αὐτοῖς τὴν σωτηρίαν· ὅθεν Ἔφεσον κληθῆναι τὸ χωρίον, καὶ τὴν Ἄρτεμιν Ἐφεσίαν. τὸ ἐθνικὸν, Ἐφεσεύς. ἢ ἀπὸ τοῦ τὰ τόξα μὴ ἔχειν ἐκεῖ, ὑπὲρ τοῦ μὴ βάλλειν τινά. ἱκεσία γὰρ ἡ θεός· στεφάνοις δὲ διὰ θαλλῶν τὰς ἱκεσίας ποιοῦσιν. ὅθεν οὐδὲ πρόβατα αὐτῇ θύουσι, διὰ τὸ τοὺς ἱκέτας μαλλοὺς προσφέρειν.

Ἐφέσια γράμματα, ἐπῳδαί τινες δυσπαρακολούθητοι, ἅς καὶ Κροῖσον ἐπὶ τῆς πυρᾶς εἰπεῖν· καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ Μιλησίου καὶ Ἐφεσίου παλαιόντων, τὸν Μιλήσιον μὴ δύνασθαι παλαίειν, διὰ τὸ τὸν ἕτερον περὶ τὸν ἀστράγαλον ἔχειν τὰ ἐφέσια γράμματα. φανεροῦ δὲ τούτου γενομένου, καὶ λυθέντων αὐτῷ τριάκοντα, τὸ ἑξῆς πεσεῖν τὸν Ἐφέσιον. ἢ ἀπὸ ἐφεσίων τινῶν οὐσῶν ἐπαοιδῶν δυσπαρακολουθήτων, ὡς προείρηται· ὅθεν καὶ ἐφέσια λέγονται. Ἐφέσια ἀλεξιφάρμακα καὶ γράμματα· ὀνόματα ἄττα καὶ φωναὶ, ἀντιπάθειαν φυσικὴν ἔχουσαι.

Ἐφέστιοι, ἔποικοι, ὅ ἐστιν αὐτόχθονες πολῖται. παρὰ τὴν ἑστίαν, ὃ σημαίνει τὴν οἰκίαν, γίνεται ἐφέστιος.

Ἐφετμὴ, ἡ ἐντολή. παρὰ τὸ ἵημι ἥσω ἑσμή· τροπῇ τοῦ σ εἰς τ, ἑτμή, καὶ ἐφετμὴ ἐν συνθέσει. ἢ παρὰ τὸ ἐφεῖναι ἐφεθμή, ὡς βῆναι βαθμός. καὶ στῆναι σταθμός· καὶ τροπῇ, ἐφετμαὶ, προστάγματα, ἐντολαί, [illegible]

Ἐφετίνδα, ὄνομα παιδιᾶς φενακικῶς. ὡς γὰρ Ἀριστοφάνης φησὶ, τὸ ὀστρακίνδα παρὰ τὸ ὄστρακον ἀνεπλάσατο, αἰνιττόμενος τὸν ἐξοστρακισμόν· οὕτω Κρατῖνος ἀνέπλασε τὸ ἐφετίνδα, παρὰ τὰς ἐν τοῖς δικαστηρίοις γε-

νομένας ἐφέσεις. παρὰ οὖν τὴν ἔφεσιν, ἐφετίνδα παιδιὰν, κατὰ τροπὴν τοῦ σ εἰς τ. καὶ γὰρ ἐφέτης λέγεται ὁ πέμπων τὴν ἔφεσιν.

Ἐφεκτοὺς τόκους] οἱ ἔγγραφοι τόκοι, οἷον ἐπεχόμενοι καὶ ὡρισμένοι, μὴ μέντοι προϊέντες, μήτε συλλεγέντες. ῥητορική. ἢ ὁ ἐπὶ τὸ ἕκτον κεφαλαίου.

Ἐφεστρὶς, τὸ ἐπὶ τοῖς ἱματίοις ἐπίβλημα· ἣν μανδύαν καὶ χλαμύδα καὶ πόρπην καλοῦσιν.

Ἐφείω] — ὅτε κέν τοι ἀάπτους χεῖρας ἐφείω, Ἰλιάδος α'. ἀντὶ τοῦ ἐπιβάλω, ἐπενέγκω. ἐκ τοῦ εἴω τὸ πορεύομαι, καὶ ἐν συνθέσει ἐφείω.

Ἐφειμένον, ἐντεταλμένον, προστεταγμένον. ἀπὸ τοῦ ἐφίημι, ὁ μέλλων, ἐφήσω· ὁ παρακείμενος, ἐφεῖκα· ὁ παθητικὸς, ἐφεῖμαι, πλεονασμῷ τοῦ ι· ἡ μετοχὴ, ἐφειμένος· καὶ τὸ οὐδέτερον.

405 Ἐφεῖντο] ἀπὸ τοῦ ἔδω τὸ ἐσθίω, ἔσω· εἶκα. εἶμαι. εἵμην εἷντο, καὶ ἐφεῖντο. οὕτως εὗρον· ἀλλὰ κακῶς. ἔστιν ἕω ῥῆμα, καὶ σημαίνει τὸ κορεννύω, ὡς τὸ, — ἐπεί χ' ἑῶμεν πολέμοιο: — ἀντὶ τοῦ κορεσθῶμεν. παράγωγον ἕημι· τὸ παθητικὸν, ἕεμαι· καὶ κράσει, εἷμαι· ὁ παρατατικὸς, εἵμην· τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν, εἷντο· καὶ μετὰ τῆς ἐπὶ προθέσεως, ἐφεῖντο· οἷον, Ἐπεὶ οὐκ εἶχον οὐδὲν ὅτου ἐφεῖντο: — ἀντὶ τοῦ ἀπολαύσουσιν.

Ἐφῆπται] παρὰ τὸ ἅπτω τὸ ἀρτῶ καὶ ἐπίκειμαι, ἧμμαι ἧψαι ἧπται, καὶ ἐφῆπται.

Ἐφημοσύνη, ἡ ἐντολή· παρὰ τὸ εἰς τὸ αὐτὸ συμβάλλειν τὸν ἀμφοτέρων λόγον. ἀπὸ τοῦ ἵημι ἥσω· ὄνομα ῥηματικὸν, ἥμων ἥμονος, καὶ ἐφήμονος· καὶ ἐφημοσύνη.

Ἐφημερία, ἡ πατρία. λέγεται δὲ καὶ ἡ τῆς ἡμέρας λειτουργία, διὰ τὸ εὐμετάβλητον πρὸς τὴν τῆς ἑκάστης ἡμέρας κατάστασιν. Ὅμηρος, Τοῖος γὰρ νόος ἐστὶν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων, Οἷον ἐπ' ἦμαρ ἄγησι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.

Ἐφηλὶς, σημαίνει καὶ τὴν ἐκ τοῦ ἡλίου περὶ τὸ πρόσωπον ἔκκαυσιν καὶ μελανίαν, καὶ πάθος τὶ περὶ τὸ πρόσωπον γενόμενον, τραχύτητα παρέχον καὶ περόνην. εἴρηται ἀπὸ τῆς τοῦ ἡλίου ἐκκαύσεως· καὶ γράφεται ἔφηλος.

Ἐφήγησις, ἔστι δίκη εἰσαγομένη, ἀπὸ τοῦ τοὺς ὑποδεξαμένους τὸν εἰργόμενον ὑπὸ τῶν νόμων ἐπιβαίνειν τῆς χώρας, οἷον, φυγάδα ἢ ἀνδροφόνον· ἢ ὅταν τῶν δημοσίων κατέχειν δοκεῖ τις κρύφα.

Ἐφιείς] — βέλος ἐχεπευκὲς ἐφιεὶς Βάλλεν: — ἀντὶ τοῦ ἐπιπέμπων. ἐκ τοῦ ἵημι, ὁ παρατατικὸς, ἵην· ἡ μετοχὴ, ἱεὶς ἱέντος· καὶ ἐν συνθέσει ἐφιεὶς, καὶ διείς.

Ἐφιέμην] ἀπὸ τοῦ ἵημι, τὸ παθητικὸν, ἵεμαι, ἱέμην, καὶ ἐφιέμην.

Ἐφιάλτης, ὄνομα κύριον. παρὰ τὸ ἰάλλω τὸ ἐκτείνω γέγονεν ἰάλτης, καὶ Ἐπιάλτης, καὶ Ἐφιάλτης.

Ἔφθη, ἔφθασεν, ἢ ἔβλαψεν. ἀπὸ τοῦ φθῶ, φθῆμι, ἔφθην.

Ἐφθίατο] ἐκ τοῦ φθίνω κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ν, γίνεται φθίω· ὁ παθητικὸς παρακείμενος, ἔφθιμαι· ὁ ὑπερσυντέλικος, ἐφθίμην, ἔφθισο, ἔφθιτο· καὶ πλεονασμῷ τοῦ α. ἢ τὸ πληθυντικὸν ἐφθίμεθα, ἐφθίατο. — δύο μὲν γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων Ἐφθίατο: — ἀντὶ τοῦ διεφθάρησαν.

Ἐφθὸς, ὁ ὠπτημένος ἢ ἡψημένος. οἷον πυροὺς ἐφθούς· ὃ καὶ ἐν συνθέσει λέγεται ἄνεφθος καὶ πάνεφθος. ἐκ τοῦ ἑψῶ ἑψήσω, γίνεται ἑψητὸς, ὡς ἀγαπῶ ἀγαπήσω, ἀγαπητός· καὶ τροπῇ τοῦ ψ εἰς φ, καὶ τοῦ τ εἰς θ, κατὰ συγκοπὴν, ἑφθός.

Ἔφλαδον, σημαίνει τὸ ἐσχίσθην ἢ ἐθλάσθην, ἢ διεῤῥήγην· ὥς φησιν Αἰσχύλος, Λινοφθόροι θ' ὑφασμάτων λακίδες ἔφλαδον ὑπ' ἄλγεσιν: — παρὰ τὸ θλῶ, κατὰ τροπὴν, φλῶ· παράγωγον, φλάζω· ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔφλαδον, ὡς χάζω ἔχαδον.

Ἐφεσπερεύω, ἑσπέρας ἐγρηγορῶ.

Ἐφόλκιον, πηδάλιον. Ἐφόλκια, τὰ ἐκ περιττοῦ ἐπιφερόμενα τοῖς ἀποδημοῦσιν.

Ἔφοροι, ἄρχοντες ἦσαν ἐν Λακεδαίμονι ἐννέα· ἀπὸ τοῦ πάντας ἐφορᾷν. ἦν δὲ μεγίστη ἡ ἀρχή.

* Ἐφάριος, πέπειρος· ἀπὸ τῆς ὥρας, ἣ δηλοῖ χρόνον, ᾧ πεπαίνονται οἱ καρποί.

* Ἐφῶτε, ἀντὶ τοῦ ἵνα.

Ἔχελος, ἥρως παρὰ Ἀθηναίοις τιμώμενος· καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς Ἐχελίδαι, ἀπὸ τοῦ κειμένου ἕλους τῷ τόπῳ, ἐν ᾧ ἵδρυται τὸ τοῦ Ἐχέλου ἄγαλμα. παρὰ τὸ ἕλος ἔχειν, ἔχελος. καὶ Ἐχελιδῶν δῆμος, ἀπὸ Ἐχέλιος.

Ἐχέδωρος, ποταμὸς Μακεδονίας, ὁ πρότερον Ἡδονὸς καλούμενος· ὁ ἔχων (φησὶ) δῶρα· χρυσοῦ γὰρ καταφέρων ψήγματα· οἱ ἐγχώριοι ἀρύονται, δέρματα αἰγῶν κείραντες, καὶ καθιέντες εἰς τὸ ὕδωρ. ἢ ἀπὸ Δώρου τινὸς Ἀρκάδος, ἀρίστου τὰ πολεμικά· ὃς συμμαχῶν Ἀλεξάνδρῳ τῷ Φιλαδέλφῳ, ἐμπεσὼν τῷ ποταμῷ αἴτιος γέγονε τῆς ὀνομασίας.

Ἐχέτλη, τὸ κράτημα τοῦ ἀρότρου, οὗ ἔχεται τῇ χειρὶ ὁ ἀροτριῶν. ὡς παρὰ τὸ ἔξυσται, ξύστρα· πέφυται, φύτρα· (καὶ Ἰωνικῶς, φύτλη) γενέτρα γενέτλη· οὕτως ἐχέτρα ἐχέτλη· ἢ παρὰ τὸ ἔχω καὶ τὸ τελῶ, (οὗ ἐχόμενος ὁ ἀροτριῶν τελεῖ τὰ τοῦ ἔργου) γίνεται ἐχετέλη καὶ ἐχέτλη.

Ἐχέτης, ὁ πλούσιος, ὡς Πίνδαρος· ἀπὸ τοῦ ἔχω ἐχέτης· σθένω, σθενέτης καὶ ἐρισθενέτης.

Ἔχης, ὁ πλούσιος· παρὰ τὸ ἔχειν. τοὺς γὰρ πένητας τοὐναντίον ἀχῆνας προσαγορεύουσι, κατὰ στέρησιν τοῦ ἔχειν.

Ἔχις, τὸ θηρίον] Πᾶς δέ τοι ὀξυκάρηνος ἰδεῖν ἔχις: — κυριώτερον ἐπὶ τῆς θηλείας· παρὰ τὸ ἔχειν ἐν ἑαυτῇ τὴν γονὴν, ἄχρι θανάτου· ᾠοτοκούντων γὰρ τῶν ἄλλων ἑρπετῶν, αὕτη δεξαμένη τῷ στόματι τὴν τοῦ ἄῤῥενος κεφαλὴν, οὕτως ἔγκυος γίνεται, κατὰ τὴν μίξιν ἀπεσθίουσα· διαβρωθεῖσα δὲ ὑπὸ τῶν ἐντὸς τὴν γαστέρα, ἀπόλλυται. ἢ παρὰ τὸ ἄχος ἔχις, ἡ πάνυ λυποῦσα. καὶ Νίκανδρος, Κωκυτὸν δ' ἐχιναῖον ἐπικλείουσιν ὀδῖται: — ἢ παρὰ τὸ ἔχειν καὶ κρατεῖν τοῖς ὀδοῦσιν.

Ἔχις, ὅτι μόνον τῶν ὄφεων μὴ ᾠοφορῆσαν, παρ' ἑαυτῷ κατέχει· καὶ ζῳοφορῆσαν, τίκτει οὐκ ᾠὸν, ἀλλὰ τέλεια τὰ ἑρπετά. ἀπὸ τοῦ κατέχειν οὖν.

Ἔχιδνα] παρὰ τὸ ἔχις, ὃ σημαίνει τὸν ὄφιν καὶ τὸν ἰὸν, γίνεται ἔχια· καὶ πλεονασμῷ τῶν συμφώνων γίνεται ἔχιδνα, ἡ ἐν αὐτῇ τὸν ἰὸν ἔχουσα.

Ἐχίων] ἀπὸ τοῦ ἔχις ἔχιος γίνεται Ἐχίων, ὄνομα κύριον.

Ἐχιλιώθη, χίλια ἐζημιώθη.

Ἐχῖνος, χερσαῖον ζῶον· παρὰ τὸ συνέχειν ἑαυτὸν στρογγυλούμενον. ἐν γὰρ τῷ ἀλέξασθαι τὸν ἐπερχόμενον συνειλούμενος τὸν τῶν ἀκανθῶν περίβολον περιβάλλεται ὡς ἔρυμα. ἐχῖνος δὲ καὶ ἡ γαστὴρ, ὥς φησι Καλλίμαχος, Οὔτε μάλιστα βοῶν ποθέουσιν ἐχῖνον: — καὶ αὕτη δὲ παρὰ τὸ ἐπέχειν ἐν ἑαυτῇ τὴν τροφήν. καὶ ὁ λέβης· οἷον, — ἐχῖνον βουδόκον, ἀντὶ τοῦ λέβητα. ἔστι δὲ καὶ πόλις Θεσσαλίας, καλουμένη ἀπὸ Ἐχίνου ἑνὸς τῶν σπαρτῶν, ἐνταῦθα οἰκήσαντος. Λυκόφρων. μέμνηται δὲ αὐτοῦ καὶ Δημοσθένης ἐν πέμπτῳ Φιλιππικῶν. σημαίνει καὶ μέρος γαστέρος. εὗρον δὲ σημαίνειν

τὴν λέξιν εἰς τὸ ῥητορικὸν, καὶ ἄλλο, ἤγουν καδίσκους, ἀγγεῖα τινά· τὰ μὲν, ἐκ χαλκοῦ· τὰ δὲ, ἐκ κεράμου· εἰς ἃ αἵ τε μαρτυρίαι καὶ αἱ προκλήσεις ἔγγραφοι ἐνε-
405 βάλλοντο ὑπὸ τῶν δικαζομένων, καὶ κατεσημαίνοντο, ἵνα μηδεὶς κακουργήσῃ τὰ ἐμβαλλόμενα. εἴρηται δὲ ἐχῖνος καὶ ὁ θαλάσσιος. καὶ ἄλλως· ἀπὸ τοῦ ἔχειν ἑαυτὸν, ἀφανῶν τῶν σαρκῶν οὐσῶν. ἢ κατὰ ἀντίφρασιν, ἀπὸ τοῦ μὴ δύνασθαι ἔχεσθαι διὰ τὰς ἀκάνθας, ὅ ἐστιν ὁ ἀκράτητος.

Ἐχινάς] ἀπὸ τοῦ ἐχῖνος, Ἐχινάδες εἰσὶν νῆσοι· ἢ παρὰ τὸ ἔχειν πλῆθος ἐχίνων· ἢ ἀπὸ Ἐχίνου τοῦ μάντεως τοῦ μετὰ Ἀμφιτρύωνος στρατεύσαντος· ἢ παρὰ τὸ ἐνέχεσθαι πλησίον ἀλλήλων· ἢ ἐπειδὴ ἰλὺς ἐκ τοῦ Ἀχελώου ποταμοῦ κατερχομένη, ἐκεῖσε ἐνέχεται καὶ ἀπογαιοῦται.

Ἐχινόπους, ἀκάνθης εἶδος· παρὰ τὸ ἐπέχειν τοὺς πόδας τῶν βαδιζόντων ἐπ' αὐτῆς· ἢ ὅτι ἐχίνων θαλασσίων ποσὶν ἔοικεν.

Ἐχυρός, ἰσχυρός, ἀσφαλής. παρὰ τὸ ἔχω ἐχυρός, (ὡς λέπω, λεπυρός) καὶ ὀχυρός, ὁ ἀντέχων· ὅθεν καὶ ἐνέχυρον. ἐκ τοῦ ἐναντίου ἄχυρον, ἀέχυρόν τι ὄν.

Ἐχυρόφρονες, οἱ ἀσφαλεῖς ἐν φρονήσει.

Ἔχμα, κάλυμα, ἔρεισμα. παρὰ τὸ ἔχω ἔχμα. — ἐξήειρε σὺν αὐτοῖς ἔχμασι γαίης: — τοῖς ἀναχώμασι, καὶ ταῖς ῥίζαις, καὶ τοῖς συνέχουσι λίθοις ταῦτα.

Ἐχθές, καὶ χθές. οἱ Ἀττικοὶ, χθές· οἱ δὲ κοινοὶ, ἐχθές. πρῶτον δὲ τὸ ἐχθὲς τοῦ χθές· καὶ δῆλον, πρῶτον μὲν ἀπὸ τῆς ἐτυμολογίας, ὅτι ἐχθὲς εἴρηται παρὰ τὸ ἐκτὸς γεγενῆσθαι τῆς σήμερον. παρὰ τὸ ἐκτὸς τοῦ χρόνου γεγονὸς κατάστημα, ἐκτές· καὶ τροπῇ τῶν ψιλῶν εἰς δασέα, ἐχθές· τὸ γὰρ ἀπόβλητον ἐκτὸς ἡμῶν. δεύτερον δὲ, ὅτι πᾶν μονοσύλλαβον ἐπίῤῥημα ἢ φύσει ἢ θέσει γίνεται κατ' ἰδίαν μακρόν· οἷον ναί, νή, πλήν, νύξ, μάψ. οὐ μάχεται τὸ δίς καὶ τρίς· ἀπὸ γὰρ τοῦ δυάκις καὶ τριάκις, συγκοπῇ. οὐ μάχεται τὸ ψό ἐν Ποιμένι Σοφοκλέους· ἐπίφθεγμα γάρ. χωρὶς τοῦ πρίν. πῶς οὖν τὸ χθὲς βραχύνεται; ἐὰν οὖν εἴπωμεν χθές, ἠλόγηται· ἐὰν δὲ ἐχθές, μιμεῖται τὸ αἰές. τρίτον δὲ, ὅτι τὸ ε φωνῆεν πέφυκε πλεονάζειν,] εἶπον, ἔειπον· ἀφαιρεῖται δὲ, ὅτε μετὰ συμφώνου ὑπάρχει, ἔβη, βῆ. οὕτως οὖν καὶ ἐχθές, χθές. ἀφαιρέσει ἄρα, καὶ οὐ πλεονασμῷ. τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐθέλω καὶ θέλω· πρῶτον τὸ ἐθέλω, καὶ δεύτερον τὸ θέλω.

Ἔχθος, ἡ ἔχθρα, ἢ τὸ μῖσος· ἀπὸ τοῦ ἔχω· ἀφ' οὗ ῥηματικὸν ὄνομα, ἑκτός· καὶ συνθέσει, καθεκτός, καὶ ἀκάθεκτος. καὶ ὡς ἀπὸ τοῦ ἀκτὸς γίνεται ἀχθῶ καὶ ἄχθος, οὕτως ἀπὸ τοῦ ἑκτός ἔχθω ἔχθομαι, γίνεται ἔχθος, τὸ ἀπόβλητον καὶ ἐκτὸς ἡμῶν.

Ἐχθοδοπόν, τάττεται ἀντὶ τοῦ ἀπεχθοῦς· καὶ ἐχθοδοπεῖν ἀντὶ τοῦ ἀπέχθεσθαι. Ἰλιάδος α', — ὅτε μ' ἐχθοδοπῆσαι ἐφήσεις Ἥρῃ, ἀντὶ τοῦ ἐχθρὸν καταστῆσαι ἐποτρυνεῖς, ἐφορμήσεις, ὅ ἐστιν ἀναγκάσεις. ἐχθροποιῆσαι, καὶ πλεονασμῷ τοῦ δο, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ρ, ἐχθοδοπῆσαι. ἢ τὸ διὰ λόγων μαχέσασθαι· παρὰ τὸ ἐχθρῶς τοὺς ὦτας προσενέγκασθαι.

Ἔχθιστος] Ἔχθιστος δέ μοι ἐσσὶ διοτρεφέων βασιλήων: — ἀντὶ τοῦ ἐχθρότατος. παρὰ τὸ ἐχθρὸς ἐχθρότατος, ἐχθρίων· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ρ, ἐχθίων ἔχθιστος. ἢ παρὰ τὸ ἐχθρὸς γίνεται τὸ συγκριτικὸν, ἐχθρότερος· τὸ ὑπερθετικὸν, ἐχθρότατος· καὶ ὁ δεύτερος τύπος, ἔχθιστος.

Ἐχθρός] ἐκ τοῦ θορῶ τὸ πηδῶ· καὶ ἐκ τοῦ θορῶ θορήσω, γίνεται ἔκθορος· καὶ συγκοπῇ, ἐχθρός, ὁ ἔξω 406
ἡμῶν προδιερχόμενος· παρὰ τὸ ἔξω ἡμῶν εἶναι καὶ πηδᾷν.

Ἐψεύσθησαν] ἀπὸ τοῦ ψεύδω ψεύσω, ὥσπερ ᾄδω ᾄσω· ὁ παθητικὸς ἐνεστὼς, ψεύδομαι· ὁ παρακείμενος, ἔψευσμαι· ὁ ἀόριστος, ἐψεύσθην, ἐψεύσθημεν· τὸ γ', ἐψεύσθησαν, ὡς ἠνέσθησαν.

Ἐχυρόν, δυσαντίῤῥητον, ἀσφαλές.

Ἔψια, τὰ ἀπὸ λόγων ἔχοντα παίγνια· οἷον ἔπεα ἔπη· καὶ φιλέψιος· δασύνεται μὲν, φιλοπαίγμων· ψιλοῦται δὲ, φιλολόγος.

Ἐψίω, σημαίνει τὸ λέγω. ἀπὸ τοῦ ἔπω ἔψω, ἐψίω.

Ἐψιάασθαι, τὸ παίζειν, ἢ ὁμιλεῖν· παρὰ τὸ ἔπω τὸ λέγω, ἔψω ἐψίω, καὶ ἐψιῶ· ἐψιάομαι ἐψιῶμαι, ἐψιάῃ, ἐψιῶ. — δαῖτ' ἄμφι πανήμεροι ἐψιόωντο, Ἀπολλώνιος.

Ἐχθήρω] καὶ ἐχθήρειε γέροντα, ἀντὶ τοῦ μισήσειε.

Ἐχόμενα, ἐπίῤῥημα μεσότητος, ἀντὶ τοῦ παραπλησίως καὶ ἐγγύς· ὡς τὸ, Ἐχόμενα τρίβου σκάνδαλα: — ἀπὸ τοῦ ἔχω τὸ πλησιάζω.

Ἔχω, σημαίνει ὀκτώ· τὸ πλησιάζω· τὸ βαστάζω, Τόξ' ὤμοισιν ἔχων: — τὸ κρατῶ, Ἀλλ' οὐ κ' Ἀγαμέμνονα ὕπνος ἔχε γλυκύς: — τὸ οἰκῶ, — θεοὶ ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες: — τὸ ἐλαύνω, Τὼ δὲ διὰ σκαιῶν πεδίονδ' ἔχον ὠκέας ἵππους: — τὸ φυλάσσω, Ὅς μοι κῆπον ἔχει πολυδένδρεον: — τὸ κτῶμαι, — ἔχω δ' ἄχε' ἄκριτα θυμῷ: — τὸ συνοικῶ γυναικί, Τὴν δ' ἔχε κρείων Ἐλικάων: — τὸ κρύπτω, Ἀλλά γε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον, ὄφρα τελέσσῃ: — ἄλλως τὸ κρατῶ, ὡς τὸ, Αἰνεία, σὺ μὲν αὐτὸς ἔχ' ἡνία καὶ τεὼ ἵππω: — τὸ φυλάττω, ὡς τὸ, Ὣς οἱ μὲν Τρῶες φυλακὰς ἔχον: — τὸ ἐπιμελοῦμαι, ὡς τὸ, Ὅς μοι κῆπον ἔχει πολυδένδρεον.

Ἐψιμυθιῶσθαι, προστετρῖφθαι τρίμματι λευκὸν τὸν χρῶτα ποιοῦντι, ὥσπερ τὸ φῦκος ξανθόν. ἐχρῶντο δὲ τῷ φύκει εἰς τὰ μῆλα, ἵνα ξανθίζῃ· τῷ δὲ ψιμυθίῳ, εἰς ὅλον τὸ πρόσωπον, ἵνα λευκὸν ᾖ.

Z.

406 Ζῆτα τὸ στοιχεῖον, ἀπὸ τοῦ Ζήτου τοῦ Βορέου· οὗ μέμνηται Ἀπολλώνιος.

* Ζα, ἐπιτατικὸν μόριον, ὡς ζαπλούσιος, πλούσιος πάνυ, καὶ τἄλλα πολλά.

Ζαβάλλω, τὸ ἐξαπατῶ.

Ζαλαίνω, τὸ μωραίνω.

Ζαβουλών. παρὰ τὸ ζα ἐπιτατικὸν μόριον καὶ τὸ βουλή, γίνεται ζαβουλών, ὁ πάνυ βουλευτικώτατος.

Ζαγρεύς, ὁ Διόνυσος, παρὰ τοῖς ποιηταῖς. δοκεῖ γὰρ ὁ Ζεὺς μιγῆναι τῇ Περσεφόνῃ· ἐξ ἧς χθόνιος ὁ Διόνυσος. Καλλίμαχος, Υἷα Διώνυσον ζαγρέα γειναμένη: — παρὰ τὸ ζα, ἵν' ᾖ ὁ πάνυ ἀγρεύων. τινὲς τὸν αὐτὸν φασὶν εἶναι τῷ Πλούτωνι.

Ζάγκλον, τὸ δρέπανον. ὥς φησι Καλλίμαχος, Κέκρυπται γυνὴ ζάγκλον ὑποχθονίη: — παρὰ τὸ ζα ἐπιτατικὸν καὶ τὸ ἀγκύλον, ζάγκυλον· καὶ κατὰ συγκοπὴν, ζάγκλον, τὸ λίαν ἀγκύλον.

Ζαής, ὁ σφοδρὸς ἄνεμος. Ὅμηρος, Ὦρσε δ' ἐπὶ ζαὴν ἄνεμον: — τὸν σφοδρῶς πνέοντα. ἀπὸ τοῦ ζα καὶ τοῦ ἄω τὸ πνέω, γίνεται ζαεής· καὶ ἐν συναλοιφῇ, ζαής. ἢ ὡς παρὰ τὸ πέτω γίνεται πέτης, οὕτω καὶ παρὰ τὸ 407

ἄω, ἄην· καὶ ζάην, μετὰ τοῦ ζα. τὸ γὰρ τέλειον, ζάηνα, ὡς πέτηνα, εἰ μὴ κατ' ἔκθλιψιν γέγονε.

Ζάθεος, ἅγιος, εὐδαίμων, μεγαλότιμος, εὐώδης. ἢ ὁ πάνυ θεῖος καὶ θειότατος. παρὰ τὸ θεός καὶ τὸ α ἐπιτατικὸν, ἄθεος· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ζ, ζάθεος. ἢ Αἰολικῶς γέγονεν. οἱ γὰρ Αἰολεῖς τὸ δια, ζα φασί· καὶ τὸν διάπλουτον, ζάπλουτον. ἢ παρὰ τὸ ζα ἐπιτατικὸν καὶ τὴν θέαν, ἵν' ᾖ ὁ ἀξιοθέατος, ὡς καὶ ἠγάθεος, ὁ ἄγαν τῆς θέας μετέχων, ὁ θαυμαστός. τὸ δὲ ζα, τὸ μέγα καὶ ἰσχυρὸν καὶ πολὺ σημαίνει.

Ζαθέην] ἐκ τοῦ ζα καὶ τοῦ θεός, γίνεται ζαθέα· καὶ Ἰωνικῇ τροπῇ τοῦ α εἰς η, ζαθέη· Κίλλαν τε ζαθέην: — τὴν ἄγαν θείαν καὶ θαυμαστήν.

Ζαθερές, τὸ μεσημβρινὸν καῦμα.

Ζάκοτος, ὁ ἄγαν ὀργίλος, ὁ μεγαλόκοτος· κότος γὰρ ἡ ὀργή. ἡ διὰ πρόθεσις ἔστιν ὅτε ἐπίτασιν σημαίνει· καὶ τρεπομένη ὑπὸ Αἰολέων, γίνεται ζα, ὡς τὸ διαφλεγής, ζαφλεγής· καὶ ἁπλῶς τὸ δια, εἴτε πρόθεσιν σημαίνει, εἴτε μόνας συλλαβὰς, τρέπεται εἰς ζα. καὶ γὰρ τὴν καρδίαν, καρζάν φασι· καὶ τὸ διαμενής, ζαμενής.

Ζάκορος, νεωκόρος, ἤγουν ἡ διακονοῦσα περὶ τὸ ἱερόν. Μένανδρος, Ζάκορος ἡ κοσμοῦσα τὸν ναὸν τέκνον: — καὶ ὁ ὑπηρέτης. Λευκαδίᾳ, Ἐπίθες τὸ πῦρ ἡ ζάκορος οὑτωσὶ καλῶς: — ἢ ὁ ἱερεὺς ὁ τὸν ναὸν κοσμῶν καὶ σαρῶν. κορεῖν γὰρ τὸ σαίρειν παρὰ Ἀττικοῖς. τὸ δὲ ζα, οὐκ ἔστιν ἐνταῦθα ἐπιτατικὸν, ἀλλ' ἀντὶ τῆς διὰ προθέσεως. ἵν' ᾖ διάκορος, καὶ Ἀττικῶς, καὶ Αἰολικῶς.

Ζάλη, τὴν σύνομβρον πνοὴν, ἢ τὴν μεγάλην ἄελλαν, καὶ τὴν ταραχὴν τῆς θαλάσσης ἢ τοῦ ἀέρος· ἀπὸ τοῦ σφόδρα ἁλίζεσθαι. παρὰ τὸ ζα καὶ τὴν ἄελλαν. Πλάτων, Εἴτε ζάλη πνεύματος ὑπὸ ἀέρος φαινομένη καταληφθείη: — συστροφὴν γὰρ καὶ συρμὸν βούλεται δηλοῦν. τινὲς, ἄνεμος λάβρος, πνεῦμα θορυβῶδες. Κλήμης, δύναται ζάλη τις εἶναι, μεγάλη συστροφὴ ἀνέμου. τινὲς ζάλην τὴν χάλαζαν. ἢ παρὰ τὸ ζέειν τὴν ἅλα, ἤγουν κορυφοῦσθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων, ἡ ζέουσα. κυρίως γὰρ ἐπὶ τῆς θαλάσσης· παρὰ τὸ ζέειν τὴν ἅλα.

Ζαμενής, εὔψυχος, μέγα μένος ἔχων, τουτέστι ψυχικὴν προθυμίαν· ἢ ὁ ἄγαν ὀργίλος. παρὰ τὸ μένος, ὃ σημαίνει τὴν ὀργὴν καὶ τὸν θυμόν.

Ζάμολξις, Πυθαγόρα δουλεύσας· ὡς Ἡρόδοτος τετάρτῃ, Σκύθης· ὃς ἐπανελθὼν, ἐδίδασκε περὶ τοῦ ἀθάνατον εἶναι τὴν ψυχήν. Μνασέας δὲ παρὰ Γέταις τὸν Κρόνον τιμᾶσθαι καὶ καλεῖσθαι Ζάμολξιν. Ἑλλάνικος δὲ ἐν τοῖς βαρβαρικοῖς νόμοις φησὶν, ὅτι ἑλληνικός τε γεγονὼς, τελετὰς κατέδειξε Γέταις τοῖς ἐν Θρᾴκῃ, καὶ ἔλεγεν οὔτ' ἂν αὐτὸς ἀποθάνοι, οὔθ' οἱ μετὰ τούτου, ἀλλ' ἕξουσι πάντα τὰ ἀγαθά. ἅμα δὲ ταῦτα λέγων, ᾠκοδόμει οἴκημα κατάγαιον· ἔπειτα ἀφανισθεὶς αἰφνίδιον ἐκ Θρᾳκῶν, ἐν τούτῳ διητᾶτο. οἱ δὲ Γέται ἐπόθουν αὐτόν. τετάρτῳ δὲ ἔτει πάλιν φαίνεται· καὶ οἱ Θρᾷκες αὐτῷ πάντα ἐπίστευσαν. λέγουσι δέ τινες, ὡς ὁ Ζάμολξις ἐδούλευσε Πυθαγόρᾳ, καὶ ἐλευθερωθεὶς,
408 ταῦτα ἐσοφίζετο. ἀλλὰ πολὺ πρότερόν μοι δοκεῖ ὁ Ζάμολξις Πυθαγόρα γενέσθαι. ἀθανατίζουσι δὲ καὶ Τέριζοι καὶ Κρόβυζοι· καὶ τοὺς ἀποθανόντας ὡς Ζάμολξιν φασὶν οἴχεσθαι, ἥξειν δὲ αὖθις. καὶ ταῦτα ἀεὶ νομίζουσιν ἀληθεύειν. θύουσι δὲ καὶ εὐωχοῦνται, ὡς αὖθις ἥξοντος τοῦ ἀποθανόντος.

Ζάραξ. Λυκόφρων, Ὀφέλτα καὶ μύχουρε χοιράδων Ζάραξ: — Ζάραξ καὶ Ὀφέλτα, ὄρη Εὐβοίας, περὶ ἃ γέγονε τὰ ναυάγια τῶν Ἑλλήνων. Ζάραξ δὲ ὠνόμασται ἀπὸ Ζάρακος τοῦ Πετραίου υἱοῦ Καρύστου.

Ζατᾷ, τὸ φράζω· καὶ ζατῶσαι, τὸ φράσαι.

Ζατρεύω, κυρίως τὸ ἐν μύλωνι βασανίζω· ἀπὸ τοῦ ζητρείου, ὃ σημαίνει κατὰ Ἴωνας τὸ βασανιστήριον.

Ζατρεφέων, ἐκ τοῦ ζα καὶ τοῦ τρέφω, ἄγαν εὐτραφῶν.

Ζαφλεγές, πολύφλογον· παρὰ τὸ ἄγαν φλέγειν.

Ζάφελος] ἐπιζάφελος χόλος, ἀντὶ τοῦ ἄγαν ηὐξημένος· καὶ, — ἐπιζαφελῶς χαλεπαίνει, ἀντὶ τοῦ ἐπιμόνως ηὐξημένως, Ἰλιάδος ι. παρὰ τὸ ζα καὶ τὸ ὀφέλλω τὸ αὔξω, γίνεται ζαόφελος· καὶ συγκοπῇ, ζάφελος, ὁ ἐπηυξημένος καὶ σφοδρὸς καὶ θυμώδης καὶ ἰσχυρός. ἢ παρὰ τὸ ὠφελῶ· καὶ σημαίνει τὸν μεγάλως ὠφελημένον, ἢ ἐπιμόνως ηὐξημένον. καὶ τὸ μὲν ζάφελος, βαρύνεται· ἐπειδὴ τὰ εἰς ος λήγοντα συγκείμενα παρὰ τὸ ζα προπαροξύνεται, ζάκοτος, ζάθεος· τὸ δὲ ζαφελῶς περισπᾶται· τὰ γὰρ διὰ τοῦ λως ἐπιῤῥήματα παραληγόμενα τῷ ε ὡς ἐπιτοπλεῖστον φιλεῖ περισπᾶσθαι, εὐτελῶς, ἐπιμελῶς. πρόσκειται, ὡς ἐπιτοπλεῖστον, διὰ τὸ εὐτραπέλως, εἰκέλως.

Ζαχρειής] ζαχρειές ἐστι κυρίως τὸ βιαίως ταῖς χερσὶ πραττόμενον· παρὰ γὰρ τὰς χεῖρας πεποίηται ἡ λέξις· ζαχερής· καὶ ὑπερθέσει, ζαχρεής καὶ ζαχρειής. ἢ, ὡς λέγει Ὧρος, ἔστι ῥῆμα χρῶ τὸ πλησιάζω, παρὰ τὸν χρῶτα· παράγωγον χραύω, ὡς ψαύω· ὄνομα ῥηματικὸν, χρής· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε, μετὰ τοῦ ζα, γίνεται ζαχρεής· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι. σημαίνει τὸν ἄγαν χρειώδη, ἢ τὸν σφοδρόν· καὶ ζαχρειῶν ἀνέμων, ἰσχυρῶν, εὐχρήστων, ἐξαπιναίων, ἢ μεγάλως πνεόντων.

Ζέμον, τὸ θερμόν· παρὰ τὸ ζέω.

Ζεύω, τὸ γεύω· καὶ ζεύσασθαι, γεύσασθαι.

Ζέλεια, ὠνόμασται ἀπὸ Ζέλυός τινος· ἢ διὰ τὸ τὸν ἥλιον ἐν αὐτῇ λίαν εὐσεβεῖσθαι.

Ζέλλω, τὸ βάλλω· ἐξ οὗ ζέλλειν, τὸ βάλλειν.

Ζέφυρος, ὁ ἀπὸ δυσμῶν πνέων ἄνεμος, ὁ καὶ λὶψ καλούμενος. παρὰ τὸ ζωὴ καὶ τὸ φέρω, ὁ τὸ ζῆν πᾶσι φέρων καὶ παρέχων, ζήφυρος, ζέφυρος· (καὶ τί μετέχει τοῦ ζῆν; τῷ γὰρ θέρει πνέοντος αὐτοῦ, οἱ καρποὶ αὔξονται) ζωοφόρος τις ὤν, ὁ τὰ πρὸς ζωὴν φέρων· ἐπειδὴ τὰ φυτὰ κυΐσκειν ποιεῖ. Ὅμηρος, — αὔρη Ζεφυρίη πνείουσα τὰ μὲν φύει, ἄλλα δὲ πέσσει: — ἢ παρὰ τὸ ζόφος, ζόφυρος καὶ ζέφυρος, ὁ ἐκ ζόφου ῥέων. ὁ αὐτὸς καὶ λὶψ καλεῖται.

Ζεὺς, ὁ θεός. Κορνοῦτος ἐν τῷ περὶ Ἑλληνικῆς θεολογίας, ὅτι ψυχή ἐστι τοῦ παντὸς κόσμου, παρὰ τὸ ζωὴ καὶ αἰτία εἶναι τοῖς ζῶσι τοῦ ζῆν· καὶ διὰ τοῦτο βασιλεὺς λέγεται τῶν ὅλων, ὡς καὶ ἐν ἡμῖν ἡ ψυχή. ἢ ὅτι ἔζησε μόνος τῶν τοῦ Κρόνου παίδων, καὶ οὐ κατεπόθη. ἢ ἀπὸ τοῦ ζῆν καὶ τοῦ ἄω· τὸ γὰρ ζωοποιόν ἐστι
πνεῦμα. ἢ παρὰ τὸ ζα καὶ τὸ αὔω τὸ βοῶ, ὁ μεγάλως 409
αὔων. ἢ παρὰ τὸ δέος· φοβερὸς γάρ. ἢ παρὰ τὸ δεύω τὸ βρέχω, δεύσω, Δεύς καὶ Ζεύς· ὑέτιος γὰρ ὁ θεός. ἢ παρὰ τὴν ζέσιν· θερμότατος γὰρ ὁ ἀήρ. ἢ παρὰ τὸ ζέω, Ζεύς, ὡς τρέω Τρεύς, καὶ Ἀτρεύς. σημαίνει δὲ τέσσαρα· τὸν θεὸν, ἢ τὸν οὐρανόν, ὡς τὸ, Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν Τρῶας: — τὸν Ποσειδῶνα, ὡς τὸ, Ζεὺς δὲ κατὰ πόντον ἐτάραξεν: — τὸν καταχθόνιον θεόν, ὡς τὸ, Ζεύς τε καταχθόνιος: — ὁ Πλούτων, Ἰλιάδος ι. καὶ τὸν ἥλιον, — ἵκετ' αἰθέρα καὶ Διὸς αὐγάς: — Διός· ὁ κανών· δύο κανόνες εἰσὶν οἱ μαχόμενοι· ὁ μὲν εἷς λέγει, ὅτι πᾶν ὄνομα μονοσύλλαβον ὀξύτονον μακροκατάληκτον εἰς ς λῆγον, διὰ καθαροῦ τοῦ ος κλίνεται, καὶ τὸν χρόνον τῆς εὐθείας φυλάττει καὶ ἐν τῇ γενικῇ· οἷον, δμώς, δμωός· θώς, θωός· καὶ ὤφειλεν εἶναι Ζεύς, Ζευός. ὁ δὲ ἕτερος λέγει, ὅτι τὰ εἰς ευς διὰ

τοῦ εος κλίνονται· καὶ ὤφειλεν εἶναι Ζεύς, Ζέος. τῶν οὖν δύο κανόνων μαχομένων, εἰσῆλθεν ἡ τῶν Βοιωτῶν διάλεκτος, καὶ ἐγένετο Ζεὺς Διός.

Ζεύς με μέγα] αἱ ὀξυνόμεναι λέξεις, αἱ διὰ τὴν συνέπειαν τρέπουσι τὴν ὀξεῖαν εἰς βαρεῖαν, ἐπιφερομένου τοῦ ἐγκλιτικοῦ μορίου, τὴν ἰδίαν τάσιν φυλάττουσι. τὸ ἐμὲ δὲ πρωτότυπός ἐστιν ἀντωνυμία. αἱ δὲ πρωτότυποι ἀντωνυμίαι ἐγκλίνονται· καὶ αἱ ἐγκλινόμεναι ἀποβάλλουσι τὸ φωνῆεν.

Ζεῦξαι. τὸ βόας ἢ ἡμιόνους ἐνῶσαι ὑπὸ τὸν αὐτὸν ζυγόν. καὶ ζεύξειν τὸ πρᾶγμα, παρὰ τὸ Ζεύς· αὐτὸς γὰρ πρῶτος ἔζευξεν ἡμιόνους ἐπὶ σπορᾷ καρπῶν.

Ζευξιδία] ἡ Ἥρα οὕτω τιμᾶται ἐν Ἄργει. φασὶ γὰρ, ὅτι Ἄπις μετανάστας ἀπὸ τοῦ Ἄργους εἰς Αἴγυπτον, ἔπεμψε βόας τῷ ἐν Ἄργει βασιλεύοντι, καὶ τὴν τοῦ σπόρου ἐργασίαν ἐδίδαξεν· ὁ δὲ, ζεύξας ἐπὶ τῷ σπόρῳ τὰς βοῦς, Ἥρας ἱερὸν ἀνέθηκεν. ὅτε δὲ τοὺς στάχυς συνέβαινε βλαστάνειν καὶ ἀνθεῖν, ἄνθεα Ἥρας ἐκάλεσε.

Ζεῦγος ἡμιονικὸν ἢ βοϊκόν. ζεύξαντες τὴν λεγομένην κλινίδα, ἥ ἐστιν ὁμοία δένδρῳ, τὴν τῆς νύμφης μέθοδον ποιοῦνται. παραλαβόντες δὲ αὐτὴν ἐκ τῆς πατρῴας ἑστίας, ἐπὶ τὴν ἅμαξαν ἄγουσιν εἰς τὰ τοῦ γαμοῦντος ἑσπέρας ἱκανῆς. κάθηνται δὲ τρεῖς ἐπὶ τῆς ἁμάξης· μέση μὲν ἡ νύμφη· ἐξ ἑκατέρου δὲ ὁ νυμφίος καὶ ὁ πάροχος· οὗτος δέ ἐστι φίλος ἢ συγγενὴς, ὁ μάλιστα τιμώμενος καὶ ἀγαπώμενος. ἐπειδὴ ἡ ἅμαξα ὄχημα λέγεται, ὁ ἐκ τρίτου παροχούμενος πάροχος ἐκλήθη. ἀπὸ ταύτης τῆς συνηθείας, κἂν πεζοί τινες μετίωσι κόρην, ὁ τρίτος συμπαρὼν πάροχος λέγεται.

Ζεῦγος. οὐ μόνον τὸ ἐκ δυοῖν τινῶν ζευγνύμενον, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐκ πλειόνων. καὶ γὰρ Ἰσοκράτης τέθριππον ζεῦγος εἶπε, καὶ Αἰσχύλος. ὥστε κἂν ἐκ τεσσάρων, κἂν ἐκ πέντε ᾖ, ζεῦγος αὐτὸ καλεῖται. γίνεται δὲ παρὰ τὸ ζεύγω, ὡς τεύχω τεῦχος.

Ζεῦγμα, οὐ τὸ σχοινίον, ἀλλ' ἡ ἐζευγμένη σχεδία ἐν ποταμῷ ἢ ἐν θαλάσσῃ. καὶ Θουκυδίδης ἑβδόμῃ, Τὸ ζεῦγμα τοῦ λιμένος.

Ζεύγλη. τὸ ἄκρον τοῦ ζυγοῦ, καθ' ὃ ἐντίθενται τοὺς τραχήλους τὰ ζῶα· ἢ τὸ τοῦ τραχήλου μέρος, καθ' ὃ ὁ ζυγός. ἀπὸ τοῦ ζεύξω, ζεύγλη, ὡς ἀπὸ τοῦ αἴξω, αἴγλη. εἰς τὸ πετάλη.

410 Ζευγίσιον, ὃ ἐτέλει ὁ ζευγίτης. τρεῖς δὲ τάξεις Ἀθήνησιν ἦσαν· πεντακοσιομέδιμνοι, οἱ πλουσιώτατοι· ἱππεῖς, οἱ ἱππάδα τελοῦντες· καὶ τὸ θητικόν.

Ζείδωρος ἄρουρα. παρὰ τὸ ζῆν ζήδωρος, ἡ τὰ πρὸς τὸ ζῆν δωρουμένη, (τοῦ η εἰς τὴν ει δίφθογγον τραπέντος Βοιωτικῶς, ὡς οὐτήσω, οὐτειλή) βιόδωρος. ἢ παρὰ τὸ τὰς ζειὰς δωρεῖσθαι, ζειόδωρος. ἢ παρὰ τὸ ζέω ζέεις καὶ ζέει, ἀποβολῇ τοῦ ι, ζεέδωρος, ὡς μένει, Μενέλαος· καὶ συναιρέσει ἢ κράσει γίνεται ζείδωρος· καὶ γὰρ τὸ ζῶ ζέω λέγεται, ἡ τὸ ζῆν δωρουμένη.

Ζειαί, αἱ ὄλυραι· κατὰ δὲ ἑτέρους αὐτὴ ἡ κριθή· πλεονασμῷ τοῦ ζ, εἰαί τινες οὖσαι. εἰαὶ γὰρ αἱ τροφαί· οἷον, Θώων παρδαλίων τε λύκων τ' ἤϊα πέλονται: — ὅτι ζώων εἰαί εἰσιν. ἢ παρὰ τὸ ζέω, ζεαί καὶ ζειαί, αἱ τοῦ ζῆν αἴτιαι. ἢ ἀπὸ τοῦ Ζεύς, ὅτι Διὸς εὕρημά ἐστι κατὰ τὸν μῦθον. Τὰ εἰς ἄλφα τῇ ει διφθόγγῳ παραληγόμενα ἢ τῷ ι, ἐπὶ μὲν οὐσίας, ὀξύνεται, ζειά, φειά, χειά· ἐπὶ δὲ πράγματος, βαρύνεται· οἷον, μνεία, χρεία.

Ζειραί, χιτῶνες ἀνακεκολπωμένοι, ἢ ἀνάκωλοι. Ξενοφῶν, Καὶ ζειρὰς μέχρι τῶν ποδῶν ἐπὶ τῶν ἵππων ἔχουσιν, ἀλλ' οὐ χλαμύδα: — οὕτως εἰς τὸ ῥητορικόν. ἄλλοι δὲ ζώνην καὶ χλαμύδα σημαίνειν τὴν λέξιν. φασὶ παρὰ τὸ εἴρειν, πλεονασμῷ τοῦ ζ, ἡ ἐνειρμένη· τινὲς δὲ παρὰ τὸ δεῖν, ὅ ἐστι δεσμεύειν, δειρά, καὶ ζειρά, κατὰ μετάθεσιν τοῦ δέλτα εἰς ζ. τινὲς δὲ παρὰ τὴν δέσιν, δειρά, ἱμάτιον, ἢ ἐφαπτίς, ἢ διάδημα, ἢ πορφυροῦν ἔνδυμα.

Ζέω καὶ ζεῖν· εἴρηται κατὰ μίμησιν τοῦ κατὰ τὴν θερμασίαν τῶν ὑδάτων ἤχου· ἢ ἀπὸ τοῦ ζα καὶ τοῦ ἄω τὸ πνέω, ζάω καὶ ζέω.

Ζῶ καὶ ζῆν] τὸ τῆς ζωῆς σημαντικὸν ῥῆμα, ἀπὸ τοῦ ζέω κατὰ μεταφοράν· ἀναπνέομεν γὰρ, ἕως πάρεστιν ἐν ἡμῖν τὸ θερμὸν καὶ ἡ ζέσις τοῦ αἵματος. ἢ ἀπὸ τοῦ ἄω τὸ πνέω, πλεονασμῷ τοῦ ζῆτα ἢ τοῦ ζα, γίνεται ζάω· εἶτα κατὰ κρᾶσιν, ζῶ. παθητικὰ οὐκ ἔχει· τὰ γὰρ οὐδέτερα ῥήματα, μήτε ἐνέργειαν μήτε πάθος δηλοῦντα, παθητικὰ οὐκ ἔχει· οἷον ζῶ, πλουτῶ, ὑγιαίνω, ὑπάρχω. τοῦ ζῆμι, κίνησις οὐχ εὕρηται. ἀπὸ τοῦ ζάω, ζάεις, ζάει, κατὰ κρᾶσιν Δωρικὴν τοῦ αε εἰς η, γίνεται ζῇς, καὶ ζῇ. οὐ γὰρ ἀπὸ τοῦ ζάεις ζᾷς, συνηρημένου γέγονε τὸ ζῇς καὶ ζῇ.

Ζῆθι] ἐστιν εἰς τὸ βοῆς. ὁ παρατατικὸς, ἔζαον ἔζων, ἔζαες ἔζης, ἔζαε ἔζη· καὶ τὸ προστακτικὸν ζῆ, ὡς παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἰφιγενείᾳ, Ἀλλ' ἕρπε καὶ ζῆ καὶ δόμους οἴκει πατρός: — καὶ ἐν Φρίξῳ, Δι' ἐλπίδος ζῆ, καὶ δι' ἐλπίδος τρέφου: — τὸ γὰρ ζῆθι κατ' ἐπέκτασιν ἔχει τὴν θι συλλαβήν· καὶ μετὰ τῆς σὺν προθέσεως, σύζηθι. τινὲς λέγουσι, τὸ ζῇς ζῇ μὴ ἔχειν τὸ ι προσγεγραμμένον, κατασκευάζοντες ἀπὸ τοῦ εἰς μι τοῦ ζῆμι. οἵτινες οὐκ ἀκριβῶς λέγουσιν· εἰ γὰρ ἀπὸ τοῦ εἰς μι, ὤφειλεν εἶναι ἡ μετοχὴ ζάς, ὥσπερ στάς· καὶ τὸ θηλυκὸν, ζᾶσα, ὥσπερ στᾶσα· νῦν δὲ ζῶν ἐστὶν ἡ μετοχή· καὶ τὸ θηλυκὸν, ζῶσα. καὶ εἰ ἀπὸ τοῦ εἰς μι, ὤφειλεν εἶναι τὸ πρῶτον τῶν πληθυντικῶν ζάμεν, ὥσπερ φαμέν· νυνὶ δὲ ζῶμεν ἐστὶν, ὥσπερ βοῶμεν. ἄρα οὐκ ἔστιν ἀπὸ τῶν εἰς μι.

Ζητῶ, συζυγίας πρώτης. ἐκ τοῦ ζα ἐπιτατικοῦ καὶ τοῦ αἰτῶ, γίνεται ζαετῶ· καὶ συγκοπῇ, ζατῶ· καὶ τροπῇ τοῦ ἄλφα εἰς η, ζητῶ.

Ζηταί, ἀρχή τις ἦν Ἀθήνησι κατὰ καιροὺς καθισταμένη, πρὸς ἣν ἐμηνύοντο οἱ ὀφείλοντες χρήματα τῇ πόλει, καὶ μὴ ἀποδεδωκότες. 411

Ζήτης, ὁ υἱὸς Βορρᾶ· οἷον, Ζήτης αὖ Κάλαΐς τε Βορήϊοι υἷες ἱκέσθην, Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος ἐν τοῖς Ἀργοναυτικοῖς. Ζαήτης, παρὰ τὸ ζα καὶ τὸ ἀήτης, ὁ μεγάλως πνέων· υἱὸς γάρ ἐστι τοῦ Βορρᾶ.

Ζῆθος] Ἀπολλώνιος, Ἐν δ' ἔσαν Ἀντιόπης Ἀσωπίδος υἷε δοιώ, Ἀμφίων καὶ Ζῆθος· ἀπύργωτος δ' ἔτι Θήβη Κεῖτο πέλας, τῆς οἵγε νέον βάλλοντο δομαίους Ἱέμενοι: — εἴρηται παρὰ τὸν ζήσω μέλλοντα, Ζῆθος, ὡς ἐρίσω, ἔριθος. ἢ ὅτι ἡ μήτηρ αὐτοῦ ἐζήτει εὐμαρῶς τεκεῖν αὐτὸν, ὥς φησιν Εὐριπίδης, Τὸν μὲν κίκλησκε Ζῆθον· ἐζήτησε γὰρ Τόκοισιν εὐμάρειαν ἡ τεκοῦσά νιν.

Ζῆλος, ὁ φθόνος. παρὰ τὸ ζέω καὶ τὸ λίαν γίνεται ζέλος καὶ ζῆλος· θερμὸς γάρ ἐστι λίαν. ἢ παρὰ τὸ ζέειν, ὁ φλεγμαίνειν καὶ ἐκκαίεσθαι τὴν ψυχὴν ποιῶν· φλέγει γὰρ ἐν τῷ βάθει. ἢ ὁ ἐκ τῆς ζέσεως τοῦ θυμοῦ γινόμενος. ἢ ἀπὸ τοῦ ζάλη, ζάλος καὶ ζῆλος· ὁ γὰρ ζῆλος ζάλην βάλλει εἰς τὸν ἄνθρωπον. ἢ ὁ ζητῶν πρός τινα ἄλλον ζῆν· οἷον, — ζηλοῖ δέ τε γείτονα γείτων: — τὰ δὲ παρ' αὐτοῦ συγκείμενα, εἴτε κατ' ἀρχὰς εἴτε κατὰ τὸ τέλος, τὴν αὐτὴν φυλάττει γραφήν· οἷον, πολύζηλος. δύσζηλος. ὁ φθονερός. παρὰ τὸ ζέειν ὅλος.

Ζημία, ἡ τῶν ὄντων πρὸς τὸ ζῆν μείωσις, ἡ τοῦ κέρδους καὶ τῆς ὠφελείας ἄτη, ἡ τὰ πρὸς τὸ ζῆν μειοῦσα, ἡ τὴν ζωὴν μειοῦσα, τουτέστι τὴν περιουσίαν· παρὰ τὴν ζέσιν τὴν γινομένην ὑπὸ τοῦ θυμοῦ ἐν τῷ ἐκτίνειν τὰ ἐπαγόμενα. ἢ δημία τὶς οὖσα· ἡ πολιτική.

Ζηρυνθία, Ἀφροδίτη ἐν Θράκῃ. Ζήρυνθον γὰρ ἄντρον ἐν Θράκῃ. οὐ γὰρ μόνον Ἄρεως ἱερά ἐστιν ἐν Θράκῃ, ἀλλὰ καὶ Ἀφροδίτης. Λυκόφρων.

Ζήτρειον, σημαίνει τὸ τῶν δούλων δεσματήριον, ἤγουν τὸν μύλωνα. παρὰ Χίοις καὶ Ἀχαιοῖς· ἐκεῖ γὰρ ἐδεσμεύοντο οἱ δοῦλοι. Εὔπολις, Ὥσπερ γὰρ εἰς ζήτρειον ἐμπεσών: — καὶ Θεόπομπος, — ὥς μοι δοκεῖν Εἶναι τὸ πρόθυρον τοῦτο βασκανιστήριον, Τὴν δ' οἰκίαν ζήτρειον, ἢ κακὸν μέγα: — σύνθετον δέ ἐστιν ἐκ τοῦ ζα καὶ τοῦ τρέω τὸ φοβοῦμαι, ζάτρεον καὶ ζήτρειον. ἢ παρὰ τὸ δεῖν τὸ δεσμεύειν καὶ τὸ τρέω, γίνεται δήτρειον, καὶ ζήτρειον, κατὰ τροπὴν τῆς ει διφθόγγου εἰς τὸ η· ἐν ᾧ δεῖσθαι τρέουσιν. εὕρηται δὲ καὶ διὰ τοῦ ι συνεσταλμένου. καὶ παρὰ Ἡροδότῳ, Ἄγε αὐτὸν εἰς τὸ ζήτρειον. ἔστι δὲ χοριάμβου τὸ μέτρον. τοῦτο δὲ ὁ μὲν Ὧρος προπαροξύνει, ὡς τὸ γήτειον· ὁ δὲ Ὠριγένης προπερισπᾷ. Χοιροβοσκός.

Ζιζάνιον, τὸ ἄνευ σπορᾶς συμπαραφυόμενον τῷ σίτῳ. καὶ γίνεται παρὰ τὸ σῖτος καὶ τὸ σίνω τὸ βλάπτω, σιτάνιον καὶ ζιζάνιον, τὸ βλάπτον τὸν σῖτον. ἢ παρὰ τὸ σῖτος καὶ τὸ ἱζάνω τὸ κάθημαι, σιτοΐζανον, τὸ τῷ σίτῳ παρεδρεῦον καὶ συναυξάνον.

Ζίω, τὸ ζητῶ· ἐξ οὗ καὶ ζίεται, τὸ ζητεῖται.

Ζιγνῶ, τὸ σκυθρωπάζω· καὶ ζιγνῶσαι, τὸ σκυθρωπάσαι.

Ζυγός] παρὰ τὸ δύο ἄγειν, δυαγός· καὶ ἐν συγκοπῇ, δυ-
γός καὶ ζυγός· οἱ γὰρ Δωριεῖς τὸ δ εἰς ζ τρέπουσιν.
ἢ παρὰ τὸ ἄγεσθαι καὶ ἐφέλκεσθαι ὑπ' αὐτοῦ, δυγός
καὶ ζυγός. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ζ διαλύουσιν οἱ Δωριεῖς
412 εἰς σ καὶ δ· οἷον, ζυγός, σδυγός· ζευκτῆρες, σδευκτῆ-
ρες· θερίζω, θερίσδω· συρίζω, συρίσδω. Θεόκριτος,
Ἃ ποτὶ ταῖς παγαῖσι μελίσδεται: — ἤγουν μελίζεται
καὶ ἠχεῖ, καὶ ἀποτελεῖ μελῳδίαν. σημαίνει τρία· τὸ
ἅρμα τῶν ἵππων, ὡς τὸ, Ἱππείου δὲ ζυγοῦ θεὰ ἥψα-
το: — καὶ τὸν τῆς κιθάρας πῆχυν, ὡς τὸ, — ἐπὶ δ'
ἀργύρεον ζυγὸν ἦεν: — σημαίνει δὲ καὶ τὰς τῶν ἐρεσσόντων καθέδρας. εἴρηται καὶ ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν, καὶ ἐπὶ ἁρμάτων καὶ πλοίων. καὶ τὸ λεγόμενον ὑπὸ τῶν ποιητῶν τάλαντον, ἤγουν ἡ τρυτάνη, δυαγόν, τὸ δύο ἄγον, καὶ ζυγόν. λέγεται ζυγὸς καὶ ὁ τῆς κιθάρας πῆχυς, καὶ ᾧ ἔγκεινται οἱ κόλλαβοι· οὕτω δὲ λέγονται οἱ πάσσαλοι, ὧν ἐξάπτονται αἱ χορδαὶ, παρὰ τὸ κεκολλῆσθαι. Ἰλιάδος ἰῶτα.

Ζυγομαχεῖν, στασιάζειν, ὡς οἱ βόες συνεζευγμένοι. μετῆκται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τῆς τῶν βοῶν πρὸς ἀλλήλους μάχης μὴ συμφώνως ἐργαζομένων· ἐκεῖνοι γὰρ πολλάκις ὅταν ἕλκωσι κάμνοντες, ἐπερείδουσι τὸ βάρος, πρὸς ἀλλήλους κεχρημένοι ὑπερι . ἢ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν εἰς τὸν σταθμὸν φιλονεικούντων, ἢ τῶν πωλούντων σταθμῷ, καὶ διαφερομένων πρὸς τοὺς ὠνουμένους· ἢ ἀπὸ τῶν ὑποζυγίων, ἢ βοῶν, ἢ ἵππων, ἤ τινων τοιούτων· ὡς Ἡσίοδος, Οὐκ ἂν τώγ' ἐρίσαντες ἐν αὔλακι καμμὲν ἄροτρον Ἄξειαν, τὸ δὲ ἔργον ἐτώσιον αὖθι λίποιεν: — ὁ δὲ Ἡρόδοτος, ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς πλοίοις ζυγῶν δύναται φύσει εἶναι· ἐπεὶ περὶ τῶν καθεδρῶν διαφέρονται οἱ ἐρέσσοντες.

Ζύγαστρον, τὸ κιβώτιον, ὥς φησι Σοφοκλῆς, Κοίλῳ ζυγάστρῳ: — κυρίως ἡ ξυλίνη σορός· παρὰ τὸ ἐνεζεῦχθαι καὶ ἐνδεδέσθαι ἀλλήλαις τὰς σανίδας. παρὰ δὲ Δελφοῖς καὶ ζύγαστρον καλεῖται τὸ γραμματοφυλάκιον. ῥητορικὴ ἡ λέξις.

Ζύμη, τὸ σταῖς τὸ συμπεφθὲν εἰς ὄπτησιν. παρὰ τὸ ζέω. ζύμη, (ὡς λύω, λύμη· δύω, δύμη) τὸ ζέον σταῖς· ἢ παρὰ τὸ ζωῆς οἶμον εἶναι. ζέω, ζύω, ὡς ξέω, ξύω· χέω, χύω· ζύμη, καὶ ζύμωμα· ἐκ τοῦ ζέσαντος, ζευστός, ἢ σταῖς τι γεγονός. ἐκ τοῦ ζύμη ζυμήτης, ἄρτος ποιός· οἷον, ἄρτοι ζυμῆται, οἱ μεγάλοι.

Ζόφος, σκότος, ἀχλύς. παρὰ τὸ νέφος, μετὰ τοῦ ζα, ζάνοφος· καὶ συγκοπῇ, ζόφος. ἢ παρὰ τὸ φάος κατὰ προσέλευσιν τοῦ ο, ὄφαος· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ζ, ζόφος, κατὰ ἀποβολὴν τοῦ α. ἢ ἀπὸ τοῦ γνόφος, δνόφος καὶ ζόφος, δηλονότι ἀποβολῇ τοῦ ν. σημαίνει δὲ δύο· τὸν ἐν ᾅδου τόπον, οἷον ὁμιχλώδη· καὶ τὸν εἰς δύσιν, ὡς τὸ, Εἴτ' ἐπ' ἀριστερὰ τοίγε ποτὶ ζόφον ἠερόεντα.

Ζωάγρια, τὰ ὑπὲρ τοῦ ζῆν διδόμενα ἄποινα.

Ζώγρει] Ζώγρει Ἀτρέος υἱέ: — ἀντὶ τοῦ ζῶντα λάμβανε. παρὰ τὸ ζῶ καὶ τὸ ἀγρεύειν, ζωγρῶ, τὸ τὰ ζῶντα ἀγρεύω.

Ζωγράφος. Θεόκριτος, Ποῖοι ζωογράφοι τἀκριβέα γράμ-
ματ' ἔγραψαν; οὐχ ὅτι γράμματι χρῆται, ἀλλ' ὅτι τῇ
γραφίδι προσκαταξύει· γράψαι γὰρ τὸ ξύσαι. οὐκ ἔχει
δὲ τὸ ι προσγεγραμμένον. ἔστι γὰρ ζῶον ζώου ζωογρά-
φος· καὶ ἐπειδὴ οὐδέποτε μεταξὺ τοῦ ι ὄντος ἢ τοῦ υ
ἢ συμφώνου, κρᾶσις γίνεται, ἀλλὰ πρῶτον ἀποβάλλει
αὐτὸ, καὶ οὕτω γίνεται ἡ κρᾶσις, βελτίονα, βελτίω·
τῷ ἐμῷ, τὠμῷ· τοῦ ἀνθρώπου, τἀνθρώπου· καὶ τὸ 413
ἄνθρωπος, τἄνθρωπος· τούτου χάριν καὶ τὸ ζωογράφος
πρῶτον ἀποβάλλει τὸ ι, καὶ οὕτω ποιεῖ τὴν κρᾶσιν
τοῦ ω καὶ ο εἰς ω, χωρὶς τοῦ ι.

Ζωπυρεῖν, κυρίως τοὺς ἄνθρακας φυσᾶν· Ὦ τρὶς κατάρατε ζωπύρει τοὺς ἄνθρακας: — καὶ ζωπυρῆσαι. ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ πυρὸς λέγεται καὶ ἐπὶ τοὺς ἐξ ἀῤῥωστίας ἀναῤῥωννυμένους. καὶ ἔζην· Κἀγώ γ' ἂν ἔζην καὶ σὺ τὸν λοιπὸν χρόνον: — ὤφειλεν εἶναι ἔζων. κοινῶς μὲν, ἔζας ἔζα· οἱ Δωριεῖς δὲ τὸ α ε εἰς η συναιροῦσιν, ἔζαες ἔζης λέγοντες, καὶ ἔζαε ἔζη. πλάνης οὖν γινομένης, ἐγένετο πρῶτον πρόσωπον ἔζην, προσθέσει τοῦ ν, ἀπὸ τοῦ τρίτου προσώπου.

Ζώδιον, σὺν τῷ ἰῶτα· ἐπειδὴ εὕρηται κατὰ διάστασιν. Ἄρατος, Ζωΐδιον δέ ἑ κύκλον ἐπίκλησιν καλέουσιν: — ἢ ἐπειδή ἐστι, ζῷον ζῴου· ὅπερ ἔχει προσγεγραμμένον τὸ ἰῶτα· καὶ ἐπειδὴ ἡ τελευταία συλλαβὴ τῆς γενικῆς τῶν πρωτοτύπων ἀπὸ φωνήεντος ἄρχεται, γίνεται ζῴδιον, ὡς εἴρηται, τοῦ ι ἀπὸ τοῦ πρωτοτύπου ὄντος. τὸ γενικὸν ὄνομα, παρὰ τὸ ζῶ, τὸ τοῦ ζῆν δεκτικόν. ἢ ἀπὸ τῆς ζωῆς, τὸ ζωὴν ἔχον, ἢ ζέσιν ἔχον καὶ θερμότητα, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν μὴ ζώων· ὅθεν καὶ ζεστὸν ἄνθρωπον φαμὲν, τὸν εὐκίνητον καὶ θερμόν. γράφεται δὲ μετὰ τοῦ ἰῶτα, ἐπειδὴ εὕρηται κατὰ διάστασιν καὶ παρὰ Σιμωνίδῃ, οἷον, Τόδ' ἡμῖν ἑρπετὸν παρέπτατο ζώϊον κάκιστον: — καὶ διὰ τὸν χαρακτῆρα τῶν διὰ τοῦ ωον. τὰ γὰρ διὰ τοῦ ωον οὐδέτερα μονογενῆ θέλει ἔχειν τὸ ἰῶτα· οἷον, Πτῷον, ὄνομα ὄρους· προστῷον, περιστῷον, ὑπερῷον. οὕτω καὶ ζῷον σὺν τῷ ι.

Ζῶς· ἀξιοῖ ὁ Ἀσκαλωνίτης περισπᾶσθαι· οὐχ ὑγιῶς· μόνον γάρ ἐστι τὸ σῶς περισπώμενον ἀρσενικὸν εἰς ως λῆγον, εἴτε ἀπὸ τοῦ σῶος, ἢ ἀπὸ τοῦ σάος· ὅπερ ἄμεινον. εἰ δὲ ἐκ τοῦ ζωὸς ἀξιοῖ αὐτὸ περισπᾶσθαι, ἴστω ὅτι τὰ ἐξ ὀξείας καὶ βαρείας πάλιν βαρύνονται. εἰ μέντοι κλίνει αὐτὸ, ἰσοσύλλαβον εὑρεθήσεται. γίνεται δὲ ἐκ τοῦ ζώω, ζωός ζώς· ἢ ἀπὸ τοῦ ζῶ, ζῶς.

Ζῄη] ἐκ τοῦ ἄω καὶ τοῦ ζα, γίνεται ζάω, ζῶ· οἱ γὰρ

ζῶντες πάνυ ἐμπνέουσιν. ὁ ζάων, ὁ ζῶν· τοῦ ζάοντος, τοῦ ζῶντος. τὸ εὐκτικὸν, ζάοιμι, ζῷμι· τὸ δεύτερον, ζάοις, ζῷς· ζάοι, ζῷ· καὶ ἐν τῷ τρίτῳ προσώπῳ οἱ Ἀττικοὶ προστιθοῦσι τὸ η, καὶ γίνεται ζῴη. ἀπὸ δὲ τρίτου ποιοῦσι τὸ δεύτερον, προσθέσει τοῦ σ, ζῴης· καὶ τροπῇ τοῦ ς εἰς ν, τὸ πρῶτον, ζῴην, ὡς ἀγαπῴην.

Ζωή] ἀπὸ τοῦ ζῶ, γίνεται ζωή, κατὰ πρόσληψιν συλλαβῆς. ἢ ὥσπερ παρὰ τὸ ῥέω, γίνεται ῥοή. καὶ χέω χοή, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ζέω, ζοή· καὶ τροπῇ τοῦ ο εἰς ω ζωή. τὰ γοῦν παρ' αὐτοῦ συγκείμενα τὴν αὐτὴν φυλάττει γραφὴν, ζωηφόρος, ζωοτόκος, ἀείζωος.

Ζωμός] κυρίως τὸ ἐπὶ τοῖς κρέασι τῶν ζώων ἄρτυμα ζωμὸς καλεῖται· ζῶμα δὲ, τὸν χιτῶνα, ἀπὸ τοῦ ζώννυσθαι· ἢ τὸν θώρακα.

Ζώννυσθαι, τὸ καθοπλίζεσθαι· συνεκδοχικῶς ἀπὸ μέρους. τὸ περιεζωσμένον· ἐκ τοῦ ζώω βαρυτόνου· εἰ γὰρ ἦν ἀπὸ τοῦ ζῶ ζώσω, οὐκ ὤφειλε προσλαμβάνειν τὸ σ· τοῦ δὲ ζῶ (ἐπὶ τῆς ζωῆς) ὁ μέλλων, ζήσω. ἔχει δὲ τὸ ζωννύω πρὸς τὸ ζῶ συγγένειάν τινα· ἐπειδὴ τὸ ζῆν ἐπὶ τοῦ θερμοῦ λαμβάνεται, παρὰ τὸ ζέω, διὰ τὴν
414 ἐν αὐτῷ θερμασίαν, ὥσπερ καὶ κατὰ περίφρασιν ἄλιβας ὁ νεκρὸς· ἀπὸ δὲ μεταφορᾶς τοῦ ζῆν, καὶ τὸ ζωννύω· ἐπειδὴ κατ' ἐκεῖνον τὸν τόπον ζωννύμεθα, ἐν ᾧ ἐστι τὸ τοῦ σώματος θερμὸν, ἡ καρδία.

Ζώνη, τὸ τοῦ σώματος μέρος· παρὰ τὸ ζῶ· ἐν ᾧ μάλιστα τὸ τοῦ ζώου ἐστὶ ζωτικον· καὶ τὸ περὶ αὐτὸ ὕφασμα, ζώνη ὁμωνύμως λέγεται, ὡς καὶ θώραξ τὸ μέρος τοῦ σώματος, καὶ τὸ περιτιθέμενον ὅπλον. ἢ παρὰ τὸ δεῖν, δώνη καὶ ζώνη, ἡ περιδεομένη καὶ δεσμοῦσα ἡμᾶς· διὸ καὶ τὰ παρ' αὐτοῦ συγκείμενα, διὰ τοῦ ω μεγάλου, οἷον ἄζωνος, βαθύζωνος, εὔζωνος. σημαίνει δὲ τρία· τὸ μέρος τοῦ σώματος, ὡς τὸ, Ἄρεϊ δὲ ζώνην, στέρνον δὲ Ποσειδάωνι, Ἰλιάδος β'. παρὰ τὸ ζῶ τὸ ζωογονῶ, τὸ παρὰ τὴν καρδίαν μέρος κείμενον, ἐν ᾧ μάλιστα ἐστὶ τὸ τοῦ ζῆν θερμαντικόν. σημαίνει καὶ τὸ ἐν συνηθείᾳ λεγόμενον, ὡς τὸ, Ζώσατο δὲ ζώνην ἑκατὸν θυσάνοις ἀραρυῖαν:— σημαίνει καὶ τὸν συνουσιασμόν, ὡς τὸ, Λῦσε δὲ παρθενίην ζώνην.

Ζωστήρ, θώραξ, ζώνη· καὶ τόπος τῆς Ἀττικῆς. Εὐφορίων. Οὗτος μὲν Ζωστὴρ Φοίβοιο πέδον:— καὶ Ζωστήριος Ἀπόλλων, παρὰ Ἀθηναίοις τιμώμενος. καὶ, ἥδ' ἐπαπτήξασα Ζωστηρίῳ Ἀπόλλωνι:— Φασὶ γὰρ τὴν Λητὼ ὠδίνουσαν ἐκεῖσε τὴν ζώνην λῦσαι. ζωστὴρ, ὁ ἐπάνω τοῦ θώρακος, ᾧ χρῶνται· Λῦσαι δέ οἱ ζωστῆρα παναίολον:— ζῶμα δὲ καὶ αὐτὸς ὁ θώραξ κατὰ Ἀρίσταρχον. ἀντίγραφον οὖν φησι, Διὰ μὲν ἂρ ζωστῆρος ἐλήλατο δαιδαλέοιο:— λέγεται ζῶμα καὶ τὸ περίζωμα· Ζῶμα δέ οἱ πρῶτον παρακάββαλεν· αὐτὰρ ἔπειτα Θῆκεν ἱμάντας ἐϋδμήτους.

Ζωρότερον] Ζωρότερον δὲ κέραιρε, Ἰλιάδος ι'· ζωτικώτερον, ἀκρατώτερον, ἐνεργές· οἱ δὲ, θερμότερον· παρὰ τὸ ζωρὸς, ὁ ἄκρατος· καὶ οὐδέτερον, ζωρόν· καὶ ζωρότερον ποτόν. ἀπὸ τοῦ ζῆν ἢ ζεῖν. γίνεται ζωότερον, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ· ἐν ᾧ ὁ οἶνος οὐκ ἠφάνισται, ἀλλ' ἔτι ζῇ· ἢ ζεῖ καὶ θερμός ἐστιν· ἀπὸ δὲ τούτου τὸ ἀκρατώτερον καὶ ἰσχυρὸν ἐμφαίνει. ἢ ἀπὸ τοῦ ζα καὶ τοῦ ὥρου, ὃ σημαίνει τὸν ἐνιαυτὸν, γίνεται ζάωρος, καὶ ζωρός, ὁ πολυετὴς καὶ παλαιὸς οἶνος, καὶ εὔποτος ὑπὲρ τὸν νέον.

Ζώτειον, προπαροξυτόνως ὁ μύλων· παρὰ τὰς ζειὰς, αἳ καὶ ζεαὶ καλοῦνται· ὅπου αἱ ζειαὶ ἐκόπτοντο, οἱονεὶ ζεόντειον. οἱ δὲ, τόπου ὄνομα, ὅπου ἐκολάζοντο οἱ οἰκέται. Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίοις, ζώστειον, ὡς Ὧρος ὁ Μιλήσιος εἴρηκεν.

Η.

414 Ἦτα τὸ στοιχεῖον, ἐκ τοῦ ἦτα καὶ ταῦ ἔχειν τὸν χαρακτῆρα τοῦ στοιχείου. ἡνίκα γὰρ πλάγιον τεθῇ. εὑρήσεις ταῦ· εἰ δὲ ἀπὸ πρώτης γραμμῆς τοῦ ἦτα βαρεῖαν δώσει διὰ τῆς ἐν μέσῳ γραμμῆς, τὸ ἦτα εὑρήσεις ἄλφα.

Ἦ] τοῦτο τὸ η ψιλούμενον καὶ περισπώμενον δηλοῖ σύνδεσμον παραπληρωματικὸν, ἤτοι ἴσον τῷ δή· οἷον,— ἐπεὶ ἦ πολὺ φέρτερον ἐστί:— καὶ παραλλήλως, Ἦ δὴ λοίγια ἔργα:— δηλοῖ δὲ καὶ ἀπορηματικὸν σύνδεσμον· οἷον, Ἦ οὐχ Ἑλένης ἕνεκ' ἠϋκόμοιο:— Ἦ μοῦνοι φιλέουσ' ἀλόχους μερόπων ἀνθρώπων Ἀτρεΐδαι;— δηλοῖ
415 δὲ καὶ τὸ ἔφη· Ἦ, καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι:— καὶ σεσημείωται Ἀριστάρχῳ, ὅτι ὁ μὲν Ὅμηρος ἀεὶ ἐπὶ προειρημένοις λόγοις ἐπιφέρει τὸ ἦ, τὸ δηλοῦν τὸ ἔφη· ὁ δὲ Πλάτων μετ' αὐτὸ ἐπιφέρει τὸν λόγον. καὶ πάλιν, η ψιλούμενον καὶ περισπώμενον, σημαίνει τέσσαρα· τὸν δὴ παραπληρωματικὸν σύνδεσμον· ὡς τὸ.— ἐπεὶ ἦ πολὺ φέρτερον:— καὶ ἐπίρρημα βεβαιώσεως, ἀντὶ τοῦ ὄντως, ὡς τὸ, Ἦ μάλα δὴ τέθνηκε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός:— καὶ ἀντὶ τοῦ εἶπεν· ἔστι δὲ ῥῆμα ἴσον τῷ ἔφη· ὡς τὸ, Ἦ, καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι:— καὶ ἀντὶ τοῦ ἀπορηματικοῦ τοῦ ἆρα, ὡς τὸ, Ἦ μοῦνοι φίλοι:— δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἀληθές, ὡς ἐπὶ τὸ, Ἦ δὴ λοίγια ἔργ'. ὅτε μ' ἐχθοδοπῆσαι ἐφήσεις Ἥρῃ:— τὸ γὰρ ὄντως, ἐπὶ τοῦ ἀληθῶς λαμβάνεται. Ἦ μάλα δὴ τέθνηκεν:— ἀντὶ τοῦ ἀκριβῶς, δῆλον, Ἰλιάδος σ'. οὕτω γὰρ καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ ἔχει, Ἦ μάλα δή τις ἔγημεν.

Η ψιλούμενον δὲ καὶ βαρυνόμενον δηλοῖ σύνδεσμον διαζευκτικόν· Ἢ εὖ, ἠὲ κακῶς νοστήσομεν:— ἔστι δ' ὅτε καὶ ἀντὶ τοῦ συναπτικοῦ τοῦ εἰ τίθεται, ὡς τὸ,— ἢ καὶ γένει ὕστερος ἦεν:— ποτὲ δὲ παρέλκει, ὡς τὸ, Ἀλλὰ τί ἢ ἐμὲ ταῦτα παρεξερέεσθαι ἕκαστα;— καὶ πάλιν, η ψιλούμενον καὶ βαρυνόμενον σημαίνει τέσσαρα· ἢ διαζευκτικός ἐστιν, ἢ ὑπερδιαζευκτικός, ἢ διασαφητικός. διαζευκτικὸς, ὁ τὰ ἐναντία τῇ συντάξει διϊστῶν· οἷον,— ἠὲ νέος ἠὲ παλαιός:— καὶ, Ἢ ἡμέρα ἐστὶν, ἢ νύξ:— ὑποδιαζευκτικὸς δέ ἐστιν, ὁ διάφορα πράγματα τιθεὶς, καὶ μηδ' ἕτερον ἐν τῇ αἰτήσει διερῶν· οἷον, Δός μοι χρυσὸν ἢ ἄργυρον ἢ λίθους τιμίους:— διασαφητικὸς δέ ἐστιν, ὅταν τῶν δύο προτεθέντων, τὸ ἓν αἱρῆται· οἷον. Κρεῖσσον πένεσθαι ἐν γῇ ἢ πλουτοῦντα πλεῖν:— καὶ, Θέλω τύχης σταλαγμὸν, ἢ φρενῶν πίθον:— Ῥανὶς φρενῶν μοι μᾶλλον, ἢ βυθὸς τύχης:— οὗτος ὁ σύνδεσμος γίνεται μετὰ τοῦ ἀλλὰ συνδέσμου. ἀλλὰ ἤ· ἐν συγκοπῇ, ἀλλ' ἤ. δηλοῖ δὲ καὶ τὸν καὶ, ὡς τὸ, Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι.

Ἢ τοιόσδε ἐών:— ὁ ἢ σύνδεσμος διαζευκτικὸς μέν ἐστι, παρελήφθη δὲ παρὰ τῷ ποιητῇ ἀντὶ τοῦ συναπτικοῦ εἰ· οἷον ἔστι καὶ ἄλλο,— ἐπεὶ οὐ πολύμυθος, Οὐδ' ἀφαμαρτοεπής, ἢ καὶ γένει ὕστερος:— ἢ ἀντὶ τοῦ ἐὰν καὶ τῷ γένει. οὕτω καὶ τὸ, ἢ τοιόσδε ἐών:— ἀντὶ τοῦ, ἐὰν τοιοῦτος ὑπάρχῃ. Οὐκ ἂν δὴ μείνειας ἀρηΐφιλον Μενέλαον, Ἰλιάδος γ'. λαμβάνεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ πότερον, ὡς τὸ, Ἢ ὅγε φάσγανον ὀξύ.

Ἦ γηθήσαι Πρίαμος: — σύνδεσμος διαβεβαιωτικός· καὶ δεῖ περισπᾶσθαι, ἀντὶ τοῦ, ὄντως ἂν χαρείη. ὅτι τὸν η σύνδεσμον ἐξ διαφόρως σημαίνειν φησὶν Ἡρωδιανός· περισπώμενον, τρία· καὶ βαρυνόμενον, τρία. περισπώμενος μὲν γὰρ, ἔστι παραπληρωματικός, βεβαιωτικός, διαπορητικός· βαρυνόμενος δὲ, ἔστι διαζευκτικός, παραδιαζευκτικός, διασαφητικός. ὁ μὲν οὖν διαζευκτικὸς οὕτως, Ἢ ἡμέρα ἐστὶν, ἢ νύξ: — ὁ δὲ παραδιαζευκτικὸς κεῖται ἀντὶ τοῦ καὶ, ὡς παρὰ Πλάτωνι, Μίνως, ἢ περὶ νόμων: — ἀντὶ τοῦ, καὶ περὶ νόμων. τὸ δὲ, Βούλομαι πλουτεῖν ἢ πένεσθαι: — τοῦ διασαφητικοῦ ἐστιν. ἔθος δὲ τοῖς διασαφητικοῖς συνδέσμοις, δύο πραγμάτων τοῦ μὲν ἑνὸς, ποιεῖσθαι αἵρεσιν· τοῦ δὲ ἑτέρου, ἀποβολήν. καὶ ἀποβολὴ μὲν, ὡς τὸ, Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι: — αἵρεσις δὲ, ὡς τὸ, Ῥανὶς φρενῶν μοι μᾶλλον, ἢ βυθὸς τύχης: — τὸ η, δα-
416 συνόμενον καὶ ὀξυτονούμενον, δηλοῖ ἄρθρον προτακτικόν, ὡς τὸ, Ἡ δ' ἑτέρη, θέρει προρέει: — δηλοῖ δὲ καὶ ἄρθρον ὑποτακτικόν· οἷον, — ἣ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε: — δηλοῖ καὶ ἀναφορικὴν ἀντωνυμίαν· οἷον, Ὣς ἥγ' ἀμφιπόλοισι μετέτρεπε παρθένος ἀδμής. δηλοῖ δὲ καὶ σύναρθρον ἀντωνυμίαν τρίτου προσώπου συζυγοῦσαν τῇ ἐμῇ, σῇ. ὑποδείγματα δὲ αὐτῆς παρ' Ὁμήρῳ οὐχ εὑρίσκεται· ἐκ δὲ τοῦ ἀναλόγου νοεῖται· αἱ γὰρ πλάγιοι πᾶσαι δι' αὐτῆς παρ' Ὁμήρῳ σώζονται, ἧς, ᾗ, ἥν.

Ἦ, σύνδεσμος αἰτιολογικός, ἀντὶ τοῦ καθὸ παραλαμβανόμενος. ἧχι' ἣ πολεμητέα ἦν αὐτοῖς: — ἀντὶ τοῦ ὅπου, τοπικὸν ἐπίῤῥημα. τὸ γὰρ ἧχι, τοπικὸν ἐπίῤῥημα, κατ' ἐπέκτασιν ἐστὶ τῆς χι συλλαβῆς, ἐκ τοῦ ᾗ δασυνομένου καὶ περισπωμένου. ἔχει δὲ καὶ ι προσγεγραμμένον. τὰ γὰρ εἰς η λήγοντα ἐπιῤῥήματα ἔχει τὸ ι προσγεγραμμένον· οἷον ἄλλῃ, τριπλῇ, κομιδῇ. σεσημείωται πέντε, νή, μή, δή, ἤδη, δηλαδή. διατί βαρύνεται; ζήτει εἰς τὸ ὀψιτέλεστον.

Ἥδε δέ οἱ, αὕτη δὲ αὐτῷ. περισπᾶται. ἓν μέρος λόγου ἐστίν· ἐπειδὴ δείκνυται ἐκ τοῦ ἀρσενικοῦ, Ἀλλ' ὅδ' ἀνήρ: — καὶ εἰς τὸ Λεξικόν· Ἰλιάδος γ', γράφεται, Τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικί: — ἡ διὰ τοῦ δε παραγωγὴ, εἰ ἔχει πρὸ τέλους μακρὸν, προπερισπᾶται. σεσημείωται τὸ, Τώδε δὲ νῶϊ.

Ἦ] ἦ, καὶ ἐπ' ἀργυρέῃ κώπῃ: — ἀντὶ τοῦ ἔφη, εἶπεν. Ἦ, καὶ ἀπ' ἀκμοθέτου: — ἔστι δὲ ῥῆμα χρόνου ἀορίστου δευτέρου. Ἦ, καὶ ἀπὸ στομάχων ἀρνῶν: — ἔστι φῶ τὸ λέγω· οὗ παράγωγον, φημί· καὶ Ἀττικῇ ἀποβολῇ, ἠμὶ, τὸ αὐτὸ σημαῖνον· καὶ ἔστι τὸ μὲν φημὶ, δευτέρας συζυγίας· τὸ δὲ ἠμὶ, πρώτης. ἠμὶ οὖν, ὁ μέλλων, ἤσω· ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἦν, ἦς, ἦ.

Ἦ δ' ὅς] οἱ μὲν περὶ Ἐρατοσθένην, ἀντὶ τοῦ, ἔφη δὲ οὗτος· διὸ καὶ δασύνει τὴν ἐσχάτην· ἐντετάχθαι γὰρ ἄρθρον τὸ ὅς. καὶ, ἦ δὲ, ἀντὶ τοῦ ἔφη δέ. καὶ, ἦν δ' ἐγὼ, ἀντὶ τοῦ ἔφην ἐγώ. παρ' ὃ δὴ Ἕρμιππος καὶ Ἀρίσταρχος ἀντὶ τοῦ, ἔφη δέ· ὡς Χάρης δὲ καὶ Κριτόλαος, ἀντὶ τοῦ ἔφασαν, καὶ ἀντὶ τοῦ ὦ φίλε, σημαίνει, φασί. διελέγχεται δὲ ὑπὸ πλειόνων. Χαῖρε, ἔφη, παιδίον. τί δὲ ὁ πατήρ; πῶς δὲ ἡ μήτηρ καὶ οἱ οἰκέται; Καὶ μάλ', ἦδ' ὅς, ὡς πάντες. Ἐκομίσθης δὲ πῶς; Ὡς ἂν διὰ θαλάττης, ἔφην.

Ἦ μήν, ὄντως δή. τὸ ἦ, σύνδεσμος βεβαιωτικός· τὸ μήν, σύνδεσμος παραπληρωματικός. διαφέρει δὲ ὁ ἐναντιωματικὸς τοῦ παραπληρωματικοῦ· ὅτι ὁ μὲν παραπληρωματικὸς, ἐπιφέρεται συμφώνῳ τε καὶ φωνήεντι· ὁ δὲ ἐναντιωματικὸς, οὐδέποτε φωνήεντι. ἦ μήν, μάλιστα μὲν ἀπαρεμφάτῳ συντάσσεται, τάχα δὲ καὶ ὁριστικῷ, ἦ μὴν τόδε ἐγένετο, ἦ τόδε ἔσται. Ἡρόδοτος ἐν α', Ἦ μήν σ' ἐγὼ αἵματα κορέσσω.

Ἦ, ἐπίῤῥημα ὁρκικόν· ὅπερ καὶ διὰ διφθόγγου γράφεται, Εἶ μὴν εὐλογῶν εὐλογήσω σε: — ἢ ὄντως καὶ ἀληθῶς. καὶ ἔστιν ἐπίῤῥημα βεβαιώσεως.

Ἤτοι, ἀντὶ τοῦ μὲν ποιητικῶς· διαφέρει δὲ τοῦ μέν· ὅτι τὸ μὲν ἤτοι, κατ' ἀρχὴν τίθεται· ὁ δὲ μὲν, οὐχὶ, ἀλλὰ παρέπεται. καὶ ὁ μὲν μέν, συνήθης ἐστίν· ὁ δὲ ἤτοι, ποιητικῶς. συνετέθη δὲ ἐκ τοῦ ἢ συναπτικοῦ καὶ τοῦ τοι παραπληρωματικοῦ, ἤτοι. τοῦτο καὶ προτάσσεται καὶ ὑποτάσσεται. ὁτὲ μὲν οὕτως, ἤτοι τόδε, ἢ τόδε: — ὁτὲ δὲ οὕτως, ἤτοι τόδε, ἢ τόδε. Ἰστέον ὅτι 417
τὸ ἧχι, τὸ γινόμενον ἐπεκτάσει τῆς χι συλλαβῆς, ὡς τὸ ναί, ναίχι, οἱ Δωριεῖς ἇχι λέγουσι διὰ τοῦ α, Ἇχι Λίχα μέγα σᾶμα: — τουτέστιν, ὅπου τοῦ Λίχα τὸ μέγα μνημεῖον. καὶ, — ἇχι ὁ κλεινὸς Ἀμφιτρυωνίδης: — πολλῶν δὲ λεγόντων σὺν τῷ ι γράφεσθαι, καὶ πολλῶν ἀντιλεγόντων χωρὶς τοῦ ι, τῆς μέντοι παραδόσεως ἐχούσης τὸ ι, δίκαιον ἥγημαι πάντας παρακρουσάμενος, τῇ παραδόσει μόνῃ ἕπεσθαι, καὶ μὴ διακενῆς γράφειν ἃ χρεία οὐκ ἔστι· καὶ μάλιστα πολλαῖς καὶ ἀνεικάστοις συμφοραῖς καὶ τῇ τῶν ἀναγκαίων πιεζόμενος σπάνει· ἀλλὰ τῷ τῶν λόγων ἀνθελκόμενος ἔρωτι, οὐδ' ὅλως τοῖς ὀφθαλμοῖς ὕπνον δέδωκα, ὥστε καὶ αὐτὸς ὠφεληθῆναι τὰ μέγιστα, καὶ τοῖς μετ' ἐμὲ καταλιπεῖν μνήμης ἄξιον.

Ἠβαιόν, ὀλίγον καὶ ὀλιγοχρόνιον· παρὰ τὴν ἥβην· ἐπεὶ αὕτη ὀλίγη καὶ ταχέως αὔξεται καὶ ἐλαττοῦται. ἀφ' οὗ παρώνυμον ἠβαιός. τὸ η, ἦτα. ἐκ τοῦ ἥβη ἡ ἀκμή. ἠβαός καὶ ἠβαιός, ὁ ἐπ' ὀλίγον χρόνον ἀκμάζων καὶ μαραινόμενος πάλιν. καὶ εἰ ἐκ τοῦ ἥβη γίνεται, ὤφειλε δασύνεσθαι. οὐκ ἔστι δὲ οὕτως· ἀλλ' ἀπὸ τοῦ βῆναι γίνεται βαός· καὶ πλεονασμῷ τοῦ η, βαιός, ὁ ἐπ' ὀλίγον χρόνον βεβηκώς· καὶ πλεονασμῷ τοῦ η, ἠβαιός. ὡς τὸ μύει, ἠμύει· βαιόν, ἠβαιόν. καὶ ἄλλως· ἐκ τοῦ γράφεσθαι διὰ τῆς διφθόγγου, δείκνυται πλεονασμὸν εἶναι τὸ η. λέγει ὁ κανών· Τὰ διὰ τοῦ αιος δισύλλαβα ὀξύτονα τριγενῆ, διὰ τῆς αι διφθόγγου γράφεται· οἷον, σκαιός, λαιός, φαιός· πλὴν τοῦ θεός. οὕτω καὶ βαιός. δῆλον ὅτι πλεονασμός ἐστι τοῦ η. ἠβαιός, ὀξύνεται, ὡς τὸ γηραιός, δηναιός· ἵνα μὴ βαρυνόμενον, σχῇ κτητικὸν τύπον, ὥσπερ Ῥώμη, Ῥωμαῖος. οἱ δὲ, παρὰ τὸ βῶ τὸ βαίνω, τὸ οὕτως ὀλίγον, ὥστε μόνον βῆναι παυσάμενον· καὶ τὸ ἐλάχιστον ἅμα τῷ ἄρξασθαι πέπαυται. ἢ παρὰ τὸ βῶ βαιόν· καὶ κατὰ σύνθεσιν τῆς στερήσεως, ἀβαιόν, τὸ μὴ ἔχον βάσιν· καὶ ἠβαιόν, ὡς ἄπειρος, ἤπειρος. πρὸς οὖν διαφορὰν σημαινομένου τὸ πάθος.

Ἥβη, σημαίνει δύο· τὴν θεόν, ὡς τὸ, — μετὰ δέ σφισι πότνια Ἥβη: — καὶ τὴν ἀκμὴν καὶ νεότητα, ὡς τὸ, — λιποῦσ' ἀνδροτῆτα καὶ ἥβην: — Καὶ δ' ἔχει ἥβης ἄνθος, ὅτε κράτος ἐστὶ μέγιστον: — ἤδη τὶς οὖσα· ἤδει γὰρ ἡμᾶς, ὡς ἄνθος οὖσα τῆς ἡλικίας· κατὰ τροπὴν τοῦ δέλτα εἰς βῆτα Βοιωτικῶς. ἢ παρὰ τὸ ἅπτω, ἁφή, καὶ ἥβη τροπῇ τοῦ α καὶ τοῦ φ· πυρώδεις γὰρ οἱ ἡβῶντες. ἢ ἁφή τις οὖσα· τότε γὰρ ἁπτόμεθα καὶ ἔργων γυναικός. ἢ παρὰ τὸ ἠβαιόν, ἡ ἐπ' ὀλίγον χρόνον οὖσα. ἢ ἀπὸ τοῦ βεβηκέναι, ἄβη καὶ ἥβη. ἀπὸ τοῦ βῶ τὸ πορεύομαι, βῆ καὶ ἥβη.

Ἡβηδόν, ἀθρόον ὅλα καθ' ἡλικίαν. ἢ κατὰ νεότητα ἡβῶντας, ὡς τὰς στρατείας.

Ἤγαγον, δεύτερος ἀόριστος. ἀπὸ τοῦ ἄγω, ὁ δεύτερος ἀό-

ριστος, ἄγον· καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν, ἄγαγον, καὶ ἤγαγον.

Ἠγάθεον, τὸ θεῖον καὶ θαυμαστόν. παρὰ τὸ ἄγαμαι, ἀγάθεον. ἢ παρὰ τὸ ἄγαν καὶ τὴν θέαν, οἱονεὶ τὸ ἀξιοθέατον. Ἠγαθέην, θείαν, θαυμαστήν. παρὰ τὸ ἄγαμαι, ἀγάθεος, καὶ ἠγαθέη. ἢ παρὰ τὸ ἄγαν καὶ τὸ θεῖον, ὃ δηλοῖ τὸ θαυμαστόν.

418 Ἠγαλέην κάλπιν ἀειρομένην: — τὴν κατεαγεῖσαν ἢ κολοβωθεῖσαν, ἢ κοιλωθεῖσαν. παρὰ τὸ ἄγος, ὃ σημαίνει τὸ ῥῆγμα. ἐκ τοῦ ἄγω τὸ κλάνα, ἄγος ἀγαλέος, ὡς τάρβος ταρβαλέος.

Ἤγαλλεν, ἐθεράπευε. Δίων ἐν ἑκκαιδεκάτῳ λόγῳ Ῥωμαϊκῶν, Διά τε οὖν ταῦτα, καὶ ὅτι τὸ θεῖον ἀκριβῶς ἤγαλλεν: — κέχρηνται δὲ τῇ λέξει ἄλλοι τε, καὶ Εὐνόμιος ὁ δυσσεβὴς καὶ αὐτὸς οὕτω πολλάκις.

Ἠγάμην, ἀπεδεξάμην.

Ἠγάσσατο, ἐθαύμασεν, ἐξεπλάγη. παρὰ τὸ ἄγαν, ἀγάζω, ὡς λίαν, λιάζω. ἢ παρὰ τὸ ἀγῶ, ἀγαίω, ἀγαίομαι, ἠγαιόμην· ἠγάσμην, ἠγασάμην· καὶ πλεονάζει τὸ σ, διὰ τὸ μέτρον.

Ἡγεμών] παρὰ τὸ ἡγῶ ἡγήσω, ἡγημών, καὶ ἡγεμών ἡγεμόνος. συστέλλεται ὡς ῥηματικόν. ἡγεμὼν συμμορίας, ὁ προέχων πλούτῳ, καὶ διὰ τοῦτο τῶν ἄλλων ἡγεμονεύειν ἀπειλημμένος.

Ἡγεμόνεσι] ζήτει εἰς τὸ Ἀτρείδῃσι. ἀπὸ τῆς δοτικῆς τῶν πληθυντικῶν ἐπὶ ἀρσενικοῦ καὶ θηλυκοῦ· ἐπὶ δὲ οὐδετέρου, ἀπὸ τῆς γενικῆς τῶν ἑνικῶν, ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν, κατὰ τροπὴν τοῦ ο εἰς ε· στόματος, στομάτεσι· δέπαος, δεπάεσιν.

Ἤγερθεν, συνηγέρθησαν, συνηθροίσθησαν. ἀγείρω· ὁ παρακείμενος, ἤγερμαι· ὁ ἀόριστος, ἠγέρθην· τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν, ἠγέρθησαν· Αἰολικῶς καὶ Δωρικῶς, ἤγερθεν. Τὰ ἔχοντα τὴν μετοχὴν εἰς ς ὀξύτονον, ποιοῦσιν Ἰωνικόν.

Ἠγερέεσθαι, ἀθροίζεσθαι. ἀγερέω ἀγερῶ.

Ἡγεμονία δικαστηρίου, ὄνομά ἐστι δίκης.

Ἠγερέθοντο, συνηθροίζοντο. ἀπὸ τοῦ ἐγέρθω, ἐγέρσω· ὁ παθητικὸς ἐνεστὼς, ἐγέρθομαι· ὁ παρατατικὸς, ἠγερθόμην, ἠγερθόμεθα· τὸ γʹ τῶν πληθυντικῶν, ἠγέρθοντο· καὶ προσθήκῃ τοῦ ε, ἠγερέθοντο. ἢ ἀπὸ τοῦ ἀγείρω ἀγερῶ, ἀγερέθω.

Ἠγορόωντο, ἐδημηγόρουν, ἢ ἠθροίζοντο. ἀπὸ τοῦ ἀγορεύειν ἀγοράω ἀγορῶ· ἠγορῶντο· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο, ἠγορόωντο.

Ἠγγύα, ὡμολόγει δώσειν· ἠγγυᾶτο ὁ λαμβάνων.

Ἠγηλάζω, ἄγω, ὁδηγῶ, ἐπιμελοῦμαι· ὥς φησιν Ὅμηρος, — καὶ σὺ κακὸν μόρον ἡγηλάζεις: — παρὰ τὸ ἄγω, ἀγάζω· πλεονασμῷ, ἀγλάζω· καὶ τροπῇ, ἠγηλάζω.

Ἡγήμων· Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. εἷς ἦν τῶν μακεδονιζόντων, καὶ τῶν ἐπὶ δωροδοκίᾳ διαβεβλημένων.

Ἡγήσιππος] οὗτός ἐστιν ὁ Κρώβυλος ἐπικαλούμενος· οὗ δοκεῖ εἶναι ὁ ἕβδομος Φιλιππικῶν Δημοσθένους ἐπιγραφόμενος.

Ἡγητορία, παλάθη σύκων, ἣν ἐπὶ τῇ πομπῇ τῶν πλυντηρίων φέρουσιν, ὅτι ἡμέρου πρώτης ταύτης τροφῆς ἐδέξαντο. ἢ διὰ τὸ πρῶτον τοῖς ἀνθρώποις εὑρῆσθαι σῦκον, ἱερὰ συκῆ τὸ δένδρον κέκληται· καὶ ὁ τόπος ἱερὸς παρὰ Ἀθηναίοις, ἐν οἷς πρῶτον εὑρέθη τὸ δένδρον. καὶ ἀπ' αὐτῆς καρπὸς ἡγητορία. οὕτω Φώτιος ὁ πατριάρχης.

Ἤδη, ἐπίρρημα χρόνου δηλωτικόν. συντάσσεται δὲ μετὰ τριῶν χρόνων, καὶ ἰσοδυναμεῖ τῷ νῦν. ἤδη, σημαίνει 419 ἀντὶ τοῦ τότε· ἐπειδὴ τὰ ἐπιρρήματα μὴ διορίζοντα χρόνον, κοινὴν δὲ παράτασιν δηλοῦντα, ἐπὶ παντὸς χρόνου παραλαμβάνεται· οἷον, νῦν φρονῶ, νῦν ἐφρόνησα, νῦν φρονήσω· ἤδη γράφω, ἤδη ἔγραψα, ἤδη γράψω. τὸ ἤδη ἀόριστόν ἐστι, καὶ τρεῖς χρόνους δηλοῖ· ἐπὶ μὲν τοῦ παρῳχημένου, Ἤδη γάρ ποτ' ἐγὼ καὶ ἀρείοσιν ὡμίλησα: — ἐπὶ δὲ ἐνεστῶτος, Ἤδη γάρ μοι τόδε εἰκοστὸν ἔτος ἐστίν: — ἐπὶ δὲ μέλλοντος, Ἤδη λοίγια ἔργα τάδ' ἔσσεται.

Ἤδη] ἐκ τοῦ ᾔδειν ὑπερσυντελικοῦ, διαλύουσιν οἱ Ἴωνες τὴν ει δίφθογγον· ἐν μὲν τῷ πρώτῳ προσώπῳ, εἰς ε καὶ α· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ν, γίνεται ᾔδεα, ὡς τὸ ἤνεα· ἐν δὲ τῷ τρίτῳ, εἰς δύο εε, καὶ γίνεται ᾔδεε· εἶτα οἱ Ἀθηναῖοι ἐν τῷ πρώτῳ προσώπῳ τὸ ε καὶ α εἰς η συναιροῦσιν· οἷον, ᾔδη ἐγὼ, ἀντὶ τοῦ ἠπιστάμην· καὶ ἐν τῷ τρίτῳ τὰ δύο εε εἰς η, οἷον, ᾔδη ἐκεῖνος, ἀντὶ τοῦ ἐγίνωσκε· καὶ ὁμοφωνεῖ τῷ πρώτῳ. καὶ λέγουσί τινες, ὅτι ἰδοὺ εἴρηται ὁμόφωνον, τοῦ τεχνικοῦ λέγοντος, ὅτι οὐκ ἐνδέχεται κατὰ τὴν αὐτὴν διάλεκτον καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν ἢ χρόνον ὁμοφωνεῖν. ἔστιν οὖν εἰπεῖν, ὅτι οὐκ ἔστι κατὰ τὴν αὐτὴν διάλεκτον τὸ πρῶτον καὶ τὸ τρίτον· ἡ γὰρ κρᾶσις τοῦ πρώτου προσώπου, τῆς παλαιᾶς Ἀτθίδος ἐστὶν ἰδίωμα· τοῦ δὲ τρίτου, τῆς νέας. ὥστε παρὰ τῷ ποιητῇ, Ὃς ᾔδη τά τ' ἐόντα: — καὶ οὐδὲ τὰ, ᾔδη. Ἀρισταρχεῖόν ἐστιν ἁμάρτημα· καὶ οὐκ ὤφειλε γὰρ ἐᾶσαι αὐτὸ παρὰ τῷ ποιητῇ, ὃν τῆς παλαιᾶς Ἀτθίδος. ἡ γὰρ παλαιὰ Ἀτθὶς, ὡς εἴρηται, τῷ πρώτῳ κέχρηται. ζήτει.

Ἤιδει] εἴδω τὸ γινώσκω καὶ ἐπίσταμαι· ὁ μέλλων, εἴσω· ὁ παρακείμενος, εἶκα· ὁ μέσος, εἶδα· ὁ ὑπερσυντέλικος, εἴδειν· καὶ οἱ Ἀττικοὶ τὸ ε τῶν παρῳχημένων εἰς η τρέπουσι· τὸ ἐβουλόμην, ἠβουλόμην λέγουσιν. οὕτω καὶ τὴν ει δίφθογγον ἐποίησαν εἰς η καὶ ι προσγεγραμμένον, ᾔδειν. οἱ γὰρ παρῳχημένοι, ἢ ἴσα φωνήεντα θέλουσιν ἔχειν πρὸς τὴν ἀρχὴν τοῦ ἐνεστῶτος, ἢ πλείονα, οὐδέποτε δὲ ἐλάττονα. ἴσα μὲν, αὐλῶ, ηὔλουν· οἰκῶ, ᾤκουν· πλείονα δὲ, ἔχω, εἶχον· ἐῶ, εἴαον εἴων. εἰ οὖν τὸ εἴδω, εἴκω, εἰκάζω, δύο φωνήεντα ἔχοντα κατὰ τὴν ἀρχὴν, δῆλον ὅτι τὸ ᾖκον, ᾔκαζον, ᾔδειν, δύο φωνήεντα ἔχει, ἵνα μὴ εὑρεθῇ ἐλάττονα. ὁ δὲ Ἀπολλώνιος λέγει χωρὶς τοῦ ι· οἱ γὰρ Δωριεῖς πολλάκις τὴν ει δίφθογγον εἰς η τρέπουσιν, οἷον ἦχον, ἧλκον. ἀλλ' οἱ Δωριεῖς τότε τρέπουσιν, ἡνίκα τὸ ι ἐν τῇ μετοχῇ ἀποβάλληται· ἔχων γὰρ καὶ ἕλκων, ἡ μετοχή. ὅτε δὲ μὴ οὕτως ἔχει, οὐ τρέπεται· τὸ γὰρ εἰκόνιζον καὶ εἶργον οὐ γράφεται διὰ τοῦ η· εἰκονίζων γὰρ καὶ εἴργων ἡ μετοχή. εἰ οὖν εἰδὼς καὶ εἴκων καὶ εἰκάζων ἡ μετοχὴ, οὐ τρέπουσιν οἱ Δωριεῖς εἰς τὸ η· ἄρα οὖν διὰ τοῦ η καὶ ἰῶτα γράφεται. καὶ διατί μὴ τὸ ἐν τῇ ληγούσῃ ἐτράπη, ἀλλὰ τὸ ἐν τῇ παραληγούσῃ ἄρχον; ἐπειδὴ ἴδιόν ἐστι τῶν παρῳχημένων τὸ κατὰ τὴν ἀρχὴν μέγεθος· οἷον, ἄγω, ἦγον. ἄλλως· εἰ τὸ ἐπὶ τέλους ἐτράπη, ἔμελλε τὸ ι ἀνεκφώνητον εἶναι· ὅπερ ἐστὶν ἄτοπον. τὰ γὰρ εἰς ν λήγοντα ῥήματα οὐ θέλει ἔχειν πρὸ τοῦ ν τι ἀνεκφώνητον, οἷον βοᾶν. ζήτει εἰς τὸ ἐτετύφειν.

Ἠείδει] — οὐδέ τις ἄλλος Ἠείδει δμώων: — ἔστι καὶ παρὰ Ἀπολλωνίῳ. ὡς εἶμαι, πλεονασμός ἐστι τῆς ει διφθόγγου, ἐκ τοῦ ᾔδει, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ ἑξῆς, ἐξείης.

Ἤιειν, ᾔεις, ᾔει. ζήτει εἰς τὸ ἀπῄειν. ἐκ τοῦ εἶα μέσου 420 παρακειμένου, Ἀττικῇ ἐκτάσει, ᾖα, ᾔειν ᾔεις ᾔει· καὶ πληθυντικῶς, ᾖμεν. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ, Ἔπειτα

πρὸς τὸ τέμενος ἦμεν τοῦ θεοῦ: — καὶ ἐν Γηρυτάδι, — ἦσαν εὐθὺ τοῦ Διονυσίου: — ἀντὶ τοῦ ἐπορεύοντο.

Ἤειρεν, ἔδησεν, ἐδέσμευσεν. ἀπὸ τοῦ εἴρω, εἶρε· (σημαίνει τὸ δεσμεύω) πλεονασμῷ τοῦ η, ἠείρω, ὡς μύω, ἠμύω· Σὺν δ' ἤειρεν ἱμᾶσιν.

Ἠδείσθα] ἀπὸ τοῦ εἴδειν γίνεται κατὰ ἔκτασιν, ἤδειν, ἤδεις· τὸ πληθυντικὸν, ἤδειμεν, ἤδειτε, ἤδεισαν· καὶ κατ' ἔλλειψιν, ἤδεμεν, ἤδεσαν. ἐκ τοῦ ἤδειν, ἤδεις· καὶ κατὰ ἔκτασιν τῆς θα συλλαβῆς, γίνεται ἤδεισθα· τὸ κοινότερον, διὰ τοῦ ε· τὸ δὲ Ἀττικώτερον, διὰ τοῦ η, ἤδησθα Εὔπολις.

* Ἡδίω, ἀντὶ τοῦ ἡδίονα, Ἀττικῶς.

Ἠιδέσθην, σὺν τῷ ι· παρὰ τὸ αἰδῶ περισπώμενον. Εὐριπίδης Ἀλύπῃ, Οὐ μὴ σύ γ' ἡμᾶς τοὺς τεκόντας ᾐδέσω.

Ἡδονή] — ἡδονὴ δέ τις Γυναιξὶν ἀλλήλαις μηδὲν ὑγιὲς λέγειν: — παρὰ τὸ δονῶ, δονή· καὶ πλεονασμῷ τοῦ η, ἡ δονοῦσα καὶ συγχέουσα τὴν ψυχήν. ἢ παρὰ τὸ ἥδω τὸ εὐφραίνομαι, ἡδονή, ὡς φλέγω, φλεγμονή· πλήθω, πλησμονή.

Ἦδος] — οὐδέ τι δαιτὸς Ἐσθλῆς ἔσσεται ἦδος, ἐπεὶ τὰ χερείονα νικᾷ: — ἡδονή, ὄφελος. ἔστιν ἄδος, καὶ σημαίνει τὸν κόρον καὶ τὴν πλησμονήν. Ἰλιάδος λ', — ἄδος τέ μιν ἵκετο θυμόν. ἐκτάσει τοῦ α εἰς η, ἦδος. ἢ παρὰ τὸ ἐῶ τὸ κορέννυμι, παράγωγον, ἔδω τὸ ἐσθίω· καὶ ἥδω· ἐξ αὐτοῦ ἦδος· καὶ κατὰ συστολὴν, ἄδος. ἢ ὅτι κατὰ μετασχηματισμόν ἐστι τὸ ἦδος, ὡς Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ Ἰλιακῇ προσῳδίᾳ. τὸ ἡδονὴ γὰρ δασυνόμενον, μετασχηματίζεται εἰς τὸ ἦδος ψιλούμενον, ὥσπερ τὸ ἡμέρα δασυνόμενον, μετασχηματίζεται εἰς τὸ ἦμαρ ψιλούμενον· καὶ τὸ ἅμα δασυνόμενον, εἰς τὸ ἄμυδις ψιλούμενον. Ἡρωδιανὸς ἐν Ἰλιακῇ προσῳδίᾳ· ἐν δὲ τῷ Συμποσίῳ, φησὶν ὅτι τὸ ἦδος βούλονταί τινες δασύνειν· ἐκρίναμεν δὲ μᾶλλον ψιλοῦσθαι· ἐπεὶ τὰ εἰς ος λήγοντα οὐδέτερα δισύλλαβα τροχαϊκὰ, ἀρχόμενα ἀπὸ φύσει μακρᾶς, ψιλοῦσθαι θέλει, οἷον αἶσχος, εἶδος.

Ἥδω· παρὰ τὸ ἅδω τὸ ἀρέσκω, — ἅδον φίλον ὥς κεν ἅδησι: — τὰ γὰρ ἀρέσκοντα ἡδέα.

Ἡδύς, παρὰ Πλάτωνι ὁ εὐήθης καὶ ἄφρων.

Ἡδύοσμος, ὁ ἀρωματιστὴς κάλαμος.

Ἡδύ, ἐπίρρημα. ἀπὸ ὀνόματος μετήχθη εἰς ἐπιρρηματικὴν σύνταξιν, ὥσπερ καὶ τὸ, Ἀχρεῖον δ' ἐγέλασεν.

Ἥδυμος, ἀπὸ τοῦ νήδυμος· ἢ ἀπὸ τοῦ ἡδύς, ἥδυμος. Ἐπίχαρμος, Καὶ λόγων ἀκούσας ἡδύμων: — τὸ συγκριτικὸν, ἡδυμώτερος· καὶ Ἰωνικῶς, ἡδυμέστερος, ὡς ἀνιαρότερος, ἀνιηρέστερος. τὸ δὲ ὑπερθετικὸν, ἡδυμέστατον, Ἀλκμὰν ἔφη.

Ἠετίων, ὁ ἥρως, ὁ πατὴρ Ἀνδρομάχης. παρὰ τὸ ἀετὸς, Ἀετίων ὑποκοριστικόν, ὡς Ἥφαιστος, Ἡφαιστίων· καὶ Ἰωνικῶς, Ἠετίων. ἔθος γὰρ αὐτοῖς τρέπειν τὸ α εἰς η, ὡς τὸ βορέας, βορέης.

Ἠερέθονται, αἰωροῦνται, ἀθροίζονται, πλανῶνται, διασείονται, οἷον ἐπηρμέναι, κοῦφοι, καὶ ἀστήρικτοί εἰσίν. ἐπὶ μὲν τοῦ παροξύνονται καὶ προπετεῖς γίνονται, παρὰ
421 τὸ ἐρέθω τὸ παροξύνω καὶ ἐρεθίζω, γίνεται ἐρέθονται, καὶ πλεονασμῷ τοῦ η· ἐπὶ δὲ τοῦ ἀπαιωροῦνται καὶ κρέμανται, οἷον, Αἰεὶ δ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἠερέθονται: — παρὰ τὸ ἀείρω τὸ κουφίζω καὶ ἐπαίρω· ὁ μέλλων, ἀερῶ· ἐξ αὐτοῦ ἀερέθω, ὡς ἀγείρω ἀγερῶ, ἀγερέθω· καὶ τρέπεται τὸ α εἰς η, καὶ μετάγεται εἰς ἐνεστῶτα, ἠερέθω, ἠερέθομαι· ὁ παρατατικὸς, ἠερεθόμην· τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν, ἠερέθοντο, ὡς ἠγερέθοντο. ἢ ἀπὸ τοῦ αἴρω ἀρῶ, ἀρέθω· πλεονασμῷ τοῦ ε, ἀερέθω.

Ἠερίη, ἡ Αἴγυπτος τὸ πρὶν ἐκαλεῖτο· ὅτι τοῖς ἐπ' αὐτὴν πλέουσι, κοίλη οὖσα, οὐ φαίνεται, πρὶν ἂν σχεδὸν ὁρμισθῶσι, καὶ τότε ὥσπερ ἐξ ὁμίχλης καὶ ἀέρος κεκαλυμμένη φαίνεται. Ἀπολλώνιος, Ἦμος ὅτ' Ἠερίη πολυλήϊος ἐκλήϊστο Μήτηρ Αἴγυπτος προτερηγενέων αἰζηῶν.

Ἠερίη] Ἰλιάδος α', Ἠερίη δ' ἀνέβη μέγαν οὐρανόν: — ἑωθινὴ, ὀρθρινή. καὶ, Ἠέριαι δ' ἄρα ταί γε κακὴν ἔριδα προφέρονται: — Ἰλιάδος γ'. τὸ πληθυντικὸν, ἀπὸ τοῦ ἠέριος ἀρσενικοῦ. ἀπὸ τοῦ ἀὴρ ἀέρος, ἀέριος. Τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ηρ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν διὰ τοῦ ιος γινόμενα, διὰ τοῦ ι γράφεται, ἀστὴρ ἀστέρος, ἀστέριος· αἰθὴρ αἰθέρος, αἰθέριος· ὀλετὴρ ὀλετῆρος, ὀλετήριος· συντακτὴρ συντακτῆρος, συντακτήριος. οὕτω καὶ ἀέριος· καὶ τροπῇ, ἠέριος. πρόσκειται, ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν, διὰ τὸ θὴρ θηρὸς, θήρειος. λοιπὸν τὸ θηλυκὸν ἠερία παροξύνεται· καὶ ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν, ἠερίαι.

Ἠερίβοια] ἀπὸ τῆς ἠέρι δοτικῆς, γέγονεν ἠερίβοια, ὄνομα κύριον, ὥς φησιν Ὅμηρος Ἰλιάδος ε', ἡ ἀερία καὶ μεγάλα βοῶσα, ὡς τοῦ Ἑρμοῦ μητρυιά. ἢ παρὰ τὸ ἐρι ἐπιτατικὸν, καὶ τὸ βοή. τὸ δὲ, Ἠέρι δ' ἔγχος ἐκέκλιτο: — ἀντὶ τοῦ, ἐν ὁμίχλῃ καὶ ἀορασίᾳ ἐκεκάλυπτο τὸ δόρυ καὶ οἱ ἵπποι· γίνεται παρὰ τὸ ἄω τὸ πνέω, ἀὴρ ἀέρος· καὶ κατ' ἔκτασιν Ἰωνικὴν, ἠέρος, — δι' ἠέρος αἰθέρ' ἵκανεν. ἡ δοτικὴ, ἠέρι· ἡ αἰτιατικὴ, ἠέρα, — περὶ δ' ἠέρα πολλὴν ἔχευεν: — θηλυκὸν δέ ἐστι παρὰ τῷ ποιητῇ ὁ ἀήρ· — ἀὴρ δὲ βαθεῖα ἦν: — καὶ εἰ μὲν ἀρσενικὸν, σημαίνει τὸν περικεχυμένον ἡμῖν, οὐ τὸν ἔκτοσθεν ἀέρα· θηλυκῶς δὲ, τὴν ἀορασίαν. τὸ δὲ ἠερίαι, ὃ σημαίνει τὸ ὄρθριαι, ἢ παρὰ τὴν ἠέρι δοτικὴν, ἀντὶ τοῦ σκοτία· ἢ παρὰ τὸ ἦρι, ὃ δηλοῖ πρωΐ, (Ἦρι μάλα) γίνεται ἤριαι· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε, ἠερίαι, ὡς πλέθρον, πέλεθρον. τάττεται δὲ καὶ ἐπὶ τῆς σκοτίας, — ἐς τάρταρον ἠερόεντα: — ἐκ τοῦ ἀερόεις. σημαίνει δὲ τὸν ὁμιχλώδη καὶ σκοτεινόν.

Ἠεροειδὲς ἄντρον ἐπήρατον: — ἀεροειδές, σκοτεινόν· τινὲς δὲ φασὶν οὐκ εἰς σκοτεινὸν τὸ σπήλαιον, ἀλλ' ἠεροειδὲς εἰρῆσθαι, ὡς τὸ, Μέγα ἀερομέτρητον, ὁμοίως τὸ, Ὅσσον δ' ἠεροειδὲς ἀνὴρ ἴδεν ὀφθαλμοῖσι: — ἀναπεπταμένου τοῦ μεταξὺ ἀέρος, καὶ μηδενὸς ἐμποδίζοντος· καὶ γὰρ ἄτοπον θεοῖς σκοτεινὸν ἀνεῖσθαι. Ἡρακλέων ἐνοδίοις.

Ἠεροφοῖτις ἐριννύς, ἡ ἐκ τοῦ σκότους φοιτῶσα· ἢ διὰ τοῦ σκότους ἐρχομένη, ἀόρατος· παρὰ τὸ περὶ τὸν ἀέρα φοιτᾶν, ἢ ἀοράτως φοιτῶσα. ἢ παρὰ τὸ ἔαρ, ὃ σημαίνει τὸ αἷμα· καὶ ὁ αἱματοπότης, ἠεροπότης. ἢ ἡ ἐροφοῖτις, ἡ περὶ τὴν γῆν φοιτῶσα· (ἐξ οὗ καὶ ἐξεράσαι, 422
τὸ τὴν τροφὴν εἰς τὴν γῆν ἀπορρίψαι) καὶ τὸ η, ὡς ἄρθρον ἐκδεκτέον.

Ἠθεῖος] Ἰλιάδος κ', Τίφθ' οὕτως ἠθεῖε κορύσσεαι; καὶ Ἰλιάδος ζ', Ἠθεῖ', ἦ μάλα δή σε καὶ ἐσσύμενον κατερύκω: — ἔστι δὲ προσφώνησις τιμητικὴ νεωτέρου ἀδελφοῦ πρὸς πρεσβύτερον καὶ παλαιότερον κατὰ τιμήν. ἢ φιλοφρονητικὴ προσαγόρευσις ἥττονος πρὸς τιμιώτερον, ὥς φησιν Ὅμηρος Ἰλιάδος ψ', Τίπτέ μοι ἠθείη κεφαλὴ δεῦρ' εἰλήλουθας;

Ἠθεῖος, ἀδελφός, συγγενής, φίλος· ἢ πατρὸς ἀδελφός. γίνεται δὲ παρὰ τὸ θεός, θέϊος· καὶ συναιρέσει τοῦ ε καὶ ι εἰς τὴν ει δίφθογγον, θεῖος· καὶ πλεονασμῷ τοῦ η, ἠθεῖος· πλεονάζει γὰρ τὸ η ἐν πολλαῖς λέξεσιν, ὡς τὸ, μύει, ἠμύει· βαιός, ἠβαιός· εὐγενής, εὐηγενής. ἢ παρὰ τὸ ἔθος, ἔθειος· καὶ κατ' ἔκτασιν, ἠθεῖος. καὶ γὰρ τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ος οὐδετέρων διὰ τοῦ ιος γινόμενα,

εἰ μὲν τῷ α παραλήγεται, τὰ διὰ τούτων παραγόμενα, διὰ τοῦ ι γράφονται, ὡς τὸ ἄγος, ἅγιος· εἰ δὲ μὴ παραλήγεται τῷ α, διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται, ὡς τὸ τέλος, τέλειος· ὄρος, ὄρειος. ἔθος οὖν, ἔθειος καὶ καταβιβασμῷ τοῦ τόνου, ἠθεῖος. ἀναλογώτερον δέ ἐστιν ἐκ τοῦ θεὸς αὐτὸ κανονίζειν, ἤπερ ἐκ τοῦ ἔθους. ἐκ γὰρ τοῦ θεὸς, καὶ ἡ αὐτὴ τάσις σώζεται, καὶ ὀλίγα πάθη δίδοται· ἐκ δὲ τοῦ ἔθους, καὶ ἀλλότριος ὁ τόνος, καὶ πολλὰ τὰ πάθη δίδοται.

Ἦθος, ὁ τρόπος· παρὰ τὸ ἔθος, ἦθος, κατ' ἔκτασιν τοῦ ε· καὶ τὸ ἠθεῖος τινὲς ἐπὶ τοῦ συνήθους λαμβάνουσιν, ἵν' ᾖ ἐθεῖος. ἢ παρὰ τὸ ἵημι τὸ πέμπω· Ἧσω γὰρ καὶ ἐγὼ, Ἰλιάδος ρ', ἀντὶ τοῦ ἀκοντίσω, πέμψω. ἵημι οὖν, ἥσω· ἦθος· ἀφ' οὗ καὶ αἱ κατὰ μέρος ἐκπέμπονται πράξεις.

Ἠθμὸς, καὶ ἠθάνιον, ἐργαλεῖον διατετρημένον πολλαῖς τρύπαις, δι' οὗ τὸ ὑγρὸν εἴωθε διακρίνειν τῶν παχυτέρων, ὥς φησι Μενεκράτης ἐν Ἐργάνῃ, Ἠθμῷ δὲ προπάροιθεν ἀφαρπάζει νέον αἰεὶ Ἀφρόν: — παρὰ τὸ ἦθα. καὶ παρὰ Νικάνδρῳ, Οὖρον ἀπηθῆσαι: — καὶ Ἀριστοφάνης, Ἀπὸ βιβλίων ἀπηθῶν: — ἀπὸ γοῦν τοῦ ἤθω, ἤσω, ἠμὸς, καὶ ἠθμὸς, δι' οὗ διηθεῖται καὶ διαβιβάζεται.

Ἠίθεος, ὁ ἄπειρος γάμου νέος, ἀπὸ ἐτῶν δεκατεσσάρων ἕως δεκαοκτώ. Ἰλιάδος δ', Ἠίθεον θαλερὸν Σιμοείσιον: — τὸν ἄπαιδα καὶ ἄγαμον. σπανίως δὲ ἐπὶ παρθένου, ὡς παρ' Εὐπόλιδι, Εἰ μὴ κόρη δεύσειε τὸ σταὶς ἠίθεος: — παρὰ τὸ αἴτης αἴτεος καὶ αἴθεος, ὁ καιρὸν ἄγων αἴτου, τουτέστιν ἐρωμένου. ἢ παρὰ τὸ αἴθω τὸ καίω· καὶ ἐν διαιρέσει, ἀίθεος καὶ ἠίθεος· διάπυρος γὰρ ἡ νεότης· ὁ καιρὸν ἄγων τοῦ θερμαίνεσθαι. ἢ αἴθεος τίς ὢν, διὰ τὸ νέον τοῦ σώματος. ἢ μᾶλλον διὰ τὸ ἀμίαντον εἶναι καὶ ἄπειρον μολυσμοῦ γυναικὸς, ἢ γάμου. γέγονε δὲ ὡς τὸ πῦρ ἀίδηλον.

Ἠϊὼν, ὁ αἰγιαλός· παρὰ τὸ ἀΐειν τὸ ἀκούειν. ἐκ τοῦ ἀΐω οὖν γίνεται ἠϊὼν, ἡ ἐξακουομένη τοῖς κύμασιν· οἷον, Ἠϊόνες βοόωσιν ἐρευγομένης ἁλὸς ἔξω: — ἢ παρὰ τὸ καταιονᾶσθαι παρὰ τῶν κυμάτων, τουτέστι καταντλεῖσθαι καὶ καταβρέχεσθαι· αἰονήματα δὲ τὰ καταντλήματα φασὶν οἱ Ἀττικοί. ἢ παρὰ τὸ ἴω, ἐφ' ᾧ ἐστιν ἰέναι ἐξ ἁλὸς, ἢ εἰσιέναι. Λυκόφρων, Ἵππων φριμα-
425 γμὸν ἠϊόνες δεδεγμέναι: — ἢ παρὰ τὸ εἴω ῥῆμα, εἰς ὃν προτρέχει ἡ θάλασσα. ἢ ἠϊόνας, τοὺς μὴ πετρώδεις, ἀλλὰ τοὺς ὁδευομένους, δι' ὧν ἐστιν εὐχερῶς ἴεσθαι. ἠϊὼν, τὸ βάσιμον μέρος τῆς θαλάσσης. λέγονται καὶ τὰ ὑποκάτω τῶν ὀφθαλμῶν, διὰ τὸ δι' αὐτῶν φέρεσθαι τὰ δάκρυα, ὡς καὶ τὰ τῶν αἰγιαλῶν κύματα.

Ἠϊόεις, ὁ καλὰς ἠϊόνας ἔχων· οἷον, — ἐπὶ ἠϊόεντι Σκαμάνδρῳ: — τουτέστιν ἐπὶ τῷ αἰγιαλοὺς καὶ ὄχθας ἔχοντι ποταμῷ. παρὰ τῆς ἠϊόνος γενικῆς γίνεται ἠϊονόεις· καὶ κατὰ συγκοπὴν, ἠϊόεις· γίνεται γὰρ καὶ ἀπὸ τῆς εἰς ος γενικῆς, ὡς ὕδατος ὑδατόεις, ὑδατοέσσης. ἢ παρὰ τὰ ἄνθη εἴρηται, (παρὰ γὰρ τοῖς ποταμοῖς ἄνθη εἰσί· καὶ γὰρ ἰοβόστρυχος εἴρηται) ὥσπερ θύον θυόεις, θυόεν νέφος. οὐ καὶ παρὰ τὸ ἴον, γίνεται ἰόεις· καὶ πλεονασμῷ τοῦ η, ὡς εἴδει ἠείδει, γίνεται ἠϊόεις, ὁ ἴα ἔχων Σκάμανδρος· ἁρμόζει γὰρ ἐπὶ ποταμοῦ. πρὸς διάφορα οὖν σημαινόμενα, ἢ συγκοπή ἐστιν, ἢ πλεονασμός.

Ἠϊονεύς, ὁ ἥρως ὁ πατὴρ Ῥήσου τοῦ Θρᾳκός. ὥς φησιν Ὅμηρος. ἀπὸ τῆς ἠϊόνος, παρώνυμον Ἠϊονεύς.

Ἤϊα, βρώματα, οὐ τὰ ἐν οἴκῳ ἐσθιόμενα, ἀλλὰ τὰ ἐν ὁδῷ καὶ πλῷ. Ὅμηρος, — ἐν δ' ἤϊα κωρύκῳ: — καὶ, Δεῦτε φίλοι, ἤϊα φερώμεθα: — ἐφόδια, σιτία ἀγαθὰ, χορτάσματα. ἔστιν εἴω τὸ πορεύομαι, διὰ διφθόγγου, ὥς φησι Σώφρων ἐν Θυννοθήρᾳ, Ἐγκίρα ὡς εἴω: — ὁ παρακείμενος, εἶκα· ὁ μέσος, εἶα· καὶ κατὰ διάλυσιν, ἤϊα. ἤϊα οὖν κυρίως, τὰ πρὸς ὁδὸν ἐπιτήδεια βρώματα, καὶ πρὸς τὸ ἰέναι χρήσιμα, ἢ τοῖς ἰοῦσιν ἐπιτήδεια. λέγονται καὶ τὰ ἄχυρα· Ὡς δ' ἄνεμος ζαὴς ἠίων θημῶνα τινάξει: — παρὰ τὸ εἴω, τουτέστι τὰ εὐκίνητα καὶ εὐχερῶς μεταρριπιζόμενα ὑπὸ τῶν ἀνέμων. γενηθέντος γὰρ ἀνέμου, δεῦρο κἀκεῖσε φέρεται. καὶ ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων, Θώων πορδαλίων τε λύκων τ' ἤϊα πέλονται.

Ἤιε Φοῖβε· ζήτει εἰς τὸ ἰήϊε. ἐκ τοῦ εἴω, ὁ μέσος παρακείμενος, εἶα· καὶ διαλύσει, ἔϊα· καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς η, ἤϊα, ἀντὶ τοῦ ἐπορευόμην· Ἤϊα πολλὰ θεοὺς γουνούμενος: — καὶ τὸ τρίτον, ἤϊε, ἀντὶ τοῦ ἐπορεύετο. — ὁ δ' ἤϊε νυκτὶ ἐοικώς: — εἶτα κατὰ συναλοιφὴν, γίνεται ἦα καὶ ἦε. εἰ μέντοι χωρὶς τοῦ ι γράφεται, γίνεται ἐκ τοῦ ἔω· ὁ μέσος, ἔα· καὶ Ἀττικῶς, ἦα· καὶ σημαίνει τὸ ὑπῆρχον.

Ἤϊσαν] τοῦτο, ἐὰν μὲν συνέλῃς, σημαίνει τὸ ἐπορεύοντο· ἐὰν δὲ μὴ εὕρῃς τὸ ι, σημαίνει τὸ ὑπῆρχον. ἔστι γὰρ εἶμι τὸ πορεύομαι· τὸ πληθυντικὸν, ἴμεν, ἴτε, ἴσαν. Οἱ δ' ἄρ' ἴσαν σιγῇ: — πλεονασμῷ τοῦ η, ἤϊσαν· Τοῖς δ' ἅμα Μηριόνης καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱὸς Ἤϊσαν· ἢ, ὡς οἶμαι, ἀπὸ τοῦ εἴω τὸ πορεύομαι, ὁ ἀόριστος, εἶσαν, ἔϊσαν, καὶ ἤϊσαν.

Ἤϊσαν ἐγώ] παρὰ τὸ ἴσαμι, ὁ παρατατικὸς, ἴσαν· τὸ πληθυντικὸν, ἴσαμεν, ἴσατε, ἴσαν· καὶ πλεονασμῷ τοῦ η, ἤϊσαν. διὰ τοῦτο προσετέθη τὸ ἐγὼ, ἵνα γένηται πρῶτον, ἀντὶ τοῦ ἠπιστάμην ἐγώ.

Ἠΐσκομεν] ἔστιν ἴσκω τὸ λέγω, ἢ τὸ εἰκάζω. ἴσκομεν, τὸ πληθυντικόν· καὶ πλεονασμῷ τοῦ η, γίνεται ἠΐσκομεν. οἱ δὲ, εἴσκω ῥῆμα· τὸ πληθυντικὸν, εἴσκομεν· καὶ ἐκτάσει, ἠΐσκομεν.

Ἤϊκτο] — δέμας δ' ἤϊκτο γυναικί: — ἀντὶ τοῦ ὡμοιοῦτο. ἐκ τοῦ εἴκω, ὁ παρακείμενος, εἶχα, εἶγμαι, εἴγμην, 424
εἶξο, εἶκτο, ἔϊκτο καὶ ἤϊκτο.

Ἤϊχθη, ἐξέδραμεν, ἠνέχθη, ἐξώρμησεν. ἀπὸ τοῦ ἀΐσσω, ἀΐξω, ἦϊχα, ἤϊγμαι, ἠΐχθην.

Ἦκα] Ἦκα πρὸς ἀλλήλους ἔλεγον: — ἀντὶ τοῦ ἠρέμα καὶ ἡσύχως. ἔστι δὲ ἐπίρρημα μεσότητος· γίνεται παρὰ τὸ ἀκή, ὃ σημαίνει τὴν ἡσυχίαν· οὗ τὴν αἰτιατικὴν ἔχει ἐν ἐπιρρήματος συντάξει, — ἀκὴν δ' ἐγένοντο σιωπῇ: — παρὰ τὸ ἀκὴ οὖν, ἦκα κατὰ ἀντιστροφήν. ὥσπερ σιγὴ, σίγα ἐπίρρημα· σαφὴς, σάφα· λιγὺς, λίγα· οὕτως ἀκὴ ἀκά· καὶ κατὰ τροπὴν, ἦκα, ὡς ἄγυρις, πανήγυρις· ἄνεμος, εὐήνεμος, καὶ ἠνεμόεις. ἢ ὥσπερ παρὰ τὸ πρόσθεν, πρόσθα· καὶ ἔνερθεν, ἔνερθα· καὶ ἔνθεν, ἔνθα· οὕτως ἀπὸ τοῦ ἀκὴν, ἀκά, ἦκα κατὰ μετάληψιν τοῦ αὐτοῦ φωνήεντος. ἀναγκαίως οὖν ἀπόβλητον ἐγένετο τὸ ν.

Ἤκαλον, τὸ ἥσυχον ἢ ἡσύχως. παρὰ τὸ ἦκα ἐπίρρημα· ἢ παρὰ τὸ ἀκαλὸν, τουτέστι παρὰ τὸ εὔκηλον.

Ἤκη, ἡ ὀξύτης τοῦ σιδήρου. Ἀρχίλοχος, Ἵστη κατ' ἤκην κύματός τε κἀνέμου: — παρὰ τὸ ἥκω τὸ πορεύομαι. ἤκη οὖν, ἡ ὀξύτης, ἡ διατέμνουσα καὶ διὰ τῶν τμητῶν ἢ τμημάτων ἰοῦσα· ἀπὸ δὲ τούτου καὶ ἡ τοῦ βέλους ἀκὴ παρωνύμως· καὶ ἀκήν, ἐπίρρημα. τὸ δὲ ἥκω τὸ ἔρχομαι, ἐπὶ μὲν τῶν ἐνεργητικῶν, παρὰ τοῖς ἰάμβοις καὶ τοῖς πεζολόγοις, διὰ τοῦ η γράφεται· παρὰ δὲ τοῖς ποιηταῖς, πάντοτε διὰ τοῦ ι· ἐπὶ δὲ τῶν παθητικῶν, ἀεὶ διὰ τοῦ ι· ὅθεν καὶ ἀφῖγμαι, ἀφιγμένος.

Ἥκιστος] Ἥκιστος δ' ἦν αὐτὸς ἐλαυνέμεν ἅρμ' ἐν ἀγῶνι: — ἀντὶ τοῦ ἐλάσσων, ἀσθενής, ἄτεχνος, πάντων ἡττώμενος, Ἰλιάδος ψ'. ἀπὸ τοῦ ἧκα ἐπιῤῥήματος γίνεται ἥκιστος. ἢ ἀπὸ τοῦ ἧκα καὶ τοῦ ἧσσον· ὅθεν καὶ ἥκιστα τὸ οὐδαμῶς· ὡς τὸ, Ἧκα μάλα ψύξασα.

Ἥκιστα] Ἀττικῶς ἐκ τοῦ ἥσσω τὸ ἥττω δασυνομένου, γίνεται ἥσσιστα, καὶ ἥκιστα. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς φησὶν, ὅτι ἡ προπαραλήγουσα δασύνεται. δείκνυται ἐκ τῆς συναλοιφῆς δασυνόμενον· οὐχ ἥκιστα γάρ· καὶ σημαίνει τὸ μάλιστα. παρὰ γοῦν τὸ ἧκα, γίνεται ἥκιστος, καὶ ἥκιστα, ὡς μάλα μάλιστα. τὸ δὲ λέγειν παρὰ τὸ ἧσσον, οὐχ ὑγιές· οὐ γὰρ λέγεται ἥσσιστα. εἰ δέ τις λέγει, παρὰ τὸ θᾶσσον οὐ λέγεται θάσσιστα, καὶ παρὰ τὸ κρεῖσσον κρείσσιστα, ἀλλὰ τάχιστα καὶ κράτιστα, εἴσεται ὅτι παρὰ τὸ τάχιστος, καὶ παρὰ τὸ κράτιστος, ἐγένετο τάχιστα καὶ κράτιστα οὐδετέρως κατ' ἐπιῤῥηματικὴν σύνταξιν.

Ἠλακάτη, τὸ γυναικεῖον ἐργαλεῖον, ὄργανον περὶ ὃ εἰλοῦσιν αἱ γυναῖκες τὸ νῆμα. ἐκ τοῦ ἠλάσκω, ἠλακτή, ὡς διδάσκω, διδακτή· καὶ πλεονασμῷ τοῦ α, ἠλακάτη. εἰς ἰδιότητα . . . εἰς ἣν τὸ αὐτὸ εἴλημα εἱλεῖται. σημαίνει καὶ τὸ βέλος· ὅθεν καὶ χρυσηλάκατος ἡ χρυσῷ βέλει κεχρωμένη, καλλίτοξος. καὶ τὸ ὑπερίστιον, ὅταν λέγηται, Κὰδδ' αὐτῶν λίνα χεῦον ὑπηλάκατα τανύσαντες.

Ἠλάσκω, σημαίνει τὸ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τόπου εἰλεῖσθαι· καὶ ἠλασκάζω ἐκ τοῦ ἠλάσκω, ὡς ῥίπτω ῥιπτάζω. σημαίνει δὲ ἀμφότερα, τὸ περὶ αὐτὰ πλανᾶσθαι καὶ διατρίβειν· Αἵτε κατὰ σταθμὸν ποιμνήϊον ἠλάσκουσιν: — ἀντὶ τοῦ ἠλάσκουσαι· ὅ ἐστι, περὶ τὸν αὐτὸν τόπον εἱλοῦνται. καὶ — ἐμὸν μένος ἠλασκάζει: — περὶ τὸν αὐτὸν εἱλούμενος τόπον ἐκκλίνει, κρύπτεται, πλανᾶται. παρὰ τὸ
425 εἰλῶ εἰλήσω, γίνεται εἰλήσκω, καὶ εἰλάσκω, καὶ ἠλάσκω κατὰ τροπήν. ἢ ἐκ τοῦ ἀλῶ τὸ πλανῶ, γίνεται ἀλάσκω, ὡς γηρῶ, γηράσκω· εἶτα ἠλάσκω, ἠλασκάζω.

Ἠλαξός, ἀπὸ τοῦ ἠλαξόος, ἠλαξός, ὥσπερ βοηθόος, βοηθός.

Ἠλαίνω, τὸ μωραίνω· καὶ ἠλαίνουσα περὶ παρθένου· καὶ ἠλαίνειν, τὸ μωραίνειν καὶ μαίνεσθαι.

Ἠλαιθερές] ἠλαιθερές, τὸ ὑπὸ τοῦ ἡλίου θερμαινόμενον.

Ἤλεκτρον. Ὅμηρος, — μετὰ δ' ἠλέκτροισιν ἔερτο: — εἴρηται ὅτι διακεχυμένον καὶ ὑγρὸν ὂν, περὶ τὰς τοῦ ἡλίου δυσμὰς πήγνυται. ἢ ἤλεκτρόν τι ὄν· ὅτε γὰρ ἐπὶ λέκτρον ἡ ἠὼς ὁρμᾷ, πήγνυται. ἢ παρὰ τὸ ἑλίσσω, ἕλεκτρον καὶ ἤλεκτρον· κόσμῳ γὰρ αὐτῷ εἰς περιδέῤῥαια καὶ ὅρμους ἐχρῶντο περιελίσσοντες. ἢ παρὰ τὸ ἑλεῖν τὰ ἐκτὸς, ἕλεκτρον καὶ ἤλεκτρον· τριβόμενον γὰρ ἁρπάζει τὰ πελάζοντα φρύγανα. ἢ παρὰ τὸ ἥλιος ἠλέκτωρ ὄνομα, τὸ τοῦ ἡλίου· φασὶ γὰρ αὐτὸ δάκρυον εἶναι τῶν ἡλιάδων· ὅπερ ἐπὶ τῷ Φαέθοντος οἴκτῳ στάζουσιν· ἃς καὶ κλαιούσας αὐτὸν φασὶ μεταβληθῆναι εἰς αἰγείρους, Διὸς κατελεήσαντος· καὶ τὸ καταφερόμενον παρ' αὐτῶν δάκρυον ἐν τῷ ποταμῷ πήγνυται, καὶ ποιεῖ τὸ ἤλεκτρον. ἢ ὅτι ἠλιαυγές ἐστιν ἀλλότυπον χρυσίον μεμιγμένον ὑέλῳ, καὶ λιθίᾳ τούτου ῥῆμα.

Ἠλέκτραι, πύλεις Θηβῶν· ἢ ἀπὸ τοῦ Ἠλεκτρύωνος τοῦ πατρὸς Ἀλκμήνης· ἢ ἀπὸ Ἠλέκτρας· ταύτης δὲ μήτηρ κατ' ἐνίους Ἁρμονία. ἢ τὰ ἐν τοῖς κλινόποσι τῶν σφιγγῶν ὄμματα· ἢ τῶν ἐν ταῖς κλίναις ποικιλλομένων.

Ἠλέκτωρ, ὁ ἥλιος· ἢ ὅτι οὐ κοιμᾶται, ἀεὶ εἱλούμενος· ἀλέκτωρ, ὁ ἄνευ λέκτρων ὤν. ἢ ὅτι ἄληκτός ἐστι καὶ ἀκμαῖος· ἢ ὅτι ἐκ τῶν λέκτρων καὶ τῆς κοίτης ἡμᾶς ἐγείρει διὰ τὸ ἐπιλάμπειν, ὁ ἀλέκτρους ἡμᾶς ποιῶν. παρὰ δὲ τὸ λέγω τὸ κοιμῶμαι, λέκτωρ καὶ ἀλέκτωρ, καὶ ἠλέκτωρ· ἔνιοι δὲ, ἀπὸ τῆς λαμπρότητος τοῦ ἠλέκτρου· ἐξ οὗ λαμπρός· Τεύχεσι παμφαίνων ὥστ' ἠλέκτωρ ἐβεβήκει, Ἰλιάδος ζ'. ἔστι δὲ ἐπίθετον τοῦ ἡλίου. τὸ δὲ ζῶον ἀλέκτωρ ἐτυμολογεῖται παρὰ τὸ λέκτρον καὶ τὸ ἐπιτατικὸν α· πολυόχητον γάρ.

Ἠλέματος, ὁ μάταιος. παρὰ τὸ ἠλεός, ἠλέατος· καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ, ὡς μέσος, μέσατος· καὶ τρίτος, τρίτατος· καὶ ἐπίῤῥημα, ἠλεμάτως. ἢ παρὰ τὸ ἄλη, ὃ σημαίνει τὴν πλάνην (ἐξ οὗ τὸ, — Φρένας ἠλέ) καὶ τὸ μάτην μάτως. ἠλεμάτως οὖν, τὸ ματαίως. οὕτως εὗρον ἐγώ.

Ἠλεός, μάταιος, μαινόμενος, μωρός. Καλλίμαχος, — ὁ δ' ἠλεὸς οὔτ' ἐπὶ σίττην Βλέψας: — καὶ οὐδετέρως, Ἠλεὰ μὲν ῥέξας, ἐχθρὰ δὲ πεισόμενε: — παρὰ τὴν ἄλην τὴν πλάνην, γίνεται ἄλεος ὁ πεπλανημένος, καὶ ἠλεός. ἢ παρὰ τὴν ἀλέαν τὴν θερμότητα· ἵν' ᾖ ὁ θερμὸς καὶ προπετής. ἢ παρὰ τὸ ἀλεᾶσθαι εἴρηται, ὃν δεῖ ἐκκλίνειν διὰ τὴν ἀφροσύνην καὶ ἐκφεύγειν. τοῦ ἠλεὸς ἡ κλητική, ὦ ἠλεέ· καὶ κατὰ συγκοπὴν, ἠλέ. Ἰλιάδος ο', Μαινόμενε φρένας ἠλέ: — ἀντὶ τοῦ μάταιε. λέγεται καὶ ὁ οἶνος ἠλεός, ὁ μανιοποιός, — ὅστ' ἐφέηκε πολύφρονά περ χαλεπῆναι.

Ἤλθοσαν] ἐκ τοῦ ἐλεύθω, ὁ δεύτερος ἀόριστος συγκοπῇ, 426
ἦλθον· τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν, ἦλθον. καὶ πῶς γίνεται ἤλθοσαν; οἱ γὰρ Βοιωτοὶ ἐπὶ τῶν μὴ ἐχόντων τὴν μετοχὴν εἰς ς ὀξύτονον, ποιοῦσιν ἰσοσύλλαβον.

Ἠλέκτρα, ἡ παρ' Ὁμήρῳ Λαοδίκη, διὰ τὸ πολυχρόνιον τῆς παρθενίας, οἷον ἄλεκτρός τις, ὡς Εὐριπίδης, Ὦ παρθένε μακρὸν δὴ μῆκος Ἠλέκτρα χρόνου.

Ἦλις, ἡ πόλις· ἤτοι, ὡς Λέανδρος, διὰ τὸ τοὺς ἐκ τοῦ κατακλυσμοῦ περισωθέντας ἐν αὐτῇ ἁλισθῆναι, ὅ ἐστιν ἀθροισθῆναι· ἢ διὰ τὸ κατὰ κώμας οἰκοῦντας ὕστερον εἰς μίαν πόλιν ἁλισθῆναι· ἢ ἀπὸ τοῦ υἱοῦ Ποσειδῶνος Ἠλέως βασιλεύσαντος τῆς χώρας, τὴν πόλιν λαβεῖν τὸ ὄνομα. τὸν δὲ Ἠλέα, καὶ μετὰ τοῦ β Βηλέα προσαγορεύεσθαι, κατά τι ἔθος τῆς Δωρίδος διαλέκτου τὸ β προσγράφεσθαι ταῖς ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομέναις λέξεσι. Πρὸ τοῦ διακτήσασθαι τὴν Ὀλυμπίαν παρὰ τῆς γῆς, αὐτὴν παρειλήφεσαν Ἥλιός τε καὶ Κρόνος. γνώρισμα δὲ τοῦ κτήματος κοινὸς ἐστι βωμὸς ἀμφοῖν αὐτοῖν ἐν Ὀλυμπίᾳ. σύμβολον δὲ καὶ τόδε· τοῦ μὲν, ὁ Κρόνιος λόφος καλούμενος· τοῦ δὲ, ἡ Ἦλις μέχρι τοῦ νῦν καλουμένη ἐπώνυμον τοῦ θεοῦ. διὰ τοῦτο καὶ Αὐγείας τῆς χώρας ἐβασίλευσε, μοίρας οὔσης Ἡλίου, παῖς αὐτῷ ὤν. Ὅμηρος ἐν Ἰλιάδος λ', — ἐν Ἤλιδι δίῃ: — τουτέστι θαυμαστῇ, ἱερᾷ· ἐν αὐτῇ γὰρ ἐτιμᾶτο Ὀλύμπιος Ζεύς· οὗ καὶ πανήγυρις περὶ τριετῆ χρόνον ἤγετο τὰ Ὀλύμπια· ἔνθα ἠγωνίζοντο οἱ ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος πάντες. ἔστι δὲ πόλις Πελοποννήσου. ὁ κτίσας δὲ αὐτὴν Ἠλεῖος, παῖς Ποσειδῶνος καὶ Εὐρυπύλης τῆς Ἐνδυμίωνος· Ἠλείου δὲ, Ἄλεξις καὶ Ἐπειὸς βασιλεύς· ἀφ' οὗ Ἐπειοὶ οἱ Ἠλεῖοι, ὡς φησὶν Ἀριστοτέλης ἐν τῷ Πέπλῳ.

Ἠλεῖος, ὁ πολίτης τῆς Ἤλιδος· διφθογγογραφεῖται. ὥσπερ ἀπὸ τοῦ Εὔπολις εὐπόλιδος γίνεται Εὐπολίδειος, καὶ ἀπὸ τοῦ Ἄδωνις Ἀδωνίδειος, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ Ἦλις ἤλιδος, Ἠλίδειος· καὶ ἀποβολῇ τοῦ δ, Ἠλίειος· καὶ κράσει τοῦ ι καὶ τῆς ει διφθόγγου, Ἠλεῖος. ζήτει εἰς τὸ Δαρεῖος τὸν κανόνα.

Ἠλιεῦς] τὰ εἰς ευς λήγοντα οὐ θέλουσι διφθόγγῳ παραλήγεσθαι ὡς ἐπιτοπλεῖστον· χωρὶς εἰ μὴ ἀπὸ πρωτοτύπου σχῶσι τὴν ει δίφθογγον, Ἐρετριεύς, Ἐρεχθιεύς,

Στειριεύς, Ἠλιεύς, Ἠτιεύς, Κιτιεύς, Καιρεύς, Μιρεύς, ὄνομα κύριον. πρόσκειται, ὡς ἐπιτοπλεῖστον· διὰ τὸ Νηλεύς. οὐκ ἐπὶ πατρὸς τοῦ Νέστορος. πρόσκειται, μὴ ἀπὸ πρωτοτύπου· διὰ τὸ Ῥοίτειον, Ῥοιτειεύς· καὶ Σίγειον, Σιγειεύς.

Ἥλιος] παρὰ τὸ δῆλος, δήλιος ὁ φανερός· καὶ ἥλιος, ἀποβολῇ τοῦ δ, ὡς διώκω, διωκή, ἰωκή· Διωξίππη, Ἰωξίππη. ἢ παρὰ τὸ σέλας τὴν λαμπηδόνα, σέλιος· ἀποβολῇ τοῦ σ, ἔλιος· καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς η. ἢ παρὰ τὸ ἅλς ἁλός, ἅλιος καὶ ἥλιος· ἀνιμᾶσθαι γάρ φασιν οἱ φυσικοὶ τὸν ἥλιον τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης· ἐκ γὰρ τῆς θαλάσσης ἀνιμᾶται τὴν ὑγρότητα· ὅθεν καὶ Ποσειδῶν, παρὰ τὸ τὴν πόσιν ἀναπέμπειν τῷ δάει, ἤγουν τῷ ἡλίῳ. ἢ παρὰ τὸ ἅλις ἅλιος καὶ ἥλιος· ἐπεὶ πρὸς πάντας ἱκανῶς καὶ ἁρμοδίως ἔχει. ἢ παρὰ τὸ ἅλες τὸ συνηθροισμένον πῦρ· λέγεται γὰρ παρὰ τὸ ἁλίζω τὸ συναθροίζω, ὡς Ἐμπεδοκλῆς, Ἀλλ' ὁ μὲν ἁλισθεὶς, μέσον οὐ427 ρανὸν ἀμφιπολεύει: — ἢ παρὰ τὸ ἕλη, ὃ σημαίνει τὴν λαμπηδόνα, ἕλιος, καὶ ἥλιος. ἠέλιος δὲ, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ε ποιητικῶς, ὥσπερ ἐπὶ τὸ στῆτον, μετὰ τῆς παρὰ, παράστητον· καὶ συγκοπῇ καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε, παρστήετον.

Ἥλιος, ἡ ἕως, διὰ τὸ ἵεσθαι τὸ ἕως, ἤγουν φέρειν τὸ φῶς· ἕως γὰρ ἡ ἀνατολή.

Ἡλιάδες] φασὶ τὸν Φαέθοντα πείσαντα τὸν ἑαυτοῦ πατέρα, μίαν ἡμέραν παραχωρῆσαι αὐτῷ τὴν τοῦ τεθρίππου κυρείαν· ἀμελήσαντα δὲ αὐτὸν, καὶ τῶν ἡνίων ἐκ χειρὸς πεσόντων, ἐκπεσεῖν ἐκ τοῦ δίφρου· καὶ πεσόντα ἐπὶ τὴν γῆν τελευτῆσαι· τὰς δὲ ἀδελφὰς αὐτοῦ, Ἡλιάδας ὀνομαζομένας, ἄρασθαι πένθος ὑπερβάλλον, καὶ διὰ τὴν λύπην μετασχηματισθῆναι πάσας [εἰς] αἰγείρους· κλαιούσας δὲ καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν τεταγμέναις ἡμέραις ἀφιέναι πολλὰ δάκρυα· ἐξ ὧν φασι γενέσθαι τὸ καλούμενον ἤλεκτρον· — Ἠριδανοῖο. Οὗ ποτ' ἐπὶ προχοῇσιν ἐρημαίην ἀνὰ νύκτα Ἡλιάδες κώκυσαν ὀδυρόμεναι Φαέθοντα. Κεῖθι δὲ Κελτῶν παῖδες ὑφήμενοι αἰγείροισι, Δάκρυ' ἀμέλγονται χρυσαυγέος ἠλέκτροιο. Διονύσιος ἐν περιηγήσει. ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Διοδώρῳ.

Ἡλιάδες, αἱ κατάχρυσοι κλῖναι. ἥλιος γὰρ καὶ ὁ θεὸς, καὶ τὸ ἄστρον, καὶ ἡ αὐγὴ, καὶ ὁ τόπος ἐξ οὗ ὁ ἥλιος ἀνατέλλει.

Ἡλιαία, εἰς τὸ ὕπαιθρον προκαθημένων τῶν δικαστῶν· ἢ παρὰ τὸ ὑπαίθριον· καὶ προϋποτίθεται ἥλιον εἶναι· παρὰ τὸ ἡλιοῦσθαι τοὺς ἐκεῖ ἀθροιζομένους. ἡλιαία, ἡ ἐκ πολλῶν συναγωγή. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῆς θαλάσσης· ὅτι ἐκ πολλῶν συνάγεται· παρὰ τὴν ἁλὸς γενικὴν, ἅλις ἐπίρρημα· ἐξ οὗ γίνεται κτητικὸν ὄνομα ἁλιά· καὶ ἀπὸ τούτου ἕτερον κτητικὸν, ἁλιαία· ἀφ' οὗ καὶ ἡλιασταὶ λέγονται οἱ ἐκκλησιάζοντες· καὶ ἡλιαστικὸς ὅρκος, ὁ ἐκ συναγωγῆς γενόμενος. ἢ παρὰ τὸ ἁλίζεσθαι τὸ συναθροίζεσθαι, ἁλιαία, καὶ ἡλιαία· ἔστι δὲ τὸ μέγα δικαστήριον Ἀθηναίων, ἐν ᾧ τὰ δημόσια τῶν πραγμάτων ἐκρίνετο· ἡ βουλὴ συνεστῶσα ἐξ ἀνδρῶν χιλίων. ἡλιάζεσθαι καὶ ἡλίασις ἐστὶ τὸ ἐν ἡλιαίᾳ δικάζειν.

Ἠλίβατος, δύσβατος καὶ ὑψηλὸς τόπος, μέγας καὶ ἄβατος καὶ, Πέτραι τ' ἠλίβατοι: — μεγάλαι καὶ ὑψηλαί. ἀπὸ τοῦ ἀλιτῶ, ἀλιτόβατος· καὶ συγκοπῇ, ἀλίβατος· καὶ ἐκτάσει, ἠλίβατος πέτρα, ἐφ' ἣν ἄν τις βαίνων ἁμαρτάνει καὶ ἀποτυγχάνει. οἱ δὲ δασύνουσι, λέγοντες παρὰ τὸν ἥλιον, ἡλιόβατος, ἡλίβατος, ὅπου πρῶτον ὁ ἥλιος βαίνει· οὐκ ἐπείσθη δὲ αὐτοῦ ἡ παράδοσις. ἢ ἀλίβατος, ἧς οὐδὲν προβαίνει· ἐκ τοῦ θάλα, συγκοπῇ, λῶ καὶ ἀλῶ, ἀλίβατος. ἢ παρὰ τὸ θαλάσσῃ, τῇ ἁλὶ βαίνουσα, καὶ βεβηκυῖα. Στησίχορος δὲ, τάρταρον ἠλίβατον, τὸν βαθὺν λέγει. ἔνιοι ἠλίφατον ἀποδιδόασιν, ἡλίῳ φαινόμενον. καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἱππολύτῳ, Ἠλιβάτοις κευθμῶσιν: — βαθυτάτοις· ἀπὸ τοῦ ἀλιτεῖν τῆς βάσεως.

Ἠλίθιος, ὁ ἀνόητος καὶ μωρός· παρὰ τὸ ἅλιον τὸ μάταιον. ἐκ τοῦ ἅλιος οὖν, ἀλίιος· καὶ πλεονασμῷ τοῦ θ, ἀλίθιος καὶ ἠλίθιος. ἢ παρὰ τὸ ἤλιθα ἐπίρρημα, ὁ πάντα χύδην ποιῶν, καὶ ἀδιακρίτως. ἢ παρὰ τὸ λίθος, πλεονασμῷ τοῦ α. ἢ παρὰ τὴν ἅλα.

Ἤλιθα πολλὴ, ἀντὶ τοῦ μάλα ἢ πάνυ πολλή. ἔστι δὲ 428 ἐπίρρημα ἀθροίσεως, καὶ σημαίνει τὸ σφόδρα, ἢ ἀθρόως. γίνεται παρὰ τὸ ἅλις ἅλισθα, καὶ ἤλισθα. τάττεται καὶ ἀντὶ τοῦ ματαίως· οἷον, — ἐπέχραο ἤλιθα χερσί: — τὸ ματαίως.

Ἡλικία] παρὰ τὸ ἑλῶ, ἧλιξ ἥλικος ἡλικία· ἢ ἀπὸ τοῦ πάλλω τὸ κινῶ, πάλιξ· καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς η, καὶ ἀποβολῇ τοῦ π, ἧλιξ. ἡλικιῶτις ἡλικιώτιδος· ὁ κανών· καὶ ὅσα ἀπὸ τῶν εἰς ης ἀρσενικῶν μεταπίπτει: —

Ἠλιτόμηνος, καὶ ἀλιτήμερος· σημαίνει δὲ τὸν ἑπταμηνιαῖον γεννηθέντα παῖδα, ὥς φησι Καλλίμαχος. — τὸν οὐκ ἔπλησε φέρουσα μήτηρ οὓς ὤδινε μῆνας: — τὸν διημαρτηκότα τοῦ καθήκοντος μηνὸς εἰς τὸ τεχθῆναι· ἀλιτεῖν γὰρ τὸ ἀποτυχεῖν καὶ ἁμαρτάνειν. καὶ Ὅμηρος Ἰλιάδος τ', Ἐκ δ' ἄγαγε πρόφοωσδε καὶ ἠλιτόμηνον ἐόντα: — διημαρτηκότα τοῦ τελείου ἀριθμοῦ τῶν ἐννέα μηνῶν. ἑπτάμηνος οὖν Εὐρυσθεύς. παρὰ τὸ ἀλίτης, ἀλιτόμηνος, ὡς ποιητής, ποιητοδιδάσκαλος.

Ἧλος] παρὰ τὸ ἵημι τὸ πέμπω, ὁ μέλλων, ἥσω· ἐξ αὐτοῦ ἧλος, ὁ πεμπόμενος.

Ἡλώνη, πόλις· Ὅμηρος· ὅτι ἐκεῖθεν ὑπὸ Ἡρακλέους ἑάλωσαν οἱ Κένταυροι· καὶ ὑπὸ τοῦ ἥρωος. ἐκτίσθη ἡ πόλις· καὶ οὕτως ὠνόμασται παρὰ τὸ ἐν αὐτῇ ἁλῶναι αὐτοὺς, Ἁλώνη καὶ Ἡλώνη.

Ἠλύγη, σκιὰν δηλοῖ, ἢ σκοτίαν.

Ἠλυγέτην] τοῦτο ποιητικόν, ὡς τὸ ἤγανον, τήγανον.

Ἤλσατο βοῦς, Ἴβυκος, παρὰ τὸ ἠλάσατο.

Ἠλύσιον πεδίον, τὸ τῶν εὐσεβῶν χωρίον· παρὰ τὸ λυτὰς σωμάτων ἐκεῖ μένειν τὰς ψυχάς. τοῦ α πλεονάζοντος, ὡς τὸ ἀλάλητος, ἀσταφίς. ἢ ἐν ᾧ λύονται οἱ τελευτῶντες· ἢ ὅτι οὐ διαλύονται αἱ ψυχαὶ, ἀλλὰ διαμένουσιν ἀπαθεῖς· ἢ ἐν ᾧ λύουσιν, ἀντὶ τοῦ δέχονται· ἢ ὅπου οὐ διαλύονται αἱ ψυχαὶ τῶν σωμάτων· ἢ ἀλύσιον, ὅθεν οὐκ ἀναλύει τίς. ἢ παρὰ τὴν ἔλευσιν, ἔνθα οἱ εὐσεβεῖς παραγίνονται. ἠλύσιον οὖν, ἡ μακάρων νῆσος. λέγεται δὲ ἠλύσιον, καὶ ἱερὸν πεδίον περὶ Ῥόδον· οἱ δὲ, περὶ Αἴγυπτον ἢ Λέσβον. καλεῖται δὲ καὶ ἐνηλυσία. Πολέμων δὲ Ἀθηναίους φησὶ τὸ κατασκαφὲν χωρίον καλεῖν.

Ἧμα, τὸ ἀκόντισμα. ἀπὸ τοῦ ἵημι τὸ πέμπω, (ὁ μέλλων, ἥσω) γίνεται ἕμα· καὶ ἐκτάσει, ἧμα, ὡς θέμα, θῆμα, ἐπίθημα. Ἥμασιν ἔπλευ ἄριστος: — καὶ ἡμάων ὁ ἀκοντιστής. Ὅμηρος Ἰλιάδος ψ', — καί ῥ' ἡμονες ἄνδρες ἀνέσταν.

Ἦμαρ, ἡ ἡμέρα. οὐχ εὗρον τὴν ἐτυμολογίαν· ὡς οἶμαι δὲ, ἀπὸ τοῦ ἡμέρα γίνεται ἦμαρ. κλίνεται ἤματος, ὡς ἧπαρ, ἥπατος.

Ἠμαθίων, υἱὸς Ἠοῦς καθ' Ἡσίοδον. παρὰ τὴν ἤματι δοτικὴν, τροπῇ τοῦ τ εἰς θ, Ἠματίων, καὶ Ἠμαθίων.

Ἠμαθόεις, ψαμμώδης, τραχεῖα. παρὰ τὴν ἄμμον, ἀμαθόεις καὶ ἠμαθόεις, [ὡς ἠνεμόεις,] εὐήνεμος. ἢ ἀπὸ Ἀμάθου ποταμοῦ παραρρέοντες, — Πύλου ἠμαθόεντος.

Ἠμάλαψε, σημαίνει τὸ ἔβλαψε. Λυκόφρων. παρὰ τὸ ἅμα βλάπτειν.

Ἤμβροτες, ἥμαρτες, ἀπέτυχες. τὸ αὐτὸ δὲ σημαίνει καὶ τὸ, — οὐδ' ἔτυχες.

429 Ἠμεδαπῶν, τῶν ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἐδάφους συγγενῶν, ἢ τῆς αὐτῆς χώρας, ἰδίων, ἐγχωρίων, αὐτοχθόνων· δάπεδον γὰρ τὸ ἔδαφος. καὶ τὸ ποδαπός; ποίας χώρας ἢ πατρίδος; ἀντίκειται τῷ ἀλλοδαπῷ.

Ἥμενος, καθεζόμενος. ἀπὸ τοῦ ἕω τὸ κάθημαι, γίνεται ἕημι· τὸ παθητικὸν, ἕεμαι, ἧμαι· ἡ μετοχὴ, ἥμενος.

Ἡμερίς] Ἡμερὶς ἡβώωσα: — ἄμπελος κληματίς. εἴρηται διὰ τὸ ἡμεροῦσθαι τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος, εὑρεθέντος τοῦ καρποῦ τούτου. ἢ ὅτι οἱ Ἴωνες, ὅτάν τι τῶν θηρίων ἢ ὀρνέων ἐκ τῆς θηριότητος μεταστήσωσι, τίθασον εἶναι φασί· διὸ καὶ τὰς ὑπό τινων καλουμένας ἀναδενδράδας. ἐπειδὰν ἔκ τινων τόπων ἐρήμων μετενέγκαντες, πρὸς τὴν αὐλὴν φυτεύσωσι, τιθάσους ὀνομάζουσιν, ὡς τῆς ἀγριότητος παρειμένας. ἄλλοι δὲ τὸ ἐξεστηκὸς τοῦ ἀγρίου φασὶ γεγονέναι ἥμερον. τινὲς δὲ λέγουσιν, εἶδος δρυὸς αὐτὴν εἶναι· εἶναι γὰρ τὴν μὲν, ἀγρίδα· τὴν δὲ, ἡμερωτέραν· ἣν καὶ ἡμερίδα προσαγορεύουσιν. ἐναντιοῦται δὲ αὐτοῖς τὸ Ὁμήρου, — τεθήλει δὲ σταφυλῇσιν: — ἢ ὅτι ἄγει τὶς αὐτὴν ὅπῃ ἑλκύσει ἥμερον οὖσαν, καὶ οὐκ ἀντιστῶσαν. μηδέπω δὲ τῆς τομῆς εὑρεθείσης αὐταῖς, εἵρπυζον αἱ ἄμπελοι, ἀγρίους καρποὺς φέρουσαι· ὡς δὲ εὑρέθη, καθήραντο, καὶ ἥμερον καὶ τὴν ὄψιν καὶ τὸν καρπὸν ἔσχον.

Ἡμέριοι, οἱ ἄνθρωποι· ἀπὸ τοῦ πρὸς ἡμέραν ζῆν.

Ἡμέρα] Ἡσίοδος σωματοποιῶν λέγει, Νυκτὸς δ' αὖτ' Αἰθήρ τε καὶ Ἡμέρα ἐξεγένοντο: — παρὰ τὸ μείρω τὸ μερίζω, γίνεται μέρα, ἡ πανταχοῦ μεμερισμένη· καὶ πλεονασμῷ τοῦ η, ἡμέρα. ἢ ζημέρα, ἡ τοῦ ζῆν μέρος ἔχουσα, ἀποβολῇ τοῦ ζ. ἢ ἀπὸ τοῦ ἥμερος, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῆς νυκτὸς φοβερᾶς οὔσης. ἢ παρὰ τὸ ἡμέρους ποιεῖν· ἢ ἀπὸ τοῦ ἕω, τὸ ἀπολύω· ἢ καὶ ἠὼς εἴρηται. ἢ παρὰ τὸ ἵημι τὸ πέμπω, ἡ ἐκπέμπουσα ἡμᾶς πρὸς πάντα. Πλάτων δὲ, ὅτι ἱμείροντες αὐτῆς οἱ ἄνθρωποι διετέλουν, ἀσχάλλοντες ἐπὶ τῇ σκοτίᾳ τῆς νυκτός. δασύνεται· τὸ δὲ ἧμαρ, ψιλοῦται· τὸ γὰρ ἀπὸ δασέος μετασχηματιζόμενον ψιλοῦται.

Ἡμερόκοιτος] Ἡσίοδος, Μήποτέ σ' ἡμερόκοιτος ἀνὴρ ἀπὸ χρήμαθ' ἕληται: — ὁ τὴν ἡμέραν καθεύδων, τὴν δὲ νύκτα ἀγρυπνῶν· τουτέστιν ὁ κλέπτης.

Ἡμερόλεγδον, τὸ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐξαριθμεῖν.

Ἡμεροδρόμος, ὁ ἥλιος. λέγονται καὶ οἱ ταῖς βασιλικαῖς διατάξεσι ταχύτατα διακονούμενοι.

Ἡμεροκαλλές, ἄνθος σπειρόμενον ὁ Δίδυμος φησίν. οὐκ ἔστι δὲ ἄνθος, ἀλλὰ φοινικοῦν ἔριον διαπεποικιλμένον, ᾧ χρῶνται πρὸς τὰς ἱερουργίας Ἀθηναῖοι, ὡς Θεόδωρος ὁ Πανάγης προσαγορεύει ἐν τῷ πρώτῳ περὶ κηρύκων γένους. λέγεται δὲ, ὅτι καλεῖται οὕτω διὰ τὸ πεπλύσθαι καὶ βεβάφθαι ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ. κάλλη δὲ προσαγορεύεται τὰ ἄνθη.

Ἡμετέρειος, κτητικόν ἐστι· σημαίνει δὲ τὸν τοῦ ἡμετέρου. ἐχρᾶτο δὲ τῇ λέξει Ἀνακρέων, Οὔτε γὰρ ἡμετέρειον οὔτε καλόν: — ὑπάγεται δὲ κανόνι τοιούτῳ· τὰ γὰρ διὰ τοῦ ρειος, ἀπὸ τῶν εἰς ρος ἐχόντων τὸ τ, τῆς προηγουμένης συλλαβῆς ἐχούσης τὸ ε, διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται· οἷον, ἀβέλτερος, ἀβελτέρειος· ἑταῖρος, ἑταιρεῖος. οὕτω καὶ ἡμέτερος ἡμετέρειος, τῆς προηγουμένης συλλαβῆς ἐχούσης τὸ ε. τὸ νέρτερος νερτέριος,
430 οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν, ἐπειδὴ οὐκ ἔχει φύσει ἐν τῇ προηγουμένῃ τοῦ τ συλλαβῇ τὸ ε· ἐνερότερος γὰρ ἦν· παρὰ τὴν ἔραν τὴν γῆν, συγκοπῇ τοῦ ο, καὶ ἀφαιρέσει τοῦ ε, γίνεται νέρτερος· καὶ λοιπὸν, ὡς μὴ ἐχούσης φύσει ἐν τῇ προηγουμένῃ τοῦ τ συλλαβῇ τὸ ε, οὐκ ἠκολούθησε τούτοις.

Ἤμην, ὅτε δασύνεται, σημαίνει τὸ ἐκαθεζόμην. ἀπὸ τοῦ ἕω, ἕημι, ἕεμαι ἧμαι· ὁ παρατατικὸς, ἥμην· ὅθεν καὶ ἐκαθήμην. ὅτε δὲ σημαίνει τὸ ὑπάρχω, ψιλοῦται· ἀπὸ τοῦ ἔω τὸ ὑπάρχω, τὸ παθητικὸν, ἔομαι μόνῃ τῇ φωνῇ· τῇ δὲ σημασίᾳ ἀπέλειψεν· ὁ παρατατικὸς, ἠόμην· καὶ συγκοπῇ, ἤμην. ἢ ἀπὸ τοῦ εἰμί, ὁ παρατατικὸς ἦν· ὁ παθητικὸς ἐνεστὼς, ἧμαι· ὁ παρατατικὸς, ἥμην. ἀπαγορεύεται δέ· πλὴν εὑρήσεις παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἑλένης ἀπαιτήσει, οἷον, Ἐγὼ δὲ προδότης οὐκ ἤμην τέκνων: — ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἦν. ζήτει.

Ἥμισυς] παρὰ τὸ ἅμα καὶ τὸ ἴσος, γίνεται ἁμάϊσος· συγκοπῇ, ἅμισος· καὶ κατὰ τροπὴν, ἥμισυς, ὁ ἅμα ἴσος τινί· ἢ τοῦ ὅλου διαιρεθέντος, ἢ τὸ ἅμα ἄλλῳ ἴσον. ὡς ἵππος, ἱππύς παρώνυμον, οὕτως ἴσος ἴσυς, καὶ ἥμισυς. Ὅμηρος Ἰλιάδος ι', Ἶσον ἐμοὶ βασίλευε, καὶ ἥμισυ μείρεο τιμῆς: — ἡμίσεα, ἥμισα· καὶ ἅμα τῇ συγκοπῇ καὶ ὁ πλεονασμὸς γίνεται, ἥμισσα.

Ἡμικύκλιον] τὰ εἰς υς λήγοντα, ὁπόταν μὴ ἀπὸ γενικῆς, ἀπὸ δὲ εὐθείας συντίθεται, ἀποβάλλει τὸ σ· βραχὺς, βραχύκοος, ὀξυήκοος· Λίβυς, Λιβυφοῖνιξ· θῆλυς, θηλύμορφος. οὕτως ὤφειλεν ἡμισυκύκλιον· ἀλλὰ δηλονότι κατὰ συγκοπὴν ταῦτα γίνεται, ἡμίθεος, ἡμίφωνος, ἡμιμέδιμνον, ἡμίκραιρον, τὸ ἥμισυ τῆς κεφαλῆς· καὶ τὸ ἡμιτύμβιον, τὸ δίκροσσον. ἀλλὰ καὶ ὁ Ἄβρων λέγει, ὅτι τὰ εἰς υς συντεθέντα φυλάττει τὸ υ· τὸ δὲ ἥμισυς ἐκβάλλει τὴν συ συλλαβήν. Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν.

Ἡμιόλος] ἡμιόλος ἐστὶν ἀριθμὸς, ὁ ἔχων ὅλον ἄλλον ἀριθμὸν, καὶ τὸ ἥμισυ αὐτοῦ. καὶ ἡμιολία, τὸ ἥμισυ τοῦ κεφαλαίου. ἡμιολία δὲ πάλαι ἐλέγετο λῃστρικὸν πλοῖον, οὗ τὸ ἡμιόλιον μέρος ψιλῶν ἐρετῶν ἐστι πρὸς τὸ ἀπ' αὐτοῦ μάχεσθαι· Ἀλλὰ καὶ ἁρπάζεις καὶ ἀσελγαίνεις ὥσπερ ἐκ Καρικῆς ἡμιολίας ἀποπεπηδηκώς· καὶ ταῦτα, υἱὸς ἀνδρὸς ἀεὶ τοὺς νόμους καὶ τὴν δημοκρατίαν βοῶντος.

Ἡμιμέδιμνον] ἡμιμέδιμνον ἐστὶ μέτρον χωροῦν ἥμισυ μεδίμνου, τουτέστι χοίνικας εἰκοσιτέσσαρας. ἡμίεκτον δὲ, τὸ ἕκτον μέρος τοῦ μεδίμνου. ῥητορική. ζήτει εἰς τὸ ἑκτεύς.

Ἡμιδιπλοΐδιον, γυναικεῖον βραχὺ περίβλημα, ὃ ἔνδον φοροῦσιν ὑπὸ τοὺς μηρούς. ῥητορική.

* Ἡμιτελὴς λέγεται ὁ οἶκος, ἑτέρου τῶν συζύγων ἐστερημένος, οἱονεὶ μὴ τέλειος· ἡμι γὰρ τὸ ἥμισυ.

Ἡμίφωνα, ὠνόμασται τινὰ τῶν συμφώνων, οὔτε κατὰ τὴν εἰς δύο ἴσα τομὴν, καθ' ὃν τρόπον τὸ ἡμικύκλιον· οὔτε κράσει τινῶν, ὡς ἡμίονος· οὔτε κατὰ τὴν ἐπὶ ποσὸν μεταβολὴν, ὡς ἡμίνηρον καὶ ἡμίεφθον κρέας· ἀλλ' ὥσπερ ἡμιθνὴς καλεῖται ὁ ἐγγὺς τοῦ τεθνάναι, οὕτως ἡμίφωνα τὰ ἐγγὺς ὄντα τῶν φωνηέντων κατὰ τὴν φθέγξιν.

Ἠμύω· ἐκ τοῦ μύω, πλεονασμῷ τοῦ η. ὁ δὲ Ἡσίοδος, — ἀμύοντα χαμᾶζε, εἶπε, διὰ τοῦ α. καὶ ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι ὥσπερ τὸ σταφὶς γίνεται ὀσταφὶς καὶ ἀσταφὶς κατὰ 431
πλεονασμὸν καὶ τοῦ α καὶ τοῦ ο, οὐ κατὰ τροπὴν, οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ μύω πλεονάζει καὶ τὸ α καὶ τὸ η· — ἐπὶ τ' ἠμύει ἄσταχυς: — ἐπικατακλίνει δὲ τοὺς στάχυας.

Ἠνεσχέθην] ἀπὸ τοῦ σχῶ σχῆμι, σχήσω, ἔσχηκα, ἔσχημαι, ἐσχέθην· καὶ συστολῇ, ἐσχέθην· μετὰ τῆς ἀνὰ προθέσεως, ἀνεσχέθην· ἐκτάσει κατὰ Ἀθηναίους, ἠνεσχέθην.

Ἢν δὲ μηκυνθῇ λόγος, Λυκόφρων. ἀπὸ τοῦ ἐὰν, κράσει τοῦ εα εἰς η, γίνεται ἤν.

Ἦν] ἀπὸ τοῦ ἔω, ἔεις, ἔει· ὁ παρατατικὸς, ἦον, ἦες, ἦεν· καὶ τροπῇ τοῦ η καὶ ε, ἢ κράσει εἰς ἐκεῖνο αὐτὸ τὸ η, γίνεται ἦν· ἐπειδὴ τὸ μεῖζον, τὸ ἔλαττον ἀναλίσκει, ὥσπερ τῇ ἐμῇ, τὴμῇ. τὸ πληθυντικὸν, ἦμεν, ἦτε, ἦσαν. τὸ μὲν ἦν ἐγὼ, παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Πλούτῳ, γίνεται οὕτως. ἔστιν εἰμί· ὁ παρατατικὸς, εἶν, τροπῇ τῆς μι εἰς ν, ὥσπερ ἀπὸ τοῦ δίδωμι, ἐδίδων· καὶ ἐκτείνεται τὸ ε εἰς η Ἀττικῶς, ὡς τὸ ἔμελλον, ἤμελλον· καὶ γίνεται ἦν, χωρὶς τοῦ ι· τὰ γὰρ εἰς ν λήγοντα οὐ θέλει ἔχειν πρὸ τοῦ ν τι ἀνεκφώνητον. τὸ δὲ ἦν ἐκεῖνος, τρίτου προσώπου· ἀπὸ τοῦ ἔω τὸ ὑπάρχω, ὁ μέλλων, ἔσω· ὁ μέσος παρακείμενος, ἦα· ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἦον, ἦες, ἦε· τὸ δὲ ε, ἐφελκυστικόν ἐστι τοῦ ν, ἔλεγεν. οὕτως ἦε, ἦεν· καὶ κράσει τοῦ ηε εἰς η, γίνεται ἦν. τὸ δὲ ἦεν, οὐδέποτε εὑρίσκεται χωρὶς τοῦ ν. ὅτι δὲ δεύτερος ἀόριστός ἐστι, δῆλον ὅτι ἐὼν οὖσα ἡ μετοχὴ, ὡς λαβών. Δεῖ δὲ γινώσκειν, ὅτι οὐχ ὁμοφωνοῦσιν ἀλλήλοις. τὸ μὲν γὰρ ἦν ἐγὼ, Ἀττικόν ἐστι, καὶ ἀπὸ τοῦ εἰμί· τὸ δὲ ἦν ἐκεῖνος, κοινὸν, καὶ ἀπὸ τῶν εἰς ω. λέγεται δὲ τετραχῶς. λέγεται γὰρ ἦν, καὶ ἔην, καὶ ἦεν, καὶ ἤην παρὰ τῷ ποιητῇ ἐν Ὀδυσσείας τ', — καί κεν πάλαι ἐνθάδ' Ὀδυσσεὺς Ἤην: — οὕτω Ζηνόδοτος. καὶ ἐν Ἰλιάδος λ', — ἵνα σφ' ἀγοσθένης ἤην. τοῦ ἦν ἐγὼ πρώτου προσώπου, τὸ δεύτερον ἦς· καὶ ἐπεκτάσει γίνεται ἦσθα. καὶ ἔστιν ὁριστικὸν, καὶ ι οὐ προσγράφουσιν· οἷον, Χθὲς ἦσθα θεατρὶ . . . . : σημαίνει τὸ ὑπάρχω. εἰ δὲ ἔστιν ὑποτακτικὸν, μετὰ τοῦ ι γράφεται. ὅτε δὲ πάλιν λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ ᾔδεισθα, κατὰ συγκοπὴν γίνεται ᾖσθα, μετὰ τοῦ ι· καὶ τὸ ἦς, ὅτε μέν ἐστιν ὁριστικὸν, οὐ προσγράφεται τὸ ι· ὅτε δὲ ὑποτακτικὸν, ἔχει καὶ τὸ ι· ἐὰν ὦ, ἐὰν ᾖς, ἐὰν ᾖ· καὶ κατ' ἐπένθεσιν τῆς σι συλλαβῆς γίνεται ᾖσι.

Ἠνεμόεσσα] ἐκ τοῦ ἀνεμόεις ἀνεμόεσσα· σημαίνει δὲ τὴν ὑψηλὴν καὶ ὑπὸ ἀνέμων καταπνεομένην.

Ἤνεικα. ἀπὸ τοῦ ἐνέκω, ἐνέξω, ἤνεκα· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, ἤνεικα· καὶ ἤνειξα κατὰ τροπὴν Βοιωτικὴν τοῦ κ εἰς ξ. ἐπλεόνασε δὲ τὸ ι· διότι πᾶς ἀόριστος μὴ ἔχων σ ἢ ξ ἢ ψ μακρᾷ θέλει παραλήγεσθαι· οἷον, ἔκειρα, ἔνειμα, ἔτειλα.

Ἤνεγκα, ζήτει εἰς τὸ ἐνεῖκαι.

Ἠνίπαπε] Καί μιν ὑπόδρα ἰδὼν, χαλεπῷ ἠνίπαπε μύθῳ: — ἀντὶ τοῦ ὕβρισεν, ἐλοιδόρησεν, ἐκακολόγησεν. ἀπὸ τοῦ ἔπω τὸ λέγω, γίνεται ἐνέπω. καὶ ἐνείπω· καὶ κατὰ μέσον διπλασιασμὸν, ἐνειπάπω, καὶ ἠνείπαπεν. Ἰστέον ὅτι παρακείμενος ἐστίν. ὁ γὰρ ἐνεστὼς ἐνίπτω ἐστί, κυρίως τὸ διὰ λόγων ἐπιπλήσσω· ὁ μέλλων, ἐνίψω· ὁ παρακείμενος, ἤνιφα· ὁ μέσος, ἤνιπα· καὶ ἐπεκτάσει τῆς πα συλλαβῆς γίνεται ἠνίπαπα.

452 Ἦνις] Ἤνις ἠκέστας, ἐνιαυσιαίας βοῦς, νέας. καὶ, — βοῦν ἦνιν εὐρυμέτωπον: — ἐνιαυσιαίαν, νέαν· ἔνος γὰρ ὁ ἐνιαυτός· ἀφ' οὗ παρώνυμον, ἔνις· καὶ κατὰ ἔκτασιν, ἦνις. κλίνεται ἤνιος. ὡς ὄφιος· ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν, ἤνιες· καὶ ἐν συναλοιφῇ, ἤνις· καὶ ἡ αἰτιατικὴ, ἤνιας καὶ ἦνις, τὰς ἑνὸς οὔσας ἐνιαυτοῦ. ἔνιοι δὲ ἐπὶ ἡλικίαν βοὸς τάττουσιν, ὡς τὸ μόσχος καὶ ἡ πόρτις καὶ ἡ δάμαλις. καὶ γὰρ ὁ ποιητὴς ἐπὶ βοῶν μόνον τάττει τὴν λέξιν. ἢ κατ' ἔλλειψιν τοῦ α στερητικοῦ, ἵν' ᾖ ἄνηνις, ὁ μηδέπω ζευχθεὶς καὶ ἡνία δεξάμενος. ἠκέστας δὲ ἀντὶ τοῦ ἀδαμάστους, ἀκεντήτους, ἀκεντρίστους, ἀνοχεύτους. παρὰ τὸ κέντω βαρύτονον, ὁ μέλλων, κέσω· ὁ παθητικὸς παρακείμενος, κέκεσται· κεστός καὶ ἄκεστος· καὶ θηλυκὸν, ἀκέστη, ἀκέντητος βοῦς· καὶ τροπῇ, ἠκέστη· ἡ αἰτιατικὴ τῶν πληθυντικῶν, ἠκέστας. ἢ ἀπὸ τοῦ κένσω κεστός, ἀποβολῇ τοῦ ν.

Ἡνία, λῶρα, χαλινούς· παρὰ τὴν ἔνωσιν· ἑνοῦται γὰρ δι' αὐτῶν τὰ ὑποζύγια. ἢ ἐκ τοῦ ἐνίεσθαι ἢ ἀνίεσθαι· ἢ ἀπὸ τοῦ ἀνύω, δι' ἧς ἀνύομεν τοὺς ἵππους πρὸς τὴν εὐθεῖαν ὁδόν. ἢ παρὰ τὸ εἷς ἑνὸς, ἑνία καὶ ἡνία. ἢ παρὰ τὸν ἥσω μέλλοντα.

Ἡνίοχος, κυρίως ὁ τὰς ἡνίας ἔχων· εἴρηται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ παραιβάτου. τὰ δὲ παρὰ τὸ ἔχω γινόμενα, εἰ μὲν τῇ ου διφθόγγῳ παραλήγεται, πρὸ μιᾶς ἔχει τὸν τόνον, οἷον κλειδοῦχος, καὶ τὰ ὅμοια· εἰ δὲ παραλήγεται τῷ ο, προπαροξύνεται· οἷον αἰγίοχος, λιμενίοχος. ἐκ τοῦ ἀνύω, ἀνύον καὶ ἡνίον· διὰ γὰρ τῶν λώρων τῶν ἵππων ἀνύομεν τὰς ὁδούς.

Ἡμίν, ἀντωνυμία· ἔστι δὲ διαλέκτου ἴδιον Δωρικῆς· συστέλλει γὰρ αὐτὴν καὶ ὀξύνει. αἱ ἀντωνυμίαι γὰρ, ἡνίκα μὲν ὁρισμὸν δηλοῦσι, μένουσιν ἐν τῷ αὐτῷ τόνῳ· Ἡμῖν δὲ τόδ' ἔφηνε: — καὶ, Ὑμῖν δὲ νεμεσῶμαι: — ὅτε δὲ ἀπόλυτον ἔχει τὸ σημαινόμενον, ἐγκλίνεται· Ὄφρ' ἥμιν ἐκπέργον: — σὺν δ' ὕμιν δαῖτα ταράξῃ: — Εἰ δ' ὕμιν δοκέει τόδε λωΐτερον.

Ἦνοψ, ὁ λαμπρός· καὶ, ἤνοπι χαλκῷ. παρὰ τὸ ὄπτω, ὄψω, ὄψ· καὶ συνθέσει, ἔνοψ καὶ ἤνοψ, ἐν ᾧ ἔστιν ἐνοπτρίσασθαι καὶ ἰδεῖν· παρὰ τὸ [ἐν] αὐτῷ ὁρᾷν τοὺς ὦπας· λαμπρὸς γάρ. ἢ παρὰ τὸ ἔπω τὸ λέγω, ἔψω, ἔψ, καὶ ὄψ, ὡς κλέπτω, κλέψ, κλόψ καὶ κλώψ· καὶ βλέψω, βλέψ, βλόψ, καὶ βλώψ. καὶ ἰδίως τὰ παρὰ τὸ ὄψομαι ῥηματικὰ ὀνόματα τὸ ο εἰς ω τρέπει· οἷον, τύφλωψ, κύκλωψ. δύναται οὖν καὶ τὸ ἤνοψ χαλκὸς εἶναι παρὰ τὸ ὄψ, ὃ σημαίνει τὴν φωνήν· φωνητικὸς γὰρ παρὰ τὰ ἄλλα τῶν μετάλλων ὁ χαλκός.

Ἠνορέη, ἡ ἀνδρεία. οὐκ ἔστιν ἀπὸ τοῦ ἀνὴρ ἀνέρος, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ εὐήνωρ· ἀφ' οὗ παράγωγον ἐν τύπῳ κτητικοῦ τὸ ἠνορεία καὶ εὐηνορεία· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ι, ἠνορέα, καὶ εὐηνορέα. τὸ δὲ εὐήνωρ, ἀπὸ τοῦ ἀνήρ· ὅπερ συντιθέμενον τρέπει τὸ α εἰς η, καὶ τὸ η εἰς ω· τὸ γὰρ εὐφράνωρ καὶ νικάνωρ Δώρια εἰσιν· ἔδει γὰρ εἶναι εὐφρήνωρ καὶ νικήνωρ.

Ἤνυστρον, τὸ μέρος τῆς κοιλίας, ὅθεν διανύεται ἡ τροφὴ, ἤγουν διέρχεται· ἢ ἔνθα διανύεται καὶ πέττεται. ὅτι εἰς γ' τέτμηται ἡ γαστὴρ, ἤνυστρον, ἐχῖνον, καὶ κρύφαλον. ῥητορική.

Ἤντετο] — καὶ διπλόος ἤντετο θώρηξ: — ἀντὶ τοῦ ἀπήντα, ὑπέκειτο. Ἰστέον ὅτι οἱ παλαιοὶ θώρακας ἐφόρουν· 453 ἕνα μὲν, ἀπὸ τοῦ ὤμου μέχρι τοῦ ὀμφαλοῦ, ὃς καὶ κυρίως θώραξ· ἄλλον δὲ, ἀπὸ τοῦ ὀμφαλοῦ ἄχρι τῶν γονάτων, ὃς ζῶμα ἐκαλεῖτο. οὕτως ᾠκονόμητο εἰς τὸ ῥαδίως κύπτειν εἰς γῆν. τὸ δὲ ἤντετο οὐχ εὗρον· ἐγὼ δέ φημι οὕτω γεγονέναι· ἐκ τοῦ ἔω τὸ ἐνδύομαι ἢ ὑπάρχω, παράγωγον ἕημι· ὁ μέλλων, ἥσω· ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἦν· ὁ μέσος, ἕμην· τὸ δεύτερον, ἕσο· ἕτο, τὸ τρίτον· μετὰ τῆς ἐν προθέσεως, ἔνετο· εἶτα πλεονασμῷ τοῦ τ, καὶ ἐκτάσει, ἤντετο.

Ἧπαρ, παρὰ τὸ ἐρῆρθαι καὶ κεκυρτῶσθαι· ἢ παρὰ τὸ ἐπαρδεύειν τῷ σώματι καὶ χορηγεῖν τὸ αἷμα· ἢ παρὰ τὸ ἐπαίρεσθαι ἔπαρ, καὶ ἧπαρ· ἢ παρὰ τὸ ἥδω τὸ εὐφραίνομαι, ἧδαρ καὶ ἧπαρ· δι' αὐτοῦ γὰρ εὐφραινόμεθα, καὶ ἐν τούτῳ τῷ μέρει τὰ τῆς ἡδονῆς καὶ τὰ τῆς ἐπιθυμίας ἔγκειται.

Ἠπανία, ἀπορία, σπάνις. ἀμηχανία. ὡς κόνις κονία, οὕτω σπάνις σπανία· καὶ ἀποβολῇ καὶ πλεονασμῷ. ἢ

παρὰ τὸ πένω τὸ ἐνεργῶ, πενία· καὶ κατὰ στέρησιν, ἀπενία· ἐπεὶ οἱ μὴ ἐργαζόμενοι ἀποροῦσιν· ἵν' ᾖ ἀεργασία κυρίως, κατὰ ἀντίθεσιν τοῦ αε εἰς τὸ ηα. ἢ ἀπὸ τοῦ αἴνω βαρυτόνου τὸ λαμβάνω, ὃ καὶ ἀπαίνω καὶ ἀπαινύω καὶ ἀπαίνυμι παράγωγον. ἀπαίνω οὖν ἀπανῶ ἀπανίζω, ὡς κυρῶ κυρίζω· καὶ τροπῇ ἠπανίζω· ἐξ οὗ ἠπανία· ὁ γὰρ μὴ λαμβάνων σπανίζει.

Ἠπεδανός, ἀσθενής, ἠλίθιος, ἀναίσθητος, ἀσύνετος. γίνεται παρὰ τὸ πέδον, ὃ σημαίνει τὴν γῆν, πεδανός· καὶ κατὰ στέρησιν, ἀπεδανός, ὁ μὴ βέβαιος, ἀλλ' ἀσθενής, ὁ ἐκ τῆς γῆς μὴ ἀναστῆναι, ἢ ἐν τῇ γῇ στῆναι δυνάμενος δι' ἀσθένειαν. τὸ γοῦν ἐναντίον, ἔμπεδον, βέβαιον, καὶ ἰσχυρόν· τὰ γὰρ ἐπὶ τοῦ πέδου, βεβηκότα καὶ ἑδραῖα.

Ἠπεροπευτής, ὁ ἀπατεὼν καὶ ὑπερήφανος. παρὰ τὸ ἥμερον καὶ τὴν ὄπα, ἡμεροπευτής, ὁ ἡμέρᾳ ὀπὶ χρώμενος, ὁ διὰ ἡμέρου ὀπὸς (ὅ ἐστι φωνῆς) ἀπατῶν. ἢ πειροπευτής τις ὤν· καὶ πλεονασμῷ τοῦ α, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ι, ἀπερόπευτος, ὁ διὰ τῆς φωνῆς ἀπατῶν καὶ πειρῶν τὰ γύναια, ὅ ἐστι προσκαλούμενος· τὸ γὰρ προσκαλεῖσθαι τὰ γύναια, πειρᾷν ἔλεγον· Ἀριστοφάνης, Πειρᾷ μὲν ἴσως σου, κᾆτα τῶν τιτθίων ἐφάπτεται: — ἢ παρὰ τὸ ἔπω τὸ λέγω γίνεται ὀπεύς, ὡς φέρω φορεύς, καὶ ἔχω ὀχεύς· καὶ μετὰ τοῦ α τοῦ σημαίνοντος τὸ καλὸν, ὁ καλῷ λόγῳ χρώμενος καὶ ἀπατῶν τινά. ἢ μετὰ τοῦ α τοῦ σημαίνοντος τὸ κακὸν καὶ τοῦ περ περιττοῦ συνδέσμου, ἀπεροπεύς, ὁ τῷ λόγῳ κακῶς χρώμενος καὶ ἀπατῶν· οἷον, Ἄτε μὲν καὶ ἐπίκλοπον ἀπεροπέα: — καὶ παρὰ Ἀνακρέοντι, Βούλεται ἀπεροπὸς ἡμῖν εἶναι: — καὶ θηλυκὸν, ἀπεροπή. ἢ ἄοπος, οὐδὲ προσλαλῆσαι ἡμῖν θέλων. ἢ ὁ ἀπρόσβλεπτος καὶ οὐδ' εἰς ὄψιν ἐλθεῖν θέλων. ἀπεροπεὺς οὖν, καὶ ἠπεροπεύς. Ἦμος δ' ἠπεροπῆας ἀπεπτοίητον ὀνείρους Ἠέλιος ἀνασχών: — ἐκ τοῦ ῥήματος τοῦ ἠπεροπῶ ἠπεροπεύω, καὶ ἠπεροπευτής.

Ἤπειρος, σημαίνει τὴν γῆν, ἄπερός τις οὖσα, ἡ μὴ ἔχουσα πέρας, ὡς πρὸς σύγκρισιν τῶν νήσων· αὗται γὰρ εὐδείελοι εἰσὶ, καθὸ μεμερισμέναι εἰσὶ τῇ θαλάσσῃ. λέγεται ποτὲ μὲν ἡ εἰς ἄπειρον διήκουσα γῆ· οἷον, —
454 ἐριβώλακος ἠπείροιο: — καταχρηστικῶς δὲ πᾶσα ἡ γῆ· Ἐκ δὲ πόντου βὰς ἰοειδέος ἤπειρόνδε. [Ἠπείρηθεν δὲ] Τὴν μὲν ἀπείρηθεν νέες ἤγαγον: — ἀντὶ τοῦ ἠπειρόθεν. καὶ, Δώδεκ' ἐν ἠπείρῳ ἀγέλαι: — καὶ ἐν τῷ καταλόγῳ περὶ αὐτῆς, Οἵδ' ἤπειρον ἔχον.

Ἠπίαλος καὶ ἠπιάλης καὶ ἠπιόλης· σημαίνει τὸν ῥιγοπύρετον, καὶ δαίμονα τοῖς κοιμωμένοις ἐρχόμενον. ὡς Ὅμηρος καὶ οἱ πλείους, ἠπιόλης λέγουσι διὰ τοῦ η· πλὴν διαφόρως ἐχρήσαντο τῇ λέξει. εἴρηται κατὰ ἀντίφρασιν, ἤπιος· ἐπαχθὴς γάρ ἐστιν· ἢ παρὰ τὸ πέμπεσθαι ἀπὸ τοῦ σώματος, ἀπίαλος, ἀπὸ τοῦ ἀπιέναι, ὁ ὀφείλων ἀπιέναι. ὁ δὲ Ἀλκαῖος ἐπίαλον αὐτὸν ἔφη. Ἀπολλώνιος δέ φησι τὸν ἐπιάλτην, ἠπιάλην καλεῖσθαι· καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς ο, ἠπιόλην.

Ἤπιος, οὕτω πρότερον ἐκαλεῖτο ὁ Ἀσκληπιός· ἢ ἀπὸ τῶν τρόπων, ἢ ἀπὸ τῆς τέχνης καὶ τῆς τῶν χειρῶν ἠπιότητος· ᾧ καὶ γυναῖκα παραδίδωσιν Ἠπιόνην, ἐξ ἧς αὐτῷ γενέσθαι Ἰάσονα, Πανάκειαν· Δεξίππου ἐν ὑπομνήματι Λυκόφρονος. ἤπιος σημαίνει κυρίως τὸν λογισμόν. παρὰ τὸ ἔπω τὸ λέγω, ἔπιος καὶ ἤπιος, ὁ ἐν λόγῳ πάντα ποιῶν, καὶ μὴ πάθει. ἐκ μεταλήψεως δὲ καὶ ὁ διὰ λόγου προσηνὴς καὶ πρᾶος· καὶ ἠπιώτατος, ὁ ἐν λόγοις πραότατος καὶ ἥσυχος.

Ἠπιόδωρος, ἡ τοῦ Ἕκτορος μήτηρ Ἑκάβη, ἡ τὰ προσηνῆ καὶ ἡδέα δωρουμένη κατὰ τὴν παιδοτροφίαν.

Ἦπου] τοῦτο ἄρχει μὲν λόγου, ὡς παρὰ Ἡροδότῳ· Ἦπου ἂν, ὦ ξεῖνε Λάκων, ἐθαύμασα: — καὶ Ὅμηρος, Ἦπου καγχαλόωσιν: — ἀντὶ τοῦ ὄντως δή. ὅτε δὲ ὑποτέτακται, ἀνταποδίδοται τινὶ προκειμένῳ. ἀνταποδίδοται δὲ διχῶς· ὁτὲ μὲν οὕτως, Εἰ δὲ μὴ πιστεύω τῷ δεσπότῃ, ἤπου πιστεύσαιμ' ἂν τῷ θεράποντι; ὁτὲ δὲ κατὰ τοὐναντίον· οἷον, Εἰ ὁ θεράπων ἐστί μοι πιστὸς, ἤπου ὁ δεσπότης αὐτοῦ ἂν εἴη πιστός: — βαρύνεται δὲ, ἀντὶ τοῦ πολλῷ πλέον, καὶ ἀντὶ τοῦ ἴσως σχεδόν.

Ἠπύη, τὸ φωνεῖ καὶ κηρύττει. παρὰ τὸ ἔπω τὸ λέγω, παράγωγον ἐπύω, ὡς πλήθω πληθύω· καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς η, ἠπύω· ἐξ οὗ ἠπύτης, ὁ μεγαλόφωνος καὶ κρακτικός.

Ἤπυτον, ὄρος Θρᾴκης· ὅτι Πρωτεὺς διὰ τὸν φόνον τῶν παίδων ἀναβὰς ἐπὶ τοῦτο, ἠπύει τοὺς θεοὺς ἐπὶ τὴν Αἴγυπτον ἀποκαταστῆσαι. ἀπὸ τοῦ ἠπῦσαι, ἤπυτον.

Ἥρα, ἡ θεός· ὅτι ἡ αὐτὴ τῷ ἀέρι ἐστίν. ὡς γὰρ πατὴρ πάτρα, καὶ μήτηρ μήτρα, οὕτως ἀὴρ, καὶ καθ' ὑπέρθεσιν ἥρα. ἢ ὅτι ἡ Ῥέα αὐτὴν ἔτεκεν· ὡς γὰρ ᾔσθετο ὁ Κρόνος, ἐκέλευσε δεῖξαι τὸ παιδίον. ἢ ὅτι παρὰ τοῦ Κρόνου ἡ Ῥέα ἐπιδιωκομένη, ἀπὸ τύχης πρῶτα ἔτικτε τὴν Ἥραν· τὸν δὲ Δία ἔτι ἐν γαστρὶ εἶχεν. ὁ δὲ Κρόνος, ὡς ᾔσθετο, παραπορεύεται, καὶ ἐκέλευσε δεῖξαι τὸν παῖδα· ὡς δὲ εἶδεν, ἐκέλευσεν ἆραι καὶ ἐκτρέφειν· οἱ δὲ Κρῆτες τὸ ἆραι ἧραι φασί· καὶ Ἥραν ὠνόμασαν αὐτήν. ἢ παρὰ τὴν ἔραν. σημαίνει δὲ τὴν σωματοειδῆ θεόν, ὡς τὸ, Ἥρη, μὴ δὴ πάντας ἐμοὺς ἐπιέλπεο μύθους Εἰδήσειν: — σημαίνει καὶ τὴν χάριν καὶ τὴν ἐπικουρίαν.

Ἠράσθην, ἀπὸ τοῦ ἐράζω γίνεται, ὡς πειράζω ἐπειράσθην, καὶ πελάζω ἐπελάσθην. οὐ γὰρ ἀπὸ τοῦ ἐρῶ ἐρᾷς γίνεται. ὤφειλε γὰρ εἶναι ἠράθην, ὡς φυρῶ. 455
φυρᾷς, ἐφυράθην, μακροῦ ὄντος τοῦ α. εἰς τὸ βοῶ ἡ τεχνολογία.

Ἡρακλῆς, ὁ ἥρως· οὐ παρὰ τὸ ἐκ τῆς Ἥρας τὸ κλέος ἐσχηκέναι, ὡς οἱ πολλοὶ λέγουσιν, ἀλλὰ μᾶλλον παρὰ τὸ ἀπὸ τῆς Ἥρας ἀκλεᾶ εἶναι· ὅσον γὰρ κατὰ τὴν Ἥραν, ἄδοξος ἦν· μικροῦ γὰρ αὐτοῦ ὄντος, ἐπ' αὐτὸν ἔπεμψεν Ἥρα δράκοντας ὀφείλοντας ἀνελεῖν αὐτόν· οὕσπερ αὐτὸς ἐφόνευσεν. ἢ παρὰ τὴν ἔραν καὶ τὸ κλέος, ὁ ἐν τῇ γῇ ἔνδοξος. ἢ ὅτι Νεῖλος ἐκ γενετῆς καλούμενος, ἐν τῷ κατὰ γιγάντων πολέμῳ, ἀνώνυμον ἕνα τῶν γιγάντων πυρίπνοον ἐπερχόμενον Ἥρᾳ φονεύσας, Ἡρακλῆς ὠνομάσθη. ἄλλοι δὲ, παρὰ τὴν ἥραν τὴν σημαίνουσαν τὴν μετ' ἐπικουρίας χάριν, καὶ τὸ κλέος, γέγονεν Ἡρακλῆς· πρὸ τούτου γὰρ Ἀλκείδης ἐκαλεῖτο· ἀλλ' ἐκ τοῦ πᾶσι βοηθεῖν ἐκλήθη Ἡρακλῆς, ὡς καὶ ὁ χρησμὸς δηλοῖ, λέγων, Ἡρακλέην δέ σε Φοῖβος ἐπώνυμον ἐξονομάζει· Ἥρᾳ γὰρ ἀνθρώποισι φέρων κλέος ἄφθιτον ἕξεις: — ἢ ἀπὸ τοῦ Ἥρα, ὃ σημαίνει τὴν δαίμονα, μετὰ τοῦ κλέος, γίνεται Ἡροκλῆς, ὡς Ἡρόδοτος, Ἡρόφιλος· καὶ ἀπὸ τοῦ Ἡροκλῆς, γίνεται Ἡρακλῆς κατὰ τροπὴν τοῦ ο εἰς τὸ συνεσταλμένον α, ὡς ἐπὶ τοῦ ποδόνιπτρα, ποδάνιπτρα. ἢ ὅτι τὸ α τοῦ ἀκλεοῦς καὶ τοῦ ἥρα ἐστίν. ἀλλ' ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι εἰ ἄρα ἀπὸ τοῦ ἥρα καὶ τοῦ ἀκλεής ἐστι, διατί μὴ ὀξύνεται; κανὼν γάρ ἐστιν ὁ λέγων, ὅτι τὰ εἰς ης ὀνόματα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ἀδιαίρετα, ἐν τῇ συνθέσει φυλάττει τὸν τόνον τοῦ ἁπλοῦ· οἷον, ληστής, ἀρχιληστής· δανειστής, μισοδανειστής· εὑρετής, ἐφευρετής· χωρὶς τοῦ κριτής, καὶ ἀληθής· ταῦτα γὰρ ἐν τῇ συνθέσει ἀναβιβάζουσι τὸν

τίνος· οὐκ [illegible], φιλαλήθης. ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν εἶπε, διὰ τὸ [illegible], ἐτεόκρης· καὶ γυής, ἑτερόγυης. τὰ γὰρ μονοσύλλαβα ὀνόματα ἐν τῇ συνθέσει ἀναβιβάζουσι τὸν τόνον· οἷον, χθών, αὐτόχθων· Θρᾷξ, Σαμόθραξ· παῖς, εὔπαις· χωρὶς τοῦ πτώξ, πολυπτώξ. οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν τὸ, Ποσειδάωνος ὑποδμώς: — παρέλκουσαν γὰρ ἔχει τὴν ὑπὸ πρόθεσιν. ἔστιν οὖν εἰπεῖν, ὅτι τῷ λόγῳ τῶν κυρίων ἐβαρύνετο· τὰ γὰρ εἰς ης κύρια ἀποστρέφεται τὴν ὀξεῖαν τάσιν, καὶ ἢ βαρύνονται, ἢ περισπῶνται, χωρὶς τῶν παρασεσημειωμένων· εἰσὶ δὲ ταῦτα, εὑρετής, εὐμενής, εὐσεβής, εὐτυχής, εὐπρεπής, νημερτής, διοτρεφής, ψευδής· καὶ ἐπὶ τοῦ συνήθους, καλοετής. δεῖ γινώσκειν, ὅτι τὸ κριτής μετὰ προθέσεως ὀξύνεται· οἷον, προκριτής, παρακριτής, ὑποκριτής· μετὰ ὀνόματος δὲ ἀναβιβάζει τὸν τόνον· οἷον, δικαιοκρίτης. ἀναβιβάζει δὲ, ἐπειδὴ παράλογός ἐστιν ἐν ἁπλότητι ἡ ὀξεῖα τάσις· ὤφειλε γὰρ βαρύνεσθαι· ἐπειδὴ τὰ εἰς της δισύλλαβα φύσει ἀρσενικὰ βαρύνονται, οἷον δότης, πλύτης, κράτης, ψάλτης. φύσει δισύλλαβα εἶπε, διὰ τὸ λῃστής· τοῦτο γὰρ ἀπὸ τρισυλλάβου τῆς ληϊστής. ἀρσενικὰ, διὰ τὰ θηλυκά. ἐπεὶ οὖν τὸ κριτής παραλόγως ὀξύνεται, τούτου χάριν ἐν τῇ συνθέσει τὸν ὀφειλόμενον τόνον ἀναδέχεται. τὸ δὲ ἀληθής, ἀνεβίβασε τὸν τόνον ἐν τῇ συνθέσει· ἐπειδὴ τὰ διὰ τοῦ ηθης σύνθετα ὀνόματα βαρύνεται· οἷον, ἦθος, εὐήθης, συνήθης, κακοήθης. τούτοις συνεξηκολούθησε καὶ τὸ φιλάληθες, πανάληθες. τὰ εἰς της ἔχοντα τὴν
456 παραλήγουσαν εἰς ἀμετάβολον λήγουσαν, ἀπρόσληπτα ὄντα τοῦ σ κατὰ τὴν γενικὴν, βαρύνεται, εἰ μὴ εἴη μετοχικὰ, ὑφάντης, ἀγύρτης, εὐφράντης· τὸ δὲ ἑκοντής, ἐθελοντής, μετοχικά. παρὰ δὲ Ἀττικοῖς ὀξύνεται τὸ καθαρτής· ἀμυντής, ἐπὶ τοῦ βοηθοῦ· φαιδρυντής, ποικιλτής, καλλυντής, πραϋντής· ὅτι οὐκ ἔχει τὴν πρώτην συλλαβὴν εἰς φωνῆεν λήγουσαν. τὰ γὰρ εἰς της λήγοντα ἀρσενικὰ, καθαρὸν ἔχοντα τὸ τ, βραχείᾳ παραληγόμενα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, βαρύνεται καὶ ἁπλᾶ ὄντα· οἷον, ἰξιβάτης, ἀρέτης, ἐργάτης. σεσημείωται τὸ εὑρετής. τὸ μέντοι λυριστής, λεπιστής, χλευαστής, ὀξύνεται, ὅτι οὐ καθαρὸν ἔχει τὸ τ· τὸ ἀθλητής, μαχητής, μαθητής, ὅτι οὐ βραχεῖαν ἔχει τὴν παραλήγουσαν.

Ἡράκλεις, ἐπίφθεγμα θαυμαστικόν· ἀντὶ τοῦ, ὦ τοῦ θαύματος. Λουκιανός, Ἡράκλεις, χρυσοῦς αὐτῷ Ὅμηρος: — ἔστι δὲ κλητικὴ συναλοιφῇ ἀπὸ τοῦ Ἡράκλεες τοῦ ἐντελοῦς· ὃ κατὰ συγκοπὴν γίνεται Ἥρακλες χαλκόζωνε: — βίης Ἡρακληείης, ὡς Ἰφικληείης. ἀπὸ τοῦ Ἡρακλῆς γίνεται ἡράκλειος κτητικόν· τὸ θηλυκὸν, ἡρακλείη· ἡρακλεία χείρ· καὶ κατ' ἐπένθεσιν τοῦ η πρὸ τῆς ει διφθόγγου γίνεται ἡρακληείη. τὸ γὰρ η οὐδέποτε μετὰ τὴν ει δίφθογγον πλεονάζει. ἀλλὰ πρὸ αὐτῆς· μᾶλλον δὲ μετὰ τοῦ ι πλεονάζει πολλάκις τὸ η.

Ἥραθεν] παρὰ τὴν ἔραν γίνεται ἔραθεν· καὶ κατ' ἔκτασιν, ἤραθεν.

Ἤρανος, βασιλεὺς, ἢ βοηθός. παρὰ τὴν ἦραν τὴν μετ' ἐπικουρίας χάριν. γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ ἐρῶ, ἔρανα καὶ ἤρανα. Ὅμηρος, Οὐ μέν μοι ποδάνιπτρα ποδῶν ἐπιήρανα θυμῷ: — ἀντὶ τοῦ ἐράσμια καὶ καταθύμια. τοῦτο δὲ τὸ ἐπιήρανα κατὰ συγκοπὴν ποιεῖ τὸ ἐπίηρα. ἀπὸ γοῦν τοῦ ἐρῶ, ἔρανον, ὡς κόπτω, κόπανον· πέπτω, πόπανον· ἔχω, ὄχανον. καὶ ἤρανος, ὁ ἐράσμιος.

Ἡρᾶς, ὄνομα κύριον γραμματικοῦ. οὐ φέρει ἀμείβοντας καὶ . . . εἴρηται παρωνύμως ἀπὸ τῆς Ἥρας. Ἡρέας· καὶ ἐν συναιρέσει; Ἡρᾶς, ὡς βορέας, βορέας· πλεονασμῷ τοῦ ρ καὶ συναιρέσει, βοῤῥᾶς.

Ἡραῖον τεῖχος, χωρίον ἐν Θρᾴκῃ· ὑπὸ Σαμίων [illegible].

Ἡρδάλωτε. Φιλήμων, Αἰγύπτιος [illegible] μου: — ἀντὶ τοῦ [illegible].

Ἠρεμία, ἡ ἡσυχία. ἀπὸ τοῦ ἤρεμος. ἠρεμία, ὡς ἥσυχος, ἡσυχία. ἔστιν ἔρημος, ἐρημία· καὶ καθ' ὑπέρθεσιν γίνεται ἠρεμία. ἢ ἀτρεμία, καὶ κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπὴν, ἠρεμία.

Ἠρέμα, ἡσύχως. ἀπὸ τοῦ ἀτρέμας, κατὰ ἀποβολὴν τοῦ τ, καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς η, ἠρέμα.

Ἡρεσίδες, αἱ ἱέρειαι τῆς ἐν Ἄργει Ἥρας· ἀπὸ τῆς Ἥρας· ἢ παρὰ τὸν ἀρύσω μέλλοντα, ἀρυσίτιδες, αἱ ἀρυόμεναι τὰ λουτρά.

Ἤρικον, σημαίνει τὸ ἔσχιζον. Ἡσίοδος, Ἤρεικον χθόνα δῖαν.

Ἤρεον] ὑπὸ δ' ἤρεον, ὑφῄρουν, ἐλάμβανον. ἀπὸ τοῦ περισπωμένου· καὶ δασύνεται.

Ἠρήκαμεν, ἤρημεν, διὰ τοῦ η γράφεται. Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν.

Ἠρήρει· ἀπὸ τοῦ ἐρείδω. 457

Ἠριγένεια, ἤτοι ἡ τὸν ὄρθρον γεννῶσα ἡμέρα· ἢ ἡ ὑπὸ τοῦ ὄρθρου γεννωμένη. ἀπὸ τοῦ ἦρι καὶ τοῦ γενῶ.

Ἦρι μάλα, ὄρθρου πάνυ, τὸ πρωῒ, ἕωθεν. ἀπὸ τοῦ αἱρεῖσθαι ἡμᾶς τῆς κοίτης κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον. τὸ δὲ ἦρι, ὀνοματικὸν ἐπίῤῥημα. ἀπὸ τοῦ ἀὴρ ἀέρος ἀέρι· καὶ κατὰ κρᾶσιν, ἦρι. τὸ δὲ ἀέρι, καὶ διὰ τοῦ η φησὶν ὁ ποιητής, Ἠέρι γὰρ κατείχετο.

Ἦρος] ἐκ τοῦ ἔαρ ἔαρος, γίνεται κατὰ κρᾶσιν ἦρος· τὸ δὲ ἔαρ, ἐν συναιρέσει γίνεται ἦρ.

Ἦρια, καὶ ἠρία· ὁ διάφορος τόνος διάφορον ποιεῖ καὶ τὴν σημασίαν. προπαροξυτόνως, σημαίνει τὰ ἔρια· καὶ κατ' ἔκτασιν, ἤρια· παροξυτόνως δὲ, τοὺς τάφους, παρὰ τὴν ἔραν· τὸ γὰρ παλαιὸν ἐν τοῖς κοιλώμασι τῆς γῆς ἔθαπτον, μήτε σιδήρῳ μήτε χαλκῷ κεχρημένοι. ἢ παρὰ τὸν ἀέρα, ἤγουν τὸν ἐπικείμενον σκότον τοῖς τεθνεῶσι. Θεόκριτος, καὶ ἠρία κεκμηκότων: — καὶ Καλλίμαχος, — τίνος ἠρίον ἵσταται τοῦτο;

Ἠρία, αἱ πύλαι Ἀθηναῖοι· διὰ τὸ τοὺς νεκροὺς ἐκφέρεσθαι ἐκεῖ ἐπὶ τὰ ἠρία, ὅ ἐστι τοὺς τάφους.

Ἤριννα, ἡ ποιήτρια· εἴρηται παρὰ τὸν ἔρωτα, ἡ ἐρασμία· ἢ παρὰ τὸ ἔαρ.

Ἧιρτο, σὺν τῷ ι, ἀπὸ τοῦ αἴρω. τὸ δὲ, παρηέρθη δὲ κάρη, οὐκ ἔχει τὸ ι· ἀπὸ γὰρ τοῦ ἀερθῶ ἐστιν.

Ἥρυλλος, ὁ Ἡρακλῆς ὑποκοριστικῶς, ὡς τὸ Ἀριστοκλῆς, Ἄριστυλλος.

Ἡρόπτω, σημαίνει τὸ κόπτω.

Ἠρόμην. εἰ μὲν ἔχει τὸ ι, σημαίνει τὸ ἐκουφιζόμην· καὶ ἔστιν ἀπὸ τοῦ αἴρομαι, ἠρόμην, ὡς αἰσχύνομαι, ᾐσχυνόμην· εἰ δὲ σημαίνει τὸ ἠρώτων, οὐκ ἔχει τὸ ι· καὶ ἔστιν ἀπὸ τοῦ ἔρω τὸ ἐρωτῶ, ἔρομαι, ἠρόμην.

Ἥρωες, οἱ πάλαι καὶ πρωτογενεῖς ἄνθρωποι, οἱ ἡμίθεοι ἄνδρες. ἥρωας δέ φασι κληθῆναι ἀπὸ τῆς ἔρας τῆς γῆς, ὅτι ἐκ γῆς ἐπλάσθη τὸ γένος τῶν ἡρώων· ἢ ἀπὸ τῆς ἐρωτήσεως· διαλεκτικοὶ γάρ. ἢ ἀπὸ τῆς ἀρετῆς· ἢ ἀπὸ τοῦ ἀέρος, ὥς φησιν Ἡσίοδος, Ἠέρα ἑσσάμενοι, πάντη φοιτῶντες ἐπ' αἶαν: — ἢ ἀπὸ τῶν ἐρώτων· ἐξ ἐρώτων γὰρ θείων ἐγένοντο· ἀπὸ τῆς ἐράσεως, τουτέστι μίξεως τῶν θεῶν· οἱ γὰρ θεοὶ, θνηταῖς γυναιξὶ συνερχόμενοι, ἐποίουν τὸ τῶν ἡρώων γένος. ἢ παρὰ τὸ ἄρω τὸ ἁρμόζω, ἢ παρὰ τὸ ἀέρω τὸ κουφίζω.

Ἠρύγγιον, λεπτόν τι κάρφος ἀκανθῶδες, ὃ καὶ ἐπὶ τοὺς τοῦ σίτου σωροὺς εἰώθασιν ἐπιτιθέναι.

Ἡραία, ἄκρα οὕτω λεγομένη κατ' ἀντικρὺ Χαλκηδόνος. αὐτὴν δὲ ἐν τῇ συνηθείᾳ Ἡερίαν φασὶ, κακῶς. ἄλλοι δὲ Ἡρίον, μυθοποιοῦντες, ὡς ἐκεῖσε ὀρύξαντες τάφους, χύτρας εὗρον καὶ ὀστᾶ. πειστέον δὲ μᾶλλον τῷ Βιθυνῷ Δημοσθένους ἐν τῷ τετάρτῳ βιβλίῳ· Ἔστι δὲ προπάροιθε κλυτῆς Χαλκηδόνος ἄκρη Ἡραία· φαίης κεν ἰδὼν, βαθυνεὰ πάντη Ἔμμεναι· εἰαμενὴ δὲ καὶ οὐ βάθος ἐστὶ θαλάσσης. Ἔνθα θοὰς νῆας ἦγον οἰόμενοι σκέπας εἶναι Αὐτοφυοῦς ὅρμοιο· κακὸν δ' ἐνέκυρσαν ἑτοίμως.

Ἥρῳ Δημοδόκῳ: — δοτική ἐστιν, ἀντὶ τοῦ ἥρωϊ· κλίσις, καὶ οὐκ ἀποκοπή.

Ἡρῴδης, ἔχει τὸ ι προσγεγραμμένον. ἔστι γὰρ ἥρως, ἥρωος, ἥρωϊ· καὶ γίνεται ἡρωΐδης· καὶ κατὰ συναίρεσιν
438 τοῦ ω καὶ ι εἰς τὴν ῳ δίφθογγον, ἡρῴδης. καὶ ἄλλως· τὰ εἰς δης πατρωνυμικὰ ἢ τύπου πατρωνυμικοῦ, θέλει ἔχειν πρὸ τοῦ δ, ἢ τὸ ι ἢ τὸ α· οἷον Πηλείδης, Πυλάδης, Μι[illegible]ῴδης.

Ἡρῳδιανὸς] ἀπὸ τοῦ Ἡρῴδης, γίνεται Ἡρῴδιος, καὶ Ἡρῳδιανὸς, ὡς ἀπὸ τοῦ εὐτυχής, Εὐτύχιος, Εὐτυχιανός. τὸ α μακρόν. διατί; τὰ διὰ τοῦ ανος ὑπὲρ τρεῖς συλλαβὰς ἐκτεταμένον ἔχει τὸ α, Μαρκιανὸς, Σεβαστιανὸς, Ἰουλιανός· (τὸ ἑανὸς, οὐκ ἔστιν ὑπὲρ τρεῖς συλλαβὰς) χωρὶς εἰ μὴ κατὰ ποιητικὴν ἄδειαν συσταλῇ· ἐπειδὴ παρὰ τοῖς νεωποιηταῖς τὸ Ἰουλιανὸς συστέλλει τὸ α. χωρὶς τοῦ ὠκεανός, ὅτι συνεσταλμένον ἔχει τὸ α.

Ἡρῷον, τὸ καλούμενον ἔπος, ὅτι δι' αὐτοῦ τὰς ἡρωϊκὰς πράξεις ὕμνησεν Ὅμηρος. ἢ παρὰ τὴν ἔραν τὴν γῆν· ἥτις ἀρχαιοτέρα ἐστὶ τῶν στοιχείων. ἀπὸ γοῦν τῆς ἀρχαιότητος ἐρῷον καὶ ἡρῷον· Σὺ δ' αὐτέχρημα ὁ ἐκ Τροιζῆνος Ἱππόλυτος συνελκύσας τὰς ὀφρῦς, καὶ τὸ χεῖλος δακὼν, καὶ κάτω κύψας, ὡς ἡρῷον ἡμᾶς ἄφθογγος παρατρέχεις.

Ἡσίοδος, ὄνομα κύριον, ὁ τὴν αἰσίαν ὁδὸν πορευόμενος· Ἔργα γὰρ καὶ Ἡμέρας ἔγραψε πρὸς τὴν τοῦ βίου ἐργασίαν καὶ νομοθεσίαν. ἢ ὅτι ὁσίως ἐβάδισε· συνέτυχε γὰρ ταῖς Μούσαις, καὶ οὐχ ὡς Θάμυρις διετέθη· ὅθεν καὶ ποιητὴς ἄριστος. παρὰ τὸν ἥσω μέλλοντα, καὶ τὸ ὁδός. τὰ γὰρ παρὰ μέλλοντα συντιθέμενα τρέπει τὸ ω εἰς ι· μνήσω, Μνησίθεος· στήσω, Στησίχορος· οὕτως ἥσω, Ἡσίοδος.

Ἥσσων, ὁ ἐλάσσων. ἀπὸ τοῦ ἥμισυς, γίνεται τὸ συγκριτικὸν ἡμισύτερος· ὁ δεύτερος τύπος, ἡμισίων· καὶ ὁ τρίτος, ἥσσων· καὶ Ἀττικῶς, ἥττων. ἢ ἀπὸ τοῦ ἧκα, ἢ ἀπὸ τοῦ ἥκιστα, ἢ ἀπὸ τοῦ ἡδύς. οἱ γὰρ ἐν ἡδοναῖς καταγινόμενοι πολὺ ἑαυτῶν ἥσσονές εἰσιν.

Ἧσθαι, τὸ καθέζεσθαι. ἐκ τοῦ ἕω, ἕημι, ὡς κέω, κέημαι· τὸ παθητικὸν, ἕεμαι, ἧμαι· ἕεται, ἧται· καὶ τὸ ἀπαρέμφατον, ἧσθαι. ὁ παρατατικὸς, ἥμην, ἧσο, ἧστο· Ἀλλ' ἀκέων δὴν ἧστο: — ἡσυχάζων ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐκαθέζετο, Ἰλιάδος α'. καὶ Ἰλιάδος γ', Ἧσο παρ' αὐτὸν ἰοῦσα: — ἔστι δὲ προστακτικὸν χρόνου ἐνεστῶτος καὶ παρατατικοῦ. ἐκ τοῦ ἵημι. ἢ παρὰ ἀντὶ τῆς πρός· καὶ σημαίνει τὸ πλησίον καὶ ἐγγύς.

Ἡσθείην, εὐφρανθείην· ἀπὸ τοῦ ἥδω.

Ἡστόν, τὸ ἡδύ. ἀπὸ τοῦ ἥδω, ἥσω, ἧσμαι, ἧσται, γίνεται ἡστόν. Ὅμηρος, — ἥσατο δ' αἰνῶς Ἡδὺ ποτὸν πίνων.

Ἥσυχος. παρὰ τὸ ἥδω, ἥσω, ἥσυχος. ἥδονται γὰρ τῇ ἡσυχίᾳ οἱ ἀσκηταί.

Ἤσκειν] Ἤσκειν εἴρια καλά: — ἀντὶ τοῦ εἰργάζετο. τὸ ῥῆμα, ἀσκῶ· καὶ σημαίνει τὸ μετὰ πολλοῦ πόνου καὶ κόπου ἐργάζομαι· γίνεται ἐκ τοῦ ἀσκός. ὁ παρατατικὸς, ἤσκεον, ἤσκουν· ἤσκεε· καὶ τὸ ν, ἐφελκυστικόν ἐστιν ἐν τῷ τρίτῳ προσώπῳ· καὶ γίνεται ἤσκεεν· καὶ κατὰ συναίρεσιν, ἤσκειν.

Ἤσμεν. Ἰστέον ὅτι ἀπὸ τοῦ ᾔδειν ᾔδεις ᾔδει, τὸ δυϊκὸν, ᾔδειτον ᾐδείτην· καὶ κατὰ συγκοπὴν τῆς ει διφθόγγου, καὶ τροπῇ τοῦ δ εἰς σ, γίνεται ἤστην. οἷον, Τὼ δ' ἄρ' οὐδὲν ἤστην ἄλλο πλὴν δάκνειν: — ἀντὶ τοῦ ᾔδεσαν. καὶ τὸ πληθυντικὸν, ἦσμεν· Εὐριπίδης Ἑκάβῃ, — εἰ δὲ μὴ Φρυγῶν Πύργους πεσόντας ἦσμεν: — ἀντὶ τοῦ 439
ᾔδειμεν. καὶ Σοφοκλῆς Κόλχοις, Ὑμεῖς μὲν οὐκ ἄρ' ἦστε τὸν Προμηθέα: — ἀντὶ τοῦ ᾔδειτε. Εὐριπίδης Ῥήσῳ, — οὐδ' ἀφιγμένον Τὸν Πᾶνα ἦσαν: — ἀντὶ τοῦ ᾔδεσαν.

Ἥττω, παρὰ τὸ ἥσσω· τοῦτο παρὰ τὸ ἥσσων· τοῦτο παρὰ τὸ ἡδὺς ἡδύτερος ἡδίων ἥσσων· ὑπὸ γὰρ τῶν ἡδέων ἡττώμεθα. ὁ γὰρ πορνεύων διὰ τὴν ἡδύτητα τοῦ πάθους νικᾶται ὑπὸ τοῦ διαβόλου. ἥττων] ἔστι τῶ, τὸ λαμβάνω· τὸ δεύτερον, τᾶς, τᾷ. ἐξ αὐτοῦ γίνεται τῶν· καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἄτων, ὃν οὐδεὶς θέλει λαβεῖν· καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς η, γίνεται ἥττων.

Ἤτω] εἰμὶ τὸ ὑπάρχω· ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἦν· ἡ μετοχὴ, εἷς ἕντος· καὶ τὸ προστακτικὸν, ἕς, ὡς σεσημείωται· τὸ τρίτον, ἔτω· καὶ ἐπαυξήσει, ἤτω. ἢ ἐκ τοῦ ἔω τὸ ὑπάρχω, ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἦον, ἦες, ἦε· τὸ προστακτικὸν, ἔε· τὸ τρίτον, εέτω· καὶ κράσει τῶν δύο εε εἰς η μακρὸν, ἤτω.

Ἦτορ] χάλκεον ἦτορ: — ἡ ψυχή. ὥσπερ παρὰ τὸ φέρω γίνεται φόρ, καὶ κατ' ἔκτασιν φώρ, ὁ λῃστὴς καὶ κλέπτης, ὁ τὰ ἀλλότρια φέρων, οὕτω καὶ παρὰ τὸ τείρω τὸ καταπονῶ, ὁ μέλλων, τερῶ· γίνεται ῥηματικὸν ὄνομα τέρ καὶ τόρ μονοσύλλαβον· καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἄτορ· καὶ τροπῇ, ἦτορ, ἡ ἀθάνατος καὶ ἀκαταπόνητος· ὡς τὸ κυρίως ἐπ' ἀφόβου ψυχῆς μὴ ὑποδεχομένης τρῶσιν, δεδέχθαι. ἢ ἐκ τοῦ τείρω, γίνεται ἀτειρῶ, καὶ ἄτορ, καὶ ἦτορ, τὸ ἀτειρὲς πνεῦμα, ὅ ἐστιν ἀπαθές. ἢ μᾶλλον πολυτειρές. ἐν σώματι γὰρ οὖσα, πολυπαθής ἐστιν. ἢ παρὰ τὸ ἄω τὸ πνέω· καὶ γὰρ πνεῦμα ἡ ψυχή· οἷον, — δίχα δέ σφιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἄητο: — ἢ ἀπὸ τοῦ ἀήτης, ὃ σημαίνει τὸν ἄνεμον, γίνεται ἄητορ· καὶ κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ α, ἦτορ· πνεῦμα γὰρ λέγεται ἡ ψυχὴ, ὡς ἐν τοῖς θείοις Εὐαγγελίοις, Πνεῦμα ὁ Θεός· καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν: — τουτέστιν, ἀσώματόν ἐστι τὸ θεῖον, καὶ τοιαύτην θέλει καὶ τὴν θυσίαν αὐτῷ, διὰ τοῦ ἐν ἡμῖν ἀσωμάτου, προσφέρεσθαι, τουτέστι διὰ τῆς ψυχῆς καὶ τῆς τοῦ νοῦ καθαρότητος.

Ἦτρον, τὸ ὑπὸ τὸν ὀμφαλὸν μέρος. ὅθεν Νίκανδρος ἐπὶ τῆς ἐντεριώνης τίθησι. παρὰ τὸ ἄτριον, (ὅ ἐστιν ὕφασμα) ἄτρον καὶ ἦτρον. ἢ παρὰ τὸ ἰέναι τὸ οὖρον διὰ τούτου. ἤτριον, ἔνδυμα ὑμενῶδες. Ἀριστοφάνης ἠτριαῖον λέγει ἐν Θεσμοφοριαζούσαις· καὶ ἠτριαία. θηλυκὸν, ἐν Ταγηνισταῖς· παρὰ τὸ ἦτρον. οὕτω δὲ καλεῖται τὸ μεταξὺ τοῦ ὀμφαλοῦ καὶ τῆς ἥβης· καὶ τῶν θύννων τὸ μετὰ τὸν ὀμφαλὸν τέμαχος. παρὰ τὸ ἄτριον· διὰ τὸ συνυφάνθαι καὶ συμπεπλέχθαι τὴν σάρκα τῷ λίπει.

Ἠιτημένον, ἀντὶ τοῦ κεχρημένον· καὶ γὰρ αἰτεῖσθαι ἔλεγον τὸ κιχρᾶσθαι. αἰτῶ ἤτουν, ὡς αἰνῶ, ᾔνουν. οἱ γὰρ παρῳχημένοι τὰ ἴσα φωνήεντα θέλουσιν ἔχειν κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἐνεστῶτος, ἢ μείζονα, οὐδέποτε δὲ ἐλάττονα.

Ἠΰς, ὁ πρᾶος, ἢ ὁ μέγας· καὶ ὁ μὲν ἰσχυρὸς καὶ γενναῖος, παρὰ τὸ ἔω τὸ ὑπάρχω· ἢ ἀπὸ τοῦ αὔω τὸ φωνῶ, ἵν' ᾖ ὁ διαβόητος· ὁ δὲ ἀγαθὸς, παρὰ τὴν ἠὼ, ἵν'

ἢ ὁ ἥμερος. ἢ ἐκ τοῦ ἡδύς, ἀποβολῇ τοῦ δ. ἐξ οὗ τὸ
140 θηλυκὸν, ἠεῖα· καὶ ἐνηείης, γενική· τὸ οὐδέτερον, ἠΰ. καὶ ἐπίῤῥημα ἠΰτε, ἀντὶ τοῦ καθά· Ἠΰτε ἔθνεα εἶσι: — ἀντὶ τοῦ καθάπερ, ὃν τρόπον. ἐκ τοῦ ὡς γίνεται πῶς. κανών ἐστιν ὁ λέγων, ὅτι τοῖς εἰς ως λήγουσιν ἐπιῤῥήμασι συνυπάρχει τινὰ εἰς η λήγοντα, καὶ ὁμοτονοῦσιν αὐτοῖς· οἷον, ἄλλως, ἄλλῃ· διχῶς, διχῇ· οὐδαμῶς, οὐδαμῇ. ὀξύνεται ἄρα. τοῦ ὥς ἀντίκειται τὸ ἦ, ὡς ἐν τῷ, — ἣ τε ξείνων θέμις ἐστίν: — ἣ θέμις. ἀντὶ τοῦ ὡς νόμος ἐστί. καὶ τοῖς εἰς η λήγουσιν ἐπιῤῥήμασιν ἀντιπαράκειται τινὰ συντονούμενα τούτοις· οἷον πάντως, πάντη· ὥς, ἧ. τοῦτο προσθέσει τοῦ τε καὶ πλεονασμῷ τοῦ υ γίνεται ἦυτε. ψιλοῦται· τὸ γὰρ υ πλεοναζόμενον ψιλοῦται. δεῖ δὲ γινώσκειν ἠΰτε ἐν διαστάσει. κανὼν γάρ ἐστιν ὁ λέγων, ὅτι οὐκ ἔστιν ἐπινοῆσαι τὸ η καὶ τὸ υ ἐν μιᾷ συλλαβῇ, χωρὶς εἰ μὴ ἐν [illegible]. ἀναγκαίως οὖν ἡ διάστασις τοῦ ἠΰτε. ὁμοίως τῷ γρηΰς καὶ νηΰς· καὶ τὰ λοιπὰ πλεονασμός ἐστιν.

Ἥφαιστος· ἐπὶ μὲν τοῦ θεοῦ, Ἥφαιστος ποίησ' εἰδυίῃσι πραπίδεσσιν: — ἐπὶ δὲ τοῦ πυρὸς, Σπλάγχνα δ' ἄρ' ἀμπείραντες ὑπείρεχον Ἡφαίστοιο: — γίνεται παρὰ τὸ ἅπτω ἅψω, ἄψαυστός τις ὤν· τοῦ γὰρ πυρὸς οὐκ ἔστιν ἅψασθαι· καὶ οἱ μὲν φασὶν αὐτὸ σύνθετον εἶναι, ὁ τῇ ἁφῇ αἴστα ποιῶν τὰ πάντα· ἐπεὶ τὸ πῦρ πάντα τὰ πελάσαντα καίει· οἱ δὲ, ἁπλοῦν, παρὰ τὴν ἁφὴν, οὗ οὐκ ἔστιν ἅψασθαι. οἱ δὲ Αἰολεῖς ἄφατον αὐτὸ λέγουσιν. ἢ παρὰ τὸν ἧφα παρακείμενον.

Ἦχος, παρὰ τὸ χέω, μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α, ἄχος καὶ ἦχος, ἡ εἰς ἀέρα χεομένη φωνή· ἢ παρὰ τὸ αὔω· τὰ γὰρ ξηρὰ ἠχεῖ.

Ἠών, πόλις ἐστὶ Μενδαίων ἀποικία. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους.

Ἠιωρῆσθαι, ἠρτῆσθαι, κρέμασθαι. ἀπὸ τοῦ αἰωρῶ, ὁ παρακείμενος, ἠώρηκα· ὁ παθητικὸς, ἠώρημαι· καὶ τὸ ἀπαρέμφατον, ἠωρῆσθαι. τοῦτο παρὰ τὸ ἀὴρ ἀερῶ· καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς ω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, αἰωρῶ, καὶ ἀπαιωρῶ.

Ἠώς] παρὰ τὸ αὔω τὸ λάμπω, αὔως· καὶ ἐκβολῇ τοῦ υ, ἄως· καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς η, ἠώς. σημαίνει δὲ τέσσαρα· ποτὲ μὲν τὴν σωματοειδῆ θεόν· Ἠὼς δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγαυοῦ Τιθωνοῖο: — τὸ κατάστημα τῆς ἡμέρας. ὡς τὸ, Ἠὼς μὲν κροκόπεπλος: — ὁτὲ δὲ τὸ ἀπὸ ἀνατολῆς ἕως μεσημβρίας τοῦ ἡλίου διάστημα, ὡς τὸ, Ὄφρα μὲν ἠὼς ἦν: — καὶ, — ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ: — ὁτὲ δὲ τὸ νυκτὸς καὶ ἡμέρας διάστημα, ὡς τὸ, Ἠὼς δέ μοι ἐστὶ δυωδεκάτη ὅτ' ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα. διαφέρει δὲ τὸ ἠὼς καὶ ἕως κατὰ τρόπους τέσσαρας, κατὰ τόνον, κατὰ κλίσιν, κατὰ χρόνον, καὶ κατὰ πνεῦμα. Ἀττικοὶ μὲν ἕως λέγουσιν, ἀπὸ τοῦ ἕω τὸ πέμπω· ὅτι ἀφίενται τότε τὰ ζῶα· ἢ ἡ ἡμᾶς ἐξιοῦσα καὶ ἐξιέναι ποιοῦσα. Αἰολικῶς δὲ αὔως, ἀπὸ τοῦ αὔω τὸ φωνῶ· αὔει γὰρ τὰ ζῶα, ὅ ἐστι καλεῖ· καὶ αὔουσι πάντα δι' αὐτῆς· καὶ γὰρ κατὰ τοῦτο καὶ τὸν Ἴβυκον εἰρηκέναι κλυτὸν ὄρθρον, τὸν τοῦ κλύειν αἴτιον. ἠὼς δὲ ὑπὸ Ἰώνων ἡλιώτης, ἡ τὰ τοῦ ἡλίου ἐκπληροῦσα· ἢ ἡ ἐκ τοῦ ἡλίου γινομένη.

Θ.

441 Θῆτα τὸ στοιχεῖον, παρὰ τὸ τὴν θέσιν τοῦ παντὸς μιμεῖσθαι· ἤτοι τοῦ οὐρανοῦ τὸ κυκλοτερὲς ἔχον, καὶ τὸν διὰ μέσου ἄξονα τῇ κατὰ τὸ μέσον μακρᾷ ἔχει.

Θαάσσων, ἐγκαθήμενος. Ἰλιάδος ί, — λιπὼν ἕδος ἔνθα θαάσσεν: — ἀντὶ τοῦ ὅπου ἐκαθέζετο. ἐκ τοῦ θῶ γίνεται θοάζω· καὶ τροπῇ τοῦ ζ εἰς δύο σσ, θοάσσω· καὶ τροπῇ τοῦ ο εἰς α. θαάσσω. τὸ δὲ θῶ, ἐκ τοῦ θοῶ θοάζω, ὡς βοῶ βοάζω.

Θάκος, ὁ καὶ θῶκος καλούμενος, ἡ καθέδρα. παρὰ τὸ θῶ τὸ τιθῶ, θῶκος καὶ θάκος, ὁ θρόνος.

Θάλαμος, εἰ μὲν σημαίνει τὸν νέον οἶκον, ἐν ᾧ εἰσέρχεται ἥ τε νύμφη καὶ ὁ νυμφίος, γίνεται παρὰ τὸ θάλλω· δεῖ γὰρ ἐν αὐτῷ θάλλοντα εἰσιέναι σώματα, τουτέστιν ἀκμάζοντα καὶ μὴ ἀπεσβηκότα. εἰ δὲ σημαίνει τὴν οἰκίαν, γίνεται παρὰ τὸ θάλπω τὸ θερμαίνω, θάλπαμός τις ὤν. Ἰστέον ὅτι θάλαμος μέν ἐστιν ὁ ἔσω τῆς αὐλῆς μικρός· τὸ δὲ πρὸ αὐτοῦ, πρόδομος· αἴθουσα δὲ, ἡ πρὸς ἥλιον τετραμμένη. ἀπὸ τοῦ αἴθεσθαι. θάλαμος οὖν, ὁ κοιτών, ὁ οἶκος· καὶ θαλαμηπόλος, ἡ περὶ τὸν θάλαμον ἀναστρεφομένη.

Θαλαμίδιοι κῶπαι, αἱ ἠρέμα ἐλαύνουσαι. ὁ κατώτατος ἐρέτης, θαλάμιος λέγεται· ὁ δὲ μέσος, μεσοζύγιος· ὁ δὲ ἀνώτατος, θρανίτης.

Θάλασσα] παρὰ τὸν σάλον, σάλασσα καὶ θάλασσα, μεταθέσει τοῦ σ εἰς θ, ὡς ὀρχησμός, ὀρχηθμός. ἢ παρὰ τὸ ἆσσον εἶναι θανάτου, γίνεται θάνασσα, καὶ θάλασσα. ἢ παρὰ τὴν ἁλὸς γενικὴν, ἅλασσα· καὶ πλεονασμῷ τοῦ θ, θάλασσα. ἢ παρὰ τὸ τείνω, ἐκ τοῦ ἐπιτεταμένην ἔχειν τὴν ὁδόν.

Θαλερὸς, ὁ ἐν ἀκμῇ ὢν τοῦ θάλλειν, ὁ ἀκμάζων νέος· καὶ θαλερὸν δάκρυ, τὸ ἁπαλόν· καὶ θαλεροί, δίυγροι, ἀκμαῖοι, νέοι· παρὰ τὸ θάλλω τὸ αὔξω· τοῦτο παρὰ τὸ θῶ τὸ τρέφω· ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς τῶν ἀνθρώπων φύσεως· ὁ γὰρ θηλῆς μαστοῦ μετέχων ἄνεισιν εἰς αὔξησιν. σημαίνει ε΄ τὸ οἰκτρόν, ὡς τὸ, — θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέουσα: — τὸν ἀκμαῖον, ὡς τὸ, — θαλεροί τ' αἰζηοί: — τοὺς καλοὺς καὶ ὡραίους, ὡς τὸ, — θαλερῷ πεπλήγετο μηρῷ: — τοὺς ἀγαπητοὺς, ὡς τὸ. Τάων ἐν κονίῃσι βάλες θαλεροὺς παρακοίτας: — τὸ πολύ, ὡς τὸ, — θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή.

Θάλλω] παρὰ τὸ θῶ τὸ τρέφω, παράγωγον θάλλω· καὶ γὰρ τὸ τρεφόμενον αὔξει. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῆς τῶν ἀνθρώπων φύσεως· θηλῆς γὰρ μεταλαμβάνουσι καὶ εἰς αὔξησιν ἀνίασι· καταχρηστικῶς δὲ ἐπὶ πάντων τὸ τρέφεσθαι καὶ αὔξεσθαι θάλλειν εἴρηκε. καὶ θαλλὸν λέγει τὸν στέφανον τὸν τῆς ἐλαίας· οὐ μόνον δὲ τὸν τῆς ἐλαίας, ἀλλὰ καὶ πᾶν ὃ θάλλει. Ἀρχίλοχος. Ἔχουσα θαλλὸν μυῤῥίνης ἐτέρπετο.

Θαλλοφόρος, ὁ πομπεύων Ἀθήνῃσι τοῖς παναθηναίοις, καὶ ἐλαίας κλάδον φέρων. λέγουσι δὲ καὶ γέροντας θαλλοφόρους, πρὸς οὐδὲν ἄλλο χρησίμους ἢ πρὸς τὸ θαλλὸν φέρειν.

Θαλίᾳ] — τρέφεται θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ, Ἰλιάδος ί, ἀντὶ τοῦ ἐν πολλῇ εὐωχίᾳ, ἐν πολλοῖς ἀγαθοῖς· παρὰ τὸ θάλλειν τοὺς εὐωχουμένους. καὶ Ἰλιάδος θ΄, — τίθεντο δὲ δαῖτα θάλειαν: — τὴν θάλλουσαν τοῖς ἀγαθοῖς. 442
παρὰ τὸ θάλλω οὖν, θάλεια, ἐπὶ τοῦ θάλλειν, διὰ διφθόγγου· προσκειμένου καὶ τοῦ, δαὶς θάλεια· καὶ, — δαιτὶ συνήγορός ἐστι θαλείῃ, τῇ εὐθηνίαν ἐχούσῃ. ἐπὶ δὲ τῆς εὐωχίας αὐτῆς, διὰ τοῦ ι.

Θαλῆς· ἡνίκα μὲν περισπᾶται, εἰς ου ἔχει τὴν γενικήν, Θαλῆς, Θαλοῦ, Θαλῆ. Τί δῆτ' ἐκεῖνον τὸν Θαλῆν θαυμάζομεν; Ἀριστοφάνης· ἡνίκα δὲ βαρύνεται, διὰ τοῦ τος κλίνεται τῷ λόγῳ τῶν ἰαμβικῶν, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ, Πολὺ τὸ δῶρον, ἐς Θάλητα ὤλισθεν. ἔστι δὲ χορίαμβος· τροχαῖον γὰρ ἔχει ἐν τῷ ἕκτῳ ποδί.

Θαλύσια, τὰς ὑπὲρ εὐθαλίας καὶ εὐφορίας τῶν καρπῶν διδομένας θυσίας μετὰ τὴν συγκομιδὴν τῶν καρπῶν τοῖς τε ἄλλοις θεοῖς καὶ τῇ Δημήτρᾳ.

Θαλπωρή, χαρά, ἡδονή, παραμυθία· ἐκ τοῦ θάλπω.

Θάλπη, παρὰ τὸ θάλπειν, ἢ παρὰ τὸ θάλος.

Θαμά, ἐπίρρημα, τὸ πυκνῶς καὶ συνεχῶς, ἐκ τοῦ ἅμα, πλεονασμῷ τοῦ θ. τὸ γὰρ πυκνῶς γινόμενον ὑφ' ἕνα καιρὸν γίνεται. ἐκ δὲ τοῦ θαμά, γίνεται θαμίζει, πυκνῶς ἔρχεται, καὶ ἐνδελεχεῖ, πυκνάζει· ἢ ἀντὶ τοῦ ὁμιλεῖ. ζήτει εἰς τὸ ἅμα.

Θαμνάς, ἡ ῥίζα· ὅτι καὶ αὐτὴ ἔγκειται τῇ γῇ· ἀπὸ τῆς θέσεως. καὶ θάμνος, ὁ σύνδενδρος τόπος.

Θάμβος, σημαίνει τὴν ἔκπληξιν. εἴδους τῶν ὑποπεπτωκότων τῷ ὀνόματι εἰδικοῦ· τὸ γενικόν, Φόβος. γίνεται παρὰ τὸ θάπος, πλεονασμῷ τοῦ β, καὶ τροπῇ τοῦ π εἰς μ, διὰ τὸ ἀσύντακτον· τὸ δὲ θάπος, παρὰ τὸ θήπω.

Θάνατος] παρὰ τὸ τείνω τὸ τανύω τάνατος καὶ θάνατος. ὁ τείνων τὰ σώματα τῇ ψύξει· ἢ ὅτι τανυός ἐστιν, ὁ ἐπὶ πάντας ἑαυτὸν διατείνων. ἢ παρὰ τὸ θεῖν ἄνω τὰς ψυχάς. ἢ θενωτός τις ὤν, διὰ τὸ ἐπὶ τὰ νῶτα τίθεσθαι τὸν τεθνεῶτα. ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ ἄνευ ἄτης τὸν τεθνεῶτα εἶναι· θάνατος γὰρ ἀνδρὶ ἀνάπαυσις· παρὰ τὴν ἄτην τὴν βλάβην, ἄνατος καὶ θάνατος· ὁ ἄνευ βλάβης μένων ἀποθανών. — Ἴθι πρηεῖα γυναικῶν Τὴν ὁδὸν ἣν ἀνίαι θυμοφθόροι οὐ περόωσι, Καλλίμαχος. Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ μονοσυλλάβων· ἔστι ῥῆμα θῶ τὸ ἀποτίθεμαι· πλεονασμῷ τοῦ ν, θνῶ· καὶ θνῶν ἡ μετοχὴ ἀκολούθως· πλεονασμῷ τοῦ α, θανῶ· ὁ μέλλων, θανήσω· ῥηματικὸν ὄνομα, θανητός· μετὰ συστολῆς τοῦ η εἰς α, ἀνεδόθη ὁ τόνος, καὶ ἐγένετο θάνατος, ὁ τὴν αἰωνίαν δηλῶν ἀπόθεσιν.

Θανατῶ, ὅτε μέν ἐστιν ἁπλοῦν, ἔστι τρίτης συζυγίας τῶν περισπωμένων· οἷον, θανατῶ, θανατοῖς· καὶ σημαίνει τὸ φονεύω· ὅτε δὲ σύνθετον, δευτέρας. οἷον, δυσθανατῶ, δυσθανατᾷς· ὥσπερ καὶ τὸ δοκῶ, ἁπλοῦν μέν, πρώτης· οἷον, δοκῶ, δοκεῖς· σύνθετον δέ, δευτέρας· οἷον, προσδοκῶ, προσδοκᾷς. ὅτε δὲ τὸ θανατῶ δευτέρας συζυγίας, σημαίνει τὸ ἐπιθυμῶ ἀποθανεῖν· Ἰώσηπος, Ἀνδρὶ θανατῶντι μὴ συμπλέκεσθαι: — ἤγουν ἀνδρὶ ἐπιθυμοῦντι καὶ προαιρουμένῳ ἀποθανεῖν μὴ προσβαλέσθαι εἰς μάχην. καὶ Λιβάνιος, Ποῦ δὴ καὶ ἐπὶ τούτῳ θανατᾷ;

Θάπτω] ὡς παρὰ τὸ βῶ γίνεται βάπτω, οὕτω καὶ παρὰ
443 τὸ θῶ τὸ τίθημι γίνεται θάπτω· αἴδιον γὰρ ἔχουσι τὴν ἀπόθεσιν οἱ θαπτόμενοι.

Θάρσος] παρὰ τὸ θέρω τὸ θερμαίνω, ὁ μέλλων Αἰολικῶς, θέρσω· ῥηματικὸν ὄνομα, θέρσος· καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς α, θάρσος· ἀφ' οὗ καὶ θρασεῖς, καθ' ὑπέρθεσιν τοῦ ρ· οἱ γὰρ θερμοί, καὶ θρασεῖς· καὶ θαρσαλέος, ὁ ἀνδρεῖος.

Θάσος, πόλις· ἀπὸ τοῦ δάσος· ὅτι κάρπιμός ἐστιν ἡ γῆ. καὶ τὸν Κικόνιον οἶνον, ὃν καὶ Ὅμηρος συνίστησιν ἥδιστον εἶναι, τοῦτον οἱ Ἕλληνες Θάσιον ὠνόμασαν, διὰ τὸ ἐπικεῖσθαι τῇ νήσῳ Θάσῳ.

Θάσια, τὰ ἀμύγδαλα· ἀπὸ τοῦ θᾶσσον τὸν καρπὸν προϊέναι· πρώϊμα γὰρ ὑπὲρ τὰ λοιπὰ δένδρα.

Θάσσονας ἰρήκων, ἀντὶ τοῦ ταχυτέρους τῶν ἱεράκων, Ἰλιάδος ν'. καὶ θᾶσσον, τὸ ταχέως, ἀπὸ τοῦ ταχύς παρήχθη· ὁ πρῶτος τύπος, ταχύτερος· ὁ δεύτερος, ταχίων· ὁ τρίτος, τάσσων· καὶ τροπῇ, θάσσων, καὶ θάττων. ἀντιστοιχεῖ γὰρ τὰ δασέα τοῖς ψιλοῖς, θ, τ.

Θαργηλία, ἑορτὴ Ἀθήνησιν· ὀνομάζεται ἀπὸ τῶν θαργηλίων· θαργήλια δέ εἰσι πάντες οἱ ἀπὸ γῆς καρποί· ἄγεται δὲ μηνὶ Θαργηλιῶνι, Ἀρτέμιδος καὶ Ἀπόλλωνος. Θαργηλιὼν δέ, ὁ ἑνδέκατος μὴν ὀνομάζεται· ἐπεὶ τότε ὁ ἥλιος πυρώδης ἐστί, καὶ ἐν τούτῳ τῷ μηνὶ τὰ τῆς γῆς ἄνθη ἀνεξηραίνετο. ἀπὸ τοῦ θέρειν οὖν τὴν γῆν· τὸ δὲ θερμόν, θάργηλον ὠνόμασται. ἔστι δὲ καὶ Θαργήλεια, Ἀγησαγόρου θυγάτηρ, βασιλεύσασα Θεσσαλῶν τριάκοντα ἔτη.

Θάτερον, παρὰ τὸ ἅτερον· Δώριον· τὸ γὰρ ἕτερος, ἅτερος λέγουσιν οἱ Δωριεῖς, ὡς τρέχω τράχω. οὕτως οὖν καὶ τὰ ἅτερα, θάτερα, κατὰ συναίρεσιν τῶν δύο αα εἰς α· καὶ τὸ ἅτερον θάτερον, ὡς τὸ ἀγαθόν τἀγαθόν. ἔμεινε δὲ τὸ τ ἄτρεπτον· ἐπειδὴ ψιλοῦται τὸ ἀγαθόν· τὸ ἅτερον δέ, δασύνεται. εἰ γὰρ ἦν παρὰ τὸ ἕτερον, θοὔτερον ἂν ἦν, ὡς τὸ ἔλαιον, τοὔλαιον· διὸ καὶ οὐ λέγεται θάτερον ἐπὶ ἀρσενικοῦ ὀνόματος, ἀλλ' ἅτερος.

Θαρσεῖς· ἀπὸ τοῦ Ταρσεύς ἐτυμολογεῖται, καθὼς παρὰ Θεοδωρήτῳ ἀνέγνων.

Θαῦμα ἐθαυμάστωσας: — ἐκ τοῦ θαυμαστῶ· τοῦτο, παρὰ τὸ θαυμαστός· τοῦτο, παρὰ τὸ θαυμάζω· τοῦτο, παρὰ τὸ θαῦμα· τοῦτο, παρὰ τὸ θεῶ, θεάσω, τεθέακα, τεθέαμαι, θέαμα, καὶ θαῦμα κατὰ κρᾶσιν. ἢ παρὰ τὸ θαυμάζω θαυμάσω, γίνεται θαύμασμα· καὶ κατ' ἔνδειαν τοῦ σ, καὶ ἀποκοπῇ, θαῦμα.

Θαυμάσαι, παρὰ τὸ διὰ θεάματος ἐκπληττόμενον ἐκφωνεῖν καὶ αὖσαι· οἷον, θέαμα αὖσαι· ὑπερθέσει τοῦ υ. καὶ κατὰ συναλοιφήν, θαυμάσαι. εἰ μὲν σημαίνει τὸ ἐπαινῶ, γενικῇ συντάσσεται· εἰ δὲ τὸ καταγινώσκω, αἰτιατικῇ. ἢ θαῦμα, παρὰ τὸ θέειν ἅμα.

Θαυμᾶς. τὸ Θωμᾶς ὑποκοριστικώτερον ἂν εἴη ἐκ τοῦ θαυμάσιος. τὸ γὰρ θαῦμα, θῶμα λέγεται.

Θαυμάλωπες, οἱ ἡμίφλεκτοι ἄνθρακες· θάψαι γὰρ τὸ καῦσαι.

Θαύμακτρον, παρὰ τὸ θαυμάζω· οὗ τὸν μέλλοντα οἱ Δωριεῖς θαυμάξω λέγουσι. Σώφρων, Φέρε τὸ θαύμακτρον, κἀπιθυσιῶμες: — καὶ τὸ ζύγαστρον, παρὰ τὸ ζυγάσω ἐνήνεκται παρὰ τῷ ποιητῇ, ὡς καὶ παρὰ Ἀντιμάχῳ τὸ δεπάζω, δέπαστρον· οἷον, Πλῆσεν δ' ἄρ' ἐπιστρέψας δέπαστρον: — οὐχ ὑγιῶς ἐχρήσατο τῷ σημαινομένῳ· ἐθήκαμεν γὰρ ἐπὶ τοῦ ποτηρίου τὴν λέξιν, 444
τὸ δεπαζόμενον· αὐτὸς δὲ ἀντὶ τοῦ δεπάζοντος, ὡς εἰ πινόμενον εἰρήκει ἀντὶ τοῦ πίνοντος.

Θαιροί, οἱ στροφεῖς· ἀπὸ τοῦ δι' αὐτῶν θεῖν τὰς θύρας· Ἰλιάδος μ', Ῥῆξε δ' ἀπ' ἀμφοτέρους θαιρούς: — τοὺς στρόφιγγας.

Θέα, ἡ θεωρία· παρὰ τὸ θέω, θεῶμαι· σημαίνει δὲ τὸ θεωρῶ. βαρύνεται δὲ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ θεά ἐπὶ τῆς θεοῦ· ὅπερ ἐκ τοῦ θεός γίνεται· ὥσπερ καὶ θόλος, τὸ οἰκοδόμημα· θολός δέ, τὸ μέλαν τῆς σηπίας.

Θέαινα] παρὰ τὸ θέων θέαινα, ὡς παρὰ τὸ Λάκων Λάκαινα· τὸ δὲ θέων, παρὰ τὸ θεός.

Θεαιδέστατος, θεοῦ ἰδέαν ἔχων. εἶπε δὲ Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ ὁμονοίας οὕτως· Ἄνθρωπος ὅς (φησὶ) πάντων θηρίων θεαιδέστατος γέγονε.

Θεατροκοράσια, ὀχλοκοράσια. θέαν παρ' αἴγειρον, τὴν πόρρωθεν λέγει· αἴγειρος γὰρ ἦν τῶν ἰκρίων πλησίον.

Θέειον] ἐκ τοῦ θεῶ, θέειον.

Θεήλατος, παρὰ τὸ θεὸς καὶ τὸ ἐλάω ἐλῶ, ὁ ὑπὸ θεοῦ πεμφθείς. διχῶς γὰρ γίνεται ἡ τροπὴ τῶν φωνηέντων· ἢ γὰρ τὸ μακρὸν εἰς μακρὸν, ὡς ἁμαρτηλός, ἁμαρτωλός· ἢ τὸ μακρὸν εἰς βραχὺ, ὡς νεὼς ναός· ἢ τὸ βραχὺ εἰς βραχὺ, ὡς ἐν τῷ Αἴαντι, Αἴαντα· ἢ τὸ βραχὺ εἰς μακρὸν, ὡς θεοτόκος, θεητόκος.

* Θεημοσύνη, ἡ θεότης.

Θεητολεῖν, θεῶν εἰκόνας ἔχοντας περιπολεῖν.

Θεαρχικώτατος] ἔστι θεὸς καὶ ἄρχων· ἐκ τούτων γίνεται θεαρχικὸς, κτητικόν· τὸ ὑπερθετικὸν, θεαρχικώτατος.

Θέλημα] ἀπὸ τοῦ θέλω, θελήσω, τεθέληκα, τεθέλημαι, θέλημα. τοῦ δὲ θέλω ὁ μέλλων περιττοσυλλαβεῖ· τὰ γὰρ δι' ἑνὸς λ ἐκφερόμενα βαρύτονα, ἄχρι τοῦ παρατατικοῦ κλίνεται ὡς βαρύτονα· ἀπὸ δὲ τοῦ μέλλοντος, ὡς περισπώμενα· διότι τὸ ἓν λ χαρακτηριστικόν ἐστι περισπωμένου μέλλοντος· καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ περισπωμένου μέλλοντος οὐ δύναται εἶναι χαρακτηριστικὰ βαρυτόνου ἐνεστῶτος· καὶ διὰ τὰ φθάσαντα γενέσθαι βαρύτονα δι' ἑνὸς λ ἀνεμερίσαντο τὴν κλίσιν· οἱ γὰρ βαρύτονοι ἐνεστῶτες διὰ δύο λλ ἐκφέρονται· οἷον, ψάλλω, τίλλω, ποικίλλω. τὰ γὰρ ἔχοντα δύο λλ ἢ δύο σσ χαίρουσι τῇ βαρυτόνῳ τάσει· χωρὶς εἰ μὴ ἔχει ὄνομα προϋποκείμενον, ὡς τὸ λυσσῶ. τὰ δὲ ἔχοντα ἓν λ ἢ σ χαίρουσι περισπᾶσθαι. οὐδέποτε δὲ βαρύτονος ἐνεστὼς ὀφείλει δι' ἑνὸς ἐκφέρεσθαι· διότι ἀεὶ ἡ πέμπτη συζυγία τῶν βαρυτόνων μακρᾷ θέλει παραλήγεσθαι, ἢ φύσει, ἢ θέσει. θέλω οὖν, θελήσω· καὶ μέλω, μελήσω. τὰ διὰ τοῦ ελω ῥήματα διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφεται, πέλω, κέλω, φέλω, θέλω· τὸ δ' ἐθέλω, ζῶ, πλουτῶ, ὑπάρχω, οὐδετέρας ἐστὶ διαθέσεως· διότι οὔτ' ἐνέργειαν οὔτε πάθος δηλοῖ.

Θελήσω, μέλλων, ὡς ἀπὸ περισπωμένου τοῦ θελῶ. ἐκ τοῦ θελήσω γίνεται θελησμός· καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ, θελημός, ὡς μελήσω μελησμὸς καὶ μελημός.

Θέλγοντι, εὐφραίνοντι, ἢ ἀπατῶντι. παρ' Ὁμήρῳ δὲ σημαίνει τὸ σκοτίζω, ὡς τὸ, — Ἀχαιῶν θέλγε νόον: — καὶ, — Ἀχαιῶν ὄμματα θέλγεν.

445 Θέλγει, ἀγαπᾷ, θάλπει· ἢ ἀπατᾷ, ἀμαυροῖ, κακοῖ, σκοτοῖ. θέλγειν κυρίως ἐστὶν, εἰς ὃ θέλει τὶς ἄγειν τινά· ὅθεν καὶ θελκτήρια πολλαχῶς, τὰ ᾄσματα ἀπὸ τῶν ᾠδῶν, ἃ τοὺς ἀκούοντας θέλγει καὶ ἄγει εἰς τέρψιν· διὸ καὶ ἡ Πηνελόπη τὰς ᾠδὰς θελκτήρια εἶπε· Φήμιε, πολλὰ γὰρ ἄλλα βροτῶν θελκτήρια οἶδας: — καὶ ἡ Κίρκη Ὀδυσσεῖ φαρμαχθέντι λέγει, Θαῦμά μ' ἔχει ὡς οὔ τι πιὼν τάδε φάρμακ' ἐθέλχθης: — Εὐνομίης δὲ ὁ τὰ θεῖα γράψας, καὶ τοὺς τελχῖνας ἐτυμολογήσας εἶπεν, ὅτι θελγῖνες ἦσαν.

Θέμα] ἀπὸ τοῦ τίθημι, θήσω, τέθεικα, τέθειμαι· κατὰ ἔλλειψιν, τέμαι· ἐκβολῇ τῇ ι, τέμα· καὶ τροπῇ, θέμα.

Θέμις, δηλοῖ καὶ τὸ πρέπον καὶ τὴν σωματικὴν θέαν. γίνεται παρὰ τὸν θεσμὸν, θέσμις· καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ. τὸ δὲ θεσμὸς ὄνομα, ἀπὸ τῆς θέσεως. ἕκαστος γὰρ νομοθέτης, ὡς ἐβούλετο, ἐτίθετο τοὺς νόμους. ἐκ τοῦ θεσμὸς οὖν, ὃ σημαίνει τὸν νόμον, γίνεται θέμις· ἐκ τοῦ τίθημι, θεμὸς καὶ θεσμός. καὶ θέσμις καὶ θέμις. κλίνεται θέμιδος· καὶ Δωρικῶς, θέμιτος· καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, θέμιστος. Ὅμηρος, — οἵ τε θέμιστας Πρὸς Διὸς εἰρύαται: — τὰς δίκας (ἤτοι τοὺς νόμους) ῥύονται καὶ φυλάττουσι.

Θεμιστεύων, ἀντὶ τοῦ χρησμῳδῶν· Λυσίας· ἀπὸ γὰρ τοῦ Θέμιν ποτὲ ἐσχηκέναι τὸ μαντεῖον πρὸ τοῦ Ἀπόλλωνος. ἢ ἄρξαντος, δικάσαντος. Οὔ σε θεμιστεύω· περικαλλέος ἔξιθι ναοῦ.

Θεμισκύρειον ὑπ' ἄκρην Μύρεται εὐρείης ἠπείροιο: — ὅτι Θερμώδων ποταμός ἐστι περιρρέων τὴν Ἀμαζόνων χώραν. ἔστι δὲ καὶ ἑτέρας Βοιωτίας. τρεῖς δὲ πόλεις εἰσὶν, ἔνθα κατῴκουν αἱ Ἀμαζόνες. Ἀπολλώνιος, Ἔνθα Θεμισκύρειαι Ἀμαζόνες ὡπλίζοντο.

Θεμῶ] — θέμωσε δὲ χέρσον ἱκέσθαι: — ἤγγισε· καὶ τὸ θαμίζειν, ἐγγίζειν. ἔνιοι δὲ, ἐποίησε· παρὰ τὸ θεῖναι.

Θέμεθλα, τὰ ἐσώτερα μέρη.

Θεμείλια] παρὰ τὸ δέμω ἢ δομῶ τὸ οἰκοδομῶ, γίνεται δεμέλιον καὶ θεμέλιον· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, θεμείλιον.

Θέναρ, τὸ κοῖλον τῆς χειρός· παρὰ τὸ σθένος· ἢ παρὰ τὸ θέσεως εἶναι χωρίον, εἰς ὃ ἐντίθεται τὰ διδόμενα. ἢ παρὰ τὸ θείνω, παρὰ τὸ θένειν καὶ τύπτειν ἐν αὐτῷ τῷ μέρει· καὶ δι' αὐτοῦ γὰρ πληγὴ γίνεται.

Θεός, παρὰ τὸ θέω τὸ τρέχω, εἰς ὃν πάντες τρέχομεν. παρὰ τὸ θέω καὶ θεύω, θεός, ὡς φωλεύω φωλεός· οἱ γὰρ ἀρχαῖοι, ὡς ἐπιτοπλεῖστον, ἐπὶ ἡλίου καὶ σελήνης καὶ ἀστέρων (ἀστατοῦσι γὰρ) ἐτίθεσαν τὸ ὄνομα· παρὰ τὸ ἀεὶ θεῖν καὶ κινεῖσθαι. καὶ ἐπὶ τοῦ χωρὶς τούτων λεγομένου θεοῦ λέγοιτ' ἂν, παρὰ τὸ πανταχοῦ εἶναι καὶ περιθεῖν· ἢ παρὰ τὸ θῶ τὸ κατασκευάζω καὶ ποιῶ, ὁ πάντων ποιητής, καὶ τῆς τῶν πάντων κατασκευῆς αἴτιος, γίνεται θὸς καὶ θεός.

Θεοστιβής, ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ πατούμενος. ἐκ τοῦ θεὸς καὶ τοῦ στείβω τὸ περιπατῶ, γίνεται στιβὴς καὶ θεοστιβής.

Θεοδμήτων ἐπὶ πύργων, τῶν ὑπὸ θεοῦ ᾠκοδομημένων. παρὰ γὰρ Ποσειδῶνος καὶ Ἀπόλλωνος ᾠκοδομήθη. Ἀπολλώνιος.

Θεοκλυτήσαντες, θεοῦ ἀκούσαντες· καὶ θεοκλυτοῦσιν, ὡς θεοὺς ἐπικαλοῦνται· παρὰ τὸ θεὸς καὶ τὸ κλύω τὸ καλῶ.

Θεοπρόπιον, τὸ ἐκ θεοῦ μάντευμα· ἢ τὸ θεοῖς πρέπον· 446 οὗτοι γὰρ, ὡς πάντα ἐπιστάμενοι, λέγουσι τὰ τοῖς ἀνθρώποις ἠγνοημένα· οἱονεὶ θεοπρέπιόν τι ὄν. ἢ θεοπροέπεον, τὸ ἐκ θεοῦ προλεγόμενον. καὶ θεοπροπία, θηλυκόν. παρὰ τὸ ἔπω τὸ λέγω, γίνεται ἔπιον, ὡς λέγω, λόγιον· καὶ μετὰ τῆς πρὸ, γίνεται προέπιον· συγκοπῇ, πρόπιον· καὶ μετὰ τοῦ θεὸς, θεοπρόπιον.

Θεοπρόπος, ἐκ τοῦ θεὸς καὶ τοῦ πρέπω τὸ λέγω, ὁ τὰ ἐκ θεοῦ προλέγων. ἐκ τοῦ θεοπρόπος, γίνεται θεοπροπῶ, πρώτης συζυγίας τῶν περισπωμένων· καὶ θεοπροπέων, μετοχὴ, ὥσπερ τὸ κοιρανέων.

* Θεόσσυτος, ἀπὸ τοῦ θεοῦ ἐσσυμένος· παρὰ τὸ σεύω καὶ θεός.

Θεούπολις, ἡ μεγάλη Ἀντιόχεια ἐκαλεῖτο, ἀπὸ Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου Ἰουστινου.

Θεουδής, ὁ θεοσεβής. οὐκ ἔστιν (ὥς τινες φασὶ) θεοαδὴς παρὰ τὸ ἅδειν, ὅ ἐστιν ἀρέσκειν τῷ θεῷ· τὸ γὰρ ο καὶ α εἰς ω ποιοῦσι κρᾶσιν. ὁ ἄριστος, ὥριστος· ἀλλὰ παρὰ τὸ ἕδος θεοεδής, ὁ τὰ ἕδη τῶν θεῶν σέβων, τουτέστι τὰς συνεδρίας· καὶ κράσει, θεουδής, ὡς τὸ ἐμὸν, τοὐμόν. θεὸς δὲ, παρὰ τὸ τεθεικέναι τὰ πάντα· ἢ παρὰ τὸ τὰ πάντα θεάσασθαι· ἢ παρὰ τὸ θῶ τὸ κατασκευάζω καὶ ποιῶ, ὁ πάντων ποιητής, καὶ τῆς τῶν πάντων κτίσεως αἴτιος, γίνεται θός· καὶ ἐπεὶ οὐδέποτε μονοσύλλαβον ὄνομα βραχυκαταληκτεῖ, πλὴν τοῦ τὶς, πλεονασμῷ τοῦ ε, γίνεται θεός· ἢ παρὰ τὸ θεῶ τὸ ὁρῶ, ὁ πάντων ἔφορος· ἢ παρὰ τὸ θέω τὸ τρέχω, ὁ πανταχοῦ παρών. τὰ διὰ τοῦ αιος ὀξύτονα δισύλλαβα διὰ τῆς αι διφθόγγου γράφεται, πλὴν τοῦ θεός. ἢ καὶ τὰ ἀπὸ τῆς θε συλλαβῆς ἀρχόμενα διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφεται, πλὴν τοῦ θαιρός, ὃ σημαίνει τὴν στρόφιγγα. ὡς τὸ, Ὁ θεὸς ἀπὸ Θεμὰν ἥξει: — θέλει δὲ βαρύνε-

σθαι . . . . τὰ εἰς ος καθαρὸν λήγοντα, παραληγόμενα τῷ ε ἢ τῷ ο, ἀρχόμενα ἀπὸ συμφώνου μὴ τοῦ θ, βαρύνεται, πλόος, νόος, γόος. τὸ θρόος οὐκ ἀπὸ τοῦ κοινοῦ θ. θοὸς δὲ καὶ θεός, ὀξύνεται.

Θέμενος τὰ ὅπλα, ἀντὶ τοῦ περιθέμενος. θέμενος καὶ ὁ ἐνέχυρον θείς, καὶ ὁ λαβών τι σκεῦος εἰς ὑποθήκην.

Θεοίνιον, ἱερὸν Διονύσου.

Θεράπων, δοῦλος, ὑπηρέτης· παρὰ τὸ θεραπεύειν τὸν κρείττονα. παρὰ τὸ θείνω τὸ τύπτω, γίνεται θενάπων, καὶ θεράπων.

Θεράποντας, οὐχ ὥσπερ οἱ νεώτεροι, δούλους, ἀλλὰ πάντας τοὺς θεραπευτικῶς ἔχοντας, ὡς, — Δαναοὶ θεράποντες Ἄρηος: — καὶ τὸν ἐν δευτέρᾳ τάξει φίλον, ὡς Πάτροκλος Ἀχιλλέως θεράπων.

Θεραπναῖον] — κλεῖον δὲ Θεραπναῖον Διὸς υἷα, Ἀπολλώνιος, τὸν Πολυδεύκην· ὅτι Λακεδαιμόνιος· Θεράπνη δὲ, πόλις Λακεδαιμονίας.

Θέρος, παρὰ τὸ θέρω τὸ θερμαίνω, (ἐξ οὗ καὶ θέρεται, τὸ θερμαίνεται) τὸ ἐν καιρῷ τοιούτῳ ὄν, ἢ παρὰ τὸ θέρειν καὶ θερμαίνειν. τὸ δὲ θέρω, παρὰ τὸ θέω τὸ τρέχω, πλεονασμῷ τοῦ ρ· τὸ γὰρ ταχὺ, καὶ θερμὸν εἶναι λέγεται. θέρος καὶ οἱ συγκομιζόμενοι καρποὶ τῶν σπερμάτων παρὰ τοῖς ῥήτορσι.

Θέρεια ὥρα, σημαίνει τὸν καιρὸν τοῦ θέρους. παρὰ τὸ
447 θέρω θέρεια, ὡς παρὰ τὸ θάλλω θάλεια· ἢ ἐκ τοῦ θέρειος κτητικοῦ, τὸ θηλυκὸν, θέρεια.

Θερειτάτη ἵσταται ἀκτίς, Νίκανδρος. παρὰ τὸ θέρειος. οὐδέποτε γὰρ ἀπὸ τῶν εἰς ος οὐδετέρων σχηματίζεται συγκριτικόν. παρὰ τὸ θέρος οὖν γίνεται κτητικὸν θέρειος, ὡς τέλος, τέλειος· ὑπερθετικὸν, θερειότατος, θερειοτάτη· καὶ συγκοπῇ, θερειτάτη. Ἦμος ὅτ' ἠελίοιο θερείταταί εἰσι κέλευθοι, Ἄρατος.

Θερείβοτον, σημαίνει τὸν τόπον τὸν ἔχοντα ἐν τῷ θέρει βοσκάς. θέρος θέρους· ἡ δοτικὴ, θέρει· καὶ μετὰ τοῦ βοτοῦ, ὃ σημαίνει τὴν βόσκησιν.

* Θερμερῶπις, θερμαίνουσα τὸν ὦπα· ἐπίθετον τῆς αἰδοῦς, παρὰ Αἰσχύλῳ.

Θερήγανον, ἡ ἅμαξα· παρὰ τὸ τὰ θέρη ἄγειν.

Θερμός] παρὰ τὸ θέρω τὸ θερμαίνω, γίνεται θερμός, ὡς εἴρω, εἱρμός. ἢ ἀπὸ τοῦ θέρμω βαρυτόνου· ὅθεν τὸ, — θέρμετο δ' ὕδωρ.

Θερμοπύλαι] ἔνιοι μὲν τὴν πόλιν ταύτην Πύλον καλοῦσι· Φιλέας δὲ Θερμοπύλας λέγει καλεῖσθαι, ἐπεὶ ἐκεῖ ἡ Ἀθηνᾶ θερμὰ λουτρὰ Ἡρακλεῖ ἐποίησε.

Θερσίτης] παρὰ τὸ θέρω τὸ θερμαίνω, ὁ μέλλων Αἰολικῶς, θέρσω, γίνεται Θερσίτης, ὁ θερμαντικὸς ἐν τῷ λέγειν· θερμὸς γὰρ καὶ προπετής. ἢ παρὰ τὸ θάρσος, ὃ οἱ Αἰολεῖς θέρσος λέγουσιν· οἱονεὶ ὁ εὔτολμος, κατὰ ἀντίφρασιν, τουτέστιν ὁ ἀσθενής· ἢ ὁ θάρσος ἔχων ἐν τῷ ὑβρίζειν. τὸ σι, ι. διατί; ὡς παρώνυμον· καὶ μακρόν· ἅπαντα τὰ διὰ τοῦ ιτης μακρά εἰσι.

Θερμόν] παρὰ τὸ τομόν, τροπῇ τοῦ τ εἰς θ, καὶ τοῦ ο εἰς ε, γίνεται θεμόν· ἐπλεόνασε δὲ τὸ ρ, εἰς παράτασιν τοῦ εὐκινήτου. διὰ τοῦτο καὶ τὸ πῦρ τὸ ρ ἔχει, καὶ ὁ ἀνὴρ, καὶ τὸ ὕδωρ, διὰ τὸ εὐκίνητον.

Θεσσαλονίκη, πόλις Μακεδονίας, ἥτις Ἁλία ἐκαλεῖτο· Κασάνδρου κτίσμα. ἢ ὅτι Φίλιππος ἐκεῖ Θετταλοὺς νικήσας, οὕτως ἐκάλεσεν. ἢ ὅτι Φίλιππος θεασάμενος κόρην εὐπρεπῆ, ἔγημε· καὶ τεκοῦσα, τῇ εἰκοστῇ ἡμέρᾳ τῆς λοχείας τέθνηκεν. ἀναλαβὼν οὖν ὁ Φίλιππος τὸ παιδίον, ἔδωκε Νίκῃ τρέφειν· καὶ ἐκάλεσε Θεσσαλονίκην. ἡ γὰρ μήτηρ τοῦ παιδίου Νικασίπολις ἐκέκλητο. Στράβων δὲ Θεσσαλονίκειαν αὐτήν φησι. τὸ ἐθνικὸν Θεσσαλονικεύς.

* Θερίδδειν, ἀντὶ τοῦ θερίζειν, Βοιωτικῶς, παρὰ Ἀριστοφάνει.

Θέσπις. ἔστι θεός, καὶ ὄψ ἡ φωνή· καὶ γίνεται θεόσπις· καὶ κατὰ συγκοπὴν, θέσπις θέσπιδος· ἡ αἰτιατικὴ, θέσπιδα καὶ θέσπιν. σημαίνει δὲ τὴν θείαν φωνήν. καὶ θέσπιν ἀοιδόν, ἐκ θεοῦ τὴν ὄπα ἔχοντα. εἰς τὸ ἀσπίς.

Θεσπέσιος] παρὰ τὸ θεός καὶ τὸ πέτω, ὃ σημαίνει τὸ πίπτω, (οὗ ὁ μέλλων, πέσω) γίνεται πέσιος, καὶ θεοσπέσιος· καὶ συγκοπῇ, θεσπέσιος, ὁ ἐκ τοῦ θεοῦ πεσών. ἢ θεῖος καὶ θαυμαστός. παρὰ τὸ ἕπεσθαι θεῷ· καὶ θεσπεσία, θεία, θαυμαστή, οἱονεὶ θεοσπεσία· παρὰ τὸ σπέσθαι καὶ ἐπακολουθεῖν θεοῖς. ἢ παρὰ τὸ πεσεῖν, θεοσπεσία τις. ἢ παρὰ τὸ θέσπις.

Θεσπίζω, σημαίνει τὸ ὁρίζω καὶ νομοθετῶ· ἀφ' οὗ καὶ θέσπισμα τὸ θεῖον δόγμα. σημαίνει δὲ καὶ τὸ μαντεύομαι.

Θεσπιδαὲς πῦρ, τὸ θεῖον. 448

Θέσφατον, ἀθέσφατον, ἀποβολῇ τοῦ α. ἢ ἀπὸ τοῦ θεόφατον, ὃ σημαίνει τὸ ἐκ τοῦ θεοῦ λεγόμενον, κατὰ συγκοπὴν καὶ πλεονασμὸν τοῦ σ.

Θέσκελα ἔργα, θεῖα, θαυμαστά. θεοείκελος, καὶ συγκοπῇ, θεόκελος, καὶ θεόκελον, καὶ θέσκελον, ὡς θεόφατον, θέσφατον.

Θεσμός, ἔστι τὸ ὅλον σύνταγμα τῆς πολιτείας. εἰς τὸ θέμις.

Θεσμοθέται, ἀρχή ἐστιν Ἀθήνησιν ἀνδρῶν ἕξ. καλοῦνται δὲ οὕτως, ὅτι τῶν νόμων ἐπιμέλειαν ἐποιοῦντο· θεσμὸν γὰρ ἐκάλουν τὸν νόμον. καὶ διαφέρουσι προσώποις· θεσμὸν γὰρ εἶναι τὸν Δράκοντος, νόμον δὲ τὸν Σόλωνος.

Θέσθαι, τὸ θησαυρίσασθαι, ἐν Ὀδυσσείας ν΄. καὶ τὸν θησαυρὸν Ἀνακρέων θεσμὸν καλεῖ. εἰς δὲ τὸ ῥητορικὸν λεξικὸν, ἀντὶ τοῦ ὑποθήκην λαβεῖν, Ὑπερίδης· ἀντὶ τοῦ προέσθαι καὶ κυρῶσαι μόνον, Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ ἀτελειῶν· ἐν μέντοι τῷ κατὰ Στεφάνου φησὶν, Ἑαυτῷ νόμους ἰδίους θέμενον: — ἀντὶ τοῦ θέντα.

Θετὸς υἱός, προσποιητός· τοὺς γὰρ εἰσποιητοὺς καὶ θετοὺς ἔλεγον· καὶ θέτην, τὸν εἰσποιησάμενον παῖδας θετούς. ἢ θέτης, ὁ εἰς ὑποθήκην λαβὼν ὁτιοῦν.

Θέτι καλλιπλοκάμῳ. ὥσπερ ἀπὸ τοῦ μῆτις μήτιδος μήτιδι, κατὰ ἀποβολὴν τοῦ δ, μήτιϊ, καὶ κράσει μήτι μακρόν· οἷον, Μήτι τοι δρυτόμος μέγ' ἀμείνων: — οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ Θέτις Θέτιδος Θέτιδι, Θέτιϊ καὶ Θέτι, κατὰ κρᾶσιν τῶν δύο ι εἰς ἓν μακρόν· καὶ νεᾶνις, κράσει νῆνις νήνιος νήνιϊ· καὶ κράσει, νήνι.

Θευδᾶς, ὑποκοριστικὸν τοῦ Θεόδωρος.

Θεῦν Ἄρτεμιν, σημαίνει τὴν θεόν· καὶ κράσει Δωρικῇ τοῦ εο εἰς τὴν ευ δίφθογγον, ὡς ἐκ τοῦ ἐρέβεος, Ἐξ ἐρέβευς ἄξοντα.

Θεύσεσθαι, δραμεῖν. ἀπὸ τοῦ θέω, θεύω, θεύσω, θεύσομαι. τὸ δὲ θέω, κατὰ μὲν τὸ πρῶτον πρόσωπον, οὐ συναιρεῖται, κατὰ δὲ τὸ δεύτερον καὶ τρίτον.

Θετταλικός, ἐκ τοῦ Θετταλός· τοῦτο δέ ἐστι πολίτης Θετταλίας.

Θετταλικὰ πτερά] τοῦτο εἴρηται διὰ τὸ πτέρυγας ἔχειν τὰς Θετταλικὰς χλαμύδας. πτέρυγες δὲ καλοῦνται αἱ ἑκατέρωθεν γωνίαι, διὰ τὸ ἐοικέναι πτέρυξι.

Θεωρός, παρὰ τὸ θεός, καὶ τὸ ὁρῶ· ἢ παρὰ τὸ τὰ θύη ὁρᾶν. θεωροὶ γὰρ οἱ θεαταί· ἀλλὰ καὶ οἱ εἰς θεὸν πεμπόμενοι, οἱ φύλακες τῶν θυσιῶν καὶ χρη-

σμῶν· ἢ τὸ θεῖον φροντίζοντες. ὤρην γὰρ ἔλεγον τὴν φροντίδα.

Θεωρικὸν ἀργύριον, τὸ εἰς θεῶν τιμὴν καὶ ἑορτὴν διδόμενον θεωρίας ἕνεκα, καὶ τοῦ τοὺς πένητας μετέχειν τῶν θεωρικῶν· καταχρηστικῶς δὲ καὶ πάντα τὰ διανεμόμενα θεωρικὰ ἔλεγον. ἦν τοίνυν κοινὰ χρήματα Ἀθήνησιν, ἃ ἐκάλουν θεωρικὰ, εἰς διανομὴν διδόμενα τοῖς Ἀθηναίοις· ἐπειδὴ φασὶ τὸ παλαιὸν ὄχλου γενομένου ἐν τῷ θεάτρῳ, καὶ τῶν ξένων προκαταλαμβανόντων τὰς θέας, καὶ ἐκκλειομένων τῶν ἀστῶν, ἔδοξε δίδοσθαι θεωρικὸν, ἵνα τοῦτο λαμβάνοντες παρὰ τῆς πόλεως οἱ πολῖται, διδῶσιν αὐτοῖς τὸν τόπον τῆς θέας. ἦν δὲ τοῦτο ὀβολοὶ δύο. φησὶν οὖν Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ στε-
449 φάνου, Ἀλλ' ἐν τοῖν δυοῖν ὀβολοῖν ἐθεώρουν ἂν, εἰ μὴ τοῦτο ἐγράφη ἐν ταῖς λεγομέναις Διονυσίαις θεωρίαις: — ἀγώνων τελουμένων φιλοτίμων, συνέβαινε τινὰς τῶν πολιτῶν εἰς ὕβρεις καὶ τραύματα διαφέρεσθαι. ἔδοξεν οὖν τῷ δήμῳ, μηκέτι προῖκα θεωρεῖν τὰς θέας, ἀλλὰ διδόναι τοῖς πολίταις τὸ θεωρικὸν, δύο ὀβολούς. ὁ τοίνυν ἐπιμελούμενος τὸν χρόνον τοῦτον ἐλέγετο ἄρχων τῶν θεωρικῶν. ἦν δὲ καὶ τὰ θεωρικὰ χρήματα, ἃ διενέμετο ἡ πόλις ταῖς κοιναῖς ἑορταῖς, ὄντα κοινά· ἃ καὶ ἠξίου Δημοσθένης ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς στρατιωτικὰ γίνεσθαι, καὶ ἄλλα εἰς τὸ τὰς τῆς πόλεως χρείας φυλάττειν· καὶ ἐκαλοῦντο στρατηγικά· ὕστερον δὲ ἐν ταῖς ἑορταῖς καὶ θυσίαις.

Θεῖος] ἀπὸ τοῦ θεός, θέειος· καὶ κατὰ κρᾶσιν, θεῖος.

Θεῖα, σημαίνει τὴν μητέρα τῆς σελήνης καὶ τοῦ ἡλίου. παρὰ τὴν θέαν, γέγονε θέεια· καὶ κατὰ συναίρεσιν, θεῖα. καὶ γὰρ αὕτη ἐστὶν αἰτία τῆς θέας, καὶ τοῦ θεωρεῖν ἡμᾶς.

Θεῖον, τὸ ἐπιθυμιώμενον εἰς κάθαρσιν καὶ ἀβλαβὲς ποιοῦν. ἔνθα καὶ τὸ, Πάσσε δ' ἁλὸς θείοιο: — θείους κέκληκε τοὺς ἅλας, διὰ τὸ ἄσηπτα τηρεῖν τὰ πασθέντα. καὶ θεείου καιομένου, φησὶν ἐπὶ τοῦ κεραυνοῦ. ὁ δ' Εὐδαίμων, παρὰ τὸ θεός, θέειον· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ε, θεῖον.

Θειλόπεδον, ὁ τόπος ἐν ᾧ ξηραίνονται αἱ σταφυλαὶ, ἢ ἕτερα τινά. τὴν μέντοι τῶν συκῶν ψύξιν τρασιὰν ἐκάλουν. παρὰ τὸ ἕλη, ὃ σημαίνει τὴν θερμασίαν, γίνεται εἵλη, πλεονασμῷ τοῦ ι· μετὰ τοῦ πέδον, ὃ σημαίνει τὴν γῆν, τὸ χαμαὶ, γίνεται εἱλόπεδον. παρὰ τὴν τοῦ ἡλίου αὐγήν· καὶ πλεονασμῷ τοῦ θ.

Θείομεν, ἐνθῶμεν, ἐμβάλωμεν. Ἰστέον ὅτι ἥμαρτεν Ἡρωδιανὸς ἀρνησάμενος τὸ θείω ἐνεστῶτα εἶναι, ἀφ' οὗ τὸ θείομεν. ἔστι δὲ ὑποτακτικὸν δευτέρου ἀορίστου, ἔχον διαίρεσιν καὶ πλεονασμόν. Ὄφρ' ἂν ἐγὼ βείω: — καὶ τὸ, ἐὰν στῶ. — μήπως με περιστείωσ' ἕνα πολλοί: — ὥσπερ δαμῶ δαμείω, οὕτω θῶ, θέω· καὶ παρὰ Σαπφοῖ, Ὄττινας γὰρ εὖ θέω, κεῖνοί με μάλιστα σίνονται: — τοῦτο ἐν πλεονασμῷ, Θείω ἀναρπάξας: — εἶτα ἀκολουθεῖ θείωμεν· καὶ κατὰ συστολὴν, θείομεν, ὡς τὸ καταβείωμεν συστολῇ, Δεῦρ' ἐς τοὺς φύλακας καταβείομεν: — Μὴ εἴομεν Δαναοῖσι μαχησόμενοι: Ἀλλ' ἄγε δὴ φιλότητι τραπείομεν: — οὕτω ζήτει. ἐν ἄλλοις δὲ, ἀπὸ τοῦ θῶ θείω, ὡς ὄψω ὀψείω, καὶ τελῶ τελείω.

Θειαζόντων, μαινομένων, ἢ θεολήπτων γινομένων. καὶ θειάσαντες· καὶ ἐπιθειάσας, τὸ ἐπιθαυμάσας.

Θειάσας, τὸ θεῖον εἰσδεδεγμένος, θεοφορούμενος. παρὰ τὸ θεός, γίνεται θεῶ· ὁ πρῶτος ἀόριστος, ἐθέασα· θεάσας. ἡ μετοχή· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, θειάσας. ἢ παρὰ τὸ θειάζω. ὁ δὲ Μιλήσιος παρὰ τῷ συγγραφεῖ, θεοὺς ἐπικαλεσάμενος καὶ κατευξάμενος. ἔστι γὰρ ἀπὸ τοῦ ἐπιθεάζειν.

Θίασος, ὤφειλε διὰ διφθόγγου γράφεσθαι· ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ τὰ θεῖα ᾆσαι· ἡ δὲ παράδοσις, διὰ τοῦ ι. λέγεται δὲ ὁ χορός· παρὰ τὸ τὰ θεῖα ᾄδειν. ἢ ἀπὸ τοῦ θεῖν, ὅ ἐστι θεύειν· ὅθεν θιασώτας λέγουσι τοὺς περὶ τὸν Διόνυσον. καὶ θιασῶται, χορευταὶ, οἱ τὰ θεῖα ᾄδοντες. θιασώτης, ι, καὶ μέγα· ἀπὸ παραδόσεως. 450

Θίς, θηλυκῶς, λέγεται ὁ αἰγιαλός· Ἐκβάντες ἐπὶ θῖνα: — παρὰ τὸ θέω τὸ τρέχω· ἐν γὰρ τῷ αἰγιαλῷ θέουσι καὶ τρέχουσι τὰ κύματα. ἢ παρὰ τὸ θένω τὸ τύπτω· ἐν γὰρ τῷ αἰγιαλῷ θένονται καὶ τύπτονται τὰ κύματα· εἰς ὃν ἐγκρούουσι τὰ κύματα. ἀρσενικῶς δὲ σημαίνει τὸν σωρόν· καὶ γίνεται παρὰ τὸ θῶ, ὡς τὸ, — πολὺς δ' ἀμφ' ὀστεόφιν θίς: — ὅ ἐστι σωρός. τὸ δὲ θείνω σημαίνει δύο· τὸ τύπτω, καὶ τὸ φονεύω.

Θῆβαι, τὸ νῦν Ἀδραμύττειον καλούμενον.

Θιγγάνει καὶ ἐπιθιγγάνει, τὸ ἐφάπτεται καὶ προσεγγίζει. ἐκ τοῦ θίγω, γίνεται θιγγάνω. θήγει δὲ, ὀξύνει. ἀκονᾷ· γίνεται ἀπὸ τοῦ θήγω, θηγάνω, ὡς παρὰ τὸ ἥδω, ἀνδάνω· πήθω, πανθάνω· μήθω, μανθάνω· καὶ δήκω, δαγκάνω. τὸ δὲ θήγω τὸ ἀκονῶ, παρὰ τὸ θοῶ, θοήγω, καὶ θήγω, τουτέστι τὸ θοὸν καὶ ὀξὺ ποιῶ· — ἐγὼ δ' ἐθόωσα παραστάς.

Θηεῦντο] θηεῦντο μέγα ἔργον: — ἐθεῶντο, ἐθαύμαζον, ἢ ἐθεώρουν. ἐθέοντο· ὑπερθέσει, θεέοντο· καὶ κατὰ συναίρεσιν τοῦ εο εἰς τὴν ευ δίφθογγον, θεεῦντο· καὶ ἐκτάσει τοῦ ε εἰς η, θηεῦντο. θεάω θεῶ, θεάσω· καὶ τὸ παθητικὸν, θεάομαι θεῶμαι· ὁ παρατατικὸς, ἐθεαόμην ἐθεώμην· τὸ γ' τῶν πληθυντικῶν, ἐθεάοντο, ἐθεῶντο· καὶ οἱ Δωριεῖς τὸ ω τρέπουσιν εἰς τὴν ου δίφθογγον· καὶ συστολῇ τῆς ἀρχούσης, καὶ τροπῇ, θηεῦντο.

Θηλαμών, ἡ τροφός. παρὰ τὸν θήσω μέλλοντα· δηλοῖ τὸ θηλάσαι. τὸ γὰρ θήσω δύο σημαίνει, τὸ ποιῶ, καὶ τὸ θηλάζω, ἔστι θῶ ῥῆμα, δηλοῦν τὸ τρέφω· οὗ ὁ μέλλων, θήσω. Ὅμηρος, — γυναῖκα τεθήσατο μαζόν: — ἀντὶ τοῦ ἐθήλασεν. ἐκ τοῦ θήσω οὖν γίνεται ῥηματικὸν ὄνομα θηλή· καὶ τροπῇ, θῆλυς, ὡς κάρη, κάρυς. εἴρηται γὰρ καὶ θηλυκῶς κάρη, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ, — ἥν τε κάρην ὤμοσα σόν τε βίον.

Θίς] τὸ θίς ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ ἀρσενικὸν καὶ θηλυκόν ἐστι· καὶ ἐπὶ τοῦ σωροῦ, ὁμοίως ἀρσενικὸν καὶ θηλυκόν ἐστι. — θινὶ φοινικόεντι: — καὶ ἐπὶ τοῦ σωροῦ θηλυκῶς παρὰ Αἰσχύλῳ, — θινὸς ἐμβολὰς ἁλός.

Θήβησι] τὸ Θήβησιν, ὅτε μὲν ἔχει τὴν πρόθεσιν, τότε δοτική ἐστιν, οἷον ἐν Θήβαισιν· ὅτε δὲ χωρὶς αὐτῆς ἐστι Θήβησι, τότε ἐπιρρηματικῶς κεῖται.

Θήβα, Συριστὶ λέγεται ἡ βοῦς· ὅθεν ἐκλήθησαν αἱ Θῆβαι ὑπὸ τοῦ Κάδμου κτισθεῖσαι· ὅτι ζητῶν τὴν ἀδελφὴν, χρησμὸν ἔλαβε κατοικῆσαι ὅπου ἡ βοῦς ἑαυτὴν καταθήσει. ἢ ἀπὸ Θήβης θυγατρὸς Μετώπης, γυναικὸς Ἀσωποῦ. ἀφ' ὧν καὶ ὠνομάσθησαν ἐκεῖ πολῖται καὶ πόλις, ὡς εὗρον εἰς τὸ σχόλιον τοῦ Πινδάρου ἐπινικίῳ ὕμνῳ Ἀγησίᾳ Συρακουσίῳ.

Θήλεια] ἐκ τοῦ θῆλυ, γίνεται θῆλυς· καὶ ἐκ τοῦ θῆλυς, θήλεια. ἢ παρὰ τὸ θάλλειν καὶ γεννᾶν· ὅθεν καὶ ἡ ὑπομβρος νὺξ παρὰ Σοφοκλεῖ θήλεια καλεῖται. θηλὴ δέ ἐστιν ὁ μασθός. Θηλύτεραι δὲ γυναῖκες, Ἰλιάδος θ', αἱ πρὸς τὰ ἀφροδίσια καταφορώτεραι, ὡς πρὸς σύγκρισιν τῶν ἀλόγων ζώων· τὰ μὲν γὰρ ἄλλα, ὡρισμένον ἔχει καιρὸν, ἐν ᾧ μίγνυνται· αὗται δὲ, διηνεκῶς πλησιάζουσι.

* Θηλυμανής, τῆς θήλυος ἔρωτι μαινόμενος.

Θηλυτεράων] ὅτι τὰ λοιπὰ ζῶα ὅρον ἔχει τῆς μίξεως
451 τὴν σύλληψιν· αὗται δὲ ἀεί· διὸ ἐκ τοῦ ἐναντίου οἱ ἄνδρες ἀλφησταὶ λέγονται οἱ κατωφερεῖς· κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῶν ἰχθύων· ἀλφησταὶ γὰρ εἶδος ἰχθύος. ἢ οὖν κατωφερῶν, ἢ θαλλουσῶν, ἢ εὐκάρπων. καρπὸς γὰρ αὐτὸς ἄνθρωπος, οὗ βελτίων οὐδείς, οὗ βέλτιον οὐδέν· ὡς ἐπὶ τοῦ, Νήσων θηλυτεράων.

Θημών· παρὰ τὸν θήσω μέλλοντα· δηλοῖ τὸ τιθῶ· σημαίνει τὸν σωρὸν τῶν δραγμάτων· καὶ θημωνία, σωρὸς καρπῶν.

Θημακεύς] δῆμός ἐστι φυλῆς τῆς Ἐρεχθηΐδος, Θημακός.

Θηραμένης, ὄνομα κύριον. οὗτος ἀνῃρέθη κατηγορήσαντος αὐτοῦ Κριτίου ἐπὶ τῶν τριάκοντα.

Θήρ θηρός, παρὰ τὸ ῥαδίως θέειν, ἤγουν εὐκόλως τρέχειν. ἢ παρὰ τὸ φθείρω, φθερῶ, φθὴρ καὶ θήρ.

Θηρίον, παρὰ τὸ θήρ. τὰ διὰ τοῦ ιον οὐδέτερα μονογενῆ, εἰ μὲν ὦσι δακτυλικά, πρὸ μιᾶς ἔχει τὸν τόνον· οἷον, φορτίον, κλειδίον, φυκίον· εἰ δὲ τρίβραχα, προπαροξύνεται, φλέβιον, τόπιον· φακός, φάκιον· λαγός, λάγιον· νάκος, νάκιον. οὕτως ἴχνος, ἴχνιον, ὡς βραχέα. εἰς τὸ ἐρκίον.

* Θηρόβοτος, ὁ θῆρας βόσκων.

Θηροδίωξ καὶ αἰγοδίωξ. ἰστέον ὅτι παροξύνεται.

Θηρωτής, κυρίως λέγεται ὁ σῦς καὶ λέοντας θηρεύων, παρὰ τὴν θήραν· τούτους γὰρ θῆρας ἐξαιρέτως ἐκάλουν οἱ ἀρχαῖοι· καταχρηστικῶς δὲ, καὶ ἐπὶ πάντων.

Θηρίκλειον κύλικα, ποτήριον ὑέλινον, τὸ τοῦ Θηρικλέους ποτήριον· Θηρικλέους τέκνον κύλιξ: — ἣν λέγουσι πρῶτος κεραμεὺς Θηρικλῆς ἐποίησε, ὥς φησιν Εὔβουλος ὁ τῆς μέσης κωμῳδίας ποιητής.

Θησαίατο] ἀπὸ τοῦ θεῶ, θεήσω, ἐθεασάμην· τὸ εὐκτικόν, θεασαίμην, θεάσαιντο· καὶ κράσει τοῦ ε καὶ α εἰς η.

Θήσαντο, ἐθαύμασαν. ἀπὸ τοῦ ἐθεάσαντο γίνεται ἐθεήσαντο· καὶ ὑπερθέσει, θεεήσαντο· καὶ κράσει τῶν δύο εε εἰς η, θήσαντο.

Θησεύς, ὠνόμασται διὰ τὴν τῶν γνωρισμάτων θέσιν, τοῦ τε ξίφους καὶ τῶν πεδίλων, ὡς ἡ ἱστορία δηλοῖ. οἱ δὲ, ὕστερον Ἀθήνησι παῖδα θεμένου τοῦ Αἰγέως αὐτοῦ.

Θήσειον, τέμενός ἐστι τῷ Θησεῖ· ὃ τοῖς οἰκέταις ἄσυλον ἦν· ἐλέγοντο δὲ δίκαι ἐνταῦθα. ἢ ναὸς τοῦ Θησέως· ἐφ' ὃν οἱ ἀποδιδράσκοντες δοῦλοι προσέφευγον. Φιλόχορος δὲ οὐ μόνον τοὺς οἰκέτας τὸ παλαιὸν φησὶ καταφεύγειν εἰς τὸ Θήσειον, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὁπωσοῦν ἱκετεύοντας. δηλοῖ δὲ καὶ φυτόν τι ποιόν, καὶ τὸ δεσμωτήριον παρὰ Ἀθηναίοις. τὰ δὲ ἀπὸ τῶν εἰς ευς διὰ τοῦ ειον γινόμενα μονογενῆ προπερισπᾶται, βαλανεῖον, βαφεῖον· πλὴν τοῦ Θησεύς, θήσειον· καὶ τὸ Φύτειον πόλις, ἀπὸ Φυτέως τοῦ κτίσαντος αὐτήν. πρόσκειται μονογενῆ, διὰ τὸ βασιλεύς, βασίλειον. ἔστι δὲ τριγενές, οἷον βασίλειος οἶκος, βασίλεια χείρ, βασίλειον οἴκημα.

Θησειότριψ, ὁ ἐν τῷ Θησείῳ διατρίψας. Ἀριστοφάνης Πολυΐδῳ. καὶ θησομύζειν δὲ, τὸ ἐν αὐτῷ λέγειν.

Θῆττα, ἐπίκλην, οὐκ ἔχουσα φερνήν, πενιχρὰ καταλειφθεῖσα ὑπὸ τοῦ πατρός, καὶ ὑπὸ τῶν ἀγχιστέων προικιζομένη κατὰ νόμον. ἐκ τοῦ θής θητός, τὸ θηλυκόν, θῆσσα, ἡ μισθωτὸς καὶ πενιχρά.

452 Θητεία, δουλεία· καὶ θητεύς. εἰς τέσσαρα διαιρουμένης παρὰ Ἀθηναίοις τῆς πολιτείας, οἱ ἀπορώτατοι θῆτες ἐλέγοντο. εἰς τέσσαρα δὲ τέλη, πεντακοσιομέδιμνον, ἱππέα, ζευγίτην, θῆτα.

Θητικόν] Καὶ θητικὸν τελεῖ: — θεραπευτικόν, ὑποχείριον, ἐργαστικὸν τῶν δεόντων, μισθαρνικόν. σημαίνει δὲ τὸ ἔσχατον τίμημα παρὰ Ἀθηναίοις, εἰς τέσσαρα τέλη διῃρημένου τοῦ πολιτεύματος. γέγονε δὲ ἀπὸ τοῦ θής θητός θητικόν, κτητικῷ τύπῳ. τὸ δὲ θής, παρὰ τὸ τῶ, ὃ σημαίνει τὸ λαμβάνω· ὅπερ μετὰ τῆς τη στερήσεως γίνεται τητῶ, τὸ οὐ λαμβάνω. θῆτες οὖν, οἱ μισθῷ διὰ πενίαν ἐργαζόμενοι. παρὰ τὸ τητᾶσθαι, ὅ ἐστι στέρεσθαι· ὡς εἶναι τῆτες καὶ θῆτες οἱ πένητες, οἱ ἐπὶ συντάξεσί τισι καὶ ἐπὶ μισθῷ δουλεύοντες. οὗτοι δὲ οὐδὲ μιᾶς μετεῖχον ἀρχῆς, οὐδ' ἐστρατεύοντο.

Θίς, ὁ αἰγιαλός· παρὰ τὸ θέω· ὁ παραθέων τῇ θαλάσσῃ, καὶ παρήκων, ὁ εἰς ὕψος ἀναθέων. οὕτως Ὧρος. Ὅμηρος, — πολὺς δ' ἀμφ' ὀστεόφιν θίς: — παρὰ τὸ εἰς ὕψος ἀναθεῖν. θίς, ἐπὶ τοῦ σωροῦ· παρὰ τὸ θῶ, ἀφ' οὗ θεῖναι καὶ ἐπιθεῖναι.

Θῆτες, παρὰ τὸ τητᾶν, ὅ ἐστι σπανίζειν τροφῆς, καὶ διὰ τοῦτο δουλεύειν ἐλευθέρους ὄντας. ἢ οἱ ποιητοὶ δοῦλοι· ἢ παρὰ τὸ τῶ τὸ ζητῶ, ὁ ἐπὶ μισθῷ δουλεύων.

Θανῇ] θνῶ, θνήσκω· ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔθανον· ὁ μέλλων δεύτερος, θανῶ, θανοῦμαι, θανῇ.

Θνητός, παρὰ τὸν θάνατον· πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν θεῶν. γέγονε θανῶ, θανήσω, θανητός, καὶ θνητός.

Θνησιμαῖος] ἐκ τοῦ θνήσιμος, θνησιμαῖος.

Θνήσκω] ὡς παρὰ τὸ τρῶ, τρώσω, τρώσκω· καὶ βρῶ, βρώσω, βρώσκω καὶ βιβρώσκω. ὁ Δίδυμος χωρὶς τοῦ ι. ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἀρέσω μέλλοντος γίνεται ἀρέσκω καὶ μεθύσκω πλεονασμῷ τοῦ κ, καὶ μετάγονται εἰς ἐνεστῶτα, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ μνῶ μνήσω, καὶ θνῶ θνήσω, γίνεται θνήσκω καὶ μνήσκω· καὶ οὐκ ἔχει τὸ ι. οἱ δὲ λέγουσι σὺν τῷ ι, ὅτι οἱ Αἰολεῖς θναίσκω καὶ μναίσκω λέγουσι, διὰ τῆς αι διφθόγγου. ἀλλ' ἰδοὺ τὸ Ἡσίοδος καὶ ἡμίονος Αἰσίοδος καὶ αἰμίονος λέγουσιν, ἀλλ' ὅμως οὐκ ἔχει τὸ ι. ἡ μέντοι παράδοσις ἔχει τὸ ι· ἴσως ἐκ τοῦ λέγειν τοὺς Αἰολεῖς θναίσκω καὶ μναίσκω. ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι διὰ τοῦ ίσκω γίνεται ἡ παραγωγή, θνηίσκω καὶ μνηίσκω. οὐ καλῶς δὲ λέγουσι· καὶ γὰρ τὰ τῆς πρώτης συζυγίας τῶν περισπωμένων διὰ τοῦ ίσκω ποιοῦσι τὴν παραγωγήν, οἷον, εὑρῶ εὑρεῖς, εὑρίσκω· στερῶ στερεῖς, στερίσκω· τὰ δὲ τῆς δευτέρας, διὰ τοῦ άσκω, ἡβῶ ἡβᾷς, ἡβάσκω· τὰ δὲ τῆς τρίτης, διὰ τοῦ ώσκω, βιῶ βιοῖς, βιώσκω. εἰ οὖν ὡς ἀπὸ τοῦ θνῶ θνήσω θνήσκω γέγονε, καὶ μνῶ μνήσω μνήσκω, ταῦτα δὲ δευτέρας συζυγίας εἰσίν, ὤφειλε διὰ τοῦ άσκω εἶναι ἡ παραγωγή, καὶ οὐ διὰ τοῦ ίσκω. ὥστε δευτέρας συζυγίας εἰσί. καὶ δῆλον ἐκ τοῦ μνῶμαι, ὥσπερ βοῶμαι· καὶ τὸ τέθνημι, τέθναθι γινόμενον διὰ τοῦ α, ὥσπερ ἵστημι, ἵσταθι. ἔχει δὲ τὸ η τὰ δύο ταῦτα.

Θοός] ἀπὸ τοῦ θέω τὸ τρέχω, γίνεται θοός, ὁ ταχύς· καὶ τὸ θηλυκόν, θοή. διατί; ὥσπερ ἀπὸ τοῦ πλόος γράφεται πλοῦς, μὴ καὶ ἀπὸ τοῦ γόος γοῦς, καὶ θοός θοῦς. καὶ περὶ μὲν τοῦ γόος, ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι τὰ εἰς ος δισύλλαβα οὐκ ἔχει ῥῆμα παρακείμενον τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων· οἷον, γοῶ, γοᾷς· οὗ 455
χάριν παρήλλακται. περὶ δὲ τοῦ θοός, ὅτι ἐπειδὴ τὰ διὰ τοῦ ος δισύλλαβα, πάντα βαρύνεται· τὸ δὲ θοός, ὀξύνεται· οὗ χάριν διήλλαξε κατὰ τὸ μὴ κιρνᾶσθαι. ἐν δὲ τῇ συνθέσει τὸ θοός βαρύνεται, Πάνθοος, Πάνθους.

Θοή, σημαίνει πέντε· τὸ μέγα. οἷον, — θοαῖς ἀφροσύναις, ἀντὶ τοῦ μεγάλαις· καὶ, — θοὴ δ' ὑπεδέξατο γαῖα, ἀντὶ τοῦ μεγάλη. εἶτα εὑρίσκεται θοόν τὸ ταχύ, ἢ ὀξύ, ἢ ἰσχυρόν. καί, — ἀκόντισε δουρὶ θοῶς, ἰσχυ-

ρᾶς. — νῆας θοάς, ταχείας. — νήσοισι θοῇσιν. ὀξείαις· ὀξεῖαι γὰρ οὕτω καλοῦνται νῆσοι περὶ τὴν Κεφαληνίαν. Αἰνείας δ' οὐ μεῖνε, θοός περ ἐὼν πολεμιστής: — τὸ γὰρ λεγόμενον ἀγαθόν, πταῖσμα· ἡγοῦμαι γὰρ τὸν ἀνδρεῖον καὶ ἰσχυρόν. καὶ, θοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἴηλα: — ἀντὶ τοῦ ἀσφαλῶς· ἐκ δὲ τούτου, τὸ ἑδραῖον· καὶ ἐκ τοῦ ἑδραίου, τὸ ἰσχυρόν. καὶ θοὴν δαῖτα, τὴν ἑδραίαν καὶ ἀκίνητον, διὰ τὸ καθεζομένους ταύτης τυγχάνειν. καὶ θοὴν νύκτα, τὴν ἑδραίαν, οὐχ, ὥς τινες, τὴν μέλαιναν, ἀλλὰ τὴν ἀκίνητον· ἢ τὴν ταχέως ἐπιλαμβάνουσαν τὴν γῆν.

Θοηρός, ὁ τεταραγμένος.

Θόραι, δῆμος Ἀντιοχίδος.

Θόρικος, δῆμος Ἀκαμαντίδος.

Θόρυβος] παρὰ τὸ θέω τὸ τρέχω καὶ τὸ βοή. ἢ παρὰ τὸ θέω τὸ τρέχω, γίνεται θέρυβος καὶ θόρυβος.

Θολερῶς προβαίνεις: — μὴ καθισταμένην καὶ ἀσφαλῆ πορείαν ἔχων, ἀλλ' ἀναστάτως καὶ τεταραγμένως προϊών.

Θολερός. παρὰ τὸ θολόν, θολερός· θολὸς δέ ἐστι τὸ μέλαν τῆς σηπίας· ἐξ οὗ καὶ ῥῆμα θολῶ.

Θόλος, περιφερὲς οἰκοδόμημα· ἀπὸ τοῦ περιθεῖν. Θόλος, τόπος τὶς ἐν τοῖς ἀρχείοις κληθεὶς, διὰ τὸν τρόπον τῆς κατασκευῆς· ἦν γὰρ λιθοειδὴς, καὶ ὀροφὴν εἶχε περιφερῆ οἰκοδομητὴν, οὐχὶ ξυλίνην, ὡς τὰ ἄλλα οἰκοδομήματα. λέγεται θηλυκῶς ἡ θόλος.

Θορός, ὁ σπόρος τοῦ σώματος· ἀπὸ τοῦ θορῶ τὸ ὁρμῶ· ὁ μεθ' ὁρμῆς πεμπόμενος. τοῦτο παρὰ τὸ θέειν ῥέον.

Θοῦρος, ὁ ὁρμητικός, ὁ πολεμιστής· καὶ θοῦρον, τὸν πηδητικὸν καὶ ταχύν· οἱονεὶ ὁ θοῶς ὀρούων, ἢ ὁ κούφως ὀρούων. παρὰ τὸ θέρω τὸ θερμαίνω, θόρος καὶ θοῦρος· ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς τοῦ πυρὸς ὁρμῆς· καὶ θορεῖν, τὸ πηδᾶν, παρὰ τὸ αὐτό. ἢ ἀπὸ τοῦ θέω ῥήματος· ὅθεν καὶ τὸ θεῖον τὴν ἀρχὴν εἴληφεν· ὥστε τὴν γεννητικὴν τοῦ πυρὸς οὐσίαν ἀπὸ τοῦ θέω ῥήματος ὀνομάσαι τοὺς ἀρχαίους. ταύτῃ γοῦν τοὺς μὲν ταχεῖς, θερμοὺς λέγουσι· τοὺς δὲ βραδεῖς, ψυχρούς. ἀπὸ δὲ τοῦ θοῦρος, γίνεται θορῶ τὸ ὁρμῶ καὶ πηδῶ.

* Θουριομάντις, ὁ σοφός· ὅτι ἐπὶ τὸ κτίσαι τὴν Θουρίαν πόλιν μάντεις σοφοὶ ἐπέμφθησαν.

Θοῦρις, ἡ ἀσπίς. παρὰ τὸ θύειν, θύρις· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο, θοῦρις. ἀπὸ τῶν περιεχομένων τὸ περιέχον εἴρηται. ἢ θοῦρις ἡ θοροποιός. καὶ, — θοῦριν ἐπιειμένοι ἀλκήν.

Θοίνη, εὐωχία, τροφή, κατάβρωμα. παρὰ τὸ θῶ, ὁ μέλλων, θάσω, τρίτης συζυγίας τῶν περισπωμένων, γίνεται ῥηματικὸν ὄνομα θώνη, καὶ θοίνη.

Θίασμος, εὐωχία· ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ τὸ βακχεῖον φησί· κυρίως δὲ τὸ πλῆθος. Εὐριπίδης θίασος. [illegible] γυναικῶν.

454 Θιασώτης, ὁ κοινωνὸς τῶν θυσιῶν. ἐκαλοῦντο δὲ καὶ οὗτοι ὀργεῶνες. ἐκλήθησαν δὲ ἀπὸ τοῦ θιάσου, ὅπερ ἐστὶ σύνοδος καὶ συναγωγή· ἀπὸ τοῦ θεῖν.

Θλίψις] ἐκ τοῦ θλίβω, θλίψω, θλίψις. τοῦτο παρὰ τὸ θλῶ θλίβω, ἢ παρὰ τὸ θρῶ θρύβω, καὶ θλίβω κατὰ τροπήν. τὰ εἰς βω λήγοντα ῥήματα ἑνὶ φωνήεντι παραλήγεται· πλὴν τοῦ ἀμείβω, στείβω, εἴβω τὸ στάζω, ὡς τὸ, — τέρεν κατὰ δάκρυον εἶβεν.

Θρασὺς] παρὰ τὸ θέρω τὸ θερμαίνω, ὁ μέλλων Αἰολικῶς, θέρσω, γίνεται θερσύς· καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς α, καὶ ὑπερθέσει, θρασύς· οἱ γὰρ θρασεῖς, θερμοί.

Θρανήτιδες, κῶπαι θηρευτῶν.

Θρανίου δίφρου. θράνος ὑποπόδιον καὶ θρανίδιον λέγεται· θραύεται γὰρ καὶ [illegible].

Θραῦσις] ἐκ τοῦ θραύω θραύσω, θραῦσις. ἔστι δὲ φθορά, θάνατος, ἀδρανστία, συντριβή, πληγή. θραύματα, νευροσπάσματα.

Θρασυκάρδιος, θρασύς, τολμηρός.

Θράττειν. ταράττειν, (ἐνοχλεῖν, νύσσειν. κινεῖν, δυσωπεῖσθαι, ὑφορᾶσθαι· τράττειν, καὶ θράττειν.

Θρᾷξ] Θρᾷξ· (ἐξ οὗ τὸ, Θρήϊκες ἀκρόκομοι: —) καὶ κατὰ συναίρεσιν, Θρᾷξ. καὶ πάντα τὰ ἀπ' αὐτοῦ συγκείμενα θηλυκὰ διὰ τοῦ ι γράφεται, Θρῄισσα γυνὴ, καὶ Θρᾷσσα· Ἀθηναῖοι δὲ, Θρᾶττα λέγουσι. καὶ τὸ Θρᾴκη δὲ ἔχει τὸ ι. Θρακίας, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, Θρασκίας, ὁ ἄνεμος.

Θρέπτα, λέγεται τὰ τεθραμμένα· Θρέπτρα δὲ τὰ θρεπτήρια, ὥσπερ λύτρα τὰ λυτήρια. οὕτως εὗρον ἐγώ.

Θρέξασκον, ἀντὶ τοῦ ἔτρεχον. τρέχω· ὁ μέλλων, θρέξω· ἔθρεξα· καὶ Ἰωνικῶς, θρέξασκον.

* Θρέμματα, τὰ βοσκήματα, παρὰ τὸ τρέφεσθαι. οὐδὲν γὰρ ἄλλο φροντίζει, εἰ μὴ ὡς τρέφηται.

Θρέψας, τὸ πῆξας· ὡς τὸ, Ἥμισυ μὲν θρέψας λευκοῖο γάλακτος: — καὶ τροφαλίς, ἔνθα τὸ πῆγμα τοῦ γάλακτος καὶ τεθραμμένον· ἔνθα καὶ τρέφεται, τὸ περιπηγνύμενον. σημαίνει καὶ τὸ σύνηθες. Τὴν μὲν ἄρα θρέψασα τεκοῦσα: — διατί τρέφω θρέψω, καὶ τρέχω θρέξω, καὶ ἔχω ἕξω, οὐ συνάρχεται τῷ ἐνεστῶτι; ἐπειδὴ τὸ μὲν ἔχω, ψιλοῦται· τὸ δὲ ἕξω, δασύνεται· τὰ δὲ λοιπὰ, ὅτι Ἰωνικὰ, ἐτράπη τὸ ψιλὸν τ εἰς θ δασύ· οἱ γὰρ Ἴωνες ἔθος ἔχουσι τὸ παρ' ἡμῖν ψιλούμενον εἰς δασὺ τρέπειν· τὴν γὰρ χύτραν, παρὰ τὸ χέειν ἡμᾶς ἐξ αὐτῆς, κύθραν λέγουσιν. ἔστι δὲ ἄλλως εἰπεῖν, ὅτι θρέφω καὶ θρέχω ὤφειλεν εἶναι, ἵνα συνάρξηται τῷ μέλλοντι· ἀλλ' ἕτερός τις κανὼν ἐναντιοῦται, ὃν δεῖ τὸν Φιλόπονον ἐν τῷ τοῦ Γεωργίου τοῦ Χοιροβοσκοῦ ῥηματικῷ ζητεῖν.

Θρῆνος] παρὰ τὸ θραύειν τὸν νοῦν, θράνος καὶ θρῆνος· ἢ παρὰ τὸ θέρειν (ὅ ἐστι καίειν) τὸν νοῦν· ἢ παρὰ τὸ θρηβὴς καὶ ἀνατεταμένη βοὴ εἶναι. διαφέρει δὲ ἐπικηδείου· ὅτι τὸ μὲν ἐπικήδειον, παρ' αὐτὸ τὸ κῆδος, ἔτι τοῦ σώματος προκειμένου, λέγεται· ὁ δὲ θρῆνος, οὐ περιγραφόμενος χρόνῳ.

Θρῆνυς, ὑποπόδιον· λέγεται καὶ ἀρσενικῶς· εἴρηται παρὰ τὸ θράνος, ὅ ἐστι μικρὸν ὑποπόδιον. λέγεται θρῆνυς, καὶ ἡ μέση τῆς νηὸς διήκουσα σανίς· ἀφ' ἧς καὶ θρανῖται λέγονται, παρὰ τὸ ἐν αὐταῖς ἱζάνειν. Ἰλιάδος ο', Θρῆνυν ὑφ' ἑπτάποδα.

Θρῆνυς, ὑποπόδιον. βέλτιον δὲ θρῆνυν καλεῖσθαι ὑπὸ 455
Ὁμήρου τὰς καθέδρας τῶν ἐρετῶν· ἀναχωρῶν γὰρ ἀπὸ τῶν τῆς νεὼς καταστρωμάτων ἐπὶ ταύτην ἀφικνεῖται. τινὲς δὲ τόπον τῆς νεὼς βάσιν ἔχοντα, ἐφ' οὗ τὸν κυβερνήτην τοὺς πόδας τιθέναι· ὃ καὶ ἐδάφιον φασίν. ἄλλοι δὲ τὴν ὑποδεχομένην τὸν ἱστὸν τράπεζαν εἶπον· οἱ δὲ, διαβάθραν ἀπὸ νεὼς ἐπὶ γῆν. ἑπταπόδην δὲ, ἑπτὰ ποδῶν τὸ μέγεθος ἔχουσαν.

Θρῆσκος, ἑτερόδοξος· ἐκ τοῦ Θρᾷξ Θρᾳκός· καὶ θρησκεία, παρὰ τὴν τῶν Θρᾳκῶν ἐπιμέλειαν τὴν πρὸς τὸ θεῖον καὶ τὴν Ὀρφέως ἱερουργίαν· οὗτοι γὰρ πρῶτοι ἐδίδαξαν τὴν περὶ τὸ θεῖον ἔννοιαν. ἢ παρὰ τὸ τοὺς θεοὺς ἀρέσκεσθαι ἢ ἀρέσκειν, ὅ ἐστιν ἐξευμενίζεσθαι· καὶ ὁ Θεολόγος. Οὐ Θρᾳκῶν ὄργια· παρ' ὧν καὶ τὸ θρησκεύειν, ὡς λόγος.

Θρίαμβος, ἐπίδειξις νίκης, πομπή, καὶ τὸ σεμνύνεσθαι. ἔν τισι πόλεσιν, ὅταν ἤνθουν αἱ συκαῖ, παῖδες περιελόντες σῦκα σὺν αὐτοῖς τοῖς θρίοις, ἔπαιζον, προσφέροντες ἰαμβεῖα τετράμετρα, ἢ ἡμιαμβεῖα. θρία δὲ εἰσὶ τὰ τῆς συκῆς φύλλα· ἐπεὶ εἰς τρία διέσχισται. ἐτυμο-

λεγεῖται δὲ παρὰ τὸ ἐν αἰθρίᾳ βάζεσθαι, ὅ ἐστι λέγεσθαι. γίνεται ἐκ τοῦ τρία, θρία· καὶ γὰρ τριμερές ἐστι τὸ φύλλον τῆς συκῆς. ἐκ τούτου γίνεται θρίαμβος, καὶ θριαμβεύω· λέγεται γὰρ, ὅτι ὁ Διόνυσος ἐποίησε στέφανον ἀπὸ συκῆς, καὶ οὕτως ἐθριάμβευσεν, ἤγουν ἐπὶ μέσης διέβη. καὶ ἔτι φασὶν ἐν τῷ δήμῳ τοῦτο γίνεσθαι. λέγεται καὶ θρίαμβος ὁ Διόνυσος, ὅτι ἐπὶ θηρῶν ἐπὶ λεόντων βέβηκεν, οἷον θηρίαμβος· τῷ γὰρ ἅρματι αὐτοῦ λέοντας ὑποζευγνύειν φασίν. ἢ ὅτι καὶ συκῆς εὑρετής ἐστιν. ἢ ἀπὸ τοῦ θορεῖν· πηδητικὸς γάρ. λέγεται καὶ θυστήριος, ἀπὸ τοῦ θύειν, ὅ ἐστιν ὁρμᾶν· ἀφ' οὗ καὶ τὸ αἰωρούμενον, θύσανον. Θριαμβεύσας, δημοσιεύσας.

Θρίαι, αἱ μαντικαὶ ψῆφοι, οἱονεὶ τρίαι τινὲς οὖσαι· καὶ γὰρ αἱ τρεῖς νύμφαι αἱ θυγατέρες τοῦ Διὸς, εὑρηκυῖαι τρεῖς ψήφους μαντικὰς, παρέσχον τῇ Ἀθηνᾷ· ἥτις ἐγκαλουμένη ὡς ἀλλότριον πρᾶγμα μετιοῦσα, (τοῦτο γὰρ τοῦ Ἀπόλλωνός ἐστιν) ἔῤῥιψεν αὐτὰς εἰς τὸ λεγόμενον Θριάσιον πεδίον. παρὰ τὸ τρία, γέγονε θρία καὶ θριάσιον· ἐκεῖ γὰρ ἔῤῥιψεν ἡ Ἀθηνᾶ τὰς μαντικὰς ψήφους, αἵτινες θρίαι λέγονται· ὅθεν καὶ τὸ μαντεύεσθαι, θριᾶσθαι λέγεται. καὶ αὗται τρεῖς εἰσὶ τὸν ἀριθμόν. ἢ παρὰ τὸ τρισσαί· ἢ ἀπὸ Θρασίου τινὸς οὕτω καλουμένου.

Θρία, κυρίως τὰ τῆς συκῆς φύλλα· καὶ θριάζειν, τὸ φυλλολογεῖν· δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἐνθουσιάζειν. καὶ Θριάσιον ἐκλήθη πεδίον ἀπὸ τῶν βληθεισῶν εἰς αὐτὸ θριῶν ὑπ' Ἀθηνᾶς. θρίαι δέ εἰσιν αἱ μαντικαὶ ψῆφοι. νύμφαι δέ τινες εἰσὶ Θρίαι ὀνομαζόμεναι, αἱ πρωτομάντεις, αἳ ἐξεῦρον τὴν τοιαύτην μαντείαν. ἦσαν δὲ Ἀπόλλωνος τιθῆναι.

Θριγκῷ, τῷ τροχώματι· παρὰ τὸ θρέξαι· ὁ περιτρέχων κυκλόθεν οἷον στέφανος. θριγκὸς οὖν τὸ ἀνώτατον τῆς τοῦ τοίχου οἰκοδομήσεως, καὶ ὁ ὑπὸ τὸν κλινόποδα τοῦ τοίχου τόπος· καὶ ἡ στεφάνη, καὶ τὸ περιχαράκωμα. καὶ θριγκὸς τειχίου, στεφάνη, περίφραγμα· ὡς οἶμαι, παρὰ τὸ θρέξω.

450 Θρίδαξ θρίδακος, θριδακίνη, εἶδος μάζης καὶ λαχάνου. τινὲς ἀπὸ τῶν τριῶν φύλλων· τρίφυλλος γὰρ κατ' ἀρχὰς, ὡς καὶ θρίναξ. τινὲς δὲ, ὅτι τρίζει δακνομένη· ἢ ὅτι τῷ θέρει γίνεται, θεριδακίνη τὶς, τὸ μαιούλιον.

Θρίναξ, σημαίνει τριαινοειδὲς ἐργαλεῖον ἐργατικόν. παρὰ τὸ τρία, τρίναξ καὶ θρίναξ.

Θρινακία, σημαίνει τὴν Σικελίαν· παρὰ τὸ ἐκ τριῶν συγκεῖσθαι ἄκρων, οἱονεὶ τριακρία τὶς οὖσα. καὶ γὰρ τρία ἀκρωτήρια ἔχει ἡ Σικελία, λύβαιον, πάχυνον, πέλωρον.

Θρίξ] ἀπὸ τοῦ θερίζω, θερίξω, Δωρικῶς· θρίξω· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ω, θρίξ. κλίνεται τριχὸς, καὶ οὐχὶ θριχός· ἐπειδὴ τὸ ρ, μετὰ δασείας, δασύ ἐστι· καὶ ψιλὸν μετὰ ψιλῆς· οἷον, ἀφρός, Ἀτρεύς. οὐδέποτε δὲ εὑρίσκεται λέγεσθαι δισύλλαβον ἐν χρήσει ἀρχομένης ἀπὸ θ δασέως, καὶ τῆς ἑξῆς συλλαβῆς ἀρχομένης ἀπὸ δασέος. τὸ γὰρ, — ἀπέφθιθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι: — ὁ φθίθω ἐνεστὼς οὐχ εὕρηται ἐν χρήσει. τούτου χάριν ἡ θρὶξ εὐθεῖα ἔτρεψεν ἐν τῇ γενικῇ τὸ θ εἰς τ· ἐν δὲ τῇ δοτικῇ τῶν πληθυντικῶν ἐπαναλαμβάνει αὐτὸ διὰ τοῦ ξ, θριξί.

Θριπηδέστατον, ἀντὶ τοῦ βεβρωμένου καὶ διεφθαρμένου· ἀπὸ τοῦ θρὶψ θριπὸς, καὶ τοῦ ἔδω τὸ ἐσθίω. θρὶψ δέ ἐστι ζῶον κατεσθίον ξύλα καὶ κέρατα· καὶ θριπήδεστα, τὰ ὑπὸ τῶν θριπῶν διαβεβρωμένα ξύλα, οἷς ἀντὶ σφραγῖδος ἐχρῶντο.

Θρόνιον· θρόνιον· ἔστι καὶ πόλις Λοκρίδος. ἐκ τοῦ θρόνος, θρόνιον. τοῦτο ἐκ τοῦ θορῶ τὸ πηδῶ, θόρονος· καὶ ἐν συγκοπῇ, θρόνος, ἡ ἐπηρμένη καθέδρα.

Θρύον, εἶδος πόας, ὁ λεγόμενος θρύσιος.

Θρυαλλὶς, ἄνθος λυχνίδος, ἀκτίς. ἤγουν τὸ περικαιόμενον τοῦ ἐλλυχνίου. ἔστι δὲ καὶ βοτάνη πρὸς λύχνον ἁρμόζουσα. παρὰ τὸ θέρω καὶ τὸ ἅλλω τὸ πηδῶ, γίνεται θεραλλὶς· καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς υ, καὶ ὑπερθέσει, [illegible].

Θρύλλος, ἡ βοὴ καὶ ὁ θόρυβος. παρὰ τὸ θροῦς, ὃ σημαίνει τὴν βοὴν, θρόος θροῦλλος καὶ θρύλλος.

Θρυλοῦντες] ἀπὸ τοῦ θροῦς καὶ τοῦ ἐλῶ τὸ ἐλαύνω, οἱονεὶ θροῦν ἐλόντες, τουτέστι θόρυβον ἐγείροντες· καὶ ἐπιθρυλοῦντες, ἐνοχλοῦντες, θορυβοῦντες. ἐκ τοῦ θρυλῶ· τοῦτο παρὰ τὸ θροῦς θροός. θροῶ περισπώμενον· πλεονασμῷ τοῦ λ, καὶ τροπῇ τοῦ ο εἰς υ, θρυλῶ.

Θρυλίζω, τὸ ψιθυρίζω. παρὰ τὸ θραύω, θραυλίζω· κατὰ παραγωγὴν καὶ ἀποβολὴν τοῦ α, θρυλίζω.

Θρυλλίχθη δὲ μέτωπον, Ἰλιάδος ψ', ἐθραύσθη, συνετρίβη, ἐκλάσθη. ἀπὸ τοῦ θραυλίχθη, κατὰ ἀποβολὴν τοῦ α. παθητικὸς ἀόριστος ἐστί.

Θρῴσκω, σημαίνει τὸ πηδῶ. ἀπὸ τοῦ θορῶ θορήσω, θορίσκω· καὶ θρῴσκω κατὰ τροπήν. ἔχει δὲ τὸ ι. ὥσπερ γὰρ ἀπὸ τοῦ εὑρῶ καὶ στερῶ γίνεται εὑρίσκω καὶ στερίσκω διὰ τοῦ ι, οὕτως ἀπὸ τοῦ θωρῶ θωρίσκω διὰ τοῦ ι· καὶ καθ' ὑπέρθεσιν, θρωΐσκω· καὶ κατὰ συναίρεσιν, θρῴσκω. τινὲς δὲ κατὰ κοινὰ ἔλεγον αὐτό.

Θρασμός, σημαίνει τὸν ὑψηλὸν τόπον, ὅθεν ἔστι θεωρεῖν καὶ πηδᾶν· ἀφ' οὗ καὶ θρόνος, ὁ ἐφ' ὑψηλοῦ ποιῶν ἡμᾶς. ἀπὸ τοῦ θορῶ θορίζω, θορισμός· κατ' ἐπαύξησιν καὶ ὑπέρθεσιν, θροϊσμός· καὶ συναιρέσει, 451
θρασμός. ἔστι δὲ καὶ τόπος ὑψηλὸς ἐν τῷ πεδίῳ πρὸ τῆς Ἰλίου, ὃς ὀνομαστικῶς καλεῖται Θρωσμός, ὡς καὶ ἕτερος Καλλικολώνη, ᾧ στρατοπέδῳ ἐχρῶντο οἱ Τρῶες, εἴ ποτε τῆς πόλεως ἔξω τάσσοιντο.

Θύα, ἐφ' ἧς τὰ θύα, ὅ ἐστι τὰ θυμιάματα· καταχρηστικῶς δὲ καὶ αἱ λοιπαὶ θύαι.

Θεῖον, τὸ ἐπιθυόμενον εἰς κάθαρσιν, καὶ ἀβλαβεῖς ποιοῦν· ἔνθα τὸ, Πάσσε δ' ἁλὸς θείοιο: — καὶ, — θεείου καιομένοιο: — φησὶν ἐπὶ τοῦ κεραυνοῦ· διὰ τὸ τούτου ἀπόζειν τὸν οὐρανόν· πῦρ τὸ τοῦ κεραυνοῦ. θεῖα δὲ τὰ οὐράνια. ὁ δὲ Εὐδαίμων ἐν τῇ Ὀρθογραφίᾳ λέγει κτητικὸν εἶναι· τοῦ θεός θέειος ἐκβαλὼν τὸ δεύτερον ε, ἐποίησε τὸ θεῖος. καὶ ὁ πατράδελφος, θεῖος, οὕτως σεπτικὸς ὤν· ὅτι καὶ οἱ γονεῖς θεοὶ ἡμῖν εἰσι.

Θυόεις] ὡς παρὰ τὸ νείφω γίνεται νειφόεις, καὶ πνίγω πνιγόεις, οὕτω καὶ παρὰ τὸ θύω, θυόεις, καὶ θυόεν νέφος.

Θυάδες, αἱ βάκχαι· παρὰ τὸ θύω τὸ ὁρμῶ· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, θυϊάδες. Θυάσιν ὠμοβόροις ἴκελοι.

Θυγατριδῆ, ἐγγόνη, τῆς θυγατρὸς θυγάτηρ.

Θυγάτηρ· παρὰ τὸ θύειν καὶ ὁρμᾶν κατὰ γαστρός· ἐκ τοῦ θύω καὶ τοῦ γαστήρ· λέγεται γὰρ τὰ θήλεα τάχιον κινεῖσθαι ἐν τῇ μήτρᾳ. τὴν θυγατέρα· καὶ συγκοπῇ, θύγατρα· αἱ γὰρ συγκοπαὶ ἀναβιβάζουσι τὸν τόνον: ἁρμόσαντες, ἄρσαντες· ὁμόπατροι, ὄπατροι.

Θύελλα] ὡς ἀπὸ τοῦ ἄω τὸ πνέω, ἄελλα, οὕτως ἀπὸ τοῦ θύω τὸ ὁρμῶ, θύελλα· ἔστι δὲ συστροφὴ ἀνέμου. σὺν θυέεσσι, σὺν τοῖς θυμιάμασι· τουτέστι μετὰ θυσιῶν. ἐκ τοῦ θύω τὸ θυμιῶ, παράγωγον θυόεις θυόεντος· ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν, θυόεσι· καὶ τροπῇ, θυέεσι.

Θυηλαὶ] παρὰ τὸ θύω, θυηλή· κυρίως μὲν τοὺς θυλάκας, εἰς οὓς τὰ θυμιάματα ἐμβάλλεται· καταχρηστικῶς δὲ

πᾶσι θυσίαι· θυηλαὶ οὖν, αἱ ἀπαρχαὶ τῶν θυσιῶν. ἤγουν αἱ θυσίαι. Φιλόχορος, Γῆς παῖδας εἶναι Θυηλὰς, ἃς πρώτας θῦσαι θεοῖς.

Θυλάκιον] θυλάκιον δέ ἐστι δερμάτινον σακκίον, ἢ βαλλάντιον.

Θυηρός· θρίκινος γάρ φασι κατὰ διαίρεσιν· ὁ ἐπιθανάτιος αἶνος.

Θυοσκόος, ὁ μάντις· ὁ ἀπὸ τῶν θυομένων κοῶν, ὅ ἐστι νοῶν. θυοσκόοι εἰσὶν, οἱ ἀπὸ τῶν θυομένων διὰ πυρὸς μαντευόμενοι· ἱερεῖς δὲ, οἱ ἀπὸ τῶν ἱερῶν σπλάγχνων μαντευόμενοι.

Θυώδης, ὁ ἀπὸ τῶν θυομένων κοῶν καὶ νοῶν τὸ μέλλον· ἀπὸ τοῦ θύω τὸ θυμιῶ. λέγεται καὶ τὸ διὰ πυρὸς βάλλειν, θύον· ἐξ οὗ καὶ τεθυμένον τὸ διὰ πυρὸς βεβλημένον.

Θυωρίτης] Θυωρίτην τριπλαῖς:— τὸν τραπεζίτην, ἀργυρογνώμονα, κριτήν. θυωρὸς δὲ κυρίως, ἡ τράπεζα· παρὰ τὸ τὰ θύη δέχεσθαι τῶν θεῶν· ἢ παρὰ τὸ τὰ θύα ὠρεῖν, ὅ ἐστι φυλάσσειν. παρὰ Λυκόφρονι· νῦν δὲ μεταφορικῶς εἶπεν ἐπὶ τῆς ἄλλης, ὅτι ἔκρινον τὰς θεάς.

Θύω, τὸ σφάζω καὶ ἱερουργῶ· ὁ μέλλων, θύσω· ἐξ οὗ καὶ θυσία. θύω, τὸ ὁρμῶ· ἐξ οὗ καὶ θύρα, δι' ἧς ὁρμῶμεν· καὶ τέθυμαι, θυμός. τὸ θυ, μακρόν. τὸ θύω

458 καὶ λύω καὶ ῥύω, κατὰ μὲν τὸν ἐνεστῶτα ἔχουσι καὶ μακρὸν καὶ βραχὺ τὸ δίχρονον· κατὰ δὲ τὸν μέλλοντα, ἀεὶ μακρόν· ἐν δὲ τῷ παρακειμένῳ, συστέλλει αὐτὸ, τέθυκα καὶ λέλυκα· ὁμοίως καὶ ἐν τῷ παθητικῷ παρακειμένῳ· τὸ δὲ θῦμα καὶ λῦμα, ἐκτείνουσιν Ἀττικοί.

Θυμός, σημαίνει πέντε. ἀπὸ τοῦ θύειν καὶ ὁρμᾶν τὸ αἷμα ἀπ' αὐτοῦ, θύσιμός τις ὤν· κυρίως δὲ θυμὸς, μέρος τῆς ψυχῆς. τρία δὲ αὐτῆς μέρη· λογικὸν, — ἕτερος δέ με θυμὸς ἀνῆκεν:— θυμικόν. Θυμὸς δὲ μέγας ἐστὶ διοτρεφέων βασιλήων:— ἐπιθυμητικόν, Εἴξας ᾧ θυμῷ:— ποτὲ μὲν οὖν ὁ θυμὸς παρὰ τῷ ποιητῇ σύμπασαν τὴν ψυχὴν σημαίνει, ὡς ἐν τῷ, Ἔνθ' ὅγε τοὺς ἐνάριζε, φίλον δ' ἐξαίνυτο θυμόν:— ἐνίοτε δὲ τὰ μέρη αὐτῆς· τὸν μὲν ἐπιλογισμὸν, — ἕτερος δέ με θυμὸς ἀνῆκεν:— τὸ δὲ θυμικόν, ὡς τὸ, — σὺ δὲ μεγαλήτορα θυμὸν Ἴσχειν ἐνὶ στήθεσιν:— καὶ, Θυμὸς δὲ μέγας ἐστί:— ἐνταῦθα τὴν ὀργήν· καὶ τὴν ἐπιθυμίαν, ὡς τὸ, Εἴξας ᾧ θυμῷ, μίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ:— σημαίνει καὶ τὴν ὁμόνοιαν, ὡς τὸ, — ἕνα θυμὸν ἔχοντες καὶ ἐπίφρονα βουλήν:— εἴδους τῶν ὑποπεπτωκότων τῷ ὀνόματι· εἰ μὲν σημαίνει τὴν ψυχὴν, γενικοῦ· εἰ δὲ σημαίνει τὴν ὀργὴν, εἰδικοῦ. διαφέρει γὰρ ὀργὴ, μῆνις, κότος, χόλος, θυμός. ζήτει εἰς τὰς Διαφοράς.

Θυμοβάρεια, ὡς ἀπὸ τοῦ θυμοβαρεύω.

Θυμαρής] — ἔχει δ' ἄλοχον θυμαρέα, Ἰλιάδος ι', τῇ ψυχῇ ἀρέσκουσαν, θυμήρη. παρὰ τὸ θυμὸς καὶ τὸ ἀρῶ, γίνεται θυμαρής. καὶ σκῆπτρον θυμαρές, ὀξυτόνως· οὐ γάρ ἐστι παρώνυμον παρὰ τὸ ηρης· τὰ γὰρ διὰ τοῦ ηρης καὶ ωδης βαρύνεται, ξιφήρης, ὀνώδης.

Θυμέλη, ἡ τοῦ θεάτρου μέχρι νῦν, ἀπὸ τῆς τραπέζης ὠνόμασται· παρὰ τὸ ἐπ' αὐτῆς τὰ θύη μερίζεσθαι, τουτέστι τὰ θυόμενα ἱερεῖα. τράπεζα δὲ ἦν, ἐφ' ἧς ἑστῶτες ἐν τοῖς ἀγροῖς ᾖδον, μήπου τάξιν λαβούσης τραγῳδίας.

Θυμίαμα· παρὰ τὸ θύω, θυμιῶ· ἢ παρὰ τὸ θύον, ὅπερ ἐστὶν εἶδος πόας μυρεψικῆς. θυμίαμα δὲ, θυμοῦ ἴαμα. ἢ ἀπὸ τοῦ Τυφωίας καπνοῦ· ἀφ' οὗ καὶ θῦμα, παρὰ τὸ θύω. ἢ ὅτι διὰ τῶν θυμάτων καιομένων ἐθυμίαζον οἱ παλαιοί.

Θυ[illegible], [illegible] τὸ ὑπὸ πυρὸς βεβρωμένον ἢ κεκαυμένον. καὶ παρὰ γεωργοῖς αἱ ὑποκεκαυμέναι ὑπὸ πάχνης ἄμπελοι ἐντεθυμμέναι καλοῦνται. καὶ τὸ καπνῶσαι τῷ καπνῷ τοῦ πυρὸς τὰς μελίσσας θύσαι λέγουσι μελιττουργοί.

Θύμβρα, τόπος τῆς Ἰλίου, κληθεὶς κατὰ μέν τινας, ἀπὸ ἑνὸς τῶν Δαρδάνου μετοικησάντων· καθ' ἑτέρους δὲ, ἀπὸ Θύμβρης. Ἰλιάδος κ, πρὸς Θύμβρης δ' ἔλαχον Μήονες ἀγέρωχοι:— ἀντὶ τοῦ πρὸς τὸ Θυμβραῖον πεδίον κλῆρον ἔλαχον Λυδοί. αὐθάδεις καὶ θρασεῖς. ὅτε δὲ ἐπαινεῖ καὶ τοὺς ἥρωας ἀγέρωχοι. ἔνθα καὶ Θυμβραίου Ἀπόλλωνος ἱερὸν ἐπιφανές.

Θυΐσκος, κυρίως εἰς ὃν ἐμβάλλομεν τὰ θυμιάματα.

Θύσκη, σκάφη ἡ τὰ θύματα δεχομένη· ἀπὸ τοῦ θύω.

Θύρα· παρὰ τὸ θύω τὸ ὁρμῶ. ἢ παρὰ τὸ θέω καὶ τὸ αἴρω, θέαρα καὶ θύρα. καὶ θυρωρὸς, ὁ τῶν πυλῶν φύλαξ.

Θύραζε. κυρίως μὲν εἰς τὸ ἔξω τῆς θύρας· ὅτε δὲ καὶ τὸ ἁπλῶς ἔξω.

Θυρεός, τὸ ὅπλον. γίνεται παρὰ τὴν θύραν θυρός· καὶ 459 πλεονασμῷ τοῦ ε, θυρεός, ὁ θύρας τάξιν ἔχων.

Θυρεπανοίκτης] σύνθεσιν ἐπὶ συνθέσει ἀνεδέξατο. ἦν γὰρ ἀνοίκτης· προσῆλθεν ἡ ἐπὶ, καὶ ἐγένετο ἐπανοίκτης· καὶ οὕτω τὸ θύρα προσετέθη, καὶ ἐγένετο θυρεπανοίκτης. ὁμοίως καὶ τὸ δυοκαιεικοσίπηχυς· πρῶτον τὸ εἰκοσίπηχυς· καὶ οὕτω συνετέθη. καὶ τὸ Σφραγιδονυχαργοκομήτης, σύνθεσιν ἐπὶ συνθέσει ἀνεδέξατο. ὥσπερ γὰρ τόνος οὐ τίθεται περαιτέρω τῶν τριῶν συλλαβῶν. οὔτε ποὺς μετρικὸς ὑπερβαίνει τὰς τρεῖς συλλαβάς. οὕτω οὔτε λέξις σύνθετος θέλει εἶναι περαιτέρω τῶν τριῶν λέξεων.

Θυρηβόλιον, ἡ ἔπαυλις, θυρβόλιόν τι ὄν.

Θῦνον κρίνοντες, Ἰλιάδος β', ὥρμων διαχωρίζοντες τὸν λαόν. ὁ παρατατικός ἐστιν, ἔθυνον. ἀπὸ τοῦ θύω πλεονασμῷ τοῦ ν γίνεται θύνω τὸ ὁρμῶ· καὶ ὄνομα ῥηματικὸν, θῦνος· καὶ πλεονασμῷ ἑτέρου ν, θῦννος· ὅπερ ἐν τῇ κοινῇ συνηθείᾳ καλεῖται θύννα. κλίνεται δὲ ἡ θύννος, ὡς ἡ παρθένος· καὶ αἱ θύννοι, ὡς αἱ μυροφόροι.

Θυννίδες, οἱ νῦν θύννοι, ἢ ἄλλοι τινὲς ἰχθύες.

Θυσσανόεσσα, κροσσοὺς ἔχουσα. ἀπὸ τοῦ θύω τὸ ὁρμῶ καὶ κινῶ, γίνεται θύσανος θυσανόεις· καὶ τὸ θηλυκὸν, θυσανόεσσα.

Θύσθλα, θυρσοὶ ἢ κλάδοι, οἷς βάκχαι κατέχουσιν. ἢ τὰ φύλλα τῆς ἀμπέλου· ἢ τὰ ἐπὶ τὴν θυσίαν φερόμενα. παρὰ τὸ θύω τὸ ὁρμῶ· ὁ μέλλων, θύσω· γίνεται θύσθλον. Ἰλιάδος ζ, Θύσθλα χαμαὶ κατέχευαν:— οἱ μὲν, τοὺς κλάδους· οἱ δὲ, τοὺς θύρσους, τουτέστι τὰς βακχικὰς δράκας· ἅ ἐστι διονυσιακὰ μυστήρια· ἔνιοι δὲ πάντα κοινῶς τὰ πρὸς τὴν τελετήν.

Θυσιαστήριον, τὸ τὴν θυσίαν τηροῦν.

Θυραυλεῖν, τὸ παρὰ ταῖς θύραις τινὸς αὐλίζεσθαι καὶ προσεδρεύειν καὶ περιμένειν.

Θύρσος, ὁ κλάδος ὁ παρὰ Διονύσῳ· παρὰ τὸ συνεχῶς ταῖς μαινάσι κινούμενος· οἱονεὶ θύειν (ὅ ἐστιν ὁρμᾶν) ὀρθὸς, οὐκ ἐγκεκλιμένος.

Θύρτος, ὄνομα κύριον· θυρσὸς τὸ στέμμα τῶν γάμων.

Θωή, ἡ ζημία, ἣν κατατίθεται ὁ ζημιούμενος. γίνεται ἐκ τοῦ θῶ τὸ καταβάλλω καὶ ζημιῶ.

Θῶες] ἀπὸ τοῦ θέω τὸ τρέχω, γίνεται θώς. ἢ ἀπὸ τοῦ θοός· ταχεῖς γάρ εἰσι, καίπερ βραχυσκελεῖς ὄντες. ἔστι δὲ ὁ θὼς ζῶον ἄλκιμον καὶ εὐκίνητον.

Θωπεία, ἡ κολακεία· ἐκ τοῦ θωπεύω· καὶ θῶπες, οἱ μετὰ ψεύδους καὶ θαυμασμοῦ προσιόντες ἐπὶ κολακείᾳ.

παρὰ τὸ θώψ, ὅπερ ἐστὶ θηρίου ἀπατηλόν. τοῦτο παρὰ τὸ θῶ, ὃ σημαίνει τὸ εὐωχοῦμαι.

Θῶμαι, καὶ ἐπίθωμαι. πᾶν ὑπερτρισύλλαβον εἰς μαι λῆγον ἐπὶ τοῦ δευτέρου μέσου ἀορίστου, ἐν τῇ συνθέσει ἀναβιβάζουσι τὸν τόνον· δῶμαι, ἀπόδωμαι· σχῶμαι, ἀπόσχωμαι.

Θωμοί, οἱ τῶν σπερμάτων σωροί. ἐκ τοῦ τίθημι, θήσω.

Θωμός, ὁ σωρός. Θώμιγξ, λεπτὸν σχοινίον.

Θωμίζειν, τὸ τῷ κέντρῳ ἐρεθίζειν καὶ μαστίζειν.

Θῶν, ὄνομα κύριον· καὶ κλίνεται Θῶντος, ὡς πρὸς τὸν χαρακτῆρα τῶν εἰς ων περισπωμένων, ὡς Ξενοφῶν, Ξενοφῶντος.

460 Θῶνος παράκοιτις: — λέγει ὁ τεχνικὸς, ὅτι ἀπὸ τῆς Θῶνις Θώνιδος, γίνεται Θώνιος, ὡς Πάρις πάριδος, πάριος· καὶ συγκοπῇ, Θῶνος. ἢ ἀπὸ τοῦ Θόων θόωνος· καὶ κράσει τοῦ ο καὶ ω εἰς ω μέγα, Θῶνος. κρεῖττον λέγειν ἀπὸ τῆς Θώνιος γενικῆς κατὰ συγκοπήν. ζήτει περὶ τούτου διεξοδικώτερον. Χοιροβοσκὸς περὶ τόνου τῆς εὐθείας τῶν δυϊκῶν.

Θῶκος, ἡ καθέδρα· παρὰ τὸ θῶ τὸ ἑδραιῶ· ἢ γίνεται κατὰ ἀντίφρασιν ἀπὸ τοῦ θέω· ἢ ἀπὸ τοῦ θοῶ· ἐξ οὗ παράγωγον, θοάζω· ἔνθα Σοφοκλῆς Οἰδίποδι, Τίνας ποθ᾽ ἕδρας τάσδέ μοι θοάζετε; ἀντὶ τοῦ προσκαθέζεσθε. θῶ οὖν· ὁ μέλλων, θώσω· γίνεται θῶκος, ἡ τοῦ θεῖν ἡμᾶς ἐπέχουσα καθέδρα.

Θώραξ] παρὰ τὸ θῶ τὸ ἀπολαύω· οὗ ὁ μέλλων, θώσω· θῶρος καὶ θώραξ· οἱονεὶ τὸ ἀπολαυστικὸν μέρος τοῦ σώματος, τὸ ἀπὸ τοῦ τραχήλου μέχρι τῶν αἰδοίων καθῆκον κύτος· ὃ καὶ ὅλμος καλεῖται. λέγεται δὲ θώραξ τὸ ὅπλον, ὁ σιδηροῦς χιτών· ὅπερ ἐστὶ λουρίκιον· ἀφ᾽ οὗ θωρηχθῆναι, τὸ καθοπλισθῆναι. λέγεται καὶ τὸ παχὺ ἱμάτιον, καὶ ὁ πύργος, καὶ τὸ σῶμα, καὶ τὸ στῆθος, τὸ μέρος τοῦ σώματος. γίνεται παρὰ τὸ οὐρῶ τὸ φυλάσσω, οὖρος καὶ ὦρος· ὅθεν καὶ θυρωρὸς καὶ πυλωρός. ἐκ τοῦ ὦρος, παρώνυμον, ὤραξ· καὶ πλεονασμῷ τοῦ θ, θώραξ, ὁ φύλαξ τοῦ θερμοῦ καὶ τοῦ θυμικοῦ. ἢ παρὰ τὸ θορῶ τὸ πηδῶ, θώραξ, τροπῇ τοῦ ο εἰς ω, ὁ φύλαξ τῆς θορούσης (ὅ ἐστι τῆς πηδώσης) καρδίας· ἀπὸ γὰρ ταύτης καὶ τὰ λοιπὰ μέρη κινοῦνται· ἢ τοῦ θείου καὶ ἡγεμονικοῦ τῆς ψυχῆς, ἢ τοῦ θυμικοῦ· οἷον θοάραξ. ἢ παρὰ τὸ πᾶν πρᾶγμα κινεῖσθαι διὰ τοῦ περιχεομένου τοῦ ἡγεμονικοῦ ἐν αὐτῷ, οἷον θεώραξ. ἢ παρὰ τὸ θῶ τὸ εὐωχοῦμαι ἤτοι ἐν εὐωχίᾳ εἰμί· ἀφ᾽ οὗ Δωριεῖς θωρεῖσθαι λέγουσι τὸ εὐωχεῖσθαι· τούτου ὁ μέλλων, θώσω· ῥηματικὸν ὄνομα, θῶρος· ἀφ᾽ οὗ θώραξ, ὡς λίθος, λίθαξ. θῶρος οὖν ἡ τροφὴ καὶ ἡ μέθη· καὶ θώραξ, ὁ δεκτικὸς τῆς τροφῆς τόπος· ἀφ᾽ οὗ καὶ τὸ ἐμπίπλασθαι οἴνου, θωράσσεσθαι λέγεται, ὡς παρὰ Ἀριστοφάνει, — πρὸς τοὺς συμπότας θωράξομαι: — εὐωχηθήσομαι, ἢ μεθυσθήσομαι. καὶ Πίνδαρος διθυράμβων πρώτῳ, Ἀλόχῳ ποτὲ θωρηχθεὶς ἐπ᾽ ἀλλοτρίᾳ: — παρὰ δὲ τὸ θῶ εἴρηται καὶ ἔνθεσις ἡ τροφή· καὶ ἔνθεν τὸ ῥόφησον, παρὰ Ἀριστοφάνει· καὶ θωρήσσω καὶ θώρηξις. λέγεται καὶ ἐπὶ τῆς καθοπλίσεως, καὶ ἐπὶ τῆς τοῦ οἴνου ἀκρατοποσίας. ἐπὶ δὲ τοῦ ὅπλου, θώραξ, ἀπὸ τοῦ περιεχομένου τὸ περιέχον ἔξωθεν παρίστησι μετωνυμικῷ τρόπῳ, ὡς Ὅμηρος, Τοῖόν οἱ πῦρ δαῖεν ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων: — ἀπὸ τῶν περιεχομένων τὰ περιέχοντα, ἀπό τε τῆς ἀσπίδος καὶ τῆς περικεφαλαίας. ὁ τρόπος, μετωνυμία. τὸ θωρήσσω, ἀπὸ τοῦ θοῦρος, ὁ εἰς τὸν πόλεμον ὁρμητικός· ἀπὸ τοῦ θέειν ῥᾶον. Δοῦρις ὁ Σάμιος ἐν τῷ περὶ νόμων φησὶν, ὅτι Διόνυσος ἐπιστρατεύσας Ἰνδοῖς, καὶ

μὴ δυνάμενος αὐτοὺς χειρώσασθαι, κρατῆρα οἴνου πληρώσας, πρὸ τῆς χώρας αὐτῶν ἔθηκεν· οἱ δὲ, ἐμφορηθέντες τοῦ πόματος ἀσυνήθεις ὄντες, οὕτως ἐχειρώθησαν μεθυσθέντες. ὅθεν οἱ ποιηταὶ τὸ μεθύειν θωρήσσεσθαι λέγουσιν. τὰ εἰς αξ ὀνόματα, φύσει μακρᾷ παραληγόμενα, εἰ μὲν ὦσιν ἀρσενικοῦ γένους, ἐκτείνουσι τὸ α· οἷον, θώραξ, οἴαξ· εἰ δὲ θηλυκοῦ, συστέλλουσιν αὐτὸ, οἷον, αὖλαξ, πίδαξ.

Θῶσθαι] θῶσθαι λέγουσιν οἱ Δωριεῖς τὸ εὐωχεῖσθαι· 461
ἀπὸ τοῦ θῶ τὸ εὐωχοῦμαι.

Θαΰσσειν, τὸ θηριώδει φωνῇ χρῆσθαι· ἢ ἀπὸ τοῦ θῶες· ἢ θρηνώδη.

Θῶ, σημαίνει τὸ κατασκευάζω καὶ ποιῶ, ἐξ οὗ θεός· θῶ τὸ τρέφω, ἐξ οὗ καὶ θοίνη ἡ εὐωχία· θῶ τὸ θηλάζω, ἐξ οὗ καὶ θηλὴ ὁ μασθός· καὶ θῆλυς, ἡ ἔχουσα μασθοὺς καὶ θηλάζουσα· θῶ τὸ ἑδραιῶ, ἐξ οὗ καὶ θῶκος ὁ θρόνος· θῶ τὸ τίθημι, ἐξ οὗ καὶ θίς, ὁ σωρὸς τῶν χρημάτων· θῶ τὸ ἀπολαύω, ἐξ οὗ καὶ θώραξ. ἔστι δὲ καὶ ἄλλα δύο διὰ τοῦ ο καὶ ω· θῶ τὸ καταβάλλω καὶ ζημιῶ, ἐξ οὗ καὶ θωή· τὸ δὲ διὰ τοῦ ο μικροῦ σημαίνει τὴν ταχύτητα. γίνεται δὲ παρὰ τὸ θέω τὸ τρέχω. σημαίνει δὲ καὶ τὸ τρέχω, καὶ τὸ βλέπω· οἷον, Ἔργα θέον. Ἰστέον ὅτι τὰ εἰς ος ὀκταχῶς συντίθενται· ἢ γὰρ φυλάσσει τὸ ς, ὡς τὸ λαός σόος, λαοσσόος· καὶ θεός δοτός, θεόσδοτος· ἢ ἀποβάλλει τὸ ς, ὡς τὸ νίκος λαός, Νικόλαος· ἢ ἀποβάλλει τὸ ς καὶ προσλαμβάνει τὸ ι, ὡς τὸ Πύλος πυλογενής, καὶ πυλοιγενής· καὶ ὁδός, ὁδοπόρος καὶ ὁδοιπόρος. ἢ ἀποβάλλει τὸ ς καὶ τρέπει τὸ ο εἰς η, ὡς τὸ ἔλαφος, ἐλαφοβόλος καὶ ἐλαφηβόλος· καὶ θεός τόκος, θεοτόκος, καὶ θεητόκος. ἢ ἀποβάλλει τὸ ς καὶ τρέπει τὸ ο εἰς ε, ὡς τὸ μένος Μενόλαος καὶ Μενέλαος· καὶ Μενοπτόλεμος, Μενεπτόλεμος. ἢ ἀποβάλλει τὸ ς καὶ τρέπει τὸ ο εἰς ι, ὡς τὸ ὄρος, Ὀροβάσιος καὶ Ὀριβάσιος. ἢ ἀποβάλλει τὸ ς καὶ τρέπει τὸ ο εἰς ε καὶ προσλαμβάνει τὸ ἰῶτα, ὡς τὸ ὄρος ὀροφοίτης καὶ ὀρεφοίτης, καὶ ὀρειφοίτης· καὶ Ἄργος ἀργεφόντης, καὶ ἀργειφόντης. ἢ ἀποβάλλει τὸ ς καὶ τρέπει τὸ ο εἰς α καὶ προσλαμβάνει τὸ ἰῶτα, ὡς τὸ κλυτός Κλυτομνήστρα καὶ Κλυταιμνήστρα.

Θυσία] τὰ διὰ τοῦ ια θηλυκὰ παρὰ μέλλοντα παρηγμένα βαρύνεται, ὅσια, ἐξουσία, προδοσία· τὸ μέντοι πρασιά, αἱμασιά, ὡς περιεκτικὸν ἔχοντα ἔννοιαν, ὀξύνεται. τὰ διὰ τοῦ ια θηλυκὰ μονογενῆ πρὸ μιᾶς ἔχοντα τὸν τόνον ὑπερδισύλλαβα μὴ ὄντα ἀπὸ τῶν εἰς ευς ἢ ευω ἢ υς, μήτε ἀπὸ τῶν εἰς ος προπερισπωμένων, μήτε σύνθετα ἀφ᾽ ἁπλοῦ ἔχοντα τὴν ει δίφθογγον, μήτε λεγόμενα εἰς ον οὐδέτερα, μήτε προπαροξύτονα κατὰ κρᾶσιν γινόμενα, μήτε κατὰ διάστασιν εὑρισκόμενα, μήτε Ἀττικὰ ἐκτείνοντα τὸ ἄλφα καὶ παροξυνόμενα, διὰ τοῦ ι γράφεται, ἀνία, ξενία, πενία, γωνία, ἠρεμία, ὀφθαλμία, αἰθρία, καρδία. πρόσκειται, μονογενῆ, διὰ τὸ πολυδεύκεια χείρ, καὶ ἀγαμεμνόνεια· ὁ ἀγαμεμνόνειος γὰρ, καὶ τὸ ἀγαμεμνόνειον. πρὸ μιᾶς τὸν τόνον ἔχοντα, διὰ τὸ εὐσέβεια. ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, διὰ τὸ μνεία, χρεία, θεία. μὴ ἀπὸ τῶν εἰς ευς, ευω, καὶ υς, διὰ τὸ δουλεύω, δουλεία· ταχύς, ταχεῖα. μὴ σύνθετα ἀφ᾽ ἁπλοῦ· ἐπειδὴ ἀπὸ τοῦ δεία τοῦ σημαίνοντος τὴν ἔνδειαν γέγονε σιτοδεία. μὴ λεγόμενα εἰς ον, διὰ τὸ ἐλεγεῖον, ἐλεγεία. μὴ προπαροξυνόμενα κατὰ κρᾶσιν γινόμενα, διὰ τὸ ὑγιής, ὑγίεια καὶ ὑγία. μὴ κατὰ διάστασιν, διὰ τὸ ἀνδρεία, τὸ ἐπὶ τῆς ἀρετῆς· τοῦτο δὲ Ἀπολλώνιος διὰ τοῦ ι γράφει· ὁ δὲ Ὦρος, διὰ τῆς ει διφθόγγου. εὕρηται γὰρ κατὰ

διάστασιν ἀνδρεία. οὕτω καὶ ἡ παράδοσις. πρόσκειται, ἐπὶ τῆς ἀρετῆς· ἐπειδὴ ἐπὶ γυναικὸς παρὰ Φιλοξένῳ οὐ
462 λέγεται ἀνδρεία γυνὴ, ἀλλὰ μᾶλλον ἀνδρικὴ γυνή. πρόσκειται, μὴ ἀπὸ τῶν εἰς ος προπερισπωμένων. διὰ τὸ Ἀργεῖος ἀργεία, ἀνδρεῖος ἀνδρεία· μὴ Ἀττικά· ἐπειδὴ τὸ ἱέρεια καὶ εὔκλεια Ἀττικῶς καταβιβάζουσι τὸν τόνον, καὶ τὸ α ἐκτείνουσι. τοιοῦτον καὶ τὸ θύεια, ὃ σημαίνει τὴν ἴγδην. Ἀττικοὶ ἐκτείνουσι τὸ α, καὶ καταβιβάζουσι τὸν τόνον, καὶ τὴν αὐτὴν γραφὴν φυλάττουσι. τὸ δὲ νωθεία ἡ ἀργεία, ἀπὸ τοῦ νωθρός ἐστι νωθρεύω, νωθρεία, κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ρ. τὰ εἰς ος ἔχοντα ῥῆμα ἀντιπαρακείμενον διὰ τοῦ ευω, εἰ μὲν ὦσιν ἁπλᾶ, τῷ ῥήματι ἀκολουθεῖ τὰ θηλυκά· οἷον πόρος πορεύω, πορεία δίφθογγον· εἰ δὲ ὦσι σύνθετα, διὰ τοῦ ι γράφεται τὰ θηλυκά, οἷον φιλάνθρωπος, φιλανθρωπεύω, φιλανθρωπία, ὑπερηφανία, καὶ παρθενία. τὰ παρὰ τὸ ἦθος διφορεῖται, ἀήθεια καὶ ἀηθία· (πολιτικώτερον δὲ διὰ τοῦ ι) καὶ τὰ παρὰ τὸ κέρδος, φιλοκέρδεια καὶ φιλοκερδία, αἰσχροκέρδεια καὶ αἰσχροκερδία· καὶ τὰ παρὰ τὸ παθεῖν καὶ μαθεῖν, εὐπάθεια καὶ εὐπαθία, εὐμάθεια καὶ εὐμαθία, προμήθεια καὶ προμηθία· εὐέπεια καὶ εὐεπία, ὠφέλεια καὶ ὠφελία, εὐμάρεια καὶ εὐμαρία· οἰκωφελία καὶ κοινωφελία μόνας, καὶ ἀμαθία· καὶ τὸ ι, πολιτικόν. τὰ παρὰ τὸ φυή, διὰ τοῦ ι, εὐφυία. εὕρηται καὶ εὐφύεια παρὰ Ἀλέξιδι. τὰ παρὰ τὸ τύχη, διὰ τοῦ ι, εὐτυχία. εὕρηται καὶ εὐτύχεια παρὰ Σοφοκλεῖ. τὰ παρὰ τὸ ἔτος διὰ τοῦ ι γράφεται· τὰ δὲ παρὰ τὸ ἄλλο, διὰ διφθόγγου.

I.

462 Ἰῶτα τὸ στοιχεῖον, παρὰ τὸν ἰὸν τῶν ἰοβόλων ζώων· ὥσπερ γὰρ ὁ ἰὸς εἰς ὀρθὸν βαδίζει ᾧ καὶ πέπρωται, οὕτω καὶ ἡ τούτου γραφὴ ὀρθὴ οὖσα, ἰῶτα καλεῖν ἠνίξατο. ἢ ἀπὸ τῶν ἰῶν τῶν βελῶν. Ἰστέον ὅτι τὸ ἰῶτα καὶ Ἰάσων τινὲς ἐν συλλήψει λέγουσιν εἶναι. ἔστι δὲ ἀνατρέψαι αὐτούς· ἐπειδὴ τὰ ὑποταττόμενα τινὶ ἐν συλλήψει, ἐὰν ἀντιπροηγήσωνται, ἐν διαστάσει ἀντιπροηγοῦνται· οἷον, πρῶτος, ἕρπω· κλέος, ἕλκω. εἰ ἄρα οὖν τὸ ἰῶτα ὑποτέτακται τοῦ α καὶ τοῦ ω κατὰ σύλληψιν, οἷον τῷ κοχλίᾳ, τῷ καλῷ, δηλονότι ἀντιπροηγησάμενον αὐτῷ ἐν τῷ ἰῶτα καὶ Ἰάσων κατὰ διάστασιν ἀντιπροηγήσατο. ζήτει περιστιζόμενον τὸ ι καὶ υ εἰς τὸ αὐλός. τὸ δὲ ἰῶτα, παράγωγον ἐστίν, ι· μονόγραμμα γὰρ ἐστίν· ἀλλὰ κατὰ παραγωγὴν γίνεται ἰῶτα.

Ἰακώβ, ἄκλιτόν ἐστι· καὶ διαφέρει μονοπτώτου. τὸ μὲν γὰρ ἄκλιτον, ἐπ' εὐθείας καὶ γενικῆς καὶ δοτικῆς καὶ αἰτιατικῆς καὶ κλητικῆς, μετὰ διαφόρων ἄρθρων λέγεται· οἷον, ὁ Ἀβραάμ, τοῦ Ἀβραάμ, τῷ Ἀβραάμ, τὸν Ἀβραάμ, ὦ Ἀβραάμ· τὸ δὲ μονόπτωτον, ἐπ' εὐθείας μόνης· οἷον τὸ ὄφελος, τὸ οὖς.

Ἴακχος, αὐτὸς ὁ Διόνυσος, ἡ ἑορτή. παρὰ τὴν ἰαχὴν τὴν ἐν ταῖς χορείαις γινομένην, τουτέστι τὴν βοήν, γίνεται ἴαχος· καὶ πλεονασμῷ τοῦ κ, ἴακχος. ἢ ἀπὸ τῆς ἐν τοῖς πότοις ἰαχῆς.

Ἰάλεμος, σημαίνει τὸν θρῆνον. ἔστι γὰρ εἶδος θρήνου. ὅτε μὲν ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος λέγεται, δασύνεται, [ἀπὸ τῆς] ἱήσεως (ὅ ἐστιν ἀφέσεως) τῶν βελῶν· ἐπὶ δὲ τοῦ θρήνου, ψιλοῦται. γεγόνασι δὲ ἀμφότερα οὕτως. ἔστιν ἵημι τὸ πέμπω. ἐκ τούτου γίνεται ἱήσος· εἶτα ἰήεμος
463 διὰ τοῦ ε κατὰ τὴν παραλήγουσαν· τροπῇ τοῦ η εἰς α, καὶ πλεονασμῷ τοῦ λ, ἰάλεμος, ἐπὶ τοῦ θρήνου. ἢ ἐκ τοῦ ἰηος, κατὰ τροπὴν τοῦ η εἰς ε, γίνεται ἴεμος· καὶ πλεονασμῷ τῆς αλ συλλαβῆς, ἰάλεμος· καὶ ἰαλεμῆσαι, τὸ θρηνῆσαι, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ, Εἴδυια φαλιὸν ταῦρον ἰηλεμίσαι. — οὕτω Φιλόξενος περὶ μονοσυλλάβων, ὥς φησιν Ὠρίων. ἐν ἄλλοις δὲ εὗρον ἐγὼ τὸ ἰάλεμος ἐπὶ τοῦ θρήνου ἐτυμολογούμενον παρὰ τὸ ἐπὶ τοῖς ὀλωλόσιν ἰαὴν φέρειν.

Ἴαλλοι, τὰ σκώμματα. οἷον τίλλοι τινὲς ὄντες, ὡς παρὰ Ἀνακρέοντι τίλλειν ἀντὶ τοῦ σκώπτειν.

Ἰάλλω] παρὰ τὸ ἰῶ παράγωγον ἰάλλω τὸ πέμπω, οἷον ἰέναι ποιῶ· καὶ — χεῖρας ἴαλλον, ἀντὶ τοῦ ἐξέτεινον. εἰς τὸ προΐηλεν.

Ἰάλεμος, υἱὸς Καλλιόπης, ὁ κακοδαίμων καὶ οὐδενὸς ἄξιος· ὅθεν καὶ Ἰαλέμου ᾠδή, ψυχρὰ καὶ οὐδενὸς ἀξία· καὶ παροιμία, Ψυχρότερος Ἰαλέμου· καὶ, Οἰκτρότερος Ἰαλέμου· καὶ τὸ θρηνεῖν, ἰαλεμίζειν λέγεται. ἰηός, ἐπὶ τοῦ θρήνου ψιλοῦται· καὶ Σοφοκλῆς, Ἰήων καμάτων, τῶν θρηνητικῶν. παρὰ δὴ τὸ ἰηός, γίνεται ὄνομα εἰς μος τῷ ε παραλῆγον, ἰήεμος, ὡς τῆλε, τήλεμος· τροπῇ τοῦ η εἰς α, καὶ πλεονασμῷ τοῦ λ, γίνεται ἰάλεμος, ὁ θρῆνος.

Ἰάμβη] τινὲς ὅτι Ἰάμβη Ἠχοῦς καὶ Πανὸς θυγάτηρ· τὴν Δήμητραν δὲ λυπουμένην παίζουσα καὶ ἀχρηστολογοῦσα, καὶ σχήματα ἄχρηστα ποιοῦσα, ἐποίησε γελάσαι· καὶ ἰαμβεῖον εἴρηται, ἀπὸ τοῦ ἰαμβίζειν τὸ ὑβρίζειν, ἀπὸ τοῦ ἰὸν βάζειν, ἢ ὡς βέλη βάλλειν τὰ λεγόμενα· ἢ ἀπὸ τῆς εὑρούσης γυναικὸς βάκχης τινὸς, Ἰάμβης καλουμένης· ἢ ἀπὸ τοῦ ἴαν βάζειν. ἡ γὰρ κοινὴ τῶν ἀνθρώπων φωνὴ ἴα καλεῖται.

Ἰαμενός, ὄνομα κύριον. Ἀρίσταρχος ψιλοῖ· ὁ δὲ Ἀσκαλωνίτης φησίν· ἐὰν μὲν ἀπὸ τῆς ἰάσεως, ψιλοῦται· ἐὰν δὲ ἀπὸ τῆς ὁρμῆς, δασύνεται. ἄμεινον Ἀρίσταρχος.

Ἰαίνετο] Αἶψα δ' ἰαίνετο κῆρ: — ἀντὶ τοῦ διεχεῖτο. καὶ ἐπὶ τῆς ψυχικῆς διαχύσεως· καὶ ἰάνθη, τὸ διεχύθη, εὐφράνθη, ἐχάρη. ἀπὸ τοῦ ἰαίνω, ἰανῶ, ἴαμμαι, ἰάνθην· — καὶ ἰδοῦσα θυμὸν ἰάνθη: — τάχα δὲ καὶ τὰ ἄνθη, ἐπεὶ τὴν ψυχὴν ἰαίνει καὶ διαχεῖ τέρποντα τὴν ὄψιν. σημαίνει καὶ τὸ ἐθερμαίνετο, ὡς τὸ, — ἰαίνετο δ' ὕδωρ.

Ἰαμβοφάγος, λοίδορος· ἐπειδὴ ἴαμβος ἔμμετρός ἐστι λοιδορία. ὁ φαγὼν οὖν ἐν τῷ στόματι, ὁ ἔχων τοὺς ἰάμβους, τουτέστιν ὁ ἔχων διὰ στόματος τὴν φιλολοιδορίαν. μέμνηται Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ στεφάνου, τάχα καὶ παραπαίζων εἰς τὸ Αἰσχίνην, ὅτι τὰ ἰαμβεῖα τῆς τραγῳδίας ἔλεγεν, ὑποκριτὴς ὤν. καὶ ἰαμβίζειν, τὸ λοιδορεῖν καὶ κακολογεῖν· ἀπὸ Ἰάμβης τῆς λοιδόρου.

Ἰαπετός] παρὰ τὸ ἴπτω τὸ βλάπτω, ἰπετός· καὶ πλεονασμῷ τοῦ α, Ἰαπετός. τὸ δὲ ἴπτω, παρὰ τὸ ἰός, ὃ σημαίνει τὸ βέλος· ἢ παρὰ τὸ ἵημι τὸ πέμπω, γίνεται ἰάπτω· ἢ τὸ ἰάπτω κατὰ πλεονασμὸν τοῦ α, ἀπὸ τοῦ ἴπτω. πᾶν ῥῆμα εἰς πτω λῆγον βαρύνεται· εἰ μὴ προκατάρχοι ὄνομα, ἢ διαστολὴ γένοιτο σημαινομένου, σκάπτω, θάπτω· (τὸ γὰρ ῥιπτῶ, Ἀττικὸν ἢ ποιητικόν) νίπτω, τύπτω· τὸ δὲ τυπτήσω, ὡς ἀπὸ περισπωμένου. πρόσκειται, εἰ μὴ προκατάρχοι ὄνομα· διὰ τὸ ἄβλεπτος, ἀβλεπτῶ· ἄπεπτος, ἀπεπτῶ· ἀλείπτης, ἀλειπτῶ. 464
ἢ διαστολὴ γένοιτο σημαινομένου· διὰ τὸ ὀπτῶ, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ὄπτω.

* Ἰατροτέχνης, ὁ ἰατρὸς, παρὰ τὸ τέχνη καὶ ἰατρός.

Ἴαψεν. ἔβλαψεν· ἀόριστος πρῶτος· τὸ θέμα, ἰάπτω· ὁ μέλλων, ἰάψω· καὶ τὰ λοιπὰ δῆλα. παρὰ τὸ ἰὸς, ἰάπτω· ἀπὸ μεταφορᾶς· ὅς ἐστι βλαπτικὸς χαλκοῦ καὶ σιδήρου· ἐσθίει γὰρ αὐτά. τὸ δὲ ῥῆμα τοῦτο ποιητικόν· ὁ ἐνεστὼς μόνος εὑρίσκεται· ὁ γὰρ ἀόριστος ἀπὸ τοῦ ἴπτω γέγονε κατὰ πλεονασμὸν τοῦ α, ὡς ἐν ἑτέρῳ λέγει ὁ ποιητὴς, — μέγα δ' ἴψαο λαὸν Ἀχαιῶν: — ἐκ τοῦ ἴπτω ἴψω· ὁ μέσος ἀόριστος παθητικὸς, ἰψάμην· ἴψαο, Ἰωνικῶς μόνως λεχθέν.

Ἴασος] παρὰ τὸ ἰάω ἰῶ, ὁ μέλλων, ἰάσω· ὁ μέσος μέλλων, ἰάσομαι· ὅθεν καὶ τὸ ἴασαι προστακτικόν. τούτου δὲ ἐνεργητικὸν οὐχ εὑρήσεις ἐν χρήσει. παρὰ τὸν ἰάσω οὖν μέλλοντα γίνεται Ἴασος, καὶ Ἰάσων. τινὲς δὲ λέγουσι παρὰ τὴν ἴασιν· οἷστισιν ἀντίκειται ἡ κλίσις· εἰ γὰρ παρὰ τὴν ἴασιν, ὤφειλε φυλάττειν τὸ ω κατὰ τὴν γενικὴν ὡς παρώνυμον, θεὸς, Θέων Θέωνος· τρυφὴ, Τρύφων Τρύφωνος. εἰ οὖν οὐ φυλάττει τὸ ω, οὐκ ἔστι παρώνυμον. ἀλλὰ λέγομεν, ὅτι, ἐπειδὴ ἔχει τὸ α ἐκτεταμένον, τούτου χάριν συστέλλεται, ὡς Μαχάων Μαχάονος. κρεῖττον δέ ἐστιν εἰπεῖν, ὅτι παρὰ τὸν ἰάσω μέλλοντα γίνεται Ἰάσων Ἰάσονος, ὡς φιλήσω, Φιλήμων Φιλήμονος. πολλὰ γὰρ εἰσὶν ἀπὸ μελλόντων γινόμενα ὀνόματα συστέλλοντα τὸ ω κατὰ τὴν γενικήν, οἷον, μνήσω, μνήμων μνήμονος.

Ἰατρικὴ, ἰατική τις οὖσα· παρὰ τὸ ἰᾶσθαι, πλεονασμῷ τοῦ ρ.

Ἰαχῶ, τὸ βοῶ· ἐκ τοῦ ἰαχή· τοῦτο ἀπὸ τοῦ ἴα, ὃ σημαίνει τὴν φωνήν· ἀπὸ τοῦ ἐπὶ πᾶσι τὴν ἰαχὴν ἱέναι.

° Ἰαύω· τὸ κοιμᾶσθαι· παρὰ τὸ αὔω, πλεονασμῷ τοῦ ι· ἢ παρὰ τὸν ἴον, ὃ δηλοῖ τὸν μόνον, γίνεται ἰύω τὸ μονάζω· καὶ πλεονασμῷ τοῦ α, ἰαύω· καὶ γὰρ (φησὶν) ἡσυχάζει τὸν καθεύδοντα ὁ βίος· Ὦρος. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς λέγει παρὰ τὸ αὔω· τούτου ὁ ἀόριστος, αὖσα· καὶ διαλύσει καὶ τροπῇ τοῦ υ εἰς ε, γίνεται ἄεσα· οἷον, Πολλὰς γὰρ δὴ νύκτας ἀεικελίῳ ἐνὶ κοίτῃ Ἄεσα: — καὶ τὸ πληθυντικὸν, ἀέσαμεν, ὥσπερ καὶ τὸ αὔξεται, ἀέξεται. — ἀΰπνους νύκτας ἴαυον: — διὰ νυκτὸς ἄγρυπνος διετέλουν, Ἰλιάδος ι'. καὶ, Τῇ παριαύων τερπέσθω: — ἀντὶ τοῦ συγκαταπαυόμενος, συγκαθεύδων.

Ἶβις, ὄρνεον ὀφιοφάγον· καὶ ἶβιξ εἶδος ὀρνέου κρακτικοῦ· ἐξ οὗ Ἴβυκος ὄνομα κύριον· καὶ ἰβυκηνίσαι· ὅπερ κατὰ μεταφορὰν λέγεται βυκανίσαι.

Ἴβηρ, πόθεν;* ἐθνικόν ἐστι, καὶ παραγωγὴν οὐκ ἔχει. τινὲς δὲ λέγουσιν αὐτὸ παράγεσθαι παρὰ τὸ ἵμερος, ὃ σημαίνει τὴν ἐπιθυμίαν.

Ἰγδη, ἡ θυεία· ἔνθα μίσγομεν τὰ ἀρτύματα· παρὰ τὸ μίσγειν τὰ θύη· ἀπέβαλε τὸ μ, ὡς τὸ μία, ἴα. ἔστι δὲ καὶ εἶδος ὀρχήσεως ἰγδίσματα, ἐν ᾗ ἐλύγιζον τὴν ὀσφῦν ἐμφερῶς τῷ δοίδυκι.

Ἰγνύη, ἀπὸ τοῦ τὴν καμπὴν ἰκνεῖσθαι τῶν γονάτων. ἰγνύαι, τὰ ὄπισθεν τῶν γονάτων· ἢ ὅτι αἰτία ἡμῖν ἐστι τοῦ ἰκνεῖσθαι καὶ βαδίζειν. ἢ διὰ τὸ ἥκειν ἐν ταῖς κάμψεσι καὶ συνικνεῖσθαι. ἢ ἡ τὸ γόνυ συνέχουσα γαστροκνήμη. λέγεται καὶ ἰγνύς· ὅθεν καὶ ταῖς ἰγνύσι, καὶ ταῖς ἰγνύαις.

465 Ἰγνής] παρὰ τὸ γνὴς γνητὸς, μετὰ τῆς ι ἀντωνυμίας, γίνεται ἴγνης.

Ἰδέ] τὸ ἠμέν, ἠδέ, ἰδέ, ἅ εἰσιν ἀντὶ τοῦ καὶ, οὐκ εἰσὶ πλεονάζόμενα, ἀπὸ τοῦ μὲν καὶ δὲ, ἀλλὰ θεματικά εἰσι. πρὸς δὲ τὸ μέτρον γίνεται ἠδέ καὶ ἰδέ· ἐγὼ δὲ εὗρον· οὗτοι σύνδεσμοι εἰσίν· ὥσπερ δὲ πλεονάζει τὸ η ἐν πολλαῖς λέξεσιν, οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ μὲν καὶ δὲ παραπληρωματικοῦ, ἠμέν, ἠδέ.

Ἴδας, ὄνομα κύριον· παρὰ τὸ Ἴδη, οἱονεὶ ὁ μέγας ὥσπερ ἡ Ἴδη. Τὰ εἰς δας δισύλλαβα, εἰ μὲν περιττοσυλλάβως κλίνονται, διφθόγγῳ παραλήγεται, οἷον Φείδας, Φείδαντος· Οἴδας, οἴδαντος· εἰ δὲ ἰσοσυλλάβως, ἑνὶ φωνήεντι, οἷον Λήδας, λήδου· Μίδας, μίδου· τὸ μέντοι διὰ τοῦ ντ κλινόμενον, Μείδας μείδαντος, διὰ διφθόγγου. οὕτως οὖν καὶ Ἴδας ἴδου· ὅθεν καὶ Ἀντίμαχος ἥμαρτεν εἰπὼν διὰ τοῦ ι, Ἴδαντος κούρη.

Ἰδάλιμον] Ἡσίοδος, Καύματος ἰδαλίμου: — τοῦ ἱδροῦν ποιοῦντος. ἢ τοῦ διαυγοῦς καὶ καθαροῦ· ἐν γὰρ τῷ χειμῶνι καὶ ἡ δύναμις τοῦ ἡλίου ἀσθενεστέρα ἐστί· καὶ ῥῆμα ἰδίω τὸ ἱδρῶ· ἐξ οὗ γίνεται ἴδιμος· καὶ πλεονασμῷ τῆς αλ συλλαβῆς, ἰδάλιμος.

Ἰδαῖος, ὄνομα κύριον κήρυκος. ἀπὸ τοῦ Ἴδη, γίνεται Ἰδαῖος· οἱονεὶ ὁ εἰδὼς καὶ προγινώσκων τὰ κεκρυμμένα.

Ἰδαῖοι] Δάκτυλοι Ἰδαῖοι Κρηταιέες· οὕς ποτε νύμφη Ἀγχιάλη Δικταῖον ἀνὰ σπέος ἀμφοτέρῃσι Δραξαμένη γαίης Οἰαξίδος ἐβλάστησεν: — εἰσὶ δὲ τὸν ἀριθμὸν δέκα· διὸ καὶ Δάκτυλοι προσηγορεύθησαν, ἀπὸ τῶν ἡμετέρων δακτύλων· ἢ ἐπειδὴ ἐν τοῖς δακτύλοις ἐρρίφησαν. Ἰδαῖοι δὲ, ἐπειδὴ ἐν Ἴδῃ ὄρει τῆς Κρήτης ἐγεννήθησαν· ἢ ὅτι ἡ κόνις, ἣν ἔρριψαν, ἐξ Ἴδης τοῦ ὄρους ἦν. Στησίμβροτος δὲ ἐν τῷ περὶ τελετῶν, Διὸς καὶ Ἴδης νύμφης αὐτοὺς λέγει· φησὶν ὅτι Ζεὺς ἐκέλευσε τὰς ἰδίας τροφοὺς λαβεῖν κόνιν καὶ ῥίψαι εἰς τοὐπίσω· καὶ ἐκ τῆς κόνεως γενέσθαι τοὺς Ἰδαίους δακτύλους. Ἀπολλώνιος Ἀργοναυτικοῖς.

Ἴδος. Ἡσίοδος, Ἴδει ἐν αἰνοτάτῳ ὅτε τε χρόα σείριος ἄζει: — τὸ ἴδος τοῦ ἴδους· καὶ γίνεται παρὰ τὸ ἰδίω τὸ ἱδρῶ. τοῦτο ἀπὸ τοῦ ὕδωρ, γίνεται ὑδρῶ, καὶ ἱδρῶ· καὶ πλεονασμῷ, ἱδρίω· εἶτα ἀποβολῇ τοῦ ρ, ἰδίω· ἐξ οὗ καὶ, Ἴδιον ὡς ἐνόησα: — ἴδος δὲ σημαίνει τὸ θέρος.

Ἰδουμαῖος ἐκλήθη ὁ ἀπόγονος τοῦ Ἡσαῦ. ἴδουμα γὰρ λέγεται εἶδος φακῆς ξανθῆς· ἧς (λέγουσιν) ἐπιθυμήσας φαγεῖν, ἀπέδοτο τὰ πρωτοτόκια αὐτοῦ. ἐκ τούτου ἐπωνομάσθησαν Ἰδουμαῖοι, οἱ τούτου ἀπόγονοι.

Ἰδέειν, ἀόριστος δεύτερος καὶ μέλλων. ὁ κανών· οἱ Ἴωνες ἐπὶ τῶν εἰς ειν ἀπαρεμφάτων, πλεονάζοντες τὸ ε, διὰ τοῦ εειν προφέρουσι, θανεῖν, θανέειν.

Ἴδη, ὄρος ἐστὶν ὑψηλόν· γίνεται ἀπὸ τοῦ ἰδεῖν· ὅθεν ἔστιν ἅπαντα θεωρεῖν τὰ μήκοθεν. γράφεται διὰ τοῦ ι· τὰ γὰρ εἰς δη βαρύτονα οὐ θέλει διφθόγγῳ παραλήγεσθαι, κνίδη, (ἔστι δὲ βοτάνη στυπτική) Σίδη, ὄνομα πόλεως· ἔδη, (σημαίνει δὲ τὸν δεσμόν) κράδη, σημαίνει τὴν συκῆν. πρόσκειται, βαρύτονα, διὰ τὸ σπουδή καὶ 466 αὐδή. πᾶν δὲ σύμφυτον ὄρος Ἴδη καλεῖται.

Ἴδηθεν, ἐπίρρημά ἐστι τοπικόν· ἐπὶ δὲ τοῦ, Ἴδηθεν μεδέων: — οὐδὲν πλέον σημαίνει ἢ ὁ τῆς Ἴδης βασιλεύς· ἔνια γὰρ ὁ ποιητὴς τῶν ἐκ τόπου ἐπιρρημάτων ἀντὶ γενικῆς συντάσσει πτώσεως.

Ἴδηαι, ὑποτακτικὸν παθητικὸν, μέσου ἀορίστου δευτέρου. ὁ κανών· οἱ Ἴωνες, ἀποβάλλοντες τὸ τ τοῦ τρίτου προσώπου, δεύτερον ποιοῦσιν, ὡς τὸ, κέλεαί με· οὕτως ἴδηται, ἴδηαι.

Ἰδιώτης, ὁ πολίτης λέγεται· καὶ ὁ ἄπειρος, καὶ ὁ ἴδιος.

Ἰδιαίτερον, ἰδιωτέρον.

Ἴδμεν] Ἴδμεν γὰρ οὐδὲν τρανές: — ἀντὶ τοῦ ἐπιστάμεθα. ῥῆμα ἐνεστῶτος τῶν εἰς μι, συζυγίας πρώτης. ἐκ τοῦ ἴσημι. ἡ μετοχὴ, ἴσας· καὶ ὤφειλεν ὀξύνεσθαι, ὡς ἱστάς· ἀλλὰ συνεξηκολούθησε ταῖς δισυλλάβοις μετοχαῖς, τῷ σχίσας, πρίσας, κτίσας· αἱ γὰρ εἰς ας μετοχαὶ δισύλλαβοι

τῷ ι παραληγόμεναι βαρύνονται. ἴσημι οὖν· καὶ τὸ πληθυντικὸν, ἴσαμεν· καὶ συγκοπῇ, ἴσμεν· καὶ τροπῇ τοῦ σ εἰς δ, ἴδμεν. γίνεται καὶ ἄλλως· ἐκ τοῦ εἴδω τὸ γινώσκω· ὁ μέλλων, εἴσω, ἴς· καὶ νῆϊς, ὁ ἀμαθὴς καὶ ἄπειρος· ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἴδον, ἴδομεν· καὶ συγκοπῇ, ἴδμεν. ἢ ἐκ τοῦ εἴδω, ὁ μέσος παρακείμενος, οἶδα· τὸ πληθυντικὸν, οἴδαμεν· συγκοπῇ, οἴδμεν· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ο, ἴδμεν.

Ἰδνῶ] ἰδνωθείς, ἐπιστραφείς, καμφθείς, οἷον τὸ ἰνίον δονηθείς. ἀπὸ τοῦ ἰδνῶ τὸ ἀποστρέφομαι· παρὰ τὸ ἵζω, οὗ παράγωγον ἰζάνω. τοῦ ζ τραπέντος εἰς δ· καὶ Δωρικῷ πλεονασμῷ τοῦ ν, γίνεται ἰδνῶ, ὡς ἀλαπάζω, ἀλαπαδνῶ.

Ἴδρις, ὁ ἔμπειρος. ἀπὸ τοῦ εἴδω ῥήματος, ῥηματικὸν ὄνομα εἶδις· ἀποβολῇ τοῦ ε, ἴδις· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ, ἴδρις· καὶ ἄϊδρις, ὁ ἄπειρος.

Ἴδριας, σοφούς, ἐπιστήμονας, ἐμπείρους.

Ἱδρύω] ἐκ τοῦ ἵζω τὸ καθίζω, γίνεται ἵδω, τροπῇ τοῦ ζ εἰς δ Αἰολικῶς, ὡς δυγός, ζυγός· καὶ κατὰ παραγωγὴν, ἱδύω· καὶ πλεονασμῷ, ἱδρύω. τὸ ι πρὸ τοῦ δ ψιλοῦται, χωρὶς εἰ μὴ ὑπὸ τὸ ρ μακρὸν, ὡς τὸ ἱδρώς· ἱδρύω· καὶ ἵδρυε, ἀντὶ τοῦ καθέζεσθαι κέλευε. τὸ δὲ ἴδρις, οὐκ ἔχει τὸ ρ μετὰ φύσει μακροῦ, ὡς τὸ, Γέρων μὲν εἰμὶ, καὶ κακῶν πολλῶν ἴδρις.

Ἵδρυσις, ἑδραία ἀσφάλεια.

Ἱδρώς] ἀπὸ τοῦ ἰδίω τὸ κοπιῶ, γίνεται ἰδίως· καὶ συγκοπῇ, ἰδώς· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ, ἱδρώς. ἢ παρὰ τὸ ὕδωρ, ὑδαρός· καὶ συγκοπῇ καὶ τροπῇ τοῦ υ εἰς ι, ἱδρώς. ἡ αἰτιατικὴ, ἱδρῶτα· καὶ συγκοπῇ, ἱδρῶ· Ἱδρῶ ἀπεψύχοντο: — ἄνευ τοῦ ι· εἰ δὲ δοτικὴ, μετὰ τοῦ ι. ἡ ι συλλαβὴ, εἴτε κατ' ἀρχὴν λέξεως εἴτε κατὰ τὸ μέσον, ἔχουσα μεθ' ἑαυτῆς δύο σύμφωνα ἐν ἁπλῇ καὶ ἀκινήτῳ λέξει, ὧν τὸ μὲν δεύτερον ἀμετάβολον, τὸ δὲ ἡγούμενον καθ' ἓν ἄφωνόν ἐστι, διὰ τοῦ ι γράφεται· οἷον, ἱδρώς, Ἰγνάτιος, καταρχάς· [τὸ] δὲ τίγρις, τίτλος, κατὰ τὸ μέσον. τὰ εἰς ως, ἔχοντα τὴν γενικὴν ἢ εἰς τος, ἢ διὰ καθαροῦ τοῦ ος, ἢ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ σ, διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφεται. εἰς τος, ὡς ἱδρώς, ἱδρῶτος· διὰ καθαροῦ τοῦ ος, ὡς ἥρως, ἥρωος· κατὰ ἀποβολὴν τοῦ σ, ὡς Μενέλεως, Μενέλεω.

467 Ἰέναι, παραγενέσθαι. ἐκ τοῦ ἴημι τὸ πορεύομαι, τὸ πληθυντικὸν, ἴεμεν· καὶ τὸ ἀπαρέμφατον, ἰέναι, ὡς τίθεμεν, τιθέναι. ἢ ἐκ τοῦ ἴημι, ὁ παρατατικὸς, ἴην· ἡ μετοχὴ, ἰείς, ἰέντος· καὶ τὸ ἀπαρέμφατον, ἰέναι. ἴημι σημαίνει τρία· ἵημι τὸ πέμπω, ὅπερ καὶ δασύνεται· τὸ πορεύομαι, καὶ ψιλοῦται· ὅπερ ἀπὸ τοῦ ἔω τὸ πορεύομαι, ἢ ἀπὸ τοῦ ἰῶ περισπωμένου γίνεται. καὶ ἵημι τὸ ἐφίεμαι· ὅθεν καὶ ἵμερος ἡ ἐπιθυμία. τὸ δὲ ἶμι, ἀπὸ τοῦ ἴημι γίνεται κατὰ συγκοπὴν τοῦ η. ἔστιν οὖν εἶμι τὸ πορεύομαι, διὰ τῆς ει διφθόγγου, καὶ διὰ τοῦ ι· καὶ τὰ μὲν ἑνικὰ, διὰ διφθόγγου· οἷον, εἶμι, εἶς, εἶσι· τὰ δὲ δυϊκὰ καὶ τὰ πληθυντικὰ, ἀπὸ τοῦ ἶμι τοῦ διὰ τοῦ ι, οἷον, ἴτον, ἴτον· ἴμεν, ἴτε, ἴσι· καὶ πλεονασμῷ του α, ἴασι. ζήτει εἰς τὸ εἶμι. — καί τ' ἀγεληδὸν ἴασιν: — οὕτω Ζηνόδοτος, καὶ πάντες οὓς ἀνέγνων· τὸ δὲ ξυνιᾶσιν, ἀπὸ τοῦ ἵημι· τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν, ἱεῖσι· Ἰωνικῶς, ἱέασι· καὶ κράσει, ἱᾶσι. εἶμι τὸ πορεύομαι· τὸ πληθυντικὸν, ἴμεν· τὸ ἀπαρέμφατον, ἴναι διὰ τοῦ ι, ἵνα φυλάξῃ τὴν παραλήγουσαν τοῦ πρώτου προσώπου τῶν πληθυντικῶν· καὶ Ἀττικῶς, ἴμμεναι· καὶ Ἰωνικῶς, ἴμεν, ὡς τὸ εἶναι, ἔμμεναι, ἔμεν. [ποταμοὺς δ' ἔτρεψε νέεσθαι Καββόον,] ᾗπερ πρόσθεν ἵεν καλλίρροον ὕδωρ: — ἀντὶ τοῦ ἀφίεσαν, Ἰλιάδος μ'. ψιλοῦται τὸ ἵεν, καὶ ἑνικῶς, ἐπὶ τοῦ ὕδατος· εἰ δὲ δασύνεται, ἀντὶ τοῦ ἵεσαν. τινὲς δὲ οὕτω φέρουσι τὴν γραφὴν τοῦ ἵεν, ὡς τίθεν· καὶ γίνεται ἀμφίβολον, πότερον αὐτοὶ οἱ ποταμοὶ ἵεν. ἵνα ἐκ τοῦ ἵεσαν συγκοπῇ ὑπάρχῃ, ὡς ἀπὸ τοῦ ἐτίθεσαν, τὸ ἐτίθεν· καὶ δέον δασύνεσθαι. εἰ δὲ ἑνικὸν εἴη τὸ ἵεν ἀντὶ τοῦ ἐπορεύετο, ψιλοῦται, ὁμοίως τῷ, ἄσσον ἵεν.

Ἵεντο, προεθυμοῦντο. ἀπὸ τοῦ ἵημι τὸ ἐπιθυμῶ, τὸ παθητικὸν, ἵεμαι· ὅθεν ἡ μετοχὴ, ἱέμενος, ἀντὶ τοῦ ἐπιθυμῶν· — καὶ, — Οἴκαδε ἱεμένων: — ἐπὶ μὲν τοῦ πέμπω, δασύνεται· ἐπὶ δὲ τοῦ πορεύομαι, ψιλοῦται. ἵεμαι οὖν· ὁ παρατατικὸς, ἱέμην· τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν, ἵεντο. — ἐνίετε θεσπιδαὲς πῦρ: — ἀντὶ τοῦ ἐμβάλλετε, προπέμπετε. ἐκ τοῦ ἵημι τὸ πέμπω, (ὅθεν καὶ ἀφίημι) ὁ παρατατικὸς, ἵην· ἡ μετοχὴ, ἱείς, ἱέντος· τὸ προστακτικὸν, ἵεθι, ἱέτω· ἵετε, καὶ ἐνίετε.

Ἶε· ἐκ τοῦ ἴω τοῦ διὰ τοῦ ἰῶτα. πόθεν δῆλον; δείκνυται γὰρ ἐν τῷ εἶμι. ἴω οὖν· καὶ ὁ παρατατικὸς, ἶον, ἶες, ἶε.

Ἵει· καὶ μετὰ τῆς πρὸ, προΐει, τὸ προέπεμψεν. ἔστι τὸ ῥῆμα ἱέω ἱῶ, πρώτης τῶν περισπωμένων· ὁ παρατατικὸς, ἵεον, ἵουν· ἵεες, ἵεις· καὶ ἵεε, ἵει, καὶ προΐει. — κατὰ λαιμὸν ἱείη· ὡς ἀπὸ τοῦ τίθημι, τιθείη, οὕτως ἀπὸ τοῦ ἵημι, ἱείη, τὸ ἀπιέναι.

Ἵετο, ἀντὶ τοῦ ἐφίετο· καὶ γίνεται παρὰ τὸ ἵημι τὸ ἐπιθυμῶ. Ἵετο γὰρ βαλέειν, ἀντὶ τοῦ προεθυμεῖτο. ἵημι, ἵεμαι, ἱέμην, ἵετο· ἀπὸ δὲ τοῦ ὦ, ἱῶ ἵημι, γράφεται διὰ τοῦ ι, ὡς ἀναδιπλασιασμός.

Ἰοῦσα] Ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα: — ἀντὶ τοῦ πορευθεῖσα. ἰὼν ἐστὶ μετοχὴ δευτέρου ἀορίστου· κλίνεται ἰόντος· τὸ θηλυκὸν, ἰοῦσα· τὸ οὐδέτερον, ἰόν.

Ἴῃσιν] Ἰλιάδος ι', — κεῖνον μὲν ἐάσομεν ἤ κεν ἴῃσιν, Ἤ κε μένῃ: — ἀπέλθῃ, ἢ παραγένηται.

Ἱέραξ, παρὰ τὸ ἵεσθαι, ἤγουν φέρεσθαι ἐν τῷ ἀέρι ῥαδίως. γίνεται δὲ κατὰ κρᾶσιν, ἵραξ· Ὧδ' ἴρηξ προσέειπεν ἀηδόνα, Ἡσίοδος. καὶ γὰρ τὸ ι εἰ μὲν ἐπιφέρει τὸ ε μόνον, εἰς τὸ ι γίνεται ἡ κρᾶσις· οἷον ἱερεύς, 468
ἱρεύς, κράσει τοῦ ι καὶ ε εἰς ι· ἱέραξ, ἵραξ· ἱερόν, ἱρόν· ἱερά, ἱρά· εἰ δὲ ἐπιφέρει τὸ ει ἐν διφθόγγῳ, ἡ ει δίφθογγος ἐπικρατεῖ, οἷον ὑγίεια, ὑγεία.

Ἱερεύς, παρὰ τὸ ἵημι τὸ πέμπω, ὁ τὰς θυσίας ἀναπέμπων τῷ θεῷ· ἢ παρὰ τὸ ἱερεύω τὸ θύω· ἢ παρὰ τὸ ἱερός.

Ἱερός, ὁ εἰς τιμὴν θεοῦ ἀποτετμημένος τόπος. παρὰ τὸ ἰῶ, (ἀφ' οὗ τὸ ἀφίω σύνθετον) γίνεται ῥηματικὸν ὄνομα ἱερός, ὡς τήκω τακερός.

Ἱερόν, σημαίνει τρία· τόπον ἀποκείμενον τῷ θεῷ, ὡς τὸ, Ἀνέβησαν εἰς τὸ ἱερὸν προσεύξασθαι: — καὶ τὸ ὀστοῦν, ὡς τὸ, ἱερὸν ὀστοῦν: — καὶ τὸ μέγα, ὡς τὸ, ἱερὸν ἰχθῦν: — ἱερὸς λέγεται καὶ ὁ μάντις, παρὰ τὸ ἱερολογεῖν καὶ προσημαίνειν.

Ἱερεύς· ἐπὶ μὲν τοῦ ψιλῶς προεστῶτος τῆς θεραπείας τοῦ θεοῦ, Χρύσης ἱερεὺς Ἀπόλλωνος: — ἐπὶ δὲ τοῦ εἴδους τοῦ μάντεως τοῦ διὰ τῶν θυσιῶν μαντευομένου, Ἀλλ' ἄγε δή τινα μάντιν ἐρείομεν ἢ ἱερῆα.

Ἱερὸν ἰχθῦν. — τινὲς παρὰ τὸ διαίνω τὸ βρέχω, διερός· καὶ ἱερόν, τὸ ἀεὶ ἐν ὕδατι βρεχόμενον, κατὰ ἀποβολὴν τοῦ δ· οἱ δὲ, παρὰ τὸ δίω τὸ διώκω, διερός, καὶ ἱερος, ὁ ταχὺς καὶ διωκτικός. ἢ τὸν μέγαν· τὸ δὲ μέγα ἱερὸν ἔλεγον οἱ παλαιοί.

Ἱερὸν ὀστοῦν, τὸ ἄκρον τῆς ὀσφύος. οὕτω γὰρ κέκληται, ὅτι μέγα ἐστίν· (ἢ ὅτι κύριόν ἐστι πάθος, παρ' ὅσον ἀναιρεῖ) ἢ ὅτι ἱερολογεῖται. ἢ ἱερουργεῖται τοῖς θεοῖς. Μένανδρος, Οἱ δὲ τὴν ὀσφῦν ἄκραν θύσαντες: — ἢ

ὅτι (φησὶν) ἡ ὀσφὺς πρώτη φύεται τῶν ζώων, ἤγουν τῶν ἱερείων.

Ἱερὸν ἦμαρ, σημαίνει τὸν πρὸ τῆς μεσημβρίας καιρόν, τουτέστιν ἀπὸ πρωῒ ἕως δείλης· κατὰ τοῦτον γὰρ τὸν καιρὸν ἔθυον τοῖς ὀλυμπίοις θεοῖς· ἀφ' οὗ ἔσχε τοὔνομα παρὰ τὸ ἱερεύειν· ἀπὸ δὲ μεσημβρίας ἔθυον τοῖς καταχθονίοις.

Ἱερᾶσθαι, ἱερουργεῖν· καὶ Θουκυδίδης, Κατά δή τινα παλαιὰν αἰτίαν οὐ καθαροὺς ὄντας ἱερᾶσθαι: — σημαίνει τὸ ἱεροὺς νομισθῆναι, καὶ οἷον καθιερᾶσθαι.

Ἱερεῖον, τὸ πρόβατον. εἴρηται διὰ τὸ ἵεσθαι (ἤγουν φέρειν) τὸ ἔριον· λοιπὸν ἱερεύς, ὁ τὸ ἱερεῖον θύων.

Ἱεράσυνα, τὰ εἰωθότα δίδοσθαι ἐξαίρετα τοῖς ἱερεῦσιν.

Ἱεράτω, κατὰ νόμον ὀργιαζέτω καὶ θυέτω· ὀργιῶνες γὰρ οἱ θῦται. ἱεράω ἱερῶ· καὶ τὸ προστακτικὸν, ἱεράτω.

Ἱερὸν τέλος, τὸ μέγα τάγμα λέγουσιν οἱ γλωσσογράφοι. ὡς ἱερὸν ἰχθὺν τὸν μέγαν. ἱερὸν μὲν οὖν τέλος, τὸ θεῖον τάγμα· ἱερὸν δὲ ἰχθὺν, τὸν ἄνετον, ὡς ἱερὸν βοῦν, ἀπὸ τοῦ ἵεσθαι.

Ἱερώνυμος, στρατηγὸς Ἀθηναίων.

Ἱερομνήμονες, οἱ συνθύοντες εἰς τὸ συνέδριον τῶν Ἀμφικτυόνων ἐξ ἑκάστης πόλεως· ὠνομάσθησαν δὲ παρὰ τὸ μνημονεύειν τῶν ἱερῶν. Ἀθηναῖοι ἑορτὴν Διὸς ἄγουσι καὶ Ἥρας, οὕτω καλοῦντες. ἱερὰ δέ εἰσι τὰ Ἀμφικτυονικὰ δόγματα· καὶ ἱερὸν τὸ συνέδριον τὸ τῶν Ἀμφικτυόνων.

Ἱεροποιοί] κληρωτοὶ ἄρχοντες εἰσὶ δέκα τὸν ἀριθμὸν, οἳ
469 τά τε μαντεύματα ἱεροθετοῦσι, κἄν τι καλλιερῆσαι δέῃ, καλλιεροῦσι μετὰ τῶν μάντεων, καὶ θυσίας τὰς νομιζομένας ἐπιτελοῦσι, καὶ τὰς πενταετηρίδας ἁπάσας διοικοῦσι, πλὴν παναθηναίων. ταῦτα δὲ Ἀριστοτέλης ἱστορεῖ ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ. Δημοσθένης ἐν Φιλιππικῶν τετάρτῳ, Οἱ λογοποιοὶ τὰς πομπὰς πομπεύουσιν ὑμῖν μετὰ τῶν ἱεροποιῶν: — μὴ ἀγνοῶμεν δὲ, ὅτι καὶ ἄλλοι εἰσὶν ἱεροποιοὶ τῶν σεμνῶν θεῶν, τὸν ἀριθμὸν δέκα. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου, Οὐ περιεῖδε ταῖς σεμναῖς θεαῖς ἱεροποιὸν αἱρεθέντα ἐξ Ἀθηναίων ἁπάντων, καὶ περὶ τὸν αὐτὸν καιρὸν καταρξάμενον: — Δείναρχος δὲ ἐν τῷ κατὰ Λυκούργου εὐθυνῶν φησὶ, Καὶ τὰς σεμνὰς θεὰς αἷς ἐκεῖνος ἱεροποιὸς καταστὰς δέκατος αὐτός.

Ἱερομηνία, ἱερὰ ἑορτὴ κατὰ μῆνα, ἢ ἐν τῷ μηνὶ ἱερὰ ἡμέρα.

Ἱερὰ συκῆ, οὕτω καλουμένη.

Ἱερὰ ὁδός, ὁδός τις ἦν ἡ εἰς Ἐλευσῖνα ἄγουσα, ἣν ἀπίασιν οἱ μύσται ἅλαδε.

Ἱεραὶ τριήρεις, αἵτινές εἰσι, Πάραλος, Σαλαμινία, Ἀντιγονίς, Δημητριάς. αὗται ἐπέμποντο ἐπὶ στρατηγοὺς καὶ τοιαύτας τινὰς χρείας.

Ἱερὸν πόλεμον· οὕτως ἔλεγον ὃν ἐπολέμησαν οἱ Λακεδαιμόνιοι πρὸς Φωκέας ὑπὲρ τοῦ ἐν Δελφοῖς ἱεροῦ. ἐβοήθησαν δὲ Φωκεῦσιν Ἀθηναῖοι, καὶ παρέδοσαν πάλιν τὸ ἱερόν.

Ἱερουσαλήμ. Σαλὴμ ἐλέγετο πρότερον ἡ πόλις· ἐλθὼν δὲ ὁ Χριστὸς εἰς αὐτὴν, ἐκλήθη Ἱερουσαλήμ.

Ἷζεν καὶ ἵζεο, ἀντὶ τοῦ καθέζου· χρόνου ἐνεστῶτος καὶ παρατατικοῦ. ἔστι δὲ τὸ κοινὸν, ἵζου· καὶ Ἰωνικῇ διαλύσει, ἵζεο· καὶ Δωρικῇ κράσει τοῦ ε καὶ ο εἰς τὴν ευ δίφθογγον, ἵζευ, ὡς Ἰδομενέος Ἰδομενεῦς. ἔστιν οὖν τὸ ῥῆμα ἵζω· καὶ ἐπὶ μὲν τοῦ ἐνεστῶτος, ἔστι φύσει μακρὸν τὸ ι· ἐπὶ δὲ τοῦ παρατατικοῦ, θέσει. δασύνεται· ἐκ τῆς συναλοιφῆς καθίζω.

Ἵζω, τὸ κάθημαι. Ὅμηρος, Νέστορα δ' αὐτόθι ἔφιζεν.

Ἰησοῦς, τὸ τοῦ Χριστοῦ ὄνομα· παρὰ τὸ ἰέναι εἰς τὸ σώζειν.

Ἶλα, τὸ ἐδέσμευσα· ἀπὸ τοῦ εἰλῶ, ἐν ὑπερθέσει γίνεται ἰέλω· καὶ ἶλαι, τὸ ἐπικάμψαι, ἢ κατακλεῖσαι.

Ἰητήρ] ἐκ τοῦ ἰῶ ἰῶμαι, ἰητήρ, ὁ ἰώμενος.

Ἰήϊε] οἷον, Θαρσύνεσκον ἔπεσσιν Ἰήϊε κεκληγυῖαι· Ἔνθεν δὴ τόδε καλὸν ἐφύμνιον ἔπλετο Φοῖβε, ἰήϊε. ὅτε (φησὶν) ἐτόξευσε τὸν δράκοντα, ἀνεφώνουν, Ἵη ἵη βέλος: — ἀφ' οὗ τὸ ἐφύμνιον τοῦτο ἐγένετο, Ἵη παῖ· ἢ τὸ διὰ χοροῦ ᾀδόμενον. Ἰήϊος δὲ καὶ ὁ Ἀπόλλων λέγεται, ὡς μὲν Δοῦρις, ὅτι ἐν ἀγκάλαις βαστάσασα τὸν ἥλιον ἡ Λητὼ, ἐνεκελεύσατο εἰποῦσα, Ἰήϊε παιῆον. ἔστιν οὖν τὸ ἰήϊος, ἐπίθετον Ἀπόλλωνος, ὁ τοξότης· ἀπὸ τοῦ ἵημι, παρὰ τὴν ἕσιν τῶν βελῶν, ἤτοι τὴν ἄφεσιν. τινὲς δὲ ψιλοῦσιν· ἐπεὶ ἰάσεως αἴτιος ὁ θεός. τὸ δὲ ἤϊε Φοῖβε, κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ι γέγονεν· ὁ αὐτὸς γάρ ἐστι τῷ ἡλίῳ, ὅτι πανταχοῦ ἵησι τὴν ἀκτῖνα· Ὥς ῥα σὺ ἤϊε Φοῖβε: — Ἀρίσταρχος δασύνει· ἐπεὶ παρὰ τὸ ἵημι ἐγένετο. ἀπὸ γὰρ τῆς ἕσεως τῶν βελῶν ἐκλήθη ἤϊος· οἱ δὲ ψιλοῦσιν, ἀπὸ τῆς ἰάσεως. ἄμεινον δὲ ψιλοῦσθαι· τὸ γὰρ η πρὸ φωνήεντος ψιλοῦται. ἤϊος δὲ λέγεται ὁ τοξικὸς, παρὰ τὴν ἄφεσιν τῶν βελῶν.

Ἰθαγενής, ὁ γνήσιος καὶ αὐτόχθων, ὁ ἰθὺ καὶ ἀδιάστροφον ἔχων τὸ γένος· καὶ ἰθαγενεῖς, οἱ γνήσιοι παῖδες, 470
καὶ μὴ ἐκ παλλακίδος· καὶ οἱ γνήσιοι πολῖται, οἷον αὐθιγενεῖς τινὲς ὄντες, οἱ αὐτόθι γεγεννημένοι. Ἰθαγενέεσσι, γνησίοις τέκνοις καὶ καθαροῖς.

Ἴθακος, ὄνομα κύριον· ἀπὸ τῆς Ἰθάκης. λέγεται καὶ Ἰθακὸς τὸ ἐθνικὸν, καὶ Ἰθακήσιος. καὶ Ἰθάκη πόλις ἀπὸ Ἰθάκου τοῦ Ποσειδῶνος καὶ Ἀμφιμέλης.

Ἰθώμη, πόλις. ὡς τὸ, Ἰθώμην κλιμακόεσσαν: — Θώμη ἡ πόλις· πλεονασμῷ τοῦ ι, Ἰθώμη.

Ἰθὺ καὶ ἰθύς, σημαίνει τὸ ἐπ' εὐθείας. παρὰ τὸ ἰέναι γίνεται ἰθύς· ἀπὸ τοῦ ἰθύς, ἰθεῖα· καὶ ἰθείας δίκας· ἐπ' εὐθείας, ὀρθῶς.

Ἴθυσαν, ἐπ' εὐθείας ὥρμησαν. ἀπὸ τοῦ ἰθύς ἰθύω, καὶ ἰθύνω· σημαίνει τὸ ὁδηγῶ. Αὐτὴ δ' αὖτ' ἴθυνεν.

Ἱκάνω, σημαίνει ἐνταῦθα τὸ ἱκετεύω· Ἡμεῖς δ' ἱκανόμεν τὰ σὰ γούνατα: — σημαίνει καὶ τὸ παραγίνομαι, καὶ τὸ καταλαμβάνω· Ἦ μέγα πένθος Ἀχαιΐδα γαῖαν ἱκάνει.

Ἱκέτης] παρὰ τὸ ἵκεσθαι, ἱκέτης· ὅθεν καὶ ἱκανός· ὁ γὰρ ἰσχυρὸς εἰς πάντα δύναται παραγενέσθαι.

Ἰκμάς, ἡ ὑγρὰ σταγών· ἢ λιπαρότης. παρὰ τὸ ἵκω ἰκμάς.

Ἱκνοῦμαι] ἀπὸ τοῦ ἵκω τὸ ἱκετεύω καὶ παραγίνομαι, παράγωγον ἱκάνω· καὶ συγκοπῇ, ἱκνῶ, ἱκνοῦμαι, καὶ ἀφικνοῦμαι. τὸ δὲ ἱκάνω, ἀπὸ τοῦ ἵκον δευτέρου ἀορίστου, ὡς ἀπὸ τοῦ ἔφυγον, φυγάνω· καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, φυγγάνω.

Ἵκμενον] ἵκω, ἱκόμενον· καὶ συγκοπῇ, ἵκμενον· σημαίνει δὲ τὸν πορευτικόν· ἢ ὑγρόν, παρὰ τὴν ἰκμάδα.

Ἰκρία] πάντα τὰ ἁπλῶς μετέωρα ἰκρία λέγεται, διὰ τὸ εἰς ὕψος ἥκειν, οἱονεὶ ἱκήρια τινὰ ὄντα. ἢ τὰ σανιδώματα, διὰ τὸ δι' αὐτῶν ἱκνεῖσθαι.

Ἰκτίνα, σημαίνει τὴν λεγομένην λεύπην, παρὰ τὸ ἱκνοῦμαι. Πλάτων δὲ προπαροξυτόνως λέγει, ὡς παρὰ Ἀριστοφάνει, Ἴκτινα παντόφθαλμον ἅρπαγα τρέφων: — οὐ γάρ ἐστιν ἀπὸ τῆς ἰκτίν εὐθείας, ἀλλ' ἐκ τῆς ἴκτινος· ἧς ἡ γενικὴ, ἰκτίνου· ἡ αἰτιατικὴ, ἴκτινον· καὶ κατὰ μεταπλασμὸν, ἴκτινα, ὡς ἀλίτροχον, ἀλίτροχα. τὰ γὰρ διὰ τοῦ ινος προπαροξύτονα, μὴ ὄντα ἀπὸ ἁπλοῦ, ἔχοντα τὴν ει δίφθογγον, διὰ τοῦ ι γράφεται,

οἷον φήγινος, λίθινος, ξύλινος. οὕτως οὖν καὶ ἴκτινος. πρόσκειται, μὴ ὄντα ἀπὸ ἁπλοῦ, ἔχοντα τὴν ει δίφθογγον· διὰ τὸ ξένος ξεῖνος, εὔξεινος.

Ἰκόνιον, πόλις Λυκαονίας· ὁ πολίτης, Ἰκονιεύς. Ἰκόνιον, ἡ πόλις. γυναῖκα φασὶ κατοικεῖν τὸν τόπον παράνομον, ἢ τοὺς ἐπιξενουμένους ἐκέλευε συγγενέσθαι αὐτῇ· καὶ μετὰ τὴν συνουσίαν ἀνῄρει, ἵνα μὴ ἡ ἀσέλγεια αὐτῆς ἐπιγνωσθῇ· Περσέα δὲ τὸν Δανάης ἐπὶ τοῦ τόπου ἀφικόμενον, καὶ μέλλοντα ταῦτα πάσχειν, δείξαντα τὸ τῆς Γοργοῦς πρόσωπον ἀπολιθῶσαι αὐτήν· τὴν δὲ εἰκόνα ἐπὶ πολὺν χρόνον διαμεῖναι λιθίνην· ἀφ' ἧς αἰτίας καὶ τοὺς κατοικοῦντας τὴν πόλιν οὕτως ὠνόμασαν. γράφεται δὲ διὰ τοῦ ι· ἐπειδὴ εὑρέθη ἡ ἀρχὴ συσταλλομένη παρὰ Μενάνδρῳ. γενομένου τοῦ ἐπὶ Δευκαλίωνος κατακλυσμοῦ, πάντες διεφθάρησαν. ἀναξηρανθείσης δὲ
471 τῆς γῆς, ὁ Ζεὺς ἐκέλευσε τῷ Προμηθεῖ καὶ τῇ Ἀθηνᾷ, εἴδωλα διαπλάσαι ἐκ τοῦ πηλοῦ· καὶ τοὺς ἀνέμους ἐμφυσῆσαι ἐκέλευσε, καὶ ζῶντα ἀποτελέσαι. διὰ τὸ οὖν τὰς εἰκόνας ἐκεῖσε γραφῆναι. ἐκλήθη Ἰκόνιον.

* Ἱμαντοπέδη, ἡ παγίς· ἀπὸ τοῦ ἱμὰς καὶ πέδη.

Ἵνα, σημαίνει τέσσαρα· τὸν αἰτιολογικὸν σύνδεσμον, ὡς τὸ, ἵνα γνῶσι καὶ οἵδε: — ἀντὶ τοῦ ὅπως μάθωσι καὶ οὗτοι. ἔστι καὶ ἀντὶ τοῦ ὅπου, ὡς τὸ, — ἵνα γάρ σφιν ἐπέφραδον ἠγερέεσθαι: — ἢ ἀντὶ τοῦ ἐκεῖ· ἐκεῖ γὰρ αὐτοὺς εἶπον συναθροισθῆναι, Ἰλιάδος κ'. ἔστι καὶ ἀντὶ τοῦ ἐὰν, ὡς ἐν Ἰλιάδος ἦτα, — ἵνα μὴ ῥέξομεν ὧδε: — ἀντὶ τοῦ ἐὰν μὴ πράξωμεν οὕτως. σημαίνει καὶ τὴν δύναμιν, ὡς τὸ, Ἶνα κρατοῦντος ὤλεσεν θυμοφθόρου: — τοῦτο δέ ἐστιν ὄνομα πτώσεως αἰτιατικῆς. καὶ τὸ νεῦρον, ὡς τὸ, Ἶνα τάμεν διὰ πᾶσαν: —

Ἱνατί; ἀντὶ τοῦ διατί; Ἰστέον ὅτι τὸ ἵνα σύνδεσμος ὑποτάσσει· ὅταν δὲ κεῖται ἀντὶ τοῦ ὅπου, οὐχ ὑποτάσσει. τὸ μέντοι ἵνα καὶ τὸ τί συντεθειμένα, γίνεται ἐπίῤῥημα ἐρωτήσεως, καὶ οὐχ ὑποτάσσει· ἐπὰν γὰρ εἰς τὸ ἵνα τὸ τί προσέλθῃ, μετάγεται εἰς παρῳχημένον, καὶ λύεται ἡ ὑποταγή.

Ἶνις, σημαίνει τὸν νέον υἱὸν, τὸ βρέφος, ἢ τὸν ἀπόγονον. ἢ ἀπὸ τοῦ ἲς ἰνὸς, γίνεται παρώνυμον ἶνις· δύναμις γάρ εἰσι τῶν πατέρων οἱ υἱοὶ, καὶ τῶν υἱῶν οἱ πατέρες. ἢ ἀπὸ τοῦ ἰαίνειν γίνεται· καὶ γὰρ τὰ τέκνα τοὺς πατέρας εὐφραίνουσιν.

Ἰνώ] παρὰ τὸ ἲς ἰνός· ἢ παρὰ τὸ δύειν, Δυνώ· ἀποβολῇ τοῦ δέλτα, καὶ τροπῇ· καὶ γὰρ εἰς τὴν θάλασσαν ἔδυνεν ἡ Ἰνώ.

Ἰνωπός, ὄνομα ποταμοῦ. ἀπὸ τοῦ ἲς ἰνός, καὶ τοῦ ὂψ ὀπὸς, ὃ σημαίνει τὴν φωνὴν, γίνεται ἰνωπὸς, κατὰ ἔκτασιν τοῦ ο εἰς ω.

Ἰνδάλλω] ὥσπερ παρὰ τὸ ἄγω, γίνεται ἀγάλλω· καὶ ἴω τὸ πέμπω, ἰάλλω· οὕτω παρὰ τὸ εἴδω τὸ ὁμοιῶ, γίνεται ἰδάλλω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν. γράφεται δὲ διὰ τοῦ ι· ἐπειδὴ κανών ἐστιν ὁ λέγων· ἐν τοῖς παραγώγοις εἰώθασι πολλάκις τὴν φύσει μακρὰν εἰς θέσει μεταβάλλειν· ὥσπερ ἐστὶ τὸ πένης πενιχρός· λήβω, λαμβάνω· ἥδω, ἁνδάνω· δήκω, δαγκάνω· οὕτω καὶ παρὰ τὸ εἴδω, παράγωγον ἰνδάλλω· ἐξ οὗ καὶ ἴνδαλμα.

Ἴξαλος] — ἰξάλου αἰγός: — ἤτοι τελείου, ἢ πηδητικοῦ καὶ ὁρμητικοῦ· παρὰ τὸ ἱκνεῖσθαι. ἢ, ὡς ὁ Πορφύριος, λέγει τὸν τομίαν· συμβαίνει γὰρ πολλάκις τῶν ἀγρίων αἰγῶν τοὺς τελείους διωκομένους ἐν ταῖς παρατρίψεσιν ἀποβάλλειν τὰ γεννητικὰ μόρια. παρὰ τὸν ἴξω μέλλοντα γέγονεν ἴξαλος. ὡς ἀπὸ τοῦ ἄγω ἄξω, ἄξιος. οὕτως ἵκω ἴξω ἴξιος, καὶ ἴξαλος. Δεῖ δὲ γινώσκειν, ὅτι πολλάκις τὰ παράγωγα ἀλλάσσουσι τὸ πνεῦμα· καὶ ἀπὸ μὲν δασέος, γίνεται ψιλόν, ὡς τὸ ἅμα, ἄμυδις· ἥλιος, ἀπηλιώτης. οὕτως ἀπὸ τοῦ ἴξω, ἴξαλος.

Ἰξίων] ἀπὸ τοῦ ἵκω ἴξω, ἴξιος καὶ Ἰξίων, ὡς ὄφις ὄφιος, Ὀφίων.

Ἰξεύω· τὸ ἰῶτα, θέσει μακρόν· ἴξευον δὲ, φύσει μακρόν· χρονικῶς μεγεθύνεται. καὶ τὸ ἰξιόεν, τῶν θανασίμων ἐστὶ φαρμάκων· ὠνόμασται δὲ οὕτως, ἐπειδὴ τὰς ἐντὸς τροφὰς κατέχει ὡς ἰξός· ὀσμὴν δ' ἔχει παραπλήσιον ὠκίμῳ.

Ἰξός] ἰξὸς δέ ἐστιν ἡ παγὶς τῶν στρουθίων, ἀξός τις ὤν· 472
παρὰ τὸ ἄγειν τὰ ὄρνεα. ἢ παρὰ τὸ ἵκω ἴξω ἰξός, ὁ φθάνων μέχρις ἂν ᾖ ἱπτάμενα τὰ ὄρνεα, μέχρις ὧν ἂν φθάνωσι τὰ πτηνὰ τόπων, ἀντὶ τοῦ ἔνθα ἱκνοῦνται καὶ παραγίνονται.

Ἰξύς, ἡ ὀσφῦς, ἤγουν τὸ ἰσχίον· οἱονεὶ ἀξύς τις οὖσα, ἣν οὐχ οἷόν τε κνῆσαι καὶ ξύσαι, διὰ τὸ μὴ φθάνειν τὴν χεῖρα κνήσασθαι. ἀλλαχοῦ δὲ ἄκνηστιν λέγει ταύτην, μετάνωτον τὸν τόπον λέγων.

Ἶξον] Οἱ δ' ἶξον κοίλην Λακεδαίμονα: — Ἀπολλώνιος, ἀπὸ τοῦ ἵκω τοῦ διὰ τοῦ ι γραφομένου, λέγει, ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἶκον· καὶ τροπῇ Βοιωτικῇ τοῦ κ εἰς ξ, ἶξον. οὕτως Ἀπολλώνιος· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς τοῦτο καὶ τὰ ὅμοια ἐκ μέλλοντος λέγει μετατεθεῖσθαι εἰς ἐνεστῶτα· ἴξω, καὶ ὁ παρατατικὸς, ἶξον, ἶξες, ἶξε· τὸ πληθυντικὸν, ἴξομεν, ἴξετε, ἶξον. ὅτι δὲ οὐκ ἔστι δεύτερος ἀόριστος, ἀλλὰ παρατατικὸς, τὰ τοιαῦτα ἐλέγχει. καὶ τὰ προστακτικά· εὑρήσεις γὰρ βῆσε, καὶ ἶξε, καὶ οἶσε, ὡς τύπτε καὶ γράφε. εἰ δὲ ἦν ἀόριστος, ἦν ἂν βῆσον, καὶ ἶξον. ἔστι δὲ οἴσω μέλλων· οὗ ἄλλο κίνημα οὐχ εὕρηται πλὴν τοῦ αὐτοῦ μέλλοντος. τὸν δὲ Ἀπολλωνίου λόγον, δέον εἶναι μᾶλλον ἀληθέστερον· οὐ γὰρ παράτασιν σημαίνει, τὸ, Οἱ δ' ἶξον: — ἀλλὰ συντέλειαν· ὅτι παραγεγόνασιν. οὐ γὰρ ταῖς φωναῖς τὰ μέρη τοῦ λόγου ἀκολουθεῖ, ἀλλὰ τοῖς σημαινομένοις ζητήμασιν.

Ἴουλος, τὸ πολύπουν ζῶον· ἀπὸ τοῦ ἰέναι καὶ τῆς λειότητος τῆς πορείας· ἢ ἀπὸ τοῦ ἰέναι οὖλον καὶ πυκνόν· ἢ ἀπὸ τοῦ οὔλως καὶ πυκνῶς εἰλεῖσθαι, ἴουλος ἐκλήθη· ὅθεν ἀπὸ μεταφορᾶς καὶ αἱ πολύκωποι νῆες, ἰουλόπεζοι ἀπ' αὐτοῦ κέκληνται. ἴουλος λέγεται καὶ ἡ πρώτη ἐξάνθησις τῶν τριχῶν κατὰ τὰς παρειάς, αἱ κατὰ παρειῶν ἐπ' εὐθείας ἐν πυκνότητι πρῶτον ἀναβλαστάνουσαι τρίχες· ἀπὸ τοῦ ἰούλου τοῦ ζώου, τοῦ πολλοὺς καὶ πυκνοὺς ἔχοντος πόδας. ὅτι — ἔτι χνοάοντας ἰούλους: — ἀντὶ τοῦ νεωστὶ ὡς χνοῦν τοὺς ἰούλους ἀναφέρων. ἔστι δὲ καὶ ᾠδῆς ὄνομα, ὥς φησιν Ἐρατοσθένης ἐν τῷ Ἑρμῇ. Η χερνῆτις θεὸς ἐφ' ὑψηλοῦ ἐλεῶνος Δανδαῖτις στείχουσα, καλὰς δ' ἤειδεν ἰούλους: — ἢ ἴουλος, ἡ πρώτη τῶν γενείων ἔκφυσις, θερμοτάτη οὖσα καὶ πυκνοτάτη· ἀπὸ τοῦ ἰέναι λείως καὶ οὔλως. γένειον δὲ, ἡ ἐκ τῆς γένυος ἤτοι σιαγόνος ἐπιφερομένη τρίχωσις.

Ἴος, σημαίνει τὸν μόνον. τὰ διὰ τοῦ ιος δισύλλαβα, διαφόρως τονούμενα, διὰ τοῦ ι γράφεται. βίος, βιός· χίος, χιός· θριός, μνιός ὁ ἁπαλὸς παρὰ Εὐφορίωνι. καὶ ἰῷ ἤματι, Ἰλιάδος ζ', ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ. ἡ εὐθεῖα, τὸ ἴον οὐδετέρως, τοῦ ἴου· σημαίνει τὸ μόνον. ἡ δοτικὴ ἰῷ, περισπώμενον· καὶ σεσημείωται μὴ φυλάξαν τὸν τόνον τῆς γενικῆς.

Ἰός, σημαίνει τὸ βέλος· διὰ τὸ βλαπτικὸν εἶναι· ὥσπερ γὰρ ὁ ἰὸς φάρμακόν ἐστι τοῦ σιδήρου, οὕτω καὶ οὗτος τοῦ σώματος. ἢ παρὰ τὸν ἰόν, τὸ δηλοῦν τὸ φάρμακον τοῦ ὄφεως· καὶ γὰρ ἔχριον τὰ βέλη ἀπὸ τοῦ ἰοῦ τοῦ

ὄφεως· ἵνα τιτρωσκόμενός τις εὐθέως ἀναιρεθῇ. ἢ παρὰ τὸ ἰέναι ποιεῖν τοὺς τιτρωσκομένους εἰς ᾅδου. ἀπὸ τοῦ ἵημι γίνεται τὸ ἰέναι· καὶ γὰρ λίαν πορεύεται τὸ βέλος· καὶ ὁ ἰὸς πορευτικός ἐστιν.

Ἰόμωροι, οἱ περὶ τοὺς ἰοὺς καὶ τὰ τόξα πεπονημένοι καὶ
475 μεμορημένοι, ὅ ἐστι κάμνοντες, τοξόται. παρὰ τὸν μόρον, κατὰ ἔκτασιν τοῦ ο εἰς ω· ὃ σημαίνει τὴν εἱμαρμένην καὶ τὴν κακοπάθειαν· οἷον, τρίγληνα μορόεντα: — ἢ ἰαλλοῦντες.

Ἰοχέαιρα, ἡ Ἄρτεμις, ἡ περὶ ἰοὺς καὶ τόξα χαίρουσα· ἢ παρὰ τὸ χέειν τοὺς ἰούς, ὅ ἐστι τὰ βέλη· τοξότις γὰρ ἡ θεός.

Ἰότης ἰότητος, λέγεται ἡ βουλὴ καὶ ἡ φροντίς. ἀπὸ τοῦ ἰοῦ τοῦ βέλους, ἰός, ἰότης· ἀπὸ τοῦ ἵεσθαι καὶ εἰς πάντα ἰέναι.

Ἴον, ὄνομα βοτάνης, τὸ ἄνθος· παρὰ τὸ ἀνιέναι ταχύ. καὶ Ἡσίοδος, — περὶ κρήνην ἰοειδέα: — ἀντὶ τοῦ τὴν ἀνθώδη· Ὅμηρος δὲ, ἰοειδέα πόντον: — τὸν μελανώδη ἔλαβεν.

Ἰόπη, πόλις Παλαιστίνης. εἴρηται δὲ, οἱονεὶ Αἰθιόπη τὶς οὖσα· κατεῖχον γὰρ αὐτὴν Αἰθίοπες.

Ἰόνιος κόλπος, ἀπὸ τῆς Ἰοῦς, ὡς Αἰσχύλος.

Ἴονθος. ἡ πρώτη ἔκφυσις τῶν τριχῶν· ἀπὸ τοῦ εἰς τὰ ἄνω ἰέναι τὴν τρίχα, ὡς ἄνθος βλαστάνουσαν.

Ἰορδάνης, παρὰ τὸ ἴορ καὶ τὸ δάνος· ὄνομα ποταμῶν· δύο γὰρ εἰσι ποταμοὶ ἐν ταυτῷ μεμιγμένοι. κλίνεται Ἰορδάνου· τὰ εἰς ης κύρια, μὴ παρ' οὐδετέρου συντιθέμενα, εἰς ου ἔχει τὴν γενικὴν, οἷον, Ἑρμιόνης Ἑρμιόνου.

Ἰπνός. κάμινος ἢ φοῦρνος, ἢ φανός· καὶ τὸ μαγειρεῖον, καὶ μέρος τι τῆς νεώς.

Ἶπος, σημαίνει τὴν παγίδα τῶν μυῶν, καὶ τὸ πραιτώριον. παρὰ τὸ ἴπτω τὸ βλάπτω, γίνεται ἶπος· καὶ γὰρ τοῦτο εἶδος φθαρτικόν ἐστι τῶν μυῶν. καὶ παρὰ τὸ ἶπος, γίνεται ἰπῶ ῥῆμα, σημαῖνον τὸ θλίβω. καὶ Ἀριστοφάνης, Ἰπούμενος ταῖς συμφοραῖς: — ὡς κόπτω κόπος, οὕτως ἴπτω ἶπος.

Ἵππος, παρὰ τὸ ἵεσθαι τοῖς ποσί. γράφεται διὰ δύο ππ, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ἶπος τοῦ σημαίνοντος τὴν παγίδα. Ἰστέον δὲ ὅτι οἱ Ἴωνες πάσας τὰς ἀγέλας ἐκθηλύνουσι τῇ προφορᾷ, τὰς ἵππους, καὶ τὰς ὄνους, καὶ τὰς βοῦς λέγοντες.

Ἱππῆς. δεῖ γινώσκειν, ὅτι ἐπὶ τῶν εἰς ευς ὀνομάτων ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν τὰ δύο εε εἰς τὴν ει δίφθογγον κιρνᾷ ἐπὶ κυρίου· ἐπὶ δὲ τοῦ μὴ κυρίου, παρ' ἡμῖν μὲν, διὰ τῆς ει διφθόγγου· παρὰ δὲ τοῖς Ἀθηναίοις, εἰς η, βασιλέες βασιλῆς. Χοιροβοσκός.

Ἵππιος ὁ Ποσειδῶν· ὅτι δοκεῖ πρῶτον ἵππον γεγεννηκέναι Σίσυφον ἐν Θεσσαλίᾳ, τῇ τριαίνῃ πέτραν παίσας· ὅθεν ἱερὸν Ποσειδῶνος Πετραίου καθίδρυται ἐν Θεσσαλίᾳ. ζήτει Ἱπποκόωντος, ἱππασία.

Ἱππιόθων. κερηνῶνος. πῶς; ὅτι λάθρα αὐτὸν ἐκ Ποσειδῶνος κυήσασα, ἐξέθηκεν· ἵππος δὲ αὐτὸν ἐξέθρεψεν.

Ἱππιοχάρμην, τὸν χαίροντα τῇ ἱππικῇ. ἢ ἱππόμαχον· χάρμην γὰρ τὴν μάχην φασίν.

* Ἱππόβοτος, ὁ βόσκων τοὺς ἵππους.

Ἵππουριν] ἵππουρις ἱππούριδος, εἶδος ἐστὶ περικεφαλαίας· ἐκ τοῦ ἵππος καὶ τοῦ οὐρά, ἢ ἐξ ἱππείας οὐρᾶς, ἢ ἐξ ἱππίων τριχῶν λόφον ἔχουσα. λόφος δέ ἐστι τὸ περιττεῦον τῆς περικεφαλαίας ἀνάστημα χάριν κόσμου καὶ καταπλήξεως.

474 Ἵππουρις, διατί προπαροξύνεται; τὰ εἰς ρις λήγοντα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, διφθόγγῳ τῇ διὰ τοῦ υ παραληγόμενα, ἅπαντα ὀξύνεται, οἷον μελουρίς, (σημαίνει δὲ τὴν σιτοφάγον ἀκρίδα) κυνοσουρίς. σεσημείωται τρία, λάμπουρις, ἡ ἀλώπηξ· Τόμουρις, ὄνομα πόλεως· καὶ ἵππουρις.

* Ἱπποκάνθαρος, ὁ ἱππεύων τὸν κάνθαρον, παρὰ Ἀριστοφάνει.

Ἱππότα, ὄνομά ἐστιν ἀπὸ τοῦ ἱππότης· κατὰ μεταπλασμὸν, ἱππότα, ἀντὶ τοῦ ἱππικός. ἐπὶ δὲ τοῦ, — ἱππότα Νέστωρ, ἀντὶ τοῦ φυγάδα ἐστίν.

Ἱπποσύνη, ἱππικὴ ἐμπειρία. δασύνεται· τὸ ι πρὸ δύο συμφώνων τῶν αὐτῶν ψιλοῦται, ἰλλάς, ἰλλοί· ἴκκος, σημαίνει τὸν ἵππον. σεσημείωται τὸ ἵππος.

Ἱππόβοτον, τὸ ἵππους τρέφον. ἀπὸ τοῦ βῶ βόσω, γίνεται βοτός· καὶ μετὰ τοῦ ἵππος, Ἄργος ἐς ἱππόβοτον: — ἀπὸ δὲ τοῦ ἀγήνορος ἵππου, ὠνόμασται τὸ Ἄργος ἱππότροφον. διατί ἀνεβίβασε τὸν τόνον; τὰ εἰς ος ὀξύτονα δισύλλαβα ἐν τῇ συνθέσει προπαροξύνεται· βατός, Ἄμβατος ἔστι πόλις· φατός, ἀρήϊφατος. χωρὶς εἰ μὴ παρασύνθετα ὦσι, διὰ τὸ μετρῶ μετρήσω μετρητός· καὶ, — διαμετρητῷ ἐνὶ χώρῳ.

Ἱπποκορυσταί, ἐφ' ἵππων ὁπλιζόμενοι· ἢ ἵππους κορύσσοντες, τουτέστι πολεμικοί· ἢ ἐφ' ἵππων μαχόμενοι. γίνεται δὲ ἐκ τοῦ ἵππος καὶ τὸ κορυστής· τοῦτο ἐκ τοῦ κορύσσω· τοῦτο ἐκ τοῦ κορύνη· ἔστι δὲ ἐπικαμπὲς ῥόπαλον. ἱπποκορυστής· διατί οὐκ ἀνεβίβασε τὸν τόνον; ἐπειδὴ τὰ εἰς ης ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ἐν τῇ συνθέσει τοῦ ἁπλοῦ φυλάσσει τὸν τόνον, ἐρανιστής, ἀρχερανιστής. ζήτει εἰς τὸ Ἡρακλῆς.

Ἱππία. ἐκλήθη οὕτως ἡ Ἀθηνᾶ· ἐπεὶ ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διὸς μεθ' ἵππων ἀνήλατο, ὡς ὁ ἐπ' αὐτῆς ὕμνος δηλοῖ. ἢ ὅτι Ποσειδῶνος οὖσα θυγάτηρ καὶ Κορυφῆς τῆς Ὠκεανοῦ, ἔχουσα ἅρμα, οὕτως ἐγεννήθη. ἢ ὅτι Ἄδραστος Θήβηθεν φεύγων, ἐπὶ κολωνῷ στήσας τοὺς ἵππους, Ποσειδῶνα καὶ Ἀθηνᾶν ἱππίους προσηγόρευσεν.

Ἱπποκένταυρος, ἀναγωγικῶς νοεῖται· φασὶ γὰρ αὐτὸν ἰατρικὴν ἐπιδείξασθαι. ἀνάγεται δὲ καὶ οὕτως· ἐπειδὴ τὸ σῶμα αὐτοῦ, τὸ μὲν ἥμισυ, ἵππου ἦν· τὸ δὲ ἥμισυ, ἀνθρώπου· πεφανέρωται ὅτι διὰ τοῦ ἀλόγου μέρους ἐδήλωσε τὸ πρακτικόν· διὰ δὲ τοῦ ἀνθρωπείου, τὸ λογικόν.

Ἱππομανής. Σοφοκλῆς Αἴαντι, Σὲ τὸν ἱππομανῆ: — ἤτοι πολεμικὸν καὶ ἵπποις ἐπιμαινόμενον. εἴωθε γὰρ ἡ προσθήκη τῶν τοιούτων ζώων τὸ μέγεθος τοῦ ὑποκειμένου δηλοῦν, ὡς θυμὸν ἱππογνώμονα, τὸν μεγάλης γνώμης· καὶ βοῦπαις. ἱππομανής· ἔστι καὶ ἐπὶ τοῦ λειμῶνος, ἤτοι ὅπου ἵπποι μαίνονται· ἢ τὸν μέγαν καὶ ἄνετον, ἢ τὸν εὐανθῆ, ἐν ᾧ εὐανθὴς βοτάνη, ὥστε μαίνεσθαι τοὺς ἵππους διὰ τὸν καιρὸν ἐπ' αὐτῆς τῆς χλόης τοῦ λειμῶνος, τὴν μεγάλως μεμηνυῖαν· καὶ τὸν ἀνθοῦντα τῇ χλόῃ· ἐπεὶ καὶ φυλλομανής.

Ἱπποδάμοιο] αἱ διὰ τοῦ οιο Θετταλικαὶ γενικαὶ, εἰ μὲν ἀπὸ περισπωμένου γενικῆς ὦσι, προπερισπῶνται, καλοῦ καλοῖο· εἰ δὲ ἀπὸ βαρυτόνου, προπαροξύνονται, ἀχράντου ἀχράντοιο.

Ἱππόκομοι κόρυθες. τὰ ἀπὸ τῶν εἰς η θηλυκῶν συντεθέντα μεταβάλλοντα τὸ τέλος εἰς ος, προπαροξύνεται, 475
ὡς ἄφωνος, ἄναυδος· οὕτω καὶ κόμη, ἱππόκομος πήληξ. ὅτε δὲ παροξύνεται τὸ ἱπποκόμος, τότε τὸ κομεῖν ἔγκειται, καὶ δηλοῖ τὸν ἐπιμελούμενον τῶν ἵππων· ἐκ τοῦ ἵππος καὶ τοῦ κομῶ τὸ θεραπεύω.

Ἱρός, σημαίνει τὸν ἱερόν. ἀπὸ τοῦ ἵω τὸ πέμπω, γίνεται παράγωγον ἱερός, ὡς τήκω, τακερός· καὶ κράσει τοῦ ι καὶ ε εἰς ι μακρὸν, γίνεται ἱρός· ἡνίκα γὰρ ἐπιφέρεται

τῷ ι τὸ ε, τὸ ι ἐπικρατεῖ. ἱέραξ. ἵρηξ· ἡνίκα δὲ τὸ ε καὶ ι ἐν διφθόγγῳ ἐστὶ, τότε ἡ ει δίφθογγος ἐπικρατεῖ, ταμιεῖον, ταμεῖον· Ἀπολλωνίεια, ἀπολλωνεία.

Ἶραι, αἱ ἐκκλησίαι, ὡς τὸ, Ἰράων προπάροιθεν· ἢ παρὰ τὸ εἴρω τὸ λέγω, ἢ ἀπὸ τοῦ ἱερὰ εἶναι. ζήτει εἰς τὸ Κάειρα.

Ἶρος, ὄνομα κύριον ἐν Ὀδυσσείᾳ, ὁ πτωχὸς καὶ πένης· ὃς κατὰ τὴν ἐτυμολογίαν διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται· παρὰ γὰρ τὸ εἴρω τὸ λέγω· καὶ ὁ ποιητὴς δηλοῖ λέγων, — Ἶρον δὲ νέοι κίκλησκον ἅπαντες, Οὕνεκ' ἀπαγγέλλεσκε κιὼν, ὅτε πού τις ἀνώγοι: — ἀλλ' ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι ἀπὸ τοῦ ἱερὸς γίνεται κράσει ἱρὸς, καὶ Ἶρος κύριον. πολλὰ γὰρ εὑρίσκονται ὀξύτονα, ἅτινα γινόμενα κύρια, βαρύνεται· οἷον, ξανθὸς, Ξάνθος· πυῤῥὸς, Πύῤῥος· γλαυκὸς, Γλαῦκος· λευκὸς, Λεῦκος. οὕτως οὖν καὶ ἱρὸς, Ἶρος. καὶ ἄλλως· τὰ διὰ τοῦ ιρος δισύλλαβα κύρια, καὶ βαρύνονται. καὶ διὰ τοῦ ι γράφονται, οἷον, Κῖρος, ὄνομα κύριον· Πῖρος, ὄνομα ποταμοῦ· καὶ Τῖρος, ὄνομα ποταμοῦ· Μῖρος, ποταμὸς Φρυγίας· σκῖρος, ὁ γύψος· Σβῆρος δὲ, ὄνομα κύριον. πρόσκειται κύρια, διὰ τὸ λῆρος, ἡ φλυαρία· καὶ νειρὸς ὀξύτονον· οὐκ ἔστι δὲ κύριον· σημαίνει τὸν ὁρμητικόν. Ἰστέον δὲ ὅτι οὐ μόνον ὁ παρὰ τῷ ποιητῇ Ἶρος ἐλέγετο, ἀλλὰ καὶ ἄλλος πρὸ αὐτοῦ ἦν Ἶρος λεγόμενος. ἔστι δὲ καὶ Ἶρος πόλις Θεσσαλίας, ἀπὸ Ἴρου τοῦ κτίσαντος αὐτήν.

Ἶρις, σημαίνει καὶ ποταμοῦ τι εἶδος, καὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ τὸν περὶ τὴν κόρην κύκλον, καὶ τῶν λίθων τοὺς κρυσταλλώδεις· καὶ ἀρωματική πόα.

Ἶρις, σημαίνει τὴν ἄγγελον τῶν θεῶν· καὶ γίνεται παρὰ τὸ εἴρειν καὶ λέγειν τὰ μέλλοντα· σημαίνει καὶ τὴν νεφελώδη ζώνην, τὸ τόξον τὸ ἐν τῷ οὐρανῷ φαινόμενον· καὶ αὐτὸ ἀπὸ τοῦ εἴρω· παρὰ τὸ σημαίνειν καὶ προλέγειν τὸ μέλλον ἔσεσθαι, χειμῶνα ἢ εὐδίαν. ἢ παρὰ τὸ τηρεῖν καὶ κινεῖν τὸν ὄμβρον. σημαίνει καὶ ποταμὸν, ὡς παρὰ Ἀπολλωνίῳ, — ποταμὸν ἀγχίροον Ἶριν: — σημαίνει καὶ τὴν φιλοσοφίαν, καὶ ἔριν, καὶ φήμην. τὰ εἰς ρις θηλυκὰ ῥηματικὰ δισύλλαβα ἐν φωνήεντι θέλει παραλήγεσθαι, οἷον, χαίρω, χάρις· εἴρω, ἔρις καὶ Ἶρις· δαίω, δῆρις· τὸ δὲ κουρὶς, ὃ σημαίνει τὸ ἐργαλεῖον τοῦ κουρέως, ὀξύνεται· τὸ δὲ Χαῖρις Χαίριδος, ὄνομα κύριον, ἀρσενικόν ἐστι. τὸ θοῦρις ἀπὸ τοῦ θοῦρος γίνεται.

Ἴσαν, σημαίνει τὸ ἐπορεύοντο. τοῦ εἶμι τὰ πληθυντικὰ διὰ τοῦ ἰῶτα γράφεται, ὡς ἀπὸ τοῦ ἴω βαρυτόνου, οὗ ὁ παρατατικὸς, ἴεν, οἷον, — ἄσσον ἴεν πολυκάρπου ἀλωῆς: — ἐξ οὗ καὶ ὁ δεύτερος ἀόριστος ἤϊον. ἔστι δὲ καὶ τοῦτο σχῆμα κατὰ Ἀπολλώνιον. ἔστιν εἴω· εἶτα διαιρέσει, ἐΐω· καὶ κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ ε, γίνεται ἴω, καὶ ἰῶ περισπωμένως. ζήτει. ἐκ τοῦ εἶμι οὖν, ὁ παρατατικὸς, εἶν· τὸ πληθυντικὸν, ἵμεν· ἀλλ' ἐπὶ τοῦ
476
παρατατικοῦ τῶν εἰς μι καὶ ἡ παραλήγουσα συστέλλεται· τὸ τρίτον, ἴσαν. ἢ ἀπὸ τοῦ ἵημι· οὗ ὁ μέλλων, ἥσω· ὁ ἀόριστος, ἧσα· τὸ πληθυντικὸν, ἵσαμεν· τὸ τρίτον, ἴσαν.

Ἴσασι, σημαίνει τὸ γινώσκουσιν. ἀπὸ τοῦ εἴδω τὸ ἐπίσταμαι, ὁ μέλλων, εἴσω· γίνεται ῥῆμα περισπώμενον διὰ τοῦ ι, ἰσῶ· οὗ παράγωγον, ἴσημι· σημαίνει τὸ αὐτό· τὸ πληθυντικὸν, ἴσαμεν· καὶ συγκοπῇ, ἴσμεν· τὸ δεύτερον, ἴσατε· καὶ συγκοπῇ, ἴστε· τὸ τρίτον, ἴσασιν ὁμοφώνως τῇ δοτικῇ τῶν πληθυντικῶν τῆς μετοχῆς τοῦ ἴσαντος ἴσασι. καὶ οὐ προπερισπᾶται, ὥσπερ τὸ ἱστᾶσι καὶ κιχρᾶσι. διατί δὲ ἡ ἴσας μετοχὴ βαρύνεται, πάντων τῶν εἰς ας ὀξυτονουμένων, οἷον ἱστὰς, κιχρὰς; ἔστιν οὖν εἰπεῖν, ὅτι ὁ χαρακτὴρ ἐστὶν αἴτιος τῆς βαρυτόνου τάσεως· πᾶσα γὰρ μετοχὴ διὰ τοῦ ισας βαρύνεται· οἷον γευίσας, λεπίσας.

Ἴσθι τὸ σημαῖνον τὸ ὕπαρχε, ἀπὸ τοῦ εἰμί· τὸ πρῶτον τῶν πληθυντικῶν, ἐμέν· τὸ προστακτικὸν, ἔθι· καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, ἴσθι· τὸ γὰρ ε, πλεονάζοντος συμφώνου, τρέπεται εἰς ι· τοῦτο δὲ τὸ ἴσθι, κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον τὸ ὀφειλόμενον ε ἀναδέχεται, καὶ γίνεται ἔστω.

Ἴσθι, σημαίνει τὸ γίνωσκε. ἐκ τοῦ ἰσῶ. τὰ εἰς ω λήγοντα ῥήματα, κατ' ἔνδειαν χρόνου ἐκ βαρυτόνων εἰς περισπώμενα μεταγόμενα, διχρόνῳ βραχεῖ παραλήγεται, οἷον πείθω, πιθῶ· στείχω, στιχῶ· φείδω, φιδῶ· τεύχω, τυχῶ. οὕτως οὖν καὶ εἴσω, εἴσω, ἰσῶ· καὶ ἴσαμι παράγωγον· ὅπερ Δωρικῶς γίνεται ἴσαμι, ὡς παρὰ Θεοκρίτῳ, — καλῶς μάλα τοῦτό γ' ἴσαμεν: — καὶ τὸ προστακτικὸν, ἴσαθι· καὶ κατὰ συγκοπὴν, ἴσθι· τὸ τρίτον, ἰσάτω, καὶ ἴστω κατὰ συγκοπήν, ἀντὶ τοῦ γινωσκέτω· Ἴστω νῦν τόδε γαῖα: — ἄλλως· ἴσημι τὸ γινώσκω· ὁ μέλλων, ἴσω· ὁ ἀόριστος, ἶσα· ἡ μετοχὴ, ἴσας ἴσαντος· καὶ τὸ προστακτικὸν, ἴσαθι καὶ ἴσθι· τὸ δυϊκὸν, ἴστον. καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε γίνεται ἰστέον.

Ἴθι, σημαίνει τὸ πορεύου, καὶ ἐλθέ. καὶ παραγενοῦ. ἐκ τοῦ εἶμι τὸ πορεύομαι, τὸ πληθυντικὸν, ἴμεν· τὸ προστακτικὸν, ἴθι· τὸ τρίτον, ἴτω.

Ἴσκεν] Ἴσκεν ψεύδεα πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν ὁμοῖα: — τινὲς βούλονται τὸ ἔλεγε σημαίνειν· ἄλλοι δὲ, ἤϊσκεν εἴκαζεν καὶ ὡμοίου· τὸ γὰρ ὅλον, πολλὰ ψευδῆ λέγων εἴκαζεν, ὥστε ὅμοια εἶναι ἀληθέσιν. ἀπὸ τοῦ εἴσω τὸ ὁμοιῶ ὁ μέλλων εἴσω· πλεονασμῷ τοῦ κ, εἴσκω· καὶ ἐπειδὴ οὐδέποτε τὰ διὰ τοῦ ισκω θέλει ἔχειν πρὸ τέλους τὴν ει δίφθογγον. γίνεται κατὰ διαίρεσιν ἐΐσκω· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ε, ἴσκω. Ἰλιάδος λ', Αἰκέ σε τῷ ἴσκοντες ἀπόσχωνται πολέμοιο: — ἀντὶ τοῦ ὁμοιοῦντες.

Ἶσις, δαίμονός ἐστιν ὄνομα τιμωμένης παρὰ Αἰγυπτίοις. ἴσον γίνεται Ἶσις· ἡ αὐτὴ γάρ ἐστι τῇ γῇ· καὶ γὰρ ἡ γῆ ἴση ἐστὶ, καὶ σφαιροειδής. ἄλλοι δὲ λέγουσιν, αὕτη ἐστὶν ἡ Ἰώ· τούτου χάριν διὰ τοῦ ι γράφεται· ἐπειδὴ παρὰ τὸ ἴεσθαι ἐστί· καὶ γὰρ πολλὰ ἐπλανήθη ἡ Ἰὼ μεταβληθεῖσα εἰς βοῦν ταύτα. ὑπάγεται δὲ τὸ Ἶσις τῷ κανόνι τοῦ Βιθυνία· καὶ γὰρ ἔχει τὸ ι ἐν τῇ δευτέρᾳ συλλαβῇ ὡς Ἶρις.

Ἰσίδωρος, ὄνομα κύριον· παρὰ τὸ Ἶσις καὶ τὸ δῶρον.

Ἴσανδρος] ἐκ τοῦ ἀνδρὸς καὶ τοῦ ἴσος, γίνεται Ἴσανδρος.

Ἰσοφαρίζειν, ἐξισοῦσθαι, ἴσος φαίνεσθαι.

Ἴσμαρος, πόλις Θράκης· ἀπὸ Ἰσμάρου τοῦ Ἄρεως καὶ 477
Θράσσης παιδός. Ὧρος.

Ἴσμα, τὸ ἵδρυμα· παρὰ τὸ ἵζω.

Ἰσραὴλ, παρὰ τὸ ἴς, ὃ σημαίνει τὴν δύναμιν, καὶ τὸ ὁρῶ τὸ βλέπω, καὶ τὸ ἤλ, ὃ σημαίνει τὸν θεόν· ὁ δυνάμενος βλέπειν θεόν· ἢ νοῦς ὁρῶν θεόν. ἢ παρὰ τὸ ὁρῶ, ὁ μετὰ δυνάμεως βλέπων τὸν θεόν.

Ἶσος, ὁ ὅμοιος ἐξ ἴσου. παρὰ τὸ εἴδω τὸ ὁμοιῶ, ὁ μέλλων, εἴσω· ῥηματικὸν ὄνομα, εἶσος, κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ε. εὕρηται τὸ ι μακρὸν καὶ βραχύ· παρὰ μὲν τῷ ποιητῇ, ἀεὶ μακρόν· παρὰ δὲ τοῖς πεζολόγοις, βραχύ. καὶ παρὰ τοῖς ἐποποιοῖς εὕρηται καὶ συνεσταλμένον, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ· παρὰ δὲ τοῖς τραγικοῖς καὶ κωμικοῖς συστέλλεται ἀεὶ τὸ ι, ὡς παρὰ Εὐριπίδῃ, Ἴσους ἴσοισι πολεμίοισιν ἀντιθείς: — καὶ πάλιν, Κοινῆς τραπέζης ἀξίωμ' ἔχων ἴσον: — κατὰ δὲ ἰαμβικοὺς ἐπαμφοτερίζει. ἴσως δὲ ὁ ποιητὴς Δωρικῶς ἐκτείνει τὸ δίχρονον, ὡς τὸ ὕδωρ καὶ ἰλὺς, Κεῖσθαι ὑπ' ἰλύος: — καὶ, Ἄρες ἄρες.

* Ἰσέχνοος, ἐπίθετον τῶν μήλων ἴσον χνόον ἐχόντων, ὅτε πεπαίνει.

Ἰσθμός, οὐ μόνον ὁ λαιμὸς, ἀλλὰ καὶ στενὴ γαῖα μεταξὺ δύο θαλασσῶν· πορθμὸς δὲ, στενὴ θάλασσα μεταξὺ δύο γαιῶν. Ἰσθμὸς δὲ εἴρηται, παρὰ τὸ ἴημι, ἢ παρὰ τὸ ἴω ἴσω, ἰσμός· καὶ πλεονασμῷ τοῦ θ, ἰσθμός. ἢ παρὰ τὸ εἶμι τὸ πορεύομαι, τὸ πληθυντικὸν, ἴμεν· ἐξ αὐτοῦ ἰμός· καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, καὶ ἐπενθέσει τοῦ θ, ἰσθμός, εἰς ὃν τις πορεύεται. ἢ ἰσθμός ἐστιν ὁ βάσιμος τόπος, ἑκατέρωθεν θάλασσαν ἔχων, ἰθμός τις τυγχάνων, παρὰ τὰ ἴθματα τὰ βήματα.

Ἴσθμιον, ὁ περιτραχήλιος κόσμος, ὁ περιτιθέμενος τῷ ἰσθμῷ· παρὰ τὸ ἰσθμός, ἴσθμιον, καὶ παρίσθμιον, παρίσθμια. Ἰσθμὸς δὲ καὶ ὁ τράχηλος, παρὰ τὸ εἰσιέναι δι᾽ αὐτοῦ τὰ ποτὰ καὶ τὰ βρώματα. ζήτει εἰς τὸ παρίσθμια.

Ἵστημι, ἐκ τοῦ στῶ· καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν, ἱστῶ· καὶ ἐξ αὐτοῦ ῥῆμα παράγωγον, ἵστημι. τὸ ι, ἰῶτα· πᾶς ἀναδιπλασιασμὸς διὰ βραχέος ἐκφέρεται. ἐνταῦθα δὲ οὐκ ἔστι κυρίως· ἀναδιπλασιασμὸς γὰρ κυρίως ἐστίν, ὅταν τὸ ἑξῆς τῆς λέξεως δὶς τὸ αὐτὸ σύμφωνον παραλαμβάνει· καταχρηστικῶς δὲ, καὶ ὁ ἐξ ἑνὸς φωνήεντος, οἷον ὦ, ἰῶ· στῶ, ἱστῶ. ποσαχῶς γίνεται ὁ ἀναδιπλασιασμός; τετραχῶς· ἐὰν ἄρχηται ἀπὸ τοῦ στ τὸ ῥῆμα ἢ ἀπὸ φωνήεντος, διὰ τοῦ ι μόνου γίνεται ὁ ἀναδιπλασιασμός, στῶ, ἱστῶ· ὦ, ἰῶ· εἰ δὲ ἀπὸ ἀφώνου, διὰ τοῦ αὐτοῦ ἀφώνου καὶ τοῦ ι μόνου γίνεται, οἷον θῶ, θιθῶ, καὶ τιθῶ, τίθημι. εἰ δὲ δύο σύμφωνα ἔχει ὁ ἐνεστὼς, διὰ τοῦ προτέρου· οἷον πλῶ, πιπλῶ, πίπλημι, πλήσω· χρῶ, κιχρῶ, κίχρημι, χρήσω. τῶν εἰς μι ἡ πρώτη καὶ δευτέρα συζυγία, τῷ η παραλήγεται· ἡ δὲ τρίτη, τῷ ω· καὶ ἡ τετάρτη, διχρόνῳ ἐκτεταμένῳ. τὸ παθητικὸν, ἵσταμαι, ἱστάμην, ἵστασο· καὶ κατ᾽ ἔνδειαν τοῦ σ, γίνεται ἵσταο, ὡς, — ἔπος φάο: — ἀπὸ τοῦ ἐφάμην, ἔφασο· καὶ μάρναο, ἀντὶ τοῦ ἐμάρναςο· καὶ ἔσσυο, ἀντὶ τοῦ ἔσυσο.

Ἵστη μὲν ὄμμα: — ποικίλον ἐστίν· οἱ μὲν λέγουσιν, ὅτι ὅταν ἀποκοπὴ γίνοιτο τῶν εἰς θι προστακτικῶν, ἐπαύξησις ἀκολουθεῖ, οἷον ἵσταθι· καὶ κατὰ ἀποκοπὴν,
478 ἵστα· καὶ ἐκτάσει, ἵστη· — μέγεθος δ᾽ ὅς ἵστη: — τὸ δὲ, Μείζονα δὴ Κρήτης καθίστα: — ἀντὶ τοῦ εὐτρέπιζεν. ἐὰν μὲν βραχὺ, ἀποκοπή ἐστιν· ἐὰν δὲ κατὰ ἔκτασιν, ἀπὸ τοῦ ἱστῶ ἵστα, ὡς βόα. οὕτω Φίλων καὶ Τρύφων· λέγομεν δὲ καὶ ἡμεῖς, ὅτι οὐ μόνον ἐπὶ τῶν εἰς ω ῥημάτων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν εἰς μι τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν παρατατικῶν δεύτερα γίνεται τῶν προστακτικῶν, οἷον νόει, φίλει, βόα. οὕτω καὶ οἱ Ἀττικοὶ, ἐὰν μὴ χρήσωνται τῇ θι καταλήξει, χρῶνται τοῖς τρίτοις προσώποις τῶν παρατατικῶν ἐν τοῖς προστακτικοῖς· οἷον, ἐτίθην, ἐτίθης, ἐτίθη, τίθη· ἐπίμπλην, ἐπίμπλης, ἐπίμπλη, πίμπλη. οὕτως Ἵστη δὲ μέγα κῦμα: — ὅτι τὰ τοιαῦτα καὶ Δωρικά εἰσιν· οἱ γὰρ Δωριεῖς λέγουσι πίμπλη κοινόα· καὶ γὰρ τὸ ὄρα, ὅρη λέγουσιν· οὕτω πίμπλα, πίμπλη. Ἡρωδιανός.

Ἵστωρ] ἀπὸ τοῦ εἴδω εἴσω τὸ γινώσκω, ῥηματικὸν ὄνομα ἵστωρ· καὶ ἐπιίστορι, ἀντὶ τοῦ μάρτυρι, ἢ κριτῇ· καὶ ἱστορία· καὶ συνίστωρ, συμπράκτωρ, σύμβουλος, συγγνώστης· συνίστωρ, συνόμιλος, γνωστός, μάρτυς, συνειδὼς ἐπὶ πράγματα.

Ἱστός, παρὰ τὸ ἵστημι, ἀπὸ τοῦ ἀεὶ ἑστάναι· ὅθεν καὶ στῦλος. ἐπὶ μὲν τοῦ ὑφαντικοῦ, Ἱστὸν ἐποιχομένην: — ἐπὶ δὲ τοῦ καταρτίου, Ἱστὸν δ᾽ ἱστοδόκη πελέμιξεν: — ἱστός, τὸ μέγιστον ξύλον, ἡ κατάρτιος λεγομένη ὑπὸ τῶν ναυτικῶν· ἱστία δὲ, τῆς νηὸς ἡ ὀθόνη, ὅ ἐστι τὸ ἄρμενον. ἀπὸ τοῦ ἵζω, τὸ καθέζομαι, ὁ μέλλων ἴσω· ὄνομα ῥηματικὸν, ἱστός καὶ ἱστίον· παρὰ τὸ ἵζειν ἐφ᾽ ἑνὸς τόπου καὶ ἱδρῦσθαι.

Ἱστοπέδη, ὁ ἐν μέσῳ τῆς νεὼς κοῖλος τόπος, ὃν τινες λινίδα καλοῦσιν, εἰς ὃν ὁ ἱστὸς ἐντίθεται.

Ἱστοδόκη, ἡ ὑποδεχομένη τὸν ἱστὸν ἱστοθήκη· λέγεται δὲ τὸ κατὰ τὴν πρύμναν ἀνέχον ξύλον, καθ᾽ οὗ κλίνεται ὁ ἱστός. τὰ δὲ παρὰ τοῦ δέχω πάντα διὰ τοῦ κ, ξεινοδόκος καὶ τὰ ὅμοια.

Ἴσχω, τὸ κρατῶ. ἀπὸ τοῦ ἔχω τὸ κρατῶ. πλεονασμῷ τοῦ σ, ἔσχω· καὶ τὸ ε, ἡνίκα πλεονάσῃ σύμφωνον, τρέπεται εἰς ι, καὶ γίνεται ἴσχω· τὸ παθητικὸν, ἴσχομαι, ἰσχόμην ἴσχου· τὸ προστακτικὸν, ἴσχου· καὶ κατὰ διάλυσιν, ἴσχεο· — σὺ δ᾽ ἴσχεο: — ἀντὶ τοῦ παύου καὶ κάτεχε τὴν ὀργήν. ἢ ἀπὸ τοῦ σχῶ τὸ κρατῶ γίνεται κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ι, ἰσχῶ· οὗπερ σχηματίζεται τὸ αὐτό· ἐξ οὗ παράγωγον, ἰσχανῶ· ὅθεν τὸ, Τοὺς δ᾽ οὔτ᾽ ἄρτι γέφυραι ἐεργμέναι ἰσχανόωσιν: — ἀντὶ τοῦ κατέχουσι καὶ κωλύουσιν.

Ἰσχανόων] Ἰσχανόων φιλότητος ἐϋστεφάνου Κυθερείης: — σημαίνει τὸ ἐπιθυμῶν. ὥςπερ ἀπὸ τοῦ φῶ γίνεται φαίνω, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ἴσχω, γίνεται ἰσχαίνω· ὁ μέλλων, ἰσχανῶ· καὶ ἐκ τούτου γίνεται ἰσχανόων. γράφεται καὶ ἰχανόων. παρὰ τὸ λίαν ἔχεσθαι, ἰχαλῶ· καὶ τροπῇ, ἰχανῶ. ἢ ὥςπερ παρὰ τὸ παμφαίνω, ὁ μέλλων, παμφανῶ, οὕτω καὶ παρὰ τὸ ἰχῶ ἰχαίνω, ἰχανῶ· καὶ ὥςπερ τὸ γιγνώσκω, ἅμα τῇ ἀποβολῇ τοῦ γ ἐξετάθη τὸ δίχρονον, καὶ μετῆλθεν ἡ θέσει μακρὰ εἰς φύσει μακράν· οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ἰσχανῶ μέλλοντος γίνεται ἰχανῶ ἀποβληθέντος τοῦ σ, καὶ ἐκταθέντος τοῦ ι· καὶ μετάγεται ὁ μέλλων εἰς ἐνεστῶτα, καὶ γίνεται ἰχανῶ ἐνεστώς, ὡς ἀπὸ τοῦ εἴρω ἐρῶ, γίνεται ἐνεστὼς ἐρῶ.

Ἰσχία, ὅτι ἴσχει τοὺς καθημένους· σημαίνει δὲ ἰσχίον τὸ ὑπὸ τὴν ὀσφῦν ὀστέον, εἰς ὃ ἔγκειται τὸ ἱερὸν ὀστοῦν, ὅπερ καὶ γλουτός καλεῖται, καὶ κοτύλη, παρὰ τὴν 479 κοιλότητα· ἢ τὸ κοῖλον τοῦ γλουτοῦ, ἐν ᾧ ἡ κοτύλη στρέφεται.

Ἰσχνός, ὁ λεπτός. παρὰ τὸ ἴσχω, ἰσχός καὶ ἰσχνός. ἢ παρὰ τὸ ἴσχω, ἰσχνῶ καὶ ἰσχνός· καὶ ἰσχνομυθοῦντες, τὸ ἀκριβολογοῦντες.

Ἰσχυρός] ἀπὸ τοῦ ἴσχω κατὰ παραγωγὴν γίνεται ἰσχύω· ὁ μέλλων, ἰσχύσω· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ω, ἰσχύς· καὶ ἰσχυρός, ὁ ἴσχειν καὶ ἀντέχειν δυνάμενος. τὰ διὰ τοῦ υρος ἀρσενικὰ, ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, διὰ τοῦ υ ψιλοῦ γράφεται. τὸ υ, μακρόν· τὰ εἰς ρος λήγοντα ὀξύτονα, ἔχοντα τὴν τρίτην ἀπὸ τέλους μακρὰν φύσει ἢ θέσει, μακρὰν ἔχει τὴν πρὸ τέλους καὶ ὀξύνεται, οἷον τολμηρός, ὀκνηρός.

Ἰσχάς, ἀπὸ τῆς ἰσχύος· ἐπειδὴ πρὶν τὴν κρεωδοσίαν δοθῆναι τοῖς Ἀθηναίοις, ἐχρῶντο τῇ ἰσχάδι. ἢ ἰσχάς ἐστιν οἱονεὶ τὸ κατισχνωμένον σῦκον. παρὰ τὸ ἴσχω, ἰσχνῶ ἰσχνάδες, τὰ λεπτυνθέντα σῦκα ἐν τῷ ξηραίνεσθαι. ἢ ὅτι ἕως τούτου προβαίνει ὁ καρπός. πρῶτον γάρ ἐστιν ὄλυνθος· εἶτα φῆληξ· εἶτα σῦκον· καὶ λοιπὸν ἔσχατον ἰσχὰς, ἡ ἴσχειν ποιοῦσα τὴν αὔξησιν· φθινόπωρον γάρ ἐστιν.

Ἰσχνόν, θαλπεινόν, ἢ σαπρόν· καὶ εἰ μὲν σημαίνει θαλπεινὸν, παρὰ τὸ ἰαίνω τὸ εὐφραίνομαι· εἰ δὲ τὸ σαπρὸν, παρὰ τὸ ἵημι τὸ πέμπω, οἱονεὶ τὸ ἀποπεμπόμενον.

Ἰταμόν, τὸ ἀναιδές· παρὰ τὸ ἵεσθαι, ὅ ἐστιν ὁρμᾶν. τοιοῦτοι δὲ οἱ ἀναιδεῖς.

Ἰτέα, παρὰ τὸ ἰέναι· ταχέως γὰρ αὔξεται. ἢ παρὰ τὸ ἰτόν, τὸ πορευτόν· ὁρμητικὸν γὰρ τὸ φυτόν.

Ἰτέον, ἐπίῤῥημα ποιότητος, ἀντὶ τοῦ πορευτέον. ἀπὸ τοῦ εἶμι ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἦν· ἡ μετοχὴ, εἷς, ἕντος· καὶ τὸ προστακτικὸν, ἔθι· καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς ι, ἴθι· καὶ ἐξ αὐτοῦ ἰθέον, καὶ ἰτέον, τροπῇ τοῦ θ εἰς τ.

Ἴτην, — τὼ δ᾽ αὖτις ἴτην παρὰ νῆας: — οὗτοι δὲ πάλιν παρεγένοντο. ἔστιν ἵημι τὸ πέμπω· καὶ συγκοπῇ τοῦ η, γίνεται ἶμι· ὁ παρατατικὸς, ἶν, ἶς, ἶσι· τὸ δυϊκὸν, ἶτον, ἴτην.

Ἴτης, ὁ ἐπὶ πάντα ὁρμῶν· ἀπὸ τοῦ ἰέναι. ἀπὸ τούτου καὶ εἰσιτήρια. οὕτως Ὧρος.

Ἰτρίον, τὸ καπυρῶδες τράγημα ἢ πλάσμα, ἀπὸ τοῦ ἰέναι· ἐπὶ λεπτὸν γὰρ ἕλκεται.

Ἴτυς. ἡ περιφέρεια τοῦ ἅρματος ἢ τοῦ τροχοῦ· ἀπὸ τοῦ ἰέναι.

Ἴτυλος, ὄνομα κύριον, ὁ ἐκ τοιούτων γάμων Τηρεῖ γενόμενος, οἷον σύμβολον συμφορᾶς· τύλους γὰρ καὶ τύπους τὰ σημεῖα λέγουσι τῆς ταλαιπωρίας.

* Ἴττω, ἀντὶ τοῦ ἴστω, Βοιωτικῶς.

Ἰτωνὶς καὶ Ἰτωνία ἡ Ἀθηνᾶ εἴρηται παρὰ τοῖς Θεσσαλοῖς, ἀπό τινος πόλεως Ἴτωνος. φησὶ δὲ ὁ γενεαλόγος Σιμωνίδης, Ἰτώνου θυγατέρας γενέσθαι δύο, Ἀθηνᾶν καὶ Ἰοδάμαν· ἃς ἐζηλωκυίας τὴν ὁπλομαχικὴν, εἰς ἔριν τὴν εἰς ἀλλήλους χωρῆσαι, καὶ ἀναιρεθῆναι τὴν Ἰοδάμαν ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς. οἷον, Πηλιάδες σκοπιῇσιν ἐθάμβεον εἰσορόωσαι Ἔργον Ἀθηναίης Ἰτωνίδος, Ἀπολλώνιος.

Ἴϋγξ, ὁ ἔρως, καὶ ὄρνεόν τι τὸ λεγόμενον σεισοπυγὶς, ᾧ χρῶνται αἱ φαρμακίδες εἰς φίλτρα. ἴϋγγας ἔχουσιν ἐν τοῖς λόγοις οἱ σοφισταί: — ἴϋγγι, βοῇ, φωνῇ· καὶ

480 ἰΰζει, βοᾷ, κραυγὴν ποιεῖ. λέγεται δὲ καὶ ἴϋγξ σύριγξ μονοκάλαμος. σημαίνει δὲ καὶ ᾠδήν. καὶ ἰϋγμὸς φωνὴ, συριγμός. Ὅμηρος, — οἱ δ᾽ ἰΰζοντες ἕποντο: — τουτέστι συρίζοντες. ἔστι δὲ πεποιημένη ἡ λέξις. καὶ ἰΰζουσιν, ἀγροικῇ φωνῇ προφέρονται, φωνοῦσι. πεποίηται δὲ τοὔνομα, παρὰ τὸ ἰού ἐπίῤῥημα.

Ἶφι, τὸ ἰσχυρῶς. ὡς ἀπὸ τοῦ νόστος νόστου γίνεται νοστόφι, καὶ κατὰ συγκοπὴν νόσφι, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ἲς ἰνὸς, ὃ σημαίνει τὴν δύναμιν, γίνεται ἰνόφι· καὶ κατὰ συγκοπὴν, ἶφι. τὸ δὲ ι ἐστὶ μακρὸν, ὡς δικατάληκτον, ἴς, καὶ ἴν.

Ἴφια μῆλα, εὐτραφῆ, ἢ ἰσχυροποιὰ τῶν ἐσθιόντων· ἢ κατ᾽ εὐφημισμὸν, τὰ ἀσθενῆ, καὶ οὐκ ἰσχυρά.

Ἶφις, ὄνομα κύριον· παρὰ τὸ ἶφι. τὰ δὲ παρ᾽ αὐτοῦ πάντα διὰ τοῦ ι γράφεται· οἷον Ἰφιμέδουσα, Ἰφιγενὴς, Ἰφικλῆς. Εὐφορίων αὐτὴν ἐτυμολογεῖ Ἑλένης καὶ Θησέως· ὑποβλητὴν δὲ δοθῆναι Κλυταιμνήστρᾳ· — οὕνεκα δή μιν ἶφι βιασαμένη Ἑλένη ὑπεγείνατο Θησεῖ: — ἐξ Ἑλένης καὶ Θησέως.

Ἴφικλος, ὁ ἥρως, ἰφίκολός τις ὤν· ταχύτατος γὰρ ἱστορεῖται· καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ, Πρωτεσίλαος καὶ Ποδάρκης.

Ἴφθιμος, ὁ ἰσχυρὸς καὶ γενναῖος. ὡς παρὰ τὸ ἄνθος γίνεται ἄνθιμος, καὶ κῦδος κύδιμος, οὕτω καὶ παρὰ τὸ ἶφι, ἴφιμος· καὶ πλεονασμῷ τοῦ θῆτα· ἢ ὥσπερ παρὰ τὸ πρωῒ, πρώϊμος· καὶ ὀψὲ, ὄψιμος· ἅμα δὲ τῷ πλεονασμῷ τοῦ θῆτα, καὶ ὁ χρόνος ὑπερεβιβάσθη· καὶ ἡ μὲν ἄρχουσα, θέσει μακρά ἐστιν· ἡ δὲ παραλήγουσα, φύσει. οἱ δὲ λέγουσιν, ὅτι σύνθετός ἐστι, παρὰ τὸ ἶφι καὶ τὸ θυμὸς, ἰφίθυμος· καὶ συγκοπῇ, ἴφθιμος. οἷστισιν ἀντίκειται τὸ θηλυκὸν, ἰφθίμη ὄν. εἰ γὰρ ἦν σύνθετον, ἤμελλεν εἶναι κοινὸν τῷ γένει· τὰ γὰρ σύνθετα κοινά εἰσι τῷ γένει· οἷον, ὁ φιλόσοφος, καὶ ἡ φιλόσοφος· ὁ πάνσοφος, καὶ ἡ πάνσοφος· ὁ ἄοικος, καὶ ἡ ἄοικος· χωρὶς εἰ μηδὲν πλέον σημαίνει τοῦ ἁπλοῦ· διὰ τὸ ἐναντίος, ἐναντία· ἐναντίβιος, ἐναντιβία· ἐναλίγκιος, ἐναλιγκία. ταῦτα γὰρ κοινά εἰσι τῷ γένει· ἀλλ᾽ οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν, ἐπειδὴ οὐδὲν πλέον σημαίνει τοῦ ἁπλοῦ. τὸ γὰρ ἀντίος καὶ ἐναντίος, καὶ τὸ ἀλίγκιος καὶ ἐναλίγκιος, τὰ αὐτὰ σημαίνει ἅπερ καὶ τὰ ἁπλᾶ. σημαίνει δὲ τρία, τὸν ἰσχυρὸν, ὡς τὸ, Ἰφθίμους ψυχάς: — τὸν πολὺν, ὡς τὸ, Οἵ ἑ μέγαν περ ἐόντα, καὶ ἴφθιμον καὶ ἀγαθόν· — τὴν συνετὴν, ὡς τὸ, Ἰφθίμη ἄλοχος Διομήδους Ἱπποδάμεια.

Ἰχθύς] παρὰ τὸ ἰθύω τὸ ὁρμῶ, ἰθύς, καὶ ἰχθύς.

Ἴχνος, παρὰ τὸ ἴσχειν (ὅ ἐστι συνέχειν) ὅλον τὸν πόδα· ἢ ἀπὸ τοῦ ἀνέχεσθαι τῆς γῆς.

Ἴχνιον, ἴχνος, πάτημα· ἀπὸ τοῦ αἴξω· ἢ παρὰ τὸ ἵζω, ἴγμα, ἴχνιον, ὡς παίζω, παίγνιον. προπαροξύνεται, ὡς τὸ ἀράχνιον· οὐ γὰρ ἐστὶν ὑποκοριστικὸν, ἀλλ᾽ ἀπὸ ῥήματος ἐσχημάτισται. εἰς τὸ θηρίον.

Ἰχώρ, [illegible] ἀπὸ τοῦ ἴσχω τὸ λεπτύνω, ἰσχώρ, καὶ ἰχώρ, τὸ λεπτῦνον τὸ σῶμα ἐν τῷ καταστάζειν· ὅθεν καὶ τὸ ἰῶτα φύσει μακρόν. ὡς ἐν τῷ γίγνεται, γίνεται. ζήτει εἰς τὸ ἰσχανόων. κλίνεται ἰχῶρος· ἡ αἰτιατική, ἰχῶρα· καὶ κατὰ συγκοπὴν, ἰχῶ· — ἀπ᾽ ἰχῶ χειρὸς ὄμορξεν, Ἰλιάδος ε΄. τὰ γὰρ εἰς ωρ

ὀξύτονα ἀρσενικὰ διὰ τοῦ ω κλίνεται, ἰχώρ, ἰχῶρος· 481

ἀχώρ, ἀχῶρος.

Ἴψ, ὁ σκώληξ. τὰ εἰς ιψ πᾶσαν δίφθογγον ἀποστρέφεται. γίνεται παρὰ τὸ ἴπτω τὸ βλάπτω, ἴπω, ἴψ. κλίνεται ἰπός, ὡς θρίψ, θριπός, καὶ ἴξ, ἰκός· καὶ σής, σητός. ἶπες δέ εἰσιν οἱ σκώληκες οἱ ἐσθίοντες τὰ κέρατα, οἷον, Μὴ κέρα ἶπες ἔδοιεν: — θρίπες δὲ εἰσὶν, οἱ ἐσθίοντες τὰ ξύλα σκώληκες· σῆτες δὲ, οἱ ἐσθίοντες τὰ ἱμάτια· ἶκες δὲ, οἱ ἐσθίοντες τὰς ἀμπέλους, ἢ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἀμπέλων· κίες δὲ, τῶν πυρῶν καὶ κριθῶν.

Ἰώ τὸ ἐπίῤῥημα, ἐκ τοῦ ἰωή κατὰ συγκοπήν· Τρύφων δὲ λέγει, ὅτι τὸ ὦ τὸ κλητικὸν προσέλαβε τὸ ι καὶ ἐγένετο ἰώ· εἶτα τὸ ὦ περισπᾶται· τὸ δὲ ἰώ ὀξύνεται, οἷον, ἰὼ ὦ Ἄπολλον, ἰὼ ὦ Ἀπολλώνιε, ἰὼ Λακεδαῖμον. ἀλλὰ σχετλιαστικὸν καὶ βακχευτικὸν, οὐχ ὑποπίπτει ἀναλογίᾳ. περὶ παθῶν.

Ἰωή, σημαίνει τὴν πνοήν. παρὰ τὸ ἵημι, γίνεται ἰή· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ω. ἰωὴ καὶ ἡ φωνὴ, παρὰ τὸ ἴω γίνεται, ἡ διϊκνουμένη εἰς ἀκοήν.

Ἰών, μετοχὴ δευτέρου ἀορίστου· τὸ θέμα, ἴω· ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἶον· ἰών, ἡ μετοχή.

Ἰωγή, ἡ σκέπη· ἀπὸ τοῦ ἰέναι· τὸ γὰρ σκέπον ἐπὶ πᾶν ὃ σκέπει ἵεται· καὶ ὑπιωγαὶ δὲ αἱ ὑπαγωγαὶ καὶ σκέπαι.

Ἰωκή, ἡ δίωξις. παρὰ τὸ διώκω, διωκή· καὶ ἀποβολῇ τοῦ δ, ἰωκή. σημαίνει καὶ τὴν ἀπειλήν.

Ἰῶκά τε δακρυόεσσαν. τινὲς γὰρ ἰῶ· εἶτα, κατὰ δακρυόεσσαν. γίνεται δὲ ἔκθεσμον· ὁ γὰρ Ὅμηρος ἰῶκα τὴν ἰωκὴν λέγει, ἤγουν τὴν δίωξιν, ὡς Ἡσίοδος τὴν κρόκην, κρόκα. ὥστε μεταπλασμός ἐστιν.

Ἰῶξις] ὡς ἐκ τοῦ λέγω λέξω γίνεται λέξις, [illegible] οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ διώκω, διώξω, δίωξις· καὶ ἀποβολῇ τοῦ δ.

Ἰωχμός, δίωξις, τάραχος. παρὰ τὸ διώξω, διωγμός· καὶ τροπῇ τοῦ γ εἰς χ, καὶ ἀποβολῇ τοῦ δ, ἰωχμός.

Ἰῶ, τὸ πορεύομαι· ἐξ οὗ καὶ ἱερὸν, ὁ ἀνειμένος τόπος εἰς τιμὴν τοῦ θεοῦ.

Κ.

Κάππα τὸ στοιχεῖον· ὅτι Κάπυός ἐστιν εὕρεμα· ἢ κάππά τι ὂν, τὸ ἔχον ὄπα, ὅ ἐστι φωνήν· τὰ γὰρ ψιλὰ ὑποκάτω τῆς γλώττης ἔχει τὴν προφορὰν τῆς φωνῆς· καὶ κῆπος, χῆπος τὶς, ὁ ἔχων τὴν πόσιν διὰ τοῦ ὕδατος τοῖς φυτοῖς.

Κατεχειροτόνησαν αὐτοῦ, ἀντὶ τοῦ κατεψηφίσαντο αὐτοῦ. διαφέρει δὲ ἀποχειροτονία καὶ διαχειροτονία. καταχειροτονία γὰρ ἐγίνετο οὕτως· ἔλεγεν ὁ κῆρυξ οὕτω· Μειδίας δοκεῖ ἀδικεῖν· ἀνατεινάτω τὴν χεῖρα· εἶτα οἱ θέλοντες ἐξέτειναν τὰς χεῖρας· καὶ ἐκαλεῖτο τοῦτο καταχειροτονία· λοιπὸν πάσας ἠρίθμουν τὰς χεῖρας· καὶ ἑώρα ὁ κῆρυξ, ποῖαι πλείους εἰσὶ τῶν φασκόντων αὐτὸν ἀδικεῖν, ἢ μή· καὶ ὅσαι ἂν ἦσαν πλείους, ἡ γνώμη ἐκείνη ἐπεκράτει.

Καφηρεύς] ἔχει μὲν καὶ Εὔβοια πρὸς τῇ ἐξῆς θαλάσσῃ Καφηρέα: — καφηρεὺς δὲ λέγεται τόπος θαλάσσης πρὸς τοῖς αἰγιαλοῖς τραχὺς καὶ τεναγώδης, σκοπέλοις διειλημμένος, καὶ ἕρμασι καὶ χοιράσι, καὶ τὰ πρὸς
482 ἀπόβασιν ἀπορώτατος, ἅτε κρημνοῖς περιστοιχιζόμενος, καὶ πρὸς τοῖς ἄλλοις κακοῖς ἔτι καὶ διηνεκέσι τοῖς ἀνέμοις καταπνεόμενος, ὡς ὁ παρ' Ὁμήρῳ προβλὴς σκόπελος, τὸν οὔποτε κύματα λείπει Παντοίων ἀνέμων: — καφηρεὺς ὢν καὶ αὐτός. καὶ ἴσως εἴρηται ἀπὸ τοῦ καταπνεῖσθαι ἀνενδότως· κάπος γὰρ τὸ πνεῦμα· ἀφ' οὗ καὶ Ὅμηρος, Αἴαντα Εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον κεκαφηότα νίκῃ: — οἱονεὶ πνευστιῶντα, ἤτοι τῷ τοῦ πολεμικοῦ ἀγῶνος καμάτῳ, ἢ τῇ ἀγερωχίᾳ τῆς νίκης, τῆς χαρᾶς αὐτῷ τοὺς ἀναπνευστικοὺς πόρους κατευρυνάσης, καὶ πέρα τοῦ συνήθους ἐπισπᾶσθαι τὸ πνεῦμα κατεπειγούσης· παρ' ὃ δὴ καί τινες ἔλαθον τελείως ἐκπεπνευκότες, μὴ δυνηθέντες τοσοῦτον τὸ ἔκτοσθεν ἐπισπάσασθαι πνεῦμα, ὅσον ἐξήρκεσε τὴν ἀπὸ τῆς χαρᾶς εὐρυχωρίαν πληρῶσαι· ἢ ὅτι συναπέρχεται τῇ εὐρύτητι τοῦ συμπτώματος πᾶν τὸ ψυχικὸν πνεῦμα, ὡς ἀπό τινος παρὰ λόγον ἐκραγέντος στόματος ἀμέτρως ἐκχεόμενον.

Κάββαλις, ὁ καταβάλλων· ὁ ἀπὸ κάπης ἅλις ἐσθίων· ἢ καββάλης, ὁ καταβάλλων, οἷον ὁ ἀπὸ ἄλλης κάπης ἐσθίων.

Κάβαισος, ὁ ἄπληστος, διὰ διφθόγγου, προπαροξύνεται· παρὰ τὸν κάβον, ὅ ἐστι μεταιτικόν. Κρατῖνος Μαλθακοῖς. ἔστι δὲ κύριον πεποιημένον παρὰ τὴν αἶσαν. Ὦρος ὁ Μιλήσιος.

Καβησός, πόλις Θρᾴκης· ἀπὸ Καβήσου.

Κάβαξ, πανοῦργος.

Κάβειροι, ὀνόματα θεῶν τεττάρων, Ἀξίερος, Ἀξιόκερσα, Ἀξιόκερσος. Ἀξίερος μὲν οὖν ἐστιν ἡ Δημήτηρ· Ἀξιόκερσα, ἡ Περσεφόνη· Ἀξιόκερσος δὲ, ὁ ᾅδης. Κάβειροι δὲ δοκοῦσι προσηγορεῦσθαι ἀπὸ Καβείρων ὀρέων Φρυγίας· ἐπεὶ ἐντεῦθεν μετηνέχθησαν. οἱ δὲ, δύο εἶναι τοὺς Καβείρους· πρεσβύτερον μὲν, Δία· νεώτερον δὲ, Διόνυσον.

Κάγκανα, τὰ ξηρὰ ξύλα καὶ εἰς καῦσιν ἐπιτήδεια, οἱονεὶ κατάκαυά τινα ὄντα· παρὰ τὸ καίνειν τὸ κόπτειν, συγκοπῇ καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ. ἢ ὥσπερ παρὰ τὸ τέκω, γίνεται τέκανον καὶ τέκνον, οὕτω καὶ παρὰ τὸ καίω, γίνεται ῥηματικὸν ὄνομα κάνον· καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν, καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, κάγκανον.

Καγχαλόωσι, χαίρουσιν. ἐκ τοῦ χαίρω, χαρῶ· κατὰ μετάθεσιν τοῦ ρ εἰς λ, χαλῶ. ἢ παρὰ τὸ χῶ, χλῶ, καὶ χαλῶ· καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν, χαχαλῶ· καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, καὶ τροπῇ τοῦ χ εἰς κ, καγχαλῶ· ἔστι δὲ δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων· παρὰ τὸ ἐν χαλάσματι εἶναι τὴν ψυχὴν χαίρουσαν· εἴγε τὸ ἐναντίον ἐν τῇ λύπῃ συνέσταλται. ἔνθα τὸ ἄχεσθαι, παρὰ τὸ μὴ διαχεῖσθαι. ἔστι δ' ὅτε καὶ τὸ ἐν τῇ λύπῃ συστέλλεσθαι σημαίνει. τὸ πληθυντικὸν, καγχαλάομεν καγχαλῶμεν· τὸ τρίτον, καγχαλάουσι, καγχαλῶσι· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο ποιητικῶς, καγχαλόωσι, τουτέστιν ἐν χαλάσματι ποιοῦσι τὴν ψυχήν, Ἰλιάδος γ'.

Κάδος, σκεῦός τι. παρὰ τὸ χαδῶ χαδήσω, ὃ δηλοῖ τὸ χωρῶ, ῥηματικὸν ὄνομα χάδος, καὶ κάδος, τὸ χωρητικὸν ἀγγεῖον. καὶ καδίσκοι, ὑδρίαι χαλκαῖ, εἰς ἃς καθίεντο αἱ ψῆφοι τῶν δικῶν.

Κάδης, ὄνομα τόπου παρὰ τῷ προφήτῃ Δαβὶδ, Καὶ συσ- 485
σείσει κύριος τὴν ἔρημον Κάδης: — σημαίνει καὶ τὸν ἁγιασμὸν καὶ τὴν ἁγίαν, παρὰ τῷ μεγάλῳ Βασιλείῳ.

Κάειρα, σημαίνει τὴν ἀπὸ Καρίας γυναῖκα. τὸ εἶρα (ὃ σημαίνει τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὴν μαντείαν) καὶ τὸ Κάειρα ἀμφιβάλλονται. ὥσπερ δὲ ἀπὸ τοῦ μάκαρ μάκαρος γίνεται μάκαιρα, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ Κὰρ Καρὸς γίνεται Καῖρα· καὶ κατὰ διάλυσιν Κάϊρα· καὶ τῷ λόγῳ τῶν εἰς ρα θηλυκῶν, Κάειρα διὰ τῆς ει διφθόγγου. ζήτει εἰς τὸ πρώειρα.

Κάθαρμα, παρὰ τὸ καθαίρω· ὁ μέλλων, καθαρῶ, κεκάθαρκα, κεκάθαρμαι· οἱονεὶ τὸ ἀποκαθάρισμα. Δεῖ γινώσκειν, ὅτι ἐπὶ τοῦ ἀορίστου τῶν ἀπὸ μελλόντων περισπωμένων τῶν διὰ τῆς αι διφθόγγου οἱ Ἴωνες τρέπουσι τὸ α εἰς η, καθαρῶ, ἐκάθηρα· μιανῶ, ἐμίηνα· σημανῶ, ἐσήμηνα, καὶ ἐσημηνάμην. χρῶνται δὲ αὐτῷ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι.

Καθίζω, ἐκ τῆς κατὰ προθέσεως καὶ τοῦ ἵζω· Ἄλλους μὲν Τρῶας κάθισον: — ἀντὶ τοῦ καθίδρυσον, καθεσθῆναι ποίησον. ὁ μέλλων, καθίσω. ἡ δὲ τετάρτη διφορεῖται· ὁ Ἀττικὸς μέλλων, καθιῶ· ἐπὶ γὰρ τῶν διὰ τοῦ ιζω ῥημάτων: — τῶν ὑπὲρ δύο συλλαβὰς πρόσκειται, ἐπειδὴ καὶ ἐπὶ τῶν δισυλλάβων οὐ ποιοῦσι.

Καθ' ἡμῶν] Δεῖ γινώσκειν, ὅτι δασέος φωνήεντος ἐπιφερομένου, τρέπεται τὸ ψιλὸν σύμφωνον εἰς δασύ· οἷον κατὰ ἡμῶν, καθ' ἡμῶν· ἐπὶ ἡμᾶς, ἐφ' ἡμᾶς. ψιλοῦ δὲ φωνήεντος ἐπιφερομένου, οὐ τρέπεται τὸ δασὺ σύμφωνον, Οὐδ' ἔλαθ' Ἀτρέος υἱόν: — τοῦτο δὲ γίνεται, ἐπειδὴ τὰ δασέα ἐπικρατέστερά εἰσι καὶ ἰσχυρότερα τῶν ψιλῶν.

Κάθημαι] ἕω, ἕημι, ἕεμαι· καὶ κράσει, ἧμαι· καὶ μετὰ τῆς κατὰ, κάθημαι. διατί ἀναβιβάζει τὸν τόνον; πᾶν παθητικὸν εἰς μαι λῆγον ἀπὸ τῶν εἰς μι κλινόμενον, ἐν τῇ συνθέσει, τρίτην ἀπὸ τέλους ἔχει τὴν ὀξεῖαν· κεῖμαι, ἀπόκειμαι.

Κάθου] ἀπὸ τοῦ ἕω τὸ καθέζομαι, ὁ μέλλων, ἕσω· ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἕον· ὁ μέσος, ἑόμην, ἕου· καὶ κράσει, οὗ· τὸ προστακτικὸν μετὰ τῆς προθέσεως, κάθου. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς, ἀπὸ τοῦ κάθησο, ἀποβολῇ τοῦ σ, καὶ τροπῇ.

Καθηκόντως, δεόντως, πρεπόντως.

Καθωσιωμένος, ἀνακείμενος, ἐγγεγραμμένος.

Καθεῦδε] Ἔνθα καθεῦδ' ἀναβάς: — ἀντὶ τοῦ ἐκοιμᾶτο. τὰ ἀπὸ φύσει μακρᾶς ἀρχόμενα ῥήματα, κατὰ τοὺς παρῳχημένους χρόνους ἐν τοῖς ὁριστικοῖς ἀπαθῆ ὄντα, φυλάττει τὸν τόνον ἐν τῇ συνθέσει· οἷον, εἶχον, κατεῖχον· εὗδε, καθεῦδε. καὶ τὸ καθῆσθαι· Πᾶν ἀπὸ ὁμοτόνου καὶ ὁμοχρόνου θέλει: —

Καθῆστο] ἀπὸ τοῦ ἧζω, ἧσμαι· καὶ ἧσμαι, Δωριεῖς· ἥσμην, ἧσο, ἧστο· καὶ ἐν συνθέσει, καθῆστο. οἱ δὲ τοιοῦτοι παρακείμενοι καὶ ὑπερσυντέλικοι, ἐὰν ἔχωσι δύο σύμφωνα, ἐν τῇ συνθέσει φυλάττουσι τὸν τόνον· οἷον, ἧγμαι, κατῆγμαι· ἧργμαι, κατῆργμαι. εἰ δὲ ἀπὸ τοῦ ἧμαι ἦν, ἦν ἂν ἧτο, καὶ ἀνεδίδου τὸν τόνον. ἕω, ὁ μέλλων, ἕσω· ὁ παρακείμενος, ἧκα· ὁ παθητικὸς, ἧσμαι· ὁ ὑπερσυντέλικος, ἥσμην· τὸ τρίτον, ἧστο καὶ καθῆστο. ἢ ἀπὸ τοῦ ἧμαι, ὁ μέλλων, ἥσω. οὐκ ἀνεδόθη
484 δὲ ὁ τόνος· ἐπειδὴ κανών ἐστιν ὁ λέγων, ὅτι πᾶς παρῳχημένος ὁριστικὸς ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενος, καὶ ἀπὸ φύσει μακρᾶς, τὸν αὐτὸν τόνον φυλάττει καὶ ἐν τῇ συνθέσει· χωρὶς τοῦ οἶδα, σύνοιδα, Αἰολικῶς· καὶ τοῦ οἴχωκα, κατοίχωκα, Αἰολικῶς· καὶ τοῦ εἶξα, ὑπόειξα· καὶ τοῦ εἶκον, ὑπόεικον. ἔστωσαν δὲ παραδείγματα τοῦ κανόνος ταῦτα· εἶχον, κατεῖχον· ᾦγε, ἀνῷγε· ὦσμαι, ἀπῶσμαι· ἧγμαι, ἀνῆγμαι. πρόσκειται, παρῳχημένος ὁριστικὸς, διὰ τὸ εἰπὲ, ἔξειπε· εὑρὲ, ἔφευρε· καὶ κάθελε. ταῦτα γὰρ οὐκ εἰσὶν ὁριστικὰ, ἀλλὰ προστακτικά. πρόσκειται, ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενα, διὰ τὸ κεῖτο, κατέκειτο· κεῖμαι, κατάκειμαι. πρόσκειται, ἀπὸ φύσει μακρᾶς, διὰ τὸ ἷζε, ἔφιζε. τοῦτο δὲ τὸ ἷζε, κοινῶς μὲν, μακρὸν ἔχει τὸ ἰῶτα φύσει, ἐξ οὗ τὸ ἔφιζε προπερισπώμενον· Ἀττικοὶ δὲ, ἢ ποιηταὶ, συστέλλουσιν αὐτὸ, τουτέστι θέσει μακρὸν αὐτὸ ἔχουσιν· ἐξ οὗ τὸ ἔφιζε προπαροξύτονον.

Κάθη] Ἰστέον ὅτι τὸ κάθῃ, καὶ δύνῃ, καὶ μέμνῃ, καὶ τὰ ὅμοια, παράλογά εἰσι. τὸ μὲν γὰρ κάθῃ καὶ δύνῃ, ἐνεστῶτές εἰσι παθητικοὶ τῶν εἰς μι· ὁ δὲ ἀπὸ τοῦ εἰς μι παθητικὸς ἐνεστὼς, τροπῇ τοῦ κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον τ εἰς σ, ποιεῖ τὸ δεύτερον, ὡς ἵσταται, ἵστασαι. οὕτως οὖν καὶ ἀπὸ τοῦ κάθημαι κάθηται κάθησαι, καὶ δύναμαι δύναται δύνασαι. τὸ δὲ μέμνῃ, παθητικός ἐστι παρακείμενος· πᾶς δὲ παθητικὸς παρακείμενος, τοῦ τρίτου τὸ τ τρέπων εἰς σ, τὸ δεύτερον ποιεῖ· οἷον, νενόηται νενόησαι. οὕτως οὖν καὶ μέμνηται, μέμνησαι. παράλογας ἄρα καὶ τὰ τρία. ἔστι δὲ εἰπεῖν περὶ αὐτῶν οὕτως· ἔστι μέμνημαι· τὸ δεύτερον, μέμνησαι· καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ Ἰωνικῶς, γίνεται μέμνηαι· καὶ κατὰ συστολὴν, μέμνεαι· καὶ κατὰ κρᾶσιν τῶν φωνηέντων, μέμνῃ· καὶ μένει τὸ ι ἀνεκφώνητον. ὁμοίως καὶ τὸ κάθημαι καὶ δύναμαι, κάθησαι καὶ δύνασαι· ἀποβολῇ, κάθηαι καὶ δύναιι· καὶ συστολῇ, κάθεαι καὶ δύνεαι· καὶ κράσει τοῦ ε καὶ α εἰς η, κάθῃ καὶ δύνῃ. οὕτως ὁ Χοιροβοσκός.

Κακία, παρὰ τὸ κάτω κεχωρηκέναι.

Κακὸς, ἐπὶ τοῦ δειλοῦ, παρὰ τὸ χάζω χάζομαι χακὸς καὶ κακὸς, ὁ ὑποχωρῶν καὶ φεύγων· ἐπὶ δὲ τοῦ ἄλλου, καταχρηστικῶς· ἐκεῖνον γὰρ πάντες ὑποχωροῦμεν. σημαίνει τὸν δειλὸν, ὡς τὸ, Τοῦ μὲν γάρ τε κακοῦ τρέπεται χρὼς ἄλλυδις ἄλλη: — καὶ τὸν εὐτελῆ, ὡς τὸ, Ὅς δ' ἤτοι εἶδος μὲν ἔην κακὸς, ἀλλὰ ποδώκης: — σημαίνει καὶ τὸν πονηρὸν, ὡς τὸ, Λιμπρότερος μὲν ὅγ' ἐστὶ, κακὸν δέ τε σῆμα τέτυκται: — Κακὸς χόλος, ὁ χρόνον διατιθέμενος ἐπὶ τὸ χεῖρον. ἢ σκώπτων, ἢ σινόμενος.

* Κάκοσμος, ὁ κακῶς ὄζων.

Κακόχαρτος ἔρις, Ἡσίοδος. ἀμφίβολος· ἤτοι γὰρ ἡ ἐπὶ κακοῖ χαίρουσα, ἢ ἐφ' ᾗ οἱ κακοὶ χαίρουσι.

Κακοδαίμων, ὁ θεῷ ἀπεχθὴς, καὶ τὴν ψυχὴν ἔχων ἐμπαθῆ.

Κάκη] τὴν κάκην ἐπὶ τῆς κακίας τάττουσι· παρὰ τοῦ μετὰ κακίας τὸ ζῆν περιποιουμένου διὰ τὸ ῥίπτειν τὰ ὅπλα.

Κάκιθος, σημαίνει τὸν κολαζόμενον, ἢ κακιζόμενον. παρὰ τὸ κακίζω κακίσω κάκιστος καὶ κάκιθος, ὁ κάκιστος.

Κακκάβη, σκεῦος πρὸς ἕψησιν ἐπιτήδειον. παρὰ τὸ κάπτω, ὃ σημαίνει τὸ κοιλαίνω, ὄνομα κάβη· καὶ πλεονασμῷ τοῦ κ, καὶ διπλασιασμῷ, κακκάβη. ἀναλογώτερον δὲ θέλει λέγεσθαι ἡ κάκκαβος. τὸ γὰρ ἀρσενικὸν ὁ κάκκαβος, παντελῶς ἀδόκιμον. 485

Κακκείοντες] Οἱ μὲν, κακκείοντες ἔβαν: — κατακοιμηθησόμενοι ἐπορεύθησαν. ἐκ τοῦ κῶ τὸ κοιμῶμαι, κέω· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, κείω· ἡ μετοχὴ, κείων κείοντος, κείοντες· καὶ κακκείοντες κατὰ ἀναδιπλασιασμόν. ἔστι δὲ ἐνεστὼς καὶ παρατατικός· σημαίνει δὲ ἔμφασιν μέλλοντος. τὸ δὲ κῶ, σημαίνει δύο· τὸ κοιμῶμαι, ἐξ οὗ καὶ κοίτη· τὸ καίω, ἐξ οὗ καὶ τὸ, Κειάμενοι πυρὰ πολλά: — ἐκ τοῦ κείω τὸ κοιμῶμαι, κείοντος· ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν, κείοντες· μετὰ τῆς κατὰ, κατακείοντες· καὶ συγκοπῇ, κακκείοντες. τὰ δὲ τοιαῦτα τῶν ῥημάτων, ὡς αὐτοῦ τοῦ πράγματος ἐπιθυμητικῶς ἔχοντος δηλοῦνται. τὸ γὰρ βρωσείω, τὸ βρωτικῶς· καὶ τὸ κακκείοντες, τὸ κοιμητικῶς· καὶ τὸ ὀψείοντες, τὸ ὀπτικῶς ἔχειν. Τώ ῥ' οὐγ ὀψείοντες, Ἰλιάδος ξ', ἀντὶ τοῦ ὀπτικῶς ἔχοντες, ἰδεῖν θέλοντες· καὶ τὸ πολεμησείοντες, τὸ πολεμικῶς ἔχοντες.

Κάλαθος, κυρίως εἰς ὃν τὰ κάλλη ἀποτίθεται· κάλλη δέ εἰσι τὰ βεβαμμένα ἔρια· καταχρηστικῶς δὲ, καὶ ἐπὶ τοῦ δεκτικοῦ τῶν τυρῶν καὶ σταφυλῶν. ἢ παρὰ τὸ γάλα, γάλαθος, εἰς ὃν τὸ γάλα ἐπιτίθενται τυρεύοντες.

* Καλαμευτὴς, ὁ ἁλιεύς· ἀλλὰ κυρίως ὁ τοῖς καλάμοις ἁλιεύων.

Κάλαμος, παρὰ τὸ καλῶς ἀμᾶσθαι. καλαμίδας, τὰς νῦν λεγομένας ὠλένας· ἐπεὶ ἀπὸ καλάμων γίνεται. ἢ τοὺς θηλυκοὺς καλάμους τοὺς προσυνδέσμους.

Καλαμογλυφεῖν] οὔτε ἐν τῷ γλύφω ἐνεστῶτι, οὔτε ἐν τῷ γλύφειν ἅπασα ἡ σύνθεσις ἐγένετο, ἀλλ' ἐν τῷ ὀνόματι· οἷον, καλαμόγλυφος, καλαμογλυφῶ.

Καλαῦροψ, καλαίροπος, ἡ βουκολικὴ ῥάβδος. ἔστι δὲ ξύλον κατὰ τὸ ἕτερον μέρος ῥοπὴν ἔχον, ὅ ἐστι καμπήν· παρὰ τὸ ῥέπειν τὸ κᾶλον εἰς ἓν μέρος, ἐν ᾧ ἐστι παχύ· καὶ ἡ καλουμένη κορδύλα, καὶ κορύνη, καὶ ῥόπαλον.

Καλήζω, κατὰ διάλεκτον. οἱ Αἰολεῖς τὰ τῆς πρώτης συζυγίας διὰ τοῦ η προφέρουσιν, ἀδικήω· Ὤψά τ' ἀδικήῃ: — ποθέω, ποθήω· οἷον, Καὶ ποθήω καὶ μάομαι: — οὕτως οὖν καὶ καλῶ· παρὰ μὲν Ἴωσι, καλέω· παρὰ δὲ Αἰολεῦσι, καλήω· παρὰ δὲ Κυπρίοις, καλήζω. τοῦτο δὲ ἡγοῦνται κατὰ συγκοπὴν γεγονέναι κλήζω· οὐκ ἔστι δέ· εὑρίσκομεν γὰρ αὐτὸ σὺν τῷ ι· ἀλλ' ἀπὸ τοῦ κλέος κλείζω καὶ κληΐζω καὶ κλήζω, ὡς χρέος, χρείζω, χρηΐζω, καὶ χρήζω.

Καλήμεναι, καλεῖν· ἀπὸ τοῦ καλήω ἀπαρέμφατον.

Καλιὰ, κυρίως ἡ ἐκ κάλων κατασκευαζομένη οἰκία, μήπω εὑρεθέντων λίθων εἰς ἐργασίαν· καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν λιθίνων οἰκιῶν. Ἡσίοδος, Οὐ γὰρ ἐτωσιοεργὸς ἀνὴρ πίμπλησι καλιήν.

Καλὸς, ἐκ τοῦ κάλλος· ἢ παρὰ τὸ κάζω· ὁ μέλλων, κάσω· ῥηματικὸν ὄνομα, καλός. ἢ παρὰ τὸ καλῶ, ἐκ τοῦ καλεῖν πρὸς ἑαυτὸν ἕκαστον, ὡς ἀγαθὸν, ἐφ' ὃ ἄγαν θέομεν. ἢ παρὰ τὸ κηλεῖν· πάντες γὰρ κηλούμεθα τῷ καλῷ καὶ θελγόμεθα. ἢ παρὰ τὸ θέλω. 486

Καλοκαγαθία· ἀπὸ συντιθεμένου ὀνόματος γίνεται· οἷον θεοῖς ἐχθρὸς, θεοεχθρία, οὕτω καλὸς καὶ ἀγαθὸς, καλοκαγαθία.

Καλόπους, κυρίως ὁ ξύλινος πούς· κᾶλον γὰρ τὸ ξύλον.

Κάλοι, χάλοι τινὲς ὄντες, οἷς χαλᾶται τὰ ἱστία.

Καλινδοῦμαι, τὸ κυλίομαι· οἱ γὰρ Αἰολεῖς τὸ υ εἰς α τρέπουσι, τὰς σάρκας σύρκας λέγοντες. ἐπεὶ οὖν τρέπεται τὸ α εἰς υ, δηλονότι τρέπεται καὶ τὸ υ εἰς α· καὶ οὕτως ἐκ τοῦ κυλίω γίνεται καλίω· καὶ πλεονασμῷ τῶν συμφώνων, καλινδῶ.

Κάλαα, ἡ διδασκαλία.

Καλῴδιον, τὸ σχοινίον. σὺν τῷ ι γράφεται· καὶ ὤφειλεν εἶναι καλίδιον· ἐπειδὴ ἡ τελευταία συλλαβὴ τῆς γενικῆς τοῦ πρωτοτύπου ἀπὸ συμφώνου ἄρχεται, οἷον κάλος κάλου· τότε γὰρ διὰ τοῦ ιδιον γίνεται ἡ παραγωγή· οἷον, γωνίων γωνίδιον. ἀλλὰ συνεξηκολούθησε τῷ λαγῴδιον, στῴδιον· σημαίνει τὴν στοάν.

Καλύβη, ἐκ τοῦ καλύπτω κατὰ μετάθεσιν τοῦ π εἰς φ, οἱονεὶ καλύφη τις οὖσα.

Καλυψώ, ἡ μὴ ἁπλῆ, καλύπτουσα δὲ τὸ διανοούμενον· Ὅμηρος, — δολόεσσα Καλυψώ.

Κάλυμνος, ὁ ἐν Αἰγύπτῳ σῖτος· ἀντὶ τοῦ καλλίμνιος· ὁ γὰρ Φιλάδελφος ἐκ Καλυδνῶν μετήνεγκε τὸ σπέρμα. Νήσους περὶ Καλυδνάς: — ἃς ὁ Ἀπολλόδωρος φησὶ λέγεσθαι Καλύδνας, ὡς καλύβας.

Κάλχας, παρὰ τὸ καλχαίνειν, ὅ ἐστι κατὰ βάθος μεριμνᾶν· καὶ κάλχη, ἡ πορφύρα· ὅθεν παρ' αὐτὴν πορφύρειν, τὸ μεριμνᾶν. ἢ παρὰ τὸ κάλχη, ὃ σημαίνει τὴν βοτάνην, δι' ἧς ἡ πορφύρα βάπτεται. κάλχας δὲ, ὁ τὰ βάθη τῶν μαντειῶν ἐρευνῶν· ἢ ὁ τοῖς βασιλεῦσι τὰ ἐκ θεοῦ μαντεύματα φανερῶν.

Καλχηδών] περὶ τὸν ποταμὸν πόλιν κτίζουσι· καὶ ὁμωνύμως αὐτῷ τὴν πόλιν ὠνόμασαν.

Κάλυξ, ἄνθος ῥόδου μεμυκός· παρὰ τὸ καλύψω. ἢ ἡ τοῦ ῥόδου κεφαλή, καὶ ἡ νύμφη, καὶ τὸ ἐνώτιον.

Καλά] τὸ καλά, παρὰ Ἀλκμᾶνι ἐστίν· οἷον, Καλὰ μελισδόμεναι.

Καλλάτις, πόλις ἐστὶ κτισθεῖσα ὑπὸ Ἡρακλεώτου. ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τῆς παρακειμένης λίμνης. Ὦρος.

Κάλλη, τὰ ἄνθη· ἢ τὰ πορφυρᾶ ἱμάτια, ἢ τὰ βαπτὰ ἔρια.

Κάλλαια, καλοῦνται τὰ κάτωθεν τῶν ἀλεκτρυόνων ὥσπερ γένεια, διὰ τὸ εἶναι ἀνθηρὰ καὶ πορφυρώδη. τὰ πορφυρᾶ γὰρ κάλλη ἐκαλοῦντο. Εὔπολις, Βάπτειν τὰ κάλλη περίσεμνα τῇ θεῷ: — καὶ Αἰσχύλος, Ἐν ποικίλοις γὰρ θνητὸν ὄντα κάλλεσιν: — ἔνθα καὶ τὸ κάλλαϊνον. ἔστι δὲ χρῶμα ἀνθηρόν, ἢ τὸ βένετον χρῶμα οὕτω λεγόμενον. ἐξ οὗ καὶ κέραμος καλλάϊνος.

Κάλλυντρον, κόσμιον· παρὰ τὸ κορῶ, ὅ ἐστι σαίρειν καὶ καλλύνειν.

Καλλωπίζω, ἐκ τοῦ κάλλος, καὶ τοῦ ὤψ ὠπός τὸ πρόσωπον.

Κάλλος, παρὰ τὸ κάζω τὸ κοσμῶ· ἢ παρὰ τὸ ἄλλω τὸ πηδῶ.

487 Καλλιπάρῃον] τὰ δὲ παρὰ τὸ κάλλος ἐν συνθέσει γινόμενα διὰ τοῦ ι γράφεται. Καλλιπάρῃον, καλὰς παρειὰς ἔχουσαν· ἀπὸ μέρους, καλήν. παρειὰ δὲ, παρὰ τὸ ἐπαίρω, τὸ συνεσταλμένον μέρος τοῦ σώματος. τὸ ρη, η. διατί; Δωρικῶς. οἱ γὰρ Δωριεῖς τὴν ει δίφθογγον εἰς η τρέπουσιν· ἢ οἱ Αἰολεῖς.

Καλλισφύρου, εὐπρεποῦς, καλῆς· ἀπὸ μέρους, τῶν σφυρῶν.

Κάλλος, ἐπὶ τοῦ ἡμῖν νοουμένου τίθεται καὶ ἐπὶ τοῦ μύρου τῆς Ἀφροδίτης, Ὀδυσσείας θ'. καί, Ἀχαιΐδα καλλιγύναικα, ἀπὸ τῆς καλλιγύναιξ εὐθείας, τὴν καλὰς γυναῖκας ἔχουσαν.

Καλλυντήρια, καὶ πλυντήρια, ἑορταὶ β' Ἀθήνῃσι.

Καλλιέρημα, ἐκ τοῦ κάλλος καὶ τοῦ ἔρημον, ὃ σημαίνει τὸ πρόβατον, ὅπερ ὁ ποιητὴς προπερισπωμένως προφέρει, — τὰ δ' ἐρῆμα φοβεῖται: — σημαίνει δὲ τὸ ἱερεῖον, καὶ τὴν θυσίαν. ἢ ἐκ τοῦ καλλιερῶ καλλιερώσω καλλιέρωμα· καὶ τροπῇ τοῦ μικροῦ εἰς μακρόν. καλλιέρημα δέ ἐστιν ἕκαστον τῷ θεῷ φίλον θῦμα· καὶ Χριστιανοὶ μὲν τότε καλλιεροῦσιν, ὅταν ἑαυτοὺς τῷ θεῷ προσάγωσι πνεῦμα καὶ καρδίαν συντετριμμένην· Ἕλληνες δὲ τότε καλλιερεῖν νομίζουσιν, ὅταν δαίμονί τινι θύσαντες, ἐντύχωσι τινὸς σημείου ἐν τῷ ἥπατι τοῦ ἱερείου· καὶ τοῦτο καλοῦσι καλλιέρημα, ὅταν τῷ δαίμονι φίλον τὸ θῦμα διὰ τῶν φαινομένων ἀπατηλῶν ὀφθείη σημείων.

Κάλλιμος, παρὰ τὸ κάλλος. ἡ δὲ διὰ τοῦ ιμος παραγωγὴ διὰ τῶν τριῶν γενῶν γίνεται· οἷον, σπόρος, σπόριμος· ἀγωγή, ἀγώγιμος· κῦδος, κύδιμος. γίνεται καὶ ἀπὸ ῥήματος. προσδοκῶ, προσδόκιμος· θηράω θηρῶ θηράσω, θηράσιμος.

Καλλίων καὶ κάλλιστος, οὐκ ἀπὸ τοῦ καλός, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ κάλλος. καὶ τοῦτο δηλοῖ καὶ ἡ γραφὴ καὶ ἡ σημασία. ἡ γραφή, ὅτι καλὸς δι' ἑνὸς λ· τὸ δὲ κάλλιστος διὰ δύο· ἡ σημασία, ὅτι ὁ ποιητὴς τὸ καλὸν ἐπὶ τοῦ ἀνδρείου εἴωθε τάττειν, ὡς ἐκ τοῦ ἐναντίου τὸν κακὸν ἐπὶ τοῦ ἀσθενοῦς· τὸν δὲ Νιρέα εἰδὼς ἀσθενῆ, ὅμως φησὶ περὶ αὐτοῦ, Νιρεὺς, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν.

Κάμαξ, ἀρσενικῶς μὲν, σημαίνει τὸ ὄρυγμα, ἢ τοὺς ἐν τάφῳ πεπηγμένους πασσάλους πρὸς τὴν τῶν πολεμίων ἐρωήν· θηλυκῶς δὲ, τὰς ῥάβδους ἢ δόνακας παραπεπηγότας ταῖς ἀμπέλοις. Ἡσίοδος, Σειόμενος φύλλοισι καὶ ἀργυρέῃσι κάμαξι: — καὶ Ὅμηρος Ἰλιάδος σ', Ἑστήκει δὲ κάμαξι διαμπερὲς ἀργυρέῃσι: — τουτέστι, πᾶσα δὲ ἐπεχαράκωτο ἡ ἄμπελος κάμαξι, τουτέστι στύλοις, οἵτινες εἰσὶ ξύλα ὀρθὰ πεπηγότα ταῖς ἀμπέλοις· παρὰ τὸ κάμνειν ἐν τῷ βαστάζειν τὴν ἄμπελον, οἱονεὶ κάμναξ τὶς οὖσα, κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ν.

Καυσία, εἴρηται μὲν καμελαύκιον, παρὰ τὸ ἐλαύνειν τὸ καῦμα· καὶ γὰρ ἡ καυσία ἔοικε διὰ τὸ πρὸς τὸ καῦμα εἶναι ἐπιτήδειον· ἔστι γάρ τι κάλυμμα κεφαλῆς τοιοῦτον. Ἀντίπατρος Θεσσαλονικεὺς ἐν ἐπιγράμματι, Καυσίη ἣ τὸ πάροιθε Μακεδόσιν εὔκολον ὅπλον Καὶ σκέπας ἐν νιφετῷ, καὶ κόρυς ἐν πολέμῳ: — Ὦρος.

Κάμηλος, τὸ ζῶον· ὅτι χαμαὶ καθημένη αἴρει τὸ φορτίον, χάμηλος, καὶ κάμηλος. ἐτυμολογεῖται δὲ καὶ παρὰ τὸ κάμπτειν τοὺς μηροὺς ἐν τῷ καθέζεσθαι, κά- 488
μηρός τις οὖσα καὶ κάμηλος.

Κάμινος, παρὰ τὸ ὑπομένειν καιομένην. τὸ ι, μακρόν· τὰ διὰ τοῦ ινος πρὸ μιᾶς τὸν τόνον ἔχοντα ἐκτείνουσι τὸ ι, πλὴν τοῦ ἐχίνος, καρκίνος· πρὸ δύο δὲ τὸν τόνον ἔχοντα, συστέλλει, πλὴν τοῦ κάμινος.

Κάμιρος, ὄνομα πόλεως, ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ, Λίνδον Ἰήλυσσόν τε, καὶ ἠνεμόεντα Κάμιρον: — τὰ διὰ τοῦ ιρος ἐπὶ πόλεως λεγόμενα καὶ μὴ οὐδέτερα διὰ τοῦ ι γράφεται, Πίστιρος, Στάλιρος, Κύστιρος, Δύσιρος, Σίτιρος. τὸ ἤπειρος οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν· οὐκ ἐπὶ πόλεως γάρ, ἀλλ' ἐπὶ χωρίου· οὔτε τὸ Στάγειρος· ἔχει γὰρ οὐδέτερον τὰ Στάγειρα. τὰ δὲ ἄλλα πάντα διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται· χωρὶς εἰ μὴ ὦσιν ἀπὸ δισυλλάβου, μάγειρος, κάμειρος. εἰ μὴ ὦσιν ἀπὸ δισυλλάβου πρόσκειται, διὰ τὸ αἶρος.

Κάμνειν, ἐπὶ τοῦ ποιεῖν καὶ ἐργάζεσθαι, καὶ ἐπὶ τοῦ νοσεῖν, καὶ ἐπὶ τῶν ἀποθανόντων· προσλαμβάνον δὲ τὴν ἀπὸ πρόθεσιν, σημαίνει τὸ ἀπειπεῖν καὶ ἀπαγορεῦσαι καὶ ἀπογνῶναι, οἷον, Ἀπέκαμνον νουθετῶν· ἀποκάμνω παραινῶν: — κάμνω σημαίνει τέσσαρα· τὸ κοπιῶ, Αὐτὰρ ἐπεὶ κάμε χεῖρας ἀναίρων: — τὸ κατα-

σκευάζω. ὡς τὸ, — κάμε τεύχαν: — καὶ τὸ ἀσθενῶ, ὡς τὸ. Καμνόντων αἰχμαλώτων: — σημαίνει καὶ τοὺς τεθνεῶτας. ὡς, — βροτῶν εἴδωλα καμόντων: — καὶ καμόντας ἀνθρώπους, ἀντὶ τοῦ τελευτήσαντας, ἀποθανόντας. κάμω, ὁ μέλλων, καμῶ· ὁ μέσος παρακείμενος, κέκαμα· ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔκαμον· ἡ μετοχὴ, καμὼν καμόντος.

Κάμπτω] ἐκ τοῦ γόνυ γονάπτω, κατὰ παραγωγήν· καὶ συγκοπῇ, γνάπτω· καὶ τροπῇ τοῦ γ εἰς κ, καὶ ἐν ὑπερθέσει, κάμπτω.

Καμπή, ἡ καμπτομένη καὶ κεκαμμένη· καὶ καμπάς φαμὲν, τόπον, ὡς κλάσιν πεπονθόταν χωρίων. λέγεται δὲ καὶ ζωδάριόν τι κάμπη, ἡ κάμπτουσα· τὰ μὲν τελευταῖα μέρη ἀποτείνει· τὰ δὲ πρὸς τῷ τραχήλῳ κάμπτει· εἶθ' οὕτως ἐπισύρει τὰ ὄπισθεν.

Καμπύλος, ἐκ τοῦ κάμπτω.

Καμπανοί, ὅτι Κάμπον ἔκτισαν πρὸς τὴν Κύμην, τόπον οὕτω λεγόμενον· ὅθεν καὶ κάμπη ἐκλήθη. οὕτως Ὦρος.

Κάμμορος, οἱονεὶ κακόμορος· καὶ συγκοπῇ, κάμμορος.

Καμμύω, ἐκ τοῦ καταμύω, κατὰ τροπήν.

Καμμονίην] κακῶς τῇ λέξει κέχρηται· καμμονία γάρ ἐστι κυρίως, ἡ ἐκ μονομεροῦς νίκη, ἡ [ἐκ κατὰ μόνας μάχης] γινομένη νίκη, τουτέστιν ἡ μετὰ καταμονῆς νίκη, ἐπὶ πάλης καὶ πυγμῆς, καὶ τῶν ὁμοιοτρόπων ἀγωνισμάτων· ἐπὶ δὲ ἵππων οὐδ' ἂν χρήζοι τὸ λεξείδιον.

Καναχίζεν, ἤχει· καναχή, ἡ βοή· ἀπὸ τοῦ κενὸν ἀχεῖν. καὶ, — καναχηδὰ κυλινδόμενοι φορέοντο: — ἀπὸ τοῦ καναχῶ καναχήσω.

Καναστρα, ἀκρωτήριον τῆς Παλλήνης.

Κανδύλη, βρῶμά ἐστι διὰ γάλακτος καὶ μέλιτος κατασκευαζόμενον, ὡς τὸ, Ἀμοιτάκην ἔροικον βρῶμα.

Κανθὸς ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ, οἱονεὶ κνηθός τις ὤν, ἀπὸ τοῦ κνήθεσθαι συνεχῶς, δακνομένου ὑπὸ τοῦ παρεισρέοντος ὑγροῦ δακρύου.

489 * Κάνθων, ὁ κάνθαρος οὕτω εἰρημένος. ἐκ γὰρ τῶν κάνθων (τουτέστι τῶν ὄνων) κόπρου γεννᾶται.

Κάνθαρος, παρὰ τὸ ἔνθος ἡ κόπρος, καὶ τὸ ὀρούω τὸ ὁρμῶ.

Κάνναθρον] Δίδυμος τὴν πείρινθον πλεκομένην λέγει ῥίπινθον, καὶ κατὰ ἀντίθεσιν πείρινθον· τοῦτο δ' ὑπὸ Ξενοφῶντος καλεῖσθαι κάνναθρον· ἐπεὶ καὶ κάνη ἡ ψίαθος. οὕτως Ἐπαφρόδιτος. Ὦρος.

Κανοῦν, εἰς ὃ φέρονται ἱερουργικαὶ μάχαιραι· σημαίνει κυρίως τὴν μάχαιραν, οἱονεὶ τὸ καίνειν ἔχον κείμενον, ὅ ἐστι κόπτειν· ἀπὸ τῶν γινομένων ἐν ταῖς θυσίαις σφαγῶν. σημαίνει δὲ καὶ κανίσκιον. παρὰ τὸ χαίνειν χανοῦν καὶ κανοῦν, ἀπὸ τοῦ κεχηνέναι. Δεῖ δὲ γινώσκειν, ὅτι τὰ κανᾶ καὶ ὀστᾶ καὶ χρυσᾶ καὶ χαλκᾶ οὐκ ἐγένοντο ἀπὸ τοῦ ὀστέα καὶ χρυσέα καὶ χαλκέα· ὤφειλε γὰρ ἂν εἰς η εἶναι ἡ κρᾶσις· ἀλλὰ λέγεται, ὅτι αἱ ἑνικαὶ αὐτῶν διχῶς λέγονται καὶ ἐντελῶς καὶ κατὰ κρᾶσιν· οἷον χάλκεον, χαλκοῦν· ὀστέον, ὀστοῦν· αἱ δὲ ἐντελεῖς εὐθεῖαι τῶν πληθυντικῶν ἀπὸ τῆς ἐντελοῦς εὐθείας τῶν ἑνικῶν γίνονται· αἱ δὲ συνῃρημέναι ἀπὸ τῶν συνῃρημένων, ἀπὸ τοῦ κανοῦν, ὀστοῦν, κανᾶ καὶ ὀστᾶ.

* Κανηφόρος, παρθένος τὰ κανᾶ μετὰ τῶν λοιβῶν φέρουσα ἐν ταῖς θυσίαις, παρὰ Ἀριστοφάνει.

Κάνωπος δεῖ λέγειν, οὐ Κάναβος· ἐπειδὴ οὐδὲν εἰς ος λῆγον ὑπὲρ δύο συλλαβὰς παραληγόμενον τῷ ω ἔχει τὸ βῆτα ἀρκτικὸν τῆς τελευταίας συλλαβῆς, ἀλλ' ἢ ἕτερον, ἢ τὸ π, Κρότωπος, ἄνθρωπος· οὕτω καὶ Κάνωπος.

Κανών, παρὰ τὸ καίνω τὸ κόπτω, ὁ τὰ τῶν λέξεων κόπτων ζητήματα. ἔστι δὲ εἴδους περιεκτικοῦ. εἴρηται δὲ κανὼν ἀπὸ τοῦ τεκτονικοῦ κανόνος· ὥσπερ γὰρ ὁ τέκτων κέχρηται κανόνι διὰ τὸ ἐπανορθῶσαι τὸ ἀποτελούμενον, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἡμεῖς κεχρήμεθα τῷ κανόνι διὰ τὸ ἐπανορθῶσαι τὰς λέξεις. ἔστι δὲ κανών, λόγος ἔντεχνος δηλωτικὸς, ἀπευθύνων ὁμοιότητα πρὸς τὸ καθόλου. κανόνας ἐπὶ τῆς ἀσπίδος, τὰς ῥάβδους, αἷς ἐκράτουν τὰς ἀσπίδας· οὔπω γὰρ ἐχρῶντο τοῖς πόρπαξιν, οὓς ὄχανα ἐκάλουν· ὕστερον γὰρ ἐπενοήθη ὑπὸ Καρῶν, ὡς Ἀνακρέων φησί.

Κάπη, ἡ φάτνη· παρὰ τὸ κάπτειν (ὅ ἐστιν ἐσθίειν) ἱσταμένους τοὺς ἵππους ἐν αὐταῖς. Ἰλιάδος θ', — δῆσε δ' ἐπ' ἀμβροσίῃσι κάπῃσι: — γίνεται κάπτη καὶ κάπη. ἢ παρὰ τὸ κάπος, κάπη· κάπος δέ ἐστι τὸ πνεῦμα· καὶ Ὅμηρος, — ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσσεν, ἀντὶ τοῦ ἐξέπνευσε· τουτέστιν ἡ ὑπὸ τῶν ἀσθμάτων καταπνεομένη τῶν ἵππων. ἢ παρὰ τὸ ἐσκάφθαι καὶ κεκοιλάνθαι.

Καπνίζω, ἐκ τοῦ καπνός· τοῦτο παρὰ τὸ καίω καὶ τὸ πνοή· κυρίως γὰρ καπνός λέγεται ἡ ἐκ τῆς καύσεως πνοή· ὅθεν καὶ καπνίζω. ἢ παρὰ τὸ κάπω τὸ πνέω, οὗ παράγωγον καπύω καπύσω. καπνὸς οὖν ὁ ἀποπνέων τὸ πῦρ, ὡς ἐρέφω, ἐρεμνός· στίλβω, στιλπνός. ἔνθεν πολλάκις φησὶ πυρὸς αὐτμὴν τὸν καπνόν. ἢ παρὰ τὸ κάπος τὸ πνεῦμα, καπός καὶ καπνός. Κάπνισσάν τε κατὰ κλισίας, καὶ δεῖπνον ἕλοντο, Ἰλιάδος β', ἀντὶ τοῦ πῦρ ἀνῆψαν, καὶ ὠψοποίησαν.

Κάπετος, ἡ τάφρος. ἐκ τοῦ σκάπτω σκάπετος καὶ κάπετος, παρὰ τὸ ἐσκάφθαι.

Καπύη, πόλις Ἰταλίας, ἣν Ῥῶμος καὶ Ῥωμύλος υἱοὶ 490 Ἄρεως ἔκτισαν, ὥς φησι Κεφάλων ὁ Γεργήθιος. οὕτως Ὦρος· ἄλλοι δὲ ἀπὸ Κάπυος τοῦ Τρωϊκοῦ.

Κάπηλος, ὁ μετάβολος καὶ οἰνοπώλης· παρὰ τὸ χέειν τὸν πηλὸν, ἤγουν τὸν οἶνον. τινὲς οἴονται ἓν ἀνθ' ἑνὸς εἶναι· οἷον ἐκ τοῦ παρὰ Σοφοκλεῖ, Πολὺς δὲ πηλὸς ἐκ πίθων τυρβάζεται: — ὁ μὲν οὖν Σοφοκλῆς, εὐεπίφορος εἰς τὸν πηλόν· ὁ μέντοι οἶνος, οὐκ ἔστι πηλός. πόθεν δὲ ἐν τῷ καπήλῳ ὁ οἶνος ἔγκειται; καὶ γὰρ ἕτερόν ἐστιν οἰνοπώλης, καὶ ἕτερον καπηλεῖον. καθόλου γὰρ τοὺς πωλοῦντάς τι καπήλους ἔλεγον· ὁ δὲ Αἰσχύλος τὰ δόλια πάντα καλεῖ κάπηλα· — κάπηλα προφέρων τεχνήματα.

Κάππαρις, ὅτι ἡ πολλὴ καὶ καλὴ ἐν κάμποις φύεται, οὐχ οὕτω δὲ ἐν κρημνοῖς. εἴη ἂν οὖν κάμπαρις· παρὰ τοὺς κάμπους· καὶ μεταβολῇ τοῦ μ εἰς π, κάππαρις. Ὦρος.

Καππάδοξ, σεσημείωται ἐκ τῶν εἰς αξ ἀρσενικῶν διὰ τοῦ ο μικροῦ γραφόμενον· καὶ κλίνεται Καππάδοκος· καὶ μετάγεται ἡ γενικὴ εἰς εὐθεῖαν, καὶ κλίνεται Καππαδόκου· τὸ δὲ Καππαδόκης, κατὰ μεταπλασμόν· ἐξ οὗ καὶ ὁ Θεολόγος, Οἱ σεμνοὶ Καππαδόκαι, λέγει.

Κάρα, ἡ κεφαλή· ἀπὸ τοῦ κέρας (ὃ σημαίνει τὴν τρίχα) γίνεται κέρα καὶ κάρα, διὰ τὸ τετριχῶσθαι. κλίνεται τῆς κάρας. οἱ δὲ ἐτυμολογοῦσι παρὰ τὸ ἄκρα· καὶ καθ' ὑπερβιβασμὸν κάρα, ἡ ἀποτερμάτωσις τοῦ ἀνθρώπου. καὶ κατακάρα σύνθετον.

Κάραβος, τὸ θαλάσσιον ζῶον, παρὰ τὸ τῇ κάρᾳ βαίνειν, τῆς κεφαλῆς προεχούσης. ἐξ αὐτοῦ καὶ τὸ ἐπὶ τοῦ πλοίου λεγόμενον. σημαίνει καὶ τὴν ναῦν, ὡσαύτως· κάρα γὰρ ἡ τρόπις.

Καραδοκῶ] καραδοκεῖν, τὸ τοῦ πράγματος κεφάλαιον ἐπιτηρεῖν ὅπῃ χωρήσει· παρὰ τὸ κάρα, καὶ τὸ δοκῶ τὸ ἐπιτηρῶ· ἢ τὸ τῇ κεφαλῇ προβλέπειν καὶ ἐλπίζειν

ἐκδεχόμενον. μήποτε τὸ κάρ ἔγκειται· τὸ μὲν γὰρ καρηβαρεῖν, ἢ τὸ καταβαρεῖσθαι τὴν κεφαλὴν, ἢ παρὰ τὸ βάλλειν αὐτὴν ἀπὸ μέθης. Τιμαχίδας δέ φησιν, ὅτι σύνθετόν ἐστι παρὰ τὸ κάτω κάρα φέρειν τὸ καραδοκεῖν.

Κάραμβις, ἀκρωτήριον Παφλαγονίας· παρὰ τὸ κάρα καὶ τὸ βαίνειν· τὸ γὰρ ἄκρον αὐτῆς ἔξω εἰς τὸ πέλαγος βέβηκεν, ὡς ὁ περιηγητής φησί.

Καπετώλιον, κεφαλὴ τῆς πόλεως· ἢ ὅτι ἐκεῖσε, μέλλοντες κτίσαι, εὗρον κεφαλὴν νεόσφακτον. κάπουτ γὰρ παρὰ Ῥωμαίοις ἡ κεφαλή.

Καρβᾶνες, οἱ βάρβαροι οἱ ἔχοντες Καρὸς βοήν. Λυκόφρων, Κάρβανον ὄχον.

Κάρδοπος, λίθος ἢ μάκτρα ἀλεύρου. Νίκανδρος, Καρδόπῳ ἐντρίψας.

Καρδία, διὰ τὸ ἀπαύστως σαλεύεσθαι. εἰς τὸ καρκίνος.

Καρδαμύττειν, τὸ συνεχῶς τὰ βλέφαρα κινεῖν καὶ εἰς ἐπίμυσιν ἄγειν οἱ Ἀττικοί φασίν. εἴρηται ἀπὸ τοῦ καρδάμου.

Κάρη] ἡ εὐθεῖα τὸ κάρηνον· σημαίνει δὲ τὸ ἀκρώτερον·
491 σημαίνει δὲ καὶ τὴν κεφαλήν. ἡ αἰτιατικὴ τῶν πληθυντικῶν, τὰ κάρηνα· καὶ συγκοπῇ, κάρη. ὅτι δὲ πέπονθε τὸ κάρη, καὶ οὐχ ὑγιὲς, δῆλον. τὰ γὰρ εἰς η λήγοντα οὐδέτερα οὐδέποτε ἑνικῆς πτώσεως ἐστίν, ἀλλ' ἢ δυϊκὰ, ἢ πληθυντικὰ, ὡς τὰ βέλη. τοῦτο δὲ τὸ κάρη, οὔτε εὐθεῖα ἐστὶν ἑνικὴ, οὔτε πληθυντική. κατὰ συγκοπὴν ἄρα ἐστὶν αἰτιατικὴ πληθυντικῶν οὐδετέρων ἐκ τοῦ κάρηνα. κάρη, ὄνομα οὐδέτερον· ἡ αἰτιατικὴ τῶν πληθυντικῶν, τὰ κάρηνα· ἡ εὐθεῖα τῶν ἑνικῶν, τὸ κάρα. τὸ ρα, μακρόν, ὥσπερ τὸ ἡμέρα. ἢ ὅτι τὰ εἰς α λήγοντα οὐδέτερα συστέλλει τὸ α, πλὴν τοῦ κάρα. Ἰστέον ὅτι, ὡς λέγει ὁ τεχνικός, τὸ κάρα, λίπα, ἄλειφα, ἀποκοπή ἐστιν. ἀεὶ δὲ ὁ ποιητὴς τῷ κάρη χρῆται. ἐκ τοῦ κέρας γίνεται, ὃ σημαίνει τὴν τρίχα, τροπῇ Ἰωνικῇ τοῦ α εἰς η. ἢ παρὰ τὸ κείρω ἔκαρον· ἢ ἐκ τοῦ κράς κρατός. ἀπὸ τοῦ κάρα γίνεται οὐδέτερον τὸ κάρηνον, Ὃς δὴ πολλάων πολίων κατέλυσε κάρηνα: — ἄκρα, πόλεις, ἐξοχάς· ἐξ οὗ βασίλεια. σημαίνει καὶ τὴν κεφαλὴν, ὡς τὸ, τῇ ῥα μάλιστ' ἀνδρῶν πίπτε κάρηνα.

Κάρητος] τῶν εἰς αρ οὐδετέρων τὰ μὲν ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, διὰ τοῦ τος κλίνονται, ὄνειαρ, ὀνείατος· ἄλειφαρ, ἀλείφατος. οὕτω κάρηαρ, καρήατος· οὐ χρὴ γὰρ ἀπὸ τῆς κάρηας εὐθείας πεπλάσθαι· οὐδὲν γὰρ εἰς ας λῆγον ὑπὲρ β΄ συλλαβὰς, ἔστιν οὐδέτερον. τὸ γὰρ καλλικρέας καὶ βουκέρας, σύνθετα. ὡς δέλεαρ οὖν, οὕτω κάρηαρ καρήατος, καὶ κατὰ συγκοπὴν, κάρητος. ἡ δοτικὴ, κάρητι. τῶν δὲ δισυλλάβων τὰ φύσει μακρᾷ παραληγόμενα, διὰ τοῦ τος, ἦμαρ, ἤματος· εἶδαρ, εἴδατος· οὖθαρ, οὔθατος, ὁ μαστός. τὰ δὲ βραχείᾳ παραληγόμενα, ἢ θέσει μακρᾷ, διὰ τοῦ ρος, θέναρ, θέναρος· ὕπαρ, ὕπαρος, τὸ ἀληθὲς ἐνύπνιον, τὴν λεγομένην ὀπτασίαν· ἄλκαρ ἄλκαρος· σημαίνει τὴν βοήθειαν. σεσημείωται φρέατος, στέατος. ἀλλ' ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι φρεῖαρ καὶ στεῖαρ ἦν, καὶ ὡς ἔχοντα φύσει μακρὰν τὴν παραλήγουσαν, ἐκλίθη διὰ τοῦ τος, φρείατος, στείατος· ἀποβολῇ τοῦ ι, στέατος. λέγει δὲ ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν Μονοβίβλῳ, ὅτι τὰ εἰς αρ οὐδέτερα παραληγόμενα τῷ ω, ἄκλιτά εἰσι βῶμαρ, σημαίνει δὲ τὸν βωμόν· μῶμαρ, σημαίνει τὸν μέγαν· νῶκαρ, σημαίνει τὴν στέρησιν τῆς ψυχῆς. οὕτως ὁ Χοιροβοσκός.

Καρίς, ὡς παρὰ Κρατίνῳ, Ἔχων πρόσωπον καρίδος μασθλητίνης: — ἀντὶ τοῦ δερματίνης. παρὰ τὸ σκαίρω σκαρίς καὶ καρίς· ἢ παρὰ τὸ κάρα καρίς· καὶ γὰρ ὅλη ἡ καρὶς σχεδὸν κεφαλή ἐστι. τινὲς δὲ λέγουσιν, ὅτι ἀπὸ τοῦ κάρα καὶ τοῦ ἴς ἰνός, ἡ ἔχουσα ἐν τῇ κεφαλῇ ἶνας· οἷς ἀντίκειται καὶ ὁ τόνος, (ὅτι εἰ ἦν ἀπὸ τῆς ἰνὸς, βαρύνεσθαι ὤφειλε· πᾶν γὰρ μονοσύλλαβον ἐν τῇ συνθέσει βαρύνεται) καὶ ἡ κλίσις· ἐπειδὴ τὸ μὲν καρίς διὰ τοῦ δος κλίνεται· εἰ δὲ ἦν ἀπὸ τοῦ ἴς, εἶχεν ἂν κλίνεσθαι διὰ τοῦ νος· τὰ γὰρ εἰς ις σύνθετα τὴν τῶν ἁπλῶν φυλάττει κλίσιν· οἷον, ἀκτίν, ἀκτῖνος· εὐάκτιν, εὐάκτινος· γλώχιν, γλώχινος· τριγλώχιν, τριγλώχινος.

Καρκίνος, ζῶον θαλάσσιον, ὁ λεγόμενος πάγουρος· παρὰ τὸ τῇ κάρᾳ κινεῖσθαι, καράκινός τις ὤν, ὁ κινῶν τὴν κάραν ἐπὶ συχνῷ, ἤγουν τὴν κεφαλήν.

Κάρκαιρε, εἰς τὸ καρδία.

Καρδία, παρὰ τὸ κράτος, ἡ ἡγεμονικωτάτη, ἢ ἡ κραινομένη, οἱονεὶ κραδία, ἡ εὐγενεστάτη· ἢ παρὰ τὸ κραδαίνω τὸ σείω· ἀεικίνητος γὰρ ἡ καρδία· καὶ γίνεται 492
κραδία. ἀλλὰ τὸ γὰρ πάθος τῆς λέξεως μετάθεσίς ἐστι.

Κάρος, ἡ σκότωσις· παρὰ τὸ κάρα βλάπτειν. τὸ δὲ ἐν Ἰλιάδος ι΄, τίω δέ μιν ἐν καρὸς αἴσῃ, ἀντὶ τοῦ ἐν μοίρᾳ θανάτου, ὡς θάνατον πέφρακεν· ἵν' ᾖ ἀπὸ τοῦ κήρ, κηρός, κατὰ συστολὴν τοῦ η, καρός. ἢ, ὡς ἔνιοι, ἐν τάξει μισθοφόρου· πρῶτον γὰρ Κᾶρες ἐπολέμησαν ἐπὶ μισθῷ· καὶ ἔδοξαν εἶναι ἀτιμότατοι.

Καρδαμύττειν, ἀπὸ τοῦ καρδάμου· ὃ ἄν τις προσενέγκηται, συνεχῶς τὰ βλέφαρα μύει· ἢ παρὰ τὸ τὰς κόρας μύειν.

Καρδιωσάμενοι, τὴν τοῦ θύματος καρδίαν τῇ πιμελῇ καλύψαντες καὶ ἐπιθέντες τῷ πυρί.

Καρπός] παρὰ τὸ κάρφος, ὃ σημαίνει τὸν ξηρὸν, γίνεται καρφός, καὶ καρπός, παρὰ τὸ κεκάρφθαι, ὅ ἐστιν ἐξηράνθαι. ἢ παρὰ τὴν ἅρπην, τουτέστιν ὁ τῇ δρεπάνῃ συναγόμενος. ἢ ἀπὸ τοῦ κείρω τὸ κόπτω, ὁ παρακείμενος, κέκαρκα· ὁ παθητικὸς, κέκαρμαι· ἐξ αὐτοῦ καρπός, ὁ κοπτόμενος καὶ προσφερόμενος εἰς βρῶσιν. πρὸς ἀντιδιαστολὴν δὲ ἐβαρύνθη τὸ Κάρπος κύριον ὄνομα. σημαίνει δὲ δύο· κυρίως γὰρ καρπὸς λέγεται, ὁ πρὸς ἄμητον ἡτοιμασμένος ἄσταχυς· οὗτος γὰρ ἡνίκα λευκανθῇ καὶ ξηρανθῇ, ἕτοιμός ἐστι πρὸς θερισμόν. σημαίνει καὶ τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς, ὡς τὸ, κύσε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ: — ἔνθεν καὶ ὁ τῆς χειρὸς ξηρὸς τόπος καὶ ἄσαρκος, καρπὸς λέγεται.

Καρπαλίμως, ἀντὶ τοῦ ταχέως. παρὰ τὸ ἁρπάζω ἁρπάσω, ἅρπιμος· καὶ πλεονασμῷ τοῦ κ, καὶ συνήθει πλεονασμῷ τῆς αλ, καρπάλιμος. ἢ ἐκ τοῦ κραιπνός κραίπνιμος· ἐκβολῇ τοῦ ι, καὶ μεταθέσει τοῦ ρ, κάρπνιμος· πλεονασμῷ τοῦ α, καὶ τροπῇ τοῦ ἀμεταβόλου εἰς ἀμετάβολον. ἢ παρὰ τὸ κάπω τὸ πνέω, ἔνθεν καπύω· ἀφ' οὗ τὸ ἐκάπυσεν, ἀντὶ τοῦ ἐξέπνευσεν. ἐκ τούτου γίνεται κάπος τὸ πνεῦμα· πλεονασμῷ τοῦ ρ, γίνεται καρπός· καὶ κάρπιμος, ὡς γόνος γόνιμος, καὶ πόμπος πόμπιμος· εἶτα πλεονασμῷ τῆς αλ συλλαβῆς, γίνεται καρπάλιμος.

Κάῤῥων· οἷον, Καὶ κάῤῥων βώς: — τρίτος τύπος ἐστὶ συγκριτικοῦ. ὡς ἀπὸ τοῦ παχύς παχύτερος, παχίων πάχιστος, ὁ τρίτος τύπος, πάσσων, ὁ παχύτερος· οὕτω κρατύς κρατύτερος, κρατίων κράτιστος, ὁ τρίτος τύπος, κράσσων· ὑπερθέσει, κάρσων, καὶ κάῤῥων, ὡς ἡ μυρσίνη, μυῤῥίνη.

Κάρτα] παρὰ τὸ κρατύς κρατέα, ὡς ταχύς ταχέα· καὶ κατὰ συγκοπὴν, καὶ μεταθέσει, κάρτα.

Καρυκευμάτων, ἀρτυμάτων· καὶ καρυκεύουσα, ἡδύνουσα,

γλυκαίνουσα· καρύκη γὰρ βρῶμα Λύδιον ἐκ πολλῶν ἡδυσμάτων συνεστηκὸς καὶ αἵματος. ἔστι δὲ εἶδος ὑποτρίμματος, ἐκ πλειόνων ἀρτυμάτων συντιθέμενον· καρυκεύειν δὲ, τὸ πράττειν. καρύκη, ἔψημά τι, ἐκ πολυτελοῦς σκευασίας συγκείμενον· ἐγὼ δὲ δι' αἵματος καὶ ἀρτυμάτων παντοίων. ὁ δὲ Δίδυμος Λύδιον βρῶμα φησὶν ἐκ πολυτελοῦς· ἐγὼ δὲ οἶμαι καρύκην αὐτὸ λέγειν, ἐπειδὴ μέλαν ἐστί· φησὶ γὰρ ἐν τῷ κωμικῷ λέγων οὕτω, Καρύκιον καρυοβαφές· καὶ κάρυος ῥόος, ὁ μέλανος ῥόος. οὐκοῦν ἐκ τούτου οἶμαι λέγειν καρύκην.

495 Καρχαρέος κύων] καρχαρέοι κύνες, οἱ τραχεῖς, ἀπὸ τοῦ κάρφος· καὶ καρχαρόδους, ὁ κεχαραγμένους ἔχων τοὺς ὀδόντας, τουτέστι στρογγύλους καὶ ὀξεῖς καὶ ἐναλλάσσοντας ἑαυτῶν, ὡς λύκος, πάρδαλις, λέων. ἀπὸ τοῦ χαράσσω μετὰ τοῦ ὀδούς, γίνεται χαρόδους· καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν, χαρχαρόδους, καὶ καρχαρόδους· σημαίνει δὲ τοὺς τραχεῖς· τὸ γὰρ τραχὺ καὶ σκληρὸν δύναται χαράσσειν· ἢ τοὺς ἀπωξυμμένους. ἀμφόδοντα δὲ λέγεται ζῶα, ὅσα οὐκ ἐνηλλαγμένους ἔχουσι τοὺς ὀδόντας στρογγύλους καὶ ὀξεῖς, ἀλλὰ παχεῖς καὶ πλατεῖς, ὥς ἐστιν ἄνθρωπος, ἵππος, ὄνος, καὶ τὰ ὅμοια. χαυλιόδοντα δὲ, ὅσα ἔξωθεν ἔχουσι τοὺς ὀδόντας ὑπερφερεῖς, ὥς ἐστι σῦς, ἐλέφας, ἀσπάλαξ.

Κασίγνητος, παρὰ τὸ κάσις, ὃ σημαίνει τὸν ἀδελφὸν, καὶ τὸ γνὴς γνητὸς, ὃ σημαίνει τὸν γνήσιον· τοῦτο ἐκ τοῦ γενῶ. καὶ αὐτοκασίγνητος, σχήματος ἐστὶ συνθέτου· τὸ γὰρ κατ' ἀρχὰς συντιθέμενον, μένει ὡσαύτως σύνθετον· τὸ δὲ κατὰ τὸ τέλος συντιθέμενον, λέγεται παρασύνθετον, ὡς τὸ Φίλιππος, φιλιππίζω.

Κάστωρ, σημαίνει δύο· ὄνομα κύριον, ὡς τὸ, Κάστορά θ' ἱππόδαμον:— καὶ γίνεται παρὰ τὸ κάζω τὸ κοσμῶ. σημαίνει καὶ τὸ ζῶον, καὶ γίνεται παρὰ τὸ γαστὴρ, γάστωρ καὶ κάστωρ· ὑπογάστριον γὰρ τὸ ζῶον, καὶ σχεδὸν ὅλον κοιλία.

Καστανέα, πόλις Μαγνησίας· ὅθεν καὶ τὰ καστάνεια κάρυα, τὰ ἀπὸ Καστάνης τινός.

Κασσίτερος, παρὰ τὸ θᾶσσον τείρεσθαι.

Κάσσα καὶ κασσαβὰς, ἡ πόρνη, ἡ κατωφερής· παρὰ τὸ καλεῖν καὶ σοβεῖν· ἢ παρὰ τὸ καίω καύσω, καῦσα καὶ κάσσα.

Κασσωρὶς, ἡ κατωφερὴς, ἡ πόρνη· καὶ κασσωρεύουσα, τὸ πορνεύουσα. κασσαβὰς λέγεται ἡ πόρνη, παρὰ τὸ καλεῖν καὶ σοβεῖν. ἐξ αὐτοῦ γίνεται κατὰ παρασχηματισμὸν, κασσωρίς. αἱ χρήσεις παρὰ Λυκόφρονι.

Καυσία, εἶδος πίλου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ὡς καὶ τιάρα. ζήτει εἰς τὸ καμελαύκιον.

Κασία, εἶδος μύρου· γίνεται δὲ παρὰ τὸ κάζω τὸ κοσμῶ, ὁ μέλλων, κάσω. ἐξ αὐτοῦ κασία, ἡ κοσμοῦσα διὰ τῆς εὐοσμίας τὰς αἰσθήσεις.

Κάϋστρος, ποταμὸς Λυδίας· ἀπὸ Καΰστρου· Κάϋστρος δέ ἐστιν υἱὸς Πενθεσιλείας τῆς ἀμαζόνος· ὃς ἐν Ἀσκάλωνι ἔγημε τὴν Δερκετώ, καὶ ἐξ αὐτῆς ἔσχε τὴν Σεμίραμιν. ἥτις καὶ τὰ Βαβυλώνια τείχη κατεσκεύασε.

Καυστειρός] ἀπὸ τοῦ κάω καύσω, κέκαυκα, κέκαυμαι κέκαυσαι κέκαυσται, καυστηρός· καὶ κατὰ τροπὴν Βοιωτῶν τοῦ η εἰς τὴν ει δίφθογγον, καυστειρός.

Καττύεσθαι, ὑποδέεσθαι· ἐκ τῶν καττυμάτων.

Καύηξ, ὁ γλάρος, διὰ τὸ ἀδηφάγον· καύη γὰρ ἡ τροφή· ἢ ἀπὸ τοῦ λέγειν καῦ καῦ. Εὐφορίων, Τῆς οὐδ' αἴθυιαι οὐδὲ κρυεροὶ καύηκες.

Καῦμα, τὸ κεκαυμένον ἆμμα.

Καῦρος, ὁ κοῦφος ταῖς φρεσί. πλεονασμῷ τοῦ κ, αὖρός τις ὤν· τὸν γὰρ κατὰ νοῦν ἐλαφρὸν, καῦρον ἐπονομάζουσι. βέλτιον γαῦρον λέγειν διὰ τοῦ γ, ἵν' ᾖ ὁ σφοδρῶς ἐπηρμένος καὶ ὑπερήφανος· παρὰ τὸ ἀπὸ γῆς αἴρεσθαι.

Καυλὸς, τὸ ἄκρον τοῦ δόρατος, ὃ εἰς τὸ ὀξὺ ἐντίθεται. γίνεται κατὰ πλεονασμὸν τοῦ κ· αὐλῷ γὰρ ἔοικε. πᾶν δ' ἐπίμηκες αὐλὸς λέγεται. 494

Καυχῶ καυχήσω, συζυγίας δευτέρας τῶν περισπωμένων· γίνεται παρὰ τὸ καῦχος· τοῦτο, παρὰ τὸ αὐχος· τοῦτο, παρὰ τὸ εὔχω τὸ καυχῶμαι. ἢ παρὰ τὸ αὐχεῖν ἐστι. σημαίνει δὲ τὸ αὐχεῖν ἐπὶ χρηστοῖς πράγμασι· Λυκόφρων δὲ ἐπὶ φαύλων κέχρηται, ὡς τοὺς ἀκούοντας αἰσχύνεσθαι.

Καυλωνία, ἐκ τοῦ Αὐλωνία, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ κ.

Καχλάζω· οἷον, Κοῖλαι δὲ σπήλυγγες ὑπὸ σπιλάδας τρηχείας, Λευκῇ καχλάζοντος ἀνέπτυον:— ἄχνῃ, ὁ λεπτὸς ἀφρὸς τοῦ κύματος καχλάζοντος, οἱονεὶ ταρασσομένου πρὸς ταῖς σπιλάσι ταῖς τραχείαις καὶ ταῖς κοιλαις ἐκβράσσειν. πεποιημένον δὲ τὸ καχλάζω· ὁ γὰρ ἦχος τοῦ κύματος ἐν τοῖς κοιλώμασι τῶν πετρῶν γινόμενος δοκεῖ μιμεῖσθαι τὸ κάχλα κάχλα. ἢ ἐκ τοῦ χλῶ γίνεται κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν καχλάζω· σημαίνει καὶ τὸ σφοδρῶς καταγελᾶν. εἰς τὸ ὄχλος.

Κάψα] κάπτω ῥῆμα δηλοῦν τὸ χωρῶ· παρὰ τὸ κάψω, κάψα (ὡς δόξω δόξα) ἡ χωρητικὴ οὖσα τῶν ἐντιθεμένων αὐτῇ. δύναται καὶ παρὰ τὸ κάμπτω κάμψω, κάμψα εἶναι καὶ κάψα· ἐπειδὴ ἐκ κεκαμμένων ξύλων αὐτὴν συνεστήσαντο. Δίων.

Καταινίπτης, ἡ ἐπώνυμον τινὸς, ἡ ἱερωσύνη Ἀθήνησι, ὁ τὰ κάτω τοῦ πέπλου τῆς Ἀθηνᾶς ῥυπαινόμενα ἀποπλύνων.

Κατῶτιξ, εἶδος περικεφαλαίας μὴ ἐχούσης λόφον καταφεροῦς· παρὰ τὸ κάτω τετύχθαι ὡς πρὸς τὴν αὐλῶπιδα, τὴν ἀνάτασιν ἔχουσαν.

Κατάῤῥους, τὸ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς καταφερόμενον ῥεῦμα διὰ τῶν μυκτήρων, ὃ καλοῦσιν οἱ ἰατροὶ κατασταγμόν· ἢ τὴν διάῤῥοιαν, ἢ τὸ δυσεντέριον.

* Καταῤῥῶγες πέτραι, κατεῤῥηγμέναι· ἀπὸ τοῦ ῥήγνυμι.

Κατάκρας, ἀντὶ τοῦ κατὰ κράτος. ἀπὸ τοῦ ἀκὴ ἡ ὀξύτης, ἄκα καὶ ἄκρα. πλεονασμῷ τοῦ ρ.

Κατακάσα, ἡ κατωφερὴς καὶ πόρνη εἴρηται· ἢ παρὰ τὸ καταχέεσθαι ἐπὶ παντὶ, ἢ ἡ τοῦ κατακαυθῆναι ἀξία διὰ τὴν ἀσέλγειαν αὐτῆς.

* Καταιβάτης, ὁ Ζεὺς, ἀπὸ τοῦ καταβαίνειν, τουτέστι καταπέμπειν τοὺς κεραυνούς.

Καταβόστρυχος, κομῶν τοῖς βοστρύχοις· τὸ γὰρ κατα, πλήθους ἐμφαντικόν ἐστιν.

Καταίρειν, ἀντὶ τοῦ ἀναχωρεῖν, ἀποπλεῖν· ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος· συμβαίνει γὰρ ἀποπλεούσης τῆς νηὸς, ἐπαίρειν τὰ ἱστία.

Καταίγδην, ἀπὸ τοῦ καταΐσσων, ἢ εἰς τὸ ἔμπροσθεν ὁρμῶσα καὶ αἴσσουσα.— ἐπέτρεχε κύματι λάβρῳ Προπροκαταΐγδην κοίλης ἁλός.

Καταγνύναι, κατάσσειν, κατακλᾶν, συντρίβειν· ἀπὸ τοῦ ἄγνυμι.

Κατείνυον] Θριξὶ δὲ πάντα νέκυν κατείνυον, Ἰλιάδος ψ', ἀντὶ τοῦ κατεκάλυπτον· ἀπὸ τοῦ ἕω, ἐννύω καὶ εἰνύω.

Καταείμενον ὕλῃ, μεταφορικῶς, ἠμφιεσμένον ἐν αὐτῇ.

Κατελύσατο γαίης, ἀντὶ τοῦ καθώρμησε, κατῆλθε. πᾶν ὁριστικὸν ὑποτακτικὸν μονοσύλλαβον εἰς ω λῆγον, ἔχον τὴν μετοχὴν εἰς ς ὀξύτονον, τὸν αὐτὸν τόνον φυλάσσει ἐν τῇ συνθέσει· οἷον βᾶς, βῶ, ἐὰν ἀναβῶ· δοὺς, δῶ, ἐὰν παραδῶ· εἰ δὲ μὴ ἔχει τὴν μετοχὴν εἰς ς ὀξύτονον, ἀναπέμπει τὸν τόνον· σχῶ, κατάσχω· σπῶ, 495

ἐπίσπω· ὁμοίως καὶ τὰ πληθυντικὰ, κατάσχωμεν, πρόσχωμεν.

Καταλογεύς. ὁ συγγραφεὺς, ὁ συγγράφων κατ' ὄνομα.

Κάχρυς, αἱ πεφρυγμέναι κριθαὶ κυρίως· καταχρηστικῶς δὲ καὶ πάντα τὰ πεφρυγμένα· καὶ βοτάνη ποιά· καὶ τῆς πεύκης ἡ βλάστησις. λέγονται καὶ πυροὶ τινές.

Καταλλήλως] καταλλήλως τῆς ἑαυτοῦ φύσεως ὁ Χριστὸς ἦλθε καὶ ἐνήργει: — ἤγουν ὡς ἑκάστη πέφυκεν, ἀκολούθως, ἁρμοζόντως.

* Κατάλυμα, τὸ καταγώγιον, ξενοδοχεῖον· παρὰ τὸ καταλύω, τὸ τελῶ τὴν ὁδόν· τοῦτο δὲ ποιοῦσιν εἰς τὸ καταγώγιον πορευόμενοι.

Κατάκλεις· ἐκ τοῦ κλείς· ἀπὸ τοῦ ἐγκεκλεῖσθαι μέχρι αὐτῆς τὰ ἐντός· καὶ αἱ μὲν τοῦ σώματος κατακλεῖδες εἴρηνται, διὰ τὸ ἐπικαμπεῖς εἶναι καὶ ἐοικέναι τοῖς τῶν θυρῶν κλεισίν· ἐπὶ δὲ τῶν ἐρεσσόντων, ὅτι ἐπ' αὐτοῖς ἐζόμενοι τὸ σῶμα ἔκλων.

Κατάκλωθες] — κατάκλωθές τε βαρεῖαι: — αἱ ἐπικλώσεις τῶν Μοιρῶν, παρὰ τὸ κλώθω· τοῦτο δὲ παρὰ τὸ κάτω καθέλκειν τοὺς τῶν νημάτων ὁλκούς· κλώθειν γὰρ τὸ νήθειν· ὅθεν καὶ κλώστης, παρὰ τὸν κλώσω μέλλοντα, καὶ κλωστήρ.

Κατακρῆθεν, κατὰ κρατός. παρὰ τὸ καρή ὀξυνόμενον γίνεται καρῆθεν· καὶ κατὰ συγκοπὴν, κρῆθεν· καὶ Ἡσίοδος ἀποκρῆθεν εἶπεν.

Καταπροΐξασθαι· ἀπὸ τῆς προικός· ἣν διαιροῦντες οἱ Ἴωνες, πρόϊκα λέγουσιν. ὥσπερ οὖν ἡ προῖξ δωρεὰν δίδοται, οὕτω φασίν, Οὐ δωρεάν με καταγνώσεταί τις· ἀλλ' ἀποδώσει μισθὸν ὧν ἔπραξε: — καὶ ἐπαίτης, καὶ ὁ προῖκα αἰτῶν, προΐκτης λέγεται.

Καταπροέσθαι, ἀντὶ τοῦ καταπροδοῦναι, ἀπὸ τοῦ ἵημι ὁ παθητικὸς παρακείμενος ἕμαι· ὁ ἀόριστος, ἕθην· ὁ μέσος δεύτερος ἀόριστος, ἕμην· τὸ ἀπαρέμφατον, ἕσθαι, καὶ προέσθαι.

Κατασπιλάζοντες] Καὶ Φιλεπίδημον φόνον κατασπιλάζοντες: — κατακρύπτοντες· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὑφάλων πετρῶν, αἵτινες ὑπὸ ὕδατος καλυπτόμεναι, τοῖς ἀπροόπτως προσπελάζουσι κίνδυνον ἐπιφέρουσι.

Καταλεύσιμον, τὸν ἄξιον τοῦ καταλευσθῆναι.

Καταχήνη, ἡ χάσμησις. παρὰ τὸ χαίνω χήνη καὶ καταχήνη.

Καταψήχειν, τὸ ἠρέμα κολακεύειν καὶ κρατεῖν. εἴρηται ἀπὸ τοῦ καταψῶ καταψήσω· καὶ ἀνεδόθη εἰς ἐνεστῶτα, καταψήχω.

Κατέκταθεν] ἀπὸ τοῦ κτείνω κτενῶ, ὁ πρῶτος ἀόριστος παθητικὸς, ἐκτάνθην, ὡς φαίνω ἐφάνθην· τὸ πληθυντικὸν, ἐκτάνθημεν, ἐκτάνθητε, ἐκτάνθησαν, ἔκταθεν, ὡς ἐφάνθημεν, ἐφάνθητε, ἐφάνθησαν, ἔφανθεν. ἢ ἔστιν ἕτερον ῥῆμα κτῶ· παράγωγον, κτῆμι· ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔκτην· ὅπερ γίνεται ἔκταν· οἷον, Τὸν
496 σὸν κατέκταν παῖδα: — καὶ, — ὅτε δῖον Ἐρευθαλίωνα κατέκταν: — τὸ β', ἔκτας, ἔκτα· ἡ μετοχὴ, κτάς, — ἄνδρα κατακτάς: — ὁ μέσος ἀόριστος, ἐκτάμην· τὸ δεύτερον, ἔκτασο· ὁ πρῶτος ἀόριστος, ἐκτάθην, ὡς ἐφάθην· ἐκτάθημεν, ὡς ἐφάθημεν· τὸ τρίτον, ἐκτάθησαν, ὡς ἐφάθησαν· καὶ ἔκταθεν ἑταῖροι, καὶ κατέκταθεν.

Κατ' ἐνῶπα, ὡς κατὰ δῶμα, ἀπὸ εὐθείας τῆς ὤψ· ἡ αἰτιατικὴ, ὦπα. ὁ δὲ Ἀλεξίων καὶ οἱ πλείους, κατενῶπα· οἷς καὶ δεῖ πείθεσθαι· ἵν' ᾖ ἀπὸ τοῦ ἐνώπια συγκοπῇ ἐνῶπα, ὡς μηρία, μῆρα· σιτία, σῖτα. ἔνεστι δὲ βοήθεια καὶ τῷ Ἀριστάρχῳ οὕτως. ἔστιν ἐνωπὴ ἡ πρόσοψις· παρ' ἣν ἡ αἰτιατικὴ, ἐνωπήν. ὃν οὖν τρόπον τὴν ἰωκὴν, ἴωκα εἶπε μεταπλάσας, οὕτω καὶ τὴν ἐνωπὴν ἐνῶπα.

Κατεπόθη] ἔστι ῥῆμα πῶ· παράγωγον, πῶμι· ὁ μέλλων, πώσω, πέπωκα, πέπομαι, μικρὸν εἰς τὰ παθητικά· ὁ ἀόριστος, ἐπόθην, ἀντὶ τοῦ ἐβυθίσθην.

Κατεμαυτόν] Ἰστέον ὅτι ἡ εὐθεῖα ἐμαυτός καὶ ἐγαυτός οὐ δύναται εἶναι· ὅτι πᾶσα σύνθετος ἀντωνυμία θέλει εἶναι καὶ ὁμοιόπτωτος καὶ ὁμοιοπρόσωπος καὶ ἰσάριθμος· οἷον τὸ ἐμαυτοῦ, καὶ ἰσάριθμόν ἐστι καὶ ὁμοιόπτωτον καὶ ὁμοιοπρόσωπον, ἀπὸ τοῦ ἐμοῦ αὐτοῦ. ἀμφότερα γὰρ, τό τ' ἐμοῦ καὶ αὐτοῦ, ἑνικά εἰσι καὶ τρίτου προσώπου καὶ πτώσεως γενικῆς. ἐὰν οὖν γένηται ἡ εὐθεῖα τούτων ἐμαυτός, ἔμελλεν ἂν εἶναι ὁμοιόπτωτος. ὅπερ ἐστὶν ἀδύνατον ἐπὶ συνθέτου ἀντωνυμίας. τὸ γὰρ αὐτός, ἔστιν εὐθεῖα· τὸ δὲ ἐμέ, αἰτιατικὴ, καὶ οὐκ ἔστιν εὐθεῖα· ἀπὸ γὰρ τοῦ ἐμός οὐκ ἠδύνατο γενέσθαι· ἐπειδὴ οὐδέποτε κτητικὴ ἀντωνυμία ποιεῖ σύνθετον ἀντωνυμίαν. ἀπὸ γὰρ τῶν πρωτοτύπων ἀντωνυμιῶν γίνονται αἱ σύνθετοι ἀντωνυμίαι· οἷον ἐμοῦ αὐτοῦ, ἐμαυτοῦ· ἐμοὶ αὐτῷ, ἐμαυτῷ· ἐμὲ αὐτὸν, ἐμαυτόν. ἐγαυτός οὐ δύναται εἶναι· ἐπειδὴ αἱ σύνθετοι ἀντωνυμίαι πρότερον ἐν τῇ ἁπλότητι τὰς δύο συνθέσεις ἐπιδέχονται, τήν τε αὐτοπαθῆ καὶ τὴν ἀλλοπαθῆ· καὶ οὕτω συντίθενται· οἷον, ἐμοῦ ἤκουσας, καὶ ἐμοῦ ἤκουσα. διὰ τοῦτο γὰρ ἐπενοήθησαν αἱ σύνθετοι ἀντωνυμίαι, ἵνα διάκρισιν ποιήσωσι τῆς ἀλλοπαθοῦς, καὶ σχῶσι τὸ αὐτοπαθὲς μόνον· αἱ δὲ ἁπλαῖ, τὸ ἀλλοπαθές. τὸ οὖν ἐγὼ αὐτὸς, ἐπειδὴ ἐν τῇ ἁπλότητι οὐκ ἐπιδέχεται τὰς δύο συντάξεις τήν τε ἀλλοπαθῆ καὶ τὴν αὐτοπαθῆ, εἰκότως οὐ δύναται ποιῆσαι σύνθετον ἀντωνυμίαν· ὅτι γὰρ ἡ ἐγὼ αὐτὸς τὴν ἀλλοπαθῆ μόνον ἔχει καὶ οὐχὶ τὴν αὐτοπαθῆ, δῆλον ἐντεῦθεν· λεγόντων ἡμῶν ἐγὼ αὐτὸς ἤκουσα, λέγοντός τινος; ἆρα Σωκράτους; ἀλλὰ Ἀλκιβιάδου. ὥστε οὖν ἀλλοπαθής ἐστιν, αὐτοπαθὴς δὲ οὐ δύναται εἶναι ἡ ἐγὼ αὐτός· ἐπειδὴ οὐδέποτε εὐθεῖα εἰς εὐθεῖαν δρᾷ, ἤγουν ἐνεργεῖ· οὐδεὶς γὰρ λέγει Σωκράτης Πλάτων ἤκουσεν, ἀλλὰ Σωκράτης Πλάτωνος ἤκουσεν. ἐπειδὴ οὖν ἐγὼ αὐτὸς εὐθεῖαι εἰσὶ δύο, ἡ ἐγώ καὶ αὐτός, τούτου χάριν οὐ δύναται εἶναι αὐτοπαθής. τοιαῦτα ἔχομεν εἰπεῖν καὶ περὶ τοῦ μὴ δύνασθαι στῆναι τὸ ἐγὼ αὐτὸς. καὶ τὰ δυϊκὰ καὶ τὰ πληθυντικά. ζήτει.

Κατήφεια· ἀπὸ τοῦ κάτω τὰ φάη βάλλειν τοὺς ὀνειδιζομένους ἢ λυπουμένους· καὶ κατηφής, ὁ ὑπὸ αἰσχύνης κάτω νεύων τοὺς ὀφθαλμούς, ἤγουν ὁ αἰσχυνόμενος. παρὰ τὸ φῶ τὸ φαίνω γίνεται παράγωγον φάω καὶ φάος· καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τῆς κατὰ προθέσεως γίνεται καταφαής, ὁ ἔχων κάτω τὰ φάη ἤγουν τοὺς 497
ὀφθαλμούς.

* Κατήλυσις, ἡ κατάβασις, ἀπὸ τοῦ ἐλεύθειν καὶ κατά.

Κατηφόνες, Ἰλιάδος ω', Σπεύσατέ μοι κακὰ τέκνα κατηφόνες: — ἄξιοι καταφονευθῆναι· ἢ ἐπονείδιστοι, αἰσχύνης μεστοί, ἀπὸ τοῦ κατηφής· θηλυκὴν γὰρ προσηγορίαν ὀνειδίσαι τοὺς υἱοὺς ἠθέλησε.

Κατηλυσίη] — κατηλυσίη ζεφύροιο: — σημαίνει τὴν κάθοδον καὶ τὴν ἐπέλευσιν, ἐλευσίη τὶς οὖσα καὶ ἠλυσίη, καὶ μετὰ τῆς κατὰ προθέσεως.

Κατῃόνων, κατήντλουν. ἔχει τὸ ἰῶτα· ἀπὸ γὰρ τοῦ καταιονῶ καταιονᾶς.

Κατημαξευμένα, κοινὰ, καταπεπατημένα, τετριμμένα, γεγυμνασμένα.

Κατήρεε, κατελάμβανε. παρὰ τὸ αἱρῶ περισπώμενον, ὃ σημαίνει τὸ καταλαμβάνω. — μηδέ σε λήθη Αἱρείτω.

Κατηγορεῖν, λέγεται κοινῶς τὸ κατά τινος ἀγορεύειν· οἷον

τὸ γένος λέγεται κατηγορεῖσθαι τῶν εἰδῶν. λέγομεν καὶ τοὺς περί τινων ὡς ἀδικούντων λέγοντας. ζήτει. κατηγορίαν ποιούμενοι τῆς πόλεως, καὶ κατὰ τῆς πόλεως.

Κατισχναθέντα, λεπτυνθέντα. ἐκ τοῦ ἰσχνόω ἰσχνῶ ἰσχνώσω, τρίτης συζυγίας τῶν περισπωμένων.

Κατουλάς. καλεῖται ἡ σκοτεινὴ νύξ, διὰ τὸ ὀλοὴν αὐτὴν εἶναι· οἷον, Νὺξ ἐφόβει, τήνπερ τε κατουλάδα κικλήσκουσιν.

Κατόπιν] Κατόπιν ἑορτῆς ἥκομεν: — οἷον, μετὰ τοῦτο.

Καταμαδόν, κατὰ τοὺς ὤμους τῶν ἵππων.

Κατέλευσαν, ἀντὶ τοῦ ἔχωσαν λίθοις. τὸ θέμα, καταλεύω· ὁ μέλλων, καταλεύσω. σημαίνει δὲ τὸ κατά τινος λίθους βάλλω. παρὰ τὸ λᾶας.

Καταμόνας, ἐπίρρημα τοπικόν· οἱ δὲ λέγουσι μοναδικόν. γίνεται δὲ ἐκ τῆς κατὰ προθέσεως καὶ τοῦ μόνος· τοῦτο παρὰ τὸ μὴ εἶναι μετὰ ἑτέρου· ἢ παρὰ τὸ μένω τὸ ἐπιμένω.

Καὶ, σύνδεσμος συμπλεκτικὸς, ἰσοδυναμῶν τῷ τε· διαφέρει δὲ αὐτοῦ κατὰ τάξιν. ὁ μὲν γὰρ τε, τὰ ὄπισθεν συμπλέκει· ὁ δὲ καὶ, τὰ ἐπιφερόμενα, ὡς τὸ, Ἀρκεσίλαός τε καὶ Λέων· Ἀγαμέμνων καὶ Μενέλαος.

Καίω] ἐκ τοῦ καῶ, γίνεται καίω· ὁ μέλλων, καύσω· ἀφ' ὧν γὰρ οἱ Ἀττικοὶ τὸ ι ἀποβάλλουσι κατὰ τὸν ἐνεστῶτα, πλεονάζουσι τὸ υ κατὰ τὸν μέλλοντα· κλαίω κλαύσω.

Καινός, ὁ νέος· οἶμαι ὅτι ἐκ τοῦ κραίνω τὸ τελειῶ, κραινός τις ὢν, κατ' ἔλλειψιν τοῦ ρ, οἱονεὶ ὁ ἤδη ἐπιτελεσθείς.

Καινεύς, ὄνομα κύριον, ὁ ἥρως, διὰ τὸ καινὸν τοῦ γένους, διὰ τὸ γυναῖκα καὶ ἄνδρα γενέσθαι. ἦν δὲ Ἐλάτου μὲν παῖς, Λαπιθῶν δὲ βασιλεύς.

Καικίας. Κάϊκός ἐστιν ὄνομα ποταμοῦ· ὅθεν καὶ καικίας, ὁ ἐκεῖθεν πνέων ἄνεμος. τὰ διὰ τοῦ ικος ἀποστρέφεται τὴν ει δίφθογγον, Γρήνικος, Κάϊκος.

Καιρός, ὄνομα ἁπλοῦν. γίνεται παρὰ τὸ κάρη, ὃ σημαίνει τὴν ὥραν· ἐξ οὗ καὶ ἀκαρικαῖος· καρος καὶ καιρός.

Καίριος, διὰ τοῦ ι, ὡς δεσμός δέσμιος, βωμός βώμιος.

Καίριον, εὔκαιρον, εὔστοχον, μέτριον· καὶ, Καίριον οὐδὲν λέγεις: — ἀντὶ τοῦ οὐδὲν ἐπιτήδειον τῷ καιρῷ. σημαί-
498 νει καὶ τὸ ἐπικίνδυνον· Οὐκ ἐν καιρίῳ ὀξὺ πάγη βέλος, Ἰλιάδος δ', ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐν ἐπικινδύνῳ τόπῳ, οὐδ' ἐν τῷ πρὸς ἀναίρεσιν ἐπιτηδείῳ τόπῳ τοῦ σώματος. οἶμαι ἀπὸ τοῦ κήρ, ὃ σημαίνει τὴν θανατηφόρον μοῖραν, γίνεται καρὸν καὶ καίριον, ἤγουν τὸ θανάσιμον καὶ ἐπικίνδυνον.

Καιροσέων· οἱ μὲν, τῶν κροσσωτῶν· οἱ δὲ, ἀπὸ τῶν καιρωμάτων· οὕτω δὲ καλεῖται καίρως καὶ καίρωμα, ἡ παραπλοκὴ τοῦ στήμονος, ἡ διαπλεκομένη ὑπὲρ τοῦ μὴ συγχεῖσθαι αὐτόν. καὶ τὰς ἐρίθους, καιρωτίδας εἶπε Καλλίμαχος, καὶ τὸ Δηλίων ὕφασμα ὑδάτινον. πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς κε συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφεται, πλὴν τοῦ καιρὸς καὶ καινός, Καῖσαρ Καισαρεύς. Καισάρεια.

Καί σφεας. Ἰστέον ὅτι τὸ Καί σφιν, οὐκ ἔστιν ἀπὸ τοῦ σφίσιν, βαρυτόνου, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ σφίν ἐγένετο Καί σφιν· καὶ μετὰ τὴν ἔγκλισιν παρηκολούθησε πάθος, καὶ ἐγένετο Καί σφισιν· καὶ τὸ Καί σφεας, οὐκ ἔστιν ἀπὸ τοῦ σφέας βαρυτόνου, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ σφᾶς γίνεται Καί σφας· καὶ μετὰ τὴν ἔγκλισιν παρηκολούθησε πάθος, καὶ γίνεται Καί σφεας. καὶ τὸ, — ἐπεὶ οὔ ἕθεν ἔστι χερείων: — οὐκ ἔστιν ἀπὸ τοῦ ἕθεν· ἀλλ' ἀπὸ τοῦ οὗ τρίτου προσώπου σημαίνοντος τοῦ αὐτοῦ, γίνεται οὕεθεν, τουτέστιν οὐδαμῶς· καὶ μετὰ τὴν ἔγκλισιν, παρηκολούθησε πάθος, καὶ ἐγένετο Οὔ ἕθεν. οὕτω Ζηνόδοτος.

Καῖσαρ, ῥωμαϊστὶ ἀνατομὴ ἑρμηνεύεται· ἀποθανούσης γὰρ τῆς μητρὸς Ἰουλίου Καίσαρος, ἀνατεμόντες αὐτῆς τὴν γαστέρα, ἐξέβαλον αὐτὸν ἀγέννητον.

* Κέαρ, ἀντὶ τοῦ κῆρ, κατὰ διάλυσιν.

Κέασε, συνέτριψε, διέσχισεν. Ἰστέον ὅτι τὸ Κέας καὶ Κλεύας οὐ κλίνεται διὰ τοῦ ντ, ὡς Αἴας Αἴαντος, ἐπειδὴ οὐκ ἔχει τὸ α φύσει μακρόν· Κέης γὰρ ἦν καὶ Κλεύης· καὶ τροπῇ Δωρικῇ, Κλεύας καὶ Κέας· καὶ φυλάττει τὴν ἰσοσύλλαβον κλίσιν· δηλοῦσι δὲ καὶ τὰ πατρωνυμικὰ, Κεάδης καὶ Κλευάδης ὄντα.

Κεγχρίνης, εἶδος ὄφεως. Νίκανδρος, Δήεις κεγχρίνεω δολιχὸν τέρας: — οὕτως ὠνόμασται διὰ τὸ φαίνεσθαι αὐτὸν τὸν καιρὸν τοῦ κέγχρου· ἢ διὰ τὸ ποικίλον εἶναι καὶ κατεστίχθαι· ὥςπερ γὰρ κέγχρους τινὰς ἐπὶ τὰ νῶτα ἔχει.

Κέβλη, ἐκ τοῦ κεφαλή γίνεται κατὰ συγκοπήν.

Κέδρος, θηλυκῶς λέγεται τὸ δένδρον· οὐδετέρως δὲ ὁ καρπός· Ἀλλὰ θύε τὰς κέδρους: — ἡ κέδρος, παρὰ τὸ κέεσθαι ῥαδίως· ἢ παρὰ τὸ κεντῶ· κεντρώδης γάρ ἐστιν. ἢ παρὰ τὸ ἔδος, ὃ σημαίνει τὸ ἔδαφος, πλεονασμῷ τοῦ ρ, ἔδρος καὶ κέδρος· ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ ἑδραίως ἵστασθαι· ἢ παρὰ τὸ ἐν τῷ καίεσθαι ἱδροῦν. ἢ ἐκ τοῦ κέω κέδρος· τὸ γὰρ πρωτότυπον τούτου, ἔστι διὰ τοῦ ε, κέω· καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς α, κάω· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, καίω.

Κεδνός, συνετὸς, σώφρων, τίμιος, κηδεμονικώτατος. ἔστι ῥῆμα κοῶ σημαῖνον τὸ νοῶ, ὁ μέλλων, κοήσω· καὶ ῥηματικὸν ὄνομα, κεδνός, ὡς τέρπω, τερπνός, κατὰ συγκοπήν. ἢ κηδανός τις ὤν, οὗ ἄν τις κήδοιτο.

Κεδάζω, τὸ σκορπίζω. ἀπὸ τοῦ χέω, χεδάζω καὶ κεδάζω· ἢ ἀπὸ τοῦ σκεδῶ. λέγεται καὶ μετὰ τοῦ σῖγμα, καὶ χωρὶς τοῦ σῖγμα. γράφεται διὰ τοῦ ε ψιλοῦ· ἔδω τὸ ἐσθίω· μέδω. ταῦτα γὰρ διφοροῦνται· εἰσὶ γὰρ βα- 499
ρύτονα καὶ περισπώμενα, ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ, Δωδώνης μεδέων· καὶ ἐδῶ, ἐξ οὗ ἔδεσται, ἐδεστόν, καὶ ἀνέδεστον τὸ μὴ ἐσθιόμενον. περισπώμενα, πεδῶ, μεδῶ, σκεδῶ· σεσημείωται τὸ αἰδοῦμαι.

Κεκάμω] — ἐπὴν κεκάμω: — ἐπειδὰν κοπιάσω, Ἰλιάδος α'. κάμω· καὶ ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔκαμον· ἐὰν κάμω· καὶ ἀναδιπλασιασμῷ, κεκάμω, ὡς λάχωσι λελάχωσιν. ἐὰν γράφηται — ἐπεί κε κάμω, ὁ κε ἐστὶ σύνδεσμος παραπληρωματικός, ὁμοίως τῷ, Ηδ' εἴπερ τε τύχῃσιν: — ἐὰν δὲ — ἐπὴν κεκάμω πολεμίζων. ἀναδιπλασιάζεται τὸ ῥῆμα κεκάμω· ἀναδιπλασιασμὸς ἡ κε συλλαβὴ, καὶ ἔστιν ἐνεστώς.

Κεκαδών] Θυμοῦ καὶ ψυχῆς κεκαδών: — ἀντὶ τοῦ στερήσας, χωρίσας. παρὰ τὸ χάζω, ἔχαδον· ἡ μετοχὴ, χαδὼν καὶ κεκαδών.

Κεκάδοντο, ταρασσόμενοι ἐσκορπίζοντο καὶ ἔφευγον. ἀπὸ τοῦ χάζω χάσω κεχάδω· ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔχαδον, ὡς φράζω, ἔφραδον· καὶ τροπῇ τοῦ χ εἰς ψιλὸν, ἔκαδον· ὁ παθητικὸς μέσος, ἐκαδόμην, ἐκαδόμεθα. ἐκάδοντο· καὶ προσελεύσει τοῦ κ, κεκάδοιτο. ἀπὸ τοῦ χάζω τὸ ὑποχωρῶ, ὁ β' ἀόριστος, ἔχαδον, ἐχαδόμην, ἐχάδοντο· καὶ κατὰ τροπὴν, ἐκάδοντο· καὶ ποιητικῷ ἀναδιπλασιασμῷ, — ὑπὸ δὲ Τρῶες κεκάδοντο Ἀνδρὸς ἀκοντίσαντος.

Κεκαδησόμεθα] ἀπὸ τοῦ χάζω γίνεται χαδῶ, χαδήσω· τὸ τρίτον, χαδήσει· τροπῇ, καδήσει· καὶ ἀναδιπλασιασμῷ, κεκαδήσει. — οὐκέτι νῶϊ Ὀλλυμένων Δαναῶν κε-

καδησόμεθ', ὑπτάτιόν περ: — ἀντὶ τοῦ λυπησόμεθα, Φροντιοῦμεν, Ἰλιάδος θῆτα, τουτέστιν οὐκέτι σώους θῶμεν τοὺς Ἕλληνας, καὶ κηδεμονίαν αὐτῶν καὶ Φροντίδα ποιησόμεθα, κἂν ἐν ὑστέροις. οἶμαι ἀπὸ τοῦ ἄχος, ἀχῶ, ἀχάζω καὶ ἀχαδῶ· καὶ ἀποβολῇ, χαδῶ χαδήσω χαδήσομαι, καδήσομαι· καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμόν.

Κεκασμένε, κεκοσμημένε. ἀπὸ τοῦ κάζω τὸ κοσμῶ, κάσω, κέκακα, κέκασμαι, κεκασμένε.

ΚεκαΦηότα] — κακῶς κεκαΦηότα θυμὸν, ἀντὶ τοῦ ἐκπεπνευκότα, Ἰλιάδος ε΄· κάΦος γὰρ τὸ πνεῦμα· παρὰ τὸ κάπτω, καΦῶ, καΦήσω, κεκάΦηκα· καὶ ἀποβολῇ τοῦ κ· ἡ μετοχὴ, κεκαΦηώς.

Κεκινέαται. ἀπὸ τοῦ κινῶ κινήσω, κεκίνηκα, κεκίνημαι, κεκίνηνται· καὶ Ἰωνικῶς, κεκινέαται.

Καιροσσέων δ' ὀθονέων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον: — ἐκ τοῦ καιρόεις καιρόεντος, τὸ θηλυκὸν καιρόεσσα καιροέσσης· τὸ πληθυντικὸν, καιρόεσσαι, καιροέσσων· καὶ καθ' ὑπερβιβασμὸν, καιροσσέων.

Κέκληκα] ὡς ἀπὸ τοῦ καμῶ, καμήσω, κεκάμηκα, καὶ ἐν συγκοπῇ, κέκμηκα, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ καλῶ κεκάληκα, κατὰ συγκοπὴν, κέκληκα. — ὅσοι κεκλήατο βουλήν: — ἀντὶ τοῦ κεκλημένοι ἦσαν εἰς τὴν συμβουλήν. κλῶ κλήσω κέκλημαι κεκλήμην.

Κεκλήσῃ] — Φίλη κεκλήσῃ ἄκοιτις: — οἱ μὲν λέγουσι, σύνδεσμον εἶναι παραπληρωματικὸν τὸν κε· οἱ δὲ, ῥῆμα. καὶ εἰ ἔστι ῥῆμα, μέλλοντος μέσου ἐστί, κεκλήσομαι, κεκλήσῃ.

Κεκληγὼς, κεκραγὼς, βοῶν· μετοχή ἐστι συζυγίας τετάρτης· ἐκ τοῦ κράζω, ὁ παρακείμενος, κέκραγα· καὶ
500 οἱ Ἴωνες τρέπουσι τὸ α εἰς η, καὶ τὸ ρ εἰς λ, καὶ γίνεται κέκληγα· καὶ ἡ μετοχὴ, κεκληγώς.

Κεκλήγοντες, ὡς ἀρήγοντες· μετοχή ἐστιν εὐθείας τῶν πληθυντικῶν. ὥσπερ ἀπὸ τοῦ πέπληγα μέσου παρακειμένου γίνεται πεπλήγω ἐνεστὼς, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ κέκληγα γίνεται κεκλήγω ἐνεστώς· καὶ ἡ μετοχὴ, κεκλήγων κεκλήγοντος.

Κεκλίαται] Ἰστέον ὅτι οἱ καθαριεύοντες παρακείμενοι τὸ α μόνον προσλαμβάνουσι κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον τῶν ἑνικῶν· καὶ εἰ μὲν μακρᾷ παραλήγονται, συστέλλουσι ταύτην, καὶ οὕτω ποιοῦσι τὸ Ἰωνικόν· ὡς πεποίηται πεποιέαται. οὕτως ἀπὸ τοῦ κλείω γίνεται κέκλειται· καὶ συστολῇ τῆς ει διΦθόγγου, Αἴθ' ἁλὶ κεκλίαται: — ἠέρι δ' ἔγχος ἐκέκλιτο καὶ ταχέ' ἵππω: — ἀντὶ τοῦ ἐκεκάλυπτο, περιεκέκλειστο, καὶ περιέκειτο. οἶμαι ἀπὸ τοῦ κλίνω· ἄλλοι δὲ ἀπὸ τοῦ κλείω κλείσω· ὁ παρακείμενος, κέκλεικα, κέκλειμαι, χωρὶς τοῦ σ παρ' Ἕλλησιν· ἐλλείψει τοῦ ε, κέκλιμαι. οὕτω καὶ τὸ, Στήλῃ κεκλιμένος: — ἀντὶ τοῦ ὑπὸ στήλης περιεχόμενος, καὶ τὴν ἐπὶ τοῦ τάΦου στήλην προβεβλημένος ἀντὶ ἀσπίδος. τοιοῦτον καὶ τὸ, Λίμνῃ κεκλιμένος ΚηΦισίδι: — ἀντὶ τοῦ παρακείμενος, γειτνιῶν, περιεχόμενος. ἔνθεν καὶ τὸ, — ἐκέκλιτο λίμνῃ: — ἔλλειψις ἄρα τοῦ ε, ὥσπερ ἀπὸ τοῦ κλείω κλείσω κλείς, καὶ δικλίς, καὶ, Δικλίδες ὑψηλαί: —

Κεκλιμένοι, ἀντὶ τοῦ κεκαλυμμένοι, κεκρυμμένοι· ἀπὸ τοῦ κλείω τὸ σΦαλίζω, κατὰ συστολὴν τοῦ ε.

Κεκλαμένων Φύλλων. εἰ μὲν οὕτως, ἀντὶ τοῦ κεκλασμένων· εἰσὶ δέ τινες εἰρηκότες κεκλιμένων, ὥστε πρὸς ἀντίθεσιν εἶναι πρός τι, ἐνδείᾳ τοῦ σ. ἀλλ' εἴπωμεν, ὅτι τὰ τοιαῦτα ποιητικά εἰσι.

Κέκλετο, παρεκελεύσατο· ἀπὸ τοῦ κέλετο, πλεονασμῷ τοῦ κ· καὶ ἐκέκλετο. ἀντὶ τοῦ ἐκέλευεν. ἀπὸ τοῦ κέλω ἐκέλετο, καὶ ἐκέκλετο. ἢ ἀπὸ τοῦ κλῶ κλήσω. εἰ παρὰ τὸ κέλω λαμβάνεται, πλεονασμός ἐστι τοῦ κ, κέλω, κελόμενοι. καὶ, Ἀλλήλοισί τε κεκλόμενοι: — πλεονασμῷ τοῦ κ, ἀντὶ τοῦ παρακελευόμενοι. εἰ δὲ παρὰ τὸ καλῶ κλῶ, οὐκ ἔστι πλεονασμός, ἀλλὰ ἀναδιπλασιασμός. ἔστι γὰρ κλῶ, καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν, κέκλω· οὐ γὰρ μόνον διὰ τοῦ ι γίνονται οἱ ἀναδιπλασιασμοὶ, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ ε, μένω, μνῶ, μέμνω· Φένω, Φνῶ, πέΦνω. οὕτως Ἡρωδιανός. καὶ ἐπεκέκλετο, ἀντὶ τοῦ ἐπεκαλεῖτο. ἀπὸ τοῦ κέκλω.

Κεκορυθμένα χαλκῷ, ἀντὶ τοῦ ἐστομωμένα τῷ σιδήρῳ, ἠμΦιεσμένα, ηὐτρεπισμένα· ἢ ἠκονημένα τῷ σιδήρῳ, ἀπὸ τοῦ τὴν κορυΦὴν θήγειν (ἤγουν ἀκονᾶν) εἰς ὀξύτητα· ἀπὸ τοῦ κορύσσω τὸ καθοπλίζω. ἢ ἐκ τοῦ κόρυς κόρυθος, κορύθω· ὁ μέλλων, κορύσω· ὁ παρακείμενος, κεκόρυκα· ὁ παθητικὸς, κεκόρυσμαι· ἡ μετοχὴ, κεκορυσμένος· καὶ οἱ Ἀττικοὶ τρέπουσι τὸ σ εἰς θ, τὸ κλαυσμός, κλαυθμός λέγοντες, καὶ τὸ ἀριστμός, ἀριθμός.

Κεκορυθμένος] — κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ: — ἀντὶ τοῦ καθωπλισμένος τῷ λαμπρῷ σιδήρῳ· ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν· ἀπὸ τοῦ κόρυθος κορυθῶ· κεκορυθημένος, καὶ κεκορυθμένος.

Κέκονα] παρὰ ΣοΦοκλεῖ· ἀπὸ τοῦ κτείνω, ὁ μέσος παρακείμενος, ἔκτονα, πλεονασμῷ τοῦ κ, καὶ ἐκβολῇ τοῦ τ.

Κεκοτηότα] ἀπὸ τοῦ κοτῶ κοτήσω, κεκότηκα, κεκοτηκώς, καὶ ἀποβολῇ τοῦ κ. οἱ Ἴωνες γὰρ εἰώθασιν ὑποστέλ- 501
λειν τὸ κ, πεπτηκώς· Πεπτηὼς γὰρ ἔκειτο: — κεκορηκώς, — ἄμΦω κεκορηότε ποίης: — οὕτως ἔχει καὶ τὸ — κεκοτηότι θυμῷ: — πάλιν δὲ τὸ η εἰς βραχὺ α μεταβάλλουσιν, ὡς τὸ λεληκυῖα, λελακυῖα· μεμηκυῖα, μεμακυῖα· οὕτω καὶ βεβηκὼς βεβαώς· κλίνεται βεβαότος, ἑσταότος, γεγαότος, τεθναότος· καὶ κατὰ συναλοιΦὴν, βεβῶτος, ἑστῶτος, γεγῶτος, τεθνῶτος. τὸ δὲ ἑστὼς καὶ τὰ ὅμοια ὀξύνονται· ἐπειδὴ οὐκ ἦν ἡ συναίρεσις ὀξείας καὶ βαρείας.

ΚεκρύΦαλον, μέρος κοιλίας· παρὰ τὸ κρύπτεσθαι. ὡς Φύλλον δέ ἐστιν.

Κέκρικα] τὰ γὰρ εἰς νω ῥήματα ἑνὶ Φωνήεντι παραληγόμενα, ἀποβάλλει τὸ ν κατὰ τὸν παρακείμενον. οἱ ποιηταὶ δὲ προσλαμβάνουσιν, ὡς τὸ, — ὁ δ' ἐκλίνθη: — Ἰστέον ὅτι λέγει ὁ κανών· Ὅτε δὲ δι' ἀμεταβόλου ὁ μέλλων. ὁ παρακείμενος δι' αὐτοῦ καὶ τοῦ κ· οἷον κείρω, κερῶ, κέκαρκα· πλὴν τῶν ἡμαρτημένων, τοῦ νενέμηκα, καὶ τῶν ὁμοίων. εἰσὶ δὲ ταῦτα, τέμω, τεμῶ· νέμω, νεμῶ· δέμω, δεμῶ· βρέμω, βρεμῶ. τούτοις συνεξηκολούθησε καὶ τὸ μένω, μενῶ. δεῖ δὲ γινώσκειν, ὅτι σεσημείωται καὶ ταῦτα, κρίνω κρινῶ κέκρικα, πλύνω πλυνῶ πέπλυκα, κλίνω κλινῶ κέκλικα, καὶ τείνω τενῶ τέτακα· ταῦτα γὰρ ἀπέβαλε τελείως κατὰ τὸν παρακείμενον τὸ ἀμετάβολον. καὶ κερδαίνω δὲ εὕρηται χωρὶς τοῦ ἀμεταβόλου κεκέρδακα. ζήτει εἰς τὰ ῥήματα τοῦ Χοιροβοσκοῦ.

Κέκτημαι] λέγει ὁ Ἡρωδιανὸς, ὅτι κατὰ πλεονασμὸν τοῦ κ Αἰολικῶς· τὸ γὰρ κοινὸν ἔκτημαί ἐστιν, ὡς τὸ, Ἴλιον ἐκτῆσθαι: — τὰ γὰρ ἀπὸ τοῦ κτ οὐκ ἀναδιπλασιάζονται· ὃν τρόπον οὐδὲ τὰ ἀπὸ τοῦ πτ. ὁμοίως καὶ τὸ πέπταμαι ἀπὸ τοῦ ἔπταμαι, πλεονασμῷ τοῦ π πρὸ π.

Κελαδεινός, παρὰ τὸ κέλαδος γίνεται, ὃ σημαίνει τὸν θόρυβον καὶ τὴν ταραχήν, ὡς τὸ, Ἡ δ' ἀμΦ' αὐτῷ θῆκε πολὺν κέλαδον καὶ ἀϋτήν: — καὶ κελαδεινὴ κέκληται ἡ Ἄρτεμις, παρὰ τὸν γινόμενον ἐν τοῖς κυνηγίοις κέλαδον, τουτέστιν ἡ κυνηγετική. — ῥόος κελάδων, βαρυτόνως· κλίνεται κελάδοντος.

Κελαρύζω] κυρίως ἐπὶ τῶν ὑδάτων, τὸ μετὰ ποιοῦ ἤχου καὶ ψόφου ῥεῖν, ὡς Ὅμηρος Ἰλιάδος Φ'. — τὸ δέ τ' ὦκα κατειβόμενον κελαρύζει: — ἀντὶ τοῦ, ποιὸν ἦχον ἀποτελεῖ τὸ ὕδωρ. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἁπλῶς ἠχεῖν. γίνεται παρὰ τὸ κρῶ (σημαίνει τὸ φωνῶ) παράγωγον κρύζω· καὶ μετὰ τοῦ λα, ἐπιτατικοῦ μορίου, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε, κελαρύζω.

Κελαινόν, τὸ μέλαν· κελαινὸν γὰρ λέγεται κατὰ διάλεκτον τὸ μέλαν. τὰ δὲ εἰς νος, καθαρὰ τῇ αι διφθόγγῳ, ἢ τῇ οι, παραλήγεται, εἰ μὴ τριγενὲς ᾖ, ἢ θηλυκὸν ἔχει βαρύτονον, ὡς αἶνος.

Κελαινεφής· ἐπὶ μὲν τοῦ Διὸς, παρὰ τὸ κελαινὸν καὶ τὸ νέφος γίνεται κελαινονεφής, ὁ τὰ νέφη μελαίνων· καὶ συγκοπῇ τῆς νο συλλαβῆς, κελαινεφής. κανὼν γάρ ἐστιν ὁ λέγων, ὅτι καθόλου τὰ ὑπερδισύλλαβα βαρύτονα σύνθετα ἐκκόπτει μίαν συλλαβὴν, ὅπως ἀναλογῇ τοῖς δισυλλάβοις, χωρὶς τοῦ ἀλέξω ῥήματος· οὐ γὰρ φύσει βαρύτονον· ὁ μέλλων γὰρ αὐτοῦ, ἀλεξήσω· οἷον γανύω, γανύεις, γανύει, Γανυμήδης· ὑφαίνω, ὑφαίνει, ὑφαιμένης, καὶ οὐ λέγεται ὑφαινομένης· οὕτως ἐκ τοῦ με-
502 λαίνω καὶ τοῦ νέφος γίνεται κατὰ συγκοπήν. ὡς τανύω τανύπεπλος. ἐπὶ δὲ τοῦ αἵματος, ἐκ τοῦ φῶ (τὸ φαίνω) καὶ τοῦ κελαινὸν γίνεται κελαινοφής, ὡς ἐπὶ τοῦ θηροφόνα, θηρεφόνα· καὶ δῆλον ὅτι οὐ συγκοπῇ. οὕτως Ἡρωδιανός.

Κέλεαι] κέλω σημαίνει τὸ προστάσσω· ἐκ τοῦ κελεύω, κατὰ συγκοπὴν τῆς ευ διφθόγγου. τὸ παθητικὸν, κέλομαι· τὸ γ', κέλεται· Ἄλλους μὲν κέλεται Τρῶας: — ἀντὶ τοῦ κελεύει· καὶ ἀποβολῇ τοῦ τ, Ἰωνικῶς, κέλεαι· — κέλεαι δέ με: — ἀντὶ τοῦ κελεύεις δέ με.

Κελεός, ὄρνεον ταχύτατον· ἀφ' οὗ κέλλειν τὸ ταχέως βαδίζειν· καὶ τὸν ἱστόποδα κελεὸν λέγουσιν, ἀστεϊζόμενοι.

Κελέοντες, κυρίως οἱ ἱστόποδες· καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὰ καταπεπηγότα ξύλα, ἃ καὶ σταυροὺς καλοῦσι.

Κελέβη, εἶδος ποτηρίου ξυλίνου· παρὰ τὸ κάλον, ὃ σημαίνει τὸ ξύλον, καὶ τὸ εἴβω τὸ ῥέω.

Κελευτιόω, τὸ κελεύω. ὡς κυνηγέτης κυνηγετῶ, οὕτω κελεύτης κελευτῶ· παράγωγον, κελευτιόω, ὡς φυσῶ, φυσιόω. ἔνιοι δὲ διὰ τοῦ σίγμα, κελευσιόω.

Κέλευμα· ἐκ τοῦ κελεύω. Σώφρων, Οἵγε μὴν κόχλοι ὥσπερ ἐξ ἑνὸς κελεύματος.

Κέλευθος, ἡ ὁδός, ἀπὸ τοῦ ἔλευθος, ἐλεύθω, πλεονασμῷ τοῦ κ. τὸ δὲ — ὑγρὰ κέλευθα, ὃ σημαίνει τὴν διὰ θαλάσσης ὁδὸν, κατὰ μεταπλασμὸν γένους ἐστίν· ἀντὶ γὰρ θηλυκοῦ οὐδέτερον εἶπε. γίνεται γὰρ μεταβολὴ γένους εἰς ἕτερον γένος, ὡς ἀπὸ τοῦ ὁ τράχηλος, τὸ τράχηλον· ἔνθεν πληθυντικῶς παρὰ Καλλιμάχῳ — τὰ τράχηλα γυμνάζει: — καὶ λύχνους, λύχνα· δίφρους, δίφρα· καὶ ἀπὸ τοῦ ἐρετμός, τὸ ἐρετμόν· ἔνθεν, ἐρετμὰ προήκεα· καὶ δακτύλους, δάκτυλα· ὁ τάρταρος ἀρσενικῶς, καὶ κατὰ μεταβολὴν ἡ τάρταρος παρὰ Πινδάρῳ· καὶ οὐδέτερον, τὸ τάρταρον, Ἡσίοδος, Τάρταρά τ' ἠερόεντα: — τοιοῦτον καὶ τὸ, — ὑγρὰ κέλευθα.

Κελητίζει] Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἵπποισι κελητίζειν εὖ εἰδώς: — ἀντὶ τοῦ ἱππεύειν, ἵππον κέλητα ἐλαύνειν. ἐκ τοῦ κέλης κέλητος γίνεται κελητῶ· καὶ κατὰ παραγωγὴν, κελητίζω. κέλης δέ ἐστιν ἵππος ὁ μονάμπυξ καὶ δρομικός, ὁ νῦν σελλάριος λεγόμενος· ἐπεὶ τὸ παλαιὸν ὡς ἐπίπαν τοῖς ἅρμασιν ἐχρῶντο. κέλης δὲ λέγεται παρὰ τὸ διεσκελισμένον τινὰ καθῆσθαι εἰς αὐτόν. οὕτως Ἐπαφρόδιτος, ὡς λέγει Ὧρος· ὁ δὲ Ὠρίων λέγει, ὅτι κέλης λέγεται παρὰ τὸ κέλλειν, ὃ σημαίνει τὸ βαδίζειν καὶ τρέχειν· ὅθεν καὶ κέλευθος· παρὰ τοῦτο καὶ τὸ ἐξώκειλεν, ἀντὶ τοῦ ἐξέβαλεν, ἔρριψεν· καὶ ἐπακτροκέλης· ἔστι δὲ εἶδος πλοίου λῃστρικοῦ, ὅ ἐστι γαλία.

Κελτοί. Κελτώ, Βρεττάνου θυγάτηρ, ἐρασθεῖσα Ἡρακλέους, παρεκάλει αὐτὸν αὐτῇ μιγῆναι· καὶ τοῦτο πράξας Ἡρακλῆς, ἀπέλιπε τὸ τόξον αὐτῇ, εἰπὼν, ἐὰν ἄῤῥην γεννηθῇ, βασιλέα αὐτὸν γενέσθαι, εἰ δύναται τείνειν τὸ τόξον· καὶ ἐγεννήθη παῖς Κελτός· ἀφ' οὗ Κελτοὶ ἔθνη. Κελτικὴ ἀπὸ τοῦ Κελτοῦ, υἱοῦ Ἡρακλέους καὶ Στερόπης τῆς Ἄτλαντος θυγατρός.

Κελύφη, τὰ καλύμματα· ἀπὸ τοῦ καλύπτειν. καὶ κάλυξ, ἡ καλύπτουσα τὰ ῥόδα. Κέλυφος, τὸ λέπυρον τοῦ ᾠοῦ.

Κέλωρ, σημαίνει τὴν φωνὴν, παρὰ τὸ κέλω τὸ προστάσσω· ἢ παρὰ τὸ καλῶ, κάλωρ καὶ κέλωρ.

Κέλερ, ὄνομα κύριον. ἀπὸ δὲ τούτου τοὺς ταχεῖς Ῥωμαῖοι καὶ ὀξεῖς κέλερας λέγουσι.

Κεμάς] Ὡς δ' ὅτε καρχαρόδοντε δύω κύνε εἰδότε θήρης 505
Ἢ κεμάδ' ἠὲ λαγωὸν ἐπείγετον ἐμμενὲς αἰεί, Ἰλιάδος κ', τουτέστι νεογνὸν ἔλαφον ἢ δορκάδα. — τρέσσε δ' Ἠΰτε τις κεμὰς, ἥντε κυνῶν ἐφόβησεν ὁμοκλή: — κεμάς ἐστιν ἡ ἐκ νεβροῦ μεταβληθεῖσα ἔλαφος, κοιμάς τις οὖσα· ἢ ἡ νεογνὴ ἔλαφος. διαφορὰν δέ φασιν εἶναι κεμάδος καὶ νεβροῦ· κεμάδα γὰρ εἶναι τὴν ἐπικοιμωμένην τῷ σπηλαίῳ· νεβρὸν δὲ, τὸν μείζονα, καὶ ἐπὶ βορὰν νεμόμενον· καὶ ἀχηνέα, παρὰ τὸ ἄχειν καὶ λυπεῖσθαι περὶ τὰ ἴδια τέκνα, καὶ μήπω δυναμένην ἐξιέναι τοῦ σπηλαίου διὰ σμικρότητα.

Κενός] οἱ μὲν, παρὰ τὸ σκηνῶ, σκηνός, σκενὸς καὶ κενός, ἐν ᾧ ἔστι τὶ σκηνώσασθαι καὶ βάλλειν. ἢ παρὰ τὸ καίω καυὸς καὶ κενός, ὁ κεκαυμένος καὶ σποδὸς ὤν. ἢ ὅτι τὰ κεκαυμένα κοῦφα καὶ ἐλαφρὰ γίνεται· ἢ παρὰ τὸ κινῶ κινός καὶ κενός· τὰ γὰρ κοῦφα καὶ κενὰ εὐκίνητα καὶ εὐβάστακτα. ἢ παρὰ τὸ χῶ τὸ χωρῶ, χενός καὶ κενός, ὁ χωρῆσαι δυνάμενος τὶ διὰ τὸ μηδὲν ἔχειν. ἢ παρὰ τὸ χέω χενὸς καὶ κενός· ἢ παρὰ τὸ ξέω, ξενός ὁ κατεξεσμένος, καὶ κενός· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε, κενεός. σημαίνει τρία· διὰ τοῦ ε ψιλοῦ, σημαίνει τὸν μάταιον καὶ κοῦφον· καὶ διὰ τῆς αι διφθόγγου σημαίνει τὸν νεωστὶ κατεσκευασμένον· ἐξ οὗ καὶ ἐγκαίνια· σημαίνει καὶ τὸ παράδοξον καὶ θαυμαστόν.

Κενεός· ποίου εἴδους; πλεονασμοῦ ἐπέκτασις. καὶ τί ἐστιν ἐπέκτασις; συλλαβῆς πλεονασμὸς κατὰ τὸ μέσον τὸν οἰκεῖον τόνον φυλάττων, οἷον ἀδελφός ἀδελφεός.

Κενεών, ὁ κατὰ τὸν λαγόνα τόπος, ἡ λαπάρα· παρὰ τὸ κενὸς εἶναι ὀστέων· καὶ γὰρ λαπάρα λέγεται διὰ τὸ λελάφθαι (ὅ ἐστι κεκενῶσθαι) τὸν τόπον, πρὸς σύγκρισιν τῶν πλευρῶν. λαπάξαι γὰρ τὸ κενῶσαι.

Κενεμβατῶ, τὸ κενῶς ἐπιβαίνω.

Κενθίππη, τόπος Ἄργους· διὰ τὸ πρῶτον ἐκεῖ κεντῆσαι τὸν Πήγασον ἵππον Βελλεροφόντης.

Κένσαι] προστακτικὸν μέσου ἀορίστου· ἀπὸ τοῦ κέντω κένσω. δύναται καὶ ἀπὸ τοῦ κεντῶ κεντήσω· καὶ συγκοπῇ, κένσω· ἐκέντησα, κεντῆσαι, καὶ κένσαι συγκοπῇ.

Κέντριον] παρὰ τὸ κέντω, πλεονασμῷ τοῦ ρ, κέντρον καὶ κέντριον.

Κεντρηνεκέας] — κεντρηνεκέας ἔχον ἵππους: — τοῖς κέντροις (ὅ ἐστι ταῖς μάστιξιν) εἴκοντας· παρὰ τὸ συνεχῶς καὶ διηνεκῶς κεντρίζεσθαι.

Κεντρῶνες, κυρίως λέγονται τὰ ἐκ διαφόρων χροιῶν συνερραμμένα εἰς ἕν· οἷς ἀμφιέννυνταί πως Ὁμηρόκεντρα.

Κεντρότυπτον, τὸν μαστιγίαν, ἀπὸ τοῦ τύπτειν.

Κένται. ἔστι διαλέκτου. ὡς γὰρ τὸ παρ' ἡμῖν φίλτατον φίντατον, καὶ δέλτα δέντα, οὕτω Κέλται Κένται.

Κένταυρος, ἀφ' οὗ τὸ τῶν Κενταύρων γένος· ὃς οὕτως ὠνόμασται ἀπὸ τοῦ τὸν πατέρα αὐτοῦ Ἰξίονα κεντεῖν τὴν αὔραν· φασὶ γὰρ αὐτὸν τῆς Ἥρας ἐρασθέντα, συγγενέσθαι αὐτῇ ὁμοιωθείσῃ νεφέλῃ· ἐξ ἧς ἐτέχθη ὁ Κένταυρος, μέχρι μὲν ὀμφαλοῦ τὸ τοῦ πατρὸς ὁμοίας ἔχων· τὰ δὲ κάτω, ἀλόγου, διὰ τὸ τὰς νεφέλας τοῖς ἀλόγοις ὁμοίας εἶναι. ζήτει τὴν ἱστορίαν πλατύτερον ἐν Ὀδυσσείας λ'.

504 Κέπφος· ἀπὸ τοῦ ὀρνέου, ὅ ἐστι κοῦφον καὶ ἐπιπλέον τοῖς ὕδασιν· ὁ τὰ ἀκρωτήρια τῶν ὀρέων (τουτέστι τὰς κορυφὰς) βαίνων, οἱονεὶ ὀρειβάτης· κέρατα γὰρ καλοῦσι πάντα τὰ ἄκρα, ὥς φησι Πίνδαρος Ὑψικέρατα πέτραν: — ἀντὶ τοῦ ὑψηλὰ ἀκρωτήρια.

Κεραΐζειν, τὸ πορθεῖν, καὶ κενοῦν, καὶ διαφθείρειν· ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν κέρασι χρωμένων ζώων· ἢ παρὰ τὴν κῆρα τὸν θάνατον.

Κεραΐστης, τόπος Μιλήτου· ἀπὸ τοῦ τὸν Ἀπόλλωνα κέρατα τοῦ ἄρρενος τράγου ἀμελγομένου ὑπ' αὐτοῦ πῆξαι ἐκεῖ. ὡς Καλλίμαχος.

Κεραμεύς, παρὰ τὸ κέραμος· τοῦτο παρὰ τὴν ἔραν ἔραμος, καὶ κέραμος. Ἀπολλόδωρος τὴν κεχυμένην γῆν ἔραν φησίν· οἱ δὲ, παρὰ τὸ κεκάμφθαι τῇ ἔρᾳ.

Κεραμεικός, ἀπὸ τοῦ κεραμεύς κεραμέως, κεραμεϊκός· καὶ συναιρέσει, κεραμεικός. γίνονται δὲ τρεῖς λαμπαδοδρομίαι ἐν Κεραμεικῷ, Ἀθηνᾶς, Ἡφαίστου, Προμηθέως. ἄλλως· Κεραμεικὸς, τόπος Ἀθήνησι, ὅπου ἐπετέλουν οἱ Ἀθηναῖοι κατ' ἐνιαυτὸν λαμπαδοῦχον ἀγῶνα. πρὸς δὲ τὸν τόπον τοῦτον πύργον τινὰ ὑπάρχειν φασίν· ἐφ' ὃν συμβουλεύει ἀναβάντα θεωρεῖν τὴν λαμπάδα, [καὶ ὅταν ἀφεθῇ, ἀφεῖναι καὶ αὐτὸν κάτω.] Ἀριστοφάνης.

Κερανύς, μετοχὴ ἀντὶ τοῦ κεράσας. ἔστι κέρας· ἐξ αὐτοῦ κερῶ ἀντὶ τοῦ κερανύω, ὡς πετῶ πετανύω. ἢ κερῶ κερύω, καὶ κερανύω· καὶ παράγωγον, κεράννυμι· ἡ μετοχὴ, κερανύς. πάντα δὲ τὰ τοιαῦτα διὰ δύο νν γράφεται. ζωννύω, σβεννύω, καὶ τὰ ὅμοια. Κεράσαι δέ ἐστι, τὸ ἐπιχεῖν οἶνον· ἀπὸ παλαιοῦ ἔθους· πάλαι γὰρ ἐχρῶντο κέρατι ἀντὶ προχόου. οὕτω Πείσανδρος· καὶ Ὅμηρος Ἰλιάδος θ', Οἶνόν τ' ἐγκεράσαντα πιεῖν: — ἀντὶ τοῦ ἐγχέασα εἰς κέρας· πρὸ γὰρ τοῦ εὑρεθῆναι τὴν τῶν ποτηρίων χρῆσιν ἐν τοῖς κέρασιν ἔπινον.

Κέραιρε, κίρνα. ἀπὸ τοῦ κεράω κερῶ, κεραίρω, ὡς μενῶ, μεναίνω, μεναινῶ. ἢ κέραιρε, ἐκ τοῦ κερῶ, κεραίω.

Κέρας, παρὰ τὸ κάρα· ἐπεὶ τῆς κεφαλῆς ἐστιν· ἔνθεν καὶ τὸ κεραΐζειν ἐπὶ τῶν ζώων· ἐπεὶ τοῖς κέρασι μάχονται· καὶ ὁ κεραυνὸς, φθαρτικὸς ὢν, ὁ διὰ τὸ αὔειν βλάπτων, ὅ ἐστι καίων· καὶ τὸ κεράω· καὶ τὸ κέρμα, κατακεκομμένον εἰς πολλά.

Κέρας, ἡ θρίξ, διὰ τὸ τοῖς κέρασιν ὁμοίως ἐκφύεσθαι· οἱ δέ φασιν, ὅτι ἡ ἐκ τοῦ βάθους ἰκμὰς ὑπὸ τῆς θερμασίας ἀναφερομένη, κἄπειτα τῇ τοῦ δέρματος τάσει σφιγχθεῖσα, κερατοῦται· ἢ ἡ συνεχῶς κειρομένη. λέγεται κέρας καὶ ὁ ποταμὸς, ὡς παρὰ Ἀπολλωνίῳ, Ἔστι δέ τις ποταμὸς ὕπατον κέρας Ὠκεανοῖο: — κέρας δὲ λέγουσι πάντας τοὺς ποταμοὺς τοὺς ἀπὸ Ὠκεανοῦ καταφερομένους. κέρας λέγεται καὶ ἡ κεφαλή. σημαίνει καὶ τὴν δόξαν. ὡς τὸ, Καὶ ὑψώσει κέρας χριστῶν αὐτοῦ: — καὶ γίνεται παρὰ τὸ ἐρῶ τὸ ἐπιθυμῶ, ἔρας, καὶ κέρας· τὴν γὰρ δόξαν πάντες ἐπιθυμοῦσι. σημαίνει καὶ τὸ κέρατον, ὡς τὸ, Τοῦ κέρα ἐκ κεφαλῆς ἑκκαιδεκάδωρα πεφύκει: — σημαίνει καὶ τὴν τρίχα, καὶ γίνεται παρὰ τὸ κείρω τὸ κόπτω, ὡς τὸ, Τοξότα λωβητὴρ κέρα ἀγλαέ: — ἀντὶ τοῦ καλλωπιζόμενε τῇ τοξικῇ, ἢ

505 τῇ τριχώσει· κέρας γὰρ οἱ παλαιοὶ καὶ τὴν τρίχα ἐκάλουν. κλίνεται κέρατος κέραος καὶ κέρως· καὶ μετάγεται εἰς εὐθεῖαν· ὅθεν γίνεται μονόκερως μονοκέρωτος· ἡ γενικὴ τῶν πληθυντικῶν, τῶν μονοκερώτων.

Κεραός] — ἔλαφον κεραόν: — εὔκερων, μεγάλα κέρατα ἔχοντα, ἄρρενα· αἱ γὰρ θήλειαι τῶν ἐλάφων οὐ κερατοφυοῦσιν. ἐκ τοῦ κέρας κέρατος γίνεται κέραος· καὶ ὀξύνεται, ὀφεῖλον βαρύνεσθαι· ἀλλὰ συνεξηκολούθησε τῷ Δαναός, ἀλαός.

Κεραξόος] — κεραξόος ἤραρε τέκτων, κερατουργός, κερατογλύφος· ἀπὸ τῆς κέραος Ἰωνικῆς γενικῆς γίνεται καὶ τοῦ ξέω.

Κερόεις] ἀπὸ τῆς κέρατος γενικῆς, κερατόεις· καὶ συγκοπῇ, κερόεις· τὸ θηλυκὸν, κερατόεσσα· καὶ συγκοπῇ, κερόεσσα· καὶ κράσει, κεροῦσα.

Κέρας βοός· οἱ μὲν, κυρίως· οἱ δὲ, τὴν τρίχα· ἄμεινον δὲ νοεῖν κεράτιόν τι προσκεῖσθαι τῷ ἀγκίστρῳ, ἵνα μὴ οἱ ἰχθύες ἀποβιβρώσκωσι τὴν ὁρμιάν. Ἰλιάδος ω'.

Κερασβόλον, ἔστι μὲν τῶν ἅπαξ εἰρημένων τῷ Πλάτωνι· φαίνεται δὲ ἐπὶ σπερμάτων ταττόμενον, τῶν οὔτε ἐκφερόντων καρπὸν, οὔτε πυρὶ οὔθ' ὕδατι τηκομένων· ταῦτα γὰρ εἶναί φασι τὰ ὑπὸ τῶν σπορέων κατὰ τῶν κεράτων βληθέντα τῶν βοῶν· ἀφ' ὧν καὶ τὸ ὄνομα ἔσχε. παραδέδοται γάρ τις περὶ αὐτῶν λόγος τοιοῦτος, ὡς ἀτεράμνων ὄντων τῶν οὕτως εἰς τὴν γῆν καταπεσόντων σπερμάτων. τοὺς οὖν ὑπὸ ἀπαιδευσίας ἀπαθεῖς τε καὶ ἀπειθεῖς τοῖς νόμοις, κερασβόλους προσηγόρευσαν.

Κέρδος] παρὰ τὸ χείρ χειρός, χέρδος, καὶ κέρδος, τὸ διὰ τῶν χειρῶν διδόμενον ἐπ' ὠφελείᾳ. ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ κέαρ καὶ τὸ ἅδω τὸ ἀρέσκω, τὸ τὴν ψυχὴν εὐφραῖνον· ἢ παρὰ τὸ κέαρ καὶ τὸ ἡδύ.

Κερδαίνων, ἀπὸ τοῦ κέρδους, ἢ ἀπὸ τοῦ τὸ κέαρ ἰαίνειν.

Κερδώ, ἡ ἀλώπηξ. ὡς παρὰ τὸ Εἰδοθέα Εἰδώ, οὕτω καὶ παρὰ τὸ κερδαλέα ἡ ἀπατητικὴ γίνεται κερδὼ ὑποκοριστικῶς.

Κερδαλέος, ὁ συνετὸς καὶ παραλογιστικός. τὰς γὰρ ἐντρεχείας κέρδη ἐκάλουν· παρὰ τὸ ἡδύνειν τὸ κέαρ, ὅ ἐστι τὴν ψυχὴν διὰ λόγων κλέπτειν.

Κερδαλεόφρον, πανοῦργε τὸ φρόνημα· ἢ περὶ τὰ κέρδη τὸν νοῦν ἔχων, τουτέστι κερδαίνειν φρονῶν· παρὰ τὴν φρένα καὶ τὸ κέρδος· τουτέστιν, ὁ κερδαίνειν φρονῶν. ἢ διὰ λόγων τὴν ψυχὴν ἀπατῶν.

Κέρδιον, βέλτιον, κρεῖσσον· ἀπὸ τοῦ κέρδους. ἔστι δὲ οὐδέτερον· τὸ ἀρσενικὸν, κερδίων. τρίτον τύπον οὐκ ἔχει. τὸ δὲ οὐδέτερον ὁμοφωνεῖ τῇ κλητικῇ τοῦ ἀρσενικοῦ, ὦ κέρδιον. διατί προπαροξύνεται; διότι τὰ συγκριτικὰ ἅπαντα προπαροξύνεται, ἐνδοξότερος. ἐπεὶ οὖν τὸ καλλίων καὶ τὰ ὅμοια διὰ τὴν ἐπὶ τέλους μακρὰν οὐκ ἠδύνατο προπαροξυνθῆναι, τὸν κεχρεωστημένον τόνον ἐν τῇ εὐθείᾳ ἀνεδέξατο ἐν τῇ κλητικῇ. εἰς τὸ γλύκιον. Ἔνθα δὲ Σίσυφος ἔσκεν, ὃ κέρδιστος γένετ' ἀνδρῶν: — ἀντὶ τοῦ συνετώτατος. κέρδιστον γὰρ τὸν συνετώτατον φασίν· οὐ γὰρ ἂν τὸν πρόγονον αὐτοῦ πανουργότατον εἶπεν. οἱ δὲ νεώτεροι τὴν λέξιν ἐπὶ τοῦ φιλοκερδοῦς λαμβάνουσιν. Ἰλιάδος ζ'.

Κερκίς· κρέκω γὰρ προκατάρχει ῥῆμα· οἷον, Γλυκεῖα μᾶτερ, οὔτι Δύναμαι κρέκειν τὸν ἱστόν: — παρὰ τὸ 506
κρέκω τὸ πλήττω, κρεκίς τις οὖσα· παρὰ τὸ κρέκειν, ὅ ἐστιν ἠχεῖν· καὶ καθ' ὑπερβιβασμὸν, κερκίς· καὶ τοῦ λέοντος ἡ οὐρὰ, κέρκος. ἐκ τοῦ κέρκω, κέρκος· πληκτικὴ γάρ ἐστι. καὶ εἶδος φυτοῦ· Τώ μοι ἀναδραμέτην ἅτε κερκίδες: — καὶ ἴσως ἐκ τοῦ φυτοῦ ἐποίουν τὰς κερκίδας ταῖς γυναιξί.

Κέρκωπες] οὕτω πρότερον ἐκαλοῦντο οἱ Κύκλωπες· ὅθεν καὶ τοὺς πονηροὺς καὶ κακοὺς ἄνδρας Κέρκωπας φαμέν. ἐκλήθησαν δὲ, ἢ διὰ τὸ κερδαλέον αὐτῶν καὶ πανοῦργον· ἢ ἀπὸ μητρὸς Κερκώπης. ἢ Κέρκωπες λέγονται οἱ ἀπατεῶνες, ἀπὸ τῆς τῶν κυνῶν μεταφορᾶς, οἳ ταῖς ὄψεσι καὶ ταῖς κέρκοις σαίνοντες δάκνουσιν.

Κέρκουρος, τὸ μακρὰν ἔχον πρύμναν σκάφος.

Κέρκουρος, εἶδος πλοίου βραχέος.

Κέρκος, θηλυκῶς σκεῦός τι, ὥσπερ καὶ τρίπους, ἢ θύρα χαλκῆ. οὕτως ὁ Ἀλκμὰν ἐχρήσατο.

Κέρσαι, κόψαι. ἐκ τοῦ κείρω, κερῶ· Αἰολικῶς, κέρσα.

Κέρκυρ] πρὸς τοῦτο Κέρκυρ οὐκ εἴρηται. οὐ πρόκειται ἡμῖν, εἰ ἄρα δύναται γενέσθαι. ἀλλὰ τί εἰρήκασιν Ἕλληνες; Ἀλκμὰν φησι. Καὶ Κέρκυρος ἡγεῖται: — ἀπὸ εὐθείας τῆς Κέρκυρ. ἀλλ' οὐκ εἴρηται. οὐκ ἄρα ἔχεται τῆς ἀποκοπῆς· ἀλλὰ κλίσεώς ἐστι μᾶλλον, οὐ μεταπλασμὸς, εἴπερ εὐθεῖα Κέρκυρ, ὃ μὴ εἴρηται, ὥσπερ τὸ ψίθυρ, μάρτυρ. ἀλλὰ μὴν οὐδὲ Ἴλλυρ· ἀλλὰ τὸ Ἰλλυρας μεταπέπλασται κατὰ τὴν αὐτὴν πτῶσιν. ὥστε ταῦτα μεταπλασμός· τοὺς Ἰλλυριοὺς καὶ Κερκυραίους· οὐ γὰρ εἴρηται οὔτε ἡ εὐθεῖα, οὔτε ἡ γενικὴ, οὔτε ἡ δοτική· ἀλλὰ κατὰ τὴν αὐτὴν πτῶσιν μεταπέπλασται. εἴρηται δὲ ψίθυρ καὶ μάρτυρ, ἀφ' ὧν ἡ κλίσις. οὕτως Ἡρωδιανός.

Κέρτομος, ὁ χλευαστὴς, ὁ τὸ κέαρ τέμνων τῶν ἀκουόντων, διὰ τὸ παραλογιστικὸν τῶν λόγων· (καὶ κερτόμιον, τὸ παραλογιστικόν) ὁ τὴν ψυχὴν χλευάζων λόγοις τοιούτοις· καὶ κερτομίοις ἔπεσιν, ἐρεθιστικοῖς, παροξυντικοῖς, χλευαστικοῖς.

Κερτομέων, ἐρεθίζων, χλευάζων· σχῆμα παρασύνθετον. ἐτεκερτόμει, ἐπεχλεύαζεν, ἔσκωπτεν, ἠρέθιζεν.

Κερκώπων, δολίων, πανούργων. ἢ γένος πιθήκων. καθάπερ τῇ κέρκῳ ἡ ἀλώπηξ τοὺς θηρευτικοὺς κύνας ἀπατᾷ τῇδε κἀκεῖσε περιτρεπομένη, ἐφαμίλλως καὶ οὗτοι τοὺς ἁπλουστέρους φενακίζουσι τῇ κέρκῳ τῶν λόγων.

Κεστρίνους, τὰ τομία καὶ τεμάχη τῶν ἰχθύων.

Κεστὸς, ἔνδυμα Ἀφροδίτης· καταχρηστικῶς δὲ καὶ πᾶν γυναικῶν φαντασιῶδες ἔνδυμα· Ἰλιάδος ξ', Ἦ, καὶ ἀπὸ στήθεσφιν ἐλύσατο κεστὸν ἱμάντα: — ζωστήρ ἐστιν οὕτω καλούμενος, ἀπὸ τοῦ πολυκέντητος εἶναι ταῖς ῥαφαῖς. ἢ παρὰ τὸ κάζω τὸ κοσμῶ, γίνεται ῥηματικὸν ὄνομα καστὸς καὶ κεστὸς, ὁ κεκοσμημένος καὶ διαπεποικιλμένος καὶ διακεκεντημένος. ἢ παρὰ τὸ κέντω βαρύτονον (ἔνθα καὶ — κέντορες ἵπποι)· ὁ μέλλων Αἰολικῶς, κένσω· (ὅθεν τὸ, Κένσαι, ὁμοκλήσας) ὁ παρακείμενος, κέκενκα· ὁ παθητικὸς, κέκεσμαι, κέκεσται, κεστός.

Κεύθω, τὸ κρύπτω. ἐκ τοῦ κεύσω, γίνεται κευμὸς καὶ
507 κευθμὸς, ὡς μηνισμὸς μηνιθμός. ἐκ τούτου γίνεται κευθμών. ἀπὸ τοῦ κεύθω, γίνεται κευθάνω, ἐκεύθανον, ἀντὶ τοῦ ἔκρυπτον.

Κεφαλὴ, ἤτοι παρὰ τὸ κάρφεσθαι τὸ ξηραίνεσθαι, ὁ κατάξηρος τόπος καὶ ὀστώδης· ξηρὰ γὰρ καὶ ὀστώδης· ἢ κατὰ Ἀπολλόδωρον, καλύφη τις οὖσα, παρὰ τὸ καλύπτειν καὶ σκέπειν τὸν ἐγκέφαλον. τινὲς δὲ παρὰ τὸ ἐκεῖ κεῖσθαι τὰ φάη, κεφαή τις οὖσα, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ λ. οἱ δὲ, παρὰ τὸ κάπω τὸ πνέω, καπαλὴ, καὶ κεφαλὴ, οἱονεὶ ἡ διαπνέουσα· παρὰ τὸ πνεῖν· ὅθεν καὶ κῆπος, ὁ διαπνεόμενος τόπος· διὸ καὶ ἐν ταῖς οἰκίαις τὸν ἀποτετμημένον τόπον πρὸς ἄνεμον, ἀνάπνευσιν καὶ κῆπον λέγουσιν. ἢ παρὰ τὸ κέλυφος, ὃ σημαίνει τὸ κάλυμμα.

Κεφαλέων. ὁ κανών· οἱ Αἰολεῖς, διὰ τοῦ αων· οἱ Δωριεῖς, διὰ τοῦ εων· ὁ δὲ Ζηνόδοτος γράφει τὸ λαι δίφθογγον, ὡς κτητικὸν αὐτὸ λαμβάνων. κακῶς δέ· κανὼν δέ ἐστιν ὁ λέγων, ὅτι τὸ κτητικὸν ἐπὶ τῶν σωματικῶν μερῶν παραλαμβανόμενον, κατὰ τεθνηκότος θέλει παραλαμβάνεσθαι· οἷον, βόειος κεφαλὴ, ἡ τοῦ τεθνηκότος βοὸς κεφαλή· ἀνθρώπειος ποὺς, ὁ τοῦ τετελευτηκότος. οὐ γὰρ ἐπὶ ζῶντος εἴποι τις ἄν. διὸ καὶ μέμφονται τὸν Ζηνόδοτον· ἐπειδὴ τὸ, ἀρνῶν ἐκ κεφαλαίων, κτητικὸν ἀνεγίνωσκεν· κτητικῇ γὰρ φωνῇ ἐχρήσατο ἔτι ζώντων ἀρνῶν. οὐκ ἔπαθε πλεονασμὸν, ἀλλὰ συναίρεσιν.

Κεφαλληνία· ἀπὸ Κεφάλου τινός· ὃς ἀκουσίως ἀνελὼν Πρόκνην τὴν Ἐρεχθέως μητέρα, ἔξεισι τῆς Ἀττικῆς, καὶ σὺν Ἀμφιτρύωνι στρατεύεται κατὰ Τηλεβόων· ἔπειτα δὲ ἐκ Λυσίππης ἔσχεν Σαμαῖον καὶ Κράνεαν καὶ Παλαίαν· ἀφ' ὧν οἱ ἐν τῇ Κεφαλληνίᾳ Πρόνοοι, Σαμαῖοι. Κράνειοι. Παλεῖς, προσηγορεύθησαν. οὕτως Ἐπαφρόδιτος ἐν ὑπομνήματι τῆς Ὀδυσσείας.

Κεχαδότα, ἀντὶ τοῦ χωροῦντα. ἐκ τοῦ χάζω, χάσω, κέχαδα, κεχαδὼς κεχαδότος· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν.

Κεχαροίατο] χαίρω· ὁ β' ἀόριστος, ἔχαρον· ὁ μέσος, ἐχαρόμην· καὶ τὸ εὐκτικὸν, χαροίμην· κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν, κεχαροίμην· τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν, κεχάροιντο· καὶ τὸ Ἰωνικὸν, κεχαροίατο, ἀντὶ τοῦ χαρείησαν, ὡς μνήσαιντο, μνησαίατο· λέγοιντο, λεγοίατο· πύθοιντο, πυθοίατο. εἰς τὸ δευοίατο.

Κεχαρηότα] οὔτε ἀπὸ τοῦ χαίρω γίνεται, ἐπειδὴ ὁ παρακείμενος κέχαρκα ἐστίν· οὔτε ἀπὸ τοῦ χαιρῶ· ἀλλ' ἀπὸ τοῦ χαίρω, γίνεται χαρῶ, ὡς φαίνω, φανῶ· οὗ ὁ παρακείμενος, κεχάρηκα· ἡ μετοχὴ, κεχαρηκώς· καὶ κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ κ, κεχαρηότα.

Κεχολώσεται] Ὁ δέ κεν κεχολώσεται, ἀντὶ τοῦ ὀργισθήσεται. ἐκ τοῦ χολῶ χολώσω, κεχόλωκα, κεχόλωμαι κεχόλωσαι· καὶ ὁ μετ' ὀλίγον μέλλων, κεχολώσομαι. διαφέρει δὲ τοῦ μέλλοντος· ὅτι ὁ μὲν μέλλων, ἀόριστός ἐστιν· ὁ δὲ μετ' ὀλίγον μέλλων, ὡρισμένον.

Κεῖος, σημαίνει τὸν πολίτην τῆς Κέω· Κέως δὲ νῆσος ἐστίν. ὠνόμασται ἀπὸ τοῦ Κέω τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Ῥοδοέσσης νύμφης. ἐκ τοῦ Κέω γίνεται Κέϊος· καὶ κατὰ συναίρεσιν, Κεῖος. Κῶς, νῆσος ἐστίν· ὠνομάσθη ἀπὸ Κῶ, ἥτις θυγάτηρ Μέροπος καὶ Ἐχεμείας ἦν. ἡ Κῶς, τῆς Κῶ. τὸ δὲ παρ' Ὁμήρῳ Ἰλιάδος ξ'. Καί μιν ἔπειτα Κόωνδ' εὖ ναιομένην ἀπένεικας: — ἀπὸ ἄλλης εὐθείας ἐστὶ, τῆς Κόως.

Κείρειν, τὸ κόπτειν· ἀπὸ τοῦ αἴρειν καὶ ἀποκόπτειν τὸ 508
κέρας, ἤγουν τὴν τρίχα.

Κείω, σημαίνει τὸ καίω· ἀνεφάνη γὰρ τὸ ε, ὡς ἐν τῷ, Κέδρου τ' εὐκεάτοιο: — κείων, τὸ κοιμησόμενος, ἀπὸ τοῦ κέω· Ὄρσο κέων: — πλεονασμῷ, κείων· κίω δὲ τὸ πορεύομαι, διὰ τοῦ ἰῶτα, ἀπὸ τοῦ ἴω.

Κειμήλια, τὰ ἀπόθετα χρήματα. ὡς παρὰ τὸν θήσω μέλλοντα γίνεται θεμέλιον, οὕτω καὶ παρὰ τὸν κείσω κείσομαι μέλλοντα γίνεται κειμήλιον. ἢ παρὰ τὸ ἐκεῖ κεῖσθαι τὰ μείλια, δι' ὧν τινὰ ἐκμειλισσόμεθα, ἤγουν τὰ χρήματα.

Κειρία, σημαίνει τὰ σχοινία, τὰ ἐντάφια δεσμά. ἢ κειρία σημαίνει τὸ σχοινίον τὸ δεσμοῦν τὴν κλίνην. λέγεται δὲ καὶ θηλυκῶς· παρὰ τὸ κείρω τὸ κόπτω, τουτέστι παρὰ τὸ εἰς λεπτὰ κόπτεσθαι αὐτά. ἢ παρὰ τὸ κέρας, ὃ σημαίνει τὴν τρίχα, κιρία· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, κειρία· καὶ γὰρ ἐκ τῶν τριχῶν ἦσαν τὸ παλαιόν. ἢ παρὰ τὸ εἴρω τὸ συμπλέκω, εἰρία· καὶ πλεονασμῷ τοῦ κ.

Κεῖθι, ἀντὶ τοῦ ἐκεῖσε, ἐπὶ τόπου· γίνεται ἐκ τοῦ ἐκεῖνος. τὸ κει. δίφθογγον. διατί; τὰ εἰς θι λήγοντα ἐπιῤῥήματα τὴν παραλήγουσαν θέλει φυλάττειν τῶν εἰς θεν ἐπιῤῥημάτων.

Κεῖθεν, ἀπὸ τοῦ ἐκεῖθεν γίνεται· ἢ ἀπὸ τοῦ κεῖνος, κείνοθεν, ὡς Λέσβος, λεσβόθεν· καὶ κατὰ συγκοπὴν, κεῖθεν.

Κεῖνός θ' ὡς ἀγόρευεν: — ὁ μὲν Ἡρωδιανὸς ἀναγινώσκει εἰς τὸ κει, περισπωμένην· καὶ εἰς τὸ νος, ὀξεῖαν· καὶ εἰς τὸ ως βαρεῖαν· ὁ δὲ Ἀρίσταρχος, Κεῖνος τόσσ' ἀγόρευεν: — ζητοῦσι δέ τινες, ποῖον ἐστὶν ἀναλογώτερον, τὸ κεῖνος, ἢ τὸ ἐκεῖνος. ἔστι δὲ εἰπεῖν, ὅτι κατά τι μέν ἐστιν ἀναλογώτερον τὸ κεῖνος· κατά τι δὲ τὸ ἐκεῖνος· καθὸ μέν ἐστι λέγειν, ὅτι οὐδέποτε πρωτότυπος ἀντωνυμία ἀπαθὴς οὖσα ὑπερβαίνει τὴν δισυλλαβίαν, οἷον ἐγώ, αὐτός, οὗτος· τὸ κεῖνος ἐστὶν ἀναλογώτερον. πρόςκειται, πρωτότυπος, διὰ τὸ νωΐτερος, σφωΐτερος· παράγωγοι γὰρ αὗται αἱ ἀντωνυμίαι. ἀπαθεῖς εἶπε, διὰ τὸ οὑτοσί, ἐκεινοσί. καθὸ δὲ αἱ μονοπρόσωποι ἀντωνυμίαι ἀπὸ φωνήεντος θέλουσιν ἄρχεσθαι, οἷον οὗτος, αὐτός, ὅδε, ἀναλογώτερόν ἐστι τὸ ἐκεῖνος, ἵνα ἀπὸ φωνήεντος ἄρξηται.

Κεῖνος] οὐκ ἔστιν ἐνταῦθα σχῆμα· θεματικὴ γάρ ἐστι· τὸ ε γὰρ φωνῆεν πέφυκε πλεονάζειν, οἷον ὥρων, ἐώρων· ἀφαιρεῖται δὲ, ὅτε μετὰ συμφώνου ἐστίν· οἷον ἔφη, φῆ· οὕτως ἐκεῖνος, κεῖνος· ἀφαίρεσις ἄρα. καὶ πάλιν οὐδέποτε μονοπρόσωπος ἀντωνυμία ἀπὸ συμφώνου ἄρχεται, ἀλλ' ἀπὸ φωνήεντος, αὐτός, ὅδε. μήποτε ἄρα ἐκεῖνος, καὶ κατὰ ἀφαίρεσιν κεῖνος. πρόςθεσις δὲ λέγεται τοῦ ε, ἐπειδὴ αἱ πρωτότυποι ἀντωνυμίαι ἀπαθεῖς οὖσαι οὐ θέλουσιν ὑπερβαίνειν τὴν δισυλλαβίαν. ἀπαθεῖς εἶπε, διὰ τὰς ἐπεκτεταμένας, αὐτοσί, οὑτοσί. ὅθεν τὸ ἐκεῖνος, ὑπὲρ τὴν δισυλλαβίαν. μήποτε τὸ κεῖνος ἐστὶ κυριώτερον· ὅθεν πρὸς μὲν τὴν ποσότητα τῶν συλλαβῶν, κεῖνος· πρὸς δὲ τὸ ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενον, ἐκεῖνος. ὅθεν διὰ διφθόγγου γράφεται, ἐπειδὴ οἱ Δωριεῖς κεῖνος λέγουσι διὰ τοῦ η, ὡς μεῖον, μῆον.

Κεῖμαι] Ἰστέον ὅτι τὸ κεῖμαι καὶ ἧμαι ἐλέγχονται, μήτε ἀπὸ τῶν εἰς ω εἶναι, μήτε ἀπὸ τῶν εἰς μι· ὅτι τὰ
509 ἀπὸ τῶν εἰς ω, ἢ τῷ ο παραλήγεται, ὡς τὸ τύπτομαι· ἢ τῷ ω, ὡς τὸ βοῶμαι· ἢ τῷ ου, ὡς τὸ χρυσοῦμαι· καὶ τὰ ἀπὸ τῶν εἰς μι, ἢ τῷ ε παραλήγεται ἐν τοῖς παθητικοῖς, ὡς τὸ τίθεμαι· ἢ τῷ ἄλφα συνεσταλμένῳ, ὡς τὸ ἵσταμαι· ἢ τῷ ο, ὡς τὸ δίδομαι· ἢ διχρόνῳ συνεσταλμένῳ, ὡς τὸ ζεύγνυμαι. ἀλλ' ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι ἐλέγχονται ταῦτα εἶναι ἀπὸ τῶν εἰς μι, ἀπὸ τοῦ δευτέρου προσώπου τοῦ ἧσαι καὶ κεῖσαι. πᾶς γὰρ ἐνεστὼς εἰς μι λήγων ἔχει τὸ δεύτερον εἰς σαι λῆγον, ἀπὸ τῶν εἰς μι ὤν· οἷον, τίθεμαι, τίθεσαι· οὕτως ἧμαι, ἧσαι· κεῖμαι, κεῖσαι. ἔστι δὲ ὁ σχηματισμὸς αὐτοῦ οὕτως· ἔστιν ἕω (τὸ κάθημαι) καὶ κέω βαρύτονα· καὶ κατὰ παραγωγὴν, ἑῶ καὶ κεῶ, περισπώμενα, ὡς κύω, κυῶ· ἕλκω, ἑλκῶ· ῥίπτω, ῥιπτῶ. εἶτα κατὰ παραγωγὴν τῶν εἰς μι γίνεται ἕημι καὶ κέημι· ὁ παθητικὸς ἐνεστὼς, ἕεμαι καὶ κέεμαι· καὶ κράσει τῶν δύο εε, πῆ μὲν εἰς η, πῆ δὲ εἰς ει δίφθογγον, ἧμαι καὶ κεῖμαι. ζήτει εἰς τὸ ἕαται.

Κήδω, τὸ φροντίζω· παρὰ τὸ κήδω τὸ ἀνιῶμαι, γίνεται ἐκ τοῦ παρεπομένου· τοῖς γὰρ φροντίζουσι παρέπεται τὸ ἀνιᾶσθαι. ἢ ἐκ τοῦ ἔδω τὸ ἐσθίω, τροπῇ τοῦ ε εἰς η, καὶ πλεονασμῷ τοῦ κ· κατεσθίουσι γὰρ τρόπον τινὰ ἑαυτοὺς οἱ μεριμνῶντες· ὅθεν καὶ μελεδώνη, ἡ φροντίς, παρὰ τὸ τὰ μέλη ἔδειν. τὸ δὲ κήδω τὸ λυποῦμαι, οὐχ εὗρον ἐτυμολογούμενον· ὡς οἶμαι δὲ, ὅτι ἀπὸ τοῦ καίεσθαι εἴρηται. καίω γὰρ κήδω· τοῖς γὰρ λυπουμένοις παρέπεται ἡ ἔκκαυσις. — καὶ ἀνάσχεο κηδομένη περ, ἀντὶ τοῦ λυπουμένη. Κήδετο γὰρ Δαναῶν: — ἀντὶ τοῦ ἐφρόντιζεν· Ἀρίσταρχος δὲ, ἀντὶ τοῦ ἠνιᾶτο, καὶ ἔστι μετὰ τῆς περί· ἵν' ᾖ, ἠνιᾶτο γὰρ περὶ Δαναῶν. — σέ τε κήδων ἠδὲ σὰ τέκνα: — Καλόν τοι σὺν ἐμοὶ τὸν κήδειν, ὅς κέ με κήδει: — ἀντὶ τοῦ λυπεῖν καὶ βλάπτειν.

Κατακεῖσθαι] διατί πάντων τῶν ἀπαρεμφάτων τὸν τόνον φυλασσόντων, καταφιλεῖται, καταφιλεῖσθαι, τὸ κατάκειται οὐκ ἐγένετο κατάκεισθαι; λέγεται, ὅτι καθόλου ἐπὶ τῶν τοῦ ὁριστικοῦ, παθητικῶν ἀπαρεμφάτων ἐνεστῶτος καὶ παρατατικοῦ, ἀναβιβάζουσι τὸν τόνον, εἰ μή που μακρᾷ φύσει παραλήγεται· ποιεῖσθαι· οὕτω καὶ περικεῖσθαι.

Κήδεα, λύπας, πένθη· ἐκ τοῦ κήδω· παρὰ τὸ ἀνιᾶσθαι καὶ οἱονεὶ καίεσθαι.

Κήδαρ, σημαίνει τὸ σκοτεινόν· παρὰ τὸ κήδω τὸ κοιμῶμαι.

Κήδω, σημαίνει τὸ θάπτω· καὶ γίνεται παρὰ τὸ χῶ, τὸ χωννύω· οὗ ὁ μέλλων, χήσω· καὶ μετάγεται ὁ μέλλων εἰς ἐνεστῶτα, καὶ γίνεται κήδω κατὰ τροπὴν τοῦ χ εἰς κ, καὶ τοῦ σίγμα εἰς δ· ἐκ τούτου γίνεται παράγωγον κηδεύω. ἢ ἐκ τοῦ κήδω τὸ φροντίζω· καὶ ὡς φωλεύω, φωλεός, οὕτω κηδεύω, κηδεός· ἔστι νέκυς ὁ φροντίδος καὶ κηδεμονίας ἄξιος, καὶ κηδεύσεως, τουτέστι ταφῆς.

Κηδεσταί λέγονται ὅ τε πατὴρ τῆς γεγαμημένης, καὶ αὐτὸς ὁ γαμῶν· κῆδος γάρ ἐστιν ἡ κατ' ἐπιγαμίαν συγγένεια· ἐπεὶ ἐκ προνοίας καὶ κηδεμονίας συνίσταται. γίνεται δὲ παρὰ τὸ κήδω τὸ φροντίζω. ἐκ δὲ τοῦ κῆδος, κηδεστής, ὁ κατ' ἐπιγαμβρίαν συγγενής, τουτέστιν ὅ τε πατὴρ τῆς γεγαμημένης, καὶ αὐτὸς ὁ γαμῶν· ἐκ προνοίας γὰρ καὶ φροντίδος οἱ ἀμφότεροι συνίστανται. τὸ δὲ Κηδέστης, τὸ κύριον ὄνομα, βαρύνεται, ὡς θύος, Θυέστης· ὄρος, Ὀρέστης· τὸ δὲ κηδεστής, ὀξύνεται ὡς 510
προσηγορικόν.

Κηδεστοί, οἰκειότατοι, φροντιστικώτατοι. καὶ, Ὅς μοι κήδιστος ἑτάρων ἦν κεδνότατός τε: — ἀντὶ τοῦ ὁ φροντιζόμενος. ὡς παρὰ τὸ κάλλος, γίνεται καλλίων· καὶ τὸ ὑπερθετικὸν, κάλλιστος· οὕτω παρὰ τὸ κῆδος κηδίων κήδιστος.

Κηκάς, ἡ λοιδορία· ἐκ τοῦ κακός. ἢ κηκάς ἐστιν ἡ κακόλογος λοιδορία· ἐξ οὗ καὶ κηκασμός, ἡ λοιδορία. Λυκόφρων, Βρίζουσι κηκασμοῖσιν ἠκρωμένοι: — ἤγουν ταῖς λοιδορίαις καὶ χλεύαις τετραχημένοι. καὶ Καλλίμαχος, Κηκάδι σὺν γλώσσῃ: — καὶ τὸ παρ' Ὁμήρῳ οὕτως ἐκδέχονται, Ἀλλὰ κακῶς ἀφίει: — ἀντὶ τοῦ λοιδόρως καὶ μεθ' ὕβρεως. οἱ δὲ κῆκα τὴν μελανίαν λέγουσιν. ὅθεν Ῥωμαῖοι τὸν τυφλὸν κέκον λέγουσιν. ἔστι καὶ κηκὰς ἀλώπηξ, κακωτική, κακοῦργος, καὶ πονηρά· ὡς Νίκανδρος, — ἔνθα, Πιοτέρην ὅτε βότρυν ἐσίνατο κηκὰς ἀλώπηξ.

Κήκιε, τὸ ἔῤῥει καὶ κατέβαινεν, ἐκ τοῦ κίω τὸ περιπατῶ, ὡς τὸ, — μέλαν δ' ἀνεκήκιεν αἷμα: — ἐκ τοῦ ἀνέκαθεν.

Κῆλα, τὰ βέλη· ὁτὲ δὲ, σημεῖα· παρὰ τὸ καίω· ἢ παρὰ τὸ ἵημι τὸ πέμπω, (οὗ ὁ μέλλων, ἥσω, ἀντὶ τοῦ ἀφήσω, πέμψω) γίνεται ἧλον καὶ κῆλον. κυρίως δὲ τὸν κεραυνὸν καὶ τὸν πρηστῆρα σημαίνει ἡ λέξις· καὶ βέλη θεῖα, τουτέστιν ἀστραπὰς καὶ βροντάς· παρὰ τὸν κήσω μέλλοντα, δηλοῦντα τὸ καύσω· ὅθεν καὶ — πυρὶ κηλέῳ, τουτέστι καυστικῷ, πλεονασμῷ τοῦ ε. εἰς τὸ κηλίς.

παρὰ τὸν κήσω μέλλοντα· ὡς τὸ, Αὖα πάλαι περίκηλα, τά οἱ πλώοιεν ἐλαφρῶς: — τουτέστι τὰ πάνυ κεκαυμένα ὑπὸ ἡλίου, καὶ ξηρά.

Κηληθμὸς, ἡ μεθ' ἡδονῆς ἡσυχία, ὡς τὸ, Κηληθμῷ δ' ἔσχοντο κατὰ μέγαρα σκιόεντα, Ὀδυσσείᾳ. κυρίως ἡ διὰ τῆς ἀκοῆς ἡδονὴ καὶ τέρψις καὶ θέλξις. οἷον κηληδηθμός. καὶ συγκοπῇ· ἢ χαλήθυμός τις ἐστί· καὶ συγκοπῇ καὶ τροπῇ, κηληθμός. γίνεται ἐκ τοῦ χῶ, χήσω, χαλῶ, καὶ κηλῶ, οἱονεὶ τέρπω καὶ χαλῶ· καὶ κηλούμενος, ὁ τερπόμενος· οἱ γὰρ πραϋνόμενοι, διακεχυμένοι καὶ ἐφηπλωμένοι γίνονται. καὶ κατεκήλησεν, ἀντὶ τοῦ κατεπράϋνε καὶ κατέθελξεν, ἢ κατεμάρανεν. οἱ δὲ, οὐκ ἄποθεν τοῦ κλᾶσθαι ἐτυμολογοῦσι.

Κήλη, τὸ πάθος· παρὰ τὸ κᾶλον, ὅ ἐστι ξύλινον καὶ σκληρόν· ἀφ' οὗ παρώνυμον κάλη· ἐπεὶ τὰ μέρη ἐκεῖνα εἰς ὄγκον ἐπιδιδόμενα, μείζονα τοῦ συνήθους γίνεται· ἀφ' οὗ καὶ σκληρά.

Κῆλον] κῆλον λέγεται τὸ ξύλινον βέλος, παρὰ τὸ κᾶλον, ὃ δηλοῖ τὸ ξύλον· ἀφ' οὗ καὶ καλοπόδιον, ὁ ξύλινος πούς· ἐξ οὗ μετὰ τοῦ νεύειν γίνεται καλόνειον καὶ κηλόνειον, τὸ ἀνανεῦον καὶ κατανεῦον ξύλον, ὁ ξύλινος ἀντλητήρ. τὸ παρ' ἡμῖν λεγόμενον γεράνειον. κηλώνιον δὲ, ἐπὶ τοῦ ἵππου· κήλων γὰρ λέγεται ὁ θερμὸς εἰς συνουσίαν· παρὰ τὸν κήσω μέλλοντα· δηλοῖ τὸ καύσω.

Κηκὶς, βάμμα τι, ἢ καρπὸς δρυὸς ἐπιτήδειος εἰς βαφὴν κλινῶν.

Κηλὶς, ῥύπος, μίασμα, μόλυσμα· ἔνθα ἐπὶ τῆς ἐσθῆτος τῆς ἐχούσης σημεῖον καὶ μολῦνον αὐτήν. κῆλα δὲ τὰ σημεῖα, οἷον δῆλα, τροπῇ τοῦ δ εἰς κ. καὶ ἐφ' ὕβρεως
511 λέγεται, Οὗτος κηλῖδας ἔχει: — οἷον μολύσματα, οὐ καθαρός ἐστι.

Κημὸς] παρὰ τὸ κάμπτω καμμὸς καὶ κημός, τῆς θέσει μακρᾶς τραπείσης εἰς φύσει μακρόν. ἔστι δὲ καὶ πλέγμα τι ἐκ σχοινίων.

Κῆπος, ὁ ἀποτετμημένος τόπος πρὸς ἀνάπνευσιν, καὶ καταπνεόμενος. παρὰ τὸ κάπω τὸ πνέω, κάπος καὶ κῆπος. ἢ παρὰ τὸ σκάπτω, κάπος καὶ κῆπος, καὶ ἀφαιρέσει καὶ ἐκτάσει. ἐκ δὲ τοῦ κῆπος καὶ τοῦ οὐρῶ τοῦ φυλάττω, γίνεται κηπουρός, ὡς οἰκουρός.

Κῆρ, περισπωμένως σημαίνει τὴν ψυχήν· γένους οὐδετέρου· γίνεται παρὰ τὸ κέαρ, ὃ δηλοῖ αὐτὴν τὴν ψυχήν· τὸ δὲ, παρὰ τὸ κεκρᾶσθαι ἐκ ψυχροῦ καὶ θερμοῦ ἐπίσης ἔχοντος· κέκραται δὲ ἐκ τῶν στοιχείων. κῆρ δὲ, ἀπὸ τοῦ δίκην κηροῦ ἀπομάττεσθαι τὰ μαθήματα· ἢ παρὰ τὸ καιρίαν δέχεσθαι τὴν πληγήν· ἢ παρὰ τὸ καίω. καὶ τί μετέχει; τὸ γὰρ ἔμψυχον καὶ θερμὸν φασὶν εἶναι τὴν ψυχήν. παρὰ τὴν καῦσιν· ἢ παρὰ τὸ κῶ τὸ καίω, κέαρ· καὶ κατὰ συναίρεσιν, κῆρ· ἢ παρὰ τὸ ἔαρ, ὅ ἐστι πνεῦμα. ἐκ τοῦ κῆρ κηρὸς κηρόθεν καὶ κηρόθι ἐπίῤῥημα, τὸ ἐκ ψυχῆς.

Κὴρ, ὀξυτόνως, γένους θηλυκοῦ, καὶ σημαίνει τὴν θανατηφόρον μοῖραν· καὶ γίνεται παρὰ τὸ καίω, κέκηκα· καυστικὴ γὰρ ἐστὶ καὶ ἀφανιστική. ἤτοι καῆναι ἐπιφέρουσα· καὶ ἐν ᾅδου ποταμοὶ, Πυριφλεγέθων καὶ Ἀχέρων. ἐκ τοῦ ἔκηα. τοὺς γὰρ ἀποθνήσκοντας ἔκαιον οἱ παλαιοί. κὴρ οὖν, ὁ θάνατος· καὶ κηραμύντης, ὁ Ἡρακλῆς, ὁ τὰς κῆρας διώκων· ἀλεξίκακος γάρ. παλαίμων δὲ αὐτὸς, διὰ τὸ παλαῖσαι αὐτὸν τῷ Διΐ· πευκεὺς δὲ, ἐν Ἀβδήροις τιμᾶται.

Κηρεσσιφορήτους, τοὺς ὑπὸ εἱμαρμένης ἠγμένους, μοιροφορήτους· ἢ οὓς αἱ Μοῖραι ἀποίσουσι.

Κηρουλκὸς, ἡ ἕλκουσα εἰς κῆρα, ὅ ἐστιν εἰς θάνατον· ἀφ' οὗ, θανατηφόρος.

* Κηροχυτέω, τὸν κηρὸν χέω.

Κῆρυξ, ἀπὸ τοῦ κηρύσσω κηρύξω, γίνεται ἀποβολῇ τοῦ ω· τοῦτο παρὰ τὸ γῆρυς. ὃ σημαίνει τὴν φωνήν. γηρύσσω καὶ κηρύσσω. παρὰ τὸ γέρας, κῆρυξ. ἐπὶ τῶν ἐντίμων λέγεται. κυρίως προφητῶν ψαλμῳδία. ἢ ὥσπερ παρὰ τὸ πτερὸν γίνεται πτερῶ πτερύσσω, οὕτω καὶ παρὰ τὸ ἐρῶ τὸ λέγω, γίνεται ἐρύσσω καὶ ἠρύσσω· καὶ πλεονασμῷ τοῦ κ. κλίνεται κήρυκος. ὡς πέρδικος. τὸ ρυ, μακρόν· ἡ γὰρ ὀφειλομένη ἐν τῇ εὐθείᾳ μακρὰ μετῆλθεν ἐν τῇ γενικῇ. ὤφειλε δὲ καὶ ἡ εὐθεῖα ἔχειν μακρὸν τὸ υ. ἄλλως· οὐδέποτε πρὸ τῶν διπλῶν εὑρήσεις δίχρονον ἐκτεταμένον ἐπὶ μονοστίχου. συνεστάλη ἐν τῷ, Κήρυκι Ἠπυτίδῃ: — εἰσὶ τινὰ ἀπὸ τῶν εἰς διπλοῦν ληγόντων διὰ τῆς ε καὶ ι διφθόγγου γραφόμενα. ὡς κυκλώπειον, τὸ τοῦ Κύκλωπος· φοινίκειον, τὸ τοῦ φοίνικος. οὕτω καὶ κηρύκειον. ἰστέον ὅτι ἔστι καὶ κηρύκιον διὰ τοῦ ι· ὅπερ ἐπὶ μόνης τῆς ῥάβδου λέγεται τοῦ Ἑρμοῦ.

Κηρύκειον, ἔστι προσηγορικὸν καὶ σημαίνει πᾶσαν ῥάβδον κήρυκος· ἔστι καὶ κτητικὸν σημαῖνον τὸ τοῦ κήρυκος, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ, Γράμμα κηρύκειον: — ἔστι καὶ ὄνομα λόφου τῆς Ἐφέσου, ἐν ᾧ ἀνῆλθεν ὁ Ἥρα ἧς κατὰ βούλησιν τῶν θεῶν, καὶ ἐκήρυξε τὴν γέννησιν τῆς Ἀρτέμιδος. διὰ διφθόγγου. ἔστι καὶ κηρύκειον σημαῖνον τὴν κήρυξιν. ἔστι καὶ πληθυντικῶς, τὰ κηρύ- 512
κεια, καὶ σημαίνει τὸν μισθὸν τὸν διδόμενον ἐπὶ τῇ κηρύξει· ὅπερ λέγεται ἐν τῇ συνηθείᾳ, μήνυτρα. τὸ κηρύκιον, ῥάβδος ἦν μετρίου μήκους, ἄνω πρὸς τῇ ἀρχῇ ὄφεις ἐσχηματισμένους ἀντεμβαλλομένους ἀλλήλοις εἰς τύπον τοῦ φ στοιχείου. ταύτην οἱ κήρυκες φέροντες ὥδευον τοῦ ἀσφαλοῦς χάριν.

Κηρυβίων] καθαρματῶδες ἐστὶ τὸ ὄνομα· κηρύβια γὰρ κυρίως τὰ ἀποβράσματα τῶν κυάμων. Κρατῖνος. Δασὺν ἔχων τὸν πρωκτὸν, ἅτε κηρύβι' ἐσθίων: — εἰ μὴ ἄρα περιεκτικὴ ἔννοια ἐστὶν ἕνεκα ἐμφάσεως. καὶ ὑγιῶς ὀξύνεται. ὡς ἄπειρος, ἀπείρων· καὶ ἄναιμος, ἀναίμων· οὕτω κατάπυγος, καταπύγων καταπύγονος· καὶ συστέλλεται ἐν τῇ γενικῇ.

Κηφηΐδα γαῖαν, Νίκανδρος, ἀπὸ Κηφέως· τὴν Αἰθιοπίαν.

Κηφισὸς, ποταμός ἐστι παρακείμενος τῇ λίμνῃ· ἐξ οὗ λίμνη ἐκλήθη Κηφισίς.

Κηφῆνες] ἐκ τοῦ κωφός, κωφὴν καὶ κηφήν.

Κηρὸς] παρὰ τὸ καίω, καύσω, ἔκαυσα· ἀποβολῇ τοῦ σ, ἔκηα· ἐξ αὐτοῦ καρὸς καὶ κηρός, ὁ καιόμενος. ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ καίεσθαι ῥαδίως· ἢ ὅτι καιόμενος ῥεῖ.

Κῆχος, ἐπίῤῥημα· ἀντὶ τοῦ ποῦ. τὸ κη, ἡ Δωρικῶς· καὶ τροπῇ τοῦ π εἰς κ· πῆχος γὰρ ἦν. ἀπὸ τοῦ πῇ, ὃ σημαίνει τὸ ποῦ, ὡς τὸ, Πῇ ἔβη Ἀνδρομάχη; ἐκ τοῦ πῇ καὶ τοῦ ἄγχι, γίνεται πῆχος καὶ κῆχος. ζήτει εἰς τὸ πόπανον.

Κηώεις] ἐκ τοῦ κέω τὸ κοιμῶμαι, κεάεις· καὶ τροπῇ, κηώεις· ἐπὶ τοῦ θαλάμου, ὁ πρὸς τὸ κοιμᾶσθαι ηὐτρεπισμένος καὶ εἰργασμένος οἶκος· καὶ ὁ ποιητής, Ὄρσο κέων, ὦ ξεῖνε: — ἀντὶ τοῦ κοιμήθητι διεγερθείς. σημαίνει καὶ τὸν τεθυμιαμένον· ἀπὸ τοῦ τὰ θυμιάματα εἰς αὐτὸν καίεσθαι.

Κηώδης, ὁ τεθυμιαμένος· παρὰ τὸ καίω.

Κητώδεις, παρὰ τὸ κῆτος· τοῦτο παρὰ τὸ κῶ τὸ κεῖμαι· ἢ παρὰ τὸ χῶ χήσω τὸ χωρῶ, χῆτος καὶ κῆτος.

Κιανὶς] — ἀφίκοντο Κιανίδος ἤθεα γαίης: — Κίος πόλις Μυσίας, ἀπὸ Κίου τοῦ ἡγησαμένου τῶν Μιλησίων τῆς ἀποικίας. τὸ ἐθνικὸν, Κιανός· Τεύνεκεν εἰς ἔτι νῦν

Παρ' ἄλλων ἐπιόντι Κιανοί: — κατῴκησαν δὲ αὐτὴν Μυσοί. εἶτα Κᾶρες· καὶ τρίτον, Μιλήσιοι. ἔστι δὲ καὶ ποταμὸς ὁμώνυμος τῆς Μυσίας παραρρέων τῇ γῇ. ἡ δὲ Κίος, ἔστι πόλις, ἡ νῦν Προυσίεις ἢ Προῦσα.

Κίβδηλον· ἀπὸ ἱστορίας· οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι τῷ πρὸς τοὺς Χίους μίσει φερόμενοι, ἐν τοῖς ἀδοκίμοις ἑαυτῶν ὀνόμασι τὸν τοῦ χ τύπον ἐγχαράττοντες, ἀτέρδιπτον βδελυσσόμενοι. κυρίως δὲ λέγεται κίβδηλον, τὸ ὑπόχαλκον χρυσίον.

Κιβωτός, παρὰ τὸ κεῖσθαι ἐκεῖ τὴν βόσιν, ἤγουν τὴν τροφήν. ὤφειλε διὰ διφθόγγου· ἀλλ' ἡ παράδοσις τὸ ι ἔχει· καὶ λέγει Ὧρος, ὅτι ἴσως παρὰ τὸ κίβος ἐστὶ τὸ σημαῖνον τὴν τροφήν.

Κιβδηλίς, ἡ ἐν τοῖς μετάλλοις σκωρεία.

Κίβισις, σημαίνει κιβωτὸν ἢ πήραν. Καλλίμαχος, Εἰ γὰρ ἐπιθήσει πάντα ἐμὴ κίβισις: — εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἐκεῖ κεῖσθαι τὴν βόσιν· ἢ παρὰ τὸ κίειν τὸ πορεύεσθαι καὶ ὁρμᾶν, ἡ εἰς τὸ κίειν καὶ ἰέναι βόσιν ἔχουσα, τουτέστι τροφήν. 513 καὶ Ἡσίοδος ἐν Ἀσπίδι, — ἀμφὶ δέ μιν κίβισις θέε θαῦμα ἰδέσθαι: — ἐβάσταζεν ἐν δεκτικῷ τινὶ ἀγγείῳ τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνος ὁ Περσεύς.

Κιγκλίς, ἡ καγκελοθυρίς, θύρα δικτυωτή. μάλιστα δὲ ἐπὶ τῶν δικαστηρίων τοιαῦται ἦσαν, ἵνα ταχέως ἀνοίγωνται καὶ κλείωνται· συνεχῶς γὰρ εἰσῄεσαν καὶ ἐξῄεσαν· γέγονεν οὖν παρὰ τὸ κλείω. ἢ κυκλίς τις· παρὰ τοὺς κύκλους τοὺς ἀποτελουμένους κλειομένης αὐτῆς. καὶ κιγκλίσαι, τὸ ἀσφαλίσαι· παρὰ τὴν Ἀττικὴν κιγκλίδα· καὶ κιγκλίζειν, τὸ πειράζειν. καὶ κίγκλος, ὀρνιθάριον· ἢ κιγκλίς, ὄρνις λεγομένη, πυκνὰ τὴν οὐρὰν κινοῦσα· ἣν ἐν τῇ συνηθείᾳ ἔνιοι σεισοπυγίδα καλοῦσιν· εἴρηται διὰ τὸ συνεχῶς τὰ οὐραῖα πτερὰ ἐν τῷ αὐτῷ κινεῖν· ἢ παρὰ τὸ σείειν τὴν πυγήν, ὅ ἐστι τὴν οὐράν· σεισοφίκης παρ' ἡμῖν ὀνομάζεται.

Κίδαρις] Τὴν κίδαριν ἀνεδήσατο: — ἐκ τριχῶν ὕφασμα, καμελαύκιον· ἢ περίθεμα κεφαλῆς· πῖλος βασιλικός.

Κιδαλία· οἷον, Κιδαλίης κρήνιδος ἐπλανήθην. ἐκ Πινδάρου, Χεῖρα Κιδαλίας. εἰς τὴν χεῖρα αἰτιατικὴν, μὴ ποιήσῃς ἔκθλιψιν. Κιδαλία γάρ ἐστιν.

Κίθαρις, ἀπὸ τοῦ κεύθειν τὸν ἔρωτα· ἢ κιθαρῳδία.

Κίθαρις, κιθάρα· παρὰ τὸ κινεῖσθαι ῥᾳδίως· ἢ παρὰ τὸ κινεῖν εἰς ἔρωτα τοὺς ἀκούοντας· ἢ παρὰ τὸ κινεῖν τοὺς θαιρούς.

Κίθαρος· κατ' ὁμοιότητα τῶν ὀστῶν πρὸς τὰς χορδάς· ὁ δὲ Δοῦρις ἀπὸ τοῦ Κιθαιρῶνος φησίν· ὅτι Ἀμφίων ἐκεῖσε ἐμουσικεύετο· ὅτι τὸ Κιθαιρὼν ὀξύνεται, τοπικὴν ἔχον ἔννοιαν· ὁμοίως καὶ Μαραθὼν, καὶ τὸ Ἀργανθών· τὸ μέντοι Ἱπποθῶν περισπώμενον διαιρεῖται· Ἱπποθόων γάρ· τὸ Κολοφὼν καὶ Κατηφὼν, ὀξύνεται ὡς θηλυκά· σημαίνει τὸν ἀδελφὸν τοῦ Ἀλκαίου.

Κίκις, γίνεται παρὰ τὸ κίκυς, ὃ σημαίνει τὴν ἰσχύν, τροπῇ τοῦ υ εἰς ἰῶτα. παρὰ τὸ κίω τὸ πορεύομαι γίνεται κίκυς· ὁ γὰρ ἰσχυρὸς ἐκ τῆς κινήσεως φαίνεται.

Κίκονες, ἔθνος, ἀπὸ Κίκονος τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Ῥοδόπης.

Κικλήσκω] ἀπὸ τοῦ κλῶ τὸ καλῶ γίνεται κλήσκω· καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν, κικλήσκω, ὡς τρώσω, τιτρώσκω.

Κιλίκιοι τράγοι, λέγονται οἱ δασεῖς· τοιοῦτοι γὰρ ἐν Κιλικίᾳ γίνονται τράγοι· ὅθεν καὶ τὰ ἐκ τριχῶν συντιθέμενα κιλίκια λέγονται.

Κιμμερίους] φησὶν Ἡρακλείδης ὁ Ποντικὸς, ὑποκάτω τοῦ Πόντου εἶναι. γράφεται καὶ Κερβερίων· καὶ ἔοικε καὶ Σοφοκλῆς περιπεπτωκέναι τῇ τοιαύτῃ γραφῇ· ὁμοίως καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις· οἷον, Ἢ Κερβερίους λέγω: — Πρωτέας δὲ ὁ Ζευγματίτης χειμερίους γράφει· ἀεὶ γὰρ οὗτοι ἐν χειμῶνι εἰσίν. ἔνιοι δὲ Κεμμερίους· κέμμερον γὰρ λέγουσι τὴν ὁμίχλην. καὶ Σκυθικὸν ἔθνος Κιμμέριοι.

Κινῶ] ἔστιν ἶν καὶ ἴς, δικατάληκτον ὄνομα, καὶ σημαίνει τὴν δύναμιν· ἐξ οὗ γίνεται ῥῆμα ἰνῶ· καὶ πλεονασμῷ τοῦ κ, κινῶ. σεσημείωται τὸ κίω κινῶ, καὶ κύω κυνῶ. καὶ ἔστι μακρὸν τὸ ι. ἀπὸ δὲ τοῦ κινῶ κινήσω, γίνεται κίνησις καὶ Κινησίας, ὡς παρὰ τὸ σώσω, Σωσίας.

Κινώπετα, τὰ ἑρπετὰ θηρία, οἱονεὶ κινούμενα ἐν τῷ πέδῳ, ὅ ἐστι τῇ γῇ· κινώπεδα τινὰ ὄντα. 514

Κινάμωμον] Ἡρόδοτος ἐν τρίτῃ λέγει οὕτως· Ὄρνιθας λέγουσι ταῦτα τὰ κάρφεα φέρειν, ἃ ἡμεῖς παρὰ Φοινίκων μαθόντες καλοῦμεν κινάμωμον.

Κίναδος, ἐπὶ τοῦ θηρίου, παρὰ τὸ ἄδδην κινεῖσθαι· πολυκίνητα γὰρ τὰ θηρία. καὶ ἡ λοιδορία οἰκείως ἂν ἔχοι ἐπὶ τῶν πολυκινήτων. εἴρηται δὲ παρὰ Μιλησίῳ, Οἱ δὲ καταποθῆναι ὑπὸ τοῦ κινάδεος: — καὶ τῷ κινάδει Σοφοκλῆς, καὶ ὑπεστρέψατο πανδημεὶ καὶ συνέμιξε τῷ κινάδει. εἰ δὲ ὄντως ἐρᾷ καὶ τὴν ψυχὴν, τί, ὡς ἂν καὶ αὐτὴ ἄνθρωπος ἔχουσα ἐξ ἀνθρώπων, πέπονθεν: — εἴρηται παρὰ τὸ κίναδος τοῦθ' ὅπερ τοὺς Σικελιώτας ἐπὶ τῇ τῶν κακούργων φθέγγεσθαι κατadίκῃ.

Κίναιδος, ὁ κενὸς αἰδοῦς, ὡς Διόνυσος. ἢ ἀσελγὴς, παρὰ τὸ κινεῖν.

Κινύμενος, κινούμενος, ἐπὶ πρᾶξιν ὁρμῶν. ἀπὸ τοῦ κινῶ κινύω κίνυμι.

Κινυρή, ὀδυρτική, θρηνητική. κυρίως δὲ κινύρεσθαι ἐπὶ βοὸς εἴρηται, παρὰ τὸ κινεῖν τὴν οὐρὰν ἐν τῷ μυκᾶσθαι. καὶ Ἀπίων δὲ εὑρὼν τὴν ἐτυμολογίαν ταύτην παρὰ Ἀπολλοδώρῳ, φησὶν ὅτι ταῦρος λέγεται παρὰ τὸ τείνειν τὴν οὐράν· καὶ μετέθηκε τὴν εὕρεσιν τῆς ἐτυμολογίας.

Κινυρόμεναι, μέλπουσαι, ᾄδουσαι· ἀπὸ τῆς κινύρας· καὶ κινύρετο, ἐθρήνει.

Κινάκη, ὁ ἀκινάκης παρὰ Σοφοκλεῖ. τὸ μὲν γὰρ Ἀνακρεόντειον, χωρὶς τοῦ ἰῶτα γράφεται καὶ γέγονεν ἔκθλιψις τοῦ ἰῶτα· καὶ κράσει τοῦ ωα, τὠκινάκη, ὥσπερ ὦ Ἄπολλον, ὤπολλον. ἐὰν δὲ ἔχῃ τὸ ι, δηλονότι ἀφαιρέσει τοῦ α, οἷον, ἀστεροπή, στεροπή· ἀστραπή, στραπή· οἷον, Σὺν τῇδε τῇ στραπῇ: — ἐν δὲ τοῖς ἀντιγράφοις ἔχει τὸ ι, καὶ δῆλον ὅτι στραπῇ.

Κίνδαψος, εἶδος ὀργάνου. λέγει δὲ καὶ ὁ Διονύσιος, ὅτι ἔθνος ἐστὶν Ἰνδικόν· οἷον κινδαψῷ. ἔοικεν οὖν ἀπὸ τοῦ ἔθνους ὠνομάσθαι.

Κίνδυνος, κινόδυνός τις ὤν, παρὰ τὸ κινεῖν εἰς ὀδύνην ἢ εἰς δέος. Ἰστέον δὲ ὅτι τὰ εἰς υν λήγοντα προσθέσει τοῦ ος κλίνεται· οἷον, Φόρκυν, Φόρκυνος· ἡ γὰρ Φόρκυν αἰτιατική, οἷον, Φόρκυν θ' Ἱππόθοόν τε: — ἀπὸ τοῦ Φόρκυς Φόρκυος ἐστὶ τὸν Φόρκυν, ὡς βότρυος, τὸν βότρυν. κίνδυν, κίνδυνος· καὶ μετάγεται ἡ γενικὴ εἰς εὐθεῖαν, καὶ γίνεται ὁ κίνδυνος τοῦ κινδύνου, ὥσπερ ὁ ψάρ τοῦ ψαρός, καὶ ὁ ψάρος τοῦ ψάρου. ἡ κυνὸς γενικὴ οὐκ ἔστιν ἀπὸ τῆς κυν εὐθείας, ἀλλ' ἀπὸ τῆς κύων κύονος· καὶ κατὰ συγκοπὴν, κυνός.

Κιονίς, ἥτις λέγεται καὶ γαργαρεὼν παρ' Ἱπποκράτῃ, παρὰ τὸν γινόμενον περὶ αὐτὸν ἦχον ἐν τῷ ἀναγαργαρίζειν· οἱ δὲ, σταφυλήν, ἀπὸ τοῦ συνεχῶς καταστάζεσθαι. κιονίς δὲ εἴρηται ἢ παρὰ τὴν χύσιν τῶν ὑγρῶν, ἢ παρὰ τὸ κίονος ἔχειν τύπον καθ' ἑαυτὴν οὖσαν ἐπιμήκη.

Κιόκρανα, ἐκ τοῦ κιοκάρανα κατὰ συγκοπήν, ὡς ἀπὸ τοῦ κάρανος, κράνος.

Κίων, ὁ λίθος· ἀπὸ τοῦ κίειν καὶ ἀνιέναι εἰς ὕψος· ἢ

παρὰ τὴν ἰὼν μετοχὴν, πλεονασμῷ τοῦ κ. καὶ οἱ μὲν Ἀττικοὶ, ἀρσενικῶς λέγουσιν· οἱ δὲ Ἴωνες, θηλυκῶς· οἷον. Χρυσοῖς ὑφαντοῖς κίκνοις τῷ θαλάμῳ, Πλάτωνος.

515 Κινάβρας, ἔστι κυρίως ἡ τῶν τράγων δυσωδία· λέγεται καὶ ἁπλῶς ἡ δυσωδία. ἢ καὶ ἡ πήρα.

Κιὼν] ἐκ τοῦ κίω τὸ πορεύομαι ἔκιον, δεύτερος ἀόριστος· κιὼν, ἡ μετοχὴ, ἀντὶ τοῦ πορευθείς. ἔστι καὶ κείω τὸ κοιμῶμαι· καὶ κήω τὸ καίω, διὰ τοῦ η.

Κίρκη, ἡ κιρνῶσα τὰ φάρμακα· ἢ παρὰ τὴν κερκίδα. τὰς δὲ πανταλάδεις γυναῖκας ἀπ' ἐκείνης κίρκας καλοῦμεν, ἐπεὶ φαρμακὶς ἦν ἐκείνη.

Κίρκαιον, τόπος καὶ πεδίον Σκυθίας, ἔνθα ἡ Κίρκη διέτριβε. Κίρκαιον δὲ εἶπε, τὸ ῥιζοφόρον· Κίρκαιον τό τε δὴ κικλήσκεται: — τὴν δὲ Κίρκην φασὶ θυγατέρα Αἰήτου εἶναι καὶ Ἑκάτης [τῆς] Περσέως, ἀδελφὴν Μηδείας. Ἀπολλώνιος.

Κίρρις, ὁ ἰχθύς· ἐπειδὴ κιρρός ἐστι τὴν χροιάν· κιρρὸς δὲ, διὰ τοῦ ε ψιλοῦ. κίρρις, εἶδος ἱέρακος. ὁμοίως δὲ λέγεται παρὰ Κυπρίοις κίρρις ὁ Ἄδωνις· παρὰ Λάκωσι δὲ, ὁ λύχνος.

Κρίσα, πόλις τῆς Φωκίδος. ἀπὸ τούτου λέγουσι Κρισαῖον κόλπον. καὶ Ὅμηρος, Κρῖσάν τε ζαθέην: — ὑπερθέσει γίνεται Κίρσα, ὡς χερσόνησος, χερρόνησος. Λεωκρίνης δὲ ἡγεῖται δύο εἶναι πόλεις, ἄλλην τὴν Κρῖσαν, καὶ ἄλλην τὴν Κίρραν. ἀντίκειται δὲ ὑπὸ πολλῶν· οὔτε γὰρ τῶν γεωγράφων εἶπέ τις πόλεις δύο διαφόρους, ἀλλ' οὐδὲ τῶν περιηγητῶν· μόνος δὲ αὐτὸς καὶ τοῦτο δι' ἄγνοιαν καὶ ἰδιωτισμὸν τοῦ πάθους· ὅθεν ἱστορίαν δίδωσι διεψευσμένην. ἡ αὐτὴ οὖν Κρῖσα καὶ Κίρρα. περὶ [illegible].

Κίσηρις, τὸ κισήριον, παρὰ τὸ κινεῖσθαι ἐν τῷ σαίρειν· ἢ ὅτι κίσηλις ἦν· καὶ κατὰ μεταβολὴν τοῦ λ εἰς ρ, κίσηρις. παρὰ τὸ κίς καὶ τὸ λίς, ὁ ὑπὸ κιὸς λίς· λίθος γάρ ἐστι διαβεβρωμένος· κὶς δὲ θηρίον ἐστὶν ἐσθίων πυροὺς καὶ κριθάς.

Κισσύβιον, τὸ ἀγροικικὸν ποτήριον· ἴσως ἀπὸ τοῦ κισσοῦ, ἐξ οὗ κατεσκεύαζον τὰ ποτήρια· κοινοτέρως δὲ, καὶ ἐπὶ πάντων τῶν ξυλίνων ποτηρίων ἡ λέξις τίθεται· παρὰ τὸ κεχύσθαι εἰς αὐτὸ τὸν οἶνον· οἷον, χύω χύσω, χυσίβιον, καὶ κισσύβιον.

Κισσῶ, συζυγίας δευτέρας τῶν περισπωμένων. σημαίνει τὸ μετὰ ἡδονῆς συλλαμβάνειν τὴν γυναῖκα. γίνεται παρὰ τὸ κίσσα· ἐπειδὴ τὸ ὄρνεον λιχνότατόν ἐστι, καὶ πρὸς τὰς συνουσίας καὶ τὰς ἡδονὰς καταφερές. ἐτυμολογεῖται παρὰ τὸ κίειν καὶ μετὰ σφοδρότητος σεύεσθαι πρὸς τὸ συνουσιάζειν, καὶ κίττα λέγεται, ὅταν ἐν γαστρὶ ἔχουσα γυνὴ περὶ τὸν δεύτερον καὶ τρίτον μῆνα ὀρέγηται ἀτόπων τινῶν, οἷον ὄστρακος, λίθου, ἢ ἄνθρακος, ἢ ὄμφακος. γίνεται δὲ ἀπὸ τῶν μοχθηρῶν τῆς μήτρας ἀτμῶν, φερομένων ἐπὶ τὸν στόμαχον.

Κίτριον] Φαίνης ὁ Ἐρέσιος ἔννοιαν ἡμῖν δίδωσι, μήποτε ἀπὸ τῆς κέδρου τὸ κίτριον ὠνόμασται· καὶ γὰρ τὴν κέδρον φασὶν ἀκάνθας ἔχειν περὶ τὰ φύλλα, ὡς τὸ κίτριον. Ἀθηναῖοι δὲ ἀπὸ τοῦ τόπου αὐτὸ ἐτυμολογοῦσιν. Ὦρος.

Κιχάνω] ἀπὸ τοῦ κίω τὸ πορεύομαι καὶ περιπατῶ, πλεονασμῷ τοῦ χ, γίνεται κίχω βαρύτονον, καὶ περισπώμενον κιχῶ· καὶ παράγωγον εἰς μι, κίχημι· ὅθεν τὸ, Ὅντινα μὲν βασιλῆα καὶ ἔξοχον ἄνδρα κιχείη: — εὐκτικὸν δευτέρου ἀορίστου, ἀντὶ τοῦ καταλάβοι. τινὲς

516 κιχείη. γίνεται καὶ κιχῶ κιχείω, ὡς βράσω βρωσείω. ἐκ τοῦ κιχῶ, παράγωγον κιχάνω. τὰ διὰ τοῦ ιχω ῥήματα, μὴ ἔχοντα ὀνόματα ἀντιπαρακείμενα, εἰ μὲν βαρύνεται, διὰ τοῦ η γράφεται: — μὴ ἔχοντα ὀνόματα, εἶπε, διὰ τὸ λείχω τὸ κατεσθίω, ὡς τὸ, Καὶ τὸν χοῦν ἔλειξαν: — ἐξ οὗ καὶ λοιχός ὁ λαίμαργος· καὶ τραπεζολοιχός. εἰ δὲ περισπᾶται, διὰ τοῦ ι γράφεται, στιχῶ, (ἐξ οὗ τὸ, — ἐστιχόωντο· καὶ, Αἰὲν ὁμοστιχάει) διχῶ, ἐξ οὗ, — διχόωσι σελήνην: — σεσημείωται δύο· βληχῶ, ὅ ἐστι ποιὰ φωνὴ τῶν προβάτων· καὶ τὸ ἠχῶ, ἐξ οὗ ἤχησαν· ἐν δὲ τοῖς βαρυτόνοις τὸ γλίχω.

Κιχῆλαι, πλεονασμῷ τοῦ η· κίχλαι γάρ· οἷον, — ποίᾳ τ' ὀρνίθων κιχῆλαι.

Κιχρῶ] ἐκ τοῦ χρῶ τὸ παρέχω, γίνεται κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν χιχρῶ· καὶ διὰ τὴν ἐπαλληλίαν, κιχρῶ· ἐξ οὗ, χρηστὸς ἀνὴρ, ὁ οἰκτείρων καὶ κιχρῶν.

Κιχλισμὸς, πορνικὸς γέλως, πολὺς καὶ ἄκοσμος· διὰ δὲ τοῦ κ, κικλισμὸς, ἦχόν τινα ἀποτελοῦν.

Κλαγγῇ] — κλαγγῇ τ' ἐνοπῇ τ' ἴσαν ὄρνιθες ὥς, ἐπιῤῥήματα εἰσὶ ποιότητος. γίνεται δὲ τὸ κλαγγῇ ἐκ τοῦ κλάζω· πέπονθε δὲ ἡ φωνὴ ἐπὶ τῆς προσκρούσεως τῶν βελῶν. κλαγγὴ δὲ ἡ βοὴ τῶν γεράνων. Ἰλιάδος γ', Ἠΰτε περ κλαγγὴ γεράνων πέλει: — ἀπὸ γὰρ τῆς τοῦ ἤχου ἰδιότητος οἱ σοφώτατοι τῶν ποιητῶν τὰ τοιουτότροπα τῶν ὀνομάτων σχηματίζουσι.

Κλαγγηδόν] Κλαγγηδὸν προκαθιζόντων, Ἰλιάδος β', ἀντὶ τοῦ μετὰ βοῆς. ἔστι δὲ ἐπίῤῥημα ποιότητος· καὶ γίνεται ἐκ τοῦ κλαγγή· τοῦτο ἐκ τοῦ κλάζω, κλάγξω, ἔκλαγξαν, ἤχησαν, ἐκτύπησαν· μιμεῖται δὲ τὴν τοῦ χαλκοῦ βοήν. ἢ ἀπὸ τοῦ κράζω, τροπῇ καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, ὡς τὸ ἐρίδουπος, ἐρίγδουπος. καὶ ὤφειλεν ὁ ἐνεστὼς ἔχειν τὸ ν· ἀλλὰ κανών ἐστιν ὁ λέγων, ὅτι οὐδέποτε τὸ ν πρὸ τοῦ ζ ἐν μιᾷ λέξει εὕρηται. τὸ ἐνζεῦξαι δύο λέξεις εἰσίν. ὅμοιόν ἐστι καὶ τὸ πλάγχθη, ὃ σημαίνει τὸ ἐπλανήθη καὶ ἀπεκρούσθη· — πλάγχθη δ' ἀπὸ χαλκόφι χαλκός: — ἀπὸ τοῦ σιδήρου ὁ σίδηρος. ἀπὸ τοῦ πλάζω, πλάζομαι, πλάχθη· καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, πλάγχθη. ἀπὸ τοῦ πλάζω γίνεται, καὶ οὐκ ἔχει τὸ ν· ἔστι γὰρ πλανῶ πλανάζω· καὶ συγκοπῇ πλάνζω· καὶ ἔχει τὸ ν. ἀλλὰ διὰ τὸν εἰρημένον κανόνα ἀποβάλλει τὸ ν. πλάζω οὖν, ὁ μέλλων, πλάγξω· καὶ ἔχει οὕτος· ὁ δὲ ἐνεστὼς οὐκ ἔχει. λοιπὸν ἐκ τοῦ κλάζω, ὅπερ γίνεται ἐκ τοῦ κρῶ κράζω καὶ κλάζω· ὁ μέλλων, κλάγξω, γίνεται ῥηματικὸν ὄνομα κλαγγή.

Κλάδος, παρὰ τὸ καλὸν εἶδος ἔχειν.

Κλῶ, σημαίνει πέντε· τὸ καλῶ, ἐξ οὗ καὶ κλῆρος· τὸ ἐπαινῶ· ἐξ οὗ καὶ κλεΐω τὸ ἐπαινῶ· τὸ κλάω. ἐξ οὗ καὶ κλαίω· κλῶ τὸ φανῶ, ἐξ οὗ καὶ κατὰ παραγωγὴν, κλύω· κλῶ τὸ ἐμποδίζω, ἐξ οὗ καὶ κλᾶν τὸ ἐμποδίζειν.

Κλαίω, διχῶς παράγωγόν ἐστιν· ἐκ τοῦ κλῶ τὸ κλάνω· διακλᾶται γὰρ ἡ φωνὴ τῶν ἀνθρώπων ἐν τῷ κλαίειν· ἢ καὶ ἡ ψυχή ἐστιν ἡ τὸ κλᾶσθαι παρέχουσα· ἢ ἀπὸ τοῦ κλῶ κλαίω τοῦ σημαίνοντος τὸ καλῶ· εἰώθασι γὰρ οἱ ἄνθρωποι καλεῖν τοὺς ἀποθανόντας ἐν τῷ κλαίειν καὶ θρηνεῖν· ἢ ἐκ τοῦ καλῶ κλάω, καθ' ὑπέρθεσιν· εἰώθασι γὰρ οἱ κλαίοντες ἀνακαλεῖσθαι τοὺς τεθνεῶτας. τὸ παθητικὸν, κλαίομαι. αἴτιον τῆς τῶν παθητικῶν 517
ῥημάτων γενέσεως, ἡ τῶν ἐνεργητικῶν ἐστι πλαγίων μετάβασις. εἰκότως. καὶ τὰ παθητικὰ ἄρα τῶν προκειμένων ἐνεργητικῶν τοῦ κλαίω καὶ θρηνῶ καὶ τῶν ὁμοίων, ὑφίσταται. Διατί τρέπεται τὸ ι εἰς υ ἐν τῷ κλαύσω μέλλοντι; ἐν δὲ τῷ παίω καὶ τοῖς ὁμοίοις οὐ τρέπεται; λέγομεν, ὅτι ἐπειδὴ τὸ κλαίω ἀποβάλλει τὸ ι καὶ γίνεται κλάω, ὡς καίω κάω, καὶ αὐτὸ τὸ ἀπο-

βαλλόμενον ι καὶ υ ἐν τῷ μέλλοντι· τὸ δὲ παίω καὶ δαίω, οὐ γέγονε πάω, ἢ δάω· καὶ εὐλόγως οὐκ ἐγένετο ὁ μέλλων παύσω καὶ δαύσω, ἀλλὰ παίσω καὶ δαίσω.

Κλαυθμός] παρὰ τὸ κλαίω, κλαύσω, κλαυσμός, καὶ κλαυθμός. ἢ παρὰ τὸ κλῶ τὸ κλάνω· κλῶνται γὰρ αἱ φωναὶ τῶν θρηνούντων.

Κλέος, ἡ δόξα, παρὰ τὸ κλείω τὸ δοξάζω. Ὅμηρος. ἐγὼ δέ σε κλείω κατ' ἀπείρονα γαῖαν: — ἀντὶ τοῦ, ἄν μοι δῷς τι, περιφημίσαι σε ἔχω εἰς πᾶσαν τὴν γῆν. ἢ παρὰ τὸ κλύειν τὸ ἀκούειν, ἡ ἐξακουομένη φήμη. ἢ παρὰ τὸ καλῶ· τὴν γὰρ δόξαν πάντες καλοῦμεν πρὸς ἑαυτούς.

Κλέα, δόξας. παρὰ τὸ κλύεσθαι, ὅ ἐστιν ἀκούεσθαι. — ἄειδε δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν: — Ἰστέον ὅτι τὸ κλέα καὶ χρέα ἀπὸ τοῦ κλέεα καὶ χρέεα γέγονε κατὰ συγκοπήν. ζήτει εἰς τὸν πρῶτον κανόνα τοῦ Χοιροβοσκοῦ.

Κλεός. Πίνδαρος, οὐκ οἶδα ὅπου φησὶ κλεός. κελεός, καὶ συγκοπῇ, κλεός. ὀξύναι σε δεῖ.

Κλεωναί, τόπος ἐστὶ περὶ τὴν Νεμέαν, ὅστις οὕτως ἐκλήθη διὰ τὸν ἐκεῖ φονευθέντα ὑπὸ Ἡρακλέους λέοντα. λεοναί, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ κ καὶ αὔξησιν, Κλεωναί.

Κλεοφόντης] τὰ εἰς ης παρ' οὐδετέρων συντιθέμενα εἰς ους ἔχει τὴν γενικήν: — παρ' οὐδετέρων συντιθέμενα εἴρηται, ἵνα κατὰ τὸ τέλος ἔχει τὸ οὐδέτερον, καὶ μὴ κατὰ τὴν ἀρχήν. τὸ γὰρ Κλεοφόντης Κλεοφόντου παρ' οὐδετέρου συντίθεται· ἀλλ' ὅμως οὐκ ἔχει τὴν γενικὴν εἰς ους· ὅτι οὐ κατὰ τὸ τέλος, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀρχὴν ἔχει τὸ οὐδέτερον. παρὰ τὸ κλέος γὰρ καὶ τὸ φόντης, ὃ σημαίνει τὸν φονεύσαντα.

Κλέπτης, ἀπὸ τοῦ καλύπτω, καλύπτης τὶς ὤν· λάθρα γὰρ ὑφαιρεῖται. κλέπτω σημαίνει δύο· ἐπὶ τοῦ κυρίως νοουμένου· τίθεται καὶ ἐπὶ τοῦ ἐξαπατᾶν καὶ παραλογίζεσθαι. Κλέπτε νόῳ.

Κλεψύδρα, ὄργανον ἀστρονομικὸν, ἐν ᾧ μετροῦνται αἱ ὧραι.

Κλεύθομαι, ἐὰν μὲν ὑπὸ τὸν ᾅδην κρύπτομαι, ἔστι κεύθομαι, καὶ πλεονασμῷ τοῦ λ· ἐὰν δὲ παράγωγον, κελεύθομαι κλεύθομαι.

Κλειτός] ἐκ τοῦ κλέος γίνεται κλέω· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, κλείω· σημαίνει τὸ δοξάζω. ἐκ τούτου γίνεται κλειτός καὶ Κλειτοφῶν καὶ Κλειταγόρας.

Κλεισθένης] παρὰ τὸ κλέος καὶ τὸ σθένος Κλεοσθένης· καὶ κράσει τοῦ ε καὶ ο εἰς τὴν ει δίφθογγον, Κλεισθένης, ὥσπερ δέον δεῖν, καὶ πλέον πλεῖν.

Κλειτή, μία τῶν Ἀμαζόνων, ἥτις ἐλθοῦσα εἰς Ἰταλίαν, ᾤκησε καὶ πόλιν ἔκτισεν, ἣν ἀπ' αὐτῆς Κλειτὴν ὠνόμασαν· καὶ ἐβασίλευσε τοῦ τόπου· καὶ αἱ ἀπ' αὐτῆς
518 δεχόμεναι τὴν βασιλείαν, Κλειταὶ ὠνομάσθησαν. εὗρον δὲ ἐν Ἀπολλωνίῳ καὶ σχόλιον, ὅτι Κυζίκου γαμετὴ ἦν Μέροπος θυγάτηρ Περκώπη, τὸ γένος μάντεως. διχῶς δὲ ὁ τόνος· οἱ δὲ πλείους, ὀξύνουσι, καὶ σημαίνει τὴν ἔνδοξον.

Κλεῖν, ἀπὸ τοῦ κλείς κλειδός κλειδί κλεῖδα· καὶ συγκοπῇ τῆς δα, κλεῖ· ἀλλ' ἐπειδὴ πᾶσα αἰτιατικὴ μονοσύλλαβος ἀρσενικὴ ἢ θηλυκὴ, αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν οὖσα, εἰς ν θέλει λήγειν, τούτου χάριν προσέλαβε τὸ ν, καὶ γέγονε κλεῖν.

Κλεῖθρα, ἀπὸ τοῦ κλείς γέγονεν, ἢ ἀπὸ τοῦ κλείσω. τὸ κλείω δὲ οἱ Ἴωνες διὰ τοῦ η καὶ ι γράφουσιν· ἐξ οὗ καὶ τὸ κλῇθρα διὰ τοῦ η καὶ ι γράφεται.

Κληΐς] παρὰ τὸ κλείω κλείσω, ἀποβολῇ τοῦ ω, κλείς· καὶ διαλύσει, κλεΐς· καὶ ἐπαυξήσει τοῦ ε εἰς η, κληΐς. τὸ ι, μακρόν· ἐπειδὴ τὰ εἰς ις ὀξύτονα θηλυκὰ, ὅτε ἐκτείνουσι τὸ ι, σύμφωνον ἔχουσι πρὸ αὐτοῦ, οἷον σφραγίς, βαλβίς· ὅτε δὲ καθαρὸν, συστέλλει αὐτὸ, οἷον Βρισηΐς, Χρυσηΐς, νηΐς. σεσημείωται τὸ κληΐς καθαρὸν, καὶ ἐκτεῖνον τὸ ι· τὸ δὲ κλείς, ἐπεὶ εἶχε καὶ βαρεῖαν καὶ διὰ διφθόγγου. ἀλλ' ἀπὸ τοῦ δίς, μετὰ τοῦ κληΐς, γίνεται δικληΐς· καὶ κατὰ συγκοπὴν τοῦ η, καὶ συστολῇ τοῦ ι, δικλίς. ὅμοιον δέ ἐστι καὶ τὸ ἐγκλίς· οὕτω δὲ λέγεται ἡ καγκελωτὴ θύρα. σημαίνει δὲ τὴν κατακλεῖδα, παρὰ τὸ κατακλεῖσθαι ὑπ' αὐτῆς τόν τε αὐχένα καὶ ὦμον. ὅθεν καὶ Δημοσθένης φησὶ, Τὴν κλεῖν κατεαγότα.

Κληΐδες, αἱ τῶν ἐρεσσόντων καθέδραι, παρὰ τὴν κλάσιν τῶν γονάτων, ἣν ποιοῦνται οἱ καθεζόμενοι· ἔνθεν καὶ ὀκλαδίαι, οἱ ταπεινοὶ δίφροι· καὶ τὸ μετοκλάζειν, παρὰ τὸ ἐγκλᾶν καὶ κάμπτειν τὸ γόνυ. τὸ κληΐς μετὰ τοῦ πολύς, γίνεται πολυκληΐς· καὶ ἀναβιβάζει τὸν τόνον. τὰ γὰρ εἰς ις θηλυκά: — καὶ εἰ μὲν βαρύνεται, ἐν τῇ συνθέσει προπαροξύνεται, οἷον πόλις, ἀκρόπολις· μῆτις, πολύμητις, καὶ ἀγκυλόμητις. εἰ δὲ ὀξύνεται, εἰ μὲν τοῦ αὐτοῦ γένους ὦσι, τὸν αὐτὸν φυλάττει τόνον· οἷον αἰγίς, καταιγίς· νυχίς, παννυχίς· οἰκίς, περιοικίς. εἰ δὲ ἀρσενικοῦ γένους ὦσιν, εἰ μὲν ἐκτείνουσι τὸ δίχρονον ἐν τῇ συνθέσει, παροξύνονται· οἷον ἀκτίς, χρυσάκτις ἥλιος· κνημίς, εὐκνήμις· κληΐς, πολυκλήϊς· εἰ δὲ βραχὺ αὐτὸ ἔχει, προπαροξύνεται ἐν τῇ συνθέσει· οἷον πατρίς, εὔπατρις καὶ λειπόπατρις· ἀσπίς, ῥίψασπις· σημαίνει τὸν δειλὸν στρατιώτην, παρὰ τὸ ῥίπτειν τὴν ἀσπίδα καὶ φεύγειν. Ἰλιάδος βῆτα, Καὶ φεύγειν σὺν νηυσὶ πολυκλήϊσι κελεύω: — πολυκαθέδροις· ἐξ οὗ καὶ πολυκώποις. τινὲς πολυκληῖσι προπερισπῶσιν, ὡς καὶ τὸ ἁπλοῦν, — ἐπὶ κληῖσι κάθιζον: — οὐκ ἔχει δὲ οὕτως ἡ ἀνάγνωσις. ἔστιν οὖν ὁ λόγος ὑπὲρ τοῦ βαρυτόνου λέγων οὕτως· τὰ εἰς ις λήγοντα θηλυκὰ ὀξύτονα, εἰ μὲν ἐν τῇ συνθέσει φυλάσσει μόνον τὸ θηλυκὸν γένος, καὶ τὸν αὐτὸν τόνον φυλάσσει· εἰ δὲ μεταληπτικὸν γένοιτο καὶ ἀρσενικὸν, μεθίσταται καὶ εἰς βαρύτονον τάσιν. κανόνος παραδείγματα· τοῦ μὲν προτέρου, περισκελίς· τοῦ δὲ δευτέρου, δύσελπις. ταύτῃ οὖν τὸ μὲν καταιγίς, ὀξύνεται· τὸ δὲ μελάναιγις, βαρύνεται. οὕτως οὖν καὶ τὸ εὐκλήϊς καὶ πολυκλήϊς βαρύνεται· τίθεται γὰρ καὶ ἐπὶ ἀρσενικοῦ, ὡς καὶ ἐκ τοῦ ἐναντίου τὸ λεύκασπις· καὶ γὰρ ἐπὶ Ἀμαζόνος 519
ταγείη ἂν τὸ εὐκλήϊς· καὶ τὸ εὐκνήμις, ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς· — ἐπὶ νηὸν ἐϋκνήμιδος Ἰτώνης.

Κλῆρος] ἐκ τοῦ καλῶ γίνεται κλῶ, κλήσω· ῥηματικὸν ὄνομα, κλῆρος, ὁ καλῶν ἐφ' ἑαυτὸν τὸν λαχόντα. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς παρὰ τὸ κάλον, ὃ σημαίνει τὸ ξύλον· ἐπειδὴ ἐν τοῖς ξύλοις ἐχαράσσοντο οἱ κλῆροι· ἢ ἐπεὶ ἐν ξύλοις ἐνεγράφοντο τὰ ὀνόματα αὐτῶν. καὶ ὁ ποιητὴς, Ὃς μιν ἐπιγράψας, κυνέῃ βάλεν, Ἰλιάδος η', ἀντὶ τοῦ ἐπιξέσας, γράμμασί τισι σημειωσάμενος. σημαίνει δὲ ψήφους τινάς· ὅπερ καὶ λαχμός λέγεται· ἐν αἷς ἐσημειοῦντο καὶ ἔγραφον τὰ ὀνόματα αὐτῶν, ὡς τὸ, Ὦ φίλοι ἦ τοι κλῆρος ἐμός: — καὶ, Ἔβαλον κλήρους· καὶ ἔπεσεν ὁ κλῆρος ἐπὶ Ἰωνᾶν: — σημαίνει καὶ τὴν ὕπαρξιν καὶ κληρονομίαν, ὡς τὸ, Παῖδες ὑπέρθυμοι διὰ κλήρους ἐδάσαντο: — καὶ, — κλῆρος ἀκήρατος: — ὅ ἐστι τὰ κτήματα. λέγεται κλῆρος καὶ τὸ σύστημα τῶν διακόνων καὶ πρεσβυτέρων. λέγεται παρὰ Ἀθηναίοις κλῆρος καὶ μέτρον γῆς· ὅθεν καὶ κληροῦχοι, οἱ τοὺς κλήρους (τὰ μέτρα τῆς γῆς) κατέχοντες.

Κληρονομία, ἐκ τοῦ κληρονομῶ· τοῦτο, ἐκ τοῦ κληρονόμος· τοῦτο, ἐκ τοῦ κλῆρος καὶ τοῦ νόμος. τὸ α, μακρόν. διατί; τὰ διὰ τοῦ ια παροξύτονα θηλυκὰ τῷ ι

μόνῳ παραληγόμενα, ἐκτείνει τὸ α, οἷον ἀργία, καρδία. πρόσκειται, παροξύτονα· τὰ γὰρ προπαροξύτονα συνεσταλμένον ἔχει τὸ α, οἷον ψάλτρια, καὶ τὰ ὅμοια. πρόσκειται, τῷ ι μόνῳ παραληγόμενα· τὰ γὰρ διφθόγγῳ παραληγόμενα συστέλλει τὸ α· οἷον ταχεῖα, εὐσέβεια· χωρὶς τῶν ἀπὸ τῶν διὰ τοῦ ευω· ταῦτα γὰρ ἐκτείνει τὸ α, οἷον χορεύω χορεία, ῥητορεύω ῥητορεία.

Κλητῆρες, ζήτει εἰς τὸ τέλος.

Κλῄζω, σημαίνει τὸ φημίζω· εἴρηται ἐκ τοῦ καλῄζω. τὸ δὲ κλῄδην, οὐκ ἔχει τὸ ι· ἐπειδὴ οὐκ ἔστιν ἀπὸ τοῦ κληΐζω, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ κλῶ κλήσω.

Κλήδην καλοῦντας, κηρύσσοντας. ἀπὸ τοῦ καλῶ κλῶ κλήσω κλήδην· ἐξ οὗ καὶ κληδὼν καὶ κλῆσις.

Κληδὼν, ἡ θεία φήμη· παρὰ τὸ κλέος, ὃ σημαίνει τὴν φήμην. ὡς τὸ, Ἡμεῖς δὲ κλέος οἷον ἀκούομεν.

Κλῆτος, διὰ τοῦ η, σημαίνει τὴν ἔλευσιν καὶ τὴν συνάθροισιν· καὶ ἔστιν οὐδέτερον, καὶ βαρύνεται· εἰ δὲ ὀξύνεται, ἀρσενικόν ἐστι, καὶ σημαίνει τὸν κεκλημένον· καὶ διὰ τοῦ ι, σημαίνει δύο, μέρος τι τῆς οἰκίας, τὸ καλούμενον πρόσκλιτον ἢ κατάκλιτον· ὡς τὸ, ἐν τοῖς κλίτεσι τῆς οἰκίας σου: — σημαίνει καὶ τὸν εὐώνυμον τόπον, τὸ εὐώνυμον μέρος· ὡς τὸ, Πεσεῖται ἐκ τοῦ κλίτους σου χιλιὰς, καὶ μυριὰς ἐκ δεξιῶν σου.

Κλειτὺς] ὁ μὲν Ἀπίων τὸ κατωφερὲς τῶν ὑδάτων· ἄμεινον δὲ τὰ ἀποκλίματα καὶ ἐξέχοντα τῶν ὀρέων, παρὰ τὸ κεκλίσθαι· ἢ παρὰ τὸ κλετός (ὃ σημαίνει τὸ αὐτὸ) γίνεται κλετὺς· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, κλειτύς.

Κλιτόριον, ὄνομα πόλεως. ἀπὸ τοῦ κλύω, Κλιτόριον, τροπῇ τοῦ υ εἰς ι. ἔστι δὲ καὶ πηγὴ ἐν ταύτῃ τῇ πόλει· ἧς ὁ γευόμενος ἀποστρέφεται τὸν οἶνον. σημαίνει δὲ καὶ τὸ αἰδοῖον τῆς γυναικός· ὅθεν καὶ κλιτοριάζειν λέγεται, τὸ αἰσχρῶς ἅπτεσθαι.

Κλίμαξ, ἡ σκάλα. ἀπὸ τοῦ κλίνω κλίναξ καὶ κλίμαξ. εἰ δὲ σημαίνει τὴν ἄμπελον, γράφεται διὰ τοῦ η· καὶ γίνεται παρὰ τὸ κλάνω κλάμαξ καὶ κλήμαξ. κλίμαξ
520 μέν ἐστι μέρος τι τοῦ κόσμου· κλῆμα δὲ, εἶδος ἀμπέλου.

Κλινοπέτης, κλινήρης· κλινήρης δὲ, παραλελυμένος.

Κλίνη, ἀπὸ τοῦ κλίνω· εἰς αὐτὴν γὰρ ἐγκλίνοντες ἀναπαυόμεθα. τοῦτο δὲ παρὰ τὸ κλῶ· κλάσιν γὰρ λαμβάνουσι τὰ κλινόμενα, στερισκόμενα τῆς ὀρθότητος.

Κλισμοῖς, θρόνοις ἔχουσιν ἀνακλίσεις. παρὰ τὸ κλίνω, τὸ [illegible].

Κλισία, ἀπὸ τοῦ κλίνω, ὃ σημαίνει τὸ περιέχω, γίνεται· ὅθεν καὶ κλίσις, ἡ περιέχουσα· καὶ κλισία. σημαίνει δὲ τὴν σκηνὴν, ὡς τὸ, Τὸν δ' εὗρον παρά τε κλισίῃ καὶ νηῒ μελαίνῃ Ἥμενον: — σημαίνει καὶ τὸν θρόνον, ὡς τὸ, Τῇ δ' ἄμ' ἀδρήστοιο κλισίην εὔτυκτον ἔθηκε: — σημαίνει καὶ τὴν ἔπαυλιν, ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῇ κλίνεσθαι τὰ θρέμματα.

Κλίσιον, σημαίνει τὸν τόπον ἔνθα ἵστανται τὰ ζεύγη. ὁ μὲν τεχνικὸς, διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφει· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς, διὰ τοῦ ι λέγει, ὅτι παρὰ τὸ κλίνω ἐστὶ, καὶ σημαίνει τὸ περιέχω. καὶ ἐκεῖθεν κλίσις· καὶ κλίσιον, τὸ ὑποκοριστικόν. τοῦτο παρὰ μὲν Ὁμήρῳ συστέλλει τὸ ι καὶ προπαροξύνεται, οἷον, — περὶ δὲ κλίσιον θέε πάντῃ: — παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς ἐκτείνεται τὸ ι, καὶ παροξύνεται, ὡς τὸ θηρίον· τὰ γὰρ διὰ τοῦ ι παρώνυμα τριβραχέα προπαροξύνεται, στόμα, στόμιον· θρόνος, θρόνιον· πτύξ πτυχός, πτύχιον. οὕτω καὶ κλίσις κλίσιον. τὰ δὲ δακτυλικὰ, πρὸ μιᾶς ἔχει τὸν τόνον.

Κλιντῆρες, εἶδος φορείου, ἢ κλινίδιον ἔχον ἀνακλίσεις, [illegible]

Κλιμακίδες, αἱ τῶν πλοίων ἀποβάθραι.

Κλιμακίσας, ζήτει εἰς τὸ Ἐκ κλίμακος.

Κλύω, σημαίνει δύο· τὸ δοξάζω, καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ κλέος ἢ δόξα κλέω καὶ κλύω, ὡς ἀπὸ τοῦ ῥέω ῥύω, καὶ χέω χύω, καὶ ξέω ξύω· σημαίνει καὶ τὸ ἀκούω, καὶ γίνεται παρὰ τὸ καλῶ κλῶ, κλύω· κατὰ παραγωγὴν, κλῦμι, ἔκλυν ἔκλυς, κλῦθι· καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν, κέκλυθι.

Κλῦτε φίλοι: ἀντὶ τοῦ ἀκούσατε· ῥῆμα ἀορίστου δευτέρου· ἐξ οὗ ἔχει μακρὸν τὸ υ· ὁ γὰρ ἐνεστὼς, βραχύ.

Κέκλυτέ μευ: — τὸ κλυ, βραχύ. τὰ γὰρ προστακτικὰ τοῦ ἐνεστῶτος, βραχεῖα θέλει παραλήγεσθαι. ἔστι τῶν εἰς μι προστακτικοῦ, χρόνου ἐνεστῶτος. ἀπὸ τοῦ κλύω κλῦμι, κλῦθι· τὸ δεύτερον τῶν πληθυντικῶν, κλῦτε· καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν, κέκλυτε. ἀλλ' ἴσως τὶς ἐρεῖ, ὅτι ταῦτα συστέλλει· τὸ δὲ κλῦθι, μακρὸν ἔχει τὸ υ. Ἰστέον ὅτι πολλὰ παρατίθησιν ἡμῖν ὁ Ἀπολλώνιος μακροκατάληκτα, ὡς τὸ, δῶθι· Δῶθι δέ μοι κλέος ἐσθλόν: — ἀπὸ τοῦ δίδωθι. οὐδὲν οὖν ἄτοπον, εἰ καὶ τὸ κέκλυθι μακρὸν ἔχει τὸ υ. Ἰστέον ὅτι τὸ κέκλυθι, καὶ τὸ κέκραχθι, ὡς οἱ πλεῖστοι καὶ ἡ χρῆσις μαρτυρεῖ, παρακειμένου εἰσί· τοῦ γὰρ παρακειμένου τὰ προστακτικὰ, ποτὲ μὲν εἰς ε λήγει, οἷον τέτυφε· ποτὲ δὲ εἰς θι, οἷον τέτυφθι. οὕτως οὖν καὶ κέκλυθι. οὕτως εὗρον ἐν τῷ Ζηνοδότου.

Κλυτός] παρὰ τὸ κλύω τὸ δοξάζω γίνεται κλυτὸς ὁ ἔνδοξος· καὶ κλυτὰ, τὰ λαμπρὰ καὶ ἔνδοξα· καὶ, — Ἄϊδι κλυτοπώλῳ, ἐπιθετικῶς, ἀντὶ τοῦ τῷ ἱππικῷ, τῷ ἰσχυροὺς καὶ ὀνομαστοὺς ἵππους ἔχοντι, διὰ τὴν ἁρπαγὴν τῆς Περσεφόνης· ἢ ὅτι οὐδεὶς τὸν θάνατον διαφυγεῖν 521
δύναται· ἢ οὗ κλυτὴ γίνεται ἡ ἐπιπώλησις· οἷον ἀκουστή· διὰ τὰς ἐπὶ τοῖς ἀποθανοῦσιν οἰμωγάς.

Κλύμενος, ὄνομα κύριον ἥρωος· παρὰ τὸ κλύω τὸ δοξάζω. ἔστι καὶ ἐπίθετον ᾅδου, τουτέστιν ὁ πάντας καλῶν πρὸς ἑαυτόν· ἢ ὁ ὑπὲρ πάντων ἀκουόμενος.

Κλοιὸς, σημαίνει τὰ σίδηρα, ἃ φοροῦσιν οἱ κατάδικοι. παρὰ τὸ κλείω κλοιός· καὶ κατὰ ἔκτασιν, κλωός· κλείει γὰρ παρατιθέμενος.

Κλονίος, ὄνομα κύριον. διατί παροξύνεται; τὰ εἰς ος λήγοντα τριβραχέα, ἐπὶ κυρίων παροξύνεται· οἷον Σχεδίος, Χρομίος, Κλυτίος, Ὀδίος, Δολίος, Τυχίος. ἀντιπίπτουσι δὲ κατὰ παράδοσιν, τὸ ἥλιος, ἄνιος, ξένιος, κρόνιος. τὰ εἰς ος ἀρσενικὰ, μὴ ὄντα κύρια, τῷ ι παραληγόμενα, προπαροξύνεται· οἷον δήλιος ὁ φανερός, δόλιος, Λύδιος, Πύλιος, φλόγιος.

Κλυταιμνήστρα] παρὰ τὸ κλυτὸν, ὃ σημαίνει τὸ ἔνδοξον, καὶ τὸ μήδω τὸ φροντίζω, γίνεται Κλυτομήστρα, τουτέστιν ἡ ἔνδοξα φροντίζουσα· τροπῇ τοῦ ο εἰς α, καὶ προσθέσει τοῦ ι, γίνεται Κλυταιμνήστρα.

* Κλὼν, ὁ κλάδος· ἀπὸ τοῦ κλᾶσθαι τὸ κάμπτεσθαι.

Κλονέοντα, ταράσσοντα· ἀπὸ τοῦ κλίνω.

Κλοπιτεύειν, κολοπιτεύειν, ὑπερθέσει τοῦ λ.

Κλὼψ, ὁ κλέπτης, ὁ λῃστής. παρὰ τὸν κλέψω μέλλοντα, γίνεται ἀποβολῇ τοῦ ω κλέψ, καὶ κλόψ· καὶ κατ' ἔκτασιν, κλώψ, ὡς βλέπω βλέψω βλέψ καὶ βλώψ, ὁ στραβός.

Κμέλεθρα. Δεῖ γινώσκειν, ὅτι τὸ κ πρὸ τοῦ μ οὐδέποτε εὑρίσκεται ἐν ἀρχῇ λέξεως· τοῦ γὰρ πολύκμητος οὐχ εὕρηται ἐν χρήσει τὸ ἁπλοῦν αὐτοῦ, ἤγουν τὸ κμητός· καὶ τὸ κέκμηκα, ὃ δηλοῖ τὸ κεκοπίακα, οὐκ ἔστιν ἀπὸ τοῦ κμῶ, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ κεκάμηκα. λέγει δὲ ὁ Ἡρωδιανὸς, τὸν Πάμφιλον ἀναγαγεῖν ἐν ταῖς Γλώσσαις τὸ κμέλεθρα· σημαίνει δὲ τὰς δοκούς.

Κνάμψω] ἀπὸ τοῦ κνῶ γίνεται κνάπτω, ὡς χῶ χάπτω·

καὶ ῥηματικὸν ὄνομα κνάφος· σημαίνει δὲ τὸ ἀκανθῶδες φυτὸν, ᾧ τὰ ἄθικτα τῶν ἱματίων ἐπισύροντες κατεργάζονται. Ἀλκαῖος, Μὴ μέγαν περὶ κνάφον περιστείχει ἕνα κύκλον.

Κναφεὺς, παρὰ τὸ κνάπτω· ὅπερ ἐστὶν ἀπὸ τοῦ κνῶ τὸ ξύω· ξύουσι γὰρ τὴν τῶν ἀκνάπτων ἱματίων κροκίδα. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ μονοσυλλάβων ῥημάτων. ἐὰν δὲ διὰ τοῦ γ γναφεὺς, παρὰ τὸ κνάπτω, ὑπερθέσει τοῦ ν, καὶ τροπῇ τοῦ κ εἰς γ.

Κλισία, ἡ σκηνὴ καὶ ὁ θρόνος. παρὰ τὸ ἀνακλίνεσθαι ἡμᾶς ἐν αὐταῖς κεκοπωμένους. κέκλισαι, κλίσις, καὶ κλισία, ὡς κόνις κονία, θέσις θεσία, καὶ συνθεσία.

Κλώδωνες, οἱ Μακεδόνες τὰς μαινάδας καὶ βάκχας καλοῦσιν. ἴσως ἀπὸ τοῦ κατόχους γινομένας κλώζειν, ὅ ἐστι τὸ διὰ τῶν στομάτων ποιὸν ἦχον ἀποτελεῖν καὶ θορυβεῖν.

Κνέφας, τὸ σκότος· παρὰ τὸ κενὸν φάους εἶναι, κενέφας, καὶ συγκοπῇ. ἢ ἀπὸ τοῦ νη στερητικοῦ μορίου καὶ τοῦ φάους, γίνεται νήφας· καὶ κατὰ συστολὴν, καὶ πλεονασμῷ τοῦ κ, κνέφας. εἴρηται δὲ καὶ κνέφος, ὡς οὖδας οὖδος.

Κνήμη, παρὰ τὸ κινῶ κινήσω, κινήμη· καὶ συγκοπῇ,
522 κνήμη, οἱονεὶ τὰ τῆς κινήσεως αἴτια τὰ ὄπισθεν τοῦ σκέλους. λέγεται δὲ καὶ ἡ ἰγνύη· μυῶν δὲ, παρὰ τὸ σαρκῶδες καὶ νευρῶδες. κνημῖδες δέ εἰσι τὰ ἐν ταῖς κνήμαις φορούμενα φυλακτήρια τῶν στρατιωτῶν. ἢ παρὰ τὸ ἱκνεῖσθαι ἱκνήμη καὶ κνήμη. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἔμπροσθεν λέγεται ἀντικνήμιον· τὸ δὲ ὄπισθεν, γαστροκνήμιον, διὰ τὸ σεσαρκῶσθαι καὶ γέμειν σαρκὸς, ὥστε ὑπερέχειν. κυρίως δὲ κνήμη λέγεται καὶ τὰ διαιροῦντα ξύλα τὴν χοινικίδα τοῦ τροχοῦ. κνῆμαι δέ εἰσιν αἱ ἐντὸς τοῦ τροχοῦ ῥάβδοι ἐμπεπηγμέναι πρὸς τῇ χοινικίδι. καὶ τὰς ἐξοχὰς καὶ προβάσεις καὶ καθύγρους τόπους τῶν ὀρῶν κνημοὺς λέγουσιν, ὡς τὸ, Ἴδης ἐν κνημοῖσι.

Κνῆ] — ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρόν, Ἰλιάδος λ', ἀντὶ τοῦ, ἐπέκοπτε δὲ καὶ τυρόν.

Κνήστει χαλκείῃ, μαχαιρίῳ τυροκόμῳ. ἐκ τοῦ κνῶ κνύω τὸ ξέω, γίνεται κνῆμι· ὁ παρατατικὸς, ἔκνην, ἔκνης, ἔκνη, κνῆ· ἐξ οὗ καὶ κνῆσις ἡ μάχαιρα, καὶ κνηστήριον.

Κνημὸς, ὁ τραχὺς καὶ σκληρὸς τόπος.

Κνίσα, ἡ ἀναθυμίασις τοῦ καπνοῦ. ἀπὸ τοῦ κνῶ, ὃ σημαίνει τὸ ξύω, γίνεται κνίζω· ὁ μέλλων, κνίσω· ἐξ οὗ κνίσα. κνισμὸς γὰρ τῆς ψυχῆς ἡ ὀσμὴ κατὰ τῆς ὀσφρήσεως. ἢ ἀπὸ τοῦ κνίζω, ὃ σημαίνει τὸ λεπτύνω· λεπτότατος γάρ ἐστιν ὁ ἐπίπλους, τουτέστι τὸ λεγόμενον κνισάριον· καὶ τὸ, Συκάμινα κνίζων: — τουτέστι τῷ ὄνυχι διακαθαίρων. καὶ ἐν τῷ Νόμῳ, Ἀποκνιεῖ ὁ ἱερεὺς τὸ ὁλοκάρπωμα: — δοκεῖ δὲ ἡ λέξις τέσσαρα σημαίνειν, ὡς καὶ τῷ Πορφυρίῳ δοκεῖ· αὐτό τε τὸ λίπος, καὶ τὸν ἐπίπλουν, καὶ τὸ κρέας, καὶ τὴν ἀναθυμίασιν. τὸ κνι, βραχύ· τὰ γὰρ διὰ τοῦ ιζω ῥήματα, τὸ ι βραχὺ ἔχει. καὶ τὸ σα, βραχύ· ἐπειδὴ τὰ εἰς α λήγοντα θηλυκὰ ἀπὸ μελλόντων ἢ ἐνεστώτων γινόμενα, βραχὺ ἔχει τὸ α. ἐκτέταται δὲ ἀμφότερα ποιητικῶς. [τὸ δὲ, Ἐμπλείην κνίσσης τε καὶ αἵματος: — ἀντὶ τοῦ λίπους, Ὀδυσσείας σ'.]

Κνώδαλα, κυρίως μὲν τὰ τῆς θαλάσσης ζῶα, διὰ τὸ ἐν ἁλὶ κινεῖσθαι, κινώδαλά τινα ὄντα· καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ πάντων τῶν θηρίων, κυνώδαλά τινα ὄντα, διὰ τὸ ὑπὸ τῶν κυνῶν ἁλίσκεσθαι.

Κνώσσειν, τὸ κοιμᾶσθαι. παρὰ τὸ κενὰ καὶ ἀργὰ εἶναι τὰ ὄσσα, τουτέστι τοὺς ὀφθαλμοὺς, κενώσσειν· καὶ κατὰ συγκοπὴν, κνώσσειν.

Κνύσσω, παρὰ τὸ ὄσσω τὸ βλέπω· ἢ παρὰ τὸ κενοῦσθαι τοῦ βλέπειν.

Κνυζηθμὸς, κλαυθμὸς, ἄσημος φωνὴ ἐπὶ τῶν κυνῶν. ἀπὸ τοῦ κνυζῶ κνυζήσω. τὸ δὲ κνυζῶ, ἔστι πρώτης καὶ δευτέρας συζυγίας· ἔστι καὶ τρίτης, ὡς τὸ, Κνυζώσω δέ τοι ὄσσε: — τὸ δὲ κνυζοῦν, ἐπὶ τοῦ κακῶσαι καὶ διαφθεῖραι· ἐπιφέρει γὰρ, — πάρος περικαλλέ' ἐόντα: — τινὲς ἀπὸ τῶν κυνῶν, κυνῶ καὶ κνυζῶ· ὅπερ ἐστὶν ἀπρεπές. οἱ δὲ, παρὰ τὴν κόνυζαν (ὅ ἐστιν εἶδος φυτοῦ) κονυζῶ· ὅπερ ἐστὶν ἀπίθανον. εἴρηται δὲ κνυζοῦν, τὸ ξύειν παρὰ Δωριεῦσι, καὶ τὸ ἀχρειοῦν. Φιλόξενος· ἀπὸ τοῦ κνῶ γίνεται παράγωγον κναίω τὸ διαφθείρω. ὡς ἀπὸ τοῦ στῶ στίζω, καὶ πρῶ πρίζω, οὕτως ἀπὸ τοῦ κνῶ κνίζω παράγωγον, καὶ κνύζω· ἐξ 523
οὗ καὶ κνύζα· ἢ κνίζα ἡ τῆς ὀσφρήσεως πρόϊξις· καὶ ὡς ῥίζα ῥιζῶ, οὕτω καὶ κνύζα κνυζῶ. τὸ δὲ κνύζω σημαίνει τὸ ξύω, ὡς παρὰ Σώφρονι ἐν Μίμοις, Κνυζῶμαι οὐδὲν ἰσχύων· τὸ δὲ κνύζα, ὡς λέγει Ἡρωδιανὸς, εἰ μὲν ἐπὶ τοῦ φυτοῦ, συγκοπή ἐστιν, οἷον, — χαμαιζήλοιο κονύζης: — εἰ δὲ ἐπὶ τοῦ παρεφθαρμένου καὶ ἐῤῥυσωμένου, οὐ συγκοπή ἐστιν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ κνύω· ἀφ' οὗ κνύος ἡ φθορά, οἷον, — κατὰ κνύος ἔχευεν, ψίλωτο δὲ κάρηνα: — γίνεται κνύζα, ὡς παρὰ Ἀνακρέοντι ἐν ἰάμβῳ, Κνίζη τὶς ἤδη καὶ πέπειρα γενομένη σὴν διὰ μαργοσύνην.

Κοιλία, ἀπὸ τοῦ κοίλην εἶναι: — ἢ ἀπὸ τοῦ λεαίνειν τὴν τροφὴν καὶ χυλοῦν, χολία καὶ κοιλία. ἢ παρὰ τὸ κοῖλον, ὃ σημαίνει τὸ περιφερές· τοῦτο δὲ παρὰ τὸ κεῖσθαι ὅλον. ἢ παρὰ τὸ κῶν τὸ κοῖλον τὸ βαθύ. ἢ κοιλία, παρὰ τὸ κλύειν τὰ λεῖα.

Κοιμῶμαι] ὁ μὲν Θεόγνωστος, ἀπὸ τοῦ κῶ τοῦ σημαίνοντος τὸ ὑπνῶ, γίνεται κείω, ὡς θῶ, θείω· σῶ, σείω· ὁ παθητικὸς ἐνεστὼς, κείομαι· καὶ συγκοπῇ, κεῖμαι· ἀφ' οὗ ῥηματικὸν ὄνομα κοίμη· ἐξ οὗ ῥῆμα, κοιμῶ κοιμᾷς· τὰ γὰρ ἀπὸ τῶν εἰς η θηλυκῶν δευτέρας συζυγίας εἰσὶν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. ὁ δὲ Ὧρος, παρὰ τὸ κείω κοιμὸς, ὡς λείπω λοιμὸς· καὶ ῥῆμα κοιμῶ. εἰς δὲ τοὺς Ἐπιμερισμοὺς, ἐκ τοῦ κῶ τὸ κοιμῶμαι· ἐξ οὗ γίνεται κέω κέημι, κέεμαι κεῖμαι· καὶ ἐξ αὐτοῦ κοιμῶ, κοιμήσω.

Κοινὸς, σημαίνει τρία· τὸν μεμολυσμένον, ὡς τὸ, Ὁ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ κοινὸν ἡγησάμενος: — καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ φοινὸς, τροπῇ τοῦ δασέος εἰς ψιλὸν, κοινός· κυρίως γὰρ, ὁ ἐξ αἵματος μεμολυσμένος. σημαίνει καὶ τὸν μηδὲν πλέον τῶν ἄλλων διαφέροντα· διὰ τὸ εἰς κοινὸν ἰέναι τὰ μέρη. σημαίνει καὶ τὸν ἀναμεμιγμένον τοῖς πᾶσιν· ἐξ οὗ καὶ ῥῆμα κοινῶ, κοινώσω· ὅθεν καὶ κοινωνὸς ὁ κεκοινωμένος καὶ ἀναμεμιγμένος πολλοῖς· οἶμαι ὅτι παρὰ τὸ κείω τὸ κεῖμαι, κεινὸς καὶ κοινὸς, ὁ πᾶσι προκείμενος. ἢ ὁ εὔκολος γινόμενος πᾶσι, γινὸς καὶ κοινός. ἢ κοῖμος, ὁ συγκοιμώμενός τινι. ἢ παρὰ τὸ γῶ τὸ δέχομαι, γοινὸς καὶ κοινὸς, ὁ δεκτικὸς καὶ εὐπρόσδεκτος. λέγεται δὲ Κοινὸς βασιλεὺς Μακεδόνων. Μαρσύας ἱστορεῖ, ὅτι Κνῶπις, τὸ γένος Κόλχος, εἰς Μακεδονίαν ἐλθὼν, διέτριβε παρὰ Καράνῳ. υἱοῦ δὲ γενομένου τῷ Καράνῳ, καὶ βουληθέντι τὸν παῖδα ἀπὸ τοῦ ἰδίου πατρὸς ὀνομάζειν Κιράρονα, ἀνθίστατο ἡ μήτηρ, καὶ αὐτὴ ἀπὸ τοῦ ἰδίου πατρὸς ὀνομασθῆναι τὸν παῖδα βουλομένη· Κνῶπις δ' ἐρωτηθεὶς, εἶπε μήθ' ἑτέρου ὀνομάζεσθαι αὐτόν· διόπερ Κοινὸς ἐκλήθη. ἔνιοι δὲ ἁμαρτάνουσι, Καινὸν αὐτὸν καλοῦντες.

Κεῖος, ὁ πατὴρ Λητοῦς· παρὰ τὸ κοεῖν, ὅ ἐστι νοεῖν καὶ συνιέναι. ὅ ἐστι συνετός. Κοῖόν τε Κρεῖόν θ', Ὑπερίονά τ' Ἰαπετόν τε: — οἱ Αἰολεῖς τὸ κ ἀντὶ τοῦ π κέχρηνται. οὗτοι δὲ Τιτᾶνες καὶ Τιτανίδες καλοῦνται, ὡς Ἀκουσίλαος· ἀλληγορία δὲ, Κοῖον τὴν ποιότητα· Κρεῖον δὲ, τὴν κρίσιν· Ὑπερίονα, κουφότητα· τὸν δὲ Ἰαπετὸν, βαρύτητα. Ἡσίοδος ἐν Θεογονίᾳ.

Κοίρανος, ὁ ἀρχηγός, ὁ ἡγεμών. ὥσπερ παρὰ τὸ ἀθρεῖν τὸ βλέπειν, λέγεται Ὀθρὺς τὸ ὄρος κατὰ τροπὴν τοῦ α εἰς ο, ἀφ' οὗ ἐστιν ἀθρεῖν τὰ μακρὰν ἀφεστηκότα· οὕτω καὶ παρὰ τὸ καιρὸς γίνεται κοίρανος, καίρανός 521 τις ὢν, ὁ τοῦ καιροῦ κύριος καὶ ἄρχων. ἐκ τούτου ῥῆμα, κοιρανέω κοιρανῶ· καὶ ἡ μετοχὴ, Ὥς ὅγε κοιρανέων ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν: — ἀντὶ τοῦ διατάσσων ἐπερχόμενος, καὶ τὸ τοῦ κοιράνου ἔργον ἐπιτελῶν. ἐντελές ἐστιν, ἢ συνῃρημένον. τὰς γὰρ εἰς ων μετοχὰς ἀπὸ τῆς πρώτης συζυγίας τῶν περισπωμένων γινομένας οἱ Ἴωνες διὰ τοῦ εων προφέρουσιν· οἷον, Φρενῶν, φρονέων· νοῶν, νοέων· οὕτω κοιρανῶν, κοιρανέων.

Κοῖμος, ὁ πάντα ἐν αὑτῷ διατεταγμένα ἔχων καὶ κεκοσμημένα.

Κοίτη] ἐκ τοῦ κεῖμαι κεῖται, κοίτη, ἐν ᾗ ἐστι κεῖσθαι κοιμωμένους. ὁ δὲ Θεόγνωτος, ἐκ τοῦ κῶ τὸ ὑπνῶ, γίνεται κείω κείομαι κεῖμαι.

Κοῖτις, Ἀττικῶς ἡ μικρὰ κίστη· τὴν γὰρ κίστην κοίτην λέγουσιν. ἔστι δὲ ἐν αἷς κοιταζόμεναι αἱ γυναῖκες ἀποτίθενται τὰ χρήματα.

Κοῖφι] κατὰ συνήθειαν κοῖφι καλοῦμεν· κυρίως δὲ κῆφι ῥητέον ὡς Ἑλληνίζων, εἴπως ἱεροῦ ἀτμοῦ ἀριθμός. οὕτως ἑρμ.

Κοάλεμον, αἱματοπότην, Ἀριστοφάνης Ἱππεῦσι. σημαίνει τὸν μωρὸν, παρὰ τὸ κοῶ ῥῆμα, δηλοῦν τὸ νοῶ, ὡς τὸ, Ἡ δ' ἐκόησεν οὕνεκα γένος ἔσκεν· Καλλίμαχος. γίνεται ῥηματικὸν ὄνομα κόεμος, ὡς ἔχω ἔχεμος· καὶ πλεονασμῷ τῆς αλ συλλαβῆς, κοάλεμος· οἱ δὲ, παρὰ τὸ κοεῖν καὶ τὸ ἠλέματον τὸ μάταιον, ὁ μάταια νοῶν.

Κόβαλος, ὁ λῃστής· ἀπὸ τῆς κόπιδος, κοπίβαλός τις ὤν. ὅθεν καὶ κολεύειν καταχρηστικῶς εἴρηται, τὸ μεταφέρειν τὰ ἀλλότρια μισθοῦ κατ' ὀλίγον. ἄλλοι δὲ, ὧν ἐστι καὶ Ὧρος, ὅτι κόβαλα λέγονται τὰ κατεστωμυλμένα· καὶ κοβάλους, τοὺς λάλους· ἀπὸ τοῦ κόψαι πεποιημένης τῆς λέξεως· ὅθεν καὶ κόπιν λέγουσι τὸν λάλον καὶ κομψόν. ἀπ' αὐτοῦ καὶ δημοκόπος, καὶ ὀρτυγοκοπεῖν· καὶ κοβαλία, ἡ προσποίητος καὶ μετὰ ἀπάτης κατὰ μίμησιν παιδιά· καὶ κόβαλος, ὁ ταύτῃ χρώμενος· καὶ ἡ παρὰ πονηροῦ ἀνθρώπου κολακεία.

Κοδρίτης] ἀπὸ τοῦ Κόδρος Κοδρίτης γίνεται· σημαίνει τὸ τοῦ Κόδρου, ὥσπερ παρὰ τὸ Κρόνος Κρονίτης.

Κόθορνος, γυναικεῖον ὑπόδημα τετράγωνον τὸ σχῆμα, ἁρμόζον ἀμφοτέροις τοῖς ποσί.

Κόθουρος, σημαίνει τὸν κούνδουρον· — κηφήνεσσι κοθούροις εἴκελος ὀργήν: — γένος μελισσῶν ὁ κηφὴν ἀργότατον καὶ ἄκεντρον, κεύθουρός τις ὤν, ὁ τὸ κέντρον κεκρυμμένον ἔχων, παρὰ τὸ κεύθειν τὴν οὐράν· ἢ ὁ κολοβὴν οὐρὰν ἔχων, κόλουρος. ἢ κοθούροις, κόρῳ πλήθουσι. ἢ κοτούροις, τοῖς κότον ἔχουσιν ἐν τῇ οὐρᾷ. ἢ ἀργοῖς, παρὰ τὴν καθέδραν· κάθηνται γὰρ παρατηροῦντες τὴν ὥραν, ἐν ᾗ ἐκβαίνουσιν αἱ μέλισσαι, ἵνα εἰσελθόντες ἐσθίωσι τὸ μέλι.

Κόκκυξ, ὄρνεον ἐαρινὸν, παραπλήσιον ἱέρακι· ἢ δειλότατον, ὥς φησιν Ἀνακρέων.

Κόκκυ, Ἀττικοὶ τὸ ταχύ. Κοκκύας, ὁ πρόγονος. ἔστι δὲ Ἰωνικὴ ἡ λέξις· σημαίνει δὲ τοὺς ἤδη κεκομμένους.

Κοκκότιον, ὁ δῆμος ἑλληνιστὶ, κυρίως ἁπάσης τῆς οἰκουμένης γῆς.

Κόλαξ, ὁ ταπεινῶς θεραπεύων τινά· παρὰ τὸ κόλον· σημαίνει δὲ τὸ ταπεινὸν καὶ μὴ ὁλόκληρον. κόλος καὶ ἐπί 525 τινος ἐντέρου, παρὰ τὴν κοιλότητα. ἢ παρὰ τὸ κολλᾶσθαι, κόλλαξ τις ὤν· σημαίνει δὲ τὸν παράσιτον, καὶ παραμένοντά τινι.

Κολαφίζω, καὶ κόλαφος, παρὰ τὸ κόλον ἀφεῖσθαι ἀπὸ τοῦ τυπτομένου μέρους, ἤγουν ἀσθενὲς καὶ ταπεινὸν πρὸς τὰ λοιπὰ μέρη. ὁ δὲ Ἀπίων, ἀπὸ τοῦ κολάψαι. τὸ δὲ ὄνομα Ἑλληνικὸν παρὰ Ἐπιχάρμῳ, Ὡς ταχὺ κόλαφος περιπατεῖ δεινός: — ἢ ἀπὸ τοῦ τοὺς κονδύλους ἀφεῖσθαι ἐν ἐκείνῳ τῷ μέρει. κόλαφος ἡ διδομένη διὰ τῶν μέσων δακτύλων πληγή. ἄλλοι δὲ παρὰ τὸ κολούειν τὸ φῶς.

Κολεός, ἡ ξιφοθήκη. παρὰ τὸ κεκοιλᾶνθαι. ἢ παρὰ τὸ τὰ κῆλα τὰ τόξα.

Κολακρέται, οἱ τῶν ἀργυρίων ταμίαι, οἳ τὸ τριηραρχεῖν ἔταττον.

Κολοσσός, σημαίνει καὶ τὸ εἴδωλον· κυρίως δὲ κολοσσοὶ λέγονται οἱ ὑπερμεγέθεις ἀνδριάντες, παρὰ τὸ κολούειν (ὅ ἐστιν ἐλαττοῦν) τὰ ὄσσα (τουτέστι τοὺς ὀφθαλμοὺς) διὰ τὸ μέγεθος, ὡς μὴ ἐφικνουμένων τῶν ὀφθαλμῶν ὁρᾶν.

Κολοσυρτός, ἡ τῶν φρυγάνων κόνις, ὁ συρφετός· κόλα γὰρ τὰ φρύγανα· ἀπὸ τοῦ τὰ κόλα σύρειν. Νεοπτόλεμος, Μεγάλως αἰρομένης τῆς κόνεως, καὶ ἐπὶ ἠέρα ἰκνευμένης: — τὸ γὰρ κοῖλον, κυρτώσεως καὶ ὑπεροχῆς μετέχει. διαφέρει κόνεως· βέλτιον ὁ ὑπὸ τῶν κόλων συρόμενος κονιορτός. σημαίνει καὶ τὴν ταραχὴν, καὶ τὸν θόρυβον, Ἰλιάδος μ', Ἀνδρῶν ἠδὲ κυνῶν δέχαται κολοσυρτὸν ἰόντα: — παρὰ τὸ τὰ κόλα ἐπισύρειν· ἢ τὸν κολῳὸν καὶ συριγμόν.

Κόλλοψ, ὁ ἐκ τῶν αὐχενίων δερμάτων καὶ τοῦ τραχήλου γινόμενος πασσαλίσκος, περὶ ὃν δεσμοῦσι τὴν νευράν. κόλλοπας δὲ τὰ μέρη ἐκεῖνα καλοῦσιν, ἐπειδὴ ἐξ αὐτῶν ἑψομένη ἐγένετο ἡ κόλλα.

Κολώνη, καὶ κολωνός, ἄμφω ἀκρωτήρια σημαίνουσι.

Κολοφών, τὸ μέγα πέρας καὶ ὑψηλὸν ἀκρωτήριον· λαμβάνεται καὶ ἐπὶ μεγάλων κακῶν.

Κολώνεια, κτητικὸς τύπος εἰς ἰδιότητα ἀναπέμπεται. φασὶ γὰρ τότε τὸν Διόνυσον τὸν ἐπὶ Τυρσηνοὺς ἀπιόντα πόλεμον, τοὺς γεγηρακότας τῶν σειληνῶν μετὰ τῆς ἀχρήστου ἡλικίας ἐν Ἰταλίᾳ καταλιπεῖν· τοὺς δὲ τραπῆναι ἐπὶ ἀμπέλων ἐπιμέλειαν, καὶ εὔοινον γενέσθαι τὴν Ἰταλίαν· τοὺς δὲ γεωργοὺς οἱ Ἰταλοὶ κολώνους ἐκάλουν· ὡς καὶ ἱδρύσασθαι τοιαῦτα ἀγάλματα οἰνοφοροῦντα ἐν ἀσκοῖς. ἐσπούδαζον δὲ, καὶ ἃς ᾤκουν πόλεις οἱ Ἰταλοὶ, τιμὴν ταύταις παρέχειν, ἀνιστάντες δαίμονά τινα ὡς πρεσβύτην ὅμοιον Σειληνῷ, ἵνα καὶ τῇ κοινωνίᾳ τῶν ἱερῶν συγκραθῶσιν. αἱ δὲ πέδαι περιτιθέμεναι δηλοῦσι τὸ ὑπήκοον, τῷ συνδεδέσθαι αὐτοῖς τὰς πόλεις τὰς ἐχούσας τὰ τοιαῦτα ἀγάλματα. ταῦτα εἴρηται Χάρακι ἱστοριογράφῳ.

Κολῳός, ὁ θόρυβος· ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τοῦ κολοιοῦ, ὅ ἐστι θορυβῶδες καὶ κραυγαστικὸν ὄρνεον. ἀπὸ τοῦ κλῶ τὸ φωνῶ καὶ κλάζω, γίνεται κλός· καὶ πλεονασμῷ, κολοιός· κραυγαστικὸν γὰρ τὸ ζῷον. ἀπὸ γὰρ τοῦ κλῶ γίνεται κλύω· καὶ καθ' ὑπέρθεσιν, κύκλος, τὸ κυκλοτερὲς ἔχον τὸν τράχηλον.

Κολόφρυξ, ὁ ὀλόφρυξ. τὸ κ περισσόν. 526

Κολυμβᾶν] ἐτυμώτερον οἱ Δωριεῖς λέγουσι κολυμφᾶν, ἀπὸ

τοῦ κολοὺς φαίνεσθαι τοὺς ἐν ὕδασιν, ὅ ἐστι κολοβοὺς καὶ μὴ ὁλοτελεῖς.

Κόλπος] παρὰ τὸ κοῖλον, ὃ σημαίνει τὸ βαθὺ, κοίλπος· καὶ ἀφαιρέσει τοῦ ι, κόλπος. ἢ παρὰ τὸ ἕπω τὸ ἀκολουθῶ. ἕπεται γὰρ τῷ κοίλῳ καὶ περιφερεῖ βάθει.

Κολλῶ] ἐκ τοῦ κόλλα κολλῶ. τοῦτο ἀπὸ τοῦ ἔλω τὸ κρατῶ ἔλλα καὶ κόλλα, ἡ τὰ διῃρημένα συγκρατοῦσα. Ναύμαχα κολλήεντα, Ἰλιάδος ο΄. ναύμαχα, μακρὰ δόρατα πρὸς ναυμαχίαν ἐπιτήδεια, κολλήσει ἐκ πολλῶν συγκεκολλημένα, ἵνα γένηται μακρὰ, οἷον σύνθετα καὶ οὐ μονόξυλα. κόλλα δὲ, παρὰ τὸ κεκομμένην οὖσαν εἰς ὀλιγότητα μετελθεῖν.

Κολλητὰς σανίδας, Ἰλιάδος ι΄, περιφραστικῶς τὰς θύρας, ἀπὸ τοῦ καλῶς συνηρμόσθαι.

* Κολλομελέω, τὰ μέλη συγκολλῶ, παρὰ Ἀριστοφάνει.

Κόλλοπες, τὰ τῶν ὑῶν καὶ βοῶν σκληρὰ δέρματα περὶ τὸν τράχηλον, ἐξ ὧν καὶ τοὺς νῦν λεγομένους κολλάβους ἐποίουν. κόλλαβοι δὲ οἱ μικροί· παρὰ τὸ ἐκ τῶν μεγάλων κολοβοῦσθαι. ἐλέγετο δὲ καὶ τὸ νωτιαῖον δέρμα, διὰ τὸ τὴν κόλλαν ἐξ αὐτοῦ γίνεσθαι. ὅθεν Ἀριστοφάνης τὴν σκληρότητα Αἰσχύλου ἐνδεικνύμενος, ἔφη, Οἶμαι γὰρ αὐτὸν κόλλοπι ἐοικέναι.

Κολλούρια, τὰ κολοβὰς ἔχοντα τὰς οὐράς. τοῦτο δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄρτων δύναται λέγεσθαι, καὶ ἐπὶ τῶν ἰατρικῶν φαρμάκων.

Κόμανα] παρὰ τὸ κόμη γίνεται θηλυκὸν κομάνη· τὸ οὐδέτερον, κόμανον, καὶ τὰ κόμανα· λέγεται γὰρ τὸν Ἀγαμέμνονος υἱὸν Ὀρέστην φεύγοντα μετὰ τῆς ἀδελφῆς, ἐκεῖσε τὴν κόμην ἀποκείρασθαι. πόλις Κόμανα θύϊλλος, μεθερμηνεύεται σύσκια, κατὰ τὴν τῶν Ἰώνων φωνήν. ἔνθα ἡ Κομμαγήνη· καὶ ἡ κόμη, ὅτι σκιάζει τὴν κεφαλήν.

Κομμεῖν, τὸ τὸ σῶμα ὡραΐζειν· ἐπεὶ καὶ κομμωτικὴν λέγουσι τὴν κοσμοῦσαν· εἴρηται ἀπὸ τοῦ κόμμου. καὶ κομμός. ὥσπερ παρὰ τὸν γράψω μέλλοντα γίνεται γραμμὸς καὶ ὑπογραμμὸς, οὕτω καὶ παρὰ τὸν κόψω, κομμός.

* Κομπολακύθης, ὄνομα ὀρνέου παρὰ Ἀριστοφάνει· ἀπὸ τοῦ κόμπος καὶ λάκω, τουτέστι μετὰ κόμπου λάκων.

Κομῶ, ἡ μὲν πρώτη συζυγία, σημαίνει τὸ ἐπιμελείας ἀξιῶ· ὅθεν καὶ τὸ κομείτην δυϊκόν. ἀντὶ τοῦ ἐκόμουν, ἐπιμελείας ἠξίουν, Ἰλιάδος ο΄· ἐξ οὗ καὶ κατὰ παραγωγὴν γίνεται κομίζω, τὸ ἐπιμελοῦμαι καὶ περιποιῶ· ἐξ οὗ καὶ τὸ, Φίλε κασίγνητε κόμισαί τέ με: — ἀντὶ τοῦ ἐπιμελείας με καταξίωσον καὶ περίσωσον, Ἰλιάδος ε΄. ἡ δευτέρα συζυγία, σημαίνει τὸ ἀγάλλομαι καὶ εὐφραίνομαι, καὶ τὸ τὰς τρίχας φέρω, ἢ τρέφω· καὶ γίνεται ἐκ τοῦ κόμη. κομῶ· ποίας συζυγίας; εἰ μὲν σημαίνει τὸ ἐπιμελοῦμαι, πρώτης· κανὼν γάρ ἐστιν ὁ λέγων, ὅτι οὐ μόνον ἐν τῇ συνθέσει τῶν ῥημάτων εἰώθασι μεταβολαὶ γίνεσθαι συζυγιῶν, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ ἁπλότητι· οἷον συλῶ, συλᾷς, δευτέρας τῶν περισπωμένων· ἱερο-
527 συλῶ δὲ, πρώτης. καὶ ὁρκῶ, τρίτης· εὐορκῶ δὲ, πρώτης· τὸ καυχῶ, δευτέρας· τὸ δὲ αὐχῶ, πρώτης. ὁμοίως καὶ ἐπὶ τῶν εἰς μι· φημὶ τὸ λέγω, δευτέρας ἐστὶ συζυγίας· ἠμὶ δὲ, κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ φ, πρώτης. Καρηκομόωντας, τοὺς τὰς κεφαλὰς κομῶντας ἀνδρείας χάριν, καὶ θεραπευτάς. ἀπὸ τοῦ κομῶντας, ἐν διαιρέσει, κομόωντας.

* Κομᾶν, σημαίνει ὑπερηφανεύειν· οἱ γὰρ κομῶντες εἰώθασιν ὑπερηφανεύειν.

Κόμη] ἐκ τοῦ κείρω τὸ κόπτω, κόρη· καὶ τροπῇ τοῦ ρ εἰς μ, κόμη, ἡ θρίξ. ἢ παρὰ τὸ κόσμον εἶναι τοῦ σώματος· ὥσπερ γὰρ κόσμον ὁ δημιουργὸς ἐνέθηκε τῷ ἀνθρώπῳ τὰς τρίχας. οἱ δὲ, παρὰ τὸ κομεῖν τὸ ἐπιμελείας ἀξιοῦσθαι. καὶ κυρίως ἐπὶ τῆς κεφαλῆς εἴρηται τοῦτο.

Κομίζω] ἐκ τοῦ κόσμος κοσμίζω· καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ, κομίζω. ἐκ δὲ τοῦ κομίζω γίνεται κομιδή, ἡ θεραπεία καὶ ἐπιμέλεια, καὶ συναγωγὴ, ἡ λῆψις. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς τῶν καρπῶν συγκομιδῆς· ἥτις γίνεται τελειωθέντων τῶν καρπῶν. ἀπὸ γοῦν τοῦ κομιδὴ ὀνόματος γίνεται ἐπίῤῥημα κομιδῇ νέος, ἀντὶ τοῦ πάνυ νέος καὶ λίαν, πάμπαν, τελείως. τὸ ὄνομα, ὀξύτονόν ἐστι· τὸ δὲ ἐπίῤῥημα, περισπώμενον, καὶ σημαίνει τὸ παντελῶς. λέγεται δὲ καὶ ἡ ἀπόληψίς τινος κομιδὴ, ἀπὸ τοῦ κομίσασθαι καὶ ἀπολαβεῖν. καὶ κομίστρια, ἡ τροφός.

Κομενταρήσιοι, τοὺς ἐπὶ τῶν ὑπομνηματογράφων πράττοντας ὁ νόμος καλεῖ, καὶ ὑπηρετοῦντας ταῖς ἐγκληματικαῖς δίκαις, ὑπασπιζόντων αὐτῶν ἀπληκταρίων καὶ κουβικουλαρίων μετὰ πλήθους ῥαβδούχων, σιδηρέων δεσμῶν καὶ ποινασίων ὀργάνων, σαλευόντων τῷ φόβῳ τὸ δικαστήριον. εἰσὶ δὲ καὶ οἱ νῦν λεγόμενοι χαρτουλάριοι.

Κόμης. Ἰστέον ὅτι τὸ κόμης τὸ ἐπὶ τῆς Ἑλληνικῆς ἀξίας κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν ἀναλογίαν οὐ δύναται διὰ τοῦ ι γράφεσθαι, ἀλλὰ διὰ τοῦ η. τὸ δὲ κύριον ὄνομα, διχῶς εὑρέθη παρὰ τοῖς ἀρχαίοις κλινόμενον. εὑρίσκεται γὰρ ἡ γενικὴ, Κόμου καὶ Κόμεω Ἰωνικῶς, ὥσπερ Ἀτρείδης Ἀτρείδεω· καὶ Κομάδης τὸ πατρωνυμικὸν, ὥσπερ Βορεάδης. εὑρίσκεται δὲ κλίνεσθαι καὶ τῷ λόγῳ τῶν ἰαμβικῶν, Κόμητος· ὅταν δὲ ἰσοσύλλαβον εὑρεθῇ, ἀπολογίαν ἔχει τοιαύτην. τὰ ἀπὸ τῶν εἰς η θηλυκῶν, εἰς ης γινόμενα, μὴ ἔχοντα οὐδέτερα εἰς ες, εἰς τὴν ου δίφθογγον τὴν γενικὴν ἔχει· λέσχη, ὁ λέσχης, τοῦ λέσχου· ἀράχνη, ὁ ἀράχνης, τοῦ ἀράχνου· γυνὴ, μισογύνης, μισογύνου· κόμη, ὁ κόμης, τοῦ κόμου· γύη, ὁ γύης, τοῦ γύου.

Κόμπος, ὁ ψόφος· παρὰ τὸ κενὴν ὄπα ἔχειν, τουτέστι φωνήν. τὸ μὲν οὖν προσηγορικὸν οὕτως ὡς τέμπος· Κόμπος εἶ: — Εὐριπίδης Φοινίσσαις· κομπὸς δὲ λόγος, τὸ ἐπίθετον.

Κομψὸς, εἴρηται μὲν ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τοῦ πανούργου, καὶ ἐπὶ τοῦ μετρίου καὶ ἐπιεικοῦς. ἀμφότερα οὖν παρὰ τὸ κάμπτω, καμπτὸς καὶ κομψός· ἀλλ' ἐπὶ μὲν τοῦ πανούργου, τὸ καμπύλον καὶ διεστραμμένον τῇ διανοίᾳ· ἐπὶ δὲ τοῦ ἐπιεικοῦς, παρὰ τὸ εὔκαμπτον αὐτὸν εἶναι, οἷον εὐπειθῆ καὶ προσηνῆ. οὕτως Εἰρηναῖος ὁ ἀττικιστὴς ἐν τῷ κ στοιχείῳ.

* Κόμμα, τομή· ἀπὸ τοῦ κόπτειν. Κομμάτιον, ἀπὸ τοῦ
κόμμα ὑποκοριστικῶς· καὶ λέγεται κομμάτιον ἐν ταῖς 528
κωμῳδίαις, ὅτε μέρος χοροῦ παρασκευάζει πάροδον εἰς τὴν σκηνήν.

Κομμώτρια, ἐμπλέκτρια, ἡ κοσμοῦσα καὶ ψιλοῦσα τὰς γυναῖκας κούρισσα.

Κολωνός, ὄρος, βουνός, λόφος, ἀνάστημα. πᾶν οὖν ἀνάστημα γῆς, κολωνὸς λέγεται. σημαίνει δὲ καὶ σκόπελον. Ἀθήνησι δὲ δύο κολωνοί, ἵππιος καὶ ἀγοραῖος, ἐφ' οὗ τοὺς μισθαρνοῦντας ἀνέφερον· καὶ μισθαρνοῦσαι, κολωνικαί· καὶ ἄλλο χωρίον ἐκαλεῖτο κολωνὸς ἱππότης.

Κόναβος, ὁ ἦχος· παρὰ τὸ βοὴν κινεῖν· ἢ παρὰ τὸ δονῶ δόναβος καὶ κόναβος. ἢ ἐκ τοῦ κόνις καὶ τοῦ βοή· κυρίως γὰρ κόναβος λέγεται ἡ ἐν τῇ γῇ βοή· ὥσπερ καὶ ἔρα ἡ γῆ, ἔραβος καὶ ἄραβος, ἡ ἐν τῇ γῇ βοή. λοιπὸν λέγουσί τινες, ὅτι ἐκ τοῦ κόνις γίνεται κόνιβος· καὶ τροπῇ τοῦ ι. οὐκ ἔστι δέ· οὐδέποτε γὰρ τὸ ι εἰς α τρέπε-

ται· ἀλλ' ἔστι μᾶλλον ἐκ τοῦ κονία (τὸ αὐτὸ σημαίνοντος τῷ κόνις) καὶ τοῦ βοή, κονίαβος· καὶ συγκοπῇ, κόναβος. καὶ ῥῆμα κοναβῶ ἐξ αὐτοῦ.

Κόνδαξ] παρὰ τὸ κῶ τὸ κεῖμαι γίνεται κόαξ· καὶ πλεονασμῷ τῶν συμφώνων, κόνδαξ.

Κόνδυλος, παρὰ τὴν κάμψιν τῶν δακτύλων, ὡσανεὶ κάνδυλοι ὄντες· περὶ αὐτοὺς γὰρ ἡ κάμψις τῶν δακτύλων ἐγγίνεται. καὶ ἡ πληγὴ δὲ ὁμωνύμως τῷ σχήματι τῶν κονδύλων λέγεται κόνδυλος· καὶ κόλαφος, ἡ διδομένη διὰ μέσων δακτύλων πληγή. ἐτυμολογεῖται δὲ ὁ κόνδυλος καὶ οὕτω· κένδυλός τις ὢν, ὁ εἰς τὰ κενὰ δυόμενος τῶν ῥαπιζομένων. κενὰ δὲ σαρκῶν τὰ μέρη. οὕτως Ὦρος.

Κόνις, ἡ πεδιάς, ὡς τὸ, Οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίη ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε: — καὶ ἡ ἐκ τέφρας σποδός, ὡς τὸ, Ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἑλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν Χεύατο κακκεφαλῆς: — ἐνταῦθα τὴν σποδὸν, παρὰ τὸ ἐκκεχύσθαι. λέγει δὲ καὶ τὴν αὐτὴν κονίην· — ὑπὸ δὲ στέρνοισι κονίη Ἵστατ' ἀειρομένη.

Κονία, κόνις, μάχη. παρὰ τὸ κονῶ. κόνις κόνιος, καὶ κονία, ὡς Κύπρος Κύπριος. Κυπρία. ἢ ἀπὸ τῆς κινήσεως. κόνις τὶς οὖσα καὶ κονία. ἢ ἐκ τοῦ καίω τὸ κόπτω καὶ διαφθείρω, ἢ εἰς ἄκρα κεκομμένη γῆ καὶ τετμημένη· δηλοῖ γὰρ τὴν εἰς λεπτομερῆ οὐσίαν χωρήσασαν γῆν. ἢ ἐκ τοῦ καίω γίνεται κατὰ συγκοπὴν καὶ τὸ ξέω· ὅθεν καὶ κνῆμαι παράγωγον· ἐξ οὗ τὸ, — κνῆ τυρόν: — ἐκ τοῦ κνῶ οὖν τὸ διακόπτω γίνεται κνίς· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο, κόνις· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ξυσμάτων. ἐκ δὲ τοῦ κόνις, γίνεται ῥῆμα κονίω· ὅθεν. Εὐδὲ κονίουσι πεδίον: — ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος νοεῖται τὸ σπεύδουσι· οἱ γὰρ φεύγοντες κατὰ τὸν δρόμον ἐγείρουσι κόνιν.

Κονίω, τὸ ἀγωνίζομαι καὶ παρασκευάζομαι πρὸς τὸν πόλεμον· ἀπὸ τοῦ κόνις· οἱ γὰρ ἀθληταί, ὅταν ἔμελλον ἀγωνίζεσθαι, εἰς τὰς χεῖρας αὐτῶν πτύοντες, κόνιν περιπάσσουσι. [illegible] κρατεῖν.

Κονίσαλος, ὁ κονιορτός. οἱονεὶ ἡ [illegible] κόνις· ἢ ὡς [illegible]. οὕτω καὶ παρὰ τὸ κονίω μέλλοντα γίνεται [illegible]. σημαίνει καὶ τὸ αἰδοῖον.

Κονιορτός, παρὰ τὸ ὄρω ῥῆμα. (σημαίνει τὸ διεγείρω) ὁ μέλλων [illegible], ὄρσω· ῥηματικὸν ὄνομα, ὀρτός, ὡς σπείρω, σπαρτός· καὶ κείρω, καρτός· καὶ ἐν συνθέσει
529 μετὰ τοῦ κόνις, κονιορτός. ὁ τὴν κόνιν ὀρνύων καὶ ὁρμῶν.

Κονίοπους, πολυσχιδὲς ὑπόδημα, τὸ μὴ σκεπάζον ὅλον τὸ σῶμα, ἀλλὰ καὶ καταπασσόμενον ὑπὸ τῆς κόνεως· ἡ δὲ κόνις, ἀπὸ τῆς χύσεως.

Κοντός, παρὰ τὸ κέντω ῥῆμα βαρύτονον κοντός, ὡς τρέφω τροφός, καὶ πέμπω πομπός. ἔστι δὲ καὶ περισπώμενον κεντῶ· ὁ μέλλων, κεντήσω.

Κόντιλος] Εὔπολις, Εἰ μὴ παίζῃ Αὐτοῦ δ' ὄπισθεν κατέλαβε τὸ κούδυλον: — ἔστι κοντός, κόντιλος.

Κόπτος, ἡ πόλις. ἔστιν εἰς τὸ κωφός· ἀπὸ τοῦ καίνω τὸ κόπτω, γίνεται καινόπτω καὶ συγκοπῇ, κόπτω.

Κοπάεν, ξίφος παρὰ Ἀρχιλόχῳ· ἀπὸ τοῦ κοπάγειν. ζήτει.

Κόπρος, οἱονεὶ κόπος τὶς οὖσα· βαρεῖ γὰρ τὸ περισσὸν καὶ κοπροποιόν. ἢ χόπορός τις οὖσα, ἀπὸ τοῦ χεῖσθαι διὰ τοῦ πόρου, κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπὴν τοῦ χ εἰς κ.

* Κοπρολόγος, ὁ τὴν κόπρον συλλέγων.

Κοπιῶ, παρὰ τὸ κόπτω. καὶ τί μετέχει; ὁ γὰρ κόπος κόπτει τὴν δύναμιν.

Κόπρια, παρὰ τὸ τὸν κόπον ἡμῖν ἐκεῖσε ῥεῖν· πᾶς γὰρ μόχθος ἀνθρώπου εἰς τὸ στόμα αὐτοῦ.

Κότερα. τὰ κότρια Αἰολικῇ διαλέκτῳ, ὡς ὁ Πρίαμος, Πέραμος· ἀλλότριος, ἀλλότερος. ζήτει εἰς τὸ Πέραμος.

Κόπις] Φορτικός. Ὁ ποικιλόφρων κόπις [illegible] δημοχαριστής: — σύντομος, ὀξὺς τῷ λόγῳ, ἤγουν λάλος· ἔνθα καὶ ὁ δημοκόπος καὶ κόβαλος. καὶ τὰς τῶν λόγχων τέχνας κοπίδας ἔλεγον· Μὴ τὸν Πυθαγόραν εὕρομεν ὄντα ἀληθινῶν κοπίδων;

Κόραξ, παρὰ τὸν κόρον, ὃ σημαίνει τὸ μέλαν· ἢ παρὰ τὸ κάραν μεγάλην ἔχειν.

Κόρη, ἡ παρθένος καὶ ὑγροφυὴς καὶ τρυφερά· ἀπὸ τοῦ κορεῖν τὸ καλλωπίζειν· ὃ καὶ ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ εἴρηται. ἢ ἡ καθαρὰν καὶ ἄφθορον ἔχουσα τὴν ἡλικίαν· κορεῖν γὰρ τὸ καθαίρειν· ἔνθα καὶ νεοκόρος· ἢ παρὰ τὸ κόρον ἐμποιεῖν τῇ ἰδέᾳ. ἢ παρὰ τὸ κείρω, ἡ κειρομένη ἔτι νεάζουσα. κόρη δὲ ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ. οἱονεὶ χόρη τὶς οὖσα, ἀπὸ τοῦ δι' αὐτῆς χεῖσθαι τὸ ὁρατικὸν πνεῦμα. καὶ κατὰ κόρρης, λέγεται τὸ τὴν σιαγόνα πλῆξαι. ὁ δὲ Ἐρατοσθένης ἄπασαν τὴν τῆς κεφαλῆς πληγήν. κόρσην γὰρ τὴν κεφαλὴν λέγεσθαι φησί· μεταβεβλῆσθαι δὲ τὸ σ εἰς ῥ Ἀττικῶς. ὡς ἐπὶ τῆς μυῤῥίνης καὶ τοῦ ταῤῥοῦ· ἔστι γὰρ μυρσίνη καὶ ταρσός.

* Κόρημα, τὸ σάρον, παρὰ τὸ κορεῖν.

Κορήσατε, σύρατε, ποιήσατε· κόρημα γὰρ τὸ σαρόν· καὶ κορῶ, τὸ σαρῶ· καὶ περικόρημα, τὸ περισάρωμα.

Κόρινθος, ἀπὸ Κορίνθου τοῦ Μαραθῶνος· ἢ ἀπὸ Κορίνθου τοῦ Πέλοπος.

Κόῤῥιον, παρὰ τὸν κόρον ἐστίν· οἷον, Νῦν μανῶ κόῤῥιον.

Κορεσθῆναι] ὅτι κουροτρόφον τὴν γῆν καλοῦσι· καὶ τὸν ἐκ ταύτης καρπὸν, κόρην· ὅθεν καὶ τὸ πληρωθῆναι τῆς τροφῆς, κορεσθῆναι λέγουσιν· ἀπὸ τῆς Κόρης· ἣν παρὰ Πλούτωνι καὶ κατὰ γῆν οὖσαν, κἀκείνου νομιζομένην γυναῖκα, ὅμως κόρην λέγουσι, διὰ τὴν τοῦ καρποῦ κατ' ἐνιαυτὸν γινομένην γέννησιν. Φώτιος.

Κορθύεται] Ἰλιάδος ί, — ἄμυδις δέ τε κῦμα κελαινὸν Κορθύεται: — κορυφοῦται, αὔξεται· ἀπὸ τοῦ κορύσσω. 530
ἢ ἀπὸ τῆς κόρυς κόρυθος, κορυθύω, καὶ κορθύω. ἔνιοι ἐπὶ τοῦ σαρεύεσθαι ἤκουσαν· κόρθυς γὰρ ὁ σωρός.

Κόρη, κώλυσις τοῦ ῥεῖν, ἤτοι πρὸ τοῦ τόκου, ἤτοι πρὸ τῶν αἱμάτων. καὶ ἡ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ· ὡς ἐκ τοῦ κοίλου ῥέειν τὸ δάκρυον. λέγεται ἐκ τούτου καὶ κολλούριον, τὸ κωλύον τὸ ῥέειν.

Κόρος, ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν, ὁ παλαιός· ἡλίου γὰρ ἔχει τὸ ὄνομα· κοῦρον γὰρ καλεῖν εἰώθασιν οἱ Πέρσαι τὸν ἥλιον. Ὦρος.

Κοροπλάστης, ὁ τὰ ζῶα διαπλάττων· οὐ γὰρ μόνον κούρους ἢ κόρας ὁμοίας πλάσσει, ἀλλὰ πᾶν ζῷον· καὶ κοροπλάθους, τοὺς ἐκ κηροῦ ἢ πηλοῦ, ἢ τοιαύτης τινὸς ὕλης, πλάττοντας κόρας ἢ κούρους· κόρη γὰρ, τὸ σμικρὸν ἀγαλμάτιον, τὸ γύψινον ἢ πήλινον.

Κορώνη. τὸ ζῶον· παρὰ τὸ κράζω κράνη· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο, κοράνη· ἢ παρὰ τὸ καῦρον ἢ γαῦρον, ὅπερ σημαίνει τὸ κακόν. τίθεται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τοῦ ὀργέου καὶ ἐπὶ τοῦ ἐπικαμποῦς τόξου, καὶ ἐπὶ τοῦ κρίκου τῆς θύρας. τὸ ζῶον, ὡς τὸ, Οἱ δὲ κορώνῃσιν ἴκελοι περὶ νῆα μέλαιναν, Κύμασιν ἐμφορέοντο: — εἶναι δέ φησιν ὁ Ἀπίων τὴν αὐτὴν τῷ λάρῳ καὶ τῇ αἰθυίᾳ. ἐπὶ δὲ τοῦ κρίκου τῆς θύρας, Ἀργύρεον δ' ἐφύπερθύριον, χρυσῆ δὲ κορώνη: — ἐπὶ δὲ τῆς τοῦ τόξου ἐγκοπῆς, Πᾶν δ' εὖ λειήνας, χρυσῆν ἐπέθηκε κορώνην: — νῦν τὸ ἐπικαμπὲς ἄκρον λέγει τοῦ τόξου, ὅθεν ἀπήρτισται ἡ νευρά.

Κορωνὸς, ὁ γαῦρος καὶ ὑψαύχην· παρὰ τὸ κάρη, κατὰ μετάθεσιν τοῦ α εἰς ο. Ἀρχίλοχος, Βοῦς ἐστιν ἡμῖν ἐργάτης ἐν οἰκίῃ κορωνὸς ἔργων ἴδρις.

Κορωνίσι] — σὺν νηυσὶ κορωνίσι: — ἐπικαμπεῖς ἐχούσαις τὰς ἄκρας, ὅ ἐστι τὰς πρύμνας, τουτέστι καμπυλοπρύμνοις· παρὰ τὸ ἄνω ἐξηρμένας εἶναι, διὰ τὸ εἰς ὕψος ἀνέχειν· ἐκ τοῦ κάρα, δι' ἧς ὑψοῦ ἀνέχεται. ἔστι δὲ ὑποκοριστικόν. ἐκ τοῦ κορώνη, κορωνίς. τίθεται ἐπὶ τῆς πρύμνης τῆς νεὼς, διὰ τὸ ἐν ἄκρῳ τοῦ πλοίου γίνεσθαι. σημαίνει καὶ τὸ ἀκρότατον τῶν αἱρέσεων, οἷον, ἡ κορωνὶς τῆς σοφίας.

Κορωνίς, ἀκρώρεια· ἢ τὸ τελευταῖον τῆς οἰκοδομῆς. σημαίνει καὶ ὄνομα κύριον· καὶ τὸ προσηγορικὸν τὸ ἐπιτιθέμενον ἐν τῷ τέλει τῶν βιβλίων· καὶ εἶδος στεφάνης πεπλεγμένης ἐξ ἴου.

Κόπρος, σημαίνει τρία· τὴν τῶν κήπων, ὡς καὶ ἡμεῖς· Δμῶες ἀναγκαῖοι τέμενος μέγα κοπρίσαντες: — λέγουσιν οὕτω καὶ τὴν κόνιν, οἷον, — κυλινδόμενος κατὰ κόπρον: — καὶ, — ἀμφὶ δὲ πολλὴ Κόπρος ἔην κεφαλῇ: — καὶ τὴν στάσιν τῶν βοῶν· οἷον, Μυκηθμῷ δ' ἀπὸ κόπρου ἐπεσσεύοντο νομόνδε.

Κόρση, ἡ κεφαλή· ὡς μὲν Ἀπολλόδωρος, ἐκ τοῦ κορυφοῦσθαι· οἱ δὲ φασὶ κέρση, ἀπὸ τοῦ κείρεσθαι· ὅθεν καὶ κορσατὴρ, ὁ τὰς τρίχας τίλλων καὶ κουρεύων· κλίνεται κορσωτῆρος· καὶ κόρσαι, αἱ τρίχες. Αἰσχύλος, Λευκὰς δὲ κόρσας τῆδ' ἐπαντέλλειν νόσῳ: — ἢ παρὰ τὸ κείρεσθαι· καὶ γὰρ τὸ κεῖραι, κόρσαι λέγεται.

Κορώνη, καὶ ἐπὶ τοῦ τόξου, καὶ ἐπὶ τῆς θύρας, καὶ ἐπὶ τῆς πρύμνης τοῦ πλοίου, ἢ καὶ κορωνίς, διὰ τὸ ἐπικαμπές. εἴρηται δὲ ταῦτα ἀπὸ τῆς κορώνης τοῦ ζώου· εὐλύγιστον γὰρ ἔχει καὶ οἷον ἐπικαμπῆ τὸν τράχηλον.
531 καὶ ἐπὶ μέρους δὲ σώματος, ὡς ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνος, οἷόντε παράγεσθαι. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Ῥωμαίων διαλέκτῳ.

Κορυβαντιᾷ, μαίνεται, ὀρχεῖται.

Κορύβαντες. δαίμονές τινες, οἳ ἐτάχθησαν φυλάσσειν τὸν Δία, κρύβαντές τινες, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ο, ἀπὸ τοῦ κρύβειν τὸν Δία, ὅτε κατέπινεν ὁ Κρόνος τὰ ἀπὸ τῆς Ῥέας τέκνα. ἢ οἱ τὴν κόρην καταβάντες ἀναγαγεῖν καὶ μὴ ὑποστρέψαντες.

Κορυφή, τὸ μέσον τῆς κεφαλῆς, ὅτι τῆς κάρας ἐστὶν ὀροφή, ἤγουν σκεπασμὸς τῆς κεφαλῆς. ἢ ἀπὸ τοῦ κρύπτω κρύψω, κέκρυφα, κρυφὴ καὶ κορυφή, παρὰ τὸ κρύπτεσθαι ὑπὸ τῶν τριχῶν. Φιλόξενος δὲ ἐν τῷ περὶ Ἰάδος διαλέκτου λέγει, ὅτι παρὰ τὸ κάρη γίνεται καρύπτω καὶ κορύπτω· ἐκ τούτου κορυφή. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ αὐτό ἐστι κορύσσω καὶ κορύπτω· ὅθεν καὶ Ὅμηρος, Πόντῳ μὲν τὰ πρῶτα κορύσσεται: — ἐπήγαγε τὸ κορυφοῦται, ὡς εἰς τὸ αὐτὸ καταστρεφομένου τοῦ ῥήματος. κορύσσω δὲ σημαίνει καὶ τὸ καθοπλίζω, καὶ τὸ παρασκευάζω. ὀξύνεται· ὁ κανών· τὰ εἰς φη λήγοντα ὀνόματα, ἔχοντα τὴν πρὸ τέλους συλλαβὴν εἰς υ συνεσταλμένον, ὀξύνεται, γλυφή, τρυφή, κορυφή.

Κόρσοιφος] οἰφεῖν τὸ συνουσιάζειν· ὅθεν καὶ Θεόκριτος φησίν, Εὖγ' ὤνθρωπε φιλοῖφα· τό τοι γένος ἢ σατυρίσκοις Ἐγγύθεν ἢ Πάνεσσι κακοκνάμοισιν ἐρίσδει: — ἢ τὸν ὡς κόρην οἰφώμενον, τουτέστιν ὀχευόμενον. ἢ παρὰ τὸ τὴν τρίχα ὑφειμένην καὶ ἡπλωμένην ἔχειν, οἷον κέρσυφός τις ὤν· κέρας γὰρ ἡ θρίξ. οἱ δὲ κέρας λέγουσι τὸ αἰδοῖον· καὶ κέρουφον, τὸν τὸ αἰδοῖον ἔχοντα ὑφειμένον καὶ μαλακόν.

Κορύνη, ῥόπαλον· παρὰ τὸ κόρη, ὅπερ παρὰ τὸ κάρηνον γέγονε· κατὰ ἀποκοπὴν, καρύνη· καὶ τροπῇ, κορύνη, ἢ κατὰ τὸ κάρα νεύουσα ῥάβδος, τὸ παχεῖαν κεφαλὴν ἔχον ξύλον· ἢ κατὰ τὸ κάλον νεύουσα.

Κόρυς, ἡ περικεφαλαία. παρὰ τὸ κάρη κάρυς καὶ κόρυς· ἢ παρὰ τὸ κόρση γίνεται, ὃ σημαίνει τὴν κεφαλήν.

Κορυθάϊκι πολέμῳ. ἀπὸ τῆς κόρυθος καὶ τοῦ ἀΐσσω τὸ ὁρμῶ (ἀΐξω ἀΐξ) γίνεται κορυθάϊξ.

Κορυθαίολος, ὁ τὴν κόρυθα εὐκίνητον ἔχων, ἢ ποικίλην· ἐξ οὗ πολεμικός. ἀπὸ τῆς κόρυθος καὶ τοῦ αἰόλω ῥήματος. Ἰστέον ὅτι τὸ — κορυθαιόλος Ἕκτωρ, οὐκ ἔχει ἐγκείμενον τὸ αἰόλος, ἀλλὰ τὸ αἰόλλω ῥῆμα δηλοῦν τὸ κινῶ· ὅπερ ἐκ τοῦ ἀέλλω γίνεται αἰόλλω· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, ὡς τὸ, Ὡς δ' ὅτε γαστέρ' ἀνὴρ αἰόλλει: — ὅ ἐστι συνεχῶς στρέφει καὶ κινεῖ. ἢ ἀπὸ τοῦ ἀελλῶς γίνεται, ἢ ἀπὸ τοῦ ἄειν (τὸ πνέειν) καὶ τοῦ εἰλεῖν τὸ αἰόλλω. εἰ γὰρ ἦν ἀπὸ τοῦ αἰόλος ὀνόματος, ὤφειλε προπαροξύνεσθαι. κανὼν γὰρ ἐστὶν ὁ λέγων, ὅτι τὰ εἰς ος ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, πρὸ μιᾶς ἔχοντα τὸν τόνον, ἐν τῇ συνθέσει προπαροξύνεται· οἷον, πλησίος, παραπλήσιος· αἰόλος, παναίολος· χωρὶς εἰ μὴ σύνθετα εἴη ἕνεκεν ἐνεργείας παροξυνόμενα.

Κορυθάλη, ἡ πρὸ τῶν θυρῶν τιθεμένη δάφνη· ὅτι οἱ κλάδοι (οὓς κόρους καλοῦσι) θάλλουσιν, ὡς καὶ Χρύσιππος· Ἀλλὰ δᾶδας ἡμμένας μοι δότω τις ἔνδοθεν, καὶ κορούς πλεκτοὺς ἀκραπνεῖς μυῤῥίνης: — οἱ γὰρ ποιηταὶ ἀνάπαλιν. τοὺς κλάδους καὶ ὄζους καὶ ὅρπηκας λέγουσι. 532
τινὲς δὲ, ὅτι ἡβησάντων τῶν νέων καὶ θυγατέρων, δάφνας προετίθουν ἐφηβίοις καὶ γάμοις. εἰς τὸ δίκρον.

Κόρυς κόρυθος· ὁ κανών· πᾶσα γενικὴ διὰ τοῦ θος κλινομένη μακρὰν ἔχει τὴν παραλήγουσαν, ὄρνις, ὄρνιθος· μέρμις, μέρμιθος· κώμυς, κώμυθος· (σημαίνει δὲ τὴν δέσμην τοῦ χόρτου) πλὴν τοῦ κόρυς κόρυθος· τοῦτο γὰρ τὸν χρόνον τῆς εὐθείας ἐφύλαξεν ἐν τῇ γενικῇ.

* Κορύπτης, ὁ κριός· ἀπὸ τοῦ κορύπτειν τὸ κερατίζειν.

Κόσμος, παρὰ τὸ κεῖσθαι ἅμα, ἢ παρὰ τὸ κοσμῶ, ὁ τὰ πάντα ἐν ἑαυτῷ ἔχων κεκοσμημένα καὶ διατεταγμένα. ἢ ἀπὸ τοῦ κάζω κέκασμαι, ῥηματικὸν ὄνομα κασμός· καὶ κατὰ μετάθεσιν τοῦ α εἰς ο, καὶ ἐναλλαγῇ τοῦ τόνου, κόσμος. σημαίνει τὸ ἐξ οὐρανοῦ καὶ γῆς καὶ τῶν ἐν μέσῳ σύστημά τε καὶ σύγκριμα· σημαίνει καὶ τὸ καλλώπισμα. — κόσμος θ' ἵππῳ, ἐλατῆρι δὲ κῦδος: — σημαίνει καὶ τὸν πρὸς πλάνην καὶ ἡδονὰς ἄγοντα, ὡς παρὰ τῇ θείᾳ γραφῇ, Ὅτι δὲ ἐκ τοῦ κόσμου οὐκ ἐστὲ, ἀλλ' ἐγὼ ἐξελεξάμην ὑμᾶς ἐκ τοῦ κόσμου: — καὶ, Ὁ κόσμος αὐτὸν οὐκ ἔγνω: — ἐκ τῆς ἑρμηνείας τοῦ κατὰ Ἰωάννην, Ἐνταῦθα κόσμον τὸ πλῆθος φησὶ τὸ διεφθαρμένον καὶ τοῖς γηΐνοις προστετηκὸς πράγμασι, τὸν χυδαῖον καὶ ταραχώδη καὶ ἄνετον λαόν: — καὶ, Τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὃ ὁ κόσμος οὐ δύναται λαβεῖν: — κόσμον δὲ ἐνταῦθα τοὺς πονηροὺς φησί.

Κοσμῆσαι, σημαίνει τὸ διατάξαι, ὡς τὸ, Τοὺς δ' αὐτοὶ βασιλῆες ἐκόσμεον οὐτάμενοί περ: — καὶ τὸ, Αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν: — ἀντὶ τοῦ διετάχθησαν, ἐκοσμήθησαν· ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τοῦ κόσμου. ὅθεν ἡ τῶν ὅλων τάξις, κόσμος ὑπὸ Πύθωνος εἴρηται. ἡ δὲ διάλεξις, Δωρική. ἀπὸ τοῦ κοσμῶ, κοσμήσω, κεκόσμηκα, κεκόσμημαι· ὁ ἀόριστος, ἐκοσμήθην· τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν, ἐκοσμήθησαν· εἶτα ἀφαιρέσει τοῦ ε καὶ συγκοπῇ, γίνεται κόσμηθεν. ὁμοίως καὶ τὸ τράφεν, δευτέρου ἀορίστου τρίτον τῶν πληθυντικῶν Δωρικῶς καὶ Ἰωνικῶς, καὶ τὰ ὅμοια. καὶ τὸ φάανθεν, ἀπὸ τοῦ φαίνω, ὁ παθητικὸς πρῶτος ἀόριστος ἐφάνθην· τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν, ἐφάνθησαν· καὶ ποιητικῶς ἢ Αἰολικῶς ἢ

Δωρικῶς, φάανθεν, πλεονασμῷ τοῦ α· ἔθος γὰρ ἔχουσιν οἱ Αἰολεῖς καὶ Δωριεῖς τὰ ἔχοντα ῥήματα τὴν μετοχὴν εἰς ς ὀξύτονον, σχηματίζειν τὰ τρίτα τῶν πληθυντικῶν. ὡς τὸ κέτμηθεν. καὶ τὸ, — ἀπέφθιθεν ἐσθλοὶ ἑταῖροι: — ἀπὸ τοῦ φθίμι, φθίσω, ἔφθικα, ἔφθιμαι, ἐφθίθην, ἐφθίθημεν, ἐφθίθησαν· καὶ Βοιωτικῶς, ἔφθιθεν.

Κότινος, ὁ ὀλυμπιακὸς στέφανος· ὅτι πάλαι ἐφυλλοβόλουν τοὺς νικῶντας, ἀπὸ τῶν παρακειμένων φύλλων ἐπιῤῥιπτοῦντες, ἃ δὴ στρώματα αὐτοῖς πρὸς τὴν εὐνὴν ἔπιπτον· ὅθεν καὶ κότινον φασὶ τὸν στέφανον τὸν ὀλυμπικόν. ἢ ἀπὸ τῆς κοίτης ἀρξάμενον στέφανον εἶναι τοῖς νενικηκόσι. σημαίνει δὲ καὶ ἀγριελαίαν.

Κότος, ἡ ὀργή. παρὰ τὸ κεῖμαι κεῖται, γίνεται ῥηματικὸν ὄνομα κότος· ἡ ἐναπομένουσα γὰρ ὀργὴ κότος λέγεται. ἢ παρὰ τὸ κῶ τὸ κοιμῶμαι, γίνεται κέος κόος καὶ κότος, ἡ κοιμωμένη καὶ ἡσυχάζουσα ὀργὴ καὶ μῆνις ἐν τῇ ψυχῇ. ποίου εἴδους τῶν ὑποπεπτωκότων τῷ ὀνόματι;
553 εἰδικοῦ. τὸ γενικὸν, θυμός. ἐκ τοῦ κότος γίνεται ῥῆμα κοτῶ· ὅθεν τὸ, Ἀλλήλοις κοτέοντε: — δυϊκὸν, ἀντὶ τοῦ ὀργιζόμενοι.

Κοτύλη, ὁ γλουτὸς, ὅπου ἐγκλίνεται ἡ κεφαλὴ τοῦ μηροῦ, παρὰ τὴν κοιλότητα τὴν ἐν αὐτῇ τῇ κοτύλῃ γενομένην. λέγεται κοτύλη καὶ τὸ κοῖλον τῆς χειρός· ὅθεν καὶ κοτυλήρυτον αἷμα, τὸ πολὺ καὶ τοσοῦτον τῷ πλήθει, ὥστε καὶ τῷ κοίλῳ τῆς χειρὸς δύνασθαι ἀρύεσθαι. παρὰ τὸ ἀρύω ἀρύσω, ἀρυτόν· καὶ ἐν συνθέσει, κοτυλήρυτον. λέγεται κοτύλη καὶ εἶδος ποτηρίου, καὶ εἶδος μέτρου· κυρίως δὲ τὸ ὁπωσοῦν μέτρον κοτύλην ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι, διὰ τὴν κοιλότητα· καὶ πᾶν τὸ κοῖλον κοτύλην ἔλεγον.

Κοτταβίζω] Συνεπίνομέν τε καὶ συνεκοτταβίζομεν: — καὶ, Τῶν κοτταβίων τὰ πολλὰ ἡμέτερα ἦν: — κοτταβίζειν, τὸ τῷ κοττάβῳ χρῆσθαι φασὶν Ἀττικοί, οὐχὶ τὸ ἐμεῖν, ὥσπερ οἱ νῦν λέγουσιν. ὁ δὲ κότταβος ἦν τοιοῦτόν τι λεκάνιον ἐν τῷ μέσῳ κείμενον τοῦ συμποσίου, ἔχον ἐπιπλέον ἕτερον σμικρὸν, ὃ ἔδει καταδῦσαι τὸν πέμψαντα τὸ περιττὸν τοῦ πόματος. ἦν δὲ τοῦτο σημεῖον τοῦ ἐρᾶσθαι ὑπὸ γυναικὸς ἢ παίδων. καὶ ἆθλα οἱ νικῶντες ἐλάμβανον πλακουντίσκους, πυραμοῦντας ἢ σησαμοῦντας, ἅπερ κοττάβια ἔλεγον. ὁ ἦχος δὲ ἐκαλεῖτο λάταξ. καὶ ἀποκοτταβίζειν, τὸ ἀπὸ τοῦ ποτηρίου τὸ ὑπολειπόμενον πόμα ἐξαίρειν.

* Κότταβος, εἶδος συμποσίου· ἀπὸ τοῦ κοτταβίζειν τοῦ σὺν ἔριδι πίνειν.

Κουλεός, ἡ ξιφοθήκη. ἐκ τοῦ κοῖλον κοιλεός· καὶ τροπῇ τοῦ ι εἰς υ, κουλεός, τὸ κοῖλον καὶ βαθύτατον.

Κούρειον] τὰ διὰ τοῦ ειον τρισύλλαβα ἰδιάζοντα, τουτέστιν ἑνὶ τύπῳ μόνον λεγόμενα, διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται καὶ προπαροξύνεται· οἷον, Λάγειον, τὸ ἱπποδρόμιον Ἀλεξανδρίας, ἀπὸ Λαγοῦ τινός· Χλούνειον, τόπος ἐν Αἰτωλίᾳ, ὅπου ἦν ὁ χλούνης· Λαύρειον, τόπος ἐν Ἀττικῇ ἔχων μέταλλα. οὕτω καὶ κούρειον· οὕτω δὲ καλεῖται ἐν Ἀττικῇ τὸ ἱερεῖον τὸ θυόμενον, ἡνίκα ἐγράφοντο οἱ κοῦροι εἰς τοὺς φράτορας. τοῦτο δὲ καὶ μεῖον ἐλέγετο· καὶ μειαγωγός, ὁ τοῦτο εἰσάγων. ἐκλήθη δὲ, ὅτι τὸ ἱερεῖον [εἰς τὸν ζυγὸν ἐντιθέντες] ἔκραζον μεῖον μεῖον, τουτέστιν ὀλίγον. ἡ δὲ ἡμέρα, ἐν ᾗ ἐποιοῦντο, ἐλέγετο κουρεῶτις.

Κουρεῶτις, ἑορτή ἐστιν ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας τελουμένη. Ἀθηναίων πρὸς Βοιωτοὺς πόλεμον ἐχόντων περὶ Οἰνόης καὶ Μελαίνης, Ξάνθος ὁ τῶν Βοιωτῶν βασιλεὺς, Θυμοίτην τὸν τῶν Ἀθηναίων δυνάστην εἰς μονομαχίαν προσεκαλέσατο. τοῦ δ' οὐχ ὑποστάντος, Μελάνθιος ὁ Κόδρου πατὴρ ἐμονομάχησε· καὶ νικήσας, ἐνομοθέτησε τὴν ἑορτήν. τῇ μὲν οὖν πρώτῃ ἡμέρᾳ δειπνοῦσι, καὶ καλοῦσιν ἀναῤῥυσία, διὰ τὸ τοὺς ἄρχοντας ἀνακλῶντας τὰ ἱερεῖα καὶ ἄνω ἐρύοντας, θύειν. καὶ Ὅμηρος, Αὖ ἔρυσαν μὲν πρῶτα: — τῇ δὲ τρίτῃ, τοὺς κούρους εἰσάγουσιν εἰς τὴν ἑορτὴν, καὶ συνιστᾶσι τοῖς συγγενέσι καὶ γνωρίμοις, καὶ ἐγγράφουσιν εἰς τὴν πολιτείαν. ἡ δὲ ἑορτὴ καλεῖται κουρεῶτις.

Κουρόσυνα] κοῦρος λέγεται παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ἡλικία τις, ἐν ᾗ ποιοῦντες τραπέζας, ἔταττον ἑαυτοὺς μετὰ τῶν νεωτέρων. λέγεται δὲ καὶ ὁ ξυρῶν αὐτοῦ τὸ γένειον. Κοῦριξ, ἐκ τῆς κόρσης, τουτέστι τῆς κεφαλῆς· ὅθεν καὶ ἡ κουρὰ ἐν ὑπομνήματι χ' Ὀδυσσείας. Ἀλέ- 554
ξης δὲ κοῦριξ, τῶν τριχῶν· ἢ νεανίσκος, παρὰ τὸν κόρον.

Κουρά] ἀπὸ τοῦ κείρω κέκαρμαι κορὰ καὶ κουρά.

Κούρη] παρὰ τὸ οὐρῶ τὸ φυλάσσω, οὔρη· καὶ πλεονασμῷ. ἢ παρὰ τὸ κείρω τὸ κουρεύω, κόρη καὶ κούρη, πλεονασμῷ τοῦ υ, ἡ κειρομένη ἔτι καὶ νηπιάζουσα.

Κουρίδας, μαχαίρας. εἰ μὲν παρὰ τὴν κουρὰν παρήχθη παρωνύμως κουρίς, οὐδὲν ζήτημα· εἰ δὲ παρὰ τὸ κουρεύς, ἐνέλλιπε τὸ η· κουρεύς, κουρῆος, κουρηΐς, καὶ κουρίς.

Κοῦστος, φύλαξ.

Κουρῆτες, προπερισπᾶται ἐπὶ τοῦ ἔθνους, ὡς τὸ, Κουρῆτές τ' ἐμάχοντο καὶ Αἰτωλοί: — οἱ τὴν Πλευρῶνα κατοικοῦντες, ἀπὸ ὄρους τοπικοῦ. ἢ ἀπὸ τῆς κουρᾶς, παρὰ τὸ μὴ κείρεσθαι. ἐπὶ τῶν νέων δὲ προπαροξύνεται, ὡς τὸ, — κούρητες Ἀχαιῶν: — τουτέστιν οἱ νεανίαι. Κουρῆτες δὲ, οἱ τὸν Δία διαθρέψαντες.

Κόφινος, παρὰ τὸ κόπον ἀφεῖναι τοῖς βαστάζουσιν. ἢ παρὰ τὸ κοῦφον, ὃ σημαίνει τὸ βαθὺ καὶ κοῖλον χάρημα.

Κοχλίδιον, ἀπὸ τοῦ κόχλος γίνεται· καὶ ὡς ἀπὸ τοῦ κοιλία γίνεται κοιλίδιον, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ κοχλίας κοχλίου, κοχλίδιον. κοχλίας δὲ, παρὰ τὸ κόχλω τὸ γυρίζω· ἢ παρὰ τὸ ἑλῶ τὸ συστρέφω, γίνεται ἑλίας· καὶ πλεονασμῷ τοῦ κχ, κοχλίας.

Κόχλος] παρὰ τὸ χαλῶ συγκοπῇ χλῶ, γίνεται χλός· καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν, κόχλος, διὰ τὴν ἐπαλληλίαν, τὸ κατ' εἴλησιν χαλώμενον κάτω· ὅθεν καὶ Θεοκυδίδης ἐν τῇ τετάρτῃ διὰ τοῦ α λέγει κόχλακας. ὡς παρὰ τὸ ἱερός γίνεται ἱέραξ, καὶ νέος νέαξ, (ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ, Καὶ τῶν νεήκων εὐθὺς οἱ τομώτατοι) καὶ μύρμος μύρμαξ, οὕτω καὶ κόχλος κόχλαξ.

Κραδάων δολιχόσκιον ἔγχος: — ἀντὶ τοῦ κινῶν καὶ σείων. ἔστι δὲ ἕκτης συζυγίας τῶν βαρυτόνων. ἐκ τούτου καὶ τὸ κραδαίνω. οἶμαι δὲ ἀμφότερα γέγονεν ἀπὸ τοῦ κάρα, καραδαίνω καὶ κραδαίνω.

Κράδη, ἡ συκῆ, διὰ τὸ συνεχῶς κραδαίνεσθαι τοὺς θαλλοὺς τῶν κραδῶν. κράδη δὲ οὐ μόνον τῆς συκῆς οἱ κλάδοι, ἀλλὰ καὶ παντὸς ἀκροδρύου· ἀπὸ τοῦ κραδαίνεσθαι.

* Κραδία, ἀντὶ τοῦ καρδία, μεταθέσει τοῦ ρ· ἀπὸ τοῦ κραδαίνεσθαι τὸ κινεῖσθαι· καρδία γὰρ ἀεὶ κινεῖται.

Κράμβη] τινὲς κοράμβη, ἡ ἀμβλύνουσα τὰς κόρας· βέλτιον δὲ ἡ τῷ κόρῳ ἀντιβαίνουσα· ὅθεν καὶ πρῶτον ἐν τοῖς συμποσίοις δίδοται, καὶ παρὰ ἀμπέλῳ οὐ φύεται.

Κράμα, παρὰ τὸ κέκραμαι.

Κραναή, ἡ τραχεῖα· — Ἰθάκης κραναῆς περ ἐούσης: — τραχείας. ὀρείου, κάρηνα ἐχούσης. ἢ παρὰ τὸ κραναόν· τοῦτο παρὰ τὸ κράνιον, ὅπερ ἐστὶ τραχὺ καὶ ὀστῶδες. ἀπὸ δὲ τοῦ κάρα, καράνιον καὶ κράνιον.

Κράσπεδον, τὸ κρεμάμενον (ἤτοι κεχαλασμένον) εἰς τὸ πέδον. παρὰ τὸ ἄκρα καὶ τὸ πέδον ἡ γῆ, κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ α καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, κράσπεδον, οἱονεὶ τὸ ἔξω ὂν, καὶ τῇ γῇ πλησιάζον.

535 Κραταίπεδον, λιθόστρωτον ἔδαφος, ἢ ψηφολογικὸν, τὸ ἀντίτυπον.

Κράτα, τὴν κεφαλήν· ἀπὸ τοῦ κράτους, ὡς ἐνταῦθα τοῦ ἡγεμονικοῦ τυγχάνοντος· ἢ παρὰ τὸ κραίνειν καὶ βασιλεύειν τοῦ ἄλλου σώματος· ὅθεν καὶ κρανίον· καὶ κέρατα, τὰ ἐκ τοῦ κρανίου φυόμενα· οὕτω Σωρανός· ὁ δὲ Χοιροβοσκὸς, παρὰ τὸ ὁ κράς, τοῦ κρατός, τῷ κρατί, τὸν κράτα, καὶ κράτα. Κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο: — ἀντὶ τοῦ ἀπὸ τῆς ἀθανάτου κεφαλῆς. ἡ εὐθεῖα, κράς, κρατός. ὁ κανών· τὰ εἰς ας ὀξύτονα μονοσύλλαβα κύρια εἰσὶ, καὶ διὰ τοῦ ντ κλίνονται· οἷον, Ζάς, Φθάς, Πράς· τὸ δὲ κράς, προσηγορικόν ἐστι· καὶ ὡς διήλλαξε περὶ τὸ σημαινόμενον, διήλλαξε καὶ περὶ τὴν κλίσιν. καὶ, — ὑπὸ κρασὶν, Ἰλιάδος κ', ὑπὸ ταῖς κεφαλαῖς.

Κρατῶ, παρὰ τὸ κράτος· τοῦτο, ἐκ τοῦ κάρα κάρατος καὶ κράτος· ὁ γὰρ κρατῶν καὶ ἄρχων, ἐκεῖνός ἐστι κεφαλή.

Κράτεια. παρὰ τὸ κρατῶ κράτεια, ὡς ἀνθῶ, ἄνθεια.

Κραταυτάων, τῶν βάσεων, ὅ ἐστι τῶν λίθων, ἐφ' ὧν οἱ ὀβελίσκοι τίθενται ὀπτωμένων τῶν κρεῶν. οἱ δὲ τῶν λαβῶν τῶν ὀβελίσκων, εἶπον κακῶς.

Κράστις, ὁ ἡμίξηρος χόρτος· ὅθεν καὶ τὰ ζῶα κραστίζεσθαι φασὶν, οἷον, ἐμφορεῖσθαι τοῦ τοιούτου χόρτου.

Κρατηρίζων, ἤτοι τὸν οἶνον ἐν κρατῆρι κιρνῶν, ἢ ἀπὸ τῶν κρατήρων σπένδων.

Κρατερός, ἰσχυρός, ἀπειλητικός. τὰ εἰς τερος τρισύλλαβα προπαροξύνεται· τοῦτο δὲ ὀξύνεται, διότι οὐκ ἐγένετο ἡ παραγωγὴ διὰ τοῦ τερος, ἀλλὰ διὰ τοῦ ερος. ὅμοιόν ἐστι καὶ τὸ βλαβερός, ἐκ τοῦ βλάβη. τὰ δὲ διὰ τοῦ ερος ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὀξύτονα τριγενῆ διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφεται, μυσερός, κρυερός, κρατερός. διατί ὀξύνεται; διότι τὰ μὲν ἄλλα, ἀπὸ τοῦ παραγώγου ἔσχον τὸ τ· τὸ μὲν πρότερος, ἐκ τῆς πρὸ προθέσεως κατὰ παραγωγήν· τὸ σφέτερος, ἐκ τῆς σφῶν γενικῆς τῶν πληθυντικῶν· τὸ κύντερος, ἐκ τῆς κυνός κυνότερος· καὶ συγκοπῇ, κύντερος· καὶ κύντερον, τὸ χαλεπώτερον. τὸ δὲ κρατερός, ἐκ τοῦ πρωτοτύπου ἔχει τὸ τ. ἐκ τοῦ κράτος, γίνεται κρατερός, ὡς θάλλω, θαλερός.

Κρατὺς ἀργειφόντης: — ἀπὸ τοῦ κράτος κρατύς, ὡς πλάτος πλατύς.

Κραυγή, ὄνομα ῥηματικόν. ἐκ τοῦ κράζω, κράξω, κέκραχα, κέκραγα, γίνεται κραγή· καὶ πλεονασμῷ τοῦ υ, κραυγή. κράζω· τὸ κρα. βραχύ. διατί; τὰ διὰ τοῦ αζω ῥήματα δισύλλαβα βαρύτονα ἐκτείνονται, οἷον σφάζω, φράζω· πλὴν τοῦ κράζω. εἰ δὲ ὦσιν ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, συστέλλεται, οἷον ὑποπιάζω, ἀλαπάζω· πλὴν τοῦ σφαδάζω, μοτάζω, τεράζω. γίνεται δὲ ἐκ τοῦ κρῶ κατὰ παραγωγήν· τοῦτο ἐκ τοῦ κλῶ· τοῦτο ἐκ τοῦ καλῶ, κατὰ συγκοπήν. ἐκ δὲ τοῦ κράζω, καὶ Ἀττικῷ καὶ Αἰολικῷ διπλασιασμῷ, γίνεται τὸ ἐκέκραξα· ἔθος γὰρ τοῖς Ἀττικοῖς, διπλασιασμοῖς χρῆσθαι. τὸ δὲ κράζω, ἀναλογώτερόν ἐστι τοῦ κρώζω τοῦ παρὰ Ἀθηναίοις.

Κραίνω, τὸ ἐπιτελῶ. παρὰ τὸ κάρα, καραίνω, ὡς χεῖμα,
556 χειμαίνω· καὶ συγκοπῇ, κραίνω. εἴρηται δὲ κυρίως ἡ λέξις ἐπὶ τοῦ τελειοῦσθαι, καὶ τῇ κεφαλῇ κάτω νεύειν τὸν ὑποσχόμενον. Εἰ δ' ἄγε τοι κεφαλῇ κατανεύσω, ὄφρα πεποίθῃς: — ὁ παρατατικὸς, ἔκραινον· πλεονασμῷ τῆς αι διφθόγγου, κραίαινον, καὶ ἐπικραίαινον· ὁ μέλλων, κρανῶ· ὅθεν καὶ τὸ κρανέεσθαι· (σημαίνει τὸ κεφαλὴν ἐπιθεῖναι τῷ πράγματι, τελειωθήσεσθαι, ἢ τελείως λείψεσθαι) ὁ ἀόριστος, ἔκρανα· Ἰωνικῶς, ἔκρηνα· τὸ προστακτικὸν, κρῆνον· καὶ πλεονασμῷ τοῦ η, κρήηνον, ἀντὶ τοῦ ἐπιτέλεσον.

Κραιπνός, ὁ ταχύς· καὶ τὸ συγκριτικὸν, κραιπνότερος· παρὰ τὸ κάπτω τὸ πνέω· ὅθεν καὶ κάπος τὸ πνεῦμα· καὶ καπνός, τὸ ἐκ καυθέντων ξύλων ἀναπεμπόμενον πνεῦμα. τοῦτο κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ρ, γίνεται καρπνός· καὶ καθ' ὑπέρθεσιν, κραπνός· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, κραιπνός.

Κραιπαλῶ, δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων· γίνεται ἐκ τοῦ κραιπάλη, ὃ σημαίνει τὴν μέθην· τοῦτο παρὰ τὸ κάρα καὶ τὸ πάλλω, ὑπερθέσει καὶ συγκοπῇ.

Κρεββάτιον, παρὰ τὸ κρεμᾶν τὰς βάσεις.

Κρέας, παρὰ τὸ κέαρ, ὃ σημαίνει τὴν ψυχήν, καθ' ὑπέρθεσιν· πᾶν γὰρ κρέας ἔμψυχόν ἐστιν, εἴγε πᾶν ἔμψυχον κρέας ἔχει. ἢ παρὰ τὸ κείρω τὸ κόπτω· ἢ παρὰ τὸ κερῶ, τὸ συγκεκραμένον ἐκ τεσσάρων στοιχείων. τινὲς δὲ παρὰ τὸ κρατύνειν καὶ ἰσχυροποιεῖν τὸ σῶμα. τὸ ας, βραχύ· τὰ εἰς ας οὐδέτερα συστέλλει τὸ α, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν ἀρσενικῶν ὀνομάτων. καὶ εἰ μὲν ὦσι καθαρὰ, ἢ ἔχει πρὸ τοῦ α τὸ ρ, ἐπιδέχεται καὶ κλίσιν· εἰ δὲ μὴ, οὐ κλίνεται· οἷον, βρέτας, δέπας, δέμας· χωρὶς τῶν παραληγομένων τῷ λ· οἷον ἅλας, ἅλατος· ἐρυσιπέλας, ἐρυσιπέλατος.

Κρεκόδειλος, ἀπὸ τοῦ κροκόδειλος, κατὰ ἐναλλαγὴν τῶν στοιχείων.

Κρεγμῷ, τῇ κρούσει, Ἀπολλώνιος.

Κρεμόω] ἀπὸ τοῦ κρεμῶ κρεμᾷς, γίνεται ποιητικῷ πλεονασμῷ τοῦ ο, κρεμόω, ὥσπερ γελῶ γελόω, καὶ ὁρῶ ὁρόω· ἐνεστὼς δέ ἐστι, καὶ οὐ μέλλων· ἐὰν γὰρ τὸ κρεμῶ καὶ ἀγορῶ δῶμεν μέλλοντας εἶναι ἀπὸ τοῦ κρεμάζω καὶ ἀγοράζω, εὑρεθήσονται ἐλάττονας συλλαβὰς ἔχοντες τοῦ ἐνεστῶτος· ὅπερ ἐστὶν ἀδύνατον. ἀλλ' ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι ἀπὸ τοῦ ἀγοράζω καὶ κρεμάζω γίνεται ὁ μέλλων ἀγοράσω καὶ κρεμάσω· καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ, ἀγοράω καὶ κρεμάω· καὶ κράσει, ἀγορῶ καὶ κρεμῶ· καὶ μετάγεται εἰς ἐνεστῶτα. ταῦτα δὲ μέχρι τοῦ παρατατικοῦ κλίνεται· ὁ γὰρ κρεμάσω μέλλων, οὐκ ἔστιν ἀπὸ τοῦ κρεμῶ· ἐπειδὴ κρεμήσω ὤφειλεν εἶναι, ὥσπερ βριμῶ βριμᾷς, βριμήσω· ἀλλ' ἔστιν εἰπεῖν ἐκ τοῦ κρεμάζω· καὶ τὸ ἀγοράσω, οὐκ ἐκ τοῦ ἀγορῶ, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἀγοράζω· ἐπειδὴ ὤφειλεν εἶναι τὸ α μακρόν· ἀλλ' ἔστι βραχύ. μήποτε οὖν καὶ τὸ ἀμφιῶ ἢ ἐνεστώς ἐστιν, ἢ μεταβέβηκεν εἰς ἐνεστῶτα. χωρὶς εἰ μή τις εἴποι, ὅτι τὰ τῷ ι παραληγόμενα τῶν περισπωμένων δευτέρας συζυγίας εἰσὶ, καὶ οὐ πρώτης· οἷον, ἀνιῶ, κοπιῶ.

Κρεῖον] παρὰ τὸ κρέας, κρέον καὶ κρεῖον. λέγει δὲ Ὦρος, ὅτι τὸ κρεῖον ὅμοιόν ἐστι τῷ θεῖον, ἐν τῇ Ἰλιακῇ προσόδῳ. Ἰστέον ὅτι ἡ μὲν κοινὴ δόξα ἔχει, ὅτι τὸ κρεῖον κρεοδόχον ἀγγεῖον σημαίνει· ὁ δὲ Εὐφορίων τὸ κρέας λέγει εἶναι· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς, τὴν ἐκ τῶν ὠμῶν 557
κρεάτων πεπληρωμένην τράπεζαν· ὁ δὲ Πτολέμαιος, τὸν ἀπὸ τοῦ στέατος πλακοῦντα φησὶν αὐτὸ σημαίνειν. Χοιροβοσκός, — ὁ δὲ κρειῶν ἐρατίζων: — ἀντὶ τοῦ τῶν κρεάτων ἐπιθυμῶν· ἀπὸ τῶν κρεῶν γίνεται κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ι. οὐκ ἔστι δὲ μετοχὴ, ἀλλ' ὄνομα.

Κρείων, ὁ βασιλεύς. ἔστι δὲ ὄνομα μετοχικόν· ἀπὸ γὰρ μετοχῆς παρήχθη εἰς ὄνομα. ἔστι γὰρ κρατῶ, καὶ σημαίνει τὸ ἄρχω· ἐξ οὗ κατὰ παραγωγὴν γίνεται κρατείω, ὡς ὄψω ὀψείω· ἡ μετοχὴ, κρατείων· καὶ συγκοπῇ, — κρείων Ἀγαμέμνων: — καὶ ἀπὸ μετοχῆς με-

τήχθη εἰς ὄνομα. ὁμοίως καὶ τὸ θηλυκὸν, κρατείουσα· καὶ συγκοπῇ, κρείουσα· σημαίνει τὸ βασιλεύουσα.

* Κρείττων, ὁ ἐπικρατέστερος, ἀπὸ τοῦ κρατεῖν· κυρίως ὁ νικῶν τὰς ἡδονάς· ὅθεν καὶ ἐγκράτεια.

Κρείσσων, παρὰ τὸ κρατὺς ὄνομα συγκριτικόν· ὁ πρῶτος τύπος, κρατύτερος· ὁ δεύτερος, κρατίων· καὶ ὁ τρίτος, κράσσων· καὶ κατὰ τροπὴν Αἰολικὴν τοῦ α εἰς ε, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι. οὐδέποτε δὲ πρὸ τῶν δύο σσ εὑρίσκεται δίφθογγος, πλὴν τοῦ λείσσω, γλώσσα τὸ φωτίζω, καὶ κρείσσων, καὶ τοῦ ἐξ αὐτοῦ ῥήματος γινομένου.

Κρήγυον, τὸ ἀληθὲς καὶ ἀγαθόν· παρὰ τὸ κῆρ ἡ ψυχὴ καὶ τὸ ἡδύ. γίνεται κηρήδιον, τὸ τῷ κέαρι ἡδὺ καὶ προσηνές· (ὃ ταυτόν ἐστι τῷ θυμῆρες) καὶ συγκοπῇ καὶ τροπῇ τοῦ δ εἰς γ, γίνεται κρήγυον, τὸ τὴν ψυχὴν ἡδῦνον.

Κρήδεμνον, τὸ κεφαλοδέσμιον. παρὰ τὸ κάρη καὶ τὸ δέω τὸ δεσμεύω, καρήδεμνον· καὶ συγκοπῇ, κρήδεμνον, τὸ τὴν κεφαλὴν δεσμεῦον. ὁ δὲ Ἡρωδιανός φησι, κρήδεμνον λέγεται παρὰ τὸ δέμω, τὸ κατεσκευασμένον καὶ πεποιημένον εἰς κεφαλὴν τῶν νέων. σημαίνει δὲ καὶ τὰ τείχη, οἷον τὰ περιβλήματα.

Κρήμνη] Κρήμνη σεαυτὴν ἐκ μέσης ἀντηρίδος: — ὡς ἀπὸ τοῦ ἵστημι, ὁ παρατατικὸς, ἵστην ἵστης ἵστη· καὶ τὸ προστακτικὸν, ἵστη· οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ κρημνῶ, γίνεται κρήμνημι· ὁ παρατατικὸς, κρήμνην, κρήμνης, κρήμνη· καὶ τὸ προστακτικὸν, κρήμνη.

Κρημνός] παρὰ τὸ κρεμῶ κρεμός· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν, κατὰ τροπὴν τοῦ ε εἰς η, γίνεται κρημνός. ἢ παρὰ τὸ κάρα καὶ τὸ νεύω, γίνεται κάρανος, καὶ κρημνός, ὁ ἐπὶ κάρα νεύων.

Κρήνη, ἡ πηγή. παρὰ τὸ ῥέω ῥήνη, καὶ κρήνη. ἢ ἔστι ῥῆμα κρῶ μονοσύλλαβον, συγκοπὲν ἐκ τοῦ κερῶ, ὃ δηλοῖ τὸ ἐγχέειν· καὶ ὡς παρὰ τὸ εἴρω τὸ λέγω γίνεται εἰρήνη, οὕτω κρῶ κρήνη· καὶ νεοκράτας σπονδὰς Αἰσχύλος, τὰς νεωστὶ ἐγχυθείσας. καὶ Ὅμηρος, — κέρασσε δὲ νέκταρ ἐρυθρόν: — ἀντὶ τοῦ ἐπέχεεν· οὐ γὰρ ὕδατι κιρνᾶται τὸ νέκταρ.

Κρηπίς] παρὰ τὸ ἕρπω ἑρπίς· καὶ ἐν ὑπερβιβασμῷ, ῥεπίς· καὶ πλεονασμῷ τοῦ κ, τροπῇ τοῦ ε εἰς η, γίνεται κρηπίς, δι' ἧς ἕρπειν καὶ βαδίζειν δυνάμεθα· ἢ παρὰ τὸ ῥάπτω.

Κρῆτες, παρὰ τὸ ἐπὶ κέρασι βιοτεύειν· κυνηγετικοὶ γάρ. ὁ Ἀπολλόδωρος, παρὰ τὸ εὖ κεκρᾶσθαι τὸν περὶ τὴν νῆσον ἀέρα.

538 Κρησφύγετα, φρούρια τινὰ οὕτω λεγόμενα, ἐν οἷς ἐκρύπτοντο οἱ νησιῶται τὸν Μίνωα φεύγοντες· παρὰ τὸ κριτὴν αὐτῶν εἶναι Κρῆτα. τὸ οὖν κρησφύγετον ἔλεγον σπήλαιον χρήσιμον τοῖς φεύγουσιν εἰς τὸ κρύπτεσθαι.

Κρητέρα, δηλοῖ τὸ πῶμα. κυρίως δέ ἐστιν ἐπιβόλαιόν τι τῆς κεφαλῆς ποιόν. ἔνιοι δὲ περιτραχήλιον ποιὸν εἶναι φασί. κακῶς. ἡ γὰρ λέξις ἀπὸ τοῦ κάρα ὠνόμασται. τὸ τοῦ κοφίνου ἐπιβόλαιον κρητέραν εἴρηκε κατὰ μεταφοράν. Ἀπολλώνιος δὲ γελοίως ἵστασθαι· φησὶ γὰρ ἐπὶ τὰ ἐσκοτωμένα κόσκινα, οἷς ἐπικαλύπτουσι τοὺς κοσκίνους. Ὧρος.

Κρῖ λευκὸν, σημαίνει τὴν κριθήν. ἢ ἀπὸ τοῦ κριθή γέγονε κατὰ ἀποκοπήν· ἢ ἀπὸ τοῦ κρίμνου τοῦ σημαίνοντος τὸ παχὺ τοῦ ἀλεύρου, ὁμοίως κατὰ ἀποκοπὴν κρῖ· ἔστι γὰρ κρίμνον καὶ γένος κριθῆς. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἀπόσταγμα τοῦ κυκεῶνος.

Κρίβανος, σημαίνει τὴν κάμινον, ἔνθα ὤπτων τοὺς ἄρτους· παρὰ τὸ κρῖ καὶ τὸ βαῦνος ἡ κάμινος· οἱ δὲ Δωριεῖς κλίβανον λέγουσι.

Κριθή, παρὰ τὸ προκριθῆναι τῶν ἀκροδρύων· (ἀκρόδρυα γὰρ ἤσθιον πρὸ τῶν καρπῶν) παρὰ τὸ προκριθῆναι τῶν δρυῶν· ὀπτοὺς γὰρ βαλάνους ἔτρωγον οἱ ἀρχαῖοι· καὶ πάλιν ἤρξαντο ἀπὸ κριθῆς ὕστερον ἄρτον ἐσθίειν. ἢ διὰ τὸ κρίνεσθαι καὶ διαχωρίζεσθαι αὐτὴν ἐκ τῶν ἀχύρων ὑπὸ τοῦ ἀνέμου. τὰ εἰς θη βαρύνεται, τίθη· πλὴν τοῦ κριθή, ποθή.

Κρητήρ, ἐκ τοῦ κρατήρ, κατὰ τροπὴν Ἰωνικὴν τοῦ α εἰς η, ὡς πρᾶγμα, πρῆγμα. τὸ κρα, μακρόν· ἐκ τοῦ κρῶ κράσω· ὅπερ ἀπὸ τοῦ κερῶ· τοῦτο ἀπὸ τοῦ κέρας, ὃ σημαίνει τὸ κέρατον. οἱ παλαιοὶ γὰρ κέρατι ἐχρῶντο ἀντὶ προχόου.

Κριτής, ὁ τῆς διαφορᾶς χωριστικός· κρῖναι γὰρ τὸ διαχωρίσαι καὶ διακρῖναι· ἔνθα καὶ ἀκριτόμυθος, ὁ ἄκριτα καὶ ἀδιαχώριστα λέγων, καὶ μὴ διακρίνων τὰ λεγόμενα. κλίνεται κριτοῦ· τὰ ἀπὸ τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου τρίτου προσώπου γινόμενα ὀνόματα εἰς ου ἔχει τὴν γενικήν. κρίνω. σημαίνει τρία· τὸ διαχωρίζω, ὡς τὸ, Κρῖν' ἄνδρας κατὰ φῦλα: — καὶ, Κρῖνον τὸ διακρινόμενον ταχέως: — καὶ τὸ δικάζω· σημαίνει καὶ τὸ ἐπιλέγω, ὡς τὸ, Κρίνας ἐκ Λυκίας εἴκοσι φῶτας.

Κρίκος, τὸ κρικέλλιον. παρὰ τὸ κλείω, κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ε, κλίκος, ὁ πάντοθεν περικεκλεισμένος· καὶ τροπῇ τοῦ λ εἰς ρ, κρίκος. ἢ ὡς ἄλγος ἀλγέος καὶ ἀργαλέος. ἔστι δ' ὅτε καὶ ἐν ὑπερθέσει γίνεται κρίκος, ὡς καρδία κραδία. βαρύνεται· ἐπειδὴ τὰ εἰς κος μονογενῆ διβραχέα βαρύνεται· εἰ δέ τι ὀξύνεται, πρὸς ἀντιδιαστολὴν σημαινομένου, ὡς ἔχει τὸ δόκος ἐπὶ τῆς δοκήσεως πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ δοκοῦ. σεσημείωται τὸ φακός ὀξύτονον· τὸ δὲ φακῆ περισπᾶται· ἀπὸ γὰρ τοῦ φακέα. τὸ δὲ κακός, τριγενές.

Κρίκε. Ἰστέον ὅτι τὸ, — κρίκε δὲ ζυγόν: — μιμητικῶς ἐστιν εἰρημένον. ἐφ' οὗ τινὲς οὐ προσεσχηκότες τῇ μιμήσει τῆς φωνῆς, ἠπόρησαν, ὡς Ἡρωδιανός, πῶς ἀπὸ θέματος τοῦ κρίζω ὢν ὁ δεύτερος ἀόριστος, οὔτε διὰ τοῦ γ ἐστὶν, οὔτε διὰ τοῦ δ, ὡς τὸ φράζω ἔφραδον, καὶ στίζω ἔστιγον, ἀλλὰ διὰ τοῦ κ. ὅτι δέ ἐστι τὸ κρίζω θέμα, δῆλον ἐκ τῶν κινημάτων· ὁ γὰρ ποιητής φησι κεκριγυῖαι· καὶ ῥηματικὸν ὄνομα κριγή, ὡς παρὰ 559
Ἱππώνακτι, Κριγὴ δὲ νεκρῶν ἄγγελός τε καὶ κῆρυξ: — σχηματίζει δὲ τὸ κρίζω ὁ Ἡρωδιανὸς οὕτως. ἔστι μονοσύλλαβον κρῶ· ἀφ' οὗ τὸ κράζω, καὶ κραίζω. ἀπὸ δὲ τοῦ κραίζω, γίνεται κρίζω, ὡς στάζω στίζω, σεβάζω σεβίζω. τοῦτο δὲ τὸ κρίζω, ἡμαρτημένον ἀόριστον παραλαμβάνει, τὸ κρίκε. ἡμεῖς δὲ οὔ φαμεν ἡμαρτῆσθαι, ἀλλὰ πεποιῆσθαι. οὕτω Ζηνόδοτος. σημαίνει δὲ τὸ ἐψόφησεν, ἤχησε, ποιὸν ἦχον ἀπετέλεσε.

Κριός] ὥσπερ λέγεται κρείων ὁ βασιλεὺς, οὕτω καὶ κριὸς ὁ ἐξέχων τῆς ποίμνης. ὁ δὲ Ἡρωδιανός φησι παρὰ τὸ κεκρίσθαι τὰς τρίχας· διαφέρουσι γὰρ αἱ τρίχες τοῦ κριοῦ τῶν ἄλλων. σημαίνει δὲ πολλά· ἔστι γὰρ ὁ προηγούμενος τῆς ποίμνης. ἔστι καὶ ὄργανον πολιορκητικόν· ἔστι καὶ εἶδος πλοίου· ἔστι δὲ καὶ εἶδος ἐρεβίνθου· ὁ ἐρέβινθος δὲ ἀρσενικῶς λέγεται. τινὲς δὲ λέγουσι παρὰ τὸ κέρας γίνεσθαι κεριός· καὶ συγκοπῇ, κριός. οὐ καλῶς. κεραΐδος γὰρ ὤφειλεν εἶναι, ὡς κνέφας κνεφαῖος. οὖδας οὐδαῖος.

Κρῖος, ὄνομα Τιτᾶνος· παρὰ τὸ κεκρῖσθαι. προπερισπᾶται πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ κριός τοῦ προσηγορικοῦ. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος καὶ τὸ κύριον ὀξύνει· τὰ διὰ τοῦ ιος δισύλλαβα ἀρσενικὰ, τὴν ει δίφθογγον ἀποστρέφεται,

βίος, δῖος· Χῖος, ὁ πολίτης τῆς Χίου· Θρῖος, ὄνομα ποταμοῦ· Κῖος, ὄνομα κύριον· Πῖος, ὄνομα κύριον· Τῖος, ὄνομα κύριον. οὕτως οὖν καὶ Κριός. πρόσκειται, ἀρσενικὰ, διὰ τὸ νειός, ὃ σημαίνει τὴν ἀρουμένην γῆν· ἔστι δὲ θηλυκόν. σεσημείωται ταῦτα, θεῖος, Κεῖος, ὁ τῆς Κέω πόλεως· πλεῖος, μεῖος, λεῖος, ῥεῖος· οὕτω δὲ λέγουσιν οἱ Κύπριοι τὸν ἀσθενῆ, παρὰ τὸ ῥεῖα, ὃ σημαίνει τὸ εὐχερές· χρεῖος, παρὰ τὴν χρείαν. τὸ δὲ Φλίος, (σημαίνει δὲ τὸν Διόνυσον) διφορεῖται· τινὲς μὲν γὰρ, διὰ τοῦ ι γράφουσιν αὐτό· τινὲς δὲ, διὰ τῆς ει διφθόγγου.

Κρίμα, σημαίνει πῆ μὲν τὸ κατάκριμα καὶ τὴν καταδίκην, ὡς τὸ, Κρίμα δίκαιον κρίνατε: — σημαίνει καὶ τοὺς ἐξητασμένους τοῦ θεοῦ λόγους.

Κροαίνω, τὸ κτυπῶ καὶ ἠχῶ. Ἀριστοφάνης, τὸ τοῖς ποσὶ σκιρτᾷν καὶ κροτεῖν. παρὰ τὸ κροτῶ, κροταίνω· ἀποβολῇ τοῦ τ, κροαίνω· ἢ παρὰ τὸ κρούω, κρουαίνω, κατὰ παραγωγὴν, καὶ ἀποβολῇ τοῦ υ.

* Κροκάλη, ὁ αἰγιαλός· ἀπὸ τοῦ κρέκειν τὸ ἠχεῖν.

Κρόκη, παρὰ τὸν κρούσω μέλλοντα γίνεται, ἀποβολῇ τοῦ ω· ἢ τὸ κρούεσθαι διόλου παρηκολούθησε.

Κροκύφαντος, ὅτι διὰ κρόκης ὑφαίνεται· οἱ δὲ Ἀττικοὶ, κεκρύφαλον αὐτὸ καλοῦσιν, ὅτι κρύπτει τὸν φαλὸν, ὅ ἐστιν ἐξοχὴ τῆς κεφαλῆς.

Κρόκος, παρὰ τὸ κίειν καὶ ἀναβλαστάνειν ἐν τῷ κρύει, κρυοκός τις ὤν.

Κροκόδειλος, ἐκ τοῦ κρόκος καὶ τοῦ δειλός· καὶ γὰρ ὁ χερσαῖος κροκόδειλος φοβεῖται τὸν κρόκον· ὅθεν καὶ οἱ μελιτουργοὶ, ἐπειδὴ ἀνέρχεται καὶ ἐσθίει τὸ μέλι, ἐπιτίθενται ἔξωθεν κρόκον· ὅνπερ ὁρῶν, φεύγει. ὁ δὲ θαλάσσιος, παρὰ τὸ δειλαίνεσθαι τὰς κρόκας, ὃ σημαίνει τοὺς αἰγιαλούς· οἱονεὶ περὶ τὴν γῆν δειλός. ὁ δὲ κροκόδειλος, ζωΰφιόν ἐστι μικρόν.

540 Κρόκαλα, λέγονται αἱ ψῆφοι τῶν ποταμῶν· ἀπὸ τοῦ κροτεῖν καὶ ψοφεῖν.

Κρόμυον, παρὰ τὸ τὰς κόρας μύειν τῶν ἐσθιόντων αὐτό· δριμὺ γάρ.

Κρόνος] ὁ Κρόνος τῆς νοερᾶς ζωῆς ἐστι δοτήρ· κόρος ὢν τοῦ νοῦ· μᾶλλον δὲ κορὸς νοῦς καὶ καθαρός. πάντες οὖν οἱ νοερῶς ζῶντες κρονίαν ἔχουσι πολιτείαν· ὅθεν καὶ βασιλεὺς αὐτῶν ὁ Κρόνος λέγεται. τὸν Κρόνον φασὶν ἐκ τοῦ κρᾶν καὶ κιρνᾶν ἕκαστα τῶν γενεθλιωμάτων, καὶ μίξαντα τὸ θῆλυ τῷ ἄρρενι. Χρύσιππος δέ φησιν ὅτι, καθύγρων ὄντων τῶν ὅλων, καὶ ὄμβρων καταφερομένων πολλῶν, τὴν ἔκκρισιν τούτων Κρόνον ὠνομάσθαι. τὰ δὲ περὶ τὴν ἐκτομὴν ἔνιοι οὕτως ἀναλύουσιν· ὅτι τῆς τοῦ οὐρανοῦ καὶ γῆς μίξεως γινομένης, ἐζωογονεῖτο πολλά· εἶτα τοῦ Κρόνου (ἤτοι τοῦ χρόνου) ἕκαστα διακρίναντος, καὶ τῶν γεννηθέντων ἐκ τῆς πρὸς ἄλληλα μίξεως [ἕκαστον] ζωογονοῦντος, ἐκτετμῆσθαι τὸν Οὐρανὸν εἰρήκασιν. ἄλλοι δέ φασιν αὐτὸν Κρόνον εἰρῆσθαι, ὅτι πρῶτος θεῶν εἰς κρίσιν ἐπέβαλε. νομίζεται παῖς Οὐρανοῦ καὶ Γῆς, ὅτι ἐκ τῆς ἐπιτολῆς τῶν ὑπὸ γῆν καὶ ὑπὲρ γῆν ἄστρων, ὁ χρόνος γίνεται. διὰ γὰρ τούτων καὶ ἡμερονύκτιον, καὶ μῆνα καὶ καιρὸν διορίζομεν. καταπίνειν δὲ λέγεται τὰ τέκνα, ὅτι ὅσα διὰ χρόνου γίνεται, τῷ χρόνῳ πάλιν συνδιατρίβεται. Φώτιος πατριάρχης.

Κρονίων, πατρωνυμικόν. κλίνεται Κρονίωνος· τὰ εἰς ων πατρωνυμικὰ φυλάττουσι τὸ ω ἐπὶ γενικῆς. εὕρηται καὶ συνεσταλμένη ἡ νι συλλαβὴ, ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ, Ὅς ῥα παρὰ Κρονίωνι κάθητο: — τὸ γὰρ, Ζηνὸς κἀν ἐγὼ Κρονίωνος: — ὑπερβιβασμὸν ἔπαθε χρόνου, καὶ τὴν μὲν προπαραλήγουσαν ἐξέτεινε, τὴν δὲ παραλήγουσαν συνέστειλεν. ἄλλως· τὸ Κρονίων διὰ τοῦ ι· ἐπειδὴ τὸ Κρονίδης διὰ τοῦ ι· τὰ γὰρ εἰς ων πατρωνυμικὰ τὴν παραλήγουσαν θέλει ἔχειν τῶν εἰς δης· Ἀτρείδης, Ἀτρείων· Πηλείδης, Πηλείων· οὕτω καὶ Κρονίδης, Κρονίων. τὰ δὲ εἰς ος, εἰ μὲν καθαρὰ, διὰ τοῦ άδης ποιοῦσι τὸ πατρωνυμικόν· οἷον, Θυέστιος, Θυεστιάδης· Τελαμώνιος, Τελαμωνιάδης· εἰ δὲ μὴ καθαρὰ, διὰ τοῦ ίδης, οἷον, Πρίαμος, Πριαμίδης· Κρόνος, Κρονίδης.

Κρόσσας· οἱ μὲν φασὶ κεφαλίδας τοῦ τείχους σημαίνειν, ἄλλοι δὲ τοὺς προμαχῶνας· Ἀρίσταρχος δὲ κλίμακας τινὰς, ἢ ὄργανα πρὸς τειχομαχίαν ἐπιτήδεια· ἄλλοι δὲ τὰ κρηπιδώματα· καὶ γὰρ κροσσοὺς τὰ ἄκρα τῶν ἱματίων λέγουσιν· ὃ καὶ βέλτιον, οἱονεὶ κορσοὺς τινὰς ὄντας· παρὰ τὴν κόρσην τὴν κεφαλὴν, (ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν πλοκάμων) κατὰ μετάθεσιν τοῦ ρ, κρόσσας. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Ἰάδος διαλέκτου. τὸ δὲ τῆς κλίμακος ὄνομα οὐ γινώσκει Ὅμηρος· οὐδέπω γὰρ ἦν τὰ πολεμικὰ ὄργανα. καὶ ταῦτα μὲν ὁ Ὠρίων· ἐγὼ δὲ εὗρον σχόλιον παρακείμενον ὑπόνοιαν παρέχον μοι ἵνα σημαίνῃ καὶ τὰς κλίμακας, καὶ τὰ ἐξέχοντα τοῖς τοίχοις. ἔχει δὲ οὕτως· ὅτι εἰ μὲν διαστέλλοιμεν εἰς τὸν μὲν σύνδεσμον, γένοιτ' ἂν, Κρόσσας μὲν πύργων ἔρυον: — οἷον, ἐπὶ τοὺς πύργους τὰς κλίμακας εἷλκον· εἰ δὲ συνάπτοιμεν κρόσσας πύργων, τὰς ἐξοχὰς φησὶ, περὶ ὧν ἐν ταῖς περὶ ναυστάθμου διαλέξεσι, Στήλας τε
προβλῆτας: — ἀντὶ τοῦ τοὺς προκαταβεβλημένους θε- 541
μελίους. ζήτει εἰς τὸ προκρόσσας.

Κρόκος, παρὰ τὸ ἐν κρυφῇ ἔχειν τὴν πορείαν, ὅ ἐστι τὴν αὔξησιν, οἷον κρύκιός τις ὤν. οὕτως εὗρον ἐν ὑπομνήμασι τ' Ἰλιάδος.

Κροσός, παρὰ τὸ ἄκρα καὶ τὸ κάρα· ἢ παρὰ τὸ ἄκρον καὶ τὸ σείω, τὸ ἐν ἄκρῳ σειόμενον καὶ κρεμάμενον. ἐκ δὲ τοῦ κροσός, γίνεται κροσῶ, κροσώσω, καὶ κροσωτός.

Κρότων, ὁ φθεὶρ· ἀπὸ τοῦ κρατεῖν οἷς ἂν ἐμφυῇ. ὁ δὲ Ὦρος, βοτάνης ὄνομα λέγει, διὰ τὸ ὄζειν αὐτῆς τὸ σπέρμα, διατριβόμενον ἐν τοῖς δακτύλοις, ὁμοίως τῷ ζώῳ· διὰ τοῦτο κρότων ἐκλήθη. ἔστι δὲ καὶ ὄνομα πόλεως παρ' αὐτῷ, ἀπὸ Κρότωνός τινος, ὅστις ὑπὸ Ἡρακλέους ἀνῃρέθη.

Κρότος, ἐκ τοῦ κρούω, κρούσω, κέκρουκα, κέκρουμαι, κέκρουται, κρότος, κροτῶ.

Κρόταφοι, κυρίως ἐπὶ τῶν ζώων τῶν κερατοφόρων, διὰ τὸ ἐξ αὐτοῦ τῶν μερῶν φύεσθαι κέρατα, οἱονεὶ κερατοφυεῖς ὄντες· ἢ ὅτι κρούουσι τὴν ἀφὴν παλλόμενοι, οἷον κρούταφοι· ὡς δὲ Ἀπολλόδωρος, ὅτι συγκεκρότηνται ἀμφοτέρωθεν· ὡς δὲ Ἀπίων, ὅτι τῆς κόρσης ἅπτονται, τουτέστι τῆς κεφαλῆς. οὕτω Σωρανός: ἢ παρὰ τὴν κόρσην, κόρσαφος, καὶ κόρταφος· καὶ ἐν ὑπερθέσει, κρόταφος. ἢ ὅτι τῆς κόρσης ἀφή ἐστι· κόρση, κρόση· καὶ κρόσας· καὶ τὸ κροσὸς οὕτως ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τοῦ τέλους· φησὶ γὰρ, ἡ κεφαλὴ τὸ τελευταῖον ὁ κροσὸς καλεῖται. ἢ ὅτι ὁ κρουόμενος εἰς αὐτὸν, τάφον ἔχει, καὶ ἔμπληκτος γίνεται, ὡς τὸ, — τάφος δ' ἕλε πάντας Ἀχαιούς.

Κρωσσός, ὑδρία, ἤ τι ἄλλο ἄγγος εἰς τὸ ἐπιχεῖν ὕδωρ· παρὰ τὸ κρῶ τὸ ἐπιχέω· τοῦτο ἐκ τοῦ κερῶ· ὅθεν κέρατα.

Κρώβυλος, εἶδος ἐμπλοκῆς· ἢ ὄνομα κύριον.

Κρῶμνα] — Κρῶμνάν τε καὶ ὑλήεντα Κύτωρον: — αὗται δὲ πόλεις Παφλαγονίας. ἐν δὲ τῇ Κυτώρῳ φύεται πύξος πολλὴ καὶ διάφορος. Ἀπολλώνιος Ἀργοναυτικοῖς.

Κρούω] ἐκ τοῦ κρῶ, κατὰ παραγωγὴν, κρόω· καὶ πλεο-

νασμῷ τοῦ υ· ἢ κρύω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο. κυρίως δὲ ἐπὶ τῶν κερατοφόρων· κορσύειν γὰρ τὸ τοῖς κέρασι παίειν· καὶ κατὰ συγκοπὴν, κρούειν· ὁ παθητικὸς παρακείμενος, κέκρουμαι, κέκρουται, κρότος· καὶ ῥῆμα, κροτῶ.

Κρουνός, τὸ ῥεῦμα· καὶ κρουνῶν, ῥευμάτων. ἐκ τοῦ κερῶ κρῶ, γίνεται κρονὸς καὶ κρουνός· ἢ ἀπὸ τοῦ ῥέω, ῥουνὸς καὶ κρουνός.

Κρούζω] κροβύζω, ἀφαιρέσει τοῦ β, καὶ κράσει τῶν στοιχείων, κρούζω.

Κρύος] παρὰ τὴν γινομένην κροῦσιν τῶν ὀδόντων ἐν τῷ κρύει ἤγουν ψύχει, γίνεται κροῦος καὶ κρύος. ἐκ τούτου, κρυερὸς καὶ κρυόεις, φρικτός, φοβερός· συμβαίνει γὰρ τοὺς φοβουμένους συγκρούειν τοὺς ὀδόντας. ἢ παρὰ τὸ κρατῶ κρατύω, κρύω καὶ κρύος· καὶ κρύος κρυόεις, κρυόεσσα, φρικτή, φοβερά. ἢ ψυχροποιός· ἀφ' οὗ νεκροποιός.

Κρύσταλλος, τὸ διὰ τοῦ κρύους ἠλλοιωμένον ὕδωρ. ἢ παρὰ τὸ σταλάσσω καὶ τὸ κρῶ.

542 Κρυμός. παρὰ τὸ κρύπτω κέκρυμμαι, κρυμμός· καὶ ἀποβολῇ τοῦ μ. κρυμὸς δὲ ὠνόμασται αὐτὸ τὸ πάγος, ὃ ἐπικρυπτόμεθα· χειμερίου γὰρ καιροῦ τὸ πάθος.

Κρύπτω] ἐκ τοῦ καλύπτω, καρύπτω, καὶ κατὰ συγκοπήν· ἢ ἐκ τοῦ κάρα, καρύπτω καὶ κρύπτω.

Κτέανον, εἰς τὸ Φιλοκτεανώτατε.

Κτέρας, κτῆμα· ἀπὸ τοῦ κτῶ τὸ κτῶμαι.

Κτεάτεσσι, κτήμασιν· ἀπὸ εὐθείας τῆς κτέας. ἄμεινον δὲ μεταπλασμὸν παραδέχεσθαι, ἀπὸ τῆς κτεάτοις δοτικῆς, ὥσπερ καὶ προβάτοις πρόβασιν. ἅμα δὲ τῇ μεταπλάσει καὶ ἐπέκτασιν ἔπαθε.

Κτάμενος] ἐκ τοῦ κτῶ τὸ φονεύω καὶ ἀναιρῶ, γίνεται κτῆμι· ὁ μέλλων, κτήσω· ὁ παρακείμενος, ἔκτηκα, ἐκτημαι. ἐκτάθην. ἐκτάμην· ἡ μετοχὴ, κτάμενος.

Κτέννω, διὰ δύο νν· ὁ μέλλων, κτανῶ· οὐ γάρ ἐστι κταίνω κτανῶ.

Κτείς, τὸ μόριον, ἤγουν τὸ αἰδοῖον· κλίνεται κτενός· παρὰ τὸ ἐκτείνεσθαι ἐν ταῖς συνουσίαις. ἐπὶ δὲ τοῦ κόσμου τῶν τριχῶν, παρὰ τὸ ἐκτείνειν τὰς τρίχας, ἢ τὰς χεῖρας. ἢ παρὰ τὸ κτείνειν τὰς φθεῖρας. ἐπὶ δὲ τῆς θαλάσσης, παρὰ τὸ ἐκτείνεσθαι καὶ ἐξαπλοῦσθαι.

Κτῆνος] παρὰ τὸ κτῶ τὸ φονεύω, κτήσω, κτῆνος· ἢ παρὰ τὸ κτῶ τὸ κτῶμαι, ἐξ οὗ καὶ κτῆμα καὶ κτῆσις. ἢ ἀπὸ τοῦ κτείνω, ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔκτανον· ἐξ αὐτοῦ κτάνος, καὶ κτῆνος. Κτήνη, κυρίως ἐπὶ τῶν σφαζομένων εἰς βρῶσιν· κτᾶσθαι γὰρ τὸ φονεύεσθαι· καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων. κυρίως μὲν, τὰ θυόμενα ὅσα νόμος σφάζει καὶ κτέννει· καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν θυσίμων τε καὶ μή.

Κτίλος, ὁ προηγούμενος τῶν προβάτων καὶ προεξάρχων τῆς ποίμνης κριός. παρὰ τὸ κίω τὸ πορεύομαι, κίλος καὶ κτίλος. ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ κίειν τῶν λοιπῶν, ἤγουν προπορεύεσθαι. ἢ παρὰ τὸ ἄγω· ὁ μέλλων, ἄξω· ῥηματικὸν ὄνομα, ἀκτίλος· καὶ ἀποβολῇ τοῦ α, κτίλος. ἢ ἀπὸ τοῦ ἵκω, ἱκτός, ὡς τάσσω, τακτός· καὶ πλέκω, πλεκτός· καὶ ὥσπερ παρὰ τὸ πένθος γίνεται πενθίλος, οὕτω καὶ παρὰ τὸ ἱκτός ἴκτιλος· καὶ μετὰ τῆς ἐπάρσεως τοῦ ι, κτίλος. οἱ δὲ νεώτεροι τάσσουσι τὴν λέξιν ἐπὶ τοῦ εἰθισμένου καὶ γεγονότος ἡμέρου ζώου.

Κτύπος] παρὰ τὸ τύπτω τύπος· καὶ πλεονασμῷ τοῦ κ· τὰ γὰρ τυπτόμενα ψοφεῖ.

Κτῴμην, σὺν τῷ ι· Σοφοκλῆς· ἀπὸ τοῦ κταοίμην.

Κύαθος, ἀντλητήριον, μέτρον ὑγροῦ.

Κυανός] ἐκ τοῦ κῦμα γίνεται κυμανός· καὶ ἀποβολῇ τοῦ μ, κυανός, ὁ μέλας· κυάνειος, καὶ κυάνεος· καὶ ἡ κυανέα τῆς κυανέας.

Κυάρης] Ἴβυκος, Οὐδὲ Κυάρης ὁ Μήδων στρατηγός: — τινὲς λέγουσιν, ἀπὸ τοῦ Κυαξάρης γέγονε κατὰ συγκοπήν. ἄλλοι δὲ ἀπὸ τοῦ κυρῶ, κατὰ πλεονασμόν.

Κύβελον, ὄρος ἐν Φρυγίᾳ· ἔνθα τῆς μητρὸς τῆς Κυβέλης ἱερὸν ἅγιον ἐστίν. Ἀλέξανδρος δὲ ὁ πολυίστωρ, ἐν τῷ περὶ Βιθυνίας, Ἔοικεν οὖν Κυβέλη ἀπὸ τοῦ ὄρους κληθῆναι: — ἴσως δὲ καὶ κύβηλις ὁ πέλεκυς. ἐκ τούτου 543
κυβέλη, ἡ ὀπὴ τοῦ ὠτὸς, καὶ μέλος σώματος.

Κυβερνήτης] ἀναλόγως οἱ Αἰολεῖς κυμερνήτην λέγουσιν, ἀπὸ τοῦ ἐρευνᾶν τὰ κύματα, καὶ πρὸς αὐτὰ ἰθύνειν τὴν ναῦν· ἡμεῖς δὲ, τροπῇ τοῦ μ εἰς β, κυβερνήτην φαμέν.

Κύβητος, ἀπὸ τοῦ κύψαι· ὅθεν καὶ κύβος καὶ κύφος, καὶ ἀμφικύπελλον, καὶ ἀμφίκτυπον. καὶ Ῥωμαῖοι τὸ ἔγκωμα, κύμητον λέγουσι· καὶ κύμβιον, τὸν σπόνδυλον τοῦ βοός· κυρτὸς γάρ ἐστι.

Κύβηβος, παρὰ τὸ κύπτω, ὁ κατακύψας.

Κυβήβειν, κυρίως τὸ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ῥίπτειν· καὶ κύμβαχος· ἐπεὶ οἱ μανιώδεις ἐπὶ τὴν κεφαλὴν, πάθους γινομένου, τοιοῦτοι γίνονται· ὅθεν καὶ τὴν μητέρα τῶν θεῶν ἀπὸ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ Κυβήβην λέγουσιν· αἰτία γὰρ ἐνθουσιασμοῦ τοῖς μύσταις γίνεται. ἔστι δὲ καὶ ἐν Φρυγίᾳ ἱερὸν μητρὸς θεῶν. ἢ ἐκ τοῦ κυβῶ κυβήσω τὸ καταστρέφω· καὶ κῦβος, τὸ γεωμετρικὸν σχῆμα.

Κύβος, ὁ κύκλωθεν βάσιν ἔχων· ἢ πᾶσα τετράγωνος ψῆφος· Ἀπολλόδωρος δὲ ἀπὸ τῆς κουφότητος· τὰ γὰρ ἐπὶ κεφαλὴν κύψαντα κυλισθῆναι, κυβιστῆσαι ἔλεγον· καὶ κυβιστᾶν, τὸ ἐπὶ κεφαλῆς πηδᾶν· κύβην γὰρ ἔλεγον τὴν κεφαλήν. παρὰ τὸ κύπτω κύψω, γίνεται κύβος· ἐξ αὐτοῦ κυβιστής, καὶ κυβιστήρ, ὁ κολυμβητής.

Κῦδος, ἡ δόξα· παρὰ τὸ κύειν δέος· ἢ παρὰ τὸ κύειν ἡδονὴν, κύϊδος· καὶ κράσει, κῦδος. ἢ παρὰ τὸ κύω τὸ φιλῶ· ὁ μέλλων, κύσω· τροπῇ τοῦ σ εἰς δ. τὴν γὰρ δόξαν πάντες φιλοῦμεν. κῦδος κυδότερος κυδότατος, καὶ κύδιστος, ὑπερθετικόν. πλεονασμῷ τοῦ ρ, γίνεται κυδρός, τουτέστιν ἀγαθὸς, τίμιος.

Κυδάλιμος] ἐκ τοῦ κῦδος γίνεται κύδιμος· καὶ πλεονασμῷ τῆς αλ συλλαβῆς, κυδάλιμος, ὁ ἔνδοξος.

Κυδοίμεον, ἐκλόνουν, ἐθορύβουν. ἀπὸ τοῦ κυδοιμός, γίνεται ῥῆμα κυδοιμῶ. κυδοιμὸς δὲ, τάραχος, θόρυβος, ἢ πόλεμος, ἀπὸ τοῦ κύειν δέος ἢ δεῖμα.

Κύθρα] ἀπὸ τοῦ κύτος, κύθρα· ἢ παρὰ τὸ κεύθω.

Κυθρίσαι, ἐπὶ τοῦ σκῶψαι καὶ γελάσαι. πανήγυρίς ἐστι παρὰ Ἀθηναίοις οἱ κύθροι, ἐν ᾗ ἀλλήλους ἔσκωπτον.

Κύδαρον, εἶδος πλοίου.

Κυθέρεια, ἡ Ἀφροδίτη· παρὰ τὸ κεύθειν τὸν ἔρωτα, ἢ κεύθουσα τοὺς ἔρωτας. ἢ παρὰ τὸ χύδην θέρειν καὶ φλέγειν τῷ πάθει· ἢ παρὰ τὸ κεύθειν καὶ κρύπτειν τὸ αἰσχρόν, κρυφαίαν οὖσαν τὴν μίξιν. ὁ δὲ Ἡσίοδος ἀπὸ τῆς Κυθήρων πόλεως. ἢ ἀπὸ τοῦ χέειν τὸν ἔρωτα. ἡ δὲ κοινὴ ἔννοια, ἧς ἔδει ἀποκεκρύφθαι τὸ ὄνομα, ἀκούει· ἐπεὶ μυστηριώδης ἡ γέννησις αὐτῆς. τινὲς δὲ τὰ Κύθηρα ἀπ' αὐτῆς, ὅτι γεννηθεῖσα. ἐκεῖ ἐκρύπτετο. τὴν δὲ Κυθέρειαν νοοῦσι τινὲς, ὡς κρυψίτοθον· διὸ καὶ σκοτίας Ἀφροδίτης ἐν Φαιστῷ ἱερὸν εἶναί φασι.

Κυκεών, ἡ πόσις. ἀπὸ τοῦ χύεσθαι χυχεὼν τις ἂν, πόμα κατασκευασθὲν, παυστικὸν δίψης. ἔστι δὲ δίψους ἴαμα ὁ κυκεών, ἐκ διαφόρων εἰδῶν σκευαζόμενος.

Κυκνῷ, ἀπὸ τοῦ κυκῶ τὸ ταράσσω· ἐὰν δὲ κυρκνῷ, πλεονασμῷ τοῦ ρ.

Κύκνος, ὄνομά ἐστιν εἰδικόν· τὸ γὰρ γένος ἐστὶ, τό τε

ὄρνις καὶ τὸ πετηνόν· ὁ γὰρ ποιητὴς πάντοτε τὰ γενικὰ προτάσσει, καὶ οὕτω τὰ εἰδικά. γίνεται δὲ παρὰ τὸ
544 κλῶ τὸ φωνῶ· κρακτικὸν γάρ ἐστι τὸ ζῶον, ὡς καὶ ἡ χήν. ἐκ τοῦ κλῶ οὖν, παράγωγον κλύω· καὶ ἐξ αὐτοῦ ὄνομα ῥηματικόν, κλύκος· καὶ ὑπερθέσει καὶ μεταθέσει τοῦ λ εἰς ν, κύκνος. ἢ παρὰ τὸ κύκλος. ἔστι καὶ εἶδος πλοίου. ὀνομάζεται δὲ, ὅτι κύκνους ἔχει ἐντετυπωμένους ἐπὶ τῆς πρώρας.

Κύκλωπες] Κύκλωπες δ᾽ ἔσαν οὔνομ᾽ ἐπώνυμοι, οὕνεκ᾽ ἄρ᾽ αὐτοῖς Κυκλοτερὴς ὀφθαλμὸς ἕεις ἐνέκειτο μετώπῳ: — κυκλόωπες· καὶ κατὰ συγκοπὴν, κύκλωπες. καὶ Κυκλώπειον ὄρος ἐν Λιβύῃ. παρὰ τὸ κύκλος, καὶ τὸ ὤψ· ἢ παρὰ τὸ κυκλοτερῆ ὦπα ἔχειν.

Κύκλῳ, ἐπίῤῥημα τοπικόν. παρὰ τὸ κυλίω, γίνεται κύλος καὶ κύκλος. ἔχει δὲ τὸ ι προσγεγραμμένον, ὡς ἀπὸ δοτικῆς. τὸ μέντοι πόῤῥω, καὶ ἔξω, καὶ ἄφνω, οὐ παρὰ δοτικῆς· διὸ οὐδὲ προσγεγραμμένον ἔχει τὸ ι. ἢ ἔστι ῥῆμα κλῶ· ἐξ οὗ μονοσύλλαβον ὄνομα, κλός· καὶ ἐπειδὴ οὐδὲν εἰς ος λήγει μονοσύλλαβον, διπλασιασμὸν ἀναδεξάμενον, ἐγένετο κύκλος, ὡς παρὰ τὸ θῶ τὸ θηλάζω ἐγένετο θός καὶ τηθή. ἢ κύκλος λέγεται ὁ εὐκύλιστος. τὸ δὲ κύκλα, ὃ σημαίνει τοὺς τροχοὺς, κατὰ μεταπλασμὸν ἐγένετο ἀπὸ τοῦ κύκλους, κύκλα, ὡς ταρσούς ταρσά. ὁ δὲ τοιοῦτος μεταπλασμὸς, φυλακτικός ἐστι τῶν τόνων. εἰς τὸ κέλευθος.

Κυκλήσομεν] — κυκλήσομεν ἐνθάδε πάντας, Ἰλιάδος η΄, ἀντὶ τοῦ ἐφ᾽ ἁμαξῶν ἄξομεν· ἀπὸ τοῦ κυκλῶ κυκλήσω. κύκλα γὰρ οἱ τροχοί.

Κυλίω] παρὰ τὸ ἁλῶ τὸ πλανῶ, ἁλίω καλίω καὶ κυλίω. ἢ παρὰ τὸ κινῶ κινίω καὶ κυλίω. ἐξ αὐτοῦ τὸ κυλίνδω βαρύτονον.

Κυλίστανος, πόλις Ἰταλίας· Πάρθαξ δὲ τὸ πρῶτον ἐκαλεῖτο· διὰ δὲ τὸ τὸν Ἡρακλέα φονεῦσαι δράκοντά τινα ὑπερμεγέθη, καὶ κυλισθῆναι εἰς αὐτὸν, Κυλίστανος ἐκλήθη.

Κυλινδήθρα, κυλίστρα· ἀπὸ τοῦ κυλινδῶ.

Κύλιξ, τὸ ποτήριον, κύκλιξ τὶς ὢν, ἀπὸ τοῦ κυκλοειδὴς εἶναι. ἢ παρὰ τὸ χύω, χύλιξ, καὶ κύλιξ.

Κυλίχναι, λεκανίδες καὶ τρύβλια, ἢ φιάλαι. λέγεται δὲ καὶ κυλίκνη, κατὰ τροπὴν τοῦ χ εἰς κ. καὶ κυλικνίδες παρὰ Ἀθηναίοις αἱ πυξίδες. οἱ δὲ, οἱ λιβανωτοί· ἄλλοι, ἀγγεῖα κεράμεια.

Κυλλήνιος, ὁ ἐν Κυλλήνῃ ὄρει τῆς Ἀρκαδίας. Κυλλήνη δὲ Ἀρκαδίας, ἱερὸν Ἑρμοῦ καὶ Ἀπόλλωνος· καὶ ὑπ᾽ αὐτῷ πόλις ὁμώνυμος. ἢ ὁ ὕπνου δωρητικὸς, ὡς τὸ κυλάδων ἔχων τὰς ἡνίας. — κυλάδες γὰρ συνεσταλμένου τοῦ υ, τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς μέρη· ὅθεν καὶ τὸ ταῦτα οἰδεῖν, κυλοιδιᾷν καλοῦσιν. ἔστι καὶ ὄνομα κύριον.

Κυλλοποδίων] ὡς ἀπὸ τοῦ Οἰδίπους Οἰδίποδος γίνεται Οἰδιποδίων, οὕτω καὶ παρὰ τὸ κυλλόπους κυλλόποδος, γίνεται Κυλλοποδίων.

Κύλλοι οὐ δίζοντο: — ὁ δὲ ποιητὴς, παρὰ τὸ κύλον· καὶ Ἀττικῶς καὶ τῶν ἀκύλων καὶ τῶν βαλάνων· καὶ ἡ ἐτυμολογία βοηθεῖ, ἀχύλους λέγει, κατὰ τροπὴν τοῦ χ εἰς κ. πρὸς τὴν ἐτυμολογίαν, ἀφαιρέσει ὁ δάκαμεν.

Κύλλαρος, ἵππος Κάστορος· παρὰ τὸ κέλλειν, ὁ ταχύς. Στησίχορος, τὸν μὲν Ἑρμῆν δεδωκέναι φησὶ [τοῖς Διοσκούροις] Φλόγεον καὶ Ἅρπαγον ὠκέα τέκνα Ποδάργης· Ἥραν δ᾽, Ἐξάλιθον καὶ Κύλλαρον.

545 Κῦμα] κυῶ, κυήσω, κύημα, καὶ κῦμα· παρὰ τὸ κύω, τὸ κυόμενον. ἢ παρὰ τὸ κυκῶ συζυγίας δευτέρας τῶν περισπωμένων· καὶ ἡ χρῆσις, Δεινὸν δ᾽ ἀμφ᾽ Ἀχιλῆα κυκώμενον ἵστατο κῦμα: — καὶ ἔστι μακρὸν τὸ υ· τὰ εἰς μα δισύλλαβα τῷ υ παραληγόμενα, συστέλλει αὐτὸ, οἷον χύμα, πλύμα, θύμα. σεσημείωται τὸ κῦμα· τὸ γὰρ λῦμα ποιητικῶς ἐκτείνεται. τὸ δὲ θῦμα ἱστορεῖ Ἀριστοκλῆς ἐν τῷ περὶ διαλέκτου, ἐκτεινόμενον. Κύματι κωφῷ, τῷ δίχα ἀνέμου ἐπαιρομένῳ, τῷ ἀψόφῳ, καὶ μηδένα ἦχον ἀποτελοῦντι· ἄνευ γὰρ ἀνέμου τὸ κῦμα ἠρεμεῖ, μηδέπω ἀνέμου εὐκρινοῦς ὄντος.

Κύμη, πόλις Ἰταλίας, ἀπό τινος Κύμης βασιλίδος, ἥτις ἐκράτει τὸν τόπον. οἱ δὲ, ἀπὸ ἐγκύμονος γυναικὸς οὕτως ὠνομάσθαι τὸν τόπον· οἱ δὲ, διὰ τὸ πολυκύματον αὐτὴν εἶναι.

Κύμινδις, ὄρνεον, οἱονεὶ κρύμινδις· κρύπτει γὰρ ἑαυτῆς τὴν κεφαλὴν, εἰς τὰς σήραγγας τῶν δένδρων καταδύνουσα. ἢ διὰ τὴν τῆς φωνῆς ὁμοιότητα ταύτης ἔτυχε τῆς ὀνομασίας.

Κύμβαχος, σημαίνει τὸ ἄκρον τῆς περικεφαλαίας, ὡς τὸ, Κύμβαχον ἀκρότατον νύξ᾽ ἔγχεϊ ὀξυόεντι: — ἐπὶ δὲ τοῦ ἐπὶ κεφαλὴν πτώματος, ὡς τὸ, Κύμβαχος ἐν κονίῃσιν ἐπὶ βρεγμόν τε καὶ ὤμους: — ἔπεσε, δηλονότι. κύμβαχος οὖν, τὸ σκεπάζον τὴν κεφαλὴν βρέγμα, τὸ σκαμβὸν, τὸ δέρμα, παρὰ τὸ κῦφον, τουτέστι τὸ περιφερὲς καὶ περιαγές· κύμβη γὰρ ἡ κεφαλή· ὅθεν κυμβητιᾷν, κυρίως τὸ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ῥίπτειν. εἰς τὸ κυβηβεῖν. σημαίνει δὲ καὶ τὸ κατ᾽ ἄκρον τῆς περικεφαλαίας, ᾧ ἐμβάλλεται ὁ λόφος.

Κυμβεῖον, εἶδος ποτηρίου, παραπλήσιον τῷ σχήματι πλοίῳ, ὃ καλεῖται κύμβη.

Κύμβαλα, παρὰ τὸ κῦφος, κύφαλά τινα ὄντα. καὶ κυμβία, τὰ κῦφα ἐκπώματα, διὰ τὸ περιφερῆ εἶναι· κῦφον δὲ τὸ κυρτοειδὲς καὶ περιφερές. καὶ κύμβαι, πλοῖα περιφερῆ παρὰ Ῥωμαίοις.

Κυνέη, εἶδος περικεφαλαίας· κυρίως ἡ ἐκ κυνείου δέρματος κατασκευασθεῖσα. ἐκ τοῦ κύων κυνός, κύνειος, καὶ κυνέα, ἀποβολῇ τοῦ ι. ἢ κυνέη, ἀπό τινος κυνὸς κατασκευασθεῖσα πρῶτον.

Κυνικοὶ φιλόσοφοι, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κυνῶν· ὅτι ἀναιδέστατοι ὑπῆρχον ὥσπερ καὶ οἱ κύνες· οὗτοι γὰρ ἤλεγχόν τινα δημοσίᾳ, οὐ κατ᾽ ἰδίαν· καὶ ὅτε ἤσθιον, ἢ ἄλλό τι ἔπραττον, ἀναφανδὸν αὐτὸ ἐποίουν, ὡς οἱ κύνες.

Κυνίζω, παρὰ τὸ κίω τὸ κινῶ, κινίζω καὶ κυνίζω· τὸ δὲ κίω, παρὰ τὸ ἴω τὸ πορεύομαι.

Κυνόμυια, τουτέστιν ἀναιδής. ἐσχημάτισται τὸ ὄνομα ἐκ δύο ἀναιδῶν τελείων, τοῦ τε κυνὸς, καὶ τῆς μυίας, διὰ τὸ ὑπερβάλλον τῆς ἀναιδείας· ὁ μὲν γὰρ, ἀναιδής· ἡ δὲ, θρασεῖα.

Κυννίδαι, γένος ἱερὸν Ἀθήνησιν· ἀπὸ Κύνου ἢ Κυνίδου ἥρωος.

Κυνῶπα, ὦ ἀναιδέστατε, ἀναιδὲς πρόσωπον ἔχων καὶ κυνός. ἀπὸ τοῦ κύων κυνός, καὶ τοῦ ὤψ ὠπός, γίνεται κυνώπης, ὡς γλαυκώπης. κλίνεται ἡ γενικὴ εἰς ου· καὶ ἡ κλητικὴ εἰς α· καὶ τὸ θηλυκὸν, κυνῶπις κυνώπιδος· καὶ ὅσα ἀπὸ τῶν εἰς ης ἀρσενικῶν.

Κύντερον] παρὰ τὴν κυνός γενικὴν γίνεται κυνότερον· 546
καὶ συγκοπῇ, κύντερον, τὸ χαλεπώτερον, ὡς μέλαν μελανότερον, καὶ μελάντερον. ἢ παρὰ τὸ κεύθω.

Κύπελλον, παρὰ τὸ κῦφος· ἢ παρὰ τὸ κύπτω, τὸ κεκυρτωμένον καὶ περιφερές. ἐτυμολογεῖται χύπελλόν τι ὂν, παρὰ τὸ χύειν τὸν πηλὸν, ἤγουν τὸν οἶνον· ὅθεν καὶ κάπηλος, παρὰ τὸ χέειν τὸν πηλόν.

Κύπρος, παρὰ τὸ κυοφόρον καὶ λιπαρὰν γῆν ἔχειν.

Κύπτω] παρὰ τὸ γυιὸν γύπτω, καὶ κύπτω.

Κυνοραϊστέων, προτάνων, οἷον φθειρῶν· ῥαίουσι γὰρ τοὺς κύνας, πίνοντες τὸ αἷμα αὐτῶν.

Κύμβαλον] παρὰ τὸ κύπελον, κύπαλον καὶ κύμβαλον· ἢ παρὰ τὸ πεποιημένην φωνὴν ἔχειν· κύμβαλον γὰρ ἐκ πεποιημένης φωνῆς εἴληπται· αἱ δὲ πεποιημέναι φωναὶ αὗται, κυμ, καρ, κεν, ρε, κρι, κε, τρι, χθα.

Κύπρις, τὸ ἐπίθετον τῆς Ἀφροδίτης· ὃ οὐκ ἐνόησαν οἱ πρὸ ἡμῶν τί σημαίνει· συμπλανηθέντες δὲ τῷ Ἡσιόδῳ, ἔδοξαν ὅτι Κύπρις λέγεται, ὥς φησιν Ἡσίοδος, Κυπρογένειαν, διὸ γεννᾶται περικλύστῳ ἐνὶ Κύπρῳ. ὥσπερ καὶ τὴν Φιλομειδῆ, ὅτι μηδέων ἐξεφαάνθη. Ὅμηρος δ' οὐκ ἐπέστησεν, ἀλλὰ τὴν μειδιάματα φιλοῦσαν, οἷον ἱλαρὰν διὰ τὴν ἐγκειμένην αὐτῇ δύναμιν ἀπὸ τῆς συνουσίας. ὥσπερ γὰρ τὸ πῦρ ἥφαιστον λέγουσιν ὁμωνύμως τῷ εὑρόντι, οὕτω καὶ τὴν ἀνδρὸς πρὸς γυναῖκα συνουσίαν, ἡνίκα περὶ τῶν μνηστήρων λέγῃ, — καὶ ἐκλελάθοντ' Ἀφροδίτης, Ἣν ἄρ' ὑπὸ μνηστῆρσιν ἔχον, μίσγοντο δὲ λάθρῃ: — τὸ μὲν οὖν ἐπίθετον τὸ διὰ τοῦ κύπρις σημαῖνον, ἀπὸ τῆς παρ' αὐτὴν δυνάμεως Ὁμήρῳ παρείληπται. ἔστιν οὖν κατὰ συγκοπὴν εἰρημένον, ἀπὸ τοῦ κύω, κυόπορις, ἡ τὸ κύειν πορίζουσα, τουτέστι παρέχουσα· ἴδιον γὰρ Ἀφροδίτης τοῦτο. οὐ γὰρ ἄλλως γυναῖκες κυΐσκουσι χωρὶς τῆς ἀφροδισιακῆς συνηθείας. τὸ δὲ πλανῆσαν τὸν Ἡσίοδον καὶ τοὺς ἄλλους, ἔστι τὸ ἐν θ' Ὀδυσσείας λεγόμενον, Ἡ δ' ἄρα Κύπρον ἵκανε φιλομειδὴς Ἀφροδίτη Ἐς Πάφον· ἔνθα δέ οἱ τέμενος βωμός τε θυώεις: — οὐκ εἴτις ἔν τινι τόπῳ τετίμηται, κεῖθι καὶ γεγένηται· διὰ τοῦτο τῷ ἐπιθέτῳ κοσμεῖται. οὐδέπω γοῦν Δήλιος Ἀπόλλων παρ' Ὁμήρῳ, οὐδὲ Πύθιος· καίτοιγε καὶ ἑκάτερον τῶν ἱερῶν οἶδε. διὸ φησὶ ποτὲ μὲν, Δήλῳ δή ποτε τοῖον Ἀπόλλωνος παρὰ βωμῷ, Φοίνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον ἐνόησε: — ποτὲ δὲ, Οὐδ' ὅσα λάϊνος οὐδὸς ἀφήτορος ἐντὸς ἐέργει Φοίβου Ἀπόλλωνος Πυθοῖ ἔνι πετρηέσσῃ: — οὐδ' ἐπεί φησιν, Ἵκετο εἰς Αἰγὰς, ὅθι δὴ κλυτὰ δώματ' ἔασι: — Αἰγαῖος ποτὲ ὁ Ποσειδῶν εἴρηται παρ' Ὁμήρῳ. Κυθέρεια δὲ καθ' Ὅμηρον οὐχ ὅτι προσέκυρσε Κυθήροις. οἶδε μὲν τὰ Κύθηρα· οὐκ ἀπὸ τούτου δὲ εἴρηται, ἀλλ' ἡ κευθόμενον ἔχουσα ἐν ἑαυτῇ τὸν πᾶσι τῆς ἐρωτικῆς φιλίας ἐξηρτημένον ἱμάντα, οἷον τὸν ἔρωτα, ὃν πᾶσι τοῖς νέοις ἐφίησι. διὰ γὰρ τοῦ κεστοῦ ταῦτα παρέπεται· Ἔνθ' ἔνι μὲν φιλότης, ἐν δ' ἵμερος, ἐν δ' ὀαριστὺς Πάρφασις, ἥτ' ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων: — καὶ Ἀλαλκομενηῒς Ἀθήνη παραλογιζομένοις ἀπὸ τῆς ἐνεργείας, ἡ ἀπαλλάξουσα τῷ ἰδίῳ μένει τοὺς ἐναντίους· οἱ γὰρ πιθόμενοι τοῖς νεωτέροις, φασὶν ἀπὸ 547 Ἀλαλκομενίου τινὸς εἰρῆσθαι. οὐδ' ὡς Ἐρατοσθένης παρήκουσεν Ὁμήρου εἰπόντος, Ἑρμείας ἀκάκητα: — ὅτι ἀπὸ Ἀκακησίου ὄρους, ἀλλ' ὁ μηδενὸς κακοῦ μεταδοτικός· ἐπειδὴ καὶ δοτὴρ ἐάων. πᾶν γοῦν ἀπὸ τῶν παρεπομένων τοῖς θεοῖς· καὶ γὰρ ἡ γλαυκῶπις, οὐκ ἀπὸ τοῦ, Ἢ τὰ κρηστινὰ γλαυκώπιον ἵζει: — ἀλλ' ἀπὸ τῆς περὶ τὸ πρόσωπον καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς καταπλήξεως. καὶ τἆλλα δὲ τῶν ἐπιθέτων ἐπιοῦσιν ἡμῖν πάρεστιν ὁρᾶν, οὐκ ἀπὸ τῶν ἱερῶν τόπων ὠνόμασται, ἀπὸ δὲ τῶν ἐνεργειῶν τῶν ψυχικῶν· ἢ διὰ συμβεβηκὸς τῶν περὶ τὸ σῶμα, ὡς λευκώλενος Ἥρη, καὶ ἀργυρόπεζα Θέτις, καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων, καὶ ἀκερσεκόμης· καὶ πάλιν ἀπὸ πράξεων, ἑκατηβελέτης· Ἄρτεμις δὲ καὶ ἀγροτέρη καὶ ἰοχέαιρα· καὶ πάντα τὰ παραπλήσια· καὶ γὰρ, εἰ σπανίως, Ἑλικώνιον τὸν Ποσειδῶνα εἴρηκεν ἀπὸ Ἑλικῶνος, ὡς Ἀρίσταρχος βούλεται· ἐπεὶ ἡ Βοιωτία ὕλη ἱερὰ Ποσειδῶνος· οὐ γὰρ ἀρέσκει ἀπὸ Ἑλίκης· ἐπεὶ φησὶν, Οἱ δέ τοι εἰς Ἑλίκην τε καὶ Αἰγὰς δῶρ' ἀνάγουσιν: — Ἑλικήϊον γὰρ ἂν εἶπε, συγχωροῦντος τοῦ μέτρου. δύναται δ' Ἑλικώνιος λέγεσθαι διὰ τὸ ἑλικὰς καὶ περιφερεῖς εἶναι τὰς δίνας τῆς θαλάσσης. ἔτι δ' εἴπερ ἦν ἡ Κύπρις ἀπὸ τῆς Κύπρου, καθὸ ἐν Κύπρῳ τιμᾶται, πολὺ μᾶλλον ἀπὸ τῆς Πάφου, ἐν ᾗ βωμὸς θυόεις αὐτῇ, Παφίη ἐλέγετο. ἀλλ' οὐδέποτε Παφίην αὐτὴν εἶπεν Ὅμηρος, ὡς οἱ νεώτεροι. καὶ γὰρ εἴποτε σπανίως ἐπίθετα ἐξενήνοχεν ἀπὸ τόπου, οὐδέποτε ἐξ αὐτοῦ, ἀλλ' ἐξ ἡρωϊκοῦ προσώπου, κατὰ τὸ εἰκὸς ἑαυτῷ λέγων. Ἀχιλλεὺς μὲν γὰρ Θεσσαλὸς ὢν, φησί, Ζεῦ ἄνα Δωδωναῖε Πελασγικέ: — καὶ Ἑκάβη, Ἀλλ' εὔχου σύ γ' ἔπειτα κελαινεφεῖ Κρονίωνι Ἰδαίῳ, ὅςτε Τροίην κατὰ πᾶσαν ὁρᾶται: — εἰ γὰρ Ἴδη τῆς Τροίας, οἰκείως ἡ Ἑκάβη ἔσχηκε παρωνομασμένον τὸν Ἰδαῖον. ὁ δ' Ὅμηρος οὐκ ἂν εἴποι ἀπὸ τῆς Κύπρου τὸ ἐπίθετον ἐξ ἰδίου προσώπου λέγων, — ὁ δὲ Κύπριν ἐπῴχετο νηλέϊ χαλκῷ.

Κύρω] τὰ διὰ τοῦ υρω ῥήματα, βαρυνόμενα μὲν, ἐκτείνει τὸ υ· περισπώμενα δὲ, συστέλλει· κύρω, κυρῶ· φύρω, φυρῶ· πύρω, πυρῶ.

Κύριος, τῶν πρός τι ἐστίν· ἔχει δὲ πρὸς τὸν οἰκέτην.

Κύρβαντες, δαίμονες περὶ τὴν Ῥέαν, οἱ τὸν Δία φυλάξαντες· βαίνειν γὰρ τὸ φυλάσσειν· οἷον, — ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας: — ἢ παρὰ τὸ κρύβειν Κρύβαντες καὶ Κύρβαντες· ὅθεν καὶ κυρβασία, καὶ κρυβασία. ἔνιοι δὲ τὸ τὴν κεφαλὴν καλύπτειν. ἄλλοι δὲ τὰς περικεφαλαίας κυρβασίας φασί.

Κύρβεις, αἱ τὰς τῶν θεῶν ἑορτὰς ἔχουσαι, ἤτοι ἀπὸ κατασκευῆς· εἰσὶ γὰρ κυρβασταί· ἢ κύρβιες· ἐπεὶ τὰ τῶν θεῶν ἀποκρυπτόμενα δεῖ εἶναι. Ἀσκληπιάδης δὲ ἀπὸ Κύρβεως τοῦ τὰς θυσίας ὁρίσαντος, ὥς φησι Φανίας ὁ Ἐφέσιος. ἢ ἀπὸ τοῦ ταῦτα κυρωθῆναι τοῖς γράμμασιν. Ἐρατοσθένης τριγώνους αὐτὰς φησὶν εἶναι, οὐ τετραγώνους· Ἀριστοφάνης δὲ ὁμοίας εἶναι τοῖς ἄξοσι· πλὴν ὅτι οἱ μὲν ἄξονες, νόμους· αἱ δὲ κύρβεις, θυσίας ἔχουσιν. ἀμφοτέρων δὲ τὸ κατασκεύασμα τοιοῦτον. πλινθεῖον μέγα ἀνδρόμηκες, ἡρμοσμένα ἔχον ξύλα τετράγωνα τὰς πλευρὰς πλατείας ἔχοντα, καὶ γραμμάτων πλήρεις· ἑκατέρωθεν δὲ δόνακας, ὥστε κινεῖσθαι καὶ περιφέρεσθαι ὑπὸ τοῦ γράφοντος.

Κυρίσσει, κέρασι τύπτει καὶ μάχεται· κυρίως δὲ ἐπὶ 548 κριῶν. καὶ κυρίζοντες, κερατίζοντες, κέρασι πλήσσοντες.

Κυρίβια, τὰ πίτυρα.

Κυρηβάσει, μαχήσεται. λέγεται μὲν ἀπὸ τῶν κριῶν· ἐλέγετο τὸ τοιοῦτον καὶ κορύττειν, οἷον κερύττειν· καὶ κυρηβάττειν. Ὧρος.

Κύρητα παρὰ Κνιδίοις ἡ Δημήτηρ· παρὰ τὸ κυρία εἶναι τοῦ ζῆν. Ὧρος.

Κύριος, ἐκ τοῦ κῦρος, ὃ σημαίνει τὴν ἐξουσίαν· ἐξ οὗ καὶ ῥῆμα κυρῶ κυρώσω, τρίτης συζυγίας. ἐκύρωσε σημαίνει τὸ ἐποίησεν αὐτὸν δεσπότην τοῦ πράγματος. ὅτε δέ ἐστι πρώτης συζυγίας, σημαίνει τὸ ἐπιτυγχάνω· κυρῶ κυρήσω, ἐκύρησα· ἡ μετοχὴ, κυρήσας. καὶ κύρσας κατὰ συγκοπήν· οἷον, — μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας: — ἀντὶ τοῦ μεγάλῳ ζώῳ ἐπιτυχών. ἔστι καὶ βαρύτονον κύρω, τὸ ἐπιτυγχάνω· οὗ ὁ μέλλων, κυρῶ· Αἰολικῶς, κύρσω· ὥσπερ ὄρω ὀρῶ, ὄρσω. πλεονάζει δὲ τὸ σ· οἱ γὰρ Αἰολεῖς, βαρυντικοὶ ὄντες, οὐκ ἄλλο πλεονάζουσιν ἀλλ' ἢ τὸ σ. πᾶς γὰρ βαρύτονος μέλλων πρὸ τοῦ ω θέλει ἔχειν τὸ σ, ἢ δυνάμει, ὡς τύψω, λέξω· δυνάμει γὰρ διαιρεθήσεται εἰς πσ καὶ κσ· ἢ ἐνεργείᾳ, ὡς τὸ

ποιήσω. τοῦτο δὲ γίνεται, ἵνα μὴ εὑρεθῇ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ βαρυτόνου ἐνεστῶτος, τουτέστι τὰ ἀμετάβολα, χαρακτηριστικὰ τοῦ βαρυτόνου μέλλοντος· καὶ διὰ τοῦτο ἀεὶ ὁ μέλλων τῆς πέμπτης συζυγίας περισπώμενος· καὶ πᾶς μέλλων ἐνεργητικὸς μὴ ἔχων τὸ σ, ἢ δυνάμει ἢ ἐνεργείᾳ, περισπᾶσθαι θέλει· οἱ δὲ περισπώμενοι μέλλοντες ἀεὶ βραχείᾳ θέλουσι παραλήγεσθαι, χωρὶς τῶν Δωριέων· (οἱ γὰρ Δωριεῖς πάντας τοὺς ὁριστικοὺς μέλλοντας περισπῶσιν) ὁ δὲ μετ' ὀλίγον μέλλων ἐπενοήθη· ἐπειδὴ ὁ παρῳχημένος χρόνος εἰς πολλὰ εὑρίσκεται καταμερισθείς, τούτου χάριν καὶ ὁ μέλλων πρῶτος ὤν, εἰ ἄρα μετ' οὐ πολὺ μέλλει· εἰ ἄρα μετ' ὀλίγον, ἐπενοήθη ὁ μετ' ὀλίγον μέλλων.

Κύρον, τὸ ὄνομα, ἀπὸ τοῦ κυρεῖν, οἷον ἁπτόμενον καὶ συνερεῖδον· ὡς τὸ, Αἰὲν ἐπ' αὐχένι κύρε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκῇ: — τουτέστιν ἤγγισεν, ἐπέτυχε.

Κυρτονεφέλη] ἑταίρα οὕτως ἐκαλεῖτο, διὰ τὸ μέλαν ἔχειν τὸ ἐφήβαιον· διὸ καὶ ἐν ταῖς συνουσίαις οὐκ ἀνεκαλύπτετο. Ὦρος.

Κυρκάνη, ἡ ταραχὴ καὶ ὁ θόρυβος. εἴρηται παρὰ τοῖς παλαιοῖς, παρὰ τὸ κυκῶ τὸ ταράσσω, κυκάνη· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ.

Κύρμα, ἐπιτύχημα, εὕρεμα· παρὰ τὸ κύρω τὸ ἐπιτυγχάνω.

Κυρτός, ὀξυτόνως, τὸ ἐπίθετον· ἀπὸ τοῦ κύπτω, κυπτός· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ, καὶ ἀποβολῇ τοῦ συμφώνου, κυρτός, ὁ παρ' ἡμῖν λεγόμενος· κύρτος δὲ βαρυτόνως, εἶδος δικτύου ὡς πυρίδιον τὸ λεγόμενον κυρτάρα. κυρτὸν σημαίνει καὶ τὸ μετέωρον καὶ ὑψηλόν, ὡς τὸ ἐπὶ τῷ κύματι Ἰλιάδος δ', — τὸ μὲν ἔπειτα Κυρτὸν ἐὸν κορυφοῦται, διογκοῦται, αὔξεται· ἀπὸ τοῦ κίειν εἰς ὕψος, ἤτοι ἐπαίρεσθαι.

Κύστις, ἀπὸ τοῦ κεύθειν τὸ οὖρον· σημαίνει δὲ καὶ τὸ οὐροδόχον ἀγγεῖον, τὴν λεγομένην φῦσαν.

Κύταια, πόλις Σκυθίας. — δεῖ γάρ τε Κυταΐδος ἤθεα
549 γαίης: — καὶ Κύτα, πόλις Κολχίδος. ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα Κυταῖς τῆς Εὐρώπης.

Κύσθος, ἀπὸ τοῦ δι' αὐτοῦ γίνεσθαι τὴν ὕησιν· ἢ ἀπὸ τοῦ κεύθειν τὸ ἐντός.

Κυρία, σημαίνει τὴν προθεσμίαν, καὶ τὴν ἐκκλησίαν, ἐν ᾗ τοὺς ἄρχοντας ἐχειροτόνουν.

Κύφωνι, σημαίνει τῷ κυρτώματι. ἡ εὐθεῖα, κύφων· καὶ ὡς παρώνυμον φυλάττει. γίνεται γὰρ παρὰ τὸ κῦφος· ὅπερ ἐστὶ σκεῦος ἐγγεγλυμμένον κοῖλον, τὸ λεγόμενον σκαφίδιον. παρὰ τὸ κύπτω, κύφος. ὅθεν καὶ τὴν κεφαλὴν τινὲς ἀπὸ τῆς κυφότητος ἐτυμολογοῦσι· τὸ γὰρ περιφερὲς κυφὸν λέγουσιν· ἀφ' οὗ καὶ κύμβιον τὸ περιφερὲς ποτήριον ἤτοι κυφίδιον· καὶ ἀμφικύπελλον, τὸ περίκυφον ἔκπωμα. Ὅμηρος, Κύμβαχος ἐν κονίῃσιν: — ἐπὶ κεφαλήν, ἐπὶ τὸ κεκυρτωμένον μέρος.

Κύφελλα, τὰ νέφη, οἱονεὶ κρύφελα· ἀπὸ τοῦ κρύπτειν τὴν σελήνην. ἢ κύφελλα, ἀπὸ τοῦ κεύθειν τὴν ἕλην, ἤγουν τόν τε ἥλιον καὶ τὴν σελήνην. ἢ τὰ κούφως ἐλαυνόμενα. καὶ κύφελον, τὸ ποτήριον, ἀπὸ τοῦ κῦφον, ὃ σημαίνει τὸ βαθύ.

Κυψέλη, πλεκτὸν ἀγγεῖον· (λέγεται δὲ καὶ τὸ κοῖλον τοῦ ὠτίου, διὰ τὸ κυφόν τε καὶ κογχοειδὲς καὶ τοῖς ἀγγείοις ἐοικέναι· καὶ κυψελίτης ῥύπος, ὁ ἐν τῷ ὠτίῳ φυόμενος) καὶ σιτηρὰ ἀγγεῖα, καὶ τὰ κενὰ σμήνη.

Κύων, τὸ κάτω τῆς πόσθης συμπεφυκὸς τῷ δέρματι· παρὰ τὸ κεκυνῶσθαι καὶ ἀναδίδοσθαι ἢ συνδεδέσθαι. κύων λέγεται ἐπὶ μὲν τοῦ ἀλόγου ζώου, παρὰ τὸ κυνεῖν καὶ σαίνειν· ἢ παρὰ τὸ ὠκύς, (τὸ γὰρ ζῶον ταχύ ἐστιν) ὑπερβιβασμῷ, καὶ ἀναδόσει τοῦ τόνου. ἢ παρὰ τὸ ὀξὺ εἶναι τὸ ζῶον, κατὰ μετάθεσιν τῶν στοιχείων. ἢ παρὰ τὸ κίω τὸ κινῶ· κινοῦνται γὰρ οἱ δεσπόται ὑπὸ τῆς ὑλακῆς αὐτοῦ. ἢ παρὰ τὸ κύω τὸ φιλῶ κυνῶ· ἐξ αὐτοῦ κύων· φιλοδέσποτον γὰρ τὸ ζῶον, καὶ φιλοτιμεῖται πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ δεσπότας. τὸ δὲ κύω σημαίνει τρία· τὸ φιλῶ, τὸ προσκυνῶ, καὶ τὸ τίκτω. κύων δὲ ἐπὶ τοῦ φιλοσόφου, ὁ κυσὶν ὅμοια ποιῶν. ἐπὶ μὲν τοῦ ὑλακτικοῦ ζώου, Ὡς δὲ κύων ἀμαλῇσι περὶ σκυλάκεσσι βεβῶσα: — ἐπὶ δὲ τῶν ἀκνιδῶν, Ἐξελάαν ἐνθένδε κύνας κηρεσσιφορήτους: — καὶ ἐπὶ τῶν τετορνευμένων, Χρύσειοι δ' ἑκάτερθε καὶ ἀργύρεοι κύνες ἦσαν: — καὶ ἐπὶ τοῦ ἄστρου, Ὅντε κύν' Ὠρίωνος ἐπίκλησιν καλέουσι: — καὶ ἐπὶ τοῦ θαλασσίου, Δελφῖνάς τε κύνας τε: — κύων, παρὰ τὸ συνεχῶς κύειν. κυνός· ὁ κανών· δύο κανόνες εἰσὶν οἱ μαχόμενοι ἀλλήλοις. ὁ μὲν εἷς λέγει, ὅτι τὰ εἰς ων βαρύτονα καθαρὰ διχρόνῳ παραληγόμενα συνεσταλμένῳ φυλάττει τὸ ω ἐπὶ τῆς γενικῆς, Ἀμφιτρύων Ἀμφιτρύωνος. ὁ δὲ ἕτερος λέγει, Τὰ δὲ κοινὰ τῷ γένει διὰ τοῦ ο κλίνεται. ἀπαιτοῦντος οὖν τοῦ μὲν, τὸ ω· τοῦ δὲ, τὸ ο· συνεκόπη τὸ ἀμφίβολον καὶ ἐγένετο κυνός. ἡ μέντοι κλητικὴ εὕρηται διὰ τοῦ ο μικροῦ, ὡς ἀπὸ τῆς τοῦ κύονος γενικῆς· Ἐξ αὖ νῦν ἔφυγες θάνατον κύον.

Κώεα, κώδια, στρώματα. μεταπέπλασται τὸ κῶας εἰς τὸ κῶος, ὡς τὸ ὕδας εἰς τὸ ὕδος. Ἡσίοδος, Γαῖαν ὕδει φύρειν: — τὸ κῶος οὖν τοῦ κώους, ὡς τὸ τεῖχος τοῦ τείχους· ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν, τὰ κώεα· καὶ ἡ δοτική, κώεσσι.

Κώδεια, ἡ τῆς μήκωνος κεφαλή, ἢ εἶδος βοτάνης· ἀπὸ τοῦ τοὺς γευομένους αὐτῆς κωματώδεις φιλεῖν ποιεῖν· 550 κῶμα δὲ ὁ ὕπνος. ὅθεν κώδιον, ἐφ' οὗ κοιμώμεθα. κώδεια σημαίνει καὶ τὸ σφαιρίον· καὶ κῶδιξ, ἀπὸ τῆς ὁμοιότητος τῆς πρὸς τὴν κώδειαν. κώδη, ὁ καρπὸς τῆς μήκωνος.

Κώδιον. Ἰστέον ὅτι τὸ κῴδιον καὶ στῴδιον, εὐλόγως ἔχει τὸ ι· τὸ δὲ λαγῴδιον, παραλόγως. ἔστι γὰρ στοιά στοιᾶς· καὶ ἐπειδὴ ἡ τελευταία συλλαβὴ τῆς γενικῆς τοῦ πρωτοτύπου ἀπὸ φωνήεντος ἄρχεται, ἐγένετο ἡ παραγωγὴ διὰ τοῦ διον, στοΐδιον, ὡς γραφεῖον, γραφείδιον· καὶ κατὰ ἔκτασιν, στῴδιον· καὶ ἔχει τὸ ι. τὸ δὲ κῴδιον σημαίνει τὸ τῶν προβάτων δέρμα, παρὰ τὸ ἐπ' αὐτῶν κοιμᾶσθαι. παρὰ τὸ κῶ τὸ κοιμῶμαι γίνεται ὄνομα ῥηματικὸν, κώς. Νικόχαρις Λημνίᾳ, Ἐπλέομεν ὦ κόρη ἐπὶ κώς: τοῦτο γίνεται κατὰ πλεονασμὸν κώας, ὡς ἀπὸ τοῦ ὦς ὠτός γίνεται ὦας· Κῶας ἄγειν κριοῖο μεμαῶτας: — κλίνεται κώατος· καὶ γίνεται διὰ τοῦ ιδιον ἡ παραγωγὴ, κωατίδιον· (ζήτει εἰς τὸ ἀργυρίδιον) καὶ συγκοπῇ τοῦ ατ, γίνεται κωΐδιον· καὶ συναιρέσει, κῴδιον. τὸ δὲ λαγῴδιον, εἴτε ἀπὸ τοῦ λαγωός λαγωοῦ γέγονεν, ὤφειλεν εἶναι χωρὶς τοῦ ι· ἐπειδὴ ἡ τελευταία συλλαβὴ τῆς γενικῆς τοῦ πρωτοτύπου ἀπὸ φωνήεντος ἄρχεται, καὶ διὰ τοῦ ιδιον γίνεται ἡ παραγωγή. ἀλλ' ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι ἀπὸ τοῦ λαγωός λαγωοῦ γέγονε λαγῴδιον· καὶ ἔχει τὸ ἰῶτα κατὰ συνεκδρομὴν τοῦ κῴδιον καὶ στῴδιον. συνεξέδραμε τούτοις καὶ τὸ καλῴδιον.

Κώθωνες] νῦν ὑβρίζοντες τὴν λέξιν ἔλεγον, ὅτι διὰ μέθην οὕτως ἐκλήθη· κώθων γὰρ εἶδος ποτηρίου.

Κωκυτός, σημαίνει δύο· τὸν θρῆνον, καὶ γίνεται ἐκ τοῦ κωκύω· ὅθεν καὶ κωκύματα, τὰ πένθη τῶν στεναγμῶν· καὶ Κωκυτός, ὁ κατὰ ᾅδην ποταμός, ἀπὸ τοῦ τὰ ἄχη εἰς αὐτὸν χεῖσθαι, χοαχυτός, χωχυτός· ὁ δὲ

κύτος, φωνῆς ἐστὶ μίμημα. λέγει δὲ καὶ Ἀλίβαντα πάλιν τινὰ εἶναι ποταμὸν, ἀπὸ τοῦ ἅπαντα καταξηραίνειν, καὶ μηδὲ λιβάδα ἔχειν.

Κωλήν, ὄνομα κύριον· παρὰ τὸ κῶλον, ὃ σημαίνει τὸ ὀστοῦν· διὰ τὸ ἰσχυρὸν τοῦ ἀνδρός· στρατηγὸς γὰρ ἦν.

Κῶλα, κυρίως ἐπὶ τῶν μελοποιῶν· μεταφορικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν πεζολόγων, κώλοις μὴ χρωμένων· καὶ ἰσόκωλα δὲ λέγουσιν οἱ λογογράφοι.

Κωλιάδος Ἀφροδίτης. Τυῤῥηνοῦ νικήσαντος Ἀθηναίους, ἐλήφθησαν αἰχμάλωτοι. μία γυνὴ τῶν Τυῤῥηνῶν ἐφίλησεν ἕνα, καὶ ἔλαβεν αὐτόν· καὶ φυγὼν, ἔκτισεν ἱερὸν Ἀφροδίτης Κωλιάδος· ἀπὸ τοῦ λυθῆναι τὰ κῶλα. ἢ ἄλλου θύοντος ἥρπασε τὸ ὄρνεον τὸ κῶλον, καὶ ἐκεῖσε ἀπέθετο. ἔστι δὲ καὶ ποταμὸς τῆς Ἀττικῆς· ἐξ οὗ τὸ, Κωλιάδος γενετυλλίδος, Ἀριστοφάνης.

* Κωλύω, τὸ ἐμποδίζομαι, οἱονεὶ τὰ κῶλα λύω.

Κωμάζειν, τὸ ποιῶς ὀρχεῖσθαι· ἐξ οὗ καὶ κῶμος εἶδος ὀρχήσεως· οἱ δὲ, μέλους. κῶμος ἐστὶ μεθυστικὸς αὐλὸς ἐγχρονίζων οἴνοις, καὶ κυμβάλοις καὶ αὐλοῖς καταθέλγων τοὺς δαιτυμόνας. κωμάζειν δὲ κυρίως, τὸ ἐπὶ τὸ κοιμᾶσθαι βαδίζειν. ἐκ τοῦ κῶμος, κωμάζω· κῶμος γὰρ ὁ καιρὸς ὁ ἀπὸ τῶν δείπνων πρὸς ὕπνον καλῶν. γίνεται δὲ παρὰ τὸ κῶ τὸ κοιμῶμαι· οὗ ὁ μέλλων, κώσω· ὅθεν καὶ κώμη τὸ χωρίον, ἡ κοιμητηρία καὶ ἀνάπαυσις ζώων τε καὶ ἀνθρώπων ἀπὸ τῶν ἀγρῶν.

551 Κῶμος, παρὰ τὸ αὐτὸ ῥῆμα· ἐμφαίνει γὰρ τὸν ἀπὸ δείπνου καὶ μέθης ἐπὶ τὸ κοιμηθῆναι βαδίζειν καιρόν· καὶ τὸ κωμάζειν τοὺς ἐρῶντας πρὸς τὰς ἐρωμένας· οἳ ἐπὶ τὸ συγκοιμᾶσθαι βαδίζουσι.

Κῶμα, ὁ ὕπνος, ἡ ληθώδης καταφορά. ἀπὸ τοῦ κοιμῶ κοιμήσω, γίνεται κοίμημα· συγκοπῇ, κοῖμα· καὶ τροπῇ τῆς οι εἰς ω, κῶμα. ἢ παρὰ τὸ κῶ τὸ κοιμῶμαι· τοὺς γὰρ τόπους οἱ παλαιοὶ κώμους ἐκάλουν· καὶ κῶμαι, ἐν αἷς ἔμελλον κοιμᾶσθαι. λέγεται καὶ κώμη τὸ χωρίον, ἀπὸ τοῦ χῶ τὸ χωρῶ χώμη καὶ κώμη, ἡ χωρητική.

Κωμῳδία, ζήτει εἰς τὸ τραγῳδία.

Κώνειον] Καί τε σὺ κωνείου βλαβόεν τεκμαίρεο πῶμα Κεινόποτον, Νίκανδρος. ἔνθα τὸ κώνειον παραπλήσιόν ἐστι τῷ καυλῷ τῆς λαπάθης· τὰ δὲ φύλλα, σελίνῳ ἀγρίῳ. λέγεται δὲ καὶ ὑπόπικρος· καλεῖται δὲ καὶ ἐφήμερον, διὰ τὴν ὀξύτητα τῆς ἀναιρέσεως. κώνειον δὲ αὐτὸ καλοῦσι διὰ τὸν γινόμενον εἰλιγμὸν καὶ σκότον τοῖς πίνουσι· τὸ γὰρ στρέψαι κωνῆσαι ἔλεγον οἱ παλαιοί· ἢ παρὰ τὸ καίνειν καὶ κόπτειν· ἢ παρὰ τὸ κοίμημα.

Κωνῆσαι, κυρίως τὸ κέραμον πισσῶσαι· κωνᾶν γὰρ τὸ στρέφειν. καὶ τοὺς βέμβηκας κώνους λέγουσι· καὶ Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Ταγηνισταῖς τὸ περιενεγκεῖν κωνῆσαι λέγει.

Κῷνος, ἀντὶ τοῦ καὶ οἶνος, κατὰ συναλοιφήν· ὃ μετὰ τοῦ ι γράφεται. Ἀριστοφάνης Βατράχοις. Κῷνον κεράννυ γλυκύτατον: — ἀντὶ τοῦ καὶ οἶνον. Ὦρος ὁ Μιλήσιος.

Κῷος, σὺν τῷ ι γράφεται· ἐπειδὴ εὕρηται κατὰ διάστασιν. Καλλίμαχος, Τῷ ἴκελον τὸ γράμμα τὸ Κώϊον: — ἢ ὅτι τὰ εἰς ος κτητικὰ τῷ ι θέλει παραλήγεσθαι· χωρὶς τοῦ θηλυκός, ὁ τοῦ θήλεος· Λιβυκός, ὁ τῆς Λιβύης· ἁλυκός, ὁ τῆς θαλάσσης. ἔστωσαν δὲ παραδείγματα τοῦ κανόνος ταῦτα, Ἡροδότειος, Θηβαϊκός, πατρῷος· οὕτως οὖν καὶ Κῷος.

Κώπη, ἡ τῶν ἐρετῶν· παρὰ τὸ κόπτειν τὸ ὕδωρ. λέγεται καὶ ἡ λαβὴ τοῦ ξίφους, ᾗ κόπτειν δυνάμεθα. κόπτω κοπτή· ἀναβιβασμῷ καὶ τροπῇ, κώπη. ἐκ τοῦ κόπτω, κόπη· τῆς θέσει μακρᾶς, γενομένης φύσει, ὡς ἀπὸ τοῦ κολλῶ κωλύω. καὶ κωπήεντα ξίφη, μελάνδετα, σιδηρόεντα· ἢ μέλανας λαβὰς ἔχοντα· ἔστι γὰρ ἡ λαβὴ δεσμός τις τοῦ ξίφους.

Κῶνος] κῶνος ἐστὶ τὸ στροβιλοειδὲς, τὸ ἀπὸ πλατείας βάσεως εἰς ὀξὺ λῆγον.

Κωρύκιον, εἴρηται εἰς τὸ Πλειστοῖο. ἐνταῦθα δὲ Κωρύκιόν ἐστι τόπος Λυκίας, ἐν ᾧ διάφορος κρόκος γίνεται· οἷον. Τοῦ δ' ἤτοι ἄνθος μὲν ὅσον πηχυΐον ὕπερθεν Χροιῇ κωρυκίῳ ἴκελον κρόκῳ ἐξεφαάνθη Καυλοῖσι διδύμοισι μετήορον: — ὅτι φησὶν ἡ γῆ ἀνέδωκε βοτάνας ἐκ τοῦ ἰχῶρος τοῦ Προμηθέως ἥπατος, ὃν ἀφῆκεν ὁ ἀετὸς ἐσθίων αὐτοῦ τὸ ἧπαρ ἐν τῷ Καυκάσῳ ὄρει. καὶ Ὀππιανὸς ἐν τρίτῳ Ἁλιευτικῶν, Πανὶ δὲ Κωρυκίῳ βυθίην παρακάτθεο τέχνην Παιδὶ τεῷ.

Κωρύκιον σπήλαιον ἐν Σικελίᾳ ἀκρωτήριον.

Κωτίλλων, πανούργως κολακεύων καὶ λέγων, ἀπό τινος ὀρνέου χελιδὼν καλουμένου· ἀφ' οὗ καὶ οἱ πολλὰ λαλοῦντες καὶ κολακεύοντες κωτίλοι λέγονται.

Κωφός, παρὰ τὸ κεκόφθαι καὶ ἀφαιρεῖσθαι τὴν ὄπα ἐν 552
τῷ ἀκούειν· καὶ ἐπὶ τοῦ ἀλάλου τὸ αὐτό. ἢ παρὰ τὸ ἐγκεκόφθαι τὴν ὄπα, κεκοπός τις ὢν, ὁ μήτε φθεγγόμενος, μήτε ἀκούων. τὸ ἔτυμον τῆς λέξεως ἁρμόζει ἄμφω. οὕτως Ἀπολλώνιος ἐν ταῖς γλώσσαις Ἡροδότου. ὅτι δὲ κωφὸς καὶ ὁ μὴ φθεγγόμενος, μαρτυρεῖται. ὁ αὐτὸς λέγεται ἐκ παραλλήλου εἶναι τό, Καὶ κωφοῦ ξυνίημι, καὶ οὐ λαλέοντος ἀκούω: — δύναται διαφέρειν. καὶ κωφὸν μὲν, τὸν κενὸν ὀπός, ὁ παντελῶς κενοπός· οὐ λαλέοντος δὲ, τὸν δυνάμενον λαλεῖν, οὐ λαλοῦντα δέ.

Κοπτός, πόλις Αἰγύπτου, εἰς ἣν φασὶ τὴν Ἶσιν ἀφικομένην, τὸν Ὄσιριν τὸν υἱὸν ἀναζητεῖν· μαθοῦσαν δὲ αὐτὸν διεσπαράχθαι, τὴν κόμην τὴν ἑαυτῆς ἐκκόψαι· παρ' ὃ καὶ Κοπτὸς ὠνόμασται ἡ πόλις. ἐδείκνυτο δὲ καὶ ὁ πλόκαμος τοῖς ἐπιδημοῦσιν αὐτόθι, ἄπιστόν τι τριχῶν πλῆθος, ὅσον ἐξ ἀνθρώπου κεφαλῆς εἰκάσαι.

Κλητῆρες] ἄνδρες ἦσαν δι' ὧν τὰς δίκας προσκαλοῦνται οἱ δικαζόμενοι· καὶ κλητεύσεις, τὸ μαρτυρῆσαι· ἔδει γὰρ παρεῖναί τινας ὥσπερ μάρτυρας τῆς προσκλήσεως· ἵνα μὴ ἀπρόσκλητοι αἱ δίκαι εἰς τὰ δικαστήρια εἰσάγωνται, μηδὲ ἐκλείπῃ τὴν δίκην ὁ κατηγορούμενος.

Λ.

552 Λάμβδα τὸ στοιχεῖον, οἱονεὶ λάβα τι ὄν· παρὰ τὸ λείως βαίνειν ἐν τοῖς μέτροις, καὶ ἀσθενὲς εἶναι πρὸς τὸ μηκύνειν τὰς συλλαβάς.

Λάας, σημαίνει δύο, τὸ κύριον ὄνομα, καὶ τὸ προσηγορικὸν, τουτέστι τὸν λίθον· διαφέρει δὲ κατὰ δύο τρόπους, κατὰ χρόνον καὶ κατὰ κλίσιν. πῶς οὖν; τὸ μὲν κύριον Λάας, μακρὸν ἔχει τὸ α· τὸ δὲ προσηγορικὸν, βραχύ. καὶ τὸ μὲν κύριον, ἰσοσυλλάβως κλίνεται· ἀποβολῇ γὰρ τοῦ σ ποιεῖ τὴν γενικήν· οἷον, ὁ Λάας τοῦ Λάα· τὸ δὲ προσηγορικὸν, περιττοσυλλάβως· οἷον, λάας λάαος. καὶ ἐπεὶ τὸ κύριον μακροκατάληκτον καὶ δισύλλαβόν ἐστι καὶ πάντα φυλάττει τὰ τοῦ κανόνος, ὥσπερ τὸ Αἴας, διατί οὐκ ἐκλίθη διὰ τοῦ ντ; ἐπειδὴ κανών ἐστιν ὁ λέγων, ὅτι τὰ συνῃρημένα τὴν τῶν ἐντελῶν

φυλάττει κλίσιν· καὶ γὰρ ἀπὸ τοῦ λάας τοῦ προσηγορικοῦ γίνεται τὸ κύριον· καὶ γὰρ ἐκεῖνος λιθογλύφος ἦν· διὰ τοῦτο ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ προσηγορικοῦ κέκληται τὸ κύριον. ἐκ γοῦν τῆς λάαος γενικῆς γίνεται εὐθεῖα ἑτέρα, λάαος· καὶ κλίνεται λαάου, ὥσπερ Καππάδοξ Καππάδοκος, ὁ Καππάδοκος τοῦ Καππαδόκου· τὸ γὰρ Καππαδόκης, μεταπλασμός· καὶ ὁ Θεολόγος, Τοὺς ἐμοὺς Καππαδόκας φησί. καὶ ὥσπερ Μενέλαος Μενέλας, καὶ Πτερέλαος Πτερέλας, οὕτως ἀπὸ τῆς λάαος εὐθείας γίνεται λάας κράσει τοῦ αο εἰς α μακρόν· καὶ κλίνεται λάου. καὶ ἐπεὶ τὴν κλίσιν τοῦ ἐντελοῦς ἐφύλαξε, διατί καὶ μὴ τὴν κατάληξιν αὐτοῦ; ἐπειδὴ τὸ ὄνομα Δωρικόν ἐστιν· οἱ δὲ Δωριεῖς εἰς α περατοῦσι τὴν γενικὴν, τοῦ Παπία καὶ τοῦ Ἑρμεία. καὶ πάλιν ἐκ τῆς λάαος τρισυλλάβου γενικῆς γίνεται τρίτῃ κράσει τῶν δύο αα εἰς α μακρὸν, λᾶος· καὶ Ὅμηρος Ἰλιάδος μ', Λᾶος ὑπὸ ῥιπῆς:— τουτέστιν,
553 ὑπὸ τῆς τοῦ λίθου φορᾶς. αὕτη πάλιν ἡ λᾶος γενικὴ μετάγεται εἰς εὐθεῖαν· καὶ κιρνωμένη, γίνεται Λᾶς, καὶ κλίνεται Λᾶ· σημαίνει δὲ τοῦτο καὶ ποταμὸν, καὶ πόλιν, καὶ λίθον.

* Λάβευ, ἀντὶ τοῦ λάβου, δέχου· ἀπὸ τοῦ λαμβάνειν.

Λαός, οἱ ὄχλοι. λᾶες κατὰ διάλεκτον οἱ λίθοι λέγονται. ζήτει τὴν ἱστορίαν ἐν τῷ Λεξικῷ τῆς α Ἰλιάδος· Προμηθέως παῖς Δευκαλίων γινόμενος:—

Λαός, ὄνομα ἀρσενικόν, εἴδους παραγώγου ῥηματικόν· εἴδους τῶν ὑποπεπτωκότων τῷ ὀνόματι περιληπτικοῦ. γίνεται παρὰ τὸ λαλῶ, λαλός καὶ λαός. ἢ παρὰ τὸ λάας, ὃ σημαίνει λίθον, ἡ γενικὴ, λάαος· καὶ κράσει, λᾶος· καὶ μετάγεται ἡ γενικὴ εἰς εὐθεῖαν, καὶ ὀξύνεται. διατί; αἱ γὰρ γενικαὶ μεταγόμεναι εἰς εὐθεῖαν, πολλάκις ἀμείβουσι τοὺς τόνους· οἷον, υἷς υἷος, υἱός υἱοῦ. οὕτως οὖν καὶ λάας λάαος λᾶος λαός. καὶ ἄλλως. τὰ εἰς ος λήγοντα καθαρὰ μονογενῆ μακρᾷ παραληγόμενα προπερισπᾶται· ὅσα δὲ μὴ κύρια, μηδὲ ἔχοντα οὐδετέρου παρασχηματισμὸν, ὀξύνεται· οἷον λαός, κριός; τὸ δὲ πρᾶος καὶ Χῖος οὐκ εἰσὶ προσηγορικά. τὸ δὲ λάας τὸ προσηγορικὸν, καὶ τὸ μέγας τὸ ἐπίθετον, συστέλλει τὸ α· σεσημείωται γὰρ τὸ μέγας λάας. τὰ δὲ κύρια ἰσοσυλλάβως κλίνεται, καὶ ἔχει τὸ α μακρόν· οἷον, ὁ Μέγας τοῦ Μέγα, ὁ Λάας τοῦ Λάα. τὸ δὲ λάας τὸ προσηγορικὸν, καὶ τὸ μέγας τὸ ἐπίθετον, διὰ καθαροῦ τοῦ ος κλίνεται· ἐναλλάξαντα γὰρ κατὰ τὸν τόνον, ἐνήλλαξαν καὶ κατὰ τὴν κλίσιν· οἷον, ὁ λάας τοῦ λάαος, ὁ μέγας τοῦ μέγαος· ἡ γὰρ μεγάλου γενικὴ ἑτερόκλιτός ἐστιν, ὡς ἀπὸ τῆς μεγάλος εὐθείας. ἐξέλειψε δὲ πάλιν ἡ μεγάλος εὐθεῖα· ἐπειδὴ γὰρ τὰ διὰ τοῦ αλος ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὀξύνεται, ὡς τὸ ὀμφαλός, Ἰταλός· ἢ προπαροξύνεται, ὡς τὸ κεκρύφαλος, Ἄτταλος· τὸ μεγάλος μόνον παροξυνόμενον, διὰ τὸ ἀχαρακτήριστον τοῦ τόνου ἐξέλειψεν. ὅτι δὲ παροξύνεται τὸ μεγάλος, δείκνυται ἐκ τῆς εὐθείας τῶν πληθυντικῶν· οἱ μεγάλοι γὰρ φαμέν. διὰ τοῦτο κλίνεται ἑτεροκλίτως· οἷον, ὁ μέγας τοῦ μεγάλου. τὸ μέντοι μέγας τὸ ἐπίθετον συστέλλει τὸ α, ὡς ἔχει καὶ τὸ οὐδέτερον τὸ μέγα. καὶ τὰ εἰς ς λήγοντα μετὰ διχρόνου, ἀποβολῇ τοῦ ς τὸ οὐδέτερον ποιοῦντα, συνεσταλμένον ἔχει τὸ δίχρονον. τὸ δὲ λάας τὸ προσηγορικὸν ἔχει ὁμοίως βραχὺ τὸ α, δι' αἰτίαν τοιαύτην. τὰ εἰς ας καθαρὰ ὀνόματα δισύλλαβα ἀρσενικὰ οὐδέποτε εἰσὶ προσηγορικά· ἀλλ' ἢ κύρια, ὡς τὸ Θόας, Δρύας· ἢ ἐθνικὰ, ὡς τὸ Ὕας Ὕαντος (Ὕαντες γὰρ λέγονται οἱ κατοικοῦντες τὴν Βοιωτίαν) ἢ ἐπίθετα, ὡς τὸ εὔας εὔαντος· ἔστι δὲ ἐπίθετον τοῦ Διονύσου. ἐπειδὴ οὖν τὸ λάας προσηγορικόν ἐστιν, ὡς διήλλαξε περὶ τὸ σημαινόμενον, διήλλαξε καὶ περὶ τὸν χρόνον. τὸ δὲ λαός, μακρὸν ἔχει τὸ α· ἢ ὅτι ἀπὸ κράσεως, ἢ ὅτι κράσει· ἢ τὰ εἰς ος ὀξύτονα ἀρσενικὰ δισύλλαβα καθαρὰ διχρόνῳ παραληγόμενα, ἐκτείνει αὐτό, οἷον ναός, λαός, κριός, ἰός, βιός. ἔνθεν καὶ ὅμαδος εἴρηται τὸ πλῆθος, οἷον ὅμαυδός τις ὤν. ἄλλοι δὲ παρὰ τοὺς λίθους.

Λάβρος, ὁ ἀδηφάγος. ἐκ τοῦ βορά (ὃ σημαίνει τὴν τροφὴν) καὶ τοῦ λα ἐπιτατικοῦ μορίου. ἔστι δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ βορέας, ὃ σημαίνει τὸν ἄνεμον, ὡς τὸ, Λάβρος ἐπαιγίζων:— σφοδρὸς ἐπικαταπνέων. ἢ παρὰ τὸ λα 554
καὶ τὸ βῶ τὸ βαίνω.

Λάβραξ] ἐκ τοῦ βορὰ γίνεται λάβορος· καὶ συγκοπῇ, λάβρος· καὶ λάβραξ παρώνυμον, ὡς λίθος λίθαξ. ἔστιν οὖν παρὰ τὸ λάβρως ἐσθίειν· ἀδηφάγον γὰρ ἐστὶ τὸ ζῶον, ὡς ἱστορεῖ Ὀππιανὸς ἐν τοῖς Ἁλιευτικοῖς.

* Λαβρόσσυτος, ὁρμικός· ἀπὸ τοῦ σεύω καὶ λάβρος.

Λαβραγόρην, προπετῆ ἐν τῷ λέγειν, οἷον λάβρον καὶ θρασύν.

Λαβή, ἀφορμή, μέμψις.

Λαγαρόν, ὡς λαγαρυνόν· ἐκκεκένωται γὰρ αὐτοῦ τὸ πάχος εἰς πλάτος· καὶ λιανθὲν, ἀσθενέστερον γίνεται· παρὰ τὸ πλήγω.

Λαγγών, ὁ εὐθέως λανθάνων τοῦ ἀγῶνος καὶ φόβου.

Λαγαρία, πόλις Ἰταλίας· ἀπὸ Λαγάριδος τινὸς νομέως.

Λάγυνος, ἡ πάνυ δεκτική· παρὰ τὸ λα ἐπιτατικὸν, καὶ τὸ γῶ τὸ χαρῶ.

Λαγνεία, λαγυνεία τις οὖσα· παρὰ τὸ λα ἐπιτατικὸν, καὶ τὴν γυναῖκα.

Λαγώς, παρὰ τὸ λα ἐπιτατικὸν, καὶ τὸ ὤς ὠτός Δωρικῶς γίνεται, ὁ μεγάλα ὦτα ἔχων. ἢ παρὰ τὸ λάειν, ὅ ἐστι βλέπειν· λέγεται γὰρ μὴ μύειν κοιμώμενος. ἐκ τοῦ λαγώς, γίνεται λαγῷος τὸ ἐπίθετον· καὶ λαγῷα κρέα.

* Λαγώδιον, μικρὸς λαγώς, ὑποκοριστικῶς.

Λαβύρινθος, ἐν τῇ Κρήτῃ νήσῳ ἐστὶν ὄρος, ἐν ᾧ ἐστι σπήλαιον ἀντρῶδες, δύσκολον περὶ τὴν κάθοδον, καὶ δυσχερὲς περὶ τὴν ἄνοδον· ἐν ᾧ λέγεται ὁ Μινώταυρος ἐμβληθῆναι. ἐπεὶ οὖν δυσχερὲς τὸ ἐκβῆναι τὰς Λαβυρίνθους, λαμβάνεται ἐπὶ τῶν ἀφύκτων λόγων, οὓς οὐδεὶς δύναται ἐκφυγεῖν.

Λαδρέοντι] παρὰ τὸ λα καὶ τὸ ῥέω, λαρέοντι, μεγάλως ῥέοντι· καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ.

Λαερτιάδης, πατρωνυμικὸν ἐκ τοῦ Λαέρτιος. τὰ γὰρ εἰς ος ὀνόματα, εἰ μὲν καθαρὰ, διὰ τοῦ άδης ποιοῦσι τὸ πατρωνυμικόν· οἷον, Νηλήϊος, Νηληϊάδης· Θυέστιος, Θυεστιάδης· εἰ δὲ μὴ καθαρὰ, διὰ τοῦ ίδης, Κρόνος, Κρονίδης· Λαγός, Λαγίδης. Ἰστέον ὅτι οὐ ποιοῦσιν ἀπὸ προσηγορικοῦ πατρωνυμικά· τὰ γὰρ προσηγορικὰ κοινά εἰσι καὶ κατὰ πολλῶν λέγονται. εἰ οὖν ἄνθρωπος ἀνθρωπίδης εἴπωμεν, ἐδηλώσαμεν τινὰ ἐκ πολλῶν γεγενῆσθαι· ὅπερ ἐστὶν ἄτοπον. μόνον δὲ λέγουσι γεγενῆσθαι τὸν Πᾶνα ἐκ πολλῶν· ὅθεν καὶ αὐτὴν εἴληφε τὴν ὀνομασίαν.

Λαέρτιος] ὥσπερ δὲ λέγεται Βούσιρις, οὕτω καὶ Λαέρτις Λαέρτιος· παρὰ τὸ δύνασθαι λᾶας ἀερτάζειν, ἤγουν κουφίζειν λίθους.

Λάϊγγες] παρὰ τὴν λᾶος γενικὴν γίνεται λᾶϊξ· καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, λάϊγξ· κλίνεται λάϊγγος· ὥσπερ καὶ παρὰ τὸ ψῆφος γίνεται ψῆφιξ, καὶ ψάφιξ, καὶ ψάφιγξ.

Λάζετο] — λάζετο δ' ἔγχος:— ἐκράτει. ἐκ τοῦ λήβω

τὸ λαμβάνω, ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔλαβον· ἐξ αὐτοῦ ῥῆμα λαβάζω· καὶ συγκοπῇ, λάζω· λάζομαι, ἐλαζόμην, ἐλάζου, ἐλάζετο· καὶ συναρχομένως, λάζετο.

Λάθιος, κρήνη περὶ τὴν Οἴτην· ἥτις οὕτως ὠνόμασται,
555 διὰ τὸ τὸν Ἡρακλέα πιόντα ἐξ αὐτῆς, ἐπιλαθέσθαι τῶν ἐν ἀνθρώποις κακῶν.

Λαθικηδής, παρὰ τὸ κήδω (ὅθεν κήδομαι τὸ λυποῦμαι) μετὰ τοῦ λήθω γίνεται, ὁ ἄλυπος. ὀξύνεται δὲ, ὅτι παρὰ ῥῆμά ἐστι βαρύτονον τὸ λήθω, κήδω. εἰ γὰρ ἦν παρὰ τὸ κῆδος, ἐβαρύνετο ἂν, ὡς παρὰ τὸ μῆκος εὐμήκης. — λαθικηδέα μαζόν: — τὸν λήθην ἐμποιοῦντα τοῖς παισὶ τῶν κακῶν πάντων. Ἰλιάδος χ'.

Λάκκος] ἀπὸ τοῦ λακίζω λακίσω, (ὃ σημαίνει τὸ διακόπτω) ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔλακον· καὶ ἐξ αὐτοῦ λάκκος πλεονασμῷ ἑτέρου κ. ἢ παρὰ τὸ λαχαίνω.

Λακαίρια, ὄνομα πόλεως· παρὰ τὸ λα καὶ τὸ ῥέειν, οἱονεὶ ἡ μεγάλως ἐπιῤῥεομένη.

* Λαικάστρια, ἡ πόρνη· ἀπὸ τοῦ λαικάζειν, τὸ ἐξαπατᾷν τοὺς προσιόντας.

Λακίνιον, ὄρος Κρότωνος· ἀπὸ ἥρωος Λακινίου ὠνόμασται. Λακινία πόλις, ἀπὸ τοῦ Λακῖνος· ὅθεν καὶ τὸ νι ι.

Λάκτιν, σημαίνει ἡ λέξις σκυτάλην, τορύνην. Καλλίμαχος, Αὖθις ἀπαιτίζουσαν ἔκνιαν εὐεργέα λάκτιν.

Λαμπρός, παρὰ τὸ λάμπω· τοῦτο παρὰ τὸ λίαν καὶ τὸ φῶ τὸ φαίνω· γίνεται λιάνφω· καὶ τροπῇ, λάμπω. ἐτυμολογεῖται δὲ λαμπρὸς, παρὰ τὸ λύειν τὴν πήρωσιν.

Λακεδαίμων ἀνὴρ, ἀπὸ τῆς πόλεως· καὶ ἡ Λακεδαίμων πόλις, λαχεδαίμων τὶς οὖσα· ἐν αὐτῇ γὰρ οἱ θεοὶ πρῶτοι ἔλαχον καὶ ἐκληρώσαντο τὰς πόλεις.

Λακέρυζα κορώνη, Ἡσίοδος. ἐκ τοῦ κρῶ κρύζω, ὄνομα κρύζα· πλεονασμῷ τοῦ ε, κέρυζα· καὶ μετὰ τοῦ λα ἐπιτατικοῦ μορίου, λακέρυζα, ἡ μεγάλως κράζουσα· ἐξ οὗ καὶ ῥῆμα λακερύζω. τοῦ λακεῖν ἡ λέξις πεποίηται ἀπὸ τοῦ ἤχου.

Λαλῶ, πρώτης συζυγίας τῶν περισπωμένων. παρὰ τὸ λῶ τὸ θέλω, γίνεται κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν, λαλῶ· ἃ γάρ τις θέλει, ταῦτα καὶ λαλεῖ. τὸ δὲ λῶ, σημαίνει τὸ ἀπολαύω· ἐξ οὗ καὶ λάρυγξ. ἔστι παράγωγον τοῦ λῶ, λάσω· καὶ πλεονασμῷ τοῦ κ, λάσκω. ὅθεν Εὐριπίδης, Τοιαῦτα λάσκεις τοὺς ἀναγκαίους φίλους.

Λακίδες, ἐπισχίσματα ἱματίου· παρὰ τὸ λακεῖν καὶ ψοφεῖν ἠρέμα ἐν τῷ σχίζεσθαι.

* Λακκοκαταπύγαν, ὁ πόρνος, ἀπὸ τοῦ λάκκος καὶ πυγὴ ὁ πρωκτός.

Λαλιά, παρὰ τὸ λῶ τὸ λαλῶ. ὀξύνεται· τὰ σημαίνοντα ἄθροισιν, ἢ περιεκτικὰ τινῶν προσηγορικῶν, ὀξύνεται· οἷον, ἀχυρμιὰ, πυρκαϊά.

Λάλαξ, ἀπὸ τοῦ λαλαγὴ τοῦ σημαίνοντος τὸν θόρυβον.

Λάλλαι] ἐκ τοῦ λαλῶ γίνεται ῥηματικὸν ὄνομα λάλη· καὶ πλεονασμῷ τοῦ λ, λάλλη. λάλλαι δέ εἰσιν αἱ ψῆφοι αἱ παραθαλάσσιαι, αἱ ὑπὸ τῶν κυμάτων κινούμεναι καὶ ψόφον τινὰ ἀποτελοῦσαι.

Λάμια, θηρίον. ἀπὸ τοῦ ἔχειν μέγαν λαιμὸν, λαίμια, λάμια. Λαμία, πόλις· οἱ μὲν, ἀπὸ Λαμίου τοῦ Ἡρακλέους ὀνομάζουσιν· οἱ δὲ, ἀπὸ γυναικὸς Λαμίας, ἥτις ἐβασίλευσε Τραχινίων. καὶ προσηγορικὸν καὶ σημαίνει τὰ χάσματα.

Λάμυρος, ὁ λάλος, ὁ στωμύλος· καὶ λαμυρία, ἡ στωμυλία, ἢ ἡ ἀλόγιστος ἀνδρεία· καὶ λαμυρόν, τὸ πολὺ καὶ ἄθροον· καὶ λαμυρήν, τὴν θάλασσαν, οἷον πολλήν.

556 Λαμπετῶ] ὥσπερ ἀπὸ τοῦ εὔχω γίνεται εὐχέτης, καὶ βάλλω βελέτης καὶ ἑκατηβελέτης, οὕτω καὶ παρὰ τὸ λάμπω, λαμπετής· καὶ ἐκ τούτου λαμπετῶ. ἔστι δὲ δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων· καὶ οἱ ποιηταὶ ἐπὶ τῆς δευτέρας συζυγίας ἔθος ἔχουσι πλεονάζειν τὸ ο· καὶ γίνεται λαμπετόω· ἡ μετοχὴ, λαμπετόων λαμπετόωντος λαμπετόωντι.

Λάμψακος] — ὅτι τοῖς Λαμψακηνοῖς χρησμὸς ἐδόθη, ὅπου ἂν αὐτοῖς λάμψῃ, ἐκεῖ πόλιν κτίσαι. ἀστραπῆς οὖν γενομένης, εἶδον τὸν τόπον, καὶ ἔκτισαν τὴν πόλιν, Λάμψακον ταύτην προσαγορεύσαντες· καὶ τοὺς πολεμοῦντας αὐτοῖς βαρβάρους λόχον ποιήσαντας, διὰ τῆς ἀστραπῆς ἰδόντες, κατέκαυσαν.

Λάξ] ἀπὸ τοῦ λήγω ῥήματος, ὁ μέλλων, λήξω· λὴξ καὶ λὰξ, τὸ τῷ λήγοντι μέρει τοῦ ποδὸς (τουτέστι τῷ ἄκρῳ) πλήττειν. καὶ Ὅμηρος Ἰλιάδος κ', Λὰξ ποδὶ κινήσας: — εὐτόνως τῷ μεγάλῳ δακτύλῳ τοῦ ποδὸς, τοῦ κοίλου μέρους ἀψάμενος τοῦ Διομήδους ποδὸς, ὡς δῆλον ἐκ τῶν ἐπιφερομένων, — ὤτρυνέ τε νείκεσέ τ' ἄντην: — ὁ Νέστωρ δηλονότι.

Λάξις, ὅ ἐστιν οἰκοδόμημα αἱμασιᾶς· οἱ δὲ Ἀττικοὶ, λίθους ἐκλέγοντες, ἀνῳκοδόμουν.

Λαοδίκη, ὄνομα κύριον· ἐκ τοῦ λαὸς καὶ τοῦ δίκη. τὰ δὲ εἰς ος ὀκταχῶς συντίθενται. ζήτει εἰς τὸ θ.

Λαομεδοντιάδης] εἴδους τῶν παραγώγων πατρωνυμικοῦ. τὸ τι; ι· πᾶσα γενικὴ εἰς ος διὰ τοῦ ιδης ποιεῖ τὸ πατρωνυμικόν· Λαομέδοντος, Λαομεδοντίδης· καὶ ὥσπερ Τελαμὼν Τελαμῶνος Τελαμωνίδης· καὶ πλεονασμῷ τοῦ α, Τελαμωνιάδης· οὕτω καὶ Λαομέδων Λαομέδοντος Λαομεδοντιάδης. ἡ κλητικὴ, ὦ Λαομέδον.

Λαοσσόος τὸν Ἀμφιάραον τὸν διὰ μαντικὴν σώζοντα τοὺς ἀνθρώπους. ἢ λαοσσόος ἡ Ἀθηνᾶ, καθὸ σώζει καὶ παρορμᾷ τοὺς λαούς.

Λάπαθος, ἡ κενωτικὴ τῆς γαστρὸς βοτάνη· παρὰ τὸ λειαίνειν τὰ πάθη· παρὰ τὸ λα ἐπιτατικὸν καὶ τὸ πάθος, ἡ ἀπελαύνουσα τὸ πάθος. ἢ ἀπὸ τοῦ λαπάσσειν· ἔστι γὰρ τὸ λάχανον εὔθετον εἰς γαστέρα· ἀπαλύνει γάρ. οἱ δὲ Ἀττικοὶ λάπαθον λέγουσι τὰ ὀρύγματα τῶν θηρίων, ὅτι λανθάνει τοὺς θεωροῦντας· οἵτινες, μὴ εἰδότες, ἔρχονται εἰς τὸ παθεῖν τι. καὶ ὑπολαπάξας, τὸ ὑποκενώσας ὁμοίως.

Λαξευτήριον, παρὰ τὸ λάας (ὃ σημαίνει τὸν λίθον) καὶ τὸ ξύω, τὸ τοὺς λίθους ξύον. ἢ ξέω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ υ μετὰ τοῦ λα ἐπιτατικοῦ, λαξεύω τὸ πάνυ ξέω· ὅθεν καὶ λαξευτήριον.

Λαπάρα, γίνεται ἐκ τοῦ λαπάζω, ὃ σημαίνει τὸ κενῶ· ὅθεν καὶ τὸ ἐξαλαπάξας· καὶ λαπάξαι, τὸ κενῶσαι· παρὰ τὸ λάπαθον τὴν βοτάνην, κενωτικὴν οὖσαν γαστρός· ὅθεν καὶ λάφυρα, ἀπὸ τῆς κενώσεως τῆς πόλεως. καὶ, Λάπτοντες γλώσσαις: — οἷον κενοῦντες καὶ ἐξαντλοῦντες, Ἰλιάδος π'· καὶ οἷον ταῖς γλώσσαις προσκείμενοι τῷ ὕδατι. τί δέ ἐστι λαπάρα; ὁ κενὸς τῶν ὀστέων τόπος, ὁ ὑποκάτω τῶν πλευρῶν κείμενος.

Λαπιδόρχας, ὁ μεγάλους ὄρχεις ἔχων.

Λαπίζειν, ἀλαζονεύεσθαι.

Λάρναξ, κυρίως ἡ διὰ λάαν (ὅ ἐστι λίθον) κατασκευασθεῖσα θήκη· ἢ παρὰ τὸ λίαν νάσσεσθαι τὸν ἐντιθέ- 557
μενον.

Λάρισσα πόλις, ἀπὸ Λαρίσσης τινὸς κληθεῖσα.

Λάρος τὸ ὄρνεον, τὸ ἀπολαυστικὸν ἔχον τὸν νοῦν, — λάρῳ ὄρνιθι ἐοικώς.

Λαρόν, τὸ ἡδὺ πόμα. παρὰ τὸ ἱλαρὸν, ἱλαρόν· ἢ παρὰ τὸ λῶ τὸ θέλω, τὸ κατὰ γεῦσιν ἢ κατ' ὄψιν θελητόν. ἢ παρὰ τὸ λίαν γέγονε. λέγεται καὶ ἐπὶ τοῦ ἁπαλοῦ·

Ἡσίοδος, Βαίνου λαροῖς ποσίν: — ἐκ τούτου τὸ λαρινός. ἢ παρὰ τὸ λα ἐπιτατικὸν μετὰ τοῦ ῥινός.

Λάρυγξ] παρὰ τὸ λαρύσσω λαρύξω, λάρυγξ· τὸ δὲ λαρύσσω, παρὰ τὸ λῶ τὸ ἀπολαύω· ἐξ οὗ καὶ τὸ λεῖον· διὰ γὰρ τοῦ λαιμοῦ καὶ τοῦ φάρυγγος τὴν ἀπόλαυσιν ἔχομεν τῶν τροφῶν· ἢ παρὰ τὸ λῶ τὸ λαλῶ· καὶ γὰρ τρεῖς πόροι εἰσὶ τοῦ τραχήλου, λάρυγξ, φάρυγξ, καὶ ὁ νωτιαῖος μυελός. λάρυγξ μὲν, δι' οὗ λαλοῦμεν καὶ ἀναπνέομεν· φάρυγξ δὲ, δι' οὗ ἐσθίομεν καὶ πίνομεν· ὁ δὲ νωτιαῖος μυελός, δι' οὗτινος τὰ νεῦρα ἐκφύονται.

Λαρυγγίζειν, εἰς τὸ λαχανίζειν.

Λάσιος, ὁ δασύς. ἐκ τοῦ λα ἐπιτατικοῦ, καὶ τοῦ σεύω τὸ ὁρμῶ· ὀρθῶς γὰρ ὁρμῶνται δι' αὐτοῦ τὰ νοήματα· ἡ γὰρ θέρμη αἰτία τῆς ἐκφύσεως τῶν τριχῶν· νῦν δὲ περὶ τοῦ θερμοειδοῦς μέρους τῆς ψυχῆς φησίν. ἀφ' ὧν λέγεται, Στήθεσσι λασίοισιν: — τουτέστι θερμοῖς· ἡ γὰρ θέρμη ἐν τοῖς δασέσι καὶ συνετοῖς τόποις. ὑπὸ γὰρ τὰ στέρνα κεῖται ἡ καρδία, ἐν ᾗ ἐστι τὸ πυρῶδες ἢ ξηρῶδες καὶ θερμὸν καὶ μανικὸν τῆς ψυχῆς. λάσιοι οὖν, πολύτριχες ἢ συνετοί.

Λάσανον, ἐφ' οὗ οἱ δασεῖς τόποι οἰζοῦσιν, ὡς, — λαισήϊα τε πτερόεντα: — λάσεα δὲ, τὰ περὶ τὸν φόρτον.

Λάσταυρος, παρὰ τὸ λᾶς· οἴδαμεν γὰρ τί σημαίνει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς.

Λάταυρος, τὸ ἱμάτιον· ἀναλογεῖ γὰρ τῇ λωπίᾳ τῷ δέρματι.

Λάτρις, ὁ ἐπὶ μισθῷ δουλεύων· λάτρον γὰρ ὁ μισθός· ἢ παρὰ τὸ λα ἐπιτατικὸν μόριον, καὶ τὸ τρεῖν τὸ φοβεῖσθαι. ἔστι δὲ ἀρσενικὸν καὶ θηλυκόν.

* Λατύπος, ὁ λατόμος, ἀπὸ τοῦ λᾶς καὶ τυπόω.

Λατρεία, ἐκ τοῦ λατρεύω· τοῦτο, ἐκ τοῦ λάτρις, ὃ σημαίνει τὸν μίσθιον δοῦλον· τοῦτο, ἐκ τοῦ λάτρον, ὃ σημαίνει μισθόν· τοῦτο, ἐκ τοῦ τηρῶ τὸ βλέπω καὶ τοῦ λα ἐπιτατικοῦ, λατήριον· καὶ συγκοπῇ, λάτρον, πρὸς ὃ ἀποβλέπει ὁ μισθωτός.

Λαῦρα, ἡ πλατεῖα ῥύμη· οἷον, Ἦν ὁδὸς ἐς λαύρην: — παρὰ τὸ λίαν ἔχειν αὔραν· ἢ δι' ἧς ὁ λαὸς ῥεῖ εἰς τὴν ὁδόν. Λαύρας, τὰς ὁδοὺς, ἢ τὰ ἄμφοδα, ἢ τὰς πλατείας ῥύμας. ἢ παρὰ τὸ δι' αὐτῶν τὸν λαὸν ὀρούειν, τουτέστιν ὁρμᾶν.

Λαταῖος, ποταμὸς οὕτως ὠνόμασται, ἀπὸ τοῦ τὴν Λητὼ ἐκεῖ ἀποκυῆσαι.

Λαφύστιος, ὁ Διόνυσος· ἀπὸ τοῦ ἐν Βοιωτίᾳ Λαφυστίου ὄρους.

Λάσκω, σημαίνει τὸ λαλῶ. Εὐριπίδης, Τοιαῦτα λάσκεις τοὺς ἀναγκαίους φίλους.

Λάταξ] παρὰ τὸ λα ἐπιτατικὸν καὶ τὸ στάζω στάξω στάξ καὶ λάταξ, ἡ μεγάλη σταγών. Ἡσίοδος.

558 Λάχεια, σημαίνει τὴν καλῶς ἐσκαμμένην γῆν· παρὰ τὸ λα ἐπιτατικόν. ὡς ἀπὸ τοῦ χαίρω χάρεια, καὶ ἀνθῶ ἄνθεια, καὶ κρατῶ κράτεια, οὕτω καὶ τὸ λαχῶ λάχεια· τὰ γὰρ ἀπὸ ἐνεστῶτος γινόμενα προπαροξύτονα, διὰ διφθόγγου γράφεται, μήδω, Μήδεια· θέρω, θέρεια.

Λαχαίνειν, τὸ σκάπτειν· ἤτοι παρὰ τὸ λάχειαν γίνεσθαι τὴν γῆν θρυπτομένην· ἢ παρὰ τὸ σφόδρα χαίνειν αὐτὴν σκαπτομένην. καὶ λάχανον ἐντεῦθεν, παρὰ τὸ δεῖσθαι τοῦ σκάπτεσθαι. καὶ λάχεια νῆσος, ἀπὸ τοῦ σκάπτεσθαι, εἰς βάθος δύεσθαι. οἱ δὲ λέγουσιν αὐτὴν ἐλάχειαν εἶναι, ὅ ἐστι σμικράν· ἀλλ' ἐκ τοῦ περιεχομένου ἐλέγχονται· — πάρος λιμένος τετάνυσται: — πῶς γὰρ παρατέταται, μικρὰ οὖσα;

Λαχανίζεσθαι, ἀντὶ τοῦ λάχανα συλλέγειν.

Λαρυγγίζειν, τὸ πλατύνειν τὴν φωνὴν καὶ μὴ κατὰ φύσιν φθέγγεσθαι, ἀλλ' ἐπιτηδεύειν περιεργότερον τῷ λάρυγγι χρῆσθαι.

Λάχνη, ἡ τρίχωσις. ἐκ τοῦ λα ἐπιτατικοῦ καὶ τοῦ ἔχω τὸ κρατῶ· γίνεται λαέχνη· καὶ κατὰ κρᾶσιν, λάχνη, ἧς ἐστιν ἔχεσθαι καὶ λαβέσθαι. ἢ τὸ πάνυ κεκρατημένον· ἡ γὰρ τρίχωσις εὔληπτος. παράγεται δὲ παρὰ τὸ λάζω τὸ κρατῶ· ὁ μέλλων, λάξω· καὶ ἐξ αὐτοῦ, λάχνη· οὐδὲν γὰρ εὐληπτότερον τῆς τριχός.

Λαχμῷ, τῷ δασεῖ τῶν ἐρίων· παρὰ τὸ λίαν ἔχεσθαι. Ἀντίμαχος δὲ τῶν ἵππων τὸν λακτισμόν· οἷον, — λαχμὸν δ' οὐ δείδιεν ἵππων: — Σέλευκος δὲ ἀξιοῖ διὰ τοῦ ν γράφεσθαι λάχνῳ, ὃ σημαίνει λάχνην.

Λαχόην] ἔστι λάχοιμι λάχοις λάχοι. τοῦτο γίνεται κατὰ πλεονασμὸν τοῦ η Ἀττικῶς, λαχοίη· εἶτα προσθέσει τοῦ ς, λαχοίης· καὶ τροπῇ τοῦ ς εἰς ν, γίνεται τὸ πρῶτον· καὶ ἀποβολῇ Αἰολικῇ τοῦ ι, λαχόην.

Λαυκανίη, ὁ λαιμός· ἀπὸ τῆς ἀπολαύσεως.

Λαιμός, παρὰ τὸ λίαν μᾶν· ἢ παρὰ τὸ λάπτω, ὃ σημαίνει τὸ κατὰ δίψης φλέγομαι. ἢ παρὰ τὸ λάειν, ὅ ἐστιν ἀπολαύειν. εἰς τὸ λῆμμα.

Λαιδρός, ὁ θρασύς. παρὰ τὸ λα ἐπιτατικόν, καὶ τὸ δρῶ, τὸ πράττω.

Λαίθαργος κύων, ὁ λαθραῖα δάκνων· ἐκ τοῦ λήθω.

Λαίς, κάπρος ὁ λάγνος καὶ λάμυρος· παρὰ τὸ λα ἐπιτατικὸν, πλεονασμῷ τοῦ ι, ὡς ἐν τῷ μαιστροπός, ἀντὶ τοῦ μαστροπός.

Λαισήϊα τε πτερόεντα, μικρὰ ἀσπιδίσκια ὠμοβύρσια· ἔστι δὲ βαρβαρικὸν ὅπλον. γίνεται παρὰ τὸ λα ἐπιτατικὸν, καὶ τὸ σεύω τὸ ὁρμῶ. ἢ παρὰ τὸ ἐν τῇ λαιᾷ βαστάζεσθαι· ἢ παρὰ τὸ λάσιον· ἀπὸ τοῦ ὠμαῖς βύρσαις περιβεβλῆσθαι.

Λαιὰ χεὶρ, ἡ ἀριστερά· ἀπὸ τοῦ λελιάσθαι καὶ κεχωρίσθαι τῶν πράξεων.

Λαῖφος, λινοῦφὲς ἅρμενον· ἢ παρὰ τὸ λῶπος, λάφος καὶ λαῖφος, ὡς γλῶσσα γλάσσα.

Λαῖτμα, τὸ χάσμα, καὶ μέγα πέλαγος. ἢ τὸ οἴδημα τῆς θαλάσσης.

Λαίλαψ] παρὰ τὸ λάπτω λάψω λάψ· καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν, λαίλαψ· δηλοῖ δὲ τὴν σφοδρὰν καὶ ἐπιτεταμένην λαβρότητα τοῦ πνεύματος. τὸ δὲ λάπτω, ἐκ τοῦ λα ἐπιτατικοῦ, καὶ σημαίνει τὸ λίαν ἅπτεσθαι.

Λέα, ἡ ἐν τοῖς ἱστίοις λίθος· ὅτι λίθους ἐξήρτουν.

Λεβηρίς, τὸ τοῦ ὄφεως γῆρας. 559

Λέβης, τὸ χέρνιβον, ἀπὸ τοῦ τὰς λιβάδας τῶν χειρῶν ὑποδέχεσθαι· ἢ ὁ χυτρόπους, εἰς ὃν λείβεται καὶ ἐμβάλλεται τὸ ὕδωρ. σημαίνει δ'· ἐπὶ μὲν τοῦ παρ' ἡμῖν λεγομένου χέρνιβος, Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα, Καλῇ χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος: — ἐπὶ δὲ τῆς λεκάνης, Γρηῦς δὲ λέβητ' ἕλε παμφανόωντα· τῷ πόδας ἐξαπενίζοντο: — ἐπὶ δὲ τοῦ ἡμῖν συνήθους, Ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ: — ἐπὶ δὲ τῶν ἀναθεματικῶν, Αἴθωνας δὲ λέβητας ἐείκοσι.

Λεγεών, τὸ στῖφος τὸ ἐκλεκτόν· ἀπὸ τοῦ λέγω τὸ συλλέγω. τὸ δὲ λέγω σημαίνει ἕξ· καὶ γίνεται παρὰ τὸ λῶ τὸ θέλω. λέγω τὸ λαλῶ, ἐξ οὗ καὶ λόγος· λέγω τὸ μετρῶ, ἐξ οὗ καὶ ὡρολόγιον, τὸ τὰς ὥρας μετροῦν· λέγω τὸ κοιμῶμαι, ἐξ οὗ καὶ λέχος ἡ κοίτη· λέγω τὸ φροντίζω, ἐξ οὗ καὶ ἀλέγω· λέγω τὸ συλλέγω, ὡς τὸ, — ἐπὶ δὲ, ξύλα πολλὰ λέγοντο: — λέγω τὸ λαγχάνω, ἐξ οὗ καὶ ὁ μέσος παρακείμενος, λέλογχα, ὡς τὸ, — τιμὴν δὲ λελόγχασιν ἶσα θεοῖσιν.

Λέγω, τὸ λε, ψιλόν. διατί; τὰ διὰ τοῦ εγω ῥήματα διὰ

τοῦ ε ψιλοῦ γράφεται, φλέγω, ψέγω· ἢ καὶ τὰ ἔχοντα τὸ ο ἐγκείμενον ἐν τοῖς ὀνόμασιν, ἔχουσι τὸ ε ἀντιπαρκείμενον ἐν τοῖς ῥήμασιν. ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔλεγον· καὶ ὤφειλεν εἶναι ἔλαγον, κατὰ τὸν λέγοντα κανόνα, Κἄν που τύχῃ τὸ ε σὺν ἀμεταβόλῳ, εἰς α αὐτὸ τρέπει ὁ δεύτερος ἀόριστος. ἀλλὰ σεσημείωται τὸ λέγω, ἔλεγον· φλέγω, ἔφλεγον· καὶ ἀείρω, ἤερον· καὶ ὀφείλω, ὤφελον. τὸ λεγόμεθα καὶ φερόμεθα, οἱ Αἰολεῖς εἰς ε ποιοῦσι λεγόμεθεν καὶ φερόμεθεν, μετὰ τοῦ ν. ἀλλὰ καὶ τὰ εἰς θεν λήγοντα ἐπιῤῥήματα εἰς α ποιοῦσιν, ὄπισθεν, ὄπισθα· ἄτερθεν, ἄτερθα, χωρὶς τοῦ ν. ὅτε γὰρ ἦν εἰς ε τὰ ἐπιῤῥήματα, τότε καὶ τὸ ν· ὅτε δὲ εἰς α, ἀφίσταται τὸ ν, ὥσπερ καὶ τὸ λεγόμεθα, φερόμεθα· εἶτα λεγόμεθεν, ἐπλεόνασε τὸ ν.

Λῶ, σημαίνει δ'· τὸ λαλῶ· λῶ, τὸ ἀπολαύω· λῶ, τὸ βλέπω, ἐξ οὗ καὶ λέων· λῶ τὸ ἐπιθυμῶ, ἐξ οὗ τὸ, — λιλαιόμενοι χροὸς ἆσαι.

Λεηλατῶ] παρὰ τὸ λεὼς καὶ τὸ ἀτῶ τὸ βλάπτω, γίνεται λεωλατῶ, πλεονασμῷ τοῦ λ· εἶτα τρέπεται τὸ ω εἰς η· καὶ σημαίνει τὸν λαὸν βλάπτω· καὶ ἐλεηλάτει, ᾐχμαλώτευεν, ἐλῄστευεν, ἥρπαζε.

Λεκάνη, ἧς τὸ χάσμα ἐστὶ λεῖον· πεπλάτυνται γάρ. λειοχάνη οὖν ἡ ἐτυμολογία, καὶ λεκάνη.

Λελῆσθαι, πρὸς διάφορον σημαινόμενον διάφορον ἔχει καὶ τὴν γραφήν. εἰ μὲν ἀπὸ τοῦ λήθω τὸ λανθάνω ἐστὶν, οὐκ ἔχει τὸ ι· εἰ δὲ ἀπὸ τοῦ ληΐζω, ληΐσω, λελήϊκα, λελήϊσμαι, λελήϊσται, λεληΐσθαι καὶ λελῆσθαι κατὰ συναίρεσιν.

Λελογχὼς, ἀπὸ τοῦ λήχω, ἔλογχα, καὶ λέλογχα· καὶ λέληκας. ζήτει εἰς τὸ λεπτός.

Λελῦντο, προπερισπᾶται τὸ εὐκτικόν.

Λελυμασμένος] παρὰ τὸ λύμη, λυμαίνω· ὁ παρακείμενος, λελύμαγκα, λελύμαμμαι, λελυμαμμένος· καὶ τροπῇ τοῦ ἀμεταβόλου εἰς σ, γίνεται, ὡς παρὰ τὸ ἡδύνω, ἥδυγκα ἥδυμμαι, καὶ ἥδυσμαι, ἐξ οὗ καὶ ἥδυσμα. ἔστι δὲ καὶ λυμάζω, λυμάσω, λελύμακα, λελύμασμαι.

560 Λελίηκα] ἀπὸ τοῦ λίω τοῦ σημαίνοντος τὸ προθυμοῦμαι, περισπώμενον λιῶ, λιήσω, λελίηκα.

Λελιημένος, προθυμούμενος· παρὰ τὸ μένος, ἢ παρὰ τὸ λίαν τεθραμμένος. ἢ ἔστι ῥῆμα λῶ σημαῖνον τὸ θέλω καὶ προθυμοῦμαι. ἐκ τοῦ λῶ γίνεται λιλῶ· καὶ κατὰ παραγωγὴν, λιλαίω· τοῦ λιλῶ ὁ παρακείμενος, λελίληκα· ὁ παθητικὸς, λελίλημαι, λελιλημένος· καὶ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ λ, λελιημένος.

Λέληκα] οὐκ ἀπὸ τοῦ λέγω, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ λαλῶ, λαλήσω, λελάληκα, καὶ συγκοπῇ τοῦ λα.

Λεξείδιον, εἰ μὲν ἀπὸ τῆς λέξις λέξεως, διὰ τῆς ει διφθόγγου· εἰ δὲ ἀπὸ τῆς λέξιος Ἰωνικῶς, διὰ τοῦ ι· ὡς καὶ ἀπὸ τῆς ῥήσεως, ῥησείδιον· ἀπὸ δὲ τῆς ῥήσιος γενικῆς Ἰωνικῶς, ῥησίδιον· καὶ τὰ ὅμοια. Χοιροβοσκός.

Λέξασθαι, τὸ κοιμηθῆναι· παρὰ τὸ λέχριον πεσεῖν. κυρίως οὖν ἐπὶ ἀνθρώπων· καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ ἀλόγων. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἐπιλέξασθαι, ὅ ἐστι λεχθῆναι, κατακλιθῆναι.

Λεοντοκόμος, ὁ τὸν λέοντα ἐπιμελούμενος· ἐκ τοῦ κομῶ τὸ ἐπιμελοῦμαι καὶ τοῦ λέων· τὸ δὲ λέων, παρὰ τὸ λάω τὸ θεωρῶ· ὀξυδερκέστατον γὰρ τὸ θηρίον, ὥς φησιν ὁ Μανέθων ἐν τῷ πρὸς Ἡρόδοτον, ὅτι οὐδέποτε καθεύδει ὁ λέων. τοῦτο δὲ ἀπίθανον· οὐκ ἐνδέχεται γὰρ ἀεί τινα ἐγρηγορέναι· ἀλλ' ἴσως ὡς ἡ δορκὰς ἀνεῳγμένους ἐν τῷ καθεύδειν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχει, καὶ λοιπὸν ὑπόνοιαν παρέχει τοῦ μὴ καθεύδειν, οὕτω καὶ ὁ λέων ἀνεῳγμένους ἔχει τοὺς ὀφθαλμούς· ἐπειδὴ τῶν ὀφθαλμῶν μεγάλων ὄντων, τὸ ἐπικείμενον δέρμα τοῖς ὀφθαλμοῖς μικρότερόν ἐστι, καὶ οὐ δύναται σκεπάσαι αὐτούς.

Λεὼς, ἐὰν μὲν ὀξύνηται, Ἀττικόν ἐστιν, ἀπὸ τοῦ λαός· εἰ δὲ βαρύνεται, ἀποβολή ἐστι τοῦ τελέως· ὃν γὰρ τρόπον προσέρχεται ἥ τε ἐν τῷ τέτρομος, ἀφαιρεῖται ἐν τῷ τελέως, λέως.

Λεωκόριον, ἱερὸν Ἀθήνησι τῶν Λεὼ θυγατέρων· ὁ δὲ Λεὼς, υἱὸς Ὀρφέως.

Λέντιον, παρὰ τὸ λειαίνω τὸ καθαίρω, λελείαμμαι λελείανται, γίνεται λειάντιον· καὶ συγκοπῇ, λέντιον.

Λέπαδνα, οἱ κατὰ τῶν ἱππίων στηθῶν ἱμάντες, οἱ μασχαλιστῆρες. πλεονάζει δὲ τὸ δ. ὡς γὰρ κόπτω κόπανον, οὕτω λέπω λέπανον καὶ λέπαδνον.

Λεπτὸς, παρὰ τὸ λείπω λεπτὸς, ὁ λείπων καὶ ἐνδέων· ἢ λέπτω λεπτὸς, ὁ ἐξελεπτισμένος· ἢ παρὰ τὸ λέπος· τοῦτο παρὰ τὸ λέπω τὸ λεπίζω· ὁ μέλλων, λέψω· ὁ παθητικὸς παρακείμενος, λέλεμμαι, λέλεψαι, λέλεπται, λεπτός.

Λέλογχα] ἀπὸ τοῦ λήχω, ὁ μέλλων, λήξω· ὁ παρακείμενος, λέληχα· πλεονασμῷ τοῦ ν, λέληγχα· καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς ο, λέλογχα. τὸ δὲ λέληκα, οὐκ ἀπὸ τοῦ λέγω, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ λαλῶ, λαλήσω· ὁ παρακείμενος, λελάληκα· καὶ συνεκόπη ἡ λα συλλαβή.

Λέπτυνιν, αἰτιατική ἐστι παρὰ Λυκόφρονι. οἱ μὲν τὸν ᾅδην· οἱ δὲ, τὴν Περσεφόνην, οἷον τὴν λεπτύνουσαν τὰ σώματα τῶν ἀποθνησκόντων. οἱ δὲ τὴν ψυχήν· λεπτομερέστατον γάρ ἐστι.

Λέμβος, τὸ ἐφόλκιον· παρὰ τὸ λίαν βαίνειν (ὅ ἐστι πορεύεσθαι) διὰ σμικρότητα· καὶ λέμβαρχοι, οἱ ἐν ἐφολκίῳ πλέοντες.

Λέκτρον, ἡ κοίτη· πλεονασμῷ τοῦ ρ· ἀπὸ τοῦ κατακλίνεσθαι καὶ λήγειν ἡμᾶς εἰς αὐτό. 561

Λεπρὸς, παρὰ τὸ λέπος λεπαρός· καὶ συγκοπῇ, λεπρός· καὶ λέπρα, (σημαίνει τὸν ἐλεφαντιασμὸν) παρὰ τὸ λέπος, ὃ σημαίνει τὸ δέρμα, γίνεται λέπηρα· καὶ συγκοπῇ, λέπρα. εἰς γὰρ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ σώματος γίνεται ὁ ἐλεφαντιασμός. ἔστι δὲ ἐλεφαντιασμὸς, ὁ δίκην ἐλέφαντος τινὰ μὲν λευκὰ, τινὰ δὲ μελάντερα τοῦ σώματος ἔχων. ἢ παρὰ τὸ λέπος καὶ τὸ ῥαίω τὸ φθείρω, ἡ διεφθαρμένη σάρξ.

Λέσχη] λέσχαι παρὰ Βοιωτοῖς τὰ κοινὰ δειπνητήρια· τινὲς δὲ τὰ φρύγια καὶ τοὺς ἀλεεινοὺς τόπους λέσχας καλοῦσι· συμβαίνει γὰρ τοὺς ἐν ταῖς οἰκίαις ταύταις χάριν θέρμης καθεζομένους λόγους συναίρειν. γίνεται παρὰ τὸ λέγω· ὁ παρακείμενος, λέλεχα. ἐξ αὐτοῦ λέσχη, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ σ.

Λεσχῆραι, οἷον αἱ σχολαί· ἀπὸ τοῦ λέξαι τι· ἐκεῖ γὰρ ὡμίλουν.

Λέχος, σημαίνει τὴν κοίτην· παρὰ τὸ λεχρίους ἡμᾶς (ἤγουν πλαγίους) ποιεῖν· ἢ παρὰ τὸ λέγω τὸ κοιμῶμαι· καὶ λεχεποίην Ὅμηρος ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ, λεχοποίην καὶ λεχεποίην, κατὰ τροπὴν, ἐν ᾧ ἐστι λέχος ποιῆσαι, ὅ ἐστι κοίτην· ἢ λοχεῦσαι, τουτέστιν ἐνεδρεῦσαι. εἰ δὲ τὸ ἔχειν ἔγκειται, πλεονασμός ἐστι τοῦ λ, καὶ σημαίνει τὴν ἔχουσαν πολλὴν πόαν, ὅ ἐστι δάση.

* Λεχώϊος, τῇ λεχοῖ ἐπιτήδειος.

Λευγαλέον, τὸ ὑγρόν· Σοφοκλῆς, Μύρῳ λευγαλέῳ· καὶ Ὅμηρος Ἰλιάδος Φ', Νῦν δέ με λευγαλέῳ θανάτῳ εἵμαρτο ἁλῶναι, τουτέστι τῷ δι' ὕδατος· ἢ χαλεπῷ. δοκῶ· παρὰ τὸ χεύω, χευαλέον. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ὀλέθριον, παρὰ τὸ λοιγὸν λοιγαλέον· καὶ μεταθέσει τῶν στοιχείων, λευγαλέον.

Λευκός] παρὰ τὸ λεύσσω τὸ βλέπω, λευκός, ὁ διαφανὴς καὶ λαμπρὸς καὶ εὐσύνοπτος καὶ εὐειδής· ἐξ οὗ καὶ λευκὸν λέγεται χρῶμα, διακριτικὸν ὄψεως· τὸ μὲν γὰρ λευκὸν, διακρίνει καὶ διαχέει τὴν ὄψιν· τὸ δὲ μέλαν, συγκρύπτει καὶ συνέχει τὴν ὄψιν.

Λευκὴ νῆσος ἐν Πόντῳ, διὰ τὸ πλῆθος τῶν λευκῶν ὀρνέων, τῶν ἐνδιαιτωμένων αὐτῇ.

Λευκανοί, ἀπό τινος Λευκίου προσαγορευθέντες.

Λεύκωμα, πίναξ γυψώδης εἰλημμένος, πρὸς γράμματα πολιτικὰ γραφόμενα ἐπιτήδειος.

Λευκοθέα, ἡ Ἰνώ· ὅτι ἐμμανὴς γενομένη, διὰ τοῦ λευκοῦ πεδίου θέουσα (ὅ ἐστι περὶ τὴν Μεγαρίδα) ἑαυτὴν εἰς τὴν θάλασσαν ἔῤῥιψε. Μυρσῖνος δὲ οὐ μόνον τὴν Λευκοθέαν Ἰνὼ φησὶν, ἀλλὰ καὶ τὰς Νηρηΐδας Λευκοθέας ὀνομάζει.

* Λευκοόπωρος; λευκὰ μῆλα φύων.

Λεῦκτρα, τόπος τῆς Θεσπικῆς, ἀπό τινος ἐγχωρίου Λεύκτρου.

Λευστῆρα, τὸν λιθοβόλον. Λυκόφρων.

Λευρόν, τὸ λεῖον καὶ πλατύ· ἀπὸ τοῦ λίαν εὐρύ· ἢ λελιθευμένον· λεύειν γὰρ τὸ λίθους βάλλειν.

Λευκαρίων, καθ' ὑπέρθεσιν Δευκαλίων· καὶ Λευκάδιον, τροπῇ τοῦ δ εἰς ρ, Λευκάριον.

Λευκανία, στόμαχος, λαιμός, τὸ ἀπηρτισμένον τοῦ γαρ-
562 γαρεῶνος· παρὰ τὸ λευκὸν εἶναι φύσει· ἢ ὅτι λίαν κέχηνεν· ἢ παρὰ τὸ χεύω χευαλία, καὶ λευκανία· καὶ διαιρεθείσης αὐτῆς, ὁ τῆς τροφῆς ἀφανίζεται πόρος.

Λεύσσω, τὸ βλέπω. ἔστι ῥῆμα βλέπτω· (ὅθεν καὶ ἀποβλεπτῶ) ὅπερ Αἰολικῶς γίνεται βλέσσω, ὡς ὄπτω, ὄσσω· καὶ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ β, καὶ πλεονασμῷ τοῦ υ, γίνεται λεύσσω.

Λεύσσετε, ὁρᾶτε. ἄλλοι δι' ἑνὸς σ γράφουσιν, ὡς ἀπὸ τοῦ λεύσω μέλλοντος· ὥσπερ καὶ τὸ, Ἄξετε δὲ Πριάμοιο βίην: — καὶ, Οἴσετε δ' ἄρνας: — καὶ, καταβήσεο δίφρου.

Λεαίνω, ἐκ τοῦ λειαίνω, τὸ οἱονεὶ ἀποσπογγίζω καὶ ἐκμάσσω· οὗ ὁ μέλλων, λειανῶ, ἐλείηνα· Λείηναν δὲ χορόν: — τοῦτο ἐκ τοῦ λεῖον, ὃ σημαίνει τὸ ὁμαλόν· τοῦτο ἐκ τοῦ λαύω, ὃ σημαίνει τὸ ἀπολαύω· τοῦτο ἐκ τοῦ λῶ τὸ θέλω, γίνεται λαύω· καὶ ῥηματικὸν ὄνομα, λαῦος· καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς ε, τοῦ δὲ υ εἰς ι, γίνεται λεῖος, οὗ πᾶς τις ἐφίεται· τὰ γὰρ λεῖα καὶ ὁμαλὰ θέλομεν, ὥσπερ τὰ κρημνώδη ἐκφεύγομεν.

Λείαξ, παρὰ τὸ λεῖον.

Λειόβατος, εἶδος ἰχθύος· παρὰ τὸ λεῖον.

Λειώδης, ὄνομα κύριον· οἱ μὲν, ἀπὸ τοῦ λεῖον λέγουσι· λεῖος γὰρ ἦν· ὡς καὶ ὁ ποιητὴς δηλοῖ, λέγων, — ὁ δ' ἐπεὶ κάμε χεῖρας ἀνέλκων Ἀτρέπτους ἁπαλάς: — οἱ δὲ, παρὰ τὸ λεῶ ἅδειν, ἤγουν ἀρέσκειν, οἷον Λεώδης καὶ Λειώδης· ἐμίσει γὰρ (φησὶ) τὰς μάχας· ὡς καὶ ὁ ποιητὴς δηλοῖ λέγων, — ἀτασθαλίαι δέ οἱ οἴῳ Ἐχθραὶ ἦσαν: — κρεῖττον δὲ λέγεσθαι παρὰ τὸ λεῖον. ζήτει εἰς τὸ ἀκτῖνα.

Λειμών, ὁ παράδεισος· διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται· παρὰ τὸ λείβω τὸ καταστάζω, λειβὼν καὶ λειμών. ἔστι δὲ περιεκτικὸν, ὡς καὶ τὸ χειμών.

Λεῖμαξ, ὁ λειμών· παρὰ τὸν λειμῶνα γίνεται.

Λείριον, τὸ ἄνθος· παρὰ τὸ λεῖον λείριον, πλεονασμῷ τοῦ ρ, ὡς ἔγχος ἔγχει ἐγχειδίον· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ, ἐγχειρίδιον. ἐκ τούτου λειριόεις· καὶ λειριόεσσα, γλυκεῖα, ἐπιθυμητή, ἡδεῖα.

Λειρόφθαλμος, εἰ μὲν σημαίνει τὴν πραεῖαν, διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται, καὶ γίνεται παρὰ τὰ λείρια τὰ ἄνθη· εἰ δὲ σημαίνει τὸν ἀναιδῆ, διὰ τοῦ ι γράφεται· καὶ γίνεται παρὰ τὸ λιρός, ὃ σημαίνει τὸν ἀναιδῆ, παρὰ τὸ λίαν ὁρᾶν· οἱ γὰρ ἀναιδεῖς λίαν ὁρῶσιν· ἢ παρὰ τὸ λίαν προσρυῆναι.

Λεῖκνον, σημαίνει τὸ πτυάριον. διφορούμενον· καὶ εἰ μὲν διὰ τῆς ει διφθόγγου, σχηματίζεται οὕτως· ἐκ τοῦ λέχος, γίνεται λέχνον καὶ λέκνον· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, λεῖκνον· καὶ γὰρ οἱ ἀρχαῖοι ἐν τοῖς πτυαρίοις ἐποίουν τοὺς οἰκείους υἱοὺς καθεύδειν διὰ τὸ πολύγονον. εἰ δὲ διὰ τοῦ ι, οὕτως· ἔστι λικμᾶν· ὃ γίνεται παρὰ τὸ λίαν καμεῖν· ἐξ οὗ γίνεται λίκμον· καὶ μεταθέσει τοῦ μ εἰς ν, λίκνον. τινὲς λεῖπον αὐτὸ λέγουσι· καταλείπει γὰρ τὰ χρήματα, καὶ τὰ ἄχυρα ἀποβάλλει.

Λειτουργός, ὁ τοῖς διοικηταῖς ὑπουργῶν καὶ διακονῶν· τὸ γὰρ πρυτανεῖον, ἤγουν τὸ δημόσιον, λήϊτον ἐκαλεῖτο. ἐκ τοῦ λήϊτον οὖν καὶ τὸ ἔργον, γίνεται κατὰ συστολὴν λεϊτουργός· καὶ κατὰ συναίρεσιν τοῦ ε καὶ ι εἰς τὴν ει δίφθογγον· καὶ λειτουργεῖν, τὸ ὑπηρετεῖν.

Λειχήν, παρὰ τὸ λείχω· καὶ γάρ φασιν ἐκ τοῦ λείχειν τὸ πάθος ἐπαίρεται. ἢ παρὰ τὸ λεῖον, κατὰ ἀντίφρα- 565
σιν, τὸ μὴ ὂν λεῖον· τραχύνει γὰρ τὸ σῶμα, ὡς τὸ, — ἁπαλοῖο δι' αὐχένος: — καίτοι παρὰ τὸν αὐχμόν· καὶ αὐχὴν, τράχηλος, παρὰ τὸ τραχύ.

Λείψανον, παρὰ τὸ λείπω λείψω· λείψανα γάρ εἰσι, τὰ ἐγκαταλείμματα. ἢ παρὰ τὸ λείβω λείψω· καὶ γὰρ ἔσπενδον ἐπὶ τῶν τεθνεώτων.

Λειψύδριον, τόπος τῆς Ἀττικῆς· παρὰ τὸ λείβω [καὶ τὸ ὕδωρ.]

* Λεωργός, ὁ τῶν ἀνθρώπων πλάστης· ἐπίθετον Προμηθέως, παρὰ Αἰσχύλῳ.

Λήϊα, τὰ σιτοφόρα χωρία· καὶ συναιρέσει, λῆα. ἐτυμολογεῖται παρὰ τὸ λα ἐπιτατικὸν, καὶ τὸ ἰέναι, λαϊὸν, καὶ λήϊον· παρὰ τὸ λίαν ἰέναι καὶ αὔξεσθαι τὸ σιτοφόρον πεδίον· ὅθεν καὶ λεία, ἡ τῶν τετραπόδων κτῆσις ἡ νεμομένη τὰ λήϊα.

Λεία, ἡ λαφυραγωγία, ἡ πραῖδα· καὶ ἐν διαιρέσει, ληΐς.

Ληϊάδες καὶ ληϊτίδες, ἐπὶ τῶν γυναικῶν αἱ αἰχμάλωτοι, λαφυραγωγοί, πολεμικαί.

Ληϊστοί, οἱ ἐκ λείας καὶ ληστείας κτητοί· ἀπὸ τοῦ ληΐζω τὸ πραιδεύω. ληΐζεσθαι δὲ κυρίως, τὸ τὰ σιτοφόρα χωρία ἐκκόπτειν. ληϊστὴς οὖν ἐκεῖθεν· καὶ συναιρέσει, ληστής. ληϊστὴς κυρίως, ὁ τὰ τετράποδα ἀπελαύνων· λεία γὰρ ἡ τούτων κτῆσις, διὰ τὸ ἐν τοῖς ληΐοις βόσκεσθαι· καταχρηστικῶς δὲ ληΐζεσθαι, καὶ ἐπὶ τῶν ἀπὸ πολέμου κτηθέντων· ἔνθεν, — οὕς μοι ληΐσατ' Ὀδυσσεύς: — καὶ, Ληϊστοὶ μὲν γάρ τε βόες: — ἀπὸ τίνος γὰρ ἂν τὸ λήϊον ὀνομάζοιτο, ἢ ἀπὸ τῶν ἐξ αὐτοῦ τρεφομένων λαῶν; λήϊα γὰρ λέγονται τὰ ἐκ πολέμου λάφυρα, ἢ τὰ ἀπὸ ληστείας.

Λήδιον, Φιλήμων φησὶ σημαίνειν εὐτελὲς χιτώνιον, ἢ χλανίδα παλαιάν. ζήτει εἰς τὸ ἀκτῖνα. Ληδάριον, ἱμάτιον.

Λήθαργος, ἔστιν ἐκ τοῦ ἀργός.

Λήκυθος, ἀγγεῖον ἐλαιοδόχον· ἢ τὸ λεγόμενον λαγύνιον· λάκυτός τις οὖσα, παρὰ τὸ μεγάλως χωρεῖν. ἢ παρὰ τὸ κύτος λάκυτος, ἡ μεγαλόκυτος. ἢ λεῖον κύτος ἔχουσα· ἢ τὸ προχούδιον, παρὰ τὸ ἔλαιον κεύθειν.

Λῆμα, καὶ λῆμμα· οἷον τὸ θέλημα. ταύτῃ δὲ διαστέλλεσθαι χρὴ εὐλόγως τὸ λῆμμα τοῦ λήματος. τὸ μὲν γὰρ, τίθεται ἐπὶ ψυχικοῦ παραστήματος· τὸ δὲ, ἐπὶ τοῦ λαμβανομένου. καὶ ἔστι τὸ μὲν, ἀπὸ τοῦ λῶ τὸ θέλω·

τὸ δὲ, ἀπὸ τοῦ λήβω τὸ λαμβάνω. Λῆμμα, κέρδος· θράσος, δύναμις, τόλμημα, ἀξίωμα.

Λημῶ, τὸ ἀμβλυώττω· λήμη γὰρ λέγεται τὸ συνιστάμενον ἐν τῷ ὀφθαλμῷ λευκὸν ὑγρὸν, καὶ ἀμβλυώττειν παρασκευάζον· παρὰ τὸ λάω τὸ βλέπω καὶ τὴν μὴ ἀπαγόρευσιν· ἔστιν εἰς τὸ λιγνύς. Ἡρακλείδης δὲ ὁ Σωρανὸς λέγει λημᾶν λέγεσθαι τὸ ἀπολαυστικῶς βλέπειν, παρὰ τὸ λάειν, ὅ ἐστιν ἀπολαύειν. καὶ Ὅμηρος, Ἀσπαίροντα λάων: — ἔνθεν καὶ λαιμός· ἐπειδὴ καὶ τῶν ἐδεσμάτων καὶ τῶν ποτῶν οὕτως ἀπολαύει.

Λῆμνος, ἡ πόλις· παρὰ τὸ λα ἐπιτατικὸν καὶ τὸ ὕπνος, λάϋπνος· καὶ συγκοπῇ καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς η, Λῆμνος.

564 Ληνός] παρὰ τὸ λεαίνω τὸ λεπτύνω· λεανῶ λεανός· καὶ κράσει, ληνός, παρὰ τὸ λεαίνεσθαι πατουμένης τῆς σταφυλῆς.

Ληνίς, σημαίνει τὴν βάκχην· παρὰ τὸ ληνόν· ὡς θηλυκὸν ὀξύνεται, καὶ διὰ τοῦ ι γράφεται.

Ληναιών] Ἡσίοδος, Μῆνα δὲ ληναιῶνα κάκ' ἤματα, βουδόρα πάντα: — τὰ τοὺς βοῦς ἐκδέροντα διὰ τὸ κρύος· τὸν κατ' Αἰγυπτίους χύακον καλούμενον. ἐκλήθη δὲ ληναιών, διὰ τὸ τοὺς οἴνους ἐν αὐτῷ κομίζειν. οὗτος δὲ ὁ μὴν ἀρχὴ μηνῶν ἐστιν. οἱ δὲ ληναιῶνα φασὶν, ἐπειδὴ Διονύσου ἐποίουν ἑορτὴν ἐν τῷ μηνὶ τούτῳ, ἣν Ἀμβροσίαν ἐκάλουν· καὶ λήναιον, ἱερὸν Διονύσου.

* Λῆξις, εἶδος γραφῆς· ἀπὸ τοῦ λαγχάνειν.

Λῆρος, ὁ διαῤῥέων καὶ τὴν μνήμην λανθάνων· παρὰ τὸ λήθω λήσω λῆρος· σημαίνει τὴν φλυαρίαν· καὶ ληρεῖν, παραφρονεῖν, ματαιολογεῖν.

Λητώ, παρὰ τὸ λήθω τὸ λανθάνω. ὁ μὲν Πλάτων, φησὶν ἐλεητώ· ἐλεήμων γὰρ ἡ θεὸς καὶ πραεῖα, καὶ πάντας ἐλεοῦσα· κατὰ δέ τινας, Ληθώ· τὸ γὰρ ἥμερον καὶ πρᾶον ἐκ τοῦ ἐπιλελῆσθαι τῶν εἰς αὐτὴν πεπλημμελημένων ἐμφαίνεται. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος, παρὰ τὸ λῶ τὸ θέλω· ὅθεν καὶ τὸ λῇς, ἀντὶ τοῦ θέλεις, μετὰ τοῦ ι, Εὐριπίδης· καὶ τὸ λῇ τὸ θέλει, Δωρικῶς· ἐπειδὴ ὃ ἂν τις θέλῃ, παρ' αὐτῆς λαμβάνει.

Λιαρός, Ἰλιάδος λ', Καὶ ὕδατι λιαρῷ: — εὐκράτῳ, χλιαρῷ, προσηνεῖ. ἀπὸ τοῦ χλιαρός, κατὰ ἀποβολὴν τοῦ χ· τὰ γὰρ χλιαρὰ, προσηνῆ. ἢ παρὰ τὸ λῶ τὸ θέλω, γίνεται λαρόν, ὃ θέλομεν, ὡς νῶ, ναρόν· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, λιαρόν. ἢ λιλῶ τὸ λίαν θέλω· καὶ ὡς μαδῶ μαδαρός, πλαδῶ πλαδαρός, οὕτω λιλῶ λιλαρός· καὶ ἀποβολῇ τοῦ λ, λιαρός· τὰ γὰρ προσηνῆ θέλομεν καὶ ἐπιθυμοῦμεν.

Λιάμαθοι, οἱ αἰπόλοι· ἀπὸ τοῦ εἶναι λίαν ἀμαθεῖς.

Λιασθείς] ἔστιν ἀλῶ τὸ πλανῶ καὶ ἐκκλίνω· ὅθεν ἀλίζω· καὶ κατὰ μετάθεσιν, λιάζω· ἐξ οὗ τὸ λιασθείς.

Λίβανος, παρὰ τὸ λίαν βαίνειν· ἢ παρὰ τὸ λείβω τὸ στάζω ἢ σπένδω, ὁ λειβόμενος καὶ σπενδόμενος· δοκοῦσι γὰρ αὐτὸν οἱ Ἰουδαῖοι ὅλον εἶναι πνεῦμα καὶ θεόν· ἀναφερὴς γάρ ἐστιν· ὅθεν καὶ αὐτὸν σέβονται.

Λιβανωτός, ὁ καρπὸς τοῦ λιβάνου· παρὰ τὸ λείβω· καταστάζεται γὰρ ἀπὸ τοῦ φυτοῦ. λίβανος, παρὰ τὸ λείβω τὸ σπένδω, τὸ εἰς σπονδὰς καὶ θυσίας ἐπιτήδειον.

Λιβδούμεθα, ἀπὸ τῆς λιβάδος· οἱονεὶ ἐμβυθιζόμεθα· ἀφ' οὗ καὶ ἡ Ἰνὼ Βύνη ἐπεκλήθη· ἐπεὶ βεβύθισται· Εὐφορίων δὲ, βύνην τὴν θάλασσαν λέγει· οἷον, — πολύτροφα δάκρυα βύνης: — τοὺς ἅλας βουλόμενος εἰπεῖν· καὶ κατὰ συναλοιφὴν, ἀλιβδοῦμαι, οἷον εἰς ἅλα βυθίζομαι.

Λιβρός, ὁ σκοτεινός· καὶ λιβρήν, τὴν λίαν ἐρεβεννήν· διότι ἐπίθετον τῆς νυκτός. ἢ λιβηρὴν διὰ τὴν λιβάδα, διὰ τὸ ἔνδροσον τῆς νυκτός.

Λιμβρός. ἡ σκοτεινὴ νύξ· παρὰ τὸ λίαν βαίνειν.

* Λιγυηχής, ἡδέως ᾄδων· ἀπὸ τοῦ λιγύς καὶ ἠχέω.

Λιγύς, σημαίνει δύο· τὸν ἡδὺν, ὡς τὸ, — λιγὺς Πυλίων ἀγορητής: — ὁ ἡδὺς ἐν τῷ λέγειν· ἢ ὀξύς. γίνεται παρὰ τὸ λέγω λεγύς καὶ λιγύς· ἢ παρὰ τὸ λίαν εἶναι ἡδύς.

Λιγνός] παρὰ τὸ λυγός λυγνός καὶ λιγνός· ἢ παρὰ τὸ λυγίζω, λυγινός καὶ λιγνός. 565

Λιγυρῇ] Μάστιγι λιγυρῇ: — λιγεῖς καὶ ὀξεῖς τοὺς ἵππους ποιούσῃ κατὰ τὸν δρόμον· ἢ ὀξὺν ἦχον ἀποτελούσῃ.

Λίγεια] τὰ εἰς α λήγοντα θηλυκὰ ἀπὸ τῶν εἰς υς ἀρσενικῶν γινόμενα, εἰ μὲν βαρύνεται τὰ ἀρσενικὰ, προπαροξύνεται τὰ θηλυκά· οἷον πρέσβυς πρέσβεια, ἥμισυς ἡμίσεια· εἰ δὲ ὀξύνεται τὰ ἀρσενικὰ, προπερισπᾶται τὰ θηλυκά. σεσημείωται τὸ ἐλαχύς, ἐλάχεια· (σημαίνει δὲ τὴν μικράν) καὶ τὸ λιγύς, λίγεια. καὶ ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι ἀντιπαράκειται αὐτῷ τὸ λίγω, τὸ ὑμνῶ, ῥῆμα· ἐξ οὗ καὶ τὸ λιγαίνειν γίνεται παρὰ τὸ λίαν ἰαίνειν, ὅ ἐστιν εὐφραίνειν. τὰ δὲ ἀπὸ ἐνεστῶτος παρηγμένα διὰ τοῦ εια θηλυκὰ, προπαροξύνεται· οἷον μήδω, Μήδεια· λίγω, λίγεια. τὸ δ' ἐλάχεια· τὰ εἰς υς ὑπὲρ δύο συλλαβὰς συστέλλοντα τὸ υ προπαροξύνεται· οἷον, λεύκοφρυς, ἥμισυς, ἀτράφαξυς· ἔστι δὲ εἶδος βοτάνης χρυσολαχάνου. οὕτως οὖν καὶ ἔλαχυς ὤφειλεν εἶναι· ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ εἰς υς ἔχοντα οὐδετέρου παρασχηματισμὸν, παραληγόμενα τῷ α, ὀξύνεται, οἷον πραΰς, ταχύς, τούτου χάριν καὶ τὸ ἐλαχύς ὀξύνεται. τὴν οὖν κεχρεωστημένην τάσιν τὴν ἐν τοῖς θηλυκοῖς ἀνεδέξατο.

Λιγνύς, ἡ ἀνάδοσις τοῦ πυρός, ὁ καπνός· παρὰ τὸ δεικνύω, δεικνύς τις οὖσα, ἡ δεικνύουσα τὸ πῦρ. ἢ παρὰ τὸ λίαν ἱκνεῖσθαι. καὶ λιγνυῶδες, τὸ ἀσβολῶδες καὶ καπνῶδες. Ὅμηρος, Λιγνὺν αἰθαλόεσσαν: — διαφέρει γὰρ παρ' Ὁμήρῳ καπνὸς καὶ κνίσα καὶ λιγνὺς καὶ αἰθάλη. καπνὸς γὰρ λέγεται, ὁ ἀπὸ ξύλων γινόμενος· κνίσα δὲ, ἀπὸ κρεῶν καιομένων· λιγνύς, ὁ ἀπὸ καιομένων ἐλαιωδῶν γινόμενος καπνός· αἰθάλη δὲ, ὁ ἀπὸ ἀσβέστου καπνός· τὸ αἰθαλόεν δὲ, θερμὸν ἢ λαμπρόν· σημαίνει καὶ τὸν καταιθαλωθῆναι ἄξιον· καὶ ἡ τοῦ πυρὸς ἀποφορά, καὶ ἡ τῇ ὀροφῇ προσεγγίζουσα μελανία· καὶ ἐπὶ τοῦ μελάθρου, Αὐτὴ δ' αἰθαλόεντος ὑπὲρ μεγάροιο μέλαθρα: — καὶ ἐπὶ στοᾶς, παρὰ τὸ αἰθάλην μὴ ἔχειν ἀπὸ τοῦ καιομένου πυρός· οἱ γὰρ παλαιοὶ οὐκ ἐχρῶντο ἐλαίῳ καὶ λύχνῳ, ἀλλὰ ξύλοις· Ὅμηρος, Νήησαν ξύλα πολλὰ, φάος τ' ἔμεν, ἠδὲ θέρεσθαι: — διὸ καὶ σεσημείωται τὸ, Χρύσεον λύχνον ἔχουσα.

Λήμη] ἢ παρὰ τὸ λήθω, λήσω, λέληκα, λέλημαι, λήμη· τοὺς γὰρ λημῶντας μὴ βλέποντας λανθάνοντες παρερχόμεθα· λήμη, ἡ περὶ τοὺς κανθοὺς τῶν ὀφθαλμῶν πεπηγυῖα σύστασις. ἢ παρὰ τὸ λίαν μᾶν, ὅ ἐστι ζητεῖν· οἱ γὰρ λημῶντες καὶ τοῦ φωτὸς στερούμενοι λίαν ζητοῦσιν. ἢ παρὰ τὸ λα καὶ τὸ μὴ ἀπαγορεύσεως. ἐν τῷ τέλει τίθεται, ὁμοίως τῷ χελώνῃ, ὅπερ γίνεται παρὰ τὸ κέλλω τὸ τρέχω, καὶ τὸ νη στερητικὸν μόριον.

Λίθος, παρὰ τὸ λίαν θέειν, κατὰ ἀντίφρασιν.

Λικριφίς, ἔστιν ἐπίῤῥημα, καὶ σημαίνει τὸ πλαγίως· λέχριον γὰρ τὸ πλάγιον· οἷον λεκριφίς. ἢ παρὰ τὸ ἴκρια τὰ πλάγια ξύλα ἰκριφίς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ λ. ἄλλοι δὲ παρὰ τὸ λα ἐπιτατικὸν καὶ τὸ κύπτειν, λικυφίς, κατὰ μετάθεσιν τοῦ υ εἰς ι· παρὰ τὸ λίαν κεκυφέναι· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ, λικριφίς.

Λιλαιόμενοι] — ὀλοοῖο λιλαιόμενοι πολέμοιο: — ἐπιθυ-
566 μοῦντες. παρὰ τὸ λῶ, διπλασιασμῷ, γίνεται λιλῶ τὸ πάνυ θέλω· καὶ λιλαίω κατὰ παραγωγὴν, ὡς κερῶ, κεραίω· περῶ, περαίω.

Λιμός. ἡ λεῖψις τῶν ἐπιτηδείων. γίνεται παρὰ τὸ λείπω λείψω, λιμός· καὶ ὤφειλε διὰ διφθόγγου γράφεσθαι· ἀλλὰ συνέπαθεν ἡ φωνὴ τῷ σημαινομένῳ· ἐπειδὴ γὰρ ἔνδειαν δηλοῖ, τούτου χάριν καὶ ἔνδειαν φωνήεντος ἀνεδέξατο, ὁ Τρύφων· ὁ δὲ Ἀπολλώνιος, ἐξ ἀφορμῆς τοῦ λιμπάνω. Ἰστέον ὅτι παρὰ μὲν τοῖς Ἀθηναίοις, ἀρσενικῶς λέγεται ὁ λιμός· παρὰ δὲ τοῖς Δωριεῦσι, θηλυκῶς ἡ λιμός. ἔστιν εἰς τὸ λοιμός.

Λίμνη. τὰ συνεστῶτα ὕδατα· παρὰ τὸ λίαν καὶ διόλου μένειν· διὸ καὶ ὁ Ὠκεανὸς, ἀκαλαρείτης ὢν, λίμνη κέκληται· Ἠέλιος δ' ἀνόρουσε λιπὼν περικαλλέα λίμνην: — οὕτως εὗρον ἐν ὑπομνήμασι τῆς Ἰλιάδος. καὶ ἐν ἄλλῳ, παρὰ τὸ λείβειν, ὅ ἐστι ῥεῖν. καὶ λιμὴν ὁμοίως, παρὰ τὸ λίαν μένειν ἐν αὐτῷ τὸ ὕδωρ. λίμνη λέγεται καὶ ἐπὶ τῆς θαλάσσης.

Λίμνη, σημαίνει τρία· ἐπὶ τῆς θαλάσσης, — βαθείῃ δ' ἔμπεσε λίμνῃ: — ἐπὶ τοῦ Ὠκεανοῦ, ὡς εἴρηται· καὶ ἐπὶ τοῦ συνήθως ἡμῖν νοουμένου, Λίμνῃ κεκλιμένος Κηφισίδι.

Λιμβός. παρὰ τὸ λίαν καὶ τὴν βόσιν τὴν τροφήν· ὁ σφόδρα περὶ ταύτην ἔχων.

Λιμπάνω, ἀπὸ τοῦ λείπω γίνεται· τὰ γὰρ διὰ τοῦ ανω, εἰ μὲν πλεονάζει τὸ ν, συστέλλει τὴν ἀρχήν· οἷον λήθω, λανθάνω· πήθω, πανθάνω· ἥδω, ἁνδάνω· οὕτως οὖν καὶ λείπω, λιμπάνω. εἰ δὲ μὴ πλεονάζει τὸ ν, φυλάττει τὴν ἀρχήν· οἷον, αὔξω, αὐξάνω.

* Λιμὴν, ὁ ὅρμος· ἐκ τοῦ λίαν μένειν ἐν αὐτῷ τὰς νῆας.

Λιμενήοχος ἄκρα, ἡ Ἡράκλειος ἄκρα· ἐπειδὴ τοῖς πλέουσιν ἀπὸ Σινώπης μέχρι Τραπεζοῦντος τῆς Κολχικῆς ἐπὶ τρισχιλίους σταδίους, ἄλλος οὐχ ὑπόκειται πλὴν τοῦ κατὰ τὸν Ἡράκλειον.

Λιμήρη, Πίνδαρος. τοῦτο δισσόν ἐστιν· ὁπότε παρὰ τοῦ λιμένος, λιμενήρη· ἢ παρὰ τὸ λειμῶνος, λειμωνήρη, λιμήρη. οὕτως Ἡρωδιανός.

Λινόν] τὸ λῖνος, σημαίνει τὸ ἔριον· λινόν δὲ, τὸ λινοῦν. τὸ ἔριον, ἀπὸ τῆς λειότητος. ἢ τὸ λεπτὸν ὕφασμα, λινόν ἔλεγον, παρὰ τὸ λίαν νενῆσθαι.

Λιπαίνω, παρὰ τὸ λῖπος· τοῦτο παρὰ τὸ λίαν πιότητα ἔχειν. ἀπὸ δὲ τοῦ λιπάναι, γίνεται λιπαρός. τὰ γὰρ εἰς ναι ἀπαρέμφατα ποιοῦσιν εἰς ος ὀνόματα ἰσοσύλλαβα τοῖς ῥήμασι· καὶ ἢ τῷ α παραλήγεται, ἢ τῷ ε· μιάναι, μιαρός· μυσάναι, μυσαρός· χλιάναι, χλιαρός· θλιβῆναι, θλιβερός· στυγῆναι, στυγερός· τακῆναι, τακερός.

Λιπαρεῖν, σημαίνει τὸ παρακαλεῖν· παρὰ τὸ λίαν παρεῖναι τοὺς παρακαλοῦντας. ἀπὸ δὲ τοῦ λιπαρὸν γίνεται κατὰ ἀποκοπὴν, λίπα· οἷον, — λίπ' ἐλαίῳ: — ἀντὶ τοῦ λιπαρῶς ἐπίῤῥημα, ἢ ἐκτενῶς.

Λιπερνῆτις, θηλυκόν· τὸ ἀρσενικὸν, λιπερνήτης. σημαίνει τὸν ἐνδεῆ καὶ πτωχόν· παρὰ τὸ λείπεσθαι ἐρνέων, ὅ ἐστι φυτῶν. ἢ λιπερνήτας φησὶν Ἀριστόξενος τοὺς ἁλιεῖς καὶ θαλασσίους, ἀπὸ τοῦ τὰ τῆς ἁλὸς διαπιπράσκειν καὶ ζῆν. τινὲς δὲ λιπερνήτας τοὺς λιπόντας τὸ βλάστημα τοῦ ἄνθους τοῦ πλούτου.

Λίπτω, σημαίνει τὸ ἐπιθυμῶ· οἷον, — λίπτοντα γάλα-
567 κτος: — ἐκ τοῦ λῶ τὸ θέλω, γίνεται παράγωγον λίπτω. ἢ παρὰ τὸ λίαν ἅπτεσθαι, ὅ ἐστι προσεγγίζειν· ὃ γὰρ ἐφίεταί τις, προσεγγίζει.

Λίς, ὁ λέων, παρὰ τὸ λιαρόν· ἔνθερμον γάρ ἐστι τὸ ζῶον. — ὥστε λὶς ἠϋγένειος: — οὗ ἡ αἰτιατική, — ἐπεί τε λίν' ἤγαγε δαίμων Σίντιν: — τὸ πλῆρες λῖνα, ὅ ἐστι λέοντα, Δωρικῶς. ἔδει μέντοι περισπᾶσθαι, ὡς μῦς, μῦν· Ἀριστάρχῳ δὲ ἐπείσθη ἡ παράδοσις ὀξύνειν. τὸ δὲ πληθυντικὸν παρὰ Καλλιμάχῳ λίες· καὶ λίεσιν, ὡς μύεσι. λαμβάνει δὲ καὶ ἐπίθετον ἐπὶ τῆς λείας πέτρας, ὡς τὸ, Πέτρη γὰρ λὶς ἔστι, περιξεστῇ εἰκυῖα.

Λισσή] — λισσὴ ἐπικέλλεται νήτῳ: — λισσὸν τὸ ὁμαλόν· παρὰ τὸ λίαν ἴσον· Ἀμερίας δὲ ἐπὶ τοῦ ὑψηλοῦ αὐτὸ λαμβάνει. αὕτη δὲ ἡ νῆσος ὄρνιθας ἔχει τοξευούσας τοῖς πτεροῖς ὡς βέλεσι, τὰς καλουμένας Στυφηλίδας. ἡ δὲ νῆσος καλεῖται Ἄρηα· ἐπειδὴ ἐν αὐτῇ ἐστιν ἐπιφανέστατον ἱερὸν Ἄρεως.

Λίστροισι, ξυστῆρσι, πτύοις· ἀπὸ τοῦ λίαν στορεννύειν δι' αὐτῶν τὴν ὑποκειμένην ὕλην.

Λίσφοι, τὰ ἰσχία οἱ Ἀττικοί· παρὰ τὸ λείπειν αὐτὰ σαρκῶν. δύναται καὶ λέσφοι εἶναι κατὰ τὴν ὀσφύν.

Λίσσεσθαι, παρὰ τὸ λίαν ἵζω. τὸ θέμα, λίσσω· ὁ μέλλων, λίσω. ἢ παρὰ τὸ λιτῶ τὸ παρακαλῶ· ἢ, ὥς φασι τινὲς, ἀπὸ μέλλοντος παρήχθη εἰς ἐνεστῶτα, καὶ ἐγένετο πλεονασμῷ ἑτέρου σ, λίσσω· καὶ σημαίνει τὸ ἱκετεύω. Ἰλιάδος α', Δία λίσαι.

Λιτέσθαι] ὤφειλε προπαροξύνεσθαι, ὡς τὸ ἔρεσθαι, πύθεσθαι, ἐπειδὴ μέσου ἀορίστου δευτέρου ἐστί· προπαροξύνεται ὁμοίως τῷ δέρεσθαι καὶ φέρεσθαι ἐνεστῶτος. οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ, — κῆρα λιτέσθαι: — ὤφειλε μὲν προπαροξύνεσθαι, ὅτι ἐνεστώς ἐστιν, ἀπὸ τοῦ λίτομαι βαρυτόνου· ἀλλ' ἐπεὶ τὰ εἰς θαι ἀπαρέμφατα τῷ ε παραληγόμενα, οὐκ ὄντα ἀπὸ τῶν εἰς μι, ἔχοντα ἐν τῇ τρίτῃ ἀπὸ τέλους συλλαβῇ τὸ ι συνεσταλμένον, μὴ ἐπιφερομένου αὐτῷ διπλοῦ, παροξύνεται, οἷον λιπέσθαι, ἱκέσθαι, πιθέσθαι· οὕτως οὖν καὶ λιτέσθαι, οὐ τῷ λόγῳ τοῦ ἐνεστῶτος παροξύνεται, ἀλλὰ τῷ χαρακτῆρι.

Λίταργος κύων, σημαίνει τὸν ταχύν· παρὰ τὸ λίαν ἀργὸν εἶναι, ἤγουν ταχύν.

Λιτός, ὁ πένης καὶ δημότης· ἢ ὁ ἐκ λιτανείας ζῶν· ἢ ὁ ἐπὶ τῆς γῆς κοιμώμενος. λιτὸς σημαίνει καὶ τὸν εὐτελῆ χιτῶνα καὶ ἀποίκιλον· παρὰ τὸ λεῖος. τὰ διὰ τοῦ ιτος ἀποστρέφεται τὴν ει δίφθογγον, σῖτος, μῖτος, τρίτος, λιτός.

Λιτί] — ἑανῷ λιτὶ κάλυψαν, Ἰλιάδος σ', ἀντὶ τοῦ λεπτῷ πέπλῳ· ἢ λιτῷ καὶ ἀποικίλτῳ ὑφάσματι, ὅ ἐστι λινῷ. οἱ δὲ, ἐξ ἀντιφράσεως, τῷ ποικίλῳ. οἱ δὲ, ὅ φασιν Ἀττικοὶ ληΐδιον. δεῖ δὲ ὀξύνεσθαι τὸ λιτί, κατὰ τὸν κανόνα Ἡρωδιανοῦ· Πᾶσα δοτικὴ δισύλλαβος, ἐπὶ ὀνόματος ὀξύνεσθαι θέλει, φωτί, θητί. εἰσὶ δὲ οἳ προπερισπῶσιν· οὐ καλῶς. παραιτητέον δὲ τὸν Ἀσκαλωνίτην, οἰόμενον ἀπὸ τῆς λίς εὐθείας κεκλίσθαι τὴν λιτί δοτικὴν, καὶ λῖτα αἰτιατικήν· οὐ γάρ ποτε ἔμελλε τὰ εἰς ις μονοσύλλαβα διὰ τοῦ τος κλίνεσθαι· μετάπλασις δέ ἐστιν· ἀπὸ τοῦ λιτόν λιτοῦ τῷ λιτῷ, καὶ λιτί, ὡς ἀπὸ τοῦ κλάδος κλάδου τῷ κλάδῳ, κατὰ μεταπλασμὸν
κλαδί. καὶ ἡ αἰτιατικὴ ὁμοίως κατὰ μεταπλασμὸν, ἐκ 568
τοῦ λιτόν λῖτα, ὡς ἐκ τοῦ κρόκη κρόκα· οἷον, — κατὰ λῖτα πετάσας, Ἰλιάδος θ', ἀντὶ τοῦ ἱμάτιον λινοῦν ἢ λιτὸν καταπετάσας, τουτέστιν ἁπλώσας. οὐχ ὁμότονος δὲ ἡ λῖτα τῇ λιτόν· ἐπειδὴ πᾶσα αἰτιατικὴ εἰς α λήγουσα βαρύνεται.

Λίχνοι, οἱ πολυπράγμονες καὶ ὀψοφάγοι ἢ λαίμαργοι· παρὰ τὸ λίαν χαίνειν, ἢ ἰχαίνειν, ὅ ἐστιν ἐπιθυμεῖν.

Λιχμώμενος, περιλείχων, ἀποσπογγίζων· ἀπὸ τοῦ λιχμῶ δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων· τοῦτο ἀπὸ τοῦ

λείχω πλεονασμῷ τοῦ μ. τὸ λι, ι. διατί; ἐπειδὴ πάντα ἀκόλουθα τὰ παράγωγα τοῖς πρωτοτύποις.

Λίψ, σημαίνει τὸν ἄνεμον καὶ τὴν ἧτταν, καὶ λιβάδα. ἀμφότερα παρὰ τὸ λείβω λείψω γέγονεν· ἢ παρὰ τὸ λείπω λείψω. τὰ δὲ εἰς ψ λήγοντα πάντα τὴν δίφθογγον ἀποστρέφεται, κνίψ, κνιφὸς καὶ κνιπός· Νίψ νιβός, ὄνομα κρήνης. οὕτω καὶ λίψ λιβός. ὁ δὲ ἄνεμος λέγεται, καθὰ λείπει ὁ ἥλιος.

Λοιγός, ὁ ὄλεθρος. παρὰ τὸ λείπω λοιπὸς καὶ λοιγός· λεῖψιν γὰρ τῶν ἀνθρώπων ἐργάζεται. τὸ δὲ λοιμός, σημαίνει τὴν λοιμικὴν νόσον· μεταφορικῶς δὲ τὸν βλαπτικὸν ἀέρα. γίνεται γὰρ παρὰ τὸ λείπω λοιπός, καὶ λοιμὸς ἡ φθορά. ἢ παρὰ τὸ λίαν μᾶν, πλεονασμῷ τοῦ ο. ἢ παρὰ τὸ λιμός. λιμὸς μέν ἐστιν ἔνδεια σίτου· λοιμὸς δὲ, ἔνδεια τῶν σωμάτων. γράφεται τὸ λι, ι· πολλὰ γάρ εἰσιν ὀνόματα ἀπὸ ῥημάτων γινόμενα γραφομένων τῶν ῥημάτων διὰ διφθόγγου, τῶν δὲ ὀνομάτων διὰ τοῦ ι· οἷον, πείθω, πιθανός· οἰκτείρω, οἰκτιρμός· σείω, σῖτος· νείφω, νιφετός· λείχω, λιχανός. ἢ παρὰ τὸ λίαν χαίνειν· ἢ ὅτι πολλά εἰσι συμπάσχοντα τῷ δηλουμένῳ· οἷον χείρ, διὰ διφθόγγου· χιρὰς δὲ, πάθος περὶ τὴν χεῖρα, διὰ τοῦ ι. καὶ ἐμιμήσατο τὸ πάθος ἡ γραφή. ἢ ὅτι τὰ εἰς μος ὀξύτονα τῷ υ ἐκτεταμένῳ παραλήγονται, οἷον θυμός, ῥυμός, δρυμός. σεσημείωται τὸ λοιμὸς διὰ τῆς οι διφθόγγου γραφόμενον. τὰ εἰς μος καθαρὰ δισύλλαβα διφθόγγῳ παραληγόμενα, ἀπὸ συμφώνου ἀρχόμενα, σπάνιά εἰσι, καὶ ὀξύνονται· οἷον λαιμός, λοιμός· τὰ δὲ μὴ ἀπὸ συμφώνου ἀρχόμενα, βαρύνονται, οἷον Αἶμος, οἶμος.

Λοιδορία] παρὰ τὸ λοιμός, λοιμορία καὶ λοιδορία· ἢ παρὰ τὸ βάλλειν τοὺς λόγους ὡς δόρατα.

Λοῖσθος, ὁ ἔσχατος. παρὰ τὸ ὄλισθος, καθ᾽ ὑπέρθεσιν τοῦ λ, λοῖσθος καὶ λοίσθιος, οἷον ὁ ἐξολισθήσας καὶ ἐμποδισθείς. ἢ παρὰ τὸ λείπω, λόστος καὶ λοῖσθος. ἢ παρὰ τὸ λάσθη, ὃ σημαίνει τὴν λοιδορίαν, λαῖσθος καὶ λοῖσθος· ὁ γὰρ ἔσχατος ὕβρισται.

Λοῦτρον, βαρύνεται· ἐπειδὴ πᾶν εἰς τρον λῆγον ἀπαρασχημάτιστον βαρύνεται, κέντρον, δένδρον, σεῖστρον· τὸ δὲ λουτρόν, πρὸς διαφορὰν σημαινομένου· ἐπὶ μὲν γὰρ τοῦ τόπου, βαρύνεται· ἐπὶ δὲ τοῦ ὕδατος ᾧ λουόμεθα, ὀξύνεται.

Λουτρά, τὰ εἰς λύσιν ἄγοντα τῆς ἀκαθαρσίας· καὶ γὰρ λῦμα καλεῖται ὁ ῥύπος. Λύματα πάντα κάθηραν.

Λουτρόν, παρὰ τὸ λούω, τὸ λοῦον· οὐ γὰρ αὐτοὶ καθαίρομεν τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ καθαιρόμεθα. δεῖ δὲ βαρύνεσθαι. ὥστε παραλόγως ὀξύνεται.

569 * Λουτροφόρος, τὰ λουτρὰ φέρων τοῖς γαμοῦσι· οἷς ἔθος ἦν κατὰ τὴν τοῦ γάμου ἡμέραν τὰ λουτρὰ μεταπέμπεσθαι ἐκ τῆς ἐννεακρούνου καλουμένης κρήνης Ἀθηναίοις, ἢ καὶ Καλλιῤῥόη καλεῖται. ἔθος δὲ ἦν καὶ τῶν ἀγάμων ἀποθανόντων λουτροφορεῖν. ταῦτα δὲ ἀμφότερα ποιῶν ἦν παῖς ἄῤῥην ὁ ἐγγύτατα γένους.

Λοεσσάμενος] ἔστι λουσάμενος· καὶ κατὰ διάλυσιν τῆς ου, γίνεται λοεσάμενος. τὸ γὰρ λούω γίνεται ἀπὸ τοῦ ὀλύω καθ᾽ ὑπερβιβασμόν.

Λοβοί. λοβοὶ λέγονται τὰ κάτω μέρη τῶν ὤτων, Ἰλιάδος ξ· παρὰ τὸ λαμβάνειν τὶ καὶ δέχεσθαι, λαβὸς καὶ λοβός· οἷον, Εὐτρήτοισι λοβοῖσι: — τοῖς ἄκροις τῶν ὠτίων τοῖς ἁπαλοῖς τοῖς καλῶς τετρημένοις. καὶ παρὰ τοῖς θυτικοῖς τὰ κάτω μέρη τοῦ ἥπατος οὕτω λέγεται. καὶ ἀγγεῖον ἐρεβίνθης καὶ κυάμου. Λοβοὶ λέγονται, ἐπειδὴ μαρτυρόμενοι τινὶ λαμβανόμεθα αὐτῶν· οἱ δὲ, ὅτι λαβόμενοι τινὰς ἀποτέμνουσι ταῦτα τὰ μέρη.

Λογάδες, οἱ ἐκλεκτοί. εἴ ποτ᾽ ἀνάγκη γένοιτο ἐκπέμψαι στρατιὰν, ἢ ἐνεστήκοι τὶς ἄλλος κίνδυνος, κατάλογος ἐλέγετο τῶν ἐπιτηδείων πρὸς τὰς μάχας. οὗτοι οὖν λογάδες ἐκαλοῦντο. καὶ παρὰ τὸ ἐκλέγω καὶ διαλέγω λεκτός. ἀπὸ μὲν οὖν τοῦ λέγω λεκτός, καὶ ἐκλεκτός, σύνθετον ὀξύτονον· ἀπὸ δὲ τοῦ ἐκλέγω συνθέτου παρασύνθετον, διάλεκτος, βαρύνεται. ἔστιν εἰς τὸ λύχνος.

Λογεῖον, σημαίνει εἶδος κρατῆρος· καὶ τὸν τόπον τοῦ θεάτρου. ὥσπερ γὰρ ἀπὸ τοῦ αἰδῶ γίνεται αἰδεῖον, κείρω κουρεῖον, σκάφω σκαφεῖον, γράφω γραφεῖον, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ λέγω λογεῖον· καὶ γὰρ τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ω ῥημάτων διὰ τοῦ ειον παραγόμενα, προπερισπᾶται, καὶ διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται.

Λογισταί, ἄρχοντες εἰσὶ κληρωτοὶ δέκα· ἐφ᾽ ὧν πάντες οἱ ἄρξαντες ἀρχήν τινα, λόγον ἀπέφερον τῶν διῳκημένων.

Λόγχας] λόγχας τὰς μερίδας Ἴωνες λέγουσιν. Ἴων ἐν Κίου κτήσει, ἐκ τῆς Τέω λόγχης λόγχας ποιεῖν: — εἴρηται δὲ παρὰ τὴν λῆξιν, λαχήν τινα οὖσαν· καὶ κατὰ μετάθεσιν τοῦ α εἰς ο, καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, λόγχη. παρὰ τὴν λόγχην καὶ ῥῆμα λογχῶ· ὁ παρακείμενος λελόγχηκα· ὁ μέσος παρακείμενος, λέλογχα.

Λογγών] ἐν Συρακούσαις λιμένες εἰσὶ διττοὶ λογχῶνες. λογγῶνες δὲ καλοῦνται, οἱ ἐπὶ τῶν λιμένων τρητοὶ λίθοι· οὓς τρυπῶσιν, ἵν᾽ ἐξαρτῶσι τὰ σχοινία τῶν νεῶν ἐξ αὐτῶν· τοὺς δὲ τοιούτους λίθους καὶ λογγάσια ἔλεγον.

Λοξίας ὁ Ἀπόλλων· ὡς μὲν οἱ Πυθαγορικοὶ, ἀπὸ τοῦ λοξὴν ἔχειν τὴν ἴαν, τουτέστι τὴν φωνήν· ἢ παρὰ τὸ λοξῶς ἰέναι τὸν ἥλιον διὰ τοῦ ζωδιακοῦ· καὶ λοξίας, ὁ λοξὴν κίνησιν κινούμενος· ὁ αὐτὸς γὰρ τῷ ἡλίῳ. τὸ δὲ λοξός, παρὰ τὸ λέχος ἢ κοίτη.

Λόπος, τὸ λέπισμα· παρὰ τὸ λέπω ῥῆμα. Ὅμηρος, Οἷον δὲ κρομύοιο λοπός.

Λόφος, ὁ ὑψηλὸς τοῦ ὄρους τόπος· παρὰ τὸ λέπω τὸ λεπτύνω. ἔνθεν καὶ λοπὸς τὸ τοῦ κρομύου λεπτόν. ἢ λόφοι πάντα τὰ μετέωρα καὶ εἰς ὕψος ἀνέχοντα, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν βοῶν· λόφος γὰρ ἐπ᾽ αὐτῶν, ἀπὸ τοῦ λέπεσθαι καὶ ἐκδέρεσθαι. παρὰ τὸ λέπω τὸ λεπίζω λόπος καὶ λόφος· ἀπὸ τούτου γὰρ τοῦ μέρους ἄρχονται 570
ἐκδέρειν τὰ ζῶα. σημαίνει καὶ τὸν τράχηλον, ὡς τὸ, Ἐσβάντες κνήμας τ᾽ ἠδὲ λόφον ἀμφί τε μηρούς: — νῦν αὐχένα, τράχηλον. λέγεται καὶ λοφίη θηλυκῶς· σημαίνει ἄκρον, καὶ τὸ ἐπανάστημα τῆς περικεφαλαίας, ὡς τὸ, Ἄκρον ὑπὲρ λόφον αὐτόν: — καὶ, — δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν.

Λοφνίς] — τοὺς ἀνὰ λοφνίδας ἴσχων: — τὰς λαμπάδας. κυρίως δὲ λοφνίδες λέγονται αἱ μονόξυλοι λαμπάδες, καὶ ἁπλῷ παραπλήσιοι δᾷδες, κατασκευῆς τινος καὶ κόσμου γεγονυῖαι· λαμπάδες δὲ, αἱ ὁπωσδήποτε κατεσκευασμέναι, καὶ ἂν ἀκόσμως δεδεμέναι ὦσι. καὶ Ὅμηρος δὲ τὰς λέξεις ἴσως μὲν οὐκ αὐτὰς, ἀλλὰ τὸ πῦρ τὸ δι᾽ αὐτῶν. ἔνιοι δὲ λοφνίδας λέγουσι, τὰς ἐκ τοῦ φλοιοῦ τῆς ἀμπέλου γενομένας.

Λόχος, ἡ ἐνέδρα· παρὰ τὸ λέγω τὸ ἐπιλέγομαι· ὅθεν καὶ ἐπίλεκτος· ὅτι τοιοῦτοι ἐπίλεκτοι ἐπελέγοντο εἰς τὰς ἐνέδρας. ἢ παρὰ τὸ λέχος· οἱ γὰρ λοχῶντες οἱονεὶ κοιτάζονται, καὶ ὡς εἰς λέχος ἀνακλίνονται, ἵνα ἀθεώρητοι ὦσιν. Ὣς ἄρα φωνήσαντε παρ᾽ ἐξόδου ἐν νεκύεσσι Κλινθήτην, Ἰλιάδος κ. παρὰ τὸ λέχος γίνεται λοχίτης, καὶ σημαίνει τὸν ἐνεδρεύοντα. τὰ δὲ ἀπὸ τῶν εἰς ος διὰ τοῦ ιτης γινόμενα διὰ τοῦ ι γράφεται, τό-

πος, τοπίτης· στύλος, στυλίτης· τέμενος, τεμενίτης. ἐκ τοῦ λέχους γίνεται λοχῶ λοχήσω.

Λόχμη, θάμνος, ὕλη, σύνδενδρος τόπος· παρὰ τὸ λοχᾶν ἐν αὐτῷ, τουτέστιν ἐνεδρεύειν ἐν τοῖς τοιούτοις τόποις. λοχῶ οὖν, λόχη· καὶ πλεονασμῷ, λόχμη. ὁ δὲ Φιλόξενος, παρὰ τὸ λάζω ῥῆμα, εὐληπτοτέρων ὄντων τῶν δασέων. ὁ μέλλων, λάξω· ὄνομα, λαγμός· ὡς παρὰ τὸ κράζω κράξω κραγμός· τοῦ δὲ γ εἰς τὸ χ μεταπεσόντος, λαχμός· τούτου τὸ θηλυκὸν, λόχμη.

Λώβη, ἡ ὕβρις ἡ ἐπὶ κακῷ περιβόητος. παρὰ τὸ λῶ τὸ θέλω, κατὰ ἀντίφρασιν, ἣν οὐδεὶς θέλει· ἢ παρὰ τὸ βλάβη. ἢ ἐκ τοῦ λωβός· τοῦτο ἐκ τοῦ λοβός, τοῦ διὰ τοῦ ο μικροῦ κατ' ἐπαύξησιν· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἠκρωτηριασμένων· οἱ γὰρ παλαιοὶ τοὺς ἔν τινι ἀτοπήματι ἁλόντας ἐνυβρίζοντες, τὰ ἄκρα τῶν ὤτων ἀπέτεμνον, ὡς καὶ ὁ ποιητὴς πρὸς τὴν Ἶριν. καὶ ταῦτα ὁ Ὠρίων· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς λέγει, ὅτι ἐκ τοῦ λαβή, ὃ σημαίνει τὸ ξίφος, γίνεται λάβη· καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς ω, λώβη, ὡς φάρος φωριαμός. τὸ λω. μέγα· τὰ εἰς βη λήγοντα δισύλλαβα βαρύτονα φύσει μακρᾷ θέλουσι παραλήγεσθαι· οἷον, ἥβη, Θήβη, στίβη.

Λώϊον, παρὰ τὸ λῶ τὸ θέλω· καὶ τὸ συγκριτικὸν, λώων, ὡς ῥᾴων· καὶ ὄνομα ἐξ αὐτοῦ, λώϊος, καὶ λώϊον· τὸ γὰρ καλὸν πάντες θέλομεν· κρεῖσσον, βέλτιον· ὃ γὰρ νοεῖ τις ἑαυτῷ συμφέρον, τοῦτο καὶ θέλει.

Λῷστοι, βέλτιστοι, ἠγαπημένοι, πεποθημένοι. ἔστι δὲ ὄνομα ὑπερθετικὸν ἀπὸ τοῦ λῷος.

Λῶμα, τὸ γυναικεῖον, ὃ ὑπὸ Ἀττικῶν ὄχθοβος λέγεται. λῶμα λέγεται καὶ τὸ εἰς τὸ κατώτερον τοῦ ἱματίου ἐπίβλημα, ἐκ βύσσου καὶ πορφύρας καὶ κόκκου.

* Λωποδύτης, ὃς ἀποδύει τοὺς παριόντας τὰς ἐσθῆτας· παρὰ τὸ λῶπος τὸ ἱμάτιον, καὶ δύω τὸ ἀποδύω· λῃστής.

571 Λῶπος, τὸ ἱμάτιον· ἀναλογεῖ γὰρ τῇ λωπίᾳ τῷ δέρματι.

Λωτεῦντα, ἀνθοῦντα· ἤγουν λωτὸν ἔχοντα· λωτὸς δέ ἐστιν εἶδος βοτάνης. ἀπὸ τοῦ λωτόεντα, ὑπερθέσει λωτέοντα· καὶ κράσει τοῦ ε καὶ ο εἰς τὴν ευ δίφθογγον, λωτεῦντα. εἰ γὰρ ἦν ἀπὸ τοῦ λωτέοντα, λωτοῦντα ὤφειλεν εἶναι.

Λωφῶ λωφήσω, πρώτης συζυγίας ἐστί. κυρίως δὲ λωφῆσαι, τὸ παύσασθαι, ἐπὶ τῶν ὑποζυγίων, τὸ ἀποθέσθαι ἀπὸ τοῦ λόφου τὸν ζυγόν, καὶ ἀπολύεσθαι ἀπὸ τῶν ἔργων. ἐκ τοῦ οὖν λόφος, λοφῶ, κατ' ἐπαύξησιν τοῦ ο εἰς ω· καὶ ἔστιν ἡ λέξις μεταφορικὴ, ἀπὸ τῶν βοῶν τῶν ὑπὸ λόφον, ἢ ἐν τῷ λόφῳ ἀναπαυομένων, ἡνίκα ἀνεθῶσι τοῦ ζυγοῦ, ὡς τὸ, Τειρόμενοι καμάτῳ μετελώφεον: — σημαίνει τὸ παύω. καὶ λωφήσασα, παυσαμένη, λήξασα. μετενήνεκται ἡ λέξις ἀπὸ τῶν τὰ φορτικὰ κατατιθεμένων.

Λυαῖος, ἀπὸ τῆς λύσεως τοῦ ῥάμματος· προσεῤῥάφη γὰρ τῷ μηρῷ τοῦ Διός. ἢ παρὰ τὸ λύεσθαι τῷ οἴνῳ τοὺς μεθυσκομένους.

Λυγαῖον, τὸ φοβερὸν, ἢ τὸ σκοτεινόν· παρὰ τὸ λύειν τὸ αὖγος, καὶ μὴ ἐᾶν στῆναι αὐτό. καὶ Ὅμηρος, Νύχθ' ὑπὸ λυγαίην.

Λύγος, τὸ σκότος οὐδετέρως· ἀπὸ τοῦ λύειν τὴν αὐγήν· καὶ τὸ κρύπτεσθαι ὑπολυγίζεσθαι λέγουσι. σημαίνει δὲ καὶ φυτὸν, ὡς ἐν τῷ μ στοιχείῳ εἰσόμεθα.

Λύθρος, τὸ μετὰ κονιορτοῦ αἷμα· κυρίως τὸ τοῦ λύματος καὶ καθάρματος δεόμενον. λέγεται καὶ ἡ ἀκαθαρσία.

Λύη, ἐπὶ τῆς στάσεως. παρὰ τὸ λύειν τὴν ὁμόνοιαν· καὶ λύμη ἡ φθορὰ, ἡ λύουσα τὸ σῶμα· ὅθεν καὶ λυμαίνω.

Λυκέα, ἀγὼν ἐν Ῥώμῃ· συνήθεια δέ ἐστιν αὐτοῖς δορὰς ἔπαθλον διδόναι.

Λύκιον, τόπος ἐστὶ Θετταλίας· ἔνθα λύκος ἐπιὼν τοῖς τοῦ Πηλέως βουσὶν, ἀπελιθώθη.

Λυκόφως] τινὲς λυκόφως τὸ σκοτεινὸν, οἷον διαλελυμένον φάος· ἢ αὐγὴ διαλυθεῖσα· ἢ λυκόφως λέγεται τὸ μετέχον σκότους καὶ φωτός· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τριχῶν τῶν λύκων, αἵτινες τὸ μὲν κάτω μέρος τὸ πρὸς τῷ δέρματι, λευκὸν ἔχουσι· τὸ δὲ ἄνω, μέλαν.

Λύμη, φθορά τις ἐστὶν ἐπὶ ψυχὴν διαβαίνουσα· παρὰ τὸ λύω. σημαίνει δὲ τὴν ἀκαθαρσίαν.

Λυμαντὴρ] — δαιτῶν ἀπολυμαντῆρα: — ἡ ἀπὸ παρέλκει. λυμαντῆρα, τὸν καθαρτῆρα τῶν δαιτῶν, τὸν ἐκ τῶν σκυβάλων τὰ βρώσιμα ἀποκαθαίροντα· ἢ τὸν ἐσθίοντα καὶ λυμαίνοντα τὰς δαῖτας.

Λυκωρεία, πόλις Δελφίδος, ἐν ᾗ τιμᾶται ὁ Ἀπόλλων· ἀπὸ Λυκώρου κτίσαντος αὐτήν, υἱοῦ Κωρυκείας, οἰκούντων ἐν τῷ Παρνασῷ· καὶ τὸ παρακείμενον ὄρος ἐκάλεσε Κωρύκειον ἀπὸ τῆς ἑαυτοῦ μητρὸς Κωρυκείας.

Λύπη, παρὰ τὸ λύειν εἰς δάκρυα τοὺς ὦπας, λυώπη τὶς οὖσα· ἢ διὰ τὸ λυμαίνεσθαι δι' αὐτῶν τοὺς ὦπας. οὕτω Σωρανός· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς παρὰ τὸ λύω, λύη· καὶ πλεονασμῷ τοῦ π, λύπη· λύσις γὰρ ψυχῆς τὸ πάθος τὸ λυπηρόν· διαιρεῖται δὲ εἰς δ', εἰς ἄχος, ἄχθος, φθόνον, καὶ ἔλεον. ἢ λύπη, λείπη τὶς· ἐπὶ λείψει γὰρ συνίσταται.

Λύτρον, παρὰ τὸ λύω λύσω· ὅθεν καὶ λύρα, λύτρα τὶς 572 οὖσα· ἐδόθη γὰρ τῷ Ἀπόλλωνι παρὰ τοῦ Ἑρμοῦ, ὑπὲρ ὧν ἔκλεψε βοῶν τοῦ Ἀπόλλωνος ὁ Ἑρμῆς.

Λύσσα, ἡ μανία· παρὰ τὸ λύειν τὸν νοῦν· παρὰ τὴν λύσιν τῶν κατὰ ψυχὴν λογισμῶν, καὶ τοῦ παλαιοῦ τῶν φρενῶν καταστέρματος· ἢ παρὰ τὸ ἀφέτους εἶναι τοὺς κατεχομένους ἐξ αὐτῆς.

* Λυσιτελεῖ, συμφέρον ἐστί· παρὰ τὸ λύειν τὰ τέλη· λύειν γὰρ τὰ τέλη, συμφέρει ταῖς πόλεσι.

Λῦτο] Λῦτο δ' ἀγών, Ἰλιάδος ω'. εἰ μέν ἐστι μέσος ἀόριστος β' ἀπὸ τῶν εἰς μι, ὥσπερ ἤδη ἐπίσταται λέγεσθαι, (οἷον, Νῦν δ' ἐλύμην τρὶς τόσσα πορών: — καὶ, Τῆς δ' ἄρα κλαιούσης λύτο γούνατα) ἔκτασις ἐγένετο διὰ τὸ μέτρον· εἰ δὲ παρατατικὸν τινὲς ἐκδέχονται, δύναται εἶναι κρᾶσις ἀπὸ τοῦ ἐλύετο λῦτο, ὡς τὸ ῥύεσθαι, ῥῦσθαι· καὶ ἰχθύες, ἰχθῦς. ἢ ἀπὸ τοῦ ἐλέλυτο, ὡς βέβλητο, βλῆτο.

Λύχνος, ἀρσενικῶς· λέγεται καὶ τὸ λύχνον, οὐδέτερον, ὡς παρὰ Ἱππώνακτι· παρὰ τὸ λύειν τὸ νύχος, τουτέστι τὸ σκότος, λυόνυχος καὶ λύχνος· οὕτως Ἀριστόνικος ἐν τῷ περὶ σημείων τοῦ Ὁμήρου. Λύχνα, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ, — λύχνα φανείη: — κατὰ μεταπλασμόν· οὐδὲ γάρ ἐστιν εὐθεῖα τὸ λύχνον, ὥσπερ οὐδὲ τὸ δάκτυλον· ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ὁ λύχνος οἱ λύχνοι, μεταπλασμὸς γένους, τὰ λύχνα, ὡς ὁ δάκτυλος οἱ δάκτυλοι τὰ δάκτυλα. Δεῖ δὲ εἰδέναι, ὡς ὁ τοιοῦτος μεταπλασμὸς ἐπὶ προσηγορικοῦ γίνεται ὀνόματος· ἔνθα μὴ δυνατὸν τῇ εὐθείᾳ τοῦ οὐδετέρου τὴν γενικὴν παραδέξασθαι· ἐν γὰρ τοῖς ἐπιθέτοις πάντα κατὰ ἀναλογίαν ἀποτελεῖται· τὸ οὐδέτερον ἐν παρασχηματισμῷ, ὁ καλός, τὸ καλόν· διὸ καὶ τὴν εὐθεῖαν τῶν πληθυντικῶν τὰ καλὰ, οὐ φαμὲν μεταπλασμὸν ἀπὸ τοῦ οἱ καλοὶ ἀρσενικοῦ πληθυντικοῦ γεγονέναι· πρόσκειται γὰρ ἡ εὐθεῖα ἑνικὴ τοῦ οὐδετέρου ἀνάλογος.

Λογχάδες, τὰ ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν λευκά. Καλλίμαχος, —

ὅστις ἀλιτρεὺς Αὐγάζειν καθαραῖς οὐ δύναται λοχάσιν: — εἴρηται δὲ οἷον λοχάδες, ἐν αἷς αἱ κόραι λοχῶσι, καὶ οἷον λέχος εἰσὶν αὐταῖς. ἢ οἷον λευκάδες, κατὰ συγγένειαν τοῦ κ πρὸς τὸ γ. ἢ ὅτι λοξοῦνται ἐν τῷ βλέπειν κατὰ τὰς ἐπιστροφάς. Σώφρων ἐν Θυνοθήραις, λοξῶν τὰς λογχάδας: — οὕτω Σωρανός.

* Λυχνοῦχος, ὁ φέρων τοὺς λύχνους· ἀπὸ τοῦ ἔχειν καὶ λύχνος.

M.

572 Μῦ τὸ στοιχεῖον, ὅτι μυγμόν τινα ἔχει ἡ τούτου ἐκφώνησις. μυγμὸς δέ ἐστιν, ὁ τοῦ μῦ ἦχος διὰ τοῦ μυκτῆρος ἐξερχόμενος.

Μαγίστερ, διδάσκαλε, ἐπιστάτα. λέγεται δὲ καὶ ὁδηγός.

Μάγος, παρὰ τὸ μάσσω τὸ μαλάσσω, ὁ διὰ τῶν μαγικῶν ἐμπλάστρων τὰ μέλλοντα προλέγων.

Μαγγανεία, ἐκ τοῦ μαγγανεύω· τοῦτο παρὰ τὸ μάγγανον. ἐκ δὲ τοῦ ἄγω, ἄγανον, καὶ μάγγανον.

Μαγίς, ἡ τράπεζα ἔνθα τὰ μεμαγμένα. μαγίς δὲ λέγεται

573 παρὰ Ἄραψι τὸ σκουτάριον. λέγονται δὲ μαγίδες καὶ οἱ μετάπολλοι, ὡς ἀπομάττουσι καὶ καθαίρουσιν. ἔτι μαγίδες, μάζαι· τουτέστιν ἄρτοι οὓς καταφέρουσιν οἱ εἰς Τροφωνίου κατιόντες.

Μάγειρος, παρὰ τὸ μάσσω· Ἡρωδιανός· οἷον ὁ τὰς μάζας μερίζων· ὁ δὲ Φιλόξενος πλεονασμὸν λέγει τοῦ μ· παρὰ τὸ ἀγείρειν τὸ συναθροίζειν, ἤτοι ἐξ ὧν ἀρτύει, ἢ ἃν παρασκευάζει ὄψαν.

Μαγνῆτις] ὅτι ἡ τὸν σίδηρον ἕλκουσα λίθος καλεῖται σιδηρίτις καὶ Ἡράκλεια καὶ Μαγνῆτις καὶ Λυδία· σιδηρίτις μὲν, ἀπὸ τῆς δυνάμεως ἣν περὶ τὰ σίδηρα ἐπιδείκνυται. εἰ βούλει δὲ, καὶ ἐπὶ τῆς ὄψεως· ἐμφερὴς γάρ ἐστι κατὰ τὴν χροιὰν ἀργῷ καὶ ἀκαθάρτῳ σιδήρῳ. Φασὶ δὲ καὶ διότι ἐξ ἀρχῆς εὕρηται συμμεμιγμένη τοῖς τοῦ σιδήρου μετάλλοις. Ἡράκλεια δὲ, ἢ διὰ τὸ ἰσχυρὸν καὶ κρατερὸν τῆς ὁλκῆς· ἢ μᾶλλον διότι περὶ Ἡράκλειαν τὸ πρῶτον ἐφάνη· οἱ μὲν, περὶ τὴν ἐν Πόντῳ Φασίν· οἱ δὲ, περὶ τὴν ἐν Σαμοθράκῃ. Μαγνῆτις δὲ, ὅτι (ὥς φασιν) ἄνδρες λιθοφόροι Μάγνητες εὗρον αὐτῆς τὴν ἐνέργειαν· αἱ γὰρ κρηπῖδες, ὡς ἔοικε, λίθους ἔχουσι βαδιζόντων ἠρέμα.

* Μάδδα, ἀντὶ τοῦ μάζα, Δωρικῶς· ἀπὸ τοῦ μάττειν.

Μάζα, ἡ τροφή· ὅθεν καὶ ὑπερμαζᾷ, τὸ ὑπερτρυφᾷ, πλουτεῖ, στρηνιᾷ. Ἡσίοδος, Μάζα τ' ἀμολγαίη: — ἄρτος, ψωμός. ἀπὸ τοῦ μάσσω τὸ μαλάσσω γίνεται τροπῇ Δωρικῇ τῶν δύο σσ εἰς ζ· ἢ παρὰ τὸ μῶ τὸ ζητῶ, γίνεται μάζα, ἡ ζητουμένη τροφή. λέγεται δὲ μάζα, φύραμα γινόμενον, ποτὲ μὲν, ἐξ ὕδατος, ποτὲ δὲ, ἐξ ὀξυκράτου, ἢ ὀξυμέλιτος, ἢ ὑδρομέλιτος· ἔστι γὰρ τρόφιμον. ἀμολγαίην δὲ, τουτέστι κρατίστην, ἀκμαίαν· τὸ γὰρ ἀμολγὸν, ἐπὶ τοῦ ἀκμαίου τίθεται. Ἐρατοσθένης δὲ ποιμενικήν.

Μαζονομεῖον, ἀγγεῖον ἐν ᾧ ἡ μάζα φυρᾶται· ἢ ξύλινον πινάκιον καὶ κανοῦν.

Μαθητής, ἀπὸ τοῦ ἔμαθον δευτέρου ἀορίστου.

Μακάριος] ἀπὸ τοῦ κὴρ τοῦ σημαίνοντος τὴν θανατηφόρον μοῖραν, γίνεται κατὰ παραγωγὴν κήριος, ὁ τῇ φθορᾷ ὑποπεπτωκώς· καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἀκήριος, ὁ ἐστερημένος τῆς φθορᾶς· καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς α, καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ, μακάριος. πλεονάζει δὲ τὸ μ ἐν πολλαῖς λέξεσιν, ὡς ἐν τῷ μία, καὶ μεστός, καὶ ἄλευρον μάλευρον. μακάριος οὖν ὁ μὴ κηρὶ (τουτέστι φθορᾷ) ὑποκείμενος. ἔστι δὲ εἴδους τῶν ὑποτεπτωκότων τῷ ὀνόματι ἐπιθέτου· καὶ λαμβάνεται ἀπὸ ψυχῆς.

Μάκαρ, πόσας εὐθείας ἔχει; τρεῖς. μακάριος, ἀποκοπῇ τῶν δύο συλλαβῶν, γίνεται μάκαρ· καὶ μένοντος τοῦ ς, γίνεται μάκαρς. μάκαρες, οἱ μὴ πεπτωκότες ὑπὸ κῆρα· οἱ δὲ μακαρῖται, οἱ ἀποθανόντες, οἱ ἤδη τὸ μῆκος ἐπιλαμβανόμενοι, οἱ μήκιστοι· ὅθεν καὶ μακραίων, ὁ τύμβος ὁ ἐς μακράν.

Μακάρτατος. Ἰστέον ὅτι τὰ συγκριτικὰ σχηματίζονται ἀπὸ τῶν ληγόντων εἰς ων, ἢ εἰς ας, ἢ εἰς υς, ἢ εἰς ους· καὶ ταῦτα, ἐὰν φυλάττῃ τριγένειαν. διόπερ μεμπτέον Σώφρονα λέγοντα, Φωρτάτους ἀεὶ καπήλους παρέχεται: — οὐδὲ γὰρ τὰ εἰς ω λήγοντα ῥήματα παρασχηματίζει συγκριτικὸν καὶ ὑπερθετικόν. ἔτι ἁμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες μακάρτατος. τὸ μέντοι φέρτερος φέρτατος, 574
βέλτερος βέλτατος, ὕστερος ὕστατος, οὐκ οἴονται εἶναι συγκριτικὰ ἢ ὑπερθετικὰ, συμπεπτωκέναι δὲ τοῖς συγκριτικοῖς. ὁμοίως δὲ καὶ τὸ πρότερος. εἰ γὰρ ἀπὸ τοῦ πρῶτος, ὤφειλε διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφεσθαι.

Μάκαιρα, ἀπὸ μάχης. ὁ δὲ Ἴων, καθ' ὁμοιότητα ἀπὸ τοῦ εἴκειν καὶ ὑποχωρεῖν· δειλὸν γάρ. μάκαιρον οὖν ἡ μακαρία.

Μάκελλα, ἡ μὴ κέλλουσα τοῖς ὀδοῦσι.

Μακκοᾶν, τὸ ἀνοηταίνειν καὶ μωραίνειν. παρὰ τὸ μὴ καὶ τὸ κοῶ τὸ νοῶ, μηκοῶ· καὶ κατὰ τὸν κανόνα τὸν λέγοντα, ὅτι ἡ ἐπείσοδος τῶν συμφώνων τροπὴν ποιεῖ, ὡς ἥδω ἁνδάνω, ἐπεισῆλθε τὸ κ, καὶ ἐτράπη τὸ η εἰς α. ἢ ὅτι Ἀκκὼ γυνὴ γέγονεν, ἐπὶ μωρίᾳ διαβαλλομένη· ἥν φασιν ἐνοπτριζομένην, τῇ εἰκόνι ὡς ἑτέρᾳ διαλέγεσθαι. Ἀκκὼ οὖν ἀκκοῶ· καὶ πλεονασμῷ, μακκοῶ.

Μακρύνω, παρὰ τὸ μακρός· τοῦτο ἐκ τοῦ μῆκος μηκερός· καὶ συγκοπῇ, μηκρός καὶ μακρός. ἅμα γὰρ τῷ πλεονασμῷ τοῦ συμφώνου ἐτράπη τὸ μακρὸν εἰς βραχύ. ἐτυμολογεῖται παρὰ τὸ μέχρις ἄκρου διήκειν, τουτέστιν ἀρχῆς. τὸ θηλυκὸν μακρά· ἐξ οὗ γίνεται μακράν, ἐπίῤῥημα τοπικὸν, ἢ μεσότητος. τὸ δὲ — μακρὰ βιβῶντα: — ἔστιν ἐπίῤῥημα μεσότητος, ἀντὶ τοῦ μεγάλως. τὸ δὲ μακρόθεν, ἐπίῤῥημα τοπικόν.

* Μαλακογνώμων, ὁ τὴν γνώμην μαλακὴν ἔχων.

* Μάντις, ἀπὸ τοῦ μαίνεσθαι· ἐνθουσιασμένοι γὰρ οἱ μάντεις ἐμαντεύοντο.

* Μαριλάδης, ὁ ἀνθρακεύς· ἀπὸ τῆς μαρίλης, τοῦ σποδοῦ.

Μέγα, σημαίνει τρία· τὸ πολύ, ὡς τὸ, Νῦν δ' ἐμεῖο μέγ' ἐπέγρετο: — σημαίνει καὶ τὸ μεγάλως, ὡς τὸ, Ἦ κε μέγ' οἰμώξειε γέρων: — σημαίνει καὶ τὸ ἐπίμηκες, ὡς τὸ, — μέγα τόξον ἔτεινεν.

Μέγας, σημαίνει δύο· τὸ κύριον ὄνομα, ὡς τὸ, Καὶ Πέριμον Μεγάδην: — σημαίνει καὶ τὸν πλατὺν καὶ μέγαν, ὡς τὸ, Οἵ ἑ μέγαν περ ἐόντα: — καὶ, — ἠΰς τε μέγας τε: — γίνεται παρὰ τὸ μὴ ἀπαγορευτικὸν, καὶ τὸ γῆ, μέγας τις ὢν, ὁ μὴ ἀεὶ ἐν τῇ γῇ ὢν, ἀλλ' ὑπερέχων αὐτῆς, καὶ εἰς ὕψος ἐπαιρόμενος.

Μεγακήτεα πόντον, τὸν μεγάλα κήτη ἔχοντα· ἢ ἁπλῶς μέγαν· παρὰ τὸ κῆτος. Μεγακήτει νηΐ, μεγάλῃ, παρὰ τὸ κῆτος· ἢ μέγα κύτος ἐχούσῃ, ὅ ἐστι πλατεῖα.

Μεγαλοπρέπεια, ἐκ τοῦ μεγαλοπρεπής· τοῦτο παρὰ τὸ μεγάλως καὶ τὸ πρέπω γίνεται ἐν συνθέσει.

Μεγαλεῖον, ἔστι μύρον ἀπὸ Μεγάλου Σικελιώτου πρώτου εὑρόντος.

Μέγαρον, ὁ οἶκος· παρὰ τὸ μεγαίρω. ἐγκώμιον γὰρ οἴκου τὸ μέγα καὶ ἄξιον φθόνου· τὸ δὲ μεγαίρω, σημαίνει τὸ φθονῶ· καὶ γίνεται παρὰ τὸ μέγα· οἱ γὰρ μεγάλοι φθονοῦνται, ἢ διὰ πλοῦτον καὶ δόξαν, ἢ δι' ἀρετήν.

Μεγήρατα] Ἡσίοδος, — μεγήρατα τέκνα θεάων: — μεγάλως ἐπέραστα· ἢ ὑπερήφανα, διὰ τὸ κάλλος· ἢ μέγα ἐρίζοντα περὶ κάλλους· ἢ πρὸς οὓς οὐδεὶς δύναται ἐρίσαι, ἀλλὰ μετ' ἀλλήλων ἐρίζοντες.

Μέγεθος] παρὰ τὸ μέγα, μέγαθος· καὶ τροπῇ, μέγεθος.

575 Μεδέων] Δωδώνης μεδέων: — ἀντὶ τοῦ βασιλεύων, ὡς φιλέων. μεδῶ καὶ ἐδῶ, εἰσὶ καὶ βαρύτονα καὶ περισπώμενα· ἀναλογώτερα οὖν εἰσὶ τὰ περισπώμενα. καὶ μέδων, ὁ βασιλεύς. γέγονε δὲ ἀπὸ μετοχῆς ὄνομα μετοχικόν. τὸ θέμα, μέδω τὸ βασιλεύω. γίνεται παρὰ τὸ ἕζω τὸ καθέζομαι, ἕδων καὶ μέδων, ὁ ἑδραίως καθεζόμενος· ἢ παρὰ τὸ μήδω τὸ βουλεύομαι, μέδω, οἷς εὐβουλείας δεῖ· ὅθεν καὶ βουληφόροι λέγονται· καὶ μέδοντες, πρόβουλοι, βασιλεῖς.

Μέζεα, τὰ αἰδοῖα, ὅτι μέσα εἰσὶ τῆς οὐρᾶς, μέσεα ὄντα· Σικελοὶ δὲ καὶ Ταραντῖνοι μέσα αὐτὰ ἀποκαλοῦσιν. Ἡσίοδος, Καὶ ὑπὸ μέζε' ἔθεντο: — ἢ κατὰ μετάθεσιν τοῦ δ εἰς ζ, μέδεα.

Μέθες, ἄφες, βάλε. ἀπὸ τοῦ ἵημι, ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἦν· ἡ μετοχή, εἷς ἕντος· τὸ προστακτικὸν ἕς· καὶ μετὰ τῆς μετὰ προθέσεως, μέθες. ἔθι ὤφειλεν εἶναι, ἀλλὰ σεσημείωται.

Μεθέμεν, μεθῆσαι, συγχωρῆσαι, καταλιπεῖν. ἔστι δὲ ἀπαρέμφατον· κατὰ Ἴωνας, ἐνεστώς· ἀπὸ τοῦ εἶναι πλεονασμῷ τῆς με, ἔμμεναι· καὶ συγκοπῇ, ἔμεν· καὶ μετὰ τῆς προθέσεως, μεθέμεν. ἢ παρὰ τὸ ἵημι τὸ πέμπω, μεθίημι· ὁ παρατατικὸς, μεθίην· τὸ πληθυντικὸν, μεθίεμεν· καὶ τὸ ἀπαρέμφατον, μεθιέμεναι· καὶ κατὰ συγκοπὴν, — μεθέμεν χόλον: — ἤγουν ἀποπέμψαι τὴν ὀργήν.

Μεθείω, ἀμελήσω, καταλείψω. ἀπὸ τοῦ μεθῶ μεθείω, ὡς τελῶ τελείω.

Μεθίω. τὸ θι, μακρόν· τὰ εἰς ω καθαρὸν βαρύτονα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τῷ ι παραληγόμενα, ἐκτείνεται. τὸ θι, ι· τὰ διὰ τοῦ ιω ῥήματα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς κλινόμενα εἰς μέλλοντα, διὰ τοῦ ι γράφεται.

Μεθήμων μεθήμονος, ὁ ἀμελής. ἀπὸ τοῦ μεθῶ μεθήσω μεθήμων, ὡς δειδήσω, δειδήμων.

Μεθύω, γίνεται ἐκ τοῦ μέθυ, ὃ σημαίνει τὸν οἶνον· μέθυ δὲ ὁ οἶνος, ἀπὸ τοῦ μεθίειν καὶ ἀμελεῖν τοὺς πίνοντας αὐτόν.

Μεθύω, παρὰ τὸ μέθη· τοῦτο παρὰ τὸ μὴ θεῖν ἤγουν τρέχειν· οἱ γὰρ μεθύοντες ἀκίνητοι εἰσὶ, μέχρις ἂν ἀπομεθυσθῶσιν.

Μέθυσος, παρὰ τὸ μέθυ· τοῦτο παρὰ τὸ μέθη· τοῦτο παρὰ τὸ μεθείω τὸ ἀμελῶ. ἐτυμολογεῖται δὲ καὶ παρὰ τὸ ἐνέθειν, ἤγουν σφαγιάζειν.

* Μεθυσοκότταβος, ὁ μεθυσθείς· παρὰ τὸ μέθυ, καὶ κότταβος, εἶδος συμποσίου.

Μεθυμναῖος, ὁ Διόνυσος· ὅτι μεθ' ὕμνων ἦλθεν. τάχα δὲ καὶ παρὰ τὴν μέθην εἴρηται, ὡς μεθυδότης.

Μέλαινα, γίνεται ἐκ τοῦ μέλας μέλανος. ὁ κανών· τὰ εἰς ας ὀνόματα περιττοσυλλάβως κλινόμενα, διὰ τοῦ ντ κλίνονται· μέλας, μέλαντος· (ἐξ οὗ τὸ, — μελάντερον ἠΰτε πίσσα,) τάλας, τάλαντος· ἐπεκράτησε δὲ ἡ συνήθεια διὰ τοῦ ν μόνου αὐτὰ κλίνειν.

Μέλας, ὁ μὴ βλεπόμενος· παρὰ τὸ μὴ, καὶ τὸ λάω τὸ
βλέπω. αἰολικῶς δὲ μέλαις καὶ τάλαις, πλεονασμῷ τοῦ
ι· ἐπειδὴ χαίρουσι τῇ βαρείᾳ τάσει, ὡς τὸ Πήλευς,
χαίρουσι καὶ τῇ βραχυτέρᾳ συστολῇ, τὸ κείρω κέρρω
λέγοντες· τούτου χάριν προστιθεῖσι καὶ ὧδε ι, ἵνα
βραχυτέραν τὴν συλλαβὴν ποιήσωσι· τὸ γὰρ α τὸ μα- 576
κρὸν μεῖζον ἐστὶ τῆς ἐχούσης τὸ ι ἐκφωνούμενον. ἐπὶ
δὲ τοῦ Αἴας οὐ προστίθεται, διὰ τὴν ἐπαλληλίαν· εἰ
γὰρ ἦν Αἴαις, ἀλληλάλληλος εὑρίσκετο ἡ αι δίφθογγος,
καὶ ἦν κακόφωνον.

* Μελαμπέταλον, τὸ δένδρον ἔχον μέλανα πέταλα.

Μελανόχροες κύαμοι, Ἰλιάδος ν'. τὸ μελάνιππος καὶ μελαγχροίης, παρὰ τὸ μέλαν ἡ σύνθεσις· τὸ δὲ μελανοπτέρυγες καὶ τὰ ὅμοια, παρὰ τὴν μέλανος γενικὴν ἡ σύνθεσις. ὥστε πῇ μὲν τὴν γενικὴν λαμβάνουσιν, ὡς τὸ μελανόχροες· πῇ δὲ τὸ οὐδέτερον, ὡς τὸ μελαγχαίτης, ὡς ὅταν εὕρωμεν δρυπέτης, ἀπὸ τῆς δρῦς εὐθείας λέγομεν εἶναι· τὸ δὲ δρυοκολάπτης, ἀπὸ τῆς δρυὸς γενικῆς.

Μελαγχρής, ἀπὸ τοῦ μελαγχροίης συνεκόπη.

Μέλαθρον, κυρίως λέγεται τὸ μέσον τῆς στέγης ξύλον τὸ ὑπότονον καλούμενον· ἀπὸ τοῦ μελαίνεσθαι ὑπὸ τοῦ καπνοῦ. ὅταν οὖν εἴπῃ Ὅμηρος, Αὐτὴ δ' αἰθαλόεσσα ἀναΐξασα μελάθρου Ἕζετο: — τοῦτο φησὶ δηλοῦν· τινὲς δὲ, τὸν ὄροφον, ἢ τὸν οἶκον.

Μελδόμενος, τηκόμενος. κυρίως δὲ μέλδειν ἐστὶ, τὸ τὰ μέλη ἔδειν, ὅ ἐστιν ἐσθίειν, οἷον μελέδειν, κατὰ συγκοπήν.

Μελεδῶναι, αἱ τὰ μέλη ἔδουσαι φροντίδες· ὅθεν Ἡσίοδος γυιοκόρους αὐτὰς λέγει, τὰς ἕως κόρου τὰ γυῖα ἀναλυούσας· καὶ οἱ Αἰολεῖς σταλαγμὸν τὴν ὀδύνην λέγουσιν· ἀποστάζουσι γὰρ καὶ ῥέουσιν. Ὅμηρος, Τηκεδόνι στυγερῇ μελέων ἐξείλετο θυμόν.

Μελεδήματα, μεριμνήματα, φροντίδες· παρὰ τὸ ἔδειν τὰ μέλη καὶ βλάπτειν.

Μελέαγρος] ἐτυμολογεῖ Εὐριπίδης, Μελέαγρε· μελέαν γάρ ποτ' ἀγρεύεις ἄγραν.

Μέλεον δὲ, τὸ μάταιον· παρὰ τὸ λέω λῶ τὸ θέλω, ὃ μὴ λέομεν, τουτέστιν ὃ μὴ θέλομεν· οὐδεὶς γὰρ θέλει τὸ μάταιον. ἐκ τοῦ λῶ οὖν γίνεται ἦλεος καὶ μῆλεος· καὶ συστολῇ τοῦ η εἰς ε, μέλεος. σημαίνει ἄθλιον, ταλαίπωρον, δυστυχῆ· καὶ τὸ θηλυκὸν, — μελέη δέ οἱ ἔπλετ' αὐτή: — Ὦ μέλεοι, μὴ τλῆτε παρὲξ ἐμὰ θέσφατα βῆναι, Ῥῆβαν ὠκυρόην ποταμὸν ἀκτήν τε μέλαιναν.

Μελετών, οἶκος ἐν ᾧ οἱ τραγῳδοὶ ἐμελέτων.

Μελετῶ, δευτέρας συζυγίας ἐστί· γίνεται παρὰ τὸ μελέτη· τὰ γὰρ τῆς δευτέρας συζυγίας ὡς ἐπιτοπλεῖστον ἀπὸ τῶν εἰς η θηλυκῶν γίνονται. τὸ δὲ μελέτη, παρὰ τὸ μέλι καὶ τὸ ἐτεόν, ἡ ἀληθινὴ γλυκύτης. τὸ δὲ μέλι, παρὰ τὸ μέλω τὸ φροντίζω, ὃ περὶ πολλοῦ ποιούμεθα καὶ φροντίζομεν. τὸ δὲ μέλω τὸ φροντίζω, δι' ἑνὸς λ. διατί; ἐπειδὴ οὐδέποτε βαρύτονος ἐνεστὼς δι' ἑνὸς λ ἐκφέρεται· καὶ διὰ τοῦτο τὰ φθάσαντα γενέσθαι βαρύτονα καὶ τὰ ὅμοια, ἄχρι τοῦ παρατατικοῦ κλίνονται ὡς βαρύτονα· ἀπὸ δὲ τοῦ παρακειμένου, ὡς περισπώμενα. μέλω οὖν τὸ φροντίζω, ὡς τὸ, Σοὶ δὲ χρὴ τάδε πάντα μέλειν: — ὅθεν καὶ μελέτη· τὰ γὰρ μαθήματα φροντίδων πολλῶν ἄξια. τὸ δὲ μέλλω σημαίνει δ'· τὸ ὀφείλω, ὡς τὸ, Ὧι μέλλεις εὔχεσθαι ἰὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων: — καὶ τὸ φαίνω, ὡς τὸ, Οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενεῖ φίλον εἶναι: — καὶ τὸ πρέπω, ὡς τὸ, Ἔμελλεν ἄρα πολλὰς ἡμῖν ὑποθέσεις: — καὶ

τὸ βραδύνω, ὡς τὸ, Τί μέλλεις; τί ἀναδύῃ; — καὶ
577 μέλλησις, ἡ βραδυτής· καὶ μέλλων, ὁ ἐπεῖθεν χρόνος.

Μέλανα, σημαίνει τρία· τὸ σκοτεινὸν, ὡς τὸ, Ἕλκεν νέκτα μέλαιναν: — καὶ τὴν σίτησιν, ὅθεν καὶ, — Φρένες ἀμφιμέλαιναι: — καὶ τὸ βαθὺ, ὅθεν καὶ, — κρήνη μελάνυδρος. ἢ βαθεῖα. τοῦ γὰρ μελαίνεσθαι αἴτιον τὸ βάθος· ἔστι δὲ μέλαν τὸ ὕδωρ· ἀλλὰ λάμπεται ταῖς ἡλιακαῖς ἀκτῖσι.

Μέλη, ἤτοι συνωνύμως, ἀπὸ τοῦ μεμερίσθαι, μέρη καὶ μέλη· ἢ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν μουσικῶν μελῶν· ἐπειδὴ καὶ ἐκεῖνα ἐδόκουν οἱ ἄνθρωποι μεθ' ἁρμονίας συνεστάναι. οὕτω δὲ καὶ τὰ σώματα. τὰ μέλη, ἤτοι συνωνύμως καὶ αὐτὰ μέρη κατὰ μείζονα καὶ ὁλοσχερεστέραν νοούμενα περιγραφήν· ἢ ἀπὸ τῶν κατὰ μουσικὴν μελῶν· ἐπεὶ κατὰ ἁρμονίαν συνίσταται τὸ σῶμα.

Μέλος, κατὰ σύγκρισιν τοῦ ἔπους, τὸ μεμελισμένον· ἢ ἀπὸ τῆς τοῦ μέλιτος γλυκύτητος. Μυτιληναῖος δὲ, τὰς ἐν Λέσβῳ γενομένας παρθένους Μούσας ἐπὶ τὰ πένθη φοιτᾶν καὶ θρηνεῖν· ὅθεν ἐπεκράτησε τὰ ᾀδόμενα μέλεα καλεῖσθαι. οἱ δὲ, ἀπὸ τῆς μελιγήρυος· Μελιστοτεύκτων ὕμνων ἐκ γλυκερώτατα φθέγγεται: — καὶ ὅτι τὸ μέλος τὸ ἑκάστῳ μεμελημένον· καὶ γὰρ μετὰ φροντίδος συντίθεται. σημαίνει δύο· τὴν ᾠδὴν, παρὰ τὸ μέλω τὸ φροντίζω. ἢ παρὰ τὸ ἕλω τὸ ἑλκύω· σημαίνει. καὶ τὸ μέρος τοῦ σώματος· παρὰ τὸ μείρω τὸ μερίζω, μέρος· καὶ τροπῇ, μέλος.

Μελίφρονα πυρὸν, τὸν ἡδύν· παρὰ τὸ μέλι [illegible]. καὶ, μελίφρονα θυμὸν, τὴν προσφιλεστάτην ψυχήν.

Μελιηδέα· φιλεῖ· ἀρκεῖ γὰρ τὸ μέλι πρὸς τὸ ἐμφανίσαι τὴν ἡδονήν. ὅταν δὲ εἴπῃ, Τυρῷ καὶ μέλιτι γλυκερῷ: — οὐκ ἐκ περιουσίας τοῦτο προτέθηκεν, ἀλλὰ πρὸς ἀντιδιαστολήν· ἐπεὶ καὶ πικρὸν γίνεται τὸ μέλι.

Μελιτίδης] καὶ οὗτος τῶν εὐήθων, ὡς ὁ Μαργίτης, καὶ ὁ Κόρυβος.

Μέλισσα, παρὰ τὸ μέλειν· οἰκονομικὸν γὰρ τὸ ζῶον καὶ ἐπιμελές· ἢ ἐκ τοῦ μήλου. ὃ σημαίνει. πάντα τὸν καρπὸν, μήλειά τις οὖσα. ἢ πᾶσιν ἐφιζάνουσα τοῖς μήλοις· ἡ γὰρ μέλισσα, τῶν ἀνθῶν τὰ χρησιμώτατα συλλέγουσα, τὸ μέλι ποιεῖ, τὰ μὲν καλὰ ἐκλέγουσα, τὰ δὲ φαῦλα ἀπορρίπτουσα. λέγονται δὲ καὶ μέλισσαι καὶ ἱέρειαι παρὰ τῷ ποιητῇ, παρὰ τὴν μέλισσαν τὸ ζῶον καθαρώτατον ὄν. καὶ μελισσονόμοι, μελιτουργοί, οἱ τὰς μελίσσας νομοῦντες, τουτέστιν ἐπιμελείας ἀξιοῦντες. ἀπὸ τῶν εἰς αι, οἱ Αἰολεῖς, μελισσάων· οἱ δὲ Δωριεῖς, πυλέων.

Μελίχλωρος, ἐπίθετον ἐστὶ τοῦ δέους.

Μέλινος] οἷον, μελίνου οὐδοῦ: — παρὰ τὸ μελέα μελέϊνος, ἀποβολῇ τοῦ ε.

Μελίνη, εἶδος ὀσπρίου· λέγεται θηλυκῶς καὶ ἀρσενικῶς. μέμνηται Δημοσθένης καὶ Ἡρόδοτος καὶ Ξενοφῶν.

Μελιταῖα κυνίδια, λέγεται ὅτι πλησίον Ἰταλίας νῆσός ἐστι Μελίτη, ἐξ ἧς γίνεται· ἢ τὰ μικρὰ τὰ ἐπιμελείας χρείαν ἔχοντα· παρὰ τὸ μέλω τὸ φροντίζω.

Μέλος, ἡ ᾠδὴ, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν μελῶν τοῦ σώματος· ὥσπερ καὶ ἐπὶ τούτων τὰ μέν, ἐστι βραχέα, τὰ δὲ, μακρά· καὶ τὰ μὲν, εἰσὶν εἰς ἐργασίαν, ὡς ἐπὶ τῶν χειρῶν· τὰ δὲ, εἰς τὸ περιπατεῖν, ὡς ἐπὶ τῶν ποδῶν, καὶ τὰ ὅμοια· οὕτως ἐπὶ τούτων, τὰ μὲν, εἰσὶν ὀξύ-
578 φωνα· τὰ δὲ, βαρύφωνα· καὶ οὕτως ἀποτελοῦσι τὴν τῶν ὀργάνων φωνήν.

Μέλλω, τὸ βραδύνω. παρὰ τὸ μῶ τὸ ζητῶ, κατὰ παραγωγὴν γίνεται μέλλω· καὶ γὰρ ὁ βραδύνων, ἀεὶ ἐν ζητήσει ἐστίν. ἢ παρὰ τὸ τὰ μέλη ἔδειν· ὁ γὰρ φροντίζων, τήκεται ὑπὸ φροντίδων· καὶ ἀμελῆσαι, τὸ ἀφροντιστῆσαι.

Μελύγιον, ποτήριον Σκυθικὸν, γινόμενον ἐκ μόνου μέλιτος μετ' ὕδατος, βοτάνης τινὸς ἐμβαλλομένης.

Μελπήθρα, παίγνια· παρὰ τὸ μέλπω τὸ παίζω. — δηΐῳ μέλπεσθαι Ἄρηϊ: — κυρίως, παίζειν· νῦν δὲ, κινεῖσθαι εὐχερῶς, ἢ τέρπεσθαι εὐχερῶς καὶ ἐμπείρως κατὰ τὴν μάχην· ἢ κινεῖσθαι καθάπερ παίζοντα καὶ ὀρχεῖσθαι. γίνεται παρὰ τὸ τὰ μέλη (ἤγουν τοὺς ῥυθμοὺς) ἕπειν ἤτοι λέγειν.

Μέλπω, τὸ ὑμνῶ· ἐξ οὗ καὶ μολπὴ ἡ ᾠδὴ καὶ ὁ ὕμνος· Μέλποντες ἑκάεργον: — ἀντὶ τοῦ ὑμνοῦντες.

Μελχισεδὲκ, τὸ χι, ι ἀπὸ παραδόσεως. μελχὶ λέγεται βασιλεύς· τὸ σεδὲκ, εἰρήνη. λέγεται οὖν βασιλεὺς εἰρήνης· καὶ ἀνάγεται εἰς τὸν Χριστόν.

Μεμαῶτες, προθυμούμενοι· παρὰ τὸ μέμνω, ὃ δηλοῖ τὸ προθυμοῦμαι, ὁ μέλλων, μενῶ· ὅθεν καὶ μέμονα, ὁ μέσος παρακείμενος· Ἀλλ' ἄγε πῶς μέμονας: — πῶς προθυμῇ: τούτου ὁ μέσος παρακείμενος, μέμαμαι, ἢ μέμηνα· καὶ κατὰ συγκοπὴν, μεμαώς· καὶ ἀποβολῇ, μεμαώς. κλίνεται μεμαότος, μεμῶτος, κατὰ συναίρεσιν· καὶ πλεονασμῷ τοῦ α ποιητικῶς, μεμαῶτος· τὸ πληθυντικὸν, μεμαῶτα, ἢ μεμαυῖα ἐστιν εἰς τὸ γενικόν. ἢ ἀπὸ τοῦ μῶ μάσω· ἀφ' οὗ μεμάκασι, ἀποβολῇ τοῦ κ. ἢ ἀπὸ τοῦ μῶ, μήσω, μέμηκα, μεμηκώς· κατὰ συστολὴν καὶ ἀποβολὴν, μεμαώς.

Μέμβλωκε. — τῷ δ' αὖτε φιλομειδὴς Ἀφροδίτη αἰεὶ παρμέμβλωκεν, Ἰλιάδος δ', ἀντὶ τοῦ παραμένει, πάρεστιν. ἀπὸ τοῦ μολῶ μολήσω μεμόληκα· καὶ κατὰ συγκοπὴν, μέμληκα· καὶ διὰ τὸ ἀσύντακτον, πλεονασμῷ τοῦ β, γίνεται μέμβληκα· καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς ω, μέμβλωκα. ἢ ἀπὸ τοῦ μέλω μεμέληκα καὶ μεμέλωκα· καὶ κατὰ συγκοπὴν, καὶ πλεονασμῷ τοῦ β, μέμβλωκα.

Μέμβλεται, ἐν Φροντίδι ἐστίν· ἀπὸ τοῦ μέλω. καὶ μέμβλεσθαι, τὸ ἐπιμέλεσθαι.

Μεμετρέαται] μετρῶ, μετρήσω, μεμέτρηκα, μεμέτρημαι, μεμέτρηνται· καὶ Ἰωνικῶς μεμετρέαται· παρὰ Ἱππώνακτι, Ὁ μὲν οὖν Βόσπορος καὶ ὁ Πόντος κατὰ πάντα μοι μεμετρέαται.

Μεμηλώς] παρὰ τὸ μέλω τὸ φροντίζω, ὁ μέσος παρακείμενος, μέμηλα· καὶ κατ' ἔκτασιν γίνεται μέμηλα· ὅθεν ἡ μετοχή. ἢ ἀπὸ τοῦ μεμέληκα γέγονεν. Ἰλιάδος ε'. — πλούτοιο μεμηλώς: — ἀντὶ τοῦ πάνυ φροντιστικὸς τοῦ πλούτου, καὶ ἐπιμέλειαν αὐτοῦ ἔχων.

Μέμνη, ἔστιν εἰς τὸ Κάθη.

Μεμνῆτο] ἀπὸ τοῦ μένω, κατὰ συγκοπὴν, μνῶ μνήσω, μέμνηκα, μέμνημαι· τὸ εὐκτικὸν, μεμνῄμην μεμνῇο μεμνῆτο.

Μεμνέωτο] Ὡς μεμνέῳτο δρόμους, Ἰλιάδος ψ'. ὅπως ἐπισκοποίη καὶ ἐπιμελοῖτο τὸν δρόμον, μή τις περὶ τὸν καμπτῆρα πανουργήσῃ. [illegible] καὶ σὺν τῷ ι γράφεται· ἀπὸ τοῦ μεμνῷτο, ἐκτάσει τοῦ ο εἰς ω, μεμνέῳτο. Ξενοφῶν δὲ μεμνῇτο ἀντὶ τοῦ ε' Κύρου 579
δὲ, μεμνοῖτο· τὸ δὲ ἀνάλογον, μεμνῇτο. διὰ τοῦ η, προσκειμένου τοῦ ι· Πίνδαρος δὲ Δωρικώτερον διὰ τῆς αι, μεμναίατο.

Μεμυκέναι, κρύψαι, καλλῦσαι, ἢ καμμῦσαι· σημαίνει δὲ ἠχῆσαι. ἀπὸ τοῦ μυκῶ, ὁ μέλλων, μυκήσω· ὁ παρακείμενος, μεμύκηκα· ὁ μέσος, μέμυκα· τὸ τρίτον, μέμυκε· καὶ τὸ ἀπαρέμφατον, μεμυκέναι. Ἡσίοδος. — μέμυκε καὶ γαῖα καὶ ὕλη: — ἀντὶ τοῦ ἤχησεν. εἰ μὲν οὖν σημαίνει τὸν ἦχον οἰονεὶ ἀποτελεῖν, ἀπὸ τοῦ μυκῶ ἐστιν· εἰ δὲ δηλοῖ τὸ συνεσφίγχθαι καὶ πεπλῆσθαι ἀπὸ

τοῦ κρύους, δηλονότι ἀπὸ τοῦ μύω ἐστί. καὶ Ὅμηρος Ἰλιάδος ε', Αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ: — ἀντὶ τοῦ ἤχησαν, ἀνεῴχθησαν, ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος.

Μέμφομαι· μέμφεται· καὶ ἀποβολῇ τοῦ τ, μέμφεαι. ἐνεργητικὸν οὐκ ἔχει. τοῦτο γίνεται ἐκ τοῦ μομφή· παρὰ τὸ μέμφω τὸ λαμβάνω.

Μενέλας] Μενέλας τε καὶ Ἀγαμέμνων: — ἀπὸ τοῦ Μενέλαος. ἀμφίβολον, εἴτε συγκοπῇ Μενέλας καὶ Δορύλας, εἴτε κράσει τοῦ ο καὶ α εἰς α μακρόν, ὡς ἐλέξαο ἐλέξα· ἐπρίαο, ἐπρία· ἐπαιδεύσαο, ἐπαιδεύσα.

Μενέσθης] ὡς ἀπὸ τοῦ ἄργος γίνεται Ἀργέστης, οὕτω καὶ παρὰ τὸ μένος Μενέστης, καὶ Μενέσθης κατὰ τροπήν.

Μεννέας] ὡς παρὰ τὸ θράσος Θρασέας, καὶ θάλος Θαλέας, οὕτω καὶ παρὰ τὸ μένος Μενέας· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν, Μεννέας.

Μέταβος, υἱὸς Ἀλίβαντος. Ἡρακλέα λέγεται ἐπὶ τὰς Γηρυόνου βοῦς ἀπιόντα, ξενισθῆναι παρὰ Ἀλύβαντι· καὶ τότε γεννηθῆναι τὸ παιδίον· καὶ διὰ τοῦτο Μέταβον προσαγορευθῆναι, ἐπεὶ μετὰ τοὺς βοῦς τοῦ Γηρυόνου ἵει.

Μένω, τὸ προθυμοῦμαι, ἐξ οὗ καὶ μένος· μένω, τὸ ἐπιμένω· καὶ μῆνις, ἡ πολυχρόνιος μνησικακία. ταῦτα διὰ τοῦ ε ψιλοῦ· μαίνω δὲ, τὸ ὀργίζομαι, διὰ διφθόγγου.

Μενέλαος] παρὰ τὸ μένος, ὃ σημαίνει τὴν ψυχικὴν προθυμίαν, καὶ τὸ λαός, γίνεται μενόσλαος· ἀλλὰ τὰ εἰς ος ὀνόματα, ἐν τῇ συνθέσει τῆς ἐπαγομένης λέξεως τῆς ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένης, ἀποβάλλει τὸ σ καὶ φυλάσσει τὸ ο· οἷον, θεός, Θεόδωρος· λόγος, λογοποιός· καὶ δῆμος, Δημοσθένης. καὶ τὸ Ἀττικὸν, ὁ Μενέλεως. πόθεν γίνεται; παρὰ τὸ μένω καὶ τὸ λεώς, καὶ γίνεται Μενάλεως· ἀλλὰ τὰ εἰς ω λήγοντα ῥήματα δισύλλαβα βαρύτονα σύνθετα μετὰ τοῦ ἀμεταβόλου, τρέπουσι τὸ ω εἰς ε· οἷον φέρω, Φερέοικος· μένω, Μενέλαος· πλὴν τοῦ τέρπω, τερπικέραυνος. Δεῖ δὲ γινώσκειν, ὅτι οὐ πάντοτε ποιοῦσιν οἱ Ἀττικοὶ ἰδίαν κλίσιν, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἐκτεταμένον ἐχόντων τὸ α.

Μένος] παρὰ τὸ μένω τὸ παραμένω, μένος, ὡς παρὰ τὸ σθένω, σθένος. σημαίνει τρία· ἐπὶ μὲν τοῦ θυμοῦ, — μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναι Πίμπλαντ', Ἰλιάδος α', ἀντὶ τοῦ θυμοῦ, ὀργῆς. ἐπὶ δὲ τῆς ἰσχύος, Δῶκε μένος καὶ θάρσος: — ἀντὶ τοῦ ἰσχὺν καὶ δύναμιν. καὶ πάλιν, — ἔτι μοι μένος ἔμπεδόν ἐστιν: — ἐπὶ δὲ τῆς ψυχῆς, μένος Ἄρηος, περιφραστικῶς ὁ πόλεμος. παρὰ τὸ μένος γίνεται μενεαίνω· καὶ σημαίνει τρία· ἐπὶ μὲν τοῦ χολοῦσθαι, — οὐδέ τι σε χρὴ Ἀσκε-
580 λέας αἰεὶ μενεαινέμεν: — ἐπὶ δὲ τοῦ προθυμεῖσθαι, — μενέαινε δὲ κῦδος ἀρέσθαι: — ἐπὶ δὲ τοῦ λειποψυχεῖν, Κτεινόμενος μενέαινεν.

Μενδήσιος] ἐκ τοῦ Μένδης Μένδητος Μενδήσιος, τροπῇ τοῦ τ εἰς σ. μένδης δὲ λέγεται παρ' Αἰγυπτίοις ὁ τράγος. ἢ ὅτι τοπικόν ἐστιν, ὡς θαλάσσιος, οὐράνιος.

Μενθῆραι, αἱ φροντίδες, οἱονεὶ μενεσθῆραι, αἱ θηρώμεναι τὸ μένος, τουτέστι τὴν ψυχήν· οὐ γὰρ ἄλλῳ θηρᾶται ἡ ψυχὴ καὶ κρατεῖται ἢ ταῖς φροντίσιν.

Μενοεικές, τὸ τῷ μένει καὶ τῇ ψυχῇ εἰκὸς καὶ ἀρεστόν.

Μέντοιγε, ἐπίῤῥημα μεσότητος· ἐκ τοῦ μὲν καὶ τοῦ τοὶ παραπληρωματικοῦ συνδέσμου.

Μενοῦνγε, ἐκ τριῶν συνδέσμων, καὶ σημαίνει τὸ ἀληθές.

Μέριμνα] ὡς παρὰ τὸ λεπίζω γίνεται λέπαδνα, οὕτω καὶ παρὰ τὸ μερίζω, μέριδνα, καὶ τροπῇ τοῦ δ εἰς μ.

Μεριμνῶ, παρὰ τὸ μέριμνα· τοῦτο παρὰ τὸ μερίζω, μερίσω, μεμέρικα, μεμέρισμαι, μέριμνα· ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ μερίζειν τὸν νοῦν.

Μέρη, ἀπὸ τοῦ μεμερίσθαι, καὶ ἄλλο ἄλλου διαφέρειν· συστατικὰ δὲ τοῦ ὅλου σώματός ἐστι.

Μέρμις μέρμιθος, τὸ σπάρτινον σχοινίον. παρὰ τὸ εἴρω τὸ συμπλέκω, ἕρμις, καὶ μέρμις.

Μέρμερα ἔργα, τὰ μερίμνης καὶ φροντίδος ἄξια ἔργα, οἷον χαλεπά.

Μερμήριξε, παρὰ τὸ μείρω τὸ μερίζω, ἀφ' οὗ τὸ φροντίζω. Ἀλλ' ὅγε μερμήριξεν: — εἰς μέρη ἐμερίζετο, ἐμερίμνα. καὶ διάνοια μὲν, ἡ ἑδραία· μέριμνα δὲ, ἡ μεριζομένη. ἀπὸ τοῦ μερίζω, διπλασιασμῷ, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς η, μερμηρίζω· οἱ γὰρ φροντίζοντες μερίζονται τὴν γνώμην. ἀπὸ τοῦ ἐπὶ τάδε καὶ τάδε μερίζεσθαι τὴν ψυχὴν τοῦ μεριμνῶντος. ὅθεν μέρμηρας τὰς μερίμνας ἔνιοι λέγουσι. τὸ δὲ μερίζω, παρὰ τὸ μείρω μερῶ μερίζω· ἢ παρὰ τὸ μέρος· τοῦτο, παρὰ τὸ μειοῦσθαι πρὸς τὸ ὅλον: ἢ παρὰ τὸ μείρω· μερίζεται γὰρ κατ' ἐκεῖνα τὰ μέρη τὸ σῶμα. καὶ τὸ μηρὸς δὲ, ὁμοίως.

Μέροψ, συνώνυμον· γίνεται παρὰ τὸ μείρω τὸ μερίζω, ὁ μεμερισμένην τὴν ὄπα (ὅ ἐστι τὴν φωνὴν) ἔχων καὶ ἔναρθρον, ὡς πρὸς σύγκρισιν τῶν ἄλλων ζώων· ἐπειδὴ, ἐὰν εἴπω ἄνθρωπος, μερίζεται εἰς συλλαβάς. ἢ ὅτι οὐ πάντες τὴν αὐτὴν φωνὴν ἔχουσι.

Μέσος] παρὰ τὸ μερίζω μερίσω, μεριστός· καὶ συγκοπῇ, μέσος. ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ τὰ μέρη ἴσα ἔχειν· ὅθεν καὶ μεσίτης, ὁ μεσάζων.

Μεστός] παρὰ τὸ ἔω τὸ πληρῶ· ὁ μέλλων, ἔσω· ἐκ τούτου ἐστός, ὁ πλήρης· καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ, μεστός· καὶ οὐδέτερον, μεστόν, τὸ πλῆρες.

Μεταλλῶ, δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων· καὶ σημαίνει τὸ πολυπραγμονῶ· καὶ γίνεται ἐκ τοῦ μέταλλον. καὶ τί μετέχει τὰ μέταλλα πρὸς τὸ μεταλλῶ; ἐπειδὴ ταῦτα ἐρεύνης οὐ τῆς τυχούσης, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀναγκαίας δέονται. μέταλλον δὲ σημαίνει τὸν τόπον ἐν ᾧ ὁ χρυσὸς τίκτεται, ἢ τὴν χρυσῖτιν γῆν· καὶ γίνεται παρὰ τὸ μῶ τὸ ζητῶ, ἀπὸ τοῦ ζητεῖν ἐν αὐτῷ τι. καὶ τὸ ζητεῖν μεταλλᾶν ἔλεγον· καὶ οἱ ἐργαζόμενοι μεταλλεῖς.

Μετάφρενον] ἡ μετὰ τὸ ἔσχατον σημαίνει καὶ τὸ ὀπίσω, ὡς τὸ, Μετ' Ἀχιλῆα καὶ μετὰ Θησέα: — σημαίνει καὶ τὴν ἄνω σχέσιν, ὡς τὸ μέτωπον. ὧδε δὲ τὸ 581
ἔσχατον (ὡς εἴπομεν) σημαίνει, τὸ ἀπὸ τοῦ ἥπατος καὶ τῆς κοιλίας· ἀπὸ γὰρ τούτων ἐστὶν ἐκεῖνο.

Μέσος, παρὰ τὸ μετέχειν τοῦ ἴσου.

Μεσόδμη, μεσοδόμη συγκοπῇ.

Μεσαύλιος, ἡ κατὰ τὸν ἀγρὸν ἔπαυλις· Ἀττικῶς καὶ τὴν μέσην τοῦ πυλῶνος καὶ τῆς αὐλῆς, ἢ τῆς ἀνδρωνίτιδος καὶ γυναικωνίτιδος.

Μεσότητος] μεσότητος λέγεται εἶναι ἐπιῤῥήματα, ἀπὸ τοῦ μεταξὺ εἶναι ὀνόματα καὶ ῥήματα· οἷον ἀπὸ τοῦ φιλοσοφῶ, καὶ φιλόσοφος καὶ φιλοσόφως. τοῦτο δ' οὐκ ἀεὶ εὑρίσκεται· διὸ καὶ σεσυκοφάντηται· τὸ γὰρ καλῶς καὶ σοφῶς ῥῆμα οὐκ ἔχει παρακείμενον. βέλτιον οὖν σημειώσεις ποιότητος δηλωτικὰς αὐτὰς καλεῖν. Ὧρος.

Μέσμα, πόλις κτισθεῖσα ὑπὸ Λοκρῶν ὁμωνύμως τῷ ποταμῷ. Ὧρος.

Μετάφρενα, τὰ ὄπισθεν τῆς κεφαλῆς, ἤγουν μετὰ τὰς φρένας· ἐν τῇ κεφαλῇ γὰρ αἱ φρένες.

Μετάφρενα, τὰ νῶτα· ὅτι ἐξόπισθεν τῶν φρενῶν κεῖται. φρένες δὲ ὑμένες εἰσὶ μεταξὺ τῆς καρδίας καὶ τοῦ ἥπατος.

Μετριοπαθεῖν, ἡμέρους τὰ πάθη καταδέχεσθαι, συγγινώσκειν.

Μεσημβρία] παρὰ τὸ μέσος καὶ τὸ ἡμέρα, γίνεται μεσημερία καὶ μεσημβρία.

Μεταμέλειν. σχῆμα παρασύνθετον, ἐκ τοῦ μεταμέλομαι καὶ μετανοῶ καὶ μεταγινώσκω.

* Μετεωροφέναχες, οἱ περὶ τῶν μετεώρων διαλεγόμενοι, ὥστε ἐξαπατᾶν· ἀπὸ τοῦ φεναχίζειν καὶ μετέωρα.

* Μετέμφυτος, ὁ ἐγκεκεντρισμένος· ἀπὸ τοῦ φύειν καὶ μετά.

Μετέῃσι] τὸ θέμα, εἰμί· ἡ μετοχὴ, εἰς ἔντος· καὶ τὸ ὑποτακτικὸν, ὦ, ῇς, ῇ· καὶ πλεονασμῷ τῆς σι συλλαβῆς, ῇσι· καὶ τοῦ ε ποιητικῶς, ἔῃσι καὶ μετέῃσι.

Μετεωρισμὸς, ἐκ τοῦ μετεωρίζω· τοῦτο παρὰ τὸ μετέωρος· τοῦτο παρὰ τὸ ἀείρω τὸ κουφίζω· ῥηματικὸν ὄνομα, ἄειρος· καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς ο, ὄειρος· καὶ ἐν ὑπερθέσει, ἔοιρος· καὶ τροπῇ τῆς οι διφθόγγου εἰς ω, ἔωρος· καὶ μετὰ τῆς μετὰ προθέσεως, μετέωρος, ὁ κοῦφος. τὸ αὐτὸ δὲ δηλοῖ καὶ τὸ μεταχρόνιος. μετέωρος οὖν, παρὰ τὸν ὧρον, ὃ σημαίνει τὸν χρόνον.

Μετανάστης. ὁ μέτοικος καὶ φυγάς· ἐκ τῆς μετὰ προθέσεως καὶ τοῦ νάσσω τὸ οἰκῶ.

* Μετόπωρον, ὁ μετὰ τὴν ὀπώραν καιρός.

Μέτρον] ὡς ἀπὸ τοῦ φέρω γίνεται φέρτρον, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ μείρω τὸ μερίζω καὶ ἀριθμῶ, γίνεται μέρτρον· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ρ, μέτρον. οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ δείρω δέρτρον.

Μέτριον, τὸ ταπεινόν· παρὰ τὸ μετρῶ, τὸ ὑποταπεινούμενον· τοῦτο παρὰ τὸ μέτρον· τὸ δὲ μετροῦν, μεθοροποιοῦν ἐτυμολογεῖται.

Μέτωπον] ἔστιν ἐνταῦθα πρόθεσις ἀντὶ προθέσεως· τουτέστιν ὑπέρωπον, τὸ ὑπὲρ τοὺς ὦπας ὄν. καὶ ἐπὶ τὰς φάλαγγας μετωπηδὸν στησάμενοι, ἀντὶ τοῦ ἔμπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν.

Μείων. παρὰ τὸ μείων (ὁ ἐλάττων) μεῖστος, ὡς πλείων
582 πλεῖστος, τῷ λόγῳ τῶν συγκριτικῶν.

Μεῖον] παρὰ τὸ μέρος, μερίων· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ρ, μείων· καὶ συναιρέσει τοῦ ε καὶ ι εἰς τὴν ει δίφθογγον, γίνεται μείων μείονος· τὸ οὐδέτερον, τὸ μεῖον. σημαίνει δὲ τὸ μικρόν· ὅθεν καὶ μειονεκτεῖν, τὸ μεῖον ἔχειν. καὶ ἔστιν ἐναντίον τὸ μειονεκτεῖν τῷ πλεονεκτεῖν· καὶ μειονεκτεῖσθαι, τὸ μικροῖς ἡττᾶσθαι, καὶ οἷον ἐπὶ μικρῶν ἔχεσθαι, τουτέστι κρατεῖσθαι. ἢ ἀπὸ τοῦ μικρὸς γίνεται, ἢ ἀπὸ τῆς μιᾶς· τῆς γὰρ μιᾶς οὐδέν ἐστιν ἐλαττότερον.

Μείζων, εἴδους τῶν παραγώγων συγκριτικοῦ. ἐκ τοῦ μέγας ὁ πρῶτος τύπος, μεγάτερος· ὁ δεύτερος, μεγίων· ὁ τρίτος, μέσσων· καὶ τροπῇ Αἰολικῇ τῶν δύο σσ εἰς ζ, μέζων· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, μείζων. τὸ δὲ μέγας, εἴδους τῶν ὑποπεπτωκότων τῷ ὀνόματι πρός τι ἔχον· πρὸς γὰρ τὸ μικρὸν ἔχει.

Μειδιῶ, παρὰ τὸ μεῖον γίνεται· ὁ γὰρ μειδιῶν μείονι κέχρηται γέλωτι. καὶ παρὰ τὸ μειδιῶ, γίνεται Μειδίας ὄνομα κύριον, ὡς παρὰ τὸ φείδω Φειδίας.

Μείδυλος] οὕτως ἐλέγετο ὁ πατὴρ Βακχυλίδου· καὶ γίνεται παρὰ τὸ μειδιῶ, ὡς παρὰ τὸ φείδω Φείδυλος. εἰς τὸ ἀμειδής.

Μείλινος, σημαίνει τὸν ἀπὸ μελίας γεγενημένον. παρὰ τὸ μελία, γίνεται μελίινος· καὶ συγκοπῇ, μέλινος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, μείλινος, ὡς καὶ παρὰ τὸ μέλας μέλανος. — μείλανι πόντῳ· καὶ Μελανίων, Μειλανίων.

Μειλίγματα, σημαίνει τὰ πραϋντικά. ἀπὸ τοῦ μειλίσσω, μείλιγμα.

Μείλια. σημαίνει τὰ προικῷα πράγματα, τὰ ἐξάπροικα· παρὰ τὸ μειλίσσω γίνεται. Ἰλιάδος ι. πολλὰ δ' ἐπὶ μείλια δώσω· — τὸ ἑξῆς, Ἐπιδώσω μείλια. οἷς μειλίσσονται τοὺς ἄνδρας. τὴν προῖκα δὲ λέγει τὴν ἡδέως διατιθεμένην τὴν ψυχήν.

Μείλιχος καὶ μειλίχιος, σημαίνει τὸν πρᾶον καὶ πραϋντικόν. γίνεται ἀπὸ τοῦ μέλι, ὥς τινές φασιν· ἢ παρὰ τὸ μέλος γίνεται μελίσσω· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, μειλίσσω· καὶ ἐκεῖθεν μείλιχος. ὡς ταράσσω τάραχος. ἢ ἀπὸ τοῦ μέλος μελικός· καὶ τροπῇ τοῦ κ εἰς χ, καὶ ἀναβιβασμῷ τοῦ τόνου, μέλιχος, ὡς Ὀλυμπικός, Ὀλύμπιχος· καὶ πατρικός, πάτριχος· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, μείλιχος· εἶτα πάλιν κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ι, καὶ διπλασιασμῷ τῶν συμφώνων αἰολικῶς, γίνεται μέλλιχος, ὡς κείρω, κέρρω. οὗτοι δὲ κακῶς λέγουσιν, ὡς λέγει ὁ Ἡρακλειδικός· ὅτι οὐδέποτε οἱ Αἰολεῖς ἐπὶ τοῦ πλεονασμοῦ τοῦ ι ἀναδιπλασιάζουσι τὰ σύμφωνα· οἷον, τὸ κενὴ γίνεται κεινή, καὶ οὐ γίνεται παρ' αὐτῶν κέννη· τὸ γὰρ ξέννος, οὐκ ἀπὸ τοῦ ξεῖνος, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ξένος ἐστίν· ἐπὶ γὰρ τῶν βραχέων ποιοῦσιν ἀναδιπλασιασμόν· οἷον, θεράπων, θεῤῥάπων· ἔνη, ἔννη· ἔστι καὶ ὄνομα πόλεως.

Μείρεται· εἰ μὲν σημαίνει τὸ μερίζεται, γίνεται ἀπὸ τοῦ μέρος μέρω μέρομαι· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, μείρομαι· εἰ δὲ σημαίνει τὸ ἐπιθυμεῖ, γίνεται ἀπὸ τοῦ ἵμερος ἱμέρω καὶ ἱμείρω· τὸ παθητικὸν, ἱμείρομαι· τὸ τρίτον, ἱμείρεται· καὶ κατὰ ἀφαίρεσιν, μείρεται.

Μεῖραξ] παρὰ τὸ εἴρω τὸ λέγω γίνεται εἶραξ· ὅθεν εἰράκιον καὶ μειράκιον· καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ, μεῖραξ, ὁ δυνάμενος ἤδη λέγειν. Ἰστέον δὲ ὅτι θηλυκῶς λέγεται· 583
καὶ κρεῖττον λέγειν αὐτὸ ἀπὸ τοῦ ἱμείρω ἵμειραξ καὶ μεῖραξ, ἢ τοιούτου χρόνου οὖσα, ὥστε καὶ ἐπιθυμεῖσθαι.

Μείς, σημαίνει τὸν μῆνα. μήν ἦν· καὶ ἐτράπη τὸ η Δωρικῶς εἰς τὴν ει δίφθογγον· ἐπειδὴ τὰ εἰς ν λήγοντα ἀρσενικὰ οὐ θέλει ἔχειν πρὸ τοῦ ν δίφθογγον, οἷον σωλήν, Πλάτων· ἔτρεψε τὸ ν εἰς ς, καὶ ἐγένετο μείς. πρόσκειται, ἀρσενικά, διὰ τὸ χρυσοῦν, οὐδέτερον. ἔστι δὲ ἄκλιτον· εἰ γὰρ ἐκλίνετο, μενὸς εἶχεν εἶναι ἡ γενική. ἢ παρὰ τὸ μεῖος γίνεται· ὡς δὲ παρὰ τὸ ῥήσσω ῥηγμίς, οὕτω καὶ παρὰ τὸ μειῶ, μείς. ἐσχημάτισται μακρῶς τε ἅμα καὶ ὀξυτόνως. παρὰ τὸ μεῖος, μειῶ εἴρηται, ὅτι μειουμένης εἰς ἄκρον τῆς σελήνης, πληροῦται ὁ μήν. τὸ δὲ μήν, γίνεται ἀπὸ τοῦ μήνη, ὃ σημαίνει τὴν σελήνην· δι' αὐτῆς γὰρ τελειοῦται ὁ μήν. ἢ παρὰ τὸ μεῖον τὸ μικρὸν γίνεται μειήν· καὶ συγκοπῇ, μήν, ἡ εἰς ἄκρον ἐλάττωσις καὶ ἀποτερμάτωσις τῆς σελήνης. τὸ δὲ μήνη, ἢ ἀπὸ τοῦ μῆνις, ὃ σημαίνει τὴν ὀργήν· αὐτῇ γὰρ τὸ πάθος ἀνάπτουσιν· ἢ ἀπὸ τοῦ μὴ μένειν ἐν τῷ αὐτῷ, ἀλλὰ ποτὲ μὲν μειοῦσθαι, ποτὲ δὲ αὔξεσθαι. τὸ δὲ μῆνις, παρὰ τὴν μανίαν, μάνις τις οὖσα· ἐοίκασι γὰρ μαινομένοις οἱ ὀργιζόμενοι. ἢ παρὰ τὸ μένω τὸ ἐπιμένω, ἡ ἐπιμένουσα ὀργή· ἢ παρὰ τὸ ἐμμένειν τῷ μηνιῶντι καὶ ὀργιζομένῳ· ἔνθεν [ὀργίζεσθαι μὲν τὸ] πρὸς φίλους καὶ ἰδίους καὶ υἱούς· μηνίειν δὲ, τὸ πρὸς ἐχθρούς· ἐφ' ὧν μὲν γὰρ, ταχὺ διαλλάττονται· ἐφ' ὧν δὲ, ἐπιμένουσι πολὺ μνησικακοῦντες· καὶ ἀπομηνίσας, τὸ μνησικακήσας καὶ ὀργισθείς. ἀπὸ δὲ τοῦ μῆνις μηνίω, ὡς μῆτις μητίω. ἔστι καὶ μηνιῶ μηνιᾷς, ἀπὸ τοῦ μηνίω μηνίσω γινόμενον.

* Μηδαμᾶ, κατὰ ἔκθλιψιν, ἀντὶ τοῦ μηδαμῶς.

Μήνιγγες, λέγονται οἱ σκέποντες ὑμένες τὸν ἐγκέφαλον. διὰ τὸ μένειν ἐν αὐταῖς τὸν ἐγκέφαλον.

Μήδεα, ἐπὶ τῶν αἰδοίων, παρὰ τὸ μέδειν καὶ ἄρχειν τῆς

γενέσεως· ἐκτάσει τοῦ ε εἰς η. λέγεται δὲ μήδεα καὶ τὰ βουλεύματα. ἡ εὐθεῖα, μῆδος.

Μηονία, ἡ Λυδία. γίνεται ἐκ τοῦ Μαιών Μαίονος (ἔστι δὲ ὄνομα κύριον) Μαιονία· καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς η, Μηονία. ὁ κανών· τὰ εἰς ων ὀξύτονα τῇ αι διφθόγγῳ παραληγόμενα, εἰ μὲν ὦσιν ἐθνικὰ, τρέπουσι τὸ ω εἰς ο ἐπὶ τῆς γενικῆς· οἷον, Παιών παίονος. Παίονας ἄνδρας ἄγων: — Μαιών Μαιόνος· εἰ δὲ μὴ ὦσιν ἐθνικὰ, φυλάττει τὸ ω· οἷον, βαιών βαιῶνος· ἔστι δὲ εἶδος ἰχθύος· Παιών Παιῶνος κύριον.

Μήνυμα, παρὰ τὸ μηνύω· τοῦτο παρὰ τὸ ἀνύω, ὃ σημαίνει τὸ διέρχομαι· πλεονασμῷ τοῦ μ, μανύω. ἢ παρὰ τὸ μνῶ μνύω· καὶ πλεονασμῷ τοῦ η.

Μήλη ἰατρικὴ, δι' ἧς ψηλαφᾶται τὰ πονούμενα· μηλοῦν γὰρ τὸ ψηλαφᾶν λέγεται· καὶ μήλωθρα, τὰ πορφυρᾶ βάμματα. γίνεται παρὰ τὸν μήσω μέλλοντα δηλοῦντα τὸ ἐργάζομαι. Ὅμηρος φησί, Μήσατο ἔργα: — μήλη οὖν, ἡ πολλῶν κατὰ τὴν ἰατρικὴν ἐργάτις.

Μήθομαι, παρὰ τὸ μήθω δηλοῦν τὸ μανθάνω· ὃ γίνεται κατὰ τροπὴν τοῦ δ εἰς θ, ἀπὸ τοῦ μήδω. ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔμαθον· ἀφ' οὗ τὸ μαθεῖν.

Μηκώνη, εἴρηται, ὅτι ἐνταῦθα πρῶτον εὗρε τὸν τῆς μήκωνος καρπὸν ἡ Δημήτηρ. μήκων δὲ ἡ βοτάνη, παρὰ τὸ μῆκος ἐστί· μῆκος δὲ, τὸ ἐπιπολὺ ἧκον μακρόν.

584 Μήκιστος] παρὰ τὸ μακρός μακρίων καὶ μακίων· καὶ τροπῇ μηκίων· ὅθεν τὸ μήκιστος.

Μῆλα, πάντα τὰ τετράποδα· ὅθεν καὶ πᾶσα βύρσα μηλωτὴ λέγεται· κατὰ περικράτησιν καὶ τὰ πρόβατα καὶ αἶγες· ἐπειδὴ καρποφορεῖ ταῦτα τῇ τριχί· κείρεται γὰρ, καὶ πάλιν φέρει. φησὶ γοῦν ἐπεξηγούμενος, προσθεὶς τὸ γένος, ἐπήνεγκε τὰ β' εἴδη· καὶ σημαίνει γ'· μῆλον, Μῆλ' ὄϊές τε καὶ αἶγες: — λέγεται δὲ καὶ ὁ καρπὸς τῆς μηλέας. λέγεται δὲ μῆλα καὶ πάντα τὰ δένδρα, ὡς ὅταν λέγῃ, Αὐτῇσι ῥίζῃσι καὶ αὐτοῖς ἄνθεσι μήλων: — ἀντὶ τοῦ σὺν τοῖς καρποῖς. Μῆλα, τὰ πρόβατα· οἱ μὲν, ἀπὸ τοῦ μηκᾶσθαι· ὅπερ ἀνάρμοστον· ἄλλοι δὲ, ἀπὸ τοῦ μηλώδη καρπὸν ἔσεσθαι· Ἄτταλος δὲ, παρὰ τὸν μαλλόν. ἐγὼ δέ φημι, μᾶλλον ἀπὸ τοῦ μῆλα ὁ μαλλὸς εἴρηται. ἀπὸ γοῦν τοῦ μέλω καὶ μέλομαι, γίνεται μῆλον καὶ μῆλα· ἐπιμελείας γὰρ ἠξίωνται, καὶ διὰ πολλῆς φροντίδος ἦσαν τοῖς παλαιοῖς. ἢ παρὰ τὸ μηλόν, τὸ ἥσυχον καὶ ἥμερον καὶ χαῦνον· τοιοῦτον γὰρ τὸ πρόβατον. ὁ δὲ καρπὸς, κατ' ἐξοχήν· πᾶς γὰρ οὕτως ἐλέγετο· οἷον, — καὶ αὐτοῖς ἄνθεσι μήλων: — ἀνεστραμμένως δ' εἴρηται· ἔδει γὰρ εἰπεῖν ἀνθέων. Ἰλιάδος ι'.

* Μηλόβοτος, ὁ τὰ μῆλα (τουτέστι τὰ πρόβατα) βόσκων.

Μηλωτὴ, προβάτειος δορά· ἀπὸ τοῦ μῆλα· ἢ ἀπὸ τοῦ μηλώσω.

Μηρός, παρὰ τὸ μέλας, τροπῇ τοῦ ἀμεταβόλου εἰς ἀμετάβολον, καὶ ἐκτάσει τοῦ ε εἰς η· ἢ παρὰ τὸ μέρος, ἢ παρὰ τὸ μείρω, διὰ τὸν μερισμὸν τοῦ σώματος.

Μήρυμα, ἀπὸ τῆς ὑποστατικωτέρας ὑπάρξεως εἰς τὸ μεῖον καὶ ἔλαττον ἕλκεσθαι· οἱ δὲ, μόρημα, ἐπεὶ διὰ πόνου ἐργάζονται· μορεῖν γὰρ τὸ πονεῖν.

Μήρινθος, ἡ σχοῖνος· καὶ μηρίνθους, σχοινία, σπάρτα, δεσμούς· παρὰ τὸ μύρεσθαι καὶ καταῤῥεῖν ἐν τῷ μύρεσθαι αὐτούς, τουτέστι συνάγεσθαι· ἢ παρὰ τὸ μύρεσθαι καὶ ἕλκεσθαι ἐν τῷ γίνεσθαι.

Μήρινθος, ἡ σπάρτος· παρὰ τὸ μύρεσθαι καὶ καταῤῥεῖν ἐν τῷ κλώθεσθαι αὐτήν, ἤτοι νήθεσθαι.

Μηρυκισμός, ἐκ τοῦ μηρυκίζω· τοῦτο ἐκ τοῦ μηρύκω· μηρύκειν γὰρ λέγεται τὸ ἐκ βάθους ἀρύεσθαι καὶ εἰς μικρὰ κόπτειν. τοῦτο παρὰ τὸ μηρύω, τὸ ἀναλέγομαι· τοῦτο παρὰ τὸ μέρος μερύω καὶ μηρύω, τὸ εἰς μέρη κοπτόμενον.

Μήτηρ, παρὰ τὸ μὴ τηρεῖσθαι· αἱ γὰρ γυναῖκες, πρὶν γένωνται μητέρες, φυλάττονται πρὸς τὸ μὴ λυμανθῆναι τὴν αὐτῶν παρθενίαν· ἡνίκα δὲ γένωνται μητέρες, οὐ τηροῦνται. ἢ παρὰ τὸ μῶ τὸ ζητῶ, ἡ ὑπὸ τῶν τέκνων ζητουμένη· ἢ ἡ μαστεύουσα τὰ πρὸς τροφὴν τοῖς κυηθεῖσιν· ἢ ὅτι φυσικῶς αὐτὰ μαστεύει τὰ κυηθέντα ἡ μήτηρ. ἢ ἐκ τοῦ ματῶ, μάτηρ καὶ μήτηρ, ὡς μάτις μῆτις, ἡ τῶν ἀδήλων ζητητική. τὸ μη, η· ἐκ τοῦ μήσω μέλλοντος. ζήτει εἰς τὸ ἀστήρ.

Μήτρα] παρὰ τὸ μήτηρ μητέρος μήτερα· καὶ συγκοπῇ, μήτρα· ὅτι μήτηρ ἐστὶ τοῦ γεννωμένου. ὡς πατὴρ πάτρα κατὰ μετάθεσιν τοῦ ρ, καὶ μήτηρ μήτρα.

Μῆτις, σύνεσις, τέχνη, βουλή· ὅθεν καὶ μητιόσασθαι, τὸ κατεργάσασθαι καὶ βουλεύσασθαι. γίνεται παρὰ τὸ μήδω· ὁ μέλλων, μήσω· ῥηματικὸν ὄνομα, μῆσις· καὶ
μεταθέσει τοῦ σ εἰς τ, μῆτις. ἀπὸ τούτου γίνεται μη- 585
τιόεις· καὶ, μητιόεντα φάρμακα, εὖ ἐπινενοημένα καὶ ἐνεργά. ἐκ τοῦ μῆτις γίνεται καὶ μητίτης· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε, μητιέτης· ἡ αἰτιατική, τὸν μητιέτην, καὶ μητίετα κατὰ μεταπλασμόν. προπαροξύνεται· αἱ γὰρ κατὰ μεταπλασμὸν εἰς α αἰτιατικαὶ μὴ ἀπὸ ἡγουμένης γενικῆς ἢ δοτικῆς εἰς α μεταπλασθεῖσαι, (ὡς τὸ ἱππότης ἱππότου ἱππότα· προμετεπλάσθη γάρ. ὑπὲρ δύο συλλαβὰς· διὰ τὸ λίτα) προπαροξύνονται· οἷον εὔτροχον, εὔτροχα· ἀλίτροχον, ἀλίτροχα. ἡ κλητικὴ, μητίετα· καὶ ὤφειλεν εἶναι μητιέτα, ἀπὸ τῆς μητιέτης εὐθείας· κανὼν γὰρ ἐστὶν ὁ λέγων, ὅτι τὰ εἰς ης ἰσοσύλλαβα, εἰ τὸ τ ἔχει, εἰς α ποιοῦσι τὴν κλητικήν. ἀλλ' ἔτι κανὼν, ὅτι πᾶσα πτῶσις συνεμπίπτουσα ἑτέρα πτώσει, τὸν αὐτὸν τόνον ἀναδέχεται. τούτου χάριν καὶ ἡ κλητικὴ τὸν αὐτὸν τόνον ἐφύλαξε τῆς αἰτιατικῆς· καὶ ἡ εὐθεῖα πάλιν τῇ αἰτιατικῇ ὡμοφώνησε.

Μηχανή. παρὰ τὸ μήδω μήσω, μηχανή.

Μῆχος, μηχάνημα, τέχνασμα· ὄνομά ἐστιν οὐδέτερον. καὶ λέγουσί τινες, ὅτι ἐκ τοῦ μηχανή, γίνεται μῆχος κατὰ παρασχηματισμόν, ὡς ἡδονή, ἦδος.

Μηρία, τὰ μηριαῖα ὀστᾶ. ἀπὸ τοῦ μηρός, ὑποκοριστικὸν, μηρίον. ἐκ δὲ τοῦ μείρω ἢ μερίζω, γίνεται μέρος καὶ μηρός· ἀπ' αὐτοῦ γὰρ τοῦ τόπου μερίζεται τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου· μέχρι γὰρ αὐτοῦ ἔνεστι τὸ αὐτό. — ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἔκηα· Πτολεμαῖος τὸ ε τελευταῖον λαμβάνει τοῦ μῆρε, ἵν' ἰκανώτερον ἐκδέξηται τὸ κάη· καὶ Ἀρίσταρχος δὲ οὕτω. δύναται δὲ καὶ ἐκάη εἶναι τὸ πλῆρες, ἐκθλίψεως γενομένης τοῦ α, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐντελέστερον εἰρημένου, — κατὰ πίονα μηρί' ἔκηα: — τὸ δὲ τοιοῦτον πολὺ παρὰ τῷ ποιητῇ. ἀπεφηνάμην δὲ ἐντελέστερον εἶναι τὸ μηρίον τοῦ μηρόν· ἐκ γὰρ συγκοπῆς αὐτοῦ ἐγένετο· ἐπείτοι εὐθύνεται ὁ τόνος· τὰ γὰρ εἰς ος λήγοντα μεταπλαζόμενα εἰς οὐδέτερον, τὸν αὐτὸν τόνον φυλάττει· ὁ ζυγός, τὸ ζυγόν· ὁ δίφρος, τὸ δίφρον· ὅθεν καὶ μηρός μηρόν καὶ μῆρα. εἰ δὲ μῆρα καὶ μηρούς, μεταπλασμός ἐστι· καὶ ὤφειλεν εἶναι μηρά, ὀξυτόνως· τὰ γὰρ ἀπὸ ἀρσενικοῦ ἢ θηλυκοῦ εἰς οὐδέτερον γένος μεταπλασθέντα, τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου ὁμότονα καθεστήκασιν, ἐρετμοί, ἐρετμά· αἱ πυραί, τὰ πυρά· αἱ οἰκίαι, τὰ οἰκία. τοῦτο δὲ οὐκ ἔστιν· ἔδειξε γὰρ ὁ τόνος τὸ πάθος. ἔστι γὰρ τὰ μηρία· καὶ κατὰ συγκοπὴν, τὰ μῆρα· διαφέρει γὰρ τὸ ἀρσενικὸν τοῦ οὐδετέρου· ὅτι τὸ μὲν ἀρσενικὸν ὁ ποιητὴς τίθησι καὶ ἐπὶ τῶν ἁγιαζομένων, ὡς τὸ, Μηροὺς ἐξέτα-

μον: — καὶ ἐπὶ τῶν ἀνθρωπείων, — μιάνθην αἵματι μηρωί: — τὸ δὲ οὐδέτερον, ἐπὶ τῶν ἀγιαζομένων, ὡς τὸ, Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη.

Μὴ] μὴ, ἀπαγορευτικόν ἐστιν ἐπίῤῥημα· οἷον, Μὴ φάγῃς· Μὴ μοιχεύσῃς· ὅπερ καὶ ὑποτάσσει. σημαίνει καὶ διαστατικόν· οἷον, Μὴ ἀπέθανεν ὁ δεῖνα: — καὶ, Μὴ μάτην τρέχομεν: — ὅπερ οὐχ ὑποτάσσει. καὶ ὅταν κεῖται ἀντὶ τοῦ οὐ ἀπαγορεύσεως, οὐχ ὑποτάττει· τὸ δὲ οὐ μὴ, ὑποτάσσει. σημαίνει δὲ πέντε· ἄρνησιν, ὡς τὸ, Μὴ δι' ἐμὴν ἰότητα Ποσειδάων ἐνοσίχθων Πημαίνει Τρῶας: — ἀπαγόρευσιν, ὡς τὸ, Μή μοι οἶνον ἄειρε: — δισταγμὸν, ὡς τὸ, Μή μιν ἐγὼ μὲν ἵκωμαι ἰὼν, ὁ δέ μ' οὐκ ἐλεήσει: — συλλογισμὸν, ὡς τὸ,
586 Μὴ ὁ κοιμώμενος οὐχὶ προσθήσει τοῦ ἀναστῆναι: — καὶ ἀντὶ τοῦ εἴθε, Μὴ δέ τι σοῖσι πόδεσσιν ὑπερβάλλεις: — συντάττεται δὲ μετὰ τριῶν ἐγκλίσεων· μετὰ προστακτικοῦ, ὡς τὸ, — μὴ ψευδέ' ἐπιστάμενος σάφα εἰπεῖν: — μετὰ εὐκτικοῦ, ὡς τὸ, Εἰ μὴ ἐγὼ τάδε τόξα φαεινῷ ἐν πυρὶ θείην: — καὶ μετὰ ὑποτακτικοῦ, ὡς τὸ, Μὴ δή πω ὑπ' ὄχεσφι λυώμεθα μώνυχας ἵππους: — καὶ μετὰ ποίων προσώπων συντάττεται ἐν τοῖς προστακτικοῖς; εἰς μὲν τὸν ἐνεστῶτα, μετὰ δευτέρου καὶ τρίτου· οἷον, Μὴ δὲ ἐκ νῆας ἅλαδ' ἑλκέμεν: — καὶ μετὰ τρίτου, ὡς ὁ Παῦλος φησίν, Ὁ ἐσθίων τὸν μὴ ἐσθίοντα μὴ ἐξουθενείτω, καὶ μὴ κρινέτω: — ἐπὶ δὲ τοῦ ἀορίστου πρώτου ἐνεργητικοῦ, παθητικοῦ καὶ μέσου, μετὰ τῶν τρίτων μόνον συντάττεται· οὐ γὰρ λέγεται Μὴ τύψον, ἢ Μὴ τύψαι, ἢ Μὴ τύπτου: — εἰ δὲ τῇ ὁριστικῇ ἐγκλίσει συντάττεται, οὐ μετὰ τῆς ἰδίας δυνάμεως τάσσεται, ἀλλ' ἀντὶ τῆς οὐ ἀποφάσεως, ὡς ἐν τῷ, Μὴ δι' ἐμὴν ἰότητα: — ἀντὶ τοῦ, οὐ διὰ τὴν ἐμὴν βούλησιν. καὶ ἐν τῷ, Μὴ ὄφελες λίσσεσθαι, ἀντὶ τοῦ, οὐκ ὤφελες. ἀπαρεμφάτῳ δὲ εἰ συντάσσεται ἡ μὴ ἀπαγόρευσις, οὐ ξένον· διότι παντὸς ῥήματος ἄρχει τὸ ἀπαρέμφατον. κρεῖττον δέ ἐστιν εἰπεῖν, ὅτι ἡνίκα μετὰ ἀπαρεμφάτου συντάσσεται, ἀντὶ προστακτικῆς ἐγκλίσεως κεῖται, ὡς ἐν τῷ, Μήτ' αὐτὸν κτείνειν, (τὸν Ἀγαμέμνονα ὁ Αἴγισθος) μήτε μνάασθαι ἄκοιτιν: — ἀντὶ τοῦ, μὴ ἔσο μνηστὴρ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ. καὶ ἐν τῇ Ἰλιάδι, Μὴ μὲν ἐγὼ κούρῃ Βρισηΐδι χεῖρ' ἐπενεῖκαι: — συνεχῶς γὰρ ὁ ποιητὴς τοῖς ἀπαρεμφάτοις ἀντὶ προστακτικῶν ἐχρήσατο, ὡς ἐν τῷ πειρᾶν, ἀντὶ τοῦ ἀπόπειραν ποιησάτω· καὶ ἀγορευέμεν, ἀντὶ τοῦ ἀγόρευσον.

Μήποτε, ἐπίῤῥημα δισταγμοῦ· ἓν μέρος λόγου· συντίθεται ἐκ τῆς μὴ ἀπαγορεύσεως, καὶ τοῦ ποτέ ἐπίῤῥημα.

Μηλιαυθμοῖο] Λυκόφρων. Καὶ μηλιαυθμὸν ἥδε χερσαίας πλάτης: — σημαίνει τὸν ἐν τοῖς προβάτοις κοιμήσεως τόπον, ἤγουν τὴν μάνδραν. παρὰ τὸ μῆλα τὰ πρόβατα, καὶ τὸ ἰαύω τὸ κοιμῶμαι, γίνεται ἰαυθμός ἡ κοίμησις· καὶ ἐν συνθέσει, μηλιαυθμός· ὡς κλαίω, κλαυθμός.

Μὴν] ὡς παρὰ τὸ Κέφαλος γίνεται Κεφαλὴν, κῶλος κωλὴν, μέγιστος μεγιστὴν καὶ μεγιστὰν, οὕτω καὶ παρὰ τὸ μεῖος μειὴν· καὶ κατὰ συγκοπὴν, μήν· ἀφ' οὗ καὶ μήνη ἡ σελήνη.

Μηριόνης, ὁ διὰ τῶν μηρῶν τὴν ὄνησιν φέρων, καὶ ἑαυτῷ ἐμποιῶν· ταχὺς γάρ· καὶ Μόλος δὲ ὁ τούτου πατὴρ, ἀπὸ τοῦ μολίσκειν.

Μηδαμινός, ἀπὸ τοῦ μηδαμῶς· ἐπὶ τοῦ ὄντος· ἀπὸ τοῦ μηδαμός ὀνόματος, συγκειμένου ἀπὸ τοῦ μὴ ἀπαγορευτικοῦ καὶ τοῦ δαμός τοῦ ἰσοδυναμοῦντος τῷ τίς.

Μήστωρ, ἐπιστήμων· παρὰ τὸ μήδω μήσω, ὁ δυνάμενος μήσασθαι, ὅ ἐστι βουλεύσασθαι.

Μεταίχμιον, σημαίνει τὸ μεταξὺ δύο τινῶν πραγμάτων ὑπάρχον· κυρίως δὲ ὁ μεταξὺ δύο στρατῶν τόπος· ἀπὸ τῆς αἰχμῆς.

Μεταμάζιον, μεταξὺ τῶν μαζῶν. ἓν ἐν ποιητέον ὡς μετάφρενον καὶ ἐνώτιον· παρῆκται δὲ παρὰ τὸ μαζός καὶ τὴν μετὰ πρόθεσιν, ὥσπερ παρὰ τὸ χθονός καὶ τὴν ἐπὶ, ἐπιχθόνιος· καὶ τὴν παρὰ καὶ ποταμός, παραποτάμιος. γίνεται γὰρ καὶ ἀπὸ [δύο] λέξεων ἕν τι παράγωγον, ὡς τὸ Νεαπολίτης, καὶ ἄλλα μυρία. 587

Μετανάστην, μέτοικον, φυγάδα. ἀπὸ τοῦ νάσσω, ὁ μέλλων, νάσω, νένασμαι, νάστης καὶ μετανάστης.

Μεταδρομάδην, ἐπιδραμών· ἢ ἐν τῷ τρέχειν ὁμοῦ.

Μετάλλειον] οὕτω μύρον ἐλέγετο ἀπό τινος Μεταλλέου Σικελιώτου, εὑρόντος αὐτοῦ τὴν κατασκευήν· ὃ καὶ διὰ τοῦ γ γράφει Ἀριστοφάνης Τελμισεῦσιν. Ὧρος.

Μεταπόντιος, πόλις Ἰταλίας· ἀπὸ Μεταπόντου τινὸς βασιλεύσαντος ἐν αὐτῇ.

Μέτεῤῥα] τοῦτο τὸ πάθος τῆς Αἰολικῆς ἐστι διαλέκτου· οἷον, Αἰτιάο τὰ μέτεῤῥα: — ὁ γὰρ μέτριος, μέτεῤῥος παρ' αὐτοῖς εἴρηται.

Μικρὸν] παρὰ τὸ μικαίνω, ἢ παρὰ τὸ μία, γίνεται παρώνυμον μικρόν, ὡς σκιά σκιαρόν, οἱονεὶ τὸ μεμονωμένον, ᾧ οὐκ ἄν τις ἐπὶ τῷ αὐτῷ συνέλθῃ διὰ τὸ μῦσος· τουτέστι τὸ φευκτόν.

Μία] ἐκ τοῦ εἷς, τὸ θηλυκὸν, μία· ὁ κανών. δύο κανόνες εἰσὶν οἱ μαχόμενοι. ζήτει εἰς τὸ εἷς.

Μιαιφόνος, μιαινόμενος φόνοις· [ἢ] κατὰ τροπὴν Δωρικὴν τοῦ β εἰς μ, οἷον βιαιφόνος· ἢ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ μ, οἷον ἰαινόμενος τῷ φόνῳ.

Μίγδ' ἄλλοις: — ἀναμεμιγμένος τοῖς ἄλλοις. ἀπὸ τοῦ μίσγω ἢ μίγω μίγδα.

Μιγέωσι, ῥῆμα ὑποτακτικὸν δευτέρου ἀορίστου. εἰ γὰρ ἦν ἐνεστὼς, μακρὸν ὤφειλεν ἔχειν τὸ ι· ἔχει δὲ ἐν. βραχύ· οὗ χάριν ἐστὶ δεύτερος ἀόριστος. ἔστι μίγω· τὸ μι, μακρόν· (εἰς τὸ μίσγω) καὶ ἡ θέσει μακρὰ μετεβλήθη εἰς φύσει. τὸ μι, ι· εἰ γὰρ ἐγράφετο διὰ διφθόγγου, ὤφειλεν εἶναι ὁ μέσος παρακείμενος μέμοιγα. ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔμιγον· βραχὺ τὸ ι· ὁ παθητικὸς, ἐμίγην· μιγείς μιγέντος· ἐὰν μιγῶ· μιγῶμεν, μιγῶσι· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε, — ἐπεί κε νομῷ μιγέωσι.

Μίκκος, σημαίνει τὸν μικρόν. Καλλίμαχος, — τοῖς μίκκοις μίκκα διδοῦσι θεοί: — ἀπὸ τοῦ μικρός γίνεται. τοῦτο παρὰ τὸ μεῖον τὸ ἔλαττον, γίνεται κατὰ διάλυσιν, μέϊον· καὶ ἐκτάσει, μήϊον, μηϊκρός· καὶ συγκοπῇ τοῦ η, μικρός. τὰ ἔχοντα προηγούμενον σύμφωνον, ἀποστρέφεται τὴν ει δίφθογγον· Ἴμβρος, ὄνομα πόλεως· Κίβρος, ἐθνικόν· λιβρός, ἡ σκοτεινὴ νύξ· φιτρός· δίκρος, τὸ φουρκίον· ἴγκρος, ὁ ἐγκέφαλος· λίστρος, ὁ ξυστήρ.

* Μικκίλος, μικρός. ὑποκοριστικῶς.

Μίλητος, πόλις· ὅθεν καὶ Μιλήσιοι· ἀπὸ Μιλήτου υἱοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρίας.

Μιλίγματα ὀκιτός, τὰ λείψανα· οἱ δὲ, τὸ σταῖς ᾧ κατέμασσον τὰς χεῖρας, καὶ τὸ λίπος ἀπέψων· ὅπερ ἀπομαγδαλίαν οἱ Ἀττικοὶ καλοῦσιν. ἴσως ἀπὸ τοῦ μελίζω μέλιγμα καὶ μίλιγμα· τὰ δὲ πραΰντικὰ, τὸ μει δίφθογγον.

Μιμαλλόνες, ἐκλήθησαν κυρίως αἱ γυναῖκες· πολεμικαὶ γάρ· παρὰ τὸ μιμεῖσθαι τοὺς ἄνδρας· ἤτοι διὰ Μακεδονικὴν ἱστορίαν, ἥτις κεῖται ἐν τοῖς Καλλιμάχου.

Μίμησις, παρὰ τὸ μῖμος· ἢ μνήμη τις οὖσα.

Μίμαντος, λέγεται πόλις καὶ χώρα ἐν Θρᾴκῃ. ἔοικε δὲ 588
λέγεσθαι ἐκ τοῦ Μίμαντος. Μίμας γὰρ ὄρος ἐν Θρᾴκῃ,

ὡς παρὰ Ἀμμωνίῳ, Ἤδη δ' ὑψιτενής τε Μίμας ὑπελείπετ' ὀπίσσω, καὶ Πιμπληΐδος ἄκρης.

Μίνθη, ἥν τινες ἡδύοσμον καλοῦσιν. ἔστι δὲ καλάμινθος, ἄγριον ἡδύοσμον· ὅπερ λυπουμένη ἡ Δημήτηρ ἰδοῦσα, ἐμίσησε καὶ ἄκαρπον ἐποίησε. μήποτ' οὖν ἡμεῖς μίνθρον κατὰ ἀντίφρασιν τὴν δυσωδίαν καλοῦμεν.

Μίν, ἀντωνυμία ἐστὶ τρίτου προσώπου πρωτότυπος· ἐγώ, σύ, ἵ. τοῦτο γὰρ τὸ ἵ, ὡς τρίτον βραχυνόμενον προσώπου, ἐφελκύσατο τὸ ν· καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ, ἐγένετο μίν. σημαίνει δὲ τρία γένη, ἀρσενικὸν, θηλυκὸν, καὶ οὐδέτερον, αὐτόν, αὐτήν, καὶ αὐτό.

Μίνυνθα, ἐπ' ὀλίγῳ χρόνῳ. παρὰ τὸ μινύθω, μίνυθα· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν, μίνυνθα. καὶ παραγωγῇ γίνεται μινυνθάδιος, ὁ ὀλιγοχρόνιος.

Μινυρίζειν, σημαίνει τὸ ἡσυχῇ κλαίειν καὶ θρηνεῖν· ἢ ἀπὸ τοῦ μύρω (ὃ σημαίνει τὸ κλαίω) κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν, μυμυρίζω· καὶ τροπῇ τοῦ υ εἰς τὸ ι, καὶ τοῦ μ εἰς τὸ ν, μινυρίζω. ἢ παρὰ τὸ μύω, μυΐζω· καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν, μυμυρίζω· καὶ τροπῇ.

Μίνως] τινὲς διὰ διφθόγγου· παρὰ τὸ μένω Μένως καὶ Μείνως· ἐπεὶ κατέμεινεν ἡ Εὐρώπη ἐν Κρήτῃ Ἀστερίωνι γαμηθεῖσα· ἐξ ἧς γέγονεν ὁ Μίνως. ἡ δὲ παράδοσις ἔχει τὸ ι· ἐπειδὴ παρὰ τὸ μίμνω Μίμνως καὶ Μίνως. ἢ παρὰ τὸ ἴς ἰνός, ὃ σημαίνει τὴν δύναμιν, ἴνως καὶ Μίνως. ὅθεν καὶ Μινώταυρος. κλίνεται δὲ Ἀττικῶς Μίνω, ὥσπερ λεώς λεώ· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο, γίνεται Μίνωος. οὐ γὰρ ἡ Μίνωος γενικὴ ἀποβολὴν τοῦ ς πέπονθεν· οὐδέποτε γὰρ ἀποβάλλει τὸ ς.

Μιξονίδης. παρὰ τὸ μίσγω μίξω γίνεται μίξις, ὡς πράξω πρᾶξις· καὶ Μιξίας, ὡς σώσω, Σωσίας· καὶ λέξω, Λεξίας· καὶ Μίξων Μίξωνος, Μιξονίδης.

Μισγάγκεια] παρὰ τὸ μίσγω καὶ τὸ ἄγκος, γίνεται ἄγκεια καὶ μισγάγκεια. ἔστι δὲ τόπος κοῖλος, εἰς ὃν καταφερόμενα τὰ ὕδατα ἐκ τῶν ὀρῶν μίσγονται. ἐκ δὲ τοῦ κέω τὸ κεῖμαι, ὃ γίνεται κατὰ συναλοιφὴν κῶ, γίνεται ὄνομα μονοσύλλαβον κος, καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α, πλεονασμῷ τοῦ γ, γίνεται ἄγκος, τὸ πάνυ κοῖλον καὶ βαθύ.

Μιμαλλόνες, αἱ βάκχαι καὶ βοηδρόμοι, ἤτοι αἱ μετὰ βοῆς καὶ ἐκπλήξεως, διὰ τὸ κάτοχοι εἶναι, προϊοῦσαι δρόμῳ· ἃς καλοῦσι καὶ γεγωνοκώμας ἔνιοι, τῷ γεγωνίσκειν ἤγουν θορυβεῖν τὰς κώμας.

Μίτραι, κυρίως οἱ ἀπὸ φασκίων καὶ ὠρίων γινόμενοι στέφανοι· ἐν καταχρήσει δὲ πᾶς στέφανος μίτρα λέγεται, ὡς καὶ ἐνταῦθα. οὕτως εὗρον εἰς τὸ σχόλιον τοῦ Πινδάρου, Ἐφαρμόστῳ Ὀπουντίῳ.

Μῖσος, παρὰ τὸ μὴ ἴσος εἶναι, ὡς ἀνάρσιος ὁ ἐχθρός· ἢ ἀπὸ τοῦ μύω μύσω, μύσος καὶ μῖσος, ὃ πάντες μύοντες ἐκφεύγομεν. ἔστι δὲ τὸ μι μακρὸν, ἀπὸ παραδόσεως.

Μισητός] παρὰ τὸ μισῶ μισήσω, μισητός, ὡς λαλῶ λαλήσω, λαλητός. μισητὴ δὲ, ἡ πόρνη, κατὰ ἀποβολὴν τοῦ γ, μισγητή τις οὖσα, παρὰ τὸ μίσγεσθαι.

Μισθός, κυρίως ὁ εἰς μῆνα κατατιθέμενος· καταχρηστικῶς καὶ ὁ ἐφ' ἡμέραν· παρὰ τὸ πείθω πείσω, οἱονεὶ
589 πισθός τις ὤν, ἐν ᾧ τις πείθεται, ὁ πείθων τινὰ ὑπηρετεῖν. ἢ παρὰ τὸ μῖσος ὠθεῖν.

Μισθαρνία] ἐκ τοῦ μισθὸς καὶ τοῦ ἀρνῶ τὸ ἀντικαταλάσσομαι, γίνεται μισθαρνία.

* Μισθαρχίδης, ὁ ἀρχὸς ἐν τῷ λαμβάνειν τὸν μισθόν.

Μίστυλλον, εἰς μικρὰ διέκοψαν. ἢ παρὰ τὸ μεῖον, γέγονε μῖστος, καὶ μιστύλλω.

Μίτρα, λέγεται ὁ γυναικεῖος τῆς κεφαλῆς ἀνάδεσμος. μίτρα, ζώνη ἡ διὰ τοῦ μίτου ὑφαινομένη. ἐφορεῖτο δὲ ἐσωτέρα τῆς λαγόνος ἡ χαλκῆ λεπίς, ἣν ζώννυνται περὶ τὸν κενεῶνα, χάριν πλείονος ἀσφαλείας. ἔστι δὲ προγαστρίδιός τις ὅπλισις ἁλυσειδωτή, τῶν πρὸ τοῦ ἥτρου φυλακτική.

Μνεία] ἀπὸ τοῦ μένω μενία· καὶ καθ' ὑπερβιβασμὸν, μνεία· καὶ συναιρέσει, μνεία.

Μνήμη, παρὰ τὸ μένω, μενήμη· καὶ συγκοπῇ, μνήμη· ὅθεν μνημοσύνη ἡ ὑπόμνησις· καὶ μνῆμα, τὸ μνημόσυνον.

Μνήμων, ὁ προεστὼς καὶ ἐπιμέλειαν ποιούμενος φόρτου, ὃν ἡμεῖς ἐπίπλουν καλοῦμεν.

* Μόγις, μόλις, μετὰ πόνου· ἀπὸ τοῦ μόγος ὁ πόνος.

Μοῖρα] ὥσπερ ἀπὸ τοῦ σπείρω γίνεται σπορά, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ μείρω μορά ὤφειλε λέγεσθαι· ἀλλὰ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ τάγματος τῆς μορᾶς, ἐγένετο βαρύτονον μόρα· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, μοῖρα· ἡ αὐτὴ εἱμαρμένη· παρὰ τὸ μεμερίσθαι ἑκάστῳ. σημαίνει τὴν εὐτυχίαν, ὡς τὸ, Ὦ μάκαρ Ἀτρείδη μοιρηγενὲς ὀλβιόδαιμον: — τουτέστιν ἐν ἀγαθῇ μοίρᾳ γεγεννημένε. σημαίνει καὶ τὸν θάνατον, ὡς τὸ, Μοῖραν δ' οὔτινα φημὶ πεφυγμένον ἔμμεναι ἄνδρα: — σημαίνει καὶ τὴν μερίδα, ὡς τὸ, Μοίρας δασσάμενοι δαίνυντο: — σημαίνει καὶ τὸ πρέπον, ὡς τὸ, — κατὰ μοῖραν ἔειπες.

Μοιχός, ὁ πόρνος. παρὰ τὸ εἴκω τὸ πρέπω, ὁ παρακείμενος, εἶχα· ὁ μέσος, οἶκα, οἰκός· καὶ μετὰ τοῦ μὴ ἀπαγορευτικοῦ, μηοικός· καὶ τροπῇ, μοιχός, ὁ τὰ μὴ πρέποντα πράσσων. ἢ ὁ ἔξω ὢν τοῦ οἴκου. καὶ μοιχάγρια, τὰ ἀντὶ τῆς μοιχείας ἀγρεύματα, ἐπὶ τῷ ληφθῆναι μοιχὸν ἀποτινόμενα, καὶ οἱονεὶ ἡ τοῦ μοιχοῦ μοῖρα ἀγρευομένη.

Μοῦσα] τινὲς φασὶ μύουσαν εἶναι αὐτήν· ἡ γὰρ μουσικὴ οὐδὲν διαφέρει μυστηρίων. ὡς δὲ ἄλλοι, μῶσά τις ἐστί· μῶ γὰρ καὶ μῶμαι τὸ ζητῶ· Ἐπίχαρμος ὁ κωμικός, Πύῤῥαν γε μῶ καὶ Δευκαλίωνα: — καὶ τὴν τοῦ Ἑρμοῦ (ὅ ἐστι τὴν τοῦ λόγου) μητέρα, Μαῖαν λέγει, παρὰ τὴν ζήτησιν καὶ εὕρεσιν τῶν μαθημάτων· καὶ μαίω τὸ ζητῶ· ὅθεν καὶ μαῖα καὶ μοῦσα. ἐτυμώτερον δὲ οἱ Δωριεῖς λέγουσι, Μῶσά γε μεῦσα λίγεια.

Μουνυχία, τόπος τοῦ Πειραιῶς, ἀπὸ Μουνυχίας Ἀρτέμιδος· ἢ ἀπὸ Μουνύχου τοῦ Παντακλέους.

Μόγος, ταλαιπωρία, κάματος· παρὰ τὸ μέγας· ἐν γὰρ τοῖς μεγάλοις πράγμασι κοπιῶμεν. ἢ παρὰ τὸ οἰμωγή· ἢ παρὰ τὸ μὴ ἐᾶν τὴν ψυχὴν γάννυσθαι, ὅ ἐστι χαίρειν. μόγος γὰρ λέγεται ἡ κακοπάθεια.

Μόθος, ὁ πόλεμος, ἡ μάχη· παρὰ τὸν μολυσμὸν τῶν φόνων· ἢ παρὰ τὸ ὁμοῦ δεῖν τοὺς μαχομένους καὶ εἰς ταυτὸ συντρέχειν.

Μοθωνία, ἀλαζονεία τις τοῦ σώματος κινητική· ὅθεν καὶ 590
μόθος καὶ μόθων ταρακτικός.

Μόλις, ἔστιν ἐπίῤῥημα μεσότητος· παρὰ τὸ μέλλω. οὕτως εὗρον· οὐκ εὖ δέ. ἀπὸ τοῦ μόγις, ὅπερ παρὰ τὸν μόγον γίνεται. ἢ ἀπὸ τοῦ μολῶ.

Μολοβρός, ὁ γαστρίμαργος· ἢ ὁ προσέτης, ὁ πτωχός· κατὰ συγκοπὴν, μολοβορός τις ὤν, παρὰ τὸ μολεῖν ἐπὶ τὴν βοράν.

Μόλιβος, καὶ μόλυβδος. εἰ μὲν ι ἐστιν, τὸ δ οὐκ ἔστιν· οἷον, Καὶ μόλιβος ὥστε δίκτυον κατῆγε, Σοφοκλῆς. ἐὰν δὲ τὸ υ, τὸ δ· Ἡ δὲ, μολυβδαίνῃ ἰκέλη, Ἰλιάδος ω, τουτέστι μολίβῃ ὁρμιᾷ. μόλιβος δὲ ἐπίκειται τῷ ἀγκίστρῳ εἰς τὸ καθέλκειν αὐτὸ τῷ βάρει κάτω· παρὰ τὸ μολεῖν εἰς βάθος.

Μόθων μόθωνος. οὕτω καλοῦσι Λακεδαιμόνιοι τὸν οἰκογενῆ δοῦλον, ὃν οἱ Ἀθηναῖοι οἰκότριβα φασί.

Μολύνω, παρὰ τὸ ὀλύω ὀλύνω καὶ μολύνω καὶ μολυσμός· ἢ παρὰ τὸν μῶλον. ὃ σημαίνει τὴν συμβολὴν τοῦ πολέμου· κατὰ τροπὴν τοῦ ω εἰς ο.

Μολπή, σημαίνει δύο· ἐπὶ μὲν τοῦ ὕμνου, — μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο: — ἐπὶ δὲ τῆς παιδιᾶς, — Ναυσικάα λευκώλενος ἤρχετο μολπῆς.

Μόνος σημαίνει δύο· τὸ μοναδικὸν, ὡς ὅταν λέγωμεν, Ἕνα θεὸν μόνον: — καὶ τὸ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν ὁμοζύγων λεγόμενον· οἷον, Ἀπελείφθη τὶς ἐν τῇ πόλει δόρυ μόνον ἔχων: — καὶ, Ἀπελείφθη τὶς ἐν τῷ ἀρίστῳ ἄρτον μόνον ἔχων: — οὐχ ὅτι χεῖρας καὶ πόδας οὐκ εἶχεν, ἀλλ᾽ ὅτι τὰ ὁμόζυγα τούτων οὐκ εἶχεν, οἷον οἶνον, κρέας, καὶ τὰ λοιπὰ προσφάγια.

Μονιός, σημαίνει τὴν μεμονωμένην ἄρκτον· παρὰ τὸ μονία.

Μοναχός, παρὰ τὸ μόνῳ θεῷ προσεύχεσθαι· ἢ παρὰ τὸ μόνος ἄχη ἔχειν, ἤγουν λύπας. ζήτει εἰς τὰς Διαφοράς.

Μόρα, τάγμα ἐστὶ στρατιωτικὸν παρὰ Λακεδαιμονίοις οὕτω λεγόμενον· καὶ εἴρηται παρὰ τὸ μείρω μορὰ, ἐπὶ μέρους ὄχλων, ὡς φθείρω φθορά. ἔστι δὲ ἡ μόρα τάξις ἐξ ἀνδρῶν πεντακοσίων ἢ ἑπτακοσίων, ἢ τριάκοντα.

Μόριον, ἐπὶ τοῦ αἰδοίου, κατ᾽ ἐξοχὴν τῶν ἄλλων μορίων τοῦ σώματος· ἐπειδὴ γενέσεως ἐστὶν ὄργανον. οἱ μὲν παρὰ τὸ μείρω· ἐγὼ δέ φημι, ἀπὸ τοῦ μὴ ὁρᾶσθαι, παρὰ τὴν αἰδῶ, ἀλλ᾽ ἐν κρυφῇ ταῦτα κατέχειν.

Μορίαν] οἱ μὲν, πᾶσαν ἐλαίαν οὕτω καλοῦσιν· οἱ δὲ, τὰς ἱερὰς τῆς θεᾶς· ὅτι δημοσίαν μοῖραν ἐκ τῶν καρπῶν ἐλάμβανον· Ζήνων δὲ ὁ μύϊος, ὅτι τὸ βρύον τῶν ἐλαιῶν ἐκάλουν μόρον· ἔνθεν αἱ ἀνθοῦσαι ἐλαῖαι μορίαι ἐλέγοντο. τινὲς δέ φασι διὰ τὸν ἐπὶ Ἁλιροθίου μῦθον· ὃν Ἄρης ἀνεῖλε πελέκει, βιασάμενον τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ἀλκίππην. ἀπὸ οὖν τοῦ περὶ αὐτὸν μόρου, ὅτι ἀνῃρέθη κόπτων τὰς ἐλαίας, μορία ἐκλήθη. Σέλευκος, μορίαι, τῆς Ἀθηνᾶς ἱεραὶ ἐλαῖαι.

Μορμολυκεῖον, προπερισπᾶται. ἔστι προσωπεῖον ἐπίφοβον. Ἀριστοφάνης Γήρᾳ. δηλοῖ δὲ καὶ φόβητρον ἁπλῶς, ἐν Θεσμοφοριαζούσαις. ἔστι δὲ πεποιημένη ἡ φωνή. ἢ τὰ τῶν τραγῶν προσωπεῖα λέγονται. αἴνιγμα, παρὰ τὴν Μορμώ· ἔστι δὲ ὄνομα γυναικός· μεταφορικῶς ἐκ ταύτης τὰ πρὸς κατάπληξιν τυπωθέντα προσωπεῖα ἐκάλουν μορμολυκεῖα.

591 Μορμύροντα, πλημμυροῦντα. ὀνοματοπεποίηται· πέπονθε δὲ ἡ λέξις· ἀπὸ τοῦ ψόφου τοῦ ἐν τοῖς ὕδασι γινομένου· καὶ μόρμυρος, ὄνομα ἰχθύος· ἀπὸ τοῦ μορμύρω.

Μόρος, ὁ θάνατος. ὥσπερ παρὰ τὸ σπείρω γίνεται σπόρος, οὕτω καὶ παρὰ τὸ μείρω μόρος, ὁ μεμερισμένος τοῖς πᾶσιν. ἐκ δὲ τοῦ μόρος γίνεται μόριμον· καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, μόρσιμον, τὸ πεπρωμένον ἢ τὸ εἱμαρμένον. παρὰ τὴν μοῖραν μοίριμον· συγκοπῇ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ.

Μορόεντα, τὰ μετὰ πολλοῦ μόχθου καὶ κακοπαθείας γεγενημένα· μόρος γὰρ ἡ κακοπάθεια· ἀπὸ τοῦ μορῆσαι, ὅ ἐστι κακοπαθῆσαι.

Μορφή, παρὰ τὸ μείρω τὸ μερίζω, μορή· καὶ πλεονασμῷ τοῦ φ, μορφή.

Μόρφνον] Μόρφνον θηρητῆρα, Ὅμηρος, ἐπὶ τοῦ ἀετοῦ, Ἰλιάδος ω᾽· παρὰ τὸ μάρπτω τὸ καταλαμβάνω, γίνεται μάρπνος· καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς ο, καὶ τοῦ π εἰς φ, μόρφνος, ὁ καταλαμβάνων· ἐξ οὗ γίνεται ὁ ταχὺς καὶ δυνατὸς καταλαμβάνειν. ἢ παρὰ τὴν ὄρφνην, πλεονασμῷ τοῦ μ, ἵνα σημαίνηται ὁ μέλας. οἱ δὲ, παρὰ τὸ μέρος ἢ μόρος, καὶ τὸ φόνος, μορσφόνος, οἱονεὶ ὁ διὰ μόρου φόνον ἐπιφέρων ταῖς ὄρνισιν, ὁ μεμορημένος καὶ πεπονημένος περὶ τοὺς φόνους· καὶ συγκοπῇ τῶν δύο σο, μόρφνος, ὁ φόνιος. βαρύνεται· τὰ γὰρ εἰς ος λήγοντα δισύλλαβα μὴ ἔχοντα παρασχηματισμὸν θηλυκοῦ γένους, ἔχοντα πρὸ τέλους τὴν ορ συλλαβὴν, πάντα βαρύνεται, ὑπεσταλμένων τῶν εἰς μος ληγόντων· οἷον, ὄρθος, τὸ μονογενές· φόρτος, πτόρθος, καὶ μόρφνος. πρόσκειται, τὰ εἰς μος, διὰ τὸ κορμός, φορμός. τὸ μέντοι περκνός, ὀξύνεται, ὡς τὸ πυκνός: — ὃν καὶ περκνὸν καλέουσιν: — τὸν αὐτὸν τὸν προειρημένον μέλανα· ἀφ᾽ οὗ καὶ τὸν μελανόμενον καρπὸν, περκάζειν λέγουσι.

Μόσυν, παρὰ τὸ μῶ τὸ συντιθῶ· σημαίνει δὲ τὴν ξυλίνην οἰκίαν. ἢ παρὰ τὸ μάσσω τὸ μαλάσσω· σημαίνει δὲ τὸν μεμαλαγμένον λῶρον.

Μόσχος, ὁ ἀρωματικός, παρὰ τὸ ἐκ μέσου κεῖσθαι· ἢ ἀπὸ τοῦ μῶ τὸ ζητῶ, ὁ τοῖς πᾶσι ζητούμενος· ἢ ἀπὸ τοῦ ὄζω γίνεται ὄσχος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ· ἢ κατὰ στέρησιν τῆς δυσωδίας, ἀπὸ τοῦ ὄζω ὄσχος, καὶ μόσχος· δύο γὰρ σημαίνει τὸ ὄζω. καὶ μόσχος τὸ μοσχάριον, παρὰ τὸ ἐν τῷ κράζειν αὐτὸν λέγειν μῶ· ἢ παρὰ τὸ ὀσμᾶσθαι τῇ μητρί· ἢ παρὰ τὸ μῶ τὸ ζητῶ, καὶ τὴν σχέσιν ἣν ἔχουσι πρὸς τὰς μητέρας.

Μόσχοισι λύγοισιν: — σημαίνει ἱμαντῶδες φυτόν· ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἁπαλῶν ἔτι βοῶν ἐπὶ τὰ τρυφερὰ τῶν φυτῶν ἀγομένη. λύγος δέ ἐστιν ἱμαντῶδες φυτὸν, καὶ ἁπαλόν· ὃ καὶ οἶσον καλοῦσιν· ἐξ οὗ καὶ τὸ οἰσόκαρπον· καὶ μοσχύνεται, τρέφεται. κυρίως τὰ μοσχεῖα, ἢ τῶν λεπτῶν λαχάνων φυτεῖα, ἢ φυτῶν. τινὲς δὲ αὐτὸ καὶ ἄγνον καλοῦσιν· ὁ γὰρ τούτου καρπὸς ἐσθιόμενος, ἀφανιστικός ἐστιν ἀφροδισίων. καὶ οἱ ἱερεῖς δὲ τοῦ φυτοῦ τούτου τὰς κόμας τῇ ἑαυτῶν κλίνῃ ὑποτιθέασιν, ὡς φυσικήν τινα δύναμιν ἐχούσας πρὸς ἁγνείαν.

Μοτόν, τὸ εἰς ἀναπλήρωσιν σαρκὸς τιθέμενον· ἔνθεν καὶ ὁμολύτειον, οἷον πεπληρωμένον σαρκός. παρὰ τὸ βῶ, βιβῶ βίβημι, βήσω, βέβηκα, βέβαμαι, βατός· καὶ τροπῇ τοῦ β εἰς μ, καὶ τοῦ α εἰς ο, μοτός. μοτῶ μο- 592
τώσω καὶ μότωσις, καὶ μοτάριον.

Μοχθηρία, λέγεται ἡ κακία· ἀπὸ τοῦ μοχθηρός, ὃ σημαίνει τὸν κακόν. τοῦτο ἐκ τοῦ μόχθος· τοῦτο παρὰ τὸ ἄχθος, πλεονασμῷ τοῦ μ, καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς ο. ἢ παρὰ τὸ μόγος, ὃ σημαίνει τὸν κόπον, πλεονασμῷ τοῦ θ, καὶ τροπῇ τοῦ γ εἰς χ. μοχθηρὸς οὖν κυρίως, ὁ περὶ μόχθον ἀναστρεφόμενος· καὶ πονηρός, ὁ περὶ πόνον. ἀπὸ δὲ τοῦ σώματος ἐπὶ τὴν διάνοιαν μετενήνεκται, ὁ τῇ διαθέσει κακός.

Μοχλός, παρὰ τὸ ὁμοῦ ἔχειν τὴν κλεῖν, ὃς ἅμα αὐτῷ τὴν κλεῖν ἔχει. ἢ παρὰ τὸ μολῶ, πλεονασμῷ τοῦ χ. ἢ παρὰ τὸ ἔχω τὸ συνέχω, ὀχός· ἐπεὶ καὶ Ὅμηρος ὀχῆα λέγει τὸν μοχλόν. ἢ παρὰ τὸ ὀχλεῖν καὶ ὀχλίζειν παρ᾽ Ὁμήρῳ καὶ ἄλλοις τῶν παλαιῶν, τὸ μετὰ βίας κινεῖν. σημαίνει καὶ τὸ ὀχλῶ ῥῆμα· τὸ μα προσῆλθεν, ἐπίτασιν δηλοῦν, μάοχλος, καὶ μοχλός. Φιλόξενος δὲ φησὶν, ὅτι οὐ κατὰ τὴν νῦν χρῆσιν εἴρηται ὁ μοχλὸς παρ᾽ Ὁμήρῳ, ἀλλ᾽ ἐπιβλὴς καὶ ὀχεὺς εἴρηται παρ᾽ αὐτῷ. μοχλὸν γὰρ λέγουσιν οὐ τὸν συνέχοντα τὰς θύρας, φησίν· ἀλλὰ μοχλὸν λέγουσιν, ἵνα ἂν δέῃ μοχλεῦσαί τι καὶ σαλεῦσαι. οὕτως οἶδε τὴν ἐτυμολογίαν τοῦ ὀνόματος ὁ ποιητής· ὅτι παρὰ τὸ ὀχλῶ τὸ κινῶ καὶ μοχλεύω. τοιγαροῦν ἐπὶ τοῦ κύκλωπος φησὶν, — ἐμοὶ σὺν μοχλὸν ἀείρας Τρίψαι ἐν ὀφθαλμῷ: — καὶ, Οἱ μὲν, μοχλὸν ἑλόντες, ἐμόχλευον: — Στῆλας

τε προβλῆτας ἐμόχλευον: — καὶ, Μοχλοῖσιν ἄρα τήνγε κατείρυσαν εἰς ἅλα δῖαν: — ἐκ τοῦ ὄπισθεν τὴν σχεδίαν μοχλοῖς ἐρείδων, ἐκίνει εἰς τοὔμπροσθεν. οἱ δὲ μετὰ τὸν ποιητὴν, ὡς ἡ συνήθεια ἐχρήσαντο τῷ ὀνόματι. εἰς τὸ ὀχλίζω.

Μῶλος, ἡ πολυχρόνιος μάχη· κυρίως παρὰ τὸ μὴ λύεσθαι ταχέως· ἢ ὅτι ὁμοῦ ὀλλύει, τουτέστιν ὀλοθρεύει· ἢ παρὰ τὸ μωλεῖν· καὶ μῶλον Ἄρηος, τὸν ἐν τῷ πολέμῳ μολυσμὸν καὶ τὴν μάχην· ἢ μώλωπα, τραῦμα· ἀπὸ τοῦ μόλις δύνασθαι ἐκφυγεῖν. ἢ ἀπὸ τοῦ μόλις κινεῖσθαι αὐτόν. καὶ μωλεῖν, τὸ μάχεσθαι· μολεῖν δὲ, τὸ παραγίνεσθαι, διὰ τοῦ ο μικροῦ.

Μῶλυ, εἶδος βοτάνης, ὅπερ δέδωκεν Ὀδυσσεὺς τοῖς ἑταίροις αὐτοῦ, καὶ ἀπεκατέστησεν αὐτοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τῆς ἀλλοιώσεως τῆς Κίρκης· παρὰ τὸ μωλύειν (τουτέστι πραΰνειν καὶ καταστέλλειν) τὰς φθοροποιοὺς ἐννοίας. μωλύνειν δέ ἐστι τὸ ἀμβλῦναι καὶ κωλῦσαι· ἀπὸ τοῦ μὴ ὀλλύειν, ἢ ἀπὸ τοῦ κωλύειν. Ἔχων μὲν ἐν τῇ χειρὶ μῶλυ: — ἀντιφάρμακον γὰρ δέδοται.

Μωλύτερον, τὸ ἀμβλύτερον καὶ ἀσθενέστερον, καὶ ἄνθος ἔχον.

Μώλωψ] ἔστιν ἔλλω· καὶ σημαίνει τὸ συστρέφω καὶ φθείρω· ὁ μέλλων, ὀλῶ· ὁ παρακείμενος, ὦλκα· ὁ παθητικὸς, ὦλμαι· ἐξ αὐτοῦ ὦλμος· καὶ ἐν ὑπερβιβασμῷ, μῶλος, ἡ συστροφή· ἐξ οὗ μώλωψ, ἤγουν ἡ ἐκ πολέμου γενομένη πληγή. ἢ παρὰ τὸ βοῦς βοὸς καὶ λέπω τὸ λεπίζω, βόλωψ καὶ μώλωψ. Δημήτριος ὁ πύκτης ἐν τῷ περὶ Διαλέκτου· βώλωψ ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τοῦ βοὸς λέπος, ὅ ἐστι δέρμα, οὗ οἱ ἱμάντες σκευάζονται. μήποτε οὖν ὁ ἔλλος ὁ νεβρὸς, καὶ οἱ ἔλλοπες ἰχθύες, οὐκ ἀπὸ τοῦ τὴν ὄπα ἔχειν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ τοὺς μὲν,
593 ἐλλιπεῖς εἶναι· τοὺς δὲ, ἐλλόπους· λεπὶς γὰρ καὶ λέπος, τὸ περικείμενον τῇ σαρκὶ δέρμα. λῶπος μὲν γὰρ, τὸ ἱμάτιον· κατὰ μεταφοράν. λοῦπις δὲ καὶ λέπυρον καὶ λεπίς. κυρίως τὴν φωλίδα, τοῦ φωλεύειν ἐν αὐτῇ. κυρίως γὰρ μώλωπες λέγονται, αἱ ἐκ τῶν βοείων λώρων πληγαί.

Μωκός, χλευαστής, μωρός, σκώπτης· ἐξ οὗ καὶ μωκωμένης, ἤγουν χλευαζομένης.

Μώνυχας ἵππους. ἀπὸ τοῦ μόνος καὶ τοῦ ὄνυξ ὄνυχος, γίνεται μονόνυχας· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ν καὶ κράσει, μώνυχας.

Μωρός, παρὰ τὸ ὤρα, ὃ σημαίνει τὴν φροντίδα, μετὰ τῆς μὴ ἀπαγορεύσεως, καὶ συγκοπῇ, οἱονεὶ ὁ μηδὲν φροντίζων· ἢ παρὰ τὸ μὴ ὁρᾶν τὸ συμφέρον.

Μῶμος, παρὰ τὸ μῶ· οὗ ὁ μέλλων, μώσω· δηλοῖ καὶ τὸ ζητῶ. μῶμος οὖν, ὁ ἀεὶ ἐπιζητῶν, καὶ μηδὲν τῶν ἄλλων ἱκανὸν εἶναι νομίζων, ἀλλ' ἐνδεῖν τοῦ κρείττονος, ἀεὶ πᾶν ὁτιοῦν λέγων καὶ διασύρων.

Μυδᾶν] ἔστι δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων· σημαίνει τὸ ὄζειν, καὶ τὸ οἰδαίνειν, ἤγουν τὸ φυσᾶσθαι καὶ ὀγκοῦσθαι. οἰδαίνουσι τοίνυν οἱ τάφοι κατὰ τὸ ἔνδον. γίνεται οὖν παρὰ τὸ μύω. ἢ ἀπὸ τοῦ μύζειν καὶ ἐκθλίβειν τὸ ὑγρόν· κυρίως γὰρ τὸ ὄζω καὶ σήπω σημαίνει· καὶ μυδῶντα σημαίνει τὸν ὄζοντα· παρὰ τὸ μύειν τοὺς μυκτῆρας ἤγουν κλείειν. ἐξ αὐτοῦ μυδῶ μυδᾷς· καὶ, — μυδόωσα δ' ἀπὸ χροὸς ἔῤῥεε λάχνη: — ἀντὶ τοῦ διϋγραινομένη. ἀπὸ τοῦ ὕδωρ ὑδῶ ὑδώσω· καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ, μυδῶ· καὶ μυδαλέον, τὸ σεσηπὸς καὶ ὄζον, καὶ, — ἐέρσας μυδαλέας, Ἰλιάδος λ', ἀντὶ τοῦ διαβρόχους, διύγρους· καὶ ἐμύδαινε, τὸ ἔβρεχε.

Μύδρος, ὁ πεπυρακτωμένος σίδηρος, εἴρηται παρὰ τὸ μύρεσθαι καὶ διαῤῥεῖν. λέγεται δὲ καὶ ὁ χρυσὸς, παρὰ Λυκόφρονι, Πακτώλιον σταθμοῖσι τηλαυγῆ μύδρον.

Μυελός, παρὰ τὸ ἐν τῷ μυχῷ εἰλεῖσθαι, μυχελός τις ὤν. ἢ παρὰ τὸ μύω τὸ ἀσφαλίζω, ὁ ἐσφαλισμένος ὑπὸ τοῦ ὀστέου· ὅθεν καὶ μυαλῶ.

Μύζεις] τί μύζεις; Ἀριστοφάνης. παρὰ τὸ μύω, μύζω, ὡς τρύω, τρύζω. σημαίνει δὲ τὸ θηλάζω.

Μύησις, τὸ μυστήριον· παρὰ τὸ μεμυηκέναι· ἀπὸ τοῦ μυῶ τὸ μανθάνω· ἀφ' οὗ καὶ τὸ, Μυεῖται πνεύματος γνῶσιν.

Μῦθος, σημαίνει δύο· τόν τε σκοτεινὸν λόγον, παρὰ τὸ μύω τὸ καμμύω· καὶ τὸν ἁπλῶς λόγον, παρὰ τὸ μυῶ μυήσω τὸ διδάσκω, μύηθος καὶ μῦθος. — κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν: — μῦθος σημαίνει καὶ τὴν στάσιν. ἅπαξ εἴρηται παρ' Ὁμήρῳ, οὐδέ τιν' ἄλλην Μύθου ποιήσασθαι ἐπισχεσίην ἐδύνασθε: — ὅθεν καὶ Ἀνακρέων ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν μελῶν, — μυθίας, τοὺς στασιαστάς, ἐπὶ τῶν ἁλιέων λέγει.

Μυῖα· ἐκ τοῦ μυών· σημαίνει δὲ τὸ παχὺ καὶ σαρκῶδες τῶν ὀπισθίων, τὸ συνεσφιγμένον ὑπὸ τῶν νεύρων μέρος· — ὀρεξάμενος πρύμνον σκέλος, ἔνθα πάχιστος Μυὼν ἀνθρώπου πέλεται: — γίνεται παρὰ τὸ μύω τὸ συσφίγγω, ὁ συνεσφιγμένος τόπος. μυὼν οὖν, ἡ λεγομένη γαστροκνημία, Ἰλιάδος π', ἥτις συνέστηκεν ἐκ πολλῶν νεύρων καὶ συνεστραμμένων σαρκῶν. ἐξ αὐτοῦ γίνεται μυῖα, ἡ σαρκώδης οὖσα καὶ παχεῖα.

Μυκάλη, παρὰ τὸ ἐκεῖ μυκᾶσθαι τὰς Γοργόνας διωκούσας τὸν Περσέα. 594

Μυκαλησός, ἡ πόλις· ὅτι ἐκεῖσε ἐμυκήσατο ἡ βοῦς ἡ προηγησαμένη τοῦ Κάδμου εἰς τὴν κτίσιν τῶν Θηβῶν κατὰ χρησμὸν Ἀπόλλωνος.

Μύκης] μύκης ἐστὶν ἡ λαβὴ τοῦ ξίφους· νῦν τὸ ξίφος. καὶ ἀπὸ τοῦ μύκητος τοῦ ξίφους τοῦ Περσέως ἐκεῖ ὄντος, ἐκλήθη ἡ πόλις Μυκήνη. μύη δὲ, τὸ κατακλεῖον τὴν θήκην τοῦ ξίφους, τὸ κατὰ τὴν λαβίδα ὅπερ κατεῖται· παρὰ τὸ μύω τὸ κατακλείω. Νίκανδρος, ἔνθα, Κηφῆος νέα δῶρα, μύκης ὅθι κάππεσεν ἅρπης: — σημαίνει δὲ τὰ καρβώνια, ἤγουν τοὺς σπινθῆρας ἀπὸ τῶν λύχνων ἀναπεμπομένους ἐν χειμῶνι· ὡς τὸ, — λύχνοιο μύκητες ἀγείρωνται περὶ μύξαν, Ἄρατος.

Μύκον] — ἀμφὶ δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, Ἰλιάδος ε', ἀντὶ τοῦ ἤχησαν, ἠνεῴχθησαν. ὀνοματοπεποίηται ὁ τρόπος, ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος. μυκῶ.

Μύκλος, καλεῖται ἡ ἐν τῷ τραχήλῳ τῶν ὄνων ὑποδίπλωσις. μύκλους οὖν εἶπεν ἐνταῦθα τοὺς μνηστῆρας, διὰ τὸ ἀδηφάγον καὶ καταφερές· ὡς καὶ Καλλίμαχος, Ἔστι μοι μάγνης ἐννεάμυκλος ὄνος: — οἱ δὲ, μύκλους φασὶ τὰς καταφερεῖς γυναῖκας. εἴρηται δὲ ἀπὸ ἑνὸς Μύκλου αὐλητοῦ κωμῳδηθέντος ἐπὶ μαχλότητι. Λυκόφρων, Μύκλοις γυναικόκλωψιν· ἡ δὲ βασσάρα: —

Μυκτήρ] παρὰ τὸ μύξω μυκτήρ· ἢ ἀπὸ τοῦ τὴν μύξαν δι' αὐτῶν ἐξιέναι· ἢ ἀπὸ τοῦ μύξας τινὰς ἐφ' ἑαυτοῦ ἔχειν, τουτέστι πόρους· ἢ ἀπὸ τοῦ ἡγεμονικοῦ τεταγμένος τῆς αἰσθήσεως· ὅθεν καὶ μυκτηρίζειν λέγεται τὸ ἐν τῷ διαπαίζειν τινὰς, τοῦτό πως τὸ μέρος ἐπισπῶντας.

Μύξα, παρὰ τὸ ἀπὸ τοῦ μυκτῆρος ἐκκρίνεσθαι.

Μύλη] μύλαι τινὲς τῶν ὀδόντων οὕτως λέγονται, διὰ τὸ ἐπ' αὐτῶν λεαίνεσθαι (ἤτοι τρίβεσθαι) τὴν τροφήν· ἢ παρὰ τὸ μειοῦν λίαν· ἢ παρὰ τὸ εἰλῶ. ἐπὶ τῆς ἐπιγονατίδος, ἀπὸ τῆς ἔξω πρὸς τὴν μηχανὴν ἐμφερείας, διὰ τὸ εἶναι ἄνω τοῦ ἄρθρου τὸ κοῖλον, ὡς καὶ τῆς μύλης τὸ ὕπερθεν, καὶ τὰ ἐμβαλλόμενα πρὸς τὸ

ἀλεσθῆναι τὰ σπέρματα. ἢ μύλη, ἡ [illegible] ζομένη.

Μυλήκορον] κόρημα, τὸ σαρῶν λέγεται· ἔνθα μηλύκορον.

Μυλήφατος, παρὰ τὸ ὑπὸ μύλης συντετρίφθαι.

Μύλη, παρὰ τὸ μεῖον καὶ τὸ ἀλοᾶν· οἷον εἰς λεπτὰ ἀλοᾶν.

Μυλαθρὸς, πλεονασμῷ τοῦ ρ· οἷον ὁ τὴν μύλην ὠθῶν, μυλαθρός τις ὤν. λέγεται ὁ μυλῶνα κεκτημένος.

Μυλιῶντες, Ἡσίοδος, τὰ χείλη κινοῦντες ἀπὸ τῆς ψυχρότητος, ἢ συνάγοντες· ἢ τὰς μύλας συγκρούοντες. Κράτης δὲ γράφει, μαλκιόωντες. ἔστι δὲ τὸ διὰ ψῦχος μὴ ἔχειν εὐκινήτῳ δυνάμει χρῆσθαι.

Μύνη, πρόφασις· ἐπιμονῆς γὰρ χρεία τῷ προφασιζομένῳ εἰς τὸ ψεύδεσθαι καὶ μὴ εἰπεῖν τἀληθές· ὥστε ἀπὸ τοῦ μονή, μύνη, ὡς γονή, γυνή. τὰς προφάσεις δὲ μύνας καλοῦσιν οἱ Αἰολεῖς· ἔνθεν ἴσως καὶ τὸ ἀπροφασίστως τινὶ βοηθεῖν, ἀμύνειν λέγουσιν. Οὐδὲ μυνάμενος: — ἀντὶ τοῦ προφασισάμενος. Ἀλλ' ἄγε μὴ μύνῃσι παρέλκεαι: — προφάσεσι· παρὰ τὸ μεμυκέναι τοῖς χείλεσι.

595 Μυῖνος] [illegible] ἰχθύς. Σοφοκλῆς. ὁ μὴ αὐδῶν· ὅθεν καὶ ἔλλοψ, ἀπὸ τοῦ ἐλλειπῆ τὴν ὄπα ἔχειν.

* Μυιοσόβης, ὁ τὰς μυίας ἐλαύνων· ἀπὸ τοῦ σοβεῖν.

Μείουρον, τὸ ἐπὶ τελευτῆς ἀπολεπτυνόμενον.

Μυρία, τινὲς τὰ μὴ ὡρισμένα· οἱ δὲ, τὰ πολλά· οἱ δὲ, τὰς δέκα χιλιάδας· ἀπὸ τοῦ μεμυκέναι τοὺς δακτύλους ἐν τοῖς ψήφοις· ἀντὶ τοῦ πολλὰ ἀορίστως. τὸ μυ, βραχύ· ἐπὶ μὲν γὰρ τοῦ ἄλλου τοῦ σημαίνοντος ὡρισμένον πλῆθος, ἐκτεταμένον ἐστίν· ἀπὸ γὰρ τοῦ μυ γίνεται στοιχείου, τοῦ μακροῦ· τὸ δὲ σημαῖνον τὸ ἀόριστον πλῆθος, συστέλλεται. μύρια· τὸ μυ, ψιλόν· οὐδὲν στοιχείου ὄνομα εἰς δίφθογγον λήγει. ἢ οὕτως· ὁ τεσσαράκοντα ἀριθμὸς ὑφ' ἑαυτὸν πολυπλασιαζόμενος γίνεται χίλια ἑξακόσια· εἶτα τὰ χίλια ἑξακόσια ἐφ' ἑαυτὰ ἑξαπλασιασθέντα γίνεται ἐννακισχίλια ἑξακόσια· εἶτα λείπει τὸ υ στοιχεῖον τὰ τετρακόσια· καὶ προστεθὲν γίνεται δέκα χιλιάδες, ὅ ἐστι μύρια. παρὰ τὸ μυ στοιχεῖον γίνεται μύριος· ἐξ οὗ μυριάς· κλίνεται μυριάδος. τὸ ας βραχύ· τὰ εἰς ας ὀξύτονα θηλυκὰ συστέλλει τὸ α. ὀξύνεται· τὰ εἰς ας ὀνόματα διὰ τοῦ δος κλινόμενα, βραχὺ ἔχοντα τὸ α, ὀξύνεται· οἷον, ἐθάς, φυγάς.

* Μυριωπὸς, ὁ μυρίους ὀφθαλμοὺς ἔχων· ἐπίθετον Ἄργου παρὰ Αἰσχύλῳ.

Μυρίννα] δύο πόλεις ἦσαν τῆς Λήμνου, Μυρίννα καὶ Ἡφαιστία. οὐχ, ὥς τινες φασὶ, παρὰ τὸ μύρεσθαι καὶ ῥεῖν, ἀλλ' ἀπὸ Μυρίνης τῆς Θόαντος γυναικός.

Μύρεσθαι, τὸ κλαίειν· παρὰ τὸ ῥεῖν τὰ δάκρυα· ἀπὸ τοῦ μύρω τὸ ῥέω.

Μύρον, τινὲς ἀπὸ τῆς Μύῤῥας, ἡ ἀπεδενδρώθη· ἢ μύρον [illegible] καὶ ἀποστάζειν ἐκεῖνα.

Μυροπώλης] εἰ μὲν ὁ τὰ μύρα πωλῶν, τὸ πω μέγα· εἰ δὲ ὁ περὶ τὰ μύρα ἀναστρεφόμενος, μικρόν.

Μύρσος] Μύρσον ἐς ὠτώεντα παλαιφαμένης τε ἄγνοιο: — μύρσος πλεκτόν ἐστιν ἀγγεῖον ἐξ ἄγνου πλεκόμενον [illegible].

Μύστις, παρὰ τὸ μύστης· τοῦτο παρὰ τὸ μύω. οὐ μόνον δὲ ἀπὸ βαρυτόνου γίνεται εἰς ι παρώνυμον. οἷον πλανήτης, πλανῆτις· ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ὀξυτόνου· οἷον, ὑβριστής, ὑβρίστις· αἰχμητής, αἰχμῆτις· βουλευτής, βούλευτις. — τῶνδε βούλευτις πόνων: — ἐν ταῖς Ξαντρίαις.

Μύσταξ, ἐν ᾧ οἱ μυκτῆρες στάζουσιν.

Μῦς, σημαίνει δ' τὸν θαλάσσιον καὶ τὸν γηγενῆ, καὶ τὸ μέρος τοῦ σώματος. καὶ ὄνομα ἔθνους· ἐξ οὗ καὶ Μυσία ἡ πόλις.

Μύστης, παρὰ τὸ μύω τὸ καμμύω· μύοντες γὰρ τὰς αἰσθήσεις, καὶ ἔξω τῶν σαρκικῶν φροντίδων γινόμενοι, οὕτω τὰς θείας ἀναλάμψεις ἐδέχοντο.

Μυστήρια, μυθήρια· μῦθος γὰρ ὁ λόγος. βέλτιον οὖν, ἃ δεῖ μύσαντας τηρεῖν ἔνδον.

Μύστρον, ἀπὸ τοῦ μυστίλλεσθαι, τουτέστι μικρὰ ἐπαίρειν. καὶ μύστιλον, τὸ κοίλῳ τῷ ἄρτῳ ἐσθίειν. μυστίλλας δὲ ἔλεγον· ὅθεν καὶ τὸ μύστιλον. ἐγὼ δὲ μύστιλον τὸ κοῖλον, παρὰ τὸ ἐοικέναι θαλασσίῳ μυΐ. καλεῖται δὲ μῦς ἐκεῖνο, ὅτι μύεται καὶ συγκλείεται ὅτε θέλει.

Μύσαχθες, παρὰ τὸ μύσος· τὸ δὲ μύσος, παρὰ τὸ μύσω· τοῦτο, παρὰ τὸ μύω τὸ καμμύω· ὃν γὰρ μισοῦμεν, τοῦτον καὶ ἀποστρεφόμεθα εἰς τὸ μύσταξ. παρὰ τὸ μυσάττω, οὗ παθητικὸν μυσάττομαι. μύω βαρύτονον, 596 τὸ καμμύω· περισπώμενον δὲ, τὸ διδάσκω.

Μυττωτόν, τρίμμα ἐξ ἀρτυμάτων πολλῶν συντιθέμενον. οἱ Ἀττικοὶ, ὑπότριμμά τι μετὰ σκορόδων καὶ τυροῦ γίνεσθαι λέγεται· ἔνιοι δὲ πλακοῦντα διὰ λαχάνων συντιθέμενον. βέλτιον δὲ τὸ διὰ σκορόδων τρίμμα· ὡς εἶναι παρὰ τὸ μυσάττεσθαι τὴν δυσωδίαν, μυσσωτόν, καὶ μυττωτόν.

Μυχότατος, ἀντὶ τοῦ ἐσώτατος· ἀπὸ τοῦ μυχός. ἀντίκειται δὲ, ὥς φησιν Ἀρίσταρχος, τῷ, Ἔστι πόλις Ἐφύρη μυχῷ Ἄργεος ἱπποβότοιο: — οὐ γὰρ ἐσωτάτη ἐστὶ τοῦ Ἄργους, ἀλλὰ προκάθηται αὐτοῦ. — δεῖ δὲ νοεῖν, ὅτι οὐ τῆς πόλεως λέγει, ἀλλὰ τῆς Πελοποννήσου. μυχὸς δὲ σημαίνει τὸν ἐνδότατον τόπον· παρὰ τὸ νύξ νυχός· καὶ τροπῇ τοῦ ἀμεταβόλου εἰς ἀμετάβολον, μυχός, οἱονεὶ ὁ ἐνδότατος καὶ σκοτεινὸς τόπος.

Μύδρος, ὁ ἀργὸς σίδηρος. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ ἀναισθήτου. καλεῖται δὲ καὶ ὁ διάπυρος σίδηρος, μύδρος. ἔστι δὲ ἡ φωνὴ πεποιημένη, ἐκ τοῦ μύζω τοῦ ἠχῶ ῥήματος.

Μύωψ· ἔστι δὲ μυῖά τις ἐρεθίζουσα τοὺς βοῦς, ὁ μύειν συνεχῶς τοὺς ὦπας ποιῶν· παρὰ τὸ μύω τὸ καμμύω.

Μῶν, ἀπορηματικὸς σύνδεσμος, ἀντὶ τοῦ ἆρα· συνετέθη δὲ ἀπὸ τοῦ μὴ ἀπαγορευτικοῦ καὶ τοῦ οὖν συνδέσμου· καὶ ἐγένετο μὴ οὖν, ἀποβολῇ τοῦ η, μοῦν· καὶ τροπῇ Δωρικῇ τῆς ου εἰς ω, γίνεται μῶν· διὸ καὶ περισπᾶται.

Μετόπωρον] τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους ἀπὸ τῶν καρπῶν ὀνομάζουσι. θέρος οὖν, ὅτε θερίζεται ὁ πυρός· ὀπώραν, ὅτε τρυγᾶται ἡ ὀπώρα· τὸ δὲ μετὰ ταῦτα, μετόπωρον.

Μέτασσαι] ἡγοῦντο πάντες τοῦτο εἶναι μεταίτατοι, αἱ μεταξύ· καὶ ἐν ὑπερθέσει, μέτασσαι· ὥστε εἶναι μεταξύ τινάς. δύναται δὲ καὶ οὕτως ἐπίσσας λέγεσθαι Ἰωνικῶς, παρ' Ἑκαταίῳ. ἔστιν ἔπισσαι, αἱ ἐπιγινόμεναι τοῖς προγόνοις. ὡς ἐπὶ οὖν, ἔπισσαι, οὕτω μετὰ, μέτασσαι.

Μενοινή] τὰ διὰ τοῦ οινη ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἔχοντα πρὸ τοῦ ν τὴν οι δίφθογγον, οὐκ ἔστι γνήσια. γίνεται παρὰ τὸ μένω τὸ προθυμοῦμαι, μενή, καὶ μενωνή, κατὰ ἀναδιπλασιασμόν, ὡς καὶ παρὰ τὸ ἔδω ἐδή, καὶ [illegible] παρὰ τὸ ἀγκῶνος ἀγκάνη καὶ ἀγκοίνη. καὶ μενοινῶ ῥῆμα, [illegible] πρότατον Ἰωνικῶς, ἐνεστῶτος παθητικοῦ. τὰ δὲ εἰς η [illegible] ἔχοντα ἐν τῇ τελευταίᾳ συλλαβῇ, καὶ τῇ πρὸ αὐτῆς τὸ αὐτὸ σύμφωνον ἢ ἀντίστοιχον, τῷ α μεγάλῳ παραλήγεται. ὁ δὲ λόγος ἐπὶ τρισυλλάβων· οἷον, ἀγάπη, [illegible]

ἀκή, ἀκωκή. οὕτως οὖν καὶ μένω μενώνη ὤφειλεν εἶναι· ἀλλ' ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι τὰ οὐδέτερα διπλασιάζοντα ἀπὸ φωνήεντος ἄρχεται· τὸ δὲ μενοινή, μόνον ἀπὸ συμφώνου· καὶ ὡς διήλλαξε κατὰ τοῦτο πρὸς τὰ ἄλλα, παρήλλαξε καὶ κατὰ τὴν παραλήγουσαν. οὕτως Ἡρωδιανός, ὡς λέγει Θεόγνωστος.

Μύρμηξ] παρὰ τὸ μερμερίζω τὸ φροντίζω, μερμερίζω·
597 καὶ συγκοπῇ, μέρμηξ· καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς υ, μύρμηξ, ἤγουν ὁ τοῦ χειμερινοῦ καιροῦ τὴν τροφὴν μεριμνῶν. ἢ παρὰ τὸ μείρω. οὗτος γὰρ, διὰ τὸ μὴ ἀναφύειν τὸν σῖτον, εἰς δύο μερίζων ἀποτίθησι. καὶ τοὺς Μυρμιδόνας φασὶν ἀπὸ τῶν μυρμήκων γεγονέναι, ἐπινεύσαντος τοῦ Διὸς διὰ τὸ ὀλιγανθῆναι τοὺς ἀνθρώπους.

Μωσῆς] κλίσιν ἐπιδέχεται, Μωσῆς μωσοῦ· Μωϋσῆς μωϋσέος, ὡς εὐσεβὴς εὐσεβέος· καὶ Μωσεὺς μωσέως, ὡς Πηλεὺς πηλέως. Μωϋσῆς μωϋσοῦ μᾶλλον ὁ Θεοχάρητος.

Ν.

Νῦ τὸ στοιχεῖον, ὅτι νυγμόν τινα ἔχει ἡ τούτου ἐκφώνησις.

Νάκη, τὸ αἴγειον δέρμα· κώδια καὶ κώδιον, τὸ προβάτιον. οὐκ ἄρα τὸ ἐν Κόλχοις, νάκος ῥητέον. κακῶς οὖν Σιμωνίδης νάκος φησί. τὸ δὲ νάκη, ἔστιν ὄνομα προσηγορικόν. ὁ νάκης, τοῦ νάκου, τῷ νάκῃ, τὸν νάκην· τὸ γὰρ θηλυκόν, παρὰ τὸ νάκος, νάκη, ὡς παρὰ τὸ βλάβος, βλάβη· ἄκος, ἄκη· σκέπος, σκέπη. τό τε ἀρσενικὸν παρὰ τὸ νάκη· τὰ γὰρ θηλυκὰ, προσθήκῃ τοῦ ς, μὴ κωλυόμενα ὑπὸ χαρακτῆρος, ἐπὶ γενικῆς εἰς ου λήγει, πλάτη, πλάτης πλάτου· λέσχη, λέσχης λέσχου· ἀήτου· ἀράχνου. μὴ κωλυόμενα ὑπὸ χαρακτῆρος, διὰ τὸ πλάνης καὶ κόμης.

Νᾶμα, παρὰ τὸ νῶ τὸ ῥέω· οὗ ὁ μέλλων, νάσω· ἐξ αὐτοῦ νᾶμα, ὡς δράσω δρᾶμα.

Νάνος, ὁ μὴ αὐξόμενος, ὁ πίθηκος. παρὰ τὸ ἄνω, ὃ δηλοῖ τὸ αὐξάνω, γίνεται ἄνος· καὶ μετὰ τοῦ νη στερητικοῦ, καὶ συγκοπῇ.

Νᾶπυ, τὸ σίνηπι, κατὰ στέρησιν τοῦ ἠπίου, διὰ τὴν δριμύτητα. τὰ εἰς υ λήγοντα οὐδέτερα μακρᾷ παραληγόμενα, διὰ τοῦ εος κλίνονται. σεσημείωται τὸ νάπυος.

Νάπαι, δρυμοί, φάραγγες, κοιλάδες. παρὰ τὸ πίω ῥῆμα γίνεται μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἄπη· καὶ μετὰ τοῦ νη ἑτέρας στερήσεως, γίνεται νηάπη· καὶ συγκοπῇ, νάπη, οἱονεὶ ἡ ἄγαν πίνουσα· αἱ γὰρ δύο στερήσεις ποιοῦσι μίαν ἐπίτασιν. ἢ παρὰ τὸ νη καὶ τὸ φῶ, γίνεται νῆφαι, καὶ νάπαι, κατὰ τροπὴν τοῦ η εἰς α. ὡς νήνος καὶ νάνος, οὕτω νῆπαι καὶ νάπαι. σημαίνει δὲ τοὺς συμφύτους καὶ κατασκίους τῶν ὀρῶν τόπους, ἢ τοὺς ὀρεινοὺς καὶ ὑλώδεις.

Ναρόν, τὸ ὑγρόν. παρὰ τὸ νῶ ῥῆμα (δηλοῖ τὸ ῥέω) ὁ μέλλων, νάσω, γίνεται ναρός· καὶ τὸ οὐδέτερον, ναρόν. Σοφοκλῆς, Πρὸς ναρὰ δὲ κρηναῖα χωροῦμεν ποτά: — οὕτω Φιλόξενος. καὶ ἴσως ἡ συνήθεια τρέψασα τὸ α εἰς ε λέγει νερόν.

Νάρθηξ, σημαίνει δύο· τὸν τῆς ἐκκλησίας νάρθηκα, καὶ γίνεται παρὰ τὸ νέρθεν εἶναι τοῦ ναοῦ. σημαίνει καὶ τὸν ἐν τῇ κοινῇ συνηθείᾳ λεγόμενον νάρθηκα· καὶ γίνεται παρὰ τὸ νεαρὸν νεάρηξ καὶ νάρθηξ. ἢ παρὰ τὸ ναρόν, ὃ σημαίνει τὸ ὑγρόν, νάρηξ, καὶ νάρθηξ. νάρθηξ ἐστὶ καὶ ἰατρικόν τι τεῦχος· κυρίως, τὸ ἐκ νάρθηκος γεγενημένον· καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὸ ἐξ οἱασδήποτε ὕλης.

Ναστός, ὁ πεπιλημένος ἄρτος, ὁ μεστὸς πλήρους, καὶ μὴ ἔχων τι κοῦφον· ἀπὸ τοῦ νάσσεσθαι ἀρτύμασιν ἢ
598 τραγήμασί τισι. Λυκόφρων, Οὐ γάρ τις αὐτῶν ψήσεται πύρνον γνάθῳ, Πρὶν ἂν κρατήσῃ ναστὸν εὐστόχῳ λίθῳ: — νῦν ἐπὶ ἄρτου καταχρηστικῶς ἔθηκε. ναστὸς δὲ κυρίως ὁ πλακοῦς ὁ μετὰ σταφίδων πεπεμμένος, ὁ πυκνός.

Νασμός, ὄμβρος· ἀπὸ τοῦ νάω· ὅθεν καὶ νᾶμα καὶ ναύτης. Λυκόφρων, Ζηνὸς καχλάζων νασμός: — σημαίνει δὲ ἐνταῦθα τὸν κατακλυσμόν. Ἰλιάδος ξ', — πατὴρ δ' ἐμὸς Ἄργει νάσθη Πλαγχθείς: — ἀντὶ τοῦ ἀπῳκίσθη.

Νάρκησεν, Ἰλιάδος θ', ἐνάρκησεν, ἐλύθη· ἀπὸ τῆς νάρκης τοῦ ἰχθύος.

Ναῦς, γ' εὐθείας ἔχει· ναῦς, ναός· νηῦς, νηός· νεῦς, νεός. ναῦς, ναός· ὁ κανών· δύο μόνα εἰσὶν εἰς αυς θηλυκά, ναῦς καὶ γραῦς· κλίνονται δὲ ἀμφότερα διὰ καθαροῦ τοῦ ος· ναός, ἡ γενική· καὶ Ἀττικῶς, νεώς. γίνεται δὲ παρὰ τὸ νῶ τὸ κολυμβῶ ἢ νέω, παράγωγον νεύω· ὁ μέλλων, νεύσω· νεῦς καὶ ναῦς. Ὅμηρος παρετυμολογεῖ, ἀπὸ τοῦ νῆσαι, ὅ ἐστι σωρεῦσαι· Ἰλιάδος ι', Νῆα ἅλις χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηησάσθω.

Ναῦφι] ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ταναόποδος γίνεται ταναύποδος κράσει τοῦ α ο εἰς τὴν αυ δίφθογγον, (σημαίνει δὲ τὸν σύροντα τὸν πόδα) οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ναῦς ναός γίνεται ναόφι, καὶ κατὰ κρᾶσιν, Ναῦφιν ἀμυνόμενοι, ἀντὶ τοῦ, ἐκ τῶν νεῶν ἀποσοβοῦντες.

Ναύπακτος, πόλις· παρὰ τὸ ναυπήγιον γενέσθαι τῶν Ἡρακλειδῶν ἐκεῖ.

Ναυσικάα, κεκασμένη (ὅ ἐστι κεκοσμημένη) ταῖς ναυσί.

Ναύτης, ὁ ἄγων τὴν ναῦν· ἢ διὰ τὸ τὰ νάματα τέμνειν· ἢ διὰ τὸ τὰ νάματα τείνειν, ἤγουν ἐλαύνειν.

Νάφθα] ἀπὸ τοῦ ἀνάπτω ἀνάψω ἀνῆφα. ἀνῆμμαι, ἀνῆψαι, ἀνῆπται, νάπτα καὶ νάφθα. παρεσκεύασται γὰρ ἐξάπτειν.

Ναῦλον, τὸ εἰς τὸ στόμα τῶν νεκρῶν ἐμβαλλόμενον νομισμάτιον.

Ναύλοχος, ὁ λιμήν· ἐν ᾧ αἱ ναῦς κοιμῶνται· ὅθεν καὶ εὐναὶ αἱ ἄγκυραι· εὐνάζουσι γὰρ τὴν ναῦν.

Ναύαιθος, ποταμὸς Ἰταλίας. τῶν ἐξ ὀλίγου πλεόντων Ἑλλήνων κατήχθησάν τινες εἰς τὸν ποταμὸν τοῦτον· αἱ δὲ αἰχμάλωτοι, εὐλαβούμεναι τὴν ἐν τῇ Ἑλλάδι δουλείαν, καὶ τὴν ἐσομένην ζηλοτυπίαν τῶν γυναικῶν αὐτῶν, ἐνέπρησαν τὰς ναῦς· καὶ ὁ μὲν ποταμὸς ὠνομάσθη Ναύαιθος, ἀπὸ τοῦ αἴθω· αἱ γὰρ γυναῖκες, ναυπρήστιδες· καὶ αἱ νῆες, πρηστίδες.

Ναίω, σημαίνει τὸ οἰκῶ· διὰ τῆς αι διφθόγγου, ὡς τὸ, Ναῖε δὲ Σατνιόεντος ἐϋρρείταο παρ' ὄχθας: — ἐξ οὗ γίνεται καὶ ναός. νέω διὰ τοῦ ε ψιλοῦ, τὸ πορεύομαι, ὡς τὸ, Νῦν δ' ἐπεὶ οὐ νέομαί γε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν: — καὶ τὸ κολυμβῶ, ὡς τὸ, — στόμα καλλιρέεθρο Ἶξε νέων.

Ναιετάουσιν] ἀπὸ τοῦ ναίω γίνεται ναιέτης· καὶ ὡς κυνηγέτης κυνηγετῶ, οὕτω καὶ ναιέτης ναιετάω ναιετῶ· (ναιέτης δὲ σημαίνει τὸν μέτοικον) ἡ μετοχή, ναιετάων· τὸ θηλυκόν, ναιετάουσα· καὶ Δωρικῶς, ναιετάωσα, ὡς ἱδροῦσαι, ἱδρῶσαι· καὶ βοῦν, βῶν.

Νέαιρα, τὸ ἔσχατον τῆς κοιλίας μέρος· παρὰ τὸ νέω τὸ πορεύομαι γίνεται· εἰς αὐτὴν γὰρ πορεύονται τὰ ἐσθιό- 599

μενα· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, νείαιρα, ὡς τὸ, Νειαίρη δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστῆρος ἔλασσεν: — ὡς νέατος, νείατος. Νείατον ἐς κενεῶνα: — καὶ. ἔκειτο δὲ νείατος ἄλλων: — παρὰ τὸ νέος γίνεται νέατος· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι. ὥσπερ παρὰ τὸ μέσον γίνεται μέσατος. νέατον δὲ, τὸ ἔσχατον· ὅθεν καὶ λαγὼν τὸ αὐτὸ εἴρηται παρὰ τὸ λήγειν.

Νεάτη, ἡ ἐσχάτη· ἀπὸ τοῦ νέος· οἱ γὰρ νέοι ἀτελεῖς εἰσὶ καὶ ἔσχατοι.

Νεαλής, ὁ νεωστὶ ἑαλωκὼς ἰχθῦς· ἢ ὁ νεωστὶ ὁτιοῦν πεποιηκὼς ἢ πεπονθώς.

Νεαρόν, παρὰ τὸ νέω καὶ τὸ ἀρύω, τὸ νεωστὶ ἀρυθὲν ὕδωρ. μεταφορικῶς δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τῶν παιδίων τῶν νεωστὶ γεννηθέντων.

Νεανίας] παρὰ τὸ νέος γίνεται νεάν, ὡς μέγιστος μεγιστάν· καὶ παράγωγον ἐξ αὐτοῦ νεανίας, καὶ νεανίσκος, καὶ νεᾶνις.

Νέανδρος, κύριον ὄνομα· ἐπεὶ νέος ἠνδρεύσατο· ἢ νέος ὢν, ἀνδρεῖος ἦν.

Νέαται, Ἰλιάδος ι', Πᾶσαι δ' ἐγγὺς ἁλὸς νέαται Πύλου ἠμαθόεντος: — ἤτοι ἔσχαται, ἢ κατῳκισμέναι εἰσί. συγκοπὴ δέ ἐστι τοῦ νενέαται. ἔστι δὲ νῶ ῥῆμα· (δηλοῖ τὸ σωρεύω) οὗ ὁ παρακείμενος νένηκα, νένημαι· ἐξ οὗ γίνεται Ἰωνικῶς, νενέαται· Φρυγάνων φάκελοι συννενέαται: — νῶ, σημαίνει τὸ οἰκῶ· ὁ παρακείμενος, νένηκα· ὁ παθητικὸς, νένημαι· νενήμεθα νένησθε νένηνται· καὶ Ἰωνικῶς, νενέαται. τὸ νέαται οὖν ὅμοιον τῷ δεδέχαται δέχαται.

Νέηαι, πορευθῇς, ἐπανέλθῃς. νέω τὸ πορεύομαι· τὸ ὑποτακτικὸν, ἐὰν νέωμαι· τὸ τρίτον, νέηται· καὶ Ἰωνικῶς, νέηαι· συστέλλουσι γὰρ τὸ τ οἱ Ἴωνες τοῦ τρίτου προσώπου, καὶ ποιοῦσι δεύτερον πρόσωπον. Ἰλιάδος α', σαώτερος ὥς κε νέηαι.

Νέηλυς] τὰ υς σύνθετα, εἰ μὲν ὦσιν ἀπὸ τῶν εἰς ευς ἁπλῶν συνθέτων, τὴν τῶν ἁπλῶν φυλάττει κλίσιν· οἷον βραχύς, βραχέος· τρίβραχυς, τριβράχεος· ὀφρῦς ὀφρύος· λεύκοφρυς, λευκόφρυος· εἰ δὲ ἀπὸ ἄλλων τινῶν εἰσὶ σύνθετα, διὰ τοῦ δος κλίνονται· οἷον ἔπηλυς, ἐπήλυδος· νέηλυς, νεήλυδος· σημαίνει δὲ τὸν ξένον. οὐκ ἔστιν ἀπὸ τῶν εἰς ευς, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἐλεύθω γίνεται ἦλυς, καὶ νέηλυς ὁ νεωστὶ ἐληλυθὼς, Ἰλιάδος β'. κανὼν τοῦ Χοιροβοσκοῦ· δεκάπηχυς, δεκαπήχεος· ἀρσενόθηλυς, ἀρσενοθήλεος· καλλίχθυς, καλλίχθυος.

Νεβροί, ἐλάφων γεννήματα· οἱ νεωστὶ ἐπὶ βορὰν ἐλθόντες ἢ ἰόντες· ἢ παρὰ τὸ νεωστὶ πρὸς πορείαν ἰέναι· ἢ νέποροι, οἱ μηδέπω πορεύεσθαι δυνάμενοι· ἢ παρὰ τὸ νε στερητικὸν καὶ τὸ βορά, τὸ ἐστερημένον τῆς βορᾶς, ὅ ἐστι τῆς τροφῆς. καὶ νεβρίζειν, τὸ νεβροῦ δέρμα φορεῖν.

Νεκρός, παρὰ τὸ κὴρ (ὃ δηλοῖ τὴν ψυχὴν) μετὰ τοῦ νε στερητικοῦ, γίνεται νέκηρος, ὁ ἐστερημένος τῆς ψυχῆς· καὶ κατὰ συγκοπὴν, νεκρός. ἢ ἀπὸ τοῦ νη στερητικοῦ.

Νεαλής, κυρίως ὁ νεωστὶ ἑαλωκὼς ἰχθῦς, ἢ ἁλισθείς, ὁ πρόσφατος.

Νέμειν, διαιρεῖν, μερίζειν, βόσκειν, νομίζειν, ἀναγινώσκειν· καὶ χειροτονεῖν Ἴωνες.

Νέκυς] ὥσπερ κότος κότυς, οὕτω καὶ νεκρός νέκρυς· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ρ, νέκυς· ἢ παρὰ τὸ κίκυς (ὃ σημαίνει τὴν δύναμιν καὶ ἰσχὺν) μετὰ τοῦ νε στερητικοῦ γίνεται
600 νέκικυς, ὁ ἐστερημένος τῆς κίκυος· κατὰ συγκοπὴν, νέκυς· σημαίνει δὲ τὸν νεκρόν.

Νεκάδες] Ὅμηρος εἴωθε λέγειν νεκάδας, τὰς τῶν νεκρῶν τάξεις, παρὰ τοὺς νέκυας, νεκυάδας τινὰς οὔσας· οἱ δὲ νεώτεροι, καὶ τὰς τῶν ὁπλιτῶν τάξεις, οὕτω καλοῦσι· παρὰ τὸ νεῖκος, αἱ εἰς πόλεμον ἡτοιμασμέναι· ἢ ἀχώριστοι· τὸ γὰρ νε στερητικόν ἐστι· καὶ καδεῖν, τὸ χωρῆσαι· Ἰλιάδος θ', — Δαναῶν κεκαδησόμεθα. παρὰ μὲν τοῖς κυκλικοῖς, αἱ ψυχαὶ νεκάδες λέγονται. — ἦτε κε δηρὸν Αὐτοῦ πήματ' ἔπασχον ἐν αἰνῇσι νεκάδεσσιν. Ἰλιάδος ε'.

Νέκταρ] Νέκταρ ἐῳνοχόει: — τὸ τῶν θεῶν πόμα, οἱονεὶ τὸ συνέχον τοὺς πίνοντας αὐτὸ ἐν νεότητι· παρὰ τὸ νέον, καὶ τὸ ἔχω, νεοέκταρ· καὶ κατὰ συγκοπὴν, νέκταρ· διὸ καὶ ἡ Ἥβη αὐτὸ κιρνᾷ, Ἰλιάδος δ'. τινὲς δὲ ἐπὶ τοῦ θείου πόματος· παρὰ τὸ νε στερητικὸν καὶ τὸ κτῶ τὸ φονεύω καὶ ἀναιρῶ, γίνεται, οἱονεὶ τὸ στεροῦν τοῦ κτᾶσθαι καὶ φονεύεσθαι τοὺς πίνοντας αὐτό· ἀφ' οὗ δηλοῖ τὸ ἀθάνατον. οἷον τὸ μὴ κτεινομένοις, ἀλλὰ τοῖς ἀθανάτοις διδόμενον. κλίνεται νέκταρος· καὶ τὸ κτητικὸν, νεκτάρειος· ὁ νεκτάρεος, τοῦ νεκταρέου, τουτέστι θείου, θαυμαστοῦ, ἀκηράτου.

Νεμέα, τόπος ἐν Ἄργει. ἀπὸ τῶν νεμομένων ἐκεῖσε βοῶν, αἳ ἦσαν Ἥρας· ἢ ἀπὸ τῶν Δαναοῦ, οἳ κατενεμήσαντο καὶ ἐκληρώσαντο τὸ χωρίον. Ἡρακλῆς δὲ διέθηκε τὴν ἑορτὴν, τὸν λέοντα φονεύσας.

Νεμειαῖον, ὄρος Πελοποννήσου· καὶ πόλις Νέμεια, ἔνθα ἦν ὁ Νεμειαῖος λέων.

Νέμεσις, μέμψις, μομφή. οἶμαι ἀπὸ τοῦ νεμῶ γίνεται. ἡ δοτικὴ, νεμέσει· ἐκ τούτου, νεμέσσι, τροπῇ τοῦ ε εἰς σ· ἢ κατὰ συγκοπὴν, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ. Ἰλιάδος ζ', Οὔτοι ἐγὼ Τρώων τόσσον χόλῳ, οὐδὲ νεμέσσι, Ἥμην ἐν θαλάμῳ.

Νεμεσητός, μεμπτός· ἀπὸ τοῦ νεμεσῶ, δευτέρας συζυγίας· ὅθεν καὶ τὸ, — νεμέσσηθέν τ' ἐνὶ θυμῷ: — ἀντὶ τοῦ ἐμέμφοντο, Ἰλιάδος β'. ἔστι δὲ ἀόριστος πρῶτος παθητικός· καὶ οἱ Βοιωτοὶ ἐπὶ τῶν μὴ ἐχόντων τὴν μετοχήν. ὥσπερ κόσμηθεν. τὸ δὲ νεμεσῶ, γίνεται ἐκ τοῦ νεμῶ τοῦ [illegible].

Νέος, ἀπὸ τοῦ νέεσθαι (ὅ ἐστι πορεύεσθαι καὶ ἔρχεσθαι) εἰς αὔξησιν· ἢ παρὰ τὸ ὁρμᾶσθαι· ὁρμῆς γὰρ ἡ ἡλικία [illegible].

Νεογνός, ὁ νεωστὶ γεγενημένος· ἢ νεόγονός τις ὤν, καὶ κατὰ συγκοπήν.

Νεομηνία, παρὰ τὸ νέος καὶ τὸ μὴν μηνός.

Νεοσσός, ὁ νεωστὶ σευόμενος· ἢ παρὰ τὸ νεάζω.

Νεώτερος, ὁ νέος τῇ ὀράσει. ζήτει εἰς τὸ νεοῦν.

Νεοχμοῦντες, μετακοσμοῦντες· καὶ νεόχμωσιν, τὴν νεοκίνησιν· καὶ νεοχμός, ἄκοπος, ἄπονος· ἢ ἄπειρος, νεωστὶ εἰργασμένος.

Νεοαρδέα, νεωστὶ πεποτισμένην καὶ ἀρδευθεῖσαν, Ἰλιάδος φ'.

Νεωκόρος, παρὰ τὸ κορῶ τὸ καθαίρω καὶ ἐπιμελείας ἀξιῶ. καὶ τὸ νεὼς Ἀττικῶς. ὁ τοῦ νεὼ ἐπιμελούμενος.

Νεωστί] οἱ νέοι, τῶν νέων· ἐπίῤῥημα, νέως, καὶ νεωστί.

Νέωτα] Αἰεὶ γεωργὸς ἐς νέωτα πλούσιος: — καί, Ἐς νέωτα τὸν πόλεμον μεταθέσθαι: — τὸ ἐπιὸν ἔτος, ἢ τὸ μέλλον. παρὰ τὸ ἔνος. ὃ σημαίνει τὸν ἐνιαυτὸν, γίνεται ἔνοστα· καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ, ἔνοτα· καὶ ἐκτάσει 601
τοῦ ο εἰς ω, καὶ ὑπερθέσει τοῦ ν, νέωτα. Ἀττικοὶ δὲ, παρὰ τὸ νέος νέωτα κατ' ἔκτασιν. ἢ νέος νέωτε, κατ' ἔκτασιν, ὡς ἄλλος ἄλλοτε· καὶ τροπῇ Αἰολικῇ τοῦ ε εἰς α, νέωτα.

Νεόχμωσεν, ἠλλοίωσεν, ἢ ἐκαινοποίησεν. ἀπὸ τοῦ νέος καὶ τοῦ ἔχω, γίνεται νεοέχω· καὶ κατὰ συγκοπὴν, καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ, νεοχμῶ.

Νεωλκῶ] ἐκ τοῦ ναῦς ναός καὶ τραγικῶς νεώς καὶ τοῦ ἕλκω γίνεται νεωλκῶ, τρίτης συζυγίας.

Νεοῦν, τὸ ἀροτριᾶν. ἀπὸ τοῦ ἐκ τῆς ἀροτριάσεως νέαν ἀναλαμβάνειν τὴν γῆν.

Νεούτατος, νεότρωτος.

Νεοσσός, παρὰ τὸ νε στερητικὸν καὶ τὸ σεύω τὸ ὁρμῶ· τὰ, πρὶν ἢ πτεροφυῆσαι, σεύεσθαι μὴ δυνάμενα. ἐκ τούτου καὶ τὸ νοσσίον. ζήτει εἰς τὰς Διαφοράς.

Νεώσοικοι, καταγώγια εἰσὶν ἐπὶ θαλάσσης οἰκοδομημένα πρὸς ὑποδοχὴν τῶν νεῶν· νεώρια δὲ, ἡ τῶν ὅρων περιβολή.

Νένωται· ἢ κατὰ συγκοπὴν τοῦ η, ἀπὸ τοῦ νενόηται, ὅπερ καὶ νενοέαται Ἰωνικῶς γίνεται· ἢ ἀπὸ τοῦ νένωται κατὰ συστολήν. ἔστι γὰρ νῶ ῥῆμα τρίτης συζυγίας, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ· οἷον, Ἑλένης γάμῳ νένωται: — καὶ παρὰ Ἀνακρέοντι, ἡ μετοχὴ, Ὁ δ' ὑψηλὰ νενωμένος: — καὶ ὁ Ἄθλιος, ἐν τοῖς Σαμίων ὅροις, Ἀλλὰ λέξασθαι νένωνται: — καὶ πάλιν ὡς χρυσόονται χρυσοῦνται, οὕτω καὶ νόονται νοῦνται· Δημόκριτος, Φῆνι θεα νοῦνται: — περὶ παθῶν.

Νέποδες, οἱ ἰχθύες· παρὰ τὴν νε στέρησιν καὶ τοὺς πόδας, οἱ ποδῶν ἐστερημένοι· καὶ ὅτε τίθεται ἐπὶ ἀπόδων γενῶν, ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν βρεφῶν τῶν μήπω τοῖς ποσὶ κεχρημένων. Ὧρος.

Νέπως] παρὰ τὸ πῶμι, (ὃ σημαίνει τὸ πίνω) ὁ μέλλων, πώσω· ἀποβολῇ τοῦ ω, μετὰ τοῦ στερητικοῦ, Νέπως· ἄνυδρον γὰρ τὸ ὄρος ἐκεῖνο.

Νέστωρ, παρὰ τὸ νέα ἱστορεῖν· ἢ παρὰ τὸ στερεὸν ἔχειν τὸν νοῦν.

Νεῦρον, παρὰ τὸ νεῖσθαι δι' ὅλου τοῦ σώματος.

Νευρέας, ἀπὸ τῆς νευρᾶς, πλεονασμῷ τοῦ ε.

* Νευρολάλος, ὁ εὔφωνος· ἀπὸ τοῦ νεῦρον καὶ λαλέω.

Νεφρὸς, παρὰ τὸ νείφεσθαι τῷ οὔρῳ, ὅ ἐστι βρέχεσθαι· φέρεται γὰρ εἰς αὐτοὺς τὸ οὖρον· ἢ διὰ τὸ ἐν νώτῳ φέρεσθαι.

Νέφος, οἷον νέφας, τὸ ἐστερημένον φάους, ὅ ἐστι φωτός· ἢ παρὰ τὸ νείφω τὸ βρέχω· τὸ δὲ νείφειν, κυρίως ἐπὶ τὰς ἐκ νέφους καταφορὰς τῶν ὑδάτων εἴρηται τοῦ νιφετοῦ· ἀπὸ τοῦ νέφος, νέφω καὶ νείφω· σημαίνει τὸ χιονίζω. ὁ κανών· τὰ διὰ τοῦ εφος οὐδέτερα δισύλλαβα μονογενῆ διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφεται· χωρὶς τοῦ λαῖφος. καὶ τὰ διὰ τοῦ ελη θηλυκὰ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς βαρύνεται, ἐνὶ φωνήεντι παραληγόμενα, Σεμέλη.

Νεφέλη, παρὰ τὸ νᾶμα ἐφέλκειν ἐκ τῆς θαλάσσης.

Νεφεληγερέτης, ὁ τῶν νεφῶν ἀθροιστικὸς Ζεύς.

Νεῖκος, ἡ φιλονεικία· παρὰ τὸ νέοις ἐοικέναι· ἡ γὰρ φιλονεικία τοῖς νεαροῖς ἁρμόζει. Σοφοκλῆς, — ὕβρις

602 δέ τοι Οὔ πώποθ' ἡβήσει τῷ σώφρονι ἵκετο· Ἀλλ' ἐν νέοις ἀνθεῖ τε καὶ φθίνει πάλιν. — ἢ παρὰ τὸ νε στερητικὸν καὶ τὸ εἴκω τὸ ὑποχωρῶ, γίνεται νέεικος· καὶ κατὰ κρᾶσιν τοῦ ε καὶ τῆς ει διφθόγγου εἰς τὴν ει δίφθογγον, νεῖκος· ἡ γὰρ φιλονεικία τοῦ ὑποχωρεῖν ἐστέρηται· εἰ γὰρ ὑποχωρήσουσιν, οὐκέτι γίνεται φιλονεικία. καὶ παρὰ τὸ νεῖκος γίνεται νεικῶ, ἐπὶ τοῦ ὀνειδίζω καὶ λοιδορῶ.

Νεῖλος, ὁ ποταμός. παρὰ τὸ νέω τὸ ῥέω καὶ τὸ ἰλὺς, Νέϊλος· καὶ κατὰ συναίρεσιν, Νεῖλος, οἱονεὶ ὁ ῥέων ἰλύν· ὁ γὰρ Νεῖλος ἰλυώδης ἐστίν. ἢ ὥσπερ παρὰ τὸ πένθος γίνεται Πένθιλος, καὶ Τρὼς Τρωΐλος, καὶ ζωὴ Ζωΐλος, οὕτω καὶ παρὰ τὸ νέος Νέϊλος καὶ Νεῖλος· καὶ γὰρ νέος κατ' ἔτος γίνεται· πλημμυρεῖ γὰρ κατ' ἔτος, καὶ ποτίζει πᾶσαν τὴν Αἴγυπτον. ἢ παρὰ τὸ νέαν ἰλὺν ἄγειν ἐν τῇ ἀναβάσει. καὶ πῶς ἔχει νέαν ἰλύν; ἐπειδὴ ἐναντίως φέρεται, ὡς πρὸς τοὺς λοιποὺς ποταμούς. οἱ μὲν λοιποὶ τῷ χειμῶνι πλημμυροῦσι, τῷ δὲ θέρει ἀνεκτότερον προϊοῦσι τὸν ῥοῦν· οὗτος δὲ τοὐναντίον· τῷ μὲν γὰρ χειμῶνι ἀνεκτότερον ῥεῖ· τῷ δὲ θέρει πλημμυρεῖ, καὶ ἐξερχόμενος, ποτίζει πᾶσαν τὴν γῆν ἐκείνην.

Νείλεως, ἢ παρὰ τὸ νέος καὶ τὸ λεώς, ἢ ὥσπερ ἡ ἀβλῆτος καὶ ἡ ἄτρωτος γενικαὶ μετάγονται εἰς εὐθεῖαν καὶ προπαροξύνονται, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἡ Νηλέως γενικὴ ἀπὸ τῆς Νηλεὺς εὐθείας μετάγεται εἰς εὐθεῖαν, καὶ προπαροξύνεται, οἷον Νείλεως, κατὰ τροπὴν Βοιωτῶν τοῦ η εἰς ει δίφθογγον, ὥσπερ οὐτήσω, ὠτειλή.

Νεικείησι] — ὄφρα μή αὖτε Νεικείησι πατήρ, Ἰλιάδος α', ὅπως μὴ πάλιν κακολογῇ καὶ ὀνειδίζῃ. ἀπὸ τοῦ νεικῶ τὸ πλήσσω, γίνεται νεικείω· τὸ ὑποτακτικὸν, ἐὰν νεικείω, ἐὰν νεικείῃ· καὶ κατ' ἐπέκτασιν τῆς σι συλλαβῆς. ὁ παρατατικὸς, ἐνείκεον ἐνείκεες ἐνείκεε· καὶ συναρχομένας, νείκεε· καὶ νεικείεσκε, ῥῆμα παρατατικοῦ τρίτου προσώπου.

Νειός, ἡ ἀρόσιμος γῆ. παρὰ τὸ νεῶ, νεός· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, νειός. σημαίνει δὲ τὴν ἀνανεουμένην γῆν· ἀνανεοῦται γὰρ ἡ γῆ ἀρουμένη. νεῶ γὰρ τὸ ἀνανεῶ.

Νη, στερητικόν ἐστιν ἐπίῤῥημα· ὁρᾶται δὲ καὶ ἐπιτατικὸν, ὡς ἐν τῷ νηλής, νήνεμος, νήχυτον ὕδωρ. Φιλήτας, καὶ μαράθου δὲ νήχυτος ὄρπηξ.

Νηγάτεον, τὸ νεωστὶ κατεσκευασμένον ἢ νενησμένον. ὥσπερ παρὰ τὸ τείνω τείνομαι γίνεται τατός, οὕτω καὶ παρὰ τὸ γείνω γείνομαι, γατός, καὶ νεήγατος, τροπῇ τοῦ ο εἰς η, ἀπὸ τοῦ νέος· καὶ ὑπερθέσει τοῦ ε γίνεται νηγάτεος, ὁ νεωστὶ γεγονώς. ἢ παρὰ τὸ θεῶ τὸ θαυμάζω καὶ νήθω τὸ κλώθω, γίνεται νηγάθεον τὸ ἄγαν θαυμαστόν· ἢ ἠγάθεον τὸ θαυμαστῶς νενησμένον καὶ εἰργασμένον, Ἰλιάδος β'. ἢ τὸ ἐστερημένον τῆς βλάβης, πλεονασμῷ τοῦ γ.

Νήγρετος, ἥδιστος. ἢ ἀνέγερτος δι' ἡδονήν, βαθύς.

Νήδυμος ὕπνος, ἡδὺς καὶ γλυκύς. τινὲς ἐκ τοῦ ἡδύς· λέξεως δὲ δασυνομένης, οὐ συντίθεται τὸ ν κατ' ἀρχάς. ἔστι δὲ ἀπὸ τοῦ δύω δύσω, ῥηματικὸν ὄνομα, δύμος· καὶ μετὰ τοῦ νη ἐπιτατικοῦ. ἢ ἄδυμος, ὃν οὐ δυνατὸν ἀποδύσασθαι διὰ τὸ βάθος. Φασὶ δὲ τινὲς, ὅτι τὸν βαθὺν σημαίνει κατὰ μεταφορὰν, παρὰ τὴν νηδὺν, ἥ 603
ἐστι κοιλία· βαθύτατον δέ ἐστιν ἐν ἡμῖν τοῦτο τὸ μέρος. ἢ τὸν ἀνώδυνον σημαίνει.

Νηδύς, ἡ γαστήρ. ἀπὸ τοῦ νῶ νήσω τὸ σωρεύω, νηδύς, εἰς ἣν σωρεύονται αἱ τροφαί. ἢ οὖν ἀπὸ τοῦ διανενῆσθαι τὰ τῆς τροφῆς ἐν αὐτῇ, ὅ ἐστι σεσωρεῦσθαι τὰ βρώματα· ἢ ἀπὸ τοῦ νάειν, ὅ ἐστι ῥεῖν· ἡ γὰρ ἐπάρδευσις τῷ σώματι τῆς τροφῆς ἀπὸ ταύτης γίνεται. σημαίνει τὸ νηδὺς καὶ τὴν βαθεῖαν.

Νήδυμος] τὸ ἐν βραχὺ· τὰ εἰς μος λήγοντα ὀνόματα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς προπαροξύτονα, μὴ ὄντα σύνθετα, τῷ υ παραληγόμενα, συστέλλει αὐτὸ, ἔρυμος, ἔλυμος, ἔσσυμος, δίδυμος· τὸ γὰρ πρόθυμος σύνθετον.

Νηΐτης] ἀπὸ τῆς νεὼς νεΐτης καὶ νηΐτης· ἢ ἀπὸ τῆς νηός. τὰ ἀπὸ τῶν εἰς αυς θηλυκῶν μονοσυλλάβων, διὰ τοῦ ιος παράγωγα, διὰ τοῦ ι γράφεται· οἷον, ναῦς ναός, νάϊος· καὶ τροπῇ, νήϊος· καὶ νήϊον ξύλον, τὸ πρὸς νηῶν κατασκευὴν ἐπιτήδειον· (ἔστι δὲ καὶ ὄρος πλησίον τῆς Ἰθάκης οὕτω καλούμενον· οἷον, Ἡμεῖς δ' ἐξ Ἰθάκης ὑπὸ Νηΐου: — τῆς ὑπὸ τῷ Νηΐῳ ὄρει κειμένης. οὕτω δὲ Θήβη ὑποπλακίη, ἡ ὑπὸ τῷ Πλακίῳ ὄρει) γραῦς γραός γραΐος· καὶ, γρήϊον εἶδος ἔχουσα.

Νηλής, ἀνηλεής, σκληρός. ἀπὸ τοῦ λῶ τὸ θέλω καὶ τοῦ νη στερητικοῦ, οἱονεὶ ὁ μὴ θέλων, ἀλλ' ἀκαμπὴς ὤν.

Νηλεής, ἀπὸ τοῦ ἔλεος καὶ τοῦ νη στερητικοῦ γίνεται, οἱονεὶ ὁ ἐστερημένος τοῦ ἐλεεῖν. γίνεται καὶ ἐπίῤῥημα πλεονασμῷ τοῦ ι· οἷον, Νηλειῶς μελεϊστὶ κεδαιόμενος θανέεσθαι: — ἀντὶ τοῦ ἀνηλεῶς καὶ κατὰ μέλος κατακοπτόμενος καὶ κατατεμνόμενος.

Νήλιπος, ἀνυπόδητος καὶ μονοχίτων, κατὰ στέρησιν τοῦ νη. τὸ δὲ νήλιπει ἀνυποδήτει, συνῄρηται ἀπὸ τοῦ νηλίποδος. εἰς τὸ ἀνήλιπος.

Νῆμα, οὐκ ἔστιν ἀπὸ τοῦ νήθω· νῆσμα γὰρ ἂν ἦν· ἀλλ' ἀπὸ τοῦ νῶ, ὃ σημαίνει τὸ νήθω· ὅθεν καὶ, νεῖ νήματα, Ἡσίοδος. καὶ ὁ παρατατικὸς, μάλιστα μὲν ἔνει· ἀπὸ τούτου οὖν γίνεται νῆμα, οὐκ ἀπὸ τοῦ παθητικοῦ· οἷον, Νήματος ἀσκητοῖο βεβυσμένον: — τοῦ πρὸς νῆσιν ἐπιτηδείου μηρύματος. βεβυσμένον δὲ, τὸ πεπληρωμένον· καὶ βυκτάων ἀνέμων, τῶν πληστιστίων ἀπέδωκαν τινές.

Νηλεῖ χαλκῷ. ἡ εὐθεῖα, νηλής. γίνεται ἐκ τοῦ ἐλεῶ ἐλεής· καὶ συγκοπῇ, νηλής, ὁ ἐστερημένος τοῦ ἐλέους. ἔστι δὲ καὶ νηλεής· (δύο γὰρ ἔχει εὐθείας) ἐξ οὗ καὶ ἡ κλητικὴ, ὦ νηλεές· καὶ νηλεὲς ἦτορ, οὐδετέρως, τὸ ἀπηνὲς καὶ ἀπότομον.

Νημερτής, ὁ ἀληθής. παρὰ τὸ ἁμαρτῶ ἁμαρτής· τροπῇ τοῦ α εἰς ε, μετὰ τοῦ νη στερητικοῦ, καὶ συγκοπῇ, νημερτής, οἱονεὶ ὁ ἐστερημένος τοῦ ἁμαρτεῖν.

Νηλήτεις, σημαίνει τοὺς ἁμαρτωλούς. ὥσπερ ἀπὸ τοῦ εὐσεβής γίνεται εὐσεβέες εὐσεβεῖς, οὕτως ἀπὸ τοῦ νηλήτης νηλήτεες, νηλήτεις. γίνεται δὲ παρὰ τὸ νη τὸ ἐπιτατικὸν καὶ τὸ ἀλιτεῖν, ὃ σημαίνει τὸ ἁμαρτάνειν. καὶ ἄξιον ζητεῖν, διατί τὸ νηλήτης διὰ τοῦ η γράφεται, τὸ δὲ ἀλιτεῖν διὰ τοῦ ι; ὅτι Αἰολικῶς ἐτράπη τὸ ι εἰς η. οὕτω γὰρ καὶ τὸ ἀκτὶν καὶ τὸ ψιμμύθιον διὰ τοῦ η προφέρουσιν Αἰολεῖς. ἕτεροι δὲ τοὺς ἀναμαρτήτους λέγουσιν, ἀπὸ τοῦ νη στερητικοῦ καὶ τοῦ ἀλιτεῖν.

604 Νηΐς· ἐπὶ μὲν τῆς δαίμονος, βαρυτόνως λέγεται· νηΐδες (αἵτινες καὶ νύμφαι ὀρεστιάδες προσαγορεύονται) παρὰ τὸ νάω τὸ ῥέω, αἱ ἐν νάμασιν οὖσαι, ὥς φησιν Ἡσίοδος· Καί τε περὶ κρήνην ἰοειδέα πόσσ' ἁπαλοῖσιν Λούσαντο: — ἐπὶ δὲ τῆς νύμφης, ὀξυτόνως· Ἰλιάδος ζ', οὕς ποτε νύμφη Νηῒς Ἀβαρβαρέη τέκ' ἀμύμονι Βουκολίωνι: — ἢ παρὰ τὸ νεάνις, κατὰ συναλοιφὴν νῆνις· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ν, νηΐς· ὀξύνεται. ἢ παρὰ τὸ εἴδω τὸ γινώσκω, ὁ μέλλων, εἴσω· ἀποβολῇ τοῦ ω καὶ τοῦ ε, γίνεται ῥηματικὸν ὄνομα ἴς· καὶ μετὰ τοῦ νη στερητικοῦ γίνεται νηΐς, ἡ ἄπειρος γάμων, ἡ μὴ γινώσκουσα γάμον. ὅθεν καὶ τὸ νῆϊς τὸ ἀρσενικὸν καὶ βαρύτονον, ἀντὶ τοῦ ἄπειρος· οἷον, — νῆϊς ἀέθλων.

Νήπιος, ἄφρων, ἀνόητος. παρὰ τὸ ἤπιος, πλεονασμῷ τοῦ ν, ὁ πρᾶος καὶ προσηνής, καὶ νήπια ποιῶν. ἢ παρὰ τὸ νη στερητικὸν καὶ τὸ εἰπεῖν, γίνεται νηέπιος· καὶ κατὰ συγκοπὴν, ὁ μὴ δυνάμενος λέγειν. ἢ νήβιος, ὁ ἐστερημένος τοῦ βίου· καὶ νήπιον, τὸ ἐστερημένον τῶν βιωτικῶν φροντίδων. ἢ παρὰ τὸ νη ἐπιτατικὸν καὶ τὸ πῖον τὸ λιπαρόν. ἢ ἤπιον τὸ πρᾶον καὶ μὴ ἔχον ὀργήν, μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ. ἢ νέον πῖον.

Νηπίαχος, παρὰ τὸ νη στερητικὸν καὶ τὸ ἰάχω· τοῦτο ἐκ τοῦ ἴα, ἡ ἐκπεμπομένη βοή. τοῦτο παρὰ τὸ ἐπὶ πᾶσαν ἀκοὴν ἰέναι.

Νηπιέῃ ἀλεγεινῇ, Ἰλιάδος ι', ἐν τῇ χαλεπῇ παιδοτροφίᾳ. ἐκ τοῦ νήπιος κτητικὸς τύπος νηπίειος· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ι τῆς διφθόγγου, νηπίεος, νηπιέα· καὶ τροπῇ, νηπιέη, ὡς νέα νέη Ἰωνικῶς· ἡ αἰτιατικὴ τῶν πληθυντικῶν, νηπιέας· καὶ μεταθέσει τοῦ ε εἰς α, Νηπιάας ὀχέειν: — ἢ κατὰ πλεονασμὸν γίνεται τοῦ α, ἀπὸ τοῦ [illegible].

Νηπύτιος, ἄφρων, ἀνόητος. παρὰ τὸ νη στερητικὸν καὶ τὸ πινυτόν. γίνεται νηπινύτιος· καὶ συγκοπῇ, νηπύτιος.

Νηπενθές, ἀπένθητον, μέγα· ἢ μεγαλοπενθές. προσφάτως πενθούμενον, ὡς τοῦ νη στέρησιν καὶ ἐπίτασιν δηλοῦντος.

Νηποινί, ἀτιμωρητί· καὶ νήποινον, τὸ ἀτιμώρητον. ἀπὸ τοῦ νη στερητικοῦ καὶ τοῦ ποινή, ὃ σημαίνει τὴν τιμωρίαν καὶ τὴν ἐκδίκησιν.

Νηρεύς, ὁ θαλάσσιος δαίμων· ἀπὸ τῆς νήξεως καὶ τοῦ ῥαδίως νεῖν, οἱονεὶ ὁ νηχόμενος θεός.

Νηρίτης, σημαίνει τὸν θαλάσσιον κοχλίαν. τινὲς λέγουσιν, ἀπὸ τοῦ Νηρεὺς γίνεται· ἀλλ' ὤφειλε γράφεσθαι διὰ διφθόγγου· ὁ δὲ τεχνικὸς λέγει ἀπὸ τοῦ Νηρηΐς· ἀλλ' ὤφειλεν εἶναι νηρηΐτης, ὡς ἀπὸ τοῦ ὀρεὺς ὀρέος ὀρεΐτης καὶ ὀρείτης· ἀλλ' ἔστιν νέω νῶ· τὸ ἀπαρέμφατον, νεῖν· οἷον, Πεζῇ πορεύου· νεῖν γὰρ οὐκ ἐπίστασαι: — ὁ μέλλων, νήσω. ἐκ τούτου γίνεται νηρός· λέγεται ὁ ἰχθὺς, ἀπὸ τοῦ νήχεσθαι· ἐξ οὗ νηρίτης, ὡς τόπος τοπίτης.

Νήριτος ὕλη, Ἡσίοδος, μεγάλη, πρὸς ἣν οὐδεὶς φιλονεικήσειεν διὰ τὸ πλῆθος.

Νηρός] Λυκόφρων, — ἐν χθονὸς νηροῖς μυχοῖς: — τοῖς κοίλοις, ἢ τοῖς καθύγροις.

Νηρῇδες, ἔχει τὸ ι· ἀπὸ γὰρ τοῦ Νηρηΐδες καὶ Βρισηΐδες καὶ Χρυσηΐδες καὶ Καδμηΐδες συνῃρέθη Νηρῇδες, Βρισῇδες, Χρυσῇδες, καὶ Καδμῇδες.

Νήσαντες, σωρεύσαντες· ἐκ τοῦ νῶ νήσω τὸ σωρεύω, ἐξ οὗ καὶ νηδύς· καὶ νῶ νήσω τὸ κολυμβῶ, ἐξ οὗ καὶ νῆσος, καὶ ναῦς, ἡ πᾶν μέρος ἐν τῇ θαλάσσῃ ἔχουσα, ὥσπερ τὰ νηχόμενα σώματα. νῶ τὸ ῥέω· οὗ ὁ μέλλων, νάσω· ἐξ οὗ καὶ ναρὸν τὸ ὑγρόν. νῶ, τὸ νήθω· οὗ ὁ μέλλων, νήσω· ἐξ οὗ καὶ νῆμα. 605

Νησίδιον. ἀπὸ τοῦ νῆσος γίνεται νησίδιον, ὥσπερ ὀψάριον, ὀψαρίδιον· βιβλίον, βιβλίδιον. οὐ δύναται [illegible] λέγειν, ὅτι ἀπὸ τοῦ νῆσος νήσου γίνεται· ἐπεὶ καὶ β[illegible] ἔχει τὸ ι· ἡνίκα γὰρ ἡ τελευταία συλλαβή: —

Νῆσος, ἀπὸ τοῦ νῶ νήσω τὸ κολυμβῶ· νῆσος δέ ἐστι γῆ περιτετειχισμένη ὑπὸ θαλάσσης, πάντοθεν ἔχουσα ἐν ἑαυτῇ πόλεις πολλὰς ἢ καὶ ὀλίγας. ἴσως δὲ εἴρηται ἀπὸ τοῦ ὀρνέου τῆς νήσσης, ἥτις καὶ αὐτὴ διαπαντὸς τοῖς κύμασι τῶν ὑδάτων νήχεται. ὡς παρὰ τὸ δόξω δόξα, οὕτω καὶ παρὰ τὸ νέω νῶ τὸ κολυμβῶ, νῆσα· καὶ ἐπαναδιπλασιασμῷ τοῦ αὐτοῦ συμφώνου, νῆσσα.

Νῆστις, ἔντερον οὕτω λεγόμενον, οἱονεὶ νήσιτις, παρὰ τὸ κενὸν εἶναι σιτίων· καὶ ὁ νῆστις ἄνθρωπος, παρὰ τὸ αὐτό· καὶ τὸ νηστεύειν, παρὰ τὸ στερεῖσθαι σιτίων. ἔγκειται γὰρ τὸ νη στερητικόν. ἢ παρὰ τὸ ἔδω ἔσω, ἔστις καὶ νῆστις. κλίνεται νήστιος.

Νηῦς, γίνεται παρὰ τὸ νέω τὸ νήχομαι. τοῦ ὀνόματος αἱ εὐθεῖαι ποικίλαι· οἷον, νεῦς, διὰ τοῦ ε· νηῦς, διὰ τοῦ η· ναῦς, διὰ τοῦ α· νᾶς, παρὰ Δωριεῦσι. χρῆται οὖν ὁ ποιητὴς ταύταις ταῖς φωναῖς, νηυσί. νευσί. νέεσσιν, νήεσσιν· οἱ Αἰολεῖς, νάεσσι. τί οὖν; οὐκ οἶδεν Ὅμηρος τὴν ναυσί; ναί, ἐν συνθέσει, Ναυσίθοος, ναυσίκλυτος.

Νήϋγμος. Ἡσίοδος, Κεῖται νήϋγμος: — ἄπνους, ἄφωνος.

Νήφω, τὸ ἐγρηγορῶ, διὰ τοῦ η· ἀπὸ τῆς τοῦ ὕδατος προσφορᾶς· οἱ γὰρ τούτῳ χρώμενοι ἐγρήγοροί εἰσιν· ὅθεν καὶ νηφάλια λέγουσι θύειν, ὅταν ὕδωρ ἐπισπένδωσιν. Ἀπολλώνιος δὲ ὁ τοῦ Ἀρχιβίου, καὶ τὸ νήφω τὸ θύω, καὶ τὸ νήφω τὸ μεθύω, ἀπὸ τοῦ νείφω τὸ χιονίζω λέγει γεγενῆσθαι, κατὰ τροπὴν Βοιωτικὴν τῆς ει διφθόγγου εἰς η· τοὺς γὰρ λειποψυχοῦντας πολλά-

μεν ταῖς τοῦ ὕδατος ῥανίσι νήφειν ποιοῦμεν. ὥς φησιν Ὧρος. παρὰ δὲ τὸ νήφω, ὄνομα ῥηματικὸν νήφιος· καὶ πλεονασμῷ τῆς αλ συλλαβῆς, νηφάλιος.

Νήχω, τὸ κολυμβῶ. νῶ καὶ νέω· καὶ μεταθέσει τοῦ ε εἰς η, νήω· καὶ πλεονασμῷ τοῦ χ, νήχω.

Νίζε, σημαίνει τὸ νίπτε. οἱ Αἰολεῖς τὰ εἰς πτω ῥήματα εἰς δύο σσ μεταβάλλουσι, νίπτω, νίσσω. Ταραντίνων δὲ φωνῇ γίνεται νίζω· παρὰ τὸ νίζω γίνεται νίτρον, ὡς μάσσω, μάκτρον· καὶ πλήσσω, πλῆκτρον.

Νίκη. ἡ παρὰ τὴν ἐνὶ δοτικὴν καὶ τὸ ἵκω τὸ παραγίνομαι γίνεται ἐνίκη· καὶ κράσει τῶν β΄ ι εἰς ἓν μακρόν. νίκη. ἀποβολῇ τοῦ ε· καὶ γὰρ πολλάκις πέφυκεν ἀποβάλλειν κατὰ τὴν ἀρχὴν τὸ ε· οἷον, ἐρύω, ἐρυτῆρες, ῥυτῆρες· ἔχω, ἐχείρ, χείρ. ὅθεν καὶ ἡ Ἀθηνᾶ Νίκη προσαγορεύεται· νοημονούσης γὰρ αὐτῆς πολεμικῆς καὶ φρονητικῆς, ἀκόλουθον ἂν εἴη καὶ τὸ τὴν νίκην αὐτῇ ξυνέπεσθαι· τὸ γὰρ ἐμφρόνως πολεμεῖν νικητικόν· τὸ δὲ ἀφρόνως, καὶ προπετῶς, καὶ χωρὶς νοῦ, σφαλερὸν καὶ ἐλαττωτικόν. ἢ παρὰ τὴν ἐνὶ δοτικὴν καὶ τὸ εἴκω τὸ ὑποχωρῶ γίνεται ἐνιείκη· καὶ κατὰ ἀποβολὴν τῶν δύο εε, καὶ κράσει τῶν δυο ιι. γίνεται
606 νίκη, οἱονεὶ ἡ ἐνὶ ὑποχωροῦσα· ὡς καὶ ὁ ποιητὴς δηλοῖ λέγων, ἑτεραλκέα νίκην, τὴν ἑτεροκλινῆ. τινὲς δὲ σχηματίζουσιν οὕτω· παρὰ τὸ νη στερητικὸν καὶ τὸ εἴκω τὸ ὑποχωρῶ. οἱονεὶ ὁ μηδενὶ ὑποχωρῶν. κακῶς δὲ λέγουσιν· ἀντίκειται γὰρ αὐτῷ ἡ γραφή. ἐκ τοῦ νίκη δὲ γίνεται τὸ νικῶ· ὁ μέλλων, νικήσω· καὶ ἔστι δευτέρας συζυγίας· οἷον, νικᾷς· νεικῶ δὲ ἐπὶ τὸ φιλονεικῶ, πρώτης ἐστὶ συζυγίας.

Νίκων, παρὰ τὸ νικῶ γίνεται, ὡς παρὰ τὸ κρατῶ, Κράτων· καὶ μέδω, Μέδων. Νικίας δὲ ἢ παρὰ τὸ νίκη, ἢ παρὰ τὸ νικῶ, ὡς ἄρχω, Ἀρχίας.

Νίσομαι, τὸ πορεύομαι· καὶ, νισόμενον πόλεμον, σημαίνει τὸν περιγενησόμενον. ὤφειλε γὰρ διὰ τῆς ει διφθόγγου· (ἀνεφάνη γὰρ τὸ ε ἐν τῷ νέομαι) ἀλλ᾽ ἡ παράδοσις ἔχει τὸ ι θεματικὸν, ὡς ἀπὸ τοῦ νίω ἐνεστῶτος· ὁ μέλλων, νίσω. τὸ νι, μακρόν.

Νικῶ· καὶ ἡ μετοχὴ, νικῶντος· τὸ εὐκτικὸν, νικῷμι· τὸ γ΄, νικῷ, πλεονασμῷ τοῦ η, Ἀττικῶς, νικῴη· ἐξ οὗ νικῴην.

Νίφα] — νίφα λευκὸν ἀλευάμενοι: — ἀπὸ τοῦ νιφὰς νιφάδος. ἡ αἰτιατικὴ, νιφάδα· καὶ κατὰ συγκοπὴν, νίφα. ἢ παρὰ τὸ νῖκος· τοῦτο παρὰ τὸ εἰς ἕνα ἥκειν.

Νόες] ὅτι κακῶς λέγεται, καὶ παρὰ ἀναλογίαν οἱ φιλόσοφοι χρῶνται, λέγοντες τὸν νόα τὴν αἰτιατικὴν τῶν ἑνικῶν· καὶ οἱ νόες, καὶ τοὺς νόας. δέον γὰρ τὸν νοῦν λέγειν, καὶ οἱ νοῖ. οἱ νοῖ σεσημείωνται παρὰ Φιλήμονι τῷ κωμικῷ. τὸ οἱ εὔνους γὰρ εὔνοες, τὸ παρὰ φιλοσόφοις εἰρημένον, γέγονε κατὰ κρᾶσιν εὔνους· οἱ εὖνοι δὲ δεῖ λέγεσθαι. Πόθεν νόος; παρὰ τὸ νέω τὸ πορεύομαι· οὐδὲν γὰρ ταχύτερον τοῦ νοός. Ὅμηρος, Ὡς δ᾽ ὅταν ἀΐξῃ νόος ἀνέρος.

Νόθος] παρὰ τὸ ὀνῶ τὸ μέμφομαι καὶ βλάπτω, γίνεται ὄνοτος· καὶ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ο, καὶ τροπῇ τοῦ τ εἰς θ, γίνεται νόθος. εἰς τὸ γνήσιος.

Νουνεχόντως. ὑφ᾽ ἓν ἀναγνωστέον· πολλάκις γὰρ ἀπὸ δύο διεστώτων μερῶν τοῦ λογου γίνεται ἑνότης· οἷον Ἄρειος πάγος, ἀρειοπαγίτης· Νέα πόλις, Νεαπολίτης· τὸ αὐτὸ, ταὐτότης. οὕτω νοῦν ἔχων, σύνθετον νουνεχόντως.

Νέμω] νέμω σημαίνει τέσσαρα· τὸ μερίζω, ἐξ οὗ καὶ νόμος καὶ ὄνομα. ἐκ τοῦ νένομα μέσου παρακειμένου· τὸ βόσκω, ἐξ οὗ καὶ νομεὺς ὁ βοσκός, καὶ νομὴ ἡ βοσκή· τὸ πορεύομαι· τὸ φθονῶ καὶ μέμφομαι, ἐξ οὗ καὶ νέμεσις, ἡ μέμψις. νέμω· καὶ ὁ μέλλων, νεμῶ· ὁ παρακείμενος ὤφειλεν εἶναι νένεμακα· ἀλλ᾽ ἐπειδὴ τὸ μ πρὸ τοῦ κ οὔτε κατὰ σύλληψιν ἐστὶν, οὔτε κατὰ διάστασιν, ἐξέλειψε καὶ ἐγένετο ὡς ἀπὸ περισπωμένου, νενέμηκα. ὅμοιόν ἐστι καὶ τὸ μεμένηκα. ἓξ εἰσι τὰ ἡμαρτημένα· νέμω νεμῶ, νενέμηκα· δέμω δεμῶ, δεδέμηκα· βρέμω βρεμῶ, βεβρέμηκα· τρέμω τρεμῶ, τετρέμηκα· τέμω τεμῶ, τετέμηκα.

Νόμος] νόμος σημαίνει πέντε· νόμος ὁ γραπτὸς, ὃν ἔχομεν καὶ ὃν ἔθηκεν ὁ θεὸς τῷ Μωϋσῇ· νόμος καὶ τὸ νόμισμα· νόμος καὶ ὁ τὴν γῆν μερίζων παρ᾽ Αἰγυπτίοις· νόμος καὶ ἡ χώρα· νόμος καὶ ἡ συνήθεια· σημαίνει καὶ μέτρον γῆς, καὶ τὸ εὐαγγέλιον. νομὸς δὲ, πρὸς διάφορον σημαινόμενον, ἡ νομὴ τῆς βοσκῆς· νόμος δὲ, ὁ νέμων πᾶσι τὸ δέον.

Νόμοι κιθαρῳδικοί. τὸν Ἀπόλλω μετὰ τῆς λύρας κατα- 607
δεῖξαι τοῖς ἀνθρώποις νόμους φασὶ καθ᾽ οὓς ζήσονται, πραΰνοντα τῷ μέλει τὸ καταρχὰς θηριῶδες ἡμῶν· ὅθεν τὰ κιθαρῳδούμενα καλοῦσι νόμους.

Νόμισμα, παρὰ τὸ νομίσω· τὸ νομιζόμενον μηδὲν εἶναι.

Νόστος, παρὰ τῇ συνηθείᾳ ὁ γλυκασμὸς λέγεται· μεταφορικῶς δὲ ἀπὸ τῶν ἐδεσμάτων. νόστος λέγεται καὶ ἡ εἰς τὸν οἶκον ἀνακομιδὴ καὶ ἀναστροφή· παρὰ τὸ τῆς πατρίδος ἡδύ· καὶ Ὅμηρος, Ὡς οὐδὲν γλύκιον ἧς πατρίδος οὐδὲ τοκήων Γίνεται: — παρὰ τὸ νέω τὸ πορεύομαι, ὁ μέλλων, νέσω, νεστός, καὶ νόστος· καὶ νοστῶ νοστήσω· καὶ ἀπονοστήσειν, τὸ ἐπανελθεῖν, ὑποστρέψαι.

Νόσφι, σημαίνει χωρὶς, πόῤῥω. παρὰ τὸ νο στερητικὸν, καὶ τὸ ἕπω τὸ ἀκολουθῶ, γίνεται νόεπι, ἐπίῤῥημα· συγκοπῇ καὶ τροπῇ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, γίνεται νόσφι, τὸ μὴ ἀκολουθοῦν, ἀλλὰ πόῤῥωθεν καὶ χωρὶς ὑπάρχον. ἢ ἐστι νόστος ἡ ἐπάνοδος· νόστου, κατὰ ἐπέκτασιν γίνεται νόστοφι· καὶ συγκοπῇ, νόσφι· ὅθεν καὶ νοσφίζω τὸ χωρίζω. βαρύνεται· τὰ εἰς ι λήγοντα ἐπιῤῥήματα συνεσταλμένον ἔχοντα τὸ ι βαρύνεται, νόσφι, ἶφι, ἦχι, νάχι. ὅθεν καὶ τὸ πρωῒ ἀναλογώτερόν ἐστι παρὰ τῷ ποιητῇ βαρυνόμενον, πρῶϊ δ᾽ ὑπ᾽ ἠοῖ: — τὸ δὲ χωρὶς ἀποβάλλει τὸ ς, καὶ διὰ τὸν κανόνα βαρύνεται, χῶρι. πρόσκειται, ἔχοντα τὸ ι συνεσταλμένον, διὰ τὸ δευρὶ, νυνὶ, καὶ κοΐ· ἔστι δὲ μίμημα φωνῆς χοίρων· ἐχρήσατο Ἀριστοφάνης τῇ λέξει. τὸ ἀρι, ἐπιτατικὸν ἐπίῤῥημα, συνεσταλμένον ἔχει τὸ ι, καὶ οὐ βαρύνεται· καὶ οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν· οὐδέποτε γὰρ εὑρίσκεται αὐτὸ καθ᾽ αὑτὸ, εἰ μὴ ἐν συνθέσει. τὸ δὲ οὐχὶ, ὤφειλε βαρύνεσθαι· ἀλλ᾽ ἐπειδὴ ἐκ τῆς οὐ ἀρνήσεως γέγονε κατὰ ἐπέκτασιν τοῦ χι, παραλόγως ὀξύνεται καὶ κατὰ τὴν ἐπέκτασιν.

Νόσος, παρὰ τὸ ἐστερῆσθαι τοῦ σώου, κατὰ τροπὴν τοῦ ω εἰς ο· (τὸ γὰρ νο, στερητικόν ἐστι, κατὰ μεταβολὴν ἀπὸ τοῦ νω στερητικοῦ) καὶ πλεονασμῷ τοῦ υ, Ἰωνικῶς, νοῦσος, ὡς κορος, κοῦρος· μόνος, μοῦνος. ἢ παρὰ τὸ νο στερητικὸν καὶ τὸ σεύω τὸ ὁρμῶ, ἡ μὴ ἐῶσα ἡμᾶς κινεῖσθαι καὶ σεύεσθαι. ἢ παρὰ τὸ νο στερητικὸν, καὶ τὸ διὰ τοῦ ο γραφόμενον σόος ὁ ἀκέραιος.

Νότος, ὁ ἄνεμος. παρὰ τὸ ὀνῶ τὸ βλάπτω, ὁ μέλλων, ὀνόσω, ὄνοτος, καὶ νότος, ἀφαιρέσει τοῦ ο, οἱονεὶ ὁ βλαπτικὸς τῶν καρπῶν καὶ τῶν σωμάτων. ἢ ἀπὸ τοῦ νοτεῖν καὶ τῆς νοτίδος· αὕτη δὲ ἡ νοτὶς, ἀπὸ τοῦ νεῖσθαι, ὅ ἐστι διέρχεσθαι καὶ πορεύεσθαι. σημαίνει δὲ τὴν ὑγρασίαν.

Νοτάριος, ῥωμαϊκὴ ἡ λέξις· νότα γὰρ τὰ γράμματα, ῥωμαϊστί. νῶτα οὐδετέρως, σημαίνει εὐθεῖαν τῶν πληθυν-

τικῶν· τὸ ἀρσενικὸν, ὁ νῶτος. τὸ νω, μέγα· πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ἀνέμου· καὶ ἡ εὐθεῖα τοῦ οὐδετέρου; οὐκ ἔχει· ὥσπερ καὶ ἡ κέλευθος, τὸ οὐδέτερον οὐκ ἔχει· μόνον ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν, τὰ κέλευθα· οὕτω καὶ τοῦτο. καὶ νώτοισι, τοῖς νωτιαίοις μέρεσι. τὸ δὲ νῶτος, ἐπειδὴ τῶν ἄλλων μερῶν νοτίζεται μᾶλλον, καὶ εἰς τοῦτο τὸ μέρος ὁ ἱδρὼς καταῤῥεῖ, ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ, — κατὰ δὲ νότιος ῥέεν ἱδρώς: — ἀντὶ τοῦ κατὰ νώτου ἐφέρετο ὁ ἱδρώς. ὥστε τροπὴν εἶναι τοῦ ω εἰς ο. ἢ παρὰ τὸ ὦ τὸ ὑπάρχω, ὦτος καὶ νῶτος. νότιος δὲ, ὁ ὑγρὸς ἢ πολὺς, ἐκ τοῦ νοτεῖν τὸ σῶμα γινόμενος. νῶτος δὲ τὴν ψύαν σημαίνει· καὶ γίνεται παρὰ τὸ νοτίς, κατ' ἐπαύξησιν τοῦ ο εἰς ω.

608 Νῶε, παρὰ τὸ νῶ τὸ κολυμβῶ.

Νωθής, ὁ βραδὺς καὶ ἐκλελυμένος. παρὰ τὸ νω τὸ στερητικὸν καὶ τὸ θέω τὸ τρέχω, γίνεται νωθής, (ὡς ἄρδω, νεαρδής) ὁ ἐστερημένος τοῦ θεῖν. καὶ νωθρός· παρὰ τὸ νω, καὶ τὸ θορῶ τὸ πηδῶ, νωθηρός· καὶ κατὰ συγκοπὴν, νωθρός, οἱονεὶ τοῦ θορεῖν καὶ ὀξέως κινεῖσθαι ἐστερημένος.

Νῶκαρ, τὸ δυσκίνητον καὶ οὐδ' ὁπωσοῦν ἐῤῥωμένον· ἀπὸ τοῦ νω στερητικοῦ καὶ τοῦ σκαίρω τὸ σκιρτῶ, ἢ καίρω τὸ τρέχω, γίνεται νωκαίρω· καὶ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ω, νῶκαρ.

Νωλεμέως, συνεχῶς καὶ ἀδιαλείπτως. παρὰ τὸ νω στερητικὸν μόριον καὶ τὸ λείπω τὸ λιμπάνω, γέγονε νωλεπέως· καὶ τροπῇ, νωλεμέως, οἱονεὶ τὸ μὴ λειπόμενον, ἀλλ' ἀδιαλείπτως ὂν καὶ μὴ παυόμενον.

Νωνύμους, Ἰλιάδος μ', ἀντὶ τοῦ ἄνευ ὕμνων καὶ εὐφημίας τῆς διὰ τῶν θρήνων γινομένης· ἢ ἀνωνύμους.

Νώσατο δ' Ὀρφεύς: — ἀντὶ τοῦ ἐπέγνω. ἀπὸ τοῦ νοήσατο, κατὰ κρᾶσιν τοῦ ο καὶ η εἰς ω, ὡς ὀγδοήκοντα, ὀγδώκοντα.

Νωμῆσαι βῶν ἀζαλέην, Ἰλιάδος η', διενεγκεῖν, βαστάξαι, ἢ κινῆσαι. ἀπὸ τοῦ ὦμος ἡ μεταφορὰ, (ὡς οἶμαι) ὠμῶ καὶ νωμῶ· ἐπὶ δὲ τοῦ διεμέρισαν καὶ διέδωκαν, ὡς τὸ, Νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν: — ἐκ τοῦ νέμω γίνεται νωμῶ νωμήσω, ἐνώμησα.

Νώροπα χαλκὸν, σημαίνει τὸν λαμπρόν. παρὰ τὸ νω τὸ στερητικὸν, καὶ τὸ ὄψ, πλεονασμῷ τοῦ ρ, γίνεται νώροψ, ὁ μὴ ἐῶν εἰς αὐτὸν ἀφορᾷν τὴν ὄψιν, διὰ τὸ ἄγαν λαμπρόν· ἀμαυροῖ γὰρ τὴν ὄψιν τὰ πάνυ λαμπρὰ, καὶ διαχεῖ.

Νωχελής, ὁ νωθρὸς καὶ ἀσθενὴς καὶ δυσκίνητος, κατὰ τροπὴν τοῦ κ εἰς χ, νωκελής τις ὢν, ὁ ἐστερημένος τοῦ κέλλειν· κέλλειν δέ ἐστι τὸ ταχέως τρέχειν· ὅθεν καὶ κέλης ὁ μονόζυξ ἵππος, καὶ δρομικός.

Νύμφη] ὥσπερ παρὰ τὸ νέος γίνεται νυός, καὶ τροπῇ Αἰολικῇ νηός, (ὡς τὸ, — νυὸν ἀνδρῶν αἰχμητάων, ἀντὶ τοῦ νύμφην) οὕτω καὶ παρὰ τὸ νέος καὶ τὸ φῶ τὸ φαίνω, γίνεται νεόμφη· καὶ συγκοπῇ καὶ τροπῇ, νύμφη, ἡ νέον φαινομένη.

Νυμφίος, ὁ γαμέτης τυχών· παρὰ τὸ νῦν ἠμφιᾶσθαι καλῶς. ἢ νυμφίος, ὁ νῦν φιλῶν τὴν νύμφην. νύμφιος δὲ, ὁ νυμφικὸς οἶκος.

Νῦν] τὸ νῦν, κατ' ἔκτασιν τοῦ ι, γίνεται νυνί· καὶ διαφέρει τοῦ νῦν. τὸ μὲν γὰρ νῦν, καθόλου ἐπιῤῥηματικῶς τάσσεται ἐπὶ τῶν τριῶν χρόνων· τὸ δὲ νυνί, ἐπὶ μόνου τοῦ ἐνεστῶτος.

Νῦν, ἐπίῤῥημα χρόνου δηλωτικόν. σημαίνει δὲ γ'· ἐνεστῶτα, ὡς τὸ, Νῦν μὲν πειρᾶται, τάχα δ' ἴψεται υἷας Ἀχαιῶν: — καὶ, Νῦν γὰρ δὴ γένος ἐστὶ σιδήρεον: — παρεληλυθότα, ὡς τὸ, Νῦν μὲν γὰρ Μενέλαος ἐνίκησεν σὺν Ἀθήνῃ: — καὶ, — νῦν ὤλετο πᾶσα κατ' ἄκρης: — καὶ μέλλοντα, ὡς τὸ, Νῦν αὖτ' ἐγχείῃ πειρήσομαι, αἴ κε τύχοιμι: — καὶ, Νῦν δὴ Αἰνείαο βίη Τρώεσσιν ἀνάξει.

Νυκτάλωψ, παρὰ τὸ ἐν τῇ νυκτὶ ἀλᾶσθαι, ὅ ἐστι πλανᾶσθαι

Νύξ] παρὰ τὸ νύσσω, νύξω, νύξ, δι' ἧς κοπτόμεθα, ἢ νύσσουσα ἡμᾶς πρὸς ὕπνον· ὁ δὲ Βυζαντῖνος ἐν τῷ περὶ 609
Χρηστομαθίας, παρὰ τὸν νύξω μέλλοντα, (δηλοῖ τὸ πλῆξαι) διὰ τὸ νύσσεσθαι καὶ προσπταίειν τοῖς ἐνεργοῦσί τι ἐν σκότει. ἢ παρὰ τὸ προσκόπτειν καὶ πλήττεσθαι τοὺς βαδίζοντας ἐν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ. κλίνεται νυκτός· ὁ κανών· Πᾶν ὄνομα ἔχον ἐπὶ τῆς εὐθείας τὸ σύμφωνον τοῦ μέλλοντος θέλει ἔχειν καὶ ἐπὶ τῆς γενικῆς, ποτὲ μὲν τὸ σύμφωνον τοῦ παρακειμένου, ποτὲ δὲ τοῦ μέλλοντος. καὶ ποῖον ἐστὶ τοῦ παρακειμένου; τὸ χ. καὶ γίνεται νυχός· πλεονάζει γὰρ τὸ τ ἐν πολλαῖς λέξεσιν· ὡς τὸ ἄναξ ἄναχος, καὶ ἄνακτος. καὶ ἐπεὶ ψιλὸν ψιλοῦ, καὶ δασὺ δασέος προηγεῖται, ἐτράπη τὸ χ εἰς κ, καὶ γέγονε νυκτός σημαίνει τέσσαρα· τὴν σωματοειδῆ θεόν, ὡς τὸ, Εἰ μὴ Νὺξ δμήτειρα θεῶν: — καὶ τὴν παρ' ἡμῖν νοουμένην ἐπὶ τῇ συνηθείᾳ, ὡς τὸ, Νὺξ ἤδ' ἠὲ διαῤῥαίσει στρατὸν, ἠὲ σαώσει: — καὶ τὴν σκοτίαν καὶ γνοφώδη κατάστασιν, ὡς τὸ, Ἀλλ' ἐπὶ νὺξ ὀλοὴ τέταται δειλοῖσι βροτοῖσι: — σημαίνει καὶ τὸν θάνατον καὶ σκοτασμὸν τῶν ὀφθαλμῶν, ὡς τὸ, Τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νὺξ ἐκάλυψε.

Νυκτέλιος, ὁ Διόνυσος, ᾧ νύκτωρ τὰ μυστήρια ἐπιτελεῖται. καλεῖται καὶ Νυσήϊος, ἀπὸ Νύσης ὄρους Θράκης· οἷον, Ἤλυθον ἔνθ' ἐνέπουσι Διὸς Νυσήϊον υἷα: — ἔστι δὲ καὶ Νυσήϊον ὄνομα πεδίου. ἢ τὴν λεγομένην Νύσαν ὄρος Θράκης, Ἰλιάδος ζ'. εἰ μὲν γὰρ ἀπὸ τοῦ Νύσιον, τὸ η πλεονάζει· εἰ δὲ παρὰ τὸ Νύσα, ὀφείλει εἶναι Νυσεῖον· καὶ διαιρέσει καὶ ἐκτάσει Νυσήϊον, ὡς ἄρειον ἀρήϊον.

* Νυκτοπεριπλάνητος, ὁ ἐν νυκτὶ πλανώμενος.

Νύσσα, ὁ καμπτός· παρὰ τὸ νύσσω τὸ κάμπτω, ἢ τὸ πλήττω· ἐπεὶ ἐκεῖ νύσσονται οἱ ἵπποι. ἢ παρὰ τὸ νεύω νεύσω, νεῦσα· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ε, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, νύσσα.

Νυκτάλωψ, παρὰ τὸ τὴν νύκτα ἀλᾶσθαι, πλανᾶσθαι.

Νυστάζω· ἀπὸ τοῦ νευστάζειν, παρὰ τὸ ἐπινεύειν κάτω, διὰ τὴν ἐπιγινομένην ἐκ τοῦ ὕπνου καταφοράν· ἐπειδὴ ἐπινεύουσιν οἱ κοιμώμενοι τὴν κάραν. παρὰ τὸ νεύω οὖν νευστάζω, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ε· καὶ ῥηματικὸν ὄνομα νυσταλογερόντιον.

Νώ] ἅπαξ ἐχρήσατο ταύτῃ τῇ λέξει ὁ ποιητὴς ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ, καὶ ἐν Ἰλιάδος ε', Πρίν γ' ἐπὶ νὼ τῷδ' ἀνδρε: — ἀντὶ τοῦ πρὶν ἡμᾶς· ἐπὶ τούτων πληθυντικῶς τῶν ἀνδρῶν· ἢ κατὰ τούτου τοῦ ἀνδρός. ὅτι τὸ νω καὶ τὸ σφω σὺν τῷ ι τινὲς γράφουσι. λέγοντες ἀπὸ τοῦ νῶϊ καὶ σφῶϊ γίνεσθαι, κατὰ συναίρεσιν τοῦ ω καὶ ι εἰς τὴν ῳ δίφθογγον. ἀλλ' ἡ παράδοσις οὐκ οἶδε τὸ ι ἐγκείμενον· ἔτι γὰρ κατὰ συγκοπὴν λέγουσι χωρὶς τοῦ ι. ἀλλὰ λέγει ὁ τεχνικὸς, ὅτι εἰ ἀπὸ τοῦ νῶϊ καὶ σφῶϊ συνεκόπη, ὤφειλε περισπᾶσθαι. ἄλλοι δὲ λέγουσι, τὸ νω καὶ σφω οὐκ ἐγένετο ἀπὸ τοῦ νῶϊ καὶ σφῶϊ, ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἑτέρων θέματά εἰσι· καὶ ἐκείνων ἕτερα θέματα. λέγει δὲ ὁ τεχνικὸς, ὅτι ἀπὸ τοῦ νῶϊ καὶ σφῶϊ γέγονε κατὰ συγκοπὴν τοῦ ι, καὶ ὀξύνεται ἀναλόγως· καὶ γὰρ τὸ ἐν τοῖς δυϊκοῖς ω ἀποστρέφεται τὴν περισπωμένην τάσιν. διατί δὲ ἡ νῶϊ καὶ σφῶϊ δυϊκαὶ ἀντωνυμίαι ἀποκόπτονται καὶ γίνονται νώ καὶ σφώ; ὅτι οὐ-

δέποτε ἐν τοῖς πτωτικοῖς τὸ ω εὑρίσκεται πρὸ τοῦ ι περισπώμενον, ἀλλ' ἢ προπαροξυνόμενον, ὡς ἐπὶ τοῦ ἥρωϊ· ἢ ὀξυνόμενον, ὡς ἐπὶ τοῦ Τρωΐ. ἐπεὶ οὖν αὗται
610 προπερισπῶνται, διὰ τοῦτο πάσχουσιν, ἵνα διὰ τῆς ἀποκοπῆς ἐξαμαυρωθῇ ἡ παράλογος τάσις. τοῦτο γὰρ ἔπαθον καὶ ἡ νῶϊν καὶ ἡ σφῶϊν, κατὰ συναίρεσιν γενόμεναι νῷν καὶ σφῷν, ἵνα διὰ τῆς συναιρέσεως ἐξαμαυρωθῇ ἡ παράλογος τάσις. Δεῖ γινώσκειν, ὅτι Ἀρίσταρχος τὸ, Οὐ γάρ σφων ἀπόλωλε τοκήων, (ἔστι δὲ Ὁμήρου) χωρὶς τοῦ ι ἀξιοῖ γράφεσθαι, λέγων ὅτι τρίτου προσώπου ἐστὶ τῶν πληθυντικῶν, ἡμῶν, ὑμῶν, σφῶν, ἀντὶ δευτέρου δυϊκοῦ· ἀντὶ γὰρ τοῦ σφῶϊν κεῖται. ἀλλ' ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι χωρὶς τοῦ ι γράφεται· ἐπειδὴ οὐδέποτε τῇ γενικῇ καὶ δοτικῇ τῶν δυϊκῶν κέχρηται ὁ ποιητὴς, εἰ μὴ κατὰ διάλυσιν, τοῖν, τοῖϊν· ὤμοιν, ὤμοιϊν. εἰ οὖν ἐνταῦθα τὸ ι εἶχεν, ὤφειλε κατὰ διάλυσιν εἶναι.

Ξ.

Ξυ τὸ στοιχεῖον, παρὰ τὸ ξέεσθαι ἐν τῷ γράφεσθαι τῶν ἄλλων πλέον· καὶ ἄλλως, ὅτι ὡσεὶ ξύσματά ἐστιν ἀπὸ σιδήρου ὁ τούτου ἦχος.

Ξάνθος, κυρίως ὁ ποταμὸς, παρὰ τὸ ξανθὰς τρίχας ποιεῖν τοῖς λουομένοις ἐκεῖσε· ξανθὸς δὲ, τὸ ἐπίθετον, ἐκ τοῦ ξαίνω ξαντός, καὶ ξανθός· διὰ τούτου γὰρ (φησὶν) αἰνίττεται τὸ θερμὸν καὶ ὀργίλον τοῦ ἥρωος· οἱ γὰρ ξανθόχλοοι τοιοῦτοι. ἢ παρὰ τὸ ἄνθος, πλεονασμῷ τοῦ ξ, καὶ καταβιβάσει τοῦ τόνου. ξανθός· εἴδους τῶν ὑποπεπτωκότων τῷ ὀνόματι, εἰδικοῦ· τὸ γενικὸν πᾶς ἐστί; χλόη· διαιρεῖται εἰς δύο, εἰς ἀτμῶδες καὶ ὠχρόν.

Ξενοφῶν, παρὰ τὸ ξένος καὶ τὸ φαίνω, ὁ ἐν τοῖς ξένοις τόποις φαινόμενος· καὶ Δημοφῶν, ὁ ἐν τῷ δήμῳ φαινόμενος· καὶ τὰ ὅμοια ὁμοίως.

Ξένος, διχῶς· καὶ ὁ ὑποδεχόμενος τὸν ξένον, καὶ ὁ ἀπὸ τῆς ἀλλοδαπῆς ἥκων. καὶ πέπονθε τοὔνομα· παρὰ τὴν σκηνὴν, τὸν παρέχοντα σκέπην, ἵν' ᾖ σκένος καὶ ξένος. ἢ παρὰ τὸ ἄγω ἄξω ἄξενος, καὶ ξένος, ὃν ἄγει τὶς εἰς ἑαυτὸν καὶ ὑποδέχεται· ἢ παρὰ τὸ ἵξω ἵξενος καὶ ξένος. Ὧρος. καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, γίνεται ξεῖνος. σημαίνει δὲ τρία· τὸν φίλον, Ἦ ῥά νύ μοι ξεῖνος πατρώϊος ἐσσι παλαιός: — σημαίνει δὲ καὶ τὸν ἐν τῇ κοινῇ συνηθείᾳ λεγόμενον, Ξεῖνε τίς εἶ; πόθε δ' εἰλήλουθας; — σημαίνει καὶ θαυμαστικὸν, ὡς τὸ, Ξένον καὶ παράδοξον: — ἐκ δὲ τοῦ ξένος καὶ τοῦ δέχομαι γίνεται ξεινοδόκος, ὁ τοὺς ξένους φιλοφρονῶν· οὔτινος ὁ μὲν χαρακτὴρ, παθητικός· τὸ δὲ σημαινόμενον, ἐνεργητικόν.

Ξενοδόκον, ὁ μὲν Ὅμηρος, τὸν ξένους δεχόμενον συνήθως ἡμῖν ὑποτίθησι· Σιμωνίδης δὲ καὶ Πίνδαρος, καὶ ἄλλοι τινὲς, τὸν ἐπιμάρτυρα ἐξεδέξαντο. Σιμωνίδης, Ξεινοδόκησε Τελαμών: — ἀντὶ τοῦ ἐμαρτύρησε. καὶ Πίνδαρος, Ξεινοδόκων δ' ἄριστος χρυσὸς ἐν αἰθέρι λάμπων: — ἀντὶ τοῦ μαρτυρῶν.

Ξένος, παρὰ τὸ ἔξω ἰέναι. ἢ παρὰ τὸ ἐκτὸς τῆς ἑνότητος εἶναι· ἢ παρὰ τὸ ξέω, ὁ ἐξεσμένος καὶ ἀποκεχωρισμένος. τὸ ξενίζω, σημαίνει δύο· παρὰ μὲν τῷ ποιητῇ, ἀεὶ τὸ ἐξεινοδόκησα· παρὰ δὲ τοῖς ῥήτορσι, τὸ θαυμάζω. ξένος, παρὰ τὸ ἔξω εἶναι τῆς πατρίδος.

Ξέστης] Ῥωμαϊκόν ἐστι τὸ ὄνομα· τὸν γὰρ παρ' ἡμῖν ἓξ ἀριθμὸν αὐτοὶ λέγουσι σέξ· καὶ μέτρου τινὸς παρ' αὐτοῖς τὸ ἕκτον, λέγεται σέξτον. διὰ δὲ εὐφωνίαν τὸ σέξτης λέγεται ξέστης, κατὰ μετάθεσιν τῶν στοιχείων.
611 οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Ῥωμαίων διαλέκτου. Ὧρος.

Ξηρὸν καὶ ξερόν· παρὰ τὸ ξῶ ῥῆμα, ἢ ξέω· ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς ὕλης τῶν ξύλων· εἴ τι γὰρ ἔξυσται, ξηρόν· γίνεται δὲ κατὰ τροπὴν τοῦ η εἰς ε, ξερόν. ἢ παρὰ τὸ σκληρὸν, ἐκβολῇ τοῦ λ καὶ κράσει.

Ξίφος, παρὰ τὸ ξαίνειν· ἢ παρὰ τὸ ὀξύνεσθαι πρὸς φόνον. ἀπὸ τοῦ ξύω, ξύσω, ξύφος, καὶ ξίφος. ἢ παρὰ τὸ σκηρίπτω, σκίπος σκίφος, καὶ ξίφος.

Ξιφίσματα, σημαίνει ὀρχήσεις τινὰς ποιὰς, ὡς τῶν ὀρχουμένων ξιφήρεων ὄντων.

Ξόανον, παρὰ τὸ ξέω ξέανον· καὶ τροπῇ, ξόανον. διαφέρει δὲ ξόανον, καὶ βρέτας, καὶ εἴδωλον. ξόανον μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐξυσμένον εἴδωλον, λίθινον, ἢ ἐλεφάντινον, ἢ ξύλινον· βρέτας δὲ, τὸ βροτῷ ὅμοιον, ἤτοι χαλκοῦν, ἢ ἐξ ἐμφεροῦς ὕλης πεποιημένον· ἄγαλμα δὲ, τὸ παράμηρον, ἢ ἔκ τινος ἑτέρου λίθου κατεσκευασμένον.

Ξύλον, παρὰ τὸ ξύω· τὸ ἐπιτήδειον πρὸς τὸ ξύεσθαι· οὐδεμία γὰρ ὕλη πρὸς ξύσιν ἐπιτηδειοτέρα ξύλου.

Ξύλοχος, ὑλώδης καὶ σύνδενδρος τόπος.

Ξυλήφιον, ὑποκοριστικῶς. δοκιμώτερον δὲ τὸ ξυλήριον καὶ ξυλάριον.

* Ξύμφυτος, ὁ συγγενὴς, ἀπὸ τοῦ ξὺν καὶ φύω.

Ξυρός, παρὰ τὸ ξύειν ῥᾷον.

Ξυστός, κατὰ παράληψιν τοῦ τῶν ποδῶν δρόμου, ὁ εὖ ἐξυσμένος καὶ ὁμαλὸς τόπος. σημαίνει δὲ καὶ δόρυ· οἷον, Νύσσοντες ξυστοῖσι.

Ξυνός, ὁ κοινός. οἶμαι ὅτι συνός, ὁ συνὼν τινί· ἢ ξύνιος, παρὰ τὸ συνιέναι τινί. ἢ παρὰ τὴν σὺν πρόθεσιν παρῆκται· οἱ γὰρ Ἀττικοὶ τὸ σ πῆ μὲν εἰς τ τρέπουσι· πῆ δὲ εἰς ξ· τὸ γὰρ σὺν, ξὺν φασί· καὶ τὸ σοί, τοί.

Ξυνωρίς, σημαίνει τὴν δυάδα· παρὰ τὸ ἄρω τὸ ἁρμόζω, ξυναορός τις ὢν, ὁ μετά τινος συναρμοζόμενος· καὶ τὸ θηλυκὸν, ξυναορίς· καὶ κράσει του αο εἰς ω μέγα, ξυνωρίς.

Ξυνάρασθαι, συναρμόσασθαι, συγκατατίθεσθαι. ἀπὸ τοῦ ἄρω τὸ ἁρμόζω, ὁ μέλλων, αρῶ· ὁ μέσος πρῶτος ἀόριστος, ἠράμην· τὸ ἀπαρέμφατον, ἄρασθαι.

Ξυναλιζόμενοι, συναθροιζόμενοι, ἢ συνεσθίοντες· παρὰ τοὺς ἅλας. ἐκ τοῦ ἅλς ἁλός, ἁλίζω. ἢ ἐκ τοῦ αὐλίζω.

Ξυνεῤῥώγη, συνεῤῥάγη, διελύθη. ἀπὸ τοῦ ῥήσσω, ὁ μέσος παρακείμενος, ἔῤῥηγα· ὁ ὑπερσυντέλικος, ἐῤῥήγειν· καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς ω, ἐῤῥώγη.

Ξυνεδεδέατο, συνδεδεμένοι ἦσαν. δέω, ὁ παθητικὸς ὑπερσυντέλικος, ἐδεδέμην, ἐδέδεντο, καὶ ἐδεδέατο· καὶ μετὰ τῆς ξὺν προθέσεως, ξυνεδεδέατο. οὐχ ὥς τινες δὲ, ἀπὸ τοῦ δῶ, δήσω, ἐδέδηντο, καὶ Ἰωνικῶς ἐδεδέατο, ὡς ἐπεποίηντο, ἐπεποιέατο· ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἐδέδεντο, καὶ Αἰολικῶς, τροπῇ τοῦ ν εἰς α.

Ξύνες, σύνες, ἄκουσον. οἱ γὰρ Ἀττικοὶ τὴν συμφορὰν, ξυμφοράν φασι, καὶ τὸ σύμπαν, ξύμπαν· καὶ τὸ συνίεσαν, ξυνίεσαν. ἀπὸ τοῦ ξυνίημι, ὁ παρατατικὸς ξυνίην· ξυνίεμεν, τὸ πληθυντικόν· τὸ δεύτερον, ξυνίετε· τὸ τρίτον, ξυνίεσαν.

Ξύγκλυδες, σύμμαχοι, παρείσακτοι.

Ξυνίστωρ, συμπράκτωρ, σύμβουλος, συγγνώστης. παρὰ τὸ 612
εἴδω ῥῆμα, τὸ σημαῖνον τὸ γινώσκω, ὁ μέλλων, εἴσω· ἐκ τούτου ἵστωρ, καὶ ξυνίστωρ.

Ξύνιον] Καί μέν μευ βουλέων ξύνιον: — ἀντὶ τοῦ ἐπείθοντο. ἐπήκουον. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐπὶ σκοπὸν βαλλόντων· συνίειν γὰρ, τὸ ἐπιτοαυτὸ τῇ τοῦ συμβουλεύοντος γνώμῃ συμφέρεσθαι. συνιῶ οὖν· καὶ ὁ παρατατικὸς, συνίουν· ὁ δὲ δεύτερος ἀόριστος, σύνιον καὶ ξύνιον.

Ξυνήϊα, κοινὰ χρήματα. ἀπὸ τοῦ ξυνός, ξύνειος· ξυνόν, ξύνειον· (κτητικὸς τύπος, ὥσπερ κοινόν κοίνειον) καὶ διαιρέσει Ἰωνικῇ, ξυνεῖον· καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς η, ξυνήϊον.

* Ξυντεκνόω, ὁμοῦ τὰ τέκνα φύω.

Ξενίζειν, τὸ ξενικῇ χρῆσθαι φωνῇ καὶ μὴ ἐπιχωρίῳ· ἢ τὸ ξενικοῖς χρῆσθαι ἐπιτηδεύμασι, καὶ ἐκδεδιῃτῆσθαι τῶν πατρίων ἐθῶν. σημαίνει καὶ τὸ ἐπὶ ξένης εἶναι, καὶ τὸ ὑποδέχεσθαι ξένον.

Ξηραλοιφεῖν, τὸ ἐν ταῖς παλαίστραις γυμναζόμενον κόνει χρῆσθαι.

Ξυστίδες, οἱ μὲν, εἶδος ὑποδημάτων· οἱ δὲ, κόσμου γυναικείου· οἱ δὲ, σκεύους ἢ ἱματίου.

Ξάνιον, κτένιον, ὃ φοροῦσιν αἱ γυναῖκες, ἢ ἐν φυλακτηρίοις ἔχουσι.

Ξυστός, ἀνειμένος τόπος τοῖς ἀθληταῖς εἰς γυμνάσιον· καὶ ξυστόν, δόρυ, ἀκόντιον. σημαίνει καὶ τὸ ξυλεῖον. ἔστι δὲ καὶ χιτὼν γυναικεῖος· οἱ δὲ, τραγικὸν ἔνδυμα.

Ξουθόν, λεπτόν, ἁπαλόν, ἐλαφρόν, χλωρόν, ὑγρόν.

Ξηρὸς ἱδρώς, ὁ μὴ ὑπὸ λουτρῶν, ἀλλ' ὑπὸ γυμνασίων καὶ πόνων γενόμενος.

Ο.

Ο τὸ στοιχεῖον, παρὰ τὸ ἐμφερῆ εἶναι τῷ χαρακτῆρι τὴν ἐκφώνησιν· κατὰ γὰρ περίκλασιν φωνῆς ἐκφέρεται τὸ ὄνομα τοῦ στοιχείου.

Ὄα] τὰ εἰς α λήγοντα καθαρὸν τῷ ο παραληγόμενα, σπάνια. καὶ σχεδὸν ἀπὸ πάθους γέγονεν· ἔστι γὰρ τὸ ὄα· ὅπερ ἀπὸ τοῦ οἴα γέγονεν· ἐξ οὗ καὶ τὸ διὰ τῆς ω διφθόγγου ὤα· (δηλοῖ δὲ δῆμον Ἀττικόν, καὶ τοῦ χιτῶνος τὸ ἄκρον) καὶ τὸ χρόα, ἀπὸ τοῦ χροιά· καὶ τὸ στοά, ἀπὸ τοῦ στοιά. ἴσως δὲ καὶ τὸ πόα ἢ βοτάνη, ἀπὸ τοῦ ποιά γέγονε. Θεόγνωστος.

Ὄαροι, αἱ γυναῖκες, αἱ γαμεταί, οἱονεὶ ὁμόαροί τινες οὖσαι, παρὰ τὸ ὁμοῦ ἀρηρέναι γάμῳ καὶ συνηρμόσθαι. ἐξ αὐτοῦ δὲ καὶ ὀαρίζειν λέγεται, τὸ τοὺς ἄνδρας γυναιξὶν ὁμιλεῖν. Ἰλιάδος ζ', — ὅθι ἢ ὀάριζε γυναικί: — καὶ ὀαριζέμεναι, τὸ γυναικώδεις προσδιαλέγεσθαι λόγους, Ἰλιάδος χ'. ἔνθεν ὀαριστύς, — ὀαριστὺς πάρφασις, ἀντὶ τοῦ ὁμιλία παρασκευαστική, Ἰλιάδος ξ'. καὶ, μετὰ προμάχων ὀαριστύν: — ἀντὶ τοῦ, ἐν τῇ τῶν πρωταγωνιστῶν ὁμιλίᾳ καὶ συναναστροφῇ, Ἰλιάδος ν'. ὀαριστὴν οὖν, συνομιλον, συναναστρεφόμενον· ἀπὸ τοῦ ὀαρίζειν.

Ὄβδην, ἐπίρρημά ἐστι μεσότητος. ἀπὸ τοῦ ὦμμαι, ὄβδην, ὡς ἀπὸ τοῦ ἕστηκα στάδην. συνέστειλε τὸ ω εἰς ο. — Μούσῃ γὰρ ἦλθεν ἐς ὄβδην.

615 Ὀβελίσκος, οἱονεὶ ὀφελίσκος τίς ὤν, ὁ εἰς μῆκος ὀφελλόμενος· ὀφέλλειν γὰρ τὸ αὔξειν. καὶ ὀβελός. σημαίνει δὲ ἀμφότερα τὰς σούβλας. παρὰ τὸ βάλλω ἢ βέλλω γίνεται· τὸ μὲν οὐδέτερον, βέλος· τὸ δὲ ἀρσενικόν, βελός· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο, ὀβελός, ὁ ἐοικὼς βέλει. Φώτιος δὲ ὁ πατριάρχης ὀβολὸν κληθῆναι φησίν, ἐπειδὴ τὸ ἀρχαῖον χαλκοῦν νόμισμα τῶν Ἀθηναίων ὀβελίσκον εἶχεν. Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Βατράχοις, Ναύτης διάξει, δύ' ὀβολὼ μισθὸν λαβών: — Φεῦ, Ὡς μέγα δύνασθον πανταχοῦ τὼ δύ' ὀβολώ: — τροπῇ δὲ γίνεται τοῦ ε εἰς ο· πρὸ τούτου γὰρ ὀβελίσκοις τραχέσιν ἐνομίστευον. οἱ μὲν οὖν Ἴωνες, ὀβελός· ἡμεῖς δέ, ὀβολός. πάντων δὲ πρῶτος Φείδων Ἀργεῖος νόμισμα ἔκοψεν ἐν Αἰγίνῃ· καὶ διὰ τὸ νόμισμα ἀναλαβὼν τοὺς ὀβελίσκους, ἀνέθηκε τῇ ἐν Ἄργει Ἥρᾳ. ἐπειδὴ δὲ τότε οἱ ὀβελίσκοι τὴν χεῖρα ἐπλήρουν, τουτέστι τὴν δράκα, ἡμεῖς, καίπερ μὴ πληροῦντες τὴν δράκα τοῖς ἓξ ὀβολοῖς, δραχμὴν αὐτὴν λέγομεν, παρὰ τὸ δράξασθαι. ὅθεν καὶ νῦν λέγομεν ὀβολοστάτην, τὸν τοκιστήν, ἐπειδὴ σταθμοῖς παρεδίδουν οἱ ἀρχαῖοι. ὁ δὲ Ὦρος λέγει, ὅτι τὸ στῆσαι, δανείσασθαι δηλοῖ· ὀβολοστάτης οὖν ὁ τὰ μικρὰ δανείζων φίλοις, ἢ ὁ τοκογλύφος λεγόμενος· καὶ ὀβολοστατῆσαι, τόκους λαβεῖν.

Ὄβριμος, ἰσχυρός, γενναῖος, ἀπειλητικός, δυνατός. παρὰ τὸ βρι ἐπιτατικὸν μόριον (δηλοῖ τὸ ἄγαν, ἢ τὸ μεγάλως καὶ ἰσχυρῶς) γίνεται βρίμος· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο, ὄβριμος· καὶ ὀβριμοεργός, ὁ μεγάλοις ἔργοις ἐπιτιθέμενος, καὶ ἰσχυρὰ διαπραττόμενος.

Ὄβρυζος, παρὰ τὸ ἁβρὸν, ὃ σημαίνει τὸ τρυφερόν.

Ὄγδοος] παρὰ τὸ ὀκτώ, ὄκτοος καὶ ὄγδοος. τὰ διὰ τοῦ οος ὀνόματα προπαροξύνεται· οἷον, σίμβοος, πείρoος. ψιλοῦται· πᾶν φωνῆεν τῶν ἀριθμῶν δασύνεται, πλὴν τοῦ ὀκτὼ καὶ εἴκοσι.

Ὀγμεύω, κατὰ τάξιν θερίζω.

Ὄγμος, ἡ ἐπίστιχος φυτεία τῶν δένδρων, καὶ κατὰ τάξιν ἀγωγή. ὥσπερ γὰρ παρὰ τὸ δαΐζω γίνεται δαϊγμός, καὶ παρὰ τὸ φράζω φραγμός, οὕτω καὶ παρὰ τὸ ἄγω ἀγμός, καὶ ὄγμος, κατὰ μετάθεσιν τοῦ α εἰς ο Αἰολικῶς, καὶ παροξύνεται. ἢ παρὰ τὸ ἔχω ἐχμός, καὶ ὄγμος, παρὰ τὸ ἔχεσθαι ἄλλο ἐπ' ἄλλῳ, καὶ πρὸς ἄλληλα ἔχειν τὴν σχέσιν. δηλοῖ δὲ ὄγμος τὴν τομὴν τοῦ ἀρότρου· παρὰ τὸ σχίζεσθαι τὴν γῆν ὑπὸ τοῦ ἀροῦντος.

Ὄγκαι, πόλις ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἀπὸ Ὄγκου τινὸς ὀνομασθεῖσαι.

Ὀγκίον, ἀγγεῖον ἐν ᾧ ἀποτίθενται τινά· παρὰ τὸ ὀγκοῦσθαι πληρούμενον· ἢ ὅπου ἀποτίθενται τὰ σίδηρα τῶν βελῶν· ὄγκους γὰρ τὰς ἀκίδας λέγουσι καὶ ἐξοχὰς τῶν βελῶν, ἀπὸ τοῦ ἐξέχειν. Ἰλιάδος δ', Ὡς δ' εἶδε νεῦρόν τε καὶ ὄγκους: — νεῦρον δὲ, ἐν ᾧ δέδεται τὸ σιδήριον τοῦ βέλους πρὸς τὸν κάλαμον.

Ὄγε, δύο μέρη λόγου εἰσίν, ἢ ἕν; δύο· ὁ, ἄρθρον· γε, σύνδεσμος. ἐν συνθέσει ἐστὶν, ἢ ἐν παραθέσει; παράλληλος σύνταξίς ἐστι λέξεων, ἑκάστης τὸν ἴδιον τόνον φυλαττούσης. τὰ ἐπεκτεινόμενα διὰ τοῦ δε, διὰ τοῦ γε οὐκ ἐπεκτείνονται· οἷον, τοῖος, τοιόσδε· τοιόσγε οὐ λέγεται· τόσος, τοσόσδε. καὶ τὰ ἐπεκτεινόμενα διὰ τοῦ γε, διὰ τοῦ δε οὐκ ἐπεκτείνονται· οἷον, ἐγώ, ἔγωγε· ἐμοί, ἔμοιγε.

Ὁ, ἄρθρον ὑποτακτικὸν μεταχθὲν εἰς ἀντωνυμίαν ἀναφορικήν· ἔθος γὰρ τῷ ποιητῇ, τὰ ὑποτακτικὰ τῶν ἄρθρων εἰς ἀντωνυμίαν μετάγειν, ὅτε οὐκ ἔχει ὄνομα προϋποκείμενον εἰς ὃ συνταχθῇ. σημαίνει δὲ τὸ ο, ἓξ· ἄρθρον προτακτικόν, ὡς τὸ, Τὸν δ' ὁ γέρων ἠγάσατο: — καὶ ὑποτακτικόν, ὡς τὸ, Ὃ σφιν ἐῢ φρονέων: — καὶ ἀντωνυμίαν τρίτου προσώπου, ἀντὶ τοῦ οὗτος, ὡς τὸ, — ὃ γὰρ ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας: — καὶ ἀντὶ τοῦ 614

τοῦτο, ὡς τὸ, ὃ μὲν οὔτι τόσον τελέθει κακὸν, ἔνδοθι μίμνον: — καὶ ἀντὶ τοῦ ὅτι, ὡς τὸ, Λεύσσετε γὰρ τόγε πάντες ὅ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλη: — καὶ ἀντὶ τοῦ διότι, Τοίου γὰρ πατρὸς, ὃ καὶ πεπνυμένα βάζεις.

Ὅ σφιν, ἀντὶ τοῦ ὃς ἐν αὐτοῖς. ἔστι προτακτικόν· καὶ εἴωθεν ὁ ποιητὴς τὰ προτακτικὰ ἀντὶ ὑποτακτικῶν χρῆσθαι, ὡς τὸ, Ἔνθα Σίσυφος ἔσκεν, ὃ κέρδιστος γένετ' ἀνδρῶν: — καὶ, Αἰδοῖος νεμεσητὸς, ὅ με προέηκε πυθέσθαι: — ἀντὶ τοῦ, ὅςτις. χωρὶς εἰ μὴ τὸ μέτρον κωλύσει. — ὃς μάλα πολλὰ πλάγχθη: — καὶ λέγεται ὅτι, ἆρα ἀναλόγως τούτῳ χρῆται ὁ ποιητὴς, ἢ παραλόγως; ἀναλόγως· ἐπειδὴ τὰ ὑποτακτικὰ τῶν ἄρθρων ὁμοιοκατάληκτα θέλει εἶναι τοῖς ἰδίοις προτακτικοῖς, τοῦ, οὗ· τῷ, ᾧ. ἔνθα Ἀρίσταρχος εἰδὼς ὅτι ὁ ποιητὴς προτακτικοῖς χρῆται ἀντὶ ὑποτακτικῶν, τὸ, ὅ σφιν πρόϊει, καὶ τὰ λοιπὰ, δι' ἑνὸς σ γράφεται.

Ὅτις ἐπίορκον ὀμόσσει: — ἀόριστον ὄνομα· συνετέθη ἐκ τοῦ Ὁ ἄρθρου προτακτικοῦ, καὶ τοῦ τὶς· σημαίνει δὲ τὸ, ὅςτις. ἀεὶ γὰρ ὁ ποιητὴς τὰ προτακτικὰ ἄρθρα ἀντὶ ὑποτακτικῶν χρῆται· χωρὶς εἰ μὴ μέτρον κωλύσει.

Ὅςτις, ὄνομα ἀναφορικόν· καὶ συνετέθη ἐκ τοῦ Ὅς ἄρθρου ὑποτακτικοῦ, καὶ τοῦ τὶς ὀνόματος ἀορίστου. τὸ γὰρ τίς τὸ ἐρωτηματικὸν ἀεὶ τὸν οἰκεῖον τόνον φυλάττει, καὶ οὐδέποτε ἐγκλίνεται.

Ὅου] — ὅου κράτος ἐστὶ μέγιστον: — ἄρθρον ὑποτακτικόν· τὸ δὲ ο λέγεται πλεονάζειν. λέγει δὲ Ἡρωδιανὸς, ὅτι ὁ πλεονασμὸς τὸν οἰκεῖον τόνον φυλάττει· οἷον, ἄρακα, ἐώρακα. εἰ ἄρα οὖν καὶ τὸ ο κατὰ πλεονασμὸν ἐγένετο, ὤφειλεν εἶναι ὀοῦ περισπώμενον. οὐκ ἔστι δὲ πλεονασμὸς, ἀλλὰ διαίρεσις· τὰ γὰρ ἄρθρα εἴωθε διαιρεῖσθαι, οὐχὶ πλεονάζειν· οἷον, ἧς, ἕης· οὗ, ὅου. τί διαφέρει διαίρεσις πλεονασμοῦ; διαφέρει, ὅτι ὁ μὲν πλεονασμὸς, τὸν αὐτὸν τόνον φυλάττει, οἷον, εἴκοσι, ἐείκοσι· ἡ δὲ διαίρεσις, ἀλλάσσει τὸν τόνον. δασύνεται· τὰ πλεονάζοντα φωνήεντα ἐν δασυνομένῃ λέξει μεταληπτικὰ γίνεται τοῦ δασέος πνεύματος. ζήτει εἰς τὸ ἔειπεν.

Ὁ δεῖνα] ὥσπερ τὸ Νέα πόλις δύο ὀνόματα εἰσὶ καθ' ἑνὸς ὑποκείμενα, οὕτω καὶ τὸ ὁ δεῖνα δύο ἀντωνυμίαι εἰσὶ καθ' ἑνὸς ὑποκειμένου. τινὲς δὲ λέγουσιν, ὅτι μία λέξις ἐστὶ, καὶ οὐ δύο· οἵτινες κακῶς λέγουσιν. εἰ γὰρ ἦν μία λέξις, οὐκ ὤφειλε κατὰ πτῶσιν ἐναλλάττεσθαι ἡ ἀρχή· οἷον, ὁ δεῖνα, τοῦ δείνατος· τῆς γὰρ μιᾶς λέξεως φυλάττεται ἐν τῇ κλίσει ἡ ἀρχή· οἷον, Φιλάνθρωπος Φιλανθρώπου Φιλανθρώπῳ. γράφεται διὰ διφθόγγου οὕτως ἐχούσης τῆς παραδόσεως· καὶ ἴσως πλανηθείσης ἐκ τοῦ τινας λέγειν ὅτι μία λέξις ἐστίν· οἱ γὰρ λέγοντες ὅτι μία λέξις ἐστὶν, λέγουσιν ὅτι παρὰ τὴν ὅδε ἀντωνυμίαν γέγονεν ὁδεῖνα καὶ ὀδεῖνα. αἱ ὑπὲρ
615 μίαν συλλαβὴν μονοπρόσωποι ἀντωνυμίαι θέλουσιν ἔχειν δίφθογγον, αὐτός, οὗτος, ἐκεῖνος· μόνον τὸ ὅδε οὐκ ἔχει· τούτου χάριν τὸ ὁ δεῖνα ἔχει τὴν ει δίφθογγον. πρόσκειται, ὑπὲρ μίαν συλλαβήν· διὰ τὴν μίν καὶ σφίν μονοπρόσωπον. μονοπρόσωποι δὲ λέγονται αὗται· ἐπειδὴ οὐκ ἔχουσι πρῶτον καὶ δεύτερον πρόσωπον κατὰ τὴν ἀκολουθίαν· τὸ γὰρ ἐγώ, σύ, οὐκ εἰσὶ τούτων, ἀλλὰ τοῦ ἵ.

Ὀδός] παρὰ τὸ ἕω τὸ πέμπω ἑδός καὶ ὀδός, ὡς σβέω σβεδὸς καὶ σποδός. τὸ δὲ οὐδός, πλεονασμός ἐστι τοῦ υ. καὶ, ἐπὶ γήραος οὐδῷ: — ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἐξόδου τοῦ γήρως, ὅτε ἤδη πεπέρασται ὁ βίος καὶ διελήλυθε δι' αὐτοῦ. καὶ, Οὐδὸν ἐς λαύρην, βατῆρα, βαθμόν. σημαίνει δὲ τὴν δημοσίαν ὁδόν· λαύρην δὲ Φιλόξενος τὴν ῥύμην φησί. καὶ τινὲς μὲν ὁδὸν ἀπέδωκαν, τινὲς δὲ τὸν κοπρῶνα, ὡς Ἱππῶναξ.

Ὀδῖος, πρὸ τέλους ἡ ὀξεῖα· ἐπεὶ κύριόν ἐστι· τὸ δὲ προςηγορικὸν ὅδιος, ὡς σκότιος.

Ὀδὰξ λαζοίατο γαῖαν: — ἀντὶ τοῦ, τοῖς ὀδοῦσι δάκοιεν τὴν γῆν. τοῦτο δὲ σημαίνει αὐτοῖς ὀδυνωμένοις. παρὰ τὸ δάκω δάξω δάξ· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο, ὀδάξ.

Ὀδόντες, οἱ ἐπὶ ἐδωδῇ ὄντες, ἔδοντές τινες. παρὰ τὸ ἔδω τὸ ἐσθίω γίνεται ὀδούς· καὶ κλίνεται ὀδόντος· ὀξύνεται δὲ, καὶ διὰ τοῦ ντ κλίνεται ὡς μετοχή. αἱ δὲ εἰς ους μετοχαὶ διὰ τοῦ ντ κλίνονται· οἷον, διδούς διδόντος. ἄξιον δέ ἐστι ζητῆσαι, εἰ ἄρα τὰ εἰς ους λήγοντα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ὀνόματα οὐδέποτε συντίθενται, διὰ τὸ ὀδούς, οἷον τριόδους, κυνόδους. πρόσκειται, ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν, διὰ τὰ μονοσύλλαβα, εὔνους, εὔχρους. καὶ ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι τὰ εἰς ους ὀνόματα οὐδέποτε ὀξύνονται, ἀλλ' ἢ βαρύνονται ἢ περισπῶνται. ἐπεὶ οὖν τὸ ὀδούς ὀξύνεται, τούτου χάριν συντίθεται, ἵνα βαρυνθὲν ἐκφύγῃ τὴν παράλογον τάσιν.

Ὀδύνη, παρὰ τὸ ἔδειν τὴν ψυχήν· καὶ ὀδυνήφατα φάρμακα, τὰ τὰς ὀδύνας παύοντα καὶ φθείροντα, παρὰ τὸ φθίω. παρὰ τὸ ἔδω οὖν ὀδύνη· καὶ ῥῆμα ὀδύνω· (σημαίνει τὸ τήκομαι καὶ καταπονοῦμαι) καὶ τροπῇ τοῦ ν εἰς ρ, γίνεται ὀδύρω. τὸ ἐνεργητικὸν οὐχ εὕρηται· τὸ δὲ παθητικὸν, — ὀδυρομένη φίλα τέκνα.

Ὀδυσσεύς, εἴρηται ἀπὸ ἱστορίας. Ἀντίκλειαν γάρ φασι τὴν Ὀδυσσέως μητέρα ἐγκύμονα ὁδεύουσαν τὸ Νήριτον τῆς Ἰθάκης ὄρος, ὕσαντος πολὺ τοῦ Διὸς, ὑπὸ ἀγωνίας τε καὶ φόβου καταπεσοῦσαν, ἀποτεκεῖν τὸν Ὀδυσσέα. οὕτω ταύτης τῆς ὀνομασίας ἔτυχεν, ἐπειδὴ κατὰ τὴν ὁδὸν ὗσεν ὁ Ζεύς.

Ὀδμή] παρὰ τὸ ὄζω ὀδή, καὶ ὀδμή, πλεονασμῷ. ὀζῶ ὀζέσω· ὅθεν τὸ προσώζεσαν· ὥσπερ πιέζω, πιεζῶ. ἐκ δὲ τοῦ ὄζω, ὁ μέλλων, ὄσω· ὁ παρακείμενος, ὦκα· ὁ μέσος, ὦδα· καὶ Ἀττικῶς, ὄδωδα. ἢ ἐκ τοῦ ὀδῶ ὀδώσω, ὤδωκα· ὁ μέσος, ὦδα.

Ὄζος, ὁ κλάδος, παρὰ τὸ ἵζω τὸ καθίζω· ἢ παρὰ τὸ ἕζω τὸ κάθημαι, ἕζος καὶ ὄζος, τὸ ἐγκαθήμενον καὶ ἐμπεπαρμένον τῷ ξύλῳ, εἰς ὃν κάθηνται οἱ νεοσσοί· οἷον, Ὄζῳ ἐπ' ἀκροτάτοις πετάλοις ὑποπεπτηῶτες.

Ὄθομαι] Οὐδ' ὄθομαι κοτέοντος: — ἀντὶ τοῦ ἐπιστροφὴν ποιοῦμαι ὀργιζομένου σου. ἢ ὄθομαι, τὸ ταράττομαι, παρὰ τὸν ὄταβον, ὃ σημαίνει τὸν τάραχον. οὕτω δὲ λέγουσιν Ἴωνες. ἢ ἐκ τοῦ ὄθω τὸ συστρέφω καὶ κι- 616
νῶ, ἀντὶ τοῦ οὐ κινοῦμαι, οὐκ ἐπιστρέφομαι. ὅθεν καὶ ὀθόνη, ἡ εὐκίνητος διὰ τὸ λεπτότατον. δύναται δὲ λέγεσθαι τὸ λεπτὸν καὶ διαφανὲς ἱμάτιον· παρὰ τὸ ὄθμα τὸ ὄμμα, ὀθμάνη καὶ ὀθόνη. ἢ ἐκ τοῦ ὄθω τὸ ἐπιστρέφομαι, οἱονεὶ τὸ μαλακὸν καὶ εὐένδοτον, καὶ εὐεπίστροφον.

Ὀθνεῖον, τὸ ξένον. ὥσπερ παρὰ τὸ ἄριστος γίνεται ἀριστεῖον, καὶ κότταβος κοτταβεῖον, οὕτω καὶ παρὰ τὸ νόθος νοθεῖον. ἢ ἐκ τοῦ νοθεύω· καὶ ὑπερβιβασμῷ, ὀθνεῖον, οἱονεὶ τὸ νόθον· καὶ ὀθνεία.

Ὅθεν καὶ ὅθι] ἀπὸ τοῦ πόθεν, ἀποβολῇ τοῦ π, ὅθεν· καὶ δασύνεται· καὶ ὥσπερ ἐκ τοῦ ὑψόθεν ὑψόθι, οὕτω καὶ παρὰ τὸ ὅθεν γίνεται ὅθι. σημαίνει δὲ τὸ ἔνθα, ὅπου. διαφέρει δέ· ὅτι τὸ μὲν ὅθι, ἐπίρρημα ἐστὶ τοπικὸν, καὶ δηλοῖ τὴν ἐν τόπῳ σχέσιν· τὸ δὲ ὅθεν, τὴν ἐκ τόπου. ἢ ἐκ τοῦ ο ἄρθρου, κατ' ἐπέκτασιν τῆς θι, γίνεται ὅθι.

Ὄθρυς, ὄρος Θεσσαλίας, οἱονεὶ ἄθρυς τὶς ὤν· ὅθεν ἐστὶν ἀθροῖσαι, διὰ τὸ ὕψος.

Οἱ, σημαίνει ἕξ· ἄρθρον προτακτικὸν ἀρσενικὸν πληθυντικόν. ὡς τὸ, Οἱ δὲ θεοὶ πὰρ Ζηνὶ καθήμενοι:— καὶ ὑποτακτικὸν, ὡς τὸ, Ἀγχοῦ Κυκλώπων. οἵ τόδεστι σινέσκοντο:— καὶ ἀντὶ τοῦ οὗτοι, ὡς τὸ, Οἱ μὲν πὰρ νηυσὶ κορωνίσιν ἐμάχοντο:— καὶ ἄρθρον ἀντωνυμικὸν συζυγοῦν τῇ ἐμοί, σοί. οἷ· ἥτις ἐγκλιθεῖσα, σημαίνει ἀντωνυμίαν ἀντὶ τοῦ αὐτῷ· ὡς τὸ, Ἥδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή. ὀρθοτονουμένη δὲ, σημαίνει ἑαυτῷ, ὡς τὸ, Ἦ ὀλίγον οἷ παῖδα ἐοικότα γείνατο Τυδεύς:— ὥσπερ δὲ λέγεται σφεῖς αὐτοὶ, καὶ ἑξῆς τῶν αὐτῶν, σφᾶς αὐτοὺς, οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ ἑνικοῦ, οἷ αὐτῷ.

Οἱ νεῴ, σὺν τῷ ι. πρῶτον ἀπὸ τοῦ οἱ Μενέλαοι καὶ οἱ ναοί, γέγονε κατὰ τροπὴν τοῦ ο εἰς ω. καὶ μένει τὸ ι προσγεγραμμένον· δεύτερον δὲ, ὅτι πᾶσα εὐθεῖα ἀρσενικῶν τε καὶ θηλυκῶν πληθυντικῶν. εἰς φωνῆεν λήγουσα ἀνεπέκτατος, εἰς ι θέλει λήγειν· οἷον, οἱ καλοί, αἱ μοῦσαι. αἱ γὰρ θεματικαὶ εὐθεῖαι πληθυντικαὶ, ἤγουν αἱ μὴ ἀπὸ ἑνικοῦ κεκλιμέναι, οἷον, οἱ πέντε, καὶ οἱ ἑπτά, οὐκ ἀντίκεινται ἡμῖν, μὴ λήγουσαι εἰς ι· ἐπειδὴ οὐκ εἰσὶν ἀπὸ ἑνικοῦ κεκλιμέναι. εἰ ἄρα οὖν οἱ Μενέλεῳ καὶ οἱ νεῴ εἰς φωνῆεν λήγουσιν, εἰς τὸ ι δηλονότι θέλουσι καταλήγειν.

Οἴαξ, ὁ κανὼν δι' οὗ τὸ πηδάλιον φέρεται. γίνεται παρὰ τὸ οἴω τὸ κομίζω καὶ φέρω· ὁ μέλλων, οἴσω· ἐξ αὐτοῦ οἴαξ· καὶ κλίνεται οἴακος. ἐξ οὗ γίνεται οἰήκιον· καὶ κατ' ἔλλειψιν τοῦ κ, οἰήϊον. σημαίνει δὲ τὸ πηδάλιον τῆς νηός. ἀφ' οὗ φέρεται ἡ ναῦς. ἢ ἀπὸ τοῦ οἴω οἴσω, γίνεται οἴϊον· καὶ πλεονασμῷ τοῦ η. οὕτω Φιλόξενος περὶ Ἰάδος διαλέκτου. Ἰλιάδος τ', Οἵτε κυβερνῆται, καὶ ἔχον οἰήϊα νηῶν.

* Οἰακοστρόφος, ὁ οἰακονόμος, ὁ ἰθύνων τὴν νῆα· ἀπὸ τοῦ οἴαξ (ὅς ἐστι κανὼν δι' οὗ τὸ πηδάλιον φέρεται) καὶ ἀπὸ τοῦ στρέφειν.

Οἴαξις, χωρίον Κρητικὸν ὑψηλόν. τινὲς δὲ, ὅτι πλεονασμός ἐστι τοῦ ι· Ὄαξις γὰρ ἦν· Δραξάμενος γαίης Οἰαξίδος.

Οἰδίπους] ὁ μὲν Θεόγνωτος, ἀπὸ τοῦ οἰδήσω Οἰδησίπους, κατὰ συγκοπὴν τῆς ησ συλλαβῆς· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς
617 λέγει, μὴ εἶναι οὕτως, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ οἰδῶ οἰδίπους· ἄμεινον γὰρ τὸ ἀπαθὲς τοῦ πεπονθότος. ζήτει εἰς τὸ εἰλίπους.

Οἶδα, ζήτει εἰς τὸ οἶσθα.

Οἰδαίνει, εἰς ὕψος αἴρεσθαι ποιεῖ, πληροῦται ὑπὸ τῆς ὀργῆς, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν οἰδημάτων, ἤγουν τῆς φλεγμονῆς· παρὰ τὸ οἰδῶ, ὅπερ ἀπὸ τοῦ οἴω γίνεται. Ἰλιάδος ι', Ἀλλ' ὅτε δὴ Μενέλαον ἔδυ χόλος, ὅστε καὶ ἄλλων Οἰδάνει ἐν στήθεσσι νόον πύκα περ φρονεόντων.

Οἶδμα, τὸ κῦμα. ἐκ τοῦ οἰδῶ τὸ ἐξογκοῦμαι, οἰδήσω οἴδημα· καὶ συγκοπῇ, οἶδμα. — οἴδματι θύων, Ἰλιάδος ψ'. Οἴδματα, ἐπάρματα, φυσήματα· καὶ οἴδημα, ὄγκωμα, φλεγμονή.

Οἰέτεας, ὡς διομήδεας. ἔστι δὲ ἐπὶ τούτου τοῦ σχήματος παράλογος ὁ τόνος. τὰ γὰρ ἀπὸ τῶν εἰς ος ληγόντων οὐδετέρων δισυλλάβων σύνθετα εἰς ης λήγοντα ἐπιθετικὰ, μὴ ἔχοντα τὸ ο πρὸ τέλους, πάντα ὀξύνεται, εὐγενής, ἀκλεής. ἐχρῆν οὖν καὶ παρὰ τὸ ἔτος τὸ αὐτὸ ἀναδέχεσθαι· νυνὶ δὲ κατὰ βαρεῖαν τάσιν ἀναγινώσκεται, ὡς εὐσεβέα.

Οἴκαδε, ἐπίῤῥημα τοπικὸν τῆς εἰς τόπον. καὶ διατί ἐστι προτέρα ἢ ἐν τόπῳ; ἐπειδὴ εἰ μὴ ἐν τόπῳ ᾖς, εἰς τόπον οὐ δύνασαι ἀπελθεῖν.

* Οἴκαδες, ἀντὶ τοῦ οἴκαδε, Δωρικῶς.

Οἶκος, παρὰ τὸ εἴκω τὸ ὑποχωρῶ. ὑφ' οὗ χωρούμεθα· ὅθεν καὶ οἶκτος· οἱ γὰρ οἰκτείροντες εἴκουσι καὶ ὑποτάσσονται.

Οἰκός, παρὰ τὸ ἐοικός· καὶ κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ ε, οἰκός.

Οἰκῆας, οἰκείους, οἰκέτας, δούλους· οἶμαι ἀπὸ τοῦ οἰκεύς, ὡς Ἀχιλλεύς.

Οἶκτος, σημαίνει τὸν θρῆνον. ἔστιν οἴχω τὸ πορεύομαι· ἡ μετοχὴ, οἰχόμενος· κατοιχόμενος, ὁ κάτω πορευόμενος, ἤγουν ὁ νεκρός. τούτου ὁ παρακείμενος, ᾦχα· ὁ παθητικὸς, ᾦγμαι, ᾦκται· καὶ ἐξ αὐτοῦ οἰκτός, ὁ ἀποθανών· οἶκτος δὲ βαρύνεται, ὁ ἐπὶ θανάτῳ θρῆνος.

Οἰκτρός, ἐλεεινός.

Οἰδαίνειν, θυμοῦσθαι, ἐπαίρεσθαι, φυσᾶσθαι. παρὰ τὸ φῶ, ὃ σημαίνει τὸ προϊῶ, γίνεται φοιτῶ· ἐκ τούτου φοιταίνω· ἀποβολῇ τοῦ φ, καὶ τροπῇ τοῦ τ εἰς δ, οἰδαίνω· καὶ ὁ παρατατικὸς, οἴδαινον· τρέπεται γὰρ τὸ ο ἐπὶ τοῦ παρατατικοῦ εἰς ω· οἷον, οἰκῶ, ᾤκουν· πλὴν ἕνδεκα· οἰῶ οἴουν, τὸ μονῶ· οἰμῶ, οἴμουν· οἰστρῶ, οἴστρουν· οἰωνίζομαι, οἰωνιζόμην· οἰωνοσκοπῶ, οἰωνοσκόπουν· οἰωνοπολῶ, οἰωνοπόλουν· οἰκονομῶ, οἰκονόμουν· οἰακοστροφῶ, οἰακοστρόφουν· οἰκουρῶ, οἰκούρουν· οἰδαίνω, οἴδαινον· οἰμάζω, οἴμαζον. ταῦτα δὲ διφορεῖται. οὐ τρέπονται δὲ διὰ εὐφωνίαν, Ἰωνικῷ ἔθει, ὥς τινες φασίν.

Οἶδα] ὥσπερ ἀπὸ τοῦ εἴκω γίνεται εἴοικα, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ εἶδα μέσου παρακειμένου γίνεται διαλύσει εἴοιδα καὶ ἔοιδα, καὶ οἶδα. τὸ μέντοι σύνοιδα Αἰολικόν ἐστι, καθὸ τὸν τόνον ἀνεβίβασε· ἔδει γὰρ ὡς εἶκα συνεῖκα, οὕτως οἶδα συνοῖδα.

Οἶμος, ἡ ὁδός· παρὰ τὸ οἰμῶ τὸ σημαῖνον τὸ ὁρμῶ· ὁ μέλλων, οἰμήσω· ἐν ᾗ ὁρμῶσι τινὲς καὶ ὁδεύουσι. καὶ ἡ ῥάβδος οἶμος λέγεται· παρὰ τὸ ὁρμᾶν εἰς εὐθὺ ἐν τῷ φύεσθαι· οἷον, Τοῦ δῆτα δέκα οἶμοι ἔσαν μέλανος 618
κυάνοιο, Ἰλιάδος λ'. ὁ δὲ Φιλόξενος παρὰ τὸν οἴσω μέλλοντα οἶμος, ἡ ὁδός, δι' ἧς παντοίας φέρονται φορὰς οἱ κατ' αὐτὴν ὁδεύοντες τῇδε κἀκεῖσε.

Οἴμη, ἡ ᾠδή· παρὰ τὸ ἐν ταῖς οἴμοις, τουτέστι ταῖς ὁδοῖς, ψάλλεσθαι· Ὦρος· ἀφ' οὗ καὶ προοίμιον ἐπί τε ποιημάτων, καὶ μεταφορικῶς ἐπὶ τῶν πεζῶν.

Οἶμα] Οἶμα λέοντος ἔχει, Ἰλιάδος π'. ἀπὸ τοῦ οἰμῶ οἰμήσω· Οἴμησε δὲ ἀλεὶς ὥστ' αἰετός:— οἴμημα· καὶ κατὰ συγκοπὴν, οἶμα, τὸ ὅρμημα.

Οἰμώζειν, τὸ θρηνεῖν· παρὰ τὸ οἴμοι θρηνητικὸν ἐπίῤῥημα. ἢ ἔστιν ὤ, σχετλιαστικὸν ἐπίῤῥημα· ὅθεν τὸ ὤμοι· ὅπερ οὐκ ἔχει προσγεγραμμένον τὸ ἰῶτα. ἐκ γοῦν τοῦ ὤμοι ἐπιῤῥήματος γίνεται καθ' ὑπερβιβασμὸν οἰμώζω· ὁ παρατατικὸς, οἴμωζον καὶ ᾤμωζον, διφορεῖται.

Οἰμωγή, στεναγμός, ὀλοφυρμός. ἀπὸ τοῦ οἰμώζω. τὸ δὲ οἴμοι, ἐπηύξηται (φησὶν Ἡρωδιανὸς) ἀπὸ τοῦ οἰ ψιλουμένου· τὰ δ' ἄλλα, δασύνονται. ὁμοίως καὶ Θεόγνωτος. Ὦρος.

Οἶνος, οἴνους τὶς ὤν· παρὰ τὸ οἴησεως καὶ πλάνης αἴτιος τοῖς ἀνθρώποις γενόμενος· ὡς Ἀριστοφάνης, Τολμᾷς σὺ εἰς ἐπίνοιαν οἶνον λοιδορεῖν; Ὁρᾷς; ὅταν πίνωσιν ἄνθρωποι, τότε πλουτοῦσι, διαπράττουσι, κρίνουσι δίκας:— ἢ παρὰ τὸ ὀνῶ τὸ ὠφελῶ, παρὰ τὴν ἐξ αὐτοῦ ὄνησιν, Ἰλιάδος ζ, — ἔπειτα δὲ κ' αὐτὸς ὀνήσεαι, αἴκε πίησθα:— ἢ παρὰ τὸ οἶς, ὃ σημαίνει τὸ πρόβατον· οἱ γὰρ παλαιοὶ ἐγαλακτοτρόφουν πρὸ τοῦ εὑρεθῆναι τὸν Δημητριακὸν καρπόν.

Οἰνίζεσθαι, σημαίνει τὸ οἶνον ἀγοράζειν.

Οἰνοποτάζων, οἶνον πίνων.

Οἴνοπε] — βόε οἴνοπε, τουτέστι μέλανες· ὡς αἴθοπα οἶνον, τὸν μέλανα ἐν αὐτῷ. οὕτως Ὧρος.

Οἰνόφλυξ] φλύειν ἐστὶ τὸ ὁρμὴν ἔχειν πρός τι· ὅθεν οἰνόφλυξ, ὁ εἰς τὸν οἶνον ὁρμῶν.

Οἷο κασιγνήτοιο, τοῦ ἰδίου ἀδελφοῦ. ἡ εὐθεῖα, ὅς, οὗ· καὶ Ἰωνικῶς, οἷο. ὁ ἀκνών· οἱ Ἴωνες καὶ οἱ Θετταλοὶ τὰς εἰς ος εὐθείας διὰ τοῦ οιο προφέρουσιν.

Οἴνονεί, εἰς τὸ ἐνθαδί.

* Οἰονόμος, ὁ ποιμὴν ὁ τὰς οἶας νέμων.

Οἰοπόλῳ] Χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, ἐν ᾧ ὄϊες πολοῦνται, ἢ οἷός τις πολεῖται μόνος· ἐξ οὗ, ἐν ἐρήμῳ. οἶος, ὁ μόνος· καὶ οἴη, ἡ μόνη· παρὰ τὸ ἴος, ὃ σημαίνει τὸ αὐτό· καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ο, οἶος: προκαλέσσεται οἰόθεν οἶος Ἀντίβιον μαχέσασθαι, Ἰλιάδος ή, ἐκ μόνου μόνος· νῦν δὲ μόνος πρὸς μόνον.

Οἰὸς] εὐστρόφῳ οἰὸς ἀώτῳ, καλῶς ἐστρεμμένῳ ἐρίῳ, τουτέστι ἐρίῳ σφενδόνης· προβάτου ἄνθει, ὅ ἐστιν ἐρίῳ.

Οἶσθα, ἀντὶ τοῦ γινώσκεις. ἔστιν εἰδῶ περισπώμενον, καὶ ἄλλο εἴδω βαρύτονον· ὁ μέσος παρακείμενος, οἶδα· τοῦ δὲ περισπωμένου ὁ μέλλων, εἰδήσω· παράγωγον, εἴδημι· τὸ δεύτερον, εἴδης· καὶ κατ' ἐπέκτασιν τῆς θα συλλαβῆς, εἴδησθα· καὶ κατὰ συγκοπὴν τῆς δη, καὶ τροπῇ Αἰολικῇ τοῦ ε εἰς τὸ ο, οἶσθα. ἢ τὸ οἶδα Αἰολικῶς, οἴδημι λέγεται· τὸ δεύτερον, οἴδης· καὶ κατ' ἐπέκτασιν, οἴδησθα· καὶ συγκοπῇ, οἶσθα.

619 Οἴσετε, ῥῆμα προστακτικὸν ἐνεστῶτος καὶ παρατατικοῦ. ἔστι γὰρ οἴσω μέλλων· καὶ μετάγεται εἰς ἐνεστῶτα· τοῦτο μεταγόμενον, μέλλοντα οὐκ ἔχει· τὰ γὰρ ποιητικὰ ἀπὸ μέλλοντος εἰς ἐνεστῶτα μεταγόμενα, ἄχρι τοῦ παρατατικοῦ κλίνεται. τούτου τὸ προστακτικὸν, οἶσε οἰσέτω· καὶ οἴσετε, ἀντὶ τοῦ ἄγετε. Ἰστέον ὅτι τοῦ φέρω μέλλων οὐκ ἔστι· τοῦ δὲ οἴσω, ἐνεστὼς οὐκ ἔστι· πλὴν ἔθος τῷ ποιητῇ μετάγειν ἀπὸ μέλλοντος εἰς ἐνεστῶτα. οὕτως ἔχει καὶ τὸ ἄξετε, ἀντὶ τοῦ φέρετε.

Οἰσπώτη, ὀπλὴ προβάτου. ἐκ τοῦ ὄϊς καὶ τοῦ πατῶ, οἰσπάτη· καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς ω.

Οἰσυπηρὰ ἔρια, τὰ ῥυπαρά. καὶ οἴσυπον λέγουσιν· ἀλλ' Ἀριστοφάνης ἐν Λυσιστράτῃ, οἰσπώτην εἴρηκεν. οὐκ εὖ δὲ τὸ μαρτυρούμενον παρατίθεται· ἔστι γὰρ οἰσπότη τὸ τοῦ προβάτου διαχώρημα. ἔστιν οὖν (ὡς οἶμαι) οἴσυπος, οἴσρυπος οἰὸς ῥύπος· καὶ ἐκ τούτου οἴσυπος, οἰσυπηρός.

Οἰσύϊνα] Γέῤῥα οἰσύϊνα: — οἰσύα, γένός τι ἰτέας, ἀφ' ἧς ἔπλεκον τὰ κανᾶ. ἐκ τούτου δὲ καὶ τὰ γέῤῥα· σκεπαστήρια ταῦτα πολεμικά· οὐ κυκλοτερῆ δὲ, ὡς αἱ ἀσπίδες, ἀλλὰ τετράγωνα· καὶ οὐδὲ ταῖς παρατάξεσιν ὑφ' ἑκάστου στρατιώτου φερόμενα ὡς αἱ ἀσπίδες, ἀλλὰ τοῖς σταθμοῖς καταπηγνύμενα· ἢ εἴπερ ἄρα ἐξόπισθεν τῆς παρατάξεως, ὡς σκέπη ἐσόμενα τῷ στρατοπέδῳ, ἀπὸ τῶν ἀπὸ τῆς παρατάξεως φερομένων βελῶν.

Οἶτος, θρῆνος, μόρος, θάνατος. παρὰ τὸ οἱ καὶ μοι στεναγμοῦ ἐπίῤῥημα· παρὸ καὶ τὸν μόχθον δηλοῖ. Ὧρος.

Οἰστρεῖ, ἐρεθίζει, ἐκκινεῖ.

* Οἶστρος, τὸ θηρίδιον τὸ ἐγχρίπτον τοῖς βουσὶ καὶ δάκνον· ἀπὸ τοῦ οἴω, τουτέστι φέρω· ὁρμῇ γὰρ φέρεται.

Οἰσχός, κλῆμα βότρυας φέρον ὀργῶντας καὶ γενναίους· καὶ ὀσχοφορία, τὰ τῆς ἀμπέλου κλήματα περιέχοντα βότρυας, παρὰ Ἀριστοφάνει.

Οἰχνεῖν, ἀμφίβολον· ἢ παρὰ τὸ ἴχνος ἰχνῶ· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο, οἰχνῶ· ἢ παρὰ τὸ οἴχω οἰχνῶ, ὡς ὀρέγω, ὀριγνῶ· σκέδω, σκιδνῶ. ἔχεις δὲ ἀμφότερα εἰς τὸ περὶ παθῶν.

Οἰωνός, ὄρνις, ὁ γὺψ· παρὰ τὸ οἰῶ τὸ μονῶ γίνεται· φασὶ γάρ τινες, ὅτι καὶ χωρὶς μίξεως πέφυκε πολλάκις τίκτειν, ἐξ ἀνέμου καὶ θερμασίας, καὶ τῶν τοῦ ἡλίου ἀκτίνων. ὥσπερ δὲ παρὰ τὸ κοινῶ κοινώσω γίνεται κοινωνός, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ οἰῶ τὸ μονῶ ὁ μέλλων, οἰώσω, οἰωνός· ὁ παρακείμενος, οἴωκα, οἴωμαι, οἰώθην, σημαίνει τὸ ἐμονώθην· ἀπὸ τοῦ οἶος γίνεται.

Οἰωνοπόλος, ὀρνεοσκόπος μάντις, ὁ περὶ οἰωνοὺς, ἤγουν γῦπας καὶ κόρακας καὶ ἄλλους ὄρνιθας. περιπολῶν, ἤγουν ἀναστρεφόμενος καὶ μαντευόμενος. ὅθεν καὶ οἰωνιστής, ὁ μάντις.

Ὀϊζυρός, ἐπίπονος, ἄθλιος, ταλαίπωρος, χαλεπός, ἀτυχής· καὶ ὀϊζύς, ἡ ταλαιπωρία. παρὰ τὸ ἵζω (δηλοῖ τὸ καθίζω) γίνεται ἰζύς, ὡς ἥδω ἡδύς· καὶ μετὰ τοῦ α τοῦ δηλοῦντος τὸ κακὸν, γίνεται αἰζύς, ἡ κακῶς καὶ δυστυχῶς ἰζάνουσα τοῖς ἀνθρώποις· καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς ο. ἐκ δὲ τοῦ ὀϊζύς, ῥῆμα ὀϊζύω (σημαίνει τὸ μοχθῶ καὶ ταλαιπωρῶ) ἐξ οὗ γίνεται ὀϊζυρός. ὁ δὲ Ἀπολλώνιος λέγει, ὅτι ἐστὶν οἴ ἐπίῤῥημα σχετλιαστικὸν ἢ θρηνητικόν. ἐκ τούτου γίνεται οἴζω, ὡς λίαν λιάζω, καὶ 620
αἶ αἶ αἰάζω. ἐκ δὲ τοῦ οἴζω, γίνεται οἰζύω· καὶ κατὰ διάλυσιν, ὀϊζύω, καὶ ὀϊζυρός. τὸ ζυ, μακρόν· ἐπειδὴ τὰ εἰς ρος ὀξύτονα, ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, ὅτε ἔχει τὴν τρίτην ἀπὸ τέλους μακρὰν φύσει ἢ θέσει, πάντοτε ἔχουσι καὶ τὴν πρὸ τέλους μακράν· οἷον, ἰσχυρός, ὀκνηρός.

Ὀϊστοί, τὰ βέλη. παρὰ τὸ ἵημι τὸ πέμπω, γίνεται ὀϊστός, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ο· ἢ παρὰ τὸ οἴσω τὸ φέρω, οἰστός, καὶ ὀϊστός· ἐξ οὗ ὀϊστεύω· σημαίνει τὸ τοξεύω. ὀϊστοί, τὰ βέλη, ἤτοι τὰ τόξα. εἴρηται δὲ τόξον, ὅταν τείνηται ἐν τῇ νευρᾷ· παρὰ τὸ τάζω τὸ τανύω· ὀϊστὸς δὲ, ὅταν φέρηται καὶ βαστάζηται, ἐκ τοῦ οἴω τὸ κομίζω. βέλος γὰρ, τὸ συστάδην καὶ οὐ μακρόθεν, ἀλλ' ἐγγύθεν βαλλόμενον, καὶ οἷον κρατουμένου καὶ τοῦ βέλους ἐν τῇ χειρί. ἰὸς δὲ, παρὰ τὸ ἵημι, ὅταν μακράν που πέμπηται ἀπὸ τῆς νευρᾶς. βιὸς δὲ, ἀπ' αὐτῆς τῆς βίας, ἤτοι συντονίας τῆς τάσεως εἴρηται· ἢ ὅτι οἱ ἀρχαῖοι δι' αὐτοῦ τὰ πρὸς τὸν βίον εἶχον, θηρῶντες ἢ κυνηγετοῦντες.

Ὀϊσθεὶς, ὑπονοήσας· ἐκ τοῦ οἴω.

Ὀΐω, σημαίνει δύο· τὸ ὑπολαμβάνω, — ἅτιν' οὐ πείσεσθαι ὀΐω: — καὶ τὸ προσδέχομαι, Κεῖνον ὀϊομένη τὸν πάμμορον.

Οἶν] Ἡ ... οἶαν μέγα πῶϋ, Ἰλιάδος γ. Ἀρίσταρχος καὶ Πτολεμαῖος ὁ Ἀσκαλωνίτης, δισυλλάβως ὡς αἰγῶν· λέγει γὰρ, ὅτι ἡ εὐθεῖα μόνη ἐστὶν, οἶς· διαμαρτάνει δέ. οὐδέποτε γὰρ ὁ ποιητὴς μονοσύλλαβον εἶπε τὴν εὐθεῖαν, ἀλλὰ δισύλλαβον, Τοῖσι δ' ὄϊς λάσιος: — καὶ τὰς πλαγίας κατὰ διάστασιν λύει, εἰ μὴ κωλύει μέτρον, Νῶτον ἔθηκ' ὄϊος: — καὶ, Ἠδ' ἀπάνευθεν ὄϊν: — καὶ, Μῆλ' ὄϊές τε καὶ αἶγες: — εἰ δὲ κωλύει μέτρον, οὐ κατὰ διάστασιν λέγει, — οἰὸς ἀώτῳ: — καὶ ἄλλως· ὅτι τὸ ὄϊς δισύλλαβον ἀναλογώτερον ἐστὶ τοῦ μονοσυλλάβου. πολλὰ γάρ ἐστιν εἰς ις λήγοντα ἐπ' εὐθείας εὑρεῖν, οὐδὲν δὲ εἰς οις, εἰ μὴ μόνον τὸ οἶς παρ' Ἀττικοῖς, καὶ τὸ φθοῖς.

Ὄκκα δὲ τύνη εἴην, παρὰ Ἀλκμᾶνι. τὸ ὅτε, ὅκα λέγει ἡ διάλεκτος· εἶτα διπλασιάσασα, ὄκκα. περὶ παθῶν.

Ὀκλαδιάν, ὀκλάζειν. παρὰ τὸ ἐγκλᾶν καὶ κάμπτειν τὰ γόνατα ἐν τῷ καθέζεσθαι. ἐκ δὲ τοῦ κλῶ κλάσω, γίνεται ῥηματικὸν ὄνομα κλᾶς· καὶ Δωρικῶς, κλάξ· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο, ὀκλάξ, ὡς ὀδάξ· καὶ ὀκλάζει, χωλεύει, ἐπὶ γόνυ κάμπτεται.

Ὀκνείω, οὐκ ἔστι πλεονασμός· λέγει γὰρ, ὅτι ἐστὶν ὀκνῶ· καὶ κατὰ Ἴωνας, ὀκνέω· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, ὀκνείω.

οὐκ ἔστι δὲ οὕτως, ἀλλὰ κατὰ παραγωγήν· ὥσπερ παρὰ τὸ θάλπω γίνεται θαλπείω, ῥιγῶ ῥιγείω, οὕτως ὀκνῶ ὀκνείω. περὶ παθῶν. καὶ Δημοσθένης ἐν δευτέρῳ Φιλιππικῶν τὸ ὀκνεῖν ἀντὶ τοῦ φοβοῦμαι εἶπε καὶ δέδοικα· ὀκνηροὶ γὰρ, φοβούμενοι καὶ δεδιότες. τάττεται δὲ ἐπὶ ἀργίας καὶ ῥαθυμίας καὶ ἀμελείας. ὄκνος, ἡ ἀκινησία τὸ πάθος, οἱονεὶ ἄκινός τις ὤν· συγκοπῇ, καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς ο, ὄκνος.

* Ὀκνῶ, τὸ ῥαθυμῶ, οἱονεὶ οὐ κινῶ.

Ὀκριβάντες, ἐφ' ὧν ἄκρων ἑστᾶσιν οἱ ὑποκριταί, οἱονεὶ ἀκρίβαντες τινὲς ὄντες· παρὰ τὸ ἄκρον. γράφεται δὲ διὰ τοῦ ι, ὡς ἀργὸν ἀργιπέραυνον.

621 Ὀκρίδα, ταυτόν ἐστι τὸ ὀκριόεις διὰ τὴν τραχύτητα. φαίνεται δὲ ὁ σχηματισμὸς παρὰ τὰς ἄκρας καὶ τὰς ἐξοχάς. πόθεν δὲ ἔχει τὴν ἀφορμήν; πλεονασμῷ τοῦ ο λέγεται. παρὰ τὸ ἀκρίζω ῥῆμα, ἀκρὶς καὶ ὀκρίς.

Ὀκριόεις, ὁ τραχὺς λίθος· ὀκρίας δὲ τὰς πέτρας φησὶν Ὅμηρος, — δι' ὀκρίας ἠνεμοέσσας: — παρὰ τὸ ἄκρος καὶ τὴν ἐξοχήν, πλεονασμῷ τοῦ ι. ἢ κατὰ παραγωγὴν γίνεται ἄκριος, ὡς Βοιώτιος· ἐκ δὲ τοῦ ἄκριος, γίνεται ἀκριόεις, ὡς βροτὸς βροτόεις· καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς ο, ὀκριόεις· καὶ τὸ θηλυκὸν, ὀκρυόεσσα· καὶ ῥῆμα ὀκρυόω. ἀπὸ δὲ τοῦ ὀκριόεις, γίνεται ὀκρυόεις, ὁ ἀκρότατος καὶ ἄκρατος φόβος. ἢ παρὰ τὸ κρύος κρυόεις, καὶ ὀκρυόεις, πλεονασμῷ τοῦ ο, ὁ κρύους καὶ φόβου ποιητικός.

Ὀκτάκνημα, ὀκτάρραβδα. ὀκτακνήμιδα· κνῆμαι γάρ εἰσιν αἱ ἐντὸς τῶν τροχῶν ῥάβδοι ἐμπεπηγμέναι πρὸς τῇ χοινίκι.

Ὀλέκρανα, τῶν ἀγκώνων τὸ ὀστοῦν.

Ὄλεχον, καὶ ὄλβαχνον, εἰς τὸ Δερβιστήρ.

Ὄλβιος, μακάριος, εὐδαίμων, πλούσιος, καὶ ἐν μηδενὶ ἐνδεὴς ὤν, οἱονεὶ οὔλιος τις ὤν· οὖλον γὰρ ἐνταῦθα τὸ ὑγιές. ἢ παρὰ τὸ ὄλβος, ὅ ἐστιν ὁλόκληρος καὶ τέλειος· τοῦτο δὲ παρὰ τὸ ὅλος· πλεονασμῷ τοῦ β, ὄλβος. ὄλβιοι δὲ λέγονται οἱ ὅλον τὸν βίον τῆς ζωῆς ἢ χρόνον ἐν εὐδαιμονίᾳ διάγοντες.

Ὀλέκοντο] — ὀλέκοντο δὲ λαοί: — ἀπώλλοντο. παρατατικὸς Ἰωνικός· ἄρχεται ἀπὸ τοῦ ο· καὶ ἔστιν ἄκλιτον, ὡς ἀπὸ μέλλοντος· παρὰ τὸ ὀλῶ ὀλέσω ὀλέσκω· καὶ κατ' ἔνδειαν τοῦ σ, ὀλέκω. καὶ τὸ ὀλέκεσθαι, τὸ ἐπιστρόφως καὶ ἐῤῥωμένως ἐπ' αὐτοὺς στρέφεσθαι.

Ὄληαι] Τυραννίων προπερισπᾷ, καὶ τὸ ἰῶτα προσγράφει, οἰόμενος παρέλκειν τὴν αι. οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ πρώτου ἐπαύρηαι. ἔστι δὲ μέσος ἀόριστος δεύτερος, καὶ οὐ περισπᾶται, οὐδὲ προσγράφεται τὸ ι. τὸ μέντοι, Αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὄρηαι: — ἐκ τοῦ ὄρεαι γίνεται ἐνεστώς, ὡς ἀπὸ τῆς πρώτης συζυγίας κατ' ἔκτασιν, ὡς οἴζεαι, οἴζηαι. λέγουσι γὰρ οἱ Ἴωνες ὁρέω, ὡς ἀπὸ τῆς πρώτης συζυγίας. Ὧρος ὁ Μιλήσιος.

Ὀλίγον, παρὰ τὸ ὅλον κατὰ ἀντίφρασιν, τὸ μὴ ὂν σῶον· καὶ ὀλίγος, ὁ μικρός, παρὰ τὸ ὅλος, ὃ σημαίνει τὸν ὁλόκληρον.

Ὀλιγωρία, ἡ ἀμέλεια· παρὰ τὴν ὤραν τὴν φροντίδα καὶ τὸ ὀλίγον· τὸ δὲ ὀλίγον, καὶ ἐπὶ τοῦ οὐδαμῶς εἴρηται, ὡς τὸ, Ἦ ὀλίγον οἷ παῖδα ἐοικότα γείνατο Τυδεύς: — ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς. Ὧρος.

Ὀλιγαρτία, ἡ ἔνδεια τοῦ σίτου.

Ὀλιγαίμου, παρὰ τὸ αἷμα ἐστίν. Ὧρος ὁ Μιλήσιος.

Ὀλιγηπελίων, ὀλιγοδρανέων, ὀλίγον ἰσχύων, ἐξησθενηκώς· δραίνειν γὰρ τὸ ἰσχύειν.

Ὀλίος, κατὰ διάλεκτον· Ταραντῖνοι γὰρ τὸ ὀλίγος, ὀλίος λέγουσιν, ἄνευ τοῦ γ. ἐν Δούλοις Μελεάγρου, Ὀλίοισιν ἡμῶν ἐμπέφυκ' εὐτυχία: — καὶ ὀλίον μισθόν. Πλάτων μέντοι ὁ κωμικὸς διαπαίζει τὴν λέξιν ὡς βάρβαρον· καὶ τὸ, ὄγιννος, γίννος φησί. τοῦτο δὲ εἴρηκε τὸ ἐξ ἵππου μὲν μητρὸς, πατρὸς δὲ ὄνου. περὶ παθῶν.

Ὀλίζων] ὀλίζονος ἔμμορε τιμῆς, (Διονύσιος ὁ περιηγητής, ὀλίγης, μικρᾶς, εὐτελοῦς. παρὰ τὸ ὀλίγον γίνεται. 622

Ὁλκός, ἡ ἰσχυρὰ φορά. παρὰ τὸ ἕλκω, ὁλκός, ὡς φέρβω, φορβός· ὅθεν καὶ ὁλκάδες αἱ νῆες· καὶ ὁλκοί, οἱ τόποι δι' ὧν ἕλκονται αἱ νῆες· ἢ σχοινία τινὰ εἰς τὸ ἕλκειν ἐπιτήδεια. λέγεται δὲ καὶ ὁλκός, ὁδός, συρμός, ἀγωγός, ἢ πόρος ὕδατος.

Ὀλαιτος καὶ ὀλεμεύς, ὁ σπερμολόγος, παρὰ τὰς ὀλάς, ὁ τὰς ὀλὰς βάλλων. Ὧρος ὁ Μιλήσιος.

Ὅλος, παρὰ τὸ ὀλῶ τὸ πληρῶ.

Ὀλοκαύτωμα, ἐκ τοῦ ὅλω τὸ φθείρω καὶ τοῦ καίω.

Ὄλισθος, παρὰ τὸ ὅλως θέειν· ἢ παρὰ τὸ ὅλος καὶ τὸ ἵζω τὸ κάθημαι, ὁ ὅλος καταπίπτων· καὶ ῥῆμα ὀλισθαίνω τὸ καταπίπτω.

Ὄλεθρος. παρὰ τὸ ὀλέω, ὀλέσω, ὤλεκα, ὤλεσμαι· ἐξ αὐτοῦ ὄλεθρος. ἢ παρὰ τὸ ὅλως θραύειν.

Ὀλιγωρηκότες, ἠφροντικότες, ἠμεληκότες.

Ὀλλύω] οἱ μὲν, παρὰ τὸ ὀλῶ ὀλύω· καὶ πλεονασμῷ τοῦ λ, ὀλλύω· οἱ δὲ, παρὰ τὸ ὄλλω ὀλλύω. τὰ δὲ διὰ τοῦ υω ποιοῦντα παράγωγα, εἰ μὲν ὦσιν ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, ἄχρι τοῦ παρατατικοῦ κλίνεται· οἷον ὀλλύω, ὄλλυμι· εἰ δὲ ὦσι δισύλλαβα, κλίνεται καὶ μετὰ τὸν παρατατικόν, κλῦμι, κλύσω.

Ὀλοή, καὶ ὀλειή, σημαίνει τὴν ὀλεθρίαν. παρὰ τὸ ὀλῶ, ἢ ὄλλω, γίνεται ὀλοός ὀλοή, ὡς θοός θοή.

Ὀλολυγή, φωνὴ γυναικῶν, ἣν ποιοῦνται ἐν τοῖς ἱεροῖς εὐχόμεναι· ἢ ἁπλῶς ὁ μετὰ ἤχου κλαυθμὸς καὶ θρῆνος· παρὰ τὸ ὀλολύζω· τοῦτο παρὰ τὸ ὀλῶ ὀλύω ὀλύζω· καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν, ὀλολύζω.

Ὀλοφυδνόν, γοερόν, θρηνητικόν· παρὰ τὸ ὀλοφύρω, ὀλοφυρόν καὶ ὀλοφυδνόν.

Ὀλοφυρόμενος, κλαίων, θρηνῶν. κυρίως δὲ τὸ μετὰ τιλμοῦ τῶν τριχῶν κλαίειν· παρὰ τὸ ὅλως φύρειν ἑαυτόν.

Ὀλοφώϊα, ὀλέθρια καὶ χαλεπά· παρὰ τὸ τοὺς φῶτας ὀλλύειν, ὅ ἐστιν ὀλοθρεύειν. παρὰ Νικάνδρῳ ἐν Θηριακοῖς.

Ὀλοοίτροχος, Ἰλιάδος ν', Πτολεμαῖος καὶ Ἀριστόνικος ψιλοῦσι παροξύνοντες, ἀκούοντες τὸν ἐπὶ τὸ τρέχειν ὀλεόν· ἐπένθεσις δὲ τοῦ ι περιττή. οἱ δὲ, δασύνουσιν, ἵν' ᾖ ὅλος τροχοειδής, καὶ κατὰ πᾶν μέρος ἀστήρικτος. Δημόκριτος δὲ, τὸ κυλινδρικὸν σχῆμα ὀλοοίτροχον καλεῖ. ἐκ δὲ τοῦ ὀλοός γίνεται ἡ κλητικὴ ὀλοέ· καὶ κατὰ συγκοπὴν ὀλέ. ἐὰν δὲ ὀλὸς ἡ εὐθεῖα, γένοιτ' ἂν ἡ κλητικὴ ὀλέ· καὶ οὐκ ἔστι συγκοπή· οἷον, — ἔχει μ' ἄχος, ὦ ὀλὲ δαῖμον: — τοῦτο περὶ παθῶν Ἡρωδιανός.

Ὀλοώτερος. ἐκ τοῦ ὀλοός. ἔστι δὲ συγκριτικὸν ἀντὶ ἁπλοῦ· τὸ γὰρ δικαιότατος καὶ ὀλοώτερος, παρὰ τῷ ποιητῇ ἀντὶ ἁπλοῦ παραλαμβάνεται· τύπου γὰρ ἐστι συγκριτικοῦ, σημαινομένῳ δὲ ἀντὶ ἁπλοῦ παραλαμβάνεται.

Ὅλμος, ἐπὶ τοῦ κορμοῦ τῶν ἡμετέρων σωμάτων, διὰ τὴν εὐρυχωρίαν τῶν ἀποκεκλιμένων τῶν χειρῶν, ὅλμῳ ἐοικώς· οἷον, Ὅλμον δ' ὣς ἔσσευε κυλίνδεσθαι δι' ὁμίλου: — παρὰ τὸ λύω, λύομος· ἐκβολῇ τοῦ υ, λόμος· καὶ καθ' ὑπέρθεσιν, ὅλμος. ἢ παρὰ τὸ ἄλλω τὸ πηδῶ.

Ὄλπια, τὰ ὄρη, τὰ διείργοντα Ἰταλίαν καὶ Κελτικήν. 623

Ὄλπις. Καλλίμαχος, Καί ῥα παρὰ σκαιοῖο βραχίονος ἔμπλεον ὄλπιν: — σημαίνει δὲ ἡ λέξις τὴν λήκυθον. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ οἱονεὶ ἐλαιόπιν τινὰ εἶναι, διὰ τὸ δι' αὐτῆς ὀπιπεύεσθαι τοὔλαιον.

Ὄλυμπος, δύο σημαίνει· τὸν οὐρανὸν, καὶ τὸ ὑψηλότατον ὄρος τοῦ Ὀλύμπου. εἴρηται παρὰ τὸ ὁλολαμπὴς εἶναι τοῖς ἄστροις· ἢ παρὰ τὸ ὀλλύειν τοὺς ὦπας διὰ τοῦ κρύους. καὶ ἡ μὲν πρώτη ἐτυμολογία, μόνον τῷ τοῦ οὐρανοῦ ἁρμόζει σημαινομένῳ· ἡ δὲ ἑτέρα, καὶ τῷ ὄρει, ὡς ἀγχινεφεῖ καὶ οὐρανομήκει ὄντι.

Ὀλυμπία, ὁ ἐν Ἤλιδι τόπος· Φασὶ γὰρ τὸν Δία ἡσθέντα τῷ τόπῳ, ἑαυτῷ ὡς κλῆρον κατασχεῖν. ὁμωνύμως οὖν τοὔνομα τοῦ οὐρανοῦ τὸν τόπον ὠνόμασε· διὰ τοῦτο καὶ αὐτὸς Ὀλύμπιος προσηγόρευται· οὐ γὰρ δέχομαι τοὺς λέγοντας ὠνομάσθαι τὸν τόπον ἀπὸ Ὀλυμπίας τῆς Ἀρκάδος, ἣν ἔγημε Πῖσος. Ὦρος.

Ὅμαδος] — ὅμαδος δ' ἦν, Ἰλιάδος β', θόρυβος, κραυγή· οἱονεὶ ἅμαυδός τις ὤν· παρὰ τὸ πολλοὺς ὁμοῦ αὐδᾶν.

Ὁμαρτεῖν καὶ ἁμαρτεῖν, ἀμφότερα ἐπὶ τοῦ ἐπιτυχεῖν καὶ ἀκολουθεῖν· τὸ δὲ δεύτερον, καὶ ἐπὶ τοῦ συμπρᾶξαι· οἷον, Τὼ δ' ἐξ οἴκου ἔβησαν ἁμαρτήσαντες ἅμ' ἄμφω: — διὰ δὲ τοῦ ο, Ἀλλ' ἐφομαρτεῖτον καὶ σπεύδετον: — παρὰ τὸ ἄρω βαρύτονον, ὁ μέλλων Αἰολικῶς, ἄρσω· ὄνομα ῥηματικὸν, ἀρτός· ἐξ αὐτοῦ ῥῆμα, ἀρτῶ· καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τοῦ ἅμα ἐπιῤῥήματος τοῦ δηλοῦντος τὸ ὁμοῦ, γίνεται ἁμαρτῶ· καὶ ἐν συγκοπῇ, ἁμαρτῶ καὶ ὁμαρτῶ. καὶ ὁμαρτήσαντες, ὁμοῦ ἁρμόσαντες· καὶ παρομαρτοῦντες, τὸ παρακολουθοῦντες, ἢ συντυχόντες· παρὰ τὸ ἀρῶ τὸ ἁρμόζω.

Ὄμβρος] παρὰ τὸ ὁμοῦ ῥεῖν, ὁμόροος, ὅμορος· καὶ συγκοπῇ ὅμρος· καὶ ἐπεὶ τὸ μ πρὸ τοῦ ρ οὐ δύναται εἶναι, πλεονάζει τὸ β, καὶ γίνεται ὄμβρος, ὁ ὁμοῦ ῥέων καὶ κατερχόμενος. ἢ ἀπὸ τοῦ φέρω κατὰ συγκοπὴν φρὸς καὶ βρός· καὶ προσθήκῃ τοῦ ο, ὄβρος, ὥσπερ στοῦν ὀστοῦν· καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ, ὄμβρος. ἢ ἀπὸ τοῦ βάρος βρὸς καὶ ὄμβρος, ὁ βαρέως φερόμενος.

Ὁμαιχμία, ἡ συμμαχία. παρὰ τὸ αἰχμὴ καὶ τὸ ὁμοῦ γίνεται ὁμοαιχμία, καὶ συγκοπῇ· σημαίνει δὲ τὴν εἰρήνην. σημαίνει γὰρ, εἰρηνευόντων τινῶν, ὁμοῦ τὰς αἰχμὰς ἔχειν.

Ὁμευνέτης, ὁ σύγκοιτος.

Ὁμήγυρις, ἄθροισμα, πλῆθος.

Ὁμηγερέες, ἐπίῤῥημα ἀθροίσεως. παρὰ τὸ ὁμοῦ καὶ τὸ ἀγείρω τὸ συναθροίζω, ὁμοαγειρής, ὁμοαγειρέος ὁμηγερέος· καὶ ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν.

Ὅμηρος] παρὰ τὸ ὁρῶ καὶ τὸ μὴ ἀπαγορευτικὸν, μήορος· καὶ ἐν συγκοπῇ καὶ ὑπερθέσει, Ὅμηρος. ἢ παρὰ τὸ πηρός, ὃ σημαίνει τὸν τυφλὸν, γίνεται ὄπηρος καὶ ὅμηρος· καὶ Ὁμηρίδαι, γένος τι. Ὅμηρος, παρὰ τὸ συνεῖναι τοῖς λαμβάνουσιν, οἷον ὁμοῦ συνών. ἢ ἀπὸ τοῦ ἅμα ἀρηρέναι. ὡς οἶνος οἰνηρός, οὕτως ὁμός ὅμηρος. εἰς τὸ ὡμήρευσεν. Ἡσίοδος, Φωνῇ ὁμηρεῦουσαι: — τουτέστιν ὁμοῦ εἴρουσαι.

Ὁμῆλιξ ὁμήλικος, ὁ ἴσην ἡλικίαν ἔχων. γίνεται ἐκ τοῦ ὁμοῦ καὶ τοῦ ἧλιξ.

Ὅμιλος, ἐπὶ μὲν τοῦ πολέμου, παρὰ τὸ ὁμοῦ τὰς ἴλας 624 βάλλειν, ὅ ἐστι τὰς συστροφάς· ἐπὶ δὲ τῆς ἀναστροφῆς τοῦ ὄχλου, παρὰ τὸ ὁμοῦ εἰλεῖσθαι. οὕτως Ὦρος.

Ὁμιλαδὸν, κατὰ ἴλας καὶ συστροφὰς, ἢ ἀθροίσματα.

Ὀμιχεῖν, σημαίνει τὸ οὐρεῖν· παρὰ τὸ ὁμοῦ ῥεῖν καὶ χεῖν τὴν ἀμίδα, οἷον ἀμιδαχεῖν· καὶ κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπὴν τοῦ α εἰς ο, ὀμιχεῖν. ἔστι δὲ καὶ βαρύτονον ῥῆμα· οἷον, ὀμίχω· ὁ μέλλων, ὀμίξω, ὡς παρὰ Ἱππώνακτι, οἷον, Ὤμιξεν αἷμα, καὶ χολὴν ἐτίλησεν.

Ὀμίχλη, ὁ παχὺς καὶ ὑγρότατος ἀήρ. παρὰ τὴν ὁμοῦ εἴλησιν τῶν νεφῶν, ὁμίλη· καὶ πλεονασμῷ τοῦ χ. ἢ παρὰ τὸ ὁμοῦ ἔχειν εἴλησιν· ἢ παρὰ τὸ τοῖς ὄμμασι παρέχειν ἀχλύν. δασύνεται· τὸ ο πρὸ ἑνὸς μ δασύνεται. τὸ ὀμιχῶ σεσημείωται· καὶ τὸ παρὰ τῷ ποιητῇ λεγόμενον, Ἠΰτ' ὀμίχλη: — κατὰ διάλεκτον Ἰωνικήν. οἱ γὰρ Ἴωνες τοῖς ψιλοῖς ἀντὶ δασέων χρῶνται· τὸ ἀφικόμεθα γὰρ ἀπικόμεθα λέγουσι· καὶ τὸ οὐχί, οὐκί. οὕτω καὶ τὸ ἠΰθ' ὁμίχλη, ἠΰτ' ὀμίχλη.

Ὄμματα, οἱονεὶ ἔμματα καὶ οἴματα ὄντα· ἐπεὶ δι' αὐτῶν ἀφίεται καὶ ὁρμᾶται τὸ ὁρατικόν. Αἰολικῶς ὄπτα, τὰ περὶ τοὺς ὦπας.

Ὀμνύω] ὀμῶ, ὀμονύω· καὶ συγκοπῇ, ὀμνύω· περὶ παθῶν. ἢ παρὰ τὸ ὁμοῦ καὶ τὸ νεύειν. ἢ παρὰ τὸ ὄμμα καὶ τὸ νεύειν· οἱ γὰρ ὀμνύοντες κατανεύουσιν.

Ὁμοίιος, ἐκ τοῦ ὅμοιος, πλεονασμῷ τοῦ ι, ὡς γελοῖος, γελοίιος. ὅμοιος, ὁ αὐτός· προπερισπᾶται ἐπὶ τῶν ἐπῶν.

Ὁμοκλήσασκεν] ἐκ τοῦ ὁμοκλή, ῥῆμα ὁμοκλῶ· ὁ μέλλων, ὁμοκλήσω· ὁ ἀόριστος, ὡμόκλησα· τὸ τρίτον, ὡμόκλησε, καὶ ὁμοκλήσασκεν. ἔλθωμεν καὶ διαλεξώμεθα περὶ αὐτῶν. Ἰστέον ὅτι ταῦτα τὰ Ἰωνικὰ γίνεται διὰ τοῦ σκ· ἀπὸ μὲν βαρυτόνου ὄντα, ἔχει πρὸ τοῦ σκ τὸ ε· οἷον τύπτεσκε, λάβεσκε, λέγεσκεν· ὑπεσταλμένου τοῦ πρώτου ἀορίστου· περὶ οὗ μετ' ὀλίγου εἰρήσεται. καὶ τὰ τῆς πρώτης συζυγίας τῶν περισπωμένων καὶ τῶν εἰς μι ὁμοίως τὸ ε ἔχει πρὸ τοῦ σκ· οἷον, ποίεσκε, τίθεσκε· τὰ δὲ τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων, ἐν τῷ παρατατικῷ μόνῳ τὸ α ἔχει πρὸ τοῦ σκ· οἷον, βόασκε, γέλασκεν. ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ ἀορίστῳ, ἐὰν ὅλως γένωνται, τὸ ε ἔχει πρὸ τοῦ σκ· οἷον, μυκῶ μυκᾷς, ἔμυκον, μύκεσκε· τὰ δὲ τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν εἰς μι, καὶ ἐν τῷ παρατατικῷ καὶ ἐν τῷ δευτέρῳ ἀορίστῳ, διὰ τοῦ α ἐκφέρονται· οἷον, ἵστημι, ἵστην, ἔστην, στάσκε. τὰ δὲ τῆς τρίτης συζυγίας τῶν περισπωμένων καὶ τῶν εἰς μι, διὰ τοῦ ο ἐκφέρονται, ἐχρύσουν, ἐχρύσοσκεν· ἐδίδων, ἐδίδοσκε. τὰ δὲ τῆς τετάρτης συζυγίας τῶν εἰς μι, συστέλλει τὸ δίχρονον μόνον πρὸ τοῦ σκ, ἐζεύγνυν, ζεύγνυσκεν· ἔδυν, ἔδυς, ἔδυ, δύσκεν. ὁ δὲ ἀόριστος πρῶτος, ἐπὶ τῶν βαρυτόνων καὶ περισπωμένων, καὶ τῶν εἰς μι, τὸ α ἔχει πρὸ τοῦ σκ· οἷον τλάσκε, γράψασκε, βοήσασκε, φήσασκε, πήσασκε· καὶ τοῦτο εἰκότως. τὸ γὰρ κεχρεωστημένον α τοῦ τρίτου προσώπου ἀνεδέξατο ἐνταῦθα. προσερχομένου γὰρ τοῦ σκ ἐν τῷ πρώτῳ προσώπῳ τοῦ ἀορίστου, οὐκέτι ἐγένετο ὁμόφωνον μετὰ τοῦ α. ταῦτα δὲ οἱ Ἴωνες· οἱ δὲ ποιηταὶ κατὰ μίμησιν τῶν Ἰωνικῶν πολλάκις καὶ τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον πρόσωπον ποιοῦσιν· οἷον, τύπτεσκον, χαίρεσκον· τύπτεσκε, χαίρεσκε. λέγει δὲ ὁ Ἄμβρων, ὅτι εἴ τι προσλαμβάνει ταῦτα κατὰ τὸ τέλος, 625 ἀποβάλλει κατὰ τὴν ἀρχήν· καὶ γὰρ τὸ ἔτυπτε ποιοῦσιν οἱ Ἴωνες τύπτεσκεν· ἀποβάλλουσιν ἐκ τῆς ἀρχῆς, καὶ προστιθεῖσι κατὰ τὸ τέλος. διὰ τοῦτο ἔτυπτεν ἐν τῷ τύπτεσκεν ἀποβάλλει τὸ ε τῆς ἀρχῆς· ἐπειδὴ τὰ ποιητικὰ Ἰωνικὰ ταῖς ἰδίαις μετοχαῖς θέλουσι συνάρχεσθαι· οἷον, ἔτυπτε, Τύπτε δ' ἐπιστροφάδην: — πρὸς τὴν τύπτων μετοχήν. ἥψατο, Ἥψατο δήμου: — πρὸς τὴν ἅψας μετοχήν· καὶ ἄκουσα, πρὸς τὴν ἀκούσας. διατί δὲ εἶπε ταῖς ἰδίαις μετοχαῖς, καὶ οὐ τοῖς ἰδίοις ἐνεστῶσι; διὰ τὸ εἴπεσκε· τοῦτο γὰρ τῇ εἰπὼν μετοχῇ συνάρχεται, οὐ μὴν τῷ ἐνεστῶτι· ἔπω γάρ ἐστιν ὁ ἐνεστώς. ταῦτα μὲν ἐν τούτοις.

Ὁμοκλή, ἡ ἀπειλή. — ὁμοκλητῆρος ἀκούων: — σημαίνει δὲ τὸ ὁμοῦ ἐγκελεύσασθαι, ὡς τὸ, Πέπληγόν θ' ἱμᾶσιν, ὁμόκλησάν τ' ἐπέεσσιν: — ὅταν δὲ λέγῃ, Τὸν, σκήπτρῳ ἐλάσασκεν, ὁμοκλήσασκέ τε μύθῳ: — ἀντὶ τοῦ ἠπείλησε· γίνεται παρὰ τὸ κέλω (τὸ προστάσσω)

καὶ τὸ ὁμοῦ, ὁμοκέλη· καὶ συγκοπῇ, ὁμοκλή. ἢ ἔστι ῥῆμα κλῶ τὸ φωνῶ καὶ λέγω· ἐξ οὗ καὶ ὁμοκλῶ, τὸ μεθ' ὕβρεως ἀπειλῶ· καὶ ὁμοκλή, ἡ ὁμοῦ πᾶσι λεγομένη φωνή· οἷον, — μετὰ δὲ Τρώεσιν αὐτὸς ὁμόκλα: — ἀντὶ τοῦ, πᾶσιν ἐπεφώνει καὶ ἔλεγεν. ὅθεν καὶ τὸ ἐνικλᾶν. τοῦτο δὲ ὁ Ἀριστοφάνης ἀντὶ τοῦ ἀντιλέγειν φησί· τὴν γὰρ ἐν πρόθεσιν ἀντὶ τῆς ἀντὶ εὑρίσκει, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Αἴαντι· οἷον, — τὸν σὸν ἐνστάτην λέγει, ἀντὶ τοῦ ἀντιστάτην. Ὧρος.

Ὁμογνίῳ, ὁμογνίῳ· τουτέστιν ἀδελφῷ, οἷον ὁμογονίῳ, τῷ ἐκ τῆς αὐτῆς γονῆς.

Ὁμονηδύϊος] ἀπὸ τῆς νηδύος γενικῆς, ὁμονήδυος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι.

Ὁμόσφυρος, ὁ ἀδελφός· διὰ τὸ περὶ τὰ αὐτὰ σφυρὰ τῆς μητρὸς πεσεῖν γεννηθέντα.

Ὄμοργνυ, ἀπεπύαζεν, ἀπέμασσεν. ἀπὸ τοῦ ἀμέλγω· τροπῇ τοῦ α καὶ τοῦ ε εἰς ο, καὶ τοῦ λ εἰς τὸ ρ· πλεονασμῷ δὲ τοῦ ν, γίνεται ὀμόργνω, ὀμοργνύω, ὀμόργνυμι· ἡ μετοχὴ, ὀμοργνύς.

Ὁμώλακες, ὁμοαύλακες, ὅμοροι· ὦλακα γὰρ τὴν αὔλακα Δωρικῶς· καὶ ὅμοροι, γειτνιάζοντες.

Ὀμφαλός, κυρίως ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου σώματος κατὰ τὸ μέσον· εἴρηται ἀπὸ τοῦ εἶναι εἰς τὸ ἐμπνεῖν. παρὰ οὖν τὸ ἐμπνεῖν, ὅ ἐστιν ἀναπνεῖν, γίνεται ὀμπναλός· καὶ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ν, καὶ τροπῇ τοῦ π εἰς φ, ὀμφαλός, δι' οὗ τὸ ἔμβρυον ἀναπνεῖ· τὸ γὰρ βρέφος, κατὰ γαστρὸς ὂν, περὶ αὐτὴν εἱλεῖται καὶ ἀναπνεῖ καὶ τρέφεται· ὅθεν καὶ τὴν Δήμητραν, τροφὸν οὖσαν, ὀμπνίαν ὀνομάζουσι Κυριναῖοι, (ὡς παρὰ Λυκόφρονι, Καὶ κτῆσιν ἄλλην ὀμπνίαν κειμηλίων) τὴν συντελοῦσαν πρὸς τὸ ζῆν, παρὰ τὸ πνέω· καὶ ὄμπνους, τοὺς Δημητριακοὺς καρπούς. ἢ παρὰ τὸ φαλῷ ἐοικέναι· ἐκκρεμὴς γάρ ἐστιν ἐν ἀρχῇ πρὸ τῆς ἀποτομῆς. εἴρηται δὲ μεταφορικῶς καὶ ἐπὶ ζυγοῦ καὶ ἀσπίδος, καὶ ἐπὶ ἄλλων τινῶν.

Ὀμπή, πυροὶ μέλιτι κεχρισμένοι, μεμελιτωμένοι.

Ὄμφαξ, τὸ ὀξεινόν. Βάβριος, ὄμφαξ ὁ μὴ πέπειρος βότρυς, ὡς ὠμήν· καὶ ἐν τῇ θείᾳ γραφῇ, Γονεῖς φάγωσιν ὄμφακας, καὶ τέκνα ὠμωδιάσωσιν: — οἱονεὶ ὠμόφαξ τὶς ὤν· καὶ κατὰ συγκοπὴν, καὶ συστολῇ τοῦ ω εἰς ο, ἡ ὠμὴ εἰς τὸ φαγεῖν.

626 Ὀμφή, θεία φήμη, κληδών· παρὰ τὸ φῶ τὸ φαίνω καὶ τὸ ὂν, ἡ τὸ ὂν φαίνουσα, ἤγουν τὸ ἀληθές.

Ὀνείατα, σημαίνει τὰ βρώματα τὰ τὴν ὄνησιν παρέχοντα, καὶ πάντα τὰ ὠφελοῦντα. ὥσπερ παρὰ τὸν οὐτήσω μέλλοντα γίνεται ὠτειλὴ κατὰ τροπὴν Βοιωτῶν, οὕτω καὶ παρὰ τὸν ὀνήσω μέλλοντα γίνεται ὄνειαρ ὀνείατος, κατὰ τροπὴν Βοιωτικὴν τοῦ η εἰς τὴν ει δίφθογγον.

Ὀνῶ, σημαίνει δύο· τὸ ὠφελῶ, ἐξ οὗ ὄνησις ἡ ὠφέλεια, ὡς τὸ, — ἔπειτα δὲ καὐτὸς ὀνήσεαι: — ἔστι δὲ συζυγίας πρώτης. σημαίνει καὶ τὸ μέμφομαι· ὁ μέλλων, ὀνόσω, ὡς τὸ, οὐδέ κ' Ἀθήνη Τόνγε ἰδοῦσ' ὀνόσαιτο: — ἔστι δὲ συζυγίας τρίτης. τὸ δὲ ὀνῶ τὸ ἀγοράζω, ἔστι δευτέρας.

Ὄνειδος] παρὰ τὸ ὀνῶ τὸ μέμφομαι μετὰ τοῦ εἶδος γέγονεν ὄνειδος, ὁ μεμπτὸν εἶδος ἔχων· καὶ ὀνειδισμός, ὁ κατὰ τὸ εἶδος μεμπτός.

Ὄνειρος, παρὰ τὸ ὀνῶ τὸ ὠφελῶ· πολλοὶ γὰρ ἐκ τῶν ἰδίων ὀνειράτων ὠφελήθησαν· ὡς πέπτω, πέπειρος, ὁ [illegible] βότρυς.

Ὀνειροπόλος] ὥσπερ λέγεται θυηπόλος ὁ περὶ τὰς θυσίας ἀναστρεφόμενος, οὕτω καὶ ὁ περὶ τοὺς ὀνείρους πολῶν καὶ ἀναστρεφόμενος, ὀνειροπόλος.

Ὀνίς, ίδος, ἡ τοῦ ὄνου κόπρος.

Ὄνομα] παρὰ τὸ νέμω τὸ μερίζω, νένομα, νόμα καὶ ὄνομα· ὅθεν καὶ ῥῆμα, ὀνομαίνω, ὡς πῆμα πημαίνω· ἀφ' οὗ τὸ ἐξονομήνῃς, ὃ δηλοῖ τὸ ἐξ ὀνόματος εἴπῃς. καὶ δεῖ γινώσκειν, ὅτι ἐπὶ τοῦ ἀορίστου τῶν ἀπὸ περισπωμένων τῶν διὰ τῆς αι διφθόγγου οἱ Ἴωνες τρέπουσι τὸ α εἰς η· καθαρῶ, ἐκάθηρα· χρῶνται δὲ αὐτῷ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι, μιαίνω, ἐμίηνα· σημαίνω, ἐσήμηνα, καὶ ἐσημηνάμην.

Ὄνος, ἐπὶ τοῦ ζώου, παρὰ τὴν ἐξ αὐτοῦ γινομένην ὄνησιν ἐν τοῖς ἔργοις· ἐπὶ δὲ τοῦ παρὰ τέκτοσιν εἰργασμένου, καὶ ὁμοίως εἴρηται παρὰ τὸ βαστάζειν.

Ὀνῶνις, παρὰ τὸ ὀνῶ τὸ ὠφελῶ καὶ τὸ ὄνος, ἡ τοὺς ὄνους ὠφελοῦσα. ἔστι δὲ ἀκανθῶδες φυτόν.

Ὄνειδος, λαμβάνεται καὶ ἐπὶ τοῦ κλέους, ὡς Εὐριπίδης ἐν Φοινίσσαις. ἔστι δὲ τῶν μέσων λέξεων, ὡς τύχη, καὶ ζῆλος, καὶ δόλος.

Ὄνθος, τὸ τῶν βοῶν κοπρίδιον.

Ὄνυξ] παρὰ τὸ νύσσω νύξω νύξ· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο, ὄνυξ. ἢ παρὰ τὸ ἀνοίγω ἀνοίξω ἄνοιξ καὶ ὄνυξ, δι' οὗ ἀνοίγεται ἡ σὰρξ καὶ ἀραιοῦται.

Ὀξυθύμια, τὰ καθάρματα τῶν νεκρῶν· ἃ δὴ καὶ ἑκαταῖα λέγονται· ἢ τὰ τῶν οἰκιῶν καθάρματα, τὰ ἐν ταῖς τριόδοις τιθέμενα.

Ὀξυλαβῆται, τὸ ὀξέως λαβέσθαι τοῦ πράγματος.

Ὀξίς, τὸ ὀξηρὸν ἀγγεῖον.

Ὀξύς] παρὰ τὸ ξέω ξόος· καὶ ὡς πλάτος πλατύς, οὕτω καὶ ξόος ξοῦς· καὶ ἐν ὑπερβιβασμῷ, ὀξύς. ἐκ δὲ τοῦ ὀξύς γίνεται ὄξος (ὡς ταχύς, τάχος· παχύς, πάχος) τουτέστιν ὁ εἰς ὀξὺ μεταβεβληκὼς οἶνος, ἐπειδὰν τέμνῃ καὶ κεντρίζῃ (ὡς εἰπεῖν) τὴν γεῦσιν. οὕτω καὶ ὀξεῖαν σταφυλὴν λέγομεν τὴν κεντρίζουσαν τὴν γεῦσιν· καὶ ὀξὺν ἄνθρωπον, τὸν ταχέως θυμούμενον· καὶ μάχαιραν ὀξεῖαν, τὴν ἠκονημένην. οἱ δὲ Κυρηναῖοι τὸ ὄξος ἥδος φασί, καὶ ἄλλοι γλυκάδιον. Ὧρος.

Ὀξυβελής, ὁ ταχέως βάλλων, ἢ ταχέως βαλλόμενος. 627

Ὀξύνω, ἐκ τοῦ ὀξύς. ὥσπερ δὲ παρὰ τὸ χέω χόος χοῦς, οὕτω παρὰ τὸ ξέω ξόος ξοῦς· καὶ ἐν ὑπερβιβασμῷ, ὀξύς· καὶ ὀξύ, τὸ ἀντιδιαστελλόμενον τῷ ἀμβλεῖ.

Ὄξος, ἢ παρὰ τὸ ἔχω τὸ κρατῶ· (ἔχει γὰρ αἰσθήσεις) ἢ παρὰ τὸ ὀξύνειν τὰς αἰσθήσεις ἐν τῷ γεύεσθαι.

Ὄπα] παρὰ τὸ ἔπω τὸ λέγω, ὁ μέλλων, ἔψω· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ω, ἔψ· καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς ο, ὄψ. κλίνεται ὀπός· σημαίνει δὲ τὴν φωνήν.

Ὀπαδός, ὁ ἀκόλουθος. ὥσπερ παρὰ τὸ πέμπω γίνεται πομπός, οὕτω καὶ παρὰ τὸ ἕπω τὸ ἀκολουθῶ γίνεται ὀπός· ἐξ οὗ παράγωγον ὀπάζω. ὡς γυμνός, [illegible] μόνος, μονάζω· καὶ ἵππος, ἱππάζω. Ὣς Ἕκτωρ ὤπαζε: — οἱονεὶ ἑπόμενος ἐδίωκε· παρέπεται γὰρ τῷ διώκοντι, ἕπεσθαι τῷ διωκομένῳ. Δὴ τότ' ἐγὼ κήρυκά τ' ὀπασσάμενος καὶ ἑταίρους: — ἀντὶ τοῦ ἕπεσθαι ποιήσας, ὡς τὸ, Οἶνον δὲ φθινύθουσιν: — ἀντὶ τοῦ φθίνειν ποιοῦσι. καὶ ὀπή, ἡ ἐξόπισθεν ἑπομένη τισίν. ἐκ τοῦ οὖν ὀπάζω ὀπάσω, γίνεται ὀπαδός. ὡς φράζω φράσω, φραδή· κομίζω κομίσω, κομιδή. ἐκ δὲ τοῦ ὀπαδός γίνεται κατὰ μεταπλασμὸν ὀπηδός· ἐξ οὗ ῥῆμα, ὀπηδῶ καὶ ὀπηδεύω. Ὅμηρος Ἰλιάδος β', — ὅς οἱ ὀπήδει: — καὶ, μῆλα ὀπηδεύοντα νομῆι. Ἀπολλώνιος. ἐκ τοῦ ὀπαδός, γίνεται κατ' ἔλλειψιν, ὀπάος· καὶ ἐκ τοῦ ὀπάος, — ὀπάων Ἰδομενεύς: — σημαίνει τὸν ἀκόλουθον.

Ὀπάζω· σημαίνει δὲ ἡ λέξις πλεῖονα· ποτὲ μὲν, τὸ περιποιεῖν καὶ διδόναι, ὡς τὸ, — Τρωσί τε καὶ Ἕκτορι κῦδος ὀπάζει: — ποτὲ δὲ, τὸ καταφέρεσθαι· οἷον, Χειμάρρους κατ' ὄρεσφιν ὀπαζόμενος Διὸς ὄμβρῳ. —

ποτὲ δὲ τὸ ἐπιλέγεσθαι· οἷον, Ἠ. καὶ νεώτερον υἱὸν ὀπάσσατο κῦδος: — ποτὲ δὲ τὸ διώκειν, Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκίχανε πολὺν καθ' ὅμιλον ὀπάζων.

Ὄπατρος, κασίγνητος. ψιλοῦται· τὸ ο πρὸ τοῦ π, μὴ κατὰ ἀναφορικὴν ἔννοιαν, ψιλοῦται, ὀπώρα. οὕτω καὶ ὄπατρος· παρὰ τὸ ὁμὸς καὶ τὸ πατρός. τὸ δὲ ὁμός, σημαίνει τὸ ὅμοιος· οἷον, Οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος: — πρόσκειται, κατὰ ἀναφορικὴν, διὰ τὸ ὁπόσος. τὸ ὁπλή, ἀντιπίπτει.

Ὀπή, κυρίως τόπος τετρημένος, ἀφ' οὗ τις δύναται ὀπήσασθαι καὶ περιβλέψασθαι. οὕτως Ἀριστόνικος ἐν σημειώσ.

Ὄπη, εἰς τὸ ἁμαρτῇ.

Ὀπήτιον, παρὰ τὸ ὀπὰς ἐμποιεῖν.

Ὄπις, σημαίνει τὴν μῆνιν· ἐκ τοῦ ἕπω· παρὰ τὸ ἕπεσθαι καὶ ἀκολουθεῖν τοῖς ἁμαρτάνουσιν· ἐξ οὗ καὶ Φίλοτις· καὶ θεῶν ὄπιν.

Ὀπίζεσθαι, τὸ ἐντρέπεσθαι· ἀπὸ τῶν ὠπῶν τῶν ὀφθαλμῶν· οἷον, — θεῶν δ' ἐποπίζεο μῆνιν: — ἀντὶ τοῦ πρόορα τὴν τῶν θεῶν μῆνιν, καὶ ἐπιστροφὴν ποιοῦ. καὶ Ἀπολλώνιος ἐν τοῖς Ἀργοναυτικοῖς λέγει ὀπίζετο, ἀντὶ τοῦ ἐπεστρέφετο.

Ὀπισθόδομος, τὸ ὄπισθεν παντὸς οἰκήματος· Ἀθηναῖοι δὲ, τὸ ταμιεῖον τῶν ἱερῶν χρημάτων· ἐπεὶ ἦν ὄπισθεν τοῦ ἱεροῦ τῆς Ἀθηνᾶς.

Ὀπιπτεύεις, Ἰλιάδος δ'. παρὰ τὸ ὄπτω τὸ βλέπω, παράγωγον ὀπτεύω· καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν, ὀπιπτέω ὀπιπτεύω, τὸ περιβλέπομαι.

625 Ὀπίσω, ἐπίῤῥημα τοπικόν. ποίας σχέσεως; τῆς ἐν τόπῳ. ἔστι δὲ καὶ χρόνου δηλωτικὸν, καὶ σημαίνει τὸ μέλλον. πόσαι σχέσεις τῶν τοπικῶν; ἕξ, ἄνω, κάτω, ἔμπροσθεν, ὄπισθεν, δεξιᾷ, ἀριστερᾷ. γίνεται δὲ παρὰ τὴν ἐπὶ, ἐπίσω, ὡς παρὰ τὴν ἐξ, ἔξω· καὶ τροπῇ τοῦ ε, ὀπίσω. σημαίνει δὲ τὸ μετὰ ταῦτα. ἢ παρὰ τὸ ὀπίζω τὸ ἐπιστρέφομαι· ἢ παρὰ τὸ ὀπίζω τὸ ἀκολουθῶ, καὶ κατόπιν διώκω. τὸ δὲ ὀπίζω, ἐκ τοῦ ὄπις, ὃ σημαίνει τὴν ἐπιστροφὴν, — θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες. καὶ ὄπισθεν, διχῶς· Στῆ δ' ὄπιθεν: — ἀπὸ τοῦ ὀπίσω, ὀπίσωθεν, καὶ συγκοπῇ τῆς σω συλλαβῆς. εἰ δὲ ὄπισθεν, ἀποκοπῇ τοῦ ω· καὶ μετόπισθεν, Ἰλιάδος α'.

Ὀπίστατον, τὸ τελευταῖον.

Ὅπλα] παρὰ τὸ ὀφέλλω τὸ αὔξω, ὄφλα καὶ ὅπλα, τὰ κατὰ μῆκος ἐξελκυνόμενα ἐπὶ τοῦ ἄκμονος. ἢ παρὰ τὸ ἕπω τὸ ἀκολουθῶ, ἕπλον καὶ ὅπλον. Αὐτὰρ ἐπεὶ πάνθ' ὅπλα κάμε κλυτὸς Ἀμφιγυήεις: — σημαίνει καὶ τὰ τῆς νηὸς σχοινία, — ὅπλα τε πάντα Εἰς ἄντλον κατέχευε: — σημαίνει καὶ τὰ χαλκευτικὰ ὄργανα, ἤγουν ἐργαλεῖα, φύσας, ὥς φησιν Ἀπίων, Ἰλιάδος σ'.

Ὁπλή, οἱονεὶ ἁπλῆ τίς ἐστι, κατὰ τροπὴν τοῦ α εἰς ο· ἢ παρὰ τὸ ἕπω τὸ ἀκολουθῶ.

Ὁπλότεροι, οἱ νέοι, οἱ μᾶλλον ὅπλα φέρειν δυνάμενοι, ὡς τὸ, Αἰχμὰς δ' αἰχμάσσουσι νεώτεροι, οἵπερ ἐμεῖο Ὁπλότεροι γεγάασι: — οἱ γὰρ προβεβηκότες τούτων ἀπηλλάγησαν· Ὅμηρος, Γήραϊ δὴ πολέμοιο πεπαυμένοι: — ἀπὸ τῶν ὅπλων οὖν ὁπλότεροι· ἐπεὶ πρὸς ὅπλων ἀναίρεσιν εἰσὶν ἐπιτήδειοι, ὡς πρὸς τοὺς γέροντας. καὶ ὁπλοτέρων, ἀντὶ τοῦ νεωτέρων. εἴδους τῶν παραγώγων συγκριτικοῦ· ὥσπερ τὸ νεώτερος πρεσβύτερος, τύπου μέν εἰσι συγκριτικοῦ, τὴν δὲ φωνὴν αὐτὴ ἁπλοῦ παραλαμβάνουσιν.

Ὁπότερος] τὸ ἐρωτηματικὸν, πότερος; καὶ τὸ ἀναφορικὸν, πλεονασμῷ τοῦ ο, ὁπότερος. σχήματος συνθέτου· ἐκ τοῦ ὁποῖος καὶ τοῦ ἕτερος, ὁποιέτερος καὶ ὁπότερος, ὁ ἕτερος τῶν δύο. πλεονάζουσι δὲ τὸ π οἱ ποιηταὶ, ὥσπερ καὶ τὸ ὅπη, ὅππη· καὶ ὁποῖος, ὁπποῖος.

Ὀπός, Ἀπίων τὸ τῶν δένδρων δάκρυον· ὅθεν καὶ ἡ σμύρνα καὶ ὁ λίβανος οὕτω λέγεται. ἀφ' οὗ καὶ ἡ ὀπώρα, ὅτι ὀπὸς αὐτὴν ὠρεῖ, ὅ ἐστι φυλάσσει· οὐκ ἀπιθάνως· ὀπὸς γάρ ἐστιν ἀπὸ τοῦ ἐπεῖναι κατὰ τὴν ἐπιτομήν. Ὅμηρος ἰδικῶς ὀπὸν καλεῖ· Ὡς δ' ὅτ' ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐπειγόμενον συνέπηξεν, Ἰλιάδος ε'.

* Ὀπωροφορεῖν, τὰς ὀπώρας φέρειν, τουτέστι φύειν.

Ὀπώρα, παρὰ τὸ ἕπεσθαι τῇ ὥρᾳ.

Ὀπυιομένη, μεμνηστευμένη, γεγαμημένη.

Ὀπωπή, πρόσοψις· ὁ δ' Ἀπίων, τὴν ἐν τῷ προσώπῳ ἀποδίδωσι· παρὰ τὸ ὄπτω γίνεται ὀπή, ὡς κόπτω, κοπή· καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν καὶ ἔκτασιν, ὀπωπή. Ἀπολλώνιος δὲ τὴν χρῆσιν εἶπε, Δρύψε δέ οἱ βλέφαρον, γυμνὴ δ' ἀπελείπετ' ὀπωπή: — βλέφαρον καλεῖται τὸ ἐπικαλύπτον τοὺς ὀφθαλμοὺς δέρμα· ὀπωπὴ δὲ, ἡ κόρη, ἢ ἡ ὅρασις. ἀπὸ τοῦ ὄπτω, ὄψω, ὁ παρακείμενος, ὦφα· ὁ μέσος, ὦπα.

Ὄπωπα] ἀπὸ τοῦ ὄπτω ὦπα καὶ ὄπωπα. τούτων δὲ οἱ κοινοὶ μέσοι παρακείμενοι, φημὶ δὴ τοῦ ὦπα καὶ τῶν λοιπῶν, οὐχ εὑρίσκονται ἐν χρήσει, ὡς λέγει ὁ Χοιροβοσκός. 629

Ὀπταλέα, ὀπτά· παρὰ τὸ ὀπτῶ· τοῦτο παρὰ τὸ πέπτω πτῶ· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο, ὀπτῶ. ἢ παρὰ τὸ ὄπτω· δεῖ γὰρ βλέπειν συνεχῶς πρὸς τὸ μὴ καίεσθαι τὰ ὀπτώμενα.

Ὀπτανεῖον. δεῖ γινώσκειν, ὅτι διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται· σημαίνει δὲ τὸ μαγειρεῖον· πρῶτον μὲν, ὅτι λέγεται ὀπτανήϊον· δεύτερον δὲ, τῷ λόγῳ τοῦ βαλανεῖον. λέγει δὲ ὁ Ἡρωδιανὸς καὶ ἐνταῦθα καὶ ἐν τῇ καθόλου, ὅτι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς καὶ διὰ τοῦ ι γράφεται καὶ προπαροξύνεται, οἷον ὀπτάνιον.

Ὀργή, ἀπὸ τοῦ ῥέζω τὸ πράττω, ὅθεν τὸ ἔοργα γίνεται· ἢ παρὰ τὸ ὀρέγω τὸ ἐπιθυμῶ, ὀρεγή· καὶ συγκοπῇ, ὀργή. ἢ παρὰ τὸ εἴργω, εἰργή· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ι, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς ο, ὀργή, ἡ κωλύουσα ἡμᾶς τὰ δέοντα βουλεύεσθαι. ἢ παρὰ τὸ ὄρω τὸ διεγείρω, ὀρή καὶ ὀργή. σημαίνει δὲ δύο· αὐτὴν τὴν ὀργὴν, ὡς τὸ, Κύριε, μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξῃς με, μηδὲ τῇ ὀργῇ σου παιδεύσῃς με: — καὶ τὴν κρυφίαν, ὡς τὸ, Ἐμοὶ μὲν εἰρηνικὰ ἐλάλουν, καὶ ἐπ' ὀργὴν δόλους διελογίζοντο.

Ὀργεῶνες, σύνταγμά τι ἀνδρῶν, ὡς τῶν γεννητῶν, καὶ τῶν φρατόρων. ὠνόμασται ἀπὸ τοῦ κοινῇ ὀργιάζειν τὸ θύειν τοῖς θεοῖς· παρὰ τὰ ὄργια, ἅ εἰσι μυστήρια ἱερά.

Ὅρασις, ὅρισίς τις οὖσα, διὰ τὸ τοὺς ὅρους (τουτέστι τὰ πέρατα) τῶν σωμάτων καταλαμβάνειν.

Ὀργάδα γῆν, παρὰ τὸ ἀργή τις εἶναι καὶ ἀνέργαστος· ἢ διὰ τὸ ἐν αὐτῇ τὰ φυτὰ πρὸς αὔξησιν ὀργᾶν. τάχα δὲ βέλτιον παρὰ τῆς κατεργασίας εἴρηται, ὡς φυγὰς φυγάς, ἔθω ἐθάς, ἔργω ἐργάς· ἐλέγετο γὰρ καὶ χωρὶς τοῦ ι τὸ εἴργειν. Καλλίμαχος δέ φησιν, ὀργάδα λέγεσθαι τὴν μελάγγειον καὶ ἔνυδρον γῆν· καὶ γὰρ ὀργάσαι τὸ πηλοποιῆσαι ἐστὶ καὶ ὑγρᾷ ξηρὸν μῖξαι. Σοφοκλῆς, Θέλοιμι πηλὸν ὀργάσαι: — ἔστι δὲ γῆ ἐν Μεγάροις οὕτω καλουμένη ὀργάς. λέγεται δὲ καὶ ἡ εὔγειος καὶ σύμφυτος.

Ὄργια, τὰ μυστήρια· κυρίως δὲ τὰ Διονυσιακά, διὰ τὸ ἐν ταῖς ὀργάσιν αὐτοῦ ἐπιτελεῖσθαι. ἢ διὰ τὸ ὀργᾶν καὶ ἐπιθειάζειν· ἢ παρὰ τὸ ὀρέγω τὸ ἐπιθυμῶ· τὸ δὲ ὀρέγω σημαίνει καὶ τὸ ἐπεκτείνω τὰς χεῖρας· ὅθεν τὸ ὀρεγνύς.

Ὀρέγανον] ἀπὸ τοῦ ὀρέγω τὸ ἐπιθυμῶ, γίνεται ὀρέγανον καὶ ὄργανον· γάννυσθαι γὰρ καὶ χαίρειν τοὺς καταυλουμένους ποιεῖ. ἢ παρὰ τὸ ὀρέγω τὸ διεγείρω.

Ὀργυιά, σημαίνει τὴν ἔκτασιν τῶν χειρῶν, σὺν τῷ πλάτει τοῦ στήθους· παρὰ τὸ ὀρέγειν καὶ ἐκτείνειν τὰ γυῖα, ὅ ἐστι τὰς χεῖρας.

Ὀργῶντας, ἐπιτεταμένως ἐπιθυμοῦντας· ἀπὸ τοῦ ὀργῶ, ὃ σημαίνει τὸ ἀκμάζω· ὅπερ ἀπὸ τοῦ ὀρέγω τὸ ἐπιθυμῶ γίνεται κατὰ συγκοπήν.

* Ὀρειτύπος, ξυλοτόμος· ἀπὸ τοῦ ὄρους καὶ τοῦ τύπτειν, τουτέστι τὸ τέμνειν.

* Ὀρεσίβατος, ὀρεινός, ἀπὸ τοῦ ὄρους καὶ τοῦ βαίνειν, τουτέστιν ὁ ἐν ὄρεσι βαίνων.

* Ὀρέσκιος, ὀρεινός, ἀπὸ τῆς τῶν ὀρῶν σκιᾶς.

630 Ὀρεκτῇσι μελίῃσι, παρωνύμως, αἷς ὀρέγδην χρῶνται ἐκ χειρὸς νύσσοντες.

Ὀρεύς, ὁ ἡμίονος· παρὰ τὸ ἐν ὄρεσι μᾶλλον τῶν ἄλλων ζώων δύνασθαι ἐργάζεσθαι. ὄρος, ὀρεύς, ὡς τὸ ἡνίοχος ἡνιοχεύς· πλεονασμῷ τοῦ υ, οὐρεύς· κλίνεται οὐρῆος κατὰ Ἴωνας· ἡ αἰτιατικὴ τῶν πληθυντικῶν, οὐρῆας. ἢ παρὰ τὸ οὐρώδη γονὴν ἔχειν· ὅθεν ἐν ταῖς συνουσίαις οὐ συλλαμβάνουσιν οὐδὲ τεκνογονοῦσιν.

Ὄρηαι] ἀπὸ τοῦ ὄρω ὄρσω ὦρκα ὦρμαι. εἰς τὸ ὄληαι.

Ὀρεσκεύειν, τὸ [ἐν ὄρεσι] διατρίβειν. Νίκανδρος ἐν Θηριακοῖς.

Ὀρεσκῷος, ὁ ἐν ὄρεσι διαιτώμενος. ἀπὸ τοῦ κείω τὸ κοιμῶμαι, γίνεται ὀρεσίκοιος· καὶ κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπὴν τοῦ ο εἰς ω, ὀρεσκῷος· καὶ μένει τὸ ι προσγεγραμμένον.

Ὀρίνω, τὸ διεγείρω καὶ ταράσσω. ἀπὸ τοῦ ὄρω τὸ διεγείρω, ὀρύω καὶ ὀρύνω· καὶ τροπῇ τοῦ υ εἰς ι, γίνεται ὀρίνω.

Ὀρίγανον] ὤφειλεν ἐκ τῆς ἐτυμολογίας διὰ διφθόγγου γράφεσθαι· τὰ γὰρ ἀπὸ δοτικῆς τῶν εἰς ος οὐδετέρων συντιθέμενα γίνεται τοῦτον τὸν τρόπον· εἰ μὲν φωνῆεν ἐπιφέρηται ἢ ἓν ἁπλοῦν σύμφωνον, φυλάττεται ἡ ει δίφθογγος· οἷον, ὄρει, ὀρείαυλος, ὀρειγενής, ὁ ἐν τῷ ὄρει γεννηθείς· (τὸ γὰρ κύριον ὄνομα καὶ βαρύνεται, καὶ διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφεται καὶ διὰ τοῦ ι) ἔγχει, ἐγχείμορος. εἰ δὲ δύο σύμφωνα ἐπιφέρηται, ἀποβάλλουσι τὸ ε· ἔγχει, ἐγχίκτυπος· ὄρει, ὀρίτροφος· χωρὶς τῶν παρὰ τὸ κάλλος καὶ τὸ ὕψος, οἷον καλλιπάρθενος, ὑψίθρονος. κρεῖττον δὲ σημειοῦσθαι μόνα τὰ παρὰ τὸ κάλλος· περὶ γὰρ τῶν δοκούντων παρὰ τὸ ὕψος εἶναι, λέγεται ὅτι παρὰ τὸ ὕψι ἐπίῤῥημά εἰσι. τούτων οὕτως ἐχόντων, τὸ ὀρίγανον ὤφειλε διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεσθαι. παρὰ γὰρ τὴν ὄρει δοτικὴν, καὶ τὸ γάνος τὸ σημαῖνον τὴν χαρὰν, γίνεται· τὸ γὰρ ὀρίγανον ἐν τῷ ὄρει χαίρει. ἢ παρὰ τὸ ὁρᾶν καὶ τὸ γανῶ τὸ λαμπρύνω, οἱονεὶ τὸ λαμπρύνον τὴν ὅρασιν· ὁρᾶν γὰρ καλῶς ποιεῖ τὸ ὀρίγανον. Ἡρωδιανός· ὁ δὲ γραμματικὸς Θεόδοτος λέγει διὰ τοῦ ι γράφεσθαι· ἐπειδὴ παρὰ τὸ ῥιγῶ γίνεται ῥίγανον· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο, ὀρίγανον, οἱονεὶ τὸ ψῦχον τινὰ, κατὰ ἀντίφρασιν· θερμαίνει γάρ. ἢ ἐπειδὴ (ὥς φησιν Ὠριγένης) εὕρηται ἐν συστολῇ ἡ ρι συλλαβὴ, ὡς παρὰ τῷ Τιμοθέῳ τῷ κιθαρῳδῷ· οἷον, Τεταμένον ὀρίγανον διὰ μυελοτεφῆ. Ὀδυσσείας δ'. σύγκειται δὲ οὗτος ὁ στίχος ἀπὸ προκελευσματικῶν· ὁ δὲ τελευταῖος ποὺς ἀνάπαιστός ἐστι, τῶν δύο βραχέων εἰς μίαν μακρὰν συναιρεθεισῶν. Ἰστέον δὲ ὅτι λέγεται καὶ ὁ ὀρίγανος καὶ ἡ ὀρίγανος καὶ τὸ ὀρίγανον· καὶ θηλυκῶς μὲν εὕρηται παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Ἐκκλησιαζούσαις· ἀρσενικῶς δὲ, παρὰ Ἀναξανδρίδῃ ἐν Φαρμακομάντει· οὐδετέρως δὲ ἐν ἐλεγείοις, καὶ Ἐπιχάρμῳ ἐν Ἀταλάντῃ. Χοιροβοσκός.

Ὀρείχαλκος, εἶδος ὕλης οὕτω καλουμένης, ἥτις νῦν οὐχ εὑρίσκεται. ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι χυμευσίς ἐστι χαλκοῦ, τοῦ νυνὶ εὑρισκομένου λευκοῦ χαλκοῦ· οὗτος γὰρ σκευασίᾳ τινὶ γίνεται, λευκὸς φύσει.

Ὀρθός, ἐκ τοῦ ὄρω ὄρσω, ῥηματικὸν ὄνομα, ὀρτός καὶ ὀρθός. ἢ ἔστιν ὄρω τὸ διεγείρω, καὶ θεῶ τὸ βλέπω· γίνεται ὄροθος· καὶ κατὰ συγκοπὴν, ὀρθός, ὁ διεγειρό- 631
μενος καὶ πρὸς τὰ ἄνω βλέπων.

Ὀρθωσία, ἡ Ἄρτεμις· παρὰ τὸ ὀρθοῦν τοὺς βίους τῶν ἀνθρώπων.

Ὀρθογόη, ἡ μεγάλως θρηνοῦσα· ἢ ὑπὸ τὸν ὄρθρον ἠχοῦσα. Ἡσίοδος. Πρὶν ὄρθαι: — διεγέρθαι· ἀπὸ τοῦ ὦρθαι ἀπαρεμφάτου· καὶ συστολῇ, ὄρθαι.

Ὀρθοκραιράων, τῶν τὰς κεφαλὰς ὀρθὰς ἐχουσῶν· κραίραν γὰρ λέγουσι τὴν κεφαλήν. λέγεται δὲ διὰ τὸ τὰς πρύμνας καὶ τὰς πρώρας ἀνατετάσθαι· ἐκ μεταφορᾶς τῶν βοῶν. σημαίνει δὲ καὶ τῶν ἐχόντων ὀρθὰ κέρατα.

Ὄρθρος, παρὰ τὸ αἴρειν, καὶ ὀρθοὺς ἡμᾶς ποιεῖν λεχήρεις ὄντας· ὅθεν καὶ ἦρι ἐλέγετο, ὁμοίως παρὰ τὸ αἴρειν.

Ὅρκος, ἐκ τοῦ ὅρος· οἱ γὰρ ὀμνύοντες ὁρίζονται καὶ ὀμνύουσιν· ἢ παρὰ τὸ ἀρκῶ τὸ βοηθῶ· ὥσπερ γὰρ βοηθήματι αὐτῷ ἐχρῶντο οἱ ἀδικούμενοι· ἢ παρὰ τὸ εἴργω· ἐπισχετικὸν γάρ ἐστι τῶν παραβῆναι βουλομένων· παρὰ οὖν τὸ εἴργειν καὶ κωλύειν τοῦ παραβαίνειν, ὅργος· καὶ τροπῇ τοῦ γ εἰς κ, ὅρκος. ἀπὸ δὲ τοῦ ὅρκου, γίνεται ὅρκιος. ἢ παρὰ τὸ ἕρκος καὶ τειχίον εἶναι τῷ ὀμνύοντι, μὴ παραβῆναι τὰς συνθήκας. προπαροξύνεται· τὰ διὰ τοῦ ιον ὑπὲρ τρεῖς συλλαβὰς προσηγορικὰ, ἔχοντα πρὸ τοῦ ι δύο σύμφωνα, προπαροξύνεται, ὁπότε πρὸ τοῦ ι οὐκ ἔστιν ἀμετάβολον· οἷον κυμβίον, ἰσχίον, ἐρκίον· τὸ μέντοι ὅρκιον προπαροξυνόμενον, κτητικοῦ τύπου ἔχεται· ἐπεὶ δὲ αὐτόσημόν ἐστι τῷ ὅρκῳ, παρωνύμῳ εἴδει ὑποπεπτωκέναι φαμέν, ὡς τὸ κάπριος, αἰζήϊος. εἶπεν, ὁπότε πρὸ τοῦ ι· διὰ τὸ ἴκριον καὶ ἴχνιον.

Ὅρμος, σημαίνει δύο, τὸν λιμένα, καὶ τὸν περιτραχήλιον κόσμον. παρὰ τὸ ἕρμα τὸ ἀσφάλισμα, γίνεται ὅρμος ὁ λιμήν· ὅθεν καὶ ὁρμίσαι, τὸ ἐν ἀσφαλείᾳ εἶναι τὴν ναῦν. ἢ παρὰ τὸ εἴρω τὸ συμπλέκω· ἐξ οὗ καὶ ὁρμιά, ἡ σειρὰ πρὸς ἣν τὸ ἄγκιστρον ἐπησφάλισται δεδεμένον.

Ὁρμῶ, εἰ μὲν ἐπὶ ἐμψύχων, δευτέρας συζυγίας, ἀπὸ τοῦ ὁρμή· εἰ δὲ ἐπὶ ἀψύχων, πρώτης, ἀπὸ τοῦ ὅρμος· καὶ διαφέρει· ὁρμεῖ μὲν, τὸ πλοῖον· ὁρμᾶν δὲ, τὸ ἁπλῶς ἐπέρχεσθαι· ἀπὸ τοῦ ὄρω τὸ διεγείρω, πλεονασμῷ τοῦ μ γίνεται. Ἡ ῥα καὶ ἁρμήθη ὄρεϊ νιφόεντι ἐοικώς, Ἰλιάδος ν'.

Ὄρμενον ἐξαίφνης, Ἰλιάδος φ'. ἀπὸ τοῦ ὄρω τὸ διεγείρω, ὄρσω, ὦρκα, ὦρμαι, ὠρμένος· καὶ κατὰ συστολὴν καὶ ἀνάδοσιν τοῦ τόνου, ὄρμενος. ἢ ἀπὸ τοῦ ὀρόμενος ὄρμενος κατὰ συγκοπήν.

Ὁρμήματα, ἐνθυμήματα, φροντίδας.

Ὁρμαθός, στίχος, ἤγουν τὸ σύστημα· ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτοῖς ἁρμόζεσθαι.

Ὅρμασται] ἀπὸ τοῦ ἁρμόζω, ὁ παθητικὸς παρακείμενος, ἥρμοσμαι· τὸ τρίτον, ἥρμοσται· ὑπερθέσει, ὅρμησται· καὶ κατὰ συστολὴν τοῦ η, ὅρμασται.

Ὄρνεον, παρὰ τὸ ὀρούειν· ἢ ἀπὸ τοῦ αἴρεσθαι. Ἰλιάδος ν'. Ὡς ῥά τ' ἀπ' αἰγίλιπος πέτρης περιμήκεος ἀρθεὶς Ὁρμήσῃ πεδίοιο διώκειν ὄρνεον ἄλλο — Ὅμηρος. διὰ τὸν ἱέρακα. ἢ παρὰ τὸ τὰ ὄρη νέειν ἤγουν διαβαίνειν, γίνεται ὄρνεον.

Ὄρνις] παρὰ τὸ ὄρω, ὄρις· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν, (τί γὰρ
652 ὁρμητικώτερον πτηνοῦ;) γίνεται ὄρνις· οὐδὲν γὰρ ὁρμητικώτερον τούτου τοῦ ζώου. ὄρνιθος· ὁ κανών· τὰ εἰς ις λήγοντα, ἔχοντα πρὸ τοῦ ι δύο ἀμετάβολα, διὰ τοῦ θος κλίνεται· δέλλις δέλλιθος, (ἔστι δὲ εἶδος ζώου ὅμοιον μελίσσῃ) μέρμις μέρμιθος, τὸ σχοινίον· ἕλμινς ἕλμινθος· πλὴν τοῦ Τράλλις Τράλλεος· (ἔστιν ὄνομα πόλεως) τοῦτο γὰρ διὰ καθαροῦ τοῦ ος κλίνεται. τὸ ὄρνις Ἀττικῶς ἐκτείνεται· ὥστε βραχύ ἐστι· τὰ γὰρ εἰς ις βαρύτονα, εἴτε ἀρσενικὰ, εἴτε θηλυκὰ, συστέλλει τὸ ι. ἐπὶ δὲ τῆς γενικῆς μακρόν ἐστι· κανὼν γάρ ἐστιν ὁ λέγων, ὅτι οὐδέποτε παραλήγουσα γενικῆς περιττοσυλλάβου μείζων τῆς ληγούσης τῆς ἰδίας εὐθείας εὑρίσκεται, πλὴν τοῦ ὄρνιθος καὶ κώμυθος καὶ πόληος. ὡς ἐμάθομεν, ὅτι ἐπὶ τῆς εὐθείας βραχύ ἐστι τὸ ι, ἐπὶ δὲ τῆς γενικῆς μακρόν. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ὄρνις καὶ τὸ πετεινὸν, γενικά εἰσι· τὰ δὲ εἰδικὰ, ταῦτα, χὴν, γέρανος, κύκνος.

Ὀρνιθοκλόος] ἀπὸ τοῦ κοεῖν τὸ συνιέναι, γίνεται ὀρνιθοκόος· εἶτα ὀρνιθοκλόος.

Ὀρνιθευτὰς, ὀρνιθοθήρας.

Ὀρνύω] ἐκ τοῦ ὄρω τὸ διεγείρω, ὀρύω· καὶ πλεονασμῷ Δωρικῷ τοῦ ν, ὀρνύω· καὶ ὑπερβιβασμῷ, ὀρνύω· ἐξ οὗ ὄρνυμι, καὶ ὤρνυτο· Ἀλλὰ σύ γ' ὄρνυθι τοῦτον, ἐπειγέσθω δὲ καὶ αὐτός.

Ὁρμάνη, περίφραγμά τι ἀκανθῶδες.

Ὄροβος, ὀσπρίου εἶδος.

Ὅρος, σημαίνει δύο, τὰ ὅρια, καὶ τῆς χώρας τὰ τέλη· καὶ σανίδιον ἐπιτιθέμενον ταῖς οἰκίαις καὶ τοῖς χωρίοις ἐκείνοις πηγνύμενον τοῖς ἐνεχυριαζομένοις πρὸς ἃ ὀφείλουσιν οἱ δεσπόται. καὶ ὁρισταί, ἀρχή τις ἐστὶν, ἥτις ἀφορίζει τὰ ἴδια καὶ τὰ δημόσια οἰκήματα, ὥσπερ τινες γεωμέτραι καὶ ὁριοδεῖκται. ὅρος καὶ γεωργικὸν σκεῦος, ὅ φασί τινες σχοινίον.

Ὅρος ἐστὶν, ὁ τὸ ὄντι εἶναι δηλῶν· ἢ λόγος ἐκ τῶν καθόλου καὶ κοινῶν, ἴδιόν τι ἀποτελῶν· οἷον, Ἄνθρωπός ἐστι ζῶον λογικὸν θνητόν: — ἐκ τοῦ καθόλου καὶ κοινοῦ, ἴδιόν τι ἀπετέλεσε, τὸν ἄνθρωπον. τῶν καθόλου ἐστὶ, τὸ ζῶον· τῶν κοινῶν, τὸ λογικόν. εἴληπται δὲ ὅρος ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τῆς γῆς ὁροθεσιῶν. ὥσπερ γὰρ τὰ ὁροθέσια χωρίζουσι τήνδε τὴν γῆν ἀπὸ τῆσδε, καὶ ἑκάστῳ τὸ ἴδιον φυλάττει, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ὁ ὅρος ὁ τοῦ ἀνθρώπου χωρίζει τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τοῦ ἵππου καὶ τῶν ὁμοίων. γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ εἴρω τὸ συνάπτω καὶ συμπλέκω, ὡς σπείρω σπόρος. ἐπὶ δὲ τοῦ οὐδετέρου, οἷον τὸ ὄρος, παρὰ τὸ αἴρω ἄρος καὶ ὄρος, τὸ ἀπὸ γῆς πρὸς ὕψος αἰρόμενον· ἢ παρὰ τὸ ὄρω τὸ ὁρμῶ· ἢ παρὰ τὸ ὁρᾷν εἰς ὕψος δι' αὐτοῦ. ὀρός δὲ, ἡ ἀπόστασις τοῦ γάλακτος· ὀξύνεται.

Ὄρουσε καὶ ἀνόρουσεν, ἐκ τοῦ ὀρούω τὸ ὁρμῶ γίνεται. ἀπὸ τοῦ ὄρω ὀρύω, ὡς πλήθω πληθύω, πηδῶ πηδύω· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο Βοιωτικῶς, γίνεται ὀρούω· οἱ γὰρ Βοιωτοὶ τότε πλεονάζουσι τῷ υ στοιχείῳ τὸ ο, ἡνίκα τὸ υ οὐχ ὑποτάσσηται φωνήεντι· οἷον, κύνες, κοῦνες· κῦμα, κοῦμα. οὐ πλεονάζει δὲ τὸ ο, ἡνίκα ὑποτάσσηται· οἷον εὐνὴ, αὐλή.

Ὀρούεινε, παρώρμησεν. εἰς τὸ ἀγλαϊεῖσθαι.

653 Ὄρπηξ] ὀρόδαμνος καὶ ὅρπηξ ὁμοίως ἐπὶ τῶν κλάδων λέγεται, παρὰ τὸ ὀρούειν κατὰ τὴν αὔξησιν· ὅρπηξ ὁ κλάδος, παρὰ τὸ ἕρπειν καὶ ὀρούειν εἰς ὕψος πεποίηται· ἢ ὅρμηκες τινὲς ὄντες· ἢ ὄρφηκες, οἱ εἰς ὀροφὴν ἐπιτήδειοι.

Ὀρόγυια] ὀρέγω τὸ ἐκτείνω· ὁ μέσος παρακείμενος, ὤρεγα· ἡ μετοχὴ, ὠρεγώς· τὸ θηλυκὸν, ὠρεγυῖα· συστολῇ καὶ τροπῇ, ὀρόγυια.

Ὀροθύνω, τὸ παρορμῶ καὶ διεγείρω, καὶ ἐρεθίζω, παρὰ τὸ ὀροθῶ· ἢ παρὰ τὸ ὄρω ὀρῶ καὶ τὸ θύνω, γίνεται ὀροθύνω.

Ὀρῶν, παρὰ τὴν ὅρασιν, ὁ διὰ τῆς ὁράσεως τι καταλαμβάνων· ἢ παρὰ τὸ ὄρος, ὁ διὰ τῶν ὅρων τὰ πέρατα τῶν σωμάτων καταλαμβάνων. ἔστι καὶ ὀρῶ περισπώμενον, τὸ διεγείρω καὶ ὁρμῶ· ἔνθα τὸ — Νεῖκος ὀρεῖται: — τούτου ὁ μέσος παρακείμενος ὦρα καὶ ὄρωρα· καὶ καθ' ὑπερβιβασμὸν, ὥρορα. ἢ ἐκ τοῦ ὄρω τὸ διεγείρω, ὁ μέσος παρακείμενος, ὦρα, καὶ Ἀττικῶς ὄρωρα· ὁ ὑπερσυντέλικος, ὀρώρειν.

Ὀρόωτε, Ἰλιάδος δ', ἀπὸ τοῦ ὁράοιτε ὁρᾶτε· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο. ὀρῶ οὖν, ὁ μέλλων, ὀρήσω· ὁ παρακείμενος, ὤρηκα· ὁ μέσος, ὦρα· καὶ τὰ ἑξῆς.

Ὀρωρέχατο, Ἰλιάδος λ', ἤγουν ἢ τῷ κυρτώματι, ἢ τῷ χρώματι, ἢ πρὸς τὴν διάστασιν αὐτῶν ἡ ὁμοίωσις. σημαίνει τὸ ἐκρέμαντο. ἀπὸ τοῦ ὀρέγω ὀρέξω· ὁ παρακείμενος, ὤρεχα, ὤρεγμαι· ὁ ὑπερσυντέλικος, ὠρέγμην, ὤρεκτο, ὠρέχατο· καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν, ὀρωρέχατο.

Ὀροίτυπος] ὡς ἀπὸ τοῦ χορότυπος γίνεται πλεονασμῷ τοῦ ι, χοροίτυπος, καὶ δολοφονῆσαι δολοιφονῆσαι, οὕτως ὀρότυπος καὶ ὀροίτυπος, ὁ ἐν ὄρει τὰ στύπη (ὅ ἐστι στελέχη) κόπτων. Ἀρχίλοχος, Οὐρέων ἀπετύπαζον: — σημαίνει δὲ τὸν ξυλουργόν.

Ὀρυγμαδός, θόρυβος, κραυγή· ὁ ἐν ὄρει γινόμενος. παρὰ τὸ ὄρος καὶ τὸ ὅμαδος. οἱ δέ φασι παρὰ τὸ θορυβάζω θορυβάσσω· καὶ Δωρικῶς, θορυβάξω· ὁ μέσος παρακείμενος, τεθορύβαγα, θορυβαγός· καὶ ἀφαιρέσει τοῦ θ, καὶ τροπῇ τοῦ β εἰς μ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ, ὀρυγμαδός. ἐπὶ τοῦ ἁπλῶς θορύβου.

Ὀῤῥωδῶ καὶ ἀῤῥωδῶ, ζήτει εἰς τὰς Διαφοράς· καὶ κατωῤῥωδηκότες, τὸ φοβούμενοι· ἀπὸ τοῦ ῥῶ τὸ ὑγιαίνω, (ἐξ οὗ καὶ τὸ ἔῤῥωμαι) παράγωγον ῥώζω· καὶ μεταθέσει τοῦ ζ εἰς δ, ῥωδῶ, ὡς μύζω μυδῶ, καὶ ἐρίζω ἐριδῶ· (ἔνθα τὸ, ἐριδήσασθαι) μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἀῤῥωδῶ· (Ἡρόδοτος, Καὶ ἀπεμάχετο τὴν ψυχὴν ἀῤῥωδέων) καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς ο, ὀῤῥωδῶ, τὸ μὴ ἐῤῥῶσθαι τὴν ψυχὴν ἀπὸ φόβου. Φιλόξενος. ὀῤῥωδῶ, παρὰ τὸ τὸν ὀῤῥὸν ἰδεῖν· ὀῤῥὸς δέ ἐστι τὸ ἱερὸν ὀστοῦν. συμβαίνει δέ πως τοῖς φοβουμένοις ἱδρῶτα γίνεσθαι κατὰ τοῦ ἱεροῦ ὀστέου.

Ὄρσεο, ῥῆμα προστακτικὸν ἐνεστῶτος καὶ παρατατικοῦ. ὁ κανών· οἱ Ἴωνες τὴν ου δίφθογγον εἰς ε καὶ ο διαλύουσιν, ὄρσου ὄρσεο. τὸ ῥῆμα, ὄρσω· γίνεται ἐκ τοῦ ὄρω τὸ διεγείρω, ὁ μέλλων Αἰολικῶς, ὄρσω· καὶ μετάγεται εἰς ἐνεστῶτα, καὶ κλίνεται ἄχρι τοῦ παρατατικοῦ. ὄρσω, ὄρσομαι· ὠρσόμην ὤρσου· καὶ ὄρσεο τὸ προστακτικὸν Ἰωνικῶς, κατὰ συστολὴν τῆς πρώτης συλλαβῆς, ὡς ἐμοῦ, ἐμέο· τύπτου, τύπτεο.

Ὀρσοθύρη, θυρὶς δι' ἧς εἰς ὑπερῷον ὑπάρχει ἀνάβασις· 654
παρὰ τὸ ὄρω ὄρσω καὶ τὸ θύρα. Ὀρσοθύρη δέ τις ἔσκεν: — θυρίς τις ἔοικεν ἐπὶ τὴν δημοσίαν ὁδὸν φέρουσα, ἐφ' ἣν ἔδει ἀναβῆναι διά τινος κλίμακος. δύναται δὲ καὶ δι' αὐτοῦ ἄνοδος τις εἶναι φέρουσα ἐπὶ τὴν θύραν ταύτην. εἴρηται παρὰ τὸ ὀρούειν ἐπ' αὐτήν. λέγει δὲ Σιμωνίδης κακοσχόλως, Καὶ τῆς ὄπισθεν ὀρσοθύρης ἠλσάμην: — Φησὶ δὲ Ἀπολλόδωρος, ὀρσορόην ὑπ' ἐνίων λέγεσθαι, δι' ἧς τὸ ὕδωρ ὄρνυται· Κράτης δὲ, ὀρθοθύρη, θύρα πρόβασιν ἔχουσα, καὶ εἰς τὰ ὑπερῷα φέρουσα. τινὲς ὑψηλὴν θύραν.

Ὀρσολέπος, ὀρσοπός, ἵνα λάβῃ τὸ λ. περὶ παθῶν.

Ὀρτή, ἀπὸ τοῦ ἑορτή, κατὰ ἀφαίρεσιν. περὶ παθῶν.

Ὀρταλίζειν. τὸ ῥίπτειν, ὡς Ἀριστοφάνης· οἷον, Ἀνωρτάλιζες κἀκεκραγὼς: — ἀντὶ τοῦ ἀναρρίπτειν ἐποίεις. παρὰ τὸ ὄρω τὸ διεγείρω, ὁ παθητικὸς παρακείμενος, ὦρται· ῥηματικὸν ὄνομα ὀρτός· ἀφ' οὗ περισπώμενον ῥῆμα ὀρτῶ· καὶ παράγωγον ὀρτάζω· καὶ πλεονασμῷ τῆς αλ συλλαβῆς, ὀρταλίζω. δηλοῖ δὲ κυρίως ἡ λέξις τὸ ἀναρρίπτειν τὰ νήπια τῶν παιδίων. οἱονεὶ ὀρούειν εἰς ὕψος. κατεχρῶντο δὲ τῇ λέξει καὶ ἐπὶ τὸ ἄλλην ἡντιναοῦν ποιεῖσθαι κίνησιν, ὡς ἀνωτέρω εἴρηται παρὰ Ἀριστοφάνει.

Ὀρτάλιχος, παρὰ τὸ γλίχεσθαι τοῦ ὀρούειν καὶ πέτεσθαι.

Ὀρτυγομήτρα, παρὰ τὸ ὄρω τὸ διεγείρω.

Ὀρφανός] ἀπὸ τοῦ ὄροφος ὀροφανός. καὶ ὀρφανός, ὁ μὴ ἔχων τινὰ βοηθόν. ἢ παρὰ τὸ ὀρφνόν, ὃ σημαίνει τὸ σκοτεινόν. ζήτει εἰς τὸ Ὀρχομενόν.

Ὄρφνη, ἡ σκοτία. καὶ, Νύκτα δι' ὀρφναίην: — τὴν σκοτεινήν. ἀπὸ τοῦ ἐρέφω τὸ σκέπω, γίνεται ὀροφή· πλεονασμῷ τοῦ ν, ὀροφνή· καὶ συγκοπῇ ὄρφνη, ἡ σκέπουσα τὸ φῶς.

Ὄρχαμος, ἡγεμών· παρὰ τὸ ἄρχω, ἄρχαμος καὶ ὄρχαμος.

Ὄρχατος, σημαίνει τὸν παράδεισον. τὴν φυτείαν δι' ἧς ἐρχόμεθα. διαφέρει δὲ ὀρχοῦ· ὀρχὸς γάρ ἐστιν ὁ βόθρος, εἰς ὃν ἐντίθεται τὰ φυτὰ πρὸς μοσχείαν· παρὰ τὸ ὀρύσσω, ὀρυχόν τινα ὄντα. ὄρχατος δὲ, ἡ ἐπίστιχος φυτεία, παρὰ τὸ ἔρχεσθαι. καὶ Ἀριστοφάνης τὸ μεταξὺ τῶν φυτῶν, μετόρχιον ἐκάλεσεν ἐν τοῖς Γεωργοῖς. ὁ δὲ Ἡσίοδος, ὀρχὸν λέγει τὴν ἐπίστιχον φυτείαν τῶν ἀμπέλων· Οἱ δ' αὖτ' ἐς ταλάρους — ἔφερον βότρυας μεγάλων ἀπὸ ὀρχῶν: — καὶ πάλιν, — παρὰ δέ σφισιν ὀρχὸς Χρύσεος ἦν: — ἔστι δὲ ὅτε δηλοῖ καὶ κῆπον. Ἀπίων δὲ ἐτυμολογεῖ παρὰ τὸ ὄρυσσθαι τὴν γῆν πρὸς φυτείαν. καὶ Ὅμηρος, — πολλοὶ δὲ φυτῶν ἔσαν ὄρχατοι ἀμφίς, Ἰλιάδος ξ.

Ὀρχησταί] τὴν τάξιν τῆς φυτείας, ὀρχοὺς εἰώθασι λέγειν οἱ ποιηταί· καὶ ὀρχησταὶ ἐντεῦθεν, ὅτι κατὰ τὴν τῶν βοτρύων συγκομιδὴν ἐν τοῖς τόποις τούτοις, ἐπειδὰν ἔτυχον τρυγῶντες, ἀπήρχοντο τῷ θεῷ χορεύοντες, καθάπερ κωμῳδοί· ἐξ οὗ καὶ τὸ ὀρχῶ ὀρχήσω. οἱ δὲ, παρὰ τὸ ὀρέγειν καὶ ἐκτείνειν τὰς χεῖρας, κατὰ τροπὴν τοῦ γ εἰς χ. καὶ ὀρχηστὴς Ἄρης, ὁ εὐκίνητος κατὰ πόλεμον, ὡς τὸ, Μηριόνη, τάχα κέν σε, καὶ ὀρχηστήν περ ἐόντα, Ἰλιάδος π. ἐπυρρίχιζον γὰρ ὅπλοις οἱ Κρῆτες πρὸς ἄσκησιν τῶν πολεμικῶν, ὅ ἐστι σὺν τοῖς ὅπλοις τὴν πυρρίχιον καὶ ἔνοπλον ὄρχησιν ἠσκοῦντο·
(635) τρία γὰρ εἴδη ὀρχήσεως, πυρρίχη, σίκιννις, ἥτις ἐστὶν ἱερατικὴ· καὶ ὁ κορδακισμός, αἰσχρός τις ὢν, καὶ μᾶλλον κωμικοῖς ἁρμόδιος.

Ὀρχομενός] δύο εἰσί, Βοιωτικὸς καὶ Ἀρκαδικός· ἀλλ' ὁ μὲν Βοιωτικὸς, Μινύειος καλεῖται· ὁ δὲ Ἀρκαδικὸς, πολύμηλος· καὶ τοῖς ἐπιθέτοις διαστέλλεται ἡ ὁμωνυμία.

Ὀρφανός] ἢ παρὰ τὸ οἶος ὁ μόνος, γίνεται οἰοφανὸς καὶ ὀρφανός, ὁ μόνος φαινόμενος, καὶ γονεῖς μὴ ἔχων· ἢ παρὰ τὸ ἁρπάζω, ἁρπανὸς καὶ ὀρφανός, οὗτινος οἱ γονεῖς ἡρπάγησαν.

Ὅς, ἄρθρον ὑποτακτικόν· σημαίνει δὲ καὶ ἀντωνυμίαν κτητικὴν τρίτου προσώπου. ἐμός, σός, ὅς. σημαίνει καὶ ἀντωνυμίαν ἰσοδυναμοῦσαν τῷ οὗτος· οἷον, Ὃς γὰρ δεύτατος ἦλθεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων: — δύναται σημαίνειν καὶ τὴν αὐτός· οἷον, Ἀλλὰ καὶ ὃς δείδοικε Διὸς μεγάλοιο κεραυνόν: — ἔστι δὲ καὶ ἀόριστον μόριον ἰσοδυναμοῦν τῷ ὅστις, ὑποτακτικῷ ἄρθρῳ ὁμόφωνον· οἷον, Ὃς ἂν ἔλθοι, μενέτω: — καὶ, Ἄνθρωπος ὃς ἦλθε: — Ἄξιον δὲ ζητῆσαι, διατί οὐκ εἰσὶν εἰς ος ὀνόματα μονοσύλλαβα· τὸ γὰρ ὅς, ἄρθρον ἐστὶν, ὡς εἰπεῖν· καὶ τὸ πος, (οἷον, Ὡς πὸς χειμαινόμενος) ἀπὸ τοῦ πούς γέγονε, κατὰ ἀποβολὴν τοῦ υ. καὶ ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι κανών ἐστιν ὁ λέγων, ὅτι πᾶν ὄνομα μονοσύλλαβον μακροκαταληκτεῖν θέλει φύσει ἢ θέσει, χωρὶς τοῦ τίς. ἄλλως τε, δύο κανόνες εἶχον μάχεσθαι· καθὸ μὲν γὰρ εἰς ος εἰσὶν, ὤφειλεν εἰς ου ἔχειν τὴν γενικήν· καθὸ δὲ πάλιν ὅτι πᾶσα μονοσύλλαβος εὐθεῖα, ἰσοσυλλάβως κλινομένη, ἀποβολῇ τοῦ σ ποιεῖ τὴν γενικὴν, ὁ Χνᾶς, τοῦ χνᾶ· ὁ Δρῆς, τοῦ δρῆ· τῶν δύο οὖν κανόνων μαχομένων, ἀπέλιπον τὰ εἰς ος μονοσύλλαβα ὀνόματα.

Ὀρφῶς] περὶ δὲ τοῦ ὀρφῶς, ἔστιν εἰπεῖν ὡς λέγει ὁ αὐτὸς Χοιροβοσκὸς, ὅτι τὰ εἰς ως Ἀττικὰ τῆς κοινῆς εὐθείας ἔχουσι τὸν τόνον· κἂν φθάσῃ προπαροξυνθῆναι ἡ εὐθεῖα, πᾶσα πτῶσις προπαροξύνεται. σεσημείωται τὸ ὀρφῶς καὶ τὸ λαγῶς· ταῦτα γὰρ οὐκ ἐφύλαξε τὸν τόνον τῶν κοινῶν. τοῦ μὲν γὰρ ὀρφῶς ὁ τόνος, ὄρφος ἐστὶ, βαρύτονος· τοῦ δὲ λαγῶς, λαγός, ὀξύτονος· ὡς Ἡρωδιανός φησιν, ὅτι ἐν τοῖς εἰς ως ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν, οὐδὲν περισπᾶται, πλὴν τοῦ ὀρφῶς καὶ λαγῶς.

Ὅσιος, παρὰ τὸ ἅζω τὸ σέβομαι γίνεται, τροπῇ τοῦ α εἰς ο· διὸ καὶ διὰ τοῦ ι γράφεται· τὰ γὰρ παρὰ μέλλοντος διὰ τοῦ ιος γινόμενα διὰ τοῦ ι γράφεται· ἅζω, ἅσω, ἅσιος καὶ ὅσιος· καὶ κτήσω, κτήσιος· ἀλέξω, ἀλέξιος. τὸ δεξιὸς καὶ ἀνεψιός, κατὰ τόνον μόνον διήλλαξεν.

Ὀσημέραι, πάντοτε, καθ' ἡμέραν, ὅσαι ἡμέραι.

Ὄσπριον δεῖ λέγειν, καὶ οὐκ ὄσπρεον. παρὰ τὸ σπόρος σπόριον· καὶ ὑπερβιβασμῷ, ὄσπριον. Χοιροβοσκός.

Ὄσσα, θεία φήμη καὶ κληδών· Ὄσσαν δ' ἄμβροτον ἱεῖται. οἶμαι παρὰ τὸ ὄπτω. Ἡσίοδος τὴν πᾶσαν φωνὴν ὄσσαν λέγει. σημαίνει καὶ τὸ ὄρος τὸ Θετταλικόν.

Ὄσσε, σημαίνει τοὺς ὀφθαλμούς. παρὰ τὸ ὄπτω τὸ βλέπω, Αἰολικῶς ὄσσω, ὡς κόπτω κόσσω, καὶ πέττω πέσσω. ἔστιν οὐδέτερον τὸ ὄσσος· κλίνεται τοῦ ὄσσεος καὶ ὄσσους· ὄσσεε, καὶ ἀφαιρέσει τοῦ ἑνὸς ε, ὄσσε. κλίνεται δὲ καὶ ἀρσενικῶς ὁ ὄσσος, ὥσπερ καὶ ὁ σκότος.

Ὀσσόμενος, σημαίνει τὸ περιβλεψάμενος. (636)

Ὄσσετο θυμὸς, προεώρα, τουτέστι κατὰ ψυχὴν προσεδέχετο, οἷον ἡ κατ' ἐπίνοιαν γνῶσις· ἀπὸ τῶν ὄσσων τῶν ὀφθαλμῶν.

Ὀσταφίς, πλεονασμῷ τοῦ ο· καὶ ἀσταφίς, πλεονασμῷ τοῦ α· σταφὶς γὰρ· σπάνιον τὸ σταφίς· σχεδὸν γὰρ ἡ εἰς α χρῆσις ἀσταφὶς ἔχει. περὶ παθῶν.

Ὀστέον] παρὰ τὸ στῶ στέον, καὶ ὀστέον, τὸ αἴτιον τῆς στάσεως· ἢ παρὰ τὸ ἵστημι.

Ὄστρακον, παρὰ τὸ στερεὰν ἀκμὴν ἔχειν.

Ὀστλιγγες] Ὀστλιγγες μαλεροῖο πυρός: — αἱ λαμπηδόνες· παρὰ τὸ ὄσσε καὶ τὴν ἴλιγγα, ὀσσίλιγγες τινὲς οὖσαι· καὶ κατὰ συγκοπήν. σημαίνει δὲ καὶ τρίχας, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν τῷ πρώτῳ, Αἰπῶν ἀπ' ὀστλίγγων αἰὲν ἄλειφα ῥέει: — παρὰ τὸ ὀστοῦν εἰλεῖσθαι. ὀστοίλιγγες τινὲς οὖσαι, αἱ περὶ τὸ ὀστέον εἰλούμεναι. ἢ περὶ τὰ ὀστώδη μέρη τῆς κεφαλῆς εἰλῆσθαι καὶ συναθροῖσθαι. Ὧρος, καὶ ἄλλοι.

Ὀσφύς, ῥάχις, καὶ ψόα· ὡς μὲν Ἀριστοτέλης, ἡ ἴση πρὸς [τὰ] ἄνω ἐμπεφυκυῖα, ἰσοσφύς τις οὖσα· ὡς δὲ Ἀπολλόδωρος, οἱονεὶ ὀστοφυής τις οὖσα· ὀστώδης γάρ.

ὀσφὺς λέγεται τὸ τρίτον μέρος τῆς ῥάχεως· ἡ γὰρ ῥάχις τρεῖς ἐπωνυμίας ἔχει· καὶ ἡ μὲν πρώτη, καλεῖται αὐχήν· ἡ δὲ δευτέρα, ἰξύη· ἡ δὲ τρίτη, ὀσφὺς, οἱονεὶ ὀστοφυής.

Ὀσχεός] ὀχεύω, ὀχεός· καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, ὀσχεός, ὡς φωλεύω, φωλεός.

Ὅτ' ἂν] τὸ ὅταν ἐπίῤῥημα οὐ δύναται εἶναι. τὰ γὰρ εἰς αν ἐπιῤῥήματα, ἐκτείνεται. τὸ πάμπαν . . τὸ δὲ ὅταν, κατὰ συστολὴν, δύο μέρη λόγου εἰσίν, ὅτε ἄν. ὁμοίως καὶ τὸ ὁπόταν.

Ὀτέοισιν, Ἰλιάδος ο', Ἡμὲν ὀτέοισι κῦδος ὑπέρτατον ἐγγυαλίξει, Ἠδ' ὅτινας μινύθει: — ἀντὶ τοῦ οἷστισι. τὸ ὅτισι τρισύλλαβον, ἐπὶ τοῦ ο ἔχει τὸν τόνον· τὸ δὲ ὀτέοισιν, οὐκ ἔτι.

Ὄτλος, ὁ μόχθος, ἡ κακοπάθεια. παρὰ τὸ τλῶ τὸ κακοπαθῶ, ῥηματικὸν ὄνομα τλός· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο. ἢ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α, ἄτλος καὶ ὄτλος, ὡς ἄχθος, ὀχθήσατο.

Ὅτι] Ἰστέον ὅτι τὸ ὅτι, πῇ μέν ἐστι σύνδεσμος αἰτιολογικὸς, πῇ δὲ ὄνομα οὐδέτερον· ὅπερ γέγονεν ἀπὸ τοῦ ὅστις ἀρσενικοῦ· τὸ θηλυκὸν, ἥτις· καὶ τὸ οὐδέτερον, ὅτι. καὶ ὥσπερ ἐν τῷ ὅστις δύο λέξεις εἰσὶν, οὕτω καὶ ἐν τῷ ὅτι, ὅπέρ ἐστιν ἓν μέρος λόγου· τοῖς γὰρ πυσματικοῖς εἴωθε προσέρχεσθαι ἀναφορικὸν μόριον τὸ ὁ· ποῖος, ὁποῖος· τίς, ὅστις. τὸ δὲ τὶς, κοινόν ἐστι τῷ γένει, καὶ ὄνομα ἀναφορικόν. ἐὰν δὲ ἀναδιπλασιασμὸν δέξηται τοῦτο ὅττι, μόνον ἐστὶν ὄνομα ἐν μιᾷ λέξει ἀκουόμενον, καὶ οὐκέτι συμπίπτει συνδέσμῳ, ἀλλ' ἔστιν οὐδέτερον ὄνομα. Ἰστέον ὅτι ἐπὶ μὲν τοῦ ὁποῖος καὶ τῶν ὁμοίων, οὐκ ἔστι τὸ ο ἄρθρον, ἀλλὰ μόριον προσιὸν τοῖς πύσμασιν· οὐδέποτε γὰρ ἄρθρον μετὰ πυσμάτων συντάσσεται· τὰ γὰρ πύσματα, ἀγνοεῖ· τὸ δὲ ἄρθρον, ἀναφέρει τὸ προεγνωσμένον.

Ὄτοβος, ψόφος· διὰ τὸ ἀσαφὲς τῆς λέξεως, ἤγουν τοῦ λέγειν· ἢ διὰ τῶν ὤτων βοή. Ἡσίοδος, ἔνθα, — ὄτοβος δ' ἄτλητος ὀρώρει.

657 Ὀτραλέως, σπουδαίως. παρὰ τὸ τρέω τὸ φοβοῦμαι καὶ σπεύδω, γίνεται τρεής· καὶ κατὰ συναλοιφὴν τοῦ ε καὶ η εἰς τὸ αὐτὸ η, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο, ὀτρής· ἀφ' οὗ ἐπίῤῥημα εἰς ως, ὀτρῶς καὶ ὀτρέως, ὡς εὐτυχής εὐτυχῶς, εὐγενής εὐγενῶς· καὶ πλεονασμῷ τῆς αλ συλλαβῆς. Ἰλιάδος γ', — τοὶ δ' ὀτραλέως ἐπίθοντο: — ἔστι ῥῆμα τρῶ τὸ φοβοῦμαι· ἐξ αὐτοῦ ὄνομα ῥηματικὸν, τρεύς· καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἀτρεύς, ὁ ἄφοβος· τροπῇ, Ὀτρεύς· ὅθεν τὸ, λαοὺς Ὀτρῆος: — ἡ γενικὴ τῶν πληθυντικῶν, ὀτρέων· καὶ τὸ, ἔπος ὀτρέως: — καὶ ὥσπερ παρὰ τὸ κάρπιμος πλεονασμῷ τῆς αλ συλλαβῆς γίνεται καρπάλιμος, οὕτω καὶ ὧδε.

Ὀτρηρώ] — ὀτρηρὼ θεράποντε: — δραστικοί, σπουδαῖοι. παρὰ τὸ ὀτρύνω, ὀτρυρός· καὶ τροπῇ, ὀτρηρός, ὁ δι' ἑαυτοῦ παρωξυμμένος πρὸς τὸ ἐνεργεῖν, ἢ δι' ἑτέρου. ὁ δὲ Φιλόξενος, παρὰ τὸ τρῶ τρέω, γίνεται ῥηματικὸν ὄνομα τρεερός, ὡς σφάλλω, σφαλερός· καὶ κράσει, τρηρός, ὁ δειλός· (ἀφ' οὗ παρώνυμον τρήρων) μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἀτρηρός, ὁ μὴ δειλὸς, ἀλλὰ δραστικὸς, καὶ ἐῤῥωμένος τὴν γνώμην· καὶ μεταθέσει, ὀτρηρός.

Ὄτριχας, οἰετέας, καὶ ὅπατρας: — οἱονεὶ ὁμοετέας καὶ ὁμοιότριχας καὶ ὁμόπατρας· καὶ κατὰ συγκοπὴν, ὅτριχας. ἢ ὁμοῦ λέγει τὸ αὐτό· ὅθεν καὶ ὁμώνυμον.

Ὀτρυγηφάγος] τρύγη, ὁ Δημητριακὸς καρπός· ἐξ οὗ τρυγηφάγος· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο, ὀτρυγηφάγος.

Ὀτρύνω] ὄρω τὸ διεγείρω, ὀρύω, ὀρύνω· καὶ πλεονασμῷ τοῦ τ, ὀτρύνω· σημαίνει τὸ ἐπισπεύδω καὶ παρορμῶ καὶ διεγείρω, ὡς τὸ, Ὄτρυνε δὲ γέροντα παριστάμενος ἐπέεσσι: — σημαίνει καὶ τὸ παρακατασκευάζω, ὡς τὸ, Αὐτὰρ ἐμοὶ πομπὴν ὀτρύνηται.

Οὐκ ἔα] τρεῖν μ' οὐκ ἔα Παλλὰς Ἀθήνη, Ἰλιάδος ο'. συστέλλεται τὸ α, καὶ βαρύνεται. τὸ μὲν οὖν ἐντελὲς τοῦ ἐνεστῶτός ἐστιν ἐῶ, ἐᾷς, ἐᾷ, μετὰ τοῦ ι· τοῦ δὲ παρατατικοῦ, εἴων, εἴας, εἴα, οὐ μετὰ τοῦ ι· καὶ τὸ προστακτικὸν, ἔα. εἰ τοίνυν ἐστὶ τοιοῦτο τὸ, τρεῖν μ' οὐκ ἔα, μόνον συνεστάλη τὸ α· καὶ ὁ παρατατικὸς ἐστὶν ἰσοδύναμος τῷ ἐνεστῶτι. εἰ δὲ ἐνεστώς ἐστιν, ἀεὶ περισπᾶται καὶ σὺν τῷ ι γράφεται, δῆλον ὅτι πολλὰ πάθη, συστολὴ τοῦ α, καὶ ἐκβολὴ τοῦ ι, καὶ μεταβολὴ τοῦ τόνου· εἰ μὴ ἐκδεξώμεθα, ὡς ἔθος τῷ ποιητῇ τὰ ῥήματα τῆς δευτέρας συζυγίας κατὰ τὸ δεύτερον καὶ τρίτον πρόσωπον πολλάκις διαλύειν εἰς δύο αα· ὧν τὸ μὲν πρῶτον συνεσταλμένον· τὸ δὲ δεύτερον, ἐκτεταμένον καὶ σὺν τῷ ι γραφόμενον· οἷον, Οὐχ ὁράας οἷος κἀγώ: — καὶ ἐπὶ τοῦ τρίτου, Οὐκ ἐάᾳ Κρονίδης: — τοῦτο γοῦν τὸ ἐάᾳ, δύναται κατὰ ἀποκοπὴν εἰρῆσθαι· οἷον, — τρεῖν μ' οὐκ ἔα: — ἔνθα καὶ συστέλλεται τὸ α καὶ βαρύνεται. οὐκ ἀήθες δὲ καὶ ἐνεστῶτα ἀποκόπτεσθαι καὶ ἄλλους χρόνους. ὡς τὸ, Οὖτα κατὰ λαπάρην: — εἰ δέ τις ἐπιζητῶν ὁμοιότητα, ἀπὸ τῶν εἰς ω περισπωμένων ἢ βαρυτόνων ἐπὶ τοῦ τρίτου ἀποκοπὴν οὐχ εὑρήσει, καὶ οὐδὲ τοῦτο παραδέξαιτο, ἑαυτὸν λήγει. περὶ γὰρ πάθους καὶ λαμβάνομαι.

Οὔ σε ἔοικε: — τί διαφέρουσιν αἱ ἐγκλινόμεναι ἀντωνυμίαι τῶν ὀρθοτονουμένων; διαφέρουσιν, ὅτι αἱ μὲν ὀρθοτονούμεναι, διαστολὴν ἔχουσιν ἑτέρου προσώπου· οἷον, ἐμοὶ ἔδωκε, καὶ οὐκ ἄλλῳ· ἐμοῦ ἤκουσας, καὶ οὐκ ἄλλου: — αἱ δὲ ἐγκλινόμεναι, ἀπόλυτα πρόσωπα δηλοῦσιν, Ὧς σεο νῦν ἔραμαι.

Οὐ μέν πως: — τὸ μέν, ὀξύνεται· ἐπειδὴ αἱ ὀξυνόμεναι 658
λέξεις, διὰ τὴν συνέπειαν, τρέπουσι τὴν ὀξεῖαν εἰς βαρεῖαν· ἐπιφερομένου δὲ ἐγκλιτικοῦ μορίου, τὴν ἰδίαν τάσιν φυλάττουσι. Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν: — καὶ, Ζεύς με μέγα Κρονίδης.

Οὐ ἔθεν, ἐκ τῆς οὐ ἀρνήσεως καὶ τῆς ἔθεν Ἀττικῶς παραγώγου ἀντωνυμίας. Ἰστέον ὅτι τὸ οὐ ἔθεν χωρὶς τοῦ κ εὑρέθη, διότι ἐγκλίνεται· τὰ δὲ ἐγκλινόμενα οὐδέποτε προσλαμβάνει· οἷον, ἐμοῦ, ἤκουσέ μου. ἄλλως δὲ, αἰτία μέν ἐστιν ἡ Οὐ ἄρνησις τοῦ πλεονασμοῦ, ἀλλ' οὐ δύναται λήγειν εἰς κ· οὐδέποτε γάρ ἐστι λέξις Ἑλληνικὴ εἰς ἄφωνον λήγουσα. δεῖ οὖν αὐτὸ ἐπιφέρειν τῇ ἑτέρᾳ λέξει. εἰ οὖν ἔλαβεν αὐτὸ ἐν τῷ ἔθεν, ἤμελλε φυλάττειν ἐν πλεονασμῷ, καὶ οὐκέτι ἐνεκλίνετο.

Οὐ θήν μιν] πόσοι τόνοι; δύο. διατί; ἡνίκα εὑρεθῇ ἐγκλιτικὰ ἐφεξῆς ἀλλήλων κείμενα, πολλαὶ ἔσονται καὶ παράλληλοι αἱ ὀξεῖαι, Ἤ ῥά νύ που: — περὶ παθῶν.

Οὐχ ἅπτομαι] πότερον ἀπὸ τῆς οὐ ἀρνήσεως γέγονεν, ἢ ἀπὸ τῆς οὐχί; οὐ γὰρ ἔχει ἀπόστροφον· καὶ τοῦτο δῆλον καὶ ἐξ ἑτέρου ῥήματος, Οὐκ ἔρχομαι, Οὐκ ἄγω: — εἰ γὰρ ἐκ τοῦ οὐχὶ αἱ συνθέσεις ἐλέγοντο, ἄτρεπτον ἂν τὸ χ ἐφυλάττετο· ψιλὴ γὰρ οὐ δύναται μεταβάλλειν τὸ δασὺ εἰς ψιλόν, ὡς τὸ, ἀμφ' ἐμοί: — ἡ δασεῖα δὲ μᾶλλον τὸ ψιλὸν μεταβάλλει πρὸς δασύ. προφανὲς οὖν, ὅτι ἐκ τῆς οὐ ἀρνήσεως μᾶλλον τὰ ῥήματα συντίθεται, καὶ πλεονασμῷ τοῦ κ διὰ τὴν ἐπαλληλίαν μεταβάλλεται, ὁπηνίκα δασὺ τὸ ῥῆμα, ὡς τὸ Οὐχ ὁρῶ. ἄτοπον οὖν, εἰ τὸ μὲν Οὐκ ἄγω ἐκ τοῦ οὐ συντίθεται, τὸ δὲ Οὐχ ἅπτομαι, ἐκ τοῦ οὐχί· ὤφειλε γὰρ λέγεσθαι οὐχ' ἔρχομαι. Ἰστέον δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι τὸ σύμφωνον προσελθὸν, διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν φω-

πνέοντων, τῇ κάτω συλλαβῇ ἀκολουθεῖ, διϊστάμενοι τῆς οὐ ἀρνήσεως. οὕτως εὗρον ἐγὼ εἰς τὴν ἀπορίαν καὶ λύσιν Εὐλογίου σχολαστικοῦ. Οὐ. τὸ οὐ ἐπίῤῥημά ἐστιν ἀρνήσεως· τὸ δὲ κ πλεονάζει διὰ τὴν χασμωδίαν καὶ ὅτι ψιλὸν ψιλοῦ ἡγεῖται, καὶ δασὺ δασέος καὶ ὅτι ἡ οὐ ἄρνησις συντιθεμένη ἑτέρᾳ λέξει τῇ ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένῃ, ψιλουμένης μὲν αὐτῆς, πλεονάζει τὸ κ, ὡς τὸ, Οὐκ ἐνεστά, ἀντὶ τοῦ, οὐ μεμπτά· καὶ, — οὐκ ἐπιεικτὸν, ἀντὶ τοῦ οὐχ ὑποχωροῦν τινί, οὐ νικώμενον· δασυνομένης δὲ, πλεονάζει τὸ χ, ὡς τὸ, Οὐχ οὕτως· ἔστι δὲ ἐπίῤῥημα μεσότητος, ἐκ τῆς οὐ ἀρνήσεως καὶ τῆς οὗτος ἀντωνυμίας.

Οὐχί] τὸ οὐχί κατ' ἐπέκτασίν ἐστι τῆς χι συλλαβῆς ἐκ τῆς οὐ ἀρνήσεως. ἢ κατὰ πλεονασμόν· τὸ δὲ οὐκί κατὰ πλεονασμὸν καὶ μόνον, καὶ οὐ κατ' ἐπέκτασιν· αἱ γὰρ ἐπεκτάσεις διὰ δασέων γίνονται, καὶ οὐ διὰ ψιλῶν, οὐί, καὶ οὐχί, καὶ οὐκί· σημαίνει τὸ οὐδαμῶς. καὶ ἔστιν ἐπίῤῥημα ἀρνήσεως· καὶ οἱ Ἴωνες ἀντὶ τῶν δασέων: — εἰς τὸ Ὀμίχλη. τὸ δὲ οὐχί παράλογόν ἐστι κατὰ τόνον· ὤφειλε γὰρ βαρύνεσθαι· ἐπεὶ δὲ παραλόγως ὀξύνεται, τῷ εἶναι ναίχι, ἢ ἤχι πρὸ τῆς ἐπεκτάσεως, τούτου χάριν καὶ μετὰ τὴν ἔκτασιν παραλόγως ὀξύνεται. εἰς τὸ νόσφι.

Οὖας, σημαίνει τὸ οὖς. παρὰ τὸ αὔω τὸ φωνῶ, γίνεται αὖας· καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς ο, οὖας, τὸ τῆς φωνῆς ἀντιληπτικὸν αἰσθητήριον. κλίνεται οὔατος, ὡς δέρας δέ-
659 ρατος. ἐκ δὲ τούτου γίνεται κατὰ ἀποβολὴν τοῦ υ, ὄας· καὶ κατὰ κρᾶσιν, οὖς· καὶ κατὰ Δωριεῖς, ὦς. τὸ δὲ, Ἀμφῶες νεοτευχές. παρὰ Θεοκρίτῳ, γίνεται οὕτως· ὡς παρὰ τὸ οὖδας γίνεται τὸ οὖδος, καὶ παρὰ τὸ γῆρας γῆρος, καὶ παρὰ τὸ κῶας κῶος, οὕτω καὶ παρὰ τὸ ὄας ὄος. εἶτα πάλιν, ὥσπερ παρὰ τὸ εἶδος εὐειδής, γένος εὐγενής, οὕτω καὶ παρὰ τὸ ὄος γίνεται ἀμφώεις· ἀπὸ γὰρ τῶν εἰς ας οὐ γίνεται σύνθετον, ἀλλ' ἀπὸ τῶν εἰς ος. περὶ παθῶν. τὸ δὲ οὖς ἄκλιτόν ἐστιν, ὡς λέγει ὁ Χοιροβοσκός· οὐδὲν γὰρ οὐδέτερον εἰς ους λήγει, εἰ μὴ μόνον τὸ οὖς. ὅθεν, ὡς μονῆρες, ἔμεινεν ἄκλιτον, ὥσπερ τὸ δέμας ἄκλιτόν ἐστιν· οὐδὲν γὰρ οὐδέτερον εἰς ας εὑρίσκεται ἔχον πρὸ τοῦ α τὸ μ· καὶ μὴ ἔχον τὸ μ, ἔμεινεν ἄκλιτον.

Οὐδαμῶς, ἐπίῤῥημα μεσότητος· ἀπὸ τοῦ ἀμός γίνεται· ἐξ οὗ καὶ τὸ οὐδαμόθεν. ζήτει εἰς τὸ ἀμωσγέπως.

Οὐδείς] Ἰστέον ὅτι τὸ οὐδείς, ὅτε ἰσοδυναμεῖ τῷ οὔτις, δύο μέρη λόγου εἰσί, τό τε οὐ, καὶ τὸ δείς· οὐδὲ γὰρ ἐστὶ σύνθετον. εἰ γὰρ ἦν σύνθετον, ἤμελλε πρὸ μιᾶς ἔχειν τὸν τόνον. πᾶν γὰρ ὄνομα μονοσύλλαβον συντιθέμενον ἀναβιβάζει τὸν τόνον, παῖς, εὔπαις· χθών, αὐτόχθων· Θρᾷξ, Σαμόθραξ· χωρὶς τοῦ πτώξ, πολυπτώξ. δηλεῖ δὲ καὶ ἡ γενικὴ ὀξυνομένη. εἰ δὲ ἦν ἐν συνθέσει, ἤμελλεν ἡ γενικὴ βαρύνεσθαι· πᾶσα γὰρ γενικὴ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς εἰς ος λήγουσα ἀπέστραπται τὴν ὀξεῖαν τάσιν, χωρὶς τοῦ γυναικός καὶ θυγατρός. λέγει δὲ ὁ Φιλόπονος, ὅτι [κατὰ] τὴν γενικὴν τῶν πληθυντικῶν περισπᾶσθαι ὀφείλει, διὰ τὸν κανόνα τὸν λέγοντα, ὅτι πᾶσα εὐθεῖα πληθυντικῶν εἰς ες λήγουσα δισύλλαβος περισπᾶται κατὰ τὴν γενικήν, ἄνδρες, ἀνδρῶν. ἡ δὲ παράδοσις ἀντίκειται αὐτῷ· πάντες γὰρ οἱ ῥήτορες οὐδένων βαρύνοντες ἀναγινώσκουσιν. αὐτοῦ δὲ τοῦ οὐδεὶς τὸ οὐδέτερον, δέν, χωρὶς τῆς οὐ παραθέσεως, ἔχομεν παρὰ Ἀλκαίῳ ἐν τῷ ἐνάτῳ, Κοὐδὲν ἐκ δενὸς γένοιτο: — Ζηνόβιος.

Οὐδενόσωρα, Ἰλιάδος θ', τὰ οὐδὲ μιᾶς φροντίδος ἄξια. ὑφὲν δὲ κατὰ σύνθεσιν· εἰ καὶ σπανίως ἡ τοιαύτη σύνθεσις, ἐκ τῆς οὐ ἀποφάσεως, καὶ τῆς δενός γενικῆς, καὶ τοῦ ὤρα ἡ φροντίς. αἱ ξέναι δὲ αὗται συνθέσεις ποιητῶν τολμήματα· καὶ γὰρ οὐκ ἔχει τὶ ἕτερον μιμήσασθαι· τὸ γὰρ ἑκκαιδεκάδωρα, πρῶτον ἐστὶν ἑκκαίδεκα· καὶ οὕτω τὸ δῶρα προσελθὸν, ἐγένετο ἑκκαιδεκάδωρα. καὶ ὁ μὲν Ἡρωδιανὸς, οὕτως· ἕτεροι δὲ, ἐκ τῆς οὐ ἀποφάσεως, τοῦ δὲ συνδέσμου, τῆς ἑνός γενικῆς, καὶ τοῦ ὤρα, τοῦτο φασὶ συγκεῖσθαι.

Οὐδέτερον] οὐδέτερόν ἐστι τὸ μὴ ὂν ἓν ἐκ τῶν αὐτῶν προϋποκειμένων γενῶν, λέγω δὴ τοῦ ἀρσενικοῦ καὶ θηλυκοῦ. εἰ γὰρ εὑρίσκομεν καὶ ἀπὸ τοῦ α στερητικοῦ ἀρχόμενον, ὡς τὸ ἄφιλος, ἄσεμνος, τί ἄτοπον καὶ ἀπὸ τῆς οὐ ἀποφάσεως ἄρχεσθαι τοῦτο; οὐδὲ γὰρ διαφέρουσιν ἀλλήλων ἥ τε ἀπόφασις καὶ στέρησις, ὅσον κατὰ τὸ εἶναι ἄμφω ἀναιρετικά· εἴτε κατὰ ἄλλον τρόπον διαφέρουσι, καθ' ὃ ἡ μὲν στέρησις, ἐπιβάλλοντος (ἤγουν ἁρμόζοντος) ἐστὶν ἀτευξία, τουτέστιν ἀποτυχία· ὡς ὅταν εἴπωμεν, ἄτεχνος ὁ ῥήτωρ· ἐπιβάλλει μὲν γὰρ (ἤτοι ἁρμόζει αὐτῷ τὸ εἶναι ἔντεχνον, οὐκ ἔτυχε δὲ τούτου ἡ δὲ ἀπόφασις, ὡς ἔτυχε λαμβάνεται. δυνατὸν γὰρ λέγειν Οὐ τεχνικὸς ὁ ὄνος· ἄτεχνος δὲ ὁ ὄνος, οὐ δυνατὸν λέγειν ἐπειδὴ, ὡς εἴρηται, οὐχ ἁρμόζει τῷ 640
ὄνῳ τὸ εἶναι τεχνικόν. ἀμέλει ἡνίκα ἡ α στέρησις μὴ σημαίνει ἐπιβάλλοντος ἀποτυχίαν, τότε ἀντὶ ἀποφάσεως λέγουσιν αὐτὴν εἶναι, καὶ παραλαμβάνεται ὡς ἐν τῷ ἀθάνατον, ἄλογον, ἀντὶ τοῦ οὐ θανατούμενον, οὐ λογικόν. οὐδὲ γὰρ ἐστὶν ἐνταῦθα ἐπιβάλλοντος ἀτευξία· οὐ δύναται γὰρ ὁ ἀθάνατος εἶναι θνητὸς, οὐδὲ τὸ ἄλογον λογικόν. οὕτως ὁ Χοιροβοσκὸς εἰς τὰ προλεγόμενα τῶν οὐδετέρων. σύγκειται δὲ ἐκ τριῶν μερῶν τοῦ λόγου, τῆς οὐ ἀποφάσεως, καὶ τοῦ δὲ συνδέσμου, καὶ τοῦ ἕτερον ὄνομα. καὶ ἔστιν ἀναλογώτερον τοῦ οὐθέτερον· ὅπερ ἀπὸ τοῦ τε συνδέσμου γίνεται οὐτέτερον· καὶ διὰ τὴν δασεῖαν ἐτράπη τὸ τ εἰς θ· ὁ γὰρ τε σύνδεσμος ἀπαιτεῖ καὶ ἕτερον σύνδεσμον, Οὔτε τοῦτο, οὔτε τοῦτο. ὅθεν σεσημείωται τὸ παρὰ Μενάνδρῳ Οὐθὲν μέλει σοι: — ὅτι οὐκ ἔχει ἑτέρου συνδέσμου ἐπιφοράν. μήποτε δὲ οὐκ ἔστιν ἀπὸ τοῦ τε συνδέσμου, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ δὲ, κατὰ τροπὴν, οὐδέτερον, οὐθέτερον, ὡς δάσος, θάσος.

Οὖθαρ ἀρούρης, τὸ λιπαρώτατον καὶ καρπιμώτατον καὶ κάλλιστον τῆς γῆς. οἶμαι ἀπὸ τοῦ θῶ τὸ τρέφω ἢ θάλλω, γίνεται πλεονασμῷ τοῦ ο. ἢ παρὰ τὸ θῶ τὸ θηλάζω, γίνεται θάρ καὶ πλεονασμῷ τῆς ου συλλαβῆς, οὖθαρ σημαίνει δὲ τὸν μαζόν.

Οὐθέν. ἔστιν ὄνομα δείς· καὶ ἰσοδυναμεῖ τῷ τίς· ἀπὸ τοῦ εἷς ἑνός· καὶ τὸ οὐδέτερον, δέν· μετὰ τῆς οὐ ἀρνήσεως, καὶ συγκοπῇ, οὐδέν καὶ τροπῇ τοῦ δ εἰς θ, οὐθέν.

Οὐλαμός, παρὰ τὸ πλῆθος τῶν ἀνδρῶν, ἡ τάξις, παρὰ τὸ ὁμοῦ εἰλεῖσθαι ὅθεν καὶ τὰς τρίχας οὔλας φασίν. Ἰστέον ὅτι οὐλαμὸς ἐστὶν τάξις συνεστηκυῖα ἐκ τεσσαρακοντατεσσάρων ἀνδρῶν· φάλαγξ δέ ἐστιν ἐξ ἑκατὸν εἴκοσι ἀνδρῶν.

Οὖλος, σημαίνει τέσσαρα· τὸν ὁλόκληρον καὶ προσηνῆ, ὡς ἐν Ὀδυσσείᾳ Οὖλόν τ' ἄρτον ἑλὼν ἐπένειμε τραπέζῃ: — καὶ τὸν μαλακόν, ὅθεν, — οὔλων τε ταπήτων: — καὶ τὸν ὀλέθριον, ὡς [τὸ] οὖλος Ἄρης, ὁ ὀλέθριος· (παρὰ τὸ ὄλλω ὀλλύω, οὖλος) καὶ τὸν συνεστραμμένον, ὡς τὸ οὐλοκάρηνος, ἐπὶ τοῦ Ὀδυσσέως, παρὰ τὴν τῶν τριχῶν διαστροφήν. σημαίνει καὶ τὸ ὑγίαινε, ὡς τὸ, Οὖλέ τε καὶ μέγα χαῖρε: — οὖλον δὲ ὄνειρον, οὐκ αὐτὸν ὀλέθριον ὄντα, ἀλλὰ τὸν ἐπ' ὀλέθροις πεμπόμενον. ἢ οὖλον τὸν ὑγιῆ, ὥσπερ λέγεται οὐλὴ τραύματα. Οὐ-

λῃ δ' ἐπενήνοθε λάχνη: — ἁπαλὴ, ἢ τρυφερά. καὶ πάλιν, Χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὔλας: — ἐνταῦθα σημαίνει τὰς συνεστραμμένας. εἰσὶ δὲ αἱ ἑλικοειδεῖς τρίχες· παρὰ τὸ εἰλεῖσθαι· ὡς ἐξ ἐναντίας αἱ ἄλλαι τέτανες λέγονται, παρὰ τὸ τετάνθαι. οὔλη δὲ βαρύνεται· καὶ τὸ ἀρσενικὸν αὐτοῦ. καὶ μήποτε ἀνάλογος ἡ παρὰ τῷ ποιητῇ ἀνάγνωσις πρὸς τὴν κοινὴν συνήθειαν, εἴγε ὀξύνεται τὸ ὄνομα λεγόμενον οὐλὸς ἄνθρωπος, καὶ οὐλὴ κόμη. οὐ δέον δέ· τὰ γὰρ εἰς λος λήγοντα δισύλλαβα, μὴ ἔχοντα πρὸ τοῦ λ ἄλλο σύμφωνον, παραληγόμενα δὲ τῷ ο, ἤτοι μόνῳ ἢ μεθ' ἑτέρου φωνήεντος, βαρύνεται, πόλος, στόλος, κοῖος, κεῖος, δοῦλος. προσέθηκε δὲ, μὴ ἔχοντα σύμφωνον, διὰ τὸ μοχλός. τὸ μέντοι θολὸς, ὀξυνόμενον, πρὸς ἀντιδιαστολήν ἐστιν.

Οὐλή, τὸ ὑγιανθὲν τραῦμα· παρὰ τὸ οὐλῶ τὸ ὑγιαίνω.
641 Οὖλέ τε καὶ μέγα χαῖρε: — οἱονεὶ ἡ τὴν ὅλην ἀναλαβοῦσα σάρκα. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς, παρὰ τὸ εἰλῶ τὸ συστρέφω γίνεται οὐλὴ ἡ συνεστραμμένη σάρξ· τὸ γὰρ ἐναντίον, ἀπὸ τοῦ διελκῦσαι ἕλκος λέγεται. ἢ οὐλὴ ἡ συναχθεῖσα σάρξ, παρὰ τὸ ὁλῶ ὀλὴ καὶ οὐλή.

Οὔλιος ἀστὴρ, Ἰλιάδος λ'. οὕτω γράφεται, καὶ οὐχὶ αὔλιος, ὥς τινες· ἵνα σημαίνῃ τὸν φθοροποιὸν κύνα καὶ λαμπρότατον. αὔλιος δὲ, ὁ ἕσπερος, ὁ εἰς ἀνάπαυσιν ἄγων τὰ ζῶα, ἀλύπιός τις ἄν. ἴσως δὲ καὶ οὐ τὸν τοῦ κυνὸς λέγει, ἀλλ' ἕνα τῶν κομητῶν. διὸ καὶ φθοροποιὸς, ὁ φθορὰν προμηνύων. παρὰ τὸ ὁλοός, ὃ σημαίνει τὸν ὀλέθριον, γίνεται οὖλος.

Οὖλον, ἡ συνέχουσα τοὺς ὀδόντας σάρξ. ὠνόμασται δὲ διὰ τὸ τρυφερόν· οὖλον γὰρ τὸ ἁπαλόν· ὅθεν, Οὔλας ἧκε κόμας: — ἢ παρὰ τὸ εἰλεῖσθαι περὶ τοὺς ὀδόντας· τρόπῳ γάρ τινι τειχῶν τάξιν ἐπέχει εἰς διακράτησιν τῶν ὀδόντων. ἢ παρὰ τὸ οὐλὴν ἔχειν, ἐκ τῆς γινομένης διακοπῆς τῶν φυομένων ὀδόντων.

Οὐλομένην] Οὐλομένην μῆνιν: — σημαίνει τὴν ὀλεθρίαν. ἀπὸ τοῦ οὐλόμενος. ἢ ἀπὸ τοῦ οὖλος ὁ ὀλέθριος, γίνεται οὐλῶ οὐλέσω. μετοχὴν δὲ εἶπεν ἀντὶ ὀνόματος. ἀλλὰ καὶ Ἡσίοδος ἔλαβε τὴν χρῆσιν, οὐλομένην πενίην εἰπών. ἢ ἀπὸ τοῦ ὀλῶ ὀλέσω· ἡ παθητικὴ μετοχὴ τοῦ θηλυκοῦ, ὀλουμένη· καὶ ὑπερθέσει, οὐλομένη. ἢ ἀπὸ τοῦ ὄλω τὸ ἀπολλύω· καὶ πλεονασμῷ τοῦ υ. καὶ ἔστι μετοχὴ ἀντὶ ἐπιθετικοῦ ὀνόματος τοῦ ὀλοή, ὡς καὶ τοὐναντίον ἔστιν εὑρεῖν ὄνομα ἀντὶ μετοχῆς, ψάμμῳ κυανέῃ, ἀντὶ τοῦ κυανίζουσα.

Οὐλοχύτας προβάλοντο: — κριθαί εἰσι μετὰ ἁλῶν μεμιγμέναι· ἃς ἐπέχεον τοῖς ἱερουργουμένοις ζώοις πρὸς τὸ θύεσθαι, ἤτοι πολυπληθίας χάριν, ἢ μνήμην ποιούμενοι τῆς ἀρχαίας βρώσεως· πρὶν γὰρ μάθωσιν οἱ ἄνθρωποι ἀλεῖν τὸν Δημητριακὸν καρπὸν, οὕτω σώας αὐτὰς ἤσθιον. ὅθεν ὅλας αὐτὰς φησὶν ὁ ποιητής. ἐκ τοῦ ὅλος, πλεονασμῷ τοῦ υ, γίνεται οὖλος ἄρτος, ὁ ὁλόκληρος· καὶ θηλυκῶς οὔλη, ἐπὶ τῶν κριθῶν. λοιπὸν ἐκ τοῦ οὔλη καὶ τοῦ χύω, γίνεται οὐλοχύτης· πρὸ τοῦ γὰρ εὑρεθῆναι τὸν Δημητριακὸν σῖτον, ὁλοκλήρους τὰς κριθὰς ἤσθιον.

Οὐμός] ὅτι Ἀπολλώνιος φησὶν ἐν τοῖς πνεύμασι τὴν δασεῖαν ἐπικρατεῖν. ὁ ἐμός, οὑμός· ἃ ἔπαθον, ἅπαθον. καὶ ὅτι φησὶ τὸ ὡπόλος δασυνόμενον καὶ ψιλούμενον συνηλήλιπται.

Οὕνεκα, σύνδεσμος αἰτιολογικὸς, σχήματος ἁπλοῦ· ἔχει δὲ ἔννοιαν σύνθετον, ἀντὶ τοῦ οὕτινος ἕνεκα. ἀλλὰ κανών ἐστιν ὁ λέγων, τὰ ἐν ἀνταποδόσει τούτοις παραλαμβανόμενα, ἁπλᾶ καθεστήκασιν· οἷον, τέως, ἕως· τόσος, ὅσος. τὸ οὖν ἕνεκα, ἐν ἀνταποδόσει τούτου παραλαμβανόμενον, λέγεται τοὔνεκα. τούτου χάριν ἐν ἁπλότητι καθεστήκασι. τὸ δὲ τοὔνεκα, σύνδεσμος ἀνταποδοτικός.

Οὔπω, ἐπίρρημα ἀρνήσεως. συνετέθη ἐκ τοῦ οὐ ἀρνητικοῦ, καὶ τοῦ πω παραπληρωματικοῦ συνδέσμου.

Οὖπις, ἐπίθετον Ἀρτέμιδος· ἢ παρὰ τὸ ὀπίζεσθαι τὰς τικτούσας αὐτήν· ἢ παρὰ τὴν θρέψασαν αὐτὴν Οὖπιν· ἢ διὰ τὰς ὑπερβορέας κόρας, Οὖπιν, Ἑκαέργην, Λοξώ· ἃς ἐτίμησεν Ἀπόλλων καὶ Ἄρτεμις. καὶ ἀπὸ μὲν 642
τῆς Οὔπιδος, ἡ Ἄρτεμις οὖπις· λοξίας δὲ, καὶ ἑκάεργος, ἀπὸ τῶν ἄλλων [ὁ Ἀπόλλων].

Οὐράδιον, εἰς τὸ γράδιον.

Οὐρά] κυρίως οὐρὰ λέγεται ἐπὶ τοῦ λέοντος, παρὰ τὸ ὄρω τὸ διεγείρω καὶ ὁρμῶ. παρορμητική τις οὖσα, ὥς φησιν Ὅμηρος, Οὐρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν Μαστίεται, ἓε δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μαχέσασθαι: — ὀρὰ οὖν· καὶ πλεονασμῷ τοῦ υ, οὐρά.

Οὐρανός, παρὰ τὸ ὁρῶ τὸ βλέπω, ὁ πᾶσιν ὁρώμενος, ἤτοι φαινόμενος· ἢ παρὰ τὸ οὐρῶ τὸ φυλάττω, ὁ πάντα περιέπων, ὥς φησιν Ἡσίοδος, Γαῖα δέ [τοι] πρῶτον μὲν ἐγείνατο ἶσον ἑαυτῇ Οὐρανὸν ἀστερόενθ', ἵνα μιν περὶ πάντα καλύπτοι: — ὁ δ' Ἡρακλείδης οὐρανόν φησι καὶ τὸν φύλακα τὸν ἐν τοῖς ἀγροῖς· ὅροι γὰρ (φησὶν) οἱ φυλάσσοντες τὸ ἴδιον ἀπὸ τοῦ ἀλλοτρίου.

Οὐρανίσκος, ἢ ἡ ὅρασις ἄνω, ἢ ὁ ὁρώμενος ἄνω· ἢ ὅτι ὀρούει ἄνω. ὑποκοριστικὸν ἐπὶ τοῦ σωματικοῦ μέρους, οἱονεὶ ὁ μικρὸς οὐρανός· ὅτι μετεωρότατός ἐστι τῆς εὐρυχωρίας οὗτος ὁ τόπος· ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ οὐρανοῦ.

* Οὐρεσιφοίτης, ὁ ἐν ὄρεσι φοιτῶν.

Οὖρος, σημαίνει τέσσαρα· τὸν φύλακα, ὡς τὸ, — οὖρος Ἀχαιῶν: — διὰ τὸν Νέστορα, Ἰλιάδος θ'. καὶ γίνεται παρὰ τὸ οὐρῶ τὸ φυλάσσω, ὁ ἐπὶ τῶν ὁρίων τεταγμένος καὶ προορῶν. λέγεται οὖρος καὶ ὁ φορὸς ἄνεμος, Ἰλιάδος α', Τοῖσιν δ' ἴκμενον οὖρον ἵει: — παρὰ τὸ ὀρούειν καὶ ὁρμῆς αἴτιον εἶναι. λέγεται δὲ καὶ ὁ εὐθυντήρ. καὶ ἡ διὰ θαλάσσης ὁδός. σημαίνει καὶ τοὺς τόπους ἐν οἷς ἕλκονται αἱ νῆες, Ἰλιάδος β', Οὐρούς τ' ἐξεκάθηρον: — καὶ γίνεται παρὰ τὸ ὀρούω ὀρούσω, ἀποβολῇ τοῦ ω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ υ, οὐρούς· δι' αὐτοῦ γὰρ ἐγείρονται καὶ καθέλκονται αἱ νῆες εἰς τὴν θάλασσαν. σημαίνει δὲ καὶ τὸν ὅρον τῆς γῆς, ὡς τὸ, — ἀμφ' οὔροισι δηρίσαντο: — καὶ, — ἔμμεναι οὖρον ἀρούρης: — λέγεται δὲ οὐδετέρως καὶ οὖρα τὰ ὅρια, ὡς τὸ, ὅσσον τ' ἐπίουρα πέλονται Ἡμιόνων: — καὶ, Ὅσσα δὲ δίσκου οὖρα.

Οὐριοδρομήσαντες, ἀντὶ τοῦ φορῷ ἀνέμῳ πλεύσαντες.

Οὐρίς, ἴδος, ἡ ἀμίς· ἀπὸ τοῦ οὐρεῖν.

Οὐσία] παρὰ τὸ ἴσος ἰσία· τροπῇ τοῦ ι εἰς υ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο, οὐσία. ζήτει εἰς τὸ ἐούσης.

Οὖσα, τὰ σχοινία οἷς φέρεται ἡ ναῦς. παρὰ τὸ οἴσω τὸ κομίσω, ὄνομα οὐδέτερον οἶσον· καὶ τροπῇ τοῦ ι εἰς υ, οὖσον· παρὰ Λυκόφρονι. οὐκ ἄρα πλεονασμός, ἀλλὰ παραγωγή.

Οὖτά με Τυδέος υἱός: — ἀντὶ τοῦ ἔτρωσέ με. ἀπὸ τοῦ οὐτάζω, ὁ μέλλων, οὐτάσω· ὁ ἀόριστος, οὔτασα, οὔτασε· καὶ κατὰ συγκοπήν, οὖτα.

Οὐτάμενοι] παρὰ τὸ οὐτῶ περισπώμενον γίνεται παράγωγον εἰς μι, οὔτημι· ἀφ' οὗ ἀπαρέμφατον οὐτάναι καὶ οὐτάμεν, ἀπὸ τοῦ οὐτάμεναι, ὃ δηλοῖ τὸ τρῶσαι· τὸ παθητικὸν, οὔταμαι· ἡ μετοχὴ, οὐτάμενος. ἢ παρὰ τὸ οὐτάζω, ὁ παθητικὸς παρακείμενος, οὔτασμαι. οὐτασμένος· καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ, οὐτάμενος. προπαροξύ-

νεται δὲ ὑπὸ Ἀριστάρχου, διὰ τὸν χαρακτῆρα· ἐπειδὴ αἱ τοιαῦται μετοχαὶ προπαροξύνονται. [ὡς τὸ] ἐστάμε-
613 νος, κιχράμενος· ὁ γὰρ ποιητὴς τῷ χαρακτῆρι μᾶλλον τοὺς τόνους προσνέμει· ἢ ὅτι καὶ ἡ ἀφαίρεσις τοῦ σ ἀναδρομὴν ἀπεργάζεται τοῦ τόνου. εἰς τὸ ἐληλάμενος.

Οὐτιδανός, οὐδενὸς λόγου ἄξιος, ἐλάχιστος. ἐκ τῆς οὐ ἀρνήσεως καὶ τοῦ τὶς γίνεται οὔτις, ὃ σημαίνει τὸ οὐδείς· ἡ γενική, οὔτινος, οὐτινανός· καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ. δύο εἰσὶ σύνθετα εἰς ος, οὐτιδανός οὐτιδανή, καὶ μηδαμινός μηδαμινή· καὶ τὸ μὲν, γίνεται παρὰ τὸ οὔτις οὔτιδος· τὸ δὲ, παρὰ τὸ μηδαμός. διὸ ἀπολογούμεθα ὑπὲρ αὐτῶν, ὅτι παρασύνθετά εἰσι, καὶ διὰ τοῦτο καὶ τὰ θηλυκὰ ἐνήλλαξε καὶ γέγονεν εἰς δύο· τὰ γὰρ κοινὰ τῷ γένει σύνθετά εἰσιν.

Οὖτις] τὸ οὐ, ἐπίῤῥημα· τὸ τὶς, ἀόριστον· τὸ δὲ οὖτις, ἐπὶ τοῦ Ὀδυσσέως, ἀντὶ ὀνόματος κυρίου λαμβάνεται, καὶ ἔστιν ἓν μέρος λόγου, καὶ προπερισπᾶται. τὸ δὲ, Ἀλλ' οὔτιν δύναμαι ἰδέειν: — κατὰ συγκοπήν ἐστιν ἀπὸ τοῦ οὔτινα. ἐπλανήθη δὲ ἐξ Ὁμήρου, οἷον, — Οὖτιν δέ με κικλήσκουσιν: — ἐπεὶ οὕτω κέκληται. παρέλαβε δὲ αὐτὸ ὡς κύριον, Οὖτιν ὡς Πάριν· ὁ δέ γε ᾠήθη τὸ οὔτινα οὖτιν. εἴγε οὖν δύο μέρη λόγου ἦν, οὔτινα ἐγίνετο. περὶ παθῶν.

Οὗτος, ἀντωνυμία μονοπρόσωπος· τὸ δὲ δεικτικὸν, οὑτοσί. τὸ γὰρ οὑτοσί, ἐκεινοσί καὶ ὁδί, γίνεται κατ' ἐπέκτασιν τοῦ ι, πρὸς ἔμφασιν πλείονος δείξεως. ἡ δὲ αὐτός, στερηθεῖσα τῆς δείξεως, ἐστέρηται καὶ τῆς διὰ τοῦ ι ἐπεκτάσεως. οὗτος· καὶ ἡ κλητική, ὦ οὗτος, Ἀττικῶς. ὁμοίως καὶ τὸ ἐκεῖνος. ἡ δὲ αὐτός, κλητικὴν οὐκ ἔχει· ἡ γὰρ οὗτος καὶ ἡ ἐκεῖνος ἀντωνυμίαι, δεικτικαί εἰσιν· ἡ δὲ αὐτός, ἀναφορὰν δηλοῖ· ἐναντία δὲ ἡ δεῖξις τῇ ἀναφορᾷ. τὸ οὑτοσί, παραγωγὴ ἀντωνυμίας, καὶ πλεονασμός. αἱ τοιαῦται γὰρ ἀντωνυμίαι ἐπεκτείνονται, καὶ οὐ πλεονάζουσιν.

Οὕτω, ἐπίῤῥημα μεσότητος. οὐκ ἔστι γὰρ ἀπὸ τῆς γενικῆς, σεσημειωμένον· ἀλλ' ἀπὸ εὐθείας γίνεται. εἰ γὰρ ἀπὸ τῆς γενικῆς, ὤφειλεν εἶναι τούτως, ἐκ τοῦ εἰπεῖν καὶ τὸν τεχνικόν. τὸ δὲ ὡς, ὀξύνεται, ἐπεὶ ἀπὸ τοῦ ὅς γέγονε. καὶ τὰ ὅμοια. καὶ ὅτε μὲν ἐπιφέρεται σύμφωνον, ἐξέρχεται τὸ ς· ὅτε δὲ φωνῆεν, φυλάττεται τὸ ς. ἔστι δὲ τὸ οὕτως, ἀναλογώτερον τοῦ οὕτω· ἐπειδὴ τὰ ἀπὸ τριγενῶν ὀνομάτων γινόμενα μεσότητος ἐπιῤῥήματα εἰς ως λήγειν ὀφείλει· ὅταν δὲ μὴ τριγενὴς ᾖ, εἰς ω λήγει, κύκλος, κύκλῳ. ἴδωμεν οὖν, εἰ τοῦτο τριγενές· οὗτος, οὗτοι, αὗται, ταῦτα· οὕτως ἄρα τὸ ἀνάλογον· τὸ δὲ οὕτω, κατ' ἔλλειψιν.

Ὄφελες, ῥῆμά ἐστι κατὰ παντὸς ἀριθμοῦ φερόμενον. γράφεται καὶ μέγα καὶ μικρόν. Καλλίμαχος δὲ, ἐπίῤῥημα εὐκτικόν, Ὤφελε μηδ' ἐγένοντο θοαὶ νῆες.

Ὄφελον] κανών ἐστιν ὁ λέγων, ὅτι τὸ ὄφελον ἀδιάπτωτόν ἐστι, καὶ ἀπαρεμφάτῳ συντάσσεται, καὶ οὐκ ἄλλῃ τινὶ ἐγκλίσει. σημαίνει δύο· ἔστιν εὐχῆς σημαντικὸν, καὶ [illegible]

Ὄφελος, ἄκλιτόν ἐστι· τὰ γὰρ διὰ τοῦ ελος ὑπὲρ δύο συλλαβὰς οὐκ εἰσὶν οὐδέτερα· τὰ γὰρ διὰ τοῦ ελος οὐδέτερα δισύλλαβά εἰσι. τοῦτο οὖν, ὡς μὴ ἔχον τι μιμήσασθαι, ἔμεινεν ἄκλιτον.

Ὀφέλλω, σημαίνει τὸ αὔξω· διαβάλλω· ἐξ οὗ πλεονασμῷ τοῦ ι γίνεται ὀφείλω· ὅθεν καὶ ὀφείλημα τὸ αὐξανόμενον ἐν τῷ τόκῳ δάνειον.

614 Ὀφελτρεύω] — ὀφελτρεύουσι κοσμοῦσαι πέδον, Λυκόφρων. σημαίνει τὸ καλλύνουσιν.

Ὀφειλή, σημαίνει τὸ χρέος. γίνεται παρὰ τὸ ὀφείλω· σπανίως δὲ εὕρηται ἐν χρήσει· εὑρίσκεται δὲ παρὰ Ξενοφῶντι ἐν τοῖς περὶ πόρων.

Ὄφις, παρὰ τὸ ὄπτω τὸ βλέπω· ὀπτικὸν γάρ· ὅτι κοιμώμενον ἀνεῳγμένους ἔχει τοὺς ὦπας· ἢ παρὰ τὸ ἰός· ἐν ὑπερθέσει, οἶς· καὶ πλεονασμῷ τοῦ φ. ὡς δὲ παρὰ τὸ φύσις, γίνεται φυσικός· μάντις, μαντικός· οὕτως ὄφις ὀφικός, καὶ ὀφιακός κατὰ πλεονασμὸν τοῦ α. συνεξηκολούθησε γὰρ τῷ θηριακός.

Ὄφλω, σημαίνει τὸ χρεωστῶ· καὶ γίνεται κατὰ συγκοπὴν ἀπὸ τοῦ ὀφείλω· ὅθεν καὶ βαρύνεται. ὄφλειν, ὀφείλειν, ἐκ καταδίκης χρεωστεῖν.

Ὀφθαλμοί, ὄνομα προσηγορικόν· γίνεται παρὰ τὸ ὄπτω καὶ τὸ ἄλλομαι τὸ πηδῶ, ὀπταλμὸς καὶ ὀφθαλμός, δι' οὗ ἄλλεται τὸ ὁρατικόν. ἢ ἀπὸ τοῦ παρέχειν ἅπαντα ὀφθῆναι· ἢ ὀφθαλλοί τινες, κατὰ τροπὴν τοῦ ἑνὸς λ εἰς μ, ἐξ ὧν ἐνάλλεται ἡ ὄψις. ἢ ὀπῶν θάλαμοι ὄντες, κατὰ συγκοπήν, καὶ τροπῇ τοῦ π εἰς φ. ἢ ὅρασις θολουμένη ἁμῶς, τουτέστι χαλεπῶς.

Ὀφθαλμιῷ[illegible]ν, ἀντὶ τοῦ ὁρῶντες ζηλῷεν καὶ ἐπιθυμοῖεν τῶν αὐτῶν.

Ὄφρα] τὰ ἐπιῤῥήματα συνεμπεσόντα συνδέσμοις, οὕτως διακρίνονται. εἰ μὲν ὑποτακτικὸν ἐπιφέρεται, σύνδεσμός ἐστιν, ἀντὶ τοῦ ὅπως· ὡς τὸ, Ὄφρα καὶ οὐκ ἐθέλει, Ἰλιάδος β'. εἰ δὲ ὁριστικὸν ἐπιφέρεται, ἔστιν ἐπίῤῥημα, ὡς τὸ, Ὄφρα μὲν ἠὼς ἦν: — ἀντὶ τοῦ ἕως, Ἰλιάδος θ'.

Ὀφρῦς] παρὰ τὸ φέρω φορῦς· καὶ ἐν ὑπερθέσει, ὀφρῦς. ἢ ἀπὸ τοῦ φέρω, συγκοπῇ, φρῶ, φρῦς καὶ ὀφρῦς. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς παρὰ τὸ ὁρῶ ὀρύς, πλεονασμῷ τοῦ φ· οἱ δὲ, παρὰ τὸ ὄπτω, ὦφα, ὀφῦς καὶ ὀφρῦς, πλεονασμῷ τοῦ ρ. ἢ ὠπόρυες, ἢ μᾶλλον ὠπόφρυες τινὲς οὖσαι, αἱ τοὺς ὦπας ἢ τὴν ὦπα φρουροῦσαι ἀπό τε τῶν ὄμβρων καὶ τῶν καταφερομένων ἱδρώτων, ὡς μὴ ἐπ' αὐτοὺς φέρεσθαι. ἢ ὠποφρύες τινὲς οὖσαι, κατὰ συγκοπὴν, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ, αἱ ἐπὶ τῶν ὠπῶν φυόμεναι. ἢ ὠποροφύες τινὲς οὖσαι, οἱ ὄροφοι τῶν ὠπῶν. δηλοῖ δὲ ἡ λέξις καὶ τὴν προβολὴν οὑτινοσοῦν τόπου καὶ τῶν ὀρέων καὶ τῶν ὄψεων ἡμῶν· ἢ κατὰ τὸν ὅρον ἡμῶν τῶν ὄψεων.

Ὀφρυάζειν, λέγεται τὸ ταῖς ὀφρύσι νεύειν· ἀπὸ τῆς ὀφρύος, ὀφρυάζω.

Ὄχ' ἄριστος, σημαίνει τὸν ἔξοχον, ἢ ἐξόχως ἔνδοξον. γίνεται ἀπὸ τοῦ ἐξέχω, ἔξοχος· τὸ οὐδέτερον, ἔξοχον· ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν, ἔξοχα· καὶ ἀφαιρέσει τῆς ἐξ προθέσεως, ὄχα. ἔστι δὲ ἔπος ὀνοματικόν.

Ὀχετοκράναι, τὰ κηλώνεια. ἢ ἐκχύσεις αἱ λεγόμεναι τῶν μηχανημάτων. εἰσὶ δὲ αὗται ξύλιναι ἢ κεραμικαί. οἱ δὲ φασὶ τοὺς ὑπονόμους καὶ τοὺς ὑπὸ τὴν γῆν ὀχετούς.

Ὄχανον, ὁ δεσμὸς καὶ ὁ λῶρος, ἐξ οὗ ἀποκρέμαται ἡ ἀσπίς. γίνεται δὲ παρὰ τὸ ἔχω, ὃ σημαίνει τὸ κρατῶ, ἔχανον καὶ ὄχανον.

Ὀχεύς, ὁ συνέχων καὶ συσφίγγων τὴν περικεφαλαίαν ἱμάς· ἀπὸ τοῦ συνέχειν· παρὰ τὸ ἔχω ὀχεύς. σημαίνει δὲ καὶ τὸν τῆς θύρας μοχλὸν, ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἐννοίας. λέγουσι δὲ καὶ ζωστῆρος ὀχῆας, τὴν τοῦ θώρακος ζώνην.

Ὄχεσφι] Δεῖ γινώσκειν, ὅτι τὸ ὄχεσφιν καὶ ὄρεσφιν, ὁ 615
μὲν Δίδυμος λέγει γεγονέναι ἀπὸ τῆς ὄχεσι καὶ ὄρεσι δοτικῆς τῶν πληθυντικῶν, κατ' ἐπένθεσιν τοῦ φ· ὁ δὲ Τρύφων ἐναντιοῦται αὐτῷ, λέγων ὅτι οὐ δύναται ἀπὸ δοτικῆς γενέσθαι, ἐπειδὴ γενικῆς σημασίαν ἐπέχουσι· τὸ γὰρ κατ' ὄρεσφιν, ἀντὶ τοῦ ἐκ τοῦ ὄρους· καὶ τὸ ὄχεσφιν, ἀντὶ τοῦ ἐκ τοῦ ἅρματος. σχηματίζεται οὕτως· ὥσπερ ἀπὸ τοῦ θεόφαντον γίνεται θέσφατον, τὸν

αὐτὸν τρόπον καὶ ὑπὸ τῆς ὄρεος καὶ ὄχεος γενικῆς, γίνεται ὀρεόσφι καὶ κατὰ συγκοπὴν τοῦ ο, καὶ πλεονασμῷ τῆς φι συλλαβῆς. οὕτως Ἡρωδιανός.

Ὀχεῖον, ἀντὶ τοῦ ὄχημα· ἢ καὶ τόπος εἰς ὀχείαν ἐπιτήδειος.

Ὄχος, σημαίνει τὸ ἅρμα· καὶ γίνεται ἐκ τοῦ ἔχω τὸ ἐλαύνω. ἐξ αὐτοῦ ῥῆμα ὀχῶ ὀχήσω· ὅθεν ὄνομα ῥηματικὸν, ὄχημα· σημαίνει δὲ τὸ ἅρμα.

Ὄχθαι, τὰ χείλη τοῦ ποταμοῦ, τὰ ἐξέχοντα· παρὰ τὸ ἔχω ὄχος· τὸ θηλυκὸν, ὄχη· καὶ πλεονασμῷ τοῦ θ, ὄχθη. σημαίνει καὶ τὸ ἀνάστημα τῆς γῆς, ὡς τὸ, Αὐταρ ὁ διογενὲς δόρυ μὲν λίπεν αὐτοῦ ἐπ' ὄχθῃ: — εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ἐξέχειν.

Ὄχθοιβος] τὸ λῶμα τὸ γυναικεῖον, ὑπὸ Ἀττικῶν ὄχθοιβος λέγεται.

Ὀχθήσας, δεινοπαθήσας, στενάξας· παρὰ τὸ ἄχθω βαρύτονον· ἀφ' οὗ περισπώμενον, ἀχθῶ· καὶ ὀχθήσας, κατὰ τροπὴν τοῦ α εἰς ο· σημαίνει δὲ καὶ τὸ μετεωρισθεὶς τὴν ψυχὴν, ἀπὸ τῶν ὀχθῶν, οἵ ἀναστήματά εἰσι τῶν ποταμῶν.

Ὄχλος] παρὰ τὸ χλῶ ῥῆμα, ὄνομα κατ' ἐπένθεσιν τοῦ ο, ὄχλος· ὅθεν καὶ τὸ παρὰ Πινδάρῳ ἐν Ὀλυμπιονίκῃ, Τριπλόος ὀ πεχλαδώς: — ἀντὶ τοῦ ὁ πληθύων. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς, παρὰ τὸ ἕλλω τὸ συστρέφω, πλεονασμῷ τοῦ χ, ἕχλω· ἀφ' οὗ ῥηματικὸν ὄνομα ὄχλος, ὁ συνεστραμμένος λαός.

Ὀχλίζω, σημαίνει τὸ κινῶ· ἔνθεν καὶ μοχλὸς, ὁ μὴ ἐῶν κινεῖσθαι τὰς θύρας. ὄχλος δὲ σημαίνει τὴν ὄχλησιν καὶ τὸ πλῆθος.

Ὀχμάζω, σημαίνει τὸ κατέχω. ἐκ τοῦ ἔχω τὸ κατέχω, παράγωγον ἐχάζω, ὡς κύπτω κυπτάζω· προσθήκῃ τοῦ μ, καὶ τροπῇ τοῦ βραχέος εἰς βραχύ. ἢ ἐκ τοῦ ἔχω ὀχμὸς ὀχμάζω, ὡς πλέκω πλοχμός. ἢ ἔστιν ἔχω τὸ κρατῶ· ὁ μέλλων, ἕξω· ὁ παθητικὸς παρακείμενος, εἶγμαι· ἐξ αὐτοῦ ὄνομα, ὀχμὰς ὀχμάδος. καὶ ἐκ τούτου ὀχμάζω· ὁ μέλλων, ὀχμάσω· ὁ ἀόριστος, ὤχμασα· ἡ μετοχὴ, ὀχμάσας· σημαίνει δὲ τὸ κρατήσας καὶ κόψας.

Ὄχνη, ἡ ἀχράς· ἔστι δὲ εἶδος φυτοῦ, οἱονεὶ ἀχόη τὶς οὖσα, διὰ τὸ μὴ ποτίζεσθαι, ἄχη καὶ ὄχνη κατὰ πλεονασμόν. ἢ παρὰ τὸ ἄγειν, ὡς τραχεῖα οὖσα. ἔστι δὲ καὶ ἄλλη ἑτέρα, ἥτις καὶ ἄπιος καλεῖται, οἱονεὶ ἡ ἥκιστα πίνουσα.

Ὀψίς] ὡς μὲν Ποσειδώνιος, παρὰ τὸ ἅπτω ἅψω, ἁψίς τις οὖσα, ἢ φῶς ἐμποιοῦσα καὶ καταυγάζουσα τῶν ὑποκειμένων ἕκαστα, ὡς πῦρ· ὡς δέ τινες, παρὰ τὸ ἅπτω τὸ συνάπτω ἁψὶς καὶ ὀψίς, ἡ διὰ τῶν ὁρατῶν ψαῦσιν ποιουμένη πρὸς κατανόησιν. ἢ παρὰ τὸν ὄψω μέλλοντα.

Ὀψία, οἱονεὶ ἑψία τις οὖσα· παρὰ τὸ ἕπω ἕψω τὸ ἀκολουθῶ, ἡ ὄπισθεν ἰοῦσα καὶ ἐπακολουθοῦσα ἀπὸ τῶν ἔργων. ὅθεν καὶ πρωΐα, τὸ ἐναντίον κατάστημα. 646

Ὀψέ, ἐπὶ τῆς ἑσπέρας· παρὰ τὸ τὴν ὥραν ἐπιτηδείαν εἶναι εἰς τὸ ἀψ ἰέναι οἴκαδε, τροπῇ τοῦ α εἰς ο, ὀψέ. εἴρηται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ βραδὺ καὶ μετὰ πολὺν χρόνον· οἷον, Ὀψὲ δὲ δὴ μετέειπε γέρων: — ἐκ δὲ τοῦ ὀψέ, γίνεται κατὰ μεταπλασμὸν, ὄψι βαρύτονον· τὰ γὰρ εἰς ι λήγοντα ἐπιῤῥήματα: — ζήτει εἰς τὸ νόσφι. τὸ δευρί δὲ καὶ νυνί, μακρὸν ἔχει τὸ ι. παρὰ τὸ ὄψι καὶ τὸ τελεστὸν, γίνεται ὀψιτέλεστον, ὡς ἀπὸ τοῦ γόνος ὀψίγονος, καὶ ἀπὸ τοῦ ἔμαθον καὶ τοῦ ὀψὲ ἐπιῤῥήματος τοῦ σημαίνοντος τὸ βραδὺ, (ὅπέρ ἐστι καιροῦ παραστατικόν) γίνεται ὀψιμαθής.

Ὄψον, σημαίνει τὸ προσφάγιον. ἐκ τοῦ ὀπτῶ ὄπτον· τροπῇ τοῦ τ εἰς σ, καὶ κράσει τοῦ πσ εἰς ψ, ὄψον· καὶ ὀψάριον, παρὰ τὸ ὄψον αἱρεῖσθαι ἐκ τῆς θαλάσσης· καὶ ὥσπερ παρὰ τὸ οἰκία γίνεται οἰκίδιον, καὶ γωνία γωνίδιον, οὕτω καὶ παρὰ τὸ ὀψάριον ὀψαρίδιον.

Ὀψείοντες, εἰς τὸ κακκείοντες. τὸ δὲ, Ὄψεσθε Τρῶες καὶ Τρῳάδες Ἕκτορα, ἐνεστῶτα εἶναι φησὶν Ἡρωδιανὸς, ἀπὸ τοῦ ὄψομαι γινόμενον μέλλοντος. οὐ γὰρ μαντεύεται αὐτὸς, φησίν· ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἴδετε. καὶ πάλιν, Ἀλλ' ὄψεσθέ νιν: — οὐκ ἔστι δὲ οὕτως, ἀλλὰ μᾶλλον μέλλοντός ἐστιν ἡ σημασία· οὐ γὰρ παροῦσι καὶ ὁρῶσι τὸν Ἕκτορα λέγει ἡ Κασάνδρα· ὄψεσθε γὰρ (φησὶ) προσιόντες. ὥστε εἰς θέαν αὐτοὺς προσκαλεῖ· ὡς τὸ, Ἀλλ' ὄψεσθ' ἵνα τώγε καθεύδετον: — προσκαλεῖται τοὺς θεοὺς εἰς θέαν, ὡς ἂν εἴ τις λέγῃ, Δεῦτε καὶ ἀκούσεσθε· Δεῦτε καὶ ὄψεσθε. ἢ ὅτι οὐδὲ τὸ ψ ἐστὶ χαρακτηριστικὸν τοῦ ἐνεστῶτος. οὐκ ἄρα ἐστὶν ἐνεστὼς, ἀλλὰ μέσος ἀόριστος πρῶτος ὄψαι ὀψάσθω, ὄψασθε ὀψάσθωσαν. οὕτω Ζηνόδοτος.

Π.

646 Π, τὸ στοιχεῖον, παρὰ τὸ παίω· ὁ γὰρ τούτου φθόγγος ὡσεὶ παίοντος καὶ κρούοντος ἦχος ἐστί.

Πᾶ,] τὸ πᾶν. ὡς λέγει Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν, ἀπὸ τοῦ πᾶσα γίνεται.

Παγασαῖος λέγεται ὁ Ἀπόλλων ἀπὸ Παγάσης. ἔστι δὲ τόπος τῆς Θεσσαλίας καὶ πόλις, παρὰ τὸ ἐκεῖ τὴν Ἀργὼ πεπῆχθαι. Ἡσίοδος ἐν Ἀσπίδι, Πᾶν δ' ἄλσος καὶ βωμὸς Ἀπόλλωνος Παγασαίου.

Παγίς] παρὰ τὸ πήσσω τὸ πηγνύω πηγὶς καὶ παγίς. λέγεται καὶ πάγη δίκτυον ἢ θηρατικὸν ὄργανον τετράγωνον.

Παγιωθεὶς, ἑδραιωθεὶς, βεβαιωθεὶς· ἀπὸ τοῦ παγιῶ· τοῦτο, παρὰ τὸ πάγιος· τοῦτο, παρὰ τὸ πήσσω, πήξω· ὅθεν καὶ τὸ ἐπάγην· καὶ ἡ μετοχὴ, παγείς. ἐκ τοῦ ἔπαγον γίνεται πάγιος, ὁ πεπηγμένος.

* Πάγος, τὸ πεπηγμένον ὕδωρ ὑπὸ ψύχους· ἀπὸ τοῦ πήγνυμι.

Πάγουροι, οἱ καρκίνοι· παρὰ τὸ οὐρεῖν καὶ φυλάττεσθαι ἐν τοῖς πάγοις. πάγοι δέ εἰσιν οἱ κρημνώδεις τόποι, παρὰ τὸ πεπῆχθαι εἰς ὕψος. καταστρέψει δὲ εἰς τὸ διατρίβειν ἐν τοῖς πάγοις, ὡς τὸ, — δυσκηδῆς νύκτα φυλάξω: — ἀντὶ τοῦ διατρίψω.

* Παιδεραστής, ὁ τῶν παίδων ἐραστής· ἀπὸ τοῦ ἔραμαι καὶ παῖς.

Πάγχυ, τὸ παντελῶς σημαίνει· γίνεται δὲ παρὰ τὸ πάνυ, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ χ. 647

Παγκρατιαστὴς, ἀθλητὴς, πύκτης· καὶ πυγμή, ἀγὼν καὶ ἄθλησις.

Παλαιός, παρὰ τὸ πάλαι ἐπίῤῥημα· καὶ παλαιόν, παρὰ τὸ ἔκπαλαι εἶναι. τὰ δὲ εἰς αι λήγοντα ἐπιῤῥήματα, ὧν σχετλιαστικά εἰσι τὰ πλεῖω, διὰ τῆς αι διφθόγγου γράφεται, παπαί, βαβαί, οὐαί. οὕτως οὖν καὶ πάλαι. τὸ λαι, βραχύ. διατί; Ἰστέον γὰρ, ὅτι ἡ αι καὶ οι δίφθογγος ἐν τοῖς εὐκτικοῖς καὶ ἐν τοῖς ἐπιῤῥήμασι τέλειαι λογίζονται μακραὶ, πλὴν τοῦ πάλαι· ἐξ οὗ καὶ τὸ πρόπαλαι καὶ ἔκπαλαι.

Παλαιφάτου, παλαιφαμένης, ἀντὶ τοῦ τῆς πάλαι τετμημένης δρυὸς· ἢ τῆς ἐκ παλαιῶν χρόνων πεφημισμένης, ὡς ἀνθρώπων γεννητικῆς ὑπαρχούσης· μυθολογεῖται

γὰρ, ὅτι πάλαι ἄνθρωποι ἐκ δρυῶν καὶ λίθων ἐγένοντο· οἷον, Οὐ γὰρ ἀπὸ δρυός ἐσσι παλαιφάτου.

Παλαίμων, ἐκ τοῦ πάλη (ὃ σημαίνει τὴν παλαίστραν) γίνεται καὶ τοῦ αἵμων, τουτέστιν ὁ ἔμπειρος τῆς παλαιστικῆς.

Παλαία, παρὰ τὸ πάλλω τὸ σείω· ἢ ἀπὸ τῆς παλάμης.

Παλαιστίνη, ἀπὸ τοῦ πάλαι ἐπιῤῥήματος.

Παλαιστή, σημαίνει τὴν τῶν τεσσάρων δακτύλων ὁρδινιαίαν σύνθεσιν, πελαστή τις οὖσα· ὅτι πέλας συνάγει τὰ ὀστᾶ, τουτέστι πλησίον ποιεῖ τοὺς δακτύλους. παρὰ τὸ πελάζειν οὖν τὰ ὀστᾶ, παλαιστή. ἔστι δὲ τετραδάκτυλον μέτρον. λέγεται καὶ δόχμη, ὅτι πλατείᾳ τῇ χειρὶ μετροῦμεν· ποιεῖ δὲ ἀπὸ τῶν μεγάλων δακτύλων πρὸς τὸν λιχανὸν ἄκρον, δακτύλους δέκα· ἡ δὲ σπιθαμή, ἔχει δόχμας τρεῖς, οἷον παλαιστὰς τρεῖς, δακτύλους δὲ δώδεκα, ὡς ἐχούσης τῆς δόχμης δακτύλους τρεῖς· ὁμοίως καὶ τῆς παλαιστῆς. ἀπὸ δὲ τοῦ μικροῦ δακτύλου διϊσταμένων τῶν δακτύλων ἕως τοῦ ἀντίχειρος, λέγεται σπιθαμή, παρὰ τὸ ἀποσπασμὸν ποιεῖν, διὰ τὸν ἀποσπασμὸν τὸν ἀπὸ τοῦ μεγάλου τοῦ ἀντίχειρος, πρὸς τὸ τοῦ μικροῦ ἄκρον· ὡς δὲ Χρύσιππος, διὰ τὸ ἀποσπᾶσθαι τὴν ὅλην χεῖρα. καὶ παλαιστὰς ἐν τῷ λη΄ ψαλμῷ ἀντὶ τοῦ μετρητάς. γίνεται ἀπὸ τοῦ παλαία.

Παλάμη, ἐκ τοῦ πάλλω τὸ κινῶ· ὁ παθητικὸς παρακείμενος, πέπαλμαι· καὶ ἐξ αὐτοῦ παλάμη, δι' ἧς ἡ χεὶρ κινεῖται. εἰς τὸ παλιμπετές.

Παλαμναῖος] ὁ τοὺς αὐτοχειρὶ φονεύσαντας τιμωρούμενος, Ζεὺς παλαμναῖος. λέγεται καὶ ἐν Χαλκίδι παλαμναῖος. καὶ ἀσπὶς δέ τις τῶν θηρίων, παλαμναία καλουμένη. καὶ ὁ ἐχθρὸς δὲ καὶ πολέμιος παλαμναῖος καλεῖται, ὁ διὰ χειρῶν καταγωνιζόμενος τὴν μάχην, παρὰ τὴν παλάμην. παλαμναῖος, φονεύς, ἀντίθετος τῷ θεῷ, μεμιασμένος, πικρός, φόνιος, σοβαρός. παλαμᾶσθαι γὰρ οἱ Ἀττικοὶ τὸ διὰ χειρὸς ἐργάζεσθαι. γίνεται πάλαμνος, καὶ παλαμναῖος ἐξ αὐτοῦ.

Παγγενῆ, ἐπίῤῥημα μεσότητος· μετεβλήθη δὲ ἐξ αἰτιατικῆς πτώσεως εἰς ἐπίῤῥημα· ὁ παγγενής, τοῦ παγγενοῦς, τὸν παγγενῆ· παρὰ τὸ πᾶν καὶ τὸ γένος.

Πάλη, ἀπὸ τῆς Παλαίστρας θυγατρὸς Πανδόκου οἰκοῦντος
648 ἐν τριόδῳ, καὶ τοὺς καταγομένους παρ' αὐτῷ ἀναιροῦντος· ὃν Ἑρμῆς καταχθεὶς ἐφόνευσεν ὑποθήκῃ τῆς Παλαίστρας· ἀφ' οὗ καὶ τὰ τῶν ξένων καταγώγια πανδοκεῖα λέγουσιν. ἢ ἀπὸ τῆς κόνεως, ᾗ χρῶνται οἱ ἀγωνιζόμενοι. πάλιν δὲ μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν πυρίνων ἀλεύρων ἢ κριθίνων. οὕτω γὰρ καλοῦσι τὴν διαλυομένην γῆν. καὶ Ὅμηρος, ἐπάλυνε, διέλυσε καὶ ἔθρυψε· χαύνην γὰρ αὐτὴν ἀπὸ τῆς χιόνος συμβαίνει γίνεσθαι. ἢ ἀπὸ τοῦ παλαίειν τὸ θηρᾶν τι τῶν τοῦ ἀντιπάλου μερῶν, δι' οὗ δυνήσεται αὐτὸν ἀνατρέψαι. τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ βάλλειν καὶ ὡσανεὶ μεσολαβεῖν, βάλιν τινὰ οὖσαν. — παλάσσετο δ' αἵματι θώρηξ, Ἰλιάδος ε΄, ἀντὶ τοῦ ἐμολύνετο, ἐβρέχετο. ἀπὸ τοῦ πάλλω τὸ βρέχω, γίνεται παλάσσω· σημαίνει τὸ μολύνω. τὸ δὲ πάλλω, παρὰ τὸ ἄλλω τὸ πηδῶ· ἐν γὰρ τῇ βροχῇ ἅλλονται τὰ ἐκ τῆς γῆς ὕδατα.

Πάλη, ἢ ἀπὸ τῶν παλμῶν, ἢ ἀπὸ τοῦ πάλλεσθαι τὸ σῶμα, ἢ ἀπὸ τοῦ καταπάσσεσθαι τὸ σῶμα τῇ κόνει.

Πάλιν, σημαίνει τρία· τὸ εἰς τοὐπίσω, ὡς τὸ, Χειρὶ πάλιν ἐρύσαντο: — καὶ τὸ ἐκ δευτέρου, ὡς τὸ, Οὐ θήν μιν πάλιν ὀνήσεται θυμός: — σημαίνει καὶ τὸ ἐξεναντίας, ὡς τὸ, Οὔ τίς τοι τὸν μῦθον ὀνόσσεται, Οὐδὲ πάλιν ἐρέει.

* Παλίγκοτος, ὁ μνήμων τοῦ κότου, ἀπὸ τοῦ πάλιν καὶ κότος ἡ ὀργή.

Παλίσκιον, τὸ ὑποσκιαζόμενον ὑπ' ἄλλου.

Παλινάγρετον, παλισύλλεκτον, εἰς τοὐπίσω ληπτόν· ἐξ οὗ ψευδές· ἢ μεταβλητόν.

Παλίνορσος] παρὰ τὸ ὄρω γίνεται ῥηματικὸν ὄνομα ὀρτός, καὶ παλίνορτος. ἐχρῆν διὰ τοῦ τ γράφεσθαι, οὐχὶ διὰ τοῦ σ· ἵν' ᾖ, ὁ πάλιν ὡρμημένος. σημαίνει δὲ τὸ ὀπισθόρμητος. ἐκ τοῦ πάλιν τοῦ σημαίνοντος τὸ εἰς τοὐπίσω, καὶ τοῦ ὄρσω Αἰολικοῦ μέλλοντος.

Παλινορμένω, Ἰλιάδος λ΄. Τυραννίων, δύο μέρη λόγου ποιεῖ· ὁ δὲ Ἑρμαπίας, σύνθετον ἐκδέχεται, καὶ Ἀρίσταρχος, ἀντὶ τοῦ ὄπισθεν ὁρμῶντες, ὡς παλιμπλαγχθέντες καὶ εὐρυκρείων. σημαίνει δὲ τὸ ὑποστρέψαντες καὶ παλινδρομήσαντες. κρεῖττον δὲ τὸ πρῶτον.

Παλινῳδία, ᾠδὴ τῇ προτέρᾳ ἐναντία· ἢ δόγμα ἀνόμοιον τοῖς πρώην· οἷον, Ἀλλὰ πειράθητι τὰ κατὰ Στησίχορον παλινῳδίαν ᾆσαι.

Παλίωξις λέγεται, ὅταν οἱ διωκόμενοι εἰς τοὐπίσω στραφέντες, τοὺς πρώην διώκοντας ἐλαύνωσι. γίνεται ἐκ τοῦ πάλιν καὶ τοῦ δίωξις, παλινδίωξις· κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ν καὶ τοῦ δ, καὶ κράσει τῶν δύο ιι εἰς ι μακρὸν, παλίωξις. σημαίνει δὲ τὴν ἐκ δευτέρου δίωξιν καὶ φυγὴν τοῖς ἐναντίοις· ἢ τὴν ἐξ ὑποστροφῆς τῶν φευγόντων δίωξιν· ὅταν οἱ πρότερον φεύγοντες ὕστερον πάλιν αὐτοὶ διώκωσι θαῤῥήσαντες. Ἰλιάδος μ΄.

Παλιγκάπηλος, ὁ μεταβολεύς, ὁ τὸ αὐτὸ ἀγοράζων καὶ πωλῶν.

Παλίμφημα, κακὰ, ἐναντία.

Παλίλλογα, Ἰλιάδος α΄, ἀντὶ τοῦ πάλιν σύλλεκτα, ἐκ δευτέρου πάλιν συναγόμενα· παρὰ τὸ πάλιν καὶ τὸ λέγω τὸ συλλέγω, πλεονασμῷ τοῦ λ.

Παλίμβολος, ὁ τρίπρατος καὶ ἀποδόκιμος, καὶ ὁ πολλάκις τῇ μεταβολῇ ἀπεμπολημένος· ἢ ἀκατάλληλος καὶ ἀπερίστατος καὶ ἀνάρμοστος· ἢ ὁ πονηρὸς, ὁ πολλάκις 649
μεταβαλλόμενος, ὃν Ὅμηρος ἀλλοπρόσαλλον φησίν. ἢ ὁ δοῦλος ὁ διὰ πονηρίαν πιπρασκόμενος.

Παλιμπετές, τὸ ὀπισθόρμητον, παρὰ τὸ ἔμπαλιν καὶ εἰς τὸ ἐναντίον πεσεῖν. Ἰλιάδος π΄.

Παλάμη, ἀπὸ τοῦ πάλλειν τὸ κινεῖν καὶ σείειν· ἢ ὅτι δι' αὐτῶν παλαμώμεθα καὶ τεχνώμεθα· παλάμαι γὰρ αἱ τέχναι, παρ' ὅσον δι' αὐτῶν παλαμώμεθα. ἐτυμολογεῖται παρὰ τὸ πολλοὺς ἀμᾶν· ἐξ οὗ καὶ παλαμαῖος· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν, παλαμναῖος. σημαίνει δὲ τοὺς αὐτοχειρὶ φονεύσαντας τιμωρούμενον, καὶ τὸν ἐπί τινι μιάσματι κατεχόμενον.

Παλιμπλαγχθέντας] Δεῖ γινώσκειν, ὅτι ἐὰν ἔστιν ἐν συνθέσει ἓν μέρος λόγου, διὰ τοῦ μ γράφεται· εἰ δέ ἐστιν ἐν παραθέσει, διὰ τοῦ ν. λέγουσί τινες, ὅτι ἐν παραθέσει ἐστί· τὰ σημαντικὰ ἐπιῤῥήματα μετὰ τῶν ῥημάτων καὶ τῶν μετοχῶν ἐν παραθέσει παραλαμβάνεται· οἷον καλῶς γράφω, καλῶς γράφων· μεγάλως γράψας, μεγάλως ἔγραψε. τὰ δὲ συσσημαντικὰ ἐν συνθέσει παραλαμβάνονται· οἷον, ἔστι χῶ, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἀχῶμαι, μετὰ τοῦ στερητικοῦ α· ὁ γὰρ λυπούμενος οὐκ ἔστι χαρητικὸς τῆς λύπης. εἰ ἄρα οὖν τὸ πάλιν σημαντικόν ἐστι, δηλονότι μετὰ τῆς πλαγχθέντας αἰτιατικῆς ἐν παραθέσει ἐστί. τινὲς δὲ λέγουσιν, ὅτι ἐν συνθέσει ἐστὶ, λέγοντες ὅτι τὸ πάλιν ἐν παραθέσει μὲν ὂν, σημαίνει τὸ ἐκ δευτέρου· οἷον, πάλιν ἦλθον, ἀντὶ τοῦ ἐκ δευτέρου· ἐν συνθέσει δὲ ὂν, σημαίνει τὸ εἰς τοὐπίσω, οἷον παλίσσυτος. ἐὰν οὖν τὸ παλιμπλαγχθέντας λαμβάνηται ἐν παραθέσει, εὑρίσκεται σημαῖνον τὸ ἐκ δευ-

τέρου πλανηθέντας· ὅπερ ἐστιν ἄτοπον· ὁ γὰρ ποιητὴς οὐκ οἶδεν οὐδὲ ἅπαξ τοὺς Ἕλληνας πλανηθέντας· τὴν γὰρ πλάνην τῆς Μυσίας ἀγνοεῖ. ἔστι δὲ εἰπεῖν, ὅτι κακῶς λέγουσιν· οὐδέποτε γὰρ λέξις ἄλλο σημαινόμενον ἔχει ἐν παραθέσει οὖσα, καὶ ἄλλο ἐν συνθέσει, ἀλλὰ πάντως τὸ αὐτό· αἱ γὰρ συνθέσεις φυλάττουσι λείψανόν τι τῆς σημασίας τοῦ ἁπλοῦ· οἷον, καλῶς γράφω, καλλιγραφῶ. πῶς οὖν δύναται τὸ πάλιν ἄλλο καὶ ἄλλο σημαίνειν; ἄλλως· τὸ πάλιν ἐν τῇ παραθέσει καὶ ἐν τῇ συνθέσει δύο σημαινόμενα ἔχει· σημαίνει γὰρ καὶ ἐν τῇ παραθέσει καὶ τὸ ἐκ δευτέρου, καὶ τὸ εἰς τὰ ὀπίσω· καὶ ἐν τῇ συνθέσει ὡσαύτως, σημαίνει καὶ τὸ ἐκ δευτέρου καὶ τὸ εἰς τὰ ὀπίσω. λέγουσιν οὖν, ὅτι τὸ παλιμπλαγχθέντας ἐν τῇ συνθέσει ἐστί· καὶ γὰρ ὁ ποιητὴς ἔθος ἔχει τὰς συνθέτους λέξεις διαλύειν· οἷον, κηρεσσιφορήτους, οὓς κῆρες φορέουσι· γρηὸς πυκιμήδεος· εἶτα διαλύων τὴν σύνθεσιν, ἐπιφέρει, — πυκινὰ φρεσὶ μήδε' ἐχούσης: — εἰ ἄρα οὖν τὸ παλιμπλαγχθέντας διέλυσεν εἰπὼν, ἂψ ἀπονοστήσειν: — δῆλον ὅτι ἐν συνθέσει ἐστί.

Παλλάδιον] Παλλάδια ἐκάλουν, ὡς λέγει Φερεκύδης, τὰ βαλλόμενα εἰς γῆν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἀγάλματα· πάλλειν γὰρ τὸ βάλλειν.

Παλλὰς, ἡ Ἀθηνᾶ· ἢ παρὰ τὸ ἀναπεπάλθαι ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διός· ἢ ὅτι Πάλλαντα, ἕνα τῶν γιγάντων, ἀπέκτεινεν· ἢ παρὰ τὸ ἀεὶ πάλλειν καὶ κραδαίνειν τὸ δόρυ· πολεμικὴ γὰρ ἡ θεός. ἢ διὰ τὸ παλλομένην τὴν καρδίαν τοῦ Διονύσου προσκομίσαι τῷ Διΐ.

Παλλακὶς, ἡ παῖς· κατὰ Δωριεῖς, πάλλαξ λέγεται.

650 Παλύνω, ὡς μὲν Ἀπίων, τὸ μολύνειν καὶ βρέχειν· ἄμεινον δὲ τὸ λευκαίνειν. Ἰλιάδος κ', — ὅτε πέρ τε χιὼν ἐπάλυνεν ἀρούρας: — παρὰ τὴν πάλην ἢ παλίνην, ἣν οἱ Ἀττικοὶ πασπάλην λέγουσιν. ἔστι δὲ τὸ λεπτομερέστατον τοῦ ἀλεύρου· παρὰ τὸ ἀποπάλλεσθαι (τουτέστιν ἀποῤῥίπτεσθαι) ἐκ τοῦ ἀλεύρου.

Παμφαίνῃσι, ἔχῃσι, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἔχει τὸ ι προσγεγραμμένον κατὰ τὴν παραλήγουσαν· ἔστι γὰρ ἐὰν παμφαίνω· καὶ τὸ τρίτον, παμφαίνῃ· καὶ λοιπὸν κατ' ἔκτασιν τῆς σι συλλαβῆς γίνεται παμφαίνῃσι καὶ ἔχῃσιν. ἢ ἔστι φαίνω, φαίνεις, φαίνει· διαλέκτῳ δὲ Ῥηγίνων γράφεται τὸ τρίτον πρόσωπον διὰ τοῦ η μετὰ τοῦ ι· τὸ γὰρ νοεῖ καὶ φιλεῖ, νοῇσι καὶ φιλῇσι λέγουσιν ἐκεῖνοι, πλεονασμῷ τῆς σι συλλαβῆς. οὕτω καὶ τὸ παμφαίνῃσιν, Ἰλιάδος ε'.

Παμφαλῶν, σημαίνει τὸ ἐπιφέρεσθαι καὶ περιβλέπεσθαι παντί· παρὰ τὸ τὰ φάη ὧδε κἀκεῖσε ἄλλεσθαι. φαῶ καὶ παμφαῶ· καὶ πλεονασμῷ τοῦ λ, παμφαλῶ· Πόλλ' ἐπιπαμφαλόωντες ὁμοῦ.

* Πανάγρυπνος, ὁ ἀεὶ γρηγορῶν· ἀπὸ τοῦ πᾶν, καὶ ἄγριος, καὶ ὕπνος.

Πάμπαν, ἀντὶ τοῦ παντελῶς, Ἰλιάδος α'. γίνεται ἀπὸ τοῦ πᾶν, κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν, πάμπαν.

Πὰν, φάν τις ὢν, διὰ τὸ ἐπιφαίνεσθαι ἀκαίρως τοῖς ἐνθουσιῶσιν.

Πάνδαρος, πάντων ἀρά· τοξότης γὰρ ἦν.

Πανδάρεως κυρίως, ὁ πάντα δράσας ἕνεκα κέρδους καὶ πλεονεξίας. Ὧρος.

Πανδώρη, εἴρηται ὅτι παρὰ πάντων δῶρα ἔλαβεν· ἢ ὅτι δῶρον πάντων τῶν θεῶν, ὥς φησιν Ἡσίοδος.

Πανδίων] παρὰ τὴν ἰὼν μετοχὴν καὶ τὸ πᾶν, γίνεται πανίων· καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ, Πανδίων.

Πανδοκεὺς, πανδοχεὺς, ὁ πάντας δεχόμενος.

Πανέφθου κασσιτέροιο, Ἡσίοδος ἐν Ἀσπίδι, ἀντὶ τοῦ ἑψητοῦ καὶ διαλελυμένου καὶ ὑγροῦ τὴν φύσιν. Ἡρόδοτος δὲ ἀπέφθου φησὶν, ἀπὸ τοῦ ἑφθός.

Πανήγυρις, ἑορτή, συνάθροισις· ἀπὸ τοῦ ἄγυρις· εἰς ἣν πάντες ἀγείρονται.

Πανόψιον ἔγχος. τὸ οἱονεὶ πανόρατον καὶ ἐπιφανές. δύναται δὲ καὶ τὸ πάντων τελευταῖον ἀκούεσθαι· ἵνα τὸ ὀψὲ ἔγκειται, καὶ μὴ ἐπὶ τοῦ ἔγχους δεχώμεθα, ἀλλὰ τοιούτως νοῶμεν. τὸ δὲ πάντων ἔσχατον, αὐτὴ τὸ ἔγχος λαβοῦσα, ἐπ' ἐμὲ ὦσε.

Πανομφαίῳ Ζηνὶ, πάσης φήμης καὶ κληδόνος ἀκούοντι. οὐκ ἔστι δὲ καθόλου τὸ ἐπίθετον ὁ πανομφαῖος, ὁ κληδόνιος καὶ πάσης κληδόνος παραίτιος· ἀλλ' ἅπαξ.

Παννύχιον. ἐπίῤῥημα μεσότητος ἀντὶ τοῦ παννυχίως· ὄνομα γὰρ ὂν, μετήχθη εἰς ἐπιῤῥηματικὴν σύνταξιν, ὥσπερ τὸ ἥδιστα. ἐκ τοῦ νὺξ νυκτός, νύχιος, καὶ παννύχιος.

Πανσαγία, ἡ πανοπλία· καὶ ἴσως ἀπὸ τοῦ σάκους εἴρηται. οὕτως εὗρον εἰς τὸν Σέλευκον.

Πανσυδίῃ, ἐπίῤῥημά ἐστιν ἀθροίσεως, παμπληθεί· ἔστι δὲ καὶ πανσυδίην μετὰ τοῦ ν, παντὶ τῷ πλήθει, πανστρατιᾷ. παρὰ τὸ ὁμοῦ τάττεσθαι καὶ σεύεσθαι, ἤγουν ὁρμᾶν καὶ ἐπακολουθεῖν.

Παπῶ παπᾷς, δευτέρας συζυγίας. Τὸν ἁπαλῇ χειρὶ παπήσαντα: — ἀπὸ τοῦ ἀφῶ τὸ ψηλαφῶ, κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν, φαφῶ· καὶ τροπῇ τῶν δασέων εἰς τὸ ψιλὸν, παπῶ. 651

Πάππα, προσφώνησις τιμητικὴ υἱῶν πρὸς πατέρα. Οὐδέ τί μιν παῖδες ποτὶ γούνατα παππάζουσιν, Ἰλιάδος ε'. οὕτω λέγεται παρὰ Συρακουσίοις ὁ πατὴρ, πᾶς· καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τοῦ π, πάππα.

Παπταίνων, περιβλεπόμενος, ἐπιτηρῶν. πανταχοῦ τὰ φάη τιταίνειν· γίνεται φαπταίνω· καὶ τροπῇ, παπταίνω. σημαίνει δὲ τὸ βλέπειν καὶ περισκοπεῖν τῇδε κἀκεῖσε. ἢ παρὰ τὸ πέτω, πτῶ, παράγωγον πταίνω· καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν, παπταίνω, οἱονεὶ τὸ περιάγω παντὶ τὰς ὄψεις, καὶ περιπέτεσθαι ποιῶ, καὶ οἷον πεπταμένως ἐοικέναι. Ἰλιάδος δ'.

Παππίας, παρὰ τὸ πάπα, ὃ σημαίνει τῇ τῶν Ῥωμαίων φωνῇ τὸν πατέρα.

Πανοῦργος, παρὰ τὸ εἰς πᾶν ἐνεργεῖν· σημαίνει καὶ τὸν φρόνιμον καὶ νοήμονα ἐπὶ καλοῖς· σημαίνει καὶ τὸν κακοποιεῖν δυνάμενον διὰ τῆς ἑαυτοῦ σοφιστικῆς κακίας.

Πάνδεια, ἑορτὴ Ἀθήνῃσιν· ἀπὸ πανδείας τῆς σελήνης· ἢ ἀπὸ Πανδίονος, οὗ καὶ ἡ φυλὴ ἐπώνυμος· ἢ ὅτι τῷ Διῒ ἄγονται τὰ Πάνδεια. ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τοῦ πάντα δινεύειν τῷ Διΐ.

Πάρα, σημαίνει τρία. Τίς ἔσθ' ὁ πωλῶν τἀνδράποδα; ἐγὼ πάρα: — ἀντὶ τοῦ πάρειμι. — πάρα δ' ἀνήρ: — ἀντὶ τοῦ πάρεστι. — πάρ' ἔμοιγε καὶ ἄλλοι: — ἀντὶ τοῦ πάρεισί μοι. τίνος ἄρα ἡ ἀποκοπή; πρὸς τὸ σημαινόμενον καὶ ἡ ἀποκοπή. περὶ παθῶν.

Παρὰ ἡ πρόθεσις, σημαίνει τρία· τὴν ἐκτὸς σχέσιν, ὡς τὸ ἄνομος, παράνομος· λαλῶ, παραλαλῶ· καὶ εἴπω, παρείπω. καὶ τὴν πλησιότητα, ὡς τὸ, ἕζετο, παρέζετο· καὶ τὴν πλείονα σχέσιν, ὡς τὸ, ὁρμῶ, παρορμῶ. — παρὰ θῖν' ἁλός: — ἡ παρὰ, τὸ ἔξω δηλοῖ, ὥσπερ καὶ παραπλεῖν, τὸ ἔξω πλεῖν. αἰγιαλὸς μὲν οὖν εἴρηται κοινῷ ὀνόματι, παρὰ τὸ αἶαν ἔχειν ἐγγὺς ἁλός. ἔχει δὲ διαφορὰς τρεῖς, ἀκτῖνα, καὶ ῥηγμῖνα, καὶ θῖνα. ἀκτὶν μὲν οὖν εἴρηται, ὁ πετρώδης αἰγιαλός· ῥηγμὶν δὲ, ὁ πρὸς ἄνεμον αἰγιαλός· θὶν δὲ, ὁ εὔδιος καὶ ἥσυχος αἰγιαλὸς, παρὰ τὸ μετὰ γαλήνης καὶ νηνεμίας ἐκεῖσε τὰ κύματα ἀποτίθεσθαι.

Παραβλῶπές τ' ὀφθαλμῶν, Ἰλιάδος ί· παρὰ τὸν βλέψω μέλλοντα, ἀποβολῇ τοῦ ω, βλέψ· καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς ο καὶ ἐκτάσει, βλώψ, καὶ παραβλώψ. ἀντὶ τοῦ στραβαί.

Παράδεισος] παρὰ τὸν δεύσω μέλλοντα, ὃς δηλοῖ τὸ βρέχω, ῥηματικὸν ὄνομα δεῦσος. καὶ παράδεισος, κατὰ τροπὴν τοῦ υ εἰς ι. οἱ δὲ φασὶ παρὰ τὸ δεῖσαν ποιεῖσθαι, ὅ ἐστι τὴν τῶν βοτανῶν συλλογήν.

Παραβολή, εἰς τὸ παροιμία.

Παράβυστον, παρακεκρυμμένον, λάθρα γινόμενον· παρὰ τὸ βύω, ὃ σημαίνει τὸ κλείω. σημαίνει γὰρ καὶ τὸ πληρῶ· Ὀδυσσείας δ', Νήματος ἀσκητοῖο βεβυσμένον: — ἀντὶ τοῦ πεπληρωμένον. ἦν δὲ καὶ παράβυστον δικαστήριον, ὃ λάθρα ἔκρινε.

* Παράκοπος, ὁ φρενόπληξ· ἀπὸ τοῦ κόπτειν καὶ παρά. παράξενος, ὁ ἡμίξενος, οὐκ ἀληθινὸς πολίτης· ἀπὸ τοῦ παρὰ καὶ ξένος.

652 Παραπλῆγες, οἱ πεπληγμένοι. παραπλήξ, μαινόμενος· παράφρων, τὰς φρένας βεβλαμμένος.

Παρακαίρια ῥέζων, Ἡσίοδος. καίρια τὰ εὐκαίρως γινόμενα· παρακαίρια, τὰ ἄκαιρα καὶ σαπρὰ καὶ ἄτοπα. ἢ παρὰ τὰ [illegible].

Παράσημα, τὰ κίβδηλα τῶν νομισμάτων λέγονται, τὰ φαῦλα καὶ ἀδόκιμα. παρὰ τὸ κακῶς σεσημάνθαι, ὅ ἐστιν ἐσφραγίσθαι· καὶ παράσημος ῥήτωρ, μεταφορικῶς ὁ φαῦλος.

Παραιφάμενος, παραινούμενος· πλεονασμῷ τοῦ ι, ποιητικῶς· — παραὶ ποσὶ κάππεσε θυμός.

Παρασάγγαι, τὰ τριάκοντα στάδια παρὰ Πέρσαις· παρ' Αἰγυπτίοις δ' ἑξήκοντα. παρὰ δὲ Σοφοκλεῖ ἐν Ἀνδρομάχῃ ἐπὶ τοῦ ἀγγέλου εἴρηται.

Παραστάται, ὑπ' ἐνίων καλοῦνται αἱ γόνιμοι φλέβες, αἱ τῇ γενέσει παρεστᾶσαι. λέγονται καὶ οἱ νῦν ὑπηρετοῦντες βασανισταί.

Παραίσια, ἐναντία, ἀπρεπῆ, χαλεπά· παρεκτὸς τοῦ αἰσίου.

Παραιτεῖσθαι, οὐχ εὕρηται ἐν χρήσει ἐπὶ τοῦ σημαινομένου τοῦ ἀρνεῖσθαι καὶ ἀποβάλλεσθαι καὶ μὴ δέχεσθαι, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ αἰτεῖν, ὡς παρὰ Μενάνδρῳ, — παραιτοῦμαί σε συγγνώμην ἔχειν: — ὥστε περιττὴν εἶναι τὴν πρόθεσιν, ὡς ἐπὶ τοῦ καθεύδω· τὸ γὰρ εὕδω δηλοῖ. σπανίως δὲ εὑρίσκεται καὶ ἐπὶ τοῦ σημαινομένου τοῦ λεγομένου ἐν τῇ συνηθείᾳ παραιτεῖσθαι, παρακαλεῖν, συγγνώμην αἰτεῖν.

Πάρδαλις] πότε πέρδαλις, καὶ πότε πάρδαλις, φυλακτέον· ὅτι ἐπὶ μὲν τοῦ ζώου, διὰ τοῦ ο δεῖ προφέρεσθαι· ἐπὶ δὲ τοῦ δέρματος, διὰ τοῦ α. τὸ ζῶον οὖν, παρὰ τὸ προάλλεσθαι καὶ ἀτάκτως κινεῖσθαι, πρόαλις, καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ, καὶ ὑπερθέσει. ὡς δὲ Ὧρος, παρὰ τὸ τὸν πόρον αὐτῆς ποιεῖσθαι μεθ' ἅλματος· πορευτικὸν γὰρ τὸ ζῶον. οἱ Ἴωνες τὸ ι τῆς ει διφθόγγου ἀποβάλλουσιν· οἷον, παρδάλειος, παρδάλεος· καὶ τὸ θηλυκὸν, παρδαλέη παρδαλῆ, ἐπὶ τῆς δορᾶς, ὥσπερ λεοντέη λεοντῆ· καὶ τὴν παρδαλέαν τὴν παρδαλῆν, ὡς τὴν λεοντῆν.

Παρέξ, παρὰ τὴν παρὰ πρόθεσιν καὶ τὴν ἐξ, ἥτις δηλοῖ τὸ ἐκτός. βαρύνεται δὲ καὶ ὀξύνεται πρὸς διάφορα σημαινόμενα. τὸ μὲν οὖν βαρυνόμενον, σημαίνει τὸ χωρίς, καὶ συντάσσεται γενικῇ· οἷον, Πάρεξ τοῦ κυρίου: — καὶ, Πάρεξ τοῦ Σκυθικοῦ ἔθνους: — ἀντὶ τοῦ χωρίς. τὸ δέ γε ὀξυνόμενον, ἰσοδυναμεῖ τῇ παρὰ ἢ τῇ ἐξ προθέσει, ἥτις σημαίνει τὴν ἔξω σχέσιν, ὡς παρ' Ὁμήρῳ, παρὲξ ὁδοῦ ἐν νεκύεσσιν: — ἀντὶ τοῦ, ἐκτὸς τῆς ὁδοῦ. καὶ, — παρὲξ ἅλα φῦκος ἔχευαν: — ἀντὶ τῆς παρὰ μόνον. καὶ, — παρὲξ τὴν νῆσον ἐλαύνετε: — ἀντὶ τοῦ ἐκτός.

Παρακρούεται, ἀπατᾷ· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν παλαιστῶν οὐ καταβαλλόντων, ἀλλ' ἐν ἄρᾳ παρακρουόντων ἢ ποδὶ ἢ χειρὶ, καὶ οὐ ῥιπτόντων· ἢ ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς ζυγοῖς ἱστώντων, οἳ τοῖς σταθμοῖς παρακρούουσιν, ἵνα ὃ βούλονται μέρος καθέλκῃ βαρυνόμενον τῇ κρούσει.

* Παράσημος, ὁ ἀδοκίμαστος, κακὸς, μεταφορικῶς· λέγεται γὰρ παράσημος ἐπὶ τῶν νομισμάτων ὑποκιβδήλων· ἀπὸ τοῦ σήμα, ᾧ κόπτεται τὰ νομίσματα.

Παραστησάμενος, ἑλὼν, παραλαβὼν, καταστρεψάμενος· καὶ παρακατάστασις.

Παρέστησαν, Δημοσθένης, ἐνίκησαν· ἐπειδὴ οἱ ἡττώμενοι 653 παρίστανται τοῖς νενικηκόσιν ὡς δοῦλοι δεσπόταις.

Παρακατάστασις] ἀργύριόν ἐστι παρακαταβαλλόμενον ἐν τοῖς διαιτηταῖς ὑπὸ τῶν δικαζομένων, ἡ παρακατάστασις. λέγεται καὶ παρακαταβολή· καὶ παρακαταβάλλειν, τὸ πρᾶγμα.

Παρασκήνια, αἱ εἰς τὴν σκηνὴν ἄγουσαι εἴσοδοι· σκηνὴ δέ ἐστιν, ἡ νῦν θυμέλη λεγομένη.

Παρὲκ νόον ἤγαγεν Ἕκτωρ, Ἰλιάδος κ', ἀντὶ τοῦ παρεπάτησε τὸν νοῦν, ἐξηπάτησε.

Παρεκτικός] παρὰ τὸ παρέχω παρέξω, ὁ παρακείμενος, παρεῖχα· ὁ παθητικὸς, παρεῖγμαι, παρεῖκται· καὶ ἐξ αὐτοῦ παρεκτός· καὶ παρεκτικός, κτητικόν.

Παρεβάθην, ἀπὸ τοῦ βίβημι, βέβημαι· ὁ παθητικὸς, βέβαμαι, ἐβάθην, καὶ παρεβάθην.

Παρέσομαι, οὐκ ἀπὸ τοῦ εἶμι σχηματίζεται, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἔω. εἰ γὰρ ἀπὸ τοῦ εἶμι τὸ πορεύομαι, εἴσομαι ἂν ἦν, καὶ παρείσομαι, ἵνα τὴν αὐτὴν ἔχῃ τῷ ἐνεστῶτι παραλήγουσαν.

Παρείατο δακρυχέουσα, ἀντὶ τοῦ παρῆν ἡ κόρη δακρύουσα. ἔω τὸ κάθημαι, ἢ τὸ ὑπάρχω· παράγωγον, εἶμι· ὁ μέσος ἀόριστος, ἔμην, ἔσο, ἔτο, καὶ εἶτο· καὶ πλεονασμῷ τοῦ α, εἴατο, καὶ παρείατο. οἱ δὲ, πληθυντικὸν ἀντὶ ἑνικοῦ· τὰ γὰρ εἰς το λήγοντα πληθυντικά εἰσιν, εἰ ἔχει τὸ α, πυθοίατο.

Παρειά, Ἰλιάδος γ', χωρὶς τοῦ ς· ἵν' ᾖ οὐδέτερον· τὰ γὰρ ἀπὸ τοιούτου θηλυκοῦ μεταποιούμενα εἰς οὐδέτερον γένος, τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου μένοντος, τὸν αὐτὸν φυλάττει τόνον· πλευραί, πλευρά· πυραί, πυρά. οὐκ ἀντίκειται τὸ νευραί, νεῦρα· διάφορον γὰρ σημαινόμενον· ἔστι δὲ μεταπλασμός· τὸ δὲ ἐπίθετον ὀξύνεται. οὕτως αἱ παρειαί, τὰ παρειά. τὸ ρει δίφθογγον κατὰ διάλεκτον· οἱ γὰρ Αἰολεῖς παρηὰ λέγουσι διὰ τοῦ η· ἐξ οὗ καὶ παρήϊον· τὴν γὰρ ει δίφθογγον εἰς η τρέπουσι. τὸ γὰρ πλεῖον, πλῆον λέγουσι.

Παρείας, παρὰ τὸ πεφυσιαμένας ἔχειν τὰς γνάθους. ἤγουν τὰς παρειάς· αἳ καὶ φοῦγναι λέγονται. οὗ τὸ δῆγμα βλάβης ἀλλότριον.

Παρήϊον, τὸ παρὰ τὰς παρειὰς χαλινάριον. ζήτει εἰς τὸ καλλιπάρηος.

Παρήορος ἔνθα καὶ ἔνθα, Ἰλιάδος ν', ἀντὶ τοῦ, κατὰ πλάτος καὶ κατὰ μῆκος παρακεχυμένος τῷ σώματι, τουτέστιν ἐκλελυμένος ἐν ἄλλῃ. νῦν δὲ ἀντὶ τοῦ μέγας, παραιωρούμενος καὶ εἰς μῆκος ἐκτεταμένος. γίνονται δὲ ἀμφότερα ἀπὸ τοῦ ἀείρω· ῥηματικὸν ὄνομα, κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ι, ἄορος· καὶ μετὰ τῆς παρὰ προθέσεως, καὶ ἐκτάσει τοῦ α εἰς η, παρήορος. καὶ Ὅμηρος παρηορίας λέγει τὰς τοῦ παρήορου ἵππου ἡνίας, ὑφ' ἃς ὁ τρίτος ἵππος τῇ ξυνωρίδι δέδεται· καὶ ὁ μὴ κατὰ χώραν ἔχων ἀρτηρίας τὰς φρένας, ἀλλ' αἰωρουμένας, οἱονεὶ ὁ ἄφρων. παρὰ τὸ ἄρω τὸ ἁρμόζω· καὶ ὁ παπτα-

κῶς τῷ σώματι, παραιωρούμενος ἐν τῷ ἐκτάσθαι· καὶ ὁ ἐντὸς τοῦ ζυγοῦ παρεζευγμένος ἵππος.

Παρῃρημένην, ἐκβεβλημένην, ἀποκεχωρισμένην, καὶ οἱονεὶ καθῃρημένην· ἀπὸ τοῦ αἱρῶ τὸ καταβάλλω, ὁ παρακείμενος, ᾕρηκα.

Παρίσθμια, τὰ περὶ τὸν φάρυγγα, διὰ τὸ παρακεῖσθαι
654 τῷ ἰσθμῷ· ἰσθμὸς δέ ἐστι στενὸς τόπος, δι' οὗ ἵενται τὰ ἐσθιόμενα καὶ πινόμενα, ἢ παρὰ τὸ ἱέναι τὴν πνοήν. οὕτως Ἡρωδιανός. λέγονται δὲ καὶ ἀντιάδες, ἀπὸ τοῦ ἀντικεῖσθαι ἀλλήλοις.

Παροινία, ἡ ἐν οἴνῳ ἀταξία.

Παροίτερος, παλαιότερος καὶ ἀρχαιότερος. ἀπὸ τοῦ πάρος, ὃ σημαίνει τὸ πρὶν ἢ πάλαι, γίνεται παροίτερος καὶ παροίτατος. σημαίνει δὲ καὶ τὸ περαιτέρω· οἷον, Καὶ δέ με μηκέτι τόνδε παροιτέρω ἐξερέεσθαι: — σημαίνει δὲ καὶ τὸ πρῶτος, — ὥς μιν ἔτυψε παροίτατος: — εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ πάρος, ἀποβολῇ τοῦ ς.

Πάρθις, ὁ παρθένιος· εἴρηται οὐκ ἀποκοπῇ, ἀλλὰ μεταποίησις καὶ μετασχηματισμός. περὶ παθῶν.

Παροψίς, τὸ μέγα τρυβλίον.

Παροιμία] παρὰ τὸ οἶμος, ὃ σημαίνει τὴν ὁδὸν, οἰμία καὶ παροιμία. ἔστι δὲ παροιμία, λόγος ὠφέλιμος μετ' ἐπικρύψεως μετρίας αὐτόθεν ἔχων τὸ χρήσιμον, καὶ πολλὴν τὴν ἐν τῷ βάθει διάνοιαν. ὅθεν καὶ ὁ Κύριος ταῦτά φησιν, Ἐν παροιμίαις λελάληκα ὑμῖν.

Παραβολή] ἡ παραβολὴ ποσαχῶς; παραβολή, ὁ ὀνειδισμὸς, ὡς τὸ, Ἔθου ἡμᾶς εἰς παραβολήν: — παραβολὴ, αἰνιγματώδης λόγος, ὃ πολλοὶ λέγουσι ζήτημα, ἐμφαῖνον μέν τι, οὐκ αὐτόθεν δὲ πάντως δῆλον ὂν ἀπὸ τῶν ῥημάτων, ἀλλ' ἔχον ἐντὸς διάνοιαν κεκρυμμένην, ὡς ὁ Σαμψὼν ἔλεγεν, Ἐξῆλθεν ἀπὸ στόματος πικροῦ γλυκύ: — καὶ Σολομῶν, Τότε νοήσεις παραβολὴν καὶ σκοτεινὸν λόγον: — παραβολὴ καὶ ἡ ὁμοίωσις· Ἄλλην γὰρ παραβολὴν (φησὶ) παρέθηκεν αὐτοῖς, λέγων· Ὁμοία ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν σπείροντι: — παραβολή ἐστιν ἡ τροπικῶς λεγομένη· οἷόν ἐστι τὸ, Υἱὲ ἀνθρώπου, εἶπον αὐτοῖς τὴν παραβολὴν ταύτην· ὁ ἀετὸς ὁ μέγας ὁ μεγαλοπτέρυξ: — ἀετὸν λέγων τὸν βασιλέα. εἰς τὸ ἄλλος ἕως.

Πάρις, παρὰ τὸ παριέναι τὸν μόρον, τουτέστιν ἐκφυγεῖν τὸν θάνατον· ἢ παρὰ τὴν πήραν, ὃ σημαίνει τὸ μαρσίπιον· ἀπὸ τοῦ ἐν τῇ ποιμαντικῇ πήρᾳ ἀνατραφῆναι.

Παρεγγεγραμμένος, ὁ μὴ κατὰ νόμον τοῖς πολίταις τεταγμένος· δημοποίητος δὲ, ὁ ὑπὸ δήμου προῖκα πολιτευθείς· παρεγγράπτους δὲ, νόθους.

Παρθένος, παρὰ τὸ παρακαταθέειν τὴν παιδικὴν ἡλικίαν· ἢ παρὰ τὸ παραθέειν τῇ μητρί, ὡς ὁ ποιητής, ἦθ' ἅμα μητρὶ θέουσ' ἀνελέσθαι ἀνώγει: — ἢ παρὰ τὸν θήσω μέλλοντα γίνεται θήνη· καὶ μετὰ τῆς παρὰ προθέσεως, παραθήνη· καὶ κατὰ συγκοπὴν, παρθένος, ἡ περὶ ταύτην τὴν ἡλικίαν οὖσα, καθ' ἣν ὥραν ἔχει ἐκθρέψαι καὶ ἐκτῆσθαι μαζοὺς, ἣν ἡ φύσις ἔταξε. τὰς γοῦν μικρὰς παῖδας οὐ προσαγορεύουσι παρθένους, ἀλλὰ τὰς ἤδη ἐπὶ τὸ γυναῖκας μέλλειν ἰούσας. οὕτω Φιλόξενος· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς, ἡ παρ' οὐδενὸς οὐδὲν λαβοῦσα εἰς ἕδνα.

Παρθενία, ὅτι παρὰ θεοῦ ἐδόθη. φησὶ γὰρ, Ἔλαβε Κάϊν ἑαυτῷ γυναῖκα: — τουτέστιν, οὐκ ἐκ τοῦ θεοῦ.

Παρθενοπίπης, Ἰλιάδος γ΄. σημαίνει τὸν περιβλεπόμενον τὰς γυναῖκας. παρὰ τὸ ὄπτω ὀπτεύω, γίνεται ὀπίπης· καὶ ἐν συνθέσει, παρθενοπίπης. διὰ τοῦ ι· τὰ γὰρ παρὰ τὸ ὀπιπτεύω διὰ τοῦ ι γράφεται. οἷον παιδοπίπης.

Παρμέμβλωκε, Ἰλιάδος δ΄, πάρεστι, προθυμεῖται. ἐκ τοῦ μέλω, μεμέληκα, καὶ μεμέλακα, ὡς ᾤχηκα, πα- 655
ρῴχωκα· εἶτα κατὰ συγκοπὴν, καὶ πλεονασμῷ τοῦ β, μέμβλωκα. ἢ παρὰ τὸ μολῶ μολήσω μεμόληκα, καὶ ἑξῆς.

Παρνασός, ὄρος ἐστὶ Δελφῶν· ἀπὸ Παρνασοῦ ἐγχωρίου ἥρωος. Ἄνδρων δέ φησιν, ἐπειδὴ προσώρμισεν ἡ λάρναξ τοῦ Δευκαλίωνος· καὶ τὸ μὲν πρότερον Λαρνησσὸς ἐκαλεῖτο· ὕστερον δὲ, κατ' ἐναλλαγὴν τοῦ λ εἰς π, Παρνασός.

Παῤῥησία, οἱ μὲν, ἀπὸ τοῦ παντορησία, κατὰ συγκοπήν· ὅπερ ἐστὶν ἄτοπον· ἀλλὰ παρὰ τὸ πᾶν γίνεται· συγκοπῇ γὰρ οὔ, ἀλλὰ τροπῇ, ἡ πάντα ἐν αὐτῇ ἔχουσα καὶ λέγουσα. περὶ παθῶν. οὕτω καὶ Ὧρος.

Πᾶς, δύο σημαίνει· καὶ τὸν πατέρα, ὃ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν παπᾶς. τοῦτο δὲ οἱ μὲν Ῥωμαῖοι βαρύνουσι, πάπας λέγοντες· ἡμεῖς δὲ περισπῶμεν. ἀμφίβολον. οὐδέποτε γὰρ δασυνόμενον α ἀφαιρεῖται. πῶς οὖν τὸ ἅπας γέγονε πᾶς; ἐπλεόνασε τὸ α. πῶς δασύνεται; τὸ γὰρ πλεονάζον α οὐδέποτε δασύνεται. ὥστε ἀμφίβολον. ὁρῶ δὲ καὶ τὸ ἀθροῦς ὄνομα λαμβάνον τὸ α καὶ βαρυνόμενον καὶ δασυνόμενον ἕνεκεν ἐμφάσεως, ἐν τῷ ἄθρους. οὐκ ἄρα κεκώλυται κατὰ ταύτην τὴν ἀναλογίαν καὶ τὸ πᾶς, ἅπας. ὥστε μᾶλλον εἶναι πρόσοδος, ἤπερ ἀφαίρεσις. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς βούλεται ἐκ τοῦ ἅμα πᾶς εἶναι ἐν συγκοπῇ. περὶ παθῶν. Πόθεν παράγεται τὸ πᾶς; πρωτότυπόν ἐστι, καὶ παραγωγὴν οὐκ ἔχει· τὰ δὲ εἰς ας μονογενῆ διὰ τοῦ ντ κλινόμενα ὀξύνεται· οἷον ζάς, ζαντός· πράς, πραντός· ἰσοσυλλάβως δὲ κλινόμενα περισπᾶται, Θωμᾶς, Θωμᾶ. τὸ μέντοι πᾶς περισπᾶται ὡς διαλλάξαν κατὰ τὴν γενικὴν, καὶ ὂν τριγενές· τὸ θηλυκὸν, ἡ πᾶσα· καὶ τὸ οὐδέτερον, τὸ πᾶν.

Πάσσαλος, παρὰ τὸν πήσσω μέλλοντα. ἔστι δὲ ξύλον ἐπίμηκες πρὸς τὸ κρεμᾶσθαι ὅπερ δεῖ.

Πάσασθαι, εἰς τὸ ἐπάσαντο.

Πάσσων, ὄνομα συγκριτικόν· γίνεται ἀπὸ τοῦ παχύς πάσσων, ὡς βραδύς βράσσων.

Πάσσονα, τὴν εὐπαγεστέραν· ἀπὸ τοῦ πήσσω.

Πάσσω, σημαίνει τὸ ἐπιβάλλω καὶ ἐπιπάττω, ἢ τὸ ποικίλλω. πόθεν δῆλον; ἐπειδὴ καὶ τὰ ποικίλα παραπετάσματα καλεῖται.

Παστός, ἡ ἐκ παραπετασμάτων ποικίλων κατεσκευασμένη σκηνή· ἥτις ἐστὶ πεποικιλμένη· καὶ νυμφικὸς οἶκος, παρὰ τὸ πάσσειν· ἐξ οὗ καὶ τὸ, — πολέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους. Ἰλιάδος γ΄, ἀντὶ τοῦ ἐνεποίκιλεν.

Παστάς, ἣν ἡμεῖς παττάδα λέγομεν· καὶ εἴρηται οὕτω διὰ τὸ ἐν αὐτῇ ἡμᾶς σιτεῖσθαι· παρὰ τὸ πάσασθαι. Ἀπολλώνιος.

Παστείλη, σημαίνει τὴν τελευταίαν ἡμέραν τοῦ ἐνιαυτοῦ· γίνεται δὲ ἐκ τοῦ πᾶς καὶ τοῦ τέλος, ἐν ᾗ τελειοῦται πάντα τὰ τοῦ ἐνιαυτοῦ.

Πατάσσω] ἐκ τοῦ πτῶ τὸ φοβοῦμαι, ὁ μέλλων, πτήσσω· συστολῇ τοῦ η, πτάσσω· καὶ πλεονασμῷ, πατάσσω· μεταγομένου τοῦ μέλλοντος εἰς ἐνεστῶτα. ἢ παρὰ τὸ πατῶ, πατάσσω. — θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πάτασσεν, Ἰλιάδος η΄, ἀντὶ τοῦ ἔπαλλεν, ἐπήδα ὑπὸ τοῦ φόβου.

Πατήρ, παρὰ τὸ πατεῖν ἐν τῇ συνουσίᾳ· ἀπὸ μεταφορᾶς
τῶν ἀλόγων ζώων. ἢ παρὰ τὸ σπείρω σπατὴρ καὶ πα- 656
τήρ· ἢ παρὰ τὸν ἦχον τὸν γινόμενον ἐν τῷ καταφιλεῖν τὰ παιδία. πάππος δὲ, ἀπὸ τῆς τῶν παίδων τῶν μικρῶν προσφωνήσεως, ὥς φησιν Ὅμηρος. — ποτὶ γούνασι παππάζουσιν: — ὀνοματοπεποίηται οὖν ἡ λέξις. οἱ δὲ, ὅτι κατὰ συνήθειαν πίττα λέγουσιν ἀντὶ τοῦ φίλει, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ, Ἱκανὸν γὰρ αὐτὴν

ἐπίπτων: — ἀντὶ τοῦ ἀφίλουν. Ὦρος. πατήρ, παρὰ τὸ τοὺς παῖδας τηρεῖν· ἢ ὅτι ἵπποι ἐν τῇ συνουσίᾳ πρῶτον πατοῦσι τὰς θηλείας. πατὴρ οὖν, ὁ τοὺς παῖδας ὑποκάτω τῶν ποδῶν αὐτοῦ ἔχων. εἰ δὲ σημαίνει τὸν θεὸν, γίνεται παρὰ τὸ τὰ πάντα ἐᾶν.

Πατικός, κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ α ἀπατικός. Ὦρος.

Πατικίων, ὁ ἐπὶ συκοφαντίᾳ καὶ κλοπῇ καὶ τοιχωρυχίᾳ τὸν βίον ποιούμενος.

Πάτος] Ὅμηρος. — πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων, ὡς λόγον, Ἰλιάδος ζ'. τὰ γὰρ εἰς τος λήγοντα δισύλλαβα βραχείᾳ παραληγόμενα μονογενῆ, βαρύνεται. κρότος, κότος, λίτος, πότος· οὕτω καὶ πάτος. δοκεῖ ἀντικεῖσθαι τὸ στρατός· τὸ γὰρ βροτός, κατὰ δύο τρόπους ἀποφεύγει· ὅτι καὶ κοινόν. καὶ ἔχει ἀντέμφασιν. σημαίνει δὲ τὴν πεπατημένην γῆν τὴν λεωφόρον.

Πατῶ, πατήσω· ἐκ τοῦ πάτος· τοῦτο, ἐκ τοῦ πότος.

Πάτρα, λέγεται ἡ πατρίς.

Πατρίκιος, οἱονεὶ πατὴρ τοῦ κοινοῦ.

Πατριά. ἀπὸ τοῦ πατὴρ πατέρος γίνεται, διαφέρει δὲ πόλεως.

Πατρῷος. ὄνομα κτητικόν· ὅπερ διαλύσει γίνεται πατρώϊος. διαφέρει δὲ τοῦ πατρικός· πατρῷος γὰρ λέγεται ὁ παρὰ τῇ συνηθείᾳ πάτριος. πατρῷος, τὸ κτητικόν· οἷον, πατρῷος δοῦλος, πατρῷον κτῆμα.

Παῦρον, τὸ ὀλίγον. γίνεται παρὰ τὸ παύω παύσω, παῦρος, ὁ ταχύς, καὶ δι' ὀλίγων ῥημάτων τοῦ παύεσθαι ἀφιστάμενος· ἢ ὁ μὴ μέχρι πολλῶν διατελῶν, ἀλλὰ ταχὺ παυόμενος, ὁ μὴ μέχρι πολλοῦ διήκων, ἀλλὰ ταχέως παύων· καὶ τὸ οὐδέτερον, παῦρον· τὸ γὰρ ὀλίγον, ταχέως παύεται.

Παυσωλή, ἡ ἀνάπαυσις· ἀπὸ τοῦ παύσω μέλλοντος, κατὰ προσθήκην.

Παφίη, ἡ Ἀφροδίτη· ἀπὸ τῆς Πάφου τῆς ἐν Κύπρῳ πόλεως· ἢ παρὰ τὸ ἀπαφῶ τὸ ἀπατῶ, ἀπαφίη, κατὰ ἀποβολὴν τοῦ α· ὅθεν καὶ παρήπαφεν, τὸ ἐξηπάτησε. παρὰ τοῦτο καὶ τὸ βουκόλῳ συνοικεῖν αὐτήν. ἀπὸ τοῦ βουκολεῖν καὶ ἀπατᾶν πεπλάσθαι τὸν μῦθον· εἴρηται γὰρ βουκολεῖν ἀπὸ τούτου τὸ ἀπατᾶν· ὅθεν καὶ τὸ, Ἀπεβουκολήθη ποίμνης.

Παφλάζω, σημαίνει τὸ ἐκ βρασμοῦ ἀνάδοσιν γίνεσθαι. ταύτην δὲ τὴν λέξιν πεποιῆσθαι παρὰ Ὁμήρῳ, ὡς ἤχου μιμητικήν· ὅπερ ὁ τῶν κυμάτων ἀναπέμπειν εἴωθε βρασμός. ἔστι δὲ φλέω, ὃ καὶ φλύω λέγεται, τὸ ἀναπέμπω καὶ ἀναδίδωμι· κατὰ συγκοπὴν, φλῶ· ἀφ' οὗ παράγωγον φλάζω, ὡς ῥίπτω ῥιπτάζω, καὶ ἐνθουσιῶ ἐνθουσιάζω· καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν, παφλάζω.

Πάχετον, παχύτερον, κατὰ συγκοπὴν τοῦ υ καὶ ρ.

Πάχνη, παρὰ τὴν πῆξιν, πάγη τὶς οὖσα. καὶ Ὅμηρος παχνοῦται, ἀντὶ τοῦ φθείρεται, λυπεῖται, Ἰλιάδος ρ'. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῆς πάχνης τῆς φρίκην ἐμποιούσης καὶ φθειρούσης τὰ φυτά.

657 Παχνώσω, Ἡσίοδος, — ἐπάχνωσε φίλον ἦτορ: — ἐλύπησεν, ἔφθειρε.

Παιάν, ὕμνος ᾠδῆς ἐπὶ ἀφέσει λοιμοῦ ᾀδόμενος, ὡς τὸ, Καλὸν ἀείδοντες παιήονα κοῦροι Ἀχαιῶν, Μέλποντες ἑκάεργον: — οὕτω γὰρ ἰδίως αὐτοὺς τῷ Ἀπόλλωνι καὶ τῇ Ἀρτέμιδι προσέφερον, ὡς αἰτίοις τῶν λοιμικῶν παθῶν. τὸν μὲν γὰρ Ἀπόλλωνα, ταυτόν φασιν εἶναι τῷ ἡλίῳ· τὴν δὲ Ἄρτεμιν, τῇ σελήνῃ· οἱ δὲ αὐχμοὶ καὶ τὰ λοιμικὰ συστήματα καὶ αἱ νόσοι δι' ἡλίου καὶ σελήνης ἐμπίπτουσιν, ἀπὸ τῆς τοῦ ἀέρος παχύτητος τοῦ περιέχοντος τοὺς ἀνθρώπους. εἴρηται οὖν ἀπὸ τοῦ παύω παῦον καὶ παιάν, τροπῇ τοῦ υ εἰς ι, ὁ καταπαύων ὑμᾶς τὸν λοιμόν. καὶ πάλιν ἀπὸ τοῦ παίω παιάν, ὁ παίων τὰς νόσους καὶ τὰ λυποῦντα· καὶ πλεονασμῷ τοῦ η, γίνεται παιήων. Παιὰν δὲ ἔστι καὶ ἔθνος Θρακικόν, ὃ Παννονίους φασί· νῦν δὲ Μακεδόνας.

Παιανίσαντες, εὐφημήσαντες, ἀλαλάξαντες, τὸν παιᾶνα ἐπικαλεσάμενοι. ἦν δὲ ἔθος καὶ ἐπὶ ἔργου ἀρχομένους, καὶ ἐπί τινι νίκῃ, τοῦτο λέγειν.

Παιήων, σημαίνει δύο, τόν τε ὕμνον καὶ τὸν τῶν θεῶν ἰατρόν.

Πᾶσαι] ἐπὶ μὲν τοῦ ἡμῖν συνήθους. Φῦσαι δ' ἐν χοάνοισιν ἐείκοσι πᾶσαι ἐφύσων: — ἐπὶ δὲ τοῦ ὅλαι, Πᾶσαι δ' ὠΐγνυντο πύλαι. — οὐ γὰρ πολλαὶ ὑπέκειντο πύλαι, κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον. καὶ, — πᾶσαι γὰρ ἐπῴχατο: — ἀντὶ τοῦ κεκλεισμέναι ἦσαν.

Πάσσεν] ἐπὶ μὲν τοῦ ἡμῖν νοουμένου, Πάσσε δ' ἁλὸς θείοιο: — ἐπὶ δὲ τοῦ ἐποίκιλλε, — πολέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους.

Παῦλος] ἀπὸ τοῦ παύσω μέλλοντος. παῦλος· καὶ παῦλλος, κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τοῦ λ. Ὦρος.

Παιπάλημα. σημαίνει τὸν πανοῦργον καὶ ποικίλον ἐν κακίᾳ, καὶ πανπόνηρον σὺν ἀγχινοίᾳ. λέγεται δὲ καὶ ὁ τραχὺς ἄνθρωπος καὶ ποικίλος· ἐπεὶ καὶ τὰς ὀρεινὰς ἀνωμαλίας παιπαλήματα καλοῦσι.

Παίζω] παρὰ τὴν παιδὶ δοτικήν. γίνεται παράγωγον παιδίζω, ὡς τοξῶ τοξίζω· καὶ συγκοπῇ, παίζω· φίλον γὰρ τοῖς παισὶ τὸ παίζειν.

Παῖς, παρὰ τὸ παίζω· ὁ μέλλων, παίσω· ἀποβολῇ τοῦ ω· ἢ παρὰ τὸ πάλλεσθαι· εὐκίνητος γὰρ ἡ ἡλικία. ἢ παρὰ τὸ βαιός, γίνεται βάϊς καὶ πάϊς· ἐκ δὲ τοῦ πάϊς, γίνεται κατὰ συναίρεσιν παῖς. καὶ κλίνεται παιδός· ὁ κανών· τὰ συνῃρημένα τῶν ἐντελῶν φυλάττει τὴν κλίσιν. ἢ οὕτω· δύο μόνα εἰσὶν εἰς ις μονοσύλλαβα· κλίνεται δὲ ἀμφότερα διὰ τοῦ δος. καὶ ὤφειλεν εἶναι δᾳδός· ἀλλὰ διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν δύο δδ· ἔστι δὲ καὶ τὸ σταῖς. ταῦτα δὲ τὰ τρία, κλίσιν μὲν ἀνεδέξαντο, κανόνι δὲ οὐχ ὑπέπεσον. ἐξ αὐτοῦ ῥῆμα παιδεύω· ὅθεν καὶ τὸ παιδεία· σημαίνει δὲ τρία· σημαίνει τὴν παίδευσιν, καὶ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, καὶ τὴν ἀνατροφὴν, καὶ τὴν μίξιν. τὸ γὰρ σημαῖνον τὸ παίγνιον, διὰ τοῦ ι γράφεται· καὶ παρ' ἡμῖν μὲν ὀξύνεται, οἷον παιδιά· παρὰ δὲ τοῖς Ἀθηναίοις βαρύνεται, οἷον παιδία· τὰ δὲ σημαίνοντα ἄθροισιν ἢ περιεκτικὰ τινῶν προσηγορικὰ, ὀξύνεται, λαλιά, παιδιά, πυρκαϊά.

Παιδνός, κυρίως ἐπὶ τοῦ νεωτάτου παιδός. παρὰ τὸ παίζω.

Παιδίον, παρὰ τὸ παιδείας δεῖσθαι.

Παισός, σημαίνει τὴν πόλιν. εἰς τὸ Ἄπαισος. 658

Παιπαλόεντος, τοῦ τραχέος, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ π· ἀπὸ τοῦ ἄλη, διὰ τὸ σκολιότητα ἔχειν. καὶ ἔστι κατὰ τὸ ἔτυμον αἰπαλήματα, τὰ μεγάλα ἀλήματα. ἢ παρὰ τὸ αἶπος, ὃ σημαίνει τὸ μέγα καὶ τραχύ, αἰπαλόεν· καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν, παιπαλόεν τὸ τραχύ.

Παιφάσσουσα, ἐνθουσιωδῶς ὁρμῶσα· ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς, Ἰλιάδος β'· ἐπὶ δὲ τοῦ Τυδέως, ὅτε λέγει, — πολεμίζειν οὐκ εἴασκον Οὐδ' ἐκπαιφάσσειν: — ἀντὶ τοῦ οὐκ εἴων ἐμφανῆ αὐτὸν καὶ περιφανῆ ποιεῖν τοῖς Θηβαίοις, ἀλλ' ἐν τῷ τοῦ ἀγγέλου σχήματι μένοντα εὐωχεῖσθαι· αὐτὸς δὲ τῇ ἐμφύτῳ αὐτοῦ ἀνδρείᾳ ἐκφερόμενος, προσεκαλεῖτο τοὺς Θηβαίους. ἔστιν οὖν ῥῆμα φῶ, δηλοῦν τὸ φαίνω· παράγωγον φάσσω· καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν, παφάσσω· καὶ προσθέσει τοῦ ι, παιφάσσω. οὐ γὰρ ἁρμόζει τὸ ἐνθουσιᾶν· δηλοῖ δὲ ἡ λέξις καὶ τὸ ἄλλῃ καὶ ἄλλῃ περιάγειν τὰς ὄψεις.

Πέδη, σημαίνει τοὺς δεσμούς· ὡς οἶμαι, παρὰ τὸ δέω

ἔδη καὶ πέδη· ἢ παρὰ τὸ πιέζειν τοὺς πόδας. Ἰλιάδος ν'. Ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδας ἔβαλεν: — ἢ παρὰ τὸ πεδῶ πεδήσω· τοῦτο παρὰ τὸ πούς ποδός, γίνεται ποδῶ· καὶ τροπῇ τοῦ ο εἰς ε, πεδῶ· πεδῆσαι γὰρ κυρίως, τὸ τοὺς πόδας δεσμῆσαι. λέγεται δὲ πέδιον προπαροξυτόνως τὸ ὑποκοριστικὸν τῆς πέδης, τουτέστιν ὁ μικρὸς δεσμός· πεδίον δὲ, λέγεται ἐπὶ τοῦ ἀναπεπταμένου καὶ μακροῦ καὶ ἐπιμήκους τόπου· παρὰ τὸ πέδον, ὃ σημαίνει τὴν γῆν ἁπλῶς, γίνεται πεδόον καὶ πεδίον, τροπῇ τοῦ βραχέος εἰς βραχύ. τάσσεται δὲ τὸ πέδον, καὶ ἐπὶ τοῦ οἰκήματος· τὸ δὲ πεδίον, μεῖζον ἐστὶν ἐν σημαινομένῳ τοῦ πέδου· οὐκ ἔστι δὲ ὑποκοριστικόν· πέδον δὲ ἡ γῆ, ἐφ' οὗ βεβήκαμεν τοῖς ποσὶ τοῦ πεζεύειν· καὶ πεζοὺς φασὶ τοὺς διὰ τῶν ἰδίων ποδῶν τὴν ὁδὸν ποιουμένους, οἱονεὶ πεδούς· καὶ κατὰ τροπὴν, ἀπὸ τοῦ πέδον. πεζὸς γὰρ, ὁ διὰ τοῦ πέδου πορευόμενος. παρὰ τὸ ἕζω τὸ κάθημαι, ἕδον καὶ πέδον ἡ γῆ.

Πέζαι, ἑταῖραι αἱ χωρὶς ὀργάνων εἰς τὰ συμπόσια φοιτῶσαι. Ὧρος.

* Πέδον, τὸ ἔδαφος· παρὰ τὸ πεζεύειν, τὸ πορεύεσθαι.

Πεζέτεροι. πολλαὶ περὶ τούτου φέρονται ἐξηγήσεις. οἱ μὲν γὰρ αὐτῶν, λέγουσιν ὄνομα στρατεύματος οὕτω λεγομένου· οἱ δὲ, ὅτι τινὲς ἦσαν παρ' αὐτοῖς στρατιῶται, τὸν ἕτερον πόδα γυμνὸν ἔχοντες, τὸν δὲ ἕτερον ὡπλισμένον. διό φασι καὶ πεζετέρους αὐτοὺς καλεῖσθαι, παρὰ τὸ τὸν ἕτερον πόδα γυμνὸν ἔχειν· πέζα γὰρ τὰ κάτω τοῦ ποδός· ὅθεν καὶ πεζεύειν, τὸ χαμαὶ περιπατεῖν. οἱ δέ φασι τοὺς ἀπὸ τοῦ πλήθους τῶν πεζῶν ὧν εἶχε ξένων ἑταίρους καὶ φίλους γενομένους αὐτῷ, οἱονεί τινας ἐκλελεγμένους διὰ τὸ ἀνδρεῖον, ἵνα φυλάττωσιν αὐτόν. ἡ δὲ γραφὴ, πρὸς διάφορον ἐξήγησιν. ζήτει εἰς τὸ τέλος τοῦ γράμματος.

Πέδιλα, τὰ ὑποδήματα· παρὰ τὸ περιειλεῖσθαι αὐτὰ τοῖς ποσίν· ἢ παρὰ τὸ ἐν τῷ πέδῳ εἰλεῖσθαι· οὐ πάντως δὲ τὰ ῥηματικὰ ὀνόματα φυλάττει τὴν γραφὴν τοῦ ῥήματος, ὥσπερ εἴρω ἶρος, καὶ νείφω νιφάς. ἢ ὅτι πέδιλλα λέγουσιν οἱ Αἰολεῖς, ὥσπερ ὅμιλος ὅμιλλος. εἰ δὲ ἐγράφετο διὰ τῆς ει διφθόγγου, πέδειλλα ἂν ἐλέγετο, ὥσπερ κείρω κέρρω, φθείρω φθέρρω.

659 Πέλας, καὶ τοπικὸν καὶ χρονικὸν, καὶ ἐπὶ συγγενείας.

Πελιώματα, τὰ ἴχνη τῶν πληγῶν.

. . . λευκὸν δὲ τὸ πέμμα. ἢ ἀπὸ τοῦ πελάζειν καὶ ἱκετεύειν τὸν θεὸν διὰ τούτων.

Πέλαγος, τὸ μὴ πέλας τῆς γῆς. ἢ παρὰ τὸ τῆλε καὶ τὸ γῆ, τήλεγός τι ὄν, τὸ πόρρω τῆς γῆς ὄν.

Πελαγός, ἔλλειψις τοῦ ρ, ποιητικῶς· πελαργός γάρ· τοῦτο ἐπειδὴ λευκὰ καὶ μέλανα πτερὰ ἔχει, οὕτω καλεῖται τὸ ζῶον· πέλον γὰρ, τὸ μέλαν· καὶ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ σώματος, ἡνίκα ἂν ὑποδρομὴν αἵματος δέξηται καὶ μελαίνηται, πελιώματα καλοῦμεν.

Πελαργικόν, τὸ ὑπὸ Τυρρηνῶν κατασκαφὲν τεῖχος· οὓς καὶ θεασάμενοι τινὲς, Πελαργοὺς ὠνόμασαν, διὰ τὰς σινδόνας ἃς ἐφόρουν.

Πέλανοι, πέμματά εἰσί τινα ποιά· Ἀττικοὶ δὲ λέγουσι πέλανον πᾶν τὸ πεπηγός, ὡς Εὐριπίδης περὶ τοῦ ἀφροῦ τοῦ πεπηγότος περὶ τοὺς ὀδόντας, οὕτως ἔθηκε τὴν λέξιν, ἀφρώδη πέλανον εἰπών. Ἀπολλώνιος, Πανδήμοιο μύλης πελάνους ἐπαλετρεύουσι: — πέλανοι λέγονται τὰ πόπανα, ἀπὸ τοῦ πεπλατύνθαι, ἢ ἀπὸ τῆς παιπάλης· ἀπὸ γὰρ τοῦ λευκοτάτου κατασκευάζονται. καὶ Ὅμηρος τὸ λευκᾶναι παλῦναι φησί. πόπανα δὲ, ἀπὸ τῆς πέψεως· πέττειν γὰρ ποιοῦσιν. οὕτως Εὐριπίδης Τρωσί.

Πέλεκυς, παρὰ τὸ πέλειν ὠκύς· τὸ γὰρ πέλω, σημαίνει καὶ τὸ γίνεσθαι καὶ εἶναι· σημαίνει καὶ τὸ ἀναστρέφεσθαι· ὅθεν ὁ μέλλων, πελήσω· ἐξ οὗ καὶ πόλος ὁ οὐρανός.

Πελεμίχθη, ἐκινήθη, ἐσείσθη· ἀπὸ τοῦ πάλλω, ὡς εἶμαι· ἢ ἀπὸ τοῦ πέλω. καὶ τὸ πτελεμίζετο, ἐκινεῖτο σημαίνει.

Πέλεια καὶ κίρκος· ἔστιν εἶδος ἱέρακος· εἰσὶ δὲ γένη ἱέρακος ὀκτὼ, ὥς φησι Καλλίμαχος ἐν τοῖς περὶ ὀρνέων. πέλεια δὲ, περιστερᾶς εἶδος, οἷον φάσσαι. ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ πέλαν, ὃ σημαίνει τὸ μέλαν. καὶ ὥσπερ παρὰ τὸ μαῖα γίνεται μαιὰς μαιάδος, οὕτω καὶ παρὰ τὸ πέλεια, πελειὰς πελειάδος. καὶ πελίωμα, τὸ μέλαν· καὶ γὰρ πέλλην λέγουσι βοῦν, τὸν τοιοῦτο χρῶμα ἔχοντα· καὶ Πέλλη, πόλις Μακεδονίας, ὅτι βοῦς αὐτὴν εὗρε πέλλη τὸ χρῶμα· καὶ ὁ πελίας ὄνος.

Πελῶ, βαρυνόμενον μὲν, σημαίνει τὸ ὑπάρχω· περισπώμενον δὲ, τὸ προσεγγίζω.

Πέλλας] Ἰλιάδος π', — γλαγέας κατὰ πέλλας: — ἀπὸ τοῦ πεπελεκῆσθαι. εἰσὶ δὲ ξύλινα ἀγγεῖα.

Πέλμα, παρὰ τὸ πεπιλῆσθαι πλέον τοῦ ἄλλου δέρματος· ἢ παρὰ τὸ πέλας ἀεὶ καθεστάναι τῶν πέδων.

Πελοπηΐς] ὥσπερ παρὰ τὴν Κέκροπι δοτικὴν γίνεται Κεκροπίς, Αἰθίοπι Αἰθιοπίς, οὕτω Πέλοπι Πελοπίς· καὶ πλεονασμῷ τοῦ η. περὶ παθῶν.

Πελοπόννησος] δύναται καὶ τοῦτο πλεονασμῷ ἔχειν τὸ ν· παρὰ γὰρ τὴν Πέλοπος γενικήν. ὡσαύτως καὶ τὸ Προκόννησος, ἀπὸ τῆς Προκόνησος. περὶ παθῶν.

Πελωρίς, νῆσος, ἢ τόπος· Διονύσιος ὁ περιηγητής. γράφεται δὲ μικρὸν, ὡς τὸ, Ἄκρα δέ οἱ Πάχυνος, Πελωρίς τε Λύβη τε: — καὶ μέγα, ὡς τὸ, Ἠνεμόεσσα Πελωρὶς, ἐς Αὐσονίην ὁρόωσα: — λέγεται δὲ πελωρὶς καὶ εἶδος ὀστρέου· παρὰ τὸ πέλωρον, ὃ σημαίνει τὸ μέγα· ἐπειδὴ μεῖζόν ἐστι τῆς χήμης καὶ τῶν ἄλλων ὁμοίων ὀστρέων.

Πελώριος, μέγας· παρὰ τὸ πέλω τὸ ὑπάρχω καὶ τὸ 660
ὥρα ἡ φροντίς, ᾧ πέλει φροντὶς διὰ τὸ μέγεθος. καὶ πελώριον, τὸ μέγιστον.

Πεμπάσεται, ἀπὸ τοῦ πεμπάζω· σημαίνει τὸ διελθεῖν καὶ ἐρευνῆσαι· ἴσως ἀπὸ τοῦ πέμπω. Αἰολικῶς δὲ τὸ κατὰ πέντε ἀριθμήσειν.

Πέμπελος, Λυκόφρων, ἡ γραῦς· παρὰ τὸ εἶναι πλησίον τοῦ πέμπεσθαι εἰς ᾅδην.

Πένθος, κυρίως ἐπὶ τῶν κατοιχομένων· παρὰ τὸ ἐν βαθυτάτῳ εἶναι τὴν ἐπ' αὐτοῖς λύπην· παρὰ τὸ βάθος, πλεονασμῷ τοῦ ν, καὶ τροπῇ τῶν στοιχείων· ἢ διὰ τὸ ἐν βαθυτάτῳ εἶναι τοὺς τεθνεῶτας. τὸ δὲ κατωτάτω καὶ ἀφανὲς, βένθος ἐλέγετο. ὁ δὲ Ἡρακλειανὸς παρὰ τὸ βάθος λέγει.

Πένης, σημαίνει τὸν ἐκ πόνου καὶ ἐνεργείας τὸ ζῆν ἔχοντα· παρὰ τὸ πένω τὸ ἐνεργῶ καὶ πράττω. ἐκ τούτου πενιχρός, ὡς μελιχρός.

Πένοντο, καὶ ἀμφεπένοντο, ἀντὶ τοῦ ἐνήργουν καὶ ἠσχολοῦντο, ἀπὸ τοῦ πένω τὸ κάμνω· ἀφ' οὗ καὶ πόνος καὶ πόντος.

Πένταχα κοσμηθέντες, Ἰλιάδος λ', ἀντὶ τοῦ πενταχῶς.

Πεντηκόντορος, εἰς τὸ ἐρέτης. Πεντηκοντόγυον, εἰς τὸ γύης.

Πέντοζος, ἡ χείρ, παρὰ τὸ πέντε ὄζους ἔχειν.

Πενέσται, οἱ δοῦλοι τῶν Θετταλῶν, ὡς οἱ τῶν Λακεδαιμονίων, εἵλωτες· καὶ τῶν Κρητῶν, κλαρόται.

Πελτασταί, τοξόται τοὺς ξυστοὺς κατέχοντες. Πέλτη, ἀσπὶς ἴτυν μὴ ἔχουσα· ὅθεν καὶ πελτασταὶ στρατιῶται

τινὲς οἱ πέλτην ἔχοντες. ὁ δὲ πέλτης, εἶδος ἐστὶν ὅπλου οἷον ἀσπίς.

Πεντηκοστευόμενον] τῶν εἰσαγομένων εἰς τὸν Πειραιᾶ φορτίων ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς πεντηκοστὴν ἐτέλουν οἱ ἔμποροι· καὶ τοῦτο ἐκάλουν πεντηκοστεύεσθαι· καὶ οἱ τὸ τέλος εἰσπράττοντες, πεντηκοστολόγοι καλοῦνται.

Πέλωρα, ὄνομα οὐδέτερον· τὸ ἀρσενικὸν, ὁ πέλωρ. τί σημαίνει; τὸ ἐξαίσιον καὶ φοβερόν· παρὰ τὸ πέλω καὶ τὸ ἄρα, οἷς ὑπάρχει ἀεὶ ἡ φροντὶς διὰ τὸ μέγεθος. οὕτως ἐτυμολογεῖται. παράγεται δὲ παρὰ τὸ προσπελάζειν καὶ προσεγγίζειν τῷ Ὠρίωνι, ὡς λέγει ὁ ποιητὴς ἐν τῷ χ', διὰ τὸ μέγεθος αὐτοῦ· Παμφαίνονθ' ὥστ' ἀστέρ' ἐπεσσύμενον πεδίοιο, Ὅς ῥά τ' ὀπώρης εἶσι: — καὶ ἑξῆς. λοιπὸν, πέλωρ πέλωρος· καὶ τὸ οὐδέτερον, πέλωρον· καὶ πελώριος. τὸ ρι, ι, ὡς ἕλωρ ἕλωρος ἑλώριος· τὰ γὰρ ἀπὸ τῶν εἰς ωρ, εἰ μὲν τρέπει τὸ ω, διὰ τῆς ει διφθόγγου γίνεται τὰ κτητικά, Νεστόρειος· εἰ δὲ φυλάττει, διὰ τοῦ ι.

Πενταέτηρον] τὰ διὰ τοῦ ηρος ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὀξύτονα καὶ βαρύτονα, μὴ ἔχοντα ἀναφαινόμενον τὸ ο, μήτε ῥῆμα ἀντιπαρακείμενον, διὰ τοῦ η γράφεται· Αὔδηρος, τόπος· Ἄβδηρος, κύριον· Φάληρος, ἐξ οὗ τὸ τετραφάληρος· πενταέτηρος. σεσημείωται βαρυνόμενα δύο, Κάμηρος, Αἶρος. ὀξύνεται καυστειρός· ὅπερ γίνεται κατὰ διάλεκτον Βοιωτῶν, ὡς τὸ τέθηκα τέθεικα. μὴ ἔχοντα ἀναφαινόμενον τὸ ο· διὰ τὸ ὄνειρος· ὄνοιρος γὰρ λέγεται Αἰολικῶς. μὴ ἔχοντα δὲ ῥῆμα· διὰ τὸ μάγειρος. ζήτει εἰς τὸ Κάμειρος.

Πέος, σημαίνει τὸ αἰδοῖον· οἶμαι ὅτι κατ' ἔλλειψιν τοῦ σ, ὅτι σπᾶ καὶ ἐντείνεται· ἢ κατ' ἔλλειψιν τοῦ λ, πλέος.
661 παρὰ τὸ πλησιάζειν· ἢ παρὰ τὸ πῶ τὸ κτῶμαι, δι' οὗ κτώμεθα τέκνα· ἢ φέος, οἷον φύος, δι' οὗ φύομεν τέκνα. ἐγὼ ἐπενόησα.

Πεπάλασθε, κληρώσασθε, λάχετε· πάλος γὰρ, ὁ κλῆρος· παρὰ τὸ πάλλω ῥῆμα, τὸ κινῶ καὶ σείω, παλῶ παλάσω· ἐπειδὴ, ἡνίκα ἂν κληθῶσιν οἱ κλῆροι, πάλλονται· οἷον, — πάλλεν δὲ γερήνιος ἱππότα Νέστωρ· Ἐκ δ' ἔθορε κλῆρος κυνέης.

Πεπαλαγμένον, μεμολυσμένον καὶ κατεστυμμένον· ἀπὸ τοῦ παλάσσω· ὅπερ ἀπὸ τοῦ πάλη τοῦ ἀλεύρου γίνεται. πάλη δὲ εἴρηται τὸ λεπτὸν τοῦ ἀλεύρου, ὅπερ δύναται ἐπιπάσσεσθαι διὰ λεπτότητα. παρὰ τὸν πάσσω μέλλοντα πάλη, ὡς δαμάσσω δαμάλη, ἀνθήσω ἀνθήλη· καὶ γὰρ ὁ εἰς σω μέλλων τὴν σω τρέπει εἰς λη· εἰ δὲ ἔχει διπλοῦν, προσέρχεται, οἷον ζεύξω, ζεύγλη· τρώξω, τρώγλη. οὕτως οὖν πάσσω, πάλη· καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν, παπάλη· καὶ τροπῇ, πεπάλη· οἱ δὲ Ἀττικοὶ πασπάλη λέγουσι, πλεονασμῷ τοῦ σ.

Πέπειρος, εἰς τὸ ὄνειρος.

Πέπερι, παρὰ τὸ πέπτω πέσσω, τὸ εἰς πέψιν ἄγον τῇ θερμότητι τοῦ πνεύματος.

Πεπαρμένον] Χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον: — διαπεπερονημένον. ἔστι δὲ πείρω τὸ κεντῶ, περῶ, πέπαρκα, πέπαρμαι· ἡ μετοχὴ, πεπαρμένος.

Πεπείθαται] ἀπὸ τοῦ πείθω, πείσω, πέπεικα, πέπεισμαι, πέπεισται· καὶ Ἰωνικῶς, πεπείθαται. καὶ τὸ ἐπέπιθον, πείθω· ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔπιθον· καὶ ἀναδιπλασιασμῷ Ἀττικῷ, ἐπέπιθον· ἐξ οὗ καὶ τὸ, Σπουδῇ παρπεπιθόντες: — καὶ τὸ ἀπαρέμφατον, πεπιθεῖν, πεπιθέσθαι· καὶ τὸ πεπίθοιμεν, ἀντὶ τοῦ πείσαιμεν· καὶ πεπιθοῦται. μετοχὴ ἀορίστου δευτέρου καὶ μέλλοντος· εἰώθασι γὰρ τοὺς δευτέρους ἀορίστους ἀναδιπλασιάζειν οἱ ποιηταί. τὸ δὲ πεπιθήσω, γίνεται ἀπὸ τοῦ πιθῶ πιθήσω· καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμόν.

* Πεπεμμένος, ὁ μεμαγμένος· ἐπὶ τοῦ ἄρτου λέγεται· παρὰ τὸ πέπτειν, τὸ μάττειν.

Πεπιλημένος, συνεσφιγμένος· ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ πίλου· ὅπερ ἐν τῇ ἐργασίᾳ ὑπὸ τῶν τεχνιτῶν κατασφίγγεται.

Πέπληγε. πλήσσω, ἔπλαγον. ἐπὶ τοῦ ψυχικοῦ πάθους· ἐπὶ δὲ τοῦ σωματικοῦ, διὰ τοῦ η. ὁ δὲ ποιητὴς εἶτε κατεπλήγη διὰ τοῦ η· ἵνα μὴ νομίσωμεν ἐπὶ τοῦ σωματικοῦ λέγεσθαι. εἶτε φίλον ἦτορ, ἤγουν τὴν ψυχήν.

Πέπλος, τὸ γυναικεῖον ἱμάτιον καὶ ποικίλον· οἱονεὶ περίπελός τις ὢν, ὁ περὶ τὸν φοροῦντα περιπελόμενος καὶ εἰλούμενος· καὶ πέπλος, κατὰ συγκοπὴν τῆς ρι συλλαβῆς καὶ τοῦ ε· ἢ παρὰ τὸ πρέπω, πρεπαλος· καὶ συγκοπῇ, πέπλος.

Πεπνυμένος, εἰς τὸ ἀπινύσσω.

Πετοίηκαντι, Δωρικῶς. οὗτοι γὰρ τρέπουσι τὸ σ εἰς τ, ἐπεισόδῳ οὐ πλεονασμῷ τοῦ ν· τὸ γὰρ κοινὸν, τετοιήκασι.

Πέπονες, ὦ πέπον· ὁτὲ μὲν τὸν εὐδιάλυτον δηλοῖ καὶ ἀσθενῆ, ὁτὲ δὲ τὸν προσηνῆ. καὶ τότε λαμβάνεται ἐπὶ ἐπαίνου· καὶ ἐπὶ μὲν τοῦ ἐκλύτου, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν πεπαινομένων καρπῶν· οἳ, μετρίως μὲν πεπανθέντες, εὔχρηστοί εἰσι καὶ ἀπόδεκτοι· ὑπερπεπανθέντες δὲ, ἔκλυτοι καὶ σεσηπότες· διόπερ ἡ λέξις τὰ ἐναντία σημαίνει, ἀπὸ τοῦ πεπείρου καὶ ἀσφαλοῦς, καὶ ἀπὸ τοῦ 662
σεσαπημένου· ἢ τῶν πεπόνων, ἃ τῇ μὲν γεύσει ἐστὶν ἡδέα, τῇ δὲ θίξει καὶ τῇ ἀφῇ μαλακὰ καὶ ἀνένδοτα. ὅταν δὲ σημαίνει τοὺς γενναίους, ἐκ τοῦ φόνος· φόνους δὲ ἔλεγον οἱ Δωριεῖς τοὺς ἐπονειδίστους, ἤγουν τοὺς ἄξια φόνου δεδρακότας· καὶ παρὰ Φρυγικῷ ἔθει καὶ ἀναδιπλασιασμῷ, πέφονες· καὶ τροπῇ, πέπονες. συστέλλεται δὲ, ὡς κοινὸν τῷ γένει.

Πέπονθα] ἀπὸ τοῦ πονῶ, πονήσω, πεπόνηκα, πέπονα· καὶ πλεονασμῷ τοῦ θ, πέπονθα.

Πέποσχε, ἀπὸ τοῦ πάσχω, πάσξω, πέπασχα· τὸ τρίτον, πέπασχε· καὶ κατὰ τροπὴν τοῦ α, πέποσχεν. ἐν Ἁρπαγαῖς Ἐπιχάρμου, Ἁ δὲ Σικελία πέποσχε.

Πέποσθε, Ἰλιάδος γ', ἀντὶ τοῦ πεπόνθατε· ὁ μὲν Ἡρωδιανὸς, ἀπὸ τοῦ πήθω τὸ πανθάνω. ὁ μέλλων, πήσω· πέπηκα, πέπησμαι, πεπήσμεθα, πέπησθε· καὶ συστολῇ τοῦ η εἰς ο. ἄλλοι δὲ, ἀπὸ τοῦ πεπόνημαι, πεπονήμεθα, πεπόνησθε· καὶ συγκοπῇ τῆς νη, πέποσθε.

Πεποτήαται] ἀπὸ τοῦ πέτω γίνεται πεπότημαι, πεπότηται, πεποτέαται Ἰακῶς· καὶ κατὰ Ἴωνας καὶ ἐκτάσει, πεποτήαται.

Πέπρακα] ἀπὸ τοῦ περῶ περάσω, πεπέρακα· καὶ κατὰ συγκοπὴν, πέπρακα. ζήτει εἰς τὸ ἐμπρήσω.

Πεπρωμένον, σημαίνει τὸ εἱμαρμένον καὶ ὡρισμένον, καὶ οἱονεὶ πεπερατωμένον· ἀφ' οὗ γίνεται κατὰ συγκοπὴν πεπρωμένον, οἷον τύχην τὴν τὸ πέρας τοῦ βίου ὁρίζουσαν καὶ περατοῦσαν. Βάβριος. Ἃ σοι πέπρωται, ταῦτα τλῆθι γενναίως· Καὶ μὴ σοφίζου· τῶν γὰρ οὐ φεύξῃ: — καὶ Πρίαμος λέγει, Ζεὺς μέν που τόγε οἶδε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι. Ὁπποτέρῳ θανάτοιο τέλος πεπρωμένον ἐστίν, Ἰλιάδος γ'.

Πέπταμαι. ἐκ τοῦ ἵπτημι γίνεται ὁ παθητικὸς παρακείμενος, ἔπταμαι, ἔπτασαι, ἔπταται· καὶ πλεονασμῷ τοῦ π, πέπταμαι Αἰολικῶς· οἱ γὰρ Αἰολεῖς εἰώθασι προστιθέναι σύμφωνον, ὥσπερ τὸ ἐπτερύγωμαι, πεπτερύγωμαι· καὶ ἀπὸ τοῦ ἔπτωκα, πέπτωκα. ἢ ἀπὸ τοῦ πτῶ, ὁ παρακείμενος, ἔπτωκα· καὶ πλεονασμῷ τοῦ π.

Πέπτωκα] ἀπὸ τοῦ πετῶ, πετήσω πεπέτηκα, καὶ κατὰ συγκοπὴν, πέπτηκα καὶ πέπτωκα, ὡς οἰχῶ, οἰχήσω,

ᾤχηκα καὶ ᾤχωκα. ἀπὸ τοῦ πετῶ, παράγωγον πετέω, ὡς χαλῶ χαλέω. τοῦτο γίνεται κατὰ συγκοπὴν, πτῶ, πεπτήσω· ὁ παρακείμενος, πέπτηκα· καὶ τροπῇ. ἀπὸ τοῦ πέδον γίνεται πεδῶ, πεδώσω, πεπέδωκα· καὶ κατὰ συγκοπὴν, πέπδωκα· ἐπεὶ δὲ δασέα δασέων, καὶ ψιλὰ ψιλῶν, καὶ μέσα μέσων προηγοῦνται κατὰ σύλληψιν, οἷον πτῶσις, κτῆμα, ἐτράπη τὸ δ εἰς τ, καὶ γέγονε πέπτωκα.

Πεπτηῶτα, Ἀπολλώνιος, Κύζικος ἐν κονίῃ τε καὶ αἵματι πεπτηῶτα: — ἀντὶ τοῦ ἐκτεταμένον· σημαίνει δὲ καὶ τὸν πεπτωκότα, ὡς τὸ, — πετάλοις ὑποπεπτηῶτα. ἢ ἀπὸ τοῦ πέτω, ἢ ἀπὸ τοῦ πτήσσω, πτήξω, ἔπτηχα, ἐπτηχώς· καὶ Ἰωνικῶς, πεπτηχώς· καὶ ἀποβολῇ, πεπτηώς.

Πέπυσμαι. ἀπὸ τοῦ πεύθω, πεύσω, πέπευκα· ὁ παθητικὸς, πέπευσμαι· ἆρον τὸ ε, πέπυσμαι. εἰ δέ τις εἴποι, ὅτι ἀπὸ τοῦ πυνθάνω δύναται εἶναι, εἰπὲ ὅτι τὰ διὰ
665 τοῦ ανω ἄκλιτά εἰσιν. ὥστε πέπυσμαι ἐνδείᾳ τοῦ ε, ὡς καὶ τὸ τέτυγμαι ἀπὸ τοῦ τεύχω.

Πεπρωμένον· ἀπὸ τῆς μετοχῆς μετήχθη εἰς ἐπιῤῥηματικὴν σύνταξιν, ὥσπερ καὶ τὸ εἱμαρμένη· ἡ δὲ μετοχὴ, ἐκ τοῦ περατόω περατῶ περατώσω· καὶ ἔστι πεπερατωμένον· καὶ συγκοπῇ, πεπρωμένον. σημαίνει δὲ τὸ προωρισμένον καὶ εἱμαρμένον. ἔστι δὲ παρ' Ἕλλησιν ἡ λεγομένη παρ' ἡμῖν πρόνοια. τὴν δὲ αὐτὴν εἱμαρμένην ἔλεγον καὶ ἀδράστειαν, διὰ τὸ μὴ ἀποδιδράσκειν ἅπαντα τὰ προορισθέντα.

Πέρας. παρὰ τὸ τέλος, τέλας· καὶ τροπῇ τοῦ τ εἰς π καὶ τοῦ ἀμεταβόλου, πέρας· ἢ παρὰ τὸ τῆς ἔρας παῦσις εἶναι. ἐκ τοῦ πέρας γίνεται ῥῆμα περῶ· καὶ σημαίνει τὸ τελειῶ. ἢ ἐκ τοῦ περῶ περάσω· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ω, πέρας.

Περάτη, λέγεται ἡ ἀνατολή, ὡς τὸ, Ἐκ περάτης ἀνιοῦσα, διαγλαύσσουσι δ' ἀταρποί: — δύναται δὲ καὶ ἐπὶ δύσεως καὶ ἐπ' ἄρκτου καὶ μεσημβρίας. λέγεται περάτη καὶ τὸ τέλος.

Περαιτέρω, πλέον πάνυ. ἀπὸ τοῦ πέρας περατέρω· πλεονασμῷ τοῦ ι, περαιτέρω. ὅσοι τὸ ἐγγυτέρω καὶ ἐγγυτάτω καὶ τὰ ὅμοια σὺν τῷ ι βούλονται γράφεσθαι, ἀπὸ δοτικῆς λέγουσιν αὐτὰ εἶναι, ὁ ἐγγύτατος τοῦ ἐγγυτάτου τῷ ἐγγυτάτῳ· καὶ ὁ ἀνώτατος τοῦ ἀνωτάτου τῷ ἀνωτάτῳ· καὶ λέγει ὁ Ἐπαφρόδιτος, ὅτι τινὰ τῶν ἀρχαίων ἀντιγράφων σὺν τῷ ι εἶχον αὐτὰ γεγραμμένα. κρεῖττον δέ ἐστι χωρὶς τοῦ ι ταῦτα γράφεσθαι. λέγει δὲ ὁ τεχνικὸς, ὅτι εἴ τις τὸ ἔξω σὺν τῷ ι γράφει, ἐπειδὴ οἱ Συρακούσιοι ἔξοι λέγουσιν, οὐκ ἐπιχειρεῖ καλῶς· ἰδοὺ γὰρ τὸ ἔνδον ἐνδοῖ λέγουσιν, ὡς παρὰ Θεοκρίτῳ, Ἐνδοῖ Πραξινόα; — καὶ ὅμως τὸ ἔνδον οὐ γράφεται διὰ τοῦ ο καὶ ι. τί οὖν ἄτοπον καὶ τὸ ἔξω γράφεσθαι χωρὶς τοῦ ι, εἰ καὶ λέγουσιν οἱ Συρακούσιοι ἔξοι; ζήτει εἰς τὸ ἔξω.

Πέπταται] πτῶ, πτῆμι· ὁ μέλλων, πτήσω· ὁ παρακείμενος, πέπτηκα· ὁ παθητικὸς, πέπταμαι, πέπταται.

Πέρδιξ, παρὰ τὸ περισσῶς ᾄδειν· ἢ παρὰ τὸ πηδᾶν ἀπὸ τόπου εἰς τόπον. ἢ πέρδιξ, ὁ περισσῶς διωκόμενος καὶ φεύγων· ἢ παρὰ τὸ πέδον, ὃ σημαίνει τὸ χαμαὶ, τὴν γῆν· χαμαιπετὲς γὰρ τὸ ζῶον, καὶ μὴ σφόδρα εἰς ὕψος αἰρόμενον, μηδὲ περιδινεῖσθαι ἐν ἀέρι δυνάμενον.

Πέρθω, τὸ πορθῶ, τὸ πολιορκῶ· γίνεται παρὰ τὸ περιθέω, τουτέστι περιτρέχω τὴν γῆν καὶ τὴν πόλιν· ὁ παρακείμενος, πέπερκα· ὁ παθητικὸς, πέπερμαι, πέπερται· τὸ ἀπαρέμφατον, πεπέρθαι. ἆρον τὸν διπλασιασμὸν, καὶ γίνεται πέρθαι.

Περιδέραιον, περιτραχήλιος κόσμος· ἀπὸ τοῦ δέρρη Αἰολικῶς, ὃ σημαίνει τὸν τράχηλον. ὁ δὲ Ὧρος ὁ Μιλήσιος διὰ τῆς αι διφθόγγου γράφει, καὶ δι' ἑνὸς ρ· ᾧ μᾶλλον πειστέον.

Περιδώμεθα. καὶ Ἀριστοφάνης, — περιδοῦ νῦν ἐμοί: — καὶ, Ἐμέθεν περιδώσομαι, ἀντὶ τοῦ, κατ' ἐμαυτοῦ συνθηκοποιήσομαι· εἴρηται ἀπὸ τοῦ δῶ τὸ δεσμεύω.

Περιδόξω, ζήτει εἰς τὸ τέλος.

Περίηρς] ἐκ τοῦ περιήρης, ἆρον τὸ η, περίηρς. ταύτῃ ἐάν σοι προτεθῇ παρ' Ἀλκμᾶνι, ὅτι, κλῖνον αὐτὸ, μὴ κλίνῃς· οὐ γὰρ ἀκολουθεῖ ἡ κατάληξις, εἰ γένοιτο περιήρους, πρὸς τὴν περιήρης εὐθεῖαν. περὶ παθῶν.

Περικαλλὴς, ἐκ τοῦ κάλλος γίνεται. — ὅσσε πάρος περι- 664
καλλέ' ἐόντε: — ἀδύνατον τὴν μετοχὴν ἀπὸ τοῦ ο ἄρχεσθαι· θέλει γὰρ ἀπὸ τοῦ ε ἄρχεσθαι, — ἐκτὸς ἐόντας: — καὶ, Ἔνθάδ' ἐόντ' ἐμάχοντο: — ὥστε κατ' ἔκθλιψιν ἐστί. ζητεῖται δὲ καὶ τοῦτο, τίνος ἐγένετο ἡ ἔκθλιψις, τοῦ α, ἢ τοῦ ε· περικαλλέα, ἢ περικαλλέε. ὅμοιόν ἐστι καὶ τὸ, — δύο φάρε' εὐνητόν τε χιτῶνα: — καὶ ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι σύνηθες τῷ ποιητῇ ἐκθλίβειν ἐπὶ τῶν δυϊκῶν τῶν ἀρσενικῶν, τὸ ε· ἐπὶ δὲ τοῦ οὐδετέρου, τὸ α.

Περικτίται, σημαίνει τοὺς κτίστας. ἔλλειψις οὖν τοῦ σ· ἡ δὲ χρῆσις, παρὰ Ἀπολλωνίῳ.

Περικτιόνων] παρὰ τὸ οἰκῶ γίνεται περιοικῶ· πλεονασμῷ τοῦ τ, καὶ ἐκβολῇ τοῦ ο· σημαίνει δὲ τοὺς περὶ κύκλῳ οἰκοῦντας.

Περίπατος] ἡ περὶ σχέσιν κυκλοτερῆ δηλοῖ, ὡς τὸ, περιέχεσθαι, περικάμπτειν. οὕτως ἔχει καὶ ὁ περίπατος· πάτος γὰρ τὸ πατούμενον· ἐξ οὗ τὸ κατὰ κυκλοτερίαν, περίπατος λέγεται. ἡ δὲ περὶ, ἔστι καὶ ἀντὶ τῆς ὑπὲρ, ὡς τὸ, — περὶ μὲν βουλῇ Δαναῶν, περὶ δ' ἐστὲ μάχεσθαι: — ἀντὶ τοῦ ὑπέρεστε ἐν τῷ βουλεύειν, καὶ περίεστε ἐν τῇ μάχῃ, ὅπερ ἐστὶ τὸ ὑπερέχετε. ἐπὶ δὲ τοῦ περισσοῦ, — περὶ γάρ με φίλει καὶ κήδετο: — καὶ, — περίφρων Πηνελόπη: — ἡ περισσόφρων, περισσῶς φρονοῦσα, φρόνιμος. ἐπὶ δὲ τοῦ ἡμῖν συνήθους, Αἱ περιναιετάουσι.

Περιπατοίης] Δεῖ γινώσκειν, ὅτι πολλάκις εὑρίσκεται εἰς ην καθαρὸν, εὐκτικὸν, μὴ οὔσης τῆς μετοχῆς εἰς ς ὀξυτόνου, διὰ τοῦ ντ κλινομένης· τὸ γὰρ περιπατοίην ὁ Ἀπολλώνιος οὕτω σχηματίζει· ἔστι περιπατοῖμι· καὶ τὸ τρίτον, περιπατοῖ· καὶ Ἀττικῷ πλεονασμῷ τοῦ η, περιπατοίη· εἶτα προσθέσει τοῦ ς, γίνεται τὸ δεύτερον, περιπατοίης· τὸ τρίτον, περιπατοίη.

Περιπέζια, τὰ παρὰ τὴν γῆν προσπελάζοντα. πέζα γὰρ οὐ μόνον ὁ πούς, παρὰ τὸ ἐν τῷ πέδῳ ἕζεσθαι· ἀλλὰ καὶ ἡ γῆ, παρὰ τὸ ἕζω.

Περιπλομένων ἐνιαυτῶν· ἀπὸ τοῦ πέλεσθαι, ὅ ἐστι γίνεσθαι· οἷον, περιπελομένων, τῶν διαγινομένων· καὶ κατὰ συγκοπήν. καὶ περιτελλομένων, περιερχομένων.

Περιῤῥηδής, περιῤῥαγής, περιῤῥυής. οὕτως Ἀλέξανδρος ὁ Κοτιαεύς· Πῖος δὲ, περιφερής, περιῤῥυής. Ὧρος.

Περισθενής, περιττῶς τῷ σθένει χρώμενος, καὶ οὐ δυνάμενος αὐτὸν κατέχειν. ἐν οἵῳ τρόπῳ λέγεται τὸ περιώδυνος καὶ περιαλγής.

* Περισκελής, ὁ σκληρότατος· ἐκ τοῦ περὶ τοῦ λίαν, καὶ σκέλος, ὃ σκληρόν ἐστι.

Περισκέπτω] — περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ: — τῷ ὑψηλῷ, ὅθεν ἐστὶ περισκέψασθαι διὰ τὸ ὕψος καὶ ἀπιδεῖν· ἢ ὅθεν ἐστὶ τὸ πέριξ ἰδεῖν. ἡ περίσκεπτον, ὅ τις ἂν κατανοῶν θαυμάσειεν· οἷον, — ὄφρα γένωμαί σοι περίσκε-

πτον παίγνιον Ἀρσινόη: — Δίδυμος ἐν ὑπομνήματι ξ Ὀδυσσείας. οὕτως εὗρον ἐγώ.

Περιστερά, παρὰ τὸ πέτεσθαι στεῤῥῶς· ἢ παρὰ τὸ περισσῶς ἐρᾷν· θερμόταται γὰρ κατὰ συνουσίαν εἰσί· διὸ καὶ τῇ Ἀφροδίτῃ ἀνάκεινται· καὶ πολλάκις τίκτουσιν ἐν τῷ ἐνιαυτῷ, τῶν ἄλλων ὀρνέων μὴ ποιούντων τοῦτο. τὸ δὲ περισσῶς, παρὰ τὴν περὶ πρόθεσιν παρῆκται.

665 Περίστῳον, σὺν τῷ ι γράφεται τῷ χαρακτῆρι τῶν διὰ τοῦ ῳον· καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ στοιὰ γίνεται τοῦ σημαίνοντος τὸ στοά. περίστοιον· καὶ ἐκτάσει τοῦ ο εἰς ω, περιστῷον. εὐλόγως προπαροξύνεται· τὸ δὲ προστῷον προπερισπᾶται· καὶ ὤφειλεν ἢ τὰ δύο προπερισπᾶσθαι, ἢ τὰ δύο προπαροξύνεσθαι· ἐπειδὴ ἀπὸ τοῦ στοιὰ ἀμφότερα γέγονεν· ἀλλ' ἡ παράδοσις τὸ μὲν ἐν εἴδε προπαροξύτονον· τὸ δὲ ἕτερον, προπερισπώμενον.

Περισσός, παρὰ τὴν περὶ πρόθεσιν καὶ τὸ σεύω τὸ ὁρμῶ.

Περιστοιχίζω· ζήτει εἰς τὸ τέλος.

Περιουσιασμός, πλῆθος, ὕπαρξις φυσική.

Περίστατοι, περίβλεπτοι, ἐφ' οἷς ἄν τις σταίη βουλόμενος θεάσασθαι.

Περίτταμα, τὸ περὶ τὸ σῶμα καθάρσιον, (οἱονεὶ τὸ περισσόν· ἀπὸ τῶν τρεφόντων τὸ σῶμα) καὶ εἰς οὐδὲν ἡμῖν ὠφέλιμον· ἢ ἀπὸ τοῦ περὶ τὸ σῶμα εἶναι, καὶ οὐκ ἐν τῷ σώματι μένειν.

Περιφραδέως, ἀντὶ τοῦ πάνυ ἐπιστημόνως καὶ ἐντέχνως· ἐμπειρίας γὰρ προσδεῖ τοῖς ὀπτᾶσι, διὰ τὸ συχνοτέρας ἐποπτεύειν. παρὰ τὸ φράζω, φράδμων, φραδής· καὶ φραδέως, ἐπὶ τῶν μετὰ λόγου καὶ ἐπιστήμης τι ποιούντων· Ὤπτησάν τε περιφραδέως.

Περιωπή, ὁ κάτοπτος τόπος· καὶ ἔστι παρὰ τὸ περιόπτω ῥῆμα, περιοπή, ὡς κλέπτω κλοπή· ἡ δὲ τοῦ ο μετάθεσις εἰς ω σεμνοτέραν ἐποίησε τὴν λέξιν. σημαίνει ἀκρώρειαν, ὑψηλὸν τόπον.

Περιώσιον, Ἰλιάδος δ', περισσῶς, παρὰ τὸ προσῆκον. παρὰ τὸ ὅσιον γίνεται κατ' ἔκτασιν τοῦ ο εἰς ω· καὶ ὑπερώσιον ὁμοίως.

Περόνη, παρὰ τὸ πείρειν, ὅ ἐστι κεντᾶν καὶ διαπερᾷν· [ἐκ τούτου] γίνεται ἐμπερονῶ. πόρπη δὲ, ἡ φίβλα.

Πέρπερος, ὁ φλύαρος. ἀπὸ τοῦ περιφέρω γίνεται περίφερος· καὶ συγκοπῇ, πέρφερος· καὶ τροπῇ τοῦ φ εἰς π, ὁ τοῖς λόγοις περιφερόμενος. ἢ παρὰ τὸ πτερόν, περίπτερος· καὶ ἐν συγκοπῇ, πέρπερος· ὅθεν καὶ περπερεύεται, ἀντὶ τοῦ ματαιοῦται, ἀτακτεῖ, κατεπαίρεται μετὰ βλακείας.

Πέῤῥαμος, Πρίαμος Αἰολικῶς. πότε δύο ρρ, καὶ πότε ἕν; καὶ ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι ἐὰν σύμφωνον ἐπιφέρηται ἓν, οἷον τρίτος, τέταρτος, οὐκέτι δύο ρρ· οὐ γὰρ ἠδύνατο δύο ρρ. καί γε ἐὰν μὲν ᾖ καθαρὸν, δύο· ἐὰν δὲ σύμφωνον, ἕν· οἷον κοπρία κόπεῤῥα, ὑπερθέσει· Πρίαμος, Πέῤῥαμος. περὶ παθῶν.

Περσεύς] Τὸν μὲν καὶ Περσῆα μετακλήϊσαν Ἀχαιοί. Οὕνεκεν ἄστεα πέρθεν ἀπειρεσίαν ἀνθρώπων: — Ὦρος.

Περσεφόνη, παρὰ τὸ φέρω καὶ τὸ φόνος, οἱονεὶ φερσεφόνη τις οὖσα, πρὸς ἣν ἀποφέρονται οἱ πεφονευμένοι· κατὰ τροπήν.

Πέσκος, σημαίνει κυρίως τὸ τοῦ προβάτου δέρμα. παρὰ τὸ πείκω πέκω πέκος, καὶ πέσκος, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ σ· ἢ παρὰ τὸ σκέπω σκέπος οὐδετέρως· καὶ μεταθέσει, πέσκος· τὸ γὰρ δέρμα τὸ σκεπάζον σημαίνει· ἢ οὗ τοῖς ἐρίοις ἐπὶ σκέπην χρώμεθα.

Πεσεῖν, ἀπὸ τοῦ πέδου. ὅ ἐστι τῆς γῆς. τὸ ῥῆμα πεσῶ, πόθεν; παρὰ τὸ πέδον, ὃ σημαίνει τὴν γῆν· κυρίως γὰρ πεσεῖν ἐστι, τὸ ἀπὸ ὕψους εἰς γῆν κατενεχθῆναι· καὶ πεσόντος, μετοχὴ δευτέρου ἀορίστου, ἀντὶ τοῦ ἀναιρεθέντος, φονευθέντος. 666 ἐκ δὲ τοῦ πεσῶ πεσήσω, γίνεται ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔπεσον· καὶ τὸ προστακτικὸν, πέσε πεσάτωσαν· σεσημείωται γὰρ ὁ ἔπεσον καὶ ἔχεσον δεύτερος ἀόριστος, ἔχοντες τὸ σ χαρακτηριστικόν. ἐκ δὲ τοῦ ἔπεσον ἡ μετοχὴ, πεσών πεσόντος· ὅθεν τὸ εὐκτικὸν, πέσοιμι. γίνεται δὲ ἐκ τοῦ πίπτω πέσω.

Πέσσει, κατασχεῖ, ἢ κατατρύχει· καὶ πεσσέμεν. ἀπὸ ἐνεστῶτος. τὸ θέμα ἐστὶ πέσσω· ὅθεν τὸ καταπέψῃ, ἀντὶ τοῦ κατάσχῃ, καταδαπανήσῃ. ὅ ἐστι κατατρύχῃ. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐν τῇ γαστρὶ πλείονι χρόνῳ κατεχομένων σιτίων· καὶ γὰρ αὐτὰ, ἂν μὴ κρατηθῇ τὸν ὡρισμένον καιρὸν, ἀσθενούσης τῆς καθεκτικῆς δυνάμεως, οὐ πέττεται. διὰ τὴν πέψιν οὖν τὴν ἐν αὐτῇ γινομένην. τὸ θέμα, πέττω· ὁ μέλλων, πέψω.

Πεσσοί, βόλια κυβιστῶν. πέσσα ὁμωνύμως, ἥ τε γραμμὴ καὶ ὁ ψῆφος. πέντε δὲ ἦσαν, οἷς ἐχρῶντο· καὶ πέσσα πεντάγραμμα· καὶ τάχα ἡ πεττεία οἱονεὶ πεντεία τις οὖσα. εὗρε δὲ αὐτὴν Παλαμήδης· καὶ δηλοῖ τὸ ἐπίγραμμα τῶν λς' πρὸς τοὺς τόπους, οὓς ἔχει τὸ Παλαμήδειον ἀβάκιον. ἔστι πέτω, ὃ σημαίνει τὸ καταπίπτω· ὁ μέλλων, πέσω· ἐξ αὐτοῦ ὄνομα πεσσός, ὁ πίπτων ἐν τῷ βάλλεσθαι· καὶ τροπῇ, πεττός· καὶ πεττεύειν, τὸ μεταφέρειν· ἀπὸ τῶν πεττῶν, τουτέστι τῶν κύβων. πεττεύειν δὲ καὶ τὸ ταυλίζειν· γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ πεττός, πεττεύω· δηλοῖ δὲ τὸ μετατιθέναι καὶ παίζειν. ἐπὶ δὲ τῶν πέντε γραμμῶν τὰς ψήφους ἐτίθουν· ὧν ἡ μέση γραμμὴ ἱερὰ ἐκαλεῖτο.

Πέταλον, σημαίνει τὸ φύλλον· παρὰ τὸ πέτω πίπτω· πίπτουσι γὰρ ὡμοίωνται. Ἰλιάδος β'.

Πέτασαν] ἀπὸ τοῦ πετάζω πετάσω, ἐπέτασα, καὶ τὰ λοιπὰ δῆλα. Ἱστία λευκὰ πέτασαν: — τοῦτο ἀπὸ τοῦ πέτω βαρυτόνου· πετῶ γὰρ οὐκ εἴρηται.

Πεφαριῶσθαι, τὸν ὀφθαλμὸν πεπαχύνθαι.

Πετεινόν] οἱ μὲν, διὰ διφθόγγου γράφουσιν, ἐκ τοῦ τὴν πτέρυγα τείνειν ἐτυμολογοῦντες· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς, ἐκ τοῦ πετῶ πετάσω, πτῶ πτήσω πτηνόν καὶ πετηνόν· τὸ δὲ πετεηνόν, ὡς ῥηματικὸν, διὰ τοῦ η· ἐκ τοῦ πετῶ πετήσω, πετηνόν· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε ποιητικῶς, πετεηνόν. πάντοτε δὲ ὁ ποιητὴς διὰ τοῦ ε καὶ η προφέρει. ἔστι δὲ καὶ τοῦτο γενικόν. ἔχεις εἰς τὸ ὄρνις.

Πετεῶ] ἡ εὐθεῖα ὁ Πετεὼς τοῦ Πετεῶ· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο Ἀττικῶς.

Πέτεσθαι, ἐπὶ τῆς πτήσεως· παρὰ τὸ πέτω τὸ πίπτω· παντὶ γὰρ τῷ τοῦ σώματος μέρει δοκεῖ πίπτειν τὰ πετόμενα ἐπὶ τοῦ ἀέρος. ὁ παθητικὸς ἐνεστὼς, πέτομαι· ὅθεν καὶ πέτονται. ἐκ τούτου γίνεται πέτος, καὶ σημαίνει τὸ ὕψος· ἐξ οὗ γίνεται πετῶ πετᾷς· καὶ τροπῇ, ποτῶ. καὶ ἀπὸ μὲν τοῦ πετῶ, γίνεται προπετὴς καὶ χαμαιπετής· ἀπὸ δὲ τοῦ πέτω, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔπετον· οἷον, — ἔπετον κυπρογενῆας.

Πέτρα, παρὰ τὸ πέττεσθαι ῥᾳδίως, κατὰ ἀντίφρασιν.

Πεύθω, σημαίνει τὸ ἀκούω· ἀπὸ τοῦ κεύθω· ὁ γὰρ ἐρωτῶν καὶ μανθάνων τι παρά τινος, ἀποκεκρυμμένου πράγματος γνῶσιν ἐρωτᾷ μαθεῖν. — ἢ μάλα λυγρῆς Πεύσεσθ' ἀγγελίης: — τὸ δὲ πεύθω, σημαίνει καὶ τὸ ἐρωτῶ. ζήτει εἰς τὸ πυθέσθαι.

Πευκαλίμας φρένας, οἱονεὶ δριμείας καὶ σώφρονας. ἀπὸ 667 δὲ τῆς πεύκης ἡ μεταφορά· ἡ δὲ πεύκη εἶδός ἐστι δένδρου.

Πευκεδανός, καυστικός, θερμός· λέγει δὲ τοιοῦτον τὸν πόλεμον, παρὰ τὴν πεύκην τὴν πρὸς καῦσιν ἐπιτηδείαν· σύνηθες δὲ Ὁμήρῳ τὸν πόλεμον πυρὶ παραβάλλειν,

διὰ τὸ τῶν μαχομένων πυροῦσθαι τὸ περικάρδιον αἷμα. ἢ ὁ πικρὸς, διὰ τὸ τὴν πεύκην εἶναι πικρὰν, ὡς ὁ ὀπὸς δηλοῖ.

Πέφνη, ζήτει εἰς τὸ ἔπεφνον. ἐκ τοῦ φῶ τὸ φονεύω, παράγωγον φένω· καὶ ἑξῆς. ἔστι καὶ τὸ παράγωγον τοῦ φῶ τὸ φονεύω, φίζω, φίσω, πέφικα, πεφισμένος. δύο σημαίνει, ἢ τὸ λεγόμενον, ἢ τὸ πεφονευμένον.

Πέφαται] ἐκ τοῦ φῶ, παράγωγον φημί, φήσω, πέφηκα, πέφαμαι, πέφασαι, πέφαται· καὶ τὸ πέφανται, πεφονευμένοι εἰσίν, ἀναιροῦνται. ἔστι καὶ ἐκ τοῦ πέφαγκα, πέφαμμαι.

Πεφοβήατο, εἰς τὸ βεβολήατο.

Πεφήσεαι, ἀντὶ τοῦ φονευθήσῃ· ἀπὸ τοῦ φῶ τὸ φονεύω.

Πεφιδήσεται, ἀντὶ τοῦ φείσεται, πεισθήσεται. ἀπὸ τοῦ φείδω φιδῶ, ὡς πείθω πιθῶ.

Πεφαργμένος, ἀντὶ τοῦ πεφραγμένος· καὶ ἐφάρξαντο, ἀντὶ τοῦ ἐφράξαντο· καὶ τὸ φαρκτόν, φρακτόν. ὥστε ὑπέρθεσις. περὶ παθῶν.

Πεφῳσμένος, ἀντὶ τοῦ κεκχυμένος· ἀπὸ τοῦ φῴζω, ὡς χρῴζω· ἅπερ ἔχει τὸ ι.

Πέφηνα] φαίνω, φανῶ· ὁ παρακείμενος, πέφαγκα· ὁ μέσος, πέφηνα.

Πεφυζότες] ὥσπερ ἀπὸ τοῦ κίσσα γίνεται ῥῆμα κισσῶ, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ φύζα, φυζῶ, φυζήσω, πεφύζηκα, πεφυζηκώς· καὶ συγκοπῇ, πεφυζώς· πεφυζηκότες, καὶ συγκοπῇ πεφυζότες· οὐ δύναται γὰρ εἶναι μέσος παρακείμενος· οὐδέποτε γὰρ μέσος παρακείμενος διὰ δύο συμφώνων κατὰ σύλληψιν ἐκφέρεται, οὐδὲ διὰ δύο διπλῶν χαρακτηρίζεται.

Πεῖνα, παρὰ τὸ πένω τὸ ἐνεργῶ· τὰ δὲ διὰ τοῦ ινα Ἰταλικὰ, πρὸ μιᾶς τὸν τόνον ἔχοντα, διὰ τοῦ ι γράφεται, Φαυστῖνα, Μαρῖνα· πλὴν τοῦ πεῖνα.

Πεῖρα, παρὰ τὸ πείθω τὸ πιστεύω.

Πείκω καὶ πέκτω, ἔστι τὸ κτενίζω· ὅθεν καὶ πεξαμένη: ἢ παρὰ τὸ πέκω· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, γίνεται πείκειν· σημαίνει τὸ ξαίνειν.

Πειραταί, οἱ κατὰ θάλασσαν λῃσταὶ καὶ καταποντισταί· παρὰ τὸ πείρειν, ὅ ἐστι διαπερᾶν· οἷον, — ἀλεγεινά τε κύματα πείρων: — ἢ παρὰ τὴν πεῖραν, ὃ δηλοῖ τὴν ἔφοδον καὶ ἐπέλευσιν.

Πεινῶ, παρὰ τὸ πένω πένομαι· ᾧ παρέπεται πολλάκις τοῦτο.

Πείρησαι, ἀντὶ τοῦ ἀπόπειραν λάβε· παρὰ τὸ πειράζω· ἢ παρὰ τὸ πειρῶ πειρᾷς ἐπείρασα· καὶ τὸ προστακτικὸν, πείρασαι· καὶ τροπῇ, πείρησαι.

Πεῖραρ, πέρας, τέλος. τὸ μὲν πέρας τοῦ σχοινίου, Πεῖραρ ἐπαλλάξαντες ἐπ' ἀμφοτέροισι τάνυσσαν: — ἐπὶ δὲ τοῦ πέρατος, Πεῖραρ ὀϊζύος: — καὶ πείρατα, ἐπὶ μὲν τῶν δεσμῶν, — ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνῆφθη: — ἐπὶ δὲ τοῦ πέρατα, — ἐς ἠλύσιον πεδίον καὶ πείρατα γαίης.

Πειραιεύς, πλεονασμῷ τοῦ ι, περαιεύς τις ὤν· ἦν γὰρ
668 ὅτε οὐ συνήπτετο τῇ γῇ, ἀλλ' ἦν νῆσος. γίνεται δὲ παρὰ τὸ περαιοῦσθαι· ἀπὸ τοῦ περῶ περαίω περαιεύς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι.

Πειρήνη, πηγή ἐστιν ἐν Κορίνθῳ, παρὰ τὸ πεῖρα· ἢ παρὰ τὸ πέρας ἀπειρήνη, κατὰ ἀποβολὴν τοῦ α, οἱονεὶ ἡ πολλή. ἢ ἀπὸ Ἀπειρήνος τινὸς ὠνόμασται.

Πειρατήριον, ἀπὸ τοῦ πεῖρα, ὃ σημαίνει τὴν ἐμπειρίαν· τοῦτο δὲ γίνεται παρὰ τὸ πείθω, τὸ καταπείθω. ἢ παρὰ τὸ περῶ τὸ τελειῶ.

Πείθω, σημαίνει τρία· τὸ ἐλπίζω, ἐξ οὗ καὶ πίστις· τὸ φιλονεικῶ, ἐξ οὗ καὶ πεῖσμα· σημαίνει διὰ τοῦ η καὶ τὸ πάσχω, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἔπαθον δεύτερος ἀόριστος. ἐκ δὲ τοῦ πείθω τὸ ἐλπίζω, γίνεται ὁ μέσος παρακείμενος, πέποιθα.

Πειρίθους] παρὰ τὸ περιθέειν περίθους· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι· ὁ γὰρ Ζεὺς, ὁμοιωθεὶς ἵππῳ, περιέτρεχε τὴν μητέρα αὐτοῦ Δίαν, καὶ οὕτω συνεγένετο αὐτῇ, καὶ ἐκεῖθεν οὗτος ἐτέχθη. ἡμάρτηται δὲ κατὰ δύο τρόπους, ὅτι πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ε, μηδέποτε τῆς περὶ πλεοναζούσης· καὶ παρὰ τοῖς Δωριεῦσι διὰ τοῦ η γράφεται.

Πείρινθος, ἢ καὶ πείρινθα λέγεται· σημαίνει δὲ τὸ τετράγωνον τὸ ἐπάνω τῆς ἁμάξης, εἰς ὃ ἐντίθεται τὰ κομιζόμενα. οὕτως Ἀπίων: ὁ δὲ Δίδυμος, τὸ ἐκ ῥιπῶν πεπλεγμένον πλινθίον, ῥίπενθα· καὶ καθ' ὑπέρθεσιν, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, πείρινθα. ἢ παρὰ τὸ περιθέειν, γίνεται πέρινθος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι. ἡ περὶ οὐ μόνον ἐν τῷ Πειρίθους, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ πείρινθος.

Πείρων, ἀντὶ τοῦ περῶν, Ἰλιάδος ψ'. Πάμφιλος περισπωμένως, λέγων τὴν πρόσθεσιν τοῦ ι μὴ ἐξαλλάσσειν τὸν τόνον· ὁ μέντοι Ἀρίσταρχος βαρύνει· φησὶ γοῦν, Πεῖρε κέλευθον: — εἰ γὰρ περιεσπᾶτο, ἦν ἂν ὁ παρατατικὸς ἐπείρουν. ἔστιν οὖν διττὸν τὸ ῥῆμα· καὶ τὸ μὲν σὺν τῷ ι, βαρύνεται, πείρω· τὸ δὲ χωρὶς, περισπᾶται.

Πειώλης, σημαίνει τὸν πόρνον. παρὰ τὸ πέος καὶ τὸ ὄλω γίνεται πεώλης· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, πειώλης, τουτέστιν, ὁ διὰ τὸ πέος ἀπολλύμενος.

Πεῖσμα, εἴτε ἐπὶ τοῦ ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγομένου, εἴτε ἐπὶ τῶν ἀπογείων σχοινίων, διὰ διφθόγγου γράφεται. παρὰ γὰρ τὸ πείθω πείσω γίνεται· τὰ γὰρ ἀπόγεια σχοινία πείθειν καὶ εἴκειν τὴν ναῦν ποιοῦσιν. ἐκ τοῦ πείσω μέλλοντος γίνεται καὶ πεῖσα ἡ πειθώ. τὸ δὲ πείσεται ἐπὶ τοῦ παθεῖν, ἀπὸ τοῦ πήθω πήσω ἐστὶ, κατὰ τροπὴν τοῦ η εἰς ει δίφθογγον.

Πεισίστρατον, παρὰ τὸν πείσω μέλλοντα. φησὶ δὲ Ὧρος, ὅτι ταῦτα τὰ δισύλλαβα ῥήματα συντιθέμενα, κατ' ἀρχὰς εἰς ε μεταβάλλει τὸ ω, φέρω, Φερέοικος· ἢ εἰς ι, τέρπω, τερπικέραυνος· τὰ δὲ ἔχοντα τὸ ο, ἀπὸ τῶν εἰς ων εἰσὶν ὀξυτόνων μετοχῶν, ἔφανον, φανών, Φανόδημος· φυγών, Φυγόπολις. ἔνια δὲ τὸ ε ἔχει· δακών, δακέθυμος, δακεκάρδιος. καὶ τὰ παρὰ μέλλοντος, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διὰ τοῦ ι· φύσω, φυσίζωος· μέμψω, μεμψίμοιρος· σείσω, σεισίχθων. ἔσθ' ὅτε καὶ εἰς ο· βρίσω, βρισόμαχος. εἰ δὲ τῷ ι παραλήγεται ὁ μέλλων, διὰ τοῦ ο συντίθεται, μιξόθηρος, μιξοβάρβαρος. σεσημείωται τὸ δρυψόπαις, μὴ παραληγόμενον τῷ ι, καὶ 669
διὰ τοῦ ο γινόμενον· σημαίνει δὲ τὸν κατεσπαραγμένον παῖδα. ἐπὶ δὲ τοῦ ἐνεστῶτος, ἔκθλιψις γίνεται ἐν τῷ ῥήματι φωνήεντος· τέρπω, Τέρπανδρος· ἔχω, ἐχέγγυος· Φείδιππος, ἀλεξάνεμος, Πείσανδρος, πεισήνωρ. ἐπὶ δὲ μετοχῆς ὁμοίως ἔκθλιψις γίνεται· λιπών, λίπανδρος, λίφαιμος. ἀντίκειται τὸ ἠσιεπής, μὴ ἔκθλιψιν ποιῆσαν τοῦ φωνήεντος· σημαίνει δὲ τὸν εὔστοχον ἐν τῷ λέγειν, παρὰ τὸν ἥσω μέλλοντα.

Πῇ, ἐπίρρημα ἐρωτήσεως, ἀντὶ τοῦ ποῦ; ἔστι καὶ ἀόριστον· ὅτε δέ ἐστιν ἐρωτηματικὸν, περισπᾶται. διαφέρει δὲ τοῦ ποῦ· ὅτι τὸ μὲν πῇ, τὴν εἰς τόπον σχέσιν σημαίνει, ὡς Ὅμηρός φησιν, Πῇ ἔβη Ἀνδρομάχη; τὸ δὲ ποῦ, τὴν ἐν τόπῳ, — ποῦ δεῦρο κιὼν λίπες Ἕκτορα; ὅθεν οὐ δεῖ λέγειν, ποῦ ἀπέρχῃ; ἀλλὰ πῇ;

Πηγή, παρὰ τὸ πηδῶ ῥῆμα.

Πηγεσιμάλλῳ, σημαίνει τὸν εὐπαγῆ καὶ εὐτραφῆ, ὁ εὖ πεπηγμένους καὶ δασεῖς ἔχων τοὺς μαλλούς. παρὰ τὸν πήσσω μέλλοντα, καὶ τὸ μαλλός, γίνεται πηγεσίμαλ-

λος, πλεονασμῷ τῆς σι συλλαβῆς· καὶ σημαίνει τοὺς μέλανας μαλλοὺς ἔχοντα. πόθεν δῆλον; ἐκ τοῦ εἰπεῖν τὸν ποιητὴν, Ὥστ' οἰῶν μέγα πῶϋ διέρχεται ἀργεννάων: — ὁ γὰρ τοιοῦτος φοβερὸς φαίνεται ἐν πλήθει προβάτων.

Πηγός, σημαίνει δύο· τὸν εὐπαγῆ καὶ εὔτραφῆ, ὡς τὸ, Πηγοὺς ἀθλοφόρους: — σημαίνει καὶ τὸ μέλαν, κατὰ διάλεκτον, ὡς τὸ, — κύματι πηγῷ: — ἢ τῷ ηὐξημένῳ.

Πηός· τὸ πη, η· ἢ ὅτι κατὰ διάλεκτον εὑρέθη παός, ἢ ἐκ τῆς παραγωγῆς αὐτῆς· ἔστι γὰρ πῶ, τὸ κτῶμαι· ὁ μέλλων, πάσω· ἐξ οὗ καὶ πάμων καὶ πολυπάμων. γίνεται οὖν πάός· καὶ τροπῇ, πηός. ἢ παρὰ τὸ πάσασθαι (ὅ ἐστι γεύσασθαι ἐξ ἐπιπολῆς) τῆς συγγενείας, καὶ οἱονεὶ ἐπίκτητον ἔχειν καὶ μὴ ἐξ αἵματος αὐτῷ προσωκειωμένην· πηὸς γὰρ κυρίως ὁ κατ' ἐπιγαμίαν συγγενὴς, ὡς παρ' Ὁμήρῳ, — πηούς τε φίλους τε: — διαφέρουσι δὲ ἀλλήλων· φίλοι μὲν λέγονται, οἱ μηδὲν τῷ γένει προσήκοντες· πηοὶ δὲ, οἱ κατ' ἐπιγαμίαν συγγενεῖς καὶ οἰκεῖοι.

Πηδάλιον] πῆδος ἐστιν εἶδος δένδρου· οἷον, — μέγα δ' ἔβραχε πήδινος ἄξων: — λέγεται οὖν πῆδος, ἡ πλάτη, διὰ τὸ ἐκ πήδου κατασκευάζεσθαι ξύλου.

Πηλαμύς, παρὰ τὸ ἐν τῷ πηλῷ μύειν.

Πάληξ, κυρίως σημαίνει τὴν ὕβριν. ἔστι δὲ ἡ λέξις πεποιημένη, ἅπερ καὶ τὸ παρο... εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς τῶν παλήκων ὕβρεως, πάληξ πάληκος παληκίζω, οἱονεὶ παληκισμός· καὶ ἐν ὑπερθέσει, πηλακισμός, προπηλακισμός. ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι, ὅτε ἤθελον ὑβρίσαι τινὰ καὶ ἐμπαῖξαι, πηλὸν ἔχριον τὸ πρόσωπον αὐτοῦ· ἀπὸ τοῦ πηλός, πήλαξ πήλακος πηλακίζω.

Πηλαγόνες, οἱ γίγαντες. Καλλίμαχος, Πηλαγόνων ἐλατῆρα: — εἴρηνται παρὰ τὸ ἐκ πηλοῦ γεγονέναι, τουτέστιν ἐκ γῆς.

Πηλεύς] παρὰ τὸ πάλλω τὸ κινῶ, γίνεται παλεύς· καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς η, Πηλεύς. τὸ πατρωνυμικὸν, Πηλείδης· κατὰ διάλυσιν, Πηλεΐδης· τροπῇ τοῦ ε εἰς η, Πηληΐδης. Ἰστέον ὅτι τὰ εἰς ευς, εἰ μὲν καθαρὸν ἔχει
670 τὸ ε, συναιρεῖται παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, Στειριεύς Στειριέως, Στειριῶς. ζήτει εἰς τὸ βασιλεύς. εἰ δὲ μὴ καθαρὸν ἔχει τὸ ε, οὐ γίνεται κρᾶσις ἐπὶ τούτων, καὶ ἡ αἰτιατικὴ εἰς α μόνον κιρνᾶται, καὶ οὐκ εἰς η· τῆς γὰρ κλητικῆς εἰς φωνῆεν ληγούσης, οὐ θέλει ἡ αἰτιατικὴ εἰς η καταλήγειν, οὔτε παρ' ἡμῖν, οὔτε παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις· παρὰ δὲ τοῖς Δωριεῦσιν, εὑρίσκεται ἡ αἰτιατικὴ εἰς η, ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ, — ἀγγελίην ἐπὶ Τυδῆ στεῖλαν Ἀχαιοί: — ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ τὸν Τυδέα. διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν οὐ γίνεται ἐπὶ τοῦ ἔχοντος σύμφωνον ἡ κρᾶσις· οὔτε ἐπὶ τῶν καθαρῶν γίνεται κρᾶσις κατὰ τὴν κοινὴν γενικὴν, ἀλλὰ αἰτιατικήν· οὔτε ἐπὶ τῶν εἰς υς, ἡδύς ἡδέος· οὔτε ἐπὶ τῶν εἰς ις, ὄφις ὄφεως· ἐπειδὴ ἔμελλον αἱ αἰτιατικαὶ τούτων εἰς η καταλήγειν. Δεῖ δὲ γινώσκειν, ὅτι τοῦ Πέρσης ἡ κλητικὴ τοῦ κυρίου ὀνόματος, εἰς η ἐστὶ, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ἐθνικοῦ· τὰ γὰρ εἰς ης, ἰσοσυλλάβως κλινόμενα, καὶ ἑξῆς. δεῖ προσθῆναι, χωρὶς τοῦ Αἰήτη παρὰ Ἀπολλωνίῳ καὶ ὦ Καλλιλαμπέτη, καὶ ὦ Ἐναρέτη. σημειοῦνται τὸ λάγνης λάγνου, ὦ λάγνα· Πυραίχμης πυραίχμου, ὦ πυραίχμα· καὶ Μενέχθης, ὦ μενέχθα. πρόσκειται ἐν τῷ κανόνι, ἐθνικά, διὰ τὸ Σκύθα καὶ Καππάδοκα. παράκειται ῥηματικά, διὰ τὸ ἀρτοπώλης ἀρτοπώλα. ἢ εἰς πης ὥστι, διὰ τὸ κυνώπης κυνῶπα. ταῦτα δὲ τὰ εἰς της ποιητικὰ λέγονται εἶναι· διὸ καὶ κατὰ ποιητικὴν ἐξουσίαν εἰς α ἔχει τὴν κλητικήν. Χοιροβοσκὸς εἰς τὸν τέταρτον κανόνα τῶν ἀρσενικῶν. ἐκ τοῦ Πηλείδης, διαλύσει καὶ τροπῇ καὶ πλεονασμῷ τοῦ α, διὰ τὴν κακοφωνίαν ἢ διὰ τὴν συνέμπτωσιν, γίνεται Πηληϊάδης. ἔχει δὲ τεχνολογίαν τῶν πατρωνυμικῶν· τὸ ἄλλο ἐτυμολογικὸν, ὧδε.

Πήληξ, ἡ περικεφαλαία· ἀπὸ τοῦ πάλλεσθαι καὶ σείεσθαι τὰς περικεφαλαίας ἐν τῷ κλήρῳ. ὡς Ὅμηρος, Κλήρους ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πάλλον ἑλόντες.

Πηλός, ἐκ τοῦ πάλλω ἢ παλάσσω τὸ βρέχω καὶ μολύνω, γίνεται πηλός, ἡ βεβρεγμένη γῆ. πηλὸς λέγεται καὶ ὁ οἶνος, παρὰ τὸ πάλλειν καὶ σείειν ἡμῶν τὰς φρένας· οἱ γὰρ πίνοντες αὐτὸν, σείονται· ὅθεν καὶ κραιπάλη.

Πηλυγίς] Πηλυγὶς ὀκρυόεντος ἀνατνείουσα μυχοῖο, Συνεχὲς ἀργινόεσσαν ἀεὶ περιτέτροφε πάχνην: — ἢ ἐκ τοῦ κρύους πῆξις. εἴρηται παρὰ τὸ πήσσω πηλύς, ὡς πλήθω πληθύς· ἐξ οὗ πηλυγίς. ἐκ γὰρ τῆς Ἀχερουσίας ἄκρας ἐπὶ τὴν γῆν ἐστὶ κοίλη νάπη, ἐν ᾗ ἐστὶ σπήλαιον τοῦ ᾅδου, ὕλῃ καὶ πέτραις κατὰ τὸ στόμιον πεπυκνωμένη· ὅθεν ἀνάπνοια ψυχροτάτη ἀνιοῦσα, πήγνυσιν ἐκεῖ τὸ ὕδωρ, καὶ γίνεται πάχνη.

Πῆμα, σημαίνει τὴν βλάβην καὶ τὸ κακόν· παρὰ τὸ πήθω τὸ πάσχω. ἐξ οὗ πημαίνω· ὅθεν πημήνειαν, τὸ βλάψειαν.

Πηνέλεως] παρὰ τὸ πένω Πενέλαος, καὶ Πηνέλεως Ἀττικῶς.

Πήρα, τὸ σακκοπάθιον, ἤτοι σακκίον μικρόν· φέρα τις οὖσα, ἡ πρὸς τὸ φέρειν τὶ εἰργασμένη· ἐκτάσει τοῦ ε καὶ τροπῇ τοῦ φ. ἢ ἡ πρὸς τὸ τηρεῖν καὶ φυλάττειν τὰ παρ' αὐτῆς κατεχόμενα εἰργασμένη, τήρα τις οὖσα· διὸ καὶ τὰ παρ' αὐτὴν συγκείμενα διὰ τοῦ η γράφεται, κακόπηρος, μονόπηρος.

Πηρός, ὁ τυφλός. ἀπὸ τοῦ πήθω πήσω, πηρός, ὁ ἐπὶ παντὸς μέρους πεπονθώς, ἐξαιρέτως δὲ ἐπὶ τῆς ὄψεως. 671

Πηρίν, δικατάληκτόν ἐστι· σημαίνει δὲ τὸν ὄρχιν· ἀπὸ τοῦ σπείρω σπειρίν καὶ πηρίν· παρὰ τὸ σπείρειν δι' αὐτοῦ τέκνα.

Πῆχυς, ἐπὶ τῆς χειρός· ἀπὸ τοῦ πεπηγέναι ἄκρῳ τῷ βραχίονι.

Πήχυιον προὔχοντα, Ἀπολλώνιος· οἱ μὲν, μικρὸν ἱμαντίδιον τὸ συνέχον τὴν κώπην πρὸς τὸν σκαλμὸν, ὅπερ Ἀττικοὶ πηχυαλέα καλοῦσιν· οἱ δὲ, τὸ ὄπισθεν μέρος τῆς κώπης, ὅπερ κατέχων ὁ ναύτης κωπηλατεῖ. τὸ δὲ, Πήχυιον βόθρον ὀρύξας ἐν Ὀδυσσείᾳ, ἀντὶ τοῦ πηχυαῖόν ἐστι.

Πῖαρ, παρὰ τὸ πῖον, ὃ σημαίνει τὸ λιπαρόν· ἀπὸ τοῦ πιεῖν δὲ, ὅ ἐστιν ὑγραίνεσθαι, γίνεται πῖον, ἐξ ἀναδόσεως τῶν σιτίων· παρὰ τὸ πίω, ὃ σημαίνει τὸ ποτίζω· ὁ μέλλων, πίσω. καὶ πιαλία, ἡ κάθυγρος, λιβάδα ἔχουσα· ἐκ τοῦ πίω.

Πίδαξ, σταγών, πηγή· παρὰ τὸ πίω, ἀφ' οὗ καὶ πιεῖν. τινὲς δὲ παρὰ τὸ πηδᾶν, κατὰ μετάθεσιν τοῦ η εἰς τὸ ι Βοιωτικῶς, ὥσπερ ἥκω ἵκω· πηδᾶν γὰρ λέγεται καὶ ἐπὶ τοῦ ἀλλομένου ὕδατος· κατὰ μετάθεσιν Αἰολικήν. ἀπὸ τούτου γίνεται καὶ πιδύω, καὶ Πιδύτης κύριον.

Πιέζω καὶ ὑποπιάζω] γίνεται παρὰ τὸ ἰπῶ τὸ θλίβω, ἰπάζω· καὶ ὑπερθέσει, πιάζω· τοῦ γὰρ πιέζω τὸ πιάζω ἀναλογώτερον ἐστι. τρία γὰρ μόνα εἰσὶν εἰς ζω δισύλλαβα τῷ ε παραληγόμενα, ῥέζω, ἕζω, χέζω· οὐδὲν δὲ ὑπερδισύλλαβον τῷ ε παραλήγεται. κατὰ τροπὴν οὖν γίνεται πιέζω. Ἴωνες μὲν οὖν καὶ Ἀττικοὶ, πιέζω λέγουσιν· οἱ δὲ Δωριεῖς, πιάζω.

Πιδήεσσης, πηγὰς ἐχούσης, καθύγρου· πίδαξ γὰρ ἡ πηγή· ὅθεν καὶ πολυπίδακα, τὴν πολλὰς πηγὰς ἔχουσαν κα-

θυγρον Ἴδην λέγει· καὶ, Ἴδης ἐν κορυφῇσι καθέζετο πιδηέσσης, Ἰλιάδος λ'.

Πιερία, ὄνομα τόπου, ἔνθα αἱ Μοῦσαι ἐγεννήθησαν. παρὰ τὸ Πίηρ γέγονεν· ἢ ἀπὸ τοῦ Πιεροῦ ἀδελφοῦ τῆς Μεθώνης· ἢ ἀπὸ Πιερίας νύμφης. τὸ δὲ Πίηρ, παρὰ τὸ πίω ῥῆμα· ἢ παρὰ τὸ πῖον, ὃ σημαίνει τὸ λιπαρόν· ἔστι δὲ ὄνομα κύριον. καὶ πίειρα, ἡ λιπαρὰ, παρὰ τὸ πῖον, Ἰλιάδος σ'.

Πῖθι Πακτωλοῦ ῥοάς: — ἀντὶ τοῦ πίε, Ἴων ἐν Ὀμφάλῃ. ἀπὸ τοῦ πίω γίνεται πίε· καὶ κατ' ἔκτασιν τῆς θι συλλαβῆς, πίεθι· καὶ κατὰ κρᾶσιν τοῦ ι καὶ ε εἰς ι μακρὸν, πῖθι.

Πίθος, παρὰ τὸ πίω, ἀφ' οὗ ἐστι πιεῖν.

Πιθάκνη, τὸ μικρὸν πιθάριον.

Πίθηκος, παρὰ τὸν πιθήσω μέλλοντα· ὅπερ ἀπὸ τοῦ πιθῶ γέγονεν. ἐξ οὗ καὶ τὸ πιθέσθαι· πείθει γὰρ ἡμᾶς τὸ ζῶον, εὐδεχθὲς ὂν, προσέχειν αὐτῷ.

Πικρός, παρὰ τὸ πεῦκος τὴν πικρίαν· σημαίνει ὀδυνηρόν, χαλεπόν. ἢ παρὰ τὸ πέκος, ὃ σημαίνει τὴν πεύκην, πλεονασμῷ τοῦ ρ καὶ τροπῇ πικρός, πικραίνω.

Πιλᾶτος] ἀπὸ τοῦ σπῖλος, ὃ σημαίνει τὸν ῥύπον, γίνεται σπιλάτος· καὶ κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ σ, πιλᾶτος. τὸ λα, μακρὸν φύσει.

Πῖλος, τὸ ἐξ ἐρίων εἰργασμένον πρὸς τὸ κοιμᾶσθαι ἐπι-
672 τήδειον· ὃ ἡμεῖς πιλωτὸν φαμέν. Ἰλιάδος κ', — μέσῃ
δ' ἐνὶ πῖλος ἀρήρει: — ἐν τῇ περικεφαλαίᾳ. καὶ Ἡσίοδος, — κεφαλῆφι δ' ὕπερθεν Πῖλον ἔχειν ἀσκητόν: — τὸ καμελαύκιον λέγει. σημαίνει δὲ καὶ ὀρτάρια, παννία, ὡς παρὰ τῷ αὐτῷ, — πέδιλα· καὶ ἑξῆς, Πίλοις ἔντοσθεν πυκάσας: — γίνεται παρὰ τὸ πιέζω πιέσα, οἱονεὶ πίελός τις ὤν, καὶ κατὰ κρᾶσιν πῖλος· ἐπεὶ συμπεπίληται. ὁ δὲ Ἀπολλώνιος, παρὰ τὸ πιλνῶ ῥῆμα, ὃ σημαίνει τὸ προσπελάζω· καὶ γὰρ πιλνᾶται (φησὶ) καὶ συνάπτεται, ἵνα κατασκευασθῇ· οἱ δὲ, παρὰ τὸ πελάζω· ἐπεὶ συμπελάζεται ἀλλήλοις τὰ ἔρια. ὥσπερ δὲ παρὰ τὸ φίλος γίνεται φιλῶ, οὕτω καὶ παρὰ τὸ πῖλος πιλῶ· καὶ ἔστι πρώτης συζυγίας· ὁ μέλλων, πιλήσω, καὶ οὐ πιλώσω, ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ φαμέν.

Πίμπλαντο] ἀπὸ τοῦ πέλω γίνεται καὶ κατὰ συγκοπὴν πλῶ· καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν [ἐπενθέσει] τοῦ μ, πιμπλῶ· παράγωγον, πίμπλημι· σημαίνει τὸ πληρῶ· καὶ τὰ λοιπὰ δῆλα. ἀπὸ δὲ τοῦ πιμπλῶ, πιμπλάνω, καὶ πιμπλάνεται, σημαίνει τὸ πληροῦται, Ἰλιάδος ι'.

Πιμελή, παρὰ τὸ πῖον καὶ τὸ μέλος, πιομέλη τὶς οὖσα, ἡ πιαίνουσα τὰ μέλη· ἢ ὀπῖα μέλη ἔχουσα. σημαίνει δὲ τὸ λῖπος· καὶ ἔστι θηλυκὸν, καὶ ὀξύνεται.

Πιτρᾶσαι, φυσῶσαι· Ἀπολλώνιος.

Πίναξ, ἡ σανίς· — πίνακάς τε νεῶν: — καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὸ σκεῦος λέγεται, ὡς τὸ, — κρειῶν πίνακας παρέθηκεν: — ἐνταῦθα γὰρ τὰ σκεύη λέγει· ἐπειδὴ πάλαι ἐπὶ σανίδων ἴσως τὰ κρέα ἐτίθεσαν ὀπτῶντες ἢ κατακόπτοντες. οὕτως Ὧρος· ὁ δὲ Χοιροβοσκὸς εἰς τὸ ἀνεκφώνητον, λέγει πίνακας ἐν οἷς αἱ ἀναγραφαὶ ἦσαν τῶν δραμάτων. ὁ οὖν Καλλίμαχος ὁ γραμματικὸς ἐποίει πίνακας ἐν οἷς ἦσαν αἱ ἀναγραφαὶ παρὰ τῶν ἀρχαίων· οἷς ἐντυχὼν ὁ γραμματικὸς, ἐποιήσατο τὰς ὑποθέσεις τῶν δραμάτων.

Πινάκιον, παρὰ τὸ τῇ πείνῃ ἄκος φέρειν. λέγεται καὶ ἡ γραφὴ, ὡς παρὰ τῷ Δημοσθένει, Μικρὸν πινάκιον ταῦτα ἐπισχεῖν ἐδύνατο: — καὶ τὸ νῦν πινακίδιον τῶν κοινῶν γραμμάτων, σημαίνει συμβόλαιον δικαστικὸν ἐν ᾧ ἐπεγέγραπτο τὸ πρᾶγμα τοῦ κρινομένου, καὶ ὁ δῆμος.

Πιναρός καὶ πινάδης, ὁ ῥυπαρός· παρὰ τὸ πῖνος, ὃ σημαίνει τὸν ῥύπον· τοῦτο παρὰ τὸ σπῖνος, ἀποβολῇ τοῦ σ· τοῦτο παρὰ τὸ σπῖλος, τροπῇ τοῦ λ εἰς ν.

Πινοτήρης, ὁ τὴν πίναν τηρῶν, ἤγουν τὸν λίθον. παρὰ τὸ πίνα οὖν ὁ λίθος, καὶ τὸ τηρῶ. τὸ πι, ι· διατί; τὸ γὰρ πεῖνα τὸ ἐπὶ τῆς ἐνδείας, δίφθογγον.

Πινύσκω] παρὰ τὸ πνέω πνύω· ὁ μέλλων, πνύσω· πλεονασμῷ τοῦ κ, πνύσκω· καὶ ἐπενθέσει τοῦ ι, ἢ ἀναδιπλασιασμῷ, πιπνύσκω· καὶ ἀποβολῇ τοῦ π καὶ ἐκτάσει τοῦ ι, πινύσκω, ὡς γιγνώσκω, γινώσκω. ἄμεινον δὲ λέγειν πλεονασμὸν, ἤπερ διπλασιασμόν. περὶ παθῶν.

Πινυτός, ὁ σώφρων καὶ συνετός. ἀπὸ τοῦ πνύω πνυτός· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, πινυτός. ἢ παρὰ τὸ πονῶ πονύω, πνυτός, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, ὁ διεγηγερμένος. ἐκ τούτου πινυτή, ἡ σωφροσύνη καὶ ἡ φρόνησις.

Πίνω, ἀπὸ τοῦ πίω γίνεται κατ' ἐπένθεσιν τοῦ ν. καὶ ἰστέον, ὅτι τὸ πίνω μόνον ἐκτείνει τὸ ι, — πίνοντά περ ἔμπης, Ἰλιάδος π'· τὸ δὲ πίω ἐκτείνει καὶ συ-
στέλλει· ἐκτείνει μὲν, ὡς τὸ, Πίομεν ἐκ βοτάνης, 673
Ἰλιάδος ν'· καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ἥρωσι, Πῶς πίομαι: — συστέλλει δὲ, ὡς τὸ, Οἵ κ' ἐμὸν αἷμα πιόντες, ἀκέοντό τε δίψαν.

Πίπτω] ἀπὸ τοῦ πέτω πτῶ· διπλασιασμῷ, πίπτω· τὰ γὰρ πετόμενα τοῖς πίπτουσιν ἔοικε. τὰ γὰρ εἰς πτω λήγοντα ῥήματα διχρόνῳ παραληγόμενα, συστέλλει αὐτὸ, βάπτω, σκάπτω, τύπτω, ἴπτω, λίπτω· σεσημείωται τὸ πίπτω, φύσει μακρᾷ παραληγόμενον· ἀλλὰ καὶ ῥίπτω. ἀπὸ δὲ τοῦ πέτω γίνεται πίπτω· τὸ γὰρ ε ἐν πλεονασμῷ συμφώνου γινόμενον, τρέπεται εἰς ι. ὥσπερ δὲ ἀπὸ τοῦ ὄπτω Αἰολικῶς ὄσσω, οὕτω καὶ πίπτω πίσσω.

Πίσα, ὄνομα πόλεως· οἱ μὲν, ἀπὸ Πίσου τινὸς ὠνομᾶσθαι. ἢ ὅτι κάθυγρός ἐστιν ὁ τόπος, καὶ πολὺ ὕδωρ ἔχουσα. πίση δὲ τὰ τοιαῦτα λέγουσιν οἱ παλαιοί, ὡς Ὅμηρος, — καὶ πίσεα ποιήεντα, ἀντὶ τοῦ τοὺς καθύγρους τόπους. καὶ παρὰ Ἀπολλωνίῳ, Πίσεά τε προλιπὼν καὶ ἐλεσπίδας: — διὰ τοῦ ι γράφεται· ἐπειδὴ παρὰ τὸ πίω πίσω, ὡς λύω λύσω. ἐκ τούτου ῥηματικὸν ὄνομα πῖσος, καὶ πίσεα. τὸν δὲ πίσω μέλλοντα ὁ τεχνικὸς μὴ εἰρῆσθαί φησι καὶ ταῦτα, εἰρημένου αὐτοῦ, καὶ παρὰ Πινδάρῳ, οἷον, Πίσω γε Δίρκης ὕδωρ: — καὶ παρὰ Εὐπόλιδι, Τῷ δ' ἂν οἶνος εἴη πολὺς, πίσει: — ἀλλὰ μήποτ' ἔστιν εἰπεῖν ὅτι μὴ εἰρῆσθαι ἐν πλάτει.

Πισός] παρὰ τὸ πτίσαι τὸ καθαίρειν, πτισός καὶ πισός.

Πιστός, παρὰ τὸ πείθω γίνεται.

Πίστρα σημαίνει τὴν ποτίστραν, καὶ γίνεται παρὰ τὸν πίσω μέλλοντα.

Πίσυνος Διΐ, πεπιστευκώς, τεθαῤῥηκώς, πεποιθώς. παρὰ τὸ πιστός πιστόσυνος, ὡς δοῦλος δουλόσυνος· καὶ συγκοπῇ, πίσυνος.

Πίσυρες, ἀντὶ τοῦ τέσσαρες, κατὰ τὴν κοινωνίαν τοῦ τ πρὸς τὸ π, καὶ τοῦ ε πρὸς τὸ ι, καὶ τοῦ α εἰς τὸ υ· οἷον, τέσσαρες καὶ πίσυρες.

* Πίτταλος, ὄνομα ἰατροῦ, παρὰ Ἀριστοφάνει.

Πιτνῶ, σημαίνει τὸ διαῤῥήσσω. ἀπὸ τοῦ πέτω πιτνῶ, ὡς ὀρέγω ὀριγνῶ· ὡς γὰρ λέγει περὶ παθῶν Ἡρωδιανὸς, οὐ δύναται εἶναι ἀπὸ τοῦ πίπτω κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ν· ἐπειδὴ μετὰ δύο ἀντιστοίχων μόνον τὸ ρ τίθεται, οἷον ἐχθρός.

Πίτυς] παρὰ τὸ πίπτω πίττυς καὶ πίτυς· Ὀλολυζέτω πίτυς ὅτι πέπτωκε κέδρος.

Πιτύεια, ἄκρον ἐστὶ περὶ τὴν Λάμψακον· καὶ Πιτύεια πρότερον ἡ Λάμψακος ἐκαλεῖτο, διὰ τὸ ἔχειν πίτυς πολλάς. Ἀπολλώνιος.

Πίτυλος, κτυπιστής, φαντασιοκόπος. παρὰ τὸ τύπτω τύπτιλος· καὶ ἀποβολῇ τοῦ τ, καὶ μεταθέσει τῆς ἐν ἀρχῇ συλλαβῆς, πίτυλος.

Πιφαύσκω, ἐμφανίζω, ὅ ἐστι φανεροποιῶ. [ἔστι φῶ τὸ] λέγω· παράγωγον, φάζω· ὁ μέλλων, φάσω· καὶ φάσκω· καὶ πλεονασμῷ τοῦ υ, φαύσκω· καὶ ἀναδιπλασιασμῷ, πιφαύσκω. ὁ δὲ Φιλόξενος, ἀπὸ τοῦ φῶ, παράγωγον φαύω· ὁ μέλλων, φαύσω· καὶ πλεονασμῷ τοῦ κ, καὶ ἀναδιπλασιασμῷ, πιφαύσκω. λέγεται καὶ πιφραύσκω, πλεονασμῷ τοῦ ρ.

Πίφιξ, εἶδος ὀρνέου· παρὰ τὸ πίω· χαίρει γὰρ τὸ ὄρνεον τοῦτο τοῖς ὕδασι.

674 Πίων, σημαίνει τὸν λιπαρόν. ἔστι πίω· ἐξ οὗ καὶ πιῶ· ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔπιον. λοιπὸν ἐκ τοῦ πίω γίνεται ὄνομα πίων· ὁ γὰρ λιπαρὸς πιότητα ἔχει· αὐτοῦ [δὲ ἡ] πιότης, διὰ τὸ ὑγραίνεσθαι τῇ ἀναδόσει τῶν σιτίων. οἱ δὲ, παρὰ τὴν πόαν. τὸ πι, μακρόν. κανὼν ἐστὶν ὁ λέγων, ὅτι τὰ εἰς ων δισύλλαβα τῷ ι παραληγόμενα, μὴ ὄντα κύρια, ἐκτείνει αὐτό· οἷον, κίων, πρίων· οὕτως οὖν καὶ πίων.

Πλαγγών, οὐκ ἀπὸ τοῦ πλάσσω· ἐγένετο γὰρ ἂν πλάδων, ὡς στάσσω στάδων· ἀλλὰ παρὰ τὸ πλάζω, πλαγών· καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, πλαγγών· τοῦτο γὰρ εἰς πλάνην γίνεται καὶ ἀπάτην τῶν κορωνῶν.

Πλάγχθη δ' ἀπὸ χαλκόφι χαλκός: — ἀπεκρούσθη δὲ ἀπὸ τοῦ σιδήρου. παρὰ τὸ πλάζω πλάζομαι πλάχθη· καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ. τὸ δὲ πλάζω, ἐκ τοῦ πλανῶ πλανάζω, καὶ κατὰ συγκοπήν· ἢ ἀπὸ τοῦ πελάζω πλάζω. καὶ πλάζουσι τὸ πλανῶσιν, Ἰλιάδος β'. τὸ δὲ πλανῶ, ἐκ τοῦ πλάνη· τὸ δὲ πλάνη, ἐκ τοῦ ἄλη· ἢ διὰ τὸ πλαγιάζειν τὸν νοῦν. ζήτει καὶ τοῦτο ἐν τῷ πλαγγηδών.

Πλάστιγξ, ἡ μάστιξ· ἀπὸ τοῦ πλήσσειν, παρ' Αἰσχύλῳ· πλάστιγξ δὲ, [ἡ τοῦ ζυγοῦ,] παρὰ τὸ πλατεῖα εἶναι.

Πλαδαρόν, χαῦνον, ὑγρόν· καὶ πλάδος, ἡ ὑγρασία ἡ ἐν τῷ στομάχῳ. παρὰ τὸ πλάζω τὸ πλανῶ, ἢ παρὰ τὸ περιπεπλάσθαι· καὶ παρὰ Ἀπολλωνίῳ, — πλαδόωσαν ἐπισχίζοντες ἄρουραν: — ἀντὶ τοῦ δίυγρον οὖσαν.

Πλακοῦς. πλάκας ἐκάλουν πάντα τὰ εἰς πλάτος ἐκτεταμένα· ὅθεν πλακόεις· καὶ Ἀττικῇ συναιρέσει, πλακοῦς. τὰ δὲ εἰς ους συνῃρημένα τῶν ἐντελῶν ἔχει τὴν κλίσιν. καλῶς δὲ εἴρηται, τὰ συνῃρημένα, καὶ οὐχὶ τὰ πεπονθότα τῶν ἀπαθῶν· ἰδοὺ γὰρ ἡ εἰκών· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ν, γίνεται εἰκώ, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου· καὶ οὐ φυλάττει τὴν αὐτὴν κλίσιν· ἡ μὲν γὰρ, κλίνεται εἰκόνος· ἡ δὲ, εἰκοῦς, ὡς Σαπφοῦς.

Πλάτος, παρὰ τὸ πλῶ τὸ πληρῶ· ἢ παρὰ τὸ ἐπιπολὺ τετᾶσθαι· ἢ παρὰ τὸ πολύς καὶ τὸ ἄτος, ὃ σημαίνει τὸ εὖρος.

Πλαταγή, κρόταλόν ἐστι χαλκοῦν. Ἀπολλώνιος, — χαλκείην πλαταγὴν ἐνὶ χερσὶ τινάσσων Δούπει.

Πλατάνιστος, ὄνομα παρώνυμον· τὸ γὰρ πλατάνιστος καὶ πράτιστος, τῇ μὲν φωνῇ εἰσὶν ὑπερθετικὰ, τῷ δὲ σημαινομένῳ καὶ τῷ χαρακτῆρι ἀντὶ ἁπλῶν εἰσι, καὶ εἰσὶ παρώνυμα. γίνεται δὲ ἐκ τοῦ πλάτους· λέγεται γὰρ εἶναι αὐτὴν πλατύφυλλον. εἰς τὸ χαριέστατος.

Πλαίσια, τὰ ποιοῦντα πλίνθους· οἷον πλάσια, παρὰ τὸ πλάττεσθαι ἐν αὐτοῖς τοὺς πλίνθους. δηλοῖ δὲ καὶ τὴν τετραγωνοειδῆ τῶν στρατιωτῶν σύνταξιν, ὡς λέγει Ἡρωδιανός· καὶ γίνεται παρὰ τὸ πέλας, πελάσιον· καὶ συγκοπῇ καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, πλαίσιον.

Πλέας] ἐκ τοῦ πλείων, πλέων· ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν, πλέονες· ἆρον τὴν ον συλλαβὴν, πλέες· ἡ αἰτιατικὴ ὁμοίως, πλέας.

Πλευραί, οἷον αἱ πλήρεις οὖσαι καὶ ἀμύχωτοι· ἢ πλεαραί τινες οὖσαι, αἱ φυλάττουσαι τὸν πνεύμονα· ἢ πολύευραί τινες οὖσαι, ὡς πλατεῖαι. καὶ πλευρόν, παρὰ τὸ πέλειν εὐρύ, ἤγουν πλατύ. καὶ πλευρά, παρὰ τὸ πολύς καὶ τὸ εὖρος, πολύευρά τινα ὄντα, τουτέστι πλατέα. 675 τὰ γὰρ ἀρσενικὰ ἢ θηλυκὰ, εἰς οὐδέτερον γένος μεταπλαττόμενα, τοῦ σημαινομένου ὄντος, τὸν αὐτὸν τόνον φυλάττει· οἱ δεσμοί, τὰ δεσμά.

Πλεῖαι] Πλεῖαί τοι χαλκοῦ: — ἀντὶ τοῦ πλήρεις, γέμουσαι. ἀπὸ τοῦ πλείων, κατὰ μεταπλασμὸν, γίνεται πλεῖος, καὶ πλεῖα τὸ θηλυκὸν, πλεῖαι. ἐκ τοῦ πλεῖος, ὡς τὸ, πλεῖοι μέλανος θανάτοιο: — ἐκ δὲ τοῦ πολύς, πολέος· ἐν συγκοπῇ, πλέος· καὶ μετὰ τοῦ ι, πλεῖος· καὶ τὸ συγκριτικὸν πλείων· καὶ τὸ οὐδέτερον, πλεῖον. σημαίνει δὲ τὸ πλεῖστον. ἢ παρὰ τὸ πολύς πολεῖον· καὶ συγκοπῇ, πλεῖον.

Πλειότερος, οὕτω κατεσκεύασται. ὅτι οὐ πάντα τὰ εἰς ων ὀνόματα ποιοῦσι συγκριτικὰ, ἀλλὰ μόνα τὰ παραληγόμενα θηλυκῷ καὶ οὐδετέρῳ γένει τῶν γέ τοι ἐξωτονουμένων οὐδὲν εἰς σύγκρισιν κλίνεται· οὐδὲ γὰρ τοῖς γένεσι παρασχηματίζεται· οἷον, σωφρονέστατος, τλημονέστατος, ἀπὸ τοῦ σώφρων καὶ τοῦ τλήμων· οἷον, Ἀλλ' εἶμι γὰρ ἤδη τλημονεστάτην ὁδόν: — τὸ οὖν παρὰ Καλλιμάχῳ πλειοτέρη οὐ παρὰ τὸ πλεῖον πεποίηται· πλειονέστερον γὰρ ἂν ἐλέγετο· ἀλλὰ παρὰ τὸ πλεῖος, ἀφ' οὗ καὶ Ὅμηρος, — πλεῖοι μέλανος θανάτοιο: — καὶ, Πλεῖαί τοι οἴνου κλισίαι: — πλεῖος οὖν καὶ πλειότερος. ἡμάρτηται δὲ ὁμολογουμένως τὸ, πολὺ χερειότερον παρὰ Ἡσιόδῳ. καὶ γὰρ συγκριτικὸν ὂν τὸ χεῖρον, ἐξ αὐτοῦ συγκριτικὸν ἐποίησεν· ὅπερ ἀδύνατον. καὶ εἰ ὅλως ὤφειλεν εἰπεῖν, χειρονέστερον ὤφειλεν. ἴσως οὖν ὁ Ἡσίοδος παρὰ τὸ χέρος τοῦτο ἐποίησεν, ὡς ἀπὸ τοῦ πλεῖος τὸ πλειότερος. οὕτω Φιλόξενος.

Πλειῶρειν. τὸν γὰρ πλήρην, οὕτος εἶπη πλειῶρειν· οἱ γὰρ Αἰολεῖς τὸ η εἰς ει δίφθογγον μεταβάλλουσι. τὸ γὰρ πένης, πένεις λέγουσι. περὶ παθῶν.

Πλέκω] παρὰ τὸ ἕλκω τὸ σύρω, γίνεται λέκω· καὶ πλεονασμῷ τοῦ π, πλέκω.

Πλειάς, ὡς ἐκ πλειόνων ἀστέρων οὖσα. Πλειάς, ἀπὸ τῆς Πληϊόνης, θυγατρὸς μὲν Ὠκεανοῦ, γυναικὸς δὲ Ἄτλαντος. λέγει δὲ Πίνδαρος περὶ τοῦ καταστερισμοῦ αὐτῶν, ὅτι, τῆς Πληϊόνης πορευομένης μετὰ τῶν θυγατέρων κατὰ τὴν Βοιωτίαν, συναντῆσαι αὐτῇ Ὠρίωνα· εἶτα, ἐρασθεὶς, ὥρμησε πρὸς τὸ ἁρπάσαι. τὴν δὲ, φεύγουσαν μετὰ τῆς θυγατρὸς, Ὠρίων ἐδίωκε. γενέσθαι δὲ αὐτῶν τὸν δρόμον πέντε ἔτη ἀδιάλειπτον. τὸν δὲ Δία, διὰ τὴν κακοπάθειαν αὐτῶν, οἱονεὶ μνήματα κατηστερίσθαι τὰς πλειάδας φευγούσας τὸν Ὠρίωνα, ὅς ἐστιν ἐνιαυτός. σημαντικαὶ δὲ καὶ θέρους καὶ χειμῶνος αὗται. ἢ παρὰ τὸ πλεῖον, ὃ σημαίνει τὸ πλῆρες, γίνεται· καὶ πλειὰν ἐξ αὐτῶν ὁ ἐνιαυτός, οἷον ὁ πλήρης χρόνος· ἢ ἀπὸ τοῦ πλείονας χρόνους περιέχειν ἐν ἑαυτῷ. ἢ παρὰ τὸ πολεῖν καὶ διέρχεσθαι κατὰ τοὺς τεταγμένους χρόνους, καὶ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ ἀναστρέφεσθαι, πολειάν· καὶ συγκοπῇ, πλειάν. ἢ παρὰ τὸ πλειὰς γίνεται· καὶ γὰρ αἱ Πλειάδες σημαντικαί εἰσι τοῦ ἐνιαυτοῦ· δύνουσαι μὲν γὰρ, τὴν ἀρχὴν τοῦ ἐνιαυτοῦ δηλοῦσιν· ἀνατέλλουσαι δὲ, τὸ τέλος. ὀξύνεται δὲ τὸ πλειάν, ἐπειδὴ δοκεῖ περιεκτικὸν εἶναι.

Πλεισθένης] ἀπὸ τοῦ πλέον καὶ τοῦ σθένος, Πλεοσθένης· καὶ κατὰ κρᾶσιν Ἀττικὴν, Πλεισθένης.

Πλειστοδίκεια. τὸ μὲν Πλειστοδίκεια, παρὰ τὸ Πλειστο-
676 δίκη ἐστὶν, ὅπερ ἀπὸ τοῦ δίκη ἐστί· τὸ δὲ Πλειστο-
δόκεια. παρὰ τὸ Πλειστοδόκη, ὅπερ ἀπὸ τοῦ δέκομαι Ἰωνικοῦ ἐστὶ, τοῦ σημαίνοντος τὸ δέχομαι. ἀμφότερα διὰ διφθόγγου, τῷ λόγῳ τοῦ Πηνελόπεια.

Πλειστοῖο] Ἀπολλώνιος, Πολλὰ δὲ Κωρύκιαι νύμφαι Πλειστοῖο θύγατρες: — τινὲς ἀναγινώσκουσι προπερισπωμένως· ἐπειδὴ καὶ ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων λέγεται Πλειστός ὀξυτόνως· ἔστι δὲ ποταμὸς ἐν Δελφοῖς. Ἡρωδιανὸς δὲ ἐν τῷ καθόλου, Πλεῖστος βαρύνει. Κωρύκιον δέ ἐστιν ἄντρον ἐν Παρνασῷ· ἀπὸ νύμφης Κωρυκίας καὶ Ἀπόλλωνος.

Πλεῖστος] Δεῖ γινώσκειν, ὅτι τὰ εἰς στος ὑπερθετικὰ, δισύλλαβα ὄντα, φυλάττει τὴν δίφθογγον· λώων, λῷστος· ῥάων, ῥᾷστος· μείων. μεῖστος· πλείων, πλεῖστος. εἰ δὲ εἴη ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, ἀποβάλλει τὸ ε· ἀρείων, ἄριστος· χερίων, χέριστος.

Πλειστηριάσαντες, τὸ πλείονος πωλῆσαι τιμῆς ὃ τὶς ὠνήσαιτο.

* Πλέκος, εἶδος τοῦ πλέγματος, ἀπὸ τοῦ πλέκειν.

Πλημμέλεια, ἀπὸ τοῦ πλημμελές· τὸ δὲ πλημμελές, παρὰ τὸ πάλιν, ὃ σημαίνει τὸ ἐκ δευτέρου, καὶ τὸ μέλω τὸ φροντίζω, γίνεται παλιμμελῶ· καὶ συγκοπῇ, πλημμελῶ· σημαίνει δὲ τὸ ἐκ δευτέρου τὰ αὐτὰ φροντίζειν τοῦ λέγειν ἢ ἐπαναλαμβάνειν.

Πλημμυρίς, ἡ πλημμύρα. τὰ δὲ ἀπὸ βαρυτόνου ῥήματος ὀξύνεται· βασιλεύω, βασιλίς· πλημμύρω, πλημμυρίς. τοῦτο ἀπὸ τοῦ πλήθω πλήσω, πλήμη, καὶ πλημμύρα. ἔνιοι δὲ ἐπίρρημα οἴονται εἶναι, ὡς τὸ λικριφίς καὶ ἀμοιβαδίς. εἰ μέντοι ὄνομα ἐστὶν, εὐλόγως βαρύνουσιν αὐτὸ διὰ τὴν παρὰ Βακχυλίδῃ αἰτιατικήν· οἷον, Πλημμύριν πόντου φυγάν: — τὰ μὲν γὰρ ὀξύτονα τῶν εἰς ις θηλυκῶν, μόνως περιττοσύλλαβα κατὰ τὰς πλαγίους πτώσεις, ἀσπίς, ἀσπίδος. ἀσπίδι, ἀσπίδα· τὰ δὲ βαρύτονα, ἰσοσυλλάβως ἔχει τὴν αἰτιατικήν, Θέτις, Θέτιδος, Θέτιδι, Θέτιν. παρὰ δὲ τῷ ποιητῇ ἑκατέρως, Κύπριδα μὲν πρώτην: — καὶ, — ὁ δὲ Κύπριν ἐπῴχετο.

Πλῆμναι. δι' ἃν ὁ ἄξων στρέφεται· παρὰ τὸ πληροῦσθαι ὑπὸ τοῦ ἄξονος· ἢ παρὰ τὸ πλήθω. Πλήμνας, τοὺς τροχούς, τὰς σύριγγας· ἃς ἔνιοι χοινικίδας καλοῦσιν, εἰς ἃς ὁ ἄξων ἐνστρέφεται.

Πλήν, τὸ χαριστικὸν ἐπίρρημα. εἴρηται δὲ κατὰ ἀντίφρασιν, ἀπὸ τοῦ πλῶ τοῦτο δὲ. ἀπὸ τοῦ πέλω τὸ πλησιάζω, κατὰ συγκοπήν σημαίνει τὸ χωρίς· σημαίνει καὶ τὸ ὅμως. ἔστι δὲ ἐπίρρημα τάξεως.

Πλῆντο· ἀπὸ τοῦ πέλω πλῶ· σημαίνει δύο· τὸ προσεπέλασαν. ὡς τὸ, — καὶ ῥῖνες οὔδεϊ πλῆντο, Ἰλιάδος ξ. σημαίνει καὶ τὸ ἐπληροῦντο. ὡς τὸ, Πλῆντο δ' ἄρ' αἴθουσαί τε καὶ ἕρκε' ἀνδρῶν.

Πληθύνω, ἐκ τοῦ πληθύω· τοῦτο παρὰ τὸ πληθύς καὶ πλῆθος· τοῦτο παρὰ τὸ πλῶ πλήθω, ὡς νῶ νήθω.

Πλήρης] παρὰ τὸ πολὺ, πολυήρης· καὶ κατὰ συγκοπὴν, πλήρης. ἢ ἔστι πλεῖος πλειήρης· καὶ κατὰ συγκοπὴν, πλήρης. κλίνεται πλήρους· καὶ ἔστι τριγενές.

Πλησίον, ἔστιν αἰτιατικὴ ὀνόματος, καὶ μετήχθη εἰς ἐπίρρημα· καὶ ἔστι μονόπτωτον. ζήτει εἰς τὸ ἀσπάσιος.

Πλόος] ἀπὸ τοῦ πλέω γίνεται πλόος καὶ πλοῦς. καὶ τί
677 δήποτε τὸ γόος καὶ χλόος μὴ ἐποίησε γοῦς καὶ χλοῦς,
εἴπερ τὸ πλόος γίνεται πλοῦς, καὶ τὸ νόος νοῦς; καὶ φαμὲν, ὡς τὰ ἀπαθῆ οὐκ εἰσὶ διηνεκῆ· ὅθεν οὐδεὶς ἐγκαλεῖ τοῖς ἀπαθέσιν· ἀλλὰ τοὐναντίον ὑπὲρ πεπονθότων ἀπολογοῦνται.

Πλύτης, εἰς τὸ ὑφάντης.

Πλόκαμοι, αἱ μακραὶ τρίχες, αἱ ἐπιτήδειαι οὖσαι πρὸς τὸ πλέκεσθαι· παρὰ τὸ πλέκω· ὅθεν καὶ πλοχμός καὶ πλόκαμος.

Πλούσιος, οἱονεὶ πολυούσιος, κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ πολύς καὶ τὸ οὐσία, ὁ πολλὴν οὐσίαν ἔχων.

Πλοῦτος] παρὰ τὸ πολύς, καὶ τὸ τῶ τὸ λαμβάνω καὶ δέχομαι, πολύουτος· καὶ συγκοπῇ, πλοῦτος· καὶ Πλούτων λέγεται ὁ ᾅδης, ἀπὸ τοῦ τοὺς ἀποθανόντας μηδενὸς δεῖσθαι, ὡς οἱ πλούσιοι· ἢ ὅτι ἐκ τῆς γῆς ὁ πλοῦτος εὑρίσκεται τοῖς ἀνθρώποις· ὅθεν καὶ Ἡσίοδος, Δημήτηρ μὲν πλοῦτον ἐγείνατο.

Πλυνοί, τόποι ἐν οἷς πλύνουσί τι· καὶ πλυνέας, τοὺς πλύτας.

Πλῴζω, ἔχει τὸ ι. σημαίνει δὲ τὸ πλωΐζω. ὥσπερ ἀπὸ τοῦ λέπω γίνεται λεπίζω, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ πλώω πλωΐζω· καὶ κατὰ συναίρεσιν. ἢ ὥσπερ ἀπὸ τοῦ λέγω λόγος, οὕτως ἀπὸ τοῦ πλέω γίνεται πλόος· ἐξ οὗ πλοΐζω, ὡς ἄνθρωπος ἀνθρωπίζω· καὶ κατὰ ἔκτασιν τοῦ ο εἰς τὸ ω, πλωΐζω· καὶ κατὰ συναίρεσιν, πλῴζω, ὡς χρωΐζω χρῴζω.

Πλίνθος, παρὰ τὸ πήλινον θέσιν εἶναι· καὶ πλινθεῖον, τὸ πλινθουργεῖον, ὅπου πλίνθοι γίνονται.

Πνευματέμφορον στόμα, τὸ ἀπὸ πνεύματος πεπληρωμένον· παρὰ τὸ πνεῦμα πνεύματος καὶ τὸ ἔμφορος γίνεται. τὸ δὲ πνεῦμα, παρὰ τὸ πνέω· καὶ πνεύμαν, ἀναλογώτερον διὰ τοῦ ν· ταμίας γὰρ τοῦ πνεύματος, καὶ ἐν αὐτῷ τὸ πνεῦμα ἐστὶ πεπιλημένον.

Πνιγεύς, παρὰ τοῖς κωμικοῖς ὁ φοῦρνος. ἔστι δὲ καὶ τοῦ ὑδραυλικοῦ ὀργάνου μέρος τι· σημαίνει καὶ τὸν φιμόν. καὶ γίνεται παρὰ τὸ πνίγω· ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔπνιγον. ἐξ αὐτοῦ πνίγος οὐδετέρως· καὶ σημαίνει τὸ καῦμα καὶ τὸ θέρος. καὶ παρώνυμον πνιγεύς, καὶ σημαίνει τὸν κρίβανον καὶ τὸν φιμὸν τῶν ὑποζυγίων· τοῦ μὲν προτέρου, τὸν οὐρανὸν λέγοντος, Ὡς ἔστι πνιγεύς: — τοῦ δὲ δευτέρου, Περίθες σεαυτῷ τὸν πνιγέα: — ἀντὶ τοῦ τὸν φιμόν. καὶ ἔστι τοῦ μὲν πνίγος τὸ ι μακρὸν, ὡς γίνεσθαι παρὰ τὸ τὴν πνοὴν ἄγχειν, πνίχος καὶ πνῖγος· τοῦ δὲ πνιγεύς, βραχὺ, ἀπὸ δευτέρου ἀορίστου γινόμενον.

Πνύξ, παρὰ Ἀθηναίοις ἡ ἐκκλησία, παρὰ τὸ πεπυκνῶσθαι τῷ πλήθει τῶν ἐκκλινόντων ἐκεῖσε ἀνθρώπων· ἢ ὅτι πυκνά ἐστι περὶ αὐτὴν οἰκήματα. ἡ γενικὴ, πυκνός· διὰ δὲ εὐφωνίαν, πυκνός.

Πόα, ἡ βοτάνη· ἀπὸ τοῦ ποιά, κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ι. ἢ ποιά ἐστιν ὁ ἐνιαυτός· ἐξ οὗ πόα, ἐπειδὴ κατ' ἐνιαυτὸν πολλάκις αὔξεται καὶ ξηραίνεται· ποιά δὲ εἴρηται ὁ ἐνιαυτὸς. παρὰ τὴν ποιότητα, διὰ τὸ ἅπαξ καὶ μόνον ἐν τῷ ἐνιαυτῷ τὴν βοτάνην φύεσθαι. Καλλίμαχος, Αἴγυπτος προπάροιθεν ἐπ' ἐννέα κάρφετο ποιάς: — σημαίνει δὲ καὶ τὴν βοτάνην, ὡς τὸ, — νεοθηλέα ποιήν, Ἰλιάδος ξ. ποιά, ἡ πεποιημένη φωνή. διατί ὀξύνεται; ζήτει εἰς τὸ ῥοιά.

Ποδαβρός, ὁ τοὺς πόδας ἁβρός. πέδες, διὰ τὸ παίειν τὸ 678
ἔδαφος.

Ποδάρκης, σημαίνει τὸν ταχὺν περὶ τὸν δρόμον, ὁ τοῖς ποσὶ τοῖς ἑαυτοῦ ἐπαρκεῖν δυνάμενος πρὸς τὸ ὑπεκφυγεῖν ἢ διώκειν τοὺς πολεμίους. Ὅμηρος, ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς: — ἔστι δὲ καὶ ὄνομα κύριον. ὤφειλε δὲ εἶναι ποδαρκής ὀξυτόνως, ὡς ἐπίθετον· ἀλλὰ σεσημείωται τὰ παρὰ τὸ αὐτῶ καὶ ἀρκῶ, καὶ αὐθάδης. γίνεται δὲ ἡ κλητικὴ, πόδαρκες, ὡς αὔταρκες· καὶ τὸ οὐδέτερον ποδαρκές ὀξυτόνως, τῶν ἄλλων ὁμοφωνούντων τῇ κλητικῇ τοῦ ἀρσενικοῦ.

Ποδοκάκη, ὁ ἐν τῷ ξύλῳ δεσμὸς τῶν ποδῶν· ἤτοι διὰ τὸ τοὺς πόδας κακοῦν. ἔστι δὲ εἶδος παγίδος. ᾧ χρῶνται οἱ κυνηγέται πρὸς τὰ θηρία· καὶ ξύλον ἐν ᾧ οἱ κακοῦργοι δεσμοῦνται, ποδοκατόχη τὶς οὖσα, ἐν ᾗ οἱ πόδες κατέχονται.

Ποδαλείριος, ὄνομα κύριον· οἱ μὲν λέγουσι διὰ τὸ ἔχειν τὸν πόδα λείριον, ἤγουν ἁπαλόν· ἄτοπον γὰρ ἥρωας πόδα λέγειν ἁπαλόν. οἱ δὲ, λέγουσι κατὰ στέρησιν ἀλείριος· καὶ ἐκεῖθεν ποδαλείριος· οἷον, ὁ τοὺς πόδας μὴ ἔχων ἁπαλοὺς, ἀλλὰ σκληρούς. κρεῖττον δὲ παρὰ τὸ ἔχειν τοὺς πόδας περὶ τὰ λείρια, ἤγουν περὶ τὰ ἄνθη· βοτανικὸν γὰρ ἰατρὸν τοῦτον ἡμῖν ὑποτίθησιν· Ἰατρὸς μὲν γὰρ Ποδαλείριος ἠδὲ Μαχάων, Ἰλιάδος λ'.

Ποδοστράβη, τὸ γινόμενον πρὸς τὰ στρέμματα τῶν ποδῶν ξύλον· Ξενοφῶν δὲ τὴν ταῖς ἐλάφοις ἱσταμένην πάγην· παρὰ τὸ πούς καὶ τὸ στρέφω.

Ποδορρόη, ἐπώνυμον Ἀταλάντης· παρὰ τὸ πούς καὶ τὸ ὁρούειν· οἷον, ἡ τοῖς ποσὶν ὁρμῶσα.

Ποδεῶνες, οἱ ἑκατέρωθεν τοῦ ἀσκοῦ προέχοντες.

Πόθος] παρὰ τὸ πήθω τὸ πάσχω γίνεται πόθος, κατὰ τροπὴν τοῦ η εἰς ο· ἢ ἀπὸ τοῦ πείθω τὸ εἰς συγκατάθεσιν ἄγειν, ἐξ οὗ τὸ πέποιθα· ὁ γὰρ πόθος πείθει τὸν ποθοῦντα ποθεῖν ὃ ποθεῖ. ἐκ τοῦ πόθος γίνεται ποθεινός· καὶ ποθή, Ἰλιάδος α'. Ἀρίσταρχος ὀξύνει· ὥσπερ γὰρ χόλος τὸ πάθος, χολὴ δὲ ἀφ' οὗ τὸ πάθος, οὕτω καὶ πόθος τὸ πάθος, ποθὴ δὲ ἡ ἐπιπόθησις καὶ ἐπιθυμία. ἢ ὅτι τὰ εἰς ος δισύλλαβα τῷ ο παραληγόμενα, ποιοῦντα θηλυκὰ, ὀξύνονται αὐτά· οἷον στρόφος, στροφή· νόμος, νομή· ῥόος, ῥοή. ταῦτα δὲ Ἡρωδιανός· ὁ δὲ Φιλόξενος εἰς τὸ ῥηματικὸν αὐτοῦ λέγει, ἀπὸ τοῦ πεύθω γέγονε πουθή, καὶ ποθή.

Ποῖ, παρὰ Ἀργείοις ἀντὶ τοῦ ποτί, ἀφαιρέσει τοῦ τ, εἶτα συνόδῳ. περὶ παθῶν.

Ποικίλος] παρὰ τὸ πέλω τὸ ὑπάρχω γίνεται πεκίλος· καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς ο, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, ποικίλος· ὁ ἐπιμελῶς κατεσκευασμένος, παρὰ τὸ πύκα, ὁ πολλὴν ἔχων πυκνότητα ποικιλίας. λέγεται καὶ ὁ πανοῦργος.

* Ποικιλότραυλος, ὁ τραυλίζων, ἀπὸ τοῦ ποικίλος καὶ τραυλός.

Ποιμήν, παρὰ τὸ ἐν τῇ πόᾳ μένειν· κλίνεται ποιμένος. ἐξ αὐτοῦ γίνεται ποιμένη· καὶ συγκοπῇ, ποίμνη. ἐκ τοῦ ποιμένος γίνεται ποιμένιον· καὶ συγκοπῇ, ποίμνιον· καὶ πλεονασμῷ τοῦ η, ποιμνήϊον.

679 Ποινή, ἡ ὑπὲρ φόνου ζημία καὶ ἀντέκτισις καὶ τιμωρία. φονή τις οὖσα, πλεονασμῷ τοῦ ι· ὅθεν καὶ παρ' Ὁμήρῳ ἄποινα· οἷον, Λυσόμενός τε θύγατρα, φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα:— σημαίνει δὲ τὰ ὑπὲρ ἀπολυτρώσεως φόνου προσαγόμενα δῶρα. καὶ ἄποινον ᾠδὴν τῷ κυρίῳ ὁ θεόπτης ᾖσε Μωϋσῆς ὑπὲρ τῶν Ἰσραηλιτῶν ῥυσθέντων τοῦ παρ' Αἰγυπτίων φόνου, καὶ εἶπεν, Ἄσωμεν τῷ κυρίῳ:— Ἰστέον ὅτι ἔστι τείνω διὰ τῆς ει διφθόγγου· ἐξ οὗ γίνεται τεινὴ καὶ ποινή· Εἰ δ' ἂν ἐμὴν τιμὴν Πρίαμος, καὶ ἑξῆς· Τίνειν οὐκ ἐθέλῃσι, μαχήσομαι εἵνεκα ποινῆς:— ἢ ἀπὸ τοῦ πόνος γίνεται πονὴ καὶ ποινή. ἐκ δὲ τοῦ ποινή, γίνεται ποιναῖος, καὶ ποιναίῳ, ἀντὶ τοῦ τιμωρητικῷ.

Ποιπνύειν, ἐνεργεῖν, διακονεῖν, οἱονεὶ τὸ μετὰ σπουδῆς καὶ πνεύματος ποιεῖν τι· τῷ γὰρ ἐσπουδακότι ἐνεργεῖν ἕπεται τὸ πνευστιᾶν. πνέειν οὖν καὶ πνύειν· καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τοῦ ποι ποιπνύειν. ἢ παρὰ τὸ πονῶ πονύω· καὶ πλεονασμῷ τοῦ π καὶ τοῦ ι, ποιπνύω.

Πνεῦμα] Πνεῦμα ὁ θεός· καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν:— πνεῦμα ὁ ἄγγελος, ὡς τὸ, Ὁ ποιῶν τοὺς ἀγγέλους αὐτοῦ πνεύματα:— σημαίνει καὶ τὴν ψυχήν, ὡς τὸ, Ζήσεται τὸ πνεῦμα αὐτοῦ:— σημαίνει καὶ τὸν ἄνεμον, ὡς τὸ, Πνεῦμα βίαιον:— παρὰ τὸ παρέχειν ἡμῖν πνεῖν.

Ποιῶ, παρὰ τὸ ποιόν· ἢ παρὰ τὸ πονῶ, ἀποβολῇ τοῦ ν, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι. Ἰστέον ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ἀποβάλλουσι τὸ ι, λέγοντες ποῶ. καὶ ἀποροῦσι τινὲς, λέγοντες ὅτι εἰ ἄρα οἱ Ἀθηναῖοι ἐν τῷ κλαίω καὶ καίω ἀποβάλλοντες τὸ ι ἐκτείνουσι τὸ δίχρονον, διατί καὶ ὧδε ἀποβάλλοντες τὸ ι, οὐκ ἐκτείνουσι τὸ ο εἰς τὸ ω. καὶ ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι, ἀποβάλλοντες τὸ ι, τὸν αὐτὸν τόνον φυλάττουσιν ἐν τῷ κλάω κάω· τὸ δὲ ποιῶ καὶ μετὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ ι ἀναγκάζεται περισπᾶσθαι· εἰ δὲ ἐξετάθη τὸ ο εἰς τὸ ω, οὐκ ἠδύνατο περισπᾶσθαι· τὰ γὰρ διὰ τοῦ ωω, μὴ ἔχοντα ὀνόματα προϋποκείμενα, βαρύνονται. μὴ ἔχοντα δὲ ὀνόματα εἶπε, διὰ τὸ ἐρωῶ. λέγουσι δέ τινες, ὅτι οὐ πάντως οἱ Ἀθηναῖοι ἀποβάλλοντες τὸ ι καὶ τὸν αὐτὸν τόνον φυλάττουσιν· ἰδοὺ γὰρ τὸ χροιά, γινόμενον παρ' αὐτοῖς κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ι χρόα, βαρύνεται. ἔστι δὲ εἰπεῖν, ὅτι οὐκ ἐγένετο ἀπὸ τοῦ χροιά ὀξυτόνου, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ χροία βαρυτόνου. καὶ γὰρ τὸ χροιά, χροία λέγεται βαρυτόνως. ἢ ἀπὸ τοῦ χροῦς χροὸς γέγονεν ἡ χρόα Ἀττικῶς· καὶ ἐκεῖθεν ἡ χροιά, ἐν ὀξείᾳ τάσει.

Πόκος, τὸ συνειλιγμένον ἔριον· παρὰ τὸ πείκω τὸ ξαίνω, ὡς σπείρω, σπόρος. ἐξ αὐτοῦ γίνεται καὶ πόκιος.

Πόλεμος, παρὰ τὸ τὰς πόλεις μειοῦν· ἢ παρὰ τὸ πολλοὺς ἀμᾶν, ὅ ἐστι θερίζειν καὶ κόπτειν. ἢ παρὰ τὸ πόλεις ὀλύειν· ἢ παρὰ τὸ ὀλῶ, ὄλεμος. καὶ πολέμιος· οὐδετέρως, τὸ πολέμιον· καὶ πλεονασμῷ τοῦ η, πολεμήϊα ἔργα.

Πολέμων ὁ Ἡρακλῆς, διὰ τὸ παλαῖσαι Ἀνταῖον. Φερεκύδης λέγει, ὅτι μετὰ τὸ παλαῖσαι αὐτὸν Ἀνταῖον καὶ ἀποκτεῖναι, συνῆλθε τῇ γυναικὶ αὐτοῦ Ἰφινόῃ, καὶ ἐγέννησε Πολέμωνα. Ὦρος.

Πολεμώνιος, πόλις Πόντου· ἀπὸ Πολέμωνος βασιλέως, ὃς ἦν ἐπὶ Ἀντωνίνου τοῦ ἐπ' Αὐγούστου.

Πολεῖς, ἀπὸ τοῦ πολύς πολέος, ὡς ἡδύς ἡδέος. ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν, πολέες· καὶ κράσει, πολεῖς. ἡ αἰτιατικὴ πολέας, ἀντὶ τοῦ πολλούς.

Πόλις, σημαίνει δύο· τὰ κτίσματα. ὡς τὸ, Ἀλλ' ἄγε δὴ 680
τὸν δύστηνον ἄγ' εἰς πόλιν:— σημαίνει καὶ τὸ πλῆθος καὶ τὸν λαόν, ὡς τὸ, — Τρώων δὲ πόλις ἐπὶ πᾶσα βέβηκε θαρσύνος:— γίνεται ἐκ τοῦ πέλω τὸ ἀναστρέφομαι· παρὰ τὸ πολεῖν ἐν αὐτῇ, ἐν ᾗ ἀναστρέφονται οἱ ἄνθρωποι κατὰ τὸ αὐτό. ἢ παρὰ τὸ πολίζω τὸ οἰκῶ· ἢ παρὰ τὸ ἐκ πολλῶν συνίστασθαι. ἐκ δὲ τοῦ πόλις γίνεται πολίτης· καὶ πλεονασμῷ τοῦ η, πολιήτης.

Πολίσσαμεν, τὴν πόλιν ἐτειχίσαμεν, περιεβάλομεν, ἤγουν οἰκοδομήσαμεν, Ἰλιάδος η.

Πολίειον, πόλις ἐστὶν Ἰταλίας, πρότερον Σῖρις καλουμένη· ἀπὸ Πόλιδος ἐμπόρου· ἢ ὅτι Ἀθηνᾶς πολιάδος ἱερὸν ἐν αὐτῇ ἐστιν.

Πολιά, ἐπὶ τῆς τριχὸς, παρὰ τὸ λευκὴν εἶναι· τὸ γὰρ λευκὸν, πολιὸν λέγεται· ἢ παλαιά. καὶ πολιά· ὡς γὰρ ἐπιτοπλεῖστον ἐν γήρᾳ γίνεται. ὅθεν καὶ πολιῆς ἁλὸς, τῆς λευκῆς, διὰ τὸν ἀφρόν· ἢ τῆς παλαιᾶς.

Πολιοκροτάφους τε γέροντας, Ἰλιάδος θ'. ἀπὸ μέρους πολιοὺς συνεκδοχικῶς· ἢ τοὺς ἐντίμους καὶ λαμπροὺς ταῖς διανοίαις.

Πολιοὶ λύκοι· γράφονται καὶ τέλειοι, πυῤῥοὶ ἢ μέλανες· ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ Ἰλιάδος κ', — ῥινὸν πολιοῖο λύκοιο:— ἢ ὑπότεφροι· ἢ τίμιοι· τίμιον γὰρ τὸ ζῶον·

καὶ παρ' Ἀθηναίοις ὁ ἀποκτείνας λύκον ἀγείρει αὐτῷ τὰ πρὸς ταφήν. καὶ ἴσως ἐπειδὴ ἡ Λητὼ, ἔγκυος οὖσα, διὰ δώδεκα ἡμερῶν εἰσῆλθε μεταβαλοῦσα εἰς λύκον· διότερ κατὰ τὸ ὡρισμένον τίκτει παῖδα λύκαινα. ἢ πολιοὺς λέγει τοὺς λευκούς· αἱ γὰρ τρίχες αὐτῶν, τὸ μὲν, ἔχουσι πυῤῥόν· τὸ δὲ, λευκόν· τὸ δὲ, μέλαν ἐν αὐταῖς· οἷον, τὸ μὲν κάτω πρὸς τῷ δέρματι, λευκόν· τὸ δὲ μέσον, μέλαν· τὸ δὲ ἄνω, πυῤῥὸν, καὶ τὸ ἀνάπαλιν. εὑρίσκεται οὖν ἡ θρὶξ τρεῖς ἔχουσα χροιάς. πολιοὺς οὖν, ἀπὸ τοῦ λευκοῦ μέρους τῶν τριχῶν, τοὺς λύκους εἶπεν.

Πολιόν τε σίδηρον: — ἔνιοι φασὶν, ὅτι πυρωθεὶς ὁ σίδηρος λαμπρότερος γίνεται, φύσει μέλας ὤν. καὶ ἄλλα δὲ πολλὰ ταυτὸ πάσχει. ἄλλοι πολιὸν, ἀντὶ τοῦ ἔντιμον, διὰ τὰς χρείας· ἢ ὅτι λαμπρυνθεὶς καὶ ἀκονηθεὶς λευκὸς φαίνεται.

Πόλιον, σημαίνει βοτάνην, διὰ τὸ πολιὸν εἶναι, ἤγουν λευκήν. ὡς παρὰ Νικάνδρῳ ἐν Ἀλεξιφαρμάκοις.

Πολλοί] ἡ εὐθεῖα ὁ πολλός· εἴδους τῶν ὑποπεπτωκότων τῷ ὀνόματι ἀορίστου, σχήματος ἁπλοῦ, εἴδους πρωτοτύπου. ὀξύνεται· Τὰ εἰς λος λήγοντα δισύλλαβα τριγενῆ ἐπίθετα, ἑτέρῳ λ παραληγόμενα, μὴ ἔχοντα τὸ ω, ὀξύνεται, κυλλὸς, ἰλλὸς, ψελλός. σεσημείωται τὸ ἄλλος, ὡς ἐπιμεριζόμενον· τὰ γὰρ ἐπιμεριζόμενα ἅπαντα βαρύνονται. τὸ δυϊκὸν οὐκ ἔχει· τὰ δὲ δυϊκὰ τοῦ πολλός ἀπέλειψαν κατὰ σημασίαν. γίνεται δὲ παρὰ τὸ πέλω, τὸ μᾶλλον τῶν ἄλλων ὑπαρκτικόν. τὸ θηλυκὸν πολλή· διαφέρει τοῦ πολύς, ὅτι δι' ἑνὸς λ.

Πόλοι, οἱ ἐν τῷ οὐρανῷ· ἔστι δὲ ἄστρων θέσις· παρὰ τὸ περὶ αὐτοὺς ἀναστρέφεσθαι τὸν κόσμον, ἤγουν τὸν οὐρανὸν, ἅτε πόλον καλούμενον.

Πολυάϊκος πολέμοιο: — πολλὰς ὁρμὰς καὶ κινήσεις ἔχοντος, ἀστάτου· ἀπὸ τοῦ ἀΐσσω, ἀΐξω, γίνεται πολυάϊξ.

Πόλυβος, συγκοπὴ, καὶ οὐχ ὑφαίρεσις· εἰ γὰρ κατ' ἔλ-
681 λειψιν ἐγένετο τοῦ υ, ὤφειλεν εἶναι πολύβος, ὡς ὠκύπος· προπαροξύνεται τοίνυν. ἢ ἀπὸ τοῦ πολύβους, συγκοπῇ· ἢ ἀπὸ τοῦ πολύβιος. περὶ παθῶν.

Πολυδίψιον Ἄργος: — πολλὴν δίψαν ἐκφέρον· ἢ τὸ πολλοῖς ἔτεσι διψῆσαν· ἄνυδρον γὰρ οὖσαν τὴν Πελοπόννησον ἔνυδρον ἐποίησε Δαναὸς, ἐλθὼν ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου, καὶ οἰκήσας αὐτήν. τῶν γὰρ θυγατέρων αὐτοῦ ζητουσῶν ὑδρεύσασθαι, μιᾶς αὐτῶν τῆς Ἀμυμώνης ἠράσθη Ποσειδῶν, καὶ ἔδειξεν αὐτῇ, τῇ τριαίνῃ πλήξας, τὰς ἐν Λέρνῃ πηγάς. ἢ τὸ πολυπόθητον, μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν διψώντων. ἄλλοι δὲ πολυΐψιον, πολυβλαβές· καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ. Ἰλιάδος δ'.

Πολυδεύκης Πολυδεύκους· τὰ εἰς ης ὀνόματα κύρια σύνθετα ἀπὸ ῥήματος παρηγμένα, εἰς ους ἔχει τὴν γενικὴν, ὡς Ἀριστοφάνης Ἀριστοφάνους. ζήτει εἰς τὸ ἀδευκής.

Πολλὰ, σημαίνει δύο· ἐπίῤῥημα, ἀντὶ τοῦ πολλαχῶς, Πολλὰ δ' ὅγ' ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα: — ἐπὶ δὲ τοῦ ἡμῖν συνήθους, Πολλὰ δέ οἱ πρόβατ' ἔσκεν.

Πόλτυν, παρὰ τὸ πέλω τὸ ἀναστρέφομαι, κατὰ ἀντίφρασιν· σημαίνει δὲ τὸ ξυλόκαστρον.

Πολύειδος] Ἰλιάδος ε', ὁ δ' Ἄβαντα μετῴχετο καὶ Πολύειδον: — ἐν ἄλλοις δὲ διὰ τοῦ ι συνεσταλμένου, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ, Ὁρῶ πρὸ χειρῶν Πολύϊδος τοῦ μάντεως: καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς, Οὐκ ἔστιν εἰ μὴ Πολυείδῳ: — Χοιροβοσκός.

Πολυθρύλητον, πεφημισμένον, διαβεβοημένον, ὀνομαστότατον.

Πολύζυγος, ὄνομα θηλυκὸν ἐκ τοῦ πολύς καὶ τοῦ ζυγός. κανών ἐστιν ὁ λέγων, Ὅσα τὸ πολὺ ἔχει ἐν τῇ συνθέσει κατὰ τὴν ἀρχὴν, ὀνόματος ἐπιφερομένου ἢ ῥήματος ἐν τέλει, προπαροξύνεται, πολύκαρπος, πολύϊδος· τὸ δὲ πολυφάγος, παροξύνεται. καὶ τὰ παρὰ τὸ φαγεῖν συντιθέμενα, κατὰ τὸ τέλος παροξύνονται, ποηφάγος, ὁ ποιμήν· παμφάγος, ὠμοφάγος.

Πολύκρημνος μὲν διὰ τοῦ η, ἡ πολλοὺς κρημνοὺς ἔχουσα· διὰ δὲ τοῦ ι, ἡ πολλὰς κριθὰς ἔχουσα, διὰ τὸ εὔκαρπον τοῦ τόπου.

Πολυκάγκης, πολύξηρος, ξηραντικός. ἐκ τοῦ κῶ τὸ καίω, γίνεται πολύκης· καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν, πολυκάκης· καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, πολυκάγκης. πολυκαγκέα δίψαν, Ἰλιάδος λ'.

Πολύκεστος, πολυκέντητος, πολύραφος, ποικίλος.

Πολυκτόριον, τόπος ἐν Ἰθάκῃ· ἀπὸ Πολύκτορος, οὗ καὶ ὁ ποιητὴς μέμνηται.

Πολυλήϊος, πλούσιος, πολλὰ λήϊα ἔχων, ἢ πολλὰ θρέμματα· τὸ δὲ πολύλιτος, ἐλλείψει τοῦ σ.

Πολυπάμμων] — πολυπάμμονος ἀνδρὸς, ἀντὶ τοῦ πολυθρεμμάτου, πλουσίου. πάω, πῶ· (ἔστι τὸ κτῶμαι) ὁ μέλλων, πάσω· ῥηματικὸν ὄνομα, πάμμων καὶ πολυπάμμων. καὶ πάσασθαι, τὸ κτήσασθαι, κυρίως, θρέμματα· καταχρηστικῶς δὲ, πᾶν ὁτιοῦν· καὶ πασάμενος πολλάκις Ξενοφῶν λέγει ἀντὶ τοῦ κτησάμενος· καὶ Θεόκριτος, Πασάμενος ποτίτασσε. Συρακοσίοις ἐπιτάσσεις: — ἀντὶ τοῦ κτησάμενος.

* Πολυστέλεχος, ὁ πολύπρεμνος· ἀπὸ τοῦ στέλεχος.

Πολυφόρβην, τὴν πολλοὺς τρέφουσαν γῆν· ὅθεν καὶ ἱπποφόρβια καλεῖται, τὰ τοὺς ἵππους τρέφοντα χωρία. 682

Πολυωπὸν τὸ δίκτυον, ἀπὸ τοῦ πολλὰς ὀπὰς ἔχειν. τοιοῦτο καὶ τὸ περιωπὴ, ἐκτείναν τὸ ο εἰς ω.

Πολυωρῶ] πολυωρήσεις με: — ἔστιν ὠρῶ τὸ φυλάσσω· καὶ μετὰ τοῦ πολὺ ἐπιῤῥήματος, γίνεται πολυωρῶ, πολυωρήσω, ἤγουν ἐπιπολὺ φυλάξω.

Πομπὸς, ἄγγελος, σύνοδος· καὶ πομπὴ, ἡ ἀποστολή. Ἰλιάδος ζ'. λέγεται δὲ πομπὴ καὶ ἡ μετὰ σταυροῦ λιτὴ καὶ ἄφοδος καὶ δημοσίευσις.

Πομφόλυγες, αἱ ἐκ τῶν ὄμβρων, ἢ ἄλλων καταφερομένων ὑδάτων, ἐπὶ ὕδασιν εὐδιάλυτοι κυρτώσεις, ἤγουν τὰ φυσήματα· ὅθεν καὶ ἐπὶ τῶν διακενῆς φυσιουμένων, ἢ ὅλως ἐπαιρομένων, λαμβάνεται ἡ λέξις. παρὰ τὸ παμφλάζω ῥῆμα ἄλλο παράγωγον, παμφλύζω· ὁ μέλλων, παμφλύξω· ῥηματικὸν ὄνομα, πάμφλυξ· καὶ τροπῇ τῶν δύο αα εἰς ο, πομφόλυξ.

Πόνος, παρὰ τὸ πένω τὸ ἐνεργῶ καὶ κάμνω. σημαίνει δὲ τὸ γυμνάσιον, ὡς παρὰ Ἱπποκράτει, Ἄσκησις ὑγιείης, ἀκορίη τροφῆς, ἀοκνίη πόνων: — σημαίνει δὲ τὴν ὀδύνην, ὡς παρὰ τῷ αὐτῷ, Δύο πόνων προκειμένων μὴ κατὰ τὸν αὐτὸν τόπον: — σημαίνει καὶ τὴν βλάβην, ὡς ὁ αὐτὸς πάλιν, Ἐν ᾧ νοσήματι ὕπνος πόνον ποιέει, θανάσιμον: — ἐκ δὲ τοῦ πόνος γίνεται πονῶ πονήσω.

Πονηρεύω] παρὰ τὸ πονηρὸς, πονηρεύω· καὶ εἰ μὲν κατὰ ψυχὴν, πονηρός, ὀξύνεται· εἰ δὲ κατὰ τὸ σῶμα, πόνηρος, βαρύνεται· ἐξ οὗ καὶ τὸ, Ἰὼβ ἔπεσεν ἕλκει πονήρῳ: — ζήτει εἰς τὰς Διαφοράς.

Πονεύμενον, ἐπιπονοῦντα, μαχόμενον. ἐκ τοῦ πονέομαι πονεόμενος· καὶ κράσει Δωρικῇ, πονεύμενος.

Πόντος, σημαίνει τὴν θάλασσαν· ἀπὸ τοῦ πνέω· ἐν ᾗ αἱ πνοαὶ καὶ οἱ ἄνεμοι. ἢ ἀπὸ τοῦ πόνος πόντος, καθ' ὃν πεπόνηται περὶ τὸν πλοῦν τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος. καὶ ἀπὸ τοῦ πνέω πνόος καὶ πόντος, ἐξ οὗ καὶ αἱ πνοαὶ γεννῶνται· Ὅμηρος, Αἶψα δὲ πόντον ἵκανον ἀήμεναι: — καὶ πόνων ἐπωνύμως ὁ πόντος. ἢ παρὰ τὸ

πίνω, ὁ πίνων τοὺς κινδυνεύοντας. ἢ παρὰ τὸ πέποται, ἀπὸ τοῦ πῶ.

Πολύτροπος. Ὀδυσσείας α΄. οὐδαμοῦ τῆς Ἰλιάδος παλίμβολόν τινα τῶν ἡρώων ὠνόμασε. τάχα οὖν πολύτροπον φησὶ τὸν λόγιον, τὸν ἱκανῷ πηδαλίῳ τῇ γλώττῃ χρώμενον, ἐπὶ πολλὰ τρέποντα τὴν διάνοιαν, συνετόν· ἢ πολλῶν ἔμπειρον τόπων.

Πομπεῖα, τὰ εἰς τὰς πομπὰς κατασκευαζόμενα, οἷον θυμιατήρια καὶ φιάλαι· πομπὴ γὰρ, ἄφοδος ἐξ ἀποστολῆς δημοσία τις· καὶ πέμψαι, οὐ μόνον τὸ ἀποστεῖλαι, ἀλλὰ καὶ τὸ πομπεῦσαι.

Ποππύσματα, κολακεῖαι ἵπποις ἀδαμάστοις.

Πόπανα, πλακούντια ἀπὸ ἄρτου· παρὰ τὸ πέττω τὸ χανεύω· ἢ παρὰ τὸ κόπτω κόπανον, καὶ τροπῇ, πόπανον.

Ποῖ κῆχος] ζήτει καὶ τοῦτο. Ποῖ κῆχος; εἰς τὸν οὐρανόν: — καὶ Ἀριστοφάνης, Ποῖ κῆχος; εὐθὺς Σικελίας: — καὶ παρὰ Φερεκράτει, Ποῖ κῆχος; καὶ εἰ μὲν παρεζευγμένον εὑρήσεις τὸ ποῖ τῷ κῆχει· Ἐρατοσθένης δὲ λαμβάνει ἐκ ταύτης τῆς συντάξεως, ποῦ ἐγγύς, καὶ εἰς τίνα τόπον· ποῦ ἄγχος, ποῦ κῆχος; τὸ πῆ, κῆ. πῆ,
683 ἐγγύς· πῆ ἄγχος· ὅπερ ἐστὶν ἐν τῷ ἔναγχος κῆχος. ἔλλειψις ἄρα τοῦ γ, κῆχος, ἄγχος· ἔχει αὐτὸ ἐν τῷ ἔναγχος. Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν.

Πορεύω, παρὰ τὸ πόρος· τὸ δὲ πόρος, παρὰ τὸ περῶ τὸ τελειῶ. σημαίνει δὲ τρία· τὸν περάσιμον τόπον τοῦ ποταμοῦ, ὡς τὸ, Ἀλλ' ὅτε δὴ πόρον ἷξον: — καὶ τὸν τραχὺν καὶ λιθώδη τόπον· καὶ διὰ τοῦ ω μεγάλου, σημαίνει κύριον ὄνομα.

Πόροι, διέξοδοι, τρίβοι· ἀπὸ τοῦ πορεύεσθαί τι δι' αὐτῶν· εἴληπται δὲ παρὰ τὴν κοινὴν συνήθειαν· πόρους δὲ λέγουσι καὶ τοὺς ποταμούς, ὅτι πορεύεται αὐτῶν τὸ ῥεῖθρον εἰς τὴν θάλασσαν· οἱ δὲ, τὸ διαβατὸν μέρος τοῦ ποταμοῦ, πόρον φασὶ λέγεσθαι, ἀπὸ τοῦ πορεύεσθαί τι δι' αὐτοῦ.

Πορθμός] ὥσπερ ἀπὸ τοῦ κείρω γίνεται κορμός, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ πείρω τοῦ σημαίνοντος τὸ περῶ, γίνεται πορμός· καὶ πλεονασμῷ τοῦ θ, πορθμός, ἡ μεταξὺ δύο ἠπείρων θάλασσα. ζήτει εἰς τὸ ἰσθμός.

Πόρκης πόρκιος] οἱ μὲν, πόρκιον δίκτυον ἀπέδωκαν, οὐκ εὖ· ἔστι δὲ σχοινίου πλέγμα· οἱ δὲ, κύρτον· οὐδὲ οὗτοι ὑγιῶς· ὁ γὰρ Πλάτων ἕτερον φησὶν εἶναι τὸν κύρτον τοῦ πόρκου, ἐν Σοφιστῇ λέγων οὕτως, Κύρτους δὴ καὶ δίκτυα καὶ βρόχους καὶ πόρκους, καὶ τὰ τοιαῦτα, οὐκ ἄλλό τι πλὴν ἕρκη δεῖ προσαγορεύειν: — καὶ Φίλων δὲ μνημονεύει τοῦ πόρκου, Θᾶττον πλέκειν κέλευε τῶν πόρκων πυκνοτέρους: — καὶ Ἀντιφάνης Κιθαρῳδῷ, Εἰσδυόμενος εἰς πόρκον, ὅθεν ἔξω πάλιν Οὐ ῥαδίως ἔξειμι τὴν αὐτὴν ὁδόν: — ἔλεγον δὲ τὸ πλέγμα πόρκον, διὰ τὸ περιλαμβάνειν καὶ ἀμπέχειν τὸν εἰσδύνοντα ἰχθὺν· καὶ καθάπαξ τὰ ἐν κύκλῳ πάντα καὶ περιφερῆ οὕτως ἔλεγον, ἀπὸ τοῦ οἱονεὶ περικεῖσθαι. καὶ ὁ ποιητὴς δὲ πόρκην φησὶ, τὸν περὶ τῷ δόρατι κρίκον, — περὶ δὲ χρύσεος θέε πόρκης: — ἤγουν ὁ συνέχων τὸ σίδηρον πρὸς τὸ ξύλον τοῦ δόρατος, Ἰλιάδος ζ΄· παρὰ τὸ περιέχειν. οὕτως Ὦρος· ὁ δὲ Ὠρίων, ἀπὸ τοῦ πείρω.

Πόρνη, παρὰ τὸ πέρνω τὸ πωλῶ· ὅθεν τὸ, — περνὰς νήσων ἔπι τηλεδαπάων: — ἀντὶ τοῦ πιπράσκων, οἱονεὶ πέρνη τις οὖσα, ἢ τὴν μῖξιν πωλοῦσα. ἐπὶ δὲ τοῦ ἀνδρὸς, παρὰ τὸ πεπωρωμένον ἔχειν τὸν νοῦν, τουτέστιν ἐσκοτισμένον.

Πόρπη, ἐκ τοῦ περόνη.

Πόῤῥω] παρὰ τὴν πρὸς πρόθεσιν γίνεται πρόσω· καὶ κατὰ μετάθεσιν, πόρσω· καὶ τροπῇ τοῦ σ εἰς ρ, πόῤῥω, ὡς μυρσίνη, μυῤῥίνη.

Πορσύνω, σημαίνει τὸ εὐτρεπίζω καὶ ἑτοιμάζω καὶ κοσμῶ. ἀπὸ τοῦ πόρος πορύνω· καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, πορσύνω· ὅθεν καὶ τὸ Ἰλιάδος γ΄. Κείνου πορσανέουσα λέχος: — ἀντὶ τοῦ ἑτοιμάζουσα, δωρουμένη. ἢ παρὰ τὸ πόρος καὶ τὸ σαίνω τὸ καλλωπίζω καὶ εὐτρεπίζω, γίνεται πορσαίνω· ὁ μέλλων, πορσανῶ· καὶ τὸ θηλυκὸν, πορσανοῦσα, καὶ πορσανέουσα, διαλύσει Ἰωνικῇ, ἢ πλεονασμῷ τοῦ ε. ἢ ἐκ τοῦ ὄρω τὸ διεγείρω, Αἰολικῶς ὄρσω· ὀρσαίνω κατὰ παραγωγήν· καὶ πλεονασμῷ τοῦ π. ἢ ἐκ τοῦ πόρω τὸ παρέχω, ὁ μέλλων, πορῶ· καὶ Αἰολικῶς, πόρσω· καὶ ἐξ αὐτοῦ πορσαίνω. Θυγατέρ' ἰφθίμην ἀδμῆτα πορσαίνεσκον. Ἀπολλώνιος.

Πόρτα, παρὰ τὸ τὸν πόρον τηρεῖν.

Πόρτις, Ἰλιάδος ρ΄. πόρτις δέ ἐστιν, ἡ μικρὰ βοῦς, ἡ δά- 684
μαλις· παρὰ τὸ ἄρτι εἰς πορείαν καὶ νομὴν ἔρχεσθαι· οἷον πόρος πόρις· καὶ πλεονασμῷ τοῦ τ, πόρτις. ἢ πορεία πόρις καὶ πόρτις, ἡ ἀρξαμένη νῦν τὴν κατὰ νομὴν πορείαν.

Πορνεία, εἴρηται πηρονεία, ἢ διὰ τὸ τὸν νοῦν πηροῦν, ἤγουν ἐκτυφλοῦν· ἢ διὰ τὸ πόῤῥωθεν νεύειν.

Πορεῖον, τὸ διδόμενον τοῖς πρεσβευταῖς περὶ τοῦ πορευθῆναι εἰς τὴν πρεσβείαν, ὥσπερ ἐφόδιον.

Πορφύρα] ἀπὸ τοῦ πορφύρω ῥήματος τοῦ σημαίνοντος τὸ βουλεύομαι, γίνεται πορφύρα· τοῦτο παρὰ τὸ περιφέρειν τὸν νοῦν ὧδε κἀκεῖσε. Ὀδυσσείας δ΄, πολλὰ δέ οἱ κραδίη πόρφυρε κιόντι. Ἰλιάδος ξ΄, Ὡς δ' ὅτε πορφύρει πέλαγος: — ἀντὶ τοῦ μελανίζει. καὶ γὰρ πορφύρεον θάνατον λέγουσι τὸν μέλανα· καὶ κῦμα πορφύρεον, τὸ μέλαν. ἔνιοι δὲ μετέφρασαν τὸ πορφύρει, ἀντὶ τοῦ κατὰ βάθος κινεῖται· ἔνθεν καὶ τὸ κατὰ βάθος μεριμνᾶν, πορφύρειν λέγουσι.

Πόσις, δύο σημαίνει, τό τε πόμα καὶ τὸν ἄνδρα. λέγεται ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ ὕδατος, ὁ ἀνὴρ, πόσις, παρὰ τὴν τοῦ ὕδατος φύσιν· ἐπειδὴ μιγνύμενον τῇ γῇ, γεννητικὸν γίνεται τῶν φυτῶν καὶ σπερμάτων. οὕτω καὶ ὁ ἀνὴρ, μιγνύμενος τῇ γυναικὶ, αἴτιος γίνεται τῆς τῶν παίδων γενέσεως.

Ποσειδῶν, γράφεται καὶ διὰ τοῦ ι, καὶ διὰ τῆς ει διφθόγγου· καὶ εἰ μὲν διὰ διφθόγγου γράφεται, ἔχει λόγον τοιοῦτον· ἀπὸ τοῦ πέδον καὶ τοῦ σείω γίνεται πεδοσείων· καὶ ἐν ὑπερβιβασμῷ, ποσειδῶν, παρὰ τὸ σείειν τὸ πέδον· ὁ αὐτὸς γὰρ καὶ ἐνοσίχθων. εἰ δὲ διὰ τοῦ ι, παρὰ τὸ τοὺς πόδας δεῖν, ὅ ἐστι δεσμεύειν· σημαίνει γὰρ τὴν θάλασσαν· ἐκεῖσε γὰρ ἀφικόμενοι, βαδίζειν οὐ δυνάμεθα. ἢ παρὰ τὸ τὴν πόσιν δεσμεῖν· οὐδεὶς γὰρ ἐκ τοῦ τῆς θαλάσσης πίνει ὕδατος αὐθαιρέτως. ἢ παρὰ τὸ τὴν πόσιν τὰ πάντ' ἀπ' αὐτῆς ἔχειν, κατὰ ἀντίφρασιν· οὐδεὶς γὰρ (ὡς εἴρηται) ἐκ τῶν θαλάσσης ἀπογεύεται ῥείθρων. ἢ παρὰ τὸ τὴν πόσιν τῷ δάει (ἤγουν τῷ ἡλίῳ) ἀναπέμπειν· ἐκ γὰρ τῆς θαλάσσης ὁ ἥλιος ἀνιμᾶται τὴν ὑγρότητα. ἐκ τούτου γίνεται καὶ Ποσειδάων. ἢ παρὰ τὸ τῇ πόσει ἐνδεῖν γίνεται καὶ Ποσειδέης· καὶ ἐξ αὐτοῦ, Ποσειδέων· ὅθεν Ποσειδῶν· καὶ τροπῇ Δωρικῇ τοῦ ε εἰς α, ὡς ἐπὶ ἄλλων πολλῶν, γίνεται Ποσειδάων· καὶ κλίνεται Ποσειδάωνος· καὶ ὡς παρώνυμον φυλάσσει τὸ ω. οὐ κλίνεται διὰ τοῦ ντ· ἐπειδὴ τὰ εἰς ων περισπώμενα οὐδέποτε εἰσὶ παρασύνθετα, ἀλλὰ σύνθετα, Ξενοφῶν, Ἀγλαοφῶν· τὸ δὲ Ποσειδῶν παρασύνθετόν ἐστιν· ἐκ γὰρ τοῦ Ποσειδέης γέγονε· καὶ ὡς διήλλαξε περὶ τὸ σχῆμα, διήλλαξε καὶ περὶ τὴν κλίσιν. καὶ ἄλλως· τὰ εἰς ων περισπώμενα

οὐ παραλήγεται φύσει μακρᾷ· οἷον, Κτησιφῶν, Δεξιφῶν· τὸ δὲ Ποσειδῶν φύσει μακρᾷ παραλήγεται· εἰκότως οὖν σεσημείωται. ὦ Πόσειδον. ὁ κανὼν· τὰ εἰς ἀμετάβολα λήγοντα μακροκατάληκτα: — καὶ ὡς οὐκ ἔστι βαρύτονον. ἀλλὰ πάντα τὰ περισπώμενα, δυνάμει βαρυνόμενα εἰσίν· οἷον Ποσειδάων Ποσειδῶν, Ξενοφάων Ξενοφῶν.

Πόσθη, τὸ αἰδοῖον, πλεονασμῷ τοῦ σ, οἷον πόθη· δι' ἧς τὰ τοῦ πόθου γίνεται. Ὧρος· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς, πρόσθη· περὶ παθῶν.

685 Πόστος] ὡς μυχὸς μύχατος, τρίτος τρίτατος, ἕβδομος ἑβδόματος, οὕτω πόσος πόσατος· καὶ κατὰ συγκοπὴν, πόστος. περὶ παθῶν.

Ποταμὸς, παρὰ τὸ πότος παρώνυμον· ποτὸς δὲ, ὀξυνόμενον, σημαίνει τὴν πόσιν· παροξυνόμενον δὲ, σημαίνει τὸ συμπόσιον. ἢ παρὰ τὸ ποτάζω τὸ ῥέω· ἢ παρὰ τὸ πότιμον ὕδωρ ἔχειν.

Ποταίνιον, τὸ ξένιον, τὸ πρόσφατον· καὶ οἶμαι παρὰ τὸ νέον, ἵνα ᾖ ποτένεον τὸ νεαρόν· ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος· ὡς παρὰ Πινδάρῳ Ἀγησιδάμῳ.

Ποτὴ, ἡ πτῆσις. ὡς ἔχω ὀχὴ, οὕτω πέτω ποτή.

Ποτήριον, παρὰ τὸ τὴν πόσιν τηρεῖν. λέγεται ποτήριον καὶ τὸ ἐξ ἐρίων ἔνδυμα· ἐπεὶ ποτὲ ἔριον ἦν. σημαίνει καὶ τὴν τιμωρίαν, ὡς τὸ, Ὅτι ποτήριον ἐν χειρὶ κυρίου: — καὶ, Ποτήριον σωτηρίου λήψομαι: — καὶ τὸν θάνατον, ὡς τὸ, Πάτερ, εἰ δυνατὸν, παρελθέτω ἀπ' ἐμοῦ τὸ ποτήριον τοῦτο: — σημαίνει καὶ τὸ ἀγγεῖον ἐν ᾧ πίνομεν· οὐ παρὰ τὸ ποτὸς ἢ πότον· ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ποτὴς ποτῆτος, ποτὴρ, ὡς ποιητὴς ποιητὴρ (ὅθεν καὶ οἰνοποτὴρ) παρ' ὃ κτητικὸν, ποτήριον.

Ποτινίσσεται, ἀντὶ τοῦ προσοδεύεται, προσέρχεται, ὅ ἐστιν ἀνάκειται. ἀπὸ τοῦ εἶμι τὸ πορεύομαι· ἢ ἀπὸ τοῦ νίω νίσω νίσεται, καὶ ποτινίσσεται, πλεονασμῷ τοῦ σ. τὸ δὲ ποτὶ, τὴν πρὸς πρόθεσιν σημαίνει Δωρικῶς· ἡ γὰρ πρὸς κατ' ἐπέκτασιν γίνεται προσὶ, ὡς ἐν ἐνί· (ἀναλόγως· παρέπεται γὰρ ταῖς προθέσεσι τὸ μέχρι τῆς δισυλλαβίας αὐξάνεσθαι) καὶ τροπῇ Δωρικῇ τοῦ ς εἰς τ, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ρ, ποτὶ, ὥσπερ σός, τός.

Πότμος, μόρος, θάνατος. παρὰ τὸ πέτω ποτῶ πότος· καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ, πότμος. ἢ παρὰ τὸ πίπτω κατὰ συγκοπὴν πτῶ, γίνεται ῥηματικὸν ὄνομα, πτὸς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ, πτμός· καὶ διὰ τὴν ἀσυνταξίαν ἐπλεόνασε τὸ ο, καὶ γίνεται πότμος, ἡ ἐσχάτη σύμπτωσις τοῦ βίου· ἀπὸ τοῦ πεσεῖν. ἢ ὁ ποιῶν πεσεῖν εἰς τὴν γῆν. ἐπὶ δὲ τῆς τύχης, ἀπὸ τοῦ μεταπίπτειν, ἡ ὑπὸ τὴν πρώτην γένεσιν τοῦ βρέφους ἐπιμεριζομένη τύχη· παρὰ τὴν μετάπτωσιν καὶ μεταβολὴν τῶν πραγμάτων. ὅθεν Μένανδρος φησὶ, Τὸ τῆς τύχης γὰρ ῥεῦμα μεταπίπτει ταχύ.

Ποτνιάδες θεαὶ, αἱ μανιοποιοί. Εὐριπίδης Ὀρέστῃ, περὶ τῶν Ἐρινύων. Πότνιαι γὰρ χωρίον Βοιωτίας· ἔνθα φαγοῦσαι βοτάνην αἱ Γλαύκου ἵπποι τοῦ Βελλεροφόντου, καὶ μανεῖσαι, διεσπάσαντο τὸν ἴδιον δεσπότην. ἀλλὰ καὶ Γλαῦκος ὁ Ἀνθηδόνιος ἁλιεὺς, ἑωρακὼς ἰχθῦν παρὰ ψάμμῳ βοτάνης γευσάμενον καὶ ἀναζήσαντα, φαγὼν καὶ αὐτὸς, ἐμμανὴς γέγονε καὶ ἥλατο εἰς τὴν θάλασσαν. ἢ ὅτι ἀθάνατος μὲν, οὐκ ἀγήρως δὲ γεγονὼς, ἐπὶ τούτῳ ἑαυτὸν κατεπόντισε.

Ποτνιᾶσθαι, τὸ μετὰ λύπης τὸν θεὸν ἐπιβοᾶσθαι.

Πότνια, σεβασμία, ἔντιμος. παρὰ τὸ πέτω ποτῶ καὶ ποτνῶ· οἱ γὰρ σεβόμενοι προσπίπτουσιν· ὅθεν ποτνιᾶσθαι, τὸ προσπίπτειν καὶ παρακαλεῖν· παρὰ τὸ πίπτειν τοῖς ποσί. κυριώτερον δ' ἄν τις φήσειεν ἐπὶ γυναικῶν· ὅταν γυνὴ κακόν τι πάσχῃ καὶ θήλειαν ἱκετεύῃ θεὸν, ὦ πότνια λέγει. ποτνιᾶσθαι δὲ, ὅταν εἴπῃ τὶς ἄνδρα, περιφανῶς ἁμαρτάνει. οὕτω Βυζαντῖνος ἐν τῷ περὶ Χρηστομαθίας. Ὧρος.

* Ποττὰν, ἀντὶ τοῦ πρὸς τὰν, Δωρικῶς· ποττὸ πῦρ, ἀντὶ 686
τοῦ πρὸς τὸ πῦρ.

Πότνα, ἀπὸ τοῦ πότνια.

Πούς] ἀπὸ τοῦ παύω παύσω, παύς, καὶ πούς, εἰς ὃν ἀναπέπαυται τὸ ὅλον μέρος τοῦ σώματος· καὶ γὰρ ἐν τοῖς ποσὶν ἀναπαύεται καὶ καταλήγει τὸ σῶμα. ἢ ὅτι εἰσί τινα εἰς ος ὀνόματα πρὸς διάφορον σημαινόμενον διάφορον ἔχοντα καὶ τὸν τόνον· οἷον, φορὸς ἐστὶν ὁ φέρων· φόρος δὲ, ὁ φερόμενος· τρόχος, ὁ τόπος ἐν ᾧ τρέχουσι· τροχὸς δὲ, ὁ τρέχων. Τὰ γὰρ εἰς ος ὀνόματα δισύλλαβα ῥηματικὰ, ἡνίκα μὲν παθητικὰ ᾖ τῷ σημαινομένῳ, βαρύνεται· ἡνίκα δὲ ἐνεργητικὰ, ὀξύνεται. ἐκ τοῦ περῶ οὖν γίνεται πόρος βαρύτονον, ὁ διαπερώμενος τόπος· πορὸς δὲ ὀξυτόνως, ὁ διαπερῶν. εἶτα ἀποβολῇ τοῦ ρ, γίνεται ποός· καὶ κατὰ συναίρεσιν πούς, ἐν ὀξείᾳ τάσει· ἡ γὰρ βαρεῖα καὶ ἡ ὀξεῖα εἰς ὀξεῖαν συνέρχεται· οἷον ζωός, ζώς. ἢ ἐκ τοῦ πόρος γίνεται κατὰ συγκοπὴν πρός· ἐκβολῇ τοῦ ρ, πός· καὶ, πλεονασμῷ τοῦ υ, πούς. κλίνεται διὰ τοῦ δος· τὰ γὰρ ἀπὸ μελλόντων δισυλλάβων κατὰ ἀποβολήν: —

Πραΰς] ἀπὸ τοῦ ῥᾷον, ὃ σημαίνει τὸ εὔκολον, γίνεται ῥαΰς· πλεονασμῷ τοῦ π, πραΰς, ὁ εὔκολος καὶ ἀγαθός.

Πρᾶος, παρὰ τὸ πάντα ῥᾳδίως ποιεῖν.

Πρανὲς, τὸ κάταντες καὶ κατωφερὲς, οἷον προνενευκός· καὶ πρανίζει, τὸ καταφέρει.

Πράμνειος οἶνος, πραϋμένης, ὁ πραΰνων τὸ μένος καὶ στέλλων· οἱ δὲ, τὸν ἐπὶ τοῖς πρέμνοις φυταγωγούμενον φασίν· οἱ γὰρ τῶν Ἰταλῶν γεωμόροι βότρυν ἐπὶ ταῖς τῶν δένδρων χαίταις μεταρσίοις ἐλευθεριάζοντα κλήμασι τιθηνοῦνται. ἢ ἀπὸ πραμνείας ἀμπέλου. πρέμνον δὲ, τὸ ἀπογηράσκον τῶν στελεχῶν λέγεται, καὶ τὰ μεγάλα ξύλα· καὶ πρεμνίζειν. οἱ δὲ, τὸν ἀκραιφνῆ καὶ μὴ μετεωριζόμενον πρὸς τὴν ἀηδεστέραν χρῆσιν, ἀλλὰ τῷ γήρᾳ συννεάζοντα καὶ συνανθοῦντα. ἢ ἀπὸ τοῦ παραμένειν παραμένειον φασὶ λέγεσθαι καὶ πράμνειον. ἢ τὸν μέλανα.

Πραπίδεσσι, φρεσί, διανοίαις. ἰῶ τὸ πέμπω· ἐν συνθέσει προϊῶ· συγκοπῇ, πρῶ, καὶ φρῶ. ἐκ τούτου φραπίς καὶ πραπίς, ἀφ' ἧς προΐενται τὰ βουλεύματα· ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν, πραπίδες· καὶ κατὰ ἐπέκτασιν τῆς σι συλλαβῆς, πραπίδεσσι.

Πρᾶσις, ἡ ἐπὶ τῆς πραγματείας, οἱονεὶ πέρασίς τις οὖσα, ἡ ἐξ ἑτέρου εἰς ἕτερον μεταβαίνειν ποιοῦσα τὰ πιπρασκόμενα· κατὰ συγκοπὴν τοῦ ε.

Πρασιαὶ, τετράγωνά τινα σχήματα ἐν τῇ γῇ, οἱονεὶ περασίαι τινὲς οὖσαι, παρὰ τὸ πεπερατῶσθαι· καὶ κατὰ συγκοπήν. τὸ γεωργικὸν σχῆμα, πρασιά· ἔστι δὲ καὶ ὄνομα πόλεως.

* Πρᾶτα, ἀντὶ τοῦ πρῶτα, Δωρικῶς.

Πραιτώριον] εἴρηται παρὰ τὸ πράττω πρατώριον πλεονασμῷ τοῦ ι, ὅπου τὰ πραττόμενα ὠροῦνται, ὅ ἐστι φυλάττονται καὶ αὐξάνονται.

Πρέπω, παρὰ τὴν πρὸ πρόθεσιν καὶ τὸ ἔπω τὸ λέγω.

Πρευμενὴς, ὁ ἄγαν εὐμενής· ἀπὸ τοῦ πραῢ μένος ἔχειν· 687
ἢ ἀπὸ τοῦ πρᾶος καὶ εὐμενής. Λυκόφρων.

Πρέσβα θεὰ, πρεσβυτάτη, ἐντιμοτάτη· ἀπὸ τοῦ πρέσβεια, κατὰ συγκοπὴν, οἱονεὶ ἡ πρεσβευτική· ἀπὸ δὲ τοῦ πρέσβυς, πρέσβεια, ὡς θῆλυς θήλεια. ἢ ἀπὸ τοῦ πρέσ-

βειρα· Ὅμηρος, — πρέσβειρα Θέμις: — οἱ δὲ τὸ πρέσβειρα ἀπὸ τοῦ πρέσβεια.

Πρεσβῆες] ἀπὸ τοῦ πρεσβεύσω πρεσβεύς, ὡς ἱππεύσω, ἱππεύς· πρεσβευτής. ἐκ τοῦ πρεσβεύω.

Πρεσβήϊον. Ἰλιάδος θ', τὸ ὑπὲρ τιμῆς διδόμενον δῶρον.

Πρέσβις, ὁ ἐκπεμπόμενος πρὸς βασιλέα. ἢ πολίτης ἐντιμότατος ὤν· ἀπὸ τῆς ἡλικίας τοῦ πρεσβύτου· πρεσβύτης γὰρ ὁ γηραιὸς, παρὰ τὸ προβεβηκέναι τὴν ἥβην· ἢ παρὰ τὸ περισσῶς βεβιωκέναι. ἀπὸ τοῦ πρέσβις πρέσβιος. πρέσβεες πρέσβεις. καὶ πρέσβυς ὁ γηραιός· οἷον, πρέσβυς ἄττα γεραιέ: — κλίνεται πρέσβυος καὶ πρέσβεως Ἀττικῶς. σεσημείωται δὲ καὶ τοῦτο ὡς πῆχυς πήχεως, καὶ πέλεκυς πελέκεως.

Πρέσβεις, γέροντες, βασιλεῖς, ἄρχοντες προτιμώμενοι· καὶ οἱ νῦν πρεσβευταί.

Πρηνής, εἰς τοὔμπροσθεν, ἐπὶ στόματος, ἐπὶ προσώπου. παρὰ τὸ πρόσω νενευκέναι, πρενής, καὶ κατ' ἔκτασιν. τὸ πρη, η· διότι ἀνεφάνη τὸ α ἐν τῷ πρανής. τὸ οὐδέτερον, πρηνές· καὶ ἀπὸ ὀνόματος μετήχθη εἰς ἐπιρρηματικὴν σύνταξιν· καὶ ἔστιν ἐπίρρημα τοπικὸν τὸ πρηνές. γνὺξ ἐστὶ κυρίως, τὸ εἰς γόνυ πεσεῖν. τινὲς δὲ αὐτό φασι ταὐτὸν τῷ πρηνίξαι· κακῶς· διαφέρει γάρ· οὐ δύναται γάρ τις ἅμα πρηνιχθῆναι καὶ ὀκλακέναι ἐπὶ τὰ γόνατα. τὸ δὲ πρηνιχθῆναι, ἐπὶ τὸ πρόσωπον. ὁ γὰρ Ἡρόδοτος τὸ τοιοῦτον ἐξέφησε· μεταφορικῶς γὰρ χρησάμενος εἶπε τὴν πόλιν εἰς γόνυ πεσεῖν, τοῦτο δηλῶν, ὡς εἰς δουλείαν αὐτὴν ἐπήγαγεν. ὁ δὲ Εὐφορίων οὐκ ὀρθῶς λέγει περὶ τοῦ Διονύσου, ὅτι ταῖς γυναικείαις τάξεσιν ἐγκελευσάμενος, ἐπρήνιξε τὴν Εὐρυμέδοντος πόλιν, τουτέστι τὸ Ἄργος. Εὐρυμέδων δὲ ὁ Περσεὺς ἐκαλεῖτο.

Πρηξῖνος] παρὰ τὸν πράξω μέλλοντα γίνεται Πρηξῖνος κατὰ ἔκτασιν.

Πρήθω] ἀπὸ τοῦ πρίω γίνεται κατὰ παραγωγὴν πρίθω· καὶ κατὰ ὑπαλλαγὴν, πρέθω· ἐξ οὗ Ἡσίοδος, — πάσας Ἔπρεσε θεσπεσίας κεφαλάς· ἐξ οὗ γίνεται κατ' ἔκτασιν τοῦ ε εἰς η. σημαίνει δὲ τὸ ἐμπυρίζω, ὡς τὸ, — πρῆσαι δὲ πυρὸς δηΐοιο θύρετρα: — σημαίνει καὶ τὸ φυσᾶν, ὡς τὸ, Ἔπρησε δ' ἄνεμος μέσον ἱστίον: — καὶ, Δάκρυον πρήσας, ἀντὶ τοῦ ἀναφυσήσας. ὅθεν καὶ ἡμεῖς ἐν τῇ συνηθείᾳ τοὺς πεφυσημένους πεπρησμένους λέγομεν. γίνεται παρὰ τὸ πιμπρῶ δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων, παράγωγον, πίμπρημι· ὁ μέλλων, πρήσω· ὁ ἀόριστος, ἔπρησα. σημαίνει δὲ τὸ πνεῦμα τῆς φύσης. ἔστι καὶ πρῶ τὸ πιπράσκω, ἀπὸ τοῦ περῶ· ὅθεν τὸ πέπρακα· καὶ γὰρ τὸ πωλούμενον περᾷ ἀπὸ τοῦ πωλοῦντος πρὸς τὸν ἀγοράζοντα. πρῶ οὖν, ὁ μέλλων, πρήσω· ἡ μετοχὴ, πρήσων· καὶ, διαπρήσουσα κελεύθους: — ἢ ἐκ τοῦ πρῶ τὸ περῶ γίνεται πρήθω, ὡς κνῶ κνήθω· καὶ ἐμπρήθω· ὁ παθητικὸς παρακείμενος, ἐμπέπρησμαι· ἐξ οὗ ἐμπρησμός.

Πρήσσω] τοῦτο ἐνεστώς ἐστι, καὶ μέλλοντα οὐκ ἔχει, ὡς
688 ἀπὸ μέλλοντος παραχθέν. περῶ, περάσω· συγκοπῇ, πράσω· καὶ τροπῇ, μετὰ πλεονασμοῦ ἑτέρου σ, πρήσσω· ὁ παρατατικὸς, ἔπρησσον· καὶ, — διέπρησσον πεδίοιο.

Πρίαμος] παρὰ τὸ πρίημι τὸ ἀγοράζω, τὸ παθητικὸν, πρίαμαι· ἐξ αὐτοῦ Πρίαμος· ἐπράθη γὰρ, ὡς ἡ ἱστορία δηλοῖ παρὰ Λυκόφρονι.

Πρίε] ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ λάβε ἐστί, Λευγαλέος δέ οἱ πρίεν χόλος, Ἀπολλώνιος.

Πρίων, παρὰ τὸ πρίζω· ὅπερ ἀπὸ τοῦ περῶ περίζω· ἢ πρῶ πρίζω, ὡς κτῶ κτίζω.

Πρίεται. Ἰστέον ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι οὐ λέγουσι πρίζω, ἀλλὰ χωρὶς τοῦ ζ, πρίω· καὶ παρὰ Μενάνδρῳ, — ἔνδοθεν δὲ πρίεται — ἔστι δὲ ἀπὸ τοῦ πρίζω. εὕρηται δὲ καὶ ἐν συστολῇ.

Πρίαμος, ἐκ τοῦ πρίω τὸ πωλῶ, τῆς ὀνομασίας ταύτης ἔτυχε. τὰ διὰ τοῦ αμος ὀνόματα, εἰ μὲν ὦσι κύρια, βαρύνεται, ὡς Σίσαμος· εἰ δὲ μὴ, ὀξύνεται, ὡς φωριαμός. χηραμός.

Πρίν, ἐπίρρημα χρόνου δηλωτικόν. ἐκ τοῦ πάρος παρίν· καὶ συγκοπῇ, πρίν.

Πρόβατον] πολλάκις κατὰ κοινοῦ ἐπὶ πάντων τῶν βοσκημάτων εἴρηται ἡ λέξις· παρὰ τὸ πρὸ τῆς ὀπισθίας βάσεως ἑτέραν βάσιν ἔχειν· ὅθεν καὶ πρόβασις, ἐπὶ τῆς τῶν τετραπόδων βάσεως· παρὰ τὸ πρὸ τῆς ὀπισθίας βάσεως ἔμπροσθεν βάσιν ἔχειν. ἢ πρόβατον, παρὰ τὸ προβαίνειν τῇ βοσκῇ· ἢ παρὰ τὸ πράως βαίνειν τοῦ ὄπισθεν ποδὸς τὸν ἔμπροσθεν πόδα.

* Πρόβα, ἀντὶ τοῦ πρόβηθι.

Προβατεία, ἡ τῶν προβάτων νομὴ καὶ κτῆσις.

Προβλῆτι, τόπῳ προβεβλημένῳ καὶ προνενευκότι εἰς τὴν θάλασσαν. εἰς τὸ ἀβλῆτα. ζήτει εἰς τὸ τέλος προβολὴ καὶ ἄλλα.

Προηγορεών, τόπος ἐστὶν ὅπου ἀγείρεται ἡ τροφή.

Πρόδομος, ἡ πρὸ τῆς οἰκίας στοά. ἣν καὶ αἴθουσαν καλεῖ Ὅμηρος. ἔνιοι μὲν παστάδα· τινὲς δὲ προστάδα προσαγορεύουσιν, ἣν Ὅμηρος πρόδομον εἴρηκε.

Πρόες, εἰς τὸ ἕς.

Προοῦ] ἀπὸ τοῦ ἵημι τὸ πέμπω, ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἧν· ὁ μέσος, ἕμην· τὸ δεύτερον, ἕσο. ἕο· ἀποβολῇ γίνεται ἕο, καὶ οὗ· καὶ συνθέσει, προοῦ, ἤγουν πρόπεμψον. καὶ περισπᾶται· ἡνίκα γὰρ συντεθῇ μετὰ μονοσυλλάβου προθέσεως, περισπᾶται. οἷον προοῦ· ἡνίκα δὲ μετὰ δισυλλάβου, βαρύνεται, ἀπόθου· κατάθου.

Προηροσία, ὄνομα θυσίας ὑπὲρ τῶν καρπῶν γινομένη.

Προθέλυμνος, πρόῤῥιζος, ἢ πυκνός. παρὰ τὸ τέλος τέλυμνος καὶ θέλυμνος. θέλυμνα λέγεται τὰ ἐπαλλήλως ἔχοντα τοὺς κλάδους δένδρα· διὰ τὸ θηλυμανεῖν, μεταφορικῶς. Ἰλιάδος ν', Φράξαντες δόρυ δουρὶ, σάκος σάκεϊ προθελύμνῳ.

Προθεσμία, ἀπὸ τοῦ προθεῖναι τὴν ἡμέραν, ἐν ᾗ τόδε γενέσθαι χρήσιμον, οὐκ ἀπὸ τοῦ προθεσπίζειν· ἢ ἀπὸ τοῦ θεσμός, ὃ σημαίνει τὸν νόμον.

Προΐηλε. ἀπὸ τοῦ εἰλῶ εἶλε· ἐν ὑπερθέσει, ἴελε καὶ ἴηλε. σημαίνει δὲ δύο· ἐπὶ μὲν τοῦ προσέφερε καὶ προεξέτεινε καὶ προέθηκε, — πρῶτον μὲν ἐπιπροΐηλε τράπεζαν, Ἰλιάδος λ'· ἐπὶ δὲ τοῦ ἐξέπεμψε, Ζεὺς δ' ἔριδα προΐαλεν, Ἰλιάδος λ'.

Προΐκτης, προσαίτης· ἢ πρὸ, ἀντὶ τῆς παρά· παρὰ τὸ 689
ἱκνεῖσθαι. τινὲς δὲ παρὰ τὸ ἵζεσθαι δωρεάν τινα λαμβάνειν, ὡς Ἀρχίλοχος, Ἐμεῦ δ' ἐκεῖνος οὐ καταπροΐξεται: — ζήτει εἰς τὴν κατά. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς παρὰ τὸ ἴσσω, ὡς Ἀρχίλοχος, Προτείνω χεῖρα προΐσσομαι.

Προΐξ, παρὰ τὸ προΐκω, προΐξω, ἡ προδιδομένη εἰς τὸν τοῦ ἀνδρὸς οἶκον· καὶ, οὐ καταπροΐξει: — ἀντὶ τοῦ οὐ προδώσει, οὐ καταφρονήσει. ἢ παρὰ τὴν πρὸ πρόθεσιν καὶ τὸ οἶκος, προοίξ, ἡ προϊκνουμένη εἰς τὸν οἶκον, κατὰ ἀποκοπήν, ἢ κατὰ συναίρεσιν. τὸ δὲ προῖκα, ἐπίρρημά ἐστι ποιότητος· Προῖκα χρηστὸς ἦν: — ὁ Θεολόγος, ἀντὶ τοῦ, δωρεὰν ἀγαθὸς ἦν.

Προικόννησος, ἐκ τοῦ προΐξ προικὸς καὶ τοῦ νῆσος, ἡ πάσαις ταῖς νήσοις προῖκα τῶν μαρμάρων μεταδοῦσα. ἔστι δὲ ὄνομα νήσου. ἢ προΐξ ἐστι ζῷον ὅμοιον ἐλάφῳ, ὁ λεγόμενος νεβρός. Διονύσιος δὲ ὁ Ἀθηναῖος ἐν ταῖς

κτήσεσιν. οὕτω λέγει τὰς ἐλάφους πρόκας· ὅθεν καὶ ἡ Προκόννησος· ἐν αὐτῇ γὰρ πλήθουσιν ἔλαφοι. οἱ δὲ ἀπὸ τῆς πρόχου φασὶν, ἣν ἔχουσα συνήντησε τοῖς Μιλησίοις ἡ παρθένος, ὅτε τὴν ἀποικίαν ἐστείλαντο. οἱ δὲ τὴν πρόχον, νῆσον ἐτυμολογοῦσι, καθάπερ, πρότερον οὖσα νῆσος, ὕστερον προσεχώσθη. ὑπό τινων δὲ ἡ Προκόννησος, Ἀδελφόννησος κέκληται. Φιλήτας δέ φησι, πρόκας λέγεσθαι τὰς πρῶτον τικτομένας ἐλάφους, οἷον πρωτοτόκας, ὡς παρὰ Ἀπολλωνίῳ.

Προκρόσσας ἔρυον: — διὰ τὰς νῆας λέγει, Ἰλιάδος ζʹ, ἀντὶ τοῦ ἄλλας ἐπ' ἄλλαις, ἐξισουμένας, οἷον μίαν κατὰ μίαν· προκάροσοί τινες οὖσαι· παρὰ τὸ κάρα, αἱ κατὰ κεφαλὴν συντιθέμεναι, καὶ οἱονεὶ τὰς κεφαλὰς ἀλλήλαις ἐπιθεῖσαι· ἐπεὶ καὶ ἡ συνήθεια λέγει τὰς κεφαλὰς τῶν ὀθονίων καὶ ἀρχὰς, κροσσούς· καὶ τῶν τειχῶν αἱ κεφαλαὶ καὶ ἴσως ἀρχαὶ κροσσοὶ λέγονται· οἷον, Κρόσσας μὲν πύργων ἔρυον.

Προμολή, ἐστιν ἡ προαυλία καὶ προέξοδος· ἀπὸ τοῦ προμολεῖν καὶ προαυλίζεσθαι· παρὰ Ἀπολλωνίῳ. καὶ πρόμαλοι, εἶδος ἀγρίας δρυός.

Προμηθεύς, κατὰ μεταβολὴν, προμηδεύς, ὁ προορῶν τὰ μήδεα, τὰ βουλεύματα.

Προμνηστῖνοι ἐσέλθετε, μὴ δ' ἅμα πάντες: — ἀντὶ τοῦ παραδεχόμενοι ἀλλήλους καθ' ἕνα. ὡς ἀπὸ τοῦ ἀγαθός Ἀγαθῖνος, οὕτως ἀπὸ τοῦ μένω μενηστῖνος· καὶ συγκοπῇ, καὶ μετὰ τῆς πρὸ προθέσεως, προμνηστῖνος.

Πρόμος, δηλοῖ τὸν πρόμαχον· ἀπὸ τοῦ πρόμαχος, κατὰ συγκοπήν. βέλτιον δὲ παρὰ τὸ βῶ τὸ βαίνω πρόβος ὁ προβαίνων ἐν τῇ μάχῃ· καὶ κατὰ μετάθεσιν, πρόμος. οἱ δὲ, παρὰ τὸ νῶ τὸ πορεύομαι, πρόνος καὶ πρόμος.

Προμῶτος] Ῥωμαϊκή ἐστιν ἡ φωνὴ, καὶ δηλοῖ ὁ προκόψας, τὸν προκόψαντα. ὅθεν καὶ προμωτίωνες, αἱ προκοπαί. δηλοῖ δὲ καὶ τὸν πόῤῥω ὠσθέντα.

Πρόνοια] ἡ πρὸ, ἀντὶ τῆς ὑπὲρ κεῖται, οἱονεὶ τὸ ὑπέρ τινων νοῆσαι.

Πρόπαρ, εἰς τὸ ῥά. Προπετής, εἰς τὸ πετῶ.

Προπάροιθεν, ἐπίῤῥημα τοπικόν· ἐκ τῆς πρὸ προθέσεως, καὶ τοῦ πάροιθεν· τοῦτο ἐκ τοῦ πάρος πάροθεν· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι. τὸ δὲ πάρος, ἐκ τῆς πρός, ὡς τὸ, Μικρόν τι πρός, ἀντὶ τοῦ ἔμπροσθεν. σημαίνει δύο· τὸ ἔμπροσθεν, ἐπὶ τόπου, ὡς τὸ, — πάροιθ' αὐτοῖο
690 κάθηται: — καὶ ἐπὶ χρόνου, ὡς τὸ, Τὸν δ' Ὀδυσεὺς προπάροιθεν ἰδών. Ἰλιάδος κʹ.

Προπηλακισθέντα, ἀδικηθέντα, ὑβρισθέντα, διασυρθέντα. προπηλακισμὸς λέγεται ὕβρις μετὰ προσαφῆς τοῦ σώματος· ἀπὸ τοῦ πάλλω τὸ κινῶ· ἢ ἀπὸ τοῦ παλλακίς· ἢ παρὰ τὸ πηλός· ὃ καὶ βέλτιον· οἱ γὰρ Ἀττικοὶ τὸν ἐπί τινι ἁμαρτήματι ἁλόντα πηλῷ χρίοντες ἐδημοσίευον.

Πρὸς τοῦ Διός: — ἡ πρὸς πολλάκις λαμβάνεται καὶ ἀντὶ τῆς παρά· καὶ τὸ, πρὸς ἄλλης, τουτέστιν ὑπὸ δεσποίνης.

Προσέληνοι] προυσελλεῖν λέγουσι τὸ ὑβρίζειν· καὶ οἱ Ἀρκάδες, ἐπειδὴ λοιδορητικοί εἰσιν. οὕτως ἐν ὑπομνήματι Προμηθέως δεσμώτου.

Πρόσειλος οἰκία, ἡ πρὸς τὴν ἕλην τετραμμένη· ἕλη γὰρ, ἡ τοῦ ἡλίου αὐγή· ἐξ οὗ πρόελος καὶ πρόσειλος.

Προσήλυτος] ἀπὸ τοῦ ἐλεύθω, ἤλευσμαι, ἤλευσται, ἤλυτος καὶ προσήλυτος, ὁ μέτοικος καὶ φυγάς.

Προσήκατο, σημαίνει τὸ προσελάβετο· ἀπὸ τοῦ προσίημι, μέσου ἀορίστου. σημαίνει δὲ μετὰ τῆς πρὸ προθέσεως τὸ προδίδωμι· οἷον, Οὐ προΐημι τὴν ψυχήν μου.

Προσῆκον, τὸ πρέπον. ἐκ τοῦ ἥκω τὸ ἔρχομαι, μετὰ τῆς προθέσεως· ἡ γὰρ πρόθεσις τὸ πλησιάζον καὶ προσεγγίζον σημαίνει. τὸ γὰρ πρέπον καὶ ἁρμόζον πλησιάζει· ὥσπερ τὸ ἀπαρέσκον πόῤῥω καθίσταται.

Πρόσθεμα καὶ προσθέματα, ἐπὶ τῶν αἰδοίων· παρὰ τὸ ἀλλήλοις ἐν ταῖς συνουσίαις προστίθεσθαι. ἢ διὰ τὸ ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν μέρη εἶναι.

Προσχών, ζήτει εἰς τὸ τέλος.

Πρόσκλιντρον, τὸ λεγόμενον προσκλιτόν· καὶ κλιντήρ, ὁ θρόνος ὁ ἔχων πρόσκλιντρον.

Προσκυνῶ, συζυγίας πρώτης· ἐκ τῆς πρὸς προθέσεως καὶ τοῦ κυνῶ· τοῦτο παρὰ τὸ κύω τὸ φιλῶ.

Προσῳδίαι, παρὰ τὸ προσιόντας ναοῖς ἢ βωμοῖς, πρὸς αὐλὸν ᾄδειν· διὰ δὲ τῶν ὕμνων· ὅτι τοὺς ὕμνους πρὸς κιθάραν ἑστῶτες ᾄδουσιν. οὕτω Δίδυμος ἐν τῷ περὶ λυρικῶν ποιητῶν. ἢ παρὰ τὸ πρὸς αὐτὰς ᾄδειν ἡμᾶς ταῖς φωναῖς· ἢ παρὰ τὸ πρὸς αὐτὰς ᾄδεσθαι τὰ ποιήματα· ᾠδὰς γὰρ οἱ παλαιοὶ τὰ ποιήματα ἐκάλουν· ἢ παρὰ τὸ προσᾴδειν καὶ ἁρμόζειν τῇ ὑποκειμένῃ λέξει. ἐκ τῆς πρὸς προθέσεως καὶ τοῦ ᾠδή.

Προσῴδιον, λιτανεία μετὰ ὕμνων· παρὰ τὸ προσιέναι μετὰ τούτου τοῖς θεοῖς. Ἰστέον ὅτι τῶν μελῶν καὶ τῶν ὕμνων, τὰ μὲν, καλεῖται προσῴδια· τὰ δὲ, ὑπορχήματα· τὰ δὲ, στάσιμα. καὶ προσῴδια μὲν, τὰ λεγόμενα ᾄσματα, εἰσφερομένων εἰς τὸν βωμὸν τῶν ἱερείων· παρὰ τὸ, προσιόντων εἰς τὸν βωμὸν τῶν θυμάτων, ταῦτα λέγειν. ὑπορχήματα δὲ, ἅτινα πάλιν ἔλεγον ὀρχούμενοι καὶ τρέχοντες κύκλῳ τοῦ βωμοῦ, καιομένων τῶν ἱερείων. στάσιμα δὲ, ἃ ἑστῶτες ὕστερον ἔλεγον, ἀναπαυόμενοι μετὰ τὸ κύκλῳ δραμεῖν τοῦ βωμοῦ. ὅτε δὲ περιέτρεχον τὸν βωμὸν, ἀπίεσαν πρότερον μὲν ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ μέρους ἐπὶ τὸ δεξιὸν, κατὰ μίμησιν τοῦ ζωδιακοῦ κύκλου, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς τὴν ἐναντίαν τῷ οὐρανῷ ποιεῖται κίνησιν, ἀπὸ δυσμῶν ἐπὶ ἀνατολὰς φερόμενος· ὕστερον δὲ πάλιν, ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ ἐπὶ τὸ ἀριστερὸν ἴεσαν, κατὰ μίμησιν τοῦ οὐρανοῦ· τελευταῖον δὲ, πάντα τὸν βωμὸν περιέτρεχον.

Πρόσωπον. ἐκ τοῦ ὢψ ὠπός, ὃ σημαίνει τὸν ὀφθαλμὸν, 691
ὦπον, καὶ πρόσωπον, τὸ πρὸς τὴν ὦπα ὄν· ἢ ἀπὸ τοῦ πρόσω, (τουτέστιν ἔμπροσθεν) ἀλλ' οὐκ ἐκ πλαγίου τοὺς ὦπας ἔχειν· διὸ καὶ μόνοις ἀνθρώποις ἐπικατηγορεῖται.

Πρόσφατον, κυρίως ἐπὶ τοῦ νεωστὶ πεφονευμένου εἴρηται· οἷον, Νῦν δέ μοι ἑρσήεις καὶ πρόσφατος: — ἐκ τοῦ φῶ τὸ φονεύω. καὶ πρόσφατον κρέας, τὸ νεοσφαγές· καταχρηστικῶς δὲ ὁ πρὸς ὁτιοῦν νεωστὶ ἐληλυθὼς πρᾶγμα.

Πρότερος, παρὰ τὴν πρὸ πρόθεσιν.

Προτέρω,ποῤῥωτέρω, εἰς τοὔμπροσθεν· ἢ ἐνδοτέρω· ἢ πρότερον. γίνεται κατὰ συγκοπὴν ἀπὸ τοῦ ποῤῥωτέρω. καὶ προτέρωσε. Ἀπολλώνιος.

Πρότονον, σημαίνει τὸ σχοινίον.

Πρότμησις, ὁ κατὰ τὸν ὀμφαλὸν καὶ τὴν λαγόνα τόπος· ἐπεὶ κατὰ τοῦτον τὸν τόπον προτέμνεται τὰ ζῶα καὶ προέρχεται. κυρίως δὲ ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων· ἔνιοι δὲ κακῶς πρότμησιν τὴν ὀσφῦν ἀποδεδώκασι.

Προυνείκους, σημαίνει τοὺς ὑβριστὰς, καὶ τοὺς ἄνδρας τοὺς ἱσταμένους ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ φέροντας τὰ ὤνια καὶ λαμβάνοντας ὑπὲρ τούτων μισθόν. καὶ εἰ μὲν τοὺς ὑβριστὰς σημαίνει, γίνεται παρὰ τὴν πρὸ πρόθεσιν καὶ τὸ νεῖκος, πρόνεικος. καὶ πλεονασμῷ τοῦ υ· εἰ δὲ τοὺς ἄλλους, παρὰ τὸ ἐνείκω Βοιώτιον, ὃ σημαίνει τὸ ἐνέγκω, γίνεται προένεικος· καὶ κράσει τοῦ ο καὶ ε εἰς τὴν οι δίφθογγον, προύνεικος.

Προὐργιαίτερον, προφανὲς καὶ φανερὸν, καὶ οἷον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν κείμενον, τὸ πρὸ τοῦ ἔργου ἀναγκαιότερον· ἐκ τῆς πρὸ προθέσεως, καὶ τοῦ αἱρῶ τὸ προαιροῦμαι.

Προὔργου, τῶν ἀναγκαίων καὶ τῶν πρὸ τοῦ ἔργου· οἷον, τὸ μὲν ἔργον, αὐτὸς ὁ γάμος· τὰ δὲ πρὸ τοῦ ἔργου, τὰ εἰς τὸν γάμον ἀναγκαῖα. οὕτως Ὦρος ὁ Μιλήσιος.

Πρόφασις, ἀπὸ τοῦ φημί, φήσω, πέφαμαι, πέφασαι· ἢ ἀπὸ τοῦ λόγου φάσις.

Πρόφρων, προθύμως· παρὰ τὴν πρὸ καὶ τὸ φρῶ.

Πρόφρασσα] ἐνόησαν τινὲς εἶναι θηλυκόν· οὐκ ἔστι δέ· Φιλόξενος γὰρ ἐν τῷ περὶ μονοσυλλάβων φησὶν, ὅτι ἔστιν ἰδιοτύπου ῥήματος χαρακτήρ· ὡς παρὰ τὸ βήσω, βῆσσα, οὕτως ἀπὸ τοῦ φρῶ φρῆσσα καὶ φράσσα· καὶ ἐν συνθέσει, Ἰλιάδος κ', Σὺν σοὶ δῖα θεὰ, ὅτε οἱ πρόφρασσα παρέστης: — σημαίνει δὲ τὸ προδιανοηθεῖσα πρὶν ἐκεῖνον προσκαλέσασθαι, αὐτεπάγγελτος, ἢ πρόθυμος.

Προχέοντο, προήρχοντο· μεταφορικὸς ὁ τρόπος· κυρίως γὰρ τὸ χέω ἐπὶ τῶν ὑδάτων λέγεται.

Προφήτης] φῶ, φήσω· ὁ παθητικὸς, πέφημαι, πέφηται, φήτης, καὶ προφήτης.

* Πρόχοδος, μέλος πρῶτον μεμελισμένον ἐν κωμῳδίαις.

Πρόχνυ] Πρόχνυ καθεζομένη: — οἱονεὶ πρὸ γόνυ· καὶ κατὰ συγκοπὴν, πρόγνυ καὶ πρόχνυ· ἡ γὰρ πρὸ ἀντὶ τῆς ἐπὶ κεῖται· οἷον ἐπὶ γόνυ, ὅ ἐστι παντελῶς ὀκλάσαι, Ἰλιάδος ι'· ἐπὶ δὲ τοῦ παντελῶς, — ὡς ὤφελ' Ἑλένης ἀπὸ φῦλον ὀλέσθαι Πρόχνυ, ἐπεὶ πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσε.

Πρῷζον, σημαίνει τὸ προχθεσινόν. ἔχει τὸ ι. ὥσπερ ἀπὸ τοῦ χθὲς γίνεται χθιζὸν, οἷον, Χθιζά τε καὶ πρωϊζά:
692 — τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἀπὸ τοῦ πρωῒ γίνεται πρωΐζον· καὶ κατὰ συναίρεσιν, πρῷζον. ἐκ τοῦ πρωῒ, πρωϊζὸς καὶ πρωϊζά· καὶ πρόϊζον, ὑπόγυον.

Πρωῒ, καιροῦ παραστατικόν· παρὰ τὴν πρὸ πρόθεσιν, κατ' ἐπέκτασιν τοῦ ο εἰς ω μετὰ τοῦ ι, γίνεται πρωΐ· ἐξ οὗ καὶ κατὰ παραγωγὴν, πρώϊος· τὸ θηλυκὸν, πρωΐα, ὡς ὀψὲ, ὄψιος, ὀψία. ἡ αἰτιατικὴ, πρωΐαν· καὶ Ἰωνικῶς, πρωΐην· καὶ κατὰ συναίρεσιν, πρῴην· καὶ χωρεῖ εἰς ἐπιῤῥηματικὴν σύνταξιν αὕτη ἡ αἰτιατικὴ, ὡς καὶ ἡ ἀκὴ, τῆς ἀκῆς, τῇ ἀκῇ, τὴν ἀκήν· καὶ ἐπίῤῥημα, — ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ: — Δεῖ οὖν γινώσκειν, ὅτι τὸ πρῴην σὺν τῷ ι γράφεται, ὡς γινόμενον ἀπὸ τοῦ πρωΐ· ὅπερ οἱ μὲν ποιηταὶ βαρύνουσιν· οἷον, Πρῶϊ δ' ὑπ' ἠοῖ: — οἱ δὲ κοινοὶ καὶ Ἀττικοὶ καὶ Ἀθηναῖοι, ὀξύνουσιν. ὀξύνεται δὲ εἰς τοὺς Ἐπιμερισμούς· τὰ εἰς ι λήγοντα ἐπιῤῥήματα δισύλλαβα, καὶ ἑξῆς· ζήτει εἰς τὸ νόσφι· βαρύνεται. οἷον τὸ καὶ τό. σεσημείωται τὸ πρωΐ.

Πρωΐα, παρὰ τὴν πρὸ πρόθεσιν χρόνον δηλοῦσαν· ἢ ἀπὸ τοῦ προϊέναι ἡμᾶς. καθὸ ταύτης ἐπιφανείσης προΐασιν οἱ ἄνθρωποι. ἢ ἀπὸ τοῦ προϊκνεῖσθαι τῆς ἡμέρας τὸν καιρὸν τοῦτον. ἢ ἀπὸ τοῦ πρώϊος· ἐξ οὗ τὸ οὐδέτερον, πρώϊον, ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ, Ἰλιάδος ο', οἷον, Νευρὴν δ' ἐξέῤῥηξε νεόστροφον ἣν ἐνέδησα Πρώϊον: — ἀντὶ τοῦ ἕωθεν, ὄρθρου· ἢ πρόσφατον, νεωστὶ ἐστραμμένην, καινήν.

Πρῷρα. σὺν τῷ ι. οἱ μὲν λέγουσι παρὰ τὸ προέχειν καὶ προορᾶν τοῦ σκάφους· ἢ παρὰ τὸ πρώτην εἶναι. ἢ παρὰ τὴν ὥραν, ὃ δηλοῖ τὸν καιρόν, γίνεται πρῷρα· ἐξ οὗ καὶ πρωρεύς· ἔργον γὰρ τῷ πρωρεῖ, πρὸ ὥρας ὁρᾶν. ἀλλ' οὕτως εἰ εἶπεν, οὐκ ἔχει τὸ ι προσγεγραμμένον, ἀπὸ δὲ τῆς ἐτυμολογίας ἀπὸ τοῦ προϊέναι, καὶ ἀπὸ τῆς διαστάσεως· ἐπειδὴ εὕρηται κατὰ διάστασιν. ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ, — κυανοπρωΐρους· καὶ παρὰ Σιμωνίδῃ, κυανοπρώϊραν: — τὸ δὲ πρώϊρα, οἱ μὲν, διὰ τοῦ ι λέγουσιν, ὡς ἀπὸ τοῦ πρῷρα, κατὰ διάστασιν τοῦ ι, πρώϊρα· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς, διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφει, πρὸς τὸν χαρακτῆρα τῶν διὰ τοῦ ειρα. ζήτει εἰς τὸ ἐθείρῃσι. τὸ δὲ Ἶρα, ἡνίκα μὲν ἐπὶ τῆς πόλεως ἐστὶ, διὰ τοῦ ι γράφεται· (ἔστι γὰρ καὶ πόλις οὕτω λεγομένη) τὸ δὲ ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας, διφορεῖται κατὰ παράδοσιν. ἔστι περὶ τούτου καὶ εἰς τὸ εἴρην.

Πρῶρα, ἀφ' οὗ ἐστι προορᾶν καὶ προβλέπειν τὰ ἔμπροσθεν.

Πρωϊαίτερον, θᾶττον, πρὸ τοῦ ἀνατεῖλαι τὸν ἥλιον.

Πρωθῆβαι, οἱ ἐν τῇ πρώτῃ ἡλικίᾳ ὄντες· παρὰ τὴν ἥβην καὶ τὸ πρῶτον.

Πρωκτός, προακτός τις ἐστί· παρὰ τὸ δι' αὐτοῦ προάγεσθαι τὰ περιττώματα.

Πρῶνες. οἱ ὑψηλοὶ τόποι. παρὰ τὴν πρὸ πρόθεσιν καὶ τὴν ἰὼν μετοχὴν, γίνεται προϊὼν καὶ προών· καὶ κατὰ συναίρεσιν, πρών. κλίνεται πρωνός· ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν, πρῶνες· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο, πρώονες ἄκροι.

Προχοαί, αἱ τῶν ποταμῶν διεξοδευτικαὶ ἀφέσεις εἰς τὴν θάλασσαν· καὶ ἡ ἐκ παντὸς ὕδατος ἐκροή.

Πρῶτος] παρὰ τὴν πρὸ πρόθεσιν, γίνεται καθ' ὑπέρθεσιν πρότατος· ἀποβολῇ τοῦ τ καὶ κράσει, πρῶτος. ποσαχῶς λαμβάνεται; πενταχῶς· καταχρηστικῶς, ὅτι, πρῶτοι εἰσὶν οἱ προφῆται τῶν ἀποστόλων: — κατὰ φύσιν, ὥσπερ πρῶτον ἐστὶ τὸ ζῶον τοῦ ἀνθρώπου· κατὰ 693
τάξιν, ὥσπερ τὰ στοιχεῖα τῶν συλλαβῶν· κατὰ ἀξίαν, ὥσπερ οἱ ἄρχοντες τῶν ἀρχομένων· κατὰ αἴτιον, ὥσπερ ὁ πατὴρ τοῦ υἱοῦ· αἴτιος γὰρ ὁ πατὴρ τοῦ υἱοῦ· πρῶτος γάρ ἐστι. σημαίνει δύο: τὸ παρ' ἡμῖν λεγόμενον, ὡς πρῶτος ἐστὶν ὁ Πέτρος τοῦ Παύλου· καὶ τὸ ἄκρον τοῦ ῥυμοῦ, ὡς τὸ, Ἆξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ.

Πρωτοπαγεῖς, νεοτευχέες, πρώτως πεπηγότες. νεοκατασκεύαστοι, νεωστὶ κατεσκευασμένοι. εἰς τὸ εὐλαβεῖς.

Πρωτόλεια, τὰ πρῶτα τῶν ληΐων, καὶ τῶν τοῦ πολέμου λαφύρων ἐξαίρετα καὶ πρώτιστα· ἅπερ εἰώθασιν οἱ πρώτιστοι λαμβάνειν· ὅθεν ἡ Χρυσηῒς ἐδόθη τῷ Ἀγαμέμνονι, καὶ ἡ Βρισηῒς τῷ Ἀχιλλεῖ. δηλοῖ δὲ τὰς ἀπαρχάς.

Πρῶτα] Πρῶτα δ' ἐγὼν ἔπεσι πειρήσομαι: — ἀντὶ τοῦ πρότερον, ἢ πρώτως. ἔστι δὲ ἐπίῤῥημα μεταχθὲν ἀπὸ οὐδετέρου ὀνόματος.

Πρώτιστος] πρῶτος· καὶ τὸ συγκριτικὸν οὐκ ἔχει· τὸ δὲ ὑπερθετικὸν, πρώτιστος, χαρακτῆρι μόνῳ· ἐπειδὴ τὰ ὑπερθετικὰ τριγενῆ εἰσι· τὰ δὲ οὐδέτερα, οὐκ ἔχει. ζήτει πλατάνιστος. τινὰ μὲν γὰρ αὐτῶν εἰσὶ καὶ χαρακτῆρι καὶ σημαινομένῳ, ὥσπερ τὸ σοφώτατος. διαφέρει δὲ, ὅτι τὰ μὲν ὑπερθετικὰ, ἀπηρτισμένην καὶ ἀκροτάτην ἔχοντα ὑπέρθεσιν, οὐκ ἐπιδέχεται ἐπιτατικὸν ἐπίῤῥημα· οὐ γὰρ λέγομεν ἄγαν ἢ λίαν τιμιώτατος· τὰ δὲ συγκριτικὰ, ἅτε τελειοτάτην οὐκ ἔχοντα ἐπίτασιν, ἔστιν ὅτε δευτέραν ἐπιτατικὴν ἐπίτασιν ἐπιδέχεται· ὡς παρ' Ὁμήρῳ, Πολλὸν παυρότεροι: — καὶ, Ῥηΐτεροι μᾶλλον ἔσεσθε.

Πρυλέες, Ἰλιάδος μ', πεζοὶ ὁπλῖται. ὡς δαμῶ δαμάζω δάμαλις, οὕτω περῶ περύω περύσω πέρυλις· καὶ συγκοπῇ, πρύλις. καὶ πρύμνη, οὐκ ἐπὶ νηὸς μόνον, ἀλλὰ πᾶν τὸ τελευταῖον καὶ ὕστατον, τὸ συνορίζον τινὶ πέρατι· παρὰ τὸ πέρας πέρυμνον· καὶ συγκοπῇ, πρυμνόν, καὶ πρύμνη. ἐκ τοῦ πρυμνός. γράφεται πρυμνὴ ἡ ἐσχάτη.

Πρυμνήσια, τὰ ἀπόγεια σχοινία, οἷς ἐκ τῆς πρύμνης δεσμεῖται ἡ ναῦς πρὸς τῇ γῇ.

Πρυμνωρείας, τὰ κατώτατα καὶ ἔσχατα τῶν ὀρῶν καλεῖται.

Πρυτανεῖα, ἀριθμὸς ἡμερῶν τριάκοντα· καὶ θηλυκῶς πρυτάνεια. οὕτως Ἀριστοφάνης.

Πρυτανεῦσαι, διοικῆσαι, προστατεῦσαι, φυλάξαι, βασιλεῦσαι, ταμιεῦσαι· κυρίως γὰρ ἐπὶ τούτου τοῦ σημαινομένου τάττεται ἡ λέξις· πρύτανις γὰρ ὁ σιτοφύλαξ· οἷον πυροταμίας τις ὤν· συγκοπῇ, πρύταμις· καὶ τροπῇ τοῦ μ εἰς ν.

* Πρυτανεῖον, τόπος ἦν παρ' Ἀθηναίοις, ἐν ᾧ κοιναὶ σιτήσεις τοῖς δημοσίοις εὐεργέταις ἐδίδοντο· ὅθεν καὶ πρυτανεῖον ἐκαλεῖτο, οἱονεὶ πυροταμεῖον, (πυρὸς γὰρ ὁ σῖτος) τουτέστι τοῦ δημοσίου σίτου ταμεῖον.

Πρύτανις, τὸ δέκατον μέρος τῆς βουλῆς τῶν πεντακοσίων καὶ πεντήκοντα ἀνδρῶν, ἀπὸ μιᾶς φυλῆς. οἱ διοικοῦντες ἅπαντα τὰ ὑπὸ τῆς βουλῆς πραττόμενα πρυτάνεις ἐκαλοῦντο. ἐπρυτάνευον δὲ ἐκ διαδοχῆς ἀλλήλων
694 αἱ δέκα φυλαὶ κληρολαχοῦσαι κατὰ ἐνιαυτόν. καὶ πρυτανεῖον λέγεται παρὰ τὸ ἐκεῖ φυλάττεσθαι τὸν πυρόν, ἤγουν τὸν σῖτον· οἱονεὶ πυροταμεῖον καὶ πρυτανεῖον. γράφεται δίφθογγον, διὰ δύο αἰτίας· ἢ ὅτι εὕρηται καὶ κατὰ διάστασιν πρυτανήϊον.

Πταίω] παρὰ τὸ πέτω, συγκοπῇ, πτῶ· καὶ κατὰ παραγωγήν, πταίω· ἀπὸ τοῦ πίπτειν πολλάκις τοὺς προσπταίοντας. ἐκ δὲ τοῦ πτῶ, γίνεται πτὴν καὶ πτανές.

Πτέρνα] παρὰ τὸ πετῶ πετέρνα· καὶ συγκοπῇ, πτέρνα· ἢ ἀπὸ τοῦ πεπτωκέναι αὐτῇ ὅλον τὸ σῶμα· ἢ παρὰ τὸ τὴν ἔραν πατεῖν.

Πτερὸν] παρὰ τὸ πέτω πετερόν, ὡς θάλλω θαλερόν, τήκω τηκερόν· καὶ συγκοπῇ, πτερόν. ἢ παρὰ τὸ πτῶ, ὃ δηλοῖ τὸ πέτομαι· ἢ παρὰ τὸ πτερῶ, ἐξ οὗ τὸ ἀναπτερωθῆναι.

Πτερόεντα] — ἔπεα πτερόεντα: — ἐπειδὴ νικήσασαι αἱ Μοῦσαι τὰς Σειρῆνας, τοῖς πτεροῖς αὐτῶν ἐστέφθησαν.

Πτέρυξ, παρὰ τὸ πτερύσσω πτερύξω· τοῦτο παρὰ τὸ πετῶ πετήσω, πτῶ πτήσω, πτέρυξ. ἢ παρὰ τὸ πτερὸν πτερύσσω. ἢ ἀπὸ τοῦ πτερύς, ὡς χλαμύς· τροπῇ, πτέρυξ. διαφέρει πτέρυξ καὶ πτερύξ. πτέρυξ, λέγεται τὸ ὅλον μέρος· πτερὺξ δὲ, τὸ ἄκρον· ὡς τὸ, — πτέρυγος λάβεν, Ἰλιάδος β'. ἢ ὅτι τὸ πτερὺξ ὀξυτόνως, περιεκτικήν τινα ἔννοιαν σημαίνει, ἤγουν ὅλην, καὶ περιεκτικόν ἐστι πολλῶν πτερῶν· πτέρυξ δὲ, μέρος τι τοῦ πτεροῦ παροξυτόνως. ἢ πτέρυξ ἡ σὰρξ ἣ ἐκφύεται τὰ πτερά· πτερὺξ δὲ, τὸ πτερύγιον δι' οὗ πέτονται.

Πρυτανεῖα· ὅτι τὸ ἱερὸν πῦρ ἐπὶ τούτων ἀπόκειται· καὶ τοὺς ὅποι ποτὲ ἀποικίαν στέλλοντας, αὐτόθεν αὔεσθαι τὸ ἀπὸ τῆς ἑστίας πῦρ, ὅπερ ἐστὶ ζωπυρεῖσθαι.

Πτήσσω, τὸ φοβοῦμαι. παρὰ τὸ πέτω, πτῶ, πτήσω, καὶ πτήσσω· ὁ γὰρ φοβούμενος πίπτοντι ἔοικε.

Πτίλα, τὰ ἅρμενα. παρὰ τὸ τίλλω, τίλα καὶ πτίλα.

Πτίλος, ὁ ἐκπεπτωκὼς τῶν ἴλλων, τουτέστι τῶν ὀφθαλμῶν· ἐπὶ τῶν ἀποτετιλμένων τὰ βλέφαρα.

Πτισάνη, ἡ λελεπισμένη κριθή· παρὰ τὸ πτίσσω τὸ καθαίρω· καὶ ἐπτισμένον, τὸ κεκαθαρμένον.

Πτολίεθρον] ἐκ τοῦ πόλις κατὰ ποιητικὸν ἔθος γίνεται πτόλις καὶ πτολίεθρον. διαφέρει δὲ· ὅτι πόλις λέγεται καὶ χωρὶς τοῦ τ· τὸ δὲ πτολίεθρον, ἄνευ τοῦ τ οὐ λέγεται.

Πτολίπορθος, ἐκ τοῦ πορθῶ. καὶ διατί μὴ πρὸ μιᾶς εἶχε τὸν τόνον, ὥσπερ καὶ τὸ καλλιγράφος ἐκ τοῦ γράφω; ἐπειδὴ τὰ εἰς ος ὀνόματα ἀπὸ ῥήματος δισυλλάβου συντιθέμενα προπαροξύνεται, οἷον συλῶ, ἱερόσυλος· μυκῶ, ἱερόμυκος. οὕτω καὶ πτολίπορθος, ὁ τὰς πόλεις πορθῶν.

Πτόρθος] οὐχ εὗρον τὴν ἐτυμολογίαν· ὡς οἶμαι δὲ, παρὰ τὸ πέτω πτῶ, γίνεται πτείρω· ἐξ οὗ ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔπταρον, ὡς φθείρω ἔφθαρον. ἐκ δὲ τοῦ πτείρω, ῥηματικὸν ὄνομα πτόρος, ὡς φθείρω, φθόρος· καὶ πλεονασμῷ τοῦ θ, πτόρθος.

Πτοῶ] ἐκ τοῦ πετῶ ποτῶ· καὶ ὑπερθέσει, πτοῶ πτοήσω· ἔνθεν τὸ, Ἐπτοήθην ὥσπερ καταπέπτωκε: — τὸ δὲ πτοῶ λέγεται καὶ πτοιῶ· ἐξ οὗ τὸ διεπτοίησε· καὶ πτοία ἡ πτόησις.

Πτοῖαι, παράλογοι φόβοι, ἐκπλήξεις, κίνδυνοι· οἱ δὲ, ταραχαί. ἀπὸ τοῦ πτοῶ ῥήματος γίνεται πτόα καὶ 695
πτοία.

Πτωσκαζέμεν, παρὰ τὸ πτῶ, ὃ σημαίνει τὸ φοβοῦμαι, καὶ τὸ σκάζω τὸ ἐκκλίνω.

Πτωχεύειν, ἀπὸ τοῦ πτώσσειν καὶ προσπίπτειν τοὺς δεομένους· ἢ ἀπὸ τοῦ ἐκπεπτωκέναι τοῦ ἔχειν. ὡσαύτως δὲ καὶ πτωχός. ὁ δὲ Ὧρος ἐτυμολογεῖ τὸ πτωχὸς ἀπὸ τοῦ πτήσσειν περὶ τὴν ὀχήν, τουτέστι τὴν τροφήν. ἢ πτηχός τις ὤν· πτωχὸς γὰρ οὐχ ὑφίσταται ἀπειλήν.

Πτύον, παρὰ τὸ πτύω, τὸ ἀποπτύον καὶ ἀποῤῥίπτον τῶν καρπῶν τὰ ἄχυρα. τὸ δὲ πτύω σημαίνει τὸ ἀποῤῥίπτειν καὶ ἐκβάλλειν· ἔνθεν καὶ τὸ ἀποπτύω. ἀπὸ τοῦ πετῶ πετύω· καὶ συγκοπῇ, πτύω, τὸ δίκην ἀποπεταννύμενον καὶ ἀποῤῥιπτόμενον.

Πτύσσω] παρὰ τὸ πέτω πετύσσω· τὸ γὰρ πτύσσειν οὐδέν ἐστιν ἄλλο ἢ τὸ ἐπιπίπτειν ἕτερον ἑτέρῳ, ὡς τὸ, Ἔγχεα δ' ἐπτύσσοντο, Ἰλιάδος ν', ἀντὶ τοῦ εἰς αὐτὸν συνήγετο καὶ ἐκάμπτετο κραδαινόμενα.

Πτώξ] παρὰ τὸ πτῶ, παράγωγον πτώσσω· ὁ μέλλων, πτώξω· καὶ ἀποβολῇ. ἢ ἀπὸ τοῦ πτήσσω τὸ φοβοῦμαι, πτήξω πτήξ· καὶ τροπῇ τοῦ μακροῦ εἰς μακρόν. σημαίνει δὲ τὸν λαγωόν.

Πτύχες, σημαίνει τὰς τῶν ὀρῶν κατακλίσεις, ὡς τὸ, — πολυπτύχου Οὐλύμπου: — τοῦ πολλὰ ἀποκλίματα ἔχοντος. λέγονται δὲ καὶ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος πτύχες, τὰ διάφορα ἐπαλλήλως ἐλάσματα.

Πύγελα, πόλις περὶ τὴν Ἔφεσον, οὐδετέρως λεγομένη τὰ Πύγελα. ὠνόμασται παρὰ τὰς πυγάς, ἃς ἤλγησαν οἱ Ἀγαμέμνονος ἐρέται· κἀντεῦθεν ἀπομείναντες, τῆς συμφορᾶς ἐπώνυμον ἐποίησαν τὴν πόλιν.

Πυγοστόλος, Ἡσίοδος· οἱ μὲν, τὴν μαχλίστριαν· οἱ δὲ, αὐτὴν τὴν ἑταίραν, τὴν περὶ τὴν πυγὴν στολιζομένην, τουτέστιν ἐκεῖνα τὰ μέρη πανούργως τοῖς ἱματίοις [συγκοσμοῦσαν·] στέλλειν γάρ ἐστι τὸ συγκοσμεῖν. ἄλλοι δὲ, τὴν κοσμοῦσαν τὰς χεῖρας· πυγούσιον γὰρ ὁ πῆχυς κεκλεισμένων τῶν δακτύλων.

Πυγμαίως, Ἰλιάδος γ'· ἤγουν ἴσως γρόνθῳ· πυγμὴ γὰρ σημαίνει τὸν γρόνθον τῆς χειρός· παρὰ τὸ πτῶ πτύσσω, πτυγμὴ καὶ πυγμή· ἐξ οὗ γίνεται καὶ πτυχία, τὰ ἠσφαλισμένα. πυγμὴ σημαίνει καὶ τὸν πῆχυν, ἐξ οὗ παρώνυμον πυγμαῖος. ζήτει εἰς τὸ πτύξ.

Πυλαγόραι, οἱ προεστῶτες Πυλαίας. Πυλαία δέ ἐστιν ἡ εἰς Θερμοπύλας γινομένη σύνοδος τῶν Ἀμφικτυόνων· ἢ οἱ πεμπόμενοι ἀπὸ τῶν πόλεων εἰς Ἀμφικτυονίαν ῥήτορες, ὥστε ἐκεῖ ἀγορεῦσαι. ἐκαλεῖτο δὲ πυλαγόρας, παρὰ τὸ ἐπὶ τῇ Πυλαίᾳ ἀγορεύειν. Πύλαι δέ ἐστι τὸ Ἀμφικτυονικὸν συνέδριον.

Πύγαργος, εἶδος ἀετοῦ· Λυκόφρων· δειλὸν ἢ ἅρπαγα. Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ δειλοῦ, ἀπὸ τῆς λευκῆς πυγῆς, ὥσπερ ἐναντίως μελαμπύγης ἀπὸ τῆς ἰσχυρᾶς.

Πύξ] Πὺξ ἀγαθός: — ἐστιν ἐπίρρημα ποιότητος. γίνεται παρὰ τὸ πτύσσω πτύξω τὸ ἀσφαλίζω, ἀποβολῇ τοῦ ω καὶ τοῦ τ, πύξ· παρὰ τὸ πτύσσειν τοὺς δακτύλους ἐν

τῷ πλήττειν· καταπλείοντες γὰρ τοὺς δακτύλους ἐν τῇ πυγμομαχίᾳ, ἐπάλαιον. Ἡσίοδος, — οἷον δ' ἐμάχοντο Πύξ τε καὶ ἑλκηδόν: — ἔστι δὲ καὶ πυγμή, εἶδος
696 ἀγῶνος, παρὰ τὸ πτύσσειν· κλείοντες γὰρ τοὺς δακτύλους πλήσσομεν.

Πυδαρίζειν, ἐπὶ τοῦ ἅλλεσθαι, ἤτοι ποδαρίζειν, ὡς ὄνομα ὄνυμα Αἰολικῶς· ἢ πυγαρίζειν, παρὰ τὴν πυγήν. δηλοῖ δὲ τὸ λακτίζειν. Ἀριστοφάνης Ἱππεῦσιν, Ἀπεπυδάρισα μόθωνα παρὰ τοὺς πόδας: — οὕτως Εἰρηναῖος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἀλεξανδρέων διαλέκτου.

Πύελος, κυρίως ὅπου τοὺς πυροὺς πλύνουσι· πυρέλους τινὰς ὄντας· ἐκβολῇ τοῦ ρ, πυέλους· πυούς δὲ λέγουσι καὶ δίχα τοῦ ρ, τοὺς πυρούς. εἰσὶ δὲ σκαφίδες ἐν αἷς λούονται· παρὰ τὸ πετυθὸς (τουτέστι τὸ σεσηπὸς) ἑλεῖν. οὕτω δὲ ἔλεγον τοὺς πλυνούς, ὡς Θέων ἐν ὑπομνήματι Ὀδυσσείας.

Πύθεσθαι, τὸ σήπεσθαι· ἐκ τοῦ πύθω τὸ σήπω.

Πυθέσθαι, τὸ ἀκοῦσαι καὶ μαθεῖν. ἐκ τοῦ πεύθω, πεύσω· ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔπυθον· ἐπυθόμην, ἐπύθετο· καὶ τὸ ἀπαρέμφατον, πυθέσθαι.

Πυνθάνεσθαι, μανθάνειν, διδάσκειν· ἱστορεῖν, ἐρωτᾶν. ἐκ δὲ τοῦ πεύθω, γίνεται πύθω τὸ μανθάνω καὶ ἀκούω· ἐξ οὗ καὶ τὸ πυνθάνω.

Πυθοίατο] ἐκ τοῦ ἐπυθόμην, τὸ εὐκτικὸν, πυθοίμην, πύθοιο, πύθοιτο, καὶ πυθοίατο. ζήτει εἰς τὸ δευοίατο.

Πύθεια καὶ Πυθαῖος, ὄνομα ἑορτῆς Ἀγαμέμνονος τῷ Ἀπόλλωνι.

Πυθώ, πόλις Φωκίδος· ἧς οἰκήτορες, Δελφοί· ἀπὸ τοῦ σεσῆφθαι αὐτόθι τὸν δράκοντα, ὃν ἀνεῖλεν ὁ Ἀπόλλων. ἢ παρὰ τὸ πεύθεσθαι καὶ ἀκούειν τῶν χρησμῶν· ἐκεῖ γὰρ ἦν τὸ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος.

Πύθων· ὀξυνόμενον μὲν καὶ θηλυκὸν, ὁ τόπος· βαρυνόμενον δὲ καὶ ἀρσενικὸν, ὁ δράκων.

Πυθμήν. Φυτοθεμήν τις ἐστίν, οἷον τοῦ Φυτοῦ θέσις· Φυθμὴν καὶ πυθμήν. οὕτως Ὦρος. ἢ παρὰ τὸ Φύω Φύσω Φυθμήν· καὶ σημαίνει τὸν κοῖλον τόπον. ὁ δὲ Θεόγνωστος, παρὰ τὸ κεύθω τὸ κρύπτω, κευθὴν καὶ κυθήν· πλεονασμῷ τοῦ μ καὶ τροπῇ, πυθμήν, βαθυπυθμήν, ἀπυθμήν. τὸ υ, ψιλόν.

Πύκασε, περιεκάλυψεν, ἐσκέπασεν. ἀπὸ τοῦ πτύσσω πυκάζω.

Πυκνά, τὰ συνεχῆ καὶ συνετά· ἡ γὰρ Φρόνιμος διάνοια πεπυκνωμένη ἐστίν, ὥσπερ τοὐναντίον ἡ ἔξηχος ἠραιωμένη. τὸ ἀρσενικὸν, ὁ πυκνός· τοῦτο ἐκ τοῦ πυκινός· ὅθεν καὶ πυκινὴν βουλήν, τὴν πυκνὴν καὶ συνετὴν καὶ σώφρονα. ἢ ἐκ τοῦ πτύσσω πτυκνὸς καὶ πυκνός· τὸ δὲ πυκινός, ἐκ τοῦ πύκα ἐπιῤῥήματος, ὃ σημαίνει τὸ ἐπιμελῶς ἔχειν. τοῦτο ἐκ τοῦ πτύσσω τὸ σφαλίζω, πτύκα καὶ πύκα. τὸ δὲ πτύσσω, ἐκ τοῦ πέτω. τὸ γὰρ πτύσσειν οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν ἢ τὸ ἐπιπίπτειν ἕτερον πρὸς τὸ ἕτερον.

Πύλη, ἐκ τοῦ πτύσσω τὸ σφαλίζω· καί, — πυλάρταο ᾅδου, τοῦ τὰς πύλας ἰσχυρῶς ἀρτῶντος, ὅ ἐστι κατασκευάζοντος καὶ συναρμόζοντος. καὶ Πύλαιος τὸ κύριον ὄνομα, προπαροξυτόνως, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ τόπου.

Πύματος, ἔλλειψις τοῦ θ· παρὰ τὸ πυθμὴν ὄνομα· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀγγείων· ὁ γὰρ πυθμὴν, ἔσχατος, εἰ καὶ τὴν ἀρχὴν ἔχει. πύθματος οὖν· καὶ ἀποβολῇ τοῦ θ, πύματος. σημαίνει δὲ τὸ ἔσχατον.

Πυξίς, τεῦχος ἰατρικόν· καὶ κυρίως ἡ ἐκ πύξου γενο-
697 μένη· καταχρηστικῶς δὲ, ἡ ἐξ οἱασδήποτε ὕλης, καὶ χαλκοῦ οὖν καὶ μολύβδου.

Πῦος, τὸ σεσηπὸς αἷμα καὶ μεταβεβλημένον· παρὰ τὸ πύθω τὸ σήπω· καὶ τὸ γάλα ὁμοίως. οὕτως Ἀριστοφάνης, Πῦος ἡμῖν ἔνδον: — τὸ πεπηγὸς γάλα, διὰ τὸ καὶ αὐτὸ μεταβεβλῆσθαι. καὶ ἔμπυον, τὸ γαλακτῶδες τῇ ὁμοιότητι ὑγρόν. τὸ πρωτόγαλα, πῦος, ἐπὶ τοῦ παρεσπαρμένου ὑγροῦ ἐν τῷ σώματι. ἔστι δὲ οὐδέτερον τὸ πῦος.

Πῦρ, πυρός. ἔστιν ἐπὶ τῆς εὐθείας μακρόν· ἐπὶ δὲ τῆς γενικῆς, βραχύ· πρὸς ἀντιδιαστολὴν ἑτέρου σημαινομένου. ἔστι γὰρ πυρός· τὸ πυ, μακρόν· καὶ σημαίνει τὸν σῖτον. τὸ δὲ πῦρ, Φῦρ τι ἐστίν, ὅτι Φυσώμενον ἐξάπτεται. ἢ παρὰ τὸ Φύω τὸ ἀναβλαστάνω, Φῦρ. τί γὰρ πυρὸς εὐφυέστερον, ἡνίκα ἐπιλάβηται ὕλης; Φύει γὰρ, λαβόμενον ὕλης. ἐκ δὲ τοῦ πῦρ πυρός, πυράζω· ὁ μέλλων, πυράξω· ὄνομα ῥηματικὸν, πυρακτός· καὶ ῥῆμα, πυρακτῶ· ἐξ οὗ ἐπυράκτεον.

Πυραί, πυρκαϊαί· ἀπὸ τοῦ Φύρω.

Πυργοβάρεις, προμαχῶνες οἱ ὀχυρώτεροι τῶν πύργων.

Πύραυνος, ὁ χυτρόπους· παρὰ τὸ πῦρ ἐνιαύειν ἐν αὐτῷ.

Πυῤῥιχισταί, οἱ τὴν ἔνοπλον ὀρχούμενοι ὄρχησιν.

* Π[illegible], ὁ ἢ [illegible] τῶν κερ[illegible] ἐν τῷ πυρὶ κατεχγότων· ἀπὸ τοῦ πῦρ καὶ ῥήγνυμι.

Πύραμος, ποταμὸς Κιλικίας. ὠνόμασται δὲ οὕτω, διὰ τὸ πολὺν πυρὸν περιποιεῖν τοῖς ἐν τῇ Κιλικίᾳ οἰκοῦσι.

Πυραμίς, ἡ ἐκ πυρῶν καὶ μέλιτος, ὥσπερ σησαμίς, ἡ ἐκ σησάμων καὶ μέλιτος. τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος αὐτῇ σχήματος, πλατέος κάτωθεν ὄντος, καὶ εἰς ὀξὺ λήγοντος, ὅ ἐστι τὸ Φλογὶ ἀναφερόμενον ἐοικός. τοιοῦτος δὲ καὶ ὁ πύργος. ἢ παρὰ τὸν πυρόν. πυραμίδες δὲ πάλιν λέγονται ὡρεῖα βασιλικὰ σιτοδόχα, ἃ κατεσκεύασε Ἰωσήφ.

Πύργος, παρὰ τὸ ὑπεράνω γῆς ἵστασθαι. σημαίνει δὲ ὁτὲ μὲν κυρίως, τὸν πύργον, ὡς τὸ, Πύργῳ ἐφεστήκει γοόωσα: — ὁτὲ δὲ τὸ τεῖχος. — ὡς εἶδον Ἑλένην ἐπὶ πύργον ἰοῦσαν: — καὶ τὴν τάξιν, ὡς τὸ, Εἰ δέκα πύργοι Ἀχαιῶν: — καὶ ἐπίῤῥημα, πυργηδόν· καὶ μέρος τι τοῦ τείχους· Τοῦ γὰρ δὴ πρὸς πύργον ἴσαν, Ἰλιάδος μ'. ὅτε δὲ μεταφορικῶς, ἀσφαλείας καὶ Φυλακῆς, Τοῖος γάρ σφιν πύργος ἀπώλετο: — λέγεται δὲ καὶ μέρος τι τῆς νεώς.

Πυρήϊα] — πυρήϊα δινεύεσκον, Ἀπολλώνιος. λέγεται τὰ ξύλα, ἃ τριβόμενα πῦρ ἐγγεννᾷ. τινὲς δὲ τοὺς πυροβόλους λίθους.

Πυρνός, σημαίνει τὸν ψωμόν· κοινοτέρως δὲ ἡ τροφή· ἀπὸ τοῦ πυροῦ, ὅ ἐστι τοῦ σίτου.

Πυρός] οἱ μὲν, παρὰ τὴν ἔκφυσιν, Φυροὺς καὶ πυρούς· οἱ δὲ, στορούς στυρούς καὶ πυρούς. σημαίνει καὶ κριθήν· κυρίως δὲ σῖτον.

Πυρόεις] — πυρόεις ἀπολάμπεται ἀστήρ, Ἀπολλώνιος, ὅτι ὁ ἀστὴρ ὁ Ἄρης, ὑπὸ μὲν Ἑλλήνων Ἄρης λέγεται· ὑπὸ δὲ Αἰγυπτίων καὶ ἀστρονόμων, πυρόεις· ὑπὸ δὲ Χαλδαίων, Ἡρακλῆς. περὶ παθῶν.

Πύστις] μήπως παρὰ τὸ πέπυσμαι πύσις· καὶ πλεονασμῷ τοῦ τ. οὐ δύναται δὲ πλεονασμὸς εἶναι, ἀλλὰ παραγωγή. ἀπὸ τοῦ πυστός πύστις, ὡς ὑβριστὸς ὕβριστις.

Πυτίζω] παρὰ τὸ πτύω πτυτίζω παράγωγον· καὶ ἀπο-
βολῇ τοῦ τ. τινὲς δὲ παρὰ τὸ Φυσῶ Φυσίζω· καὶ ἐναλ- 698
λαγῇ τοῦ Φ, πυτίζω.

Πώγων, ὡς μὲν Ἀπολλόδωρος, ὅτι πῆξιν ἡλικίας σημαίνει· ὡς δὲ ἄλλοι, ὅτι ἐπὶ τὸ εἰπεῖν ἄγει· ἱκανοὶ γὰρ ἤδη οἱ γενειῶντες πρὸς τὸ λέγειν. παρὰ τὸ πήσσω οὖν, πήξω πέπηγα, πήγων, καὶ πώγων, ὁ πεπηγὼς καὶ ἑδραῖος τόπος.

Πωγωνιήτης. πώγων πώγωνος πωγωνίτης. λέγουσι δέ τινες, ὅτι ἀπὸ τῶν εἰς ων ληγόντων οὐκ ἔχει γεγονέναι πωγωνία. Κράτης γοῦν ἐν Μετοίκοις λειποπωγωνία ἔφη. δύναται οὖν, ὥσπερ οἰκία οἰκιάτης, οὕτω πωγωνία πωγωνιάτης καὶ πωγωνιήτης γενέσθαι.

Πῶλοι, οἱ νέοι ἵπποι, πόλοι τινὲς ὄντες, (ὡς ἵππος ἵππαλος) οἱ περὶ πόαν ἀλλόμενοι.

Πωλικὸν παράδειγμα. ὥσπερ ὁ νεωστὶ πῶλος γεννηθεὶς ἐκ τῆς γεννησάσης αὐτὸν οὐδὲν χωρίζεται, οὕτω κἀγὼ ἐν ταῖς ἀρεταῖς τὸν πατέρα μου οὐκ ἐχωριζόμην.

Πωλῶν, παρὰ τὸ πολῶ τὸ συναναστρέφομαι καὶ ἐπιφοιτῶ· ἐπειδὴ ὁ πωλούμενος καὶ ὁ πωλῶν περὶ τὸν αὐτὸν τόπον ἀναστρέφεται, ἵνα θεωρῆται ὑπὸ πάντων. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ πωλῶ διφορεῖται κατά τε γραφὴν καὶ σημαινόμενον· ἐπὶ μὲν γὰρ τοῦ πιπράσκω, διὰ τοῦ ω μεγάλου· ἐπὶ δὲ τοῦ κινοῦμαι ἢ περιπατῶ, διὰ τοῦ ο μικροῦ. ἀμφότερα δὲ ἐν τῇ συνθέσει τὴν ἰδίαν φυλάττει γραφήν. ὅθεν ἀρτοπώλης μὲν καὶ τὰ ὅμοια, διὰ τοῦ ω μεγάλου· οἰωνοπόλος δὲ καὶ τὰ ὅμοια, διὰ τοῦ ο μικροῦ. σεσημείωται τὸ ἀπεμπολῶ καὶ πυρπολῶ· τὸ μὲν, ἀπὸ τοῦ πωλῶ τὸ πιπράσκω, διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφεται· τὸ δὲ, ἀπὸ τοῦ πολῶ τὸ συναναστρέφομαι, διὰ τοῦ ω μεγάλου. τούτου δὲ τὴν ἐτυμολογίαν οὐχ εὗρον. ὡς οἶμαι δὲ, παρὰ τὸ πέλω ἐστὶ τὸ ὑπάρχω· οἱ γὰρ συναναστρεφόμενοι περὶ τὸν αὐτὸν ὑπάρχουσι τόπον. καὶ, πωλέσκετο, Ἰλιάδος α΄, τὸ συνανεστρέφετο, διῆγεν· ἐκ τοῦ πολῶ· ὁ μέλλων, πολέσω· πλεονασμῷ τοῦ κ, πολέσκω, ὡς ἀρῶ ἀρέσω ἀρέσκω· καὶ γίνεται ἀπὸ μέλλοντος ἐνεστὼς, πολέσκω· ὁ παθητικὸς, πολέσκομαι, ἐπολεσκόμην· καὶ τὸ τρίτον, κατ᾽ ἔκτασιν ποιητικὴν τοῦ ο εἰς ω, πωλέσκετο.

Πῶ, καὶ πώμαλα. τὰ τῷ ο παραληγόμενα ἐπιῤῥήματα ἀποκοπῇ τῆς θεν, καὶ ἐκτάσει τοῦ ο εἰς ω, γίνεται παρὰ Δωριεῦσι· οἷον, αὐτόθεν, αὐτῶ· τουτόθεν, τούτω. οὕτω καὶ πόθεν, πῶ· καὶ παρὰ Σώφρονι, Πῶ τις ὄνον ὠνάσηται; ἀντὶ τοῦ πόθεν. τὸ δὲ πώμαλα παρὰ Ἀττικοῖς, προσλήψει τοῦ μάλα, γίνεται· οἷον, Ἦ μάλα δὴ τέθνηκε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός: — καὶ, Ἦ μάλ᾽ ἐλαφρὸς ἀνήρ: — τὸ δὲ πόθεν, ἐπὶ τῆς οὐ ἀρνήσεως λέγεται· οἷον, ἔγραψε πόθεν; ἀντὶ τοῦ οὔ. καὶ κατὰ τοιαύτην σημασίαν τὸ πώμαλα, παρὰ Ἀττικοῖς, σημαίνει τὸ οὐδαμῶς. καὶ τὸ πώποτε, ἀπὸ τοῦ πω ἐπιῤῥήματος. ἔστι δὲ καὶ ῥῆμα παρὰ Αἰολεῦσιν· οἷον, Χαῖρε καὶ πῶ: — ὅπερ λέγεται ἐν ἑτέρῳ, σύμπωθι. τρίτης συζυγίας ἐστὶν, ὡς μυρῶ, διδῶ. πῶ, ὅταν γένηται πῶθι, ἐπαύξησις ἐστὶν, ὡς ζῆθι καὶ ζῶθι.

Πωλοδαμνεῖν, παρὰ τὸ πῶλος καὶ τὸ δαμνῶ δαμνᾷς.

Πωληταί, ἀρχή τις Ἀθήνησιν, οἳ τὰ τῆς πόλεως πωλοῦσι καὶ φροντίζουσιν, ἀποδιδόντες τῇ πόλει.

699 Πυῤῥίχην] σημαίνει τὴν σύντονον ὄρχησιν. ἀπὸ Πύῤῥου ἢ Πυῤῥίχου· ἢ παρὰ τὸ διάπυρον τῶν ὀρχουμένων.

Πῶϋ· κλίνεται πώεος, καὶ σημαίνει τὸ ποίμνιον· παρὰ τὴν πόαν ἣν νέμεται· ἢ παρὰ τὸ πῶ τὸ κτῶμαι· ἢ παρὰ τὸ πῶ τὸ πίνω· ὅτι ποτῷ ἥδεται καὶ εὐφραίνεται· ἢ ὅτι τὰ κτήματα [πάμματα] ἔλεγον, ὡς πολυπάμμονα.

Πωρός· ὅθεν τὸ ταλαίπωρος. παρὰ τὸν πήσω μέλλοντα πηρὸς, καὶ πωρός, τροπῇ τοῦ η εἰς ω, ὡς ἀρήγω ἀρηγὸς καὶ ἀρωγός.

Πώϋγγες, αἱ αἴθυιαι, αἱ κληθεῖσαι βοῦγγες. παρὰ τὴν βοὴν καὶ τὴν ἰϋγήν.

Παραπέτασμα, τὸ προκάλυμμα, κυρίως τῶν πορνῶν, ὃ προβάλλονται διὰ τὸ μὴ ὁρᾶσθαι τοὺς εἰσιόντας.

Πάραλος, ἱερὰ τριήρης, ὥσπερ καὶ Σαλαμινία καὶ Ἀντιγονὶς καὶ Δημητριάς· ἀπὸ Παράλου τινὸς ἥρωος· πρὸς ὑπηρεσίαν τῶν ἀναγκαίων ἐπιτήδειος. αὗται δὲ ἐπὶ στρατηγοὺς ἐπέμποντο, καὶ τοιαύτας τινὰς χρείας.

Παραφυλακτωρευόμενοι, περὶ τὰς φυλακὰς καὶ φρυκτοὺς ἀνατείνοντες ἐπὶ τὰ συμφέροντα τῶν πολεμίων.

Προσκαλεῖν, προτρέπειν, δεῖσθαι, ἱκετεύειν.

Πρόβολοι, αἱ εἰς θάλασσαν ἐγκείμεναι πέτραι ὀξεῖαι· καὶ προβόλιον, εἶδος δόρατος· καὶ προβλῆτας, τοὺς θεμελίους λίθους, παρὰ τὸ προβεβλῆσθαι.

Πάρεδροι, οἱ αἱρούμενοι τοῖς ἄρχουσιν οἷον βοηθοὶ, σύμβουλοι, καὶ φύλακες. Δημοσθένης, Παρεδρεύοντος ἄρχοντος τῷ υἱεῖ: — ὠνόμασται δὲ οὕτω παρὰ τὸ τὸν ἄρχοντα ἰζόμενον καὶ συνεδρεύοντα, συνδικεῖν τὰ τῆς ἀρχῆς.

Προβάλλεσθαι] ἔθος ἦν Ἀθηναίοις τοὺς ἄρχοντας (εἴτις δοκοίη) καὶ τοὺς συκοφάντας παράγειν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τὸν βουλόμενον, καὶ ἀποφαίνειν ὡς ἐστι.

Περιστοιχίζεται, Δημοσθένης ἐν δευτέρῳ Φιλιππικῶν. ἔστι δὲ οἷον αἱρεῖ, λαμβάνει· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κυνηγῶν, οἵτινες στοίχους περιβάλλουσι τοῖς ὄρεσι· στοῖχοι δέ εἰσιν αἱ λεγόμεναι στάλικες, ἀφ᾽ ὧν τὰ δίκτυα καθίεται. ταύταις οὖν περιβάλλοντες, αἱροῦσι τὰ θηρία.

Περιδέξιος] Ὅπως ἀποφεύξῃ θεὸν περιδέξιον: — καὶ τῇ ἀριστερᾷ ἐργαζόμενος. καὶ περιδέξιον ἐστὶ πᾶν διλήμματον· ἑκατέρωθεν γὰρ ὃ βούλεται συνάγει. καὶ παρὰ τῷ Θεολόγῳ.

Περίδειπνον, ἡ ἐπὶ τοῖς ἀποθανοῦσι γινομένη ἑστίασις.

Περιγράψαι, τὸ ἀποκτεῖναι· ἐπεὶ οἱ ἀποθανόντες περιγράφονται.

Πεζέταιρος] Δημοσθένης Φιλιππικῶν δευτέρῳ, Καὶ τῶν Μακεδόνων τοὺς πεζεταίρους μὲν καλουμένους, ὄντας δὲ ἀπολέκτους, ἔβαλεν εἰς τὴν Ἰλλυρίδα ἔχων: — πεζεταίρους εἶναι φασὶν ἀπὸ ὁδοιπορικῶν ἔργων ἑταίρους γεγονότας· οἱ δὲ, τοὺς περὶ τὸ σῶμα τοῦ Φιλίππου φρουρούς. ἦσαν δὲ οὗτοι καὶ πρῶτοι καὶ ἰσχυροί· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν πεζῶν. πέζαι γὰρ λέγονται αἱ ᾦαι τῶν ἱματίων· ἐπεὶ ἔξωθεν περὶ τὸ ἱμάτιον εἰσὶ κατεσκευασμέναι.

Προφερεῖς, οἱ νέοι μὲν ὄντες, πρεσβύτεροι δὲ φαινόμενοι.

Προναΐα Ἀθηνᾶ, ἀγάλματος ὄνομα· ἤτοι διὰ τὸ πρὸ τοῦ ναοῦ ἐν Δελφοῖς ἑστάναι· ἢ ὅτι προενόησεν, ὅτι ἔστιν ἡ Λητώ. 700

Πρόσαντες, τὸ δύσκολον, τὸ προϊστάμενον τῇ γνώμῃ· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐν ὄρεσι προϊσταμένων καὶ ἐμποδιζόντων.

Προκώνια, γένη θυμιαμάτων· οἱ δὲ, τὰς ἀφρύκτους κριθάς. ἢ οἷον πυροκώνια, πυροὶ μέλιτι κεχρισμένοι, καὶ ἐν ἡλίῳ ὠπτημένοι.

Προστρόπαιος, δαίμων τις ἐπὶ τῶν ἐναγῶν. προστρόπαιον, ἄγος, μίασμα.

Προστέτηκε, προσκεκόλληται.

Προσφυῶς, οἰκείως, ἀκολούθως.

Παρέγγραπτος] πάντες δὲ οἱ πολῖται παρὰ Ἀθηναίοις ἐν γραμματείῳ ἐνεγράφοντο. εἴ τις οὖν μὴ ὢν πολίτης ἐνεγράφη παρ᾽ ἀξίαν, ἐκαλεῖτο παρέγγραπτος.

Προσχών] τοῦτο ποτὲ μὲν δι᾽ ἑνὸς σ γράφεται, ποτὲ δὲ διὰ δύο. διὰ δύο μὲν, ὅτε σημαίνει τὸ προσορμίσας· ὅτε δὲ σημαίνει τὸ ἰδὼν, δι᾽ ἑνός. τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ προστῆναι· ἐὰν γὰρ εἴπω, προσστῆναί μου τὴν τροφὴν ἐπὶ τοῦ στομάχου, διὰ δύο σσ γράφεται· ὅτε δὲ σημαίνει τὸ προΐστασθαι, δι᾽ ἑνός.

Ρ.

Ῥῶ τὸ στοιχεῖον, παρὰ τὸ ῥέα· ὑγρὸν γάρ ἐστι καὶ εὐμάλακτον, καὶ ὡσεὶ ἔλαιον ῥεῖ ἐν τοῖς μέτροις τὰ ἀμετάβολα.

Ῥᾷ, σημαίνει τὸ εὐχερές. τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ ῥέα σχηματίζουσιν αὐτό· οἷς καὶ ὁ τόνος καὶ ἡ παράδοσις ἀντίκειται, καὶ ἡ τῶν Αἰολέων διάλεκτος. ὁ τόνος μὲν, ὅτι εἰ ἦν ἀπὸ τοῦ ῥέα, ὤφειλε περισπᾶσθαι· ἡ παράδοσις δὲ, ὅτι οὐκ ὤφειλεν ἔχειν τὸ ι· ἡ τῶν Αἰολέων δὲ διάλεκτος, ὅτι εἰ ἦν ἀπὸ τοῦ ῥέα, οὐκ ὤφειλον οἱ Αἰολεῖς προστιθέναι τὸ β, καὶ λέγειν βρᾶ. τότε γὰρ προστιθέασι τὸ β τῷ ρ, ἡνίκ' ἐπιφέρεται τὸ κ ἢ τὸ δ, ἢ τὸ τ ἢ τὸ ζ. ἀλλ' ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι τὸ ῥᾴδιον λέγεται βράδιον Αἰολικῶς, ὡς ἐπιφερομένου τοῦ δ. ἐκ τούτου γίνεται κατὰ ἀποκοπὴν, καὶ εὐλόγως ἔχει τὸ ι. οὐδὲν δὲ ξένον, εἰ δύο συλλαβῶν γέγονεν ἀποκοπή· καὶ γὰρ πολλάκις καὶ δύο συλλαβῶν γίνεται ἀποκοπή· οἷον μακάριος, μάκαρ· προπάροιθεν, πρόπαρ. οὕτως οὖν καὶ ῥᾴδιον, ῥᾷ. τὸ δὲ ῥᾴδιον ἔχει τὸ ι προσγεγραμμένον· ἐπειδὴ εὑρίσκεται τὸ ι κατὰ διάστασιν ἐν τῷ ῥηΐδιον, ὃ σημαίνει τὸ εὔκολον καὶ εὐχερές· καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ ῥέα γίνεται ῥείδιον· καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς τὸ η, ῥηΐδιον. ἢ ἀπὸ τοῦ ῥᾶος ῥᾴου· εἰσὶ γὰρ παράγωγα καὶ διὰ τοῦ διον καὶ διὰ τοῦ ιδιον. ζήτει εἰς τὸ γραΐδιον. ἀλλ' εἰ ἦν ἀπὸ τοῦ ῥᾶος, οὐκ ὤφειλε τρέψαι τὸ α εἰς η ἐν τῷ ῥηΐδιον· τὰ γὰρ διὰ τοῦ διον ἀπὸ πρωτοτύπου φωνῆεν ἔχοντα τὸ α, οὐ τρέπεται, ὡς κεφάλαιον [κεφαλάδιον·] καὶ ἐλάδιον καὶ σπηλάδιον· καὶ οὐ λέγεται κεφαλήδιον καὶ ἐλήδιον καὶ σπηλήδιον.

Ῥᾳδιουργεῖν, σημαίνει τὸ μετὰ πανουργείας τι διαπράττεσθαι. τὰ δὲ παρὰ τὸ ῥᾴδιον ἔχουσι τὸ ἰῶτα προσγεγραμμένον· οἷον ῥᾴθυμος, ῥᾳστώνη.

Ῥᾴθυμος, ἐκ τοῦ ῥᾷ καὶ τοῦ θυμός, ὁ εὐκόλως μεταστρεφόμενος, ἢ ὁ περὶ τὰ ἀπόντα τῆς ψυχῆς ἔχων· τὸ γὰρ ῥεῖα σημαίνει τὸ ἡδέως.

Ῥᾷον, παρὰ τὸ ῥέω· τὸ γὰρ εὐχερῶς γινόμενον ῥύσει ἔοικε. τὰ δὲ εἰς ων συγκριτικὰ δισύλλαβα διφθόγγῳ

701 παραλήγεται· οἷον πλείων, ῥᾴων· καὶ ῥᾷον ὁμοίως ἔχει τὸ ι, ὅτι εὑρίσκεται καὶ κατὰ διάστασιν.

Ῥᾳστώνη, εὔροια· ἢ κατά τινας, περίστασις, ἡσυχία πάντοθεν. παρὰ τὸ ῥᾷον τὸ εὔκολον, ῥᾷστον· καὶ ἐκ τούτου ῥᾳστώνη, ἄδεια, ἀνάπαυσις, ἡδυπάθεια· ἡ εὐκολία, παρὰ τὸ ῥᾷστος.

Ῥάμνος, παρὰ τὸ ῥᾷον μένειν. σημαίνει δὲ τὴν μεγάλην ἄκανθαν.

Ῥαιβός, ὁ διεστραμμένος, ὁ πλάγιος· ὃν καλοῦσιν οἱ πολλοὶ σκελόν. παρὰ τὸ ῥᾷον βαίνειν, κατὰ ἀντίφρασιν· ἢ παρὰ τὸ ῥαίω τὸ φθείρω καὶ τὸ βαίνω, ὡς παρὰ Λυκόφρονι. καὶ ῥαιβώσας, καὶ ῥαιβηδόν.

Ῥαικός, ἀπὸ τοῦ Γραικός, ἀποβολῇ τοῦ γ. εἰς τὸ δια-ρ[illegible].

Ῥαιστήρ, ἡ σφύρα, (παρὰ τὸ ῥαίω τὸ φθείρω, ὁ μέλλων, ῥαίσω, ῥαιστήρ) ἡ φθείρουσα καὶ συντρίβουσα τὰ ὑποκείμενα.

Ῥέα, ἐπὶ τῆς θεοῦ· Πλάτων μὲν, παρὰ τὸ ῥεῖν καὶ μὴ μένειν τὸν χρόνον· οἱ δὲ, ἐπειδὴ παρὰ τοῦ παιδὸς αὐτῆς Διὸς ὄμβροι καταρρέουσι. Κρόνῳ δὲ λέγουσιν αὐτὴν συνεῖναι, καθόσον ἐξ ἀϊδίου χρόνου ἡ τοιαύτη ῥύσις γίνεται. Αἰγύπτιοι δέ φασιν αὐτὴν εἶναι ῥύσιν καὶ φορὰν τῶν γινομένων πραγμάτων. Χρύσιππος δὲ λέγει τὴν γῆν Ῥέαν κεκλῆσθαι, ἐπειδὴ ἀπ' αὐτῆς ῥεῖ τὰ ὕδατα. Κρόνος δέ ἐστι τὸ εὐμηχάνημα, αἴτιον κατάρχον μεθόδων.

Ῥέα, παρὰ τὴν ἐπὶ τάδε ῥεῦσιν. τὴν αὐτὴν γὰρ φασὶ τῇ προνοίᾳ, ἄνωθεν ἐπὶ γῆν ἠκούσῃ.

Ῥέθη, σημαίνει τὰ μέλη· Ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη: — διὰ τὸ ῥᾳδίως φαίνεσθαι τὰ ἤθη δι' αὐτῶν. οὕτω γὰρ ἐκ τῆς ποιᾶς αὐτῶν συστάσεως τὰ πάθη τῆς ψυχῆς θεωροῦμεν, χαιρούσης, λυπουμένης. ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ ῥέειν τὰ ἤθη τῆς ψυχῆς. Αἰολικῶς δὲ ῥόθος ἢ ῥεῦθος λέγεται τὸ πρόσωπον, ἢ προσώπου ἐρύθημα· μέλος, σπλάγχνον.

Ῥέξας] παρὰ τὸ ἔρδω τὸ θύω, ὑπερβιβασμῷ, ῥέδω· τροπῇ Δωρικῇ, ῥέζω· ὁ μέλλων, ῥέξω. σημαίνει τρία· τὸ πράττω, ὡς τὸ, — μέγ' ἐν Ἄργει ἔρεξας: — τὸ θύω, ὡς τὸ, Ἄλλος ἄλλῳ ἔρεζε θεῶν: — καὶ τὸ τῇ χειρὶ καταψῶ, ὡς τὸ, Χειρί τέ μιν κατέρεξεν.

Ῥάβδος, παρὰ τὸ ῥάσσω· ἢ παρὰ τὸ ῥαπίζω· ἢ παρὰ τὸ ῥάπτω τὸ ῥαπίζω, ῥάπδος καὶ ῥάβδος. ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ ῥᾷον βαίνειν ἐν τῇ ὁδῷ. βαρύνεται· τὰ εἰς δος δισύλλαβα, εἴτε ἀρσενικὰ εἴτε θηλυκὰ, εἴτε κύρια εἴτε προσηγορικὰ, μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνου, βαρύνεται, Φροῦδος, πάρδος, σάρδος, ῥάβδος ὄνομα προσηγορικόν.

Ῥαδάμανθυς· ἢ ὅτι περὶ τὰ ῥόδα ἐμάνη τὰ ὑπὸ τοῦ ταύρου προϊέμενα, ἢ ὅτι ἐν Ῥόδῳ παρὰ ταῖς Ἰλιάδεσιν ἐπαιδεύθη.

Ῥαδαλὸν δονακῆα, Ἰλιάδος σ'. οὕτω Ζηνόδοτος· Ἀρίσταρχος δὲ ῥαδηλόν. ῥαδαλὸν δὲ ἀκουστέον τὸ εὐκράδαντον καὶ εὐδιάσειστον διὰ τὸ ὕψος. γράφεται δὲ καὶ — παρὰ Ῥοδανόν· ἔστι δὲ ποταμός.

Ῥαθυμεῖν, τὸ ἀργεῖν, ἢ καὶ τρυφᾶν, ἢ τὸ τοῖς ἀφροδισίοις σχολάζειν.

Ῥαῖσαι, τρισύλλαβον· οἱ Ἀττικοὶ τὸ ἐκ νόσου ἀναλαβεῖν.

Ῥάμνος, ὃ καὶ ἄγνον φασὶ διὰ τὸ συγγενές· παρὰ τὸ στερέμνιον καὶ καρτερὸν πρὸς ἡδονάς· ὅθεν καὶ τὸν Ἠλίαν ἐκ προσώπου τῆς Ἰεζάβελ φεύγοντα, ὑπὸ ῥάμνον ἐλθεῖν· ὅτι τῶν φευγόντων τὸν οἶστρον καὶ τὴν γυναικὸς ἡδονὴν καταγώγιόν ἐστι τὸ τῆς ἁγνίας ξύλον, ἀπὸ τοῦ ἀρχιπαρθένου Χριστοῦ πεφυτευμένον τοῖς τὴν ἁγνίαν ἀσπαζομένοις. 702

Ῥαδανίζειν, τὸ τινάσσεσθαι καὶ κινεῖσθαι, τὸ παρὰ ταῖς γυναιξὶ λεγόμενον, ὡς Ἡρακλέων ἐν ὑπομνήματι σ' Ἰλιάδος. Ἄλλως.

Ῥάδινα, ῥ[illegible]. βακτηρίαν· ἐπειδὴ τὰ βοτὰ ταύτῃ ἐλαύνεται. ἢ βάτος, ἀπὸ τοῦ ἐπ' αὐτῇ βαίνειν. Νίκανδρος ἐν Θηριακοῖς.

Ῥαδινώτερον, κοῦφον, ἐλαφρότερον· παρὰ τὸ δαμάζεσθαι ῥᾷον· ἢ ἐκ τοῦ ῥέω ῥεάδην· ἐξ οὗ ῥαδινός.

Ῥαθάμιγγες, σταγόνες, ῥανίδες. γίνεται παρὰ τὸ θαμὰ θαμίζω. θάμιξ· κατὰ πλεονασμὸν τοῦ γ μετὰ τοῦ ῥέα, ῥεθάμιγξ· καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς α, ῥαθάμιγξ. σημαίνει δὲ τὰς συνεχεῖς καὶ πυκνὰς καὶ ἀλλεπαλλήλους ῥανίδας, Ἰλιάδος λ'. ἢ ὁ ἀπὸ τῶν ἵππων κονιορτός.

Ῥάκος] παρὰ τὸ ῥήσσω ῥήξω, γίνεται ῥῆχος καὶ ῥάκος, καὶ ῥάκιον ὑποκοριστικῶς.

Ῥάμνος, εἶδος ἀκανθώδους φυτοῦ· παρὰ τὸ ῥᾷον τέμνεσθαι, κατὰ ἀντίφρασιν. ἢ παρὰ τὸ ῥᾷον δονεῖσθαι, κατὰ τροπὴν τοῦ δ εἰς μ. ἢ παρὰ τὸ ῥάττω (ὃ σημαίνει δύο, τό τε πλήττω, καὶ τὰ διεστῶτα συνάπτω) ὁ παθητικὸς παρακείμενος, ἔρραμμαι τὸ πέπληγμαι· ἐξ αὐτοῦ ῥάμμος· καὶ τροπῇ τοῦ ἀμεταβόλου εἰς ἀμετάβολον, ῥάμνος, ἡ πλήσσουσα.

Ῥαπίσαι, τὸ πατάξαι τὴν γνάθον ἁπλῆστῳ χειρί.

Ῥαντίζω] ἐκ τοῦ ῥαίνω ῥανῶ ῥανίζω· καὶ πλεονασμῷ τοῦ τ, ῥαντίζω.

Ῥαπίδες· κρηπῖδες· ἆρον τὸ κ, καὶ τρέψον τὸ η εἰς α. ἢ ἀπὸ τοῦ ἀρπὶς ὀξυτόνου, μετὰ τοῦ ι, ὑπερθέσει καὶ συστολῇ χρονικῇ, ῥαπίς.

Ῥάρος, οἱ μὲν, λέγουσιν ὄνομα τόπου· οἱ δὲ, τὴν γαστέρα· ἐξ οὗ καὶ ῥάριον λέγεται τὸ βρέφος. οὕτως εὗρον τὸ λεξείδιον.

Ῥά σφιν] τὸ πλῆρες, ἆρα σφιν· πέπονθεν ἔκθλιψιν τοῦ α. εὕρηται ἡ σφὶ ἀντωνυμία παρὰ τῷ ποιητῇ σὺν τῷ ν· Συρακούσιοι δὲ ψίν λέγουσι· Λάκωνες, σφίν.

Ῥάχις, ὡς μὲν Ἀπολλόδωρος, ἀπὸ τοῦ ῥῆξις εἶναι, καὶ τὰ δεξιὰ μέρη διακρίνειν ἀπὸ τῶν εὐωνύμων· ὡς δέ τινες, τράχις, διὰ τὴν τραχύτητα τῶν συνεστηκότων αὐτῇ κονδύλων· διὰ τοῦτο δὲ καὶ ἀκανθοτάτας ἐκ τούτων ἀποφύσεις εἶναι. ἔστι δὲ καὶ ἐπὶ πέτρας καὶ ἐπὶ σώματος· καὶ ἐπὶ μὲν σώματος, εἴρηται παρὰ τὸ τραχὺ, ὡς Εὐριπίδης ἐν Ἑκάβῃ ἀκανθώδη εἶπε τὴν ῥάχιν· ἢ παρὰ τὸ ἐν αὐτῇ προσρήσσειν πάντα τὰ πλευρά. ἐπὶ δὲ τῆς πέτρας, παρὰ τὸ ὀξέα τινὰ ἔχειν καὶ τραχέα. κυρίως δὲ πᾶς ὁ πετρώδης αἰγιαλὸς ῥαχίας καλεῖται. καὶ γῆ δέ τις ἐν τοῖς μετάλλοις οὕτω καλουμένη. παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ ῥαχία λέγεται ἡ τοῦ ὄρους· παρ' ἑτέροις δὲ, ὁ σύνδενδρος τόπος. εἴρηται ῥαχία παρὰ τὸ ῥάχει ἐοικέναι· ἢ παρὰ τὸ ῥάσσω· οὗ ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔρραγον.

705 Ῥάχος, ἀρσενικῶς, ὁ σκόλοψ ὁ ἀκανθώδης· καὶ ἐπὶ τῆς ἀμπέλου, ἐπεὶ ἀποξύνεται ἐν τῷ ἀποτέμνεσθαι· καὶ ῥαχῶσαι, τὸ τέμνειν.

Ῥεῖα διακρίνω. λέγεται καὶ ῥέα· καὶ γράφεται παρὰ τὸ ῥέω, ῥέα· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, ῥεῖα. καὶ τί μετέχει; τὸ γὰρ εὐχερὲς ῥεύσει ἔοικεν. ὡς τὸ ἠρέμα παρὰ τὸ ἤρεμα.

Ῥεῖθρον] παρὰ τὸ ῥέω, ῥέεθρον· καὶ κράσει, ῥεῖθρον. σημαίνει δὲ δύο, τὸ ῥεῦμα, καὶ τὸν λιμένα, ἐν Ὀδυσσείᾳ.

Ῥειώνη, τὴν Ἥραν φησὶν Εὐφορίων.

Ῥείτης] ἐκ τοῦ ῥέω, ῥεέτης· καὶ κατὰ συναίρεσιν ῥείτης· ἐξ οὗ τὸ βαθυρρείτης καὶ ἐϋρρείτης. ῥειτός, ἢ ῥῖτος. ῥειτοὶ δὲ ποταμοί εἰσι δύο, διὰ φάραγγος ὑπὸ γῆν ῥέοντες ἐν τῷ Θριασίῳ πλησίον Ἐλευσῖνος. λέγει Ὧρος διὰ διφθόγγου ῥειτός, καὶ ὀξύνεται· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς, διὰ τοῦ ι ῥῖτος, καὶ βαρύνεται, ὡς σῖτος.

Ῥηγνύμενον, προσρησσόμενον, φθειρόμενον τὸ κῦμα, ἀπὸ τοῦ ῥήσσω· τοῦτο παρὰ τὸ ῥῶ τὸ φθείρω· καὶ ῥηγνύω ῥηγνύσω, ῥηγνύσκω.

Ῥηγμίν, κυρίως ἐπὶ τοῦ προσρησσομένου τῇ γῇ ὕδατος, ὡς τὸ, — ἁλὸς ῥηγμῖνα βαθεῖαν: — καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ, — βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης: — παρὰ τὸ ἐκεῖ ῥήσσεσθαι καὶ οἱονεὶ κεκλᾶσθαι τὰ κύματα.

Ῥήγιον, πόλις πλησίον Σικελίας· ἐπειδὴ σεισμοῦ γενομένου, ἀπετελέσθη τὰ ἐκεῖ, ῥαγέντος τοῦ τόπου ἐκείνου.

Ῥῆγος, τὸ πορφυροῦν περιβόλαιον· ῥέξαι γὰρ τὸ βάψαι, καὶ οἷον μεταποιῆσαι. ὅτι δὲ ῥαγεῖς ἔλεγον τοὺς βαφεῖς, καὶ ῥέγος τὸ βάμμα, σαφὲς Ἀνακρέων ποιεῖ, — ἁλιπόρφυρον ῥέγος: — καὶ παρὰ Ἰβύκῳ, Ποικίλα ῥέγματα.

Ῥαψῳδοὶ καὶ ῥαψῳδοῦντες, οἱ τὰ Ὁμήρου ἔπη ἀπαγγέλλοντες ἐν τοῖς θεάτροις. ῥαψῳδῆσαι οὖν ἐστιν ἤτοι τὸ φλυαρῆσαι, ἢ ἁπλῶς λαλεῖν καὶ ἀπαγγέλλειν, χωρὶς ἔργου τινός.

Ῥήτωρ, πόθεν ὠνόμασται; ἢ ἀπὸ τοῦ ῥύδην λέγειν· ἢ ἀπὸ τοῦ συνηγορεῖν τῷ νόμῳ· ῥήτρα γὰρ κατὰ Δωριεῖς ὁ νόμος.

Ῥῆμα· ἀπὸ τοῦ ῥῶ τὸ λέγω· (ἔστι δὲ δευτέρας συζυγίας) ὁ μέλλων, ῥήσω· ἐξ οὗ ῥῆσις, καὶ ῥήτωρ, καὶ ῥητήρ, Ἰλιάδος ι', Μύθων τε ῥητῆρ' ἔμεναι: — ἀντὶ τοῦ διδασκάλου τῶν ἐσομένων λόγων.

Ῥήτρη, ἡ ἐπὶ τοῖς ῥητοῖς συνθήκη. Ῥήτρα, συνθήκη, ὁμολογία. Ταραντῖνοι δὲ, νόμον καὶ οἷον ψήφισμα· οἱ δὲ, σύγγραμμα. καὶ ῥητροφύλακας, τοὺς γραμματοφύλακας.

Ῥήτωρ, παρὰ τὸ ῥῶ τὸ λέγω· ὁ τῷ δήμῳ συμβουλεύων τὰ συμφέροντα, καὶ ὁ ἐπὶ οἰκείοις λήμμασι σύμβουλος.

Ῥηξήνορα, τὸν ῥηγνύντα τῇ ἠνορέῃ, τουτέστι τῇ ἀνδρείᾳ, ἀνδρεῖον· ἢ τὸν ῥέξαι τὶ καὶ πρᾶξαι τῇ ἠνορίῃ δυνάμενον.

Ῥιγεδανῆς Ἑλένης, Ἰλιάδος γ'. παρὰ τὸ ῥῖγος, ῥιγεδανός, ὡς μῆκος μηκεδανός.

Ῥίγησε] ῥιγῶ· ὁ μέλλων, ῥιγήσω, συζυγία δευτέρα, ἐπὶ τοῦ φοβοῦμαι, ὡς τὸ, Ῥίγησεν δ' ὁ γέρων: — ῥιγῶ δὲ ῥιγώσω, συζυγία τρίτη, ἐπὶ τοῦ ψύχους, ὡς τὸ, — οὐκ ἔφάμην ῥιγωσέμεν: — ἀντὶ τοῦ οὐχ ὑπέλαβον ῥιγῶσαι. ἀμφότερα δὲ ἐκ τοῦ ῥῖγος γίνεται· τοῦτο ἀπὸ 704 τοῦ φρίσσω φρίγος καὶ ῥῖγος· ὅθεν τὸ ι μακρόν· ἡ γὰρ ἀποβολὴ τοῦ φ ἔκτασιν πεποίηται τοῦ ι. σημαίνει δὲ τὸν φόβον. ἐκ δὲ τοῦ ῥῖγος, ῥίγιον τὸ κτητικόν· σημαίνει δὲ τὸ φρικτῶδες καὶ χαλεπόν· ὅθεν καὶ, ῥίγιστα, Ἰλιάδος ε', τὰ φρικτὰ καὶ χαλεπά. ὁμοίως δὲ καὶ ἐπὶ τῆς νόσου, τὸ μὲν ῥῖγος, παροξύνεται· τὸ δὲ φρικτόν, ὀξύνεται.

Ῥίζα, δι' ἧς ῥέει τὸ ζῆν ἄνω τοῖς δένδροις· παρὰ τὸ ῥέειν δι' αὐτῆς τὸ ζῆν· ἢ παρὰ τὸ ἵζω τὸ κάθημαι, ἵζα καὶ ῥίζα, παρὰ τὸ προσιζάνειν ἐν τῇ γῇ· ἢ παρὰ τὸ ἔρα ἡ γῆ, ἔριζά τις οὖσα, κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ε.

Ῥικνοῖσι] ῥικνοῖσιν ἐπισκάζουσι πόδεσσιν: — ἀντὶ τοῦ ἐφθαρμένοις. καὶ, ἄψεα ῥικνά: — μέλη τὰ ῥυτίδας ἔχοντα. παρὰ τὸ τὸν ῥινὸν κατακεκνίσθαι, ἤγουν τὸ δέρμα φθείρεσθαι.

Ῥίμφα, σημαίνει τὸ ταχέως· παρὰ τὸ ῥίπτειν ἑαυτὸν διὰ τάχος. ὡς παρὰ τὸ κρύπτω, κρύφα, οὕτω παρὰ τὸ ῥίπτω ῥίφα· καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ, ῥίμφα.

Ῥίν, ὤφειλε διὰ διφθόγγου γράφεσθαι· ἀπὸ γὰρ τοῦ ῥέω γίνεται· ἐκ γὰρ τῆς ῥινὸς ῥέουσι καὶ κατέρχονται τὰ περιττώματα τῆς κεφαλῆς. ἀλλ' ἡ παράδοσις διὰ τοῦ ι, ὡς δικατάληκτον.

Ῥινός] Ῥινὸς ὑπὲρ πυμάτης: — ὧδε ἐπὶ τοῦ μυκτῆρος δέρματος· ἐπὶ δὲ τῆς ἀσπίδος, Σὺν δ' ἔβαλον ῥινούς: — σημαίνει βύρσας, ἀσπίδας. ῥινός, τὸ δέρμα, ἀπὸ τοῦ ῥίνη, ὅπερ ἐστὶν εἶδος ἰχθύος· ἢ παρὰ τὸ ῥίον, ὃ σημαίνει τὸ ἄκρον· καὶ γὰρ τὸ δέρμα ἄκρον ἐστί, καὶ οἱονεὶ ἐπιφάνεια τῆς σαρκός. Χοιροβοσκός· ὁ δὲ Ὧρος λέγει, ῥινὸς λέγεται, ὅτι δι' αὐτοῦ ῥέουσιν οἱ ἱδρῶτες.

Ῥινοτόρος, σημαίνει τὸν διακόπτοντα καὶ τιτρώσκοντα τοὺς ῥινούς. ῥινοὶ δὲ καλοῦνται αἱ ἀσπίδες. Ἡσίοδος, Ῥινοτόρῳ Κυθέρεια Φόβον καὶ Δεῖμον ἔτικτεν: — ἤγουν ἀφροσύνη τῷ θράσει συνεμίσγετο.

Ῥίον, τὸ ἀκρωτήριον· ἐπεὶ περιῤῥεῖται ὕδατι. ἴσως δὲ καὶ ἐκ τοῦ ἀκρωτήριον γέγονε μείωσις· ἵν' αἱ τρεῖς πρῶται συλλαβαὶ ὦσιν ἀφῃρημέναι. ἢ ὄριόν ἐστιν· ἐξ οὗ ἐστιν ὁρᾷν· καὶ γὰρ σκοπὴ λέγεται.

Ῥίπες, σημαίνει τὰ κατεσκευασμένα πλέγματα ἐπὶ τῆς οἰσύας· ἢ ψίαθοι· ἴσως ἀπὸ τοῦ ῥίπτεσθαι ἐν παντί. καὶ ῥίπεα, πλέγμα τί ἐστιν ἐκ λύγων.

Ῥιπή. παρὰ τὸ ῥίπτω ῥιπή, ἡ ῥιπτομένη. τίθεται δὲ ἡ

λέξις ἐπὶ βίας πνευμάτων. ἔστι δὲ καὶ ὄνομα πόλεως, ὡς λέγει ὁ Χοιροβοσκὸς παρὰ τῷ ποιητῇ. παρὰ τὸ ῥιπίζω· εὐρίπιστος γάρ ἐστιν ἡ πόλις. σημαίνει δὲ καὶ φοράν. ἀπὸ δὲ τοῦ ῥίπτω, ῥιπίζω· καὶ ἀπὸ τοῦ ῥίπτω, ῥιπτή καὶ ῥιπή.

Ῥιττάζων, ῥίπτων. παρὰ τὸ ῥίον τὸ ἀκρωτήριον, ῥίπτω ἐστὶ τὸ πετάζω, βαρύτονον· ῥιπτῶ δὲ τὸ ἐξουθενῶ, περισπώμενον· ἐξ οὗ καὶ τὸ, Ἐξελεξάμην παραῤῥιπτεῖσθαι: — τὸ δὲ ῥίπτασκον, οὐκ ἔστιν Ἰωνικόν· οὐδὲ γὰρ τῷ ε παραλήγεται· καὶ τινὲς μὲν φασὶν ἀπὸ ἐνεστῶτος αὐτὸ εἶναι· παρῆκται γὰρ ἀπὸ τοῦ ῥιπτάζω ῥιπτάσκω, ὡς φάζω φάσκω· ἢ συγκοπῇ Ἰωνικῇ, ῥιπτάζεσκον, ῥίπτασκον· τὸ δὲ ῥίπτω παραγωγόν ἐστιν ἀπὸ τοῦ ῥέπω.

Ῥοιά] τὰ εἰς α λήγοντα θηλυκὰ, εἰ μὲν τῷ ο παραλήγεται, παροξύνεται, οἷον χρόα, ῥόα, πόα· εἰ δὲ τῇ οι 705 διφθόγγῳ, ὀξύνεται· οἷον, χροιά, ῥοιά, ποιά.

Ῥοδανία· οἱ μὲν, τὴν ῥοδέαν φασίν· οἱ δὲ, τὴν ῥοδοδάφνην· ἄλλοι δὲ εἶδος ἀμπέλου, τῆς ἐχούσης ξανθὴν σταφυλήν.

Ῥόδος, ἡ νῆσος· παρὰ τὸ πολὺν ῥοῦν αὐτόθι δονεῖσθαι πρὶν φανῆναι τὴν νῆσον.

Ῥόδον] παρὰ τὸ ὄζω, ὄδον, καὶ κατὰ ἀντίφρασιν, τὸ μὴ ὄζον, ἀλλ' εὔοσμον ὄν.

Ῥόθος, θόρυβος· καὶ ῥόθιον, σημαίνει τὸ ὁρμητικόν. ῥόθιον λέγεται καὶ τὸ κῦμα τὸ καταταχῦνον τῇ ῥοῇ· καὶ ἁπλῶς τὸ κῦμα, καὶ ἡ σφοδρὰ τῶν κωπῶν κίνησις· καὶ ὁ ἐκ τούτων ἦχος, παρὰ τὸν ῥόθον τὸν ἐκ τῶν κωπῶν ἀκουόμενον.

Ῥοῖζος, πεποιημένη φωνή· σημαίνει δὲ ῥύμην, ὁρμὴν, ἦχον. ἀπὸ τοῦ τρίζω, γίνεται τρίζος· πλεονασμῷ τοῦ ο, τροῖζος· ἀποβολῇ τοῦ τ, ῥοῖζος. ἢ ἀπὸ τοῦ πῦρ πυρὸς πυρίζω· καὶ συγκοπῇ, πρίζω· πλεονασμῷ τοῦ ο, προίζω· καὶ ἐξ αὐτοῦ προῖζος· καὶ ἀποβολῇ τοῦ π, ῥοῖζος· ὅθεν καὶ ῥοιζηδόν· καὶ ῥοίζησεν, Ἰλιάδος κ΄, ἀντὶ τοῦ ποιὸν ἦχον ἀπετέλεσε, τουτέστι συριγμόν. πεποιημένη δὲ ἡ λέξις.

Ῥόπαλον, παρὰ τὸ εἰς ἕτερον μέρος ῥέπειν· ἢ παρὰ τὴν ῥοπὴν καὶ τὸ ἀλοιᾶν τὸ τύπτειν.

Ῥομφαία] παρὰ τὸ ῥέπω ῥοπή ῥοπαία καὶ ῥομφαία.

Ῥοφῶ. οἱ Ἀττικοὶ ῥόφω λέγουσι βαρυτόνως· οὐχ ὑγιῶς· ὁ γὰρ μέλλων, ῥοφήσω. ἔστιν οὖν ῥοφῶ· οἱ δὲ Δωριεῖς, ῥυφῶ.

Ῥοχθεῖ] Ῥοχθεῖ δὲ κῦμα: — πλεονασμῷ τοῦ χ, παρὰ τὸ ῥόθιον, ῥοθῶ ῥοθεῖ. ἐν ἄλλοις δὲ σημαίνει τὸ πρὸς τὴν ξηρὰν ἀντικρούειν· ἴσως παρὰ τὸν ῥοῦν καὶ τὸν ἦχον. ῥοχεῖ καὶ ῥοχθεῖ. ἢ ἀπὸ τοῦ ῥέω ῥοχῶ, ὡς λέγω λοχῶ· καὶ πλεονασμῷ τοῦ θ. ῥοχθῶ. ὡς τὸ, Ῥόχθει ὑπὸ κῦμα: — ποιὰ φωνή ἐστι. τὸ γὰρ ὕδωρ εἰς τὰ κοιλώματα τῶν πετρῶν εἰσιὸν, δοκεῖ τινὰ ποιεῖν ἦχον, ῥόχθ, ῥόχθ.

Ῥῶ, σημαίνει ἑπτά· τὸ λέγω· (ἐξ οὗ καὶ ῥῆσις καὶ ῥῆμα ὁ λόγος· ἀπὸ τοῦ ἔῤῥηκα· ὁ παθητικὸς, ἔῤῥημαι) τὸ ῥέω, ἐξ οὗ καὶ ῥεῖθρον· τὸ φθείρω, ἐξ οὗ καὶ ῥαῦς καὶ γραῦς, ἡ διεφθαρμένη· τὸ ὁρμῶ, ἐξ οὗ καὶ ῥώσασθαι, τὸ ὁρμῆσαι· τὸ σπεύδω, ἐξ οὗ καὶ ῥώσασθαι τὸ σπουδάζειν· τὸ πράττω, ἐξ οὗ καὶ τὸ ῥέζω· τὸ ὑγιαίνω, ἐξ οὗ καὶ ῥώμη.

Ῥωγὰς μεγάλη] παρὰ τὸ ῥήσσω ῥηγὰς καὶ ῥωγάς, ὡς τὸ πτήσσειν, πτώσσειν· ῥωγάδες δὲ, πέτραι εἰσί· καὶ τὴν ὀρσοθύραν, ῥωγάδα καλοῦσιν, οἷον ἔκρηγμα οὖσαν καὶ διακοπὴν τοῦ τοίχου. ζήτει εἰς τὸ ἀνὰ ῥωγάς. καὶ ῥωγαλέον, τὸν διεῤῥωγότα καὶ ἐσχισμένον.

Ῥώμη· ἐπὶ μὲν τῆς ὑγείας, παρὰ τὸ ῥῶ· οὗ ὁ παρακείμενος, ἔῤῥωμαι· ὁ μέλλων, ῥώσω· ῥηματικὸν ὄνομα, ῥώμη, ὡς γνώσω γνώμη. ἐπὶ δὲ τῆς πόλεως, ἀπὸ Ῥώμου καὶ Ῥωμύλου τῶν Αἰνείου παίδων. Ὧρος.

Ῥὼξ, ζῶον ἐστὶ μικρὸν, ῥαγίῳ σταφυλῆς ὅμοιον· περιφερὲς γάρ ἐστιν, ὡς οἱ ἑωρακότες μοι εἶπον. Ὧρος. παρὰ τὸ ῥήσσω ῥήξω ῥὴξ καὶ ῥώξ. ἔστι δὲ εἶδος σκορπίου.

Ῥῶπες, ὕλη καὶ ὑλώδη φυτά. καὶ ῥωπογράφους, τοὺς τὰ τοιαῦτα ὑπογράφοντας. καὶ τὸν κοῦφον φόρτον, ῥῶπον λέγουσιν· ὅθεν καὶ ῥώπια, τὰ οὐ στερέμνια· καὶ ῥωπήϊα, δρυμοί. φρύγανα, ἰσχνότερα φυτά. ἀπὸ τοῦ ῥέπω 706 ῥέψω· τροπῇ, ῥόψ· καὶ αὐξήσει, ῥώψ, ὡς βλώψ· καὶ ῥῶπος, ὁ παντοδαπὸς φόρτος.

Ῥωχμός] Ῥωχμὸς ἔην γαίης, Ἰλιάδος ψ΄· τόπος ἐστὶ κεχαραγμένος ὑπὸ ὀμβρίου ὕδατος. παρὰ τὸ ῥήσσω, ῥηγμός· καὶ μεταθέσει, ῥωχμός. σημαίνει δὲ ῥῆξιν.

Ῥυδόν] — ῥυδὸν ἀφνειοῖο: — ἄγαν πλουσίου· ἀπὸ τοῦ περιῤῥεῖν τὸν πλοῦτον.

Ῥυηφένεια] σημαίνει ἡ λέξις πλοῦτον· καὶ ῥυηφενέων ἀνδρῶν, τῶν πλουσίων· παρὰ τὸ ῥυῆναι τὸν ἄφενον. σύγκειται δὲ ἡ λέξις παρὰ τὸ ῥύδην καὶ ἄφενος, τουτέστι τὴν τοῦ πλουσίου ῥύσιν.

Ῥυθμός] τῇ τῆς κινήσεως τάξει, ῥυθμὸς ὠνόμασται· ῥύμη γὰρ ὁμοίαν ὑποποιεῖ· ὁ δὲ Ὧρος, ἀπὸ τοῦ ῥύω ῥύσω· ῥηματικὸν ὄνομα, ῥυσμός· καὶ τροπῇ τοῦ σ εἰς θ. ἢ ἐκ τοῦ ἐρύω τὸ ἑλκύω, ἐρυσμός· καὶ ἀφαιρέσει τοῦ ε, καὶ τροπῇ, ῥυθμός· καὶ ῥυθμίζει, ἀντὶ τοῦ διατυποῖ, κανονίζει, εὐθύνει.

Ῥυμβόνες, εἰσὶν αἱ εἰλήσεις καὶ κινήσεις τῆς σπείρας, οἱονεὶ τὰς κοτυλώδεις καμπάς· Ῥεμβόνας ἀζαλέῃσιν ἐπηρεφέας βολίδεσσιν. Ἀπολλώνιος.

Ῥυμβός] ῥέω ἐστι ῥῆμα· ἀφ' οὗ ῥύσις καὶ ῥυτὸς καὶ ῥυσμός· εἶτ' ἐλλείψει τοῦ σ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ β, ῥυμβός.

Ῥύμβῳ] Ῥύμβῳ καὶ τυπάνῳ Ῥείην Φρύγες ἱλάσκονται: — μυστικῷ σανιδίῳ, ὃ στρέφουσιν εἰς τὸν ἀέρα, καὶ ἦχον ἐμποιοῦσι. ῥύμβος δὲ καὶ ῥέμβος δίχως λέγεται. ἔστι δὲ τροχίσκος, ὃν τύπτοντες ἱμᾶσι καὶ στρέφοντες, ποιοῦσι περιδονεῖσθαι καὶ ψόφον ἀποτελεῖν. ῥύμβον δὲ αὐτὸν Εὔπολις εἶπε. καλεῖται δὲ καὶ βρυτήρ.

Ῥύμη] ῥέω ἐστὶ ῥῆμα· καὶ ῥύω ῥύσω. ῥύμη· τὸ δὲ ῥύω παρὰ τὸ λύω, τροπῇ τοῦ ἀμεταβόλου εἰς ἀμετάβολον.

Ῥυμός, τὸ μεταξὺ κατὰ μῆκος ξύλον τοῦ ἅρματος, ἤγουν τὸ προηρτημένον τῷ ζυγῷ ὀρθὸν ξύλον. παρὰ τὸ ἐρύω ἐρύσω, ῥηματικὸν ὄνομα, ἐρυσμός· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ε καὶ σ, ῥυμός.

Ῥυσμός, εἰκὼν, ἰδέα, σχῆμα· Διονύσιος ὁ περιηγητής, Σχῆμα δέ τοι Ἀσίης ῥυσμὸς πέλει.

Ῥύπος, παρὰ τὸ χροῦς καὶ τὴν ὑπὼν μετοχήν, ὁ ὑπὼν τῷ χροΐ.

Ῥύσια, ἐνεχυρώματα πατήρια· Ῥύσι' ἐλαυνόμενος, Ἰλιάδος λ΄, ἀντὶ τοῦ ἐνέχυρα, τὰ ἀντὶ τινῶν ἑλκόμενα, ἅπερ ἀντὶ τῶν ἡρπασμένων ἁρπάζονται. λέγεται ῥύσια καὶ τὰ ὑπὲρ ὑγείας καὶ εὐτυχίας εὐχαριστήρια, παρὰ τὸ ῥύεσθαι, ὡς παρὰ Διονυσίῳ τῷ περιηγητῇ, Ῥύσια δ' Ἀπόλλωνι χοροὺς ἀνάγουσιν ἅπασαι.

Ῥυσός, παρὰ τὸν ἐρύσω μέλλοντα, ὁ συνελκυσμένος τὴν σάρκα καὶ ῥυτιδῶν.

Ῥυσαί, αἱ ἀπογεγηρακυῖαι καὶ ῥυτίδας ἔχουσαι· ῥυτίδες δὲ καλοῦνται αἱ ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ δέρματος συστροφαί. παρὰ τὸ ἐρύω, ἐρυτὶς καὶ ῥυτίς, ἡ συνελκυσμένη σάρξ.

Ῥυστάζειν, τὸ μετὰ βίας ἕλκειν· παρὰ τὸ ἐρύω ἢ ῥύω· καὶ πλεονασμῷ, ῥυστάζειν. ἔστι δὲ τὸ μετὰ βίας καὶ

ἀνάγκης ἕλκειν καὶ μίγνυσθαι γυναικί. καὶ Λυκόφρων ῥυσταγμάτων λέγει.

Ῥυτήρ, ἑλκυστήρ. ἀπὸ τοῦ ἐρύω ἐρυτήρ· καὶ ἀποβολῇ τοῦ
707 ε. Ἰλιάδος η, — ἐν δὲ ῥυτῆρσι τάνυσθεν: — παρὰ τὸ ἐρύειν, ὅ ἐστιν ἑλκύειν.

Ῥυτοῖς, μεγάλοις, ἑλκυστοῖς, ἢ κυλιστοῖς· ἀπὸ τοῦ ἐρύω. καὶ, Ῥυτοῖσι λάεσσι, τοῖς ἑλκυστοῖς λίθοις διὰ τὸ μέγεθος.

Ῥυτήρ, ὁ ἱμάς· κυρίως καὶ τὰ ἡνία· παρὰ τὸ ῥύεσθαι ἵππους καὶ τοὺς ἐποχουμένους, ὅπερ ἐστὶ σώζειν.

Σ.

Σίγμα τὸ στοιχεῖον, παρὰ τὸ σίζω, σίγα, καὶ σίγμα· ἀπὸ τῆς περὶ τὸν φθόγγον δυνάμεως. τὸ σι, ι· τὰ γὰρ εἰς α λήγοντα ὀνόματα τῶν στοιχείων ἑνὶ φωνήεντι θέλει παραλήγεσθαι, α, β, γ, δ.

Σαβάζιος, ὁ Διόνυσος· διὰ τὸν γινόμενον περὶ αὐτὸν θίασον· τὸ γὰρ εὖ βαδίζειν οἱ βάρβαροι σεβάζειν λέγουσιν. ὅθεν καὶ τῶν Ἑλλήνων τινὲς ἀκολουθοῦντες τὸν * εὐασμὸν σαβασμὸν προσηγόρευσαν.

Σάγαρις, ποταμὸς Φρυγίας· ἀπὸ Σαγάριδος τοῦ υἱοῦ Μίδου. Σάγγαρις, ποταμὸς Φρυγίας· ὅτι Σάγγαν τινὰ ἀσεβήσαντα εἰς τὴν Ῥέαν μετέβαλεν εἰς τοῦτο τὸ ὕδωρ· καὶ ἀπ' αὐτοῦ τὸν τόπον κληθῆναι.

* Σάγμα, παρὰ Ἀριστοφάνει ἀποθήκη τῶν ὅπλων· παρὰ τὸ σάγη, τουτέστιν ἀσπίς.

Σαθρός, σημαίνει τὸν σεσημμένον. ἐκ τοῦ σήπω, σήψω· ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔσαπον· καὶ ἐκεῖθεν σαπρός, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ρ· καὶ τροπῇ τοῦ π εἰς θ. ἢ ἀπὸ τοῦ σταθῆναι σταθρός, καὶ σαθρός, κατὰ ἀντίφρασιν. ἢ παρὰ τὸ σείεσθαι ῥᾳδίως· ἢ παρὰ τὸ σείεσθαι τὰ ἄρθρα· ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ σεσημμένον ἔχειν τὸ ἄρθρον.

Σακέρδως, Ῥωμαϊστὶ ἱερεύς· σάκρα γὰρ παρ' αὐτοῖς λέγεται τὰ ἱερά. σακέρδως οὖν, ὁ τὰ ἱερὰ ἔρδων, ἐλλείψει τοῦ ρ. λέγεται δὲ καὶ σέβω τὸ σφάζω· δύναται καὶ παρ' αὐτοῖς εἶναι ὁ σέβων ἐν τῷ ἔρδειν.

Σακέσπαλος, πολεμικός· ἀπὸ τοῦ πάλλειν τὸ σάκος καὶ κινεῖν τὴν ἀσπίδα. σάκος δὲ ἡ ἀσπίς, ἀπὸ τῶν Σάκων τῶν πρώτως εὑρόντων. οἱ δὲ Σάκες ἔθνος εἰσὶ Θρᾴκης. ἢ παρὰ τὴν σάγην σάγος καὶ σάκος. ἢ παρὰ τὸ σαύω σάκος, ὡς σώζω σῶκος.

Σάκκος, παρὰ τὸ σάσσω τὸ φορτῶ. τέσσαρα δὲ εἰσὶν εἰς κος ὀνόματα γραφόμενα διὰ δύο κκ, σάκκος, λάκκος, μάκκος, κόκκος.

Σαλαμίς, πόλις· ἀπὸ Σαλαμῖνος τῆς Ἀσωποῦ θυγατρός· ὃς ἐλθὼν εἰς Σαλαμῖνα καὶ εὑρὼν Ὄφιν βασιλέα, ἀνεῖλε, καὶ αὐτὸς ἐβασίλευσε.

Σαλάμβας, σημαίνει τὰς θυρίδας τὰς ἀεὶ ἐν σάλῳ οὔσας· Λυκόφρων. ἢ παρὰ τὸ δι' αὐτὰς εἰσβαίνειν τὸ φῶς, τὸ σέλας. καὶ Σαλαμβὰς ἡ δαίμων, παρὰ τὸ ἀεὶ περιφέρεσθαι καὶ ἐν σάλῳ εἶναι, καὶ ὅτι περιέρχεται θρηνοῦσα τὸν Ἄδωνιν. καὶ σαλαΐζειν Ἀνακρέων, ἐπὶ τοῦ θρηνεῖν· σαλεύει γὰρ καὶ ταράττει τὴν διάνοιαν ἡ τοιαύτη ὀδύνη τοῦ θρήνου.

Σαλμυδησσός, ποταμὸς Θρᾴκης· καὶ οἱ κατοικοῦντες Σαλμυδήσσιοι. εἴρηται ἀπὸ τοῦ ἁλμυδησσός τις ὤν, ὁ εἰς τὴν ἅλα ἄττων, ὅ ἐστιν εἰσιών. οὕτως ἐγώ.

Σαλεύω, ἀπὸ τοῦ σάλος· τοῦτο παρὰ τὸ ἅλς, ἁλός.

Σαλακωνεία, ἡ βλακεία.

Σάλπιγξ, παρὰ τὸ σαλπίζω· τοῦτο παρὰ τὸ σέλας καὶ
708 τὸ ὄψ ὀπὸς ἡ φωνή, ὀπίζω, σελαπίζω· καὶ συγκοπῇ καὶ ὑπερβιβασμῷ, σαλπίζω. Σάλπιγξ Ἀθηνᾶς· διὰ τὸ πρῶτον αὐτὴν εὑρεῖν σάλπιγγα, καὶ ἱδρύσασθαι σάλπιγγος Ἀθηνᾶς ἱερὸν ἐν Ἄργει.

Σαμάρεια, πόλις· εἴρηται ἀπὸ τοῦ σήματος τοῦ Ἄρεως· ὅτι ἐν αὐτῇ Ἄρης Ἀσκαλάφῳ τῷ υἱῷ τύμβον ἔχωσεν, ἐν ᾧ καὶ ἐπέγραψε τοῦτο, Σῆμ' Ἄρεως ἔτυμον βεβοημένον Ἑλλάδι φήμῃ· Οὕνεκ' Ἄρης τέκνον ἔχωσε πολ . .

Σαμοθρᾴκη, ἀπὸ Σαμόθρακος υἱοῦ Διός· ἢ ὅτι κεῖται ἡ νῆσος αὕτη καταντικρὺ τῆς Θρᾴκης. φασὶ δὲ Σαμίους αὐτὴν οἰκῆσαι.

Σανίς, οἷον τανίς, παρὰ τὸ τετάσθαι, τὸ ἐπίμηκες ξύλον. σανίδες δὲ, ἐν αἷς ἐγγράφονται οἱ ὀφείλοντες τὶ καὶ οἱ ἠδικηκότες τι.

Σάπειρες, ἐπίθετον· ἡ εὐθεῖα, Σάπειρ. παρὰ δὲ τοῦτο γενέσθαι καὶ ὁ σάπφειρος λίθος λέγεται.

Σαπρός, ὁ σεσηπὼς καὶ παλαιός. εἰς τὸ σαθρός.

Σαπφώ, παρὰ τὸ σάφω τὸ σαφηνίζω· ἢ παρὰ τὸ σάφω τὸ ψηλαφῶ. σάφω Σαφώ, ὡς κλώθω Κλωθώ· καὶ πλεονασμῷ τοῦ π, Σαπφώ. ἢ παρὰ τὸ σαφής.

Σαργάνη] σάσσω ἐστὶ ῥῆμα· καὶ σαγάνη· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ, σαργάνη. ἔστι δὲ πλεγμάτιον ἀπὸ σχοινίου γινόμενον εἰς ὑποδοχὴν ἰχθύων.

Σάρδις] καὶ οἱ πολῖται καὶ ἡ πόλις διὰ τοῦ ι. ὥσπερ παρὰ τὸ πόλιες καὶ ὄφιες γίνεται πόλις καὶ ὄφις κατὰ κρᾶσιν, οὕτω καὶ παρὰ τὸ Σάρδιες Σάρδις. τί οὖν; οἱ πολῖται Σάρδις λέγονται; οὐχί· ἀλλ' ὅτι ἀμφότερα διὰ τοῦ ι γράφονται· Σαρδινοὶ γὰρ λέγονται οἱ πολῖται.

Σαρκάζω, σημαίνει τὸ ψευδέσι λόγοις μέχρι τῶν σαρκῶν κεῖσθαι. ἐτυμώτερον δὲ λέγουσιν οἱ Αἰολεῖς σύρκα· παρὰ τὸ ἀποσύρεσθαι τὸ δέρμα ἀπ' αὐτῆς· τὰς γὰρ σάρκας σύρκας οἱ Δωριεῖς λέγουσι· παρὰ τὸ σύρω σύρξω, σύρξ καὶ σάρξ.

Σάρισσα, εἶδος ἀκοντίου Ἑλληνικοῦ.

Σάω] — σάω δ' ἐρίηρας ἑταίρους: — ἔστι ῥῆμα σέω τὸ σώζω· τροπῇ γίνεται σάω· τὸ παθητικὸν, σάομαι, ἐσαόμην, ἐσάου· καὶ τροπῇ Δωρικῇ τῆς ου εἰς ω, καὶ συναρχομένως, σάω.

Σαπέρδας] Σαπέρδας πέντε, καὶ τέσσαρας πέρκας· Λυκόφρων. σαπέρδαι, αἱ ἀφύαι καλάμοις διηρμέναι καὶ τεταριχευμέναι. ἢ τὰ ὕεια τεμάχη, ἃ ἰόνδην Παφλαγόνες καλοῦσιν. αἱ πέρκαι δὲ, εἶδος ἰχθύος καὶ αὐτὸ τεταριχευμένον. καὶ ἔοικεν ἀπὸ τούτου καὶ ὁ σαπέρδης τὰ ἀπὸ τῶν ἀφυῶν νῦν ταρίχη σημαίνειν. οἱ δὲ ἀκριβέστεροι σαπέρδην φασὶ τέμαχος τεταριχευμένου ἰχθύος· τὸν γὰρ κορακῖνον ἰχθὺν σαπέρδην οἱ Ποντικοὶ φασί.

Σαρπηδών, ὄνομα κύριον. παρὰ τὸ ἅρπη, ὃ σημαίνει τὴν δρεπάνην.

Σαρωνίς. Εὐφορίων φησίν· ἐπειδὴ Σάρων τὶς κυνηγὸς ἐπιδιώκων, ἐκεῖθεν κατεκρημνίσθη εἰς θάλασσαν, διὰ τοῦτο Σαρωνικὸν ἐκλήθη τὸ πέλαγος. Διονύσιος ὁ περιηγητής, — τὴν μέν τε Σαρωνίδα κικλήσκουσι.

Σαρούμενον, κλυδωνιζόμενον· Λυκόφρων· ἀπὸ τοῦ σαίρω· τοῦτο παρὰ τὸ αἴρω τὸ κουφίζω· πᾶς γὰρ ὁ κλυδωνιζόμενος, αἴρεται, καὶ κουφίζεται. ὁ μέλλων, σαρῶ 709
καὶ μετάγεται εἰς ἐνεστῶτα· καὶ γίνεται σαρῶ σαρώσω. καὶ ἐπὶ τοῦ χανεῖν· σάρμα γὰρ τὸ χάσμα φασίν,

ἀφ' οὗ καὶ ὁ γέλως σαρδώνιος· καὶ σαρωνίδες, αἱ κοῖλαι δρύες.

Σάτυρος] παρὰ τὸ σάθη τὸ αἰδοῖον, σάθηρος καὶ σάτυρος· καταφερὲς γὰρ τὸ γένος τῶν σατύρων.

Σαυρωτήρ, ξυστὸν δόρυ· ἢ ὁ στύραξ, ὃ ἔνιοι καὶ οὐρίαχον καλοῦσιν, ὅπου ἐμπήσσεται τὸ σιδήρειον τοῦ δόρατος παρὰ τὸ σταυροῦσθαι καὶ ὀρθοῦσθαι ἐπ' αὐτὸ τὸ δόρυ, σταυρωτήρ τις ὤν. οἱ δὲ αὐτὸ τοῦτο τὸ σιδήρειον στύρακα καλοῦσιν. ἔστι δὲ καὶ εἶδος δένδρου στύραξ· οὗ καὶ ὁ καρπὸς ὁμωνύμως λέγεται στύραξ. λέγεται δὲ σαυρωτὴρ καὶ ἡ τοῦ δόρατος ἀρχὴ, ἐφ' ᾗ στηρίζεται.

Σαώτερος] ἔστι ῥῆμα σῶ τὸ ὑγιαίνω· παράγωγον, σάω· ἐξ οὗ ὄνομα σάος· ἐξ αὐτοῦ σαώτερος. ἔστι δὲ ἀπὸ τοῦ σῶ ῥήματος καὶ σέω, ἐξ οὗ σόος.

Σαίνω, σημαίνει τὸ κολακεύω· καὶ σαίνουροι, οἱ τὰς οὐρὰς συνεχῶς κινοῦντες ἵπποι καὶ κύνες.

Σέλας, ἡ λαμπρότης τοῦ πυρὸς, ἤγουν ἡ λαμπηδών. παρὰ τὸ σάλος, σέλας, (ὡς βάλλω, βέλος) τὸ ἀεικίνητον πῦρ· ἢ παρὰ τὸ σαλεύεσθαι πνοῇ, τὸ καιόμενον καὶ κεραύνιον πῦρ· οἱ δὲ, τὴν ἀστραπήν· οἱ δὲ, τὸ φῶς. ἢ παρὰ τὸ σεύω τὸ ὁρμῶ.

Σελήνη, παρὰ τὸ σέλας νέον ἔχειν· ἢ παρὰ τὸ σέλας ἀεὶ ἓν ἔχειν· ὅθεν καὶ ἕνος ὁ ἐνιαυτὸς, ὁ ἀεὶ νεάζων.

Σέλινον, ἐτυμολογεῖ Ὧρος, τὸ ἐξ ἕλους σευόμενον, ὡς Ὅμηρος φησὶν, — ἐλεόθρεπτον σέλινον.

Σέκρετον, παρὰ τὸ σείειν τὰς κρίσεις.

Σελλοί, Ἰλιάδος π'. ὅτι Ἕλλος καὶ Ἑλλοί, τὸ ἐν Δωδώνῃ τῆς Ἠπείρου κατοικοῦν ἔθνος· καὶ γὰρ οὕτω τινὲς λέγουσι τὸ παρὰ τῷ ποιητῇ, — ἀμφὶ δὲ Ἑλλοὶ Σοὶ ναίουσιν: — εἴρηται δὲ αὐτὸ παρὰ τὸ ἕλος· ἐκ γὰρ τοῦ κατακλυσμοῦ τῆς γῆς, ἔνθα ᾤκουν ἑλώδους γενομένου, μετῴκησαν ἐν Δωδώνῃ. καὶ οἱ μὲν, Ἑλλοὺς αὐτοὺς ἐξεδέξαντο, ὡς Πίνδαρος· δεῖ δὲ ἀπὸ τοῦ σ ἄρχεσθαι τὴν λέξιν Σελλοὺς, ἀπὸ Σελλήεντος ποταμοῦ.

Σελμών, ὄνομα βάρβαρον, ἀπὸ τοῦ ἕλκω, ὁ παθητικὸς παρακείμενος, εἷλμαι· ἐξ αὐτοῦ εἱλμών· ἀποβολῇ τοῦ ι, ἑλμών· καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, σελμών. ἢ ἀπὸ τοῦ ἐλεύθω, ἐλμών καὶ σελμών.

Σεμέλη, παρὰ τὸ σέλας μέλειν, ἤγουν φροντίζειν· Δία γὰρ ᾐτήσατο μετὰ ἀστραπῶν καὶ βροντῶν συγγενέσθαι αὐτῇ· οὗ γενομένου καὶ κεραυνωθείσης, ἐσείσθη τὰ μέλη· καὶ ἐντεῦθεν Σεμέλη.

Σεμίδαλις, παρὰ τὸ σμῶ καὶ τὸ ἄλις, τουτέστι τὸ ἄλις σμῆμα, τὸ πάνυ, οἷον τὸ λεπτομερέστατον.

Σεμνός] παρὰ τὸ σέβω σεβνὸς, καὶ σεμνός, ὁ σεβασμοῦ ἄξιος, ὁ θαυμαστὸς καὶ ἄξιος ἐντροπῆς. καὶ τὰ ἄῤῥητα δὲ καὶ ἀνεξιχνίαστα σεμνὰ λέγεται. καὶ παρὰ Λυκόφρονι, Σεμνῶς κατασκευοῦσα, ἀντὶ τοῦ αἰσχρῶς.

Σεύς, σημαίνει τὸν σκώληκα. οὐχ εὕρηται δὲ ἐν χρήσει ἡ εὐθεῖα, ἀλλ' αἱ πλάγιοι, ὡς παρὰ Ἀριστοφάνει, Ὑπὸ τῶν σέων κατακαμπτόμενος: — ὤφειλε δὲ περισπᾶσθαι, ὡς χῆνες χηνῶν· ἀλλὰ σεσημείωται καὶ τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων ἐννέα, ὥσπερ καὶ τὸ οὐδένες οὐδένων, καὶ τὸ φῶδες φώδων. Χοιροβοσκός.

710 Σεύω] ἀπὸ τοῦ σῶ, γίνεται σεύω· σημαίνει τὸ ὁρμῶ καὶ τὸ διώκω. ὁ μέλλων, σεύσω· ὁ πρῶτος ἀόριστος, ἔσευσα· οἱ δὲ ἀόριστοι πρῶτοι, ἢ τὸ σ ἔχουσιν, ἢ τὸ ξ, ἢ τὸ ψ, ἢ ἓν τῶν ἀμεταβόλων. σεύσας οὖν ἐστιν ἡ μετοχὴ τοῦ πρώτου ἀορίστου, καὶ χεύσας, ὡς ἀλεύσας καὶ ἱππεύσας· ἀλλὰ κατ' ἔνδειαν τοῦ σ γίνεται σεύας καὶ χεύας καὶ ἀλεύας· καὶ τὸ σευάμενος, ἀπὸ τοῦ σευσάμενος, καὶ ἀλευσάμενος.

Σιληνός] σειληνοὶ λέγονται οἱ γέροντες τῶν σατύρων· παρὰ τὸ σείεσθαι περὶ τὸν ληνόν. ἢ παρὰ τὸ σεσηρέναι καὶ χαίνειν, γίνεται σέρηνες· καὶ κατὰ πρόσθεσιν τοῦ ι, καὶ μεταθέσει τοῦ λ εἰς ρ. σειληνός. Χοιροβοσκός. σειληνός, ὁ γέρων· παρὰ τὸ εἴρω τὸ λέγω, σειρηνός καὶ σειληνός. σειληνοὶ δὲ, οἱ τὰς σταφυλὰς πατοῦντες, παρὰ τὸ σείεσθαι ἐν τῷ ληνῷ. σιλληνός, διὰ δύο λλ καὶ διὰ τοῦ ι.

Σειρά] παρὰ τὸ εἴρω τὸ συμπλέκω, γίνεται εἰρά· καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, σειρά. σημαίνει δὲ τὴν ἅλυσιν.

Σειρήν. παρὰ τὸ εἴρω τὸ λέγω εἰρήν· καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, σειρήν.

Σειραίνω, σημαίνει τὸ ξηραίνω, ὡς λέγει Ὧρος ὁ Μιλήσιος· παρὰ τὸν σείριον τὸν ἀστέρα. σείριος δὲ ὁ κύων ἐστὶν ἀστήρ· καὶ εἴρηται παρὰ τὴν ζέσιν ζέριος. ἢ παρὰ τὸ ἐκκενοῦν ἡμᾶς ἱδρῶσι ῥεομένους· σειροῦν γὰρ τὸ ἀποκενοῦν λέγεται. ἢ παρὰ τὸ σεσηρέναι, σέριος καὶ σείριος· τοὺς γὰρ κύνας διαχάσκειν τότε ποιεῖ. ἢ παρὰ τὸ εἴρω τὸ λέγω, εἴριος καὶ σείριος· λέγει γὰρ καὶ μηνύει ἡμῖν τὸν καιρὸν τοῦ θέρους. ἔνιοι δὲ πάντα τὰ ἄστρα σείρια καλοῦσι, τείρια ὄντα καὶ σημεῖα τῶν πλεόντων. ὁ δὲ Ἀντίμαχος σείριον τὸν Δία ἔφη, διὰ τὸ ἄστρον.

Σεισάχθεια, τὸ κόσκινον, παρὰ τὸ ἀποσείεσθαι τὸ ἄχθος· τὸ δὲ, παρὰ τὸ σείω, Χοιροβοσκός. Πλούταρχος ἐν Σόλωνι, Ἡ σεισάχθεια χρεῶν ἦν ἀποκοπὴ παρὰ Ἀθηναίοις: — τινὲς δέ φασι τόκων μετριότητα εἶναι, καὶ μέτρων ἐπαύξησιν, καὶ τιμὴν τοῦ νομίσματος. ἐγὼ ἀνέγνων.

Σείω] ἐκ τοῦ σῶ, σέω καὶ σείω, ὡς πλέω πλείω, καὶ πνέω πνείω· ἐκ δὲ τοῦ σείω γίνεται σεῖστρον.

Σήθω] ἐκ τοῦ σῶ, ὃ δηλοῖ τὸ σείω, ἕτερον παράγωγον ῥῆμα σήθω, τὸ κοσκινίζω· ὃ δηλοῖ τὴν αὐτὴν κίνησιν συνεχῆ τὴν ἐν τῷ κοσκίνῳ. Ἡρόδοτος δὲ τοῦ σῶ τὸ τρίτον πρόσωπον τῶν πληθυντικῶν σῶσιν, ἀντὶ τοῦ σήθουσιν. οἱ δὲ Ἀττικοὶ, τὸ σῶ, τῶ λέγουσιν, ὡς σήμερον, τήμερον. παρὰ δὲ τὸ τῶ σύνθετον καὶ πλεονασμῷ τοῦ τ, διάττω λέγουσιν Ἀττικοί.

Σηγώρ, ἐκ παραδόσεως διὰ τοῦ η· κατὰ δὲ τὴν ἐτυμολογίαν διὰ τοῦ ι· καὶ γὰρ ἑρμηνεύεται μικρὰ ἡ ταπεινή· ἤγουν παρὰ τὸ σιγᾶν· ὁ γὰρ ταπεινὸς ὁ μὴ δυνάμενος, καθ' ἑαυτὸν σιγᾷ.

Σηλώμ, ψαλμὸς ϛζ'. τὸ ση, η· τῶν ἐθνικῶν καὶ βαρβάρων αἱ προστακτικαὶ παραδόσεις εἰσὶ μᾶλλον, οὐχὶ δὲ παραθέσει ὑποπίπτουσι.

Σηκός, στηκός τις ἐστί· καὶ γὰρ σταθμός ἐστιν, ἀπὸ τοῦ ἵστασθαι ἐν αὐτῷ τὰ θρέμματα· ὅθεν καὶ οἱ νεώτεροι τῶν ποιητῶν σηκὸν λέγουσι τὸν ναὸν, παρὰ τὸ ἵστασθαι ἐν αὐτῷ τὸ ἄγαλμα· καὶ σηκοκόρος, παρὰ τὸ κορεῖν τὸν νεὼν, ὅ ἐστι καλλύνειν· κορεῖν γὰρ τὸ σαίρειν καὶ καλλύνειν· ὅθεν καὶ μηλοκόρος. ἐν Ἰλιάδος θ', Καί 711
νύ κε σήκασθεν κατὰ Ἴλιον ἠΰτε ἄρνες: — ἀντὶ τοῦ, εἰς σηκὸν κατεκλείσθησαν. ἀπὸ τοῦ σηκός σηκῶ. σημαίνει δὲ ποτὲ μὲν περίφραγμα, ποτὲ δὲ τὴν ἔπαυλιν καὶ τὴν παραγωγὴν τῶν προβάτων, καὶ τὴν πολύκαρπον ἐλαίαν.

Σηλυμβρία, ἀπὸ Σήλυος τοῦ Θρᾳκὸς ὠνόμασται. Ὧρος.

Σῆμα, παρὰ τὸ σῶ τὸ ὑγιαίνω. σημαίνει δὲ καὶ τὸ γράμμα· Ἰλιάδος ζ', — καὶ ᾔτεε σῆμα ἰδέσθαι: — τὸ σημεῖον· ὡς τὸ, Σῆμα δέ τοι ἐρέω μάλ' ἀριφραδές: — καὶ τὸν τάφον, ὡς τὸ, Ἀνδρὸς μὲν τόδε σῆμα πάλαι κατατεθνηῶτος.

Σημάντορες, ἡγεμόνες· παρὰ τὸ σημαίνω τὸ προστάσσω.

Ἰλιάδος α΄. — μὴ γὰρ ἔμοιγε Σήμαιν᾽. οὐ γὰρ ἔγωγ᾽ ἔτι σοι πείσεσθαι οἴω.

Σήμων, παρὰ τὸ σῶ τὸ σαρεύω.

Σήπω] παρὰ τὸ σής σητός, ὃ σημαίνει τὸν σκώληκα. σήπω καὶ σήπω· ὁ μέλλων, σήψω· ὁ ἀόριστος, ἔσηψα· ὁ δεύτερος, ἔσαπον ἐσάπην.

Σηπιάς, ἄκρα ἐν Μαγνησίᾳ· οὕτω λέγεται διὰ τὸ τὴν Θέτιν ἐνταῦθα εἰς σηπίην μεταβληθῆναι ὑπὸ Πηλέως διωκομένην.

Σής, ὁ σκώληξ. παρὰ τὸ σῶ τὸ κινῶ, ὁ μέλλων, σήσω· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ω, σής.

Σημαίας, Ἰταλοὶ τὰ σίγνα καὶ τὰ λεγόμενα βάνδα καλοῦσι, τὰ ἐν ταῖς τάξεσιν ἐπίσημα· ἃ κοντοῖς ἤρτηνται, ἀετῶν ἢ λεόντων ἢ δρακόντων ὑφάσμασι ποικίλα καὶ παρασήμοις κατάστικτα, ἑκάστην τῶν τάξεων παραδηλοῦντα.

Σηστός· ἐπὶ μὲν τῆς πόλεως, διὰ τοῦ η γράφεται· ἐπὶ δὲ τοῦ σειομένου, διὰ διφθόγγου.

Σήραγξ, ὁ βαθὺς καὶ κρημνώδης τόπος. γίνεται παρὰ τὸ ῥήσσω τὸ ῥηγνύω καὶ διακόπτω, ῥήσαγξ· καὶ ὑπερβιβασμῷ, σήραγξ. καὶ σήραγγες, αἱ ὑπὸ γῆν ἐπιμήκεις ἐκρήξεις, οἱονεὶ φλέβες τινὲς οὖσαι τῆς γῆς· ἃς ὑποτρέχον τὸ ὕδωρ, διέξοδον ζητεῖ. ἐντεῦθεν σηραγγώδης τόπος εἴρηται, ὁ κοῖλος καὶ διατετρημένος· ἀπὸ τοῦ σεσηρέναι καὶ διεστράφθαι.

Σηταῖον, χωρίον ἐστίν· ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τῆς Σηταίας τῆς αἰχμαλώτιδος Τρωάδος· ἥτις ἔπεισε τὰς λοιπὰς συμφλέξαι τὰς ναῦς τῶν Ἑλλήνων· διόπερ γνόντες οἱ Ἕλληνες, ἀνεσκολόπισαν αὐτήν.

Σητάνειοι, πυροί. εἴρηται παρὰ τὸ σῆτες· σῆτες δὲ λέγουσιν οἱ Ἴωνες τὸ ἐπέτους. Δωριεῖς μὲν σᾶτες σφόδρα σύνηθες ἔχουσι τὸ ὄνομα· Ἀττικοὶ δὲ, μεταβαλόντες τὸ σ εἰς τ, ὡς σεῦτλον τεῦτλον, τῆτες λέγουσιν· ὅθεν Δωριεῖς μὲν, σατίνους λέγουσιν· Ἀττικοὶ δὲ, τητίνους. Φαβωρῖνος δὲ περὶ παντοδαποῦς ὕλης, οὕτως· τητάνειος σῖτος· δηλοῖ δὲ ἡ λέξις τὸν καθαρόν· καὶ σητανείους πυρούς, ἐπετείους· Ὧρος.

Σθένος, δύναμις· καὶ σθένω, τὸ δύναμαι. οἶμαι παρὰ τὸ θέω, θένος καὶ σθένος· ὁ γὰρ ταχὺς καὶ δυνατὸς θέει. ἢ παρὰ τὸ ἵστημι στήσω, στένος καὶ σθένος.

Σιαγών· ὅτι σείονται περιαγόμεναι· ἢ παρὰ τὸ σιγᾶν· αἷς ἔστι σιγᾶν, καὶ λέγειν ἀνοιγομέναις· Ὧρος. ἢ παρὰ τὸ τὰ σιτία ἄγνυσθαι δι᾽ αὐτῶν. τοῦτο ἐγὼ εὗρον.

Σίαλος, τὸ λεπτὸν καὶ οἷον ὀρὸς τῶν ἄλλων ὑγρῶν ἀποσειόμενον ἅλις καὶ ἀθρόως. διαφέρει πτυάλου· πτύαλον, τὸ ἀποπτυόμενον κατὰ προαίρεσιν κατὰ τὴν τῶν
712 χειλέων ἐπίπτυξιν· ὁ δὲ σίαλος αὐτομάτως ῥεῖ· καὶ σιαλίζει μὲν τὰ βρέφη, καὶ οἱ ὑπεργηράσαντες, οὓς ἀναισθήτους λέγουσι· πτύειν δὲ, τοὺς κατὰ προαίρεσιν ἐκρίπτοντας αὐτό. πιθανὸν δὲ κἀκ τοῦ παρακολουθοῦντος ἐν τῷ πτύειν ψόφου. λέγεται δὲ σίαλος, καὶ ὁ εὐτραφὴς σῦς, παρὰ τὸ ἅλις σεσιτεῦσθαι· ἢ ὁ ἄρρην σῦς, παρὰ τὸ ἀφρὸν προΐεσθαι, ὃν λέγουσι σίαλον.

Σίβδαι, αἱ ῥοιαί, πλεονασμῷ τοῦ β.

Σιγαλόεντα, σημαίνει τὰ πεποικιλμένα· παρὰ γὰρ τὸ στίζω, στιγαλόεντα, καὶ σιγαλόεντα.

Σίγειον, ἀκρωτήριον Τροίας· παρὰ τὴν σιγὴν, κατὰ ἀντίφρασιν· πολύηχος γὰρ ὁ τόπος.

Σίγρον, λιμὴν Τενέδου, ἡρῷον ἔχων σίγρου Ἀρτέμιδος. οὕτως Ὧρος.

Σιγύνους ἰθὺς ἀνασχόμενοι, Ἀπολλώνιος. ἀλλαχοῦ μὲν ἀσπιδίσκια μικρὰ, πελτάρια λεγόμενα· ἐνταῦθα δὲ δόρατα ὁλοσίδηρα. ταῦτα δὲ ἐπεποίητο εἰς θήραν συῶν τὸ παλαιόν, διὰ τὸ ἄγαν θερμὸν καὶ ἰσχυρὸν τοῦ ζώου· ἔνθεν καὶ σίγυννος εἴρηται, συΐκαινός τις ὤν, ὁ τοὺς σῦς καίνων, οἱονεὶ κεντῶν. καὶ οἱ Κύπριοι δὲ τὰ δόρατα σιγύνους φασί.

Σιγῶ] παρὰ τὸ σιγή, σιγῶ, ὡς παρὰ τὸ τιμή, τιμῶ· ἢ ἐκ τοῦ σίζω τὸ ἠχῶ, κατὰ ἀντίφρασιν.

Σίδηρος, ἀπὸ τοῦ σίζω τὸ ἦχον ἀποτελῶ. τὸ δη, η· σίδαρος γὰρ Δωρικῶς λέγεται ἢ Αἰολικῶς. τὸ δὲ σιδηρᾶ, ἔστι κτητικὸν ἀπὸ τοῦ σιδηροῦς.

Σίζω, ὀνοματοπεποίηται. ὀνοματοποιΐα δέ ἐστι φωνῆς μίμησις πρὸς τὴν ποιότητα τοῦ ὑποκειμένου ἤχου, ὡς τὸ σίζε. ἐπεὶ γὰρ καιομένου τοῦ Κύκλωπος ὀφθαλμοῦ, ποιὰν ἀπετέλει φωνήν, κατὰ μίμησιν φησίν. ὁμοίως δὲ καὶ τὸ Λίγξε βιός, μίμησίς ἐστι τοῦ ἤχου, ὃν ἀφιεμένου τοῦ βέλους ποιεῖ ἡ νευρά. τοῦ οὖν σίζω ἐνεστῶτος, ἕτερον μὴ ζήτει χρόνον μήτε ἔγκλισιν, μηδὲ ὡς τὸ πρίζω κλίνῃς τὸ σίζω. πάλιν τοῦ λίγξε ἀορίστου ὄντος, μὴ ζήτει θέμα μήτε ἄλλο τι. πάλιν τὸ παφλάζοντα μὴ κλίνῃς παφλάσω πεπάφλακα, ὡς τὸ θαυμάζω· ἀφαιρήσεις γὰρ τὴν λέξιν τῆς ἐμφάσεως τῆς τοῦ ἤχου μιμήσεως. τὸ γὰρ σίζω, χαρακτῆρα ἔχει ἐνεστῶτος· καὶ τὸ λίγξε, χαρακτῆρα ἔχει ἀορίστου· ὅθεν Νίκανδρος ἐν τοῖς Ἀλεξιφαρμάκοις, — ἐπιλίζοντας οἴστούς: — τοῦ λίγξε τὸ θέμα θελήσας εἰπεῖν, ἔφθειρε τὴν τοῦ ἤχου μίμησιν. οὐκ ἀπὸ θέματος οὖν ταῦτα, ἀλλ᾽ ἀπὸ τῶν φωνῶν αὐτῶν ἡ ὀνοματοποιΐα πεποίηται. οὕτω Ζηνόβιος.

Σικελός, ἀπὸ ἡγεμόνος Σικανοῦ. οἱ αὐτοὶ δὲ καὶ Σικανοὶ εἴρηνται· ἐκαλεῖτο γὰρ πρότερον ἡ Σικελία, Σικανία.

Σίκινος, νῆσος ἐστὶ πρὸς τῇ Εὐβοίᾳ, Οἰνοίη τὸ πρότερον καλουμένη, διὰ τὸ εἶναι ἀμπελόφυτον. μετωνομάσθη δὲ ἀπὸ υἱοῦ Θόαντος Σικίνου, καὶ νύμφης Οἰνοΐδος. Ἀπολλώνιος, — καὶ τὸν μὲν ἐς Οἰνοίην ἐρύσαντο Πρόσθεν, ἀτὰρ Σίκινόν γε μεθ᾽ ὕστερον αὐδηθεῖσαν.

Σίκιννις, σατυρικὴ ὄρχησις· ἐμμελία δὲ, τραγική· κόρδαξ δὲ, κωμική, ὡς Ἀριστόξενος ἐν πρώτῳ περὶ τραγικῆς ὀρχήσεως. εἴρηται σίκιννις, παρὰ τὸ σείεσθαι καὶ κινεῖσθαι. ἢ ἀπὸ Σικιννοῦ τοῦ Ἀθηναίων βασιλέως· οἱ δὲ, ἀπὸ τοῦ παιδαγωγοῦ τῶν Θεμιστοκλέους παίδων Σικιννοῦ.

Σίκημα] Σίκημά ἐστι τὸ ἐξαίρετον χωρίον τοῦ Ἰωσήφ, 713 παρὰ τοῦ Ἰακὼβ δεδομένον· τύπος τῆς διαθήκης τῆς μόνῳ δοκούσης τῷ Ἰσραὴλ δεδωρῆσθαι. ἔστι δὲ ὄνομα τόπου. γράφεται ἀπὸ παραδόσεως τὰ δύο ιι· εἰς τὸν νθ΄ ψαλμόν. εἰς δὲ τὸ ἄλλο ἐτυμολογικόν, ἔγκειται καὶ αὕτη ἡ προφητικὴ ῥῆσις γεγραμμένη.

Σίλλοι, ἐπισκώμματα, κατὰ τροπὴν τοῦ τ εἰς σ, τίλλοι τινές· τίλλειν δὲ, τὸ σκώπτειν, ὡς λέγει Ἀνακρέων, τίλλει τοὺς κυάμους ἀσπιδιώτης: — οἷον σκώπτει καὶ χλευάζει. δηλοῖ δὲ καὶ χλευαστικὸν ποίημα· παρὰ τὸ διασείειν τοὺς ἴλλους καὶ διασύρειν τῷ σχήματι τῶν ὀφθαλμῶν· ἴλλοι γὰρ λέγονται οἱ ὀφθαλμοί· καὶ σιλλαίνειν, τὸ στραβίζειν· ὁ γὰρ σίλλος λοιδορίας καὶ διασυρμοὺς πεφεισμένως ἀνθρώπων ἔχει. μέλος δ᾽ ἐστί.

Σιμός] παρὰ τὸ σῖγμα σιγμός καὶ σιμός· καὶ γὰρ τοῦ σιμοῦ ἡ ῥὶς δοκεῖ τὸν τύπον τοῦ σῖγμα μιμεῖσθαι.

Σιμωνίδης, ἐπὶ μὲν τοῦ ἰαμβοποιοῦ, διὰ τοῦ η γράφεται, καὶ ἴσως παρὰ τὸ σῆμα ἐστί· τὸ δὲ ἐπὶ τοῦ λυρικοῦ, διὰ τοῦ ι, καὶ ἴσως παρὰ τὸ σιμός ἐστι. Χοιροβοσκός.

Σίμβλα, τὰ ἀγγεῖα τῶν μελισσῶν· παρὰ τὸ συμβεβλῆσθαι ἄλλο ἐπ᾽ ἄλλῳ, οἷον σιμβλήϊα τινα ὄντα. Ἡσίοδος, — ἐπηρεφέας κατὰ σίμβλους: — ἢ ὅτι σιμὰς ἐκάλουν οἱ ἀρχαῖοι τὰς μελίσσας· αἱ γὰρ μέλισσαι, πρὸς

σύγκρισιν τῶν σφηκῶν, ἀμβλύτερα ἔχουσι τὰ κέντρα· καὶ ἐκ τούτου σίμβλους τὰ κύθρα, οἱονεὶ σιμοβόλους.

Σινάμοροι πολεμίζουσι θυραροί: — ἐν δευτέρῳ Ἀνακρέων· μεμορημένοι φησὶ πρὸς τὸ σίνεσθαι· ἐξ οὗ ἠκούσμεθα τοὺς ἐξ ἅπαντος πανουργεῖν προαιρουμένους. οἱ μὲν Ἀττικοὶ λέγουσι σιναμορεῖν τὸ λιχνεύειν· καὶ Φερεκράτης τὰ τοιαῦτα κλέμματα σιναμορεύματα κάλεῖ. Ὧρος.

Σινᾶ, ὄνομα ὄρους· παρὰ τὸ ἴς ἰνός· ὅτι ἐκεῖ ἐδόθη ἡ τοῦ νόμου δύναμις.

Σιδὼν, ἀπὸ Σιδῶνος τῆς πόλεως. οἱ γὰρ Σιδόνες ἐφεῦρον πρῶτοι κάμνειν σιδόνας. Σιδὼν δὲ σημαίνει δύο, τὴν πόλιν καὶ τὸν πολίτην· καὶ ἐπὶ μὲν τῆς πόλεως, ἐκτείνεται· ἐπὶ δὲ τοῦ πολίτου, συστέλλεται.

Σίνηπι, τὸ νη, η· διότι ἀνεφάνη τὸ α ἐν τῷ σινάπιον. τὸ πι, ι. διατί; τὰ εἰς ι λήγοντα οὐδέτερα διὰ τοῦ ι γράφεται. παρὰ τὸ σίνεσθαι τοὺς ὦπας, ὡς ὁ ἰατρικὸς λόγος μαρτυρεῖ· βλάπτει γὰρ τοὺς ὀφθαλμούς· καὶ σίνος, τὸ βλάβος.

Σιντηΐδα Λῆμνον ἵκοντο· Ἀπολλώνιος· τὴν ὑπὸ πολιτῶν Σιντίων κατοικισθεῖσαν. ἔθνος δὲ τυραννικὸν τοῦτο καὶ ληστρικόν. τινὲς δὲ καὶ Σιντίους τοὺς Λημνίους φασίν· οὗτοι γὰρ λαβόντες πλοῖα, τοὺς παριόντας ἔσινον, ὅ ἐστιν ἔβλαπτον· ἢ ὅτι δοκοῦσιν αὐτοὶ πρῶτοι ἐπινενοηκέναι τὰ πρὸς τὸν πόλεμον ὅπλα· ἅπερ ὁμολογουμένως βλάπτει.

Σινιᾶσαι, κοσκινῆσαι.

Σινώπη, πόλις ἐστίν· εἴρηται δὲ ἀπὸ Σινώπης τῆς Ἀσωποῦ θυγατρός· ἣν ἐκόμισε Ζεὺς ἀπὸ Ἀσυρίας εἰς τὸν Πόντον, βουλόμενος αὐτὴν διαφθεῖραι, ὀμόσας δώσειν αὐτῇ ὃ βούλεται· ἡ δὲ τὴν παρθενίαν ᾐτήσατο. ὁ δὲ Ἄνδρων φησὶν, μίαν τῶν Ἀμαζόνων φυγοῦσαν εἰς Πόντον παρὰ τὸν βασιλέα τοῦ τόπου, πίνουσάν τε πλεῖ-
714 στον οἶνον, προσαγορευθῆναι Σινωπήν· μεταφράσει δὲ τοῦτο σημαίνει τὴν πολλὰ πίνουσαν.

Σιπτοί, πυκνοὶ καὶ στεῤῥοί. Ἀριστοφάνης. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν καινῶν ἐσθήτων· αἵτινες πατηθεῖσαι, ἀπὸ τῆς ἀραιότητος εἰς πυκνότητα συνάγονται.

Σίπαλος, ὁ εἰδεχθὴς καὶ ἄμορφος· Ἀλλὰ σὺ μὲν σίπαλός τε καὶ ὀφθαλμοῖσιν ἔφηλος.

Σίπυλον, τὸ ὄρος, οὕτω κέκληται ἀπὸ Σιπύλου τοῦ Ἄργου παιδός.

Σιπύη, σημαίνει τὴν ἀρτοθήκην· οἱονεὶ σιτοβοίη τὶς οὖσα· παρὰ τὸ ἐν αὐτῇ τὰ σιτία ἐμβάλλεσθαι.

Σίρις, πόλις Ἰταλίας, ἡ πρότερον οὕτω καλουμένη, εἶτα Πολιεῖον. Σίρις δὲ ὠνόμασται ἀπὸ Σίριδος θυγατρὸς Μόργητος τοῦ Σικελίας βασιλέως, γυναικός τε Σκίνδου· ἢ ἀπὸ Σίριδος μιᾶς τῶν Νηρηΐδων· ἢ ἀπὸ τοῦ παραῤῥέοντος αὐτῇ ποταμοῦ.

Σιροί, τὸ ἐπιτήδειον ἀγγεῖον εἰς ἀπόθεσιν πυρῶν καὶ τῶν ἄλλων ὀσπρίων. Ἀμμώνιος δὲ ἱστορεῖ, ὡς οἱ Ἀττικοὶ ὀξύνοντες τὸ ὄνομα, τὸ ι βραχύνουσι, καὶ ἡ τριβὴ τῆς ἀναγνώσεως ἐκτείνεται. εὑρίσκεται δὲ καὶ βραχὺ, ὡς παρ' Εὐριπίδῃ Φρίξῳ, — ἀνοῖξαι μὲν σιροὺς οὐκ ἠξίου: — εἴρηται δὲ οἱονεὶ σιτηρός τις ὤν· καὶ ἐν συγκοπῇ, σιρός. ὁ εἰς τὰ σιτία ὢν ἐπιτήδειος. εἰσὶ δὲ καὶ ὀρύγματα τινὰ σιροί.

Σισύρα, αἴγειον στέγαστρον, τετριχωμένον δέρμα. πολλάκις δὲ καὶ τὸ τραχὺ καὶ ἄγναπτον ἱμάτιον· ὡς Ἀριστοφάνης, Ἐν πέντε σισύραις ἐγκεκορδυλημένος.

Σισύρνα, ἔστι παχὺ περιβόλαιον· ἢ δερμάτινον ἱμάτιον. Λυκόφρων, Σισυρνοδῦται καρκίνοι.

Σίσυφος, κύριον. τὸ θεός οἱ Λάκωνες σιός λέγουσιν. ἀπὸ οὖν τοῦ σιός καὶ τοῦ σοφός, γίνεται σιόσσοφος καὶ σίσυφος, οἱονεὶ καθάπερ θεός. Χοιροβοσκὸς καὶ Ὧρος. ἢ ἀπὸ τῶν σιῶν (τουτέστι τῶν θεῶν) σοφός.

Σῖτος] λέγει ὁ τεχνικὸς, ὅτι ὥσπερ παρὰ τὸ ἐργάζομαι γίνεται ἐργαστής, καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ ἐργάτης, βαρυνόμενον· καὶ ἀπὸ τοῦ δεσποστής δεσπότης. σιστός σῖτος· οὕτω καὶ παρὰ τὸ σέσεισται. σειστός· ἀποβολῇ τοῦ σ καὶ τοῦ ε, σῖτος. λέγει δὲ ὁ Ὧρος, ὅτι κρεῖττόν ἐστιν ἀπὸ τοῦ σίω τοῦ διὰ τοῦ ι γραφομένου γεγονέναι. ἔστι γὰρ καὶ σίω διὰ τοῦ ι, ᾧ χρῆται Ἀνακρέων· οἷον, Θρηΐκίην σίοντα χαίτην: — ἢ ὅτι πολλά εἰσιν ὀνόματα ἀπὸ ὀνομάτων γινόμενα γραφομένων. ἢ τὰ διὰ τοῦ ιτος ἀποστρέφεται τὴν ει δίφθογγον. τὸ σι, μακρὸν κατὰ ποιητικὴν ἄδειαν. βαρύνεται· τὰ εἰς τος δισύλλαβα μονογενῆ παραληγόμενα τῷ ι ἐκτεινομένῳ βαρύνεται, κρῖτος, μῖτος, Τρίτος ὄνομα ποταμοῦ· ἐπὶ γὰρ τοῦ ἀριθμοῦ, βραχύνεται τὸ ι. οὕτω καὶ σῖτος. τὸ λιτός, οὐ κατὰ τὴν γραφὴν, οὐδὲ κατὰ τὸν χρόνον, εἰ μὴ μόνον περὶ τόνον διήλλαξε· τὸ μέντοι λιτός, τριγενὲς ὂν, ὀξύνεται.

Σῖτα, ἢ ἐκ τοῦ σῖτος μεταπεποίηται, ἢ ἀπὸ τοῦ σιτία. Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν.

Σιτώνης σιτώνου, σημαίνει τὸν σῖτον ἀγοράζοντα καὶ ἀποτιθέμενον.

Σιτοδεία] σίτου ἔνδεια, σιτοένδεια καὶ σιτοδεία. πάντες οὕτως. ἢ ἀπὸ τοῦ σιτοδεής, σιτοδέεια· καὶ κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ ε.

Σιφλός, πλεονασμῷ τοῦ φ· καὶ κυρίως, ὁ ἐστιγμένος τοὺς ὀφθαλμούς· καταχρηστικῶς δὲ, καὶ ἐπὶ ἄλλου μέρους σώματος. Ἰλιάδος ξ, — θεὸς δέ ἑ σιφλώσειε: 715
— ἐκλύσειε, μωμητὸν ποιήσειε· ἀπὸ τοῦ φλῶ, τὸ ὁρμὴν ἔχω. ἄλλοι δὲ τὸν εἰδεχθῆ. ἢ ἀπὸ τοῦ σιφλός σιφλῶ· ἵνα σημαίνῃ τὸ βλάψειε.

Σίφων, παρὰ τὸν ποιὸν ἦχον τὸν ἐν τῷ ἀποσπᾶν καὶ πίνειν· ἢ παρὰ τὸ σίζω.

Σιφνεύς, σημαίνει (ὡς οἶμαι) τὸν ἀσπάλακα. Λυκόφρων.

Σιών, εἰ μὲν σημαίνει τὴν πόλιν, γράφεται διὰ τοῦ ι, κατὰ παράδοσιν· εἰ δὲ σημαίνει τὸ κύριον ὄνομα, γράφεται διὰ τοῦ η· ὡς τὸ, Τὸν Σηὼν βασιλέα τῶν Ἀμοῤῥαίων: — τὰ εἰς ν λήγοντα βαρβάρων ὀνόματα ὀξύνονται· οἷον Θεατάν, Ἐρατάν, Ἀτμών, Τελαμών. οὕτω καὶ Σιών· χωρὶς τοῦ Μεγᾶν, Βαραβᾶν, Βαριωνᾶν. ταῦτα δὲ περισπᾶται. ἔστιν ἄκλιτα.

Σιωπή] ἐκ τοῦ σιγή καὶ τοῦ ὤψ ὠπός, ἢ τοῦ ὄπα, ὃ σημαίνει τὴν φωνὴν, γίνεται σιγηοπή· καὶ ἀποβολῇ τοῦ γ, καὶ κράσει τοῦ η καὶ τοῦ ο μικροῦ εἰς ω μέγα, γίνεται σιωπή· ἢ ἐκ τοῦ σιγῶ σιγωπή· καὶ ἐκβολῇ τοῦ γ. τὸ δὲ σιωπῇ καὶ σιγῇ, ἔστιν ἐπίῤῥημα μεσότητος. καὶ ἔστι τὸ σιγῇ, μακρόν· τὸ δὲ σιωπή, βραχὺ, ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ.

Σκαλμός, περὶ ὃν δεσμεύουσι τὰς κώπας πάσσαλον· ὑποσκαλμίς δὲ, ἡ τοῦ σκαλμοῦ βάσις. ἐκ τοῦ σκαίρω σκαρμός, γίνεται τὸ ὑποκοριστικὸν, σκαρμίς· καὶ τροπῇ τοῦ ἀμεταβόλου εἰς ἀμετάβολον, σκαλμίς· ἐπὶ τοῦ πλοίου, παρὰ τὸ μὴ ἐᾶν τὴν ναῦν σκαίρειν, ἤγουν πηδᾶν.

Σκάλοψ, ὁ σπάλαξ λέγεται παρὰ Ἀττικοῖς. καὶ λέγει Νικοκλῆς σκάλοπας ὡς παρ' Ἀριστοφάνει, ὁ κεκαλυμμένους ἔχων τοὺς ὦτας.

Σκάμανδρος, ποταμὸς Τροίας· ἀπὸ Σκαμάνδρου υἱοῦ Τεύκρου, ὃς ἦν Κρὴς τὸ γένος. ἢ Ἡρακλῆς δίψει κατασχεθεὶς, ηὔξατο τῷ Διΐ· ὁ δὲ ἀνέδωκεν αὐτῷ μικρὰν λιβάδα· ἣν θεασάμενος, καὶ σκάψας, δαψιλέστερον ἐποίησε φέρεσθαι. παρὰ τὸ σκαφθῆναι οὖν εἴρηται.

Σκάμανδρος] διὰ τὸ γεγονέναι καμάτου παραίτιος· ἢ, διὰ

τὸ ἐσκάφθαι ὑπ' ἀνδρὸς, ἐκλήθη Σκάμανδρος· Ξάνθος δὲ, ἐπειδὴ ἐκεῖ λουσάμεναι αἱ θεαὶ, ξανθὰς ἔσχον τὰς κόμας, ὁπότε Ἀλεξάνδρῳ ἧκον ἕνεκα κάλλους κριθησόμεναι. Ὅμηρος, Ὃν Ξάνθον καλέουσι θεοὶ, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον.

Σκάνδαλον, παρὰ τὸ σκάζω, ὃ σημαίνει τὸ χωλαίνω. λέγεται καὶ σκάνδαλον ἡ διαστροφή.

Σκάνδαλον, τὸ σκάζον περὶ τὴν ἀλήθειαν.

Σκανδάλιθρον, τὸ πέταυρον τῶν παγίδων· ἀπὸ τοῦ σκαζόμενον συμπίπτειν καὶ κρατεῖν τὸ ἐμπεσόν. ἔστι δὲ τὸ ἐν τῇ παγίδι καμπύλον ξύλον, ᾧ ἐρείδεται. Ἀρίσταρχος δὲ ῥόπτρον ἔφη· οἷον, Ῥόπτρῳ ἐρειδόμενον.

Σκαλεύω, εἰς τὸ σκῆψις.

Σκαμβή, παρὰ τὸ σκαιῶς προβαίνειν. ἢ παρὰ τὸ σκάπτω τὸ κατορύσσω· ὁ γὰρ διεστραμμένος πολλὰ κατορύσσει κατὰ τοῦ πλησίον.

Σκαληνόν, σκολιόν, πολύγωνον· τοῦ γὰρ τριγώνου εἴδη τρία, ἰσόπλευρον, ἰσοσκελές, σκαληνόν.

Σκαφίς, ὁ καδίσκος ἐν ᾧ καταχέονται αἱ γυναῖκες. ἐκαλεῖτο δὲ οὕτως, ἐπεὶ καὶ σκάφη εἶδός τι πλοίου, καὶ ὁμοιότροπός ἐστι τῷ πλοίῳ ὁ καδίσκος. ἔστι δὲ καὶ κουρᾶς εἶδος, καὶ σμινύης γεωργικῆς.

716 Σκίρτης λόχος, ἀνδρῶν ἑξακοσίων, οἳ αὐτοὶ καθ' αὐτοὺς ἐστρατεύοντο, καὶ οὐχ ἅμα τοῖς ἄλλοις Λακεδαιμονίοις.

Σκαρδαμύσσειν, παρὰ τὸ μύω μύσσω παράγωγον, καὶ παρὰ τὸ σκαίρειν τὸ κινεῖν, παρὰ τὴν συνεχῆ κίνησιν τῶν βλεφάρων, ἃ δὴ τὸ μύειν παρέχει· τὸ δὲ σκαίρω, ἀποβολῇ τοῦ σ, καίρω· καὶ διπλασιασμῷ, καρκαίρω· ἔνθεν καὶ τὸ, — κάρκαιρε δὲ γαῖα πόδεσσιν Ὀρνυμένων ἄμυδις: — οἷον ἐν κινήσει καὶ ταραχῇ ἡ γῆ ἐγίνετο, διὰ τὸ πλῆθος τῶν σειόντων αὐτὴν ποδῶν. καὶ τὸ καρδαμύσσειν ἀπὸ τοῦ σκαίρω ἀποβολῇ γέγονε, τὸ κινεῖν καὶ μύειν τὰ βλέφαρα, ὡς τὸ, — βλέψον εἰς ἐμὲ ἀσκαρδαμυκτί, Ἀριστοφάνης Ἱππεῦσι· παρὰ τὸ σκῶ, σκαίρω, ὡς σπῶ σπαίρω.

Σκάφος] παρὰ τὸ σκάπτω τὸ κοιλαίνω, σκάψω, ἔσκαφα· ἐξ αὐτοῦ σκάφος, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν σκαπτομένων καὶ γινομένων βαθέων.

Σκαιαὶ πύλαι, αἱ τῆς Ἰλίου· ἢ ἀπὸ τοῦ Σκαιοῦ τοῦ κατασκευάσαντος αὐτάς· ἢ ὅτι ἐν τοῖς σκαιοῖς μέρεσι τῆς πόλεως κεῖνται, ἤγουν ἐν τοῖς ἀριστεροῖς· ἢ παρὰ τὸ σκαιῶς βουλεύσασθαι τοὺς Τρῶας· τὸν γὰρ δούρειον ἵππον κατ' αὐτὰς ἐδέξαντο. αὗται δὲ καὶ Δαρδάνιαι προσηγορεύοντο, δι' ὧν ἐξῄεσαν εἰς τὸ πεδίον οἱ Τρῶες.

Σκαιός, ἐκ τοῦ σκάζω τὸ χωλαίνω, ἢ τὸ οὐκ ὀρθῶς βαδίζω· ἐξ οὗ καὶ σκαμβός, ὁ μὴ ὀρθῶς βαδίζων· καὶ σκαιὸς ἄνθρωπος, σκαμβός τις ὢν καὶ μὴ ὀρθός, σκαός καὶ σκαιός· καὶ σκαιή, ἡ ἀριστερὰ χείρ· σκαιῶς γὰρ ἔχει πρὸς τὰς πράξεις. παρὰ τὸ σκάζειν οὖν περὶ τὰς πράξεις ἐνδέουσαν· ἢ ὅτι ἀσθενεστέρα τῆς δεξιᾶς· ὁ δὲ ἀσθενὴς σκάζει.

Σκέλος, ἢ παρὰ τὴν σχίσιν· διέσχισται γὰρ ἀπ' ἀλλήλων· ἢ παρὰ τὴν κέλευθον, δι' ἧς βαδίζομεν· ἢ παρὰ τὸ ἐσκληκέναι καὶ σκληρότερα εἶναι τῶν ὕπερθεν. ἢ κέλευθος, πλεονασμῷ τοῦ σ, σκέλευθος· καὶ συγκοπῇ, σκέλος· δι' αὐτῶν γὰρ τὴν ὁδὸν τελοῦμεν. ἢ παρὰ τὸ σχίζω, σχέλος, καὶ σκέλος· ἀπεσχισμένα γάρ εἰσιν ἀπ' ἀλλήλων. ἐκ δὲ τοῦ σκέλος γίνεται σκελίζω.

* Σκελετός, ὁ νεκρὸς, ἀπὸ τοῦ σκέλλεσθαι τὸ ξηραίνεσθαι.

Σκέλλω, σημαίνει τὸ ξηραίνω· Ἰλιάδος ψ', — μὴ πρὶν μένος ἠελίοιο Σκήλῃ ἀμφὶ περὶ χρόα ἴνεσιν: — καὶ σκελτός, ὁ ἀπεξηραμμένος.

Σκεῦος] παρὰ τὸ σχῶ τὸ κρατῶ καὶ φυλάττω σχεῦος καὶ σκεῦος· ἢ παρὰ τὸ κεύθω τὸ κρύπτω.

Σκεπάζω, ἐκ τοῦ σκέπω· τοῦτο παρὰ τὸ σχέθω τὸ κωλύω, σχέπω· καὶ τροπῇ καὶ πλεονασμῷ τοῦ τ, σκέπτω. ἢ παρὰ τὸ σκιά καὶ τὸ ἕπω.

Σκείρων, ὄνομα λῃστοῦ, πολλῆς φθορᾶς γεγονότος αἰτίου. τὸ σκει, δίφθογγον, κατὰ ἀναλογίαν· ἀπὸ τοῦ κείρω κείρων καὶ σκείρων· καὶ τὸ κουσείρων.

Σκηνῶ, παρὰ τὸ σκηνή· τοῦτο παρὰ τὸ σχῶ τὸ κρατῶ, σχηνή καὶ σκηνή, ἡ κρατοῦσα καὶ φυλάττουσα ἡμᾶς. ἢ παρὰ τὸ ἵστημι. σκηνὴν δὲ ἣν ἔχουσι: — Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Σπουδαῖον.

Σκῆνος· ἔοικε δὲ σκεῦός τι εἶναι· ὅπερ οἱ μὲν, κόσμόν τινα γυναικεῖον εἶναι φασίν· οἱ δὲ, σκιάδειον. ῥητορική. σκῆνος καὶ τὸ σῶμα, παρὰ τὸ σκήνωμα καὶ σκηνὴν εἶναι τῆς ψυχῆς, οἷον οἰκητήριον.

Σκηπάνιον, σκῆπτρον, ῥάβδος· Ἰλιάδος ν'. 717

Σκῆπτρον, παρὰ τὸ σκήπτω τὸ ἐπακουμβίζω· ἀπὸ τοῦ σκήπτεσθαι καὶ ἐπερείδεσθαι αὐτῷ, πλεονασμῷ τοῦ ρ. ἔστι δὲ βασιλικὴ ῥάβδος.

Σκῆψις, ἡ πρόφασις· ἀπὸ τοῦ σκήπτω τὸ προφασίζομαι. τοῦτο παρὰ τὸ σκέπτω· οἱ γὰρ προφασιζόμενοι σκέπτονται, τί εἴπωσιν. καὶ ἐπέσκηψε σημαίνει ἐνετείλατο, ἢ προεφασίσατο. ἔστι καὶ δίκη τὶς ὑπωμοσία καὶ παραγραφή. Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Πανταίνετον, Ἀλλ' ἐπὶ ταύτης τῆς σκήψεως εἰσελθὼν, ἀμφότερ' αὐτῶν ἐπιδείξω: — ἔστι δὲ καὶ ὄρχησίς τις ἡ σκῆψις. σημαίνει καὶ ἀναβολὴν, ἢ φροντίδα. ἔστι δὲ καὶ πόλις ἐν Τροίᾳ, ἧς μέμνηται Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοκράτους. λέγεται δὲ σκῆψις, καὶ ἡ ἐκ μελέτης ψευδομαρτυρία· παρὰ τὸ σκέπτω σκέψις καὶ σκῆψις, ὁ σκεπτόμενός τι εἰπεῖν ψευδές. ἔστι δὲ καὶ ἐπισκηψάμενον, καὶ τὸ ἐπιβαρήσαντα· καὶ ἐπισκήψασθαι, τὸ ἐπιβαρῆσαι καὶ ἐπισημειώσασθαι.

Σκαλεύω· ὡς τὸ, Ἐφ' ἡμᾶς αὐτοὺς ἐσκαλευκότες φαινόμεθα: — σεσαλευκότες, ἐρευνήσαντες. παρὰ τὸ σάλος, σαλεύω.

Σκέπτεσθαι] σκέπτεσθαι μέν ἐστι τὸ βουλεύεσθαί τι· σκήπτεσθαι δὲ, τὸ προφασίζεσθαι μεθ' ὑποκρίσεως.

Σκέπαρνον, τὸ ἔριον. διὰ τὸ σκέπειν τὸν ἄρνα.

Σκείρων, ἄνεμος ἀπὸ τῶν Σκειρωνίδων πετρῶν καταπνέων.

Σκιρά, ἑορτὴ Ἀθηνᾶς· καὶ σκιραφία, τὰ κυβεῖα· ἤτοι ἐπεὶ σκίραφός τις ἐστὶν ὄργανον κυβευτικόν· ἢ ἀπὸ Σκιράφου τινὸς κυβευτοῦ· ἢ ὅτι ἐν τῷ τῆς σκιράδος Ἀθηνᾶς ἱερῷ οἱ κυβευταὶ ἔπαιζον.

Σκιρὰς Ἀθηνᾶ, εἶδος ἀγάλματος Ἀθηνᾶς: ὀνομάζεται δὲ οὕτως ἀπὸ τόπου τινός.

Σκιά. παρὰ τὸ κίω τὸ ἀκολουθῶ, κιά· καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, σκιά, ἡ συνακολουθοῦσα· καὶ σκιόεις, ὁ σκιὰν ἀποτελῶν.

Σκιάς, τὸ ᾠδεῖον ἐκαλεῖτο τῶν Λακεδαιμονίων κατὰ τὴν ἀρχαίαν φωνήν· οἶκος γάρ ἐστι στρογγύλος. τοὺς δὲ τοιούτους, διὰ τὸ τὴν ὀροφὴν ἔχειν μιμήματα τῶν σκιαδείων, σκιάδας οἱ πάλαι προσηγόρευσαν. ἐπεὶ δὲ μετωνόμασται σκιάδης, καὶ τὸ πολὺ πλῆθος τῶν Ἑλλήνων θολίας ἐκάλουν αὐτάς· καὶ τοὺς οἴκους τοὺς περιφερεῖς οἱ μὲν θόλους, οἱ δὲ θολίας προσαγορεύουσι.

Σκιδνῶ] ἐκ τοῦ σκεδῶ σκιδνῶ, ὡς πέτω πιτνῶ, κερῶ κιρνῶ· ἐξ οὗ παράγωγον, σκίδνημι· τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν, σκιδνᾶσι· τὸ παθητικὸν, σκίδναμαι, ἐσκίδνατο, καὶ ἐσκίδναντο.

Σκίπων] παρὰ τὸ σκηρίπτω κατὰ ἀποβολὴν τοῦ τ καὶ

τοῦ ρ, καὶ συγκοπῇ τοῦ η, σκίπων· σημαίνει δὲ τὴν βακτηρίαν.

Σκίμπους σκίμποδος, παρὰ τὸ σκηνὴ καὶ τὸ πούς ποδός γίνεται σκηνίπους τὶς ὤν, ᾧ σκηνοῦσι τὰ σώματα· καὶ συγκοπῇ, σκίμπους. λέγεται δὲ τὸ μέρος τοῦ κραββάτου· μεταφορικῶς δὲ, ὅλος ὁ κράββατος. λέγεται καὶ σκίμπος χωρὶς τοῦ υ, ὡς ἀελλόπος, σκηνόπους τὶς ὤν, ὁ σκηνῇ ὅμοιος.

Σκιραφῆναι, φαμὲν ἐπὶ τοῦ ῥύπου τοῦ σφόδρα ἐμμένοντος καὶ δυσεκπλύτου.
718 Σώφρων ἐν τοῖς γυναικείοις τρoπαίοις, Πρὶν αὐτὰν τὰν νόσον εἰς τὸν μυελὸν σκιρωθῆναι: — σκίρον δὲ τὸν ἀειδῆ ῥύπον καὶ Κρατῖνος λέγει, καὶ Εὔπολις ἐπὶ τοῦ ἐν τῷ τυρῷ ῥύπου· ἀλλὰ καὶ Ξενοφῶν ἐν τῷ περὶ ἱππικῆς οὕτω λέγει.

Σκιῤῥοφοριὼν, ὄνομα μηνὸς παρὰ Ἀθηναίοις. λέγεται δὲ παρὰ τὸ φέρειν σκίραν ἐν αὐτῷ τὸν Θησέα, ἤγουν γύψον· ὁ γὰρ Θησεὺς, ἀπερχόμενος μετὰ Μινωταύρου, τὴν Ἀθηνᾶν ποιήσας ἀπὸ γύψου, ἐβάσταζεν. ἐπεὶ οὖν τῷ μηνὶ τούτῳ ἐποίησε, λέγεται σκιροφοριών.

Σκίφος, τὸ ξίφος, διαιρέσει τοῦ ξ εἰς κσ, καὶ ὑπερθέσει.

Σκιρτῶ, παρὰ τὸ σκαίρειν τὸ πηδᾶν, ὑφαιρέσει τοῦ α, καὶ πλεονασμῷ τοῦ τ, μετὰ περισπωμένου τοῦ τόνου.

Σκληρός, παρὰ τὸ σκλῶ μονοσύλλαβον, ὅ ἐστιν ἀπὸ τοῦ σκέλλω.

Σκνιπός, ὁ μικρολόγος καὶ σκνιφός· παρὰ τοὺς σκνίπας καὶ τὴν τούτων σμικρότητα. σκνὶψ δέ ἐστι κωνωποειδὲς πτηνόν. Ὧρος. λέγει δὲ ὁ Χοιροβοσκὸς, ὅτι λέγεται σκνὶψ καὶ κνίψ· καὶ τὸ μὲν σκνὶψ, κλίνεται καὶ διὰ τοῦ π, καὶ διὰ τοῦ φ, οἷον σκνιφὸς καὶ σκνιπός· τὸ δὲ κνὶψ, διὰ τοῦ π μόνου κλίνεται. ἔστι δὲ ζῶον εὐτελές· ὅθεν καὶ ἐπὶ τῶν μικροψύχων ἀνδρῶν εἴωθε λέγεσθαι, ὅτι σκνιφός ἐστι· μετάγεται γὰρ ἡ γενικὴ εἰς εὐθεῖαν.

Σκόλοπες, ὀξέα ξύλα, ἅπερ ἐπήγνυον τῷ τείχει· παρὰ τὸ κολάπτω, κολάψω, κόλαψ· ἢ παρὰ τὸ σχίζω σχόλαψ, καὶ σκόλοψ, τὸ διεσχισμένον καὶ ἀπωξυμμένον ξύλον.

Σκολιός, παρὰ τὸ σκάζω τὸ χωλαίνω, ὁ μὴ εὐθεῖαν ὁδὸν πορευόμενος, ἀλλὰ διεστραμμένην· ἢ παρὰ τὸ σκιός· ἢ παρὰ τὸ σκόλον, ὃ σημαίνει τὸ σκολιόν. [σκολιὸν] πόρον λέγουσι καὶ τὸν ἀπὸ Βυζαντίου πλοῦν ἕως τοῦ στομίου τοῦ Πόντου· ἔνθα εἰσὶν αἱ κυάνεαι πέτραι· ἢ διὰ τὸ σκαμβὸν εἶναι καὶ οὐκ ἴσον· ἔοικε δὲ τῷ ξ στοιχείῳ, καὶ θηρίῳ ἕρποντι.

Σκολιά, τὰ συμποτικὰ ᾄσματα. Δίδυμος φησὶν διαφόρους ἐτυμολογίας ἐν τῷ τρίτῳ τῶν συμποσιακῶν. Ὧρος, ἀπὸ τοῦ μεθύουσι καὶ σκολιῶς ἔχουσι τὰ αἰσθητήρια ᾄδεσθαι.

Σκολύθριον, Πλάτων τίθησιν ἀντὶ τοῦ ὑφ' ἡμῶν λεγομένου ὑποποδίου, ὑπὸ ποιητῶν δὲ ὑποθρονίου. Πλάτων, Ὥσπερ οἱ τὰ σκολύθρια τῶν μελλόντων καθιζήσεσθαι ὑποσπῶντες χαίρουσι καὶ γελῶσιν, ἐπειδὰν ἴδωσιν ὕπτιον ἀνατετραμμένον: — τινὲς δὲ ἐπὶ τῶν μικρῶν διφριδίων ἐξεδέξαντο τὴν λέξιν.

* Σκόπελος, λίθος προβεβλημένος τῆς θαλάσσης· ἀπὸ τοῦ σκοπεῖν, ὅτι ἐπιτηδείας ἐκεῖθεν γίνεται περιωπή.

Σκοπός, σημαίνει β'· τὸν κατάσκοπον, ὡς τὸ, Σοὶ δ' ἐγὼ οὐχ ἅλιος σκοπὸς ἔσσομαι, Ἰλιάδος κ'· ἐπὶ δὲ τῆς ἁπλῶς παρατηρήσεως, Δμωάων σκοπὸς ἐστὶ κατὰ μέγαρ' ἡμετεράων.

Σκοπιά, ὁ ὑψηλὸς τόπος, καὶ σκόπελος· ὁμοίως καὶ σκοπαί, ὑψηλοὶ τόποι· ἀμφότερα, ἀφ' ὧν ἔστι περισκοπῆσαι καὶ ἰδεῖν τὰ πόῤῥω καὶ κύκλῳ. ἐκ δὲ τοῦ σκοπιά, γίνεται καὶ σκοπιάζω· σημαίνει τὸ βλέπω.

Σκρινιάριος, τῆς δουκικῆς ὑπάρχων τάξεως, Λατίνων φωνῇ· ὅ ἐστι νοτάριος Ἑλληνικῶς. ἢ χαρτοφύλαξ· 719
σκρινίον γὰρ τὴν ὀρυφακτικὴν λάρνακα οἱ Ῥωμαῖοι καλοῦσι.

Σκορακισμός] οἱ παλαιοὶ παρὰ δύο λέξεις διεζευγμένας παράγωγα ποιοῦσι πολλάκις· Νέα πόλις, Νεαπολίτης· παρὰ ποταμόν, παραποτάμιος. οὕτω καὶ τὸ σκορακίζειν· ἐς κόρακας, ἐσκορακίζειν· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ε, σκορακίζειν. οὕτως Ὧρος. ἀλλὰ καὶ Ὠρίων καὶ Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν.

Σκορδινᾶσθαι, τὸ παρὰ φύσιν τὰ μέλη ἐκτείνειν μετὰ τοῦ χασμᾶσθαι διακλώμενον λέγεται· γίνεται δὲ παρὰ τοὺς ἐγειρομένους ἐξ ὕπνου, ὅταν χασμώδεις ὄντες ἐκτείνωσι τὰς χεῖρας· ὅπερ καὶ παρὰ τοὺς ἄλλους πῶς βασανιζομένους καὶ διαστρεφομένους τὰ μέλη· οἷον σκορδινᾶσθαι, δινεῖσθαι ἀπὸ κόρου ὕπνου καὶ τροφῆς. ἢ καρηδινᾶσθαι τὴν κεφαλήν. Ὧρος.

Σκορπίζω] ἐκ τοῦ καρπὸς καρπίζω καὶ σκορπίζω. ἐκ μεταφορᾶς εἴρηται ἡ λέξις, ἐπεὶ ὁ καρπὸς σκορπίζεται.

Σκορπίος, σημαίνει τρία· τὸν χερσαῖον, καὶ γίνεται παρὰ τὸ σκορπίζειν τὸν ἰόν· καὶ τὸν θαλάσσιον, καὶ γίνεται ἐκ τοῦ πλήττειν καὶ τὸν ἰὸν ἐπιβάλλειν· ἢ παρὰ τὸ σκαιῶς ἕρπειν. σημαίνει καὶ τὸν ἀστέρα· καὶ λέγουσιν ἀπὸ τῆς πρὸς τὸν χερσαῖον ὁμοιότητος· ἐπειδὴ, ὅτε ἐναντίος ἐστὶν ὁ ἥλιος, τότε τὰ σπέρματα ἐπὶ τὴν γῆν σκορπίζομεν σπείροντες· ἢ ἐπειδὴ ἐκ τοῦ κόλπου σκορπίζειν τὰ σπέρματα [εἰώθαμεν.]

* Σκόροδον, οἱονεὶ σκαιὸν ῥόδον.

Σκότος, ἀπὸ τοῦ σκιάζειν ὠνόμασται. οἱ δέ φασιν, σκοπός ἐστιν, ὅτι δεῖ προσκοπεῖσθαι τὸν προσερχόμενον ἐν τῷ αὐτῷ. οὕτως Ἡράκλειτος· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς, παρὰ τὸ σχέθειν ἡμᾶς πολλάκις προϊέναι, ὅ ἐστιν ἐπισχεῖν. Ὧρος.

Σκοτόμαινα, νὺξ ἐστὶν ἐν ᾗ μαίνεται καὶ ἀκαταστατεῖ τὰ οὐράνια.

* Σκοτοδασυπυκνόθριξ. παρὰ Ἀριστοφάνει, μελανόθριξ· ἀπὸ τοῦ σκότος, καὶ δασύς, καὶ πυκνός, καὶ θρίξ.

Σκῶλος, εἶδος ἐστὶν ἀκάνθης· ἢ πυραθεῖσα εὐτονώτερος γίνεται. Ἰλιάδος ν', — ὥστε σκῶλος πυρίκαυστος: — ὁ δὲ Ἀπίων ῥάβδος πεπυρακτωμένη. ἔστι δὲ καὶ πόλις ἐν τῇ Βοιωτίᾳ. ἔστι δὲ ἅπαξ τὸ ὄνομα. λέγεται δὲ παρὰ τὸ σκέλλω τὸ ξηραίνω, ὁ ὑπὸ πυρὸς ἐξηραμμένος.

Σκώληξ, παρὰ τὸ μὴ ἔχειν κῶλον, ἤγουν ὀστέον, κατὰ ἀντίφρασιν, πλεονασμῷ τοῦ σ· τὸ δὲ κῶλον, παρὰ τὸ κλῶ· τὸ δὲ κλῶ, παρὰ τὸ σκέλλω τὸ ξηραίνω· καὶ γὰρ σκληρότερόν ἐστι καὶ ξηρότερον.

Σκῶπες] ἔστι τι ζῶον σκὼψ λεγόμενον· κόβαλλον δὲ καὶ μιμηλὸν τὸ ὄρνεον. τινὲς δὲ κακόφωνον αὐτὸ λέγουσι. καὶ εἴρηται οὕτως παρὰ τὸ σκαιὰν ἔχειν ὄπα. φασὶ δὲ ἀπὸ τοῦ ζώου καὶ τὸ σκώπτειν εἰρῆσθαι, τουτέστι τὸ λοιδορεῖν.

Σκύβαλον, τὸ δι' ἐντέρων ἐκδιδόμενον, κυσίβαλόν τι ὄν.

Σκυδμαίνειν, τὸ σκυθρωπάζειν καὶ ὀργίζεσθαι· κυρίως ἐπὶ τῶν λεόντων, ἐπὶ τοῖς ἀφαιρουμένοις σκύμνοις ὀργιζομένων. ἀπὸ οὖν τοῦ σκύμνος καὶ τοῦ μεναίνειν γίνεται τὸ σκυδμαίνειν· ἢ ἀπὸ τοῦ τῆς περὶ τὸ πρόσωπον συστολῆς τοῦ σκύλλους, ὅ ἐστι δεῖγμα, ὃ συμ- 720
βαίνει ἐπὶ τῶν ὀργιζομένων, Ἰλιάδος ω'.

Σκύνιον λέγεται ἡ ὀφρύς· καὶ ἐξ αὐτοῦ γίνεται σκυνίζω καὶ σκύζω.

Σκύζεσθαι, σημαίνει τὸ ὀργίζεσθαι. παρὰ τούς Σκύθας· οἵτινες, ὀργιλώτατοι ὄντες, τὸ ἐπισκύνιον καθέλκουσι.

Σκυθρωπάσαι, πλεονασμός ἐστι τοῦ ρ· σκυθωπάσαι γάρ ἐστιν, παρὰ τὸ Σκυθικοὺς ἔχειν ὦπας. ἢ σκυθρωπὸς παρὰ τὸ σκύζω τὸ ὀργίζομαι, καὶ τὸ ὤψ ὠπός ὁ ὀφθαλμός. ἢ παρὰ τὸ χύτρα καὶ τὸ ὤψ γίνεται χυθρωπός· καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, καὶ τροπῇ τοῦ χ εἰς κ, τουτέστιν ὁ ἀφανὲς πρόσωπον κεκτημένος.

Σκῦλα, σημαίνει τὰ ἀπὸ τοῦ πολέμου συναγόμενα λήϊα, καὶ τὰ ἐκ τῶν πολεμίων λαμβανόμενα ἔτι ζώντων λάφυρα. τὰ δὲ τῶν θεατῶν σκύλα. γίνεται δὲ παρὰ τὸ συλῶ σύλον καὶ σκύλον· ὅθεν τὸ σκυ μακρόν· παρὰ τὸ φωνὴν ἔχειν σκύλακος. Ὅμηρος, Τῆς δ' ἦν φωνὴ μὲν ὅσον σκύλακος νεογιλλῆς: — Ὠρίων.

Σκύλλος, κυρίως ἐπὶ κυνὸς νεογνοῦ· ἀπὸ τοῦ ἐπισχεῖν ἐπὶ τὸ ὑλακτεῖν, σκύλλαξ τὶς ὤν. Ὦρος.

Σκύμνος, τὸ τῶν λεόντων ἔκγονον· παρὰ τὸ σκύζω τὸ ὀργίζομαι. σκύμνος λέγεται ἐπὶ λέοντος· σκυμνὸς δὲ, ἐπὶ τῶν ἄλλων ζώων.

Σκύρος, ἡ νῆσος· ἐπεὶ ἀργιλώδης ἐστὶ καὶ λευκόγεως. σκύρος γὰρ ἡ λατύπη· Δίδυμος λέγει ἐν ὑπομνήματι ξ' Ὀδυσσείας· αἱ ἀργιλώδεις φαῦλαι εἰς καρπῶν ἀνέσεις, μηλόβοτοι δὲ, καθάπερ Σκῦρος καὶ αἱ λεγόμεναι Ἀργινοῦσαι. Ὦρος.

Σκῦτος, τὸ δέρμα· καὶ σκυτοδέψης. παρὰ τὸ ξύω, ξύτος· εἶτα διαλύσει τοῦ ξ, καὶ ὑπερθέσει, γίνεται σκύτος, τὸ ξυόμενον· οὐδὲν γὰρ οὕτω ξύεται. ἢ παρὰ τὸ σχίζω. σχίτος, καὶ σκύτος, κατὰ ἐναλλαγὴν καὶ τροπήν· ἐσχισμένον γάρ ἐστιν ἅπαν· σκῦτος δὲ λέγεται πᾶν τὸ μεταξὺ τῶν τενόντων τοῦ τραχήλου δέρμα. ὡς Πετρώνιός φησι. τινὲς δὲ φασὶ, σκῦτος λέγεσθαι τὸν νωτιαῖον μυελόν· οἱ δὲ, τὸν μεταξὺ τῶν ὀφρύων καὶ τοῦ μετώπου τόπον· οἱ δὲ, τὸ ἰνίον, ὅπερ ἐπισκύνιον καλοῦμεν. ἄλλοι δὲ τὸ τῆς κεφαλῆς δέρμα· παρ' ὃ καὶ σκῦτος εἴρηται ἡ κεφαλή.

Σκυτίνας, περιζώματα ἀπὸ λώρων· παρὰ τὸ σκῦτος, ὅ ἐστι δέρμα.

Σκυταλωτοὺς τροχοὺς, ῥαβδωτούς. ἡ σκυτάλη παρ' Ἀττικοῖς βακτηρίαν σημαίνει. καὶ ὄφεως δέ ἐστί τι εἶδος οὕτω καλούμενον. καὶ παρὰ Λακεδαιμονίοις ἐπὶ βακτηρίας τάττεται. καὶ σκυταλίδες, καμπῶν εἶδος· ὅ ἐστι ζῶον τι. παρὰ Ἀλεξανδρεῦσί τε εἶδος πλοίου, καὶ σκεῦός τι ἐν τῇ νηΐ· καὶ σκυταλουμένη, ξύλῳ τυπτομένη. σκυτάλη δὲ, πίναξ, δέλτος. ἔθος δὲ Λακεδαιμονίοις χρῆσθαι σκυτάλῃ ἀντὶ τῶν γραμματείων.

Σμαραγεῖ, ψοφεῖ, κτυπεῖ· ἀπὸ τοῦ σμάραγος, σμαραγῶ· τοῦτο παρὰ τὸ σπαράσσω σπάραγος καὶ σμάραγος, ψόφος. ἦχος. κυρίως γὰρ σμάραγος, ὁ ἀπὸ σπαραγμοῦ ἦχος. ἔστι δὲ καὶ ἕτερον σμαραγῶ, καὶ σημαίνει τὸ λάμπω· ἐξ οὗ καὶ σμάραγδος, ὁ λαμπρότατος λίθος. παρὰ τὸ μαίρω τὸ λάμπω, ὁ μέλλων, μαρῶ· κατὰ
721 παραγωγὴν, μαράσσω· πλεονασμῷ τοῦ σ, σμαράσσω· καὶ ῥηματικὸν ὄνομα, σμάραγος καὶ σμάραγδος.

Σμερδαλέος, καταπληκτικός, φοβερός. ἐκ τοῦ σμερδνόν, σμερδαλέος, ἀποβολῇ τοῦ ν· καὶ σμερδνόν, τὸ καταπληκτικόν, ἀπὸ τοῦ μερίζειν τὴν ψυχὴν τῶν ὁρώντων τῷ φόβῳ, καὶ μὴ ἐᾶν αὐτὴν ἐν τῷ μένειν. παρὰ τὸ μερίζω μεριδνός· καὶ συγκοπῇ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ.

Σμῆνος, τὸ μελισσόβοτον· ἢ τὸ σύστημα τῶν μελισσῶν· σημαίνει καὶ τὸ πλῆγμα· καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ σμῶ σμήσω, τὸ πλήσσω.

Σμήριγγα, τὴν τρίχα τῆς κεφαλῆς· ἀπὸ τῆς μήριγγος, ὅπερ σημαίνει τὴν κεφαλήν, πλεονασμῷ τοῦ σ· Λυκόφρων· καὶ σμικρός, ἀπὸ τοῦ μικρός, πλεονασμῷ τοῦ σ.

Σμινθεύς, ἐπίθετον Ἀπόλλωνος. οὕτω καλοῦσι Κρῆτες τοὺς μύας. ζήτει τὴν ἱστορίαν ἐν τῷ α τῆς Ἰλιάδος.

Σμυγερή, ἅμα ἐπίπονος καὶ αἰσχρά. Ἡσίοδος.

Σμύξαι, καῦσαι. ζήτει εἰς τὸ ὑποσμύχουσα.

Σμῶδιξ, ἡ ὕφαιμος πληγή· παρὰ τὸ σμῶξαι· οὕτω δὲ λέγουσιν οἱ Ἴωνες τὸ πατάξαι. ὁ δὲ Θεόγνωτος, ἀπὸ τοῦ σμῶ τὸ πλήσσω, κατὰ παραγωγὴν, σμήγω· καὶ τροπῇ τοῦ μακροῦ εἰς μακρὸν, σμώγω, σμώξω, καὶ σμῶδιξ. ἢ ἐκ τοῦ σμῶ σμήσω· ἐξ οὗ καὶ σμῆνος, τὸ πλῆγμα. ἢ παρὰ τὸ μώλωψ μώλωπος μωλωπίζω· ὁ μέλλων, μωλωπίξω· ἐξ αὐτοῦ μῶλιξ· καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, καὶ τροπῇ τοῦ λ εἰς δ, σμῶδιξ.

Σμώνη, ἡ ἐκ τοῦ ἀνέμου πληγή. ἀπὸ τοῦ σμῶ ῥήματος. τὸ σμω, μέγα, ὡς τὸ ζώνη. δύο δέ εἰσιν εἰς γω δισύλλαβα τῷ ω παραληγόμενα βαρύτονα, τρώγω, καὶ σμώγω.

Σμύρνα, παρὰ τὸ μυρίζω μύρνα καὶ σμύρνα. ἢ παρὰ τὸ μύρον, πλεονασμῷ τοῦ ν, καὶ προθέσει τοῦ σ. τὸ δὲ ὄνομα τῆς νήσου, Σμύρνη.

Σοβαρός] παρὰ τὸ σεσοβῆσθαι, ἢ παρὰ τὸ σεσεῖσθαι. σοαρὸς καὶ σοβαρός, πλεονασμῷ τοῦ β. εἰς τὸ δυσσόος. εἴρηται γὰρ περὶ σοβαροῦ, οἷον ὁ σοβῶν καὶ μετὰ σεμνότητος προϊών.

Σόλος, ὁ δίσκος· ἀπὸ τοῦ σῶ τὸ σείω, τὸ ὁρμῶ καὶ κινῶ· τούτου δὲ τοῦ σῶ ὁ μέλλων, σώσω· καὶ ῥηματικὸν ὄνομα κατὰ συστολὴν τοῦ ω εἰς ο, σόλος. ἢ παρὰ τὸ ὅλον σεύεσθαι.

Σόλυμοι, ἔθνος περὶ Κιλικίαν· ἀπὸ Σολύμου τοῦ Καλδήνης τῆς Πισίου καὶ Ἄρεως· οἱ νῦν Ἴσαυροι.

Σόλοι, ἡ ἐν Κύπρῳ πόλις. Πλούταρχος ἐν Σόλωνι, ἀπὸ Σόλωνος τοῦ Ἀθηναίων νομοθέτου· διὸ καὶ τῷ Σόλωνι τιμὴν ἀποδιδοὺς, Αἴπειαν τὴν πόλιν καλουμένην πρότερον, ἀπ' ἐκείνου Σόλους προσηγόρευσε.

Σόλοικοι, οἱ βάρβαροι· ἀπὸ Σόλωνος Κίλικος. Ἰστέον ὅτι διαφέρει τὸ βαρβαρίζειν τοῦ σολοικίζειν· καθὸ τὸ μὲν βαρβαρίζειν, περὶ μίαν λέξιν ἐστὶν ἁμάρτημα· κατὰ τόνον μὲν, ὡς ὅταν τὸ ἄνθρωπος ὀξυτόνως εἴπωμεν ἀνθρωπός· κατὰ γραφὴν, ὡς ὅταν τὸ Νεῖλος διὰ τοῦ ι γράψω· κατὰ κλίσιν, ὡς ὅταν τὸ Αἴας, Αἴου κλίνω· κατὰ χρόνον. ὡς ὅταν τοῦ Αἴας τὸ α συστέλλω· κατὰ πνεῦμα, ὡς ὅταν τὴν ὑπὸ πρόθεσιν ψιλῶ. σολοικίζειν δὲ ἐστὶ, τὸ περὶ σύνταξιν καὶ τὴν φράσιν ἁμαρτάνειν, τουτέστιν, ἑκάστης λέξεως καθ' ἑαυτὴν κειμένης, κα- 722
λῶς ἐχούσης, ἐν δὲ τῇ συντάξει. ἀτάκτως καὶ ἀνακολούθως παραλαμβανομένης, ὡς ἐπὶ τοῦ, ἐγὼ περιπατῶν ὁ τοῖχος ἔπεσεν. ἰδοὺ γὰρ ἐνταῦθα ἑκάστη λέξις καθ' ἑαυτὴν οὕτω. καλῶς ἔχει· ἐν δὲ τῇ συντάξει, ἀτάκτως καὶ ἀνακολούθως παραλαμβάνεται. ὅθεν καὶ σολοικισμὸς λέγεται οἷον ὁ τοῦ σώου λόγου αἰκισμός, ἤγουν ὕβρις τοῦ ὁλοκλήρου λόγου. δεῖ δὲ γινώσκειν, ὅτι σολοικίζειν καὶ βαρβαρίζειν δεῖ λέγειν, καὶ σολοικιζόμενον καὶ βαρβαριζόμενον· σολοικισμὸς δὲ καὶ βαρβαρισμὸς οὐ δεῖ λέγειν. Χοιροβοσκός.

Σορός, ἡ τῶν λειψάνων· παρὰ τὸ σεσυρέναι τὰ σώματα ἐν αὐτῇ· ἢ παρὰ τὸ εἴρω τὸ κωλύω, σορός, ἡ κωλυτική.

Σοφός] παρὰ τὸ σέβω, σοβὸς καὶ σοφός· σέβουσι γὰρ τὸν σοφὸν ἅπαντες.

Σοφιστής, κυρίως ὁ σοφιζόμενος· ὁ δὲ Ἀριστοτέλης σοφιστὰς λέγει τοὺς ἑπτὰ σοφούς. ἐλέχθη δὲ καὶ ὁ ἐθελοφιλόσοφος, σοφιστής· ὁ δὲ τῷ ὄντι, σοφός· ὅθεν ἐπεπόλαζε λέγειν, Φιλοσόφει, Ὄφρ' εὖ γινώσκῃς ἡμὲν

θεὸν ἠδὲ σοφιστήν: — νῦν σοφιστὰς, τοὺς διατριβῶν προϊσταμένους. οὕτως Ἀπολλώνιος ἐν ἐξηγήσει τῶν Ἡροδότου γλωσσῶν. Ὧρος· λέγεται καὶ ὁ ἐπηρεάζων ἑκὼν ἐν τοῖς λόγοις.

Σοῦσα, ἡ πόλις· ἀπὸ τῶν περιπεφυκότων κρίνων· σοῦσα γὰρ τὰ λείρια λέγεται. ἢ ἀπὸ τοῦ ἱππάσιμον αὐτὴν εἶναι· σουσίαν γὰρ ὑπὸ Σύρων τὸν ἵππον λέγεσθαι.

Σούσινον μύρον, τὸ κρίνινον Ἕλληνες προσαγορεύουσι· τὰ γὰρ λείρια ὑπὸ τῶν Φοινίκων σοῦσα λέγεται· σοῦσον δὲ τὸ κρίνον ὑπὸ Φρυγῶν λέγεται.

Σπάδων, σημαίνει τὸν εὐνοῦχον· παρὰ τὸ ἀποσπᾶσθαί τι μέρος αὐτοῦ.

Σπάθη, τὸ ὑφαντικὸν ἐργαλεῖον· παρὰ τὸ κατασπᾶν τὴν κρόκην.

Σπάθαι, αἱ τῶν πλευρῶν, ἀπὸ τοῦ σπᾶσθαι πρὸς ἐπικαμπίαν.

Σπάργανον] παρὰ τὸ σπαράσσω σπαράγανον· καὶ συγκοπῇ. λέγονται δὲ αἱ πρῶται Φασκίαι σπαργανώματα, ἔνθα δεσμοῦνται οἱ παῖδες ῥυθμιζόμενοι ἐπὶ τὸ ὀρθότερον.

Σπάνιον, τὸ ὀλίγον· ἐκ τοῦ σπάνις· τοῦτο ἀπὸ τοῦ σπανίζω, ὃ σημαίνει τὸ ἐλαττῶ καὶ φθείρω· τοῦτο παρὰ τὸ σπάνις ἡ λεῖψις· τοῦτο παρὰ τὸ σπῶ σπαίνω, σπαίνις καὶ σπάνις. ἢ παρὰ τὸ παίνω· καὶ κατὰ παρασχηματισμὸν, πάνις· καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ.

Σπάρτα λέλυνται. Ἰλιάδος β΄. παρὰ τὸ σπείρω τὸ εἱλίσσω, σπαρτίον· καὶ ὥσπερ μηρία μῆρα, οὕτω καὶ σπαρτία σπάρτα, κατὰ συγκοπὴν, ὡς ὑποκοριστικόν.

Σπαρτιάτης] ἀπὸ τοῦ Σπάρτη Σπαρτίτης· καὶ πλεονασμῷ τοῦ α, Σπαρτιάτης. ὅμοιόν ἐστι καὶ τὸ Κροτωνιάτης. Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν.

Σπαίρω, ἐξ οὗ τὸ ἀσπαίρω γίνεται· τὸ δὲ σπαίρω, ἐκ τοῦ σκαίρω. διαφέρει δὲ κατὰ Ἀττικὴν συνήθειαν. Ἢ ῥα οἱ σπαίρουσα καὶ οὐρίαχον πελέμιξε: — καὶ ἤσπαιρεν. ὡς τὸ, — ὅτε τις βοῦς ἀσπαίρῃσι: — καὶ διότι τὸ μὲν σπαίρειν καὶ ἀσπαίρειν, ἄμουσόν τινα κίνησιν δηλοῖ, ὃ γίνεται ἐν ἰχθύσι καὶ ἐν τῇ δεδεμένῃ κατὰ τὸν ποιητὴν βοΐ· τὸ δὲ σκαίρειν, εὔμουσόν τινα ὀρχηστικήν
725 τε καὶ εὔρυθμον κίνησιν δηλοῖ· ὅθεν παράγονται σκάρος καὶ σπάρος ἰχθύες. ὅθεν τὸ σκάρος εὔμουσόν τινα καὶ εὔρυθμον κίνησιν δηλοῖ· ἐξ οὗ καὶ τὸ σκιρτᾶν παράγεται. σπαρίζειν, ἐπὶ ἰχθύων λέγεται.

Σπένδω] παρὰ τὸ σπείω σπένδω, παραγωγῇ καὶ οὐ πλεονασμῷ, ὡς κυλίω κυλίνδω, ἀμείρω ἀμέρδω. σημαίνει δὲ τὸ μετὰ θυσιῶν φιλιοῦμαι καὶ καταλλάσσομαι καὶ θεῷ καὶ ἀνθρώποις.

Σπέος, τὸ σπήλαιον, τὸ ἀφώτιστον οἴκημα· παρὰ τὴν σβέσιν τοῦ φωτός· ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ γὰρ φωτὸς ἐστερημένον ἐστίν· ὅθεν φησί, — σπέος ἠεροειδές: — παρὰ τὸ σβῶ σβέω, σβέος καὶ σπέος. κλίνεται σπέεος· ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν, τὰ σπέεα· καὶ συγκοπῇ, σπέα.

Σπέρμα, παρὰ τὸ συνεσπαρμένην ἔχειν ἐν ἑαυτῷ τὴν δύναμιν τῆς τελειότητος· καὶ σπερμαίνειν, τὸ παιδοποιεῖν.

Σπέργυς] παρὰ τὸ πρέσβυς, τροπῇ τοῦ β εἰς γ, πρέσγυς· καὶ ὑπερθέσει, σπέργυς. περὶ παθῶν.

Σπεύδω] παρὰ τὸ πέδον γίνεται πεύδω· καὶ προσθέσει τοῦ σ· ὁ γὰρ σπουδάζων τὴν γῆν διαμείβει. ἢ παρὰ τὸ ἔω τὸ περιπατῶ, γίνεται ἔδω, πεύδω, καὶ σπεύδω.

Σπέρχω, σημαίνει τὸ κατεπείγομαι, σπεύδω, καὶ συντρέχω. ἴσως ἀπὸ τοῦ περιέχεσθαι. συμπεριέχω οὖν· καὶ κατὰ συγκοπὴν, σπέρχω.

Σπέσθαι, τὸ ἀκολουθῆσαι. ἀπὸ τοῦ ἕπεται, τὸ ἀπαρέμφατον ἕπεσθαι· πλεονασμῷ τοῦ σ, ἕσπεσθαι, καὶ σπέσθαι.

Σπείους] αὗται εἰσὶ μόναι παρὰ τῷ ποιητῇ εἰς ους λήγουσαι ἀπὸ τῶν εἰς ος οὐδετέρων· ἀεὶ γὰρ ἐντελῶς λέγεται τείχεος, σάκεος. τὸ δὲ αἴτιον, ἡ εὐθεῖα, καθὸ σπέος καὶ δέος· εἰ προσέλαβεν ἡ γενικὴ ἕτερον ε, σπέεος καὶ δέεος, κακόφωνον ἂν ἐγίνετο. ἔνθεν ἐποίησε δέους, σπέους· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, δείους καὶ σπείους.

Σπεῖρα, τὰ ἱμάτια· παρὰ τὸ ἐνσπειρᾶσθαι καὶ συσφίγγεσθαι ἐν αὐτοῖς· καὶ σπείρημα, τὸ τοῦ ὄφεως εἴλιγμα. γράφεται δὲ καὶ διὰ τοῦ ι· ὤφειλε δὲ διὰ διφθόγγου· ἀλλ' ἡ παράδοσις ἔχει τὸ ι· καὶ ἴσως τῷ λόγῳ τῶν ῥηματικῶν. εἰσὶ γάρ τινα ὀνόματα τὰ ἀπὸ ῥήματος γινόμενα, ἅτινα διὰ τοῦ ι γράφεται, λείβω λιβάς. οὕτως ἀπὸ τοῦ σπείρω σπίριον καὶ σπῖρα.

Σπήεσσιν] ἐκ τοῦ σπέος, ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν, σπέεσι· καὶ ἐκτάσει, σπήεσσι· καὶ ἐν σπέσι, κατὰ συγκοπήν.

Σπερμολόγος, μικρὸν ὀρνίθιον κολοιῶδες· ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τοῦ τὰ σπέρματα ἀναλέγειν. λέγεται ἀπὸ τούτου καὶ ὁ εὐτελὴς καὶ εὐκαταφρόνητος ἄνθρωπος· καὶ ἴσως ἀπὸ τῶν ἀλλοτρίων διαζῶν.

Σπεῖραν, ἀπὸ τοῦ σπῶ τὸ κατασπῶ· σπωμένη γὰρ ἡ γῆ δέχεται τὰ σπέρματα. παράγωγόν ἐστι τοῦ σπῶ· ἅμα γὰρ τῷ καταβληθῆναι τὴν σποράν, σπᾶται ὑπὸ τῆς γῆς τὸ χωροῦσαν εἰς αὐτήν. οὕτω Φιλόξενος. ὁ δὲ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τῶν θηλειῶν, ὅτε δέχονται τὸ σπέρμα.

Σπεῖσαι, παρὰ τὸ πίσαι, ὅ ἐστι ποτίσαι τὴν γῆν τῷ οἴνῳ. Ὧρος.

Σπήλαιον, παρὰ τὸ σπῶ τὸ κατασπῶ καὶ τὸ λάας ὁ λίθος· σπήλαιον γὰρ οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν ἢ λίθος κατεσπασμένος.

Σπήλυγγες, τὰ βεβρωμένα τῶν πετρῶν· παρὰ τὸ σπῶ. 724

Σπιλάδες, αἱ ὕφαλοι πέτραι, οἷον ἀποσπάδες· ἢ ὅτι μελαίνεται τὸ κατ' αὐτὰς μέρος. ἢ σπηλυγγάδες εἰσὶν αἱ κοῖλαι πέτραι, παρὰ τὸ σπέος. οὕτως Ὠρίων· ὁ δὲ Ὧρος, ἀπὸ τοῦ λεπίζεσθαι ὑπὸ τῶν κυμάτων τῆς θαλάττης, οἱονεὶ λεπίς τις οὖσα. ἢ παρὰ τὸ σχίζεσθαι, ἢ ἀπὸ τοῦ σχάζεσθαι. ἢ ἀπὸ τοῦ συμπεπιλῆσθαι.

Σπιθαμή, εἰς τὸ παλαιστή.

Σπινθῆρες, βολίδες καὶ ἀκοντισμοὶ πυρός. παρὰ τὸ σπεῖραι πεποίηται, τὸν τοῦ πυρὸς ἔχων λόγον, οἷον σπορεύς τις ὢν τοῦ θέροντος πυρός. ἢ παρὰ τὸ μετὰ σπουδῆς ἵεσθαι ἢ θηρᾶσθαι· ἢ παρὰ τὸ ἐν τῇ σποδῷ θεωρεῖσθαι.

Σπλάγχνα, οἱονεὶ πέλαχνα, διὰ τὸ πλησίον ἀλλήλων ὑπάρχειν καὶ ἐφάπτεσθαι, καὶ διὰ τὸ σπᾶν τὴν τροφήν. Ὧρος.

Σπλήν, ἀπὸ τοῦ εἰς ἑαυτὸν ἐπισπᾶσθαι τὰ φαυλισθέντα τῶν ὑγρῶν.

Σπόγγος, εἰ μὲν διὰ τοῦ π, παρὰ τὸ σπᾶν τὰ ὑγρά· εἰ δὲ διὰ τοῦ φ, παρὰ τὸ σφίγγειν κατὰ τὰς ἐκθλίψεις. ζήτει εἰς τὸ φῶς.

Σποδός] ἀπὸ τοῦ σβέσω, σβοδὸς καὶ σποδός, ἡ ἀμαυροῦσα τὴν φλόγα. ἢ ἀπὸ τοῦ ποὺς ποδός, πλεονασμῷ τοῦ σ, τὸ ἐν ποσὶ κείμενον. ἢ παρὰ τὸ σπένδω· παρὰ γὰρ τῷ πυρὶ ἔθυον οἱ Ἕλληνες.

Σποράδην, ἤτοι, ἢ διὰ τὸ σποράδην κεῖσθαι, ἢ ἀπὸ τοῦ σπαρτὸν καὶ σπρατόν.

Σπουδῇ, ἐπίρρημα μετὰ ποιότητος. ἢ ἀθροιστικόν. τὸ δὲ ἰῶτα τὰ παρὰ δοτικὴν γινόμενα ἐπιρρήματα καὶ τὴν αὐτὴν γραφὴν φυλάσσει.

Σπυρίς· πλεονασμός ἐστι τοῦ σ. ἀπὸ τοῦ πυρός, πυρίς.

Ἡρόδοτος λέγει, ὅτι τοὺς πυροὺς στυροὺς λέγουσιν οἱ Συρακούσιοι· παρὰ τοὺς σπόρους.

Σταγών. παρὰ τὸ στῶ ῥῆμα· οὗ παράγωγον στάζω· οἷον, οὐ ῥύσιν, ἀλλὰ στάσιν τῆς φορᾶς τοῦ ὑγροῦ λαβούσης.

Στάδιον, ἤτοι διὰ τὴν στάσιν· ἑστῶτες γὰρ ἐθεῶντο. οἱ δὲ φασὶ περιττὸν εἶναι τὸ σ· εἶναι γὰρ τάδιον, παρὰ τὴν ἐν τῷ δρόμῳ τάσιν.

Σταδίη, ἡ ἐν τῇ συστάσει μάχη· ἢ ἀπὸ τοῦ διαστήματος τοῦ ὁρισθέντος· ἢ ἀπὸ τοῦ στάντα τὸν Ἡρακλέα τοῦ δρόμου διαπνεῦσαι.

Σταθερὸν ἦμαρ, Ἀπολλώνιος, τὸ μέσον τῆς ἡμέρας, τὸ μεσημβρινόν, ὅτε ἵσταται ὁ ἥλιος· ἧττον γὰρ δοκεῖ τότε κινεῖσθαι. οἱ δὲ, ἐπὶ τοῦ ἰσχυροῦ τεθείκασι.

Σταθμός, λέγεται καὶ τὸ σταθμίζον καὶ τὸ σταθμιζόμενον, καὶ ἡ παραστάς. σταθμὸς δὲ λέγεται καὶ ἡ μάνδρα τῶν προβάτων. ἀμφότερα παρὰ τὴν στάσιν.

Σταθμῶ, παρὰ τὸ στάθμη· τοῦτο παρὰ τὸ ἵστασθαι.

Στακτή] παρὰ τὸ στάζω στάξω, ἔσταγμαι, ἔστακται, στακτή.

Σταλαγμός] στῶ ῥῆμα· οὗ παράγωγον, στάσσω· ὁ μέλλων. στάξω· ἐξ οὗ σταγμός. ὡς φράξω φραγμός· πλεονασμῷ τῆς αλ συλλαβῆς, σταλαγμός. ἢ ἐκ τοῦ σταλάσσω· τοῦτο ἐκ τοῦ στάσσω, πλεονασμῷ τῆς αλ συλλαβῆς.

Σταμῖνες, τὰ καταστρώματα τῆς νηός. ἐφ' ὧν ἱστάμεθα. Ἀρίσταρχος δὲ ὀρθὰ ξύλα, οἷον στήμοσιν ἐοικότα. Ὧρος.

725 Στάμνος, μέτρον τι. Στάν, ἀπὸ τοῦ ἔσταν.

Στάσιμον, τὸ μέλος τοῦ χοροῦ· ὅταν γὰρ ὁ χορὸς μετὰ τὴν πάροδον διατίθηταί τι μένων ἀκίνητος, πρὸς τὴν ὑπόθεσιν ἂν εἰκότως στάσιμον λέγοιτο.

Στένεται] καὶ, περιστένεται θυμούμενος· περιττῶς καὶ πέρα τοῦ δέοντος θυμοῦται καὶ ὀργίζεται.

Στασιάζειν] ὁ μὲν Ἡρωδιανὸς πλεονασμὸν λέγει εἶναι τοῦ α. ἀπὸ τοῦ στάσις στασιάζω· ὁ δὲ Ὧρος λέγει, ὅτι τοὔνομα ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ ἵστασθαι καὶ συστρέφεσθαι τινὰς περιστατέρως πρὸς ἀλλήλους.

Στατήρ, ἀπὸ τοῦ ἵστημι, στήσω· καὶ παρ' ἡμῖν, ἐπὶ τοῦ νομίσματος τίθεται· οἱ δὲ ἀρχαῖοι, ἐπὶ τοῦ δανείζειν. ὀβολοστάτας γοῦν οἱ Ἀττικοὶ τοὺς ὀλίγα δανείζοντας ἔλεγον ὑπερβολικῶς· καὶ τὸ παρ' Ὁμήρῳ τοιοῦτόν ἐστι, Δείδω μὴ τὸ χθιζὸν ἀποστήσωνται Ἀχαιοὶ Χρεῖος, Ἰλιάδος ν'· ἀντὶ τοῦ, δέδια μὴ ὃ χθὲς οἱ Ἕλληνες ἐδάνεισαν χρέος, σήμερον ἀπολάβωσι· τουτέστι, τὴν νίκην ἣν δεδώκασιν ἡμῖν χθὲς ἡττηθέντες ὑφ' ἡμῶν, μὴ σήμερον ἡμᾶς νικήσωσι. τὸ γὰρ ἀποστήσωνται, ἀντὶ τοῦ ἀπολάβωσιν. ὁ οὖν πρὸς τὸ διδόναι καὶ λαμβάνειν ἐπιτήδειος στατὴρ ὠνόμασται· παρὰ τὸ ἵστασθαι. ὁ δὲ Ὧρος, στατὴρ τὸ νόμισμα· ἀπὸ τοῦ ἵστημι τὸ δανείζεσθαι παριστῶντος, τὸ νόμισμα ἂν ἐῤῥήθη, ὁ πρὸς δανεισμοὺς καὶ ἀποδόσεις ἐπινοηθεὶς τῷ βίῳ· ὅθεν καὶ στατῆρες, οἱ χρεῶσται· οἷον, Πολλοὶ στατῆρες, ἀποδοτῆρες οὐδ' ἂν εἷς. — Ἐπίχαρμος Προμηθεῖ.

Σταυρός, παρὰ τὸ στάσις καὶ τὸ εὖρος· οἷον, ὁ μῆκος ἔχων καὶ πλάτος. παρὰ δὲ τῷ ποιητῇ σταυροὶ λέγονται ὀρθὰ καὶ ἀπωξυμμένα ξύλα, παρὰ τὴν στάσιν, ἅπερ ἔξωθεν περιτίθενται ταῖς αὐλαῖς πρὸς τὸ μὴ στενοχωρεῖσθαι τὰ ζῶα ἐν τοῖς συφεοῖς.

Σταφυλή] παρὰ τὸ σήπω σατυλὴ καὶ σταφυλή· πεπανθείσης γὰρ τῆς ἀμπέλου, τότε καὶ ἡ σταφυλὴ γίνεται. σταφυλὴ ζήτει εἰς τὸ τέλος.

Στέαρ, παρὰ τὸ στάζω, ἢ ἵστημι στήσω· παρὰ τὸ στάσιν καὶ πῆξιν ἔχειν.

Στεγάζω, παρὰ τὸ στέγη· τοῦτο παρὰ τὸ στέγω τὸ ὑπομένω.

Στεγανός, ὁ ἐστεγασμένος καὶ ἐσκεπασμένος· παρὰ τὴν στέγην. λέγεται δὲ στεγανὸν καὶ τὸ στενότερον· καὶ στεγανόποδες ὄρνιθες, οἱ ἐν ὕδασι διατρίβοντες. καὶ τοὺς πόδας ἔχοντες στεγανούς. οἷς αἱ μεταξὺ τῶν δακτύλων εὐρυχωρίαι δερματίοις εἰλημμέναι εἰσί· καὶ στεγανώματα ἐν τοῖς τοίχοις οἱ ἐνδεσμοι. τὸ δὲ στέγη, παρὰ τὴν σὺν πρόθεσιν, καὶ τὸ τέγγω τὸ βρέχω, ἡ ὑπὸ τῶν βροχῶν συντεγγομένη.

Στελγίσματα, ἀποξύσματα· στελγίδες γὰρ αἱ ξύστραι αἱ τὰς πλαγὰς τοῦ σώματος ἀποξύουσαι. Λυκόφρων.

Στελεός, τὸ τοῦ πελέκεως ξύλον.

* Στεγνοφυής, ὁ στερεᾶς φύσεως· ἀπὸ τοῦ στεγνὸς καὶ φύσις.

Στεναγμός. παρὰ τὸ στενάζω· τοῦτο παρὰ τὸ στένω. τὰ δὲ παθητικὰ οὐχ εὕρηται ἐν χρήσει· ἐναντίως γὰρ ἔχει τὸ σημαινόμενον τῷ τῆς φωνῆς χαρακτῆρι.

Στέργω, εἰ μὲν συντάττεται μετὰ δοτικῆς, σημαίνει τὸ ἀρκοῦμαι· εἰ δὲ μετὰ αἰτιατικῆς, σημαίνει τὸ ἀγαπῶ καὶ φιλῶ. γίνεται παρὰ τὸ στέγω, ὃ σημαίνει τὸ ὑπομένω· τοῦτο παρὰ τὸ στῶ ῥῆμα, ὃ σημαίνει τὸ ἱστῶ 726 καὶ ἑδραιῶ καὶ βεβαιῶ. ἀπὸ τοῦ στῶ οὖν, στέγω· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ, στέργω, ὡς φῶ, φέβω, φέρβω.

Στέλεχος, εἰ μὲν ὁ κορμὸς, ἤγουν ἡ ῥίζα, παρὰ τὸ τέλος ἔχειν, ἢ παρὰ τὸ στερεόν· εἰ δὲ οἱ ἄνω τῆς κορυφῆς κλάδοι, παρὰ τὸ εἰς τέλος ἔχεσθαι.

Στέλλω, τὸ εὐτρεπίζω καὶ κοσμῶ· ἀποστέλλω δὲ, ἡ πρόθεσις περισσόν τι δηλοῖ, ἤγουν ἐκπέμπω τοῦ προετοιμάσαι καὶ κοσμῆσαι καὶ διευθετῆσαι πάντα. σημαίνει τὸ κοσμῶ, ἐξ οὗ καὶ στολή· τὸ κρύβω, ἐξ οὗ καὶ συστολή· τὸ ἐπιστέλλω, ἐξ οὗ καὶ ἐπιστολή· καὶ τὸ πλέω, [ἐξ οὗ καὶ στόλος.]

Στέρνον, ἀπὸ τῆς στερεότητος, ἢ παρὰ τὸ στερεὸν εἶναι· ἢ παρὰ τὸ στεῤῥὸν εἶναι. παρὰ τὸ στῶ στεῖς· τὸ ἐντελὲς, στέον· στερόν· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν, στέρνον, τὸ στῆθος.

Στεῤῥός] βούλονται τινὲς ἀπὸ τοῦ στερεὸς εἶναι συγκοπῇ στερός· καὶ πλεονασμῷ ἑτέρου ρ, στεῤῥός· ἐμοὶ δὲ δοκεῖ μᾶλλον τὸ στερεὸς ἀπὸ τοῦ στεῤῥὸς εἶναι· τὰ γὰρ εἰς ναι ἀπαρέμφατα ποιεῖ εἰς ρος ὀνόματα ἰσοσύλλαβα· οἷον, μιῆναι, μιαρός· ῥυπῆναι, ῥυπαρός· διῆναι, διερός· σταθῆναι, σταθερός· οὕτω στῆναι, στερός, καὶ στεῤῥός.

Στέρφος] ἔστιν ἔρεφος καὶ στέρφος· οἱ δὲ, παρὰ τὸ στέφειν (ὅ ἐστι σκέπειν) τὸ σῶμα, στέφος· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ, στέρφος. σημαίνει τὸ δέρμα, παρὰ τὴν στρυφνότητα καὶ πυκνότητα· ἢ παρὰ τὸ ἐρέφειν καὶ σκέπειν. καὶ στερφόπεπλος ὁ Ἡρακλῆς, διὰ τὸ δέρμα τοῦ λέοντος, ᾧ ἐχρῆτο ἀντὶ περιβολαίου. λέγεται δὲ καὶ σκαπανεὺς, διότι ἔσκαψε τὰς κόπρους τῶν Αὐγείου βοῶν· βουγαΐδας δὲ, διὰ τὰς Γηρυόνου βοῦς. Λυκόφρων.

Στεῦται, διαβεβαιοῦται, ὑπισχνεῖται· παρὰ τὸ στῆθος. οἷον ἐν τοῖς στήθεσι διανοεῖται· ἐκεῖ γὰρ τὸ λογιστικόν, καθ' Ὅμηρον· οἷον. Στῆθος δὲ πλήξας κραδίην ἠνίπαπε μύθῳ: — ἢ ὡς παρὰ τὸ ἆθλα ἀθλεύω, οἰνοχοῶ οἰνοχοεύω, λωβῶ λωβεύω, οὕτω στῶ στεύω, στεύομαι, στεύεται, στεῦται, ἐπὶ τοῦ ὡρισμένου τῇ ψυχῇ, καὶ στάσιμον λαβεῖν· καὶ ὑποθέμενός τι, περὶ οὗ διισχυρίζεται εἰπεῖν.

Στεφανίτης, ἀπὸ τοῦ στέφανος· τοῦτο παρὰ τὸ στέφω.

στεφανίτην δὲ λέγουσιν Ἀττικοὶ τὸν ἀγῶνα ἐφ' ᾧ στέφεται ὁ νικῶν. Χοιροβοσκός.

Στεφάνη, εἶδος περικεφαλαίας. ἔστι καὶ κόσμος γυναικεῖος. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ ὄρους, ἐπὶ τῆς κυκλοτεροῦς καταφορᾶς, Ἰλιάδος ν', Ὄντε κατὰ στεφάνης [ποταμὸς χειμάῤῥοος ὤσει.] Ἰστέον δὲ, ὅτι οὐκ ἀπὸ τοῦ στεφανῶ, ὥσπερ ἀπὸ τοῦ λήθω τὸ λανθάνω, καὶ μήθω τὸ μανθάνω· τὸ γὰρ σημαινόμενον, ὅμοιον· τὸ δὲ στέφω καὶ στεφανῶ, οὐχ ὅμοιον. εἴ τις μὲν γὰρ στεφανοῖ, οὗτος πάντως καὶ στέφει· οὐκ εἴ τις δὲ στέφει, οὗτος πάντως καὶ στεφανοῖ. στέμματα μὲν γὰρ ἐστὶ παντὸς ἐν οἱῳδήποτε τρόπῳ περιτιθέμενον καὶ περὶ χεῖρα καὶ περὶ τράχηλον· στέφανος δὲ μόνη τῇ κεφαλῇ περιτίθεται. ὡς οὖν ἀπὸ τοῦ στέφος γίνεται στέφω, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ στέφανος στεφανῶ.

Στειλειά, τὸ τρῆμα τοῦ πελέκεως, δι' οὗ τὸ στελεὸν ἐνείρεται, ἣν τρήμην Ἀττικοὶ λέγουσι. Ἀριστοφάνης, Τρήμας ἔχει: — καὶ τὸ τρύπημα δὲ, ὡς Εὔπολις, Οὐδὲν καινὸν τρύπημ' ἐν ταῖς οἰκίαις ἂν εὕρῃς: — ἡ δὲ τρώγλη, Δώριον.

727

Στεῖνος] — στεῖνος γὰρ ὅθι τρώσεσθαι οἴω: — προπερισπᾶται· οὐδέτερον γάρ· πᾶν δὲ εἰς ος οὐδέτερον ὀνόμασι βαρύνεται· καὶ μακρὸν ἀρσενικὸν ὑπάρχον, ὀξύνεται· εἰ δὲ οὐδέτερον γένος, βαρύνεται. Ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ κατὰ τὴν γέφυραν στένωμα λέγεται στεῖνος. τὸ δὲ τρώσεσθαι, ἀντὶ τοῦ ἐλαττωθήσεσθαι καὶ τραπήσεσθαι· τρώματα γὰρ τὰς τροπὰς οἱ Ἴωνες καλοῦσι. καὶ, Οἶνός σε τρώει μελιηδής: — οὕτως εὗρον ἐγώ.

Στεῖρα, ἐπὶ πλοίου εἴρηται· παρὰ τὸ στεῤῥὰ εἶναι καὶ εὔτονος. στέῤῥα, ἀποβολῇ τοῦ ρ καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, στεῖρα· ἀφ' οὗ καὶ τὴν μὴ τετοκυῖαν γυναῖκα στεῖραν λέγουσι, διὰ τὸ στερεωτέραν καὶ εὐτονωτέραν εἶναι τῆς τετοκυίας· ἢ ἀπὸ τοῦ στέρεσθαι στέρα καὶ στεῖρα, ἡ στερουμένη τοῦ τίκτειν. ἢ παρὰ τὸ στῶ στείω (ὡς σῶ σείω, καὶ θῶ θείω) στεῖρα, ἡ τοῦ κυῆσαι στάσιν ἔχουσα.

Στειριεύς] παρὰ τὸ στερεὸν γίνεται στεριεύς· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι.

Στῆθος, παρὰ τὸ ἵστημι, στήσω. καὶ τί μετέχει; τὸ ἱστάμενον, ὀρθόν. ἀπὸ τοῦ ἑστάναι οὖν· διότι ἕστηκεν ἀσάλευτον· τὰ γὰρ ἄλλα μέρη τοῦ σώματος, κλίνεται· τὸ δὲ στῆθος, οὐ κλίνεται. ὡς δὲ ἄλλοι, ὅτι ἐν αὐτῷ τὸ ἡγεμονικὸν ἕστηκεν· ἢ ὅτι δι' αὐτοῦ τὰ σιτία διωθεῖται, σιτίαθος ὄν· καὶ συγκοπῇ, στῶθος· καὶ τροπῇ, στῆθος.

Στηθύνιον, ὑποκοριστικῶς μέρος τι τοῦ στήθους.

Στήλη, παρὰ τὸ στῶ, στήσω· σημαίνει δὲ τὸν ἐν τῇ κεφαλῇ κείμενον τοῦ τεθνεῶτος λίθον· ἐξ οὗ καὶ στηλίτης, καὶ στηλιτεύω τὸ θριαμβεύω, ὡς πολίτης πολιτεύω. παρὰ τὸ στῶ στήσω γίνεται καὶ στήμων. τὸ δὲ στῶ σημαίνει ὑπομένω, Ἰλιάδος λ', Ἀλλ' ἄγε δὴ στέωμεν καὶ ἀλεξώμεσθα μένοντες.

Στήωσιν, εἰ μὲν χωρὶς τοῦ ι, ἀπὸ τοῦ στῶ στήω· τὸ πληθυντικὸν, στῶμεν, στῶσι· καὶ πλεονασμῷ τοῦ η, στήωσιν. εἰ δὲ μετὰ τοῦ ι, ἀπὸ τοῦ ἐὰν στῶ στῇς στῇ· καὶ πλεονασμῷ τοῦ η, στήῃ· καὶ στήην, στήημεν στήητε, στήησι καὶ στήωσιν· ὃ καὶ βέλτιον.

Στίβος, σημαίνει τὴν ὁδόν· παρὰ τὸ στείβω τὸ περιπατῶ· ἐξ οὗ καὶ θεοστιβής. σημαίνει καὶ τὸ σωρηδὸν τίθημι· ἐξ οὗ καὶ στοιβὴ ἡ στοιβασία.

Στιβάς, παρὰ τὸ στοιβάζω· Ῥυθμῷ δὲ τὸ ψεῦδος στιβάζουσιν: — ἀντὶ τοῦ δραπετεύουσι, διαφέρουσι· καὶ στιβεύειν, τὸ ἰχνεύειν.

Στιβαρόν, εἰς τὸ στείβω τὸ περιπατῶ. καὶ τί μετέχει; οἱονεὶ τὸ πεπιλημένον καὶ συνημμένον καὶ ἠσφαλισμένον, ἤγουν μὴ ἔχον ἔξοδον μηδὲ ὀπήν. ἢ ἀπὸ τοῦ ἵστημι στιβαρὸν, τὸ ἰσχυρόν. ἀπὸ τοῦ στείβω, ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔστιβον· ὁ παθητικὸς, ἐστίβην· καὶ τὸ ἀπαρέμφατον, στιβῆναι· καὶ ἐπειδὴ κανών ἐστιν ὁ λέγων, ὅτι τοῖς εἰς ναι ἀπαρεμφάτοις εἴωθεν ἀντιπαρακεῖσθαι ὀνόματα εἰς ρος, οἷον μιᾶναι, μιαρός· οὕτω στιβῆναι, Δωρικῇ τροπῇ στιβᾶναι· ἐξ οὗ τὸ στιβαρός.

Στήριγμα, παρὰ τὸ στηρίζω· τοῦτο παρὰ τὸ ἵστημι στήσω· κατὰ παραγωγὴν, στηρίζω.

Στιγματίας, καλοῦσι τοὺς οἰκέτας τοὺς στιζομένους ὡς ἀχρηστίμους.

Στιγμή] παρὰ τὸ στίζω, στιγή· καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ. ὡς δὲ φοιτῶ φοιτίζω, οὕτω στῶ στίζω, τὸ τὸν διακεχυμένον καὶ πεπλανημένον λόγον στῆσαι· ὁ δὲ Φιλόξενος στίζειν, τὸ τῆς ἐν τῇ ἀναγνώσει φορᾶς στάσιν ποιεῖν. στίζω, στίξω, στιγμή. 728

Στίλβω, τὸ λάμπω. παρὰ τὸ στέλλω, στίλβω· ἐξ οὗ καὶ στιλπνός, ὡς τέρπω τερπνός. ἢ παρὰ τὸ σέλας καὶ τὸ βῶ τὸ βαίνω· ἢ παρὰ τὸ τῆλε, οἷον τὸ πόῤῥωθεν λάμπον καὶ διαυγάζον.

Στιχάει, παραγίνεται· ἀπὸ τοῦ στείχω τὸ ἐν τάξει παραγίνομαι, γίνεται περισπώμενον δευτέρας συζυγίας, στιχῶ· ἐξ οὗ καὶ στίξ, ἡ τάξις τῶν τεσσαράκοντα ἀνδρῶν. ἐκ τοῦ στείχω στείξω· ἢ ἀπὸ τοῦ στίζω, στίξω, ἔστιχα, στιχῶ, καὶ στοῖχος καὶ στοιχεῖον.

Στοά, ἀπὸ τοῦ στοιά. στοαὶ δὲ αἱ καμάραι· ἢ τὸ λεγόμενον προσκλιτόν.

Στολή, ἀπὸ τοῦ στέλλω, ἀποβολῇ τοῦ ἑνὸς λ. κυρίως ἀποστέλλειν ἐστὶ, τὸ διὰ νεὼς ἐκπέμπειν· (ὅθεν καὶ στόλος, ὁ πολλῶν πλοίων ἀπόπλους) καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὸ δι' ἑτέρου τινὸς ἐκπέμπειν ἐν αὐτῷ. Ὦρος. παρὰ τὸ στέλλω σὺν τὸ πλέω, γίνεται στόλος.

Στόμα] ἀπὸ τοῦ τέμνω, τέτομα, τόμα καὶ στόμα· ἢ παρὰ τὸ τὰ σιτία ἀμᾶν. στόμα δὲ λέγεται ἢ ἐπειδὴ δι' αὐτοῦ τέμνονται τὰ σιτία, ἢ ἐπειδὴ αὐτὸ μόνον τὸ μέρος τετμημένον ἐστὶ τῆς ὄψεως.

Στόμαχος, σημαίνει τὸν φάρυγγα, δι' οὗ καταπίνομεν τὴν ὑγρὰν καὶ ξηρὰν τροφήν· παρὰ τὸ στόμα καὶ τὸ χέω· δι' αὐτοῦ γὰρ ἡ τροφὴ πρὸς τὴν γαστέρα χεῖται· καὶ ἤτοι ὅτι τὰ ἀπὸ τοῦ στόματος εἰς αὐτὸν χεῖται, ἢ ὅτι στόμα ἐστὶ τῶν χεομένων. ἢ ἐκ τοῦ στόμα καὶ τοῦ μῆχος, ὃ σημαίνει τὴν μηχανήν· ἢ σιτομάχος, ὁ τοῖς σιτίοις μαχόμενος· θλίβουσι γὰρ αὐτόν· ἢ ὁ θλίβων ἔμπαλιν ταῦτα.

Στόνος, στεναγμός, λύπη· ἀπὸ τοῦ στένω· καὶ στονόεντα, τὰ τῶν πολλῶν στεναγμῶν αἴτια.

Στόνυξ, καλεῖται τὸ εἰς ὀξὺ λῆγον· Πτερέῳ στόνυχι τρίψε σφυρόν.

Στορέσας, καταστρώσας· οἶμαι ἀπὸ τοῦ στροφῶ, ὑπερθέσει καὶ ἀποβολῇ τοῦ φ, στορῶ· Ἐστόρεσε δὲ θεὸς μεγακήτεα πόντον: — ἀπὸ τοῦ στορέω στορῶ στορέσω, τὸ γαληνιῶ.

Στοχάζομαι, ἐκ τοῦ στείχω τὸ κατὰ τάξιν σκοπῶ καὶ βλέπω καὶ βαδίζω· στοχάζεσθαι γὰρ λέγεται, τὸ πρὸς εὐθεῖαν ὁδὸν τὸν λογισμὸν ἀπευθύνειν.

Στρατός, τὸ πλῆθος τῶν πολεμούντων. παρὰ τὸ στρέφω, στρέψω, ἔστροφα, ἔστραμμαι, ἔστραπται, στραπτός· καὶ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ π, στρατός, ὁ εὐπερίστρεπτος, ἢ ὁ συνεστραμμένος καὶ συνδεδεμένος ὄχλος. ἀλλὰ μὴν οἱ Αἰολεῖς στροφῶ λέγουσι τὸ ῥῆμα· καὶ στροτὸν λέγουσι τὸ συνεστραμμένον πλῆθος. ἢ παρὰ τὸ στεῤῥὰς

ἵστασθαι, στρατός· ἢ παρὰ τὸ στεῤῥῶς ἄττειν, ἤγουν ἐφάλλεσθαι.

Ὀρβικίου, τῶν περὶ τὸ στράτευμα τάξεων.

Ἰστέον δὲ, ὅτι τῶν περὶ τὸ στράτευμα τάξεων καὶ ἡγεμονιῶν, ὁ μὲν πέντε ἀνδρῶν ἀριθμὸς, καλεῖται πεμπάς· ὁ δὲ ἄρχων, πεμπάδαρχος· ὁ δὲ τῶν δέκα, δεκὰς, καὶ δεκάδαρχος· ὁ δὲ τῶν πέντε καὶ εἴκοσι, λόχος, καὶ λοχαγός· ὁ τῶν πεντήκοντα, πεντηκοστὺς, καὶ πεντηκόνταρχος· ὁ τῶν ἑκατὸν, τάξις, καὶ ταξίαρχος· ὁ τῶν πεντήκοντα καὶ διακοσίων, σύνταγμα, καὶ συνταγματάρχης· ὁ τῶν πεντακοσίων, πεντακοσιοστὺς, καὶ πεντακοσίαρχος· ὁ τῶν χιλίων, χιλιοστὺς, καὶ χιλίαρχος· ὁ τῶν δισχιλίων μεραρχία καὶ τέλος, καὶ
729 μεράρχης καὶ τελάρχης· ὁ τῶν τετρακισχιλίων, φάλαγξ, καὶ φαλαγγάρχης· ὁ τῶν μυρίων, μυριοστὺς, καὶ μυρίαρχος. αἱ δύο διφαλαγγαρχίαι, τετραφαλαγγαρχία, ἀνδρῶν μυρίων ἑξακισχιλίων· καὶ ὁ ἄρχων, τετραφαλαγγάρχης. τὸ μέντοι πεζικὸν ἅπαν στράτευμα, ὁμωνύμως τοῖς μερικοῖς τάγμασι, λέγεται φάλαγξ· καὶ ὁ ἡγούμενος, στρατηγός· τοῦ δὲ ἱππικοῦ, ἵππαρχος. τὸ δὲ συναμφότερον πεζοί τε καὶ ἱππεῖς, στρατιά. τῆς δὲ στρατιᾶς τὸ μέτωπον λεγόμενον, ὃ καὶ πρῶτον ζυγὸν καλοῦσι, πρωτοστάται· καὶ ὁ ἡγούμενος, πρωτοστάτης· οἱ δὲ παρ' ἑκάτερα ταττόμενοι κέρατα, δεξιόν τε καὶ εὐώνυμον, οἱ αὐτοὶ καὶ παραστάται· ὁ δὲ ἀρχὸς, ὁμωνύμως· οἱ δὲ ὄπισθεν αὐτῶν ὡς ἐπὶ τὸ βάθος ταττόμενοι, ἐπιστάται· τὸ δὲ ἐπὶ τούτοις πρὸς τὸ βάθος ἔσχατον ζυγὸν, οὐρὰ καὶ οὐραγία, καὶ οὐραγός· ὁ αὐτὸς δὲ ὀπισθοφύλαξ· ἡ συνήθεια, πεντηκοντοφύλακα αὐτὸν καλεῖ. ὁ δέ γε τοῦ παντὸς στρατοῦ ἡγεμονεύων, βασιλεύς.

Στρατεία, τὸ ἀξίωμα καὶ ἡ ἐκστράτευσις· στρατιὰ δὲ κοινῶς τὸ πλῆθος τῶν πολλῶν, καὶ τῶν ἀγγέλων ὁμοίως.

Στῖφος, ὄχλος, ἄθροισμα, τὸ πλῆθος καὶ ἡ τάξις τῶν ἀνδρῶν. ἐξ τοῦ στίξ στιχός, μετάγεται ἡ γενικὴ εἰς εὐθεῖαν καὶ βαρύνεται, καὶ τρέπεται τὸ χ εἰς φ, καὶ προπερισπᾶται.

Στωϊκοί, οἱ φιλόσοφοι, ἐκ τοῦ στοαί· ἐκεῖ γὰρ ἦν αὐτῶν τὸ διδασκαλεῖον. Ζήνων ὁ Κιτιεὺς διέτριβεν ἐν τῇ στοᾷ τῇ καλουμένῃ ποικίλῃ· ὅθεν λαβεῖν τὴν αἵρεσιν καὶ τοὔνομα συνέβη, κατ' ἐπαύξησιν τοῦ ο εἰς τὸ ω.

Στωμύλος, λάλος, πολύκομψος, πιθανολόγος, εὐτράπελος, ἔφεδρος τῶν λόγων, ἀπατεών, κόλαξ, πέρπερος· καὶ στωμύλεσθαι, τὸ περιτράνως λέγειν· καὶ στωμύλματα, τὰ περιλαλήματα.

Στρατόπεδον] Στρατόπεδον ἐποιήσατε: — ἀντὶ τοῦ σκηνάς. δύο γὰρ σημαίνει ἡ λέξις· καὶ τὸ στράτευμα λέγουσιν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν στράτευσιν. οὕτως Ἀριστοφάνης. Στράτιος Ἄρης καὶ Ζεύς· ἡ δευτέρα συλλαβὴ βραχεῖα· καὶ στρατεῖον, τὸ μέγα καὶ σοβαρόν.

Στράττις] ὥσπερ παρὰ τὸ Βάκχος γίνεται Βάκχις, Κρόνος Κρόνις, δῆμος Δῆμις καὶ Δάμις, οὕτω στρατὸς Στράτις· καὶ πλεονασμῷ τοῦ τ, Στράττις.

Στραβός, παρὰ τὸ στρέφω, τροπῇ τοῦ ε εἰς α, οἷον ὁ διεστραμμένος τοὺς ὀφθαλμούς.

Στράγξ, παρὰ τὸ στάζω στάξω στάξ· καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ καὶ τοῦ ρ, στράγξ· ἡ γὰρ ἐπισχεθεῖσα ῥύσις ἐστί· καὶ Μένανδρος, Ὕδατος στράγγα ἔχων.

Στραγγαλίδες, τὰ δύσλυτα ἅμματα.

Στρεβλός, παρὰ τὸ ἐστραμμένα τὰ βλέμματα ἔχειν· στρεβλὸν γὰρ τὸν στραβὸν λέγομεν. παρὰ δὲ τὸ στρέφω στρέψω, γίνεται στρέβλη, ὡς στήσω, στήλη.

Στρεύγεσθαι, Ἰλιάδος ο', οἷον στραγγίζεσθαι, τουτέστι κατ' ὀλίγον κινεῖσθαι καὶ ἐκλείπειν. Στρευγομένη, στρεφομένη.

Στρεψίμαλλος ἄνθρωπος, ταλαίπωρος, κακοπαθής.

Στρέψον] προστακτικόν· ἐκ τοῦ στρέφω, ὁ μέλλων, στρέψω· ὁ παρακείμενος, ἔστροφα· ὁ παθητικὸς, ἔστραμμαι· καὶ ὤφειλεν εἶναι ἔστρεμμαι· ἀλλὰ τὰ εἰς ω λήγοντα ῥήματα, [ἔχοντα] τὸ ε καὶ ρ μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνου τῆς πρώτης συζυγίας τῶν βαρυτόνων, τρέπει 730
τὸ ε εἰς ἄλφα ἐν τῷ παθητικῷ παρακειμένῳ. ὁ πρῶτος ἀόριστος, ἐστρέφθην· καὶ ὤφειλεν εἶναι ἐστράφθην· ἀλλ' ἀεὶ ὁ παθητικὸς ἀόριστος φυλάττει τὴν παραλήγουσαν τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου· πλὴν τῶν παρὰ τὸ αἱρῶ περισπωμένων, συνῄρημαι, συνῃρέθην, καὶ τὰ ὅμοια· καὶ πλὴν τοῦ ἐπήνημαι ἐπηνέθην· καὶ τοῦ εὕρω εὕρημαι εὑρέθην· καὶ τοῦ ῥῶ ἔῤῥημαι ἐῤῥέθην· καὶ τοῦ μέμνημαι ἐμνήσθην, προσλαμβάνοντος τὸ σ· καὶ τοῦ σέσωσμαι ἐσώθην, ἀποβάλλοντος τὸ σ· τὸ δὲ ἐῤῥώσθην, οὐκ ἀπὸ τοῦ ῥῶ, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ῥώζω· καὶ χωρὶς τῶν ἐχόντων τὸ ρ καὶ ε μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνου τῆς πρώτης συζυγίας τῶν βαρυτόνων· ταῦτα γὰρ ἐν μὲν τῷ παθητικῷ παρακειμένῳ, τρέπει τὸ ε εἰς α· ἐν δὲ τῷ παθητικῷ ἀορίστῳ, πάλιν ἐπαναλαμβάνει αὐτό· οἷον, στρέφω, ἔστραμμαι, ἐστρέφθην.

Στρηνιᾶν, παρὰ τὸ στερεῖν καὶ ἀποσπᾶν τὰς ἡνίας· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀλόγων ζώων. τινὲς δὲ παρὰ τὸ στρῆνος τὸ σκληρόν· — στρῆνος δὲ περιστυφελὴ γέγετ' ἀκτή: — ὅθεν γίνεται τὸ στρηνιᾶν.

Στρηνόν, οἱ μὲν, τὸ ὀξὺ καὶ ἀναπεπταμένον· Νικόστρατος δὲ, τὸ τραχὺ καὶ πρόσαντες τῇ ἀκοῇ φθέγμα.

Στριφνόν, σημαίνει τὸ σφιγκτὸν καὶ στερεόν. παρὰ τὸ στρύφνω στρυφνὸς καὶ στριφνός· ἐκ τοῦ στύφω, πλεονασμῷ τοῦ ρ. σημείωσαι δὲ, ὅτι τὸ υ μακρὸν ἔχει, τῶν ἄλλων τῶν εἰς νος μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνου συνεσταλμένον αὐτὸ ἐχόντων, οἷον σκύμνος, κύκνος. καὶ τὰ ὅμοια. [δύναται δὲ καὶ τροπῇ εἶναι τοῦ υ εἰς τὸ ι, ὡς, Φιτρῶν καὶ λαῶν: — παρὰ γὰρ τὸ φύω.]

Στρουθός, παρὰ τὸ μετὰ οἴστρου θέειν· ἢ παρὰ τὸ στεῤῥῶς θέειν· ἐξ αὐτοῦ καὶ στρουθίον. ὤφειλε βαρύνεσθαι· τὰ γὰρ εἰς θος δισύλλαβα μονογενῆ φύσει μακρᾷ παραληγόμενα βαρύνεται, Ξοῦθος, κύριον· μῦθος, κῶθος, Ζῆθος. ἀλλὰ τὰ παρὰ τὸ θέω συντιθέμενα ἅπαντα ὀξύνεται· βοηθός, ἀγαθός. οὕτω καὶ στρουθός.

Στελγιδοποιός, ὁ χαλκεύων καὶ ποιῶν τὰς στελγίδας, αἵ εἰσι ξύστραι.

Στρόβιλος] παρὰ τὸ στρέφω στρόφιλος καὶ στρόβιλος. σημαίνει δὲ ἡ λέξις τοὺς κοχλίας, καὶ τοὺς θαλασσίους κήρυκας, καὶ εἶδος ὀρχήσεως καὶ ἀνέμων, καὶ τὸν τοῦ δένδρου καρπὸν, ἤγουν τῆς πίτυος.

Συστρός, ἀπὸ τοῦ στροβῶ· σημαίνει τὸ περιερχόμενος κύκλῳ.

Στρόμβος, ῥόμβος, ἀπὸ τοῦ περιστρέφεσθαι· καὶ στροβεῖ, ταράττει, κινεῖ.

Στροφαῖος, ὁ παρὰ ταῖς θύραις ἱδρυμένος Ἑρμῆς· παρὰ τὸν στροφέα τῆς θύρας.

Στροφάδες, νῆσοι εἰσὶν ἐν τῷ Ἰονίῳ πελάγει. Ἰόνιον δὲ πέλαγος, ὁ νῦν Ἀδρίας καλούμενος.

Στροφάλιγγι, τῇ συστροφῇ, Ἰλιάδος π'. παρὰ τὸ στρέφω στρόφος στρόφιγξ· πλεονασμῷ τοῦ γ, καὶ τῆς αλ συλλαβῆς προσιούσης, στροφάλιγξ· γίνεται γὰρ εἰς ιξ ὄνομα ἀπὸ τῶν εἰς ος, ὡς φοῖνος φοῖνιξ, λᾶος λᾶιξ· καὶ ῥῆμα στροφαλίζω· ὡς καναχὴ καναχίζω, ὀργὴ ὀργίζω, οὕτω στρέφω στροφὴ στροφίζω, προσθέσει τῆς αλ.

Στρόφιον, τὸ στρογγύλον ζωνάριον. Ἀριστοφάνης, — τὸ στρόφιον ἤδη λύομαι.

731 Στρόφος, ὁ τῆς πήρας κρεμαστὴρ, παρὰ τὸ ἐστράφθαι· καὶ πᾶν τὸ στρεφόμενον ὁμοίως.

* Στρῶμα, τὸ λέχος, ἀπὸ τοῦ στρωννύω.

Στρωμνή, παρὰ τὸ στρῶ στρώσω. ἢ παρὰ τὸ στορῶ στορέσω (ὃ σημαίνει τὸ γαληνιῶ) γίνεται στορεμνή· καὶ συγκοπῇ, στρωμνή. ἀπὸ δὲ τοῦ στορῶ γίνεται στρωννύω· καὶ στρωτὴρ λέγεται μὲν ἐν τῇ συνηθείᾳ τὸ πλέγμα τὸ ἀπὸ τῶν παπύρων εἰς σκηνὰς καὶ καλύβας πεποιημένον· οἱ δὲ ῥήτορες στρωτῆρας καλοῦσι τὰ μικρὰ δοκίδια, τὰ ἐπάνω τῶν δουροδόκων τιθέμενα· ἢ τὰ εἰς ὀροφὰς πεποιημένα. ἄλλοι δὲ πλέγμα λέγουσι τὸν στρωτῆρα ἀπὸ ῥάβδων εἰς ὀροφὴν πεποιημένον.

Στρωφᾶσθαι, Ἰλιάδος ι', ἀναστρέφεσθαι, διάγειν. ἀπὸ τοῦ στρέφω στρωφῶ.

Στυγνός] ὡς παρὰ τὸ ἔτραγον τραγανός, ἔπιθον πιθανός, οὕτω καὶ παρὰ τὸ στύζω στύξω ἔστυγον, στυγανός· καὶ συγκοπῇ, στυγνός. οἱ δὲ παρὰ τὴν Στύγα φασὶν εἰρῆσθαι· οἱ γὰρ ἀρχαῖοι τὰ μὲν ἀηδῆ καὶ λυπηρὰ ἀπὸ τῶν ψυχρῶν ὠνόμασαν· τὰ δὲ ἡδέα καὶ τερπνὰ ἀπὸ τῶν θερμῶν. τὸ οὖν στυγεῖν, ἀπὸ τῆς Στυγός· ἥπερ μυθεύεται ψυχρότατον ἔχειν ὕδωρ. ὁμοίως καὶ ὁ στυγνὸς παρ' αὐτὴν εἴρηται. ὡσαύτως καὶ τὸ, Φόβου κρυόεντος, ἀπὸ τοῦ κρύους τοῦ ψυχροῦ. ἀπὸ δὲ τῶν θερμῶν τὴν τέρψιν θαλπωρὴν ἔλεγον· καὶ τὸ τέρπεσθαι ἰαίνεσθαι. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ τῆς Ῥωμαίων διαλέκτου. καὶ κατέστυξαν, ἐφόβησαν, ἢ ἐφοβήθησαν, ἀπὸ τοῦ στύζω ἢ στύγω· καὶ τὸ ἐστυγημένη, ἀπὸ τοῦ στυγῶ στυγήσω· ἐξ οὗ καὶ στυγητός, ὁ μισητός. καὶ στυγερή, ἐκ τοῦ στυγῶ, ὃ σημαίνει τὸ φοβοῦμαι καὶ τὸ μισῶ· τοῦτο ἐκ τῆς στυγός. καὶ τί μετέχει; μυθεύονται οἱ ἀρχαῖοι, ὅτι τὰ μὲν ἀηδῆ, ἐκ τῶν ψυχρῶν καθεστήκασι· τὰ δὲ ἡδέα, ἐκ τῶν θερμῶν.

Στύξ] ἡ Στὺξ μία ἐστὶ τῶν Ὠκεανοῦ θυγατέρων, ἣν ὁ Ζεὺς φρικωδέστατον ὅρκον τῶν θεῶν ἐποίησε, τιμήσας αὐτήν, ὥς φησιν Ἡσίοδος ἐν Θεογονίᾳ. ἔστι δὲ κρήνη ἐν ᾅδου.

Στῦλος] ὡς ἀπὸ τοῦ ἄνω ἀνύω, οὕτω καὶ στῶ στύω στῦλος, ὡς χῶ, χύω, χύσω, χυλός· τὰ γὰρ ῥηματικὰ ταῦτα ὀνόματα διαφόρως τονίζεται.

Στυμφαλίδας ὄρνιθας, τὰς πλωάδας· ἐπεὶ Στύμφαλος πόλις Ἀρκαδίας· πλησίον δὲ αὐτῆς λίμνη, ἔνθα διέτριβον αἱ ὄρνιθες. ἐξεδίωξε δὲ αὐτὰς ὁ Ἡρακλῆς πλαταγῇ, μὴ δυνάμενος αὐτὰς κατατοξεῦσαι διὰ τὸ πλῆθος.

Στύπος, Λυκόφρων, — πεύκης πρέμνον ἢ στύπος δρυός: — καλεῖται τὸ πρέμνον τῆς ἀμπέλου· ἀφ' οὗ Ἀρχίλοχος, — Θυρέων ἀπεστύπαζον: — πᾶν δὲ δένδρον σκληρὸν καὶ στερεὸν στύπος λέγεται. ἢ τὸ ταπεινόν, παρὰ τὸ στρέφεσθαι ἐν συμφύτοις τόποις· σημαίνει δὲ στέλεχος, κλῶνα, κλάδον. παρὰ τὸ τύπτω, τύπος, καὶ στύπος.

Στυπεῖον, τὸ τυπτόμενον λινάριον, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ σ. τυπεῖον γάρ· καὶ αὐτὸ παρὰ τὸ τύπτω.

* Στυππειοπώλης, ὁ τὰ στυππεῖα πωλῶν, τουτέστι καννάβινα λίνα. δηλοῖ δὲ ὁ Ἀριστοφάνης τὸν Εὐκράτη, ὃς στύππαξ ἐκαλεῖτο, διὰ τὸ στυππειοπώλης εἶναι.

Στύπιον ἢ στίπυον, εἶδος λινοῦ.

732 Στύραξ, τὸ κάτω τοῦ δόρατος τραχήλιον, ὃ καταπηγνύειν εἰς τὴν γῆν εἰώθασι. καὶ Θουκυδίδης στυρακίῳ φησὶν ἀκοντίῳ ἀντὶ βαλάνου χρησάμενος εἰς τὸν μοχλόν: — ἢ ὁ σαυρωτὴρ καλούμενος, ἡ τοῦ δόρατος ἀρχή, ἐφ' ᾧ στηρίζεται τὸ δόρυ.

Στυρακίζειν, κεντρίζειν· ἀπὸ τοῦ στύρακος.

* Στυφοκόμπος, ὁ μάχιμος ὄρτυξ, παρὰ τὸ στερεῶς κόπτειν· ὄνομα ὀρνέου· ἔπλασεν Ἀριστοφάνης, παρὰ τὸ κολάπτειν τὴν κεφαλήν, ὃ συμβαίνει τοῖς ὄρτυξι.

* Στωϊκοὶ φιλόσοφοι, οἱ ἐκ τῆς στοᾶς· ἐκεῖ γὰρ ἦν αὐτῶν τὸ διδασκαλεῖον.

Στυφελός, Ἡσίοδος ἐν Θεογονίᾳ. — στυφελοῦ διὰ χώρου: — ἀντὶ τοῦ σκληροῦ, τραχέος· καὶ στυφελίζειν, τὸ σκληρῶς διατίθεσθαι· ἀπὸ τοῦ στροφαλίζω, ἀποβολῇ τοῦ ρ, καὶ τροπῇ. κυρίως δὲ ἀπὸ πέτρας στυφλοῦς ἐλλεσθαι· καὶ στύφελον, τὸ πληκτόν. ἢ στυφελίζειν, κινῆσαι, σεῖσαι· ἀπὸ τοῦ τοῖς στύφεσιν ἐλαύνειν, ὅ ἐστι στελέχεσι.

Στύφλα νάσσονται κλίτη: — λέγονται δὲ τὰ τραχέα κλίματα. Λυκόφρων.

* Συβαρίζειν, παρὰ τὴν Συβαριτῶν τρυφήν· φασὶ γὰρ τοὺς Συβαρίτας πολυτελέσι χρῆσθαι τραπέζαις. ἔστιν οὖν ἀντὶ τοῦ τρυφᾶν. ἢ παρὰ τὸ συβάρια ἐπιφθέγματα, ἅ εἰσι παρ' Ἐπιχάρμῳ.

Συβήνη, ἡ δερματίνη αὐλοθήκη, ἢ ἡ φαρέτρα.

Συβριάζειν, ἀπὸ τοῦ συβαρίζειν, ἐν ὑπερθέσει. Συβαρῖται γὰρ ἐπὶ τρυφῇ διεβέβληντο.

Συβόσια, τὰ τῶν συῶν νόμια.

Σύγε. ἔστι τοῦτο δεῖξαι ἀπὸ διαλέκτου ὅτι ἓν μέρος λόγου ἐστίν· ἐπειδὴ οἱ Δωριεῖς σύγα λέγουσιν. εἰ δὲ ἦσαν δύο μέρη λόγου, οὐκ ἂν οὕτως ἔλεγον· ἐπὶ γὰρ συνδέσμου οὐ τρέπουσι τὸ ε εἰς α· οὐδὲ γὰρ τοῦ μὲν συνδέσμου, ἢ τοῦ δὲ, τὸ ε τρέπουσιν. ἔστι δὲ εἰπεῖν, ὅτι κακῶς λέγουσι· καὶ γὰρ ἐπὶ συνδέσμου τρέπεται· οἷον, αἴκε, — αἴκα μὴ θαλφθῇ λόγοις: — καὶ ἐπ' αὐτοῦ δὲ τοῦ γὲ τρέπεται· οἷον, Τοῦτό γα τὸ τοῦ γόγγρου τέμαχος: — ἀλλὰ μᾶλλον κάλλιόν ἐστι δεῖξαι ἀπὸ τῆς Ἀτθίδος διαλέκτου ἓν μέρος λόγου. τὸ σύγε ἐπέκτασιν ἔχει τὸ γε, ὡς τὸ ἔγωγε. εἶχον καὶ ἄλλο, ἐγώδε· ἀλλ', ὡς ἀνωφελὲς τοῦτο κρίνας, κατέλιπον. τὰ δὲ τῆς χρήσεως, ζήτει εἰς τὸ ἔγωγε καὶ ὅγε.

Συγγραφεῖς] ἄνδρας ᾑροῦντο, ἵνα συγγράψωσι τοὺς μέλλοντας τῆς τῶν τετρακοσίων ἀρχῆς, καὶ τῆς τῶν τριάκοντα. ἐκαλοῦντο δὲ οἱ αὐτοὶ καὶ καταλογεῖς. Εἰωθὸς μένον ἦν παρ' Ἀθηναίοις, ὁπότε δέοι πλῆθός τι αἱρεῖσθαι, εἰς ῥητὴν ἡμέραν εἰσφέρειν γνώμας εἰς τὸν δῆμον, ὡς Ἰώσηπος φησί. τοῦτο δὲ καὶ πρὸ τῆς καταστάσεως τῶν νῦν ἔλεγον, καθὰ Θουκυδίδης ἐν τῇ ὀγδόῃ· Ἐν δὲ τούτῳ τῷ καιρῷ οἱ περὶ τὸν Πείσανδρον ἐλθόντες, εὐθὺ τῶν λοιπῶν εἴχοντο: — καὶ ἑξῆς. ἦσαν δὲ οἱ μὲν πάντες συγγραφεῖς τριάκοντα οἱ τότε αἱρεθέντες, ὥς φησιν Ἀνδροτίων καὶ Φιλόχορος· ὁ δὲ Θουκυδίδης τῶν δέκα ἐμνημόνευσε μόνον τῶν προβούλων.

Συγκρητίσαι] συγκρητίσαι λέγουσιν οἱ Κρῆτες, ὅταν ἐναντωθεῖσιν αὐτοῖς γένοιτ' πόλεμος· ἐστασίαζον γὰρ ἀεί. δοὺξ δὲ πρῶτον ὑπὸ Ῥωμαίων δηλωθεὶς, κατὰ τὸν Μιθριδατικὸν πόλεμον· εἷλε δὲ τὴν νῆσον ὁ κληθεὶς 733
Κρητικὸς διὰ τοῦτο.

* Συγκοίτιον, τὸ ἑταίρᾳ συγκοιμηθείσῃ μίσθωμα.

* Συγκομιστοί, ἤγουν ἄρτοι ῥυπαροί, διὰ τὸ πάντα τὰ ἄλευρα ὁμοῦ συγκομίζεσθαι, καὶ μὴ διακρίνεσθαι· παρὰ τῷ Ἱπποκράτει.

* Συγκοπή, εἶδος νόσου· παρὰ τὸ συγκόπτειν, τὸ συμπίπτειν.

* Συκάζω, τὸ τὰ σῦκα συνάγω, τὸ ἐκλέγω τὰ σῦκα· ἀπὸ τῶν συκῶν.

* Σύκινοι ἄνδρες, ἤγουν ἀσθενεῖς καὶ ἀχρεῖοι. ὅτι τὸ τῆς συκῆς ξύλον εὔθραυστον, ἀσθενές, καὶ ἀδύνατον· ὅθεν

καὶ παροιμία. συκίνη ἐπικουρία, ἡ μηδὲν ὠφελοῦσα· ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς συκῆς.

Σύγκλητος] τῶν ἐκκλησιῶν αἱ μὲν ἐξ ἔθους [καὶ] κατὰ μῆνα ἐγίνοντο· εἰ δέ τι ἐξαίφνης κατεπείξειεν ὥστε γενέσθαι ἐκκλησίαν, αὕτη ἐκαλεῖτο σύγκλητος ἐκκλησία. Δημοσθένης [ἐν τῷ] κατὰ Αἰσχίνου.

Συγκόψαι, ἐπὶ τὸ πληγαῖς αἰκίσασθαι. οὕτως οἱ μεταγενέστεροι.

Συγκομιδή, ὡς ἐπὶ καρπῶν· Θουκυδίδης ἐν τρίτῃ, Καὶ ἐν συγκομιδῇ καρποῦ ἦσαν· — καὶ Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Ξενοκράτην· συγκομίσας δὲ ὥρα καὶ ἀποδοὺς τὸν ἀγρόν.

Συζυγία, ἐκ τῆς σὺν προθέσεως καὶ τοῦ ζυγός. καλεῖται δὲ διὰ τὸ συνεζευγμένα ἔχειν ἑκάστην σύμφωνον ἀλλήλοις, δι' ὧν ἑκάστη παράγεται.

* Σύθεν, ὥρμησαν· παρὰ τὸ σεύω· ὅθεν καὶ σύτο.

Συηνία, καὶ ὑηνία, ἀμαθία, σκαιότης, παρὰ Φερεκράτῃ· καὶ συηνεῖν Πλάτων, τὸ ἀμαθῶς ἀναστρέφεσθαι, καὶ συῶδές τι ποιεῖν.

Συκῆ, παρὰ τὸ σεύω τὸ ὁρμῶ· ὁρμητικὴ γάρ ἐστι. τὰ διὰ τοῦ αια παροξύτονα θηλυκὰ μὴ ἐπιδεχόμενα συναίρεσιν, διὰ διφθόγγου γράφεται, ἐλαία, ἀλκαία, συκομορaία. μὴ ἐπιδεχόμενα συναίρεσιν, διὰ τὸ συκέα συκῆ, ἀμυγδαλέα ἀμυγδαλῆ. καὶ τὰ ἐπὶ δένδρων, διὰ τοῦ ε γράφεται.

Συκοφαντία, ἡ ψευδὴς κατηγορία· καὶ συκοφαντεῖν, τὸ ψευδῶς κατηγορεῖν. κεκλῆσθαι δὲ τοῦτο φασὶ παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, πρῶτον ἐκεῖσε εὑρεθέντος τοῦ φυτοῦ τῆς συκῆς τῆς ἐφημέρου τροφῆς. καλλίστων δὲ ὄντων τῶν Ἀθηναίων σύκων, καὶ διὰ τοῦτο κωλυόντων ἐξάγειν αὐτὰ, ἔκλεπτον αὐτὰ τινὲς, καὶ ἐξῆγον ἔξω· τοὺς δὲ μηνύοντας καὶ φαίνοντας τοὺς ἐξάγοντας, ἀπεδέχοντο μὲν, ἐξ ὧν δὲ ἔπραττον, συκοφάντας ὠνόμασαν. συνέβη δὲ καὶ τοὺς ὁπωσοῦν κατηγοροῦντας τινὸς φιλαπεχθήμονας, οὕτω προσαγορεύεσθαι. λαμβάνεται δὲ καὶ ἄλλως τὸ συκοφαντεῖν παρὰ Πλάτωνι καὶ Μενάνδρῳ, οἷον κνίζειν ἐρωτικῶς. καὶ Πλούταρχος ἐν Σόλωνι, Οὐκ ἂν οὖν τις ἡγήσαιτο παντελῶς ἀπιθάνως τοὺς λέγοντας, ὅτι καὶ σύκων ἐξαγωγὴ τὸ παλαιὸν ἀπείρητο· καὶ τὸ φαίνειν ἐνδεικνύμενον τοὺς ἐξάγοντας, κληθῆναι συκοφάντας.

Συκοφάνται, οἱ ἐπηρεάζοντες· φαίνειν γὰρ τὸ ἐγκαλεῖν· καὶ συκαστὰς, τοὺς φιλεγκλήμονας ἔλεγον· καὶ συκοβίους, καὶ συκώρους, καὶ συκώδεις, καὶ συκολόγους, καὶ φιλοσύκους.

754 Συλῶ, τὸ ἀφαιρῶ καὶ αἰχμαλωτίζω.

Σῦλαι, αἱ συλλήψεις παρὰ Δημοσθένει ἐν τῷ περὶ στεφάνου· ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς, ὥσπερ ἐπεξηγούμενος αὐτὸ, φησὶ, Σεσυλήμεθα δὲ τὰ ἡμέτερα αὐτῶν ὑπὸ Φασηλιτῶν [ὥσπερ] δεδομένων συλῶν [Φασηλίταις κατὰ Ἀθηναίων] ἐπειδὰν γὰρ μὴ θέλωσιν ἀποδοῦναι ἃ ἔλαβον, τί ἄν τις ἔχοι ἄλλο ὄνομα θέσθαι τῷ τοιούτῳ, ἢ ὅτι ἀναιρουμένῳ τὰ ἀλλότρια;

* Σύλλεκτρος, ἡ νύμφη, ἀπὸ τοῦ σὺν καὶ λέκτρον, ἐν ᾧ κεῖται μετὰ τοῦ νυμφίου.

* Συλλαμβάνειν, τὸ βοηθεῖν· κυρίως δὲ λέγεται ἐπὶ τῶν βασταζόντων βαρύ τι, καὶ ἀλλήλοις βοηθούντων· ἀφ' οὗ καὶ συλλήπτωρ, ὁ βοηθός.

Συλλήβδην, ὁμοῦ, συλλαβὼν ἀθρόως· ἀπὸ τοῦ λήβω λήψω, λήψομαι, λήβδην. καὶ συλλήβδην.

Σύμβαμα, ἀπὸ τοῦ βίβημι τὸ πορεύομαι.

Σύμβολα, σημεῖα, τέρατα, μαντεύματα, οἰωνίσματα· οἷον, σημεῖον τοῦ φθαρτοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων πρὸ θανάτου, οἱ δερμάτινοι χιτῶνες. εἴρηται δὲ σύμβολον, ἐκ τοῦ συμβάλλειν καὶ ἐξ ὑπαντήσεως προσπίπτειν μόνον, ὡς εἰ συμβολικά τις εἴποι.

Σύμβολα, τὰς συνθήκας ἃς ἂν ἀλλήλαις αἱ πόλεις θέμεναι τάττωσι τοῖς πολίταις, ὥστε διδόναι καὶ λαμβάνειν τὰ δίκαια πολλάκις. Δημοσθένης ἐν ἑβδόμῳ Φιλιππικῶν. Σύμβολον ὃ ἐλάμβανον οἱ δικασταὶ εἰς τὸ δικαστήριον εἰσιόντες· εἶτα τοῦτο δόντες, τὸ δικαστικὸν ἐκομίζοντο.

* Συμβῶμεν, ἀντὶ τοῦ συμβιβασθῶμεν. Ἀριστοφάνης, ἀνάμεινον, ἵνα συμβῶμεν· — καὶ ὁ Θεολόγος, συμβῶμεν ἀλλήλοις· — καὶ συνέβησαν, ἀντὶ τοῦ συνεβιβάσθησαν.

Συμμορία, ἀπὸ τοῦ μέρους, ἤγουν οἱ τῆς αὐτῆς μερίδος, σύνταγμα ἢ φρατρία· Δημοσθένης κατὰ Ἀφόβου. οὐ δεῖ δὲ θαυμάζειν, πῶς ὁ μὲν Δημοσθένης φησὶν ἑξήκοντα ἄνδρας ἔχειν τὴν συμμορίαν· ὁ δὲ Ὑπερίδης, δεκαπέντε· ἐν γὰρ τῷ κατὰ Πασικλέους, λέγων τὴν αἰτίαν, γράφει, Ἕως μὲν οἱ πλούσιοι, παρακρουόμενοι τὴν πόλιν, σὺν ε' καὶ ι' τριηραρχοῦντες, μέτρια ἀνήλισκον, ἡσυχίαν ἦγον οὗτοι· ἐπειδὴ δὲ ταῦτα κατεῖδε Δημοσθένης, νόμους ἔθηκε τοὺς τριακοσίους τριηραρχεῖν, καὶ βαρεῖαι γεγόνασιν αἱ τριηραρχίαι. ὅτι δὲ καὶ οἱ δημοποίητοι ἐνεγράφοντο εἰς τὰς συμμορίας, δεδήλωκεν Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου. συμμορῖται δέ εἰσιν οἱ τῆς αὐτῆς μετέχοντες συμμορίας. διῃρέθησαν δὲ πρῶτον Ἀθηναῖοι κατὰ συμμορίας ἐπὶ Ναυσινίκου ἄρχοντος, ὡς Φιλόχορος.

* Συμφοιτητής, ὁ συμμαθητὴς, παρὰ τὸ σὺν καὶ φοιτᾶν, τουτέστι τὸ ὁμοῦ πορεύεσθαι εἰς τὰ διδασκαλεῖα.

Συμφορὰ, παρὰ τὸ φορά. φορὰν δὲ ἔλεγον οἱ Ἕλληνες τὴν τύχην· συμφορὰ δέ ἐστιν, ἡ ἀπό τινος τύχης συμβεβηκυῖα.

* Συναγωνίζεσθαι, σημαίνει βοηθεῖν, ἀλλὰ κυρίως ἐν τῷ ἀγῶνι.

Συνάορος, σημαίνει τὴν γαμετὴν, παρὰ τὸ συνηρηρέναι. ἢ συνοαρός τις ἐστὶ καὶ συνόμιλος, μεταθέσει τοῦ α.

Σύνδικοι· Ἰσαῖος ἐν τῷ κατὰ Ἐλπαγόρου· σύνδικοι ἦσαν πρὸς οὓς τὰ δημευόμενα ἀπεφέροντο. καὶ Λυκοῦργος φησὶ περὶ τούτων. μήποτ' οὖν ἀρχή τις ἦν καθεσταμένη μετὰ τὴν ἐκ Πειραιῶς κάθοδον οἱ σύνδικοι. 755

* Συνάλλαγμα, τὸ συμβόλαιον, παρὰ τὸ συναλλάττω.

Συνδυάσω, συζευχθῶ, κοινωνήσω, συμπράξω. λέγεται δὲ καὶ παρὰ τὸ δύω τὸ ὑπεισέρχομαι δυάζω.

* Συνέδριον, τὸ δικαστήριον, παρὰ τὸ συνεδρεύειν.

Συνεοχμῷ, ἐν τῇ συναφῇ τοῦ ἠνίου, ἐν τῷ συνδέσμῳ, καθὸ συνδέεται ὁ τράχηλος τῇ κεφαλῇ. ἔχω ἐεχμὸς, ὡς ἔλδωρ ἐέλδωρ· εἶτα ἐοχμός, ὡς πλεγμὸς πλογμός.

Συνεῖρα, εἰς τὸ συνείρω.

Συνηβολία, ὑπαντήσει, συντυχίᾳ. Ὅμηρος, — ἀριστῆες δὲ συνηβολίῃ κεχάροντο.

* Συνέλευσις, σύνοδος. παρὰ τὸ ἐλεύθω καὶ σὺν, εἰς ἣν συνέρχονται πλεῖστοι.

Σύνες] ἐκ τοῦ συνίημι τὸ συνιῶ καὶ γινώσκω, ὁ παρατατικὸς, συνίην· καὶ τὸ προστακτικὸν, ἕς, καὶ σύνες. τὸ δὲ συνιῶ γίνεται κατὰ παραγωγὴν ἐκ τοῦ συνῶ, ἢ ἐκ τοῦ συνίω.

* Σύνθρονος, ὁ σύνεδρος· θρόνος γὰρ ἡ καθέδρα.

Σύνθεο καὶ σύνθετο· ἀμφότερα κατὰ πλεονασμὸν, ἀπὸ τοῦ σύνεο σύνετο.

Σύνθημα, συνθήκη, σύσσημον, λόγος ἐν πολέμῳ ἐπὶ γνωρισμῷ τῶν οἰκείων διδόμενος.

Συνήγορος, προστάτης ὑπέρ τινων λόγων· ἔοικε γὰρ παρ'

Ἀθηναίοις τινὰς χειροτονεῖσθαι συνηγόρους, ἐπὶ τοῦ ἀγορεύειν, ὡς Ἀντιφῶν φησί.

Συνήμονας, ἤτοι παρὰ τὸ ἧσθαι, ἵν' ᾖ συνέδρους· ἢ παρὰ τὴν ἕσιν, ἵν' ᾖ συναγωνιστάς· ὃ καὶ βέλτιον· συνήθεις, καὶ ἑταίρους, ὁμοήθεις.

Συνημοσύνας, Ἰλιάδος χ'. συνθήκας· παρὰ τὸν ἥσω μέλλοντα· τὸ εἰς αὐτὸ ἀφικνεῖσθαι τὰ τῆς διανοίας.

* Συνήντετο, ἀπήντετο, ποιητικά. χρὴ οὖν ἀπήντησε καὶ συνήντησε.

Συνίζησις, ὅτι συνίζησι τὸ ἓν φωνῆεν καὶ συνάγεται καὶ καθέζεται κρυπτόμενον ἐπὶ τοῦ ἑτέρου φωνήεντος.

Συνίστωρ, εἰς τὸ ἴστωρ.

* Συννεφές, τὸ σκοτεινόν· παρὰ τὸ νέφος.

* Σύννους, ὁ εὖ φρονῶν, ὁ μὴ διακεχυμένον τὸν νοῦν ἔχων.

* Σύνοδος, ἡ ἐκ πολλῶν πόλεων συναγωγὴ ἐπί τινι, ὡς Θουκυδίδης, ἀεὶ σύνοδοι ἐπὶ τὸ ἱερὸν ἠγέροντο.

Συνοίμιον ὕμνον ἄειδον· Ἀπολλώνιος· σύμφωνον καὶ συνῳδόν· οἴμη γὰρ ἡ ᾠδή.

Συνοχωκότε, συμπεπτωκότε, συνηγμένω, Ἰλιάδος β'. ἔστι δὲ μετοχὴ πρώτης συζυγίας τῶν περισπωμένων. ἐκ τοῦ συνέχω, σύνοχος· ῥῆμα συνοχῶ, συνοχήσω· ὁ παρακείμενος, συνώχηκα. τὸ νω, μέγα· τὸ δὲ ο εἰς ω, καὶ τὸ η τὸ μακρὸν εἰς μακρὸν, γίνεται συνώχωκα. ἡ μετοχὴ, συνωχωκὼς συνωχωκότος· καὶ συστολῇ Ἰωνικῇ ἢ ποιητικῇ, γίνεται ἡ εὐθεῖα τῶν δυϊκῶν, συνοχωκότε.

Συνώμεθα] Ἀλλ' ἕπευ, ὄφρ' ἐπὶ νηυσὶ συνώμεθα, ἀντὶ τοῦ, συνθήκας ποιησώμεθα.

* Συνώπη, πόλις τοῦ Πόντου, ὠνομασμένη ἀπὸ τῆς Ἀσωποῦ θυγατρὸς Συνώπης· ἣν ἁρπάσας ὁ Ἀπόλλων (κατὰ
756 Φιλοστεφάνου) ἀπὸ Βοιωτίας ἐκόμισεν εἰς τὸν Πόντον·
καὶ μιγεὶς αὐτῇ ἔσχε Σύρον, ἀφ' οὗ οἱ Σύροι.

Σύνταξις, δύο πραγμάτων ἕνωσις, καὶ τὸ λαμβάνειν καὶ ποιεῖν τὰ δέοντα· ἢ ἀντὶ τοῦ συντεταγμένη οἴκησις. Δημοσθένης Φιλιππικῶν, Καὶ μίαν σύνταξιν εἶναι τὴν αὐτὴν τοῦ τε λαμβάνειν καὶ τοῦ ποιεῖν τὰ δέοντα: — ἔλεγον ἑκάστους φόρους συντάξεις, ἐπειδὴ χαλεπῶς ἔφερον οἱ Ἕλληνες τὸ τῶν φόρων ὄνομα, Καλλιστράτου οὕτω καλέσαντος. καὶ ὑπὲρ συντάξεως ἐν τῷ παρόντι οὐ δίδοται.

Συντελής, χρήσιμος· ἢ ὅτε οἱ τριηραρχοῦντες νεὼς μιᾶς ἅμα ἐπεμελοῦντο, συντελεῖς ἐλέγοντο· ἢ οἱ συνδαπανῶντες καὶ συνεισφέροντες. τὸ δὲ πρᾶγμα συντέλεια καλεῖται.

Συντιμηθῆναι, οὕτω καλεῖται τὸ πολλῆς τιμῆς γενέσθαι τὰ ὤνια.

Συντροχάσαι, καταντῆσαι, πληρωθῆναι· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τροχῶν.

Συρβηνός, ὁ ταραχώδης, ἀπὸ τῶν αὐλούντων μετὰ θορύβου. ἢ πένης, διὰ τὸ τὰς αὐλοθήκας καὶ φαρέτρας κενάς. καὶ συρβηνέων χορὸς, ὁ τεταραγμένος καὶ συώδης· ἀπὸ τοῦ τοῖς κυσὶν ἐπιφωνουμένου.

Συρβάβυττα, τὸν τάραχον· καὶ σύρβη, ὡς Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικός.

Σύργαστρος, ὑφορβός, ἐργάτης.

Συρακοῦς] Καὶ τὰς κλεινὰς Συρακοῦς: — ἀποβολῇ ἐκ τοῦ Συρακούσας.

Σύριγξ, σημαίνει τὴν ὀπὴν τῶν μουσικῶν αὐλῶν, καὶ τὸ πάθος, καὶ τὴν δορατοθήκην. ἔστι δὲ κατὰ μίμησιν τοῦ γενομένου ἤχου. οὕτως Ἡρωδιανός.

* Σύριγμα, ὁ συριγμός· ἀπὸ τοῦ συρίζειν.

Συρμαία, τὸ καθαρτικὸν δι' ἐμέτων καὶ κοιλίας· καὶ συρμαΐζειν, τὸ κενοῦσθαι· καὶ συρμαίαν βλέπων, ἀντὶ τοῦ ναυτιῶν.

Συρφετός, ἀγυρτώδης ὄχλος ἢ λόγος, ἢ ἡ ἐξ ἀνέμου συλλεγομένη κόπρος καὶ φρυγανώδης. γίνεται δὲ ὡς παρὰ τὸ πνίγω πνιγετός, οὕτω σύρω συρετός· καὶ πλεονασμῷ τοῦ φ. Ἡσίοδος δέ φησι σημαίνειν τὸ ἄχυρον, ὡς τὸ, Χόρτον δ' ἐσκομίσαι καὶ συρφετόν.

Σῦς, δύναται εἶναι παρὰ τὸ σύω τὸ ὁρμῶ· ὁρμητικὸν γὰρ τὸ ζῶον· καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ, ὗς· σημαίνει δὲ τὸν χοῖρον. ἢ παρὰ τὸ ὕω ὕσω ὗς, ἀπὸ τοῦ ὕεσθαι, ὅ ἐστι βρέχεσθαι· (καὶ γὰρ ἐπὶ τοῖς ὕδασι τέρπεται) καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, σῦς. τὰ δὲ εἰς υς περισπώμενα κατὰ τὴν γενικὴν συστέλλει τὸ υ, σῦς συός, καὶ ὗς ὑός.

* Συφεός, τὸ χοιρομάνδριον, καὶ ἡ τῶν συῶν εὐνή.

Σύους, τοὺς Ἱπποκράτους υἱοὺς ἔλεγον καὶ τοῦ Παναιτίου καὶ Μέμνονος, εἰς ὑηνίαν κωμῳδοῦντες.

Συσσίτιον, εὐωχία, ἄριστον· καὶ συσσιτία, τὰ δεῖπνα ἃ κοινῇ ποιοῦσι Λακεδαιμόνιοι. καλεῖται δὲ καὶ φιλίτια, ἐπεὶ καὶ φιλίας ἐστὶ συναγωγά.

Συστῆσαι] ἡ σὺν πρόθεσις, ἐπιφερομένου τοῦ σ ἑτέρου συμφώνου, ἀποβάλλει τὸ ν, ὡς τὸ συστρατιώτης. εἴρηται ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἵππων καὶ τῶν ἡμιόνων· ἐπεὶ μετὰ τῶν συνήθων ἵστανται καὶ εὐσταθοῦσιν ἐν ταῖς φάτναις.

Σύφαρ, οὐχ ἁπλῶς τὸ γῆρας, ἀλλ' ὡς ἐπιγέννημα γήρως, καὶ τῆς ἐσχάτης ἡλικίας τὸ κατερρυσσωμένον, 757
τουτέστι τὸ δέρμα· καὶ Σώφρων ἐν τοῖς ἀνδρείοις δεδήλωκε μίμοις εἰπὼν, Τί μὰν ξύσιλος; τί γάρ; σύφαρ ἀντ' ἀνδρός: — ἐν τούτοις γὰρ τὸν ἀνακρινόμενον γέροντα, ξύσιλον παίζων εἴρηκεν, ἀπὸ τοῦ κνᾶσθαι καὶ ξύειν τὸ δέρμα· κἀπειδὴ ἀποκρινόμενον, σύφαρ ἀντ' ἀνδρὸς, τουτέστι δέρμα ψιλὸν, ὡς τῶν ἄλλων ἤδη δεδαπανημένων. τινὲς δὲ καὶ τὸ τοῦ ὄφεως γῆρας σύφαρ λέγουσι, τὸ ἀποσυρόμενον. Λυκόφρων δὲ, τὸ λίαν γεγηρακός.

Σφαδάζειν, Ἀττικοὶ μὲν ἐπὶ τὸ χαλεπῶς φέρειν καὶ σχετλιάζειν λέγουσι· Ξενοφῶν ἐπὶ τὸ ἀλγεῖν· ἔνιοι δὲ τὸ σπαίρειν ἐκδέχονται· οἱ δὲ, τὸ χαλεπῶς φέροντα πηδᾶν· οἱ δὲ, ἁπλῶς τὸ δυσφορεῖν, ἢ πᾶν τὸ μετὰ βίας. ἐν δὲ τῷ ῥητορικῷ λεξικῷ εὗρον, τὸ σφαδάζειν σημαίνειν τὸ δυσθανατεῖν, ματαίως σπᾶσθαι, χαλεπαίνειν, μετ' ὀργῆς στενάζειν, ὡς Εὐριπίδης καὶ Πλάτων, Διὰ παντὸς βίου σφαδᾷ: — γίνεται παρὰ τὸ σπῶ, σπεύδω, σπευδάζω· ἀποβολῇ τοῦ υ, καὶ τροπῇ τοῦ π εἰς φ καὶ τοῦ ε εἰς α, σφαδάζω. Ἰστέον ὅτι τὸ σφαδάζειν καὶ ματάζειν καὶ βοράζειν καὶ τεράζειν, ἔχει τὸ ι προσγεγραμμένον· πρῶτον μὲν, ἀπὸ τοῦ ματαΐζειν καὶ σφαδαΐζειν καὶ τῶν ὁμοίων, τοῦ α καὶ τοῦ ι συναιρουμένου· δεύτερον δὲ, ὥς φησιν ὁ τεχνικὸς, τὰ εἰς ζω λήγοντα ῥήματα κοινολεκτούμενα, οὐδέποτε ἔχει τὸ α ἐν τῇ παραληγούσῃ μακρὸν φύσει· σεσημείωται τὸ κράζω· οἷον γενειάζω, ἑτοιμάζω, ἁρπάζω. ἰδοὺ γὰρ ταῦτα, μὴ ἔχοντα τὸ ι, οὐκ ἔχει τὸ α φύσει μακρὸν, ὡς δῆλον εἰς τὸν γενειάσω, ἑτοιμάσω, ἁρπάσω μέλλοντα· ἐνταῦθα γὰρ βραχὺ τὸ α. εἰ ἄρα οὖν τὸ σφαδάζω καὶ ματάζω καὶ κεράζω φύσει μακρὸν ἔχει τὸ α, ὡς δῆλον ἐκ τῆς λοιπῆς κλίσεως τῆς μὴ ἐχούσης τὸ ζ, δῆλον ὅτι ἔχει ἐγκείμενον τὸ ι, πρόσκειται, κοινολεκτούμενα· ἐπειδὴ τὸ πλήσσω πλάζω λέγουσιν οἱ Αἰολεῖς· καὶ ἔστι τὸ α φύσει μακρὸν, καὶ οὐκ ἔγκειται τὸ ι. Σφαδάζοντες, σπώμενοι ἢ δυσφοροῦντες.

Σφάζω] παρὰ τὸ φῶ (σημαίνει τὸ ἀναιρῶ καὶ τὸ φονεύω) παράγωγον φάζω, ὡς βῶ βάζω· πλεονασμῷ τοῦ σ, σφάζω· ὁ μέλλων, σφάξω· καὶ σφαγὰς, τὰς κατακλεῖδας.

Σφαγεῖον, τὸ ἀγγεῖον εἰς ὃ τὸ αἷμα τῶν σφαζομένων ἱερείων δέχονται.

* Σφαγή, καὶ ὁ τόπος ἐν ᾧ σφάζεταί τις, καὶ ἡ ἐνέργεια αὐτή.

* Σφάλμα, ἁμάρτημα· παρὰ τὸ σφάλλω.

Σφακελίζοντες, διασπῶντες, πηδῶντες, ὑποτρέμοντες· σφαδάζειν γὰρ ἐστὶ τὸ σπᾶσθαι· καὶ τὸ σφακελίζειν δὲ ἐντεῦθεν, τὸ ἀλγεῖν μετὰ σπασμοῦ· καὶ σφακελισμός, παραπληξία, ἢ ἡ σῆψις τῶν μυελῶν. γίνεται δὲ ἐκ τοῦ σφακελισμοῦ καὶ σπασμός. λέγεται δὲ σφάκελος, καὶ ὁ μέσος τῆς χειρὸς δάκτυλος· λέγεται δὲ καὶ ὁ σφυγμὸς καὶ ὁ παλμός. σφάκελον δὲ ἔνιοι τὴν σῆψιν λέγουσι τῶν ὀστέων· καὶ σφακελίσαι, κατασαπῆναι, ἀπονεκρωθῆναι.

Σφάραγον, ὁ Ἀπίων τὸν φάρυγγα· ἀπὸ τοῦ περὶ αὐτὸν γινομένου ψόφου.

Σφαραγεῦντο, ἤγουν προΐεντο· ὀνοματοπεποίηται ἡ λέξις·
758 ἔνθα καὶ ὁ βρόχθος, ᾧ τὴν φωνὴν ἀφιέμεθα, ἀσφάραγος καλεῖται· καὶ σφαραγίζω, τὸ ἠχῶ· ὡσαύτως δὲ ὀνοματοπεποίηται.

Σφαῖρα, παρὰ τὸ σπαίρειν καὶ ἐν κινήσει εἶναι, μεταθέσει τοῦ π εἰς φ, ἢ καὶ τοῦ κ· τὸ γὰρ σπαίρειν, σκαίρειν ἐστί· καὶ τὸ πῶς, κῶς εἴρηται. Ὧρος.

* Σφάττεσθαι, ἔστι τὸ διὰ ἥντινα οὖν αἰτίαν φονεύεσθαι, καὶ ἐπ' ἀνθρώπου τάττεται.

Σφαιρωτήρ, σανδαλίου ζινίχιον, οἷον τὸ λωρίον τοῦ ὑποδήματος. ἐν τῷ ῥητορικῷ οὕτω.

Σφέας] τὸ σφέας, κατὰ πλεονασμόν ἐστι τοῦ ε· ἢ τὸ σφᾶς, κατὰ συναίρεσιν. καὶ λέγεται, ὅτι τὸ σφέας κατὰ πλεονασμὸν γίνεται τοῦ ε, διὰ τὸν κανόνα τὸν λέγοντα καθόλου, ἐν πληθυντικῷ ἀριθμῷ ἡ τοῦ τρίτου προσώπου ἀντωνυμία ἀρχομένη ἀπὸ τοῦ σφῶ, ἐνδεῖ συλλαβῆς κατὰ τὸ δεύτερον καὶ τρίτον πρόσωπον τοῦ πρώτου τε καὶ δευτέρου προσώπου· οἷον ἡμεῖς ὑμεῖς σφεῖς, ἡμῶν ὑμῶν σφῶν, ἡμῖν ὑμῖν σφῖν· οὕτω καὶ ἡμᾶς ὑμᾶς σφᾶς. ὥστε τὸ σφέας κατὰ πλεονασμὸν ἐστὶ τοῦ ε, ἀπὸ τοῦ σφᾶς.

* Σφεῖς, ἀντὶ τοῦ οἷον αὐτοί, ἐπὶ τῆς εὐθείας τῶν πληθυντικῶν τῆς πρωτοτύπου ἀντωνυμίας.

Σφεδανὸν] — ἕπεσθαι σφεδανὸν Δαναοῖσι κελεύων: — ἑκατέροις δύναται προδίδοσθαι. σημαίνει δὲ ἡ λέξις σφενδονηδόν· ἀπὸ τῆς σφενδόνης· οἷον ἐπεικτικὸν καὶ ἐπεστραμμένον, ἢ σύντονον· ἀφ' οὗ καὶ σφήν καὶ σφίγγω. οἱ δὲ σφεδανὸν λέγουσι σπευστικῶς. παρὰ τὸ σπεύδειν σπεδανός καὶ σφεδανός, Ἰλιάδος λ'.

* Σφείων, ποιητικῶς, ἐπὶ τῆς γενικῆς, ἀντὶ τοῦ σφῶν, ἀπὸ τοῦ σφέων, πλεονασμῷ τοῦ ι, σφείων.

Σφετεριζόμενος, ἰδιοποιούμενος, ἀπὸ τοῦ σφέτερος.

Σφέλας, τὸ ὑποπόδιον· παρὰ τὸ φλᾶσθαι εἰς αὐτὸ τὰ γόνατα, ὅ ἐστι θλᾶσθαι καὶ κάμπτεσθαι ἐν τῷ καθῆσθαι.

Σφενδόνη, τοῦ δακτυλίου ἡ περιφέρεια καὶ ἡ εἰς λίθων βολὰς καὶ πέμψεις ἐπιτηδεία. γίνεται παρὰ τὸ σπένδω τὸ ἀναιρῶ (Ἐγὼ γὰρ ἤδη σπένδομαι) σπενδόνη καὶ σφενδόνη. ἢ παρὰ τὸ σφάζω, ἢ παρὰ τὸ σπένδω.

Σφῆνες, καὶ τὰ μικρὰ καὶ εἰς ὀξὺ συνηγμένα ξύλα.

Σφηκώδεις, οἱ κατισχνοι τοῖς σώμασι· καὶ γὰρ οἱ σφῆκες τὴν κοιλίαν ἐπισυνηγμένην ἔχουσι.

Σφηκῶσαι, τὸ δῆσαι. οὕτω Φρύνιχος· ὅθεν καὶ σφηκούμενος, στρεβλούμενος, βασανιζόμενος.

Σφήττιοι, δῆμος φυλῆς Ἀκαμαντίδος. λέγονται δὲ καὶ Σφηττοί. κωμῳδοῦνται δὲ ὡς ὀξεῖς, ὥσπερ Ἀχαρνεῖς ἄγριοι· Ποτάμιοι δέ, ὡς ῥᾳδίως δεχόμενοι τοὺς ἐγγράφους νόμους.

* Σφήκεια, ἡ Κύπρος· πρότερον γὰρ Σφήκεια ἐκαλεῖτο, ὥς φησι Στέφανος ἐν τῷ περὶ Κύπρου· ἀπὸ τῶν ἐνοικησάντων ἐκεῖσε ἀνδρῶν, οἳ ἐκαλοῦντο Σφῆκες. ἐκαλεῖτο καὶ Κεραστία, ὡς Μένανδρος ἐν τῷ περὶ Κύπρου λέγει, διὰ τὸ ἐνοικῆσαι αὐτῇ ἄνδρας οἳ εἶχον κέρατα· ὡς δὲ Ξεναγόρας ἐν τῷ περὶ νήσων, διὰ τὸ ἔχειν πολλὰς ἐνοχάς, ἃς κέρατα καλοῦσι, Κεραστία ὠνομάσθη.

Σφίγξ, παρὰ τὸ σφίγγω, διὰ τὸ ἐσφιγμένα καὶ ἀνόητα λέγειν ῥήματα.

Σφόνδυλος, παρὰ τὸ ἐσφίχθαι πρὸς ἀλλήλους, — μυελὸς αὖτε σφονδυλίων ἔκπαλτο. 759

Σφόδρα, ἐπίρρημα ἐπιτάσεως. ἐκ τοῦ σφῶ τὸ κατασπῶ, σπόδρα, καὶ σφόδρα.

Σφριγῶν, νεάζων, σφύζων, βράζων, εὐσωματῶν, ἀκμάζων, ἀνθῶν· καὶ σφριγῶσιν, ἀκμάζουσι, καὶ ὥσπερ διεσφηνωμένοι εἰσὶν ὑπὸ πυκνότητος καὶ ἀκμῆς· παρὰ Ἱπποκράτει (καὶ σφριγανόν, τὸ ἀκμάζον λέγεται.) δηλοῖ δὲ καὶ τὸ περιτέταται, ἢ περιτείνονται· καὶ μάλιστα ἐπὶ θηλῆς, καὶ οἷον εὐσωματούσης· ἔνιοι, σφύζουσιν, ὑγιεῖς τυγχάνουσι.

* Σφραγιδονυχαργοκομήτης, ὁ ἄσωτος· παρὰ Ἀριστοφάνει· ἀπὸ τοῦ σφραγίς, καὶ ὄνυξ, καὶ ἀργός, καὶ κόμη, οἱονεὶ ὃς φέρει τοὺς δακτυλίους μέχρι τῶν ὀνύχων, καὶ ὃς ἀεργός ἐστι καὶ κομᾶται.

* Σφραγίζω, σημαίνω, παρασημαίνομαι· ἀπὸ τῆς σφραγῖδος, ὅς ἐστιν ἐν τῷ δακτυλίῳ λίθος.

* Σφωΐτερον, παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ σόν· δυϊκὴ ἀντωνυμία ἀντὶ ἑνικῆς.

Σφῶε, ἀντωνυμία ἐστὶ τρίτου προσώπου, αἰτιατικῆς πτώσεως. καὶ διατί οὐκ ἔστιν ὀρθῆς καὶ αἰτιατικῆς; διότι ἡ ὀρθὴ πτῶσις οὐδέποτε ἀναδίδωσι τὸν τόνον, οἷον νῶϊ, σφῶϊ· τοῦτο δὲ καὶ ὀξύνεται καὶ ἐγκλίνεται, καὶ ἀναδίδωσι τὸν τόνον· διὸ ἀπέλειψεν ἡ εὐθεῖα, καὶ ἔστι μόνης αἰτιατικῆς· τὸ γὰρ πρῶτον πρόσωπον τῶν δυϊκῶν, εὐθείας καὶ αἰτιατικῆς πτώσεως ἐστίν, οἷον νῶ· τὸ δεύτερον πρόσωπον, ὀρθῆς πτώσεως, οἷον σφῶϊ· τὸ τρίτον, αἰτιατικῆς πτώσεως καὶ μόνον, οἷον σφῶε. τὸ δὲ σπόγγος, διὰ τοῦ π λέγεται, οὐ διὰ τοῦ φ· πᾶσα γὰρ λέξις δισύλλαβος ἀπὸ τοῦ σ ἀρχομένη ᾧ ὑποτέτακται σύμφωνον, τῷ ο παραληγομένη, οὐδὲν τῶν δασέων ἀντιστοίχων ἔχει δευτερεῦον, ἀλλ' ἕν τι τῶν ψιλῶν, οἷον σπόρος, σπότος, στόνος.

Σφυρόν, τὸ περὶ τὸν ἀστράγαλον, ἤγουν τὰ ἀπολήγοντα μέρη πρὸς τῷ ἀστραγάλῳ· παρὰ τὸ συνεσφίχθαι τὰ ἄρθρα τῇ συνθέσει καὶ τοῖς νεύροις.

Σφύριον, καὶ ἐπισφύριον, κτητικόν· καὶ γίνεται ἐκ τοῦ σφυρόν. τὰ δὲ γινόμενα διὰ τοῦ ι ὑποκοριστικά, εἰ μὲν ὦσι δακτυλικά, πρὸ μιᾶς ἔχει τὸν τόνον· εἰ δὲ τρίβραχεα, προπαροξύνεται, καὶ διὰ τοῦ ι γράφεται.

Σχαδόνες, τὰ τῶν κηφήνων κηρία, καὶ ζῷον ἄπτερον ἄπουν· καὶ σχαδίσαι, τὸ θηλάσαι· καὶ ἀνίσχαδον, τὸ ἄτοκον καὶ ἀθήλαστον.

Σχεδόν, σημαίνει ἐγγύς, πλησίον, πέλας· ἢ ἐκ χειρός. γίνεται παρὰ τὸ σχέθω τὸ κωλύω, σχεθόν καὶ σχεδόν· ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ σχέσιν ἔχειν ἄλλον πρὸς ἄλλον.

Σχεδίην, σημαίνει τὸ ἐκ τοῦ σύνεγγυς, ὡς τό, Τύψον δὲ σχεδίην [μηδ' ἄζεο θοῦρον Ἄρηα: —] κυρίως δὲ σχεδίη ἐστὶν ἡ πρὸς τάχος γινομένη.

Σχέθε] ἀπὸ τοῦ σχῶ γίνεται σχέθω, ὡς φλέγω φλεγέθω· ὁ παρατατικός, ἔσχεθον, ἔσχεθες, ἔσχεθε· καὶ κλίνεται ἄχρι τοῦ παρατατικοῦ κατὰ πᾶσαν ἔγκλισιν.

* Σχεῖν] ἔχω, ὁ μέλλων, ἕξω· ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔσχον·

ὁ μέλλων δεύτερος, σχῶ, σχεῖς, σχεῖ· τὸ ἀπαρέμφατον, σχεῖν.

* Σχέδος] παρὰ τὸ χέω, χέδος, καὶ σχέδος.

740 * Σχέσις, πολλαχῶς λέγεται. ἢ γὰρ κατὰ τέχνην ἐστὶν, ὡς ἡ τοῦ διδασκάλου πρὸς τὸν μαθητήν· ἢ κατὰ τύχην, ὡς ἡ τοῦ δεσπότου πρὸς τὸν δοῦλον· ἢ κατὰ προαίρεσιν, ὡς ἡ φίλου πρὸς τὸν φίλον· ἢ κατὰ φύσιν, ὡς ἡ τοῦ πατρὸς πρὸς τὸν υἱόν.

Σχές, καὶ πρόσχες, ῥῆμα προστακτικὸν, καταλήξεως τῶν εἰς μι. τὸ ῥῆμα, ἴσχημι· καὶ γίνεται ἐκ τοῦ σχῶ· ὁ μέλλων, σχήσω· ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔσχην· ἡ μετοχὴ, σχείς σχέντος· καὶ τὸ προστακτικὸν, σχές· ὁμοίως τὸ σύνες. ὁ δὲ Ἀπολλώνιος, ἀπὸ τοῦ σχῶ κανονίζει, μόνον αὐτὸ σημειούμενος. ὥσπερ τὸ σπές, ἀπὸ τοῦ σπῶ· καὶ τὸ φρές, ἀπὸ τοῦ φρῶ· οὕτω καὶ τοῦτο ἀπὸ τοῦ σχῶ. ἀλλὰ κακῶς. οὐχ εὑρίσκεται ὁ τεχνικὸς σημειούμενος ἐπὶ τῶν εἰς ω, εἰς ες προστακτικόν. Χοιροβοσκός. εἰς τὸν ε' ψαλμὸν, Σύνες τῆς κραυγῆς μου, πρόσχες τῇ φωνῇ [τῆς δεήσεώς μου.] ἀπὸ τοῦ σχῶ, ὁ μέλλων, σχήσω· ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔσχον, καὶ κατέσχον· καὶ ἡ μετοχὴ, σχών· καὶ ὥσπερ ἀπὸ τῆς φαγὼν μετοχῆς γίνεται τὸ προστακτικὸν φάγε, καὶ πιὼν πίε, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ σχὼν σχέ καὶ κατάσχε· ἐν πλεονασμῷ δὲ τοῦ ς, σχές, καὶ κατάσχες. τὸ δὲ σπές, ἀπὸ τοῦ σπῶ· (σημαίνει τὸ λέγω) ὁ μέλλων, σπήσω· ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔσπον· ἡ μετοχὴ, σπών καὶ ἐνισπών· καὶ τὸ προστακτικὸν, σπέ· καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, σπές. οὕτω Ζηνόδοτος. πλεονάζει δὲ τὸ ς, διὰ τὸ μονοσύλλαβον.

Σχέτλιος, ἐδυνηρός, χαλεπός, ἀγνώμων, δυστυχής, ἄδικος, ἄπορος, θλιβόμενος, τλήμων, ἐπαχθής· ἢ ὁ τὸ σχετλιάζειν καὶ δυσφημεῖν καὶ λύπας τινὶ διδούς. Ζεύς με γὰρ σχέτλιος, Ἰλιάδος β'· καὶ πάλιν, Σχέτλιος ἐσσὶ γεραιέ, Ἰλιάδος κ', ἀντὶ τοῦ σχετλιασμοῦ ἄξιος. γίνεται παρὰ τὸ σχέθω τὸ κωλύω καὶ τὸ λίαν, ὁ ἐπισχέσεως ἄξια ἔργα ποιῶν.

Σχετλιάζει, δυσχεραίνει, ἢ βλασφημεῖ.

Σχηματιζόμενος, προσποιούμενος, ἢ συντασσόμενος.

Σχήσεσθαι, Ἰλιάδος ι', ἀνθέξειν, ἀντιστῆναι. παρὰ τὸ σχῶ τὸ κρατῶ, γίνεται σχῆμι.

Σχοινίον, ἐκ τοῦ σχοῖνος· τοῦτο ἐκ τοῦ σχῶ τὸ κρατῶ· καὶ σχοινοφόρος, ἐκ τοῦ σχοῖνος καὶ τοῦ φέρω· τὸ δὲ σχοῖνος, μέτρον ἐστὶ γεωμετρικόν. σημαίνει τρία, τὴν πόαν ἢ νομὴν, ὡς τὸ, Ἀσωπὸν βαθύσχοινον:— καὶ μέτρον Περσικὸν, ὃ παρὰ Πέρσαις παρασάγγης λέγεται, ἀπὸ μεταφορᾶς· καὶ ἡ κατευθυντηρία κάθετος. καὶ ὁ ψαλμῳδὸς φησὶ, Τὴν τρίβον μου καὶ τὴν σχοῖνόν μου σὺ ἐξιχνίασας:— ἐκ γοῦν τῆς σχοίνου τοῦ μετρικοῦ σπαρτίου, καὶ τὰ μετρούμενα τῶν χωρίων, σχοινίσματα λέγεται.

Σχῖνον, τὴν σκίλλαν, ἣν διαμασσῶνται οἱ καλλωπιζόμενοι ἕνεκα τοῦ λευκοῦ τοὺς ὀδόντας· ἀφ' οὗ καὶ τὸ σχινίζεσθαι.

Σχολὴ, οὐχ ὁ τόπος ἐν ᾧ σχολάζουσι καὶ διατρίβουσι περὶ παιδείαν, οὐδὲ αὐτὴ ἡ ἐν λόγοις εὐμουσία καὶ διατριβὴ, ἀλλ' ἣν οἱ πολλοὶ ἀκύρως καλοῦσιν εὐκαιρίαν· τὸ δὲ εὐκαιρεῖν, βάρβαρον· ἀντὶ δὲ τοῦ σχολὴν ἄγειν λέγουσιν Ἀττικοὶ σχολάζειν. ἡ δὲ εὐκαιρία, βάρβαρον μὲν οὐκ ἔστιν ὄνομα. τάττεται δὲ οὐκ ἐπὶ σχολῆς, ἀλλ' ἐπὶ καιροῦ τινὸς εὐφυΐας καὶ ἀρετῆς. καὶ ἀντὶ τοῦ οὐ-

741 δαμῶς. ἀπὸ δὲ τοῦ σχολή, σχολαῖος· τὸ δὲ σχολὴ, γίνεται παρὰ τὸ σχῶ. ἔστι δὲ ἐπίρρημα, ἀντὶ τοῦ ἠρέμα· καὶ σχολαῖον, ἀργόν, διατριβὴν ποιούμενον· καὶ σχολαίτερον, ἠρεμαιότερον· ἀπὸ τοῦ σχολαιότερος, ὅπερ ἀπὸ τοῦ σχολαῖος. ὁμοίως σχολαιότης.

Σχέδος] παρὰ τὸ χέω χέδος καὶ σχέδος, οἱονεὶ τὸ διαχέον καλῶς καὶ διαμερίζον τὰς λέξεις καὶ τοὺς λόγους. ἢ παρὰ τὸ σκεδάζω σκεδάσω σκέδος καὶ σχέδος· διασκεδαζόμεναι γὰρ αἱ λέξεις καὶ οἱονεὶ μεριζόμεναι εἰς λεπτὰ διὰ τοῦ λόγου, εἰς γνῶσιν παραλαμβάνονται.

* Σχοίατο, παρ' Ὁμήρῳ, ἀντὶ τοῦ ἐπισχοῖεν ἑαυτούς. ἀπὸ τοῦ ἐσχόμην, τὸ εὐκτικὸν, σχοίμην· τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν, σχοῖντο· καὶ Ἰωνικῶς, σχοίατο, κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ πεποτήατο.

Σχόλιον, εἴρηται διὰ τὸ κατὰ σχολὴν παρατίθεσθαι πρὸς σαφεστέραν ἑρμηνείαν τῶν δυσνοήτων ῥημάτων.

Σχίδαξ, παρὰ τὸ σχίζω· σημαίνει δὲ τὸ ἐσχισμένον ξύλον.

Σχολαστικός (ἀπὸ τοῦ σχῶ τὸ κρατῶ, σχάζω καὶ σχολάζω) ὁ ἐν τῇ διακρατήσει διάγων.

Σχεδιάζω. παρὰ τὸ σχεδιάζω, τὸ ἐκ τοῦ παραχρῆμά τι ποιῶ. σχεδιάζω καὶ σκεδάζω. ἢ παρὰ τὸ σχίζω τὸ διαχωρίζω, πλεονασμῷ τῆς δα συλλαβῆς, σχιδάζω καὶ σκεδάζω· τὸ γὰρ σκεδαζόμενον εἰς πολλὰ διασχίζεται.

Σχολή, Ἀττικοί· οὐ μόνον δὲ τὸ μηδὲν δρᾶν, ἀλλὰ καὶ τὸ περί τι σχολάζειν.

Σώζω] τὸ σώζω χωρὶς τοῦ ι λέγει ὁ Δίδυμος· ὥσπερ γὰρ ἀπὸ τοῦ ἕω τὸ κάθημαι γίνεται ἕζω, οὕτως ἀπὸ τοῦ σώω τὸ ὑγιαίνω, γίνεται σώζω, πλεονασμῷ τοῦ ζ. ἀλλ' ἡ παράδοσις ἔχει τὸ ι. τὸ δὲ σώζω, ὅτε μὲν γίνεται ἀπὸ τοῦ σῶος, σωΐζω, ὡς λέπος λεπίζω· καὶ κατὰ συναίρεσιν, σῴζω, ἔχει τὸ ι· ἡνίκα δὲ ἀπὸ τοῦ σάος σαόζω καὶ κράσει σώζω, οὐκ ἔχει προσγεγραμμένον τὸ ι. Δεῖ δὲ γινώσκειν, ὅτι ἡνίκα ἀπὸ τῆς σω συλλαβῆς ἄρχεται ἐπιφερομένου τοῦ ζ, ἔχει προσγεγραμμένον τὸ ι, σῴζω σῴζομαι, ἔσῳζον· ἡνίκα δὲ μὴ οὕτως ἔχῃ, οὐ προσγράφεται, οἷον σαώζω.

Σωτηρία, ὄνομα παρώνυμον ἀπὸ τοῦ σωτῆρος· τοῦτο ἀπὸ τοῦ σώζω, σώσω, σέσωκα, σέσωσμαι, σέσωσται, σωστήρ, καὶ σωτήρ. ἔστι δὲ καὶ ἄλλο σῶ τὸ ὑγιαίνω· ἐξ οὗ ὁ παθητικὸς παρακείμενος, σέσωμαι, σέσωται· καὶ ἐξ αὐτοῦ σωτήρ. τὸ δὲ σῶος (ἔλεγεν ὁ Δίδυμος) σὺν τῷ ι γράφεται, ὡς ἀπὸ τοῦ ὁ σῶς τοῦ σῶ· τὰ γὰρ ἀπὸ τοῦ εἰς ως διὰ τοῦ ωος σὺν τῷ ι, Μίνως, Μινῷος· ἥρως, ἡρῷος· οὕτω σῶς σῷος. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς λαβόμενος αὐτοῦ λέγει, ὅτι τὸ σῶς ἀπὸ τοῦ σάος πέπονθε. πρὸς ὃν ἔστιν εἰπεῖν, τί οὖν; ἀπὸ τοῦ πεπονθότος γίνεται παράγωγον; γίνεται γὰρ ἀπὸ τοῦ πατρὸς καὶ μητρὸς, πατρικὸς καὶ μητρικός. λέγει δὲ πάλιν ὁ τεχνικὸς, ὅτι οὐδέν ἐστιν εἰς ως μονοσύλλαβον πλέον ἀρσενικὸν, εἰ μὴ τοῦτο· πρὸς ὃν ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι σὺ ἐδίδαξας ἡμᾶς ἐν τῇ περὶ τοῦ ζῶς μονοσυλλάβου βίβλῳ, ὅτι ἔστι τὸ ζῶς, καὶ τὸ Κῶς, καὶ Γλῶς· εἰσὶ δὲ ὀνόματα ἡρώων. Δεῖ δὲ γινώσκειν, ὅτι τὸ σῶος ἄνευ τοῦ ι ἡ παράδοσις οἶδε· καὶ λέγει ὁ τεχνικὸς, ὅτι ἔστι σώω σώσω διὰ τοῦ ω μεγάλου, ὡς γνώω γνώσω· καὶ σόω διὰ τοῦ ο μικροῦ. ταῦτα τρέπουσι τὸ τελευταῖον ω εἰς ος, καὶ γίνεται ἐκ μὲν τοῦ σώω τὸ σῶος, ἐκ δὲ τοῦ σόω τὸ 742 σόος. σῶ μονοσύλλαβον, οἱ σῶοι, καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ· ἡ δὲ συνήθης γραφὴ, σῶος. λέγει δὲ Ὧρος ὁ Μιλήσιος ἔχειν τὸ ι προσγεγραμμένον· ἀπὸ γὰρ τοῦ οἱ σῶοι οἱ σῷ, ὥσπερ οἱ ζῶοι οἱ ζῷ.

Σώεσκον, ἔσωζον· ἢ ἀπὸ τοῦ ἔσωον, ἢ ἀπὸ τοῦ σώζω. τὸ δὲ σώω σημαίνει τὸ ὁρμῶ, ὡς τὸ, Σώεσθαι στροφάδην, παρὰ Ἀπολλωνίῳ.

Σώχω, τὸ τρίβω· παρὰ τὸ σῶ σώχω, ὡς σμῶ σμώχω· παρὰ τοῦτο δὲ καὶ τὸ ψώχω.

Σῶκος, ἐπίθετον Ἑρμοῦ· ἤτοι ὁ ἰσχυρός· (σώκειν γὰρ τὸ ἰσχύειν· Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ, Οὐκέτι σωκῶ) ἢ σώοικος· ἢ ὁ ὠκέως σοούμενος· ἄγγελος γάρ. ἢ σωσίοικος, ἢ ὁ σωστικὸς θεός. παρὰ τὸ σάζω σῶκος, ὡς θάσσω θῶκος. ἔστι δὲ καὶ ὄνομα κύριον.

Σῶμα, οἱονεὶ δῶμα ὂν τῆς ψυχῆς· ὅθεν καὶ σκήνωμα πᾶν τὸ τεθνηκός. εἴρηται δὲ σῶμα, ὥς φησι Πλάτων, ὅτι σῆμα ἐστὶ, τουτέστι τάφος τῆς ψυχῆς· δίκην γὰρ τάφου ἐντέθαπται ἡ ψυχὴ τῷ σώματι. ἢ σώαιμα, σῶον αἷμα. ἐν τῷ ἅμα.

Σωρός, ἐπὶ τῶν λίθων. ἀπὸ τοῦ σωρός, σωρεύω, σωρεία· καὶ σωρεός, ἀπὸ τοῦ σωρεύω, ὡς φωλεύω φωλεός. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῷ σωρεύεσθαι τὰ σώματα· ἢ παρὰ τὸ ἔσω ὠρεῖν, ὅ ἐστι φυλάττειν· ὥστε τὸ σωρεός μὴ πεπλεονακέναι, ἀλλὰ μᾶλλον ἐνδεδεηκέναι τὸ σωρός· τὰ γὰρ εἰς ρος λήγοντα δισύλλαβα, τῷ ω παραληγόμενα, μὴ ὄντα ἐπίθετα, βαρύνεται, Ὧρος, Δῶρος, Φλῶρος, Βῶρος· οὐδὲν ἔχομεν ὀξύτονον· σεσημείωται τὸ σωρός. τὰ ὀξύτονα ἐπίθετα εἰσί, χλωρός, ψωρός, μωρός. πῶς οὖν ὀξύνεται τὸ σωρός; ἠλόγηται ὅταν δισυλλαβῇ· τὸ πρῶτον ἄρα σωρεός, ὡς ὀχεός, λοχεός.

Σῶρος, ἐν ᾧ τὸ σῶμα ῥεῖ, ἤγουν καταῤῥεῖ.

Σωφροσύνη, παρὰ τὸ σώζειν τὸ φρονεῖν· ἢ παρὰ τὸ σῶμα φρουρεῖν ἀπὸ ῥύπου· ἢ διὰ τὸ σῶα φρονεῖν.

Σωφρονιστῆρες, οἱ ἔσωθεν τῶν ἄλλων ὀδόντων διαφυόμενοι κατὰ τὴν τοῦ φρονεῖν ὥραν περὶ τὸ εἰκοστὸν ἔτος. ὁ δὲ Ἀριστοτέλης καλεῖ αὐτοὺς κριτῆρας.

Σωφρονισταί, ἄρχοντές τινες χειροτονητοὶ δέκα τὸν ἀριθμὸν ἑκάστης φυλῆς· ἐπεμελοῦντο δὲ τῆς τῶν ἐφήβων σωφροσύνης.

Σῶσε] τὸ ἐσάωσα συναιρεθὲν εἰς τὸ ἔσωσα, διατί μὴ περισπᾶται; ὅτι ὁ τύπος ἀντίκειται· οἱ γὰρ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἀόριστοι προπαροξύνονται.

Σταφυλή, ὀξύνεται καὶ βαρύνεται, ὥς φησι Πτολεμαῖος· τὸ μὲν γὰρ βαρυνόμενον ὄνομα, ἐπὶ τῆς καθιεμένης μολίβου παρὰ τοῖς ἀρχιτέκτοσι τίθεται· τὸ δὲ ὀξυνόμενον, ἐπὶ τῆς ὀπώρας. παρῆχθαι δὲ λέγουσι τὴν ὀπώραν ἀπὸ Σταφύλου τινὸς, ος ἐγένετο υἱὸς τοῦ Διονύσου. Ἡρακλείδης δὲ ἥμαρτε φησὶ λῆγον εἰς ὀξεῖαν· οὐδὲν γὰρ τῶν εἰς λη ληγόντων θηλυκῶν ὀνομάτων ἀμέτοχον γένους οὐδετέρου παραληγόμενον τῷ υ, ὀξύνεται, κρωύλη, φαιτύλη, ἡδύλη, κορδύλη. οἱ οὖν ὀξύνοντες φασὶν, ὅτι ἀπὸ βαρυτόνου ἀρσενικοῦ γέγονε· τὰ γὰρ εἰς η θηλυκὰ ὀξύνεται, ἐὰν τὰ ἀρσενικὰ βαρύνεται· οἷον πόθος, ποθή· φόνος, φονή· νόμος, νομή· ὦνος, ὠνή· καὶ τοὔμπαλιν, Δαναός Δανάη. καὶ πῶς τὸ κόγχος κόγχη, φίλος φίλη, μύλος μύλη, καὶ ἄλλα μυρία· καὶ ἐπὶ τῶν ὀξυτόνων καλός καλή, συμβαρύνεται καὶ 745
ὀξύνεται τοῖς ἀρσενικοῖς; καὶ τινὲς, βοηθεῖν τῇ συνηθείᾳ βουλόμενοι, φασὶν, ὅσα τοῦ αὐτοῦ ἀπαραλλάκτως ἔχεται σημαινομένου, ὁμοτονεῖ· ὅσα δὲ διαλλάττει τῷ σημαινομένῳ, καὶ τῷ τόνῳ διαλλάττει. τὸ μὲν οὖν ξένος ξένη, φίλος φίλη, καὶ τὰ ὅμοια, ἀπαράλλακτά εἰσι· τὸ δὲ χόλος χολή, τρόπος τροπή, στρόφος στροφή, γόνος γονή, δόμος δομή, διαφέρουσιν. εἰ οὖν τὸ στάφυλος ἀρσενικὸν διαφέρει τῷ σημαινομένῳ, ἡ σταφυλὴ τὸ θηλυκὸν ἐπὶ τῆς ὀπώρας, ὀξύνεται, παρὰ τὸ στάζειν τὸν πηλόν.

Σκηνή, ἡ κρατοῦσα καὶ φυλάττουσα ἡμᾶς· οἱ δὲ, δέρματα καὶ ζωστῆρας καὶ δοκοὺς, οἷς καταπήγνυται πᾶσα ἡ σκηνή· οἱ δὲ, εἶδος κόσμου γυναικείου· οἱ δὲ, σκεῦός τι οὕτω καλούμενον· οἱ δὲ, τὴν νῦν δελφικὴν καλουμένην· καὶ σκηνευτής, ὁ σκηνήν τινα οἰκῶν.

Στάδιον, κατὰ τὸ ἀρχαῖον ἐκαλεῖτο αὐλός· ὅθεν δίαυλος, τὰ δύο στάδια, ἀπὸ τοῦ δύο αὐλῶνας ἔχειν· καὶ διαυλωνίζειν λέγουσι τοὺς ἀνέμους, ὅταν διά τινος ὁμαλοῦ καὶ στενοῦ διαπνέωσι. καλεῖται δὲ, ὅτι φασὶ Δαναὸν, ἐπὶ τοῖς γάμοις τῶν θυγατέρων ἀγῶνα ἐπιτελοῦντα, δεῖξαι τοῖς μνηστῆρσι τὸ τοῦ δρόμου τέρμα, ἐν ᾧ ἐπεφύκει σέλινα· ἐξ ὧν σπᾶσαι τὸν φθάσαντα, καὶ τοῦτο σύμβολον γενέσθαι τῆς νίκης, ὥσπερ νῦν τὰ βραβεῖα· ἀπὸ δὲ τοῦ σπᾶσαι κληθῆναι σπάδιον καὶ στάδιον. ἢ ὅτι τετραποδιστὶ τὸ πάλαι περιπατοῦντες, μετὰ τὸ εὑρεθῆναι τὸν Δημητριακὸν καρπὸν, ἀνέστησαν· καὶ εὐρωστίας ἐπίδειξιν ποιούμενοι, δρόμον ἠγωνίζοντο. διὰ τὴν στάσιν οὖν, στάδιον. εἰς τὰ σχόλια Πινδάρου.

Σκηνή, ἔστιν ἡ μέση θύρα τοῦ θεάτρου· περισκήνια δὲ, τὰ ἔνδοθεν τῆς μέσης θύρας, χαλκᾶ κάγκελλα· καὶ ἵνα σαφέστερον εἴπω, σκηνὴ ἡ μετὰ τὴν σκηνὴν εὐθύς· καὶ τὰ περισκήνια, ἡ ὀρχήστρα. αὕτη δέ ἐστιν ὁ τόπος ἐκ σανίδων ἔχων τὸ ἔδαφος, ἐφ' οὗ καὶ θεατρίζουσιν οἱ μῖμοι· εἶτα μετὰ τὴν ὀρχήστραν βωμὸς ἦν τοῦ Διονύσου, τετράγωνον οἰκοδόμημα κενὸν ἐπὶ τοῦ μέσου, ὃ καλεῖται θυμέλη, πρὸς τὸ θύειν· μετὰ τὴν θυμέλην ἡ ὀρχήστρα, τουτέστι τὸ κάτω ἔδαφος τοῦ θεάτρου.

* Σῶστρα, τὰ σωτήρια, τουτέστι μισθοὶ οὓς διδοῦσιν οἱ σεσωσμένοι· ἀπὸ τοῦ σώζειν.

Τ.

743 Ταῦ τὸ στοιχεῖον, ὅτι ἐντεταμένας ἔχει τοῦ χαρακτῆρος τοῦ στοιχείου τὰς ἐντυπώσεις· ἀπὸ γὰρ μακρᾶς τῆς ἄνω καὶ τοῦ ι τὸ γράμμα ἐστίν. ἐντεῦθεν καὶ ταῶς, ὁ τεταμένα ἔχων τὰ πτερά. τὸν δὲ Ἁλιρροθίου πέλεκυν φησὶν μιμησάμενος, ἐνετυπώσατο τὸ γράμμα.

Τάγηνον. τοῦτο Ἰωνικῶς τινὲς τίγανον λέγουσι. καὶ Ἡρωδιανὸς ἀπὸ τοῦ τήκω τήγανον· καὶ καθ' ὑπέρθεσιν, οἷον, Ἐμοῦ δὲ ὥσπερ ἐπὶ ταγήνου ἔσιζεν ἡ καρδία, καὶ κατετήκοντο αἱ σάρκες, καὶ αὐτόματα ἐχώρει κατὰ τῶν γνάθων τὰ δάκρυα.

Ταγηνίας, πέμμα τι ἐστὶ τῶν ἀπὸ τηγάνων ἐκ στέατος ὑγροῦ καὶ τυροῦ καὶ μέλιτος καὶ ἀσταφίδος.

Τάγυρι, τὸ βραχύτατον καὶ ἐλάχιστον, οἷον ψιλὰ λέγουσιν. Εὔπολις Αἰξί, Μαθόντι δὲ μὴ τάγυρι μουσικῆς.

Ταλαεργοί, οἱ τλητικοὶ καὶ τλῆναι δυνάμενοι πρὸς πᾶν ἔργον. 744

Ταλαίπωρος, εἰς τὸ ἀταλαίπωρος.

Τάλαντον] — χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα: — σημαίνει δὲ τάλαντον τὸν ζυγὸν, παρὰ τὸ ταίνω ῥῆμα· ὅπερ γίνεται κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τιταίνω· καὶ ὡς φαίνω φαντός, οὕτω ταίνω ταντός, καὶ τὸ οὐδέτερον ταντόν· καὶ πλεονασμῷ τῆς αλ συλλαβῆς, τάλαντον· καὶ συνθέσει, ἀτάλαντον, ἀντὶ τοῦ ὁμοιοτάλαντον. ἢ παρὰ τὸ ταλαὸν, τὸ ὑπομονητικὸν τοῦ βάρους. τάλαντον οὖν ἡ στάθμη· καὶ ταλαντεύειν, τὸ σταθμίζειν καὶ ζυγοστατεῖν. ἐν Τιμαίῳ, Τὴν δὲ γῆν ταλαντουμένην ἀνωμάλως, σείεσθαι μὲν ὑπ' ἐκείνων· κινουμένην δὲ αὖ πάλιν ἐκεῖνα σείειν: — μεταφορικῶς, ἀπὸ τῶν ζυγῶν· ἐπεὶ τὸ ζυγεῖν ταλαντᾶν λέγουσι· καὶ ὑπερταλαντᾶν,

τὸ ὑπερβαρεῖν. πολλὰ εὗρον σημαίνειν τὴν λέξιν· ἢ παρὰ τὸ μέγιστον χρυσίου καὶ ἀργυρίου μέρος· καθ' ὃ σημαινόμενον Δημοσθένης φησὶ πεντήκοντα τάλαντα: — ἢ σταθμοῦ τι ὄνομα, ὥσπερ Ἀριστοφάνης, Ἀλλ' ἢ ταλάντῳ μουσικὴ κριθήσεται: — καὶ τὸ Ὁμήρου, — χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα: — τρίτον σημαινόμενον ἡ ῥοπή· τέταρτον, ἀριθμοῦ τι ὄνομα, ὡς καὶ πολυτάλαντος ὁ πλούσιος. καὶ τὸ Ὁμήρου, Κεῖτο δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα: — καὶ διτάλαντον δὲ καὶ τριτάλαντον, καὶ ἡμιτάλαντον λέγεται. ἀρχαία δὲ ἡ χρῆσις καὶ ἡ τοῦ τρίτου ἡμιταλάντου, καὶ πέμπτον ἡμιτάλαντον. ἔστι δὲ τὸ μὲν τρίτον ἡμιτάλαντον, δύο ἥμισυ τάλαντα· τὸ δὲ πέμπτον ἡμιτάλαντον, τέσσαρα ἥμισυ· καὶ τὸ ἕβδομον ἡμιτάλαντον, ἓξ ἥμισυ· καὶ ὅλως οὑτινος ἀριθμοῦ παρωνύμως μέρει ἐπονομάσει τὶς τὸ ἡμιτάλαντον, τούτου ὁ προηγούμενος ἀριθμὸς ἐφαρμόσει τῷ ταλάντῳ· οἷον, ἂν μὲν ή, ἑπτά· ἂν δὲ θ', ὀκτώ· συναριθμουμένου δηλονότι καὶ τοῦ ς'. Φίλον δὲ τοῖς ἀρχαίοις, καὶ τὸ ἓν ἥμισυ τάλαντον τρία ἡμιτάλαντα λέγειν, ὡς καὶ τρία ἡμίμναια, τὴν μίαν ἥμισυν μνᾶν. καὶ ἄλλως, τὸ τάλαντον κατὰ τοὺς παλαιοὺς χρυσοῦς εἶχε τρεῖς· διὸ καὶ Φιλήμων ὁ κωμικὸς φησὶ, δύο εἰ λάβοι τάλαντα, χρυσοῦς ἔχων ἕξ, ἀποίσεται: — εἰς τὸ λεξικὸν τῆς Ἰλιάδος, Ἑπταπύρους τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα: — τὰ νῦν ἑξακισχίλια λεγόμενα παρὰ Ἀθηναίοις. διαφόρως δὲ νοεῖται· ἦν γὰρ καὶ βραχύ τι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. καὶ ὁ ποιητὴς δὲ δῆλον ἡμῖν τοῦτο ποιεῖ, ἐν τῷ ἐπιταφίῳ Πατρόκλου λέγων, — τῷ δὲ τετάρτῳ θῆκε δύο χρυσοῖο τάλαντα: — εἰ γὰρ περὶ τοῦ ταλάντου τῶν Ἑλλήνων, ἔστι βραχύ τι τὸ τάλαντον τοῦ χρυσοῦ. ἦν παρ' αὐτοῖς, ὡς ὁ Δίφιλος, ἐν ἀργύρῳ βραχύ τι τάλαντον φησί. τάλαντον δὲ, οὐ τάλαντα. ταῦτα δέ ἐστι χρυσίου τάλαντον.

Ταλαιπείριος, οἱ τραγικοὶ τὸν ταλαίπωρον λέγουσιν, ἢ ὁ τηλόθεν πεπειραμένος, οἱονεὶ ὁ πολλὴν πεῖραν ὑπομείνας, τουτέστι πολύπειρος· ἢ ὁ πολλὰ τετληκὼς, καὶ πολλῶν πεπειραμένος· ἢ παρὰ τὸ τηλόθεν πεπειρακέναι, ταλαιπέριος· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, ταλαιπείριος.

Τάλαρος, καλαθίσκος, κόφινος· κυρίως δὲ ὁ εἰς τυρός.
745 εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ τετάσθαι· ἢ ἀπὸ τοῦ τηρὸς ταρός· καὶ πλεονασμῷ τῆς αλ συλλαβῆς, τάλαρος, ὁ εἰς τυρὸν ἐπιτήδειος. Ἡσίοδος, Ἐς ταλάρους ἐφόρευν: — καὶ Ὅμηρος, Πλεκτοῖς ἐν ταλάροισι φέρον μελιηδέα καρπόν, Ἰλιάδος σ'.

Τάλας, σημαίνει τὸν ἄθλιον· παρὰ τὸ τάλλω τὸ κακοπαθῶ, ἔνθα Ἡσίοδος φησὶν, Ἔτρεφετ' ἀτάλλων μέγα νήπιος: — ἀντὶ τοῦ μὴ κακοπαθῶν. τάλλω οὖν, καὶ κατὰ συγκοπὴν, τλῶ· καὶ ταλῶ, ἔνθα τὸ ταλάσσης, ἀντὶ τοῦ ὑπομείνης· καὶ ταλασίφρων, ὁ καρτερόφρων καὶ γενναῖος, παρὰ τὸ τλῆν.

Ταλαυρινόν, πολλὸν ὑπομονητικὸν ἐν τῇ μάχῃ. παρὰ τὸ ταλαὸν καὶ ῥινὸν γίνεται σύνθετον.

Ταμίας, ὁ δεσπότης· παρὰ τὸ ἀποτετμῆσθαι αὐτῷ τὴν τοῦ οἴκου ἐξουσίαν· ἢ παρὰ τὸ τέμνειν αὐτὸν καὶ ἀπομερίζειν τοῖς ἄλλοις, Ζεὺς ταμίας πόλεως: — ταμίαι, ἔφοροι, φύλακες, ταμιοῦχοι, διοικηταί. ἀρχὴ γάρ τις παρὰ Ἀθηναίοις ἦσαν οἱ ταμίαι, ί τὸν ἀριθμόν. παραλαμβάνουσι δὲ οὗτοι τό τε ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τὰς νίκας καὶ τὸν ἄλλον κόσμον καὶ τὰ χρήματα ἐναντίον τῆς βουλῆς, ὡς Ἀριστοτέλης. εἰσὶ καὶ ἄλλοι ταμίαι ἄρχοντες χειροτονητοὶ ἐπὶ τὰς ἱερὰς καὶ δημοσίας τριήρεις. ὅτι δὲ καὶ τοῖς τριηράρχαις παρείποντο ταμίαι, δεδήλωκεν Εὔπολις.

Ταμύναι, πόλις ἐν Εὐβοίᾳ.

Τάμον, ἀόριστος δεύτερος· καὶ τάμητε, ὑποτακτικόν· καὶ ἡ μετοχὴ, ταμών, καὶ προταμών, ἀντὶ τοῦ ἀποκόψας, ἢ τὸ σκληρὸν τῆς τροφῆς προκατεργασάμενος. τὸ ῥῆμα, τέμνω· τὸ δὲ τάμνω, δωρικόν· ὁ μέσος παρακείμενος, τέτομα.

Ταμεσίχροα, παρὰ τὸ ταμῶ ταμέσω ταμεσίχρους· σημαίνει δὲ τὸν τέμνοντα τὸν χρῶτα, τὸν τμητικὸν τοῦ χρωτός.

Ταινύω, ἀπὸ τοῦ τείνω. Ταχύποδας, ταχείας.

Τανηλεγέος θανάτοιο] παρὰ τὸ λέγω τὸ κοιμῶμαι, ταναλεγὴς καὶ τανηλεγής· ἢ παρὰ τὸ τῆλε, τηλελεγὴς καὶ τανηλεγὴς, ὁ μακρὸν κοίμημα ἔχων, τουτέστιν αἰώνιον· ἢ ὁ μακρὰν ἀφροντιστίαν παρέχων.

Ταναύποδας, εἰς τὸ ναῦφι.

* Ταξίαρχος, ὁ τῆς τάξεως ἀρχός· κατ' ἐξοχὴν δὲ ὁ τῶν ἑκατὸν στρατιωτῶν ἀρχός.

Τανύηκες, τεταμένην ἔχον τὴν ἀκὴν, ἢ αἰχμὴν, τουτέστιν ἠκονημένον, ἐπὶ τοῦ ξίφους· τὸ δὲ τανυηκέας ὀξέως, τοὺς τεταμένους κλάδους· καὶ ἔστιν ἁπλῆ ἡ λέξις, τοὺς μέχρι πολλοῦ ἥκοντας καὶ παρατεταμένους.

Τανύπεπλος, ἐπιμήκη πέπλον ἔχουσα· ἐξ οὗ καὶ τὴν φοροῦσαν εὐμήκη φαίνεσθαι δηλοῖ. γίνεται δὲ παρὰ τὸ τανύω, τανύσω, τανύπεπλος, ὡς γανύω Γανυμήδης· καὶ τανύπτερος, ἡ παρατεταμένα πτερὰ ἔχουσα.

Τανύφλοιον, Ἰλιάδος π', τὴν μακρὸν φλοιὸν ἔχουσαν, εὔοινον.

Ταπεινός] ἢ παρὰ τὸ θάπτω, ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔθαφον θαφεινός· καὶ τροπῇ, ταπεινός· ἢ ὥσπερ ἐκ τοῦ ὄρος γίνεται ἐρεινός, οὕτως ἀπὸ τοῦ ἔδαφος ἐδαφεινός· καὶ κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ ε, καὶ τροπῇ τῶν συμφώνων, ταπεινός. ἢ παρὰ τὸ πέδον πεδεινός· καὶ κατὰ τροπὴν τοῦ δ εἰς τ, καὶ τοῦ ε εἰς τὸ α, πατεινός· καὶ καθ' ὑπέρθεσιν. ἢ παρὰ τὸ δάπεδον δαπεδεινός· καὶ κατὰ 746
συγκοπὴν καὶ τροπήν. ἢ παρὰ τὸ πατῶ γίνεται πάτος, οἱονεὶ ὁ πατούμενος· καὶ ἐκεῖθεν πατεινός, καὶ ἐν ὑπερθέσει. ἢ παρὰ τὸ τάπης τάπητος ταπητεινός, καὶ κατὰ συγκοπήν.

Τάπητες, ἐπιβόλαια, ἢ στρώματα. οὕτως Ἀριστοφάνης. ἐτυμολογεῖ δὲ αὐτὸ Ὠρίων παρὰ τὸ θάλπω. θάλπης· καὶ μεταθέσει τοῦ θ εἰς τ, καὶ ἀποβολῇ τοῦ λ, τάπης. ἢ δάπης καὶ τάπης. ἢ παρὰ τὸ θάπτω, θάφης καὶ τάπης· ἢ παρὰ τὸ πατῶ, πάτης καὶ τάπης.

Ταλαῶο, μετὰ τοῦ ι τινές· ἦν γὰρ (φασὶ) ταλαοῖο· οὐ κατεπείγει δέ· ἀπὸ γὰρ τῶν εἰς ως εὐθειῶν Ἀττικῶν κέκλιται, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο, ὡς Μίνωο, Ἀνδρογέωο.

Ταραντεινόν, λεπτὸν καὶ διαφανὲς ἱμάτιον, οὐ πάντως πορφυροῦν, ὥς τινες ὑπέλαβον· καὶ Ταραντιναὶ βαφαί.

Ταλάσια, τὰ ἔρια· ἀφ' οὗ καὶ ταλασιουργοί, οἱ ἱστουργοί· τὸ σι, ι· τὰ διὰ τοῦ ιος κύρια ὑπερτρισύλλαβα προπαροξύτονα διὰ τοῦ ι γράφεται· χωρὶς τῶν παρὰ τὸ κλέος καὶ τῶν ἀπὸ τῶν εἰς ευς, οἷον Προκόπιος, Γεώργιος. πρόσκειται, ὑπὲρ τρισύλλαβα· διὰ τὸ Ἄρειος. παρὰ τὸ κλέος· διὰ τὸ Ἡράκλειος. ἀπὸ τῶν εἰς ευς· διὰ τὸ Βασίλειος. παρὰ Ἀχαιοῖς εἶμαι τὰ ἁλουργά, ἢ τὰ ἀπ' ὀστρέων.

Τάρβος, σημαίνει τὸν φόβον. τρισὶ παραγωγαῖς ὁ Ἡρωδιανὸς τοῦτο ὑπέλαβε. πρῶτον, ἐκ τοῦ ταράσσω τάραβος· καὶ συγκοπῇ, τάρβος. παρὰ τὸ ταράττειν τὴν ψυχήν. β', ἐκ τοῦ τρέπω, ὁ β' ἀόριστος, ἔτραπον, τράπος καὶ τάρβος· οἱ γὰρ εὐλαβούμενοι φεύγουσι. τρίτον, ἐκ τοῦ τείρω τὸ καταπονῶ, ὁ β' ἀόριστος, ἔταρον,

τάρος· καὶ πλεονασμῷ τοῦ β, τάρβος· καὶ ῥῆμα, ταρβῶ· Τάρβησάν τε, ἀντὶ τοῦ ἐφοβήθησαν.

Ταραχή, ἐτυμολογεῖται μὲν παρὰ τὸ ῥᾶον χεῖσθαι· παράγεται δὲ παρὰ τὸ ταράσσω· τοῦτο παρὰ τὸ ῥῶ τὸ φθείρω, ῥάσσω· μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἀράσσω· καὶ πλεονασμῷ τοῦ τ, ταράσσω, ταράξω, τετάραχα. τὸ ρα, βραχύ. διατί; τὰ διὰ δύο σσ ἐκφερόμενα παράγωγα ῥήματα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς βαρύτονα διχρόνῳ παραληγόμενα, συστέλλει αὐτὸ, οἷον ἀνάσσω, πατάσσω, ταράσσω.

Τάμνε, σημαίνει τέσσαρα· ἐπὶ μὲν τοῦ διατέμνειν, τάμνε νέους ὅρπηκας, ἵν' ἅρματος ἄντυγες εἶεν: — ἐπὶ δὲ τοῦ παρελαύνειν, Τάμνον τ' ἀμφὶ βοῶν ἀγέλην: — ἐπὶ δὲ τοῦ θῦσαι, — καὶ ἀπὸ στομάχους ἀρνῶν τάμεν, Ἰλιάδος γ'. ἐπὶ δὲ τοὺς δι' ἐντόμων ὅρκους, — ὄφρ' ὅρκια τάμνῃ αὐτός.

Τάριχος, παρὰ τὸ ἐν τῇ ταριχείᾳ ἴσχεσθαι· ἢ παρὰ τὸ χάρη ἔχειν, τροπῇ τοῦ γ εἰς τ· καὶ ταριχεύειν τὸ τήκειν καὶ ξηραίνειν.

Τάργανον, παρὰ τὸ γάρον· σημαίνει δὲ τὸ πεπασμένον λαρδίον. τινὲς δὲ τῶν Ἰώνων τὸ ταρακτὸν καλοῦσι.

Τάρπημεν, ἐτέρφθημεν, ἐκορέσθημεν. ἀπὸ τοῦ τέρπω ἔταρπον ἐτάρπην.

Τάρπη] Καὶ αὐτοῦ βέλος ἐς τὰς τάρπας ῥίπτειν: — κοφίνους μεγάλους· ἢ νεκροφορικὰ ἀγγεῖα· παρὰ τὸ αἴρειν τι. αἴρω οὖν, ὁ μέλλων, ἀρῶ· ἐξ αὐτοῦ, ἄρη· καὶ πλεονασμῷ τοῦ π, ἄρπη καὶ τάρπη.

747 Ταῤῥοί, καὶ ταρσοί, τάλαροι, καὶ τὰ πλατύματα τῶν καρπῶν· αὐτὸ τὸ πτέρωμα· καὶ Θουκυδίδης οὕτως εἴρηκε. καὶ τάῤῥωμα, τὴν κωπηλασίαν. οὕτως Ἀριστοφάνης.

Ταρσοί, τὰ ἀγγεῖα τῶν πυρῶν, καὶ τὰ ἔξω τῶν καρπῶν· καὶ ταρσοῖς, πτεροῖς ἄκροις.

Ταρσός, ἐκ μέρους ἢ τὸ πλάτος τοῦ ποδός, ἢ τὸ ἄκρον τῆς χειρός. ῥητορική. ἔστι δὲ καὶ ποιητική· οἷον, Νῦν δέ μ' ἐπέγραψε ταρσὸν ποδός: — παρὰ τὸ τερσαίνεσθαι, ἤγουν ξηραίνεσθαι· ἄσαρκον γὰρ τὸ πρὸς τοὺς δακτύλους μέρος· Ὦρος. σημαίνει τρία· τὸ ἀγγεῖον, ὡς τὸ, Ταρσοὶ μὲν τυρῶν βρῖθον: — καὶ τὸ ἄκρον τοῦ ποδός, Ταρσὸν δεξιτεροῖο ποδός: — καὶ τὴν πόλιν.

Τάρταρος, ὁ κατώτερος τοῦ ᾅδου τόπος· οἱ δὲ τὸν περὶ τὰ νέφη τόπον οὕτω λέγουσιν. ἄλλοι δὲ τὸν σκοτεινότατον τόπον, παρὰ τὸ ἐκτεταράχθαι καὶ συγκεχύσθαι τὰ ἐν αὐτῷ πάντα.

Ταρτημόριον, δίχαλκον· τὸ γὰρ ὄγδοον τοῦ ὀβολοῦ ταρτημόριον τινὲς καλοῦσιν, οἷον διχάλκου ἄξιον.

Ταρφειάς, Ἀρίσταρχος ὀξύνει, ὡς πυκνάς· ὁ δὲ Θρᾷξ Διονύσιος, ὁμοίως τῷ ταχείας, παρὰ τὸ ταρφύς ἀρσενικῶς, οὗ πολλαὶ ἦσαν χρήσεις. καὶ δῆλον ὅτι ἀναλόγως μὲν ἀναγινώσκει ὁ Θρᾷξ, ἐπεκράτησε δὲ Ἀριστάρχου ἀνάγνωσις.

Τάρφεσι, πυκνώμασι, δάσεσι· παρὰ τὸ τρέφεσθαι καὶ αὔξεσθαι· ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν, τάρφη· συνεμπίπτει δὲ πτώσει θηλυκοῦ ἑνικῇ, καὶ πληθυντικῇ οὐδετέρου· οἷον, σκέπη, τὸ σκέπος καὶ τὰ σκέπη· βλάβη, τὸ βλάβος καὶ τὰ βλάβη· στέγη, τὸ στέγος καὶ τὰ στέγη· δέρη, τὸ δέρος καὶ τὰ δέρη. οὕτως οὖν καὶ τάρφη ἡ πόλις· παράκειται γὰρ ἐκεῖ ταρφειὰ λίμνη. τὸ οὐδέτερον, τάρφος· καὶ τάρφη. Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν.

Ταρχύσωσι, θάψωσι, τὰ νενομισμένα τῶν νεκρῶν πρὸς κηδείαν ἐπιτελέσωσι. ἀπὸ τῆς ταραχῆς τῆς ἐν τοῖς νεκροῖς γινομένης ἐν τῷ θάπτειν αὐτοὺς, εἴρηται τάρχεα καὶ ταρχύω.

Ταῦρος] ἢ παρὰ τὸ τείνω καὶ τὸ οὐρά, τανύουρός τις ὤν· καὶ συγκοπῇ, ταῦρος· ἢ παρὰ τὸ γαίω τὸ γαυριῶ, γαῦρος· καὶ τροπῇ, ταῦρος. καὶ ὁ ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν τόπος οὕτως ὠνόμασται, παρὰ τὴν ἀνάτασιν.

Ταυρείην, ταύρειον δέρμα.

Ταῦροι, τὸ Σκυθικὸν ἔθνος· ὅτι τιμῶσιν Αἰγύπτιοι τοὺς βοῦς καὶ τὸν ἄπιν.

Ταῦρος, ὄρος ἐπὶ χώρας κείμενον, ἐν ᾧ εἰσι βάλανοι πρὸς τροφὴν τῶν συῶν. λοιπὸν ἐξ αὐτοῦ τοῦ ὄρους εἰσφορὰς ἔφερον, ἃς Ταυρικὰς προσόδους φασί.

Ταυροφάγον, τὸν Διόνυσον. Σοφοκλῆς ἐν Τυροῖ· ὅτι τοῖς τὸν διθύραμβον νικήσασι βοῦς ἐδίδοτο. ἢ τὸν ὠμηστήν· ἀφ' οὗ καὶ ἐπὶ τὸν Κρατῖνον μετήνεκται τοὔνομα.

Ταυροπόλον, τὴν Ἄρτεμιν, ὅτι ὡς ταῦρος περίεισι πάντα· ἢ ὅτι τὸν ὑπὸ Ποσειδῶνος ἐπιπεμφθέντα Ἱππολύτῳ ταῦρον ἐξοίστρησεν ἐπὶ πᾶσαν γῆν· ἢ ὅτι ἡ Ἰφιγένεια φυγοῦσα ἀπὸ Σκυθίας ἐν Ἀττικῇ, ἱδρυσαμένη τὸ ἄγαλμα, ταυροπόλον Ἄρτεμιν προσηγόρευσεν· ἐπειδὴ ἐκ τῶν Ταύρων τοῦ ἔθνους ἦλθεν. οἱ δὲ λέγουσιν, ὅτι τῶν Ἑλλήνων βουλομένων ἀνελεῖν τὴν Ἰφιγένειαν 748
ἐν Αὐλίδι, ἡ Ἄρτεμις ἀντέδωκεν ἔλαφον· κατὰ δὲ Φανόδημον, ἄρκτον· κατὰ δὲ Νίκανδρον, ταῦρον· διὸ καὶ τὴν θεὸν οὐ ταυροπόλον, ἀλλὰ ταυροφάγον ὠνόμασαν.

Τὸ ταυτὸν, οὐ πλεονασμὸς, ἀλλ' ἀναλογία. αἱ ἀντωνυμίαι εἰς ο περατοῦνται κατὰ τὸ γ' πρόσωπον, κατὰ γένος οὐδέτερον, αὐτό, ἐκεῖνο, τοῦτο. Ἀθηναῖοι οὖν μετὰ τοῦ ἄρθρου φασὶ τὸ οὐδέτερον τῆς αὐτός, λέγοντες ταυτό. ἀναλόγως. διδάξω τί ἐστι τὸ αἴτιον. ἡ ἐκεῖνος καὶ ἡ οὗτος ἀντωνυμίαι στεροῦνται ἄρθρου. ἵν' οὖν διαστῇ γένος ἀρσενικὸν καὶ οὐδέτερον, εἰς τὸ ο περατοῦνται κατὰ τὸ οὐδέτερον, ἐκεῖνο, τοῦτο· ἵνα τὸ μὲν εἰς ο, σημαίνῃ τὸ οὐδέτερον· τὸ δὲ εἰς ν, τὸ ἀρσενικόν, ἐκεῖνον, τοῦτον. ἡ δὲ αὐτός, ἄρθρον λαμβάνει. οὐκέτι ἄρα ὀφείλει ἔχειν τὸ οὐδέτερον εἰς ο, ὁμοίως τῇ χωρὶς ἄρθρου· ἔχει γὰρ διὰ τοῦ ἄρθρου σημαίνειν τὸ γένος. Ἀθηναῖοι τοίνυν τὸ ἄρθρον προσνέμοντες, καὶ τὸ ν διδοῦσι, Ταυτὸν θυμὸν φαγόντες: — ταυτὸ γὰρ ὤφειλεν εἶναι. ὅταν οὖν Ἀττικοὶ λέγουσιν αὐτὸ, τὸ ὀφειλόμενον ἀποδιδόασιν, οὐ πλεονάζουσιν. οὐδὲ ἐνθάδε πλεονάζουσι, τοσοῦτον, τηλικοῦτον· οὐ γὰρ ἔγκειται ἡ οὗτος ἀντωνυμία. περὶ παθῶν.

Ταφος] παρὰ τὸ θήπω τὸ ἐκπλήττομαι, ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔθαπον· καὶ ἐξ αὐτοῦ τάφος, ὅπου ἀποτίθεται τὰ λείψανα. ἢ παρὰ τὸ θῶ· οὗ παράγωγον, θάπτω· καὶ τροπῇ τοῦ θ εἰς τ καὶ τοῦ π εἰς φ· περιττὸν γὰρ τὸ τ ἐν τῷ ῥήματι. ἐτυμολογεῖται δὲ οἱονεὶ φλάθαπός τις ὤν, παρὰ τὸ φλᾶν τοὺς τεθαμμένους· ἢ παρὰ τὸ ἐκεῖσε κεῖσθαι τὸν τεθνεῶτα. σημαίνει δὲ τρία· τὴν ἔκπληξιν, ὡς τὸ, τάφος δ' ἕλε πάντας Ἀχαιούς: — καὶ τὸν δεῖπνον, ὡς τὸ, Ητοι τὸν κτείνας δαίνυ τάφον Ἀργείοισι: — σημαίνει καὶ ὄνομα νήσου, ὡς τὸ, Ξεῖνος δ' οὗτος [ἐμὸς] πατρώϊος ἐκ Τάφου ἐστί.

Ταφός, ἡ ἔκπληξις· Ὅμηρος, — ταφὸς δέ μιν εἷλεν ἰδόντα: — ἔστι ῥῆμα θήπω τὸ ταράττω· ῥηματικὸν ὄνομα, θάπος· καὶ τροπῇ κατὰ Ἴωνας τοῦ θ εἰς τ καὶ τοῦ π εἰς φ, ταφός.

Ταφήϊον] παρὰ τὸ τάφος, τάφιος· καὶ πλεονασμῷ, ταφήϊον.

Τάφιοι λῃστῆρες] τοὺς Ταφίους πρότερον Τηλεβόας φασὶ καλεῖσθαι· κληθῆναι δὲ αὐτοὺς Ταφίους ἀπὸ Τάφου τινὸς βασιλέως· καὶ αὐτοὶ δὲ τὸ ἀνέκαθεν Φοίνικες τῶν μετὰ Κάδμου σταλέντων.

Τάφρος, σημαίνει τὸ περὶ τὸ τεῖχος ὄρυγμα· Ἔκτοσθεν

δὲ βαθεῖαν ὀρύξομεν ἐγγύθι τάφρον: — μετὰ τῆς ἀπὸ καὶ τοῦ αἴρω τὸ κουφίζω. γίνεται ἀφαιρῶ· ἐξ αὐτοῦ ἄφαιρος· καὶ συγκοπῇ, ἄφρος· καὶ προσθέσει τοῦ τ, τάφρος· παρὰ τὸ ἀφαιρεῖσθαι ἐξ αὐτοῦ τὸ χῶμα. ἢ παρὰ τὸ ἀποφέρεσθαί τι ἐν τῷ σκάπτεσθαι, ἄφρος καὶ τάφρος. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς φησὶ γίνεσθαι διάφορα ὀνόματα ἀπὸ ῥημάτων. ὡς παρὰ τὸ νέω τὸ πορεύομαι, νεὸς καὶ νόος· καὶ παρὰ τὸ θέω, θεὸς καὶ θοός.

Ταφὼν] — ταφὼν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεὺς, Ἰλιάδος ι', ἐκπλαγεὶς, ἢ θαμβηθεὶς, ἢ θαυμάσας. ἔστι δὲ δεύτερος ἀόριστος· ἐκ τοῦ θήπω, ἔθαπον, καὶ ἔταφον Ἰωνικῶς, καὶ ταφών. ἡ δὲ μεταφορὰ ἐκ τῶν τάφων· καὶ γὰρ ἡμεῖς ὁρῶντες τοὺς τάφους ἐκπληττόμεθα διὰ τὸ μέλλον δεινόν.

749 Τάχος, παρὰ τὸ θᾶσσον· ἢ παρὰ τὸ τάζω τάξω, τέταχα· ἐξ αὐτοῦ τὸ τάχος οὐδετέρως. καὶ τάχιστα, ἐπίρρημα μεσότητος, ἀντὶ τοῦ ταχέως. γίνεται ἐκ τούτου ταχίων συγκριτικόν.

Ταὼς, πόθεν; παρὰ τὸ τείνειν τὴν οὐράν· τὸ γὰρ ζῶον ἐναβρυνόμενον τῷ ἑαυτοῦ κάλλει, τοῖς ὁρῶσι τὴν οὐρὰν ἐξαπλοῦν ἀποδεικνύει. τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ ταός βούλονται εἶναι κατ' ἔκτασιν τοῦ ο εἰς ω, καὶ ἐναλλαγῇ τοῦ τόνου. ἀλλ' οὐκ ἔστιν· ἐπειδὴ τὸ ταός, ὥς φησιν Ἡρωδιανὸς, διὰ τοῦ ο μικροῦ, οὐκ ἔστι σύνηθες τοῖς Ἕλλησι. καὶ λέγουσι τινὲς, ὅτι ὤφειλεν εἶναι τεὼς, ὡς λαὸς λεὼς· πρὸς οὓς ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι συνεσταλμένον ἔχει τὸ α· καὶ τούτου χάριν οὐκ ἐγένετο παρὰ Ἀττικοῖς τροπὴ τοῦ α εἰς ε, ὥσπερ τὸ Οἰνόμαος. ἄξιον δὲ ζητῆσαι, διατί οὐ κλίνεται ταὼς ταῶτος, καὶ Τυφὼς Τυφῶτος, ὡς ἱδρὼς ἱδρῶτος. καὶ ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι ἐκεῖνα ὀξύνεται, ταῦτα δὲ περισπᾶται· καὶ ὅτι ταῦτα εἰς ν λήγει. μηδεὶς δὲ οἰέσθω ταῦτα δικατάληκτα εἶναι· τὰ γὰρ δικατάληκτα τὴν αὐτὴν κλίσιν φυλάττει, ῥὶν καὶ ῥὶς ῥινός· ταῦτα δὲ οὐκ ἔχει τὴν αὐτὴν κλίσιν· Τυφῶν γὰρ Τυφῶνος, καὶ ταῶν ταῶνος· καὶ τυφῶς τυφῶ, καὶ ταῶς ταῶ· Χοιροβοσκός.

Ταί γε, ἄρθρον εὐθείας τῶν πληθυντικῶν Δωρικῶς· λέγουσι γὰρ, ὅτι τὰ σύμφωνα, ἅπερ ἔχει ἡ εὐθεῖα τῶν δυϊκῶν, θέλει ἔχειν καὶ ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν, Λάχητε, Λάχητες. ὁμοίως καὶ ἐπὶ ἄρθρων, τὼ ξύλω, τὰ ξύλα. οὕτω καὶ τὰ Μοῦσα, ταὶ Μοῦσαι· καὶ τά, ταί. τὸ δὲ γε, σύνδεσμος παραπληρωματικός. τὸ δὲ τοί κεν, ἄρθρον ἐστὶ προτακτικὸν ἀντὶ ὑποτακτικοῦ· καὶ λέγουσι πῶς ἐστιν; ἡ εὐθεῖα, ὅς· καὶ τὸ πληθυντικὸν οἵ ὤφειλεν· ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ Δωριεῖς τὴν ἀναλογίαν φυλάττουσι τῆς εὐθείας τῶν δυϊκῶν, πλεονάζουσι τὸ τ, καὶ ποιοῦσιν αὐτὸ τοί. ὁμοίως καὶ τὸ, ὦ μοι μία γείνατο.

Ταχύς] παρὰ τὸ ὠκύς, τροπῇ τοῦ ω εἰς α, ἀκύς· καὶ πλεονασμῷ τοῦ τ καὶ τροπῇ, ταχύς.

Ταινίας, ἐπὶ μὲν ἀνθρώπων, πεζετία, στέμματα, στεφάνη, ζώνη· ἐπὶ δὲ ξύλων, τὰ κυμάτια. ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ ταίνω· ὃ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν γίνεται τιταίνω. ἢ παρὰ τὸ τανύω· σημαίνει γάρ φασι τὸ στηθοδέσμιον, ἣν οἱ πολλοὶ ἀδοκίμως φασκίαν λέγουσι. Πλάτων δὲ ἐν συμποσίῳ. καὶ πᾶν δὲ στενὸν ὕφασμα ἢ λινοῦ ἢ ἐρίου ταινίαν λέγουσι· καὶ τὸ ἀναδεῖν στεφάνοις, ταινιοῦσθαι· καὶ ταινίον Ἀττικῶς τὴν στηθοδέσμην, τουτέστι περιτραχήλιον κόσμον.

Τέγη, δωμάτιον, στέγη, οἰκία· καὶ τέγεοι, ὑπερῷοι ὑψηλοί, ἢ οἶκοι, στοαί.

Τέγγω, τὸ βρέχω. — πολιῇ δ' ἐπὶ κύματος ἀγῇ Τέγγε πόδας.

Τεθναίης. ἀντὶ τοῦ ἀποθάνοις, εὐκτικόν. ἐκ τοῦ θνῶ γίνεται κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν, τεθνῶ· ἐξ οὗ τέθνημι συζυγίας δευτέρας τῶν εἰς μι· ἡ μετοχὴ, τεθνὰς τεθνάντος· καὶ τὸ εὐκτικὸν, τεθναίην, τεθναίης· τὸ προστακτικὸν τοῦ ἐνεστῶτος, τέθναθι. ὅτι δὲ ἐνεστώς ἐστι τὸ τέθναθι, δείκνυται ἐν τῷ εἶναι βραχὺ τὸ α· εἰ γὰρ ἦν δεύτερος ἀόριστος, ὤφειλεν εἶναι μακρόν· ἀεὶ γὰρ ὁ εἰς θι προστακτικὸς ἀόριστος μακρῷ παραλήγεται. ὁ παρατατικὸς, ἐτέθναμεν, ἐτέθνατε, ἐτέθνασαν. 750 τέθνημι, τὸ πληθυντικὸν, τέθναμεν· ἐξ οὗ τὸ ἀπαρέμφατον, τεθνάμεναι· τὸ δεύτερον, τέθνατε· τὸ τρίτον, τεθνᾶσιν. εἰ δὲ μὴ βούλοιο οὕτως, ἄλλως μάθε. τεθνήκασι· καὶ κατὰ ἀφαίρεσιν καὶ συστολὴν, τεθνάκασι· καὶ κατὰ συγκοπὴν, τεθνᾶσι. τὸ δὲ τεθναίης τινὲς ἀπὸ τοῦ τεθναίημι λέγουσι. τὸ δὲ τέθνηκα καὶ πέπτωκα, τῇ μὲν φωνῇ, ἐνεργητικά εἰσι· τῷ δὲ σημαινομένῳ, παθητικά.

Τεθολωμένος, καὶ ἐπὶ χαρᾶς. Φερεκράτης Μυρμηκανθρώποις, Γελῶντα καὶ χαίροντα καὶ τεθολωμένον: — καὶ ἐπὶ λύπης, Ὑπὸ τῆς ἀνοίας ἀνεθολοῦτό μοι ἡ καρδία.

Τεκμαίρω, σημαίνει τὸ κατασκευάζω, καὶ τὸ σημειοῦμαι. γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ τέκμαρ· τοῦτο ἀπὸ τοῦ τεκῶ τέκαρ, καὶ τέκμαρ, πλεονασμῷ τοῦ μ· σημαίνει δὲ τέλος, τεκμήριον.

Τεκμηριοῦσθαι, σκέπτεσθαι, φράζεσθαι. τοῦτο ἀπὸ τοῦ τέκμαρ τέκμαρος, τεκμηριῶ.

Τέκος. παρὰ τὸ τέκω τέκος, ὡς νέμω νέμος· καὶ παρὰ τὸ τέκω τέκανον, καὶ τέκνον.

Τεκτήνατο, κατεσκευάσατο. εἴρηται ἀπὸ τοῦ τέκτω τεκτήνω· ὁ μέλλων, τεκτανῶ· ὁ ἀόριστος, ἐτέκτηνα. εἰς τὸ τέτυκτο.

Τελαμὼν, ὁ ἀναφορεὺς τῆς ἀσπίδος, ὅ ἐστι πλατὺς ἱμὰς, ἀφ' οὗ ἤρτηται ἡ ἀσπίς. ἔστι δὲ καὶ ἕτερος τελαμὼν, ὁ ἀναφορεὺς τοῦ ξίφους. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ τείνεσθαι τὸν ἱμάντα· ἢ παρὰ τὸ ταλάσσω, ταλαμὼν· καὶ τροπῇ. τὰ δὲ εἰς μων ὀξύτονα τῷ α παραληγόμενα, φυλάσσει τὸ ω ἐπὶ γενικῆς, τελαμῶνος, πλαταμῶνος· καὶ Τελαμώνιος κτητικὸν, ὡς Καλαμώνιος. σημαίνει δὲ τρία· τὸν τῆς ἀσπίδος ἀναφορέα, ὡς τὸ, Ἱμάσει μέν του τελαμὼν ἀμφὶ στήθεσσι [βόειος·] σημαίνει δὲ καὶ τὸν δεσμὸν, ὡς τὸ, Δησάμενος τελαμῶνι περὶ σφυρόν: — σημαίνει δὲ καὶ κύριον ὄνομα.

Τέλος, παρὰ τὸ τίω τὸ ἀνταποδίδωμι καὶ τὸ ἕλω τὸ ἑλκύω· ἢ παρὰ τὸ ἕω τὸ πληρῶ, ἕλος καὶ τέλος, ἀρχὴ, πρᾶξις. σημαίνει ἕξ· τὸ τάγμα, ὡς τὸ, Αἶψα δ' ἐπὶ Θρηκῶν ἀνδρῶν τέλος ἷξον. Ἰλιάδος τ'· τὸ πέρας, ἤγουν τὸ πλήρωμα, ὡς τὸ, Οἵ δή τοι τόσσον μὲν ἔχον τέλος, οὔατα δ' οὔπω: — τὸ πρᾶγμα, ὡς τὸ, Οὐ γὰρ ἔγωγέ τι φημὶ τέλος χαριέστερον εἶναι, Ὀδυσσείας ι'· τὴν ἑορτὴν, παρὰ Εὐριπίδῃ, ὡς τὸ, Σεμνὴν ἑορτὴν καὶ τέλος προσάξομεν: — τέλος καὶ τὸ διδόμενον τοῖς βασιλεῦσιν, ἤγουν τὸ δημόσιον· τέλος καὶ τὸ δαπάνημα, ὅθεν καὶ πολυτελὴς τράπεζα· καὶ πολυτελὲς, τὸ πολυδάπανον καὶ πολυανάλωτον. τέλος καὶ τὸ πέρας καὶ ὁ γάμος· ὅθεν καὶ τὰ προτέλεια. ἐκ δὲ τοῦ τέλος γίνεται τέλειος· καὶ τελείω, ῥῆμα βαρύτονον· ἐξ οὗ τελείομαι, ἐτελειόμην, ἐτελείετο. γίνεται γὰρ παράγωγον διὰ τοῦ ειω καὶ ἀπὸ ἐνεστῶτος καὶ ἀπὸ μέλλοντος, νικῶ, νικείω· τελῶ, τελείω· θῶ, θείω· σῶ, σείω· γελάσω, γελασείω. ἀλλὰ τὰ ἀπὸ ἐνεστῶτος γινόμενα, ἔχουσι καὶ παρατατικὸν μόνον· τὰ δὲ ἀπὸ μέλλοντος, ἐνεστῶτα μόνον· ὅθεν σεσημείωται τὸ ὄψειον, ἀπὸ τοῦ ὀψείω. τὰ δὲ εἰς ω λήγοντα καθαρὰ τῇ ει διφθόγγῳ παραληγόμενα, βαρύνεται· εἰ δέ τι περισπᾶται,

751 τοῦτο ἀπὸ ὀνόματος γίνεται· τὸ γὰρ μειῶ καὶ τελειῶ, καὶ ἀρειῶ καὶ ἀχρειῶ, παρὰ τὸ μεῖος καὶ τέλειος, καὶ ἀχρεῖος καὶ ἄρης.

Τελισκόμενος, τελειούμενος, πληρούμενος, ἐνθουσιῶν.

Τελενικίσαι, ἐν Σερίφοις τὸ κενῶσαι. ἀπὸ Τελενίκου τινὸς, ὡς τὸ εἰκὸς, πένητος παντελῶς· καὶ λέγεταί τις τελενίκιος ἠχὼ, ἐκ μεταφορᾶς ἀπὸ τῶν κενῶν ἀγγείων.

Τελεσθῆναι, τὸ ἀναλωθῆναι. οὕτως Ἀντιφῶν.

Τελεσιαζόμενα, θυόμενα καὶ τελούμενα.

Τελεσφόρος, τέλειος μάντις, ἐγγαστρίμυθος.

Τελετή. θυσία μυστηριώδης. ὁ δὲ Ὧρος ὁ Θηβαῖος λέγει, ὅτι τελετὰς καλοῦσι τὰς ἐπὶ μείζους καὶ μετά τινος μυστικῆς παραδόσεως ἑορτὰς, τῶν εἰς αὐτὰς δαπανημάτων ἐν ἕξ· τελεῖν γὰρ φαμὲν τὸ δαπανᾶν· καὶ πολυτελεῖς, τοὺς πολλὰ ἐσθίοντας. Χρύσιππος δέ φησι, τοὺς περὶ τῶν θείων λόγους εἰκότως καλεῖσθαι τελετάς· χρῆναι γὰρ τούτους τελευταίους καὶ ἐπὶ πᾶσι διδάσκεσθαι τῆς ψυχῆς ἐχούσης ἔρμα καὶ κεκρατημένης, καὶ πρὸς τοὺς ἀμυήτους σιωπᾶν δυναμένης· μέγα γὰρ εἶναι τὸ ἆθλον ὑπὲρ θεῶν ἀκοῦσαί τε ὀρθὰ, καὶ ἐγκρατεῖς γενέσθαι αὐτῶν.

Τέλμα, τόπος πηλώδης ὕδωρ ἔχων· καὶ τέλματα τὰ πηλώδη καὶ τελευταῖα τοῦ ὕδατος· ἢ βάθρα. Ἰσαῖος δὲ εἴτε τὰ γεωργήσιμα χωρία· καὶ τελμῖνα καλεῖ τὸν ἐκ τελμάτων πηλόν.

Τελμισσεῖς, οἰκοῦσιν ἐν Καρίᾳ, ἀπέχοντες ἑξήκοντα στάδια Ἁλικαρνασοῦ, ὡς Πολέμων· Τελμισσὸς δὲ, πόλις ἐν Λυκίᾳ, ἀπὸ Τελμισσοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ μιᾶς τῶν Ἀντήνορος θυγατρῶν.

Τέλσον ἀρούρης, Ἰλιάδος ν'. παρὰ τὸ τέλλω, Αἰολικὸς μέλλων, τέλσω, ὡς κέλλω κέλσω.

Τελχὶν, οὐ μόνον ὁ ἰσχὺν ὑπὲρ ἄνθρωπον ἔχων μιαρὸς καὶ κακοῦργος, ἀλλὰ καὶ τοὺς νῦν Κρῆτας· καὶ τὴν Κρήτην Τελχινίαν λέγουσι. τελχὶν καὶ ἡ εἰς θάνατον καταφορά· καὶ τελχινώδης, ὁ τραχηλιώδης· καὶ τελχιταίνει ἀντερίζει, σκληροτραχηλεῖ. λέγονται δὲ τελχῖνες οἱ φθονεροὶ καὶ πονηροὶ καὶ βάσκανοι δαίμονες· παρὰ τὸ θέλγω τὸ ἀμαυρῶ καὶ σκοτίζω, θελγῖνες τινὲς ὄντες· ἢ παρὰ τὸ θέλγειν καὶ ἀπατᾶν τοὺς ἀνθρώπους.

Τεμένη, ναοί, ἱερά· ἢ τὰ ἀφωρισμένα κατὰ τιμὴν χωρία. παρὰ τὸ τέμνω, τέμνος· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε, τέμενος, ὁ ἀποτετμημένος καὶ ἀποκεχωρισμένος τόπος τῶν θεῶν.

Τέμπη, τὰ μεταξὺ τῶν Θετταλίας ὀρῶν περὶ τὸν Ὄλυμπον καὶ τὴν Ὄσσαν στενά· καθόλου δὲ καὶ ἐν πᾶσι τοῖς ὄρεσιν αἱ στενόταται διαβολαί, ὡς Διονύσιος ὁ περιηγητής, — πυμάτης παρὰ τέμπεα Κέρνης: — λέγει δὲ τὰς καταδύσεις καὶ φωλεύσεις τῶν ὀρῶν, τοὺς διύγρους τόπους. τέμπη καὶ τὰ στενὰ τῶν ὀρέων. λέγεται τέμπη καὶ τὰ μεταξὺ ὀρῶν στενώματα οἱονεὶ τρέπη τινὰ ὄντα, τὰ μετατροπὰς καὶ καμψεις ἔχοντα.

Τενάγη. διάβροχοι καὶ κάθυγροι τόποι. πηλώδη πελάγη· ἢ ἰλὺς ἐπιπολάζοντος ὕδατος οὐ πολλοῦ. καὶ βοτάνης ἐπιφαινομένης τῷ ὕδατι. εἴρηνται δὲ οἱ ὑποβρύχιοι τό-
752 ποι. παρὰ τὸ τέγγω τὸ βρέχω, γίνεται τέγγος· καὶ
πλεονασμῷ τοῦ α, τέναγος, τροπῇ τοῦ ἑνὸς γ εἰς ν. ἢ τέγγω τέγαγος· καὶ ὑπερθέσει, τέναγος, ὁ ὑπόβροχος τόπος.

Τένης] παρὰ τὸ τείνω τὸ ταννύω· ἢ παρὰ τὸ στένω τὸ στενάζω, τένης.

Τένθης, γαστρίμαργος.

Τένοντας, τραχήλους, τὰ διατεταμένα νεῦρα· ὁ τράχηλος μὲν, τένων λέγεται, ἀπὸ τῆς τάσεως· αὐτὰ δὲ τὰ νεῦρα, ἀπὸ τοῦ τείνω.

Τέο καὶ τεόν. τὸ μὲν τέο, ἀντὶ τοῦ τίνος κεῖται· τὸ δὲ τεόν, ἀντὶ τοῦ σόν, κατὰ τὸν Δωρικὸν πλεονασμὸν τοῦ ε. ἔστι δὲ τίς τινός· καὶ ἐκβολῇ τοῦ ν, τίος· καὶ μετάγεται ἡ γενικὴ εἰς εὐθεῖαν, καὶ γίνεται τίος τίου· οἱ γὰρ Αἰολεῖς βαρυντικοί εἰσιν· ἢ ὅτι καὶ αἱ γενικαὶ μεταγόμεναι εἰς εὐθεῖαν βαρύνονται, πολλάκις ἀμείβουσαι τοὺς τόνους. ἐκ τῆς τίου γενικῆς κατὰ κρᾶσιν γίνεται τοῦ· καὶ διαλύσει Ἰωνικῇ, τέο· καὶ κράσει, τεῦ.

Τέρας, τὸ σημεῖον· παρὰ τὸ εἴρω τὸ λέγω, ὁ μέλλων, ἐρῶ, ἔρας καὶ τέρας· διὰ γὰρ τῶν σημείων καὶ τῶν τεράτων ἔλεγον οἱ μάντεις τὰ μέλλοντα. διαφέρει δὲ σημείου· τέρας λέγεται τὸ παρὰ φύσιν γενόμενον πρᾶγμα· σημεῖον δὲ, τὸ παρὰ τὴν κοινὴν συνήθειαν γινόμενον.

Τερατεία, καὶ τερατολογία, ἡ ψευδολογία· καὶ τερατολόγοι, οἱ θαυμαστὰ καὶ παράδοξα μυθεύοντες.

Τερατοσκόπος, τερατουργός, μάντις θαυματοποιός.

Τέρεινα] ὥσπερ παρὰ τὸ μάκαρ μάκαρος καὶ τάλας τάλανος γίνεται μάκαιρα καὶ τάλαινα τὸ θηλυκὸν, οὕτως ἀπὸ τοῦ τέρην τέρενος γίνεται τὸ θηλυκὸν τέρενα· καὶ προσθέσει τοῦ ι, γίνεται τέρεινα. Λυκόφρων· καὶ Ἀπολλώνιος, τερείνης ἄνθεα γαίης: — ἔστι δὲ καὶ πόλις· ὅθεν Ἡρακλείδης ὁ Τερειναῖος. τὸ δὲ τέρην, γίνεται παρὰ τὸ τείρω τὸ καταπονῶ· σημαίνει δὲ τὸν τρυφερὸν καὶ ἁπαλὸν, ἢ τὸν θερμόν, ὡς τὸ, — τέρεν κατὰ δάκρυ χέουσα: — παρὰ τὸ θέρω θέρεν καὶ τέρεν, τὸ ὥσπερ τεθερμασμένον καὶ διακεχυμένον. καὶ τέρεν, τὸ ἁπαλόν· παρὰ τὸ διακεχύσθαι καὶ μὴ τραχὺ εἶναι.

Τερετίζειν] τοῖς μουσικοῖς κρουμάτιόν τι κατείθισται, τὸ λεγόμενον τάρεν· ἀφ' οὗ τερετίζειν λέγεται τὸ ᾄδειν, κατὰ ἀλλοίωσιν τοῦ α εἰς ε· καὶ τερετίσματα, ᾠδαὶ ἀπατηλαί, ἢ ᾄσματα ἔκλυτα, ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ τέττιγος ἢ τῆς χελιδόνος.

Τέρετρον, τρυπάνιον. ἔστι ῥῆμα τρῶ τρᾶς· ὅπερ ἐστὶ κατὰ συγκοπὴν τοῦ τείρω· παρὰ δὲ τὸ τείρω, τέρτρον, ὡς φέρω φέρτρον. δηλοῖ δὲ τὸ τρῶ, τὸ κόπτω. ἔνθεν τὸ τρῶσαι, καὶ ἐκτρῶσαι, ὅ ἐστι διακόψαι τὸν τοκετόν.

Τερθρεία, γοητεία, περιπάθεια. παρὰ τὸ τέρας τέρατος, τερατεύω, τερατεία· καὶ συγκοπῇ, τερτρεία· καὶ τροπῇ, τερθρεία. ἢ καλεῖται τέρθρον, σχοινίον τι τοῦ πλοίου λεπτὸν, οἷον τέρετρον· διατετρύπηται γὰρ κατὰ τῶν ἄκρων σινδόνων. φασὶ δέ τινες τὰ ἄνω τρυμμάτια τοῦ ἐπὶ τῷ ἱστῷ ὀργάνου, ἀφ' οὗ ἤρτηται τοῦ ἱστοῦ ἡ κεραία. ἐκ τούτου γίνεται τερθρία, ἡ λεπτολογία· ἄλλοι δὲ τερθρίαν φασὶ τὴν φλυαρίαν τὴν ἐν τοῖς δύο μέρεσι καλουμένην μάχην. οἱ δὲ, ὅτι ἔθος ἦν τοὺς ἐφήβους, μετὰ τὸ γενέσθαι περιπόλους τῆς χώρας, στρατεύεσθαι μὲν, εἰ συμβαίη πόλεμος· μὴ μέντοι μετὰ
τῶν ἄλλων, ἀλλ' ἰδίᾳ ἐν μέρεσι τοῖς ἀκινδύνοις τῆς 753
μάχης· διὸ οὕτω καλοῦσι τὴν στρατείαν τὴν ἐν τοῖς μέρεσι. σημαίνει καὶ ἀπάτην καὶ περιεργίαν. οὕτως εἰς τὸ ῥητορικόν. ὁ δὲ Ὧρος ὁ Μιλήσιος λέγει ὅτι, εἶναι περὶ ἃ ἄχρηστα τινὲς σπουδάζουσιν, ἀντὶ τοῦ κενοσπουδία· παρὰ τὸ τερθρεύειν. καὶ τερθρευόμενος. Φερεκράτης τερθρία, πνοή.

Τερμιεύς, ὁ Ζεύς· παρὰ τὸ πάντων ἀρχὴ καὶ τέρμα εἶναι.

Τερμινθὸς, καὶ τέρμινθος, ἐμφερὲς λίνῳ φυτόν· ἐξ οὗ πλέκειν φασὶν Ἀθηναίους ὁρμιὰς χρειώδεις εἰς τὰ πάντα, καὶ πρὸς ἀλεξιφάρμακα.

Τερμιόεσσα, ἀπὸ τοῦ τερματίζουσα· οἷον, μεγάλη καὶ τελεία.

Τέρπνιστος. πᾶν ὄνομα εἰς ων λῆγον καθαρὸν συγκριτικὸν, τοῦ ἰδίου πρωτοτύπου μιᾷ συλλαβῇ πλεονάζει· οἷον, ταχύς, ταχίων· βραδύς, βραδίων· ἐλαχύς, ἐλαχίων, ἐλάχιστος· κακός, κακίων, κάκιστος· τερπνός, τερπνίων, τέρπνιστος· (Καλλίμαχος, Τέρπνιστοι δὲ τοκεῦσι τέθ' υἱέες) ὠκύς, ὠκίων, ὤκιστος· γλυκύς, γλυκίων, γλύκιστος· πρέσβυς, πρεσβίων, πρέσβιστος· (Πρέσβιστος δ' ἀνδρῶν νυκτὸς ὀφθαλμὸς πρέπει, Αἰσχύλος) βραχύς, βραχίων, βράχιστος· λαλίων, λάλιστος, λαλίστατος· ψευδίων, ψεύδιστος, ψευδίστατος· κλέπτις, κλέπτιστος, κλεπτίστατος. οὕτως οὖν καὶ καλός, καλίων· καὶ πλεονασμῷ ἑτέρου λ, καλλίων, κάλλιστος. ταῦτα δὲ πάντα τὰ διὰ τοῦ ι, διφορεῖται κατὰ τὸν χρόνον· ἔχει γὰρ καὶ μακρὸν καὶ βραχὺ τὸ δίχρονον.

Τέρπεσθαι, μετάθεσίς ἐστι τοῦ ρ· παρὰ τὸ τρέπεσθαι καὶ μετάγεσθαι τὴν ψυχὴν ἀπὸ τῶν βιωτικῶν φροντίδων· ἢ ἀπὸ τοῦ θεραπεύω τὸ τέρπω.

Τερπικέραυνος] εἰ μὲν ἀπὸ τοῦ τέρπω, δηλοῖ τὸν τερπόμενον ἐν τοῖς κεραυνοῖς· εἰ δὲ ἀπὸ τοῦ τρέπω, παρὰ τὸ τρέπειν τοὺς ἐναντίους τῷ κεραυνῷ.

Τερπνός, παρὰ τὸ τέρπω τερπός· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν. ἐκ τοῦ τερπνός γίνεται τερπνότης. ἢ παρὰ τὸ τέρπειν τὸν νοῦν.

Τέρσεσθαι, ξηραίνεσθαι, παρὰ τὸν θέρσω μέλλοντα Αἰολικῶς, καὶ τροπῇ τοῦ θ εἰς τ· καὶ ἐτέρσετο τὸ ἐξηραίνετο.

Τεταγών, τείνας, ῥίψας. τὸ θέμα, τάζω· (σημαίνει τὸ τείνω καὶ ἕλκω) ὁ μέλλων, τάξω· ὁ μέσος παρακείμενος, τέταγα· ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔταγον· ἡ μετοχὴ, ταγών· καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν, τεταγών. Ἰλιάδος α.

Τετάχαται καὶ τετεύχαται] ἀπὸ τοῦ τεύχω τεύξω, τέτευχα, τέτευκται· καὶ Ἰωνικῶς, τετεύχαται. τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ τάσσω τάξω ὁμοίως Ἰωνικῶς.

Τέταρτος, παρὰ τὸ τέσσαρας ἀριθμοὺς ἔχειν.

Τεταρτημόριον, τὸ τέταρτον μέρος τοῦ ὀβολοῦ, τουτέστι χαλκοῖ δύο· ὁ γὰρ ὀβολὸς, ὀκτὼ χαλκοῦς ἔχει. τριτημόριον δὲ, τοὺς ἓξ χαλκοῦς εἴρηκε Φιλόξενος.

Τεταργανωμένη, συμπεπλεγμένη, συνειλημμένη· ἡ γὰρ παρ' ἡμῖν τρυγάνη, παρὰ Ἀττικοῖς ταργάνη καλεῖται· καὶ τὸ συνειλῆσθαι, τεταργανῶσθαι. Λυκόφρων.

Τέτλαθι] Τέτλαθι μῆτερ ἐμή: — καρτέρησον, ὑπόμεινον. ἐκ τοῦ τλῶ, τλῆμι· τὸ πληθυντικὸν, τλάμεν· τὸ
754 προστακτικὸν, τλάθι· καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν, τέτλαθι.

Τέτλαμεν] τοῦτο δύναται εἶναι καὶ συγκοπῇ καὶ κινήσει. βεβήκαμεν, βέβαμεν· τετλήκαμεν, τέτλαμεν. ἀξιοῖ Φιλόξενος εἶναί τι καὶ τέτλημι ῥῆμα. περὶ παθῶν.

Τετιημένε, τεταλαιπωρημένε. ἀπὸ τοῦ τίω τὸ τιμωρῶ, γίνεται περισπώμενον τιῶ· καὶ σημαίνει τὸ λυπῶ· ὁ μέλλων, τιήσω, τετίηκα, τετίημαι.

Τέτορε] Ἡσίοδος, Ἡ δὲ γυνὴ τέτορ' ἠβώοι: — ἀντὶ τοῦ τέσσαρα. οὐδεὶς δὲ ἀπαιτήσει τὸ ἑνικὸν τοῦ τέτορε. τὸ τέτορε, ἔστι δυϊκόν.

Τετραβάμων, τετράπους.

Τετραφάληρον, τέσσαρας φάλους ἔχουσαν.

Τετραποδισταί, οἱ ἐπίπονον βίον ζῶντες.

Τέτηκα, μέσος παρακείμενος, καὶ διάθεσις μέση. καὶ τί ἐστι μέση διάθεσις; ἡ ποτὲ μὲν ἐνέργειαν, ποτὲ δὲ πάθος παριστῶσα· καὶ τί περιττῇ; ἐπειδὴ ὁ τῶν μέσων τύπος ἐπ' ἀμφοτέρας φθάνει τὰς διαθέσεις, εἰς ὃν ἡ ἑρμηνεία, ὁ τῶν μέσων τύπος φθάνει καὶ ἐπὶ τοῦ ἐνεργητικοῦ χαρακτῆρος καὶ ἐπὶ τοῦ παθητικοῦ. καὶ ἐπὶ τοῦ παθητικοῦ μὲν, διὰ τὸ ἠκροασάμην καὶ κατηρξάμην· παθητικοῦ γὰρ τύπου ταῦτα· ἐπὶ δὲ τοῦ ἐνεργητικοῦ, ὡς τὸ κέκοπα καὶ πέπνιγα. ἄλλως· τὸ λέλογα καὶ πέφραδα, ἐνεργητικὴν ἔχει σημασίαν· τὸ δὲ τέθηκα καὶ διέφθορα, παθητικήν· οἱ αὐτοὶ γὰρ σχηματισμοὶ καὶ ἐπὶ ἐνεργητικοῦ λαμβάνονται καὶ ἐπὶ παθητικοῦ.

Τετράφαται] τρέπω, τέτροφα, τέτραμμαι, τέτραπται· τετράμμεθα, τέτραφθε· καὶ Ἰωνικῶς, τετράφαται.

* Τετράπτιλος, ὁ τετραπτέρυξ· ἀπὸ τοῦ πτίλον τὸ πτερύγιον.

Τέτρασι] τὸ παροξύτονον, ἐντελὲς, οἷον τετράσιν. ἢ ἐκ τοῦ τέτταρσι, τέταρσι· ἀποβολῇ καὶ ὑπερθέσει, τέτρασι.

Τετραχίζειν, οἷον ἐπὶ τετάρτῳ μέρει τὶ ποιεῖν. Ἀριστοφάνης.

Τετραρχίαι] τεττάρων μερῶν ὄντων τῆς Θετταλίας, ἕκαστον μέρος τετρὰς ἐκαλεῖτο· ὄνομα δέ φασιν εἶναι ταῖς τετράσι, Θετταλιῶτιν, Φθιῶτιν, Πελασγιῶτιν, Ἑστιαιῶτιν.

Τετρᾶχμον] οὐ δύναται κατὰ συγκοπὴν γενέσθαι, διὰ τὸν τόνον· εἰ γὰρ συγκοπῇ γίνοιτο, παράλογος ὁ τόνος. τετράδραχμον· καὶ ἀποβολῇ τοῦ δρ, τετράαχμον· καὶ συναλοιφῇ, τετρᾶχμον· καὶ περισπᾶται.

Τετρήνας λύχνους, Λυκόφρων, διατρυπήσας.

Τετρήγει] Τετρήγει δ' ἀγορή: — ἐτετάρακτο. ἀπὸ τοῦ ταράσσω ταράξω, τετάραχα, ἐτεταράχειν· ὁ μέσος ὑπερσυντέλικος, ἐτεταρήγειν· τὸ τρίτον, ἐτεταρήγει· καὶ κατὰ συγκοπὴν, ἐτετρήγει, ἐτετρήγει· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ε. ἄλλοι δὲ ἀπὸ τοῦ τρίζω· οὐ καλῶς. — καὶ ἀγορὴ τετρηχυῖα, ἡ τραχεῖα καὶ θορυβώδης, ἢ τεταραγμένη ὑπὸ τοῦ θορύβου· ἀπὸ τοῦ ταράσσω, ἢ ἀπὸ τοῦ τραχύνω.

Τετρυχωμένος, ἐκ τοῦ τρυχῶ συζυγίας γ' τῶν περισπωμένων· τοῦτο ἐκ τοῦ τρύχω βαρυτόνου· τοῦτο ἐκ τοῦ τρῶ τὸ καταπονῶ· τρῶ, τρύω κατὰ παραγωγήν· καὶ πλεονασμῷ τοῦ χ.

Τέτρωρον, παρὰ τὸ ἀρηρέναι καὶ ἡρμόσθαι τοὺς ἵππους αὐτῷ.

Τέττα, προσφώνημα τιμητικὸν νεωτέρου φίλου πρὸς πα- 755
λαιότερον· ἀπὸ τοῦ ἄττα· καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν, τέττα.

Τέττιξ, μουσικώτατον ζῶον. παρὰ τὸ τερετίζω (τὸ μουσικῶς φωνῶ) τερέτιξ· καὶ συγκοπῇ, τέττιξ. ἢ παρὰ τὸ τάττω τάξω τάττιξ, ὁ τεταγμένον ἔχων καιρὸν ἐν τῷ ᾄδειν.

Τετύφωμαι, ἀντὶ τοῦ ἐμβεβρόντημαι, ἔξω τῶν φρενῶν γέγονα· ἤτοι ἀπὸ τῆς βροντῆς, ἢ ἀπὸ τῶν ἐπὶ τὸν Τυφῶνα καταφερομένων σκηπτῶν· ἢ ἀπὸ τῶν Τυφωνικῶν καλουμένων πνευμάτων, ἃ δὴ καὶ αὐτὰ ἐξίστησιν ἀθρόως καταρραγέντα· καὶ τετυφῶσθαι, τὸ μεμηνέναι· τὰ γὰρ Τυφώνια πνεύματα μανίαν ἐμποιεῖ πεσόντα.

Τετύκοντο, παρεσκεύαζον. ἀπὸ τοῦ τεύχω, ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔτυχον· ὁ παθητικὸς, ἐτυχόμην, ἐτυχόμεθα, ἐτύχοντο· καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν, τετύχοντο· καὶ τετύκοντο, κατὰ τροπὴν, ὥσπερ καὶ τὸ κεκάδοντο ἀπὸ τοῦ χάζω. τὸ δὲ τεύχω δύο σημαίνει, τὸ [illegible] καὶ τὸ ἐπιτυγχάνω· ὁ μέλλων, τεύξω· ὁ παρακείμενος, τέτευχα· ὁ παθητικὸς, τέτευγμαι, τέτευξαι, τέτευκται· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ε, τέτυκται. ἐκ δὲ τοῦ τέτυκται γίνεται τυκτός, ὡς πέφυκται φυκτός, καὶ ἄφυκτος, ὃν οὐ δύναταί τις διαλαθεῖν. καὶ ὁ Ἰωάννης, Σειραῖς ἀφύκτοις ὃν διαρθροῖ δακτύλοις: — ἐκ δὲ τοῦ τέτευκται γίνεται τευκτός· ὅθεν τεκταίνω· οὗ ὁ ἀόριστος πρῶτος.

Ἰωνικῶς, ἐτέκτηνα· ὁ μέσος, ἐτεκτηνάμην, ἐτεκτήνατο. καὶ Ὅμηρος Ἰλιάδος ε΄. καὶ ὥςπερ ἀπὸ τοῦ πέφευγμαι γίνεται ποιητικῶς πέφυγμαι, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ τέτευγμαι γίνεται τέτυγμαι, ἀπὸ τοῦ τεύχω βαρυτόνου· ὅθεν ὁ παθητικὸς ἀόριστος, ἐτύχθη, ἀντὶ τοῦ κατεσκευάσθη, ἐγένετο. ἔστι καὶ περισπώμενον τευχῶ· ἐξ οὗ καὶ τὸ τετυχῆσθαι, Ὀδυσσείας ε΄.

Τεῦ, ὄνομα ἀόριστον γενικῆς, ἀντὶ τοῦ τινός. λέγεται καὶ τεοῦ. ζήτει εἰς τὸ τέο.

Τεῦχος, σημαίνει τρία, τὰ πολεμικὰ ὅπλα, καὶ τὰ τῆς νεὼς, καὶ ἀγγεῖόν τι.

Τευτάζειν, πραγματεύεσθαι, ἢ σκευωρεῖσθαι, ἢ στρατεύεσθαι καὶ πολὺ διατρίβειν ἐν τῷ αὐτῷ. Λυκόφρων. οὕτω καὶ Δίδυμος, προςθεὶς ὅτι ἐνίοτε σημαίνει καὶ τὸ φροντίζειν. Ἡρωδιανὸς δὲ λέγει καταμεμψάμενος Λυκόφρονος, φησὶν εἶναι τὸ ἐπιστρεφῶς τι πράττειν ἢ ἐνεργεῖν. Πλάτων, Ἦν δὲ θόρυβος τευταζόντων: — ἀντὶ τοῦ πραγματευομένων ἢ διατριβόντων. καὶ ἐν Τιμαίῳ τετευτακότι, ἀντὶ τοῦ διατρίβοντι. γράφεται καὶ τεταυκότι. Τηλεκλείδης, Πάντες δὲ τευτάζουσιν οἱ διάκονοι: — ἀντὶ τοῦ πραγματεύονται, σκευωροῦνται. σημαίνει καὶ τὸ σπουδάζειν καὶ τὸ ἡσυχάζειν· καὶ τευτάζων, τὸ αὐτὸ ἀεὶ λέγων, φλυαρῶν. ῥητορική.

Τευμήσατο, παρεσκευάσατο, ἐτεχνήσατο. εἴρηται δὲ ὅτι, τὸν Τευμησσὸν τὸ ὄρος ὑπὸ τοῦ Διὸς κατασκευασθέντα εἰς ἀπόκρυψιν τῆς Εὐρώπης· ἀπὸ τούτου κληθῆναι Τευμησσὸν, ἀπὸ τοῦ κατεσκευάσθαι· καὶ Τευμησία ἀλώπηξ, θηρίον.

Τέφρα, παρὰ τὸ τύφω τὸ καίω, ἡ κεκαυμένη σποδιά.

Τέχνη] παρὰ τὸ τεύχω τὸ κατασκευάζω, γίνεται τευχάνη· καὶ συγκοπῇ, τέχνη.

756 Τεχθησόμενος, ἐκ τοῦ τέκω, τέτεχα, τέτεγμαι.

Τέως] τοῦτο παραπλήσιόν ἐστι τῷ πρὸ τοῦ, ὃ δὴ καὶ πρὶν λέγεται. ἔστι δ᾽ ὅτε καὶ ἀντὶ τοῦ ἕως τινὲς αὐτῷ ἐχρήσαντο: — καὶ ἀντὶ τοῦ ἐν τοσούτῳ. ἕως, τέως.

Τείρεα, τὰ ἄστρα. παρὰ τὸ εἴρω τὸ λέγω, εἴρεα, καὶ τείρεα, πλεονασμῷ τοῦ τ· καὶ γὰρ τὰ ἄστρα σημαίνουσί τινα σημεῖα. ἢ παρὰ τὸ τέρας τὸ σημεῖον· σημαντικὰ γάρ ἐστι τῶν μελλόντων. ἢ παρὰ τὸ τείρω τὸ καταπονῶ· πολλοὶ γὰρ ἐκ τῶν ἀστέρων κατεπονήθησαν, καὶ γεγόνασιν ἀστρόβλητοι, ὥςπερ καὶ ἐμβρόντητοι. Καὶ Τειρεσίας ὁ μάντις, παρὰ τὸ εἴρω τὸ λέγω· ἢ παρὰ τὸ τείρεα· πολλάκις γὰρ οἱ μάντεις ἐκ τῶν ἀστέρων τὶ λέγουσιν. ἢ παρὰ τὸ τείρεσθαι, οἱονεὶ ὁ καταπονούμενος ἐκ τῆς στερήσεως τῶν ὀφθαλμῶν· τυφλὸς γὰρ ἦν.

Τεῖχος] παρὰ τὸ τεύχω τὸ κατασκευάζω, τεῦχος καὶ τεῖχος. ἢ ἀντίκειται τὸ τοῖχος. ἐκ τοῦ τεῖχος γίνεται τειχόεις· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, τειχιόεις.

Τειχεσιπλῆτα, τοῖς τείχεσι προςπελάζων, πορθητά. εἰ δὲ διὰ τοῦ β γράφεται, ὁ τὰ τείχη καταβάλλων.

Τῆ τοῦτον ἱμάντα, Ἰλιάδος ξ΄, ἀντὶ τοῦ δέξαι, λάβε. ἔστι τάω τῶ, σημαίνει τὸ δέχομαι· τάεις τᾷς, τάει τᾷ· καὶ κράσει τοῦ α καὶ ε εἰς η Δωρικῶς, τῇς, καὶ τῇ. τούτου ὁ παρατατικὸς ἔταον, ἔταες, ἔταε· καὶ τὸ προστακτικὸν, τάε· καὶ κράσει Δωρικῇ, τῆ· Κύκλωψ τῆ, πίε οἶνον.

Τήβεννα, ἱμάτιον ἢ χλαμὺς ἣν φοροῦσι τύραννοι.

Τήγανον] παρὰ τὸ τήκω, τήκανον· καὶ μεταθέσει τοῦ κ εἰς γ.

Τῇδε, ἀντὶ τοῦ ἐκεῖσε· καὶ ἔστιν ἐπίρρημα τοπικόν, ἀπὸ τοῦ τῇ, ἄρθρου.

Τηθαλλαδοὺς, γυναικοτρόφους, ὑπὸ τηθῇ τεθραμμένους.

Τήθεα, εἰς τὸ τητᾶ.

Τηθή, ἐκ τοῦ τῆ, ἡ λέγουσα τῷ βρέφει λάβε, θήλασον. ἐν δὲ τῷ ῥητορικῷ εὗρον σημαίνειν τὴν λέξιν μάμμην, ἡ πρὸς πατρὸς ἢ μητρὸς μήτηρ.

Τηθύς τηθύος, ἡ γῆ, παρὰ τὸ τίτθη· τὸ γὰρ ὕδωρ πάντα τρέφει. ἢ ὅτι κυρία ἐστὶ τῆς ὑγρᾶς οὐσίας, ἀφ᾽ ἧς πάντα τρέφεται.

Τῆλε, ἐπίῤῥημα χρόνου δηλωτικόν· καὶ δηλοῖ τὸ πόῤῥω· καὶ γίνεται ἐκ τοῦ τηλόσε· σύγκοψον τὴν σε συλλαβήν. ἐκ τούτου καὶ Τηλέμαχος, ἀπὸ τοῦ ἵστασθαι κατὰ τὴν ἱστορίαν.

Τηλεδαπός, οὐχ (ὥς τινες) ἔγκειται τὸ ἔδαφος, ὁ πόῤῥω ἔχων τὸ ἔδαφος καὶ τὴν πόλιν· ἀλλὰ παράγωγόν ἐστι, διὰ τὸ δάπος τῆλε, τηλεδαπός, ὁ μακρὰν ἀφεστηκώς, ὡς ἡμέτερος ἡμεδαπός, καὶ ὑμεδαπός.

Τηλεθάοντες, παρὰ τὸ θάλλω, θάλλοντες. δύναται δὲ εἶναι καὶ παρὰ τὸ θαλέθω· καὶ μεταθέσει τοῦ θ εἰς τ, θαλεθάοντες καὶ τηλεθάοντες· (οὐ γὰρ ἔγκειται τὸ τῆλε) καὶ τηλεθόωσα, ἡ εὐθαλὴς καὶ μεγάλως θάλλουσα.

* Τηλέπλαγκτος, ἀπὸ τοῦ τηλοῦ καὶ πλάζομαι· καὶ δηλοῖ τὸν τηλοῦ πλανώμενον.

Τήλεφος, ὄνομα κύριον· ἐκλήθη δὲ διὰ τὸ θηλάσαι αὐτὸν ἔλαφον.

Τηλία, πῆγμα τετράγωνον, ἐφ᾽ οὗ ἤτοι τὰ ἄλευρα πιπράσκεται, ἢ ἀλεκτρυόνες συμβάλλονται· ῥητορική. ὁ 757
δὲ Ὧρος τηλίαν λέγει τὴν περιφέρειαν τοῦ κοσκίνου· παρὰ τὸ σῶ τὸ δηλοῦν τὸ σείω καὶ κινῶ, τὸ σήθω· ἀφ᾽ οὗ ὄνομα σηλία καὶ τηλία· τρέψαντες γὰρ οἱ Ἀττικοὶ τὸ σ εἰς τ, τὸ σῶ, τῶ λέγουσι· καὶ ἐν συνθέσει τῆς διὰ, διάττω, πλεονασμῷ τοῦ τ. λέγεται καὶ ἡ σανὶς τῶν κύβων τηλία· ἐφ᾽ ἧ οἱ κυβεύοντες παίζουσι· καὶ ἀλφίτων πωλητήριον, πλατείας προσηλωμένας ἔχον κύκλῳ σανίδας, τοῦ μὴ ἐκπίπτειν τὰ ἄλφιτα.

Τηλοῦ, ἐπίῤῥημά ἐστι, καὶ σημαίνει τὸ πόῤῥω. καὶ γίνεται παρὰ τὸ τέλος τελοῦ· καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς η, τηλοῦ· τὰ γὰρ ἐπὶ τέλους συντείνοντα μεγεθύνεται. ἐκ τούτου καὶ τὸ γεννῶ γεννήσω γεννητός, γίνεται τηλυγέννητος· καὶ συγκοπῇ, τηλύγετος.

Τηλόθι, ἐπίῤῥημα τοπικόν· σημαίνει τὸ πόῤῥω· καὶ γίνεται παρὰ τὸ τηλοῦ τηλόθι, ὥςπερ παρὰ τὸ ὑψοῦ ὑψόθι, καὶ ἀγχοῦ ἀγχόθι.

* Τηλουρός, ὁ πόῤῥω ἀπών· ἀπὸ τοῦ τηλοῦ καὶ ὅρος.

Τηλυγέτην, καταχρηστικῶς ἀγαπητήν, μονογενῆ· κυρίως γὰρ τηλύγετοι καλοῦνται οἱ τηλοῦ τῆς γονῆς ὄντες παῖδες, ὅ ἐστιν οἱ ἐκ γεροντικῆς ἡλικίας σπαρέντες· δοκεῖ γὰρ τὰ μετὰ ἀπογέννησιν τῆς παιδοποιΐας γεννώμενα μᾶλλον ἀγαπᾶσθαι.

Τῆμῇ, ἔχει τὸ ι κατὰ τὴν λήγουσαν· κατὰ δὲ τὴν ἀρχὴν, οὔ· οἷον, Ἀμφὶ δέ τοι τῆμῇ κλισίῃ: — ἔστι γὰρ τῇ ἐμῇ· καὶ ἐκθλίβεται τοῦ ἄρθρου τὸ ι, καὶ κιρνᾶται τὸ η καὶ ε εἰς η· καὶ ἔστι χωρὶς τοῦ ι, ὡς τὸ, Δῖε Μενοιτιάδη τὠμῷ κεχαρισμένε θυμῷ: — ἔστι γὰρ τῷ ἐμῷ· καὶ ἐκθλίβει τὸ ι τοῦ τῷ ἄρθρου, καὶ κιρνᾶται τὸ ω καὶ ε εἰς τὸ ω, καὶ γίνεται τὠμῷ, χωρὶς τοῦ ι.

Τῆμος, σημαίνει τὸ τηνικαῦτα, καθ᾽ ἣν ὥραν, τότε.

Τηνάλλως, μάτην.

Τήνελλα, τοῦ ἐπαυλήματος μίμησις καὶ τοῦ κρούματος.

Τῆς] ἐπὶ μὲν τοῦ ἄρθρου, Τῆς μὲν ἰῆς στιχὸς ἦρχε: — ἐπὶ δὲ τῆς ἀντωνυμίας, ὡς τὸ, — τῆς τήκετο κάλλεα πάντα: — ἀντὶ τοῦ ταύτης.

Τήν] ἐπὶ μὲν τοῦ ἄρθρου, Τὴν δὲ γυναῖκ᾽ οὐχ εὗρον: —

ἐπὶ δὲ τῆς ἀντωνυμίας, ὡς τὸ, — τὴν δ' ἀμπέλαγος ἄνεμοι φέρον, ἀντὶ τοῦ ταύτην.

Τὴν δ' ἐγὼ, ἀντὶ τοῦ, ταύτην δ' ἐγώ· καὶ ἔστιν ἄρθρον θηλυκὸν μεταπεσὸν εἰς ἀντωνυμικὴν σημασίαν· τὰ γὰρ ἄρθρα, εἰ μὴ ἔχει ἐπαγόμενον ὄνομα, εἰς ἀντωνυμικὴν μετάγονται σύνταξιν.

Τόνδε, ἓν μέρος λόγου· εἰ γὰρ ἦν δύο, ὤφειλεν εἶναι τὸν δὲ —.

Τηρεύς, ὁ τηρῶν τὰ ἡδονὴν ἀγεῖραι δυνάμενα, καὶ ἀκρασία ἡδονῶν λεληιμμένος.

Τηρῶ] παρὰ τὸ θέω, θηρῶ· ὅπου γὰρ τρέχει τὶς, καὶ θεωρεῖ. ἢ ἐκ τοῦ ὠρῶ τὸ φυλάττω, πλεονασμῷ τοῦ τ, τωρῶ, διὰ τοῦ ω μεγάλου, ὡς πυλωρός· καὶ τροπῇ τοῦ μακροῦ εἰς μακρὸν, τηρῶ. ἢ ἐκ τοῦ ὁρῶ τὸ βλέπω.

Τητᾷ, Ἡσίοδος· σημαίνει τὸ ζητεῖς. ἐκ τοῦ τάω τοῦ σημαίνοντος τὸ ζητῶ, γίνεται κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν, ταταω τατῶ· καὶ κατ' ἔκτασιν, τητῶ· ὁ παθητικὸς ἐνεστὼς, τητάομαι· τὸ β', τητάῃ, τητᾷ· τὸ τρίτον, τητᾶται, ὡς πειρῶμαι πειρᾷ πειρᾶται· καὶ Ὅμηρος τήτεα ἐκάλεσε τὰ ὄστρεα· τήτεα γάρ εἰσιν, ἃ ζητοῦντες καταδύουσιν. Ἰλιάδος π'.

758 Τηΰσίη, ἡ ματαία· τροπῇ τοῦ δ εἰς τ, καὶ τοῦ ε εἰς η· δευσίη γάρ ἐστιν, ἡ ἔκλυτος, παρὰ τὸ δεύω· τὸ ὑγρὸν καὶ ἔκλυτον νοεῖται.

Τιάρα, κόσμος ἐπικεφάλαιος· ἣν οἱ βασιλεῖς μόνοι ὀρθὴν ἐφόρουν παρὰ Πέρσαις· οἱ δὲ στρατηγοὶ, κεκλιμένην. τὸ δ' αὐτὸ φασὶν εἶναι καὶ κίδαριν.

Τιβὴν τιβῆνος, λέγεται ὁ τρίπους· τριβήν τις ὤν· ἀποβολῇ τοῦ ρ, παρὰ τὸ ἐπάνω τριῶν βάσεων κεῖσθαι.

Τίη, καὶ ὁτιή, οὐκ ἔστι πλεονασμὸς, ἀλλὰ δύο μέρη λόγου εἰσί· τὸ τί, πυσματικόν· ὁ η, σύνδεσμος παραπληρωματικός, κατὰ παρολκὴν συνειλημμένος, ἴσος τῷ δή. Τίη δὲ σύ.

Τιθασσεύω] ἐκ τοῦ τιθῶ τιθάσσω (σημαίνει δὲ τὸ χειροήθη ποιῶ) κατὰ παραγωγὴν τιθασεύω, τὸ καταπραΰνω καὶ τῇ χειρὶ ἐπιψῶ.

Τιθαιβώσσοντος, Λυκόφρων, ἐπιμελείας ἀξιοῦντος· κυρίως δὲ ἐπὶ τῶν μελισσῶν λέγεται, παρὰ τὸ τιθέναι τὴν βόσιν. καὶ Ὅμηρος, τιθαιβώσσω Μενέλαος, Ὀδυσσείας ν'.

Τιθήμενος, ὁμοίως τῷ κιχήμενος καὶ ἀνήμενος· ἤτοι ποιητικῶς ἔκτασις, ἢ διαλέκτῳ ἀναπέμπεται. περὶ παθῶν. — ἀμφ' ὤμοισι τιθήμενον ἔντεα καλά.

Τιθήνας, τροφούς. παρὰ τὸν τιτθόν (σημαίνει τὸν μαστὸν) γίνεται τιτθήνη· καὶ ἀποβολῇ τοῦ τ, τιθήνη. ἢ παρὰ τὸν θήσω μέλλοντα (τὸ τρέφω) ῥηματικὸν ὄνομα, θήνη· καὶ διπλασιασμῷ, τιθήνη.

Τιθωνός, ἡ ἡμέρα· παρὰ τὸ τιθασός τὸ σημαῖνον τὸ ἥμερος. σημαίνει καὶ τὸν γέροντα παρὰ Ἀριστοφάνει. ἔστι καὶ ὄνομα κύριον παρ' Ὁμήρῳ.

Τίλλω, σημαίνει τὸ ξαίνω· γίνεται ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ κριοῦ. κτίλος γὰρ λέγεται. ἢ ἐκ τοῦ τείνω τὸ τανύω.

Τιμαλφέστατον, παρὰ Λυκόφρονι πρᾶγμα ἄγαν τίμιον· καὶ τιμαλφέστερον, τὸ τιμιώτερον καὶ λαμπρότερον, τὸ τιμὴν εὑρίσκον πλείστην· ὃ δὴ συμβέβηκε τῷ χρυσῷ· ἀλφεῖν γὰρ τὸ εὑρίσκειν· καὶ τιμαλφούμενος, ὁ τιμὴν εὑρίσκων.

Τί γάρ; τί οὖν; κατάφασιν δηλοῖ, ἀντὶ τοῦ πῶς γὰρ οὔ; διατί γὰρ οὔ;

Τιμή, ἐκ τοῦ τίω τίσω. τὸ δὲ τίω, γράφεται διὰ τοῦ ι, ἐπειδὴ εὑρίσκεται καὶ ἐν συστολῇ, — πέρι μέν σε τίω Δαναῶν: — καὶ, πᾶς δ' ὄλβιον ἄνδρα τίει, ἀτίει δὲ πενιχρόν: — ἐπὶ μὲν οὖν τῆς δόσεως καὶ τῆς ἡμῖν νοουμένης συνήθους, Ἰλιάδος ψ', Τιμῆς ἦτέ μ' ἔοικε τετιμῆσθαι: — καὶ, Τιμὴ δ' ἐκ Διός ἐστιν: — ἐπὶ δὲ τῆς τιμωρίας, Τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ: — καὶ γράφεται ποινήν. ἐπὶ δὲ τοῦ προστίμου, Τιμὴν δ' Ἀργείοις ἀποτινέμεν: — ἐπὶ δὲ τῆς ὠνῆς, Τιμὴν ἀλφίσκουτ' ἐεικοσάβοιον ἑκάστου: — ποτὲ δὲ καὶ τοῦτο ἐπὶ προστίμου λέγεται. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς καὶ τὴν βασιλείαν οὕτως φησὶν εἰρῆσθαι, Ἢ ἔτ' ἔχει τιμὴν πολέσι μετὰ Μυρμιδόνεσσι.

Τίμημα, ἀντὶ τοῦ ἐνέχυρον, καὶ οἷον ἀποτίμημα, ὡς Λυσίας. τίθεται δὲ ἀντὶ τοῦ οἷον κεφάλαιον, ὡς ἐν τῷ περὶ τῶν συμμοριῶν Δημοσθένης. λέγεται δὲ καὶ τὸ ἐκ τῆς οὐσίας εἰσφερόμενον παρ' ἑκάστου τίμημα· ἐν δὲ τῷ κατὰ Μειδίου, ἐπὶ τῆς τιμωρίας εἴρηται. ῥητορική.

Τιμήοροι, ἥρωες καὶ ἔφοροι. Τιμήεσσας, ζημίας. 759

Τιμητικὸν πινάκιον, τὸ τοῖς δικάζουσι τιμώμενον, ἐν ᾧ γράφουσί τι χρήσιμον. Ἀριστοφάνης.

Τίμιος, παρὰ τὸ τιμή.

Τιμιουλκῶν, ἕλκων τὴν τιμὴν, τουτέστι βαρυτιμῶν.

Τιμωρός, ἀπὸ τοῦ τιμή καὶ τὸ ὠρῶ τὸ φυλάσσω.

Τινάσσω] ἀπὸ τοῦ ἴς ἰνός ἰνάσσω καὶ τινάσσω. οὐκ ἀπὸ τοῦ τείνω· ἀλλ' ἀπὸ τοῦ τιταίνω, ὁ μέλλων, τιτανῶ· Αἰολικῶς, τιτάνσω· ἀποβολῇ τοῦ τ καὶ ὑπερβιβασμῷ, τινάσσω.

Τίνω, σημαίνει τὸ ἀποδίδωμι. ἀπὸ τοῦ τίω, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ν, ὡς πίω, πίνω· εὕρηται γὰρ συνεσταλμένον, ὡς τὸ, — καὶ τίνει ταύτην δίκην· Εὐριπίδης. ἔστιν οὖν τὸ τίω, καὶ μακρὸν καὶ βραχὺ παρὰ τῷ ποιητῇ. τίνω δὲ, τὸ τι, ἰῶτα, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ τείνω τὸ τανύω. ἐκ τοῦ τίνω γίνεται τιννύω καὶ τίνυμι· τὸ παθητικὸν, τίννυμαι· τὸ δυϊκὸν, τιννύμεθον, [καὶ τίννυσθον] ἀντὶ τοῦ τιμωρεῖσθον.

Τίπτε, ἀπὸ τοῦ τίποτε, κατὰ συγκοπήν· τὸ δὲ πότε, ἐπιζητητικὸν χρόνου ἐστί· τὸ δὲ, Τίπτε δεδάκρυσαι: — οὐκ ἐπιζητεῖ τὸν χρόνον τοῦ δακρύειν, ἀλλὰ κατὰ παρολκὴν λαμβάνεται. παρέλκον οὖν ἐστι.

Τίς· τὸ οὐδέτερον, τί· σημαίνει ἐρωτηματικόν. δηλοῖ δὲ καὶ ἐπίρρημα ἐπιτατικὸν, ἀντὶ τοῦ λίαν, ὡς τὸ, Κύριε, τί ἐπληθύνθησαν οἱ θλίβοντές με; δηλοῖ δὲ καὶ θαυμαστικὸν ἐπίρρημα, ὡς ἐν τῷ, τί Ὥρος αἰτιᾶται: — καὶ, τί καλὴ ἢ πλησίον: — λέγουσι ὅτι τὸ τίος κατὰ συγκοπὴν πρότερον· εἶτα κατὰ πάθος τὸ τίς, δεύτερον· τὰ γὰρ πυσματικὰ πάντα εἰς ος λήγει. διαφέρει δὲ τῶν λοιπῶν πευστικῶν, ἐπειδὴ τῆς οὐσίας ἐστὶ ζητητικά· οἷον, τίς ἐστι; καὶ λέγει, Σωκράτης. τὰ δὲ ἄλλα πευστικὰ περὶ τὴν οὐσίαν ἐστί. ποιότης ζητεῖ ποῖος, λευκός ἢ μέλας· ποσότης, πόσος, μικρός ἢ μέγας· πόστος, τάξεως, πρῶτος, δεύτερος· τὸ ποδαπός, ἐθνικόν. οἱ μέντοι Αἰολεῖς φασὶ τιοῖσιν ὀφθαλμοῖσιν, ὡς παρὰ Σαπφοῖ. κλίνεται πρὸς διάφορον σημαινόμενον. ἡ δὲ κλητικὴ ἀπέλειψε. σημαίνει δέκα· ἐρώτησιν, ὡς τὸ, Τίς ἐστιν οὗτος ὁ βασιλεὺς τῆς δόξης; καὶ ἀπόφασιν, ὡς τὸ, Τίς μάχεται; οὐδείς. καὶ, Τίς ἔγνω νοῦν κυρίου, ἢ τίς σύμβουλος; καὶ, Τίς ἐστιν ὃς ζήσεται καὶ οὐκ ὄψεται θάνατον; καὶ Ὅμηρος. — τίς ἂν τάδε γηθήσειε; — καὶ ἀόριστον, ὡς τὸ, Ἄνθρωπός τις: — καὶ Ὅμηρος. Εἰ δέ τις ἐστὶ βροτῶν: — καὶ προσδιοριστικὸν, ὡς τὸ, Εἰσί τινες τῶν ὧδε ἑστηκότων: — καὶ ἀγανάκτησιν καὶ ἐπιτίμησιν, ὡς τὸ, Τίς ἀνήγγειλέ σοι, ὅτι γυμνὸς εἶ: — καὶ, Τίς σε κατέστησεν ἄρχοντα: — καὶ, Τίς εἶ σὺ ὁ κρίνων ἀλλότριον οἰκέτην: — καὶ, Τίς ἐστιν ὁ κρύπτων με βουλήν: — εἰ δέ τις ἐρωτηματικῶς ταῦτα λάβοι, ἄγνοιαν τοῦ θείου κατηγορεῖ. ση-

μαίνει δὲ καὶ εὐτέλειαν, ὡς τὸ, Τίς εἰμὶ ἐγὼ κύριε, καὶ τίς ἐστιν ὁ οἶκος τοῦ πατρός μου: — σημαίνει καὶ τὸ σπάνιον, ὡς τὸ, Τίς σοφὸς καὶ φυλάξει ταῦτα: — καὶ, Τίς ἐπίστευσε τῇ ἀκοῇ ἡμῶν: — εἰ μὴ γὰρ πάντες, ἀλλ' οὖν γε τινές. σημαίνει καὶ θαυμασμὸν, ὡς τὸ, Τίς οὗτος ὁ παραγενόμενος ἐξ Ἐδόμ: — καὶ, Τίς ἐστιν οὗτος, ὅτι καὶ ἡ θάλασσα αὐτοῦ ὑπακούει: — σημαίνει καὶ τὸ ἐξ ἀμηχανίας εὔχεσθαι, ὡς τὸ, Τίς δώσει τῇ κεφαλῇ μου ὕδωρ: —

760 Τισάμενος, λέγεται ἐκ τοῦ τὸν πατέρα αὐτοῦ (λέγω δὴ τὸν Ὀρέστην) τιμωρῆσαι τὴν μητέρα αὐτοῦ Κλυταιμνήστραν, διὰ τὸν φόνον τοῦ πατρὸς Ἀγαμέμνονος.

* Τισαμενοφαινίππους, εἶπεν Ἀριστοφάνης, ἀντὶ τοῦ ὥσπερ Τισαμένης· Τισαμένης δὲ, ὄνομα κύριον.

Τίσανδρος, παρὰ τὸν τίσω μέλλοντα· ἢ ἀπὸ τῆς τιμῆς γενικῆς τιμήσανδρος· καὶ συγκοπῇ.

Τίσασθαι, σημαίνει τὸ τιμωρήσασθαι· διαφέρει γὰρ τοῦ τίσειν ἤγουν τοῦ τιμωρήσειν. τιμωρεῖν μὲν, ἔστι τὸ ἐπαμύνειν καὶ βοηθεῖν· τιμωρήσασθαι δὲ, τὸ τὸν προηδικηκότα κολάζειν, ὡς ἀμύνειν καὶ ἀμύνασθαι. τιμωρεῖ μὲν Πάτροκλον Ἀχιλλεύς· τιμωρεῖται δὲ Ἕκτορα. τὸ θέμα ἐστὶ τίω· σημαίνει τὸ τιμωρῶ, τιμωρίαν ἐκτινύω καὶ ἀποδίδωμι· ὅθεν καὶ τίσις, τιμωρία, ἀπόδοσις, ἀντέκτισις. τὸ τίω, σημαίνει καὶ τὸ τιμῶ.

Τίσειαν, ἀόριστος πρῶτος, εὐκτικὸν Αἰολικὸν τρίτου προσώπου τῶν πληθυντικῶν· ἐκεῖνοι γὰρ τὸ τύψαιμι, τύψεια λέγουσι· τὸ δεύτερον, τύψειας· τὸ τρίτον, τύψειε. καὶ τῷ μὲν πρώτῳ χρῶνται οἱ Αἰολεῖς· τοῖς δὲ λοιποῖς προσώποις, ἡ κοινὴ συνήθεια καὶ διάλεκτος. ὡσαύτως καὶ τῷ τρίτῳ τῶν πληθυντικῶν. ὁ κανών· τὰ εἰς μι εὐκτικὰ ἀορίστου ὄντα ἐνεργητικὰ οἱ Αἰολεῖς διὰ τοῦ εια προφέρουσι· τίσαιμι, τίσεια· ὑποστρέψαιμι, ὑποστρέψεια· ἀκούσαιμι, ἀκούσεια. τὰ δὲ τοιαῦτα εὐκτικὰ εὐχὴν δηλοῦσι πράγματος, ὀφείλοντος πληρωθῆναι· ὁ γὰρ λέγων γράψειας, εὔχεται, ἵνα εἰς πέρας ἔλθῃ τοῦ ποιῆσαι. ὅθεν οὐ δεῖ λέγειν τινὶ ζήσειας, ἐπειδὴ εὑρίσκεται εὐχόμενος, ἵνα εἰς πέρας ἔλθῃ τῆς ζωῆς, τουτέστιν ἵνα ἀποθάνῃ. λοιπὸν εὕρηται κατευχόμενος αὐτοῦ.

Τιτακίδαι, δῆμος ἐστὶ τῆς Αἰαντίδος φυλῆς· μήποτε δὲ ἀπὸ τοῦ Τιτακοῦ ὠνόμασται, οὗ μέμνηται Ἡρόδοτος. τὸ δὲ Τιταγίδαι καὶ Θυργοῦνδαι, φρατρίαι τινὲς καὶ γένη ἄδοξα. εἰς γὰρ εὐτέλειαν ἐκωμῳδοῦντο· οὐχὶ δὲ δῆμοι, ὥς τινες οἴονται.

Τιτανίδα γῆν, οἱ μὲν τὴν πᾶσαν, οἱ δὲ τὴν Ἀττικήν· ἀπὸ Τιτάνου ἑνὸς τῶν τιτάνων· ὃς μόνος οὐκ ἐστράτευσεν ἐπὶ τοὺς θεούς. τιτᾶνες δὲ, οἱ καταχθόνιοι δαίμονες· ἢ ἀπὸ τοῦ τίνω τὸ ἀνταποδίδωμι, τιὰν καὶ τιτάν, οἱ οὕτω διαπραττόμενοι, ὥστε δοῦναι τιμωρίαν· ἢ παρὰ τὸ τιταίνω, οἱονεὶ οἱ τείνοντες τὰς χεῖρας εἰς τὸ κόψαι τὰ αἰδοῖα τοῦ πατρὸς Κρόνου, ἤγουν τοῦ Οὐρανοῦ. τὸ δὲ τιταίνεται σημαίνει τὸ τείνεται καὶ ἕλκεται· παρὰ τὸ ταίνω, κατὰ ἀναδιπλασιασμόν· ἢ ἀπὸ τοῦ τανύω.

Τιταρήσιον, ὄνομα πόλεως· ἢ κύριον· Ἡσίοδος ἐν Ἀσπίδι.

Τιτιγόνιον, [ζωΰφιον] ὅμοιον τέττιγι.

Τιτθοί, οἱ μαστοὶ, ὅτι ἐπιστηθίδιοί τινες εἰσίν· ἢ παρὰ τὸ ἐντίθεσθαι τοῖς στόμασι.

Τιτρώσκω] τρώω, τρώσω, τρώσκω· καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμόν.

Τιτώ, οὕτω λέγεται ἡ ἡμέρα· παρὰ γὰρ τὸ τιτάν τιτᾶνος, γίνεται Τιτανίς· καὶ ἐκεῖθεν ὑποκοριστικὸν Τιτώ, ὡς Ὑψιπύλη, Ὑψώ· Εἰδοθέα, Εἰδώ.

Τῖφος, ἕλος καὶ κάθυγρος τόπος· ἀπὸ τοῦ τύφεσθαι, ὅ ἐστι πύθεσθαι καὶ κρύπτεσθαι τοὺς ἐν ἐλώδεσιν ὄντας τόποις. παρὰ Ἀπολλωνίῳ.

Τιτυσκόμενοι, καταστοχαζόμενοι, βλέποντες. εἰ μὲν σημαίνει τὸ βλέπω, γίνεται ἀπὸ τοῦ θεῶ θεάσω· κατὰ συγκοπὴν, θῶ· τροπῇ, τῶ· καὶ κατὰ παραγωγὴν, τύω· ὁ μέλλων, τύσω· πλεονασμῷ τοῦ κ, τύσκω· καὶ μετάγεται εἰς ἐνεστῶτα, καὶ γίνεται κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν, τιτύσκω. εἰ δὲ σημαίνει τὸ κατασκευάζω, γίνεται ἀπὸ τοῦ τεύχω· ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔτυχον· ἐξ αὐτοῦ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, τετύσκω, καὶ τιτύσκω. σημαίνει δὲ τρία· ἐπὶ μὲν τοῦ ἡτοιμάζετο, Ἰλιάδος ν', Ὣς εἰπὼν, ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκετο χαλκόποδ' ἵππω: — τὸ στοχασμῷ χρῆσθαι, — μηροὺς δ' ἐν τοῖσι τιτύσκετο: — ἐπὶ δὲ τοῦ ψυχικῶς κατεστοχάζετο, — τιτύσκετο δὲ φρεσὶν ᾗσιν Ἤ τευ ἄκοντα ἢ: — 761

Τλῆτε φίλοι, ὑπομείνατε καρτερῶς. ἐκ τοῦ τρῶ, γίνεται τλῶ.

Τληπόλεμος, ἐκ τοῦ τλῶ τλήσω, τλησιπόλεμος· καὶ συγκοπῇ.

Τοίη, ἀντὶ τοῦ τοιαύτη. τίθεται καὶ ἀνταποδοτικῶς, καθ' ὁμοίωσιν πρὸς τὰς παραβολάς· Οἵηπερ φύλλων γενεὴ, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν: — καὶ θαυμαστικῶς, Τοίην περ κεφαλὴν γαῖα κατέσχε: — καὶ ἀναφορικῶς ἐπὶ τὸ προειρημένον καὶ προεγνωσμένον, Ἀλλὰ καὶ ὣς τοίηπερ ἐοῦσα.

Τοῖχος] παρὰ τὸ τεύχω τὸ κατασκευάζω, γίνεται τεῦχος καὶ τοῖχος. Τοιχωρύχος, καὶ τοιχορύκτης, κλέπτης, λῃστής.

Τοὶ γὰρ ἐγὼν ἐρέω, ἀντὶ τοῦ, ἐγὼ μὲν οὖν εἴπω. οὐκ ἔστιν ἀντὶ τοῦ γάρ· οὐδέποτε γὰρ ἀρκτικόν ἐστιν, ἀλλὰ δή.

Τό, σημαίνει τοπικὴν πτῶσιν· Ὅμηρος, — τόδ' ἱκάνω: — καὶ ἔστιν αἰτιατικῆς πτώσεως. τὸ δὲ δε ἰσοδυναμεῖ τῇ εἰς προθέσει, οἷον, εἰς τοῦτο τὸ χωρίον, ὅ ἐστι τόπον· ὡς, οὔλυμπόνδε, ἀντὶ τοῦ εἰς ὄλυμπον.

Τόδέ μοι κρήηνον ἐέλδωρ: — Ἀρίσταρχος, δύο μέρη λόγου ταῦτα εἶναι λέγει· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς, ἕν· ὁ δὲ Ἀρίσταρχος ὀξύνει τὸν δέ ὁμοίως τῷ τό, ἵν' ᾖ δύο μέρη λόγου. ἐπείσθη δὲ ἡ παράδοσις Ἀριστάρχῳ.

Τοκάδα, Εὔβουλος τὸ κηρύκειον, ἢ τὴν μάχαιραν λεγόμενόν τι τὸ κατακύλωμα, τὸ πέρας, καὶ ἀνωτάτω τῶν καλῶν ῥημάτων.

Τοκεύς] ὡς παρὰ τὸ ἔχω τὸ συνέχω καὶ σφίγγω, γίνεται ὀχεύς, οὕτω καὶ παρὰ τὸ τέκω τοκεύς.

Τολμῆσαι, σημαίνει τὸ ὑπομεῖναι.

Τολόται, οἱ δημόσιοι ὑπηρέται. τοὺς δ' αὐτοὺς καὶ σκύθας ἔλεγον καὶ σπευσίμους· ἀπὸ τοῦ συντάξαντος αὐτοὺς ῥήτορος. ζήτει εἰς τὸ τοξόται.

Τολύνιον, τὸ καλούμενον Κρατίνειον μέτρον πολυσύνθετον, ἀπὸ τοῦ Μεγαρέως Τολύνου. ἔστι δὲ προγενέστερος Κρατίνου.

Τολύπευμα, τὸ κατασκευαστὸν καὶ πεφιλοκαλημένον ἔριον. Τολυπεύειν, ἐξεργάζεσθαι· τολύπη γὰρ ἡ ἐργασία.

Τολύπαις, μηχαναῖς, ἐργασίαις· καὶ τολυπεύειν, μηχανᾶσθαι, ποιεῖν, ἀθροίζειν, ταλαιπωρεῖν· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τὰ ἔρια ἐργαζομένων καὶ δεσμευόντων αὐτά.

Τοναία (Ἄλεξις) παλλακή· ἡ γὰρ ἐπιπολὺ τῆς φωνῆς ἀπότασις καλεῖται τοναία.

Τονθορύζει, ὑπόπτως λαλεῖ, ψιθυρίζει, ἠρέμα γογγύζει. 762
παρὰ τὸ θροῦς (ὃ σημαίνει τὴν ταραχὴν καὶ τὸν θόρυβον) γίνεται θρούζω· ἢ θρόος θρούζω· καὶ ἐν ὑπερ-

βιβασμῷ, θορύζω· καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν, τονθορύζω.

* Τοξοβόλος, ὁ τοξότης· ἀπὸ τοῦ τόξον καὶ βάλλω.

Τόξον, παρὰ τὸ τάζω τάξω τάξον· καὶ τροπῇ, τόξον.

Τοξοποιεῖν τὰς ὀφρῦς, ἀντὶ τοῦ σκυθρωπάζειν.

Τοξόται] τοξόται δὲ καὶ σκύθαι καὶ σπουσίνιοι, οἱ δημόσιοι δοῦλοι Ἀθήνησιν· ἀπὸ Σπουσίνου τοῦ πρώτου καταστήσαντος αὐτοὺς ἐπὶ τὴν ὑπηρεσίαν.

Τοπάζειν, στοχάζεσθαι, ὑπονοεῖν· καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἠριγόνῃ, — ἃ δὲ δόξῃ τοπάζω, ταῦτ' ἰδεῖν σαφῶς θέλω: — ζήτει εἰς τὸ ὑπετόπαζε. διὸ καὶ ὑποτοπεῖν, τὸ ὑπονοεῖν λέγεται· καὶ καθυποτοπεῖσθαι, τὸ ὑπὸ τὸ χεῖρον ὑπονοεῖν.

Τόπος, παρὰ τὸ πατῶ πάτος καὶ τόπος· ἢ παρὰ τὸ τύπος, τροπῇ τοῦ υ εἰς ο· ἢ παρὰ τὸ τῶ τὸ λαμβάνω καὶ δέχομαι. ζήτει εἰς τὸ τόσος.

Τοπεῖον] τὰ σχοινία λέγεται τοπεῖα. Στράττις Μακεδόσι, Τὸν πέπλον δὲ τοῦτον ἕλκουσι δεσμεύοντες τοπείῳ ἄνδρες.

Τόρνος, ξύλον στρογγύλον. παρὰ τὸ τείρω, τορῶ· ἐκ τούτου τορνώσω, τὸ περιγράψω καὶ κατασκευάσω. καὶ, Τόρνωσάν τε δὲ σῆμα, θεμείλιά τε προβάλοντο, Ἰλιάδος ψ'.

Τορῶ, εἰς τὸ ἀντιτορήσας.

Τορὸς, ἔντρεχος, τομὸς, συνετός· ἔνιοι σαφὴς, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ, Λέξω τορῶς σοι πᾶν ὅπερ χρῄζεις μαθεῖν, Οὐκ ἐμπλέκων αἰνίγματ', ἀλλ' ἁπλῷ λόγῳ, Ὥσπερ δίκαιον πρὸς φίλους οἴγειν στόμα: — σημαίνει δὲ καὶ ἐργαλεῖον φρεωρυχικὸν, σκαφείῳ παραπλήσιον.

Τορύνη, ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν τὴν εὐεργέτιν σημαίνει· ὅμως καὶ Πλάτων κατὰ ἰδιωτικὴν συνήθειαν προσωνόμασεν ἐν Ἱππίᾳ, Τί φησι προτέραν πρέπω τορύνην τῷ ἔτνει καὶ τῇ χύτρᾳ.

Τόσος, ὄνομα ἀναφορικόν. ποίου εἴδους τῶν ἀναφορικῶν; ἀνταποδοτικοῦ. διατί; ἐπειδὴ τὰ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ἐρωτηματικὰ, ἀποβάλλοντα τὸ κατ' ἀρχὰς σύμφωνον, ἀναφορικὰ γίνεται· οἷον, ποῖος, οἷος· πόσος, ὅσος· καὶ πάλιν, προσλαμβάνοντα τὸ τ κατ' ἀρχὰς, ἀνταποδοτικὰ γίνεται· οἷον, οἷος, τοῖος· ὅσος, τόσος· ἅτινα πάλιν ὀξυτονούμενα, ἀόριστα γίνεται· οἷον, πόσος, ποσός· τόσος, τοσός, — τοσόνδε τε λαόν.

Τόπος, παρὰ τὸ τύπος· ἕκαστος γὰρ τόπος ἰδίῳ τύπῳ κέχρηται. ἢ παρὰ τὸ τάφος· πᾶς γὰρ τόπος εἰς ταφὴν ἐπιτήδειος.

Τοσαῦτα, ὄνομα πτώσεως αἰτιατικῆς τῶν πληθυντικῶν· γίνεται δὲ κατὰ παραγωγὴν ἐκ τοῦ τόσα. παρελήγουσαν ἔχον τὴν αὐτήν· κανὼν γάρ ἐστιν ὁ λέγων, ὅτι ἐπὶ ταύτης τῆς παραγωγῆς τῆς κατὰ γένη καὶ ἀριθμοὺς προϊούσης, ἡ πρὸ τέλους συλλαβὴ βούλεται ἔχειν τὸ υ μετὰ τοῦ ἐν τῇ λη(γ)ούσῃ φωνήεντος. ἔστιν οὖν τῆμος· τὸ τημοῦτος παράγωγον, ἕξει τοῦ υ τὸ ο προκείμενον. ὁμοίως τὸ τηνίκα τηνικαῦτα· οὕτω καὶ ἔνθα ἔνθεν ἐντεῦθεν. τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τοῦ τόσος τοσοῦτος,

765 τόσαι τοσαῦται, τόσα ταῦτα. κατὰ γένη γὰρ καὶ ἀριθμοὺς αἱ παραγωγαὶ γίνονται· οἷον, τηλίκος, τηλικοῦτος· τηλίκα, τηλικαῦτα. τὸ τοίη, τοιήυτη ὤφειλεν εἶναι· ἀλλ' ἐπειδὴ κανών ἐστιν ὁ λέγων, οὐκ ἔστιν ἐπινοῆσαι τὸ η καὶ τὸ υ ἐν μιᾷ συλλαβῇ καὶ τὰ ὅμοια, τούτου χάριν τρέπεται τὸ η εἰς α, καὶ γίνεται τοιαύτη.

Τόφρα, ἐπὶ τοσοῦτον· οἷον, Τόφρα δ' ἐπὶ Τρώεσσι τίθει κράτος, ὄφρ' ἂν Ἀχαιοί: — ἔστι καὶ ἀποδοτικὸν ἐπίρρημα. Ἰστέον ὅτι ἡνίκα γίνεται κρᾶσις ἐν ἁρμογῇ δύο λέξεων, τίθεται κορωνίς· οἷον τὸ ἐμὸν, τοὐμόν· τὰ ἐμὰ, τἀμά· τρεέττη, τρεῖττη· πρόσωπον, προὔπτον· (σημαίνει δὲ τὸ φανερόν) ἡνίκα δὲ μὴ γίνεται κρᾶσις ἐν ἁρμογῇ δύο λέξεων, οὐ τίθεται κορωνίς· οἷον νόος, νοῦς· Δημοσθένεος Δημοσθένους. πρόσκειται, ἐν ἁρμογῇ δύο λέξεων, διὰ τὸ Ἡρακλέης Ἡρακλῆς· τοῦτο γὰρ ἐκ δύο λέξεων ὂν, ὅμως οὐκ ἔχει κορωνίδα, ἐπεὶ οὐκ ἐγένετο ἐν ἁρμογῇ δύο λέξεων ἡ κρᾶσις, ἀλλ' ἐν τῷ μέσῳ τῆς δευτέρας λέξεως· ἡ γὰρ ἁρμογὴ τῶν δύο λέξεων μεταξὺ τοῦ α καὶ τοῦ κ ἐστί.

Τοὔμπαλιν, ἐς τοὐπίσω· παρὰ τὸ ἔμπαλιν, κατὰ κρᾶσιν.

Τοὐπίπεμπτον. οἱ γὰρ μὴ καταλαβόντες τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων ἄτιμοι ἦσαν. οὕτως Ἀριστοφάνης.

Τουτάκι, εἰς τὸ αὐτίκα.

Τούδουνοι, οἱ τοποτηρηταὶ παρὰ Τούρκοις.

Τραγάσιον, ἐν τῇ Τροίᾳ· ἀπὸ Τραγάσου τοῦ πατρὸς Φιλονομίας τῆς ἐρασθείσης Τένου.

Τραγικὴ σκηνὴ, πῆγμα μετέωρον, ἐφ' οὗ ἐν θεάτρῳ τινὲς παριόντες ἔλεγον. λέγεται δὲ καὶ ἡ τραγικὴ τέχνη σκηνή.

Τραγορίγανον ὄρειον· ὅπερ οἱ ἐσθίοντες πολλάκις γίνονται καταφαγεῖς· διὸ οὕτως εἴρηκε Νίκανδρος, ἔνθα, ἀγροτέρης τραγοριγάνου.

Τράγος, παρὰ τὸ τρώγω· πολυφάγον γὰρ τὸ ζῶον· ἢ παρὰ τὸ τραχὺ δέρμα ἔχειν.

Τρανὸς, παρὰ τὸ στερρός. μακρὸν τὸ α· τὰ εἰς νος ὀξύτονα δισύλλαβα τῷ α παραγόμενα, ἐκτείνουσιν αὐτὸ, τρανὸς, φανός.

Τράπεζα, κατὰ ἀποβολὴν τῆς τε συλλαβῆς, τετράπεζα, τέσσαρας πέζας ἔχουσα· αἱ γὰρ τῶν παλαιῶν τράπεζαι, τετράγωνοι ἦσαν. τραπεζίτης. διὰ τοῦ ι σημαίνει τὸν ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμενον τραπεζίτην, ἀπὸ τοῦ τράπεζα. διὰ δὲ τῆς ει διφθόγγου, τὸν ἐν τῇ τραπέζῃ παριστάμενον, ὡς παρ' Ὁμήρῳ, — τραπεζῆες κύνες: — ἀπὸ τοῦ τραπεζεύς ἐστι. τὸ δὲ παρ' Ἰ[illegible], διὰ τοῦ η λεγόμενον, τραπεζητᾶν κυνᾶν, ἔστιν ὡς πλείων πλήων.

Τραπεζοποιὸς, ὁ περὶ τὸ συμπόσιον πάντων ἐπιμελούμενος, τραπεζῶν, σκευῶν, ἀκουσμάτων. οὕτω Μένανδρος. ῥητορική.

Τραπεζοφόρος, ἱερωσύνης ὄνομά ἐστι· καὶ ὅτι αὕτη τε καὶ ἡ κοσμὼ συνδιέπουσα πάντα τὰ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερά.

Τραπέουσι, δηλοῖ τὸ πατοῦσι· παρὰ τὸ τρέφω τὸ πήσσω, ἐκ τοῦ θρέψαι.

Τρακταΐζω, τὸ λευκαίνω καὶ κατασκευάζω· ἐξ οὗ τὸ τράκτον, ὁ κηρὸς ὁ πεποιημένος λευκός.

Τράμην, οἱ μὲν, τὸ τρῆμα τῆς ἕδρας· οἱ δὲ, τὸ ἀπὸ τοῦ τύπου μέχρι τῆς ἀρχῆς τοῦ βαλάνου χωρίον.

Τραγῳδία, ἔστι βίου τε καὶ λόγων ἡρωϊκῶν μίμησις. κέ- 764
κληται δὲ τραγῳδία, ὅτι τράγος τῇ ᾠδῇ ἆθλον ἐτίθετο· ᾠδὴ γὰρ ἡ τραγῳδία. ἢ ὅτι τρύγα ἆθλον ἐλάμβανον οἱ νικῶντες· τρύγα γὰρ ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ τὸν νέον οἶνον. ἢ ὅτι τετράγωνον εἶχον οἱ χοροὶ σχῆμα· ἢ ὅτι τὰ πολλὰ οἱ χοροὶ ἐκ σατύρων συνίσταντο· οὓς ἐκάλουν τράγους, σκώπτοντες, ἢ διὰ τὴν τοῦ σώματος δασύτητα, ἢ διὰ τὴν περὶ τὰ ἀφροδίσια σπουδήν· τοιοῦτον γὰρ τὸ ζῶον. ἢ ὅτι οἱ χορευταὶ τὰς κόμας ἀνέπλεκον, σχῆμα τράγων μιμούμενοι. ἢ ἀπὸ τῆς τρυγὸς τρυγῳδία. ἦν δὲ τὸ ὄνομα τοῦτο κοινὸν καὶ πρὸς τὴν κωμῳδίαν· ἐπεὶ οὔπω διεκέκριτο τὰ τῆς ποιήσεως ἑκατέρας· ἀλλ' εἰς αὐτὴν ἦγον τὸ ἆθλον, ἡ τρύξ· ὕστερον δὲ τὸ μὲν κοινὸν ὄνομα ἔσχεν ἡ τραγῳδία· ἡ δὲ κωμῳδία ὠνόμασται, ἐπειδὴ πρότερον κατὰ κώμας ἔλεγον αὐτὰ ἐν ταῖς ἑορταῖς τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Δήμητρος· ἢ παρὰ

τὸ κωμάζειν, ἢ ἐπὶ τῷ κώματι ᾠδή· ἐπειδὴ ἐπὶ τὸν καιρὸν τοῦ ὕπνου τὴν ἀρχὴν ἐφευρέθη· ἢ ἡ τῶν κωμητῶν ᾠδή· κῶμαι γὰρ λέγονται οἱ μείζονες ἀγροί. βλαπτόμενοι γάρ τινες γεωργοὶ παρὰ τῶν ἐν Ἀθήναις πολιτῶν, κατήεσαν περὶ τὸν καιρὸν τοῦ ὕπνου· καὶ περιιόντες τὰς ἀγυιὰς, ἔλεγον ἀνωνυμὶ τὰς βλάβας ἃς ἔπασχον ὑπ' αὐτῶν· οἷον, ἐνταῦθα μένει τὶς τὰ καὶ τὰ ποιῶν· καὶ ἐκ τούτου ἀνοχὴ τῶν ἀδικιῶν ἐγίνετο.

Τρασιά] παρὰ τὸ τέρσω τὸ ξηραίνω, τερσιὰ καὶ ταρσιὰ, ὡς παρὰ Σιμωνίδῃ· καὶ καθ' ὑπέρθεσιν, τρασιά.

Τραῦμα] παρὰ τὸ τρῶ τὸ τιτρώσκω, τρῶμα καὶ τραῦμα· ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ ῥέειν δι' αὐτοῦ τὸ αἷμα.

Τραύξανα, τὰ ἀπὸ τῆς φάτνης ἀποπίπτοντα τῶν ἵππων ἢ τῶν βοῶν, ἢ τῶν ἄλλων κτηνῶν λείψανα· σημαίνει δὲ καὶ τὰ ἀκανθώδη καὶ ξηρὰ ξύλα.

Τραφερὰ, ἡ ξηρὰ γῆ, ἡ πεπηγυῖα ὡς πρὸς τὴν θάλασσαν· θρέψαι γὰρ τὸ πῆξαι.

Τράφηξ τράφηκος, παρὰ Λυκόφρονι ἡ ὑπόπλακος βάσις. λέγεται δὲ καὶ τὸ τῆς νεὼς χεῖλος, ἐφ' οὗ οἱ σκαλμοὶ τίθενται· νῦν δὲ τὸ ξύλον ἔνθα τιθέασι τὸν ἄρτον.

Τραχὺς, σημαίνει τὸν σκληρόν· ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς ῥάχεως· αὕτη γὰρ ὀστώδης ἐστίν. ἢ παρὰ τὸ τάραχος, ταραχὺς, καὶ τραχύς· ὁ γὰρ τραχὺς τάραχον ποιεῖ.

Τράχηλος, παρὰ τὴν τραχύτητα· ὀστῶδες γὰρ τὸ μέρος. ἢ παρὰ τὸ δι' αὐτοῦ τρέχειν τὴν τροφὴν, οἷον τρόχηλος. ἢ ὅτι τῆς ῥάχεως ὅλος ἐστὶ τράχηλος· ἢ παρὰ τὸ τραχὺς καὶ τὸ ἧλος, ὁ τραχεῖς ἥλους ἔχων. ὅτε δέ φησιν Ὅμηρος, — ἁπαλοῦ δι' αὐχένος: — κατ' ἀντίφρασιν λέγει. οὕτως Ὧρος· ἐν δὲ τῷ ῥητορικῷ λεξικῷ τράχηλον εὗρον σημαίνειν τῶν θαλασσίων πορφύρων. οὕτω Ποσίδιππος.

Τρέφεσθαι, συνίστασθαι. Πλάτων ἐν τῷ περὶ ψυχῆς, ὅτε δὴ τὰ ζῶα συντρέφεται: — ἀντὶ τοῦ συνίσταται, πήγνυται.

Τρέφοιν, ὡς Εὐριπίδης, Ἄφρων ἂν εἴην, εἰ τρέφοιν τὰ τῶν πέλας: — γίνεται οὕτως· ἔστι τρέφοιμι, τρέφοι· πλεονασμῷ τοῦ η Ἀττικῶς, τρεφοίης, τρεφοίην· καὶ συγκοπῇ τοῦ η.

Τρήρων, ἐπὶ τῆς περιστερᾶς, ἡ δειλή· παρὰ τὸ τρεῖν· εὐλαβὲς γὰρ τὸ ζῶον. παρὰ τὸ τρέω τὸ φοβοῦμαι,
765 τρέερος· κατὰ συγκοπὴν, τρῆρος· καὶ παρώνυμον, τρήρων, ὡς ἀβρὸς ἄβρων.

Τρητὸν λέχος, παρὰ τὸ τετρῆσθαι κατὰ τὰ ἐνήλατα, εἰς ἃ ἐμβάλλεται ἡ σπάρτος· ἢ παρὰ τὸ τετρῆσθαι τοὺς πόδας, εἰς οὓς ἐμβάλλεται τὰ ἐνήλατα.

Τρεῖς. πᾶς ἀριθμὸς ἐντὸς τῶν χιλίων θέλει ἔχειν στοιχεῖον, εἴτε φωνῆεν, εἴτε σύμφωνον, ἐκ τῶν ἐντὸς τῆς δεκάδος· οἷον, τὸ εἷς καὶ τὸ ἓν, ἔχει τὸ ε ἐκ τῶν ἐντὸς τῆς δεκάδος· καὶ τὸ δύο, ἔχει τὸ δ· καὶ τὸ πεντήκοντα, ἔχει τὸ ε καὶ τὸ η καὶ τὸ α. τὸ ὀκτὼ, δοκεῖ ἀντικεῖσθαι· ἀλλὰ καὶ τοῦτο δύναμιν ἔχει ἐκ τῶν ἐντὸς τῆς δεκάδος· λέγουσι γὰρ οἱ φιλόσοφοι, ὅτι τὸ ὀκτὼ καὶ ὀγδοὰς λέγεται παρὰ τὸ ἄγειν δύο τετράδας. οἱονεὶ ἀγκάδας καὶ ὀγδοάς· τὸ δὲ α καὶ τὸ γ καὶ τὸ δ ἐκ τῶν ἐντὸς τῆς δεκάδος εἰσί. κατὰ τοῦτο τὸ τρεῖς διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται, ἵνα σχῇ τὸ ε· εἰ γὰρ ἐγράφετο διὰ τοῦ ι, οὐκ ἔμελλεν ἔχειν τὸ στοιχεῖον. ἐν δὲ τῇ συνθέσει, ἤγουν ἐν τῷ τρισκαίδεκα, ἀποβάλλει τὸ ε· ἔχει γὰρ ἄλλα στοιχεῖα ἐκ τῶν ἐντὸς τῆς δεκάδος, οἷον τὸ α τοῦ καὶ συνδέσμου, καὶ τὸ δ καὶ τὸ ε τοῦ δέκα.

Τριακοντούτης, παροξυτονεῖται· κοινὸν δέ ἐστιν ἀμφοτέρων τῶν γενῶν· καὶ τὰ πληθυντικὰ, τριακοντούτεις παρὰ Θουκυδίδῃ. Ἰστέον δὲ ὅτι τὰ παρὰ τὸ ἔτος παρ' ἡμῖν ὀξύτονα οἱ Ἀθηναῖοι βαρύνουσιν· οὐ μόνον γὰρ περὶ τὸν τόνον πταίουσιν, ἀλλὰ καὶ περὶ τὴν κλίσιν· δωδεκαέτης γὰρ, δωδεκαέτου κλίνεται, ὥσπερ οἰκέτης οἰκέτου· καὶ τὸ πληθυντικὸν δωδεκαέται, ὥσπερ οἰκέται· δωδεκαέτεις ὤφειλε κλίνεσθαι. ὁμοίως δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ θηλυκοῦ, ὡς ἀπὸ τοῦ ἰσοσυλλάβου κλινόμενον ποιοῦσι, τριακονταέτις τριακονταέτιδος, ὡς κυνηγέτις κυνηγέτιδος· καὶ κατὰ κρᾶσιν, τριακοντούτιδος, ὡς παρὰ τῷ συγγραφεῖ, Τῶν τριακοντουτίδων νεῶν.

Τριακοντέος] ὥσπερ γίνεται ἐπὶ τῆς γενικῆς τῶν πληθυντικῶν γερόντων γεροντέων, οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς γενικῆς τῶν ἑνικῶν, τριάκων τριάκοντος, τριακοντέος κατὰ πλεονασμόν. περὶ παθῶν.

Τριάσσειν, τὸ νικᾶν· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν παλαιστῶν, ἐν ταῖς τρισὶ πάλαις τὴν νίκην καρπουμένων· καὶ ἀτρίακτος, ὁ ἀήττητος. Τριαχθῆναι, λέγουσιν οἱ παλαιστρικοὶ, ἀντὶ τοῦ τρὶς πεσεῖν, ἢ τὸ πρὶν στοχάσαντα νικηθῆναι στάδιον, δίαυλον, δολιχόν.

Τριέτης. ὁ μὲν χρόνος, βαρύνεται· τὸ δὲ μετεσχηκὸς τοῦ χρόνου, ὀξύνεται· ὡς εἶναι τριέτης μὲν χρόνος, τριετὴς δὲ παῖς.

Τριβοῦνος, ὁ χιλίαρχος.

Τριταγωνιστὴς, ὁ Αἰσχίνης, ὡς ἀδοκιμώτατος τῶν ὑποκριτῶν ἐν τῇ τάξει κατακριθησόμενος.

Τρίβακος, ἡ τριβὴ, παράγωγον· ἔστι γὰρ τρίβαξ τρίβακος· καὶ μετατίθεται ἡ γενικὴ εἰς εὐθεῖαν, καὶ γίνεται ὁ τρίβακος, ὥσπερ ὁ φύλαξ τοῦ φύλακος, καὶ ὁ φύλακος· ἐν πολλοῖς γὰρ μετατίθεται ἡ γενικὴ εἰς εὐθεῖαν, ὡς καὶ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ, Κυνὸς Λακαίνης ὥς τις εὔρινος βάσις: — ἀντὶ τοῦ εὐόσφρητος πορεία· καὶ ἱέραξ ἱέρακος, καὶ ὁ ἱέρακος.

Τρίβαλλοι, οἱ ἐν τοῖς βαλανείοις ἀναγώγως διατριβόμενοι· οἱ δὲ, τοὺς εἰκαίως τοὺς βίους κατατρίβοντας.

Τρίβος, παρὰ τὸ τρίβω, ἡ καταπεπατημένη ὁδός· ἢ παρὰ 766
τὸ τρῶ τὸ καταπονῶ καὶ τὸ τρίβω.

Τριβωνευόμενοι, ἤτοι τριβὰς ἐμποιοῦντες· ἢ ἀντὶ τοῦ τεχνάζοντες τρίβωνες εἶναι πραγμάτων· τρίβος γὰρ ὁ ἔμπειρος· Καίτοι σοὶ τριβωνότερα τὰ τοιάδε καὶ ἀκριβέστερα.

Τριβωνοφόρος, ὁ φορῶν στολὴν ἔχουσαν σημεῖα ὡς γραμμάτια. τρίβων γὰρ λέγεται παρὰ τὸ ἤδη τετρῖφθαι ἐκ διαφόρων.

Τρίγληνα, οἷον τρίκορα· γλήνη γὰρ ἡ τῶν ὀφθαλμῶν κόρη· ἢ πολύγληνα, τὰ πολλῆς θέας ἄξια· παρὰ τὸ γλήνη, τρίγληνον. ἢ τρίκορα, ὡς τριῶν ζωδίων ἐφ' ἑκάτερον δεδημιουργημένων.

Τρίγωνος ἀρσενικῶς, μουσικὸν ὄργανον, ψαλτηρίῳ τὴν ἐξάρτησιν ὁμοίαν ἔχον.

Τρίζω] παρὰ τὸ τρῶ, τρίζω παράγωγον· δηλοῖ δὲ ὀδυνηρὰν τινα φωνὴν καὶ ἐπαλγῆ ἀφιέναι· ὅθεν καὶ τετριγῶτας, Ἰλιάδος β'.

Τριήρεις, πλοῖα πολεμικὰ, ἃ καλοῦνται λέβερνοι.

Τριηράρχημα, τὸ εἰς τὴν τριηραρχίαν ἀνάλωμα· ἐπιτριηράρχημα δὲ, τὸ ἀναλισκόμενον μετὰ τὸν τῆς τριηραρχίας χρόνον.

Τρικαλίνδητος, τρικυλίνδητος. ῥητορική.

Τρικέφαλος, ὁ Ἑρμῆς λέγεται, ὥσπερ διδάσκων τὰς ὁδοὺς καὶ ἔχων ὑπογραφὴν, ποῖ μὲν αὕτη φέρει ἡ ὁδὸς, ποῖ δὲ αὕτη· ἴσως δὲ πρὸς ἑκάστην ὁδὸν κεφαλὴν εἶχεν. ἦν δὲ ὁ ἀναθεὶς τὸν τρικέφαλον Ἑρμῆν Πατροκλείδης.

Τρίλλιστος νύξ: πολυλιτάνευτος γάρ.

Τρίμναν, τριῶν μνῶν ἄξιον.

Τρικυμία, ἡ σφοδροτάτη καὶ δεινοτάτη τῆς θαλάσσης ταραχή· παρὰ τὸ τρέω τὸ φοβοῦμαι καὶ τὸ κῦμα, ὁ ἐκ τῶν κυμάτων φόβος.

Τριώττης· περιτραχήλιος κόσμος· καὶ μήποτε παρὰ τοὺς ὄσσους, οἱονεὶ ὁ τρεῖς ἔχων ὄσσους, ἤγουν ὀφθαλμούς. γράφεται δὲ διὰ τοῦ ω μεγάλου, ὥσπερ καὶ τὸ ἀμβλυώττειν, ἀπὸ τοῦ ὄσσος ὄν.

Τριοβολιμαῖος, τριῶν ὀβολῶν εὔωνος.

Τριόπιον, ἡ ἀπολήγουσα χώρα τῆς Κνίδου· ἀπὸ Τριόπα τοῦ πατρὸς Ἐρισίχθονος. Ὧρος.

Τριπαΐα, ἡ ἐναντία πνοή. οὕτω Σοφοκλῆς εἴρηκε.

Τριπτὴρ τριπτῆρος, πιθάκνη ἐκπέταυος, οἷα τὰ ἐπιλήνια. πολλὰ σημαίνει τοὔνομα.

Τριστάται, οἱ παρὰ χεῖρα τοῦ βασιλέως, οἱ ἔχοντες λόγχας ἀνὰ τρεῖς κατὰ χεῖρα. διατί, ὥσπερ ἀπὸ τοῦ τρία τριάκοντα καὶ ἑξῆς, μὴ δύο δυήκοντα, ἀλλὰ εἴκοσι λέγεται; ὅτι οὐκ ἔστι κυρίως ὁ δύο ἀριθμός· ἔνθεν καὶ ἐν τῷ πολυπλασιασμῷ διηλλάγη. ἐὰν οἱ ἀριθμοὶ ἐκ τῶν ἀρσενικῶν συντίθενται ἄρθρων, ὁ τρισκαιδέκατος, καὶ ὁ τεσσαρεσκαιδέκατος, καὶ οὐκ ἀπὸ τῶν οὐδετέρων τρισκαιδέκατος καὶ τεσσαρακαιδέκατος· διατί μὴ ἐγένετο καὶ ἀπὸ τοῦ εἷς εἰσδέκατος, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ οὐδετέρου ἑνδέκατος; ἐπειδὴ οἱ ἀριθμοὶ συντιθέμενοι τὴν αὐτὴν ἀρχὴν θέλουσι φυλάσσειν ἐπὶ τοῦ ἀρσενικοῦ καὶ θηλυκοῦ· οἷον, τρισκαιδέκατος, τρισκαιδεκάτη· τὸ δὲ εἷς, οὐ λέγεται ἐπὶ θηλυκοῦ ὥσπερ οἱ τρεῖς καὶ αἱ τρεῖς, ἵνα ᾖν εἰσδέκατος εἰσδεκάτη. εὐλόγως οὖν ἀπὸ τοῦ ἓν γέ-
767 γονεν, ἵνα γένηται ἑνδέκατος καὶ ἑνδεκάτη· πολλάκις γὰρ τὸ οὐδέτερον ἐπὶ ἀρσενικοῦ καὶ θηλυκοῦ τίθεται, ὡς ἐπὶ ἀρσενικοῦ οὐδέτερον τὸ παιδίον. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ θηλυκοῦ ὁμοίως. εἰ δέ τις ἀπορεῖ λέγων, διατί μὴ γέγονε μία καὶ δεκάτη; λέγομεν ὁμοίως, ὅτι ἀδύνατόν ἐστιν εἰπεῖν ἐπὶ ἀρσενικοῦ μιακαίδεκα. εἰ δέ τις ἀπορεῖ, διατί πάντων τῶν ἀριθμῶν συντιθεμένων μετὰ τοῦ δέκα, πάντες τὸν καὶ σύνδεσμον λαμβάνοντες, οὐ γέγονεν εἰσκαιδέκατος, ὡς τρισκαιδέκατος· λέγομεν, ἐπειδὴ οὐκ ἔστι κυρίως ἀριθμὸς, ἀλλ' ἀρχὴ ἀριθμοῦ ὁ εἷς, ὁ δύο· καὶ ἐπειδὴ ἀμφιβάλλεται, εἴτε ἀριθμός ἐστιν εἴτε μὴ, καὶ οὐ λαμβάνει τὸν καί. Ἰστέον ὅτι τοῦ τρισκαιδέκατος ἡ σύνθεσις οὐκ ἐγένετο ἀπὸ τοῦ τρίς ἐπιῤῥήματος, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ τρεῖς ὀνόματος· δηλοῖ γὰρ ἡ σύνθεσις, ὅτι τὸ τρίς ἐπίῤῥημα τὸ τρισσὸν δηλοῖ· τρισσὸν γὰρ ἔγραψα, ἀντὶ τοῦ τρίτον ἔγραψα. εἰ οὖν ἀπὸ τοῦ τρίς ἐπιῤῥήματος συνετέθη, ἔμελλε δηλοῦν τὸ τρὶς δέκα, ὅπερ ἐστὶ τριάκοντα· ἀλλὰ μὴν τοῦτο οὐ σημαίνει. τρισκαίδεκα γάρ ἐστι τὰ δέκα καὶ τρία. ὁ μὲν Ἀπολλώνιος λέγει, ἀπὸ τοῦ δίς καὶ τρίς, γίνεται δίμηνος καὶ τρίμηνος· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς, ἀπὸ τοῦ δύο καὶ τρία, κατὰ συγκοπήν. ζητεῖται οὖν, ποῖόν ἐστιν ἀναλογώτερον; καὶ λέγομεν τὸ ἐκ τοῦ ὀνόματος. μᾶλλον ἰδοὺ κατ' ἐντέλειαν τὰ παρὰ Ἀθηναίοις συντιθέμενα· δοκεῖ ἡμῖν καὶ ταῦτα γίνεσθαι ἐξ ὀνόματος· οἷον, πεντέμηνος, ὀκτάμηνος· καὶ δῆλον ὅτι ἀπὸ τοῦ ἐπιῤῥήματος τοῦ πεντάκις καὶ ὀκτάκις, γίνεται πεντακίμηνος· καὶ κατὰ συγκοπὴν τοῦ κι, πεντάμηνος καὶ ὀκτάμηνος. καὶ λέγομεν πρὸς αὐτοὺς, ὅτι τοῦτο ἀληθές· ἀλλὰ πολλάκις οἱ ἀριθμοὶ ἐν ταῖς συνθέσεσι καὶ παραγωγαῖς τρέπουσι τὸ τέλος εἰς α· ὥσπερ γὰρ ἀπὸ τοῦ ὀκτὼ παράγωγον ὀκτάκις, καὶ ἀπὸ τοῦ πέντε πεντάκις, οὕτω καὶ σύνθετον ὄνομα, πεντάμηνος καὶ ὀκτάμηνος. δέδεικται οὖν τὰ προκείμενα διὰ τοῦ Ἀττικοῦ ὀνόματος τοῦ πεντέμηνος καὶ ὀκτώμηνος· ὥσπερ ἐκ τοῦ ὀνόματος γέγονε συγκοπῇ καὶ τροπῇ δυόμηνος δύμηνος καὶ δίμηνος, τριάμηνος καὶ τρίμηνος. τὸ δισχίλιοι καὶ τρισμύριοι, ὡς ἔχοντα τὸ σ, ἐν παραθέσει ἐστί. τὸ δὲ δίς καὶ τρίς, ἐν τῇ συνθέσει ἀποβάλλει τὸ σ. σεσημείωται τὸ διςθανέες.

Τριτογένεια, ἡ Ἀθηνᾶ· ἤτοι ὅτι ἐκ τῆς μήτρας καὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διὸς ἐξῆλθεν, ἢ ὅτι παρὰ τῷ Τρίτωνι ποταμῷ γέγονεν· ἢ ὅτι τρίτη μετὰ τὴν Ἄρτεμιν καὶ Ἀπόλλωνα ἐγένετο. ἢ ἐπειδὴ τριτώ ἐστιν· ὅπερ κατὰ τὸν Ἀθάμαντα, σημαίνει τὴν κεφαλήν. ἢ ἐπειδὴ τριταία γέγονεν, οἱονεὶ ἡ φαινομένη τριταία· καὶ γὰρ τὴν αὐτὴν εἶναι τῇ σελήνῃ· καὶ τὴν τρίτην τοῦ μηνὸς τριτομηνίδα ἐκάλουν· δοκεῖ δὲ γεγεννῆσθαι τότε ἡ Ἀθηνᾶ. τινὲς δὲ λέγουσι παρὰ τὸ τρεῖν τὸ φοβεῖν, ἡ φόβου ἐμποιητική· οἷς ἀντίκειται καὶ ἡ γραφή, ὅτι ὤφειλε γράφεσθαι διφθόγγῳ· καὶ ὁ σχηματισμὸς, ἐπειδὴ οὐ δύναται ἐκ τοῦ τρεῖν γεννᾶσθαι, ἐπειδὴ οὐ γεννᾶται ἐκ τοῦ φόβου. ἢ παρὰ τὸ τρεῖν γεννᾶν· ἐπειδὴ (ὥς φησιν ὁ τεχνικὸς) τὰ τοιαῦτα εἰς πάθη ἀναλύονται, καὶ οὐκ εἰς ἐνέργειαν· οἷον, λυκηγενής, ὁ ἐν Λυκίᾳ γεγεννημένος· ἠριγενής, ὁ ἐν τῷ ἔαρι γεννηθείς. οὕτως οὖν καὶ τριτογένεια, ἡ ἐκ τοῦ τρεῖν γεννωμένη, οὐ μὴν ἡ τὸ τρεῖν γεννῶσα. Χοιροβοσκός.

Τριτοπάτορες] Δήμων ἀνέμους εἶναι φησί· Φιλόχορος δὲ, 768
τοὺς τριτοπάτρεις πάντων γεγονέναι πρώτους· τὴν μὲν γὰρ σελήνην καὶ τὸν ἥλιον, τότε καλεῖν γονεῖς· τοὺς δὲ ἐκ τούτων, τρίτους πατέρας. Φανόδημος δέ φησιν, ὅτι μόνοι Ἀθηναῖοι θύουσι καὶ εὔχονται αὐτοῖς ὑπὲρ γενέσεως παίδων. ἐν δὲ τοῖς Ὀρφέως Φυσικοῖς, τοὺς τρίτους πατέρας, Ἀμαλκείδην, Πρωτοκλεῖαν, καὶ Πρωτοκρέοντα, θυρωροὺς καὶ φύλακας ὄντας τῶν ἀνέμων. ὁ δὲ τὸ ἐξηγητικὸν ποιήσας, οὐρανοῦ καὶ γῆς φησιν αὐτοὺς εἶναι· ὀνόματα δὲ αὐτῶν Κόττος, Βριάρεως, καὶ Γύγης.

Τριττύς, τὸ τρίτον μέρος τῆς φυλῆς· αὕτη γὰρ διῄρηται εἰς τρία μέρη, τριττῦς, καὶ ἔθνη, καὶ φατρίας· καὶ τριττυάρχης, ὁ ἄρχων τῆς τριττύος.

Τρισσή· τὸ ἀρσενικὸν, τρισσός· ἐξ οὗ καὶ ῥῆμα τρισσῶ τρισσώσω.

Τριττὺν θυσίαν, Καλλίμαχος μὲν, τὴν ἐκ κριοῦ καὶ ταύρου καὶ κάπρου· Ἴστρος δὲ, τὴν ἐκ βοῶν, αἰγῶν, ὑῶν ἀρσένων, πάντων τριετῶν.

Τρίτων, ὄνομα ποταμοῦ· παρὰ τὸ τρεῖν τὸ φοβεῖσθαι, ὁ φόβου ἐμποιητικός· ἢ παρὰ τὸ ῥεῖν· ἢ παρὰ τὸ ἐκ τριῶν γενέσθαι, τρίων· καὶ πλεονασμῷ τοῦ τ, τρίτων· καὶ γὰρ ἕκαστος ποταμὸς τριῶν τινῶν μετέχει, γῆς, ἀέρος, ὕδατος.

Τριχάϊκες, οἱ συνεχῶς κινοῦντες ἐν τοῖς πολέμοις τὰς κατὰ λόφον τρίχας. τοιοῦτο καὶ τὸ κορυθαίολος Ἕκτωρ:— Ἡσίοδος δὲ διὰ τὸ τριχῇ αὐτοὺς οἰκῆσαι· οἷον, Πάντες γὰρ τριχάϊκες καλέονται, Οὕνεκα τρισσὴν γαῖαν ἑκὰς πάτρης ἐδάσαντο:— τρία γὰρ Ἑλληνικὰ ἔθνη τῇ Κρήτῃ ἐπῴκησαν, Πελασγοί, Ἀχαιοί, Δωριεῖς.

Τρίχαπτον, τὸ βαμβύκινον ὕφασμα. ἱμάτιον πολύτιμον.

Τριχθά τε καὶ τετραχθὰ διατρυφέν:— εἰς τρία καὶ εἰς τέσσαρα. ἔστιν ἐπίῤῥημα μεσότητος· παρήχθη ἐκ τοῦ τρίχα βαρυτόνου, ὃ σημαίνει τὸ τριχῶς. τὰ εἰς χα ἐπιῤῥήματα, ἐπὶ ποσότητος λαμβανόμενα, βαρύνεται· εἰ δὲ εἴη ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, προπαροξύνεται· οἷον, δίχα, διάνδιχα· τρίχα καὶ τέτραχα· καὶ πλεονασμῷ τοῦ θ, τετραχθά. ὀξυτόνως. τὰ εἰς χα λήγοντα ἐπιῤῥήματα, ἔχοντα τὸ χ πρὸ τοῦ θ, ὀξύνεται.

Τρίχες, παρὰ τὴν τραχύτητα, τράχες τινὲς οὖσαι· οἱ δὲ, ἀπὸ τοῦ τρίζειν ἐν τῇ κουρᾷ· οἱ δὲ, ἀπὸ τοῦ πλήθους· οἱ δὲ, ἀπὸ τοῦ τρύχεσθαι καὶ ἀφαιρεῖσθαι συνεχῶς.

Τριχίδες, θρίσσαι, διὰ τὸ λεπτὰ ἔχειν ὀστᾶ.

Τρίχινον, παρὰ τὸ τρύχω τὸ καταπονῶ, τὸ καταπονοῦν καὶ ἀλγῦνον τὸ σῶμα.

Τριχολογεῖν, τὸ τὰς τρίχας ἀναλέγεσθαι, καὶ περὶ αὐτῶν φροντίζειν.

Τριχοβραθήριον, ὃ τοὺς τῶν περικεφαλαίων λόφους διαβιβράσκει.

Τροπαία, ἡ Ἥρα, διὰ τὸ τὰ τρόπαια (ὅ ἐστι τὰ νικητήρια) μὴ μόνον Διῒ ἀνατίθεσθαι, ἀλλὰ καὶ τῇ Ἥρᾳ· καὶ ὥσπερ ὁ Ζεὺς πανομφαῖος, οὕτω καὶ ἡ Ἥρα πανομφαία. ὡς δὲ καὶ γέειος γέεια.

* Τριχόβρωτες, σῆτες τῶν τριχῶν· ἀπὸ τοῦ θρὶξ καὶ βρώσκω.

* Τροπαλλίς, παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει, ἡ δέσμη τῶν σκορόδων, ἀπὸ τοῦ τρέπειν.

769 Τρόπηλις, ἡ τῶν σκορόδων δέσμη· ἀπὸ τοῦ εἰλῆσθαι. ἐν δὲ τοῖς καιροῖς τῆς ἑορτῆς ἤσθιον σκόροδα, ἕνεκα τοῦ ἀπέχεσθαι Ἀφροδισίων, ὡς μὴ μύρων πνέοιεν.

Τροπῆς ἀποσκίασμα, ἀντὶ τοῦ ἀλλοιώσεως καὶ μεταβολῆς ἴχνος, καὶ ὁμοίωμα φαντασίας. ῥητορική.

Τροπίας οἶνος, ὁ τετραμμένος καὶ ἐξεστηκώς.

Τροπίδια, τὰ εἰς τρόπιν νεὼς εὐθετούμενα ξύλα· μεταφορικῶς δὲ ἐπὶ καταβολῆς τινὸς καὶ ἀρχῆς πράγματος· καὶ ὁ τροπός, ἐφ' οὗ τίθεται ἡ τρόπις. οὕτω Πλάτων. ῥητορική.

Τροχισθεῖσα] ἀπὸ τοῦ τροχός· ὅπερ ἐστὶν ὄργανον βασανιστικὸν, διατεῖνον τὰ σώματα τῶν βασανιζομένων.

Τρόπαιον] πᾶν κτητικὸν οὐδέτερον ἀπὸ θηλυκοῦ γεγονὸς, τρίτην ἀπὸ τέλους ἔχει τὴν ὀξεῖαν· οἷον, κεφαλὴ, κεφάλαιον· γυνὴ, γύναιον· ὅθεν καὶ τροπὴ, τρόπαιον. οἱ δὲ παλαιοὶ Ἀττικοὶ προπερισπῶσιν. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ τρέψαι καὶ διῶξαι τοὺς πολεμίους τὰ ἱστάμενα σύμβολα τῆς νίκης.

Τροπωτῆρες, οἱ ἱμάντες οἱ ἐν τοῖς πλοίοις, ἐν οἷς αἱ κῶπαι περὶ τοὺς σκαλμοὺς περιδέονται· τροπὸς δὲ, ὁ τροπωτὴρ, παρὰ τὸ τρέπειν τὰς κώπας.

Τρόμος, εἴδους τῶν ὑποπεπτωκότων τῷ ὀνόματι, εἰδικοῦ· γίνεται παρὰ τὸ τρέμω· τοῦτο παρὰ τὸ θέρμω τὸ θερμαίνω.

Τροφαλίς, σημαίνει τὸν τυρόν. παρὰ τὸ τρέφω τὸ πήσσω, γίνεται τρεφίς, ὡς λέπω λεπίς· καὶ πλεονασμῷ τῆς αλ συλλαβῆς, καὶ τροπῇ, τροφαλίς.

Τροφή, παρὰ τὸ τρέφω τὸ πηγνύω, ἡ πηγνύουσα καὶ εὐσταθῆ ποιοῦσα τὰ σώματα· λαμβάνεται καὶ ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς καὶ παιδείας· καὶ τραφὲν, ἀντὶ τοῦ ἀχθὲν καὶ παιδευθέν· καὶ ἐπὶ τῆς πολιτείας Πλάτων, ὧν περὶ τὴν τροφὴν καὶ γέννησιν· τροφὴν μὲν γὰρ, βρῶμα καὶ πόμα λέγομεν· γέννησιν δὲ, τὰ ἀφροδίσια: — ἐν δὲ τρίτῳ Πολιτείας, Καὶ ὑπὸ τῷ σοφωτάτῳ Χείρωνι τεθραμμένος: — ἀντὶ τοῦ πεπαιδευμένος.

Τρόφι κῦμα, τὸ τεθραμμένον καὶ συνιστάμενον, ὅ ἐστιν εὐτραφές, Ἰλιάδος λ'. Ἰστέον ὅτι εἰσί τινα οὐδέτερα μονογενῆ εἰς ι λήγοντα πεπονθότα, ἅπερ ἄκλιτά εἰσι, τὸ ἄλφι, καὶ τὸ ἔρι, καὶ τὸ κρῖ· καὶ τὸ τρόφι, γέγονεν ἀπὸ τοῦ τρόφιμον· ἢ παρὰ τὸ εὔτροφις· τὸ οὐδέτερον, εὔτροφι. ὡς τὸ λιπόπατρις λιπόπατρι· καὶ κατὰ ἀφαίρεσιν, τρόφι. διατί δὲ οὐκ ἔστι τρόφις, καὶ τὸ οὐδέτερον τρόφι; ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι τὰ εἰς ις ἁπλᾶ οὐκ ἔχει οὐδετέρου παρασχηματισμόν.

Τροχός] παρὰ τὸ τρέχω, τροχός, ὡς παρὰ τὸ δραμεῖν δρόμος· ἐπὶ μὲν τῶν ἁρμάτων, Αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη: — ἐπὶ δὲ τοῦ κεραμικοῦ ἐργαλείου, Ἰλιάδος σ', — ὡς ὅτε τις τροχὸν ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν Ἑζόμενος κεραμεὺς πειρήσεται, αἴ κε θέῃσι: — ζήτει εἰς τὸ πούς. τρόχος δὲ βαρυτόνως, ἐπὶ τοῦ δρόμου, Εὐριπίδης Μηδείᾳ, Ἀλλ' οἱ δὲ παῖδες, ἐκ τρόχων πεπαυμένοι, Στείχουσιν: — ἀντὶ τοῦ, γυμνασίων δρόμων· ἢ ἐκ τῶν κατατρεχομένων τόπων. τρόχος γὰρ παροξυτόνως, κατὰ τὸ παθητικὸν, ὁ τρεχόμενος.

Τροχαλός. Ἡσίοδος, — τροχαλὸν δὲ γέροντα τίθησιν: — ἀντὶ τοῦ ἐπικαμπῆ· ἐκ μεταφορᾶς τοῦ τροχοῦ· ἢ ὀξὺν ἐν τῷ δρόμῳ· ἀναγκάζεται γὰρ ὁ γέρων ὑπὸ ψύχους τρέχειν ὑπὸ θερμὸν οἶκον· ἢ κυρτὸν καὶ ἐπικλινῆ. 770

Τρόχμαλος, ἡ ἐκ λίθων στρογγύλων αἱμασιά, ἡ περιῳκοδομημένη τοῖς χωρίοις. τρόχμαλα γὰρ κυρίως λέγονται οἱ μικροὶ λίθοι, οἱ κάχληκες, παρὰ Λυκόφρονι.

Τροία] τὰ διὰ τοῦ οια θηλυκὰ δισύλλαβα μακροκατάληκτα διὰ τῆς οι διφθόγγου γράφεται καὶ βαρύνεται καὶ ὀξύνεται· οἷον, ποία, κοία· (σημαίνει τὴν σφαῖραν· ἡ χρῆσις παρὰ Ἀντιμάχῳ, Κοίας ἐκ χειρῶν εἰς σκόπελον μεταρριπτάζουσι) ποιά, ῥοιά, χροιά. τὰ δὲ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, ἅπαντα διὰ τοῦ υ ψιλοῦ γράφεται· οἷον, σικύα, κωδύα, ἰξύα, σηπύα, καρύα, ἀφύα. ἔστιν οὖν τὸ Τροία ἡ πόλις, ὄνομα Βοιώτιον· Τρὼς Τρωὸς Τρωϊκὸς, Τρώϊος, ὡς Ὀλύμπιος· Τρωΐα· Ἰωνικῶς, Τρωΐη· συστολῇ ποιητικῇ, Τροΐη· καὶ συναιρέσει, Τροίη καὶ Τροία. ἢ ἐκ τοῦ Τρωΐα Τροία, ὡς τὸ Ἀχελώϊος, Ἀχελοῖος λέγεται.

Τρώς, ὀξύνεται. τὰ εἰς ως λήγοντα μονοσύλλαβα ἀρσενικὰ ὀξύνεται, εἰ μὴ ἐκ συναλοιφῆς εἴη, ὡς σόος, σῶς· ἢ ἐκ μεταθέσεως· ἢ ὅτι οἱ Δωριεῖς καὶ οἱ Ἴωνες τὸ οἶς, ὡς λέγουσι. σημαίνει δὲ κύριον ὄνομα, καὶ ἐθνικόν. καὶ διαφέρει· ὅτι τὸ μὲν κύριον ὄνομα, οὐδέποτε παρὰ τῷ ποιητῇ λαμβάνεται ἐν πληθυντικοῖς· τὸ δὲ ἐθνικὸν, πάντοτε ἐν πληθυντικοῖς. κλίνεται Τρωός· ὁ κανών· τὰ εἰς ως ὀξύτονα μονοσύλλαβα, εἰ μὲν ἔχει σύμφωνον τῆς τρίτης συζυγίας τῶν βαρυτόνων, διὰ καθαροῦ τοῦ ος κλίνεται, δμὼς δμωός, θὼς θωός· εἰ δὲ μὴ, διὰ τοῦ τος, Φὼς Φωτός, [ὁ ἀνήρ·] πλὼς πλωτός, ὁ ἰχθῦς· χρὼς χρωτός, τὸ σῶμα.

Τρῳάς. τὸ μὲν Τρῳαί, σημαίνει τὰς Τρωϊκὰς ἢ γυναῖκας ἢ ἵππους· τὸ δὲ δμῳαί, τὰς δούλας. καὶ οὐκ ὤφειλεν ἔχειν τὸ ι· ὅτι ἔστι Τρὼς Τρωός, καὶ δμὼς δμωὸς χωρὶς τοῦ ι· καὶ μετάγεται ἡ γενικὴ εἰς εὐθεῖαν, καὶ γίνεται Τρωὸς καὶ δμωός, χωρὶς τοῦ ι. λέγει δὲ ὁ τεχνικὸς, ὅτι ἔχει τὸ ι, ἐπειδὴ εὕρηται κατὰ διάστασιν Τρωϊάδας γυναῖκας καὶ ἵππους· καὶ Τρῳούς, ἀντὶ τοῦ Τρωϊκούς, ἢ ἄνδρας ἢ ἵππους· ἀποβολῇ τοῦ κ, Τρωΐους· καὶ συναιρέσει, Τρῳούς.

Τρώγω, παράγωγόν ἐστιν ἀπὸ τοῦ τρῶ τὸ βλάπτω· σημαίνει τὸ κατεργάζεσθαι τὰ βαλλόμενα, καὶ μὴ ἐᾶν ὑγιῆ, ἅτινα ἂν τρώγῃ τις.

Τρῶγες, θηρία τὰ ἐν τοῖς ὀσπρίοις.

Τρώγλη] παρὰ τὸ τρώγω τρώξω, γίνεται τρώγλη, τὸ διαβεβρωμένον καὶ τετρυπημένον μέρος τοῦ τείχους. ἀπὸ δὲ τοῦ τείρω γίνεται κατὰ συγκοπὴν τὸ τρῶ τρᾶς· καὶ, Τρεῖτ' ἄσπετον: — καὶ ὑποτρέσαι, τὸ ὑποχωρῆσαι.

Τρώκτης, ἀποστερητής, ἀπατεών, ἐκ παντὸς κερδαίνων. ἀπὸ τοῦ τρῶ τὸ βλάπτω, τρώγω· ὁ μέλλων, τρώξω· ῥηματικὸν, τρώκτης, ὁ ἐπὶ βλάβῃ τινὸς ἅμα ἐγκατα-

μίσγων· σφόδρα γὰρ ἅμα σεσηρὼς καὶ γελῶν. ἐκ τοῦ τρώκτης γίνεται καὶ τρωκταῖσαι τὸ κακουργῆσαι. καὶ Ὅμηρος οὕτω τοὺς Φοίνικας φησὶ, Φοίνιξ ἦλθεν ἀνὴρ ἀπατήλια εἰδὼς Τρώκτης.

Τρωπᾶσθαι, Ἰλιάδος π', ἀντὶ τοῦ εἰς τοὐπίσω ἀναστρέφεσθαι· ἀπὸ τοῦ τρέπεσθαι. καὶ παρατρωπῶσιν, ἀντὶ
771 τοῦ παρατρέπουσιν, Ἰλιάδος ί. ἀπὸ τοῦ τρέπω τρωπῶ, ὡς στρέφω στρωφῶ. καὶ τρωπέουσιν, ἐπιτροπέουσιν, ἐπιτρέπουσι.

Τρύγη, ὁ Δημητριακὸς καρπός, τὰ πεπονημένα καὶ ἐκτετριμμένα· ἀπὸ τοῦ τρύχω. καὶ τρύγοιπος, ὁ ὑλιστήρ, παρὰ τὸ ἰποῦσθαι τὴν τρύγα· καὶ ῥῆμα, τρυγῶ· ὅθεν τὸ τρυγῷεν· καὶ ὡς τρυπῷ τῷ λόγῳ τῶν εὐκτικῶν, οὕτω τρυγάοιμι τρυγῷμι, τρυγάοις τρυγῷς, τρυγάοι τρυγῷ.

Τρυγίας, ἀπὸ τοῦ τρὺξ τρυγός· τοῦτο ἀπὸ τοῦ τρῶ τὸ βλάπτω, Οἶνός σε τρώει μελιηδής.

Τρύζει, ψιθυρίζει, γογγύζει, ἀσήμως λαλεῖ· παρ' ὃ καὶ ἡ τρυγών, ἐπεὶ ἀσήμως φθέγγεται καὶ γογγυστικῶς· ῥητορική. ὥστε ἀπὸ τῆς τρυγόνος ἡ μεταφορά.

Τρυτάνη, ἡ στάθμη. παρὰ τὸ εἰς τρία ἑστάναι, τριτάνη. ἔστι δὲ εἶδος ζυγοῦ.

Τρυσίππειον, ἔγκαυμα ἵππου γεγηρακότος, ἐπὶ τῆς γνάθου, τροχῷ ὅμοιον. οὕτως Ἀπολλώνιος.

Τρυφάλεια, περικεφαλαία, τροπῇ τοῦ ι εἰς υ, τριφάλειά τις οὖσα, ἡ τρεῖς φαλοὺς ἔχουσα. Ὧρος.

Τρυφή, παρὰ τὸ θρύπτω τὸ διακλῶ, θρυφή καὶ τρυφή, ἡ διακλῶσα καὶ ἀφανίζουσα ἡμῶν τὸ σῶμα· Ἰλιάδος γ'. καὶ τρυφέν, ἀντὶ τοῦ διακλασθέν. παρὰ τὸ θρύπτω τὸ εἰς μικρὰ διακόπτω, ὁ μέλλων, θρύψω· ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔτρυφον· τριφείς, καὶ τρυφέν· καὶ τρύφος, ὃ σημαίνει τὸ κλάσμα, ὁμοίως ἀπὸ τοῦ θρύπτω μεταθέσει τῶν στοιχείων· θρύψαι γὰρ τὸ κλάσαι.

Τρύχεται, κακοπαθεῖται, καταπονεῖται, ταλαιπωρεῖται, ἐκνενεύρισται. ἔστι ῥῆμα τρῶ, δηλοῖ τὸ βλάπτειν καὶ κακοῦν· οὗ παράγωγον, τρώω καὶ τρύω· καὶ προσθέσει τοῦ χ, τρύχω.

Τρύχνον, τὴν πόαν λέγουσι θηλυκῶς· στρύχνον δὲ σὺν τῷ σ οὐδαμῶς εὗρον.

Τυδεύς, παρὰ τὸ τυτθόν· μικρὸς γὰρ ἦν τῇ ἡλικίᾳ.

Τυγχάνω, ἀπὸ τοῦ τεύχω ἐστὶ παράγωγον, καὶ οὐ πλεονασμός, ὡς φεύγω, φυγγάνω· ἐρεύγω, ἐρυγγάνω.

Τυκτὸν κακόν, μεταποιούμενον κακόν. εἰς τὸ τέτυγμαι.

Τύμβος, ὁ τάφος· παρὰ τὸ τύφεσθαι ἐκεῖ τὸ νεκρὸν σῶμα, τουτέστι καίεσθαι. καὶ τυμβοχοεῖ, θάπτει χωστῷ τάφῳ.

Τυμβογέροντες, πέμπτη ἡλικία γερόντων, ὡς καὶ Θεόφραστος· παραπλῆγες καὶ τῇ διανοίᾳ παρηλλαγμένοι.

Τύμπανον, ἐκ δερμάτων ἐστὶ γινόμενον καὶ κροῦον, ὃ κατεῖχον αἱ βάκχαι. παρὰ τὸ τύπτω, τύπανον· καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ. ἢ τύμπανον ἐστὶ τὸ τοῦ δημίου ξύλον, ᾧ τοὺς παραδιδομένους διαχειρίζεται· καὶ τυμπανίζεται, ξύλῳ πλήσσεται, ἐκδέρεται, καὶ κρέμαται.

Τύνη, εἰς τὸ ἐγών.

Τυντλάζειν, εἰς πηλὸν ἐμβαίνειν, ἢ ἐπιῤῥαίνειν πηλῷ· τύντλος γὰρ ὁ πηλώδης τόπος, ἢ πηλός, καὶ τάραχος. καὶ τυντλώδους, ἀντὶ τοῦ ὑλώδους. ῥητορική. ἢ τυντλάζειν, τὸ αὐτὸ λέγειν.

Τύραννος, ἤτοι ἀπὸ τῶν Τυῤῥηνῶν· ὠμοὶ γὰρ οὗτοι· ἢ ἀπὸ Γύγου, ὅς ἐστιν ἀπὸ Τύῤῥας πόλεως Λυκιακῆς. τυραννήσαντος πρῶτον ἐν αὐτῇ. ἄλλοι δὲ ἀπὸ τοῦ τρύω
772 τὸ καταπονῶ, τρύανος· καὶ ὑπερβιβασμῷ τοῦ ρ. τύρανος, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ν. τύραννον δὲ οἱ ἀρχαῖοι καὶ ἐπὶ βασιλέως ἔστασαν· ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ τὸν τύραννον βασιλέα ἔλεγον.

Τύρβη, ἀπόλαυσις, ἢ θόρυβος, ἢ τάραξις.

Τυρός, παρὰ τὸ τηρεῖν κατὰ τροπήν· γάλα γὰρ τηρούμενον ἐστὶν ὁ τυρός. καὶ τυρεύω, τὸ κατασκευάζω· καὶ τυρεύεται καὶ τυρεῖται, ἀντὶ τοῦ συνίσταται καὶ συμπήγνυται· καὶ τυρευθέντα, ταραχθέντα.

Τυροκνῆστις, μαχαίριον καὶ σχῆμα ἀκόλαστον· καὶ ἡ πόλις ἀπὸ γυναικός τινος οὕτως ὠνόμασται, εἰς τυροὺς πρώτης συμπηξάσης τὸ γάλα.

Τυτθόν, ὀλίγον. τιτθός λέγεται ὁ μαστός· καὶ ὑποτίτθια παιδία, τὰ βρέφη. ὅθεν γίνεται τυτθόν, τὸ ἐπ' ὀλίγον· καὶ τυτθὴν λέγουσιν ὀλίγην, ἢ μικράν.

Τύπος, παρὰ τὸ τύπτω γίνεται· ὥσπερ εἰς τὸ βουλλωτήριον τυπτόμενος ὁ μόλιβδος, τύπον ποιεῖ καὶ εἰκόνα ἀποτελεῖ.

Τυφλός, σημαίνει τὸν ἐστερημένον τῶν ὀμμάτων· τυφλὸς γὰρ κυρίως, ὁ μετὰ τὸ γεννηθῆναι τυφλωθείς· παρὰ γὰρ τὸ ἀπολωλεκέναι τὸ φῶς γίνεται. ἢ παρὰ τὸ τύπους τῶν ἄλλων ἔχειν, ἤγουν τῶν ὀφθαλμῶν· ἢ παρὰ τὸ τύπους τοῦ φωτὸς ἔχειν. καὶ τυφλοπατεῖται, τυφλὸς πλάττεται.

Τυφλῶν ὀνείρων, ἤτοι τῶν ἀπατηλῶν· καὶ ἴσως πέπλασται τοῦτο· Δοιαὶ γὰρ πύλαι ψευστάων εἰσὶν ὀνείρων: — ἢ ὅτι μύουσι προδιαλέγονται.

Τυφρηστός, πόλις ἐστὶν ἐν τοῖς ἐσχάτοις τῆς Μαλιακῆς· ἀπὸ Τυφρηστοῦ βασιλέως· ἢ τεφρηστός τις οὖσα, ἀπὸ τῆς Ἡρακλέος τέφρας.

Τυφών, παρὰ τὸ τύφω τὸ καίω· τυφὼν γὰρ ἐστὶν ἡ τοῦ ἀνέμου σφοδρὰ πνοή· ὃς καὶ εὐρυκλύδων καλεῖται· ἢ παρὰ τὸ τῦφος τυφών, οὐχ ἡ φλὸξ ἡ ἐκ τοῦ ἀέρος, ἀλλ' ἡ ἐκ τῆς ἀναθυμιάσεως συστροφὴ πρὸ τοῦ ἐκπυρωθῆναι, ὡς Πλάτων ἐν Φαίδωνι.

Τυφῶνος, πυρώδους δαίμονος.

Τυφώς, ὁ κατὰ θάλασσαν, ὑφ' οὗ τὰ πλοῖα φθείρεται. εἰσὶ δὲ τρία, τυφών, πρηστήρ, κεραυνός. Ἰστέον ὅτι τὸ Ποσειδῶν διαιρούμενον, Ποσειδάων Ποσειδάωνος, φυλάττει· τὸ δὲ Τυφὼν διαιρούμενον, συστέλλει, Τυφάων Τυφάονος· καὶ Τυφαονία, πέτρα ἐστὶν ὑψηλὴ ἐν τῷ Καυκάσῳ· Καύκασος δὲ, ὄρος Σκυθικόν, καὶ ἕτερον Ἰνδικόν. ὠνόμασται δὲ, διὰ τὸ ἐν αὐτῷ διωκόμενον τὸν Τυφῶνα ὑπὸ Διὸς πεπλῆχθαι τῷ κεραυνῷ. πληγέντα δὲ αὐτὸν φασὶ καιόμενον ἀπελθεῖν ἐν τῇ Σιρβωνίδι λίμνῃ ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ εἰς τὸ βάθος αὐτῆς ἐμπεσεῖν καὶ δῦναι, συνεχόμενον ὑπὸ τῆς ἐκκαύσεως· ἡ δὲ λίμνη θερμότητά τινα ἀναπέμπει, ὡς τοῦ Τυφῶνος καιομένου ἐν αὐτῇ.

Τυφωεύς] Ἡσίοδος αὐτὸν γῆς γενεαλογεῖ· Στησίχορος δὲ, Ἥρας μόνης, κατὰ μνησικακίαν Διός, τεκούσης αὐτόν. οἱ δὲ Τυφωέα φησὶ σημαίνειν τῶν ταραχωδῶν πνευμάτων τὴν ἀνάδοσιν τὴν ἐκ τῆς γῆς.

Τυφώδης] τετυφωμένος καὶ ἀσθενής, οἷον καπνὸς εἶναι. τύφω τὸ καίω· καὶ τυφώδης, ὁ ἡλικίαν ἔχων τοῦ τύφεσθαι, τουτέστιν ὁ πρὸ τῶν ἀποθνησκόντων. καὶ τυφογέρων, ὁ διὰ τὸ γῆρας τετυφωμένος καὶ ἐπικεκαυμένος· τὸ γὰρ ἐπικεκαυμένον βέβλαπται.

Τύχων Τύχωνος, δαίμων ἐστὶ περὶ τὴν Ἀφροδίτην. 773

Τυχηρότερον, εὐτυχέστερον· ὅθεν καὶ τυχηρῶς λέγεται τὸ ἐπιτυχῶς· τύχην γὰρ ἁπλῶς, τὴν ἀγαθὴν τύχην καλοῦσι.

Τυλιμός, δερμάτινον βαλάντιον.

Τωθάζει, σκώπτει, χλευάζει, λοιδορεῖ, καυχᾶται· καὶ ἐτώθαζον, τὸ ἔσκωπτον καὶ διέσυρον. τὸ ῥῆμα, τωθά-

ζω· σημαίνει τὸ ἐμπαίζω καὶ ἀπατῶ. ἀπὸ τοῦ θώψ, ὃ σημαίνει τὸν κόλακα, γίνεται θωπάζω· καὶ τροπῇ τοῦ ψιλοῦ εἰς ψιλὸν, καὶ ὑπερβιβασμῷ τοῦ θ, θωτάζω, τωθάζω. ἢ παρὰ τὸ ὤθω ὠθάζω καὶ τωθάζω. σημαίνει δὲ καὶ τὸ σχολάζω.

Τῶς δέ σ' ἀπεχθήρω] ἔστι δὲ ἐπίῤῥημα μεσότητος· γίνεται ἀφαιρέσει ἐκ τοῦ οὕτως· τὸ δὲ Τουτέστι, σύνδεσμός ἐστι διασαφητικός. ὁμοίως καὶ τὸ ἤγουν.

Τῶ, σημαίνει τὸ ἐξ αὐτοῦ τοῦ τόπου. πολλὰ εἰσὶν ἐπιῤῥήματα εἰς θεν λήγοντα, ἅτινα ἀποβάλλουσι τὴν θεν συλλαβὴν, καὶ ἐκτείνουσι τὸ ο· οἷον πόθεν, πῶ· αὐτόθεν, αὐτῶ· καὶ γέγονε τούτῳ. τοῦτο δὲ ὁ μὲν Ἀπολλώνιος ὀξύνει· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς περισπᾷ, λέγων ὅτι οὕτως ἔχει ἡ παράδοσις. γέγονε δὲ οὕτω. πολλαὶ λέξεις ἐλλείπονται προθέσεων· οἷον, τρέμω σε, ἀντὶ τοῦ διὰ σέ. Ἡσίοδος, — πικρὰς ὠδῖνας ἔχουσαι: — ἀντὶ τοῦ ἐπέχουσαι. καὶ πάλιν, πολλαί εἰσι προθέσεις ἐλλείπουσαι ῥήματος, ὡς τὸ, Ἀλλ' ἄνα: — καὶ, — ἔνι τοι φρένες: — ἔστιν οὖν διὰ τό· καὶ κατ' ἔλλειψιν τῆς προθέσεως, τό· καὶ κατ' ἔκτασιν, τῶ, ὡς ἐν Ἰλιάδος β', Τῶ οὐκ ἂν βασιλῆας ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορεύοις: — καὶ περισπᾶται κατὰ Ἡρωδιανόν. τοῦτο δὲ τὸ τῶ σημαίνει πέντε, ὄνομα, ἄρθρον, ἀντωνυμίαν, σύνδεσμον αἰτιολογικὸν, καὶ ῥῆμα. ὄνομα μὲν, οἷον, — οὔτε σοὶ οὔτε τῳ ἄλλῳ Μήδεα ἐξειπών: — ἀντὶ τοῦ τινί· ὅπερ γίνεται οὕτως· ἀπὸ τοῦ τίς τινός, ἀποβολῇ τοῦ ν, γίνεται τίος· καὶ μετάγεται εἰς εὐθεῖαν, ὡς ὁ Καππάδοξ τοῦ Καππάδοκος, καὶ ὁ Καππάδοκος τοῦ Καππαδόκου· καὶ γίνεται τιός τιοῦ· καὶ Ἀττικῶς, τεώς, ὡς ναὸς νεώς· ἡ γενικὴ, τεώ· ἡ δοτικὴ, τεῷ· καὶ κράσει, τῷ. ἄρθρον δὲ, οἷον, τῷ Ἀσκληπιῷ: — δυϊκῆς δὲ ὂν εὐθείας καὶ αἰτιατικῆς, βαρύνεται· εὐθείας μὲν, ὡς τὸ, — τώγ' ἀντιβίοισι μαχεσσαμένω ἐπέεσσιν: — ἀντὶ τοῦ οὗτοι. αἰτιατικῆς δὲ, ὡς τὸ, Οὐδ' ἄρα τώγε ἰδὼν γήθησεν Ἀχιλλεύς, ἀντὶ τοῦ τούτους. ἀντωνυμίαν δὲ, ὡς τὸ, Τῷ μὲν εεισάμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς: — ἀντὶ τοῦ τούτῳ ὁμοιωθείς. καὶ πάλιν, Τῷ καὶ τεθνειῶτι νόον πόρε Περσεφόνεια: — σύνδεσμον δὲ αἰτιολογικὸν, ὡς τὸ, Τῶ οὐκ ἂν βασιλῆας ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορεύοις: — καὶ πάλιν, Τῶ μή τις πρὶν ἐπειγέσθω οἰκόνδε νέεσθαι: — ἀντὶ τοῦ διότι· καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ διό, συναιρέσει, δῶ· καὶ τροπῇ τοῦ δ εἰς τ, τῶ. ῥῆμα δὲ, οἷον, Κύκλωψ, τῆ, πίε οἶνον: — ἀπὸ τοῦ θέματος. καὶ ἀντὶ τοῦ οὕτως, ὡς τὸ, Τῶ κε τάχ' ἠΰσειε πόλις Πριάμοιο ἄνακτος: — σημαίνει καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ τοῦ τόπου, τῶ, οἷον αὐτόθι, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἄνωθεν εἴρηται.

Υ.

Υ τὸ στοιχεῖον· ὅτι αἱ ὑάδες τὸ πρόσωπον τοῦ ταύρου· ὃ ἐπιπλατυνόμενον ἀπὸ τοῦ μετώπου λεπτύνεται ἐξ ἀμφοτέρων ἀπὸ τῶν κάτω, ὥσπερ καὶ τὸ γράμμα.

774 Ὑάδες, οἱ ἐπὶ τῶν κεράτων τοῦ ταύρου ἀστέρες· παρὰ τὸ ὕειν· ὑετοῦ γὰρ παρασκευαστικαί εἰσι δύνουσαι. ἢ παρὰ τὸ τῷ υ στοιχείῳ ἀπεικάζεσθαι.

Ὕαλος, διὰ τοῦ α, οὐχ ὕελος· καὶ θηλυκῶς, ἡ ὕαλος· καὶ ὑάλινον, ἀντὶ τοῦ ὕαλον. ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ ὕειν, καθ' ὁμοιότητα τῆς γινομένης συστάσεως καὶ μεθέξεως τοῦ ὕδατος, ὑάλῳ ὁμοίας.

Ὑβός, ὁ κυρτός· καὶ ὑβόν. ἔστι κῦφον· καὶ ἀποβολῇ τοῦ κ, καὶ τροπῇ τοῦ φ εἰς β· ὅθεν καὶ ὕβωσις, ἡ λόρδωσις. εἰσὶ δὲ πάθη λόρδωσις, ἡ λέδορσις· ἔστι δὲ τὸ ἔμπροσθεν. ὕβωσις, τὸ κατὰ τὴν κεφαλὴν πρὸ τῆς ῥάχεως πάθος· κύρτωσις δὲ, τὸ μέσον τῆς ῥάχεως.

Ὕβρις, ἡ μετὰ προπηλακισμοῦ καὶ ἐπηρείας αἰκία· αἰκία δὲ, πληγαὶ μόνον. Λυσίας ἐν τῷ περὶ αἰκίας πρὸς Ἰσοκράτην, Καίτοι τίς οὐκ οἶδεν ὑμῶν, ὅτι ἡ μὲν αἰκία, χρημάτων ἐστὶ μόνον τιμῆσαι· τοὺς δὲ ὑβρίζειν δόξαντας, ἔξεστιν ἡμῖν θανάτῳ ζημιοῦν: — εἴρηται παρὰ τὸ ὑφαιρῶ ὕφρις· καὶ τροπῇ, ὕβρις. οἱ δὲ, ὑπόβαρίς τις οὖσα. ἢ παρὰ τὸ ὑβάλλω τὸ ἐμποδίζω, ὕβαλις· καὶ κατὰ συγκοπὴν, καὶ τροπῇ τοῦ λ εἰς ρ, ὕβρις.

Ὑβριστίς, παρώνυμόν ἐστιν, ἀπὸ τοῦ ὑβριστής.

Ὑβάδαι, δῆμος τῆς Λεοντίδος.

Ὑγεία Ἀθηνᾶ, ἐπίθετόν ἐστιν Ἀθηνᾶς· καλεῖται γὰρ καὶ νίκη [καὶ] ἱππία καὶ ἐργάνη.

Ὑγιής, ὁ ἐν ὑγρῷ ὢν καὶ ζῶν, οἷον ὑγριής· ὅθεν διερός. ὁ ζῶν· καὶ αἰλίβας, ὁ νεκρός. οὕτως Ἡρωδιανός. ἐγὼ δὲ οἶμαι παρὰ τὸ εὖ εἶναι τὸ σῶμα, ἢ παρὰ τὸ εὖ ἰαίνεσθαι, ἀντὶ τοῦ εὐφραίνεσθαι. Ἰστέον ὅτι τὰ εἰς ης καθαρὸν ὀξύτονα τῷ ι παραληγόμενα δύο εἰσί, χαριής καὶ ὑγιής· ἐξ οὗ συγκριτικὸν, χαριέστερος καὶ ὑγιέστερος. ὥσπερ δὲ παρὰ τὸ εὐσεβής εὐσέβεια, οὕτω καὶ παρὰ τὸ ὑγιής γίνεται ὑγίεια· καὶ κράσει, ὑγεία, ὥσπερ τὰ Ἀπολλωνίεια, τὰ Ἀπολλώνεια. οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἐκτείνουσι τὸ α, καὶ καταβιβάζουσι τὸν τόνον, καὶ φυλάττουσι τὴν αὐτὴν γραφὴν, ὑγιεία, ὥσπερ τὸ ἱερεία. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ὑγεία τρισύλλαβον οὕτως ἐν τῇ κωμῳδίᾳ, οὕτως ἐν τῇ τραγῳδίᾳ αὐτὸ εὕρηται· καὶ οἱ ῥήτορες δὲ τετρασυλλάβως προφέρουσι. Χοιροβοσκός. Ἰστέον δὲ ὅτι ὑγίειαν καλοῦσιν οἱ Ἀττικοὶ τὰ πεφυραμένα οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ ἄλφιτα, καὶ πᾶν ὅ τι ἐξ ἱεροῦ φέρει, οἷον θαλλόν τινα ἢ ἄλειμμα. ζήτει τὸ παρὰ Σώφρονι, ὑγιώτερον κολοκύντας, πῶς οὐ λέγει ὑγιέστερον; ῥητέον οὖν, ὅτι ἑκοντὶ ἥμαρτε, τὸ ἄπαιρον τῆς γυναικείας ἑρμηνείας μιμησάμενος· ὃν τρόπον κἀκεῖ ἐσολοίκισε, πατώμενα τοῦ κιτῶνος, ἀντὶ τοῦ, ἐνέχυρα θείς: — ὁ τόκος νιν ἀλφθερώκει. Φιλόξενος.

Ὑγρόν, ὕδωρ τὶ ὄν, οἷον ἔνυδρον· ἢ παρὰ τὸ ὕω ὕσω ὑρός· καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, ὑγρός. ὑγρὸν ἔλαιον, διὰ τὸ μὴ πήγνυσθαι καθὼς τὸ ὕδωρ, ὅτι πολὺ ἔχει τὸ θερμόν.

Ὕδωρ] παρὰ τὸ ὕω τὸ βρέχω, ὕωρ· καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ. καὶ ὕδωρ αὐτοπαγές, τὸ συνεστηκὸς ἐν τοῖς ἱεροῖς, ἢ τὸ αὐτομάτως πηγὰς ἔχον.

* Ὑδροῤῥόα, ἡ χαράδρα· ἀπὸ τοῦ ὕδωρ καὶ ῥέω.

Ὑδρία, κυρίως τὸ εἰς ὕδωρ εὔθετον ἀγγεῖον.

Ὑδροφορία, ἑορτὴ Ἀθήνησι πένθιμος ἐπὶ τοῖς ἐν τῷ κατακλυσμῷ ἀπολομένοις.

Ὑετός, παρὰ τὸ ὕω τὸ βρέχω, ὕτος· καὶ πλεονασμῷ 775
τοῦ ε.

Ὕης, ἐπίθετον Διονύσου, ὡς Κλείδημος, ἐπειδὴ ἐπιτελοῦμεν τὰς θυσίας αὐτῷ καθ' ὃν ὁ θεὸς ὕει χρόνον· ὁ δὲ Φερεκύδης τὴν Σεμέλην Ὕην λέγει· καὶ τὰς τοῦ Διονύσου τροφοὺς, Ὑάδας. Ἀριστοφάνης δὲ συγκαταλέγει ξενικοῖς θεοῖς τὸν Ὕην. ἢ ὅτι ὗσεν ὁ θεὸς ἐπὶ τὴν γένησιν αὐτοῦ.

Ὑηνεῖς, ὑϊκόν τι καὶ ὀζῶδες ποιεῖς· καὶ ὑηνία, σκαιότης καὶ ἀμαθία· καὶ ὑηνῶν, σκαιῶν καὶ ἀμαθῶν.

Ὕθλος, ἡ φλυαρία, ἢ ἡ μωρία. ἐκ τοῦ φλῶ, παράγωγον φλέω καὶ φλύω, ὡς ῥέω ῥύω· ὑπερθέσει, ὕφλος, καὶ ὕθλος.

Ὑϊκὸν, ὑὸς ἴδιον, χοίρου ἔργον. Ξενοφῶντος ἀπομνημονεύμασι.

Υἱός. παρὰ τὸ ὕω τὸ βρέχω, ὁ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς ὢν εὐφρασία.

Υἱεύς υἱέος, διὰ τοῦ ο· οὐ γίνεται δὲ παρὰ Ἀθηναίοις διὰ τοῦ ε καὶ α, ἀλλὰ διὰ τοῦ ο, οἷον, Ὦ υἱεῖς Πριάμου, Ἰλιάδος έ. γίνεται δὲ υἱός ἀπὸ τοῦ φύω τὸ γεννῶ, φυός καὶ υἱός. ἔστι καὶ ὗις, ὃ σημαίνει τὸν υἱόν· κλίνεται ὗιος· καὶ κατὰ συναίρεσιν, υἷος· ἡ δοτικὴ, υἷϊ· ἡ αἰτιατικὴ, υἷα· ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν, υἷες· καὶ ἡ αἰτιατικὴ, — υἷας Ἀχαιῶν: — τοῦ ὗις ἡ εὐθεῖα οὐ συναιρεῖται· οὐδέποτε γὰρ μετὰ τὴν υι δίφθογγον ἐπάγεται σύμφωνον· ἡ δὲ γενικὴ μετάγεται εἰς εὐθεῖαν, καὶ γίνεται υἱός υἱοῦ, ὡς ἀπὸ τοῦ κῆρυξ κήρυκος καὶ κήρυκος κηρύκου.

Υἱωνός, υἱοῦ υἱός, ὅ ἐστιν ἔκγονος.

Υἱώσεις, αἱ υἱοθεσίαι· καὶ υἱώσατο, ἀντὶ τοῦ υἱὸν θετὸν ἐποίησε· καὶ υἱῶσαι, ἡ χρῆσις παρὰ Αἰολεῦσιν.

Ὑϊκὸν δέρμα, οὐχ εὕρηται ἐν χρήσει, εἰ μὴ παρὰ Ἀξιονίκῳ. ἡμάρτηται δέ· οὐδέποτε γὰρ λέξις σημαίνουσα μέρος σώματος ἔχει εἰς κον κτητικὸν, ἀλλὰ διὰ καθαροῦ τοῦ ον· οὐ γὰρ λέγομεν χοιρικὸν κρέας, ἀλλὰ χοίρειον· οὐδὲ ἀνθρωπικὸς πούς, ἀλλ' ἀνθρώπειος· οὕτως οὐ δεῖ λέγειν ὑϊκὸν, ἀλλ' ὕειον δέρμα. ἀποροῦσι τινὲς λέγοντες, διατί Αἰάντειος υἱός λέγεται, Αἰάντειος δὲ ἀδελφὸς οὐ λέγεται. καὶ ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι τῶν κτητικῶν ἀντωνυμιῶν, καὶ πρὸς μείζονας λαμβάνεται ἡ σχέσις, καὶ πρὸς ἴσον καὶ πρὸς ἥττονα. πρὸς μείζους μὲν, οἷον ὁ ἐμὸς δεσπότης· πρὸς ἴσον δὲ, οἷον ὁ ἐμὸς ἀδελφός· πρὸς ἥττονα δὲ, οἷον ὁ ἐμὸς δοῦλος. ἐπὶ δὲ τῶν κτητικῶν ὀνομάτων οὐδέν τι τοιοῦτον εὕρηται· ἀεὶ γὰρ πρὸς ἥττονα θέλει εἶναι ἡ σχέσις, καὶ οὔτε πρὸς μείζονα, οὔτε πρὸς ἴσον· οὐδεὶς γὰρ λέγει Ἀριστάρχειος πατὴρ ἢ φίλος, Ἀριστάρχειος δὲ ἀγρὸς λέγεται. τούτου χάριν Αἰάντειος μὲν υἱός λέγεται, ἐπεὶ πρὸς ἥττονα ἐστὶν ἡ σχέσις· Αἰάντειος δὲ ἀδελφὸς οὐ λέγεται· πρὸς ἴσον γάρ. ὥσπερ γὰρ τὸ ὑδροφόρος, παροξυτόνως μὲν, σημαίνει ἐνέργειαν· προπαροξυτόνως δὲ, πάθος· τὸ μὲν γάρ ἐστιν ὁ φέρων τὸ ὕδωρ· τὸ δὲ, τὸ ἀπὸ ὕδατος φερόμενον· ἆρα καὶ ἐν πᾶσι τοῖς ἀπὸ ῥημάτων συντιθεμένοις ταυτὸν εἶναι εὑρίσκομεν; φασὶν ὅτι ἐπίπαν· ὅτι δὲ ἔνια μόρια παραβαίνοντα τὸν λόγον, ὡς αἱ προθέσεις καὶ τὰ ἐπιτατικά· οἷον ἐπίσκοπος καὶ ζάχρυσος, ἐνέργειαν σημαίνει, οὐ πάθος, καὶ προπαροξύνεται· καὶ τὰ ὅμοια· ὥσπερ τὸ ναύβατος παροξυτόνως μὲν, παθητικός· προπαροξυτόνως δὲ, ἐνεργητικός· τὸ
776 μὲν γὰρ, δηλοῖ τὸν ἐμβαίνοντα ἐπὶ τὴν ναῦν· τὸ δὲ, τὸν ὑπὸ τῆς νηὸς βαινόμενον. ἆρα καὶ τὰ λοιπὰ τὸν αὐτὸν λόγον φυλάττει; λέγεται πάλιν ὡς ἐπίπαν· ἰδοὺ ἀτερπὴς μῦθος, ὁ μὴ τέρπων, ὀξύνεται ἐνεργητικός· καὶ ἀνηλεής, ὁ μὴ ἐλεῶν· καὶ φιλομειδής, ἡ φιλοῦσα τὸν γέλωτα· καὶ ἀνεμοσκεπὴς χλαῖνα, ἡ ἐκ τοῦ ἀνέμου σκέπουσα· καὶ δυσαής, ὁ δεινῶς πνέων. τοὐναντίον δὲ τριήρης ναῦς, ἡ ὑπὸ τριῶν ἐρεσσομένη· ἐν γὰρ τοῖς παροξυτόνοις ἐστὶ παθητικόν. ὁμοίως καὶ ἀλιήρης, καὶ πανώλης καὶ ἐξώλης, τὸ ἀπόλλυσθαι παθητικῶς ἐγκείμενον.

Ὑδνῶ, τὸ τρέφω· καὶ ὑδνεῖν, τὸ τρέφειν.

Ὑδῶ. τὸ ὑμνῶ καὶ λέγω· καὶ ὕδειν, τὸ ὑμνεῖν καὶ λέγειν.

Ὕδωρ. τὸ υ, διφορεῖται κατὰ τὸν χρόνον· ἀλλὰ τὸ μὲν συστελλόμενον, ἀνάλογον· τὸ δὲ ἐκτεινόμενον, ποιητικόν. κλίνεται ὕδατος· σεσημείωται γὰρ, ὅτι ἐστὶν ἑτερόκλιτον· ἡ γὰρ κλίσις αὐτοῦ ὡς ἀπὸ τῶν εἰς ας ἐστὶ τοῦ ὕδας ὕδατος, ὡς γῆρας γήρατος. διατί; πᾶν οὐδέτερον ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ἀπαθὲς τῶν παρὰ τὸ πούς καὶ τῶν εἰς ωρ καταλήξεων, (διὰ τὸ τέκμωρ τέκμωρος) βραχείᾳ καταλήγειν θέλει.

Ὑλακόμωροι, ὑλακτικοί, οἱ περὶ τὸ ὑλακτεῖν πονούμενοι. τινὲς δὲ τοὺς ὀξυφώνους, ὡς καὶ ἐγχεσιμώρους. διὰ τὴν ὀξύτητα τῶν δοράτων· μόρον γὰρ λέγουσι Κύπριοι τὸ ὀξύ. βέλτιον δὲ οἱ περὶ τὴν ὑλακὴν μεμορημένοι, διὰ τὸ ἐγρηγορέναι· ἢ τῇ ὑλακῇ ὠρύοντες, ὅ ἐστιν ὀξείᾳ χρώμενοι ὑλακῇ.

Ὑλάστριαι, καὶ ὑλαζόμενοι, οἱ ξύλα συλλέγοντες· καὶ ὑλοφόροι, οἱ ξυλοφόροι· καὶ ὑλουργοί, οἱ ὑλοτόμοι.

Ὕλις ὕλιος, μεταπλασμός ἐστιν, ἀπὸ τοῦ ὕλη τοῦ μακροῦ. γίνεται παρὰ τὸ ὕεσθαι, ὅ ἐστι βρέχεσθαι· ἢ διὰ ὑγροῦ αὐξανομένη. εἰς τὸ ἰλύς.

Ὕλη, σημαίνει τρία· τὰ ξύλα, ὡς τὸ, — ὕλην ταμέμεν: — καὶ τὸν σύνδενδρον τόπον, ὡς τὸ, Ὡς δ' ὅτε πῦρ ἀΐδηλον ἐν ἀξύλῳ ἐμπέσῃ ὕλῃ: — ἔστι καὶ ὄνομα πόλεως.

* Ὑλοδρόμος, ὁ ἐν ταῖς ὕλαις ἐνοικῶν.

Ὑλομανούντων, μεμηνότων περὶ τὴν ὕλην, τῇ ὕλῃ χαιρόντων.

Ὑλήων, γενικὴ πληθυντικῶν παρὰ Ἀπολλωνίῳ. Ὑλλεῖς, ἔθνος Κελτικόν· ἀπὸ Ὕλλου βασιλέως αὐτῶν, υἱοῦ Μελίτης καὶ Ἡρακλέους.

Ὑμέναιος, γαμικὸς ὕμνος, παρὰ τὸ ὁμοῦ ναίειν· ὅτε οὖν συνοικίζεται ἀνὴρ γυναικί. οἱ δὲ, παρὰ τὸ ὕμνος· ἀλλ' οὐ πᾶς ὕμνος ὑμεναῖος καλεῖται. καὶ ῥῆμα ὑμεναιῶ, πρώτης συζυγίας· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τρίτης συζυγίας εὕρηται· καὶ ὑμεναιοῦν, τὸ ᾄδειν τὸν ὑμέναιον καὶ συνάπτειν γάμῳ. ἢ ὑμέναιος, ὁ ἐπιθαλάμιος ὕμνος· ἀπὸ τοῦ ὁμονοεῖν τοὺς νυμφίους ὁμόσε ἰόντας· τροπῇ Αἰολικῇ. ἢ ἀπό τινος Ὑμεναίου, ὃν φασι γήμαντα δοξασθῆναι.

Ὑμενῶδες, λεπτότατον καὶ οἷον εἰπεῖν ἀερῶδες. ὁ δὲ ὑμὴν, ὑφή τις ἐστίν. ἢ ὕφασμα εἶναι λεπτὸν ὑμένα.

Ὑμῆν, ὑμετέρων, ἀπὸ τοῦ ὑμῶν, τροπῇ τοῦ ω εἰς η· ἢ συγκοπὴ γίνεται τῶν τεσσάρων στοιχείων ἀπὸ τοῦ ὑμετέρα, καὶ γίνεται ὕμη, ὡς ἐν Ἰλιάδος ή, ὡς τὸ ὑμέτερον, ὑμόν· ἢ ἀπὸ τοῦ ὑμῶν κατὰ τροπήν.

Ὑμήττιον μέλι τὸ εὔχρηστον πρὸς ἰατρείαν· Ὑμηττός, τόπος Ἀττικῆς, ἐν ᾧ λέγεται εὔχρηστον μέλι γίνεσθαι.

Ὕμνος, κατὰ συγκοπὴν, ὑπόμονός τις ὤν, καθὸ εἰς ὑπο- 777
μονὴν καὶ μνήμην ἄγει τὰς τῶν ἐπαινουμένων πράξεις καὶ ἀρετάς. κεχώρισται δὲ ἐγκωμίων καὶ προσῳδιῶν καὶ ἐπαίνων, οὐχ ὡς καθόλου μὴ ὄντος ὕμνου· γράφεται δὲ ὕμνος προσῳδίας, ὕμνος ἐγκωμίου, ὕμνος παιᾶνος, καὶ τὰ ὅμοια· διαστέλλεται ὡς εἴδη ἀπὸ γένους· ἀλλ' ἀντιδιαστέλλονται. προσῳδία γὰρ, Ἀθηναῖοι προσιόντες ναοῖς ἢ βωμοῖς, πρὸς αὐλὸν ᾖδον· τὸν δὲ ὕμνον, πρὸς κιθάραν. οὕτω Δίδυμος ἐν τῷ περὶ λυρικῶν ποιητῶν.

Ὑμνηπολείτω, ἀντὶ τοῦ ὑμνείτω· καὶ ὑμνούντων ψιλῶς, ἀντὶ τοῦ λεγόντων, Πλάτων Νόμων ἕκτῳ. καὶ ὑμνεῖν, ὀδύρεσθαι, μέμφεσθαι, λοιδορεῖν, κατ' εὐφημισμόν, ὡς ἐν πρώτῳ Πολιτικῶν.

Ὕνις, τὸ γεωργικὸν ἐργαλεῖον, ἀποβολῇ τοῦ δ, δύνις τις οὖσα· ἐπεὶ κατὰ τῆς γῆς δύνει.

Ὑοσκύαμος, ὃν οἱ πίνοντες μαίνονται· καὶ ὑοσκυαμᾶν, τὸ μεμηνέναι καὶ παραπαίειν, ὡς Φερεκράτης Κοριαννοῖ.

Ὑπαγωγεύς, ἐργαλεῖον οἰκοδομικόν.

Ὑπάγει, ἐξαπατᾷ· καὶ ὑπαγωγαί, αἱ ἀπάται· καὶ ὑπαγωγή, ἡ ὑποχώρησις· καὶ ὑπαγωγάς, τὰς ἀναχωρήσεις. Διώξεις τε καὶ ὑπαγωγὰς, Θουκυδίδης φησί· καὶ ὑπαγωγὴ δὲ λέγεται ἡ τῶν νηῶν σκέπη καὶ προσόρμησις, οἷον ἐφόρμησις.

Ὑπακτέον, πορευτέον. ἐκ τοῦ ἄγω, ἀκτέον καὶ ὑπακτέον.

* Ὗπαρ, ἀληθῶς· παρὰ τὸ ὑπάρχειν, ὅτι μόνα τὰ ἀληθῆ ὑπάρχουσι.

* Ὕπαρχος, ὁ ὑπὸ ἄρχοντος ἄλλου ὑποταχθείς.

Ὕπαρ, ἐγρήγορσις, ὀπτασία ἀληθής, οὐκ ἐν ὀνείρῳ· ἀλήθεια, οὐκ ὄνειρος· οἷον, Ὕπαρ οὐκ ὄναρ φαινόμενον: — ἔστι ῥῆμα ὤ, σημαῖνον τὸ ὑπάρχω· ἀφ' οὗ ῥηματικόν, ὄναρ, ὡς θένω, θέναρ· καὶ μετὰ τῆς ὑπὸ προθέσεως, ὑπόναρ· καὶ ὑπερθέσει καὶ ἀποκοπῇ, ὕπαρ.

Ὑπαρκτά, μόνιμα, ὑπάρχοντα· παρὰ τὸ ὑπάρχω.

Ὑπάρχων, προκατάρχων· καὶ τὸ ὑπάρχειν, οὐχ ἁπλῶς τὸ εἶναι σημαίνει, ἀλλὰ τὸ πάλαι εἶναι καὶ προϋπεῖναι.

Ὑπασπισταί, δορυφόροι· παρὰ τὴν ἀσπίδα.

Ὑπάτη, ἀνωτάτη· παρὰ τὸ ὕπατος, ὃ σημαίνει τὸν ὑπερέχοντα καὶ ὑψηλόν. παρὰ τὴν ὑπὸ πρόθεσιν δηλοῦσαν τὸ ὑπεράνω, ὑπότατος· καὶ συγκοπῇ, ὕπατος.

Ὕπαιθα λιάσθη, Ἰλιάδος ο', ἀντὶ τοῦ εἰς πλάγιον ἐξέκλινεν, ἢ εἰς τοὔμπροσθεν.

Ὑπαίθριον, ὑπὸ τὸν ἀέρα· καὶ ὕπαιθρον, ὁμοίως.

Ὑπεμνήμυκε] Πάντα δ' ὑπεμνήμυκεν, Ἰλιάδος χ'. ἔστιν ἠμύω, τὸ ἐπικλίνω καὶ καταπίπτω· ὁ παρακείμενος, ἤμυκα· ὁ Ἀττικὸς, ὤφειλεν ἠμήμυκα εἶναι· ἀλλ' ἐπεὶ ὁ Ἀττικὸς παρακείμενος ἀεὶ ἀπὸ βραχείας ἄρχεται, συνεστάλη τὸ η εἰς ε, καὶ ἐγένετο ἐμήμυκα· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν διὰ χρείαν ποιητικὴν, γίνεται ἐμνήμυκε καὶ ὑπεμνήμυκε.

Ὑπεξαιρῆσαν, ἀντὶ τοῦ ὑπεξελόν· ἀνελλήνιστόν ἐστι· τοῦ γὰρ ῥήματος μὴ ὄντος, λέγω δὴ τοῦ ἧρησα, οὐδὲ ἡ μετοχὴ αἱρήσας, οὐδὲ οὐδέτερον τὸ αἱρῆσαν. καθόλου γὰρ τὰ διὰ τοῦ αιρω περισπᾶται· οἷον διαιρῶ· καὶ τῶν ὁμοίων ἐκλέλοιπεν ὁ ἀόριστος καὶ τὰ τούτου κινήματα.

778 Ὑπεξηρήσθωσαν] αἱρῶ, αἱρήσω, ἥρηκα, ἥρημαι, ἡρήμην, ἥρησο. καὶ τὸ προστακτικόν, ἥρησο· τὸ πληθυντικόν, ἥρησθε ἡρήσθωσαν· καὶ μετὰ τῆς ὑπὸ καὶ ἐξ, ὑπεξηρήσθωσαν.

Ὑπελύσαο] λύω, λύσω, ἔλυσα, ἐλυσάμην, ἐλύσω· καὶ κατὰ διάλυσιν Ἰωνικὴν, ἐλύσαο.

Ὑπεὶρ ἅλα] ὑπὲρ ἦν· καὶ πλεονασμῷ, γίνεται ὑπείρ, ὡς τὸ, — ὑπείρεχον Ἡφαίστοιο μένος. ὑπείροχον, ὑπερέχοντα, προὔχοντα. εἰς τὸ ὑπερβασία.

Ὑπέρα. τὸ ἐξηρτημένον τοῦ κέρατος τοῦ ἱστοῦ σχοινίον, ᾧ ἀνίεται καὶ τείνεται τὸ σχοινίον· παρὰ τὸ ὑπεράνω εἶναι.

Ὑπεραεῖ ἶσος ἀέλλῃ: — τῇ ἄγαν πνεούσῃ συστροφῇ τοῦ ἀνέμου. παρὰ τὸ ἄω τὸ πνέω, ὄνομα ὑπεραής ὑπεραέος· ἡ δοτική, ὑπεραεϊ· ἡ αἰτιατική, ὑπεραέα ὑπεραῆ. Ἰλιάδος λ'.

Ὑπερβασία, παραβασία, ἀδικία, καὶ τὸ ὑπὲρ τὸ δίκαιον πράττειν. γίνεται παρὰ τὸν βέβαμαι παρακείμενον, βέβασαι, βασία· καὶ ὑπερβασία, κυρίως ἐπὶ τῶν ὑπερβαινόντων τοὺς ἰδίους ὅρους. ταῦτα δὲ καὶ ἐπὶ τῆς ὑπερηφανίας· δοκοῦσι γὰρ οἱ ὑπερήφανοι ποιεῖν τι ὑπὲρ ἑαυτούς.

Ὑπείρεχον. ἔστι ῥῆμα ἔχω· ὁ παρατατικὸς, ἔχον, ποιητικῶς· μετὰ τῆς προθέσεως, ὑπέρεχον· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, ὑπείρεχον. ὤφειλε δὲ ἐν τῷ τέλει εἶναι ὁ πλεονασμὸς, ἵν' ᾖ ὑπερίεχον· αἱ γὰρ προθέσεις κατὰ τὸ τέλος πλεονάζουσιν· οἷον, ἐν, ἐνί· πρός, προτί. ἀλλ' ἐπειδὴ παρέπεται ταῖς προθέσεσι τὸ μέχρι τῆς δισυλλαβίας αὔξεσθαι, τούτου χάριν οὐ πλεονάζει, ἵνα μὴ εὑρεθῇ τρισύλλαβος ἡ πρόθεσις. διατί ἀναβιβάζει τὸν τόνον; πᾶς παρῳχημένος χρόνος, τὸν προσγινόμενον αὐτῷ χρόνον ἀποβαλὼν, ἐν τῇ συνθέσει προπαροξύνεται· οἷον, εἶχον, κάτεχον.

Ὑπέρβιον, ὑπερβιῶς, οἷον ἄγαν βιαίως, ἢ ὑπερβαλλόντως τῇ βίᾳ, ὑπερηφάνως.

Ὑπερβολήν, τὴν ἀναβολὴν καὶ ὑπέρθεσιν· καὶ ἐν τῷ περὶ στεφάνου Δημοσθένης.

Ὑπερδεᾶ δῆμον ἔχοντα, ὑπερβαλλόντως ἐνδεᾶ, οἷον πάνυ ἐλάσσονα κατὰ δύναμιν· γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ ὑπερδεής ὑπερδεοῦς, ἡ αἰτιατική, ὑπερδεέα· καὶ συγκοπῇ, ὑπερδεᾶ.

Ὑπερδέξιον χωρίον, οἷον χαλεπώτατον· Ξενοφῶν.

Ὑπέρδικον, τὸν ἄκρως δίκαιον, καὶ σφόδρα δίκαιον.

Ὑπερήμεροι, οἱ ἐν ταῖς καταδίκαις πρὸς ἔκτισιν ἡμέραν λαβόντες καὶ μὴ διαλυσάμενοι. οἱ δίκην ὀφείλοντες ὁποιανοῦν, τοῖς ἑλοῦσι μὴ ἀποδιδόντες ἐν ταῖς τακταῖς προθεσμίαις, ὑπερήμεροι ἐκαλοῦντο. τὸ δὲ πρᾶγμα, ὑπερημερία.

Ὑπέρθυμος, μεγαλόψυχος, γενναῖος.

Ὑπερηφανέω ὑπερηφανῶ, καὶ ὑπερηφανεύω· ἐκ τοῦ ὑπερήφανος· τοῦτο ἐκ τῆς ὑπὲρ προθέσεως καὶ τοῦ φῶ τὸ φαίνω, ὑπερανώφανός τις ὤν, ὁ ὑπεράνω πάντων φαινόμενος.

Ὑπερίδης] παρὰ τὴν ὑπὲρ πρόθεσιν γίνεται Ὕπερος καὶ Ὑπερίδης, ὡς Ὕλλος Ὑλλίδης.

Ὑπερηνορεόντων, ἤτοι τῶν ὑπερεχόντων τῇ ἠνορέῃ, τουτέστιν ἀνδρείαν, ἢ τῶν ὑπὲρ δύναμιν φρονούντων, ὑπερηφάνων.

Ὑπερίων, ὁ ἥλιος· ἤτοι Ὑπερίονός ἐστι καὶ Θείας παῖς, 779 ὡς Ἡσίοδος· ἐντεῦθεν γὰρ αὐτὸν πατρωνυμικῶς Ὑπεριονίδην καλεῖ· ἢ ὁ ὑπεράνω ἡμῶν ἰὼν, καὶ περιπολῶν τὸν κόσμον· διὰ τούτου γὰρ τὰ ὅλα συνέχεται.

Ὑπέρινος, ὑπερκεκαθαρμένος.

Ὑπερινόν, τὸ σφόδρα λεπτόν· ἰνῶ ἐστι ῥῆμα τὸ ἐκκενῶ καὶ λεπτύνω καὶ ὀξύνω· ὅθεν καὶ ὑπέρινον ἄνδρα λέγομεν τὸν λεπτὸν καὶ κενόσαρκον.

Ὑπερικταίνοντο] — πόδες δ' ὑπερικταίνοντο: — Κράτης τὸ ἄγαν ἐφάλλοντο, ὑπερικταίνοντο· Λυσανίας ἐπὶ τοῦ τρέμειν φησὶ τετάχθαι. ἢ ὀασύνεται, ὥστε εἶναι ὑπερικνοῦντο· ἢ ψιλοῦται· οἱ δὲ πόδες διίκνοῦντο διὰ τὴν χαρὰν ὑπὲρ τὸ μέτρον τῆς δυνάμεως.

Ὑπερθέτης] εἰ γέγονε παρὰ τὴν σύγκρισιν καὶ ὑπέρθεσιν, ἐλέγετ' ἂν συγκριτικὸν καὶ ὑπερθετικόν, ὡς παρὰ τὸ φθίσις φθισικόν· παρὰ μέντοι τὸ σύγκριτος καὶ ὑπέρθετος ἦν συγκρίτης καὶ ὑπερθέτης· ἐξ οὗ συγκριτικὸν καὶ ὑπερθετικόν.

Ὑπερκύδαντας, ἄγαν ὑπερενδόξους. τὰ εἰς δας ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἰσοσυλλάβως κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ς κλίνεται, Ἀκάδας, Ἀκάδα· Ἰούδας, Ἰούδα· Τιμαχίδας, Τιμαχίδα· Λεωνίδας, Λεωνίδα· χωρὶς εἰ μὴ ἀπὸ βαρυτόνου ῥήματος γίνοιτο· οἷον, οἶδα, Οἴδας Οἴδαντος· μείδω, Μείδας Μείδαντος· φείδομαι, Ἀφείδας Ἀφείδαντος. οὕτω καὶ τὸ ὑπερκύδαντος, ἀπὸ τοῦ ὑπερκυδαίνω, ὑπερκυδήεις ὑπερκυδήεντος καὶ ὑπερκύδαντος. λέγουσι δέ τινες, ὅτι ἐν τοῖς Ἐπιμερισμοῖς Ἡρωδιανὸς λέγει, ὅτι μετοχή ἐστι· κυδαίνω, ἐκύδηνα, κυδήναντος· καὶ κατὰ συγκοπὴν καὶ συνθέσει, ὑπερκύδαντος. ἐν δὲ τῷ Ὀνομαστικῷ λέγει, ὅτι ὄνομά ἐστι· καὶ μᾶλλον ὄνομα δεῖ

λέγειν ἤπερ μετοχήν· τὸ γὰρ ὀνοματικὸν αὐτοῦ ὡμολόγηται εἶναι. οἱ δὲ Ἐπιμερισμοὶ οὐκ εἰσὶν αὐτοῦ πάντες, ἀλλ' εἰσὶ καὶ ψευδεπίγραφοι.

Ὑπέρμορα, ἐπίῤῥημα μεσότητος, φύσει ἢ θέσει. τὰ εἰς α λήγοντα οὐδέτερα, εἰ μὲν μετὰ ὀνόματος συντεθῇ ὀνόματά εἰσιν· οἷον, καλὰ γράμματα· εἰ δὲ μετὰ ῥήματος, ἐπιῤῥήματά εἰσιν· οἷον, καλὰ γράφει, ἀντὶ τοῦ καλῶς. οὕτω καὶ ὑπέρμορα, ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ τὸ προσῆκον, ὑπὲρ τὴν εἱμαρμένην. καὶ ὃν τρόπον τὸ καλὸν καὶ τὰ καλὰ εἰσὶν ὀνόματα, ἀλλὰ καὶ ἐπιῤῥήματα, οὕτω καὶ τοῦτο εἰς σύνταξιν ἐπιῤῥηματικὴν λαμβάνεται. ἢ ὅτι δύναται καὶ τοῦτο καὶ τὸ ὑπέρμορον κατὰ διάλυσιν ἀναγινώσκεσθαι, ὁμοίως τῷ, Βῆ καὶ ὑπὲρ μοῖραν ἄϊδος: — ἢ οὐ κατὰ διάστασιν· ἀντὶ γὰρ τοῦ ὑπερμόρως εἴληπται· ἐκ γὰρ τοῦ μόρος γίνεται ὑπέρμορος· ἐξ αὐτοῦ τὸ οὐδέτερον· καὶ τὰ πληθυντικὰ, ὑπέρμορα.

Ὕπερον, παρὰ τὴν ὑπὲρ πρόθεσιν παρῆκται.

Ὑπεροπλίᾳ, ἡ ὑπερηφανίᾳ· γίνεται ἀπὸ τοῦ ὑπερόπλιος· μεταφορικὴ δέ ἐστιν ἡ λέξις, ἀπὸ τῶν τὰ ὅπλα φερόντων. καὶ ὑπέροπλον, τὸ ὑπερήφανον. ἀπὸ τοῦ ὑπέροπλος γίνεται ὑπερόπλειος, κτητικῷ τύπῳ· ἐξ οὗ τὸ θηλυκὸν ὑπεροπλείᾳ, διὰ διφθόγγου, (ἢ ἀπὸ τοῦ ὑπερόπλης· ὅθεν τὸ ὑπεροπλήεστατος παρ' Ὁμήρῳ, ἀντὶ τοῦ ὑπερηφανέστατος) ὡς Σοφοκλῆς, Σοφόκλειος. καὶ, — οὐκ ἄν τις ἀνὴρ ὑπεροπλίσσαιτο: — ἀντὶ τοῦ ὑπερηφάνως ἴδοι καὶ νεανικῶς ὑπερβαίη, ἀπὸ τῶν ὅπλων.

780 Ὑπέρτατος, μεγαλώτατος, Ἰλιάδος μ'· καὶ, ὑπέρτερον εὖχος, Ἰλιάδος λ', ὑψηλότερον, μεγαλώτερον.

Ὑπερφίαλος, παρὰ τὸ φῶ τὸ φαίνω, ὁ ὑπερφαίνοντα τῶν ἄλλων ἑαυτὸν ἐπιχειρῶν ἐπιδεῖξαι· εἰ δὲ παρὰ τὸ φῶ τὸ λέγω, ὁ ὑπὲρ τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν λέγων καὶ ἐπαγγελλόμενος· ὁποῖον λέγει Ὅμηρος ὑψαγόρην· οἶμαι δὲ καὶ παρὰ τὸ πίω πίαλος, καὶ ὑπερφίαλος, ὁ ὑπέρσπουδος. λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ ἐγκωμίου· ἢ ὑπερήφανος καὶ ἄθεος, καὶ παραβαίνων τοὺς διὰ φιαλῶν γινομένους ὅρκους. ἢ ὁ ὑπερβάλλων τῇ ἀμετρίᾳ, ὡς τῆς φιάλης ἀμέτρου οὔσης· καὶ ὑπερφίαλον λέγεται τὸ πολὺ καὶ ἄμετρον.

Ὑπερῴα, ὁ οὐρανίσκος· παρὰ τὸ ὑπ' αὐτοῦ ὁρμᾶσθαι τὴν τροφήν· ἐρωὴ γὰρ ἡ ὁρμή. ἢ μετενήνεκται ἀπὸ τῶν ὑπερῴων οἰκοδομημάτων καὶ τῶν μετεωρισμένων ὑπὲρ τὴν ἔραν τὴν γῆν. ἡ αὐτὴ δὲ ἐτυμολογία καὶ ἐπὶ τοῦ ὑπερῴου. ὑπερῷον γὰρ τὸ μετέωρον, τὸ ὑπὲρ τὴν ἔραν καὶ τὸ ἐπίπεδον, τὸ ὑπεράνω μέρον οἴκημα. ἔχει καὶ τὸ ι προσγεγραμμένον. καὶ ὑπερῷος οἶκος, κτητικόν.

Ὑπερῷον, ὑπερῷϊόν τι ὄν, τὸ ὑπεράνω τοῦ κάτω ἰόν· ἢ παρὰ τὸ ἄνω ὁρᾶσθαι.

Ὑπερώησαν δὲ οἱ ἵπποι: — ὑπεχώρησαν, ὑπερώρμησαν.

Ὑπεστέλυπτο, ὑπεκαίετο, καὶ ἐκέκνιστο.

Ὑπεψηνισμένοι, ἀκμαῖοι πρὸς τόκον· ἀπὸ τῶν σύκων τῶν διὰ τοὺς ψῆνας πεπείρων.

Ὑπηνέμιοι, ὑπὸ τὸν ἄνεμον· καὶ ὑπηνέμια ᾠὰ, δίχα τοῦ ὀχευθῆναι γενόμενα.

Ὑπήνη, αἱ ὑποκάτω τοῦ γενείου τρίχες· ἀπὸ τοῦ ὑπεῖναι καὶ ὑποκεῖσθαι τῷ γενείῳ. ἢ ἀπὸ τοῦ ἵημι ἥσω ἥνη καὶ ὑπήνη· παρὰ τὴν ἕσιν τῶν τριχῶν. οὐκ ἔδει δὲ ψιλοῦσθαι. Ὦρος. ἐν δὲ τῷ ῥητορικῷ λεξικῷ εὗρον σημαίνειν τὴν λέξιν μύστακα, γένειον, πώγωνα· ἢ τοῦ ἄνω χείλους τρίχωσις. ταῦτα δὲ εἰς τὸ ἄλλο ἐτυμολογικόν. εἰς δὲ τὸ αἱμωδ . εἶχεν οὕτως·

Ὑπηνήτης, ἀκμαῖος, ἀρτιγενής· ὑπήνη γὰρ λέγεται ἡ τοῦ ἄνω χείλους τρίχωσις, ὑπάνη τις οὖσα· παρὰ τὸ ἄνω ὑπεῖναι. μύσταξ δὲ λέγεται ἡ ἀπὸ τῶν μυκτήρων τρίχωσις. ζήτει εἰς τὸ ἴουλος.

Ὑπηρέτης] ἐκ τῆς ὑπὸ προθέσεως καὶ τοῦ ἐρέσσειν τὸ κωπηλατεῖν γίνεται ὑποερέτης· ἐκβολῇ τοῦ ο, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς η, ὑπηρέτης· κυρίως γὰρ ὁ ναύτης. καὶ ῥῆμα, ὑπηρετῶ.

Ὑπηρέσιον, ὁ διδόμενος μισθὸς τοῖς ὑπηρετοῦσι, τοῖς στρατευομένοις, καὶ ἐρέσσουσι, καὶ δουλεύουσιν· ἀπὸ τοῦ ὑπηρετῶ. ὑπηρέσιον κυρίως, ἐφ' οὗ καθίζουσιν οἱ ἐρέται· ἀπὸ τοῦ ἐρέσσω. καὶ ὑπηρέσια κυρίως, ἐπὶ τῶν ὑπηρετῶν, ἐφ' ὧν καθέζονται ἐρέττοντες, ὑπηρέσιά τινα ὄντα. οὕτως Εἰρηναῖος ὁ Ἀττικιστής. Ὦρος. ἔστι δὲ καὶ ὄνομα πόλεως.

Ὑπισχόμενος, εἰς τὸ ὑποσχόμενος.

Ὕπιος, εἰς τὸ Ἄμφιος· ὡς παρὰ τὴν ἀνὰ Ἄνιος.

Ὕπνος, παρὰ τὸ ὑπονοστεῖν, ἤγουν ὑποχωρεῖν· ἐν αὐτῷ γὰρ αἱ τοῦ ἀνθρώπου αἰσθήσεις ὑποχωροῦσιν. ἢ παρὰ τὴν ὑπὸ πρόθεσιν καὶ τὸ νοῦς νοός, ὑπόνοος· καὶ συγκοπῇ, ὕπνος· ἐν γὰρ τῷ ὕπνῳ αἱ φρένες καὶ ὁ νοῦς ὑποχωρεῖ. ἢ παρὰ τὸ λύειν τοὺς πόνους, λύπονός τις ὤν· καὶ συγκοπῇ καὶ ἀφαιρέσει τοῦ λ. ὕπνος. σημαίνει 781 τέσσαρα· τὸν θεὸν, ὡς τὸ, Ὕπνε ἄναξ πάντων: — καὶ τὸν διὰ σιδήρου θάνατον, ὡς τὸ, Ἢ ὁ μὲν αὖθι πεσὼν κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον: — καὶ τὸν κοινῶς λεγόμενον ὕπνον, ὡς τὸ, — Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος: — καὶ τὸ τῶν ἀνθρώπων πάθος, ὡς τὸ, Ὕπνῳ καὶ φιλότητι δαμείς: — τουτέστι τῇ συνουσίᾳ.

Ὑποβλήδην, ὑποβαλὼν λόγον ὑποκριτικῶς, ἔτι λέγοντός τινος, ὡς ἐπὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος ὁ Ἀχιλλεύς, ἐν Ἰλιάδος α'. ἐκ τοῦ βλῶ βλήσω, γίνεται βλήδην, καὶ ὑποβλήδην· διαφέρει δὲ τοῦ παραβλήδην· παραβλήδην μὲν γάρ ἐστι, τὸ παραβαλεῖν τινὰ καὶ προσαγαγεῖν λόγον, ἐκείνου τὸν λόγον καὶ τὴν ὁμιλίαν πρότερον διελθόντος· ὡς τὸ, Μειλιχίοις ἐπέεσσι παραβλήδην προσέειπεν: — ὑποβλήδην δὲ, τὸ ὑποβαλεῖν λόγον, μηδέπω τοῦ διαλεγομένου τὴν ὁμιλίαν καὶ τὸν λόγον τελέσαντος. καὶ δεῖ γινώσκειν, ὅτι τὸ παραβλήδην παρὰ μὲν Ἀπολλωνίῳ, ἀντὶ τοῦ παραβάλλων καὶ παρηγορῶν τοῖς λόγοις ἐστί· παρὰ δὲ Ὁμήρῳ, τὸ κατὰ ἀπάτην λέγειν, ὡς τὸ, Μειλιχίοις ἐπέεσσι παραβλήδην προσέειπε: — παραβλήδην, ἔστιν ἐπίῤῥημα ποιότητος. ἐκ πόσων μερῶν τοῦ λόγου γίνεται τὰ εἰς δην ἐπιῤῥήματα; ἐκ δύο, ὀνόματος καὶ ῥήματος. καὶ ἀπὸ μὲν ὀνόματος, τῷ α παραλήγεται· οἷον λόγος, λογάδην· σπόρος, σποράδην· τρόχος, τροχάδην· ἀπὸ δὲ ῥήματος, τῷ β, γράφω, γράβδην· λείβω, λείβδην· κρύπτω, κρύβδην· ἀπὸ δὲ τῶν εἰς ξω μελλόντων, τῷ γ, μίξω, μίγδην· λίξω, λίγδην· ἀπὸ δὲ τῶν εἰς σω, τῷ η, ῥήσω, ῥήδην· (σημαίνει τὸ φανερῶς) τμήσω, τμήδην. ἀπὸ δὲ τῶν εἰς μι, ἀπὸ μὲν τῆς πρώτης συζυγίας, τῷ ε παραλήγεται, ἀνίημι, ἀνήσω, ἀνέδην· ἀπὸ δὲ τῆς δευτέρας, τῷ α παραλήγεται, βίβημι, βήσω, βάδην, ἀντὶ τοῦ ἀργῶς, ὡς τὸ, Τουδὶ ἠρέμα βάδην ἀπιόντες.

Ὑπόβολον, ὑποκείμενον πρὸς δάνειον καὶ τόκον.

Ὑποβολιμαῖοι, ὑποβαλλόμενοι καὶ εἰσποίητοι, ἤτοι ὡς ἐπὶ τῶν χαμαιριφῶν παιδίων, ἅπερ ἑαυτῶν ἀποβάλλουσιν αἱ γυναῖκες, ἀντὶ τοῦ νόθοι, ἀλλότριοι.

Ὑποβρύχιον, ὑπὸ τὸ ὕδωρ βυθισθὲν, παρὰ τὸ βρέχω.

Ὑπόδρα] Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν, Ἰλιάδος α', σημαίνει δεινὸν καὶ ὀργίλον ὑποβλεψάμενος. ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἠρεμῶ γίνεται ἠρέμα, καὶ σιγῶ σίγα, οὕτως ἐκ τοῦ ὁρῶ καὶ τῆς ὑπὸ προθέσεως, ὑπόρα· καὶ πλεονασμῷ, ὑπόδρα, τὸ ὑφορᾶσθαι. ἢ ἐκ τοῦ δέρκω τὸ βλέπω γίνεται

συγκοπῇ δρῶ τὸ ὁρῶ· ὑποδρώμενος, ἀντὶ τοῦ ὑφορώμενος. δρῶ οὖν, δρά· καὶ συνθέσει, ὑπόδρα, τὸ ὑποβλέπειν. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς λέγει, ὅτι ἐκ τοῦ ὑποδρὰξ γίνεται ὀξυτόνου. τὰ εἰς ξ λήγοντα ἐπιῤῥήματα ὀξύνεται, εὐρὰξ, ἐναλλὰξ, ἀπρὶξ, πρὶξ· χωρὶς εἰ μὴ παρὰ προθέσεως γίνεται· διὰ τὸ πέριξ. τὸ παρὲξ, ὅτε ὀξύνεται, οὔ φασιν εἶναι ἐπίῤῥημα, ἀλλὰ β' προθέσεις. σεσημείωται τὸ ἅπαξ· καίτοι ὅπερ ὤφειλε δέξασθαι ἐν τῇ ἁπλότητι, ἐδέξατο ἐν τῇ συνθέσει, ἀπαξαπλῶς. τὸ δὲ ὑποδρὰξ, ἀποβαλὸν τὸ σύμφωνον, ἀνεβίβασε τὸν τόνον, ὡς ἀνυστὴς, ἀνύτης· δεσποτὴς, δεσπότης.

Ὑπόγυιον, παρὰ τὸ γυῖον, ὃ σημαίνει τὸ μέλος, οἷον τὸ ἐγγὺς τῶν μελῶν. ἢ ἀπὸ τοῦ γυῖα, ὃ σημαίνει τὰς χεῖρας· διὰ γὰρ τῶν χειρῶν ἀποτελοῦνται τὰ ἔργα. ἢ
782 παρὰ τὸ γύη, ὃ σημαίνει τὴν γῆν. Ὁ μὲν οὖν ἀγὼν ὑπόγυος, καὶ συνεστήκασι τῶν ῥητόρων οἱ δεινότατοι: — σημαίνει τὸ παραυτίκα μέλλον γίνεσθαι.

Ὑπογραμμὸς, προγραμμός τις ὤν· ἡ γὰρ ὑπὸ ἀντὶ τῆς πρὸ, ὡς καὶ ἐν Βατράχοις Ἀριστοφάνης, Ὑμεῖς δὲ ταῖς Μούσαις τὶ μέλος ὑπάσατε: — ἀντὶ τοῦ προάσατε.

Ὑπογράφω, καταβάλλομαι, σκιαγραφῶ, βεβαιῶ.

Ὑπόγραμμα, τὸ Ἁρματίου ὑπόμνημα, ᾧ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπογράφουσι· καὶ ὑπογεγραμμένη, ἐστιβασμένη, Ἀριστοφάνης.

Ὑπογενειάζων, λιτανεύων, τοῦ γενείου ἁπτόμενος.

Ὑπόδημα] ἐκ τοῦ δέω δῶ δήσω (τὸ δεσμεύω) δῆμα καὶ ὑπόδημα.

Ὑποδεξίη, Ἰλιάδος ι', σημαίνει τὸ ὑποδέχεσθαι. ὡς παρὰ τὸ ἀνόρεκτος ἀνορεξία, οὕτως ὑπόδεκτος ὑποδεξία.

Ὑποδερὶς ὑποδερίδος, ὁρμίσκος, πλόκιον, γυναικεῖος κόσμος· οἷον δείραιον· καὶ ὑποδέραια, περιτραχήλια.

Ὑποδιδάσκαλος, ὁ τῷ χορῷ καταλέγων· διδάσκαλος γὰρ αὐτὸς ὁ ποιητής.

Ὑποζυγιώδης ἄνθρωπος, ὁ μὴ ἐκ τῆς ἑαυτοῦ προαιρέσεως καὶ προθυμίας τὶ πράττων, ἀλλ' ἐκ τῆς ἑτέρων κελεύσεως, ὥσπερ καὶ τὰ ὑποζύγια. εἴποις δ' ἂν καὶ ὑποζυγιῶδες πρᾶγμα. Ἀριστοφάνης.

Ὑποθησόμεθα, συμβουλευσόμεθα· καὶ ὑποτίθεται, συμβουλεύει.

Ὑποικουροῦν, Ἰλιάδος φ'. Λεληθός τι μῖσος ὑποικουροῦν: — ἀντὶ τοῦ ὑποστρεφόμενον καὶ ἐνδομυχοῦν.

Ὑποκαθεῖναι τὰς ὀφρῦς, οἷον παύσασθαι χαλεπαίνοντα· τὸ γὰρ ἀνατείνειν τὰς ὀφρῦς ὀργῆς ἐστι σημεῖον.

Ὑποκηρυξάμενος, τὸ ὑπὸ τῷ κήρυκι τῷ δημοσίῳ στῆναι καὶ ποιῆσαί τι διὰ τοῦ κήρυκος φανερῶς.

Ὑποκορίζεται, κολακεύει, ὑποκρίνεται. ὑποκοριζόμενοι, Ξενοφῶν, ἀντὶ τοῦ διασύροντες. ὁ δὲ Δημοσθένης ἐχρήσατο τῇ λέξει ἐπὶ τοῦ εὐφημοῦντος, καὶ τὸ αἰσχρὸν εὐφήμως ὀνομάζοντος.

Ὑποκοριστικὸν, ἐλαττώσεως ῥῆμα· καὶ ὑποκορισμὸς, μείωσις μεγέθους. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ταῖς κόραις ἐοικέναι· αὗται γὰρ φιλοῦσιν ἐκλύτῳ φύσει κεχρημέναι εἰς κολακείας τρόπον πάντας μικροπρεπῶς προάγειν, εἰς νεότητος κομιδῇ ἔνδειξιν. πολλὰ τοιαῦτα παίζεται ἐν κωμῳδίᾳ, μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν ὀνομάτων, καὶ μάλιστα εἰ τύχοι ἑταιρῶν προφέρεσθαι ὀνόματα, ὡς ἡ Κλωνάριον, καὶ Μυστάριον, καὶ Λεόντιον, καὶ τὰ τοιαῦτα.

Ὑποκριτής] ἡ ὑπὸ ἀντὶ τῆς ἀπὸ κεῖται, οἷον ἀποκριτής· τὴν γὰρ ἀπόκρισιν οἱ παλαιοὶ ὑπόκρισιν κεκλήκασιν, Ἰλιάδος η'.

Ὑποκρίνονται, ἀντὶ τοῦ ἀποκρίνονται ἐστίν. ἢ χρόνον σημαίνει ἐν τῷ ἴσως τὸ μετὰ τὸν χρόνον ἀποκρίνεσθαι· καὶ ὑποκρίνεσθαι, τὸ ἀποκρίνεσθαι· καὶ ὑποκριτὴς ἐντεῦθεν, ὁ ἀποκρινόμενος τῷ χορῷ. Θουκυδίδης ἑβδόμη.

Ὑπόκυκλα] τινὲς ὑφ' ἓν ἀναγινώσκουσιν, ὡς ὑπότροχα. ἡ ὑπὸ ἐφαρμόζεται τρισὶ πλαγίαις πτώσεσιν· ἐναντίαν δὲ ἔχει κατάσχεσιν τῇ ἐπὶ καὶ ὑπέρ. ἔστι καὶ τῷ ἀναστρεφομένῳ ἐξαίρετόν τι πεπονθός· ὅτι ἅμα τῷ πλεο-
νασμῷ τοῦ ι ἡ τροπὴ ἐγένετο τοῦ ο εἰς α, ὑπό, ὑπαί· 783
διὸ καὶ ἐτόλμησαν τινὲς φάναι, μὴ ἄρα Αἰολικὸς τῆς ὑπαὶ ὁ πλεονασμός· οὓς ἐλέγχει τὸ πνεῦμα.

Ὑπολαβὼν, ὑπονοήσας, ἢ ἀποκριθεὶς, ἢ ἀντειπὼν, ἀντικρούσας. ἀπὸ τοῦ λήβω δὲ ἀμφότερα.

* Ὑπόλοιπα, τὰ λοιπὰ, οἱονεὶ τὰ ὑπὸ (τουτέστι ἐν τῷ βάθει) λελειμμένα.

Ὑπὸ μάλης] τὸ μὲν ὄνομα κεῖται παρὰ τῷ ῥήτορι· ὅταν μὲν οὖν ἑνικῶς λέγεται, οὕτως αὐτὸ τάττουσι μετὰ τῆς προθέσεως· ὅταν δὲ πληθυντικῶς, οὐ μάλας λέγουσιν, ἀλλὰ μασχάλας.

Ὑπομηλαφῆσαι, ὑποψηλαφῆσαι.

Ὑπονομεύοντες, ἀντὶ τοῦ ὑπονόμους ὀρύττοντες.

Ὑπόνοια καὶ ὑπονοεῖν. ἡ ὑπὸ πρόθεσις ἐντελοῦς διανοίας ἔλλειψιν δηλοῖ. ὑπονοεῖν οὖν, τὸ μὴ τελέως νοεῖν τὸ προκείμενον.

Ὑπόξυλος, ὁ κίβδηλος, ὡς ὑπόχαλκος. οὕτως Ἀριστοφάνης.

Ὑπόῤῥηνον, ὕπαρνον· ῥῆνες γὰρ τὰ πρόβατα.

Ὑποπτέρων ὀνείρων] Διονύσιος ὁ Σίδιος πρῶτον ταύτῃ τῇ ἐπιβολῇ ἐχρήσατο, ᾗπερ χρῶνται οἱ γραμματικοί, ὡς τύμβος τυμβίδιος, παῦρος παυρίδιος, [σχίδος] σχίδιος· πτερὸν, πτερίδιος. ἐχρῆν οὖν εἰπεῖν καὶ τῶν ὑποπτεριδίων, ὑπὲρ τῶν ὑποπετεριδίων. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν.

Ὑποσκιάζειν, ὑπεξαίρειν, ἀναλογοῦν· καὶ ὑποσκιάζειν τῆς ὁδοῦ φασὶν, ἤτοι τὸ προκόπτειν καὶ ἀναλογοῦν. ῥητορική.

Ὑποσιώπησις, ἔστιν ὅταν μέλλῃ τὶς ἐπιφέρειν τραχύ τι καὶ λοιδορίας ἐχόμενον, μὴ βούλοιτο δὲ διὰ τὸ ἐπαχθὲς αὐτὸ λέγειν, ἀλλὰ δι' αἰνιγμάτων σημαίνειν.

Ὑποσμύχονται ὀπωπαί: — ὑποτύφονται. ἔστι δὲ ὑποσμύχειν, τὸ ἠρέμα ὑπολάμπειν. Ὑποσμύχουσιν· ἀπὸ τοῦ σμυχοῦ τοῦ σκοτεινοῦ τόπου καὶ ἀφεγγοῦς· ἢ τὸ τυφλώττειν καὶ μεμυκέναι. Ὑποσμύχουσα, διερεθίζουσα, ὑποκαίουσα, θλίβουσα, καταπονοῦσα. ῥητορική.

Ὑπόσπονδος, ὑπὸ φιλίαν ὑποτεταγμένος· παρὰ τὸ σπένδω.

Ὑποστειλάμενος, ὑποκρυψάμενος, φοβηθείς· καὶ ὑπεστειλάμην, παρῃτησάμην, ὑπεκρυψάμην· καὶ ὑποστέλλεται, ἀναδύεται, ὑποκρίνεται, φεύγει, δολιεύεται.

Ὑποσταίη, ὑπόσχοιτο.

* Ὑποσχέσθαι, τὸ ἐπαγγέλλεσθαι, οἱονεὶ ὑποέχεσθαι· ἔστι γὰρ, ὅτε αὐτοὶ δεηθέντες ἐπαγγελλόμεθά τι ποιήσειν, οἱονεὶ ἀχθοφορήσειν.

Ὑπόσχου, ἀντὶ τοῦ συγκατάθου· μέσος ἀόριστος δεύτερος παθητικὸς, ἀπὸ τοῦ σχοῦ· καὶ ὑποσχόμενος, τὸ ἐπαγγειλάμενος· καὶ ὑπισχόμενος, διαβεβαιούμενος, ἐπαγγελλόμενος· ἀπὸ τοῦ ἴσχω. Ἰλιάδος ι', — ὑπισχόμενοι μέγα δῶρον.

Ὑποστήτω μοι, παραχωρησάτω, ὑπειξάτω. Ἰλιάδος ι'.

Ὑπέσχετο] ἔχω, ὁ μέλλων, ἕξω· ὁ παρατατικὸς, εἶχον· καὶ ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἵνα μὴ συνεμπέσῃ τῷ παρατατικῷ, προσέλαβεν ἀντὶ τοῦ ι τὸ σ, καὶ ἐγένετο ἔσχον, ἐσχόμην ἔσχου ἔσχετο, καὶ ὑπέσχετο.

Ὑποτεμνόμενος τὸν πλοῦν, ἀντὶ τοῦ διὰ τῶν συντομωτά- 784
των πλέων, ἵνα καταλάβῃ τὸν διωκόμενον. οὕτω Ξενοφῶν.

Ὑποτείνουσιν, ὑποβάλλουσιν, ἢ προτείνονται.

Ὑποτίτθιος, εἰς τὸ τιτθός.

Ὑποτοπάζειν, τὸ στοχάζεσθαι καὶ ἐνθυμεῖσθαι· καὶ ὑπετόπαζεν, ἀντὶ τοῦ ὑπενόει· ἀπὸ τοῦ ὑποτυποῦσθαι ἐν τῷ νοΐ. ἔστιν οὖν τύπος τυπῶ τυπάζω· καὶ τροπῇ, ὑποτοπάζω· καὶ ὑποτύπωσις, χαρακτὴρ λόγου.

Ὑπότριμμα, ἔκ τε φοινίκων καὶ μέλιτος καὶ ἄλλων τινῶν ἀρτυμάτων· ἀπὸ τῆς γινομένης ἐν αὐτοῖς τρίψεως.

Ὑπότροπος, ἐξ ὑποστροφῆς ἐπανεληλυθὼς, παλινόρμητος.

Ὕπουλος ἄνθρωπος, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τραυμάτων ὑπονεμομένης οὐλῆς· οἷον ὁ μὴ προφανὴς πονηρός· ὕπουλος γὰρ, ὁ ἐγγὺς τοῦ ὑγιανθῆναι μώλωψ. ὕπουλος, δόλιος, φαινόμενος δῆθεν εἰρηνικὸς, ὡς ἐπὶ τῶν ἑλκῶν τῶν ἐχόντων οὐλὰς ὑγιεῖς ἐπιπολαίως, ἔνδοθεν δὲ σηπεδόνας πυώδεις· ἐξ οὗ καὶ ἐπὶ τῶν προσποιουμένων μὲν εἶναι χρηστῶν ἀνθρώπων, ὄντων δὲ μοχθηρῶν, ἐλέχθη οὗτος ὁ λόγος. ῥητορική.

Ὕπουλα γόνατα, καὶ ὕπουλον πόδα, καὶ ὕπουλον χεῖρα καὶ σῶμα, τὸ φλεγμαῖνον διά τινας πληγὰς, καὶ ἐγγὺς τοῦ ἀφίστασθαι ὄν. ῥητορική.

Ὑποφῆται, ἱερεῖς, προφῆται, χρησμολόγοι.

Ὑπόφορος, ὑπεύθυνος. Ὑπὸ κίνσον, ὑπὸ τέλος.

Ὑποφόνια, τὰ ἐπὶ τῷ φόνῳ διδόμενα χρήματα τοῖς οἰκείοις τοῦ ἀναιρεθέντος, ἵνα μὴ ἐπεξίωσιν.

Ὑποφύτεις, παραφυάδες φαύλων λογισμῶν ἔξωθεν φυόμεναι.

Ὑποχυτῆρες, τρυβλία, δι' ὧν τὸ ἔλαιον εἰς λύχνους ἐπιχέουσι.

Ὑποχόνδρια, τὰ ἀκροσπάθια, τὰ ὑπὸ τὴν λαγόνα.

Ὑπόψιος] παρὰ τὸ ὕποπτος ὑπόπτιος· τροπῇ τοῦ τ εἰς σ, καὶ κράσει τοῦ π σ εἰς ψ, ὑπόψιος· ἵν' ᾖ ὑποπτεύεσθαι ὑπὸ τῶν λοιπῶν πάντων καὶ μισεῖσθαι ἄξιος. Ἡρωδιανὸς δὲ διὰ τοῦ ε γράφει ἐπόψιος. ἔστι δὲ ἀριφανὴς, ἢ φανερὸς ἐπὶ κακῷ.

Ὕπτιος, ἐπὶ νῶτον κείμενος. παρὰ τὸ ὄπτω ὄπτιος καὶ ὕπτιος· τὰ γὰρ ὕπτια εὐθεώρητα.

Ὑπωμοσία] τὸ ὑπερτίθεσθαι δίκην καὶ ἀναβάλλεσθαι προφάσει χρώμενον, ἀποδημίᾳ ἢ νόσῳ, ἤ τινι τῶν παραπλησίων μεθ' ὅρκου, οὕτως ἐλέγετο· καὶ τὸ ποιεῖν τοῦτο, ὑπόμνυσθαι. ῥητορική.

Ὑπώρεια, ἡ ὑπὸ τὸ ὄρος πεδιάς.

Ὑπώπια, τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς πελιώματα· ἢ τὰ ἐξ αὐτῶν ἐξιόντα πύα· ὦπες γὰρ οἱ ὀφθαλμοί. σημαίνει δὲ καὶ τὴν ὄψιν, ὡς Ὅμηρος Ἰλιάδος μ', διὰ τὸν Ἕκτορα.

Ὑπωρόφιοι, ὑπὸ τὴν αὐτὴν οἰκίαν περιειλημμένοι συγγενεῖς· καὶ ὑπώροφον, τὸ ὑπὸ τὴν στέγην· καὶ ὑπωρόφιον, τὸ ὑπόστεγον.

Ὕρια, ὄνομα πόλεως ἀπὸ Ὑριέως.

Ὕρτακος, ὠνόμασται ἀπὸ τοῦ ῥύτακος.

Ὑσμίνη] παρὰ τὸ ὑπομένω γίνεται ὑπομένη· συγκοπῇ καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, ὑσμίνη· δεῖ γὰρ ὑπομονῆς ἐν τῷ πολέμῳ. ἢ παρὰ τὸ δυσμενής τις εἶναι.

Ὕσπληξ, φραγέλιον, ἀφετηρία, βούκεντρον, ἢ μύωψ
785 ὁ πλήσσων τοὺς βοῦς. ὕσπληξ οὖν λέγεται, παρὰ τὸ ἀπὸ τῶν τριχῶν τῶν ὑῶν (τουτέστι τῶν χοίρων) γίνεσθαι τὴν μάστιγα. οἶμαι δὲ καὶ ἡ ἀφετηρία, ἐκ τοῦ ἐκεῖσε πλήττεσθαι τῇ μάστιγι τοὺς ἵππους. οὕτως ἐγώ· Ὠρίων δὲ, παρὰ τὴν ὑπὸ πρόθεσιν, ὑπόπληξ· συγκοπῇ τῆς πο συλλαβῆς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, ὕσπληξ.

Ὑσσάκους, τοὺς πασσάλους λέγομεν.

Ὑσσός, ἐμβόλιον, ἀκόντιον· ἢ καὶ τὸ ἐξέχον τοῦ ὀμφαλοῦ τῆς ἀσπίδος σιδηροῦν κέντρον, ἤτοι πασσάλιον.

Ὕστατος, ἔσχατος· ἀπὸ τοῦ ὕστερος συγκριτικοῦ, τὸ ὑπερθετικὸν, ὕστατος. ἐκ τῆς ὑπὸ προθέσεως, ὑπότερος, ὡς παρὰ τὴν πρὸ πρότερος· καὶ συγκοπῇ, ὕτερος· καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ· προόντος γάρ τινος ἑτέρου, λέγει τὶς ὕστερος. ἢ ἐκ τοῦ ὑπότερος, συγκοπῇ, ὕπτερος· καὶ τροπῇ τοῦ π εἰς σ, ὕστερος. τὸ δὲ ὕστατα, ἔστιν εὐθείας οὐδετέρου τῶν πληθυντικῶν, καὶ μετενήνεκται εἰς ἐπιῤῥηματικὴν σύνταξιν, καὶ γίνεται ἐπίῤῥημα μεσότητος. οὐ γίνεται δὲ ἐπίῤῥημα μεσότητος, εἰ μὴ ἔστιν ἀπὸ ἀρσενικοῦ θηλυκοῦ καὶ οὐδετέρου· διὰ τοῦτο λέγονται μεσότητος ἐπιῤῥήματα.

Ὑστέρα δεκάτη, ἡ ἐξ εἰκάδος ἡμέρα καλεῖται ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν· ἣν ἡμεῖς πρώτην καὶ εἰκοστὴν καλοῦμεν.

Ὑστέρα, ἐπὶ τῆς μήτρας· ἀπὸ τῆς θέσεως, ἢ ἀπὸ τοῦ μὴ εὐθὺς ἀλλ' ὕστερον ἀποδιδόναι τὰς οἰκείας ἐνεργείας.

Ὕστριξ, ὕστριχος, ἡ ἐκ τῶν τριχῶν τῶν ὑῶν μάστιξ.

Ὕφα] ὑφαίνω, ὕφασμα· ἢ ὑφάζω ὕφασμα ὑφασία, ὕφα. Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν. τὸ δὲ ὑφαίνω ἀπὸ τοῦ ὕφος· τοῦτο παρὰ τὴν ὑπὸ πρόθεσιν καὶ τὸ ὅς· ὅθεν καὶ ὑφή, ὁ ἱστός. ἢ παρὰ τὸ εἷς, γέγονεν αἴνω· καὶ μετὰ τῆς ὑπὸ προθέσεως ἐν συνθέσει, ὑφαίνω· οἱ γὰρ ὑφαίνοντες τὰ διῃρημένα καὶ κεχωρισμένα εἰς ἓν ἄγειν σπεύδουσιν. οὕτω Θεόγνωστος. — ὑφαίνειν ἤρχετο μύθους: — ἀντὶ τοῦ κατασκευάζειν· καὶ ὕφαινεν, ἀντὶ τοῦ κατεσκεύαζεν. ἔστι δὲ ἡ μεταφορὰ ἀπὸ ἀψύχων εἰς ἔμψυχα. ζητεῖται, διατί ἀπὸ τοῦ πλύνω οὔ φασι πλύντης, καὶ κρίνω κριντής, ὡς ὑφάντης ἀπὸ τοῦ ὑφαίνω, καὶ ξαίνω ξάντης, καὶ μιαίνω μιάντης. ὅτι τὰ μὲν, ἐν τῷ παρακειμένῳ ἐφύλαξαν τὸ ν, ὕφαγκα, μεμίαγκα, ἔξαγκα· τὸ δὲ πλύνω καὶ κρίνω, ἀπέβαλον αὐτό· πέπλυκα γὰρ καὶ κέκρικα λέγομεν· ὅθεν καὶ τὰ ὀνόματα χωρὶς τοῦ ν γέγονεν.

Ὕψιστος, ὁ ἐν τῷ ὕψει ἑστώς.

Ὕφαλοι, αἱ ὑπὸ θάλασσαν κεκρυμμέναι πέτραι· ὅθεν καὶ ὕφαλος ἄνθρωπος λέγεται (ὡς ἐγῷμαι) ὁ κεκρυμμένος καὶ πανοῦργος.

Ὑφύφασται] ἀπὸ τοῦ ὑφάζω, ὑφάσω, ὕφακα, ὕφασμαι, ὕφασται· καὶ ὁ Ἀττικὸς, ὑφύφασται. ἢ ἀπὸ τοῦ ὑφαίνω, ὕφασμαι καὶ ὑφύφασμαι. Ζηνόδοτος.

Ὑφορῶμαι, ἀντὶ τοῦ κρυπτῶς βλέπω.

Ὑψηχέες ἵπποι: — παρὰ τὸ εἰς ὕψος ἀναφέρειν τὸν ἦχον τῶν ποδῶν· ἢ μεγαλόφωνοι, ἢ ὑψαύχενες, Ἰλιάδος ε'.

Ὑψήγορος] ἐκ τοῦ ὕψους καὶ τοῦ ἀγορῶ, γίνεται ὑψαγόρος, καὶ τροπῇ, ὁ τὰ ὑψηλὰ καὶ μεγάλα δημηγορῶν.

Ὑψηλός, ὑψηρός τις ὢν, ὁ εἰς ὕψος ἠρμένος.

Ὑψιπέτηλον, ὑψηλόν.

Ὕσσωπον, ἐκ τοῦ ὕω ὕσω, καὶ τὸ ὢψ ὠπὸς τὸ πρόσωπον, πλεονασμῷ ἑτέρου σ, τὸ ἐπὶ τὴν ὦτα χεόμενον. ἔστι δὲ βοτάνη καθαρτικὴ, ὁμοία σαμψύχῳ. 786

Ὑψιβρεμέτης, ὁ ἐν ὕψει βρέμων, τουτέστιν ἠχῶν.

Ὑψίζυγος, ὁ Ζεύς, ἤτοι ὁ ἐν ὕψει ἔχων τὴν καθέδραν, καὶ πάντων ὢν κυβερνήτης· ἢ ὁ ἐν ὕψει ζυγοστατῶν καὶ ταλαντεύων τὰς μοίρας· ἢ ὁ ὑφ' ἑαυτῷ ὑπεζευχὼς πάντα. Ὧρος.

Ὑψιπέτης] Ἀρίσταρχος ἐβάρυνε, εὑρὼν τὸ, ὠκυπέτα Ζεύς: — ὥσπερ καὶ ἀπὸ τοῦ παντοπώλης παντοπώλα. τινὲς μὲν ἐτόλμησαν περισπᾶν τὸ ὑψιπετῆς, εὑρόντες τὸ ὑψιπετήεις, ὡς τιμήεις τιμῆς. ἀλλ' ἐπὶ μὲν τοῦ τιμῆς, εὕρομεν τιμῆντα χρυσόν: — ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, οὐδὲν εὕρομεν τοιοῦτον. ὅθεν ἐπείσθημεν Ἀριστάρχῳ.

Ὕψιστος] παρὰ τὸ ὕψος ὑψίων ὕψιστος γίνεται· ἢ παρὰ τὸ ἐν ὕψει ἰζάνειν, ὅ ἐστι καθῆσθαι.

Ὕψος] παρὰ τὸ ὄπτω τὸ βλέπω, ὄψος· καὶ τροπῇ, ὕψος· ἀφ' οὗ ἐστιν ὁρᾶν.

Φ.

Φι τὸ στοιχεῖον, ὅτι Φαιόν, τὸ μέλαν· μέλαν δέ ἐστι τὸ σκοτεινόν. οὕτω καὶ τοῦτο παρὰ τὴν ἐκφώνησιν· κακόφωνον γάρ.

Φάανθεν, εἰς τὸ κόσμηθεν.

Φάγομαι] τὸ θέμα, Φήγω τὸ ἐσθίω· ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔφαγον· ὁ μέλλων β', Φαγῶ· (ὅθεν καὶ τὸ ἀποφαγεῖν) ὁ μέσος μέλλων β', Φαγοῦμαι ὤφειλεν εἶναι· ἀλλὰ σεσημείωται τὸ Φάγομαι, πίομαι, ἔδομαι· τὰ δὲ δεύτερα, Φαγῃ, πίῃ, ἔδῃ.

Φαεινός, λαμπρός· ἀπὸ τοῦ Φάος· ὅθεν καὶ Φαείνω τὸ λάμπω· καὶ Φαεινή, ἡ λαμπρά. ὅτε δὲ σημαίνει τὴν λεπτήν, — μάστιγα Φαεινήν, Ὅμηρος.

Φαεσίμβροτος ἠώς, ἡ Φέρουσα Φῶς τοῖς ἀνθρώποις.

Φαέθων] Ἥλιος Φαέθων, Ἰλιάδος λ', λάμπων ἥλιος.

Φαεσφόρους, Φωτοφόρους, Φωτὸς παρεκτικάς, γνώσεις Φωτιζούσας.

Φάη, οἱ ὀφθαλμοί· ὅτι ἐξ αὐτῶν Φῶς προχεῖται· ἢ ὅτι Φωτός εἰσι κριτικοὶ καὶ δεικτικοί.

Φάθι] Φημί, Φήσω. ἔφην, Φάς Φάντος, Φάθι.

Φακή, παρὰ τὸ αἰκίζειν τὰ Φάη, ὡς ὁ ἰατρικὸς λόγος μαρτυρεῖ, Φαικική τις οὖσα· ἢ Φακάκη, ἡ τὰ Φάη κακοῦσα. Φακός μέν, ὁ ὠμός· Φακή δέ, ἡ ἑψηθεῖσα.

Φάκελος, Φορτίον ξύλων.

Φάλαγγες, στίχες, τάξεις· οἱ δέ, τὸ ἐκ πλειόνων τάξεων ὁπλιτικὸν πλῆθος, οἷον πάλαγγές τινες οὖσαι, παρὰ τὸ πέλας καὶ ἐγγὺς ἀλλήλων εἶναι. λέγεται δὲ καὶ τὰ τῶν δακτύλων ἄρθρα, καὶ τὰ νεὼς ὑπερείσματα. ἔνιοι δὲ τὸ στρογγύλον ξύλον καὶ σύμμετρον, Φαλάγγειον. λέγεται δὲ καὶ τοῦ ζυγοῦ ὁ κανὼν Φάλαγξ· καὶ ἐπὶ τῆς νεὼς ἡ διαβάθρα· καὶ ὁ ἀράχνης δέ, ὃν ἔνιοι Φαλάγγειον λέγουσι. λέγεται δὲ καὶ θηλυκῶς, ἡ Φάλαγξ· Πλάτων ἐν Ἑλλάδι. καὶ οἱ κόρακες δὲ παρὰ Ἀττικοῖς Φαλάγγια· ἢ ὅτι τὸ παλαιὸν ξύλοις ἐμάχοντο· Φάλαγγας δὲ τὰς τάξεις ἐκάλουν οἱ ἀρχαῖοι· καὶ Φαλαγγηδόν, τὸ κατὰ τάξιν, Ἰλιάδος β'. Φάλαγγες οὖν, αἱ μὲν τῶν νηῶν, παρὰ τὸ σπᾶν εἰς τὴν ἅλα· αἱ δὲ τάξεις, παρὰ τὸ πελάσαι ἄγχι.

Φαλλικόν, ποίημα αὐτοσχέδιον, ἐπὶ τῷ Φαλλῷ ᾀδόμενον.

Φάλανθοι, Φαλακροί· ἄνθος γὰρ ἡ λευκὴ θρίξ.

787 Φαλακρός, ὁ τὸ ἄκρον ἔχων Φαλόν, ὅ ἐστι λευκόν· παρὰ τὸ Φάος· Φάλιον γὰρ τὸ λευκόν.

Φαλά, κόσμος τῆς περικεφαλαίας· παρὰ τὸ Φάω Φῶ Φάσω, ὄνομα Φαλός, καὶ Φαλά, διὰ τὸ λαμπρότατον· καὶ κόρυθος Φαλός, τὸ προμετωπίδιον ἀνάστημα τῆς περικεφαλαίας· εἰσὶ γάρ τινες ἧλοι λαμπροί, ἕνεκα κόσμου τῆς περικεφαλαίας· Φαλὸν γὰρ τὸ λαμπρόν· ὅθεν καὶ Φαλακρός, ὁ ἔχων Φαλὸν τὸ κάρα· καὶ Φάλαρα, τοὺς προμετωπιδίους ἀσπιδίσκους, τὴν κόσμησιν τὴν κατὰ τὸ μέτωπον τῶν ἵππων· ἢ τὰ τῶν γνάθων σκεπάσματα. ἀπὸ τοῦ Φάος Φαλός καὶ Φάλαρος.

Φαλός, ἀσπιδίσκιόν τι μικρὸν καὶ λαμπρόν· παρὰ τὸ Φάος, ἢ παρὰ τὸ Φῶ ῥῆμα· καὶ Φάλαρα, τὰ κοσμήματα, διὰ τὴν λαμπρότητα· καὶ ῥῆμα, Φαληριῶ· ὅθεν Ὅμηρος ἐπὶ τοῦ, Κύματα Φαληριόωντα. ἐν δὲ τῷ ῥητορικῷ λεξικῷ εὗρον σημαίνειν τὸ Φαλός, βῶλον ἢ λόφον, ἢ ὑπερέχουσαν πέτραν ἐν θαλάσσῃ.

Φαληρεύς, ὁ πολίτης. Φάληροι, δῆμος ἐστὶ τῆς Ἀντιοχίδος· ἀφ' οὗ ὁ δημότης Φαληρεύς.

Φάναι, εἰ μὲν σημαίνει τὸ λέγειν, παροξύνεται, βραχέος ὄντος τοῦ α· καὶ ἔστιν ἐνεστὼς καὶ παρατατικός, ἀπὸ τοῦ Φημί· εἰ δὲ σημαίνει τὸ Φαίνειν, προπερισπᾶται, ἐκτεινομένου τοῦ α· καὶ ἔστιν ἀόριστος πρῶτος, ἀπὸ τοῦ Φαίνω.

Φανῇ] Ἀρίσταρχος καὶ οἱ ἀκριβεῖς γραμματικοὶ ὑποτακτικὸν τοῦτο ἔχουσιν· ἔστι γὰρ ἡ μετοχὴ Φανείς Φανέντος· ἐὰν Φανῇ· καὶ πλεονασμῷ τοῦ η, Φανήῃ.

Φάνης Φάνητος· Τὸν δὴ καλέουσι Φάνητα, ὅτι πρῶτος ἐν αἰθέρι Φαντὸς ἐγένετο· Ὀρφεύς. οὕτως Ὧρος.

Φανοστράτη, Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀθήνησιν ἑταιρῶν ταύτην Φησὶν ἐπονομασθῆναι Φθειροπύλην· ἐπειδὴ ἐπὶ τῆς πύλης ἑστῶσα ἐφθειρίζετο.

Φάνιον, τόπος εἰς ὃν τὰ καθάρματα ἐξέβαλον. ῥητορική.

Φάο] — ἔπος Φάο, μὴ δ' ἐπικεῦθε: — εἰς τὸ Φάσθαι.

Φαρέτρα, ἡ βελοθήκη· εἴρηται παρὰ τὸ Φέρειν καὶ κομίζειν τὰ τιτρώσκοντα. ἡ γενικὴ τῶν πληθυντικῶν, Φαρετρῶν· Ἰωνικῇ διαλέκτῳ, Φαρετρέων· ὑπερθέσει καὶ διπλασιασμῷ γίνεται Φαρετρέῤῥων.

Φάραγξ, ἡ διεσχισμένη γῆ· ἐκ τοῦ ῥήσσω τὸ ῥηγνύω· οὗ ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔῤῥαγον. ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ Φαίνεσθαι ἐν αὐτῇ ῥῆγμα.

Φάραγγες] ἀπὸ τοῦ σπαράσσω, σπαράξω, σπάραξ· τροπῇ, καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ, Φάραξ· καὶ Φάραγξ, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ γ. ἔστι δὲ τὸ ἀπόσπασμα τῆς γῆς.

Φάρμακον, παραμυθία, ὁμιλία· παρὰ τὸ Φέρειν τὸ ἄκος, Φέρακόν τι ὄν· ἐπὶ δὲ τοῦ κακοῦ, παρὰ τὸ Φέρειν τὸ ἄχος, τὸ σημαῖνον τὴν βλάβην· καὶ Φαρμακοτρίβαι, οἱ βαφεῖς οἱ τὰ Φάρμακα τρίβοντες ἢ πωλοῦντες. ῥητορική.

Φαρμακεία, ἐκ τοῦ Φαρμακεύω· τοῦτο ἐκ τοῦ Φαρμακός.

Φαρμάξας, ἀποστήσας, γοητεύσας, ἰατρεύσας. ῥητορική.

Φάρμακος, ὄνομα κύριον. ὅτι δὲ ὄνομα κύριόν ἐστι, Λυσίας Φησίν· Ὁ Φάρμακος ἱερὰς Φιάλας τοῦ Ἀπόλλωνος κλέψας, ἁλοὺς, ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Ἀχιλλέα κατελεύσθη: — καὶ τὰ τοῖς θαργηλίοις ἀγόμενα τούτων 788 ἀπομιμήματα ἐστίν, ὡς Ἴστρος ἱστορεῖ. Δημοσθένης δὲ ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος λέγει, Οὕτως οὖν αὐτὸν ἐξαιρήσας ὁ Φάρμακος: — Δίδυμος περισπᾶν ἀξιοῖ τοὔνομα· ἀλλ' ἡμεῖς οὐχ εὕρομεν οὕτως που τὴν χρῆσιν. Φαρμάκοντα δὲ Δημοσθένης κατὰ Στεφάνου ἔφη. ἔστι δὲ Φαρμάκων, ὁ ὑπὸ Φαρμάκων βεβλαμμένος, ὡς καὶ Θεόφραστος.

Φᾶρος, ἱμάτιον, περιβόλαιον· ἀπὸ τοῦ Φέρεσθαι, οἱονεὶ Φέρός τι ὄν. ἢ παρὰ τὸ τῇ ὑφῇ ἀρηρέναι. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ γυναικῶν. Φάρος δέ, ἡ πρὸ τῆς Αἰγύπτου, παρὰ τὸ Φῶ τὸ Φαίνω Φάρος, παρὰ τὸ Φαίνεσθαι αὐτὴν πρὸ τῆς Αἰγύπτου. ἔχει δὲ καὶ ἄλλον λόγον καὶ ἐπὶ τοῦ προφαινομένου τοῖς πλέουσι πύργου· ἤτοι παρὰ τὸ Φῶς ἀνάπτειν τοῖς πλέουσιν· ἢ παρὰ τὸ Φάω Φάσω· οὗ ὁ παρατατικός, ἔφαον· οἷον, — Φάε δὲ χρυσόθρονος ἠώς: — ὁ δὲ Ὧρος λέγει, ὅτι τῇ Καρίᾳ προσπλεύσαντος Ἀλεξάνδρου, ἡ Ἑλένη παρεκάλει Φάρον τινὰ κυβερνήτην, Κᾶρα τῷ γένει, διασῶσαι αὐτὴν εἰς Λακεδαίμονα· καὶ τοῦτον, ἀναλαβόντα αὐτήν, ἀποῤῥιφῆναι εἰς Αἴγυπτον· ἔνθα, ὑπ' ὄφεως πληγέντα, ἀποθανεῖν. θάψασα δὲ αὐτόν, ἀπ' αὐτοῦ Φάρον ὠνόμασε. Φάρος οὖν, εἰ μὲν ἀρσενικῶς, σημαίνει τὸν τόπον· εἰ δὲ θηλυκῶς, τὴν πόλιν· εἰ δὲ οὐδετέρως, τὸ ἱμάτιον. ἔστι δὲ ὁμώνυμον.

Φαρῶ, σημαίνει τὸ ἀροτριῶ· ἀπὸ τοῦ ἀρῶ, πλεονασμῷ τοῦ Φ· παρ' ὃ καὶ ἄφαρον, τὴν λιπαρὰν γῆν καὶ τὴν πολλάκις ἀροτριωθεῖσαν· Καλλίμαχος, ἄφαρον Φαρόωσι· μέλει δέ σφισιν ὄμπνιον ἔργον: — τὸ Δημήτερος

δηλονότι. ἢ ἄφαρον, τὴν μηδὲν φέρουσαν. ζήτει εἰς τὸ ἀφάροτος.

Φάρυγξ, παρὰ τὸ φέρω, δι' ἧς φέρεται τὸ πνεῦμα· φέρω φέρος καὶ φάρος· καὶ παρώνυμον, φάρυγξ. ὡς Λυκόφρων, — ἐτύμβευσε φάρῳ: — ἀντὶ τοῦ φάρυγγι. Ὦρος δὲ λέγει, δι' ἧς φέρεται ἡ ἰϋγή, ὅ ἐστιν ἡ φωνή. Ἰστέον ὅτι φάρυγξ φάρυγος δι' ἑνὸς γ κλίνεται· καὶ θηλυκῶς μᾶλλον εἴωθε λέγεσθαι, ὡς οἱ Ἀττικοὶ χρῶνται· ἀρσενικῶς δὲ οἱ Δωριεῖς προφέρουσιν. ὁμοίως δὲ καὶ λάρυγος Ἀττικῶς.

Φαρυγίνδην, ὡς ἀριστίνδην, σκώπτοντες τὴν γαστριμαργίαν τῶν χορευτῶν, Ἀττικοὶ λέγουσι. ῥητορική.

Φάσγανον] παρὰ τὸ σφάζω, σφάγανον· καὶ ὑπερθέσει· ἢ σπάγανόν τι ὄν, παρὰ τὴν σπάσιν· ἢ παρὰ τὸ φᾶσθαι, ὅ ἐστι φονεῦσαι.

Φάτο] φημὶ τὸ λέγω· (σημαίνει γὰρ καὶ τὸ φονεύω) ὁ μέλλων, φήσω· ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔφην· ὁ μέσος, ἐφάμην, ἔφασο, καὶ ἔφαο· ὅθεν καὶ Ἰωνικῶς τὸ προστακτικὸν, φάο· τὸ τρίτον, ἔφατο· καὶ τὸ ἀπαρέμφατον, φᾶσθαι. ἢ ἐκ τοῦ φῶ τὸ φαίνομαι, παράγωγον, φημί φήσω, ἐφάμην, ἔφατο· συγκοπῇ, φάτο· οἷον, Ὣς φάτο.

Φάσις, λέγεται μὲν καὶ [ἐπὶ] δημοσίου ἐγκλήματος, ὅταν τις ἀποφαίνῃ [τι] τῶν δημοσίων ἔχοντά τινα μὴ πριάμενον· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ὀρφανικῶν οἴκων· ὅταν γὰρ μὴ ἐκμισθώσειεν οἱ ἐπιτροπευόμενοι τὸν οἶκον, ἔφαινεν αὐτοὺς ὁ βουλόμενος πρὸς τὸν ἄρχοντα, ἵνα μισθωθῇ. ἔφαινε δὲ καὶ εἰ ἐλάττονος ἢ κατὰ τὴν ἀξίαν ἐμεμίσθωτο. τοῦ μὲν οὖν προτέρου τὰς μαρτυρίας, ἔστιν εὑρεῖν παρά τε Δεινάρχῳ καὶ Δημοσθένει· τῆς δὲ περὶ
789 τῶν ὀρφανικῶν [οἴκων] φάσεως, παρὰ Λυκούργῳ.

Φασίμη, κύλιξ· παρὰ τὴν φάσιν τὴν ἔνδειξιν.

Φασιανός, συκοφάντης, παρὰ τὴν φάσιν· ἢ παρὰ τὸ φαίνω ῥῆμα. Φασιανοί, ἀλεκτρυόνες καὶ ὄρνεις τινές.

Φασκώλιον, [illegible] πήρα τις, οὕτως ἐκαλεῖτο. ὡς Ἰσαῖος καὶ Λυσίας εἰρήκασιν. οὕτως ἔχει εἰς τὸ ἄλλο. Φασκώλιον, τὸ δερμάτινον βαλάντιον, οἱονεὶ Ἀσκώλιον, τὸ ἀσκῷ ἐοικός· φάσκωλον δὲ, τὸ μέγα, εἰς ὃ τὰ ἱμάτια ἐμβάλλεται· [καὶ πρός γε] μεστὸν κατὰ τὸ πλέον καὶ ἐμβριθέστατον ποιῶν τὸ φασκώλιον: — οὕτως εἶχεν εἰς τὸ αἱμωδεῖν. εὗρον ἐγώ. τὸ δὲ φάσκωλος, ἱμάτιόν ἐστιν ὃ φορεῖται· φασκώλιον, ἄγγος δεκτικὸν βιβλίων καὶ ἱματίων καὶ ἀργυρίου· τάχα δὲ ἐστὶ καὶ τὸ ποτήριον.

Φάτνη] παρὰ τὸ φαγεῖν φάγνη καὶ φάτνη. δύναται δὲ καὶ παρὰ τὸ πάω πῶ τὸ ἐσθίω, ὡς τὸ πάσσασθαι, πάτνη καὶ φάτνη.

Φατνωτόν, τὸ σανιδωτόν· φατνώματα, σανιδώματα, στέγη διάγλυφα. ῥητορική.

Φατρία, σύνταγμα· Ὦρος· οἷον πατρία, ὅταν ἀφ' ἑνὸς καὶ εὐγενοῦς ἀνδρὸς, ὡς πατρὸς, κατὰ διαδοχὰς, ἐπέκτασιν λάβῃ τὰ γένη, τό τε ἐπί τινα ἀναφέρεσθαι, ὡς Ἡρακλεῖδαι, καὶ Ἀχαιμενίδαι ἀπὸ Ἀχαιμένους παρὰ Πέρσαις.

Φαυλία, ἡ κότινος, καὶ ἁπλῶς εἶδος ἐλαίας· ῥητορική. Φαύλια μῆλα, εἶδός τι μήλων.

Φαυλίζει, [illegible]

Φαῦλος] παρὰ τὸ φῶ τὸ φαίνω, παράγωγον, φαύω τὸ λάμπω· γίνεται φαῦλος, ὁ φανερούμενος εἰς ἃ ἐργάζεται· ἢ ἐπὶ αἰσχροῖς πράγμασι διάδηλος καὶ φανερός. ἢ παρὰ τὸ παύω παῦλος καὶ φαῦλος· τὸ γὰρ κακὸν, ταχὺ παύεται· τὸ δὲ καλὸν, οὐδέποτε. Φαῦλον, σημαίνει δέκα· τὸ ἁπλοῦν, Εὐριπίδης Λικυμνίῳ, Φαῦλον ἄκομψον τὰ μέγιστ' ἀγαθά: — ἁπλοῦν καὶ ἀπονήρευτον λέγεται. ἔστι δ' ὅτε τίθεται καὶ ἐπὶ τοῦ κακοῦ καὶ τοῦ τυχόντος· Πλάτων ἐν τῷ περὶ ψυχῆς, Φαῦλον πρᾶγμα, ἔφη, ζητεῖς: — καὶ φαῦλον πρᾶγμά ἐστι, τὸ τυχὸν πρᾶγμα. καὶ ἐπὶ τοῦ ἁπλῶς πρὸς τὸ οὕτω τυχόν· [Πλάτων.] Πρᾶγμα δ' ἔσται, ὡς ἔοικεν, οὐ φαῦλον, οὐδὲ μικρᾶς δεομένου ἀρετῆς: — τάττοιτο δ' ἂν καὶ ἐπὶ τοῦ μοχθηροῦ, ὅταν ἀντιδιαστέλληται πρὸς τὸ σπουδαῖον. τεθείη δ' ἂν καὶ ἐπὶ τοῦ μεγάλου· Σοφοκλῆς Αἰχμαλώτισιν, Εἰ μικρὸς ὢν, τὰ φαῦλα νικήσας ἔχω: — καὶ ἐπὶ τοῦ ῥᾳδίου Πλάτων Πολιτικῶν πρώτῳ, Καὶ φαῦλόν γε, ἔφη, ἴσως αὐτοῖς προστάξομεν· καὶ τούτων δ' ἔτι ἐγὼ φαυλότερον: — τάττεται καὶ ἐπὶ τοῦ μικροῦ καὶ εὐκαταφρονήτου, ὡς Δημοσθένης· καὶ ἐπὶ τοῦ ταπεινοῦ καὶ πένητος καὶ ἀδόξου καὶ ἀνοήτου. ῥητορική. διαφέρει δὲ φλαύρου· φλαῦρον μὲν γάρ ἐστι τὸ μικρὸν καὶ κοῦφον κακόν· φαῦλον δὲ, τὸ μέγα.

Φαυλίζω] Ἐνεμέσιζε δὲ καὶ ἀπεφαύλιζε τὰ λεγόμενα.

Φαύστιγγες, οἱ ἐκ τοῦ πυρὸς ἐν ταῖς κνήμαις σπίλοι. οὕτως Ἀριστοφάνης.

Φαιδρωπόν, τὸ τερπνὸν καὶ χάριεν πρόσωπον.

Φαίδιμος, ὁ λαμπρός· παρὰ τὸ φαίνω, φαίνιμος καὶ φαίδιμος.

Φαίνων, δεικνύων· ἀπὸ τοῦ φαείνω, ἀποβολῇ τοῦ ε, καὶ κατὰ συναίρεσιν, φαίνω, ὡς ἀείρω, αἴρω. Φαινόμενα, 790
οὐ μέντοι ὄντα γέ που τῇ ἀληθείᾳ· Πλάτων.

Φαιόν, χρῶμα σύνθετον ἐκ μέλανος καὶ λευκοῦ, ἤγουν [illegible].

Φαινόλης, χιτών· οἱ δὲ παλαιοὶ ἐφεστρίδα, ὡς τὸ, Τὰν φαινόλαν ἀποδύσασθαι: — τουτέστι τὸ ἱμάτιον. παρὰ τὸ φαίνεσθαι ὅλον.

Φελόνης, εἰλητὸν τομάριον, βέμβρανον· ἢ γλωσσόκομον, ἢ χιτώνιον.

Φελλός, ὄρος ἐστὶν ἐν Ἰταλίᾳ, ἐν ᾧ γίνονται πεῦκαι ὑπερμεγέθεις· ἐκ δὲ τούτων τῶν δένδρων γίνεσθαι τοὺς φελλοὺς, οἷς κέχρηνται πρὸς κουφισμὸν τῶν σωμάτων.

Φελλέα, τὰ πετρώδη καὶ αἰγίβοτα χωρία, ὡς Ἰσαῖος.

Φελλεύς, σκληρὸς καὶ πετρώδης τόπος.

Φενακισθέντες, χλευασθέντες, ἀπατηθέντες· ἀπὸ τοῦ φενακίζω· τοῦτο, παρὰ τὸ τὰς φρένας αἰκίζειν. Φενακίζειν οὖν, τὸ ἀπατᾶν· ὅπερ οἱ ἀρχαῖοι φηνακίζειν ἔλεγον. πεποίηται δὲ τοὔνομα κατ' ἐναλλαγὴν γράμματος, παρὰ τὴν πηνίκην, ἥτις ἐστὶ περίθετος κόμη, διαπατῶσα τοὺς πολλούς· ἢ παρὰ τὴν φενάκην· ἔστι δὲ κόσμος γυναικεῖος, ἡ λεγομένη οὐρά. τὸ φε, ψιλόν. ἢ παρὰ τὸ φηλοῦν πεποίηται, ὅπερ ἐστὶ τὸ ἀπατᾶν.

Φέναξ, χλευαστής, ἀπατεών.

Φεννίς, παιδιὰ διὰ σφαίρας γινομένη· ἔστι καὶ [illegible], ἀπὸ τοῦ φενακίνδα, κατὰ συγκοπήν. ἀπὸ τῆς ἀφέσεως τῶν σφαιριζόντων· ἢ ἀπὸ τοῦ φενακίζειν ἐν τῷ ῥίπτειν, καὶ μὴ ῥίπτειν ἐκεῖσε, ἀλλ' ἑτέρωσε· ἢ ἀπὸ Φενεστίου τοῦ ἐφευρόντος αὐτήν.

Φεραυγής, κατάλαμπρος, ὁ φέρων τὴν αὐγήν.

Φερέγγυος. Φερέγγυος, ἀξιόπιστος ἐγγυητής, φέρων τὸ βέβαιον, ἀσφαλής. Φέρειν λέγεται καὶ τὸ λαμβάνειν· καὶ μισθοφόρος ἀπὸ τούτου.

Φέρεκλος, ἁρμόζον ὄνομα τέκτονι. οἷον Φερέκλανός τις ὤν.

Φερέοικος. καὶ Φέροικος, ὁ κοχλίας καὶ ἡ χελώνη· ἔνιοι δὲ ζῷον λευκὸν ὅμοιον γαλῇ, ὑπὸ δρυσὶ καὶ ἐλαίαις γινόμενον, βαλανοφάγον, οὕτω καλούμενον ὑπ' Ἀρκάδων· οἱ δὲ, ζῷον σφηκὸς εὐμεγέθους μέγιστον.

Φερέσβιος, ζωοποιός. ὡς Φερέπονος. οὕτω καὶ Φερέβιος· καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ. περὶ παθῶν.

Φέρενα] τοῦτο κατὰ διάλεκτον· οἱ γὰρ Αἰολεῖς λέγουσι τὴν Φερνὴν Φέρενα· ἴσως προφερέστερον, παρὰ τὸ Φέρειν· προὶξ γάρ ἐστιν· ἦν γὰρ ἠλογημένον τὸ Φέρνη· τὰ γὰρ εἰς νη λήγοντα δισύλλαβα, ἔχοντα πρὸ τέλους τὸ ρ, βαρύνεται, οἷον τάρνη, πτέρνη· μόνον τὸ Φερνὴ ὀξύνεται. ἐὰν δὲ δώσῃ τις τὸν πλεονασμὸν Αἰολικὸν εἶναι, καὶ εἴπῃ Φέρενα, καὶ μιμήσηται τὸ Ἑλένη, ἀπολ[illegible] τὸ [illegible]. περὶ [illegible]. Εὐριπίδης Μηδείᾳ. Φερνὴν δὲ τὴν προῖκα καὶ Αἰσχίνης καὶ Μένανδρος· ἀπὸ τοῦ ἐπιΦέρεσθαι αὐτήν.

Φέρνιξ, προὶξ· ἀπὸ τοῦ Φέρειν ὄνησιν.

ΦερσεΦόνη, παρὰ τὸν Φέρσω μέλλοντα, ἡ Φέρουσα πάντα καὶ Φθείρουσα· ἡ αὐτὴ γάρ ἐστι τῇ γῇ.

Φερέτρῳ, τῇ τῶν νεκρῶν κλίνῃ· παρὰ τὸ Φέρειν. Κείμενον ἐν Φερέτρῳ. Ἰσαῖος.

Φέριστον, ἐξοχώτατον, ἢ ἀγαθόν.

791 Φέρτερον, κρεῖττον, ἢ ταχύτερον· ἀπὸ τῶν ἀχθοΦόρων. καὶ ἀΦαυρότερος, ὁ τοῦ Φέρειν οἷόν τε ἥττων κατὰ δύναμιν. γίνεται δὲ τὰ συγκριτικὰ ἀπὸ ὀνόματος, ὡς τὸ ὀξὺς, ὀξύτερος· ἀπὸ ῥήματος, ὡς Φέρω Φέρτερος· ἀπὸ ἐπιρρήματος, ὡς πάλαι παλαίτερος.

Φευκτέος] τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ος ὀξυτόνων, διὰ τοῦ έος γινόμενα, διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφεται, ψεκτός, ψεκτέος· Φευκτός, Φευκτέος.

Φέψαλος, σπινθὴρ ὁ ἀναΦερόμενος ἐκ τῶν καιομένων ξύλων.

Φείδομαι, παρὰ τὸ Φεύγειν τὸ δοῦναι· ἢ παρὰ τὸ Φεύγομαι, Φεύδομαι· καὶ τροπῇ τοῦ υ εἰς ι, Φείδομαι. τοῦ δὲ Φιδὸς ὀνόματος γράφεται τὸ Φι διὰ τοῦ ι· εἰ γὰρ ἐγράΦετο διὰ διΦθόγγου, Φοῖδος ἂν ἐλέγετο τὸ ῥηματικὸν ὄνομα.

Φειδωλός, Φειδόμενος, κνιπός. παρὰ τὸ Φείδω Φειδωλός, ὁ Φεύγων τὸ διδόναι· καὶ Φειδυλός, ὁμοίως· καὶ Φείδων ὄνομα κύριον μετοχικόν, ὡς λάμπω Λάμπων, καὶ στίλβω Στίλβων.

Φειδὼ, πρόνοια, Φεισμονή, εὐσπλαγχνία. σημαίνει δὲ καὶ τὴν Φροντίδα· οἷον, Οὐ γάρ τις Φειδὼ νεκύων κατατεθνειώτων, Ἰλιάδος ή.

Φηγός, δρῦς, ἡ πεύκη· παρὰ τὸ Φώγεσθαι, ὅ ἐστι καίεσθαι. τὰ γὰρ ἔσω τῶν βαλάνων ἐσθίοντες, τὰ ἔξω ἔκαιον πρὸς θέρμην. ἢ παρὰ τὸ Φαγεῖν ἐξ αὐτῆς τὰς βαλάνους τοὺς ἀνθρώπους. καὶ Φήγινος, δρυΐνος.

Φηγαιεῦσι, δῆμος τῆς Αἰαντίδος Φυλῆς.

Φηγοῦς, δῆμος τῆς Ἐρεχθηΐδος.

Φῆναι, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἐστὶν, ὡς τὸ στῆναι· ἢ πρῶτος ἀόριστος, ἔΦανα, Φᾶναι, καὶ Φῆναι Ἰωνικῶς, ὡς μιᾶναι μιῆναι.

Φήη, εἰς τὸ ἀλάη.

Φηλώματα, ἐξαπατήματα· Φηλοῦν γὰρ τὸ ἀπατᾶν· καὶ Φηλώσεις, τὸ ἀπατήσεις· ἔνθα καὶ Φήληξ τὸ ἠρέμα πεπανθὲν σῦκον· καὶ Φήληκας δὲ Φαμὲν, τὰ διαπατῶντα τὰς ὄψεις σῦκα, ὡς εἴη πέπειρα.

Φήμη] ὡς ἀπὸ τοῦ γνώσω γίνεται γνώμη, οὕτω παρὰ τὸ Φῶ Φήσω, Φήμη· τοῦτο παρὰ τὸ Φῶς· Φῶς γὰρ τῶν πραγμάτων οἱ λόγοι. γράφεται δὲ καὶ διὰ τοῦ ι, ὡς ἐν Ἰλιάδος κ', Εἴ τινά που καὶ Φῆμιν ἐνὶ Τρώεσσι πύθοιτο.

Φῆσι, κατ' ἐπέκτασιν ἐστὶ τῆς σι συλλαβῆς, ἀπὸ τοῦ ἐὰν Φῶ, ἐὰν Φῇ. εἰς τὸ παμΦανόωντα. Ἰστέον ὅτι τὸ Φημί, γινόμενον μὲν ἀπὸ τοῦ Φῶ, οὐκ ἀναγκάζεται διπλασιάζεσθαι καὶ γενέσθαι πίΦημι, ὡς τίθημι· ἐπειδὴ τὰ ἐγκλιτικὰ οὐ θέλει ὑπερβαίνειν τὴν δισυλλαβίαν.

Φηρῇ] οἷον, — εὐνημένη ἐνὶ Φηρῇ: — τὸ Φηρῇ περισπᾶται κατὰ τὴν παράδοσιν· ἡ μέντοι ἀναλογία ἠξίου βαρύνεσθαι· τὰ γὰρ εἰς ρα δισύλλαβα μονογενῆ τῷ η παραληγόμενα βαρύνεται, Ἥρα.

Φῄς, εἰς τὸ βῇ. Δεῖ γινώσκειν, ὅτι τὸ Φῄς τοῦτο, κάκιστον· ἐνεστώς ἐστι δευτέρου προσώπου, καὶ σὺν τῷ ι γράφεται· καὶ ὅσον κατὰ ἀναλογίαν, οὐκ ὤΦειλεν ἔχειν τὸ ι· τὰ γὰρ εἰς μι, τροπῇ τῆς μι εἰς ς, τὸ δεύτερον ποιοῦσιν. εἰ οὖν τὸ Φημὶ οὐκ ἔχει τὸ ι, (τὰ γὰρ εἰς μι οὐ θέλει διΦθόγγῳ παραλήγεσθαι, χωρὶς τοῦ εἰμὶ καὶ εἶμι) δῆλον ὅτι οὐδὲ τὸ Φῂς ὤΦειλεν ἔχειν τὸ ι· ἀλλὰ κατὰ ἱστορίαν, ἤγουν κατὰ παράδοσιν, ἔχει τὸ ι προσγεγραμμένον. πότε γὰρ τῇ ἱστορίᾳ χρώμεθα; ἡνίκα τι κατὰ παράδοσιν γράφεται, ὥσπερ τὸ σπείρω. 792
Ἰστέον δὲ ὅτι ἡ ἱστορία διττή ἐστιν· ἔστι γὰρ ἡ χρῆσις, ἥτις καὶ ὡς ὕλη ὑπόκειται τῇ ὀρθογραΦίᾳ. λέγεται δὲ ἱστορία καὶ ἡ μαρτυρία τῶν ἀρχαίων καὶ ἐνδόξων ἀνδρῶν· ἥτις καὶ ὄργανόν ἐστι τῆς ὀρθογραΦίας. διὰ τοῦτο καὶ ἔσχατον τέτακται ἡ ἱστορία· ἐπειδὴ οὐκ ἀεὶ κεχρήμεθα αὐτῇ, ἀλλ' ὅτε οὐ δυνατόν ἐστι τὴν λέξιν διὰ τῶν ἄλλων κανόνων ὀρθῶσαι, ἀναλογίας, διαλέκτου, ἢ ἐτυμολογίας· τούτου χάριν τελευταία ἐπάγεται. τινὲς δὲ θέλουσι λέγειν παρὰ τὸ Φῄς· ὅτι τὸν μὲν τόνον, ἀπὸ τῶν εἰς μι ἔσχε· τὴν δὲ γραΦὴν, ὡς ἀπὸ τῶν εἰς ω, ἀπὸ τοῦ Φῶ· τὰ γὰρ εἰς ω θέλει ἔχειν ἐν δευτέρῳ καὶ τρίτῳ προσώπῳ δίΦθογγον μετὰ τοῦ ι. ἄλλοι δὲ θέλουσιν αὐτὸ εἶναι Δωρικὸν, ὥσπερ το ζῇς· οἷστισι καὶ ὁ τόνος ἀντίκειται· ὤΦειλε γὰρ περισπᾶσθαι· καὶ τὸ δεύτερον τῶν ἑνικῶν· ὤΦειλε γὰρ ἀποβολῇ τοῦ ς ποιεῖν τὸ γ'.

Φθάμενος, Φθάσας. ἐκ τοῦ θέω τὸ τρέχω, πλεονασμῷ τοῦ Φ, Φθέω, ἔστι Φθῶ, σημαῖνον τὸ καταλαμβάνω· ὅθεν Ἰλιάδος λ', Φθῆσε τέλος θανάτοιο: — οὗ παράγωγον, Φθῆμι· ὁ παθητικὸς ἐνεστὼς, Φθάμαι· ἡ μετοχὴ, Ὅς μ' ἔβαλε Φθάμενος, Ἰλιάδος ε'. οἱ δὲ Φασὶν ἀπὸ τοῦ Φθαζόμενος, κατὰ συγκοπήν· ὡς οἶμαι, οὐ καλῶς. τὸ δὲ Φθῶ γίνεται ἀπὸ τοῦ Φθίω τὸ Φθείρω· οἱ γὰρ καταλαμβάνοντες Φθείρουσι τὸν δρόμον καὶ ἐλαττοῦσι τοῦ καταλαμβανομένου.

Φθάνει, προήκει, προλαμβάνει· παρὰ τὸ Φθείνω. ἐκ δὲ τοῦ Φθάζω Φθάσω, γίνεται τὸ ὑποΦθάς, ἀντὶ τοῦ προΦθάσας, προλαβών.

Φθαίη] ἀπὸ τοῦ Φθάς Φθάντος, τὸ εὐκτικὸν, Φθαίην, Φθαίης· καὶ παραΦθαίη, Ἰλιάδος κ', ἀντὶ τοῦ παραδράμοι, Φθάσοι, παρέλθοι, προλάβοι. σημαίνει καὶ τὸ Φθείρειν. τὸ δὲ Φθάς, μετοχή ἐστιν, ἀπὸ τοῦ Φθῆμι, ἔΦθην.

Φθέγμα] ὁ μὲν Ὦρος, δι' ἑνὸς γ λέγει γράΦεσθαι· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς, διὰ δύο, Φθέγγμα· καὶ ἴσως παρὰ τὸ Φθέγγομαι· τὸ δὲ Φθέγγεσθαι κατὰ πλεονασμὸν τοῦ θ γίνεται· παρὰ γὰρ τὸ Φῶ τὸ λάμπω, γίνεται Φέγγος· καὶ Φέγγω, Φθέγγω· παρὰ τὸ εἰς Φῶς ἄγειν τὰ τοῦ νοῦ.

Φθείρ, παρὰ τὸ Φθείρω, ἢ ἀπὸ Φθορᾶς σωματικῆς γινομένη. λέγεται δὲ Φθεὶρ καὶ ὁ τῆς πίτυος καρπὸς, τὰ λεγόμενα στροβίλια.

Φθειρῶν τ' ὄρος ἀκριτόΦυλλον: — ὁ μὲν τεχνικὸς, διὰ τοῦ ι γράΦεσθαι λέγει ὅτι παρὰ τὸ Φθεὶρ γέγονε, τοῦ ἐπὶ υἱοῦ τοῦ Ἐνδυμίωνος. ἕτεροι δὲ, διὰ διΦθόγγου λέγουσι, παρὰ τὸ Φθεὶρ, ὃ σημαίνει τὴν πίτυν· εἰσὶ γάρ τινες πίτυες Φθεῖρας ποιοῦσαι. τὸ ὄρος τὸ ἔχον Φθεῖρας, τουτέστι πίτυας. οἱ δὲ, παρὰ τὸ Φθεὶρ λέγουσιν ὁ λῃστής, τουτέστιν ὁ Φθείρων· οἱονεὶ, τὸ ὄρος τῶν λῃστῶν. οἱ δὲ, ὅτι Φθεῖρες λέγονται οἱ θῆρες, παρὰ τὸ Φθείρειν· τὸ ὄρος τῶν θηρῶν. ΛυκόΦρων.

Φθισήνωρ, σημαίνει τὸν φθείροντα τοὺς ἄνδρας. ἔστι φθείω, διὰ τῆς ει διφθόγγου· ἔστι καὶ φθίω, διὰ τοῦ ι· καὶ φθίμη· ἀμφότερα δὲ σημαίνει τὸ φθείρω· ὅθεν τὸ, — φθίσει σε τεὸν μένος, Ἰλιάδος ζ· εἴτε ἀπὸ τοῦ φθείω, εἴτε ἀπὸ τοῦ φθίω· ἐξ οὗ καὶ τὸ φθιάσθαι. πλεονασμῷ τοῦ ν, γίνεται φθίνω· ὅθεν φθινύ-
793 θω. τὸ φθείρομαι· καὶ φθινόπωρον, παρὰ τὸ φθείνειν τὴν ὀπώραν ἐν αὐτῷ.

Φθισίβροτος, ἡ διαφθείρουσα τὸν ἄνδρα· παρὰ τὸ φθίω φθίσω.

Φθόϊς φθοῖς. εἶδος πλακοῦντος· οὗ τὴν κατασκευὴν οὕτω τὶς περιλαλεῖ· τυρὸν ἐκπιέσας, τρίβε· καὶ ἐμβαλὼν εἰς κόσκινον χάλκεον, διήθει· εἶτα ἐπίβαλον μέλι, καὶ σιλίγνεως ἡμίσειαν, ὅ ἐστιν ἥμισυ μέτρου· καὶ συμμάλαξον εἰς ἕν.

Φθιῶται. ἐκαλοῦντο οἱ τοῦ Ἀχιλλέως. ἀπὸ τῆς Φθίας χώρας, Φθιώτης· Φθίοι δὲ, οἱ τοῦ Πρωτεσιλάου, ἀπ' ἀνδρὸς Φθίου τοὔνομα.

Φθόη] τὴν νῦν φθίσιν λεγομένην οὕτως ἐκάλουν, ὡς Δημοσθένης. ἢ ὄνομα πάθους ἐξ αἵματος ἀγωγῆς.

Φθίσις, ἡ σῆψις.

Φθόνος, πάθος λύπης ἐπὶ τῇ τῶν πέλας εὐπραγίᾳ. Ὧρος, παρὰ τὸ φθάνειν· οἱ δὲ, παρὰ τὸ φρενῶν παραίτιον εἶναι πολλάκις· εἴγε βάσκανος, παρὰ τὸ τοῖς φάεσι καίνειν. ἐγὼ δὲ οἶμαι, παρὰ τὸ φόνος, φθόνος.

Φθορὰ, παρὰ τὸ φθίσθαι ῥᾷον, ἤτοι σήπεσθαι εὐχερῶς.

Φιάλη, κατὰ μετάθεσιν τοῦ π εἰς φ, πιάλη τὶς οὖσα, παρὰ τὸ πίω, ἢ τὸ πιεῖν ἅλις παρέχουσα, ὅ ἐστι δαψιλῶς.

Φιαρὸς] Καλλίμαχος, — φιαρὴ τῆμος ἀνέσχεν ἕως: — παρὰ τὸ φάος, φαερός· τροπῇ τοῦ ε εἰς ι, καὶ ὑπερθέσει, φιαρός.

Φιβάλεως, γένος συκῆς. λέγουσι δὲ οὕτω καὶ τὰς μυῤῥίνας. Ἀπολλοφάνης τὰ σῦκα, φιβάλεα· καὶ φιβαλέαι, ἰσχάδες.

Φιλακίζεται, χαριεντίζεται.

Φιλαπεχθήμων, φιλομίσητος. Φίλεχθρος, φιλόμισος.

Φιλεῖ γάρ πως, τέρπεται γάρ πως.

Φίλεργος, φιλόπονος. Φιλεριστῆσαι, φιλονεικῆσαι.

Φίλαι] Ἰλιάδος κ', — νῦν αὖτέ με φίλαι Ἀθήνη: — ἀντὶ τοῦ φιλοφρόνησον, καὶ φίλον ἥγησαι. β' προσώπου Ἰωνικῶς.

Φιλαμένη Δημήτερα: — ἀπὸ τοῦ φιλῶ, φιλήσω· ὁ ἀόριστος πρῶτος κατὰ συγκοπὴν, ἔφιλα· ὁ μέσος, ἐφιλάμην· ἡ μετοχὴ, φιλάμενος· καὶ τὸ θηλυκόν. ἢ ἀπὸ τοῦ φίλος, φίλλω· ὁ μέλλων, φιλῶ· ὁ ἀόριστος, ἔφιλα.

Φιλέεσκον] φιλῶ, φιλήσω· καὶ οἱ Δωριεῖς τρέπουσι τὸ η εἰς δύο εε, καὶ γίνεται φιλέεσα· καὶ πλεονασμῷ τοῦ κ, φιλεέσκω· ὁ παρατατικὸς, ἐφιλέεσκον.

Φίλιος Ζεὺς. ὁ τὰ περὶ τῆς φιλίας ἐπισκοπῶν.

Φιαλεῖδαι, γένος Ἀθήνησι.

Φιλῖνος] τὰ διὰ τοῦ ινος ὀνόματα, ἢ κύρια εἰσιν, ἢ ἐθνικὰ, οἷον Σκοπελῖνος, Ἀκραγαντῖνος, ὁ πολίτης· ἢ ἐπίθετα, ὡς τὸ, ῥιγῖνος, ὁ δεινός· ἢ προσηγορικὰ, ὡς ἐχῖνος, γελασῖνος· (γελασῖνοι δέ εἰσιν αἱ γενόμεναι κοιλότητες εἰς τὸ πρόσωπον ἐκ τοῦ γελᾶν) ἢ ὑποκοριστικὰ, οἷον Φιλῖνος· (σημαίνει δὲ τὸν φίλον) παλλακῖνος, ὁ ἀπὸ παλλακῆς. ταῦτα δὲ, εἰ μὲν ἀπὸ ὀνόματος παραχθῶσιν, ἢ ἀπὸ εὐθείας, ἢ ἀπὸ γενικῆς παράγονται, φίλος, φιλῖνος· ἀγαθὸς, ἀγαθῖνος· εἰ δὲ ἀπὸ ῥήματος, ἢ ἀπὸ ἐνεστῶτος, ἢ ἀπὸ μέλλοντος· ἐχιῶ, ἐχῖνος· πραξιῶ, πραξῖνος. τὸ δὲ σεβεῖνος διὰ διφθόγγου γράφεται.

Φιλήτης, ὀξυνόμενον μὲν, σημαίνει τὸν ἐραστήν· παροξυνόμενον δὲ, τὸν κλέπτην. παρὰ τὸ ὑφελέσθαι γίνεται 794
ὑφειλέτης· καὶ κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ υ καὶ τοῦ ε, καὶ ἐκτάσει τοῦ ε εἰς η, γίνεται φιλήτης. πολλὰ δὲ πάθη ἐνταῦθα γέγονε. λέγει δὲ ὁ Τρύφων, ὅτι συνέπαθεν ἡ φωνὴ τῷ σημαινομένῳ, ὡς ἡμισυκύκλιον, ἡμικύκλιον· λείπω, λιμός· ὁ γὰρ κλέπτης ἔνδειαν ποιεῖ· οὗ χάριν καὶ φωνῆς ἔνδειαν ἐνεδέξατο. κρεῖττον δέ ἐστιν εἰπεῖν, ὅτι ὥσπερ παρὰ τὸ οἰκῶ γίνεται οἰκέτης, καὶ γαμῶ γαμέτης, οὕτω καὶ παρὰ τὸ φιλῶ φιλέτης· ἐν ἐκτάσει τοῦ ι, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς η· παρὰ τὸ φιλεῖσθαι, κατ' ἀντίφρασιν, ὁ μισούμενος.

Φίλος, ἀπὸ τοῦ γινομένου κατὰ τὸ φιλεῖν ἤχου· ἢ παρὰ τὸ πίνω· ἀπὸ γὰρ συμποσίων εἰώθασιν οἱ φίλοι γίνεσθαι. τοῦτο δὲ, καὶ τὸ ἀνὴρ καὶ ἀνεψιός, καὶ Ἀπόλλων καὶ Ἄρης, παρὰ τῷ ποιητῇ ἐκτείνεται καὶ συστέλλεται. ἐκ δὲ τοῦ φίλος, καὶ φιλόω φιλῶ τὸ ἀγαπῶ, φιλώσω· ἐξ οὗ καὶ τὸ φιλωθείς.

Φιλοθεάμονες, φιλοθεωρηταί.

Φιλοδεσποτεύομαι, οὕτως Ἀναξίλας.

Φιλογοργότερος, ἀπὸ τοῦ φιλόγοργος. οὐ γάρ ἐστι σύνθετον, ἀλλὰ παρασύνθετον. εἰ γὰρ ἦν σύνθετον, ὤφειλεν εἶναι κοινὸν τῷ γένει, ὡς τὸ φιλότεκνος.

Φιλοκομπῶν, μεγαλοῤῥημονῶν, ἑαυτὸν ὑψῶν.

Φιλοκτέανος, φιλοχρήματος, φιλοκτήμων.

Φιλοκτεανώτατος, παρὰ τὸ φίλος καὶ τὸ κτέανον· τοῦτο παρὰ τὸ κτῶ κτάνον, ὡς τύπτω, τύπανον· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε, κτέανον.

* Φιλοπράγμων, ὁ πολυπράγμων· ἐκ τοῦ φιλεῖν τὰ πράγματα.

Φιλομειδὴς, φιλόγελως· παρὰ τὸ μέδειν τὸ βασιλεύειν τοῦ φιλεῖν, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ι· ἢ παρὰ τὸ μειδιῶ τὸ γελῶ.

* Φιλοπωριστὴς, ὁ φιλῶν τὰς ὀπώρας.

Φιλοπότης] Ἰστέον ὅτι διαφέρει· φιλοπότης μὲν διὰ τοῦ ο μικροῦ, ὁ φιλῶν πότους καὶ συμπόσια· φιλοπώτης δὲ διὰ τοῦ ω μεγάλου, ὁ φιλῶν πολλὰ πίνειν· πῶμα γὰρ τὸν ποτὸν, καὶ οὐ πόμα. οὕτως Ἡρωδιανὸς εἰς τὰ ζητούμενα τῶν μερῶν τοῦ λόγου.

Φιλόπονος, φιλεργὸς, ὁ περὶ τὸ πονεῖν πρόθυμος.

Φιλοσοφεῖν, σπουδάζειν, ἢ πονεῖσθαι.

Φιλότης, σημαίνει δύο· τὴν συνουσίαν, ὡς τὸ, — φιλότητα τραπείομεν εὐνηθέντες: — σημαίνει καὶ τὴν φιλίαν, ὡς τὸ, — ἢ φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι τιθεῖμεν.

Φιλοτησία, φιλία, δεξίωσις διὰ τῆς φιάλης· ἢ κύλιξ, ἣν κατὰ φιλίαν προὔπινον τοῖς φίλοις, οὕτως ἐκαλεῖτο· καὶ φιλοτησίαν προπίνειν ἐστὶν, ἡνίκα τις ἐν ἀρίστῳ ἀπὸ τῆς [illegible] αὐτῇ [illegible] μέρος. τὸ λοιπὸν παράσχῃ φίλῳ, χαρισάμενος αὐτῷ καὶ τὴν φιάλην.

Φιλοτίμως, μεγαλοδώρως, ὑπερμέτρως, ἐπιμελῶς.

Φιλοτιμεῖται, [illegible], ἀγαπᾷ.

Φιλοτιμία, δωρεά· ἢ πλεονεξία, ἢ κενοδοξία.

Φιλοφροσύνη, φιλοφρόνησις, φιλία.

Φιλοφρονέστατα, φιλικώτατα. Φιλοφρονούμενα, παραμυθούμενα.

Φίλυδρα, φιλοῦντα τὸ ὕδωρ. Φιλυδρίας, φιλῶν τὸ ὕδωρ. 795

Φ[illegible], [illegible].

Φίλυρα, φυτὸν ἔχον φλοιὸν βύβλῳ παπύρῳ ὅμοιον, ἐξ οὗ τοὺς στεφάνους πλέκουσι.

Φίλτερον] πᾶν συγκριτικὸν εἰς ρος λῆγον ὑπερδισύλλαβόν ἐστι· τὸ μέντοι φίλτερον, καίτοι ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὂν, διαφωνεῖ ὡς πρὸς τὰ συγκριτικά· οὐκ ἔχει γὰρ

τοῦ πρωτοτύπου τὸ ο. πεποίηται οὖν παρὰ τὸ Φίλος, Φιλώτερος· (ἐξ οὗ τὸ θηλυκὸν, Φιλῶ παιδοφιλοτέρα) καὶ κατὰ συγκοπὴν, Φίλτερος.

Φιλτέας] παρὰ τὸ Φιλῶ, Φιλτός ῥηματικὸν ὄνομα· οὗ παράγωγον Φιλτέας, ὡς πρῶτος, Πρωτέας· ἄριστος, Ἀριστέας. Φιλτέας δέ ἐστιν, ὁ καὶ καλούμενος ἱστορικός, ὁ τὰ Νάξια συνθείς.

Φίλτρον, δύναται παρὰ τὸ Φίλω βαρύτονον εἶναι· καὶ ἀπὸ τοῦ Φιλῶ περισπωμένου, Φίλητρον· καὶ συγκοπῇ, Φίλτρον.

Φιμοί, κυβευτικὰ ὄργανα· Φιμός ἐστιν ὁ καλούμενος κημός, εἰς ὃν ἐνεβάλλοντο. γίνεται ἀπὸ τοῦ σφίγγω σφιγμός, καὶ Φιγμός. καὶ Φιμοῖ, ἄγχει, ἐπιστομίζει.

Φινεύς, παρὰ τὸ ἶφι καὶ τὸ νοῦν γίνεται, οἱονεὶ ὁ ἰσχυρὸν νοῦν ἔχων.

Φινεές, παρὰ τὸ Φόνος. Φίσκος, δημόσιον ταμιεῖον.

Φιτρῶν, κορμῶν, ξύλων. παρὰ τὸ Φυτόν Φυτρόν, καὶ Φιτρόν· ἀπὸ τοῦ Φύεσθαι ἐξ αὐτοῦ τὰ Φυτά.

Φιτύω, σημαίνει τὸ Φυτεύω. Ἡσίοδος, — Φιτύσατο Φαίδιμον υἱόν: — γίνεται ἀπὸ τοῦ Φυτεύω, ἀποβολῇ τοῦ ε καὶ τροπῇ τοῦ ἐν τῇ ἀρχῇ υ εἰς ι. καὶ Φιτύσαι, τὸ γεννῆσαι· ἐπὶ τοῦ πατρὸς τίθεται· ἐπὶ δὲ τῆς μητρὸς, οὐκέτι, ἀλλὰ γεννῆσαι· καὶ Φιτύσαντος μὲν, τοῦ γεννῶντος· λέγεται δὲ καὶ τὸ γέννημα, Φίτυ. Εὔπολις Αὐτολύκῳ, — ἤγαγε καινὸν Φίτυ.

Φηρσί, κατὰ μετάθεσιν τοῦ θ εἰς Φ, ἀντὶ τοῦ θηρσί, ὡς τὸ θλᾶν, Φλᾶν.

Φλᾶν, τύπτειν, ἢ μαλάττειν· καὶ τὸ ἀναμαλάττειν, ἀναφλᾶν Ἀριστοφάνης.

Φλαῦρον, εἰς τὸ Φαῦλον.

Φλυεία, δῆμος τῆς Κεκροπίδος. ἐκ τούτου δὲ τοῦ δήμου ἦν Εὐριπίδης ὁ τῆς τραγῳδίας ποιητής.

Φλήναφος, δύο σημαίνει· Φλήναφος, ἡ Φλυαρία· καὶ Φλήναφος, ὁ Φλύαρος.

Φλεβάζοντες, βρύοντες· ἀπὸ τοῦ Φλέω ῥήματος· ἢ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν Φλεβῶν.

Φλέβες, ἀπὸ τοῦ τὸν χυμωδέστατον Φλεγμὸν περιέχειν, τουτέστι τὸν τοῦ αἵματος. Φλέβες οὖν, παρὰ τὸ δι' αὐτῶν βαίνειν τὸ Φλογῶδες.

Φλέγμα, παρὰ τὸ Φλέγω Φλέξω, κατὰ ἀντίφρασιν· ψυχρότατον γάρ ἐστι· καὶ τὸ πικρὸν, Φλέγμα λέγεται, οἷον χολή· οὐ γὰρ ἀποκριθεῖσα πήγνυται. ἐν δὲ τῷ, Φλέγμα κακὸν Φορέουσα, Ἰλιάδος Φ', πύρωσιν καὶ Φλόγωσιν σημαίνει· ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἑλκῶν τῶν διὰ Φλεγμονὴν κινδυνευόντων ἐκρήσσειν.

Φλεγραία, ὄρος Θράκης.

Φλεγύαι, Ἰλιάδος ν'· ἔστιν ὄνομα ἔθνους, οἳ καὶ Γυρτώνιοι λέγονται.

Φλεγύας, ἔστιν ἀετὸς, ἀπὸ τοῦ Φλέγειν καὶ λαμπρὸς
796 εἶναι. οἱ δὲ, ὄρνεον παραπλήσιον γυπί. Ἡσίοδος Ἀσπίδι, Μορφνοῖο Φλεγύαο: — τουτέστι μέλανος ἀετοῦ.

Φλεδών, καὶ Φλεδονεία, ἡ Φλυαρία. ἀπὸ τοῦ Φλέω, ὃ καὶ Φλύω λέγεται, γίνεται Φλεδών, καὶ Φλεδονεύω.

Φλεήσιον, τὸ Φλιάσιον πεδίον.

Φλήναφος, μωρολόγος, Φλύαρος· παρὰ τὸ Φλέω, (ὅπερ ταυτόν ἐστι τῷ Φλύω· — ἀνὰ δ' ἔφλυε καλὰ ῥέεθρα: — οἷον ἀνάδοσιν καὶ ἀναπομπὴν ἐποίει τοῦ ὕδατος) γίνεται ὄνομα Φλενός, ὡς δέω τὸ εὐλαβοῦμαι, δενός καὶ δεινός· καὶ μεταθέσει τοῦ ε, Φληνός. Εὐριπίδης παράγωγον ῥῆμα ἀπὸ τούτου ποιήσας, φησὶν ἐν Κρήσσαις, Πρὶν ἂν ἐκφλῆναί με καὶ μαθεῖν λόγον: — τὸ δὲ Φληνός ὄνομα, προσλαβὸν τὸ Φῶ ῥῆμα δηλοῦν τὸ λέγω, ἀποδίδωσι ῥῆμα Φληναφῶ, τὸ Φλυαρίας λέγω· καὶ Φλήναφος, ὁ Φλυαρίας λέγων· καὶ Φληνάφου πράγματα, λήρου, λοιδόρου, ὕθλου. πολλάκις δὲ τὰ σύνθετα τρέπουσι τὸ ο εἰς α, ὡς κυνόμυια, κυνάμυια· ποδόνιπτρα, ποδάνιπτρα.

Φλιά, τὸ πλάγιον τῆς θύρας, αἱ παραστάδες, ἐν ᾧ ἵσταταί τις καὶ ἐπερείδεται. ἐκ τοῦ θλίβω θλίψω, θλιά καὶ Φλιά, ὡς θηρσί, Φηρσί· διὰ τὸ στενὸν τῆς ὁδοῦ.

Φλιδόωσα, διεῤῥωγυῖα. Νίκανδρος. ἔνθα τὸν Φλοιοῦντα παρὰ Ξενοφῶντι ἀρσενικῶς, Ἀττικῶς.

Φλίει, μιμητικὸς ἦχος τῶν γαμψωνύχων.

Φλόξ] παρὰ τὸ Φλέγω, Φλέξω, Φλέξ καὶ Φλόξ.

Φλογμός, καῦμα ἐκ πυρακτώσεως.

Φλόγεα, λαμπρὰ, πυρώδη· παρὰ τὸ Φλέγω.

Φλόνος, λοχμῶδες Φυτὸν, ᾧ ἀντ' ἐλλυχνίου ἐχρῶντο.

Φλοιός, τὸ καλούμενον λέπος· παρὰ τὸ Φλοῦς, Φλοός καὶ Φλοιός· ἢ παρὰ τὸ Φλῶ τὸ ἀναπέμπω καὶ ἀναδίδωμι, Φλεός, καὶ Φλοιός.

Φλοῖσβος, τάραχος. ὠνοματοπεποίηται δὲ ἡ λέξις· παρὰ τὸ Φλέω τὸ ἀναβράζω, Φλόβος καὶ Φλοῖβος· καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, Φλοῖσβος. ἢ παρὰ τὸ Φλογίζω Φλογισμός· ἀποβολῇ τοῦ γ, Φλοϊσμός· συναιρέσει, Φλοῖσμος· καὶ τροπῇ, Φλοῖσβος, κατὰ ἀντίφρασιν, ἡ μὴ Φλέγουσα.

Φλύαρος, μωρολόγος· παρὰ τὸ Φλύω· ὁ ὑπερζέων τοῖς λόγοις, καὶ ἀναπέμπων ἀκρίτως τὰ ῥήματα· Φλύειν γὰρ τὸ ἀναζεῖν· ἔνθα ἡ ἐκ θερμότητος ἀνάζεσις λέγεται Φλυκτίς· (καὶ, ἀνὰ δ' ἔφλυε, τὸ ἀνέζεε) καὶ Φλύκταιναι, αἱ συνιστάμεναι Φῦσαι ἐν τῷ ὕδατι τοῦ ὑετοῦ.

Φλῶ, τὸ γέμω καὶ εὐκαρπῶ· καὶ Φλεύς, ὁ Διόνυσος ἐν Χίῳ, παρὰ τὸ εὐκαρπεῖν.

Φνεί. Δεῖ γινώσκειν, ὅτι οὐδέποτε λέξις Ἑλληνικὴ ἄρχεται ἀπὸ τοῦ Φ καὶ ν· τὸ γὰρ Φναίτης ὄνομα παρ' Αἰγυπτίοις, βάρβαρον· τὸ δὲ Φνεί, ἐπιτετηδευμένον ἐστὶ παρὰ Ἀριστοφάνει, μίμημα ὀρνέων Φωνῆς. λέγουσι δὲ τινὲς, ὅτι τὸ Φνεί οὐκ ἄρχεται ἀπὸ τοῦ Φ ν· οὐκ ἔστι γὰρ Φνεί ἡ λέξις, ἀλλὰ τοφνεί, τοῦ το μὴ ὄντος ἄρθρου, ἀλλὰ μέρος τῆς λέξεως· καὶ δῆλον ἐκ τοῦ μὴ εὑρίσκεσθαι αὐτὸ χωρὶς τοῦ το, παρά τισι. Χοιροβοσκός.

Φοῖβος Ἀπόλλων, καθαρός, ἁγνός· ἢ μάντις, καὶ ἀμίαντος· Φοιβόϊκός τις ὢν, ὁ Φοιβησίοις χρώμενος, ὅ ἐστι καθαροῖς. ἢ Φάοβος, παρὰ τὸ Φάος καὶ τὸ βίος, ὁ καθαρὸν βίον ἔχων. ἢ ὁ καθαρὸν βιὸν ἔχων, ἤγουν ἀργυρότοξος. ἢ ἀπὸ Φοίβης μάμμης νομικῶς, ὡς Ἡσίοδος.

Φοῖβαι, αἱ καθαραὶ καὶ λαμπραὶ τρίχες· παρὰ τὸ Φοῖβος. 797

Φοιβάζω, σημαίνει τὸ λαμπρύνω· καὶ Φοιβῶσα, τὸ λαμπρύνουσα· παρὰ τὸ Φοῖβον, τὸ καθαρὸν καὶ λαμπρόν· καὶ Φοιβᾶσθαι, τὸ λαμπρύνεσθαι. ἢ Φοῖβος, παρὰ τὰς Φοίβας τὰς κόμας. ἢ παρὰ τὸ Φοιβᾶναι τὸ καθᾶραι, ὡς τὸ, Φοιβανάτω δέ τις ἀσάμινθον: — ἢ παρὰ τὸ Φοιβάζειν, ἤγουν μαντεύεσθαι· οἷον, ΔαφνηΦάγον Φοίβαζεν ἐκ λαιμῶν ὄπα.

Φοιβᾶδαι, ἔχει τὸ ι· ἀπὸ γὰρ τοῦ Φοιβαΐδης ἐστί.

Φοίνικες] Πρότερον οἱ Φοίνικες ᾤκουν πρὸς τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ· καὶ ἐντεῦθεν αὐτοῖς τοὔνομα· Φοινικοῖ γὰρ τὴν χροιὰν, ἀπὸ τῶν παρακειμένων αὐτοῖς πετρῶν [ἐρυθροχρῶν] οὐσῶν· διὸ καὶ ἐρυθρὰ λέγεται. ἐντεῦθεν μεταστάντες, τῆς Συρίας τὰ παραθαλάσσια κατασχόντες, ὁμοίως ἐκαλοῦντο Φοίνικες, οὐκέτι ἐπωνύμως, ἀλλὰ παρὰ τὸ Φοινόν, ἤγουν τὸ ἐρυθρὸν καὶ πυῤῥόν. Ὅμηρος, — πᾶσι δὲ παρήϊον αἵματι Φοινόν: — γίνεται καὶ παρώνυμον, ἐκ τοῦ Φοινός Φοίνιξ τὸ ἐθνικόν· ἐν-

θα, Καὶ τὸ μὲν ἄλλο τόσον Φοῖνιξ ἦν: — σημαίνει δὲ καὶ μουσικὸν ὄργανον, διὰ τὸ ὑπὸ Φοίνικος εὑρεθῆναι.

Φοινίκη, πόλις ἀπὸ Φοίνικος τινὸς τοὔνομα λαβοῦσα.

Φοίνιξ, παρὰ τὸ φόνος· φόνιοι γὰρ οἱ Φοίνικες, καὶ λῃστρικοὶ τὸν τρόπον. δύναται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ φυτοῦ λαμβάνεσθαι, διὰ τὴν τῶν στελεχῶν ὀξύτητα· αἱμάσσουσι γὰρ καὶ φοινίσσουσι τοὺς ἀπτομένους αὐτῶν. ἐντεῦθεν οἱ δίκαιοι εἰς τοῦτο παρεικάζονται, διὰ τὸ λόγοις ἐγκαρπίας καὶ σωφροσύνης ὀξύνειν καὶ λεπτύνειν τὸν νοῦν· ἐκ δὲ τούτου, καθαίρειν.

Φοινικοῦν, ἐρυθρόν, πυῤῥόν· ἢ τὸ μέλαν. γίνεται παρὰ τὸ φοινίσσω τὸ βάπτω· ἢ παρὰ τὸ φοινόν· τοῦτο παρὰ τὸ φόνος· πλεονασμῷ τοῦ ι, καὶ καταβιβάσει τοῦ τόνου, φοινός, ἤγουν πυῤῥός· φόνιος, ὅτι φονοδοκεῖ.

Φοινίξω, αἱμάξω, βάψω, πυῤῥάσω· ἀπὸ τοῦ φόνου, ἢ τοῦ φοίνικος, ὅτι πυῤῥός.

Φοινίττων, βάπτων αἵματι.

Φοινικήια γράμματα, ἀπὸ Φοίνικος τοῦ Ἀγήνορος τοῦ εὑρόντος αὐτά.

Φοινικολόφου, ξανθολόφου.

Φοινικικόν, τὸ ψεῦδος· ἀπὸ τῶν κατὰ τὸν δράκοντα καὶ τοὺς σπαρτοὺς καὶ τὸν Κάδμον ψευδῶς λεγομένων.

* Φοιταλιώτης, ὁ πλανώμενος· ἀπὸ τοῦ φοιτᾶν.

Φοιτητής, ὁ μαθητὴς καὶ ὁ διδάσκαλος· ἐκ τοῦ φοιτῶ. Φοιτήτω· σημαίνει τὸ ὁρμῶ· γίνεται παρὰ τὴν πρὸ πρόθεσιν καὶ τὸ ἰτῶ τὸ πορεύομαι, ῥηματικὸν ὄνομα, ἰτός, προϊτός, προϊτῶ· καὶ συναιρέσει προιτῶ· καὶ ἐκβολῇ τοῦ ρ, καὶ τροπῇ τοῦ ψιλοῦ εἰς δασύ, φοιτῶ· ἢ παρὰ τὸ ὁδός ὁδῶ· πλεονασμῷ τοῦ ι, οἰδῶ· τροπῇ τοῦ δ εἰς τ, οἰτῶ· καὶ πλεονασμῷ τοῦ φ, φοιτῶ. σημαίνει δὲ τὸ ὁρμῶ καὶ παραγίνομαι· ὅθεν τὸ φοίτα.

Φόβος] παρὰ τὸ φέβω φόβος. εἴδους τῶν ὑποπεπτωκότων τῷ ὀνόματι γενικοῦ. εἴδη δὲ αὐτοῦ ἕξ.

Φοβερός, ὁ φοβούμενος, παρὰ Θουκυδίδῃ.

Φοβέστρατος Ἀθηνᾶ, ἡ φυγὴν τοῖς πολεμίοις ἐμποιοῦσα.

Φόβη, ἡ θρίξ· παρὰ τὸ φοβεροὺς εἶναι τοὺς κομῶντας· οἱ γὰρ παλαιοὶ τῶν ἀνθρώπων οὕτω φοβερὰν ἐνόμιζον
798 εἶναι τὴν κόμην, ὥστε φόβην αὐτὴν προσηγόρευσαν.

Φολκός, στραβός· παρὰ τὸ τὰ φάη παρέλκεσθαι.

Φολός, καὶ φολίδες, αἱ λεπίδες τοῦ ὄφεως. ἐκ τοῦ λεπίς, ὑπερθέσει, πολίς· καὶ μεταθέσει τοῦ φ, φολίς. καταχρηστικῶς δὲ λέγεται καὶ τὰ μικρὰ πτερά· τούτοις γὰρ ἐοίκασι. καὶ φολιδωτόν, λεπιδωτόν.

Φόνος] παρὰ τὸ φῶ τὸ φονεύω, φένω· καὶ ἐξ αὐτοῦ φόνος· ἀπὸ τῆς φυσήσεως, καὶ τοῦ ἤχου τοῦ γινομένου ἐν τῇ χύσει τοῦ αἵματος.

Φονᾶν, συζυγίας δευτέρας· σημαίνει τὸ ἀποκτεῖναι ἐπιθυμεῖν, ἑτοίμως ἔχειν πρὸς τὸ φονεύειν· ἀπὸ τοῦ φονή, ὃ σημαίνει τὸν τόπον ὅπου οἱ νεκροὶ κεῖνται.

Φόνος ἔῤῥευσεν, αἷμα ἔῤῥευσε.

[illegible]. τίκτει δὲ ἐν ταῖς προλίμναις τῶν ποταμῶν, ὡς Ἀριστοτέλης.

Φοξός, ὀξυκέφαλος, ὁ διεστραμμένος τὰ φάη. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν κεραμεικῶν ἀγγείων τῶν ἐν τῇ καμίνῳ ἀπὸ τοῦ φωτὸς ἢ τοῦ πυρὸς ὀξυμμένων· καθὰ φησὶ καὶ Σιμωνίδης, Αὕτη δὲ φοξίχειλος ἀργείη κύλιξ: — ἔνιοι δὲ κυρίως τὸν ἐπὶ τὰ φάη τουτέστι τὰ ὄμματα) ἀπωξυμμένην ἔχοντα τὴν κεφαλήν· ἀμφοτέρων τὸ πρότερον.

Φορβάδων, νομάδων, βοσκομένων.

Φορβαντεῖον, Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Πατροκλέους οἰνομάσθαι λέγει ἀπὸ Φόρβαντος βασιλεύσαντος Κουρήτων, καὶ ὑπ' Ἐρεχθέως ἀναιρεθέντος.

Φορά, ἡ κατὰ ὅλου τόπου ἐναλλαγή· καὶ μάλιστα ἡ μὴ δυναμένη ἐφ' ἑαυτῆς στῆναι ὅταν θέλῃ. καὶ φοράδην, τὸ ὁρμητικῶς φέρεσθαι.

Φορβ[illegible], καπίστριον· ἀπὸ τοῦ φέρειν βίᾳ.

Φορβή, ἡ τροφή· παρὰ τὸ βῶ τὸ τρέφω, βορβὴ καὶ φορβή.

Φορίνη] Ἀντιφῶν φησίν, ὅτι ἐπ' ἀνθρωπίνου δέρματος ἐλέγετο ἡ φορίνη.

Φόρκυν, παρὰ τὸ φέρειν καὶ ὁρμᾶν τὰς ὁλκάδας ἐν αὐτῷ, ἤγουν τὰς ναῦς ἐν τῷ λιμένι.

Φόρκυς, δαίμων θαλάσσιος· παρὰ τὸ φέρεσθαι ὠκέως. τὸ δὲ Φόρκυν, τρεῖς κλίσεις ἐπιδέχεται· σημαίνει δὲ β', τὸν λιμένα, καὶ ὄνομα κύριον.

Φόρμιγξ, ἡ κιθάρα. παρὰ τὸ προηγεῖσθαι τῆς οἴμης, προοίμιγξ· πρῶτον γὰρ ἐκιθάριζεν ὁ Ἀπόλλων, εἶτα ἐκῆγον τὴν ᾠδὴν αἱ Μοῦσαι. καὶ φορμίζειν, τὸ κιθαρίζειν.

* Φορμικτής, ὁ κιθαρῳδός· ἀπὸ τοῦ φορμίζειν.

Φόρτος, παρὰ τὸ φέρω φέρτος καὶ φόρτος.

Φόρτατον] — κακῶν δέ κε φόρτατον εἴη. Ἰλιάδος ρ', τῶν δὲ παρόντων κακῶν τοῦτο ἂν εἴη ἄριστον· ἢ, ἐκ πολλῶν τῶν προγεγονότων κακῶν τοῦτο ἄμεινον γένοιτο. γράφεται δὲ καὶ φέρτατον· κάλλιον.

Φορμίσκοι, καλαθίσκοι, πλεκτὰ ἀγγεῖα· ἀπὸ τοῦ φορμός, ὅ ἐστι προκάλυμμα, ἢ πλεκτὸν ἀγγεῖον ἐκ φλοιοῦ, ἐν ᾧ εἰώθεσαν ἰσχάδες κομίζεσθαι· ἢ κόφινον σημαίνει. παρὰ τὸ φέρω, φορμός. Ἡσίοδος, Οἴσεις δ' ἐν φορμῷ — κοφίνῳ.

Φορμηδόν, κοφινηδόν. Φορμός ἐστι πλέγμα τινὸς μεγάλου εἴδους, ἐν ᾧ ἐκοιμῶντο οἱ πένητες· ἢ κατετίθεντο τὰ 799
ὄσπρια· τάχα δὲ ἡ καλουμένη νῦν καλύβη, ἡ πλεκομένη ἀπὸ καλάμης. ἐκ τούτου δὲ καὶ τὸ φορμηδόν.

Φορύνετο, ἐμολύνετο, ἐφύρατο τῷ αἵματι· ἐξ οὗ τὸ αἱμοφορυκτά.

Φραδέος νόου, φρονίμου.

* Φορυτός, ἡ χαράδρα· ἀπὸ τοῦ φέρειν ἐκεῖσε τὰ ῥύπη.

Φορυτῷ, τῷ ἀπὸ τῆς γῆς αἰρομένῳ ὑπὸ τῶν ἀνέμων χόρτῳ φρυγανώδει· ἀπὸ τοῦ φορύω· τοῦτο παρὰ τὸ φέρω ἢ φορά.

Φραγγελλῶ, ἐκ τοῦ φραγγέλλειον, ὃ σημαίνει σειρὰν ἐκ σχοίνου πεπλεγμένην, ἢ κέκληται μάστιξ. γίνεται δὲ ἐκ τοῦ ἔθνους· Φράγγελλοι γὰρ ἔθνος Ἰταλίας.

Φράδμων, ἐπιστήμων, συνετός.

Φράζω, παρὰ τὸ φρῶ τὸ προϊῶ, ὡς βῶ βάζω· τῶν γὰρ νοηθέντων ἔκδοσιν καὶ δεῖξιν διὰ τοῦ φράζειν ποιούμεθα. ἐκ τούτου τὸ ἐπιφρασαίατο, ἀντὶ τοῦ ἐπισκέψωνται, ἐπινοήσωσι, μάθωσιν. ἐκ τοῦ φράζω, φράσω, ἔφρασα, ἐφρασάμην. εἰς τὸ δενοίατο. ἢ παρὰ τὸ φῶ τὸ λέγω, φάζω· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ, φράζω· καὶ συμφράσατο, ἀόριστος παθητικός, ἀντὶ τοῦ συνεσκέψατο. σημαίνει δὲ δύο· τὸ θεᾶσθαι καὶ βλέπειν, ὡς τό, — τὸν δ' ἐφράσατο προσιόντα: — σημαίνει δὲ καὶ τὸ διανοεῖσθαι, ὡς τό, Φράζεο Τυδείδη καὶ χάζεο: — παρὰ δὲ τῇ κοινῇ συνηθείᾳ σημαίνει τὸ λέγω· Ὁποῖόν σου τὸ φρόνημα, ὦ Εὐστράτιε. φράσον ἡμῖν.

Φράτορες, διδάσκαλοι, ἢ πατέρες, ἢ συγγενεῖς. οἶμαι παρὰ τὸ φατρία· ἢ παρὰ τὸ φράζω. Φατρία ἐστὶ τὸ τρίτον μέρος τῆς φυλῆς· Φράτορες δέ, οἱ τῆς [αὐτῆς] φατρίας μετέχοντες· καὶ φατριάζειν, τὸ τῆς αὐτῆς φατρίας μετέχειν· φατρίαρχος δέ ἐστιν, ὁ τῆς φατρίας [illegible].

Φράτηρ, παρὰ τὸ πατήρ, πλεονασμῷ τοῦ ρ, καὶ τροπῇ τοῦ π εἰς φ.

Φρεάριος, δῆμος τῆς Λεοντίδος.

Φρέαρ, παρὰ τὸ φλῶ τὸ ἀναδίδωμι· ἢ παρὰ τὸ φέρω, συγκοπῇ φρῶ, φρέαρ, ὡς θείνω, θέναρ· ἐξ οὗ φέρεται τὸ ὕδωρ.

Φρενήρης, φρόνιμος, ἢ παράφρων.

Φρεωρύχος, φρεατορύκτης.

Φρήν] παρὰ τὸ προΐω τὸ προπέμπω, συγκοπῇ πρῶ, καὶ φρῶ· ἐξ οὗ φρήν, ἀφ' ἧς προΐεται τὰ βουλεύματα. διατί σεσημείωται φρὴν φρενός; οὐδὲν εἰς ην λῆγον ὄνομα μονοσύλλαβον, μόνως ἐστὶ θηλυκόν· ἀλλ' εἰ ἐπιδέχεται τὸ θηλυκὸν γένος, ἐν κοινότητι ἐπιδέχεται· οἷον ὁ χήν, καὶ ἡ χήν· ὁ ῥήν, καὶ ἡ ῥήν· σημαίνει δὲ τὸ πρόβατον. τὸ δὲ φρήν, διήλλαξε.

Φρήτρηφι] ἔστι φατρία· πλεονασμῷ τοῦ ρ, φρατρία· καὶ συγκοπῇ καὶ ἐκτάσει γίνεται φρήτρη. δεῖ δὲ γινώσκειν, ὅτι ταῦτα ἔχει τὸ ι προσγεγραμμένον. τινὲς δὲ βούλονται γράφειν αὐτὰ χωρὶς τοῦ ι· λέγοντες ὅτι αἱ ἐπεκτεινόμεναι πτώσεις διὰ τῆς φι συλλαβῆς, εἰ μὲν ἔχουσιν ἓν φωνῆεν κατὰ τὴν λήγουσαν, φυλάττουσιν αὐτό· εἰ δὲ β', ἀποβάλλουσι τὸ ἕν. ἕτεροι δὲ συνηγοροῦσι τῇ παραδόσει· ἡ γὰρ παράδοσις τὰς τοιαύτας δοτικὰς σὺν τῷ ι οἶδε γράφειν. λέγουσι γάρ, ὅτι αἱ διὰ τοῦ
800 φι ἐπεκτάσεις, προσερχόμεναι ταῖς πτώσεσιν, εἰ μὲν φυλάσσουσι τὴν αὐτὴν φωνήν, καὶ τὴν αὐτὴν γραφὴν φυλάσσουσιν· εἰ δὲ μὴ φυλάττουσι τὴν αὐτὴν φωνήν, οὐδὲ τὴν αὐτὴν γραφὴν φυλάττουσι. δεῖ δὲ γινώσκειν, ὅτι αἱ διὰ τοῦ φι ἐπεκτάσεις κατὰ πᾶσαν πτῶσιν γίνονται. ἐν τῇ εὐθείᾳ· οἷον, — ὁδὸς δ' ἑτέρηφι παρελθεῖν Κρείσσων: — ἐν γενικῇ, οἷον, — πλαγχθὴ δ' ἀπὸ χαλκόφι χαλκός: — ἐν δοτικῇ, βίῃ, βίηφι. ἐν αἰτιατικῇ, οἷον, Ἐπὶ δεξιόφι παντὸς στρατοῦ: — καὶ ἐν κλητικῇ, ὦ Οὐρανία, λίγ' αἴων καὶ Οὐρανίαφι: — αὗται δὲ αἱ διὰ τοῦ φι ἐπεκτάσεις τὸ αὐτὸ μέρος τοῦ λόγου φυλάττουσι, χωρὶς τοῦ νόσφι καὶ ἶφι· ταῦτα γὰρ μετῆλθον εἰς ἐπιῤῥηματικὴν σύνταξιν. Χοιροβοσκός.

Φρητός. Ἰστέον ὅτι τὰ ἀπὸ τρισυλλάβου γενικῆς συναίρεσιν πάσχοντα βαρύνονται, κέαρος, κῆρος· ἔαρος, ἦρος. σεσημείωται τὸ φρητὸς ὀξυνόμενον, ἀπὸ τοῦ φρέατος κατὰ κρᾶσιν· ὤφειλε γὰρ βαρύνεσθαι· οὐδὲ γὰρ δυνάμεθα λέγειν, ὅτι ἐπὶ τούτου ἐν τῇ εὐθείᾳ ἐγένετο ἡ κρᾶσις, κἀκεῖθεν ἡ κλίσις· οὐδὲ γὰρ εὕρηται ἡ φρὴρ εὐθεῖα ἐν χρήσει. ἔστιν οὖν εἰπεῖν, ὅτι ἡ φρητὸς γενικὴ συνεξεδόθη κατὰ τὴν κρᾶσιν τῇ Κρητὸς καὶ σητὸς καὶ θητὸς γενικῇ. Χοιροβοσκὸς εἰς τὸ περὶ τοῦ τόνου τῆς γενικῆς.

Φρίκη, τρόμος, παλμός· ἀπὸ τοῦ φρίσσω.

Φρίξ, ἡ ἄνωθεν καὶ ἐξεπιπολῆς τῶν κυμάτων κίνησις· ἢ ὁ ἐπιπολάζων τῷ κύματι ἀφρὸς, ὅτε ἄνεμος ἄρχεται πνεῖν· ἀπὸ τοῦ φρίσσω φρίξω, ἀποβολῇ τοῦ ω. καὶ ἐπιφρίξ, ἡ ἐπανάστασις τῶν κυμάτων, ἢ τὸ ἐπιπολάζον τῷ κύματι ἀφρῶδες, ὅταν ἄνεμος ἐγερθῇ. ἡ αἰτιατικὴ, τὴν φρίκα· καὶ σημαίνει τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ κύματος.

Φριξότριχα, ὀρθοῦντα τὰς τρίχας.

Φρίσσειν, κυρίως τὸ ἐξορθοῦν τὰς τρίχας, οἷον θρίσσω, κατὰ τροπήν. φρίσσει δέ τις φόβῳ, ἢ ψύχει, ἢ ὀργῇ. ἐμψύχως οὖν τὰς φάλαγγας φρίσσειν φησί.

Φριμασσομένη, χρεμετίζουσα, ἀγριουμένη, ἢ ἀτάκτως πηδῶσα· καὶ φριμαγμός, ὁ χρεμετισμὸς παρὰ Λυκόφρονι. καὶ, Φριμασσόμενοί τε τῷ ταράχῳ, καὶ ἀποφυσῶντες: — καὶ φρυασσόμενοι, φυσῶντες. παρὰ τὸ φρυάζω φρυάξω, φρυαγμός· πλεονασμῷ τοῦ μ, φρυμαγμός.

Φρονεῖν, σημαίνει καὶ τὸ νοεῖν, καὶ τὸ φρόνημα ἔχειν· καὶ φρονηματισθῆναι, Ὑπερίδης.

Φρόνησις, ἡ φέρουσα ὄνησιν. φερόνησίς τις οὖσα· καὶ συγκοπῇ, φρόνησις.

Φρόνις] Ὅμηρος, — κατὰ φρόνιν ἤγαγε πολλήν: — ὁ μὲν Ἡρωδιανὸς, παρὰ τὴν φρόνησιν, κατὰ συγκοπήν· ὁ δὲ Ὦρος, ἐκ τῆς φρὼν φρονὸς γενικῆς, γίνεται φρόνις· καὶ ἡ αἰτιατικὴ, φρόνιν. τὸ δὲ φρών, γίνεται ἐκ τοῦ φρῶ· ὅθεν ἄφρων καὶ σώφρων. ἡ γενικὴ, φρονός· οὗ παράγωγον, φρόνιμος· καὶ τὸ φρονῶ ἐξ αὐτοῦ.

Φροντίς] ἐκ τοῦ φέρω φορτίς· ὑπερβιβασμῷ καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν, φροντίς· δίκην γὰρ φόρτου ἔγκειται ἡ φροντὶς ἐν τῇ ψυχῇ. εἰς τὸ ἀφρόντιστον.

Φροντιστήριον, διατριβὴ, ἢ μοναστήριον· ὅπερ Ἀττικοὶ σεμνεῖον καλοῦσι.

Φροῦδοι, παντελῶς ἀφανεῖς, ἔρημοι, οἷον ἀπεληλυθότες, 801
ἔκδημοι. ἐκ τοῦ ὁδὸς καὶ τῆς πρὸ προθέσεως, γίνεται πρόοδος· καὶ κατὰ συναλοιφὴν, προῦδος, καὶ φροῦδος, ὡς προοίμιον φροίμιον, οἱονεὶ ὁ προπορευόμενος καὶ γενόμενος ἀφανὴς, ἤγουν ὁ μὴ φαινόμενος, ὁ μακρὰν γενόμενος, καὶ οἷον εἰς τὸ ἔμπροσθεν τῆς ὁδοῦ, ἀντὶ τοῦ ἐκποδῶν· καὶ φροῦδα, τὰ ἀφανῆ καὶ ἄφαντα.

Φρουρὸς, ὁ προορῶν· παρὰ τὸ προορᾶν· φρούριον δὲ, σημαίνει τὸ κάστρον· οὐκ ἀπὸ τοῦ φρουρός· φρουρεῖον γὰρ ἂν ἦν, ὡς ἰατρὸς ἰατρεῖον· ἀλλ' ἀπὸ τοῦ φρουρῶ.

* Φρουροδόμος, ὁ φύλαξ τοῦ δόμου, ἀπὸ τοῦ φρουρεῖν τὸ φυλάττειν.

Φρύαγμα, ἡ τῶν ἵππων καὶ ἡμιόνων διὰ μυκτήρων ἠχὴ ἀγρίῳ φυσήματι ἐκπίπτουσα· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τῆς γελάσεως. ἀπὸ τοῦ φρυάσσω· τοῦτο παρὰ τὸ ὀφρῦς ὀφρυάσσω· κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ο, φρυάσσω· καὶ φρυαττόμενος, ἐπαιρόμενος· καὶ φρυάττεσθαι, τὸ καταπλήττεσθαι. Μένανδρος.

Φρύγανα, τὰ εἰς τὸ καίειν καὶ φρύγειν ἐπιτήδεια.

Φρυγία, κοινόν· Φρυγίη, Ἰωνικόν. τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ξ ἢ εἰς ρ ληγόντων διὰ τοῦ ια παραγόμενα θηλυκὰ, διὰ τοῦ ι γραφόμενα, παροξύνεται· πλὴν τοῦ ἀνθρακιά. ἐκ τοῦ Φρὺξ Φρυγός· ἐπὶ χώρας.

Φρυκτωρεῖν, κυρίως τὸ διὰ πυρὸς ἀνατεινόμενον σημαίνειν. ἐκ τοῦ πῦρ πυρός, καὶ τοῦ ὠρῶ τὸ φυλάσσομαι, γίνεται πυρκτωρία· καὶ κατὰ ὑπέρθεσιν τοῦ ρ, καὶ τροπῇ τοῦ π εἰς φ, φρυκτωρία· ἔστι δὲ ἡ παρ' ἡμῖν λεγομένη βίγλα· ἢ φανὸς, ἢ λαμπάς, ἢ καῦσις· παραφυλακὴ νυκτερινή, ἡ διὰ τοῦ πυρὸς φυλακή.

Φρυνέος] δηλονότι φρῦνος· φρυνέος, πλεονασμῷ τοῦ ε· εἶδος βατράχου· παρὰ τὸ ἐμφερὴς εἶναι πρὸς τοὺς ἄλλους· ἢ ἀπὸ τοῦ φέρεσθαι ἀπὸ τῆς λιμνώδους φύσεως ἐπὶ τὸ χερσαῖον.

Φρυνώνδας, ὄνομα κύριον. ἦν δὲ Ἀθηναῖος, περιβόητος ἐπὶ πονηρίᾳ, οὐδὲν ἧττον Εὐρυβάτου. ἐκ τούτου τοὺς πονηροὺς φρυνώνδας καλοῦσι.

Φῦ] Ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί: — ἀντὶ τοῦ προσεπέλασεν αὐτῷ καὶ προσήγγισε τῇ χειρί. ἀπὸ τοῦ φύω φῦμι.

Φύγαδ' ἔτρεπε μώνυχας ἵππους: — εἰς φυγὴν ἔτρεψε τοὺς ἵππους· ὡς ἄλαδε· καὶ ἤτοι τὴν φυγὴν φύγα εἶπεν, ὡς τὴν σκέπην σκέπα· καὶ ὡς τὸ οἰκόνδε οἴκαδε, οὕτω φυγήνδε φύγαδε.

Φυζακινός, ὁ εὐπτόητος διὰ δειλίαν· φύζα γὰρ ἡ μετὰ δέους φυγή· παρὰ τὸ φεύγω γίνεται φύζα· τοῦτο δὲ, καὶ τὸ λεπτακινός, παρώνυμα ὄντα, οὐκ ἀντίκειται τῷ κανόνι· ἐπειδὴ πεπόνθασιν. ἀπὸ τοῦ φύζα καὶ τοῦ λεπτός, γίνεται φυζεινὸς καὶ λεπτεινός· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ακ, ἐγένετο φυζακινὸς καὶ λεπτακινός, διὰ

τοῦ ι, ὡς καὶ ἀπὸ τοῦ δίψα διψηρός καὶ διψακερός, ἅμα τῷ πλεονασμῷ συστολῆς γινομένης.

Φυήν, βλάστησιν, αὔξησιν ἡλικίας· παρὰ τὸ Φύω.

Φῦκος, τὸ χορτῶδες τῆς θαλάσσης ἀπόβλημα. οἱ δὲ, Φυκία Φασὶ βοτάνην τὴν ἐν τῷ βυθῷ τῆς θαλάσσης γινομένην· παρὰ τὸ Φύεσθαι· Φυτὸν γάρ ἐστι θαλάσσιον.

Φυκία, θαλάσσια ζῶα, ἢ ὁ ἀΦρός· παρὰ τὸ Φύω. λέγεται δὲ καὶ τὰ βρύα Φυκία καὶ Φυκίς.

Φύκη, ᾧτινι τὰς οἰκείας ὄψεις χρίουσι.

802 Φυλάκη, πόλις Θεσσαλίας, βαρυτόνως, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ δεσμοῦ.

Φυλακοὺς λάθῃ. Ἰλιάδος ω'. Ἀρίσταρχος ὀξύνει· τὰ γὰρ εις κος λήγοντα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, παραλήγοντα τῷ α, ἐπιθετικὰ ὄντα, ὀξύνονται, παρδακός, Φαρμακός.

Φυλακτῆρες, ἀντὶ τοῦ Φύλακες· ἀπὸ τοῦ Φυλακτήρ.

Φυλακτήριον, τόπος ἔνθα οἱ Φύλακες οἰκοῦσι.

Φυλάσσω] παρὰ τὸ πύλη πυλάσσω καὶ Φυλάσσω· σημαίνει δὲ δύο· ἐπὶ μὲν τοῦ καθ' ἡμῶν συνήθους, Δῶμα Φυλασσέμεναι: — σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἐπιτηρεῖν, ὡς τὸ, Καί σφιν ὀνείδεά τε προΦέροις, νόστον τε Φυλάσσοις.

Φῦλα, ἔθνη, δι' ἑνὸς λ, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ Φύλλου ἐπὶ τῶν δένδρων. Ὦρος ἐτυμολογεῖ, ἡ ἐκ πολλῶν ἄθροισις, ἀπὸ μεταΦορᾶς τῶν Φύλλων· Οἵηπερ Φύλλων γενεὴ, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν: — τὸ Φυ, μακρόν· ἐκ τοῦ Φύω· ἢ τὰ διὰ τοῦ υλον οὐδέτερα δισύλλαβα καθαρὰ μονογενῆ ἐκτείνουσι τὸ υ. σεσημείωται τὸ ξύλον.

Φύλαρχος, ὁ κατὰ Φυλὴν ἑκάστην τοῦ ἱππικοῦ ἄρχων, ὑποτεταγμένος τῷ ἱππάρχῳ.

Φυλάσιοι, οἱ ἐκ τοῦ δήμου τῆς Φυλῆς· Φυλὴ γὰρ, δῆμος τῆς Οἰνίδος. ὁ δὲ Μένανδρος τόπον νομίζει εἶναι Φυλήν· ὁ δὲ Φίλαρχος Φρούριον αὐτὸ Φησὶν εἶναι.

Φυλακή, ἀπὸ τοῦ Φυλάσσω· τοῦτο παρὰ τὸ Φυλή· λέγουσι γὰρ, ὅτι τὰς Φυλακὰς αἱ Φυλαὶ εἶχον· ὅθεν λέγεται καὶ πρώτη Φυλακὴ τῆς νυκτὸς, καὶ δευτέρα, καὶ τρίτη· κατὰ γὰρ τρεῖς ὥρας ἐΦύλαττε μία Φυλή· καὶ μετὰ ἄλλας τρεῖς ἄλλη· ὥστε ἡ Φυλακὴ τῆς νυκτὸς, τρεῖς ὥρας σημαίνει. Φυλή δὲ, σημαίνει τὸ γένος· κατὰ γενεὰς γὰρ ἐΦύλασσον. ἢ παρὰ τὸ πύλη· οἱ γὰρ Φυλάσσοντες ἐν πύλῃ ἐΦύλασσον.

Φυλοκρινεῖ, διακρίνει, καταδικάζει παρέργως.

Φύλοπις, μάχη· τροπῇ τοῦ μ εἰς π· παρὰ τὸ ὁμοῦ τὰ Φῦλα εἶναι, Φύλομίς τις οὖσα.

Φύλλον] παρὰ τὸ Φύω τὸ ἀναβλαστάνω, Φύαλλον καὶ Φύλλον, ὡς πύω πύαλον καὶ πύλον. διὰ δύο λλ, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ Φύλου τοῦ σημαίνοντος τὴν Φυλήν.

Φυλλιναίους ἀγῶνας, ἐν οἷς μὴ τίθεται ἀργύριον, ἤ τι ἄλλο τοιοῦτον, ἀλλὰ στέΦανος.

Φυλλίς, παρὰ τὸ Φύλλον. περὶ παθῶν.

Φύλλον] παρὰ τὸ Φύω Φύαλον, ὡς πύω πύαλον· συγκοπῇ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ λ, Φύλλον. οὕτως εἰς τὸ ἄλλο Ἐτυμολογικόν· τὸ δὲ πρῶτον εἰς τοὺς Ἐπιμερισμοὺς [illegible].

Φύξηλιν ἐόντα: — ἄνανδρον, Φυγόν· παρὰ τὸ Φεύγειν τὰς ἴλας. καὶ Φύξιν, τὴν Φυγήν.

Φύξω, παρὰ τὸν Φύξω μέλλοντα.

Φύρει, μολύνει· ἢ ἐκβρέχει· ἢ ἐκπλύνει.

* Φυλλοροεῖν, λέγεται ἐπὶ τῶν δένδρων, ὅτε τὰ Φύλλα ῥέει, τουτέστιν ἐκπίπτει.

Φύρδην, συγκεχυμένως. Φύραμα, στέαρ, ζύμη, σταῖς.

Φύσις, παρὰ τὸ Φύω Φύσω, ἡ ἐν ἅπασι Φύουσα καὶ κινουμένη.

Φυσίζωος, ἡ τὰ πρὸς τὸ ζῆν Φύουσα γῆ.

Φῦσαι, τὰ χαλκευτικὰ Φυσήματα, οἱ ἀσκοί.

Φύσιγγες, τὰ ἐν ταῖς κνήμαις ἐκκαύματα.

Φύσκη, τὸ παχὺ ἔντερον· ἢ ἡ γαστήρ. ἀπὸ τοῦ πεΦυσῆσθαι πληρουμένη λίπους, ἀλΦίτων, καὶ αἱμάτων.

Φύστα, τὰ ἀναπεΦυρμένα μέλιτι ἄλευρα. 803

Φύστη, ἡ ἐν ταῖς σκάΦαις τριβομένη καὶ ἠρέμα ἀναδευομένη μάζα.

Φυτάλιμος. Φυτόν· Φύτιμος· καὶ πλεονασμῷ, Φυτάλιμος, καὶ Φυταλίμιος. ΣοΦοκλῆς, Προσῆλθε μητρὶ καὶ Φυταλίμιῳ πατρί: — πολλάκις δὲ καὶ τροπῇ. Φιτάλιμος.

Φυταλίζει, Φυτεύει, πλησιάζει· παρὰ τὸ Φυτόν· τοῦτο παρὰ τὸ Φύω τὸ Φυτεύω.

* Φυτοεργός, ὁ τὰ Φυτὰ ἐμποιῶν· ἀπὸ τοῦ ἐργάζομαι καὶ Φυτόν.

Φυτοκόμος, Φυτουργός, καὶ σύνδενδρος τόπος· διὰ τὸ τοῖς Φυτοῖς κομᾶν.

ΦυτόσκαΦος, ἡ τὰ Φυτὰ ἐσκαμμένη γῆ· ἐνεργητικῶς δὲ ΦυτοσκάΦος, ὁ τὰ Φυτὰ περισκάπτων γεωργός.

Φυτεύω] παρὰ τὸ Φυτὸν Φυτεύω· εἰ γὰρ παρὰ τὸ Φύω, Φυεύω, ἐπειτόδῳ τοῦ τ δηλονότι. οὐκ ἔστι δέ· οὐδέποτε γὰρ ἀπὸ τῶν διὰ τοῦ υω γίνεται παράγωγον διὰ τοῦ ευω. — κακὸν μέγα πᾶσι Φυτεῦσαι, Ἰλιάδος ο', κατασκευάσαι, ἐμβαλεῖν.

Φυλακή, σημαίνει τὸ σκοτεινὸν καὶ ἀΦεγγὲς οἴκημα· ὡς τὸ, Ποία Φυλακὴ οὐκ ἔσχε: — καὶ τὴν τετάρτην μοῖραν τῆς νυκτὸς, ὡς τὸ, Ἦσαν δὲ ποιμένες Φυλάσσοντες Φυλακὰς τῆς νυκτός: — σημαίνει καὶ τὴν γνῶσιν καὶ θεωρίαν, ὡς τὸ, Ἐπὶ τῆς Φυλακῆς μου στήσομαι: — σημαίνει καὶ τὸ σῶμα, ὡς τὸ, Ἐξάγαγε ἐκ Φυλακῆς τὴν ψυχήν μου: — σημαίνει καὶ αὐτὸ τὸ Φυλάσσειν, ὡς τὸ, Ὡς οἱ μὲν Τρῶες Φυλακὰς ἔχον.

Φύω, παρὰ τὸ Φῶ τὸ προϊῶ. σημαίνει δὲ τρία· τὸ ἀναβλαστάνω, ὡς τὸ, Ὣς ἀνδρῶν γενεὴ ἡμὲν Φύει, ἠδ' ἀπολήγει: — καὶ τὸ, Θεὸς πεΦυκώς: — καὶ τὸ κρατῶ, ὡς τὸ, Ἐν τ' ἄρα οἱ Φῦ χειρί.

Φωγνύναι καὶ Φρύγειν· Ἀλλ' ἰσχάδας μοι προελέτω πεΦρυγμένας.

Φῴς Φῳδός, ἔχει τὸ ι. καὶ ὀξύνεται, ὡς δᾴς δᾳδός. εἴρηται παρὰ τὸ Φῶς, ὅπερ ταυτόν ἐστι τῷ πυρί· καὶ σημαίνει τὰ ἐν τοῖς σκέλεσι γινόμενα ἐκκαύματα ἀπὸ τοῦ πυρός. ἔχει δὲ τὸ ι· ἐπειδὴ λέγεται καὶ Φωΐδες, ὡς εὕρον ἐν ταῖς λέξεσι τῶν ῥητόρων. σημαίνει δὲ τὸ αὐτό. λέγει δὲ ὁ Χοιροβοσκὸς, ὅτι δισυλλάβως καὶ μόνον λέγεται κατὰ τὸ παλαιὸν, προσγραΦομένου τῷ ω τοῦ ι. ἐν δὲ τῇ γενικῇ ὤΦειλε περισπᾶσθαι, Φῷδες Φῳδῶν, ὥσπερ χεῖρες χειρῶν· ἀλλὰ σεσημείωται καὶ τοῦτο, μετὰ τῶν ἄλλων βαρυνόμενον. ἈριστοΦάνης Πλούτῳ, — πλὴν Φῴδων ἐκ βαλανείου.

Φῷ, ἀντὶ τοῦ Φωτί, σὺν τῷ ι· Εὐριπίδης Μελεάγρῳ, Τὸ μὲν ἐν Φῷ τόδε κατὰ σκότος κακόν.

Φῴζειν, σὺν τῷ ι· σημαίνει τὸ καίεσθαι. Στράττις, Ἀλλ' εἰ μέλλεις ἀνδρείως Φῴζειν ὥσπερ μύσταξ σεαυτόν: — Βιθυνοὶ δὲ, Φώγειν λέγουσι.

Φωλεός, ὁ σκοτεινὸς τόπος· παρὰ τὸ ἀπολωλέναι τὸ Φῶς ἐκεῖσε.

Φωνή, παρὰ τὸ Φῶς καὶ τὸ νοῦν, ἢ τὰ ἐν τῷ νῷ Φωτίζουσα· ἢ τὸ τοῦ νοὸς Φῶς· παρὰ τὸ Φάος εἶναι τοῦ νοός· διὰ γὰρ τῆς Φωνῆς τὰ τῆς ψυχῆς ἐνθυμήματα γινώσκομεν· Φαονή τις οὖσα, καὶ Φωνή. τὰ δὲ εἰς νη δισύλλαβα τῷ ω παραληγόμενα βαρύνεται· πλὴν τῶν ἀπὸ τέλους ῥηματικῶν.

804 Φῶ, σημαίνει δ'· Φῶ τὸ λέγω, ἐξ οὗ καὶ Φωνή· Φῶ τὸ Φαίνω, ἐξ οὗ καὶ Φῶς· Φῶ τὸ Φονεύω, ἐξ οὗ καὶ Φόνος· Φῶ τὸ θάλπω, ἐξ οὗ καὶ Φῶται τὸ θάλψαι. τὸ δὲ Φῶ τὸ λέγω, παρὰ τὸ Φῶς· Φῶς γὰρ τῶν πραγμάτων, οἱ λόγοι.

Φώρ, ὁ λῃστής, ὁ κλέπτης· παρὰ τὸ Φέρω, Φέρ καὶ Φώρ, μεταθέσει τοῦ ε εἰς ω, ὁ τὰ ἀλλότρια Φέρων· ὅθεν καὶ Φώριον· καὶ Φωραθείς, εὑρεθείς, γνωσθείς· καὶ Φωρᾶν, ἐρευνᾶν, ἐκζητεῖν· καὶ Φωράσας, διερευνήσας, καταλαβὼν τὰ κλόπιμα.

Φωριαμός, ἡ κιβωτός· παρὰ τὰ Φάρη, ἡ τῶν Φάρων δεκτική· ἔστι δὲ ὄνομα ἀρσενικόν. ἢ παρὰ τοὺς Φῶρας· ἐπεὶ πρὸς Φυλακὴν τούτων κατεσκεύασται. ἢ παρὰ τὸ τὰ Φορούμενα ἔχειν. εἰ μὲν οὖν παρὰ τοὺς Φῶρας, οὐδὲν πέπονθεν· εἰ δὲ παρὰ τὰ Φάρη τὰ ἐντιθέμενα αὐτῇ, πέπονθε, μεταβληθέντος τοῦ α εἰς ω, ὡς θάκος, θῶκος. τὰ διὰ τοῦ αμος τρισύλλαβα, ἔχοντα τὴν πρὸ τέλους συλλαβὴν Φύσει μακρὰν, πάντα ὀξύνονται, χηραμός, οὐλαμός. οὕτως οὖν καὶ Φωραμός· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, Φωριαμός. Ἡρωδιανὸς περὶ Ἀττικῶν προσῳδιῶν, τρίτη ἀπὸ τέλους ἡ ὀξεῖα· οὐχ ὡς ἀνάλογον, ἀλλ' ὡς Ἀττικόν. ἡ μέντοι συνήθεια ὀξυνόμενον ἔχει.

Φώσσων, σινδών· Φωσσώνιον, λινοῦν τι, ἤτοι σινδόνιον· ἢ καὶ τὸ ἱστίον τῆς νεὼς πεφυσημένον, ὡς παρὰ Λυκόφρονι, Ἄφλαστα καὶ Φώσσωνας ὀργυιωμένους: — ἢ προσώπου τὶ ἐκμαγεῖον. λέγεται δὲ οὕτω καὶ ὃ παρὰ Ῥωμαίοις καλεῖται ὠράριον.

Φὼς ἀρσενικῶς, ὁ ἄνθρωπος· παρὰ τὸ Φῶ τὸ λέγω· μόνος γὰρ ὁ ἄνθρωπος λογικὸν ζῶον· ἢ ὁ μόνος τὰ τῆς διανοίας Φωτίζων τῷ λόγῳ. καὶ ὁ Θεολόγος, Φῶς γὰρ τὸν ἄνθρωπον ὀνομάζουσι διὰ τὴν τοῦ ἐν ἡμῖν λόγου δύναμιν.

Φῶς οὐδετέρως, τὸ Φωτίζον καὶ λάμπον· ὃ καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ο λέγεται Φόως. γίνεται παρὰ τὸ Φῶ τὸ Φαίνω καὶ λάμπω Φάος· καὶ καθ' ὑπέρθεσιν Φόας· καὶ κατὰ συναίρεσιν Φῶς. κλίνεται διὰ τοῦ τος· ἐπεὶ καὶ τὸ Φόας Φόατος κλίνεται· τὰ γὰρ συνῃρημένα τῶν ἐντελῶν Φυλάσσει τὴν κλίσιν. οἱ δὲ λέγοντες, ἀπὸ τοῦ Φάος γέγονε κατὰ κρᾶσιν, οὐκ ἀκριβῶς λέγουσι· τὸ γὰρ Φάος εἰς ους ἔχει τὴν γενικήν.

Χ.

Χῖ τὸ στοιχεῖον, ὅτι χεομένην ἔχει τὴν ἐκΦώνησιν. ἄλλοι δὲ ἔχι αὐτὸ εἶπον, ὅτι ἔχει ὀξεῖαν καὶ βαρεῖαν ἀλλήλας κατὰ μέσον σχιζούσας.

Χαβρίας, στρατηγὸς Ἀθηναίων. ὡς Φαίνω Φανίας, ἀμύνω Ἀμυνίας, οὕτω χαίρω Χαρίας· καὶ πλεονασμῷ τοῦ β, Χαβρίας.

Χάλα] Χάλα τοκεῦσιν: — ὑπεχώρει. καὶ ἐνεδίδου· ἀπὸ μεταΦορᾶς τῶν χαλωμένων προτόνων, πολλοῦ ὄντος ἀνέμου ἐν τῷ ἀρμένῳ τοῦ πλοίου.

Χαλεπῶς, δυσκόλως· ἀπὸ τοῦ χαλέπτω· οἷον, Ζεῦτε κακῶν ἀρχηγὲ βιοφθόρε πάντα χαλέπτων: — ἐκ δὲ τοῦ χαλέπτω, χαλεπταίνω γίνεται καὶ χαλεπαίνω. σημαίνει δύο· τὸν δεινὸν, ὡς τὸ, — χαλεπὸς δὲ Διὸς μεγάλοιο κεραυνός: — σημαίνει καὶ τὸ ἀδύνατον, ὡς ἐν Ὀδυσσείας κ', — χαλεπὸν δέ κ' ὀρύσσειν Ἄνδρα θνητόν.

805 Χάλαζα, παρὰ τὸ χαλῶ, ἡ ἐκ τοῦ ἄνω πρὸς τὰ κάτω χαλωμένη.

Χαλάστρη, καὶ Χαλάστρα, πόλις ἢ λίμνη τὶς ἐν Μακεδονίᾳ, ὅθεν ἔκαιον τὸ νίτρον· ἐξ ἧς τὸ Χαλαστραῖον νίτρον κέκληται.

ΧαλίΦρων, κυρίως ὁ ἐν μέθῃ ἀΦραίνων· χάλις γὰρ ὁ ἄκρατος οἶνος, παρὰ τὸ χαλᾶν καὶ ἀνιέναι ἀραρυίας τὰς Φρένας· ἢ ὁ εὐήθης, παρὰ τὸ κεχαλᾶσθαι τὰς Φρένας· καὶ τὰς βάκχας χαλιμάδας ἔλεγον, τὰς χαλωμένας πρὸς συνουσίαν· καὶ χαλιμάζειν ἔλεγον, τὸ περὶ τὰς συνουσίας πείθεσθαι· καὶ καγχαλίζειν, ἀπὸ τοῦ χαλᾶν τὰς Φρένας πρὸς τὸ πάθος, καὶ ἀπὸ τοῦ χάλις ὁ οἶνος.

Χαλινός, χανινός τις ὤν, παρὰ τὸ χαίνειν. ὅτι δι' αὐτοῦ χαίνειν γίνεται· ἢ παρὰ τὸ ἲς ἰνός καὶ τὸ χαλῶ, τὸ πρὸς δύναμιν χαλώμενον. τὰ εἰς νος ὀξύτονα μὴ ὄντα παρώνυμα, διὰ βραχέος τοῦ ι γράφεται, πυκινός, ἀληθινός· τὸ χαλινὸς δὲ διὰ τοῦ ι γραφόμενον, τῷ χρόνῳ διήλλαξε· μακρὸν γὰρ ἔχει τὸ ι.

Χαλκός, κατὰ πρόσθεσιν τοῦ χ Δωρικῶς, ἀλκός καὶ χαλκος, ἐπεὶ πρὸς ἀλκὴν εὔθετός ἐστιν· ἢ παρὰ τὸ ἔχειν ἀλκήν· ἢ Χάλυβες ἔθνος εἰσὶ Σκυθικόν, ἔνθα ὁ σίδηρος τίκτεται· ἐκ τοῦ χάλυψ χάλυβος, γίνεται χαλβός· καὶ τροπῇ, χαλκός· ἐκεῖ γὰρ πρῶτον εὑρέθη ὁ σίδηρος, καὶ διὰ τοῦτο ἐκλήθη χαλκὸς ὁ σίδηρος, διότι πρότερον εὑρέθη παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὁ χαλκός· ὕστερον δὲ εὑρεθεὶς ὁ σίδηρος, ἐκάλεσαν αὐτὸν ὁμωνύμως τῷ χαλκῷ. καὶ ὁ ποιητής, Χάλκεον ἔγχος, οὐ τὸ ἐκ χαλκοῦ, ἀλλὰ τὸ ἐκ σιδήρου, τῇ παλαιᾷ συνηθείᾳ· ἐπειδὴ τὸ παλαιὸν χαλκῷ ἀντὶ σιδήρου τοῖς ξίφεσιν ἐχρῶντο καὶ τοῖς ἄλλοις ὅπλοις. Ἡσίοδος, Χαλκῷ δ' εἰργάζοντο, μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος.

Χαλκοτύπους, τὰς ἐκ σιδήρου πληγάς.

Χαλκεύς χαλκέας, καὶ ὁ χρυσοχόος· οἷον, Ἦλθε δὲ χαλκεὺς Ὅπλ' ἐν χερσὶν ἔχων χαλκήϊα, πείρατα τέχνης: — ἀπὸ γὰρ τοῦ πρώτου Φανέντος μετάλλου πάντας τοὺς δημιουργοὺς ἐκάλουν οὕτως οἱ παλαιοί, ὡς καὶ τὸν Ἥφαιστον Ὅμηρος, — ὃν ποτε χαλκεὺς Ἥφαιστος ποίησεν ἰδυίῃσι πραπίδεσσιν.

Χαλκήρης, ἐκ τοῦ χαλκός καὶ τοῦ ἄρω τὸ ἁρμόζω, ἡ τῷ χαλκῷ ἡρμοσμένη· ὡς χαλκοβάρεια, ἡ τῷ χαλκῷ βαρυμένη, ὅ ἐστιν ἰσχυρά.

Χάλκεια, ἑορτὴ ἀρχαία καὶ παλαιὰ δημώδης· ὕστερον δὲ ὑπὸ μόνων ἤγετο τεχνιτῶν, ὅτι ὁ Ἥφαιστος ἐν τῇ Ἀττικῇ [χαλκὸν] εἰργάσατο· ἔστι δὲ ἕνη καὶ νέα τοῦ πυανεψιῶνος· ἐν ᾗ καὶ ἱέρειαι μετὰ τῶν ἀρηΦόρων τὸν πέπλον διέζωνται. Ἡρωδιανὸς δὲ λέγει, ὅτι ἡ πλείων χρῆσις προπερισπᾷ.

Χαλκίς, τὸ ὄρνεον, ὅτι ὑποχαλκίζει κατὰ τὴν χροιὰν τῆς πτήσεως. ἔστι δὲ καὶ πόλις Εὐβοίας. ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τῶν Χαλκιδέων τῶν μετὰ Ἀλεξάνδρου διαβάντων εἰς τὴν Ἀσίαν καὶ κατασχόντων τὸ χωρίον καὶ μετονομασάντων.

Χάλυψος, ὄνομα ἐθνικόν· παρὰ τὸ χαλέπτω τὸ βλάπτω χαλέψω.

Χαλκοχίτων] τὰ εἰς ων λήγοντα, εἴτε μονοσύλλαβα, εἴτε ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, ἐν τῇ συνθέσει ἀναβιβάζουσι τὸν τόνον· χθών, αὐτόχθων· χιτών, ἀστροχίτων· (— πόλῳ ἀστροχίτωνι;) λειμών, εὐλείμων· αἰών, μακραίων. χωρὶς εἰ μὴ τοπικὴν σχέσιν τινὰ σημαίνει, ὡς κοιτών, προκοιτών· θυρών, προθυρών. 806

Χαμάδις, χαμαὶ εἰς γῆν. ἔστι δὲ ἐπίῤῥημα τοπικὸν ἐκ τοῦ χαμαί. τὰ διὰ τοῦ αδις τρισύλλαβα ἐπιῤῥήματα,

τῷ α παραληγόμενα. διὰ τοῦ ι γράφεται καὶ βαρύνεται. [illegible] σεσημείωται τὸ [illegible] ὀξύτονον.

Χαμᾶζε. [illegible] λέγοντες ὅτι τὰ εἰς ζε λήγοντα ἐπιῤῥήματα τῷ α παραληγόμενα [illegible]. θύραζε. ἔραζε. [illegible], ἀπὸ ὀνόματος γίνεται· οἷον, θύραζε, ἐκ τῆς θύρας· ἔραζε, ἐκ τῆς ἔρας· καὶ Ἀθήναζε, ἐπ' Ἀθήνας· τοῦτο δὲ, ἀπὸ ἐπιῤῥήματος ἐστίν· ἀπὸ γὰρ τοῦ χαμαὶ γέγονε· καὶ ὡς ἤλλαξε πρὸς τὰ ἄλλα περὶ τὸ σημαινόμενον, ἤλλαξε καὶ περὶ τὸν τόνον· ἢ ὅτι ἐκεῖνα μὲν, βραχὺ ἔχει τὸ α· τοῦτο δὲ, [illegible]. [illegible] ἐστιν ὁ λόγος, ὅτι τὰ εἰς ζε ἐπιῤῥήματα συνεσταλμένον ἔχει τὸ πρὸ τέλους α· οἷον, θύραζε. ἔραζε· πλὴν τοῦ χαμᾶζε.

Χαμαί. ἢ παρὰ τὸ χῶ. ἢ παρὰ τὸ χθὼν, χθαμαί, καὶ χαμαί, κατὰ ἀποβολὴν τοῦ θ.

Χαμαιπετής, χαμαὶ ἐῤῥιμμένος.

Χαμαιεῦναι καὶ χαμαιευνάδες, χαμαὶ κοιμώμενοι.

Χαμαίζηλοι, ταπεινοί· ἢ δίφροι κοιλώδεις.

Χαμεταιρίς, πόρνη.

Χαμαιτυπίη. πόρνη ἄδοξος· καὶ χαμαιτυπεῖον. τὸ πορνεῖον.

Χαμεύνα, ταπεινή, εὐτελὴς κλίνη καὶ στιβάς· καὶ χαμεύνια, κραβάτια ταπεινά.

Χανδόν, [illegible], ἀπλήστως, [illegible].

* Χαραδριός, εἶδος ὀρνέου· ἀπὸ τῆς χαράδρας· ὅτι περὶ τὰς χαράδρας ἀναστρέφεται.

Χαράσσω, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ χ, ἀπὸ τοῦ ἄρης ἀράσσω· ἢ ἐκ τοῦ χαίρω τὸ τραχύνω, ὅπερ ἐκ τοῦ χῶ τὸ χαράττω γίνεται.

Χάραξ, τὸ τραχύνω, ἢ χαλῶ· καὶ κάρχαρος κύων. ἐκ τούτου. ὁμοίως δὲ καὶ τὰ ξύλα τεμνόμενα καὶ χαρασσόμενα, ὀξυνόμενα γίνεται· ὅθεν καὶ χάρακας καλοῦσιν τοὺς ὠξυσμένους καλάμους, ἢ τὰ ξύλα.

Χάραξ] διαφέρει δὲ ὁ χάραξ καὶ ἡ χάραξ· τὸ μὲν γὰρ ἀρσενικῶς, σημαίνει τὸ στρατόπεδον, ἢ τειχισμόν τινα καὶ περίφραγμα καὶ χαράκωμα· θηλυκῶς δὲ, ὁ τῆς ἀμπέλου. Χάραξι, ὀρθοῖς ξύλοις ἢ καλάμοις, ἢ ἀκανθώδεσι φυτοῖς.

Χαράκωμα, περίφραγμα, τεῖχος. παρὰ τὸ χαρακῶ, χαρακώσω· τοῦτο παρὰ τὸ χάραξ ἀρσενικῶς.

Χαραδροῦται, ἐκρήσσεται, κοιλαίνεται· χαράδραι γὰρ αἱ διαρρήξεις καὶ τὰ σχίσματα, καὶ αἱ χείμαῤῥοι γῆς· παρὰ τὸ χαράσσω.

Χαρακτήρ, ἡ σφραγίς, ὁ τοῦ ὀνόματος τύπος.

Χάρις] παρὰ τὸ χαίρω, χαρῶ, χάρις. τὰ δὲ εἰς ις δισύλλαβα, [illegible] διὰ τοῦ δ, ὀξύνεται, οἷον τριγλίς· εἰ δὲ διὰ τοῦ τ, βαρύνεται· οἷον χάρις χάριτος. σημαίνει τρία· τὴν θεάν, ὡς τό, — [illegible]: — τὴν δόσιν, ὡς τό, — ἐγὼ δέ κε τοι ἰδέω χάριν: — καὶ τὴν εὐπρέπειαν, ὡς τό, Ὣς μὲν τῷ περίχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις: —

807 Χαρίεις, χαριέστερος] [illegible] ἡμάρτηται δὲ παρ' Ὁμήρῳ πλατάνιστος· ὑπερθετικὸν γὰρ [illegible] νουσι. λέγοντες εἶναι ὑποκοριστικὸν τὸ σχῆμα, καθὼς [illegible] ριστικὸν, ἔδει διὰ τοῦ ι ἐκφέρεσθαι. τὸ δὲ ὀρέστερος, οὐκ ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ὀρῆος ὀρειότερος, καὶ κατὰ συγκοπήν· ἀπὸ γὰρ τῶν εἰς ες [illegible] οὐδέποτε γίνεται συγκριτικόν. Φιλόξενος. εἰς τὸ αἰπεινότερον.

Χαρίεν· τὴν τρίτην ἀπὸ τέλους ὀξύνει Ἡρωδιανός.

Χαριεντιζόμενοι, εὐτραπελευόμενοι, σκώπτοντες. καὶ Ἀριστοφάνης, Χαριεντίζεις καὶ καταπαίζεις ἡμῶν καὶ βωμολοχεύῃ.

Χαρίζεσθαι, κοινῶς μὲν, ὡς οἱ πολλοί· ἰδίως δὲ, καὶ ὡς [illegible]· ἢ ὑπὸ τοῦ ἐν λόγῳ [illegible].

Χάρμα, χαρά, ἡδονή.

Χάρμη, μάχη. κατ' εὐφημισμόν· ἢ [illegible] οὐδεὶς χαίρει.

Χάρτης] παρὰ τὸ χῶ τὸ χωρῶ ([illegible]) γίνεται τὰ ἄγραφα χάρτα. οὐκ ἐκ τῆς χαρᾶς, χάρτης, ὁ χαρακτὴρ τῶν ἐγγραφομένων· ἢ παρὰ τὸ χάρτον.

Χάρυβδις, ἡ ἀναπινομένη θάλασσα περὶ τὰ Γάδειρα, καὶ πάλιν ῥαγδαιοτέρως ἐπαναστρέφουσα. εἴρηται δὲ πᾶν τὸ εἰς χάος καὶ ὄλεθρον κατάγον. οἱονεὶ εἰς χάος βαῖνον.

Χάρων. ὁ λέων, ἀπὸ τῆς χαροπότητος.

Χαροπός, περιχαρής, εὐόφθαλμος· ἐκ τοῦ χαρωπός.

Χατίζω. σημαίνει τὸ χρήζειν· παρὰ τὸ [illegible] αἰτεῖν· ὁ γὰρ χρήζων, ἃ οὐκ ἔχει αἰτεῖ· ἢ ἐκ τοῦ αἰτῶ τὸ ζητῶ καὶ χρήζω, ἀποβολῇ τοῦ ι, γίνεται ἀτῶ· πλεονασμῷ τοῦ χ, χατῶ· καὶ κατὰ παραγωγὴν, χατίζω. ἢ ἐκ τοῦ ματῶ γίνεται ματίζω· καὶ τροπῇ.

Χαυλιόδοντα. [illegible] ἔχων τοὺς ὀδόντας [illegible]· ἢ κατὰ ἐναλλαγὴν τοῦ ρ εἰς τὸ λ, ὁ χαράσσων τοὺς ὀδόντας καὶ τραχύνων.

Χαῦνος, παρὰ τὸ χαίνω χαιός, ὡς φαίνω φαιός· καὶ πλεονασμῷ τοῦ υ, χαῦνος. ὁ κεχηνὼς καὶ ἄτονος.

Χαύωνας, ἄρτους ἐλαίῳ ἀναφυραθέντας κριθίνους. ἢ λάχανα ὀπτά.

Χαῖον ἀργύρεον] Ἀπολλώνιος, — χαῖον παλάμῃ ἔνι πηχύνουσαι: — χαῖον. οἱ μὲν, καμπύλην βακτηρίαν· οἱ δὲ, ῥάβδον· οἱ δὲ, λαγωβόλον.

Χαίτας, σημαίνει τὰς τρίχας. παρὰ τὸ κρατῶ, κρατη· ἀποβολῇ τοῦ ρ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, καὶ τροπῇ τοῦ κ εἰς χ, χαίτη.

Χαίρω] παρὰ τὸ χῶ τὸ [illegible], παράγωγον χαίρω. τοῦ χαίρω ἐν φωνῇ ἐνεργητικῇ πάθος δηλοῦντος, τὸ ἐχάρην, παθητικός ἐστι δεύτερος ἀόριστος· τοῦ χαίρω [illegible] ἡ φωνὴ ἡ παθητική· τοῦ δὲ ἐχάρην δευτέρου ἀορίστου, ἡ ἐνεργητική· ὁ γὰρ ἔχαρον δεύτερος ἀόριστος ἐνεργητικὸς οὐ λέγεται. εἰκότως ὁ παθητικὸς, [illegible] τὴν παραλογίαν αὐτοῦ, ἦλθε τὴν παραλογίαν, καὶ ὑπεισῆλθεν 808
εἰς χρείαν τοῦ ἐνεργητικοῦ.

Χαίρειν, οἰμώζειν, στενάζειν. Χαιρέτω [illegible]. Χαίρειν φράσαντες, [illegible]. Χαῖρε [illegible]. [illegible] οὕτω λέγουσι, καὶ Εὐριπίδης Σισύφῳ.

Χαιρέκακος] τὰ παρὰ βαρύτονον [illegible]. εἰ μὲν ὁ ἐνεστὼς εἴη [illegible], [illegible] τὸ ι τοῦ τρίτου προσώπου· ὡς [illegible]· οὕτω καὶ χαίρω χαίρει χαιρέκακος· εἰ δὲ εἴη [illegible], ἐκκόπτει μίαν συλλαβήν, ὅπως [illegible], [illegible] ἰθαγενής.

Χέδροπες. ὄσπρια· χέδροψ γὰρ τὸ ὄσπριον· ἀπὸ τοῦ χειρίδροψ κατὰ συγκοπήν.

Χελιδών. ἢ παρὰ τὸ τὰ χείλη [illegible], ἢ παρὰ τὸ τὰ χείλη οἰδαίνειν, ἢ παρὰ τὸ τοῖς χείλεσιν ᾄδειν.

Χέλυς, σημαίνει τὴν κιθάραν· διότι ἀπὸ δέρματος χελώνης κατεσκεύαστο τῷ Ἑρμῇ· δέδωκε δὲ αὐτὴν τῷ Ἀπόλλωνι. ἢ παρὰ τὸ χέω τὸ λέγω.

Χελύνη, τὸ περὶ τὸ χεῖλος μέρος τοῦ προσώπου· ὅπερ ἐπώνυμον τῆς ὑπερῴας χελύνης κατέκοσμον· ὃν δὴ καὶ μύστακα προσηγόρευσαν οἱ Ῥωμαῖοι· καὶ χελύνιον· καὶ χελυνίδης, ὁ τὴν χελύνην μεγάλην ἔχων. λέγεται δὲ καὶ ἡ χελώνη· δηλοῖ καὶ τὴν κιθάραν παρ' Αἰολεῦσι.

Χελύσσουσα, ἀποπλέουσα, νηχομένη· καὶ γὰρ οἱ νηχόμενοι τοῖς χείλεσι τὸ ὕδωρ παραλείχουσι· κατὰ πλεονασμὸν δὲ τοῦ σ.

Χέρηες καὶ χείρονες, οἱ διὰ τῶν χειρῶν πορίζοντες τὸ ζῆν, ὡς καὶ οἱ χερνῆται.

Χερνῆσι, πενιχραῖς γυναιξὶ, καὶ ἀπὸ χειρῶν ζώσαις.

Χερνῆτις γυνὴ, Ἰλιάδος μ', ἡ ταπεινή· παρὰ τὸ ἐκ τῶν ἰδίων αὐτῆς χειρῶν τρέφεσθαι.

Χεράδες, τὰ παραθαλάσσια σκύβαλα· παρὰ τὸ χεῖσθαι ῥᾳδίως. χεράδες λέγονται καὶ οἱ σωροὶ τῶν λίθων τῶν μικρῶν. Φησὶ δὲ Δημήτριος ὁ Σκήψιος τὴν διάλεκτον Ἀπολλωνιατῶν εἶναι. καὶ Σαπφώ, Μὴ κίνει χεράδας.

Χέραδος, Ἰλιάδος Φ', ὡς κίναδος· οὐδέτερον γάρ ἐστι· τὸ συναγόμενον ἐν τῇ ῥύσει τοῦ ποταμοῦ πλῆθος ἰλύος καὶ ὀστράκων καὶ λίθων. καὶ Πίνδαρος τὴν δοτικὴν εἶπε, Χεράδει σποδέων: — Ἀρίσταρχος δέ φησι χεράδας καλεῖσθαι τοὺς ποταμοὺς, καὶ τοὺς ἐν αὐτοῖς λίθους.

Χερμάδιον, πλεονασμῷ τοῦ μ· παρὰ τὸ χεῖρα χεράδιον, τὸ πληροῦν τὴν χεῖρα· σημαίνει δὲ χειροπληθῆ λίθον.

Χερειότερος] ἀπὸ τοῦ χερείων κατὰ μεταπλασμὸν γίνεται χέρειος· ὥσπερ πλείων πλεῖος· ὅθεν τὸ θηλυκὸν, πλεία, ὡς ἐν Ἰλιάδος ι', Πλεῖαί τε χαλκοῦ κλισίαι: — ἐκ τοῦ χεὶρ χερὸς, χωρὶς τοῦ ι εὕρηται ἡ γενική· κυρίως γὰρ χερείων, ὁ ταῖς χερσὶν ἥττων καὶ ἐλάττων.

Χέρηϊ] χερείων, χερείονος· ἡ δοτικὴ, χερείονι· καὶ κατὰ συγκοπὴν, χέρειϊ· καὶ διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν δύο ιι γίνεται τροπὴ τῆς ει διφθόγγου εἰς η, ὡς ἐν Ἰλιάδος
809 α', — ὅτε χώσεται ἀνδρὶ χέρηϊ: — ἀντὶ τοῦ χείρονι, ἐλάσσονι. ἔστι δὲ συγκριτικόν. καὶ, — εἷο χέρεια: — ἑαυτοῦ χείρονα· ἐκ τοῦ χερείονα, κατὰ συγκοπήν.

Χερνίψαντο, μέσος ἀόριστος πρῶτος, ἀπὸ τοῦ χερνίπτω χερνίψω.

Χέρσος, ἡ γῆ, ἐξ ἧς ἔστι χερσὶ προσάπτεσθαι. τὸ δὲ, Χέρσονδ' ἐξαποβάντες: — ἔστιν ἐπίῤῥημα τοπικὸν, ἀντὶ τοῦ εἰς τὴν χέρσον, ὡς Ἴλιόνδε. τὸ δε, οὐκ ἔστι μέρος λόγου, ἀλλὰ μόριον.

Χθὼν, παρὰ τὸ διαχεῖσθαι καὶ χώννυσθαι δύνασθαι· ἢ παρὰ τὸ χῶ τὸ χωρῶ· οὗ παράγωγον, χείω· ὅθεν, Οὐδὸς δ' ἀμφοτέρους ὅδε χείσεται: — κανών ἐστιν ὁ λέγων, ὅτι τὰ εἰς ων ὀξύτονα μονοσύλλαβα μόνως ἀρσενικὰ καὶ μὴ μόνως θηλυκὰ, φυλάττουσι τὸ ω, κλὼν κλωνὸς, πρὼν πρωνός· τὸ δὲ χθὼν, ἐπειδὴ μόνως ἐστὶ θηλυκοῦ γένους, τούτου χάριν ἔτρεψε τὸ ω εἰς ο ἐπὶ τῆς χθονὸς γενικῆς· ὅθεν καὶ χθόνιος.

Χθιζὰ, ἐπίῤῥημα ἀπὸ ὀνόματος γενόμενον εἰς ἐπίῤῥημα, ὡς ἐν τῷ ἐτεὸν καὶ δηρόν. τὸ χθιζὸς διατί ὀξύνεται; τὰ εἰς ζος ἀπὸ ῥημάτων γινόμενα ἢ τριγενῆ ὄντα, ὀξύνεται, πρωϊζός. καὶ πόθεν παρήχθη; ἀπὸ τοῦ ἐχθές. ἀναλογώτερον δέ ἐστι καὶ κυριώτερον καὶ πρῶτον τὸ ἐχθὲς τοῦ χθές. κανὼν γάρ ἐστιν ὁ λέγων, ὅτι πᾶν ἐπίῤῥημα μονοσύλλαβον ἀπαθὲς κατ' ἰδίαν ῥητὸν, μακροκαταληκτεῖ φύσει ἢ θέσει. κατ' ἰδίαν ῥητὸν εἶπε, διὰ τὸ λα ἐπιτατικὸν καὶ τὸ α. εἰ ἄρα οὖν τὸ χθὲς ἐπίῤῥημά ἐστι καὶ κατ' ἰδίαν ῥητὸν, ὤφειλε μακρὸν εἶναι. γίνεται ἐκ τοῦ ἐκθέω ἐκθεύσω, ἐχθὲς, ἡ ἐκθεύσασα ἡμέρα. ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ ἐχθὲς ἧμας γίνεσθαι ταύτης τῆς ἡμέρας.

Χέω, κυρίως ἐπὶ τοῦ ὕδατος λέγεται· ὁ δὲ ποιητὴς ἀντὶ τοῦ προήρχοντο εἶπεν, ὡς τὸ, — προχέοντο φαλαγγηδόν: — ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ποταμίων ῥευμάτων. περὶ τοῦ χεύσω καὶ πνεύσω μέλλοντος εὗρον ἐγὼ ἐν τοῖς Εὐλογίου τοῦ σχολαστικοῦ δυσκλίτοις ῥήμασι, μὴ εἶναι ἀπὸ τοῦ χέω καὶ πνέω κατὰ πλεονασμόν. φησὶν γὰρ οὕτως· εἰδότες γὰρ, ὡς οὐδέποτε τὸ ε διὰ τοῦ υ μηκύνεται, μᾶλλον τὸ πνεύω καὶ χεύω ἐνεστῶτας παραδεχόμεθα· ὧν ἐστιν ὑπόμνησις παρὰ τῷ ποιητῇ· τὸ γὰρ ἔκηλος εὔκηλος, πλεονασμὸν ἔχει· ὅπερ πάθος, οὐκ αὔξησις.

Χεῶ] χέω χεύσω· ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔχευον· ὁ μέλλων δεύτερος, χεῶ. τὰ εἰς ω καθαρὰ δισύλλαβα βαρύτονα τῷ ε παραληγόμενα, δύναται ἐπὶ δευτέρου καὶ τρίτου προσώπου συναίρεσιν δέξασθαι. πλεονασμῷ τοῦ υ, κατὰ τὸν μέλλοντα, χεύσω· ὁ παθητικὸς ἀόριστος ἐκ τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου, ἐχέθην ἐχέθης· ἐξῆλθε τὸ υ, διὰ τὴν κακοφωνίαν. ὁ ἐνεργητικὸς πρῶτος ἀόριστος, ἔχευα καὶ ἔχεα.

Χειὰ, ἡ τῶν ὄφεων κατάδυσις. Ἰλιάδος ψ', καὶ ἀλλαχοῦ, χείσεται, ἀντὶ τοῦ χωρήσει· ζήτει εἰς τὸ χθών· ἀπὸ τοῦ χεῖσθαι, ὅ ἐστι χωρεῖσθαι· εἰς αὐτὸ γὰρ μηχανᾶται ὁ ὄφις χωρῆσαι τὸ σῶμα ὥσπερ εἰς ἔλυτρον. λέγονται δὲ οἱ τοιοῦτοι τόποι εἰλυοὶ, καὶ τρώχαλα, καὶ αἱμασιαί· παρὰ γὰρ τὸ χῶ τὸ χωρῶ γίνεται χεά· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, χειά.

Χεῖμα, παρὰ τὸ χέω γίνεται.

Χειμὼν] χειμαδίῳ τόπῳ, ἐφ' οὗ ἄν τις δύναιτο χειμῶνος 810
ἐγκαθορμίσασθαι. ἀπὸ τοῦ χέω (οὗ ὁ μέλλων χεύσω) γίνεται χεῦμα, ὡς πνέω πνεύσω, πνεῦμα· καὶ τροπῇ τοῦ υ εἰς ι, γίνεται χεῖμα· ἀφ' οὗ χειμών. τὰ εἰς μα οὐδέτερα, εἰς μων παραγόμενα ὀνόματα, κοινά εἰσι τῷ γένει, καὶ τρέπει τὸ ω ἐπὶ γενικῆς· οἷον, μνῆμα, ἀμνήμων ἀμνήμονος· σχῆμα, ἀσχήμων ἀσχήμονος· εἷμα, λευχείμων λευχείμονος. τὸ δὲ χειμὼν, ὀξυνόμενον καὶ ἁπλοῦν καὶ περιεκτικὸν ὂν, διήλλαξε· ὁμοίως καὶ εἴ τι παρ' αὐτὸ σύγκειται, βαρυχείμων βαρυχείμονος. ἀπὸ τοῦ χέω χεῖμα καὶ χειμών· φυλάσσει τὸ ω ὡς περιεκτικόν.

Χειμάῤῥους, χειμερινὸς ποταμός· παρὰ τὸ ἐν τῷ χειμῶνι ῥεῖν· καὶ γίνεται παρὰ τὸ χέειν ἅμα· καὶ ἀπὸ τοῦ ῥέειν καὶ τοῦ χειμὼν, γίνεται χείμαῤῥος· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο, χειμάῤῥοος· καὶ κατὰ συναίρεσιν, χειμάῤῥους· κλίνεται χειμάῤῥου.

Χειμέριος, ἀπὸ τοῦ χεῖμα γίνεται. τὰ διὰ τοῦ ιος καθαρὸν ἔχοντα τὸ ρ, καιροῦ ὑπόνοιαν ἔχοντα, διὰ τοῦ ι γράφεται, καίριος, ἀκαίριος, ὁ μὴ ἔχων καιρόν· ὥριος, ὁ τῆς ὥρας· ἀώριος· ἡμέριος. χωρὶς εἰ μὴ ὦσιν ἀπὸ τῶν εἰς ος οὐδετέρων, διὰ τὸ θέρος θέρειος. λοιπὸν οὖν ἐκ τοῦ χειμερινὸς, γίνεται κατὰ συστολὴν τοῦ ν, χειμέριος, ὡς ἑσπερινὸς ἑσπέριος.

Χειραμὸς, σημαίνει τὴν κατάδυσιν, παρὰ Λυκόφρονι. οἶμαι δ' ἀπὸ τοῦ χειὰ γέγονε.

Χεῖραι, αἱ ἐν τοῖς ποσὶ ῥαγάδες· καὶ χειρόποδες, οἱ οὕτω τοὺς πόδας κατεῤῥωγότες, οἷον ῥαγόποδες.

Χείριστα, κάκιστα· ἀπὸ τοῦ χείρων χείριστος ὑπερθετικόν. χεῖραν δὲ κυρίως, ὁ κατὰ χεῖρα ἥττων· αἷς ὁ ἄνθρωπος τῶν ἄλλων ζώων διαφέρει, τεχνᾶσθαι δυνάμενος. καὶ χειρότερος.

Χείρων, ὁ Κένταυρος· ἀπὸ τοῦ διὰ τῆς τῶν χειρῶν θεραπείας τῆς ἐν ταῖς χειρουργίαις καὶ ῥιζοτομίαις ἰατρεῖν

γὰρ τοῦτον ἡμῖν ὑπογράφει Ὦρος. ἐν ἄλλοις δὲ, ὅτι χεῖραι καλοῦνται αἱ ἐν τοῖς ποσὶ ῥαγάδες. ἔνθεν καὶ Χείρων, διὰ τὸ ἐν χείροσι καὶ ὀρειοτέροις τόποις διάγειν.

Χειροήθες, ἥμερον, πρᾶον· ἢ διὰ τὸ χρειῶδες.

Χείρ, παρὰ τὸ ἔχω τὸ κρατῶ· ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ ῥᾶον χεῖσθαι, ὅ ἐστι χωρεῖσθαι, ἢ διαχέειν.

Χειροδίκαι, οἱ τῇ τῶν χειρῶν δυνάμει πεποιθότες, καὶ δι' ἑαυτῶν ποιοῦντες τὴν ἐκδίκησιν καὶ τύπτοντες· τουτέστιν, ἐν τῇ ἰσχύϊ τὸ δίκαιον ἔχοντες.

Χειρόκμητα, ὑπὸ χειρῶν γεγλυμμένα, ἢ περιεξεσμένα.

Χειρόμακτρον, ὃ παρὰ Ῥωμαίοις καλεῖται μανδίλιον.

Χειρόμαντις, ὁ διὰ τῶν ἐν ταῖς χερσὶ γραμμῶν μαντευόμενος.

Χειρόνιπτρον, τὸ κατὰ χειρὸς ὕδωρ. Ἀριστοφάνης.

Χειρονομεῖν, κυρίως ἐστὶ νωμᾶν διὰ χειρῶν· ὅθεν χειρονομία.

Χηναλώπηξ. Ἰστέον ὅτι τὰ εἰς ἀμετάβολον λήγοντα σύνθετα κατὰ τὴν ἀρχὴν, οὐδέποτε ἀπὸ εὐθείας συντίθεται, ἀλλ' ἢ ἀπὸ γενικῆς, ἢ ἀπὸ δοτικῆς, ὡς ἐπὶ τοῦ πυρίβλητος. καὶ εἰ μὲν ἡ ἐπιφερομένη λέξις ἄρχεται
811 ἀπὸ συμφώνου, ἀποβάλλει ἡ γενικὴ τὸ ς· οἷον, Φρὴν Φρενὸς, Φρενοβλαβής· χὴν χηνὸς, χηνοτρόφος. ἐὰν δὲ ἀπὸ φωνήεντος ἄρχηται, ἀποβάλλεται καὶ τὸ ο καὶ τὸ ς, οἷον Φρὴν Φρενὸς, Φρεναπάτης· χὴν χηνός, χηναλώπηξ. δεῖ προσθεῖναι, εἰ μὴ ἄρχεται ἀπὸ τοῦ η, ἢ ἀπὸ τοῦ ε· τότε γὰρ τὸ ς μόνον ἀποβάλλεται, οἷον χείρ χειρὸς χειροήθης, χειροεργὸς καὶ χειρουργός· λιμὴν λιμένος, λιμενοειδής. δεῖ προσθεῖναι, καὶ χωρὶς τοῦ χειροάναξ. τοῦτο δὲ γίνεται κατὰ κρᾶσιν χειρῶναξ, ὡς Ἱππῶναξ. διὰ γὰρ τὴν κρᾶσιν ἠμαυρώθη τὸ παράλογον.

Χεῖλος, παρὰ τὸ χέειν λόγους.

Χηλὸς, ἡ κιβωτός. παρὰ τὸ χῶ χήσω, χηλός, ἡ χωροῦσα ἕκαστον τῶν ἐντιθεμένων.

Χηλὴ, ὁ ὄνυξ. Ὦρος δὲ λέγει κυρίως τὴν χηλὴν, ἐπὶ τῶν διονύχων ζώων· σχηλή τις οὖσα, παρὰ τὸ διεσχίσθαι, ὡς ὁπλὴ, ἐπὶ τῶν μονωνύχων.

Χὴν, κοινόν ἐστι τῷ γένει· ἔστι δὲ καὶ εἰδικόν. γίνεται παρὰ τὸ ἠχῇ, ὃ σημαίνει τὴν βοὴν, ἠχήν· καὶ ἀφαιρέσει τοῦ η· κρακτικὸν γὰρ ἐστὶ καὶ φωνητικόν.

Χηνίσκος, τὸ τῆς πρώρας μέρος, οὗ ἀπήρτηνται αἱ ἄγκυραι, ὃ καὶ τῆς τρόπιδος ἐστὶν ἀρχή. εἰσὶ δ' οἳ μᾶλλον τὸ τῆς πρύμνης ἔφασαν ἄκρον, πρὸς ὃ ἐπιζεύγνυνται αἱ ἐπωτίδες τῆς νεώς. πλὴν ὁποτέρως ἔχει, χηνίσκος ἐλέγετο, ὅτι χηνὸς κεφαλὴν μορφοῦντες οἱ ναυπηγοὶ, ἐπετίθουν τῷ ἄκρῳ. τάχα τὸ πλοῖον εἰς χῆνα ἀπεικάζοντες· ἢ τοῦ εὐοιωνίστου χάριν, ὡς ἀβάπτιστος αὐτοῖς ἡ ναῦς διατελοίη, τρόπον χηνὸς ὑπερνέουσα τῶν κυμάτων.

Χήρα] παρὰ τὸ χῶ τὸ χωρῶ, ὁ μέλλων, χήσω, χήρα, ἡ χωρητικὴ τῶν κακῶν τῆς λύπης. ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ χαρά· καὶ ἀναδόσει τοῦ τόνου, καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς η, χήρα, κατὰ ἀντίφρασιν, ἡ ἐστερημένη τῆς εὐφροσύνης καὶ τῆς χαρᾶς. Χῆραι, ἔρημοι, καὶ ἀνδρὸς μονωθεῖσαι· ἀπὸ τοῦ χηρῶ χηρώσω, ὃ σημαίνει τὸ ἐρημῶ καὶ ἀφανίζω καὶ ἐκπορθῶ· ὅθεν καὶ χηρωτής, ὡς γυψώσω γυψωτής· καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, χηρωστής· χηρωσταὶ δὲ λέγονται οἱ μακρόθεν τοῦ γένους κληρονόμοι. οἷον ἐπίτροποι, οἱ τοῦ χήρου καὶ ἐρήμου συγγενῶν οἴκου κληρονόμοι. γίνεται δὲ ἐκ τοῦ χαρῶ τὸ χαρίζω, χηρῶ χηρώσω· οἷον, — χήρωσ' ἀγυιάς: — καί, Χηρώσας δὲ γυναῖκας.

Χήτει, στερήσει, ἐνδείᾳ, σπάνει. παρὰ τὸ χῶ ῥῆμα, ὃ σημαίνει τὸ ἐνδεοῦμαι, ὁ μέλλων, χήσω· ῥηματικὸν ὄνομα, χῆτις, ἡ ἔνδεια· καὶ χῆτος, οὐδέτερον ὄνομα. ἐκ τούτου καὶ ῥῆμα, χητίζω καὶ χατίζω.

Χιλὸς, θηλυκῶς λέγεται· σημαίνει δὲ τὴν τροφήν· παρὰ τὸ ἔχειν τὸ σῶμα, τουτέστι κρατεῖν· ἢ παρὰ τὸ χεῖλος. χεῖλος δὲ, ὁ χόρτος τῶν βοσκημάτων, παρὰ τὸ χεῖσθαι τῷ ἕλει.

Χίμαρος, σημαίνει τὸν τράγον· ἐκ τοῦ χίμαιρα· πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ἐν τῷ χειμῶνι ῥέοντος ποταμοῦ. γίνεται παρὰ τὸ κίω τὸ πορεύομαι, κίμαρος καὶ χίμαρος.

Χίμαιρα, ἡ ἐν χειμῶνι τεχθεῖσα, οἷον ἡ ἕνα χειμῶνα ἔχουσα.

Χίμετλα, τὰ ἀπὸ καύματος γινόμενα ἐν τοῖς ποσὶν, ἃ συμβαίνει ἀπὸ χειμῶνος γίνεσθαι. εἴρηται παρὰ τὸ ἐν χειμῶνι τλεῖν.

Χῖος, ὁ τῆς Χίου πολίτης. ἀπὸ τοῦ Χίος Χίιος. ὡς Σά- 812
μιος, Λέσβιος· καὶ κράσει, Χῖος, ὡς Δῖος.

Χιράδες, αἱ τῶν χειρῶν ῥαγάδες. συνέπεσε δὲ ἡ φωνὴ τῷ σημαινομένῳ. ἐπειδὴ γὰρ τὸ χιρὰς ἔνδειαν τινὰ σημαίνει, (τὰς γὰρ τῶν χειρῶν ῥαγάδας δηλοῖ· ἡ δὲ ῥαγὰς, τοῦ ὁλοκλήρου ἔνδειαν ἔχει· τὸ γὰρ ἔχον ῥαγάδας, οὐκ ἔστιν ὁλόκληρον) τούτου χάριν διὰ τοῦ ι γράφεται.

Χιτὼν, τὸ ἁπλοῦν καὶ λινοῦν περιβόλαιον· ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ κεχεῖσθαι ἡμῶν τοῖς σώμασι, χυτών· καὶ τροπῇ τοῦ υ εἰς ι, χιτών. σημαίνει δὲ δύο· ἐπὶ μὲν τοῦ συνήθως ἡμῖν λεγομένου, ἱμάτιον· οἷον, — μαλακὸν δ' ἔνδυνε χιτῶνα: — καὶ τὸν θώρακα· ὅθεν καὶ χαλκοχίτωνες, οἱ χαλκοθώρακες. διαφέρει δὲ πέπλου· ἐπὶ μὲν γὰρ ἀνδρῶν, λέγεται χιτών· ἐπὶ δὲ γυναικῶν, πέπλος. τὰ δὲ εἰς ων ἰαμβικὰ, πρὸ τέλους ἔχοντα τὸ ι, φυλάττει τὸ ω ἐπὶ βαρυτόνων καὶ ὀξυτόνων.

Χιών] παρὰ τὸ χέω χεών· καὶ τροπῇ, χιών, ὡς τέρπω, τερπών. κλίνεται χιόνος, διὰ τοῦ ο μικροῦ.

Χλαῖνα] παρὰ τὸ χλιαίνειν, ὅ ἐστι θερμαίνειν, χλίαινα καὶ χλαῖνα. λέγεται μὲν χλαῖνα, τὸ παχὺ καὶ χειμερινὸν ἱμάτιον· χλανὶς δὲ, τὸ λεπτότατον καὶ μαλακὸν καὶ τρυφερόν· χλαμὺς δὲ τὸ περιφερὲς καὶ κυκλοειδὲς, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμενον σαγομάντιον, ὅπερ φορεῦσιν οἱ κηροφόροι. ὁμοίως παρὰ τὸ χλιαίνω χλιαμὺς καὶ χλαμύς.

Χλιαρὸς, παρὰ τὸ χλιαίνω· τὸ δὲ λιαρὸς, οὐκ ἀπὸ τοῦ χλιαρὸς, ὥς τινες, ἀλλὰ παρὰ τὸ λίω τὸ προθυμοῦμαι.

Χλιδῇ, ἀγλαϊσμῷ, τρυφῇ· καὶ ῥῆμα χλίδα, βαρύτονον· καὶ χλιδῶ, περισπώμενον. Ἐξουσιαστικῇ χλιδῇ ἥκιστα ἔχαιρες: — καὶ χλιδανόν, τὸ τρυφερόν· παρὰ τὸ χαλῶ καὶ τὸ δέω τὸ πρέπω, χαλιδὴ καὶ χλιδή, ἡ ἀποχαλῶσα τοῦ πρέποντος. λέγεται δὲ χλιδὴ, ἡ ἔκλυσις καὶ μαλακία· ἀπὸ τοῦ ἐχλιάνθαι καὶ ἐκλελύσθαι ἀσθενείᾳ τοῦ θερμοῦ.

Χλευασμὸς, ἐκ τοῦ χλευάζω· τοῦτο ἐκ τοῦ χλεύη, ὃ σημαίνει τὴν ἀπάτην, χειλεύη τις οὖσα, παρὰ τὸ ἠρέμα ἀνοίγειν τὰ χείλη· ἢ παρὰ τὴν χλόην· δυσωπητικὰ γὰρ τὰ σκώμματα, καὶ χροιᾶς μεταβλητικά. ἢ παρὰ τὸ κλέπτω, κλεύη καὶ χλεύη· ὁ γὰρ χλευάζων τινὰ ὑποκλέπτει αὐτόν. ἢ παρὰ τὸ χέω χεύη.

Χλόη] παρὰ τὸ φλέω τὸ ἀναπέμπω, φλόη καὶ χλόη. ἡ ἐκ τῆς γῆς ἀναπεμπομένη καὶ αὐξάνουσα· ὅθεν καὶ χλοῦναι οἱ σύαγροι, οἱ ἐν ταῖς χλόαις συναζόμενοι καὶ διατρίβοντες. κλίνεται χλούνων, ὡς ἀπὸ τοῦ χλόευνοι χλοεύνων. τὸ δὲ χρῆσται χρήστων, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ οἱ χρηστοὶ τῶν χρηστῶν, ἐπὶ τῶν καλῶν. χρῆσται

δὲ εἰσιν, οἱ δανείζοντες καὶ οἱ δανειζόμενοι. τὸ δὲ ἐτήσιαι ἐτησίων, συνεξέδωκε τῷ ἐτήσιοι ἐτησίων.

Χοῖρος] παρὰ τὸ χοῦν ἐρευνᾶν, χόϊρος· καὶ συναιρέσει, χοῖρος. ἢ παρὰ τὸ τοῦ χείρονος ἔργα.

Χλῆδος, ὁ κλῆρος τῶν ἀποκαθαρμάτων, ὁ ἔχων ἰλύν τινα καὶ βοτανώδη, καὶ φρυγανώδη. ἢ σωρὸς λίθων.

Χλωρός, παρὰ τὸ χαλῶ καὶ τὸ ὥρα, ὃ σημαίνει τὴν μορφήν· χαλάωρος, καὶ χλωρός, ὁ κεχαλασμένην
813 ἔχων τὴν ὥραν· ἐξ οὗ καὶ χλωρότης. ἢ ἐκ τοῦ χολή, ὑπερθέσει, χλόη· ἐκ τούτου χλοηρὸς καὶ χλοερός· ἢ χολερός, κατὰ κρᾶσιν χλωρός. ἐκ τούτου ὠχρόν. Χλωρὸν δέος, χλωροποιόν. σημαίνει δὲ τὸ νέον.

Χλωρὶς ἀηδών, ἀπὸ τοῦ χρώματος· ἢ διότι ἐν ἔαρι φαίνεται, ὅτε πάντα τὰ χλωρά. οἱ δὲ, τὴν χλωροῖς ἡδομένην. κρεῖττον δὲ τὸ πρῶτον· τοιαύτην γὰρ τὴν πτέρωσιν ἔχει. καὶ Σιμωνίδης, Εὖτ' ἀηδόνες πολυκώτιλοι χλωραύχενες εἰαριναί.

Χνοῦς, πλεονασμῷ τοῦ ν, παρὰ τὸ χοῦς· τοῦτο παρὰ τὸ χόος· τοῦτο παρὰ τὸ χέω. Ἀπολλώνιος, — νέον χνοάοντα παρειάς.

Χόανος] Φῦσαι δ' ἐν χοάνοισιν ἐείκοσι πᾶσαι ἐφύσων.

Χοή, ἐκ τοῦ χέω· χοαὶ χοῶν, τὰ ἐπιχεόμενα· οἱ γὰρ ἀρχαῖοι, ἅπερ εἶχον κάλλιστα καὶ τιμιώτατα, ἔρραινον εἰς τοὺς νεκρούς, τιμῶντες αὐτούς.

Χολάδες, τὰ ἔντερα· κατὰ μετάθεσιν τοῦ κ εἰς χ· κοιλάδες γάρ εἰσι, παρὰ τὴν κοιλότητα. ἀφ' οὗ καὶ κόλος καὶ κοῖλος, ὁ ἔρημος καὶ κοινὸς τόπος. ἢ παρὰ τὴν χύσιν. Ὅμηρος, — ἐκ δ' ἄρα πᾶσαι Χύντο χαμαὶ χολάδες: — ἢ διὰ τὸ κατὰ φύσιν δέχεσθαι τὸ χολῶδες ἀπὸ τοῦ ἥπατος, ἐπειδὴ εἰς αὐτὰ συρρεῖ ἡ ξανθὴ χολή, τοῦτο μηχανησαμένης τῆς φύσεως πρὸς τὸ διαθερμαίνεσθαι καὶ ἐρεθίζεσθαι αὐτὰ τῇ δριμύτητι αὐτῆς πρὸς τὴν ἀπόκρισιν τῶν περιττῶν. ἤμελλε γὰρ, ψυχρὰ ὄντα τῇ κράσει, ἀργὰ μένειν, καὶ μηδέποτε ποιεῖν τὴν ἀπόκρισιν· τοιαῦτα γὰρ τὰ νευρώδη.

Χόλικες, αἱ τῶν βοῶν κοιλίαι.

Χόλος, παρὰ τὸ χέω· συγχεῖται γὰρ ἡ ψυχὴ ἐν τῷ ὀργίζεσθαι. τὸ χο, μικρόν. ἐκ τοῦ χέω· ὁ γὰρ χόλος διαχεῖται· ἡ πρώτη γὰρ ἔκκαυσις τῆς καρδίας καὶ διάχυσις τῆς χολῆς πρὸς ὀργήν, χόλος λέγεται. ἔστι δὲ εἴδους τῶν ὑποπεπτωκότων τῷ ὀνόματι εἰδικοῦ· τὸ γενικὸν, θυμός.

Χολᾶτε] ἐκ τοῦ χολή, γίνεται χολῶ χολᾷς, συζυγίας δευτέρας· ὅθεν τὸ πληθυντικὸν, Ἐμοὶ χολᾶτε: — ἐκ δὲ τοῦ χόλος, γίνεται χολῶ χολώσω, συζυγίας τρίτης· ὅθεν χολωθείς, τὸ ὀργισθείς· καὶ, χολωτοῖς ἐπέεσσιν, ὀργιστικοῖς.

Χορδή, σημαίνει τὸ ἔντερον· παρὰ τὸ χωρῶ καὶ τὸ ἔδω τὸ ἐσθίω, παρὰ τὸ δι' αὐτῶν χωρεῖν τὴν ἐδωδήν. ὅθεν καὶ τὸ, Δωδεκάχορδον ὄργανον.

Χορηγός. παρὰ τὸ χεὶρ χερὸς καὶ τὸ ἄγω, γίνεται χερηγός· καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς ο, χορηγός, ὁ διὰ χειρὸς ἄγων.

Χορός, οἶμαι παρὰ τὸ χαίρειν· ἢ ἐκ τοῦ χῶρος· ἀπὸ τοῦ περιέχοντος τὸ περιεχόμενον. ἢ χαίρω χαρὸς καὶ χορός. ἢ παρὰ τὸ χεὶρ χερὸς, χορός.

Χοροίτυπος, ὁ χορευτής· ἤτοι ὁ τύπους ἐν τῷ χορεύειν τῶν ποδῶν ποιῶν, ἢ ὁ τύπτων τὸ ἔδαφος. καὶ Ὅμηρος, Πέπληγον δὲ χορὸν θεῖον ποσίν: — τὸ δὲ χῶρος, παρὰ τὸ χῶ τὸ χωρῶ· σημαίνει δὲ τὸν τόπον.

Χόρτος, παρὰ τὸ ἐν τῇ χέρσῳ γίνεσθαι· ἢ παρὰ τὸ κείρω κόρτος, καὶ χόρτος· καὶ χόρτος αὐλῆς, ὁ τῆς αὐλῆς ὅρος· χόρτῳ γὰρ ἀντὶ τοιχίου ἐχρῶντο· ἄχρι δὲ τοῦ νῦν ἐν Λυκίᾳ ἀπὸ τοῦ χόρτου παραβάλλουσιν αὐλὰς τοῖς ἐν ἀγροῖς οἰκήμασιν. Ὅμηρος Ἰλιάδος ω.

Χορτάσαι, παρὰ τὸν χόρτον τὸν παραβαλλόμενον τοῖς 814
ὑποζυγίοις· καὶ ὅτι πρὸ τῆς εὑρέσεως τῶν ἡμετέρων τροφῶν, τούτῳ ἐκέχρηντο. παρὰ τὸ κόρος.

Χρῶ, σημαίνει πέντε· τὸ ξέω. ἐξ οὗ χραύω χραύσω, Ἰλιάδος ε, χραύσῃ, ἀντὶ τοῦ ἀμύξῃ ἐπ' ὀλίγον τὸν χρῶτα, ἐπιξύσῃ, ἤτοι προσεγγίσῃ· ἀπὸ τοῦ χρωτός, χρῶ, οἷον προσψαύσῃ. τὸ μαντεύομαι, ὡς τὸ, Τοιαῦθ' ὁ Φοῖβος χρῇ: — τὸ κτῶμαι, ἐξ οὗ καὶ χρήματα· τὸ ἐφορμῶ, ὡς τὸ, — τίς τοι κακὸν ἔχραε δαίμων: — τὸ παρέχω, ἐξ οὗ καὶ τὸ κιχρῶ, κατὰ ἀναδιπλασιασμόν· καὶ χρηστός, ὁ ἀγαθός, ὁ πᾶσιν ἑαυτὸν παρέχων.

Χραισμῶ, καὶ βαρύνεται καὶ περισπᾶται. γίνεται ἀπὸ τοῦ χρήσιμος, χρησιμῶ· συστολῇ τοῦ η εἰς α, καὶ μεταθέσει τοῦ σ, χραισμῶ· ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔχραισμον. ἔστι δὲ συζυγίας πρώτης, καὶ σημαίνει τὸ βοηθῶ καὶ φυλάσσω. ἢ ἐκ τοῦ χαρίζω χαρισμῶ· καὶ ἐν ὑπερθέσει καὶ συναιρέσει, χραισμῶ, ἔχραισμον, ὡς ἀπὸ τοῦ ἁμαρτῶ περισπωμένου, δεύτερος ἀόριστος ἥμαρτον.

Χρέος] ἀπὸ τοῦ χρῶ, ὃ σημαίνει τὸ ἐνδεοῦμαι, γίνεται χέω· ἐξ οὗ γίνεται χρέος, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ρ. οὕτως Ἀπολλώνιος. εἰς δὲ τὸ ἄλλο γράφεται, ὅτι οὐκ ἀπὸ τοῦ χρῶ, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ χρέω χρέομαι· ὁ δὲ Χοιροβοσκὸς εἰς τοὺς αὐτοῦ κανόνας τῶν οὐδετέρων, λέγει περὶ τοῦ χρέους, ὅτι διὰ μὲν τοῦ ο γράφεται, καὶ κλίνεται ἑνικῶς καὶ πληθυντικῶς καὶ δυϊκῶς· ἐν δὲ τῇ εὐθείᾳ τῶν πληθυντικῶν εἰς α λήγει, οἷον χρέεα· καὶ συγκοπῇ, χρέα. ὅταν δὲ γένηται διὰ τοῦ ε καὶ ω Ἀττικῶς χρέως, τὴν αὐτὴν ἔχει ὀρθὴν, γενικὴν, αἰτιατικὴν, καὶ κλητικὴν, μόνην δὲ τὴν δοτικὴν διαλλάττει· καὶ ἔστι δίπτωτον· εὐθεῖαν γὰρ καὶ δοτικὴν ἔχει μόνον, οἷον τὸ χρέως, τοῦ χρέως, τῷ χρέει, τὸ χρέως, ὦ χρέως· δυϊκὰ δὲ καὶ πληθυντικὰ οὐκ ἔχει.

Χρειώ, σημαίνει τὴν χρείαν. ὥσπερ ἀπὸ τοῦ σπέος γίνεται Σπεώ καὶ Σπειώ, κλέος Κλεώ καὶ Κλειώ, οὕτω χρέος χρεώ καὶ χρειώ· ἡ δοτικὴ, Χρειοῖ ἀναγκαίῃ: — ὡς Κλειοῖ. ἤγουν διὰ χρείαν ἐπιφέρουσαν καὶ ἐπείγουσαν. ἀπὸ δὲ τοῦ χρέω, γίνεται χρέα, καὶ χρεία, πλεονασμῷ τοῦ ι, ὡς χρέος καὶ χρεῖος.

Χρείω, τὸ χρησμοδοτῶ, διὰ διφθόγγου· παρὰ γὰρ τὸ χρέος χρέω· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, χρείω· τοῖς γὰρ χρείαν ἔχουσι χρησμῳδεῖ ὁ θεός. χρίω δὲ τὸ ἀλείφω, διὰ τοῦ ι· ἐξ οὗ καὶ Χριστός· ἀπὸ τοῦ χρίμπτω· ἢ πρὸς ἀντιδιαστολὴν ἀλλήλων.

Χρέμιζον] Ἡσίοδος ἐν Ἀσπίδι, Ὀξεῖα χρέμισαν: — ἀπὸ τοῦ χρεμέτιζον. τὸ δὲ χρεμέθεσκον, ἀπὸ τοῦ χρέμω, χρεμέθω.

Χρῇ] ἀπὸ τοῦ χρῶ δευτέρας συζυγίας, γίνεται χρῆμι· οὗ ὁ μέλλων, χρήσω· εἰς τὸ ἀπόχρη. τὸ δὲ χρή, ὀξυτόνως, σημαίνει ἐπίρρημα, ἀντὶ τοῦ δεῖ· ὡς τὸ, Χρὴ μὲν σφωΐτερόν [γε θεὰ ἔπος εἰρύσσασθαι·] περισπωμένως δὲ, σημαίνει ῥῆμα, Ἀττικῶς· ἀπὸ τοῦ χρῶ, χρᾷς, χρᾷ· Ἰωνικῶς καὶ Ἀττικῶς, χρῇ· ἐξ οὗ οἶμαι καὶ τὸ χρῆν. ὀξύνεται δὲ τὸ χρή· ὅτι πᾶσα λέξις δισύλλαβος ἐν ῥήμασιν, εἰ μὲν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἀποκοπῇ, τὴν καταλιμπανομένην συλλαβὴν περισπᾷ· εἰ δὲ ἀπὸ τέλους, ὀξύνει. τὸ χρὴ καὶ δεῖ λέγουσιν εἶναι ἐπιρρήματα· πλέον δὲ λέγεται εἶναι ῥήματα.

Χρῆμα, κυρίως τὸ διὰ χειρὸς ἔργον, οἷον χέρημα· ἢ πα. 815

ρα τὸ χρήσω, ὃ σημαίνει τὸ κτῶμαι· ἐξ οὗ ἐχρησάμην, τὸ ἔλαβον, ἐκτησάμην.

Χρήζω, ἡνίκα σημαίνει τὸ δέομαι, ἔχει τὸ ι προσγεγραμμένον· ἀπὸ γὰρ τοῦ χρέος γίνεται χρείζω· καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς η, χρηΐζω· — χρηΐζοντο καὶ αὐτοί: — καὶ κατὰ συναίρεσιν, χρῄζω· εἰς τὸ κλῄζω. ὅτε δὲ σημαίνει τὸ χρησμῳδῶ, ἐστιν ἄνευ τοῦ ι, καίπερ τῆς ἐτυμολογίας ἀπαιτούσης σὺν τῷ ι γράφεσθαι· παρὰ γὰρ τὴν χρείαν ἐστί· τοῖς γὰρ χρείαν ἔχουσι τἀληθῆ μαθεῖν χρησμῳδεῖ ὁ θεός· ἀλλὰ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ σημαίνοντος τὸ δέομαι, οὐκ ἔχει τὸ ι.

Χρηστήρ, ἐστιν ὁ παρέχων χρησμούς· καὶ γίνεται παρὰ τὸ χρείω. οὕτως ὁ Χοιροβοσκός· οἶμαι δ' ἐγώ, παρὰ τὸ χρήζω, ὅπερ σημαίνει τὸ αὐτό, γίνεται χρηστήρ.

Χρῆσις, παρὰ τὸ χρήω χρήσω. διαφέρει δὲ παραδόσεως· χρῆσις μὲν γὰρ λέγεται, ἡ τῶν ἀρχαίων ποιημάτων μαρτυρία· παράδοσις δέ, ἡ τῶν γραμματικῶν· οἷον, τὰ μὲν Ὁμήρου, καλεῖται χρῆσις· τὰ δὲ Ἀριστάρχου τοῦ γραμματικοῦ, παράδοσις.

* Χρηστός, ὁ ἀγαθός, ὁ χρήσιμος ἀνήρ· ἀπὸ τοῦ χρῆσθαι, ὅτι αὐτῷ χρώμεθα.

Χρήστης, καὶ ὁ δανείσας καὶ ὁ δανεισάμενος.

Χρίσμα] παρὰ τὸ χρίω χρίσω χρίσις καὶ χρίσμα· σημαίνει τὸ ἄλειμμα. Ἰστέον δὲ ὅτι ὥσπερ λέγεται κροῦμα καὶ κροῦσμα, οὕτω λέγεται χρῖμα καὶ χρίσμα.

Χρίμπτω, σημαίνει τὸ περιβάλλω, καὶ προσπελάζω. ἀπὸ τῆς χειρὸς χειρίπτω· πλεονασμῷ τοῦ μ, χειρίμπτω· καὶ συγκοπῇ· κυρίως γὰρ τὸ ταῖς χερσὶ συναντᾶν καὶ περιβάλλειν καὶ προσεγγίζειν. ἢ ἀπὸ τοῦ χρωτός, τὸ τοῦ χρωτὸς ἐγγίζειν· χρῶ, χρίμπτω.

Χρόα χροῦν, εἴρηται εἰς τὸ βόα βοῦν. καὶ διὰ χροός: — γίνεται παρὰ τὸ χρῶ, ὃ σημαίνει τὸ βάπτω· ἐξ οὗ καὶ χρῶμα. ἡ εὐθεῖα, χροῦς· ὅθεν τό, Χρωσάμεναι ἄνδρα: — ὃ καὶ μεταβολῇ τῆς ου, χρῶς, ὡς βοῦς βῶς παρὰ Δωριεῦσι.

Χρόμαδος] Ἰλιάδος ψ', τὸν ἐν τοῖς γένυσιν ὑπὸ τῶν πληγῶν γινόμενον ψόφον, ὀνοματοποιήσας χρόμαδον εἶπεν ὁ ποιητής· ἢ παρόσον θυμικῶς ἀλλήλοις ἐπιφερόμενοι τρύζουσι τοὺς ὀδόντας· διόπερ φοίνικας ἀναλαμβάνουσιν, ἵνα τούτοις ἐπερειδόμενοι λυμαίνονται τοὺς ὀδόντας.

Χρόμις] Μυσῶν δὲ Χρόμις ἦρχεν: — τὸ δὲ Χρόμιος, πλεονασμῷ ἐγένετο τοῦ ο. ἢ ἡ Χρόμιος γενικὴ μετετέθη εἰς εὐθεῖαν, καὶ γέγονεν ὁ Χρόμιος.

Χρόνος] παρὰ τὸ ῥέω, ῥόνος καὶ χρόνος· ἢ παρὰ τὸ χρῶ τὸ τελειῶ.

Χρωσθῆναι, μολυνθῆναι· ἀπὸ τοῦ χρώζω· ὅπερ ἀπὸ τοῦ χρῶ τὸ βάπτω γίνεται· κυρίως γὰρ χρωσθῆναι τὸ ἀπὸ αἵματος μολυνθῆναι.

Χρώζω, σημαίνει τὸ πλησιάζω. χρώς χρωτὸς χρωτίζω, ὡς φῶς φωτὸς φωτίζω· ἀποβολῇ τοῦ τ, χρωΐζω· καὶ συναιρέσει, χρῴζω.

Χρυσῖτις, σημαίνει τὸν λίθον ἔνθα ἀκονῶσι τὸ χρυσίον.

Χρυσόρραπις Ἑρμῆς, ὁ χρυσῆν ῥάβδον ἔχων.

Χρυσόπολις] Ἀγαμέμνονος καὶ Χρυσηΐδος παῖδας γεγονέναι φασί, Χρύσην καὶ Ἰφιγένειαν· ὧν ἀπὸ μὲν τῆς
816 Χρύσης ὠνομάσθη Χρυσόπολις ἐν τῇ Προποντίδι· Ἰφιγένειαν δὲ γενέσθαι ἱέρειαν Ἀρτέμιδος.

Χρύσης] πόθεν Χρύσης; παρὰ τὸ χρυσός· τὸ δὲ χρυσός, παρὰ τὸ ῥύω ῥυσός· καὶ πλεονασμῷ τοῦ χ, χρυσός. καὶ τί μετέχει τοῦ ῥύω; ὁ γὰρ χρυσὸς διδόμενος ῥύεται τὸν ἄνθρωπον ἐκ τοῦ θανάτου.

Χυτή, οὐ πᾶσα γῆ, ἀλλ' ἡ τοῖς νεκροῖς ἐπιχεομένη.

Χύτλα, κυρίως εἰσὶ τὰ μεθ' ὕδατος ἔλαια· καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὰ ἐναγίσματα· οἷον, Χύτλα τέ οἱ χεύαντο, καὶ ἥγνισαν ἔντομα μῆλα.

Χυτλῶσαι, οὐχ ἁπλῶς τὸ ἀλεῖψαι· ἀλλὰ τὸ ἐπὶ λουτρῷ ἀλείψασθαι, χυτλώσασθαι ἔλεγον· καὶ χύτλον, τὸ μεθ' ὕδατος ἔλαιον.

Χυτῷ λιμένι, παρὰ Ἀπολλωνίῳ. χυτὸς λιμὴν Κυζίκου. χυτὸς δὲ καλεῖται ὁ περικλεισθείς, καὶ λίθοις οἰκοδομηθείς, καὶ μὴ αὐτοφυὴς ὤν. καλεῖται δὲ οὕτω, καὶ ὁ ἰλὺν ἔχων καὶ ἄσιν, ἤγουν ἀκαθαρσίαν.

Χυτρόπους, ἀπὸ τῶν χυτροπόδων τῶν ἐσχαρῶν τῶν μαγείρων. περιφραστικῶς χύτραν εἶπε.

Χωλός, ἐκ τοῦ κῶλον τὸ ὀστοῦν, ὁ τὸ ὀστοῦν βεβλαμμένος· τροπῇ τοῦ ψιλοῦ εἰς δασύ, καὶ μεταβολῇ τοῦ τόνου, χωλός· Κῶλος δέ, ὄνομα ῥήτορος, ὡς Πῶλος. εἰς δὲ τὸ ἄλλο Ἐτυμολογικόν, τροπῇ τοῦ κ εἰς χ, καὶ τοῦ ο εἰς ω· κόλος γάρ ἐστιν ὁ μὴ τέλειος. Ὅμηρος, — κόλον δόρυ: — καὶ κόλους κριούς, τοὺς ἀποβεβληκότας τὰ κέρατα. χωλὸς οὖν ὁ μὴ τέλειος.

Χῶνες, ἔθνος Ἰταλικόν. τὸν Ἡρακλῆν φασὶ κατὰ τὴν Αἰγυπτίων διάλεκτον Χῶνα λέγεσθαι. παραγενέσθαι δὲ εἰς Ἰταλίαν, καὶ ἀπ' αὐτοῦ Χῶνας ὀνομασθῆναι τὸ ἔθνος.

* Χωρίτης, ὁ γεωργός· παρὰ τὸ χωρίον.

Χῶρος, εἰς τὸ χορός.

Χῷ ξυμπόται, χῷ συγγενεῖς: — ἀντὶ τοῦ καὶ οἱ συμπόται, καὶ οἱ συγγενεῖς. σὺν τῷ ι· οὕτω γὰρ λέγουσι, τὸ μὲν ι τοῦ συνδέσμου ἐκθλίβοντες καὶ ποιοῦντες κρᾶσιν τοῦ α ο εἰς τὸ ω· καὶ προσγράφουσι τὸ ι τῆς διφθόγγου, τρέποντες ἀναγκαίως καὶ τὸ κ εἰς χ· οἷον, χῷ τυμπανισμοί: — οὕτως εὗρον εἰς τὴν ὀρθογραφίαν Ὥρου τοῦ Μιλησίου.

Χώω, σημαίνει τὸ λυπῶ καὶ ὀργίζομαι· ὅπερ γέγονεν ἀπὸ τοῦ χέω χῶ, παρὰ τὸ διαχεῖσθαι τὴν χολήν. χῶ οὖν, χώσω· ἡ μετοχὴ παθητική, χοόμενος χούμενος· καὶ Δωρικῶς, χώμενος, ὡς Μοῦσα Μῶσα· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο, χωόμενος. ἢ παρὰ τὸ χολῶ χολώσω χολούμενος· ἐκβολῇ τοῦ λ, χοούμενος· καὶ τροπῇ τῆς ου διφθόγγου εἰς ω, χοώμενος· καὶ ἐν ὑπερθέσει βαρυτόνως, χωόμενος, ὡς ὄρω ὀρῶ ὄραρεν, ὤρορεν.

Χρῆμα, πρᾶγμα, ἢ κτῆμα· καὶ χρηματισάμενοι, διαπραξάμενοι· καὶ χρηματίζεσθαι, τὸ χρήματα πράττεσθαι.

Χίλιοι] ὅτι τεσσάρων ὄντων τῆς ὀρθογραφίας κανόνων, ἡ μὲν ἀναλογία τῷ τεχνικῷ, ἐστι κανόνων ἀπόδεσις· ἡ δὲ διάλεκτος, γλώσσης ἰδίωμα. ὡς ἐπὶ τοῦ μείλιχος· μέλλιχος γάρ φασιν οἱ Αἰολεῖς. ἱστορία δέ ἐστιν, ἡ τῶν παλαιῶν χρῆσις, ἢ καὶ παράδοσις. Ἰστέον δὲ ὅτι πολλάκις ἡ ἱστορία ἐναντιοῦται διαλέκτῳ· τοῦ γὰρ χί- 817
λιοι ἀπαιτοῦντος τὴν ει δίφθογγον, (χέλλιοι γάρ φασιν οἱ Αἰολεῖς) ἡ ἱστορία ἐναντιουμένη, διὰ μόνου τοῦ ι γράφει· οὕτω γὰρ ἡ παράδοσις ἔχει. ἐτυμολογία δέ ἐστιν ἐπισημασία λέξεων, ἐπιτοπλεῖστον τὸ πάθος ἔχουσα.

Ψ.

Ψῖ τὸ στοιχεῖον, ὅτι συριγμὸν ἔχει αὐτοῦ ἡ ἐκφώνησις· καὶ ὅτι ὁ συριγμὸς οὐκ ἔστι τὶ, ἢ μόνον ψι. ἄλλοι δὲ, ὅτι ἑνὸς ψαύει χρόνου, διπλοῦν ὄν.

Ψακάς, ὄνομα αὐλητρίδος· οὕτω δὲ ἐκαλεῖτο, ἐπειδὴ ἀπὸ πότων θᾶττον ἀπέτρεχε, πρὸς ὀλίγον παραμένουσα. ψακὰς γὰρ ἡ ῥανίς· καὶ ψακάζει, ῥαίνει.

Ψαλάξεις, παρὰ Λυκόφρονι, κρούσεις, ψηλαφήσεις, καὶ ἄνευ σίτου κιθαρίσεις.

Ψάλλειν, ἐπὶ τῶν χορδῶν τῆς λύρας· παρὰ τὸ ψῶ τὸ προσεγγίζω· οὗ παράγωγον ψαύω· τῇ γὰρ κιθάρᾳ προσεγγίζοντες ἔψαλλον· παρὰ τὸ διὰ δακτύλων ἐπιψαύειν αὐτῶν.

Ψαλμός, ὄνομα ἁπλοῦν προσηγορικόν· λέγεται γὰρ καὶ ᾠδή. παρὰ τὸ ψάλλω, ψαλῶ, ἔψαλκα, ἔψαλμαι, ψαλμός, ὡς τίλλω, τιλῶ, τέτιλκα, τέτιλμαι, τιλμός. καὶ ὤφειλεν εἶναι ἐψαλμός· ἀλλὰ τὰ ἀπὸ τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου γινόμενα ὀνόματα, συνάρχεσθαι θέλει τοῖς ἰδίοις ἐνεστῶσι, καὶ φυλάττειν τὸ χαρακτηριστικὸν σύμφωνον ἐξ ὧν καὶ ἐγένετο. ὀξύνεται· τὰ εἰς μος προσηγορικὰ, ἔχοντα τὴν πρὸ τέλους συλλαβὴν εἰς λ καταλήγουσαν, ὀξύνεται, οἷον ὀφθαλμός. σεσημείωται τὸ ὅλμος βαρύτονον, ὃ σημαίνει τὴν ἴγδην· ἔστι δὲ λίθος περιφερὴς, εἰς ὃν κόπτουσιν ὄσπρια καὶ ἄλλα τινά· καὶ ποτηρίου εἶδος, καὶ μέρος τῶν ἄλλων. εἴδους τῶν ὑποπεπτωκότων τῷ ὀνόματι συνωνύμου. λέγεται γὰρ ὁ ψαλμός, ὕμνος, καὶ ᾠδή, καὶ αἶνος.

Ψαλμῳδός] ἐκ τοῦ ἀείδω γίνεται ψαλμοαοιδός· καὶ συγκοπῇ καὶ κράσει, ψαλμῳδός.

Ψαλτήριον, παρὰ τὸ τὰ ψαλλόμενα τηρεῖν. τὸ τη, ἢ παρὰ τὸ εὐρῶ τὸ φυλάττω, πλεονασμῷ τοῦ τ, καὶ τροπῇ τοῦ μακροῦ εἰς μακρόν.

Ψάμαθος, ἡ παραθαλάττιος ἄμμος. παρὰ τὸ ψαύεσθαι ὑπὸ τῆς θαλάσσης, ψάμμος· καὶ ἀποβολῇ, ἄμμος. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς παρὰ τὸ ἄμμος λέγει ψάμμος.

Ψᾶρες ψαρῶν. δύο μόνα εἰσὶν εἰς αρ ὀνόματα, Ψὰρ καὶ Κάρ· ἅπερ προσθέσει τοῦ ος κλίνεται. ἔστι δὲ καὶ ψαρός ἡ εὐθεῖα.

Ψαυκροπόδης, ἐπίθετον τοῦ Ἀρίονος ἵππου· εἴρηται διὰ τὴν ταχύτητα· παρὰ τὸ ψαύειν ἄκροις ποσὶ τῆς γῆς κατὰ δρόμον.

Ψαφαρός, αὐχμηρὸς καὶ κακόχρους, παρὰ Νικάνδρῳ· ἔνθα καὶ ψαφαρὴ ὁμοίως, λεπτὴ καὶ αὐχμηρά.

Ψαφαρόν, ἁπαλόν.

Ψεδνός, ἀραιός, μαδαρός· σημαίνει δὲ τὸν φαλακρὸν καὶ ψιλὸν τὴν τρίχα· Ἰλιάδος β΄. — ψεδνὴ δ᾽ ἐπενήνοθε λάχνη: — καὶ ψηνός, ὁ φαλακρὸς παρὰ Σιμωνίδῃ. ἔστι ψῶ· σημαίνει δὲ ἀπό τινος μείζονος οὐσίας εἰς ἐλάχιστον καὶ μικρὸν μέρος καθιστῶ· οὗ ὁ μέλλων, ψήσω· ῥηματικὸν ὄνομα, ψηνός· καὶ ὁ πλεονασμὸς τοῦ συμφώνου τὴν φύσει μακρὰν μεταβάλλει εἰς θέσει, ὡς
818 πένης πενιχρός, καὶ μῆκος μακρός. ψεδνὸς οὖν παρὰ τὸ ἐψῆσθαι· ἢ παρὰ τὸ ψῶ τὸ λεπτύνω, ἐξ οὗ καὶ ψέω, ψεδινὸς καὶ ψεδνός· ἐκ τούτου τοῦ ψῶ, καὶ ψωμός, μέρος τι τοῦ ἄρτου· ὁ γὰρ ἄρτος ὁλόκληρός ἐστι. ψῶ καὶ ψίω τὸ λεπτύνω· καὶ ψιάω· ἐξ οὗ καὶ ψιάς. διαφέρει δέ· σημαίνει γὰρ τὸ παράγωγον ῥῆμα, ἐλάττονά τινα οὐσίαν οὑτινοσοῦν ὑποκειμένου· τοιοῦτον γὰρ ἐστὶ καὶ τὸ ψαύω καὶ τὸ ψάλλω καὶ ψίω· τό τε γὰρ ψάλλειν, τὸ ἧττονα τῷ πλήκτρῳ παίειν σημαίνει· καὶ τὸ ψαύειν, ἧττον τοῦ καθάπτεσθαι. ὁμοίως καὶ τὸ ψήχειν. οὕτως οὖν καὶ τὸ ψίειν, οὗ προκατάρχει τὸ ψῶ· ἀφ᾽ οὗ ὁ ψωμός, τὸ ἔλαττον παρὰ τὸν ἄρτον, παρ᾽ Ὁμήρῳ.

Ψεῦδος] παρὰ τὸ ψεύδω ἢ φεύγω, φεῦγος καὶ ψεῦδος, ὃ πάντες φεύγομεν. ἢ παρὰ τὸ φείδω φεῖδος· καὶ τροπῇ, ψεῦδος. ἢ παρὰ τὸ εἴδω τὸ βλέπω, κατὰ ἀντίφρασιν.

Ψευδής ψευδοῦς, ὀξύνεται, διότι κλίνεται διὰ τοῦ ους· τὰ γὰρ εἰς δης δισύλλαβα μὴ κλινόμενα εἰς ους βαρύνεται· οἷον, μένδης, γράδης, ᾅδης.

Ψηλαφῶ, ἡ μεταφορὰ τῆς λέξεως ἀπὸ τῶν μήλων· καὶ δῆλον τὸ σημαινόμενον· μῆλα γὰρ τὰ πρόβατα. μηλαφῶ οὖν, τὸ τῶν μήλων ἐφάπτομαι· καὶ τροπῇ τοῦ μ εἰς ψ. ἢ παρὰ τὸ ψῶ τὸ προσεγγίζω καὶ τὸ ἀφῶ τὸ ψηλαφῶ, ψηαφῶ· καὶ πλεονασμῷ τοῦ λ, ψηλαφῶ.

Ψηνός, εἰς τὸ ψεδνός.

Ψηφῖδες, αἱ μικραὶ λιθάδες καὶ λεπταί, Ἰλιάδος φ΄. ἐκ τοῦ ψῆφος. τοῦτο παρὰ τὸ ψῶ τὸ προσεγγίζω. ἔστι δὲ κρίσις, ἀπόφασις, διαλαλιά, λόγος.

Ψῆνες, αἱ μικραὶ μυῖαι· ἐξ οὗ καὶ προεψηνισμένος. καὶ ψῆνας λέγουσι τὸ σπέρμα τῶν φοινίκων.

Ψήγματα, μικρὰ κομμάτια. Ψῆγμα, τὸ κατὰ μικρὸν στάζον· ἐξ οὗ καὶ λώδιον.

Ψεφενὸς καὶ ψεφηνὸς ἀνὴρ, σκοτεινός, οὐκ ἐπιφανής· ψέφος γὰρ τὸ σκότος φησὶ Πίνδαρος Ἀριστοκλεῖ.

Ψιλός, ὁ ἀδύνατος· παρὰ τὸ ψῶ· ὅθεν καὶ καταψίω· οὗ πᾶν ἀπέψισται καὶ ἀφῄρηται. ἢ παρὰ τὸ ψῶ τὸ ἅπτομαι ψιλός, ψιλή· εὐχερῶς γὰρ ἅπτεταί τις τοῦ ψιλοῦ. καὶ ψιλὴν ἄρουραν, τὴν ἄδενδρον χώραν, τὴν πρὸς τὸ σπείρεσθαι καὶ ἀροῦσθαι ἐπιτηδείαν.

Ψαίρειν, τὸ ἀσθενῶς τι ποιεῖν.

Ψαιστά, πόπανα, πλατύματα τινὰ στρογγύλα, εἰς θυσίαν γινόμενα.

Ψήχειν, καταμάσσειν, τρίβειν, ξύειν.

Ψώχοντες, θρύπτοντες, λεπτύνοντες.

Ψεκάδες, δρόσοι· παυσιάδες τινὲς οὖσαι, παρὰ τὴν παῦσιν. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς, ψεκάδες καὶ ψιάδες, ἀποβολῇ καὶ μεταθέσει· ὁ δὲ Φιλόξενος, ἔστι ψῶ ῥῆμα· παράγωγον, ψίω τὸ λεπτύνω καὶ ἐλαττῶ· ἀφ᾽ οὗ ψιάς, ἡ κατὰ λεπτὸν τοῦ ὕδατος ἔκδοσις. ὡς λάμπω λαμπάς, ἴλλω ἰλλάς, οὕτω ψίω ψιάς, ἡ κατ᾽ ὀλίγον κατερχομένη δρόσος. οἱ δὲ, παρὰ τὸ ψίσω τὸ ποτίσω.

Ψίθυρ ψίθυρος, παρὰ τὸ ψύθος. λέγεται καὶ ψίθυρος ψιθύρου· καὶ ψιθυρίζω, τὸ τῇ φωνῇ λεπτολογῶ· παρὰ τὸ ψίω καὶ τὸ θύρα, ὃ σημαίνει περιφραστικῶς τὰ χείλη. ἐκ τούτου καὶ ψιθυρισμός, ἡ λεπτὴ φωνή. τινὲς δὲ τὸ ψιθυρίζειν ὠνοματοπεποιῆσθαί φασιν, ὡς τὸ κρίκε, καὶ σίζεν, ἀπὸ τοῦ τελουμένου ἤχου ὑποφυσῶντος τοῦ ἀνέμου· οἷον, Ἡδύ τι τὸ ψιθύρισμα τῶν 819
δένδρων ἠκούετο: — ὅθεν κυρίως ἐπὶ τῶν ψευδομένων τὸ ψιθυρίζειν λαμβάνουσιν, ἐγκειμένου τοῦ ψύθους. Καλλίμαχος, Σκύλλα γυνὴ κατακᾶσα, καὶ οὐ ψύθος οὔνομ᾽ ἔχουσα.

Ψίξ, παρὰ τὸ ψίχω τὸ ἐμβρωματίζω.

Ψολόεντα κεραυνόν, τὸν ἅμα τῷ ψαῦσαι ὀλλύντα, τὸν ὀξέως φερόμενον.

* Ψοφομηδής, ὁ ἠχήεις· παρὰ τὸ ψόφος καὶ μήδομαι.

Ψύδραξ] οἱ Ἴωνες ψύδρακας λέγουσι τὰς ποικίλας· ὅθεν καὶ ἡμεῖς ψύδρακας καλοῦμεν τὰ ἐπὶ τοῦ σώματος ἐξανθήματα.

Ψύθος, τὸ ψεῦδος· ἐκβολῇ τοῦ ε, ψῦδος· καὶ τροπῇ τοῦ δ εἰς θ, ψύθος.

Ψύη, παρὰ τὸ ψαύω, ἡ ἐπιψαύουσα σὰρξ καὶ ἐξ ἐπιπολῆς οὖσα τοῖς ὀστέοις· ἢ παρὰ τὸ ξύω ξύη κατὰ ἀντίφρασιν, ἣν εὐχερῶς ξῦσαι οὐ δυνάμεθα. ἢ παρὰ τὸ ὀπίσω, κράσει τοῦ πσ, γίνεται ὀψύη ἐξ αὐτοῦ· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ο, ψύη, ἡ ὀπίσω ἄγουσα.

* Ψυκτήρ, ἡ φιάλη, ἀπὸ τοῦ ψύχειν, ὅτι ἐν αὐτῇ ὕδωρ ἢ οἶνος ψύχεται.

Ψυχαγωγία, ὅπου τὸ ὕδωρ ἀνιμηθὲν ταμιεύεται πρὸς τὴν ἔνδειαν τῶν χωρίων· ἢ αἱ θυρίδες τῶν μετάλλων αἱ πρὸς τὸ ἀναψύχειν γινόμεναι. ἢ ὄνομα τόπου, ἐφ' οὗ οἱ μάντεις ἐπὶ ψυχῶν μαντευόμενοι, ἀναφέρουσι τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν.

Ψυχάζειν, τὸ ἀναψυχὴν λαμβάνειν ἐκ πνεύματος.

Ψύχω, σημαίνει δύο· τὸ ζωοποιῶ, ἐξ οὗ καὶ ψυχή· καὶ τὸ φυσῶ, ἐξ οὗ Ἰλιάδος υ', Ἦκα μάλα ψύξασα: — ἀντὶ τοῦ φυσήσασα.

Ψυχή, παρὰ τὸ ψύχος, ὃ σημαίνει τὸ πνεῦμα. Ὅμηρος, Ψυχῆς ἱμείρων: — ἀντὶ τοῦ πνεύματος, ἐπὶ τῷ Ἐλπήνορι· πνεῦμα δὲ καὶ ἡ ψυχή. ἢ παρὰ τὸ ψύχω τὸ ζωογονῶ, φυσιοχή τις οὖσα, ἢ τὴν φύσιν συνέχουσα. ἔστι δὲ ὄνομα προσηγορικόν· καὶ σημαίνει δύο· τὴν ψυχὴν, ὡς τὸ, Ἡ δ' ἐκ ῥεθέων ἀπέπτατο φαίδιμος ψυχή: — καὶ τὸ αἷμα, — ψυχὴ δὲ κατ' οὐταμένην ὠτειλὴν [Ἔσσυτ'.]

Ψυχρός] παρὰ τὸ ψύχος ψυχηρός· καὶ συγκοπῇ, ψυχρός.

Ψῶα καὶ ψᾶζα, ἀμφότερα τὴν δυσωδίαν σημαίνει. Ἅρπυιαι ἄτλητον ἐπὶ ψῶαν πνείεσκον.

Ψωλή, παρὰ τὸ ἐμφυσᾶσθαι κατὰ τὴν ὄρεξιν τῶν ἀφροδισίων, ὅτι καὶ φύσει φυσώδης ἐστί.

Ψωμός, παρὰ τὸ ψήχεσθαι ὑπὸ τῶν ὀδόντων καὶ τρίβεσθαι· καὶ τὰ ψευστά, ὁμοίως. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς, παρὰ τὸ ψῶ τὸ λεπτύνω· δηλοῖ γὰρ αὐτοῦ τοῦ εὐτελοῦς τὸ ἐλάχιστον. καὶ ψώρα ὁμοίως, παρὰ τὸ ψῶ· οὗ παράγωγον, ψαύω· ἐπειδὴ οἱ τῷ πάθει συνεχόμενοι τούτῳ, πολλὴν ἔχουσιν ὁρμὴν πρὸς τὸ ψᾶν τε καὶ κνήθειν τὰ πεπονθότα τοῦ σώματος μέρη. τὸ δὲ ψῶ σημαίνει τέσσαρα· ψῶ γὰρ τὸ ἅπτομαι, ἐξ οὗ καὶ ψώρα, παρὰ τὸ ἅπτεσθαι καὶ κνήθειν τὰ πεπονθότα μέρη τοῦ σώματος· ψῶ τὸ λεπτύνω καὶ σμικρύνω, ἐξ οὗ καὶ ψιλὸς στρατιώτης, ὁ ἄοπλος καὶ γυμνός· τὸ κόπτω, ἐξ οὗ καὶ ψωμός, ὁ εἰς μικρὰ κεκομμένος· ψῶ τὸ καίω, ἐξ οὗ καὶ ψωλός, ὁ κεκαυμένος δαλός.

* Ψώρα, ἀπὸ τοῦ ψᾶν, ὅτι οἱ τῷ πάθει τούτῳ συνεχό- 820
μενοι πρὸς τὸ ψᾶν τε καὶ κνήθειν τὰ πεπονθότα τοῦ σώματος μέρη πολλὴν ἔχουσιν ὁρμήν.

Ω.

820 Ὤια, σημαίνει τὴν ἀνάκλασιν τοῦ κρασπέδου τοῦ ἱματίου· σὺν τῷ ι γράφεται· ἔστιν ὄϊς ὄϊος, τὸ πρόβατον· καὶ συναιρέσει, οἶς οἰός· τὸ θηλυκὸν, οἴα· καὶ κατ' ἔκτασιν τοῦ ο εἰς ω, ᾤα· καὶ γὰρ οἱ ἀρχαῖοι προβάτων δέρματα ἔβαλλον ἐν τοῖς κρασπέδοις τῶν ἱματίων. ἢ ἀπὸ τοῦ οἶς, τὸ κτητικὸν, οἴειος· τὸ θηλυκὸν, οἰεία· καὶ κατὰ συγκοπὴν καὶ αὔξησιν τοῦ ο εἰς ω, ᾤα. τὸ δὲ οἶς, παρὰ τὸ οἴω τὸ κομίζω.

Ὤιγον, σὺν τῷ ι· πρῶτον μὲν, ὅτι ἀπὸ τοῦ οἴγω ἐγένετο κατὰ τροπὴν τοῦ ο εἰς ω, ὥσπερ οἴχομαι, ᾠχόμην· οἰκῶ, ᾤκουν· ὁ γὰρ παρατατικὸς πάντοτε μεγεθύνεται κατὰ τὴν ἀρχὴν, ἢ χρονικῶς, ἢ συλλαβικῶς. δεύτερον δὲ, ὅτι οἱ παρῳχημένοι κατὰ τὴν ἀρχὴν, ἢ ἴσα φωνήεντα θέλουσιν ἔχειν, ὡς αὐλῶ ηὔλουν, αἰσχύνομαι ᾐσχυνόμην· ἢ πλείονα, ὡς ἔχω, εἶχον· οὐδέποτε δὲ ἐλάττονα. εἰ ἄρα οὖν τὸ οἴγω δύο φωνήεντα ἔχει κατὰ τὴν ἀρχὴν, τούτου χάριν καὶ τὸ ᾦγον τὸ ι ἔχει, ἵνα σχῇ κατὰ τὴν ἀρχὴν τὰ ἴσα φωνήεντα τῷ ἐνεστῶτι. εἰς τὸ κάθημαι. ἄξιον δὲ ζητῆσαι, διατί πάντοτε μεγεθύνεται ὁ παρατατικός; καὶ ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι ἐπειδὴ ὁ παρατατικὸς πλέων ἐστὶ κατὰ τὴν σημασίαν τοῦ ἐνεστῶτος, (ὁ γὰρ ἐνεστὼς ἀκαριαῖος ἐστὶ, καὶ ἅμα τῷ λέγεσθαι ἔχει καὶ τὸ εἶναι· ὁ δὲ παρατατικὸς, παρατεταμένην ἔχει τὴν σημασίαν) τούτου χάριν ὡς πλεονεκτῶν κατὰ τὴν σημασίαν τὸν ἐνεστῶτα, πλεονεκτεῖ καὶ κατὰ τὴν ἀρχήν.

Ὤιγνυντο πύλαι, Ἰλιάδος θ', ἀντὶ τοῦ ἀνεῴγνυντο. ἀπὸ τοῦ οἴγω οἴγνω οἰγνύω· — καὶ, Τῇσι θύρας ᾦξε Θεανὼ καλλιπάρῃος, Ἰλιάδος ζ'. ἀπὸ τοῦ οἴγω, οἴξω, ᾦξα· καὶ κατὰ διάστασιν, ὤϊξα. δύναται δὲ κατὰ τὸ ἀρχαῖον ἐπὶ τοῦ μεγάλου τάττεσθαι τὸ ω.

Ὤγυγος, ἀρχαῖος βασιλεὺς Ἀθηναίων· ἀφ' οὗ καὶ ὠγύγιαι πύλαι ἐν Θήβαις· καὶ πᾶν τὸ ἀρχαῖον ὠγύγιον φασὶ, διὰ τὸ πολὺ αὐτὸν γενέσθαι ἀρχαιότατον. Διονύσιος, — ὠγυγίη τε Θάσος Δημήτερος ἀκτή: — ἐξ ἀρχῆς γὰρ τὴν Δήμητραν μεγάλως ἐτίμων.

Ὧδε, σημαίνει δύο παρὰ τῷ ποιητῇ· τὸ οὕτως, ὡς τὸ, Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν: — σημαίνει καὶ τὸ νῦν, ὡς τὸ, Εἴ κέ τί σ' ἀφραίνοντα κιχείω ὧς νύ περ ὧδε: — σημαίνει καὶ τόπον παρὰ τοῖς ἄλλοις, τὸ ἐνταῦθα· σημαίνει καὶ τὸ ὅπως· καὶ μάλιστα Ὅμηρος τοῦτο οἶδεν· οὐδέποτε δὲ παρὰ τῷ ποιητῇ τοπικὸν εὑρίσκεται, ἀλλὰ πάντοτε ἀντὶ τοῦ οὕτως ἐπίρρημα μεσότητος. οὐδὲν δὲ εἰς δε λῆγον τοπικὸν ἔχει πρὸ τοῦ τέλους τὸ ω, πλὴν τοῦ ὧδε· οὐδὲν δὲ εἰς δε λῆγον δισύλλαβον τοπικόν ἐστιν. ὃν δὲ τρόπον τὸ ὅς ἐκταθὲν ἐγένετο ὥς, καὶ τὸ οὗτος οὕτως, οὕτω καὶ τὸ ὅδε, ὧδε. γίνεται δὲ ἡ χρῆσις παρὰ Ἀττικοῖς ὡδί, ἀντὶ τοῦ οὕτως· καὶ ἔστιν ἐπίρρημα μεσότητος, διὰ τοῦ ι γραφόμενον.

Ὠιδή] παρὰ τὸ εἴδω τὸ γινώσκω, μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α, ἀείδω, τὸ πάνυ γινώσκω· ἐξ αὐτοῦ ὄνομα ἀοιδή· καὶ κράσει τοῦ αο εἰς ω μέγα, ᾠδή. 821

Ὠδύσατο, ὠργίσθη. ὀδύζεσθαι ἐστὶ τὸ ὀργίζεσθαι, παρὰ τὴν ὀδύνην. ἤ ἐστι παρὰ τὸ ἔδω· οἱ γὰρ χολούμενοι, πρότερον ὀδυνώμενοι, ἑαυτοὺς κατεσθίουσιν.

Ὠδίς, παρὰ τὸ ὠθῶ, ὠθίς τις οὖσα, δι' ἧς ὠθεῖται τὸ βρέφος· ἢ ἀπὸ τοῦ ὀδύνη, κατ' ἔκτασιν τοῦ ο εἰς ω, καὶ τροπῇ τοῦ υ εἰς τὸ ι.

Ὠδίς, ἡ ἐκ τοῦ τοκετοῦ ὀδύνη. ὤδινε σημαίνει καὶ τὸ ἐπεθύμει.

Ὠή] ἔστιν ὦ κλητικὸν ἐπίρρημα· καὶ πλεονασμῷ τοῦ η, γίνεται ὠή, ὥσπερ τὸ τί, τίη· οἷον, Τίη δὲ σύ.

Ὦκα, ἐπίρρημα μεσότητος. γίνεται ἀπὸ τοῦ ἀκύς, τὸ οὐδέτερον, ἀκύ, ἀκέα, ἆκα· καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς ω, γίνεται ὦκα· καὶ δηλοῖ τὸ ταχέως. τὰ δὲ ἀπὸ πληθυντικῶν οὐδετέρων μεταγόμενα εἰς ἐπιρρηματικὴν σύντα-

ξιν, ἅπαντα βαρύνονται· ταχέα, τάχα· ταφέα, σάφα· ὠκέα, καὶ συγκοπῇ ὦκα· χωρὶς τοῦ θαμά.

Ὠκεανός, παρὰ τὸ ὠκέως ἀνύττειν ὁ οὐρανὸς νενόμισται· ἢ παρὰ τὸ ὠκέως νάειν· ἢ παρὰ τὸ ὠκὺς καὶ τὸ ἀγνύω, ὁ ταχέως φέρων.

Ὠκύς, σημαίνει τὸν ταχύν· παρὰ τὴν ἀκήν, ἥτις δηλοῖ τὴν ὀξύτητα. γίνεται ἀκύς· καὶ τροπῇ, ὠκύς, ὡς τέκμαρ τέκμωρ· ἢ παρὰ τὸ ὦκα· ἢ παρὰ τὸ εἴκω τὸ ὑποχωρῶ. τὸ πρῶτον. Ὦρος· τὸ δεύτερον, ἄλλος.

Ὠκυάλου, ἐπὶ νηός. ἡ ἁλὸς γενική, ἐπὶ μὲν κυρίων συντιθεμένη, ψιλὸν ἀποφέρει τὸ πνεῦμα, οἷον Εὐρύαλος· ἐπὶ δὲ ἐπιθέτου, τὸ ἴδιον τηρεῖ πνεῦμα· — ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ: — ὕφαλος, πάραλος. εἰ οὖν καὶ τοῦτο ἐπίθετον ὄν, ὤφειλε δασύνεσθαι, εἴπερ ἦν σύνθετον· νῦν δὲ παραγωγὴν ἔλαβε, τῆς ἁλὸς κατὰ παρολκὴν κειμένης· διὸ ἐψίλωσαν τὸ α, παραγωγὴν ἐκδεξάμενοι, καὶ οὐ σύνθεσιν.

* Ὠκυρρόος, ὁ ὠκέως ῥέων.

* Ὠκυεπής, ὁ ὠκυλάλος, παρὰ τὸ ὠκὺ καὶ ἔπος.

Ὦλαξ, τὴν αὔλακα· παρὰ τὸ ἕλκω ἕλξω ἕλξ καὶ ὄλξ· καὶ ἐκτάσει, ὦλξ.

Ὠλέναι, αἱ χεῖρες, αἱ παλάμαι· ἀπὸ τοῦ δι' αὐτῶν ὁλοῦσθαι τὰς πράξεις, τουτέστι πληροῦσθαι.

Ὦλλοι, ἀντὶ τοῦ οἱ ἄλλοι. αἱ τοιαῦται δὲ συναλοιφαὶ τῆς δευτέρας εἰσὶν Ἰάδος, ᾗ Ὅμηρος οὐκ ἐχρήσατο· διόπερ Ζηνοδότῳ μέμφονται εἰπόντι δεῖν ἀναγινώσκειν, ὦλλοι μέν ῥα θεοί τε καὶ ἀνέρες.

Ὠλίγγην, ἀκαριαῖον, ἐλάχιστον. τάττουσι δὲ Ἀθηναῖοι καὶ ἐπὶ τοῦ νυστάξαι· καὶ τὰς ἐπὶ τῶν βλεφάρων οἷον ῥυτίδας, ὠλίγγας· τὴν δὲ ὠλίγγην δηλοῦν καὶ πνοὴν καὶ σκιάν, καὶ ἀκαρὲς πνεῦμα. τὸ δὲ ὠλίγγιον, ὀλίγον σημαίνει.

Ὠμογέρων, ὁ μὴ εἰς τέλειον καιρὸν γεγηρακώς, ἤγουν ὁ παρ' ἡλικίαν γεγηρακώς, διὰ λύπην, ἢ συμφοράν· οὗ ἡ κεφαλὴ οὐκ ἐπολιώθη.

Ὤμησα, ἐφροντισάμην.

Ὡμήρησεν] ὁμήρους, τὰ ἐνέχυρα. Ὡμήρησε δέ μοι παρ' ἑταίρων ἄγγελος ὠκύς, Ὀδυσσείας π', ἀντὶ τοῦ συνέτυχεν· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὁμοῦ ἐρεσσόντων. Πίος δὲ ἐν ὑπομνήματι τῆς π', ἀντὶ τοῦ συνήντησεν. Πίνδαρος δὲ ἐν Ὕμνοις, Ἐρίφων μεθομήρεον: — οἷον, ὁμοῦ καὶ μετ' αὐτῶν πορευόμενον. ἢ ὅτι ἀντὶ τοῦ συναντιλαβοῦ
822 καὶ συμβαλοῦ· ἐξ οὗ ὅμηροι, οἱ ἐπὶ καταλλαγῇ στελλόμενοι δι' εἰρήνην καὶ ὁμόνοιαν. οἱ δέ φασι τοὺς ἀρχαίους λέγειν τὸ συνακολουθεῖν. τοὺς οὖν ἐπὶ ἀκολουθίᾳ τῶν ὡμολογημένων ὄντας ὁμήρους λέγουσιν.

Ὠμηστής] ἀπὸ τοῦ ἔδω, ἔσω, ἦκα, ἦσμαι, ἦσται, ῥηματικὸν ὄνομα ἔστης, ὡς ψεύσω ψεύστης· καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς η μετὰ τοῦ ὠμά, ὠμηστής· καὶ ἀλλαχοῦ, Ὠμοφάγοι θῶες: — καὶ γὰρ τὸ αὐτό ἐστιν ὠμηστὴς καὶ ὠμοφάγος. τὸ δὲ ὠμηστὴς τάσσεται καὶ ἐπὶ ἀλόγων καὶ λογικῶν· Ὅμηρος, Ὠμηστὴς καὶ ἄπιστος ἀνήρ: — καὶ ἐπὶ ἀλόγων, — ἀλλ' οἰωνοὶ Ὠμησταὶ ἐρύουσιν.

Ὠμοργές, σκληρόν· καὶ ὠμοργός, σκληρός, χαλεπός.

Ὠμόν, τὸ μὴ μεταβολὴν εἰληφὸς εἰς πέψιν· ὡς καὶ τὴν ἔξω τροφήν, ὠμὴν λέγουσιν, οὔτε ἡψημένην, οὔτε ὠπτημένην. ἤ, ὡς Φιλόξενος, ὠμὸν τὸ ἐν ταυτότητι μένον καὶ ὑπάρχον, καὶ μὴ μεταβληθέν· παρὰ τὸ ὦ τὸ ὑπάρχω.

Ὠμήλυσις, τὸ κρίθινον ἄλευρον, καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ κατάπλασμα, ὅτι οὐ φρυγόμενον ἀλήθεται.

Ὦμος, παρὰ τὸ ὦ τὸ ὑπάρχω, ὁ ὑπομένων τὰ βάρη ἰσχυρῶς καὶ τὰ φορτία. ἔστι δὲ τὸ μέλος τοῦ σώματος· ἐξ οὗ καὶ ὠμός, ὁ ἀπηνὴς καὶ σκληρός, οἱονεὶ ὁ μένων ἐν ᾧ ὑπῆρχε, καὶ μὴ μεταβαλλόμενος. ἢ παρὰ τὸν οἴσω μέλλοντα, (ὁ γὰρ ἐνεστὼς οὐκ εἴρηται) γίνεται οἶμος καὶ ὦμος, ἐφ' οὗ φέρομεν τὰ φορτία, τροπῇ τῆς οι διφθόγγου εἰς ω· ὡς ἐκ τοῦ ἐναντίου ἀγκώνη, ἔδει λέγεσθαι ἀγκοίνη. βαρύνεται. τὰ εἰς ος λήγοντα δισύλλαβα μονογενῆ, ἀρχόμενα ἀπὸ τοῦ ω, μὴ προσκειμένου τοῦ ι, βαρύνεται, ὦρος, ὦχρος. πρόσκειται μονογενῆ, διὰ τὸ ὠμός. ἀπὸ τοῦ ω ἀρχόμενα· διὰ τὸ ζωμός καὶ τὰ ὅμοια. μὴ προσκειμένου τοῦ ι· διὰ τὸ ᾠδὸς ὁ τραγῳδός.

Ὠμοκυδίᾳ, ἐπὶ τῇ τῶν ὤμων εὐεξίᾳ μέγα φρονεῖ.

Ὤμοι, ἔστιν ἀναφώνησις λύπης δηλωτική. ἐκ τοῦ οἴμοι, κατὰ ἔκτασιν τοῦ ο εἰς ω, ὤμοι. εἴρηται γὰρ καὶ οἴμοι δι' ἑνὸς μ. εἰ δὲ γράφεται χωρὶς τοῦ ι, γίνεται ἀπὸ τοῦ ω, ὤμοι. τὸ δὲ ὦ, σχετλιαστικόν ἐστιν ἐπίρρημα· ὅπερ καὶ εἰς α συστέλλεται, ὡς τό, ἆ δειλέ, ἀντὶ τοῦ ὦ ἄθλιε. τοίνυν ἀπὸ τοῦ ὦ κατ' ἐπέκτασιν.

Ὠιόν] δεῖ γινώσκειν, ὅτι τὸ ᾠὸν τὸ ι ἔχει· πρῶτον μέν, ὅτι εὕρηται τὸ ι κατὰ διάστασιν παρὰ τῇ Σαπφοῖ, Φασὶ δή ποτε Λήδαν ὑακίνθινον πεπυκαδμένον εὕρειν ὤϊον: — δεύτερον δέ, διὰ τὸν χαρακτῆρα· τὰ γὰρ διὰ τοῦ ωον μονογενῆ: — εἰς τὸ ζῷον. πρόσκειται, μονογενῆ, διὰ τὸ ὁ σῶος, ὁ ζῶος, τὸ ζῶον. τὸ δὲ ᾠὸν ὀξύνεται, ὅτι ἀπὸ φωνήεντος ἄρχεται· τὰ δὲ λοιπὰ, ἀπὸ συμφώνου· καὶ ὡς διήλλαξε κατὰ τὴν ἀρχήν, παρήλλαξε καὶ κατὰ τάσιν. ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ οἷον· μόνον γὰρ τίκτεται. Νίκανδρος ἐν Θηριακοῖς, — κτίλα τ' ὤεα βρύκων: — τὰ τῶν ἡμέρων ὀρνίθων ᾠὰ κτίλα καλεῖ.

Ὥιπερ, σὺν τῷ ι· σημαίνει δὲ τὸ καθάπερ. ἔστι γὰρ ὡσείπερ· καὶ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ σ, ὡείπερ· καὶ κιρνᾶται τὸ ω καὶ ε, καὶ γίνεται ὤιπερ· καὶ συναιρέσει, ᾧπερ.

Ὠιπόλος] ἀπὸ τοῦ ὁ αἰπόλος γίνεται κατὰ κρᾶσιν τοῦ ο καὶ α εἰς τὸ ω, καὶ συναιρέσει πάλιν τοῦ ο καὶ ι εἰς τὴν ῳ δίφθογγον, ᾠπόλος, ἀντὶ τοῦ ὁ αἰπόλος· τὸ δὲ ᾠπόλοι, ἀπὸ τοῦ οἱ αἰπόλοι, κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ι τοῦ οἱ ἄρθρου, καὶ κράσει καὶ συναιρέσει. ζήτει εἰς τὸ οὐμός.

Ὤπυιεν, ὡμίλει ἐν συνουσίᾳ· ἀπὸ τῆς ὀπός, ἢ παρὰ τὸ 823
ἕπεσθαι ἀνδρί. ἢ παρὰ τὸ ὁμοῦ ἰέναι, ὤμυιεν, καὶ τροπῇ τοῦ μ εἰς π. ζήτει εἰς τὸ ἀλύω.

Ὦπες, οἷον ὀπαί τινες οὖσαι τῆς ψυχῆς, δι' ὧν τὸ κατάστημα τῆς ψυχῆς θεωρεῖται· ὅθεν καὶ ὑπώπια. ἢ ὅτι ὀπῇ καὶ τρήματι ἐοίκασιν.

Ὥρα, σημαίνει τὴν μορφὴν καὶ τὸ κάλλος· ἐξ ἧς καὶ ὡραῖος· σημαίνει καὶ τὴν φροντίδα, καὶ τὸ τέταρτον τοῦ ἐνιαυτοῦ, καὶ τὸ δωδέκατον τῆς ἡμέρας. γίνεται παρὰ τὸ ὠρῶ τὸ φυλάττω· κατὰ γὰρ ὥραν ἐφύλαττον οἱ ἀρχαῖοι ἐν ταῖς νυξίν. ἢ ἀπὸ τοῦ διορίζειν τὰ διαστήματα τῆς ἡμέρας· παρὰ τὸ ὁρίζω ὅρα καὶ ὥρα. ὥρα ἡ τροπή, παρὰ τὸ ὠρεῖν, ἡ φυλάττουσα συντεταγμένως τὸν ἴδιον καιρόν. καὶ Ὧραι αἱ πυλωροὶ τοῦ οὐρανοῦ θεαί· παρὰ τὸ ὠρεῖν καὶ φυλάττειν. τὰ δὲ εἰς ἄλφα λήγοντα θηλυκὰ διχῶς συντίθενται· ἢ γὰρ φυλάττει τὸ α, ὡς τὸ σκιά, σκιαγραφῶ· ἢ τρέπει αὐτὸ εἰς ο, ὡς τό, ὥρα ὡρολογεῖον, ὀπωροφυλάκιον. ὅτε δὲ παραλήγεται τῷ ε, τρέπει αὐτὸ εἰς ω, ὡς τὸ γέα γεωμέτρης. τὰ δὲ εἰς ρα λήγοντα θηλυκὰ δισύλλαβα, εἰ μὲν διφθόγγῳ παραλήγεται, συστέλλει τὸ ἄλφα, πεῖ-

ρα, στεῖρα, σφαῖρα· εἰ δὲ ἐνὶ φωνήεντι, ἐκτείνει αὐτὸ, χώρα, ψώρα, χήρα, πήρα. οὕτως οὖν καὶ ὤρα.

Ὢ πόποι, ποίου μέρους λόγου ἐστίν; ἐπιῤῥήματος. καὶ πῶς τίθενται δύο τόνοι; εἰ γὰρ ἦν ἓν μέρος λόγου, ὤφειλεν ἔχειν ἕνα τόνον. εἰσὶ δὲ δύο ἐπιῤῥήματα· καὶ ἔστιν ἀντὶ τοῦ παπαί. καὶ ἔστιν ἐκ παραλλήλου ἓν μέρος λόγου· καὶ λέγεται, ὅτι συνεξηκολούθησε τῇ ὀνομαστικῇ πτώσει τῇ, ὦ φίλοι. ὤφειλε δὲ ὀξύνεσθαι, ὡς γινόμενον ἐκ τοῦ παπαί· ἀλλὰ συνεξηκολούθησε τῇ ὀνομαστικῇ πτώσει· οἱ γὰρ Σκύθαι, ἀγάλματα τινὰ ἔχοντες ὑπόγαια τῶν θεῶν, πόπους αὐτὰ καλοῦσιν.

Ὠρακιζω, παρὰ τὸ αἰκίζεσθαι τὴν ὥραν, τουτέστι τὴν μορφὴν, ἀντὶ τοῦ ὠχριᾷν· καὶ ὠρακιῶ, τὸ αὐτό· σημαίνει δὲ καὶ τὸ λειποψυχεῖν καὶ ἐκλύεσθαι.

Ὤρεσσιν, ἀντὶ τοῦ ταῖς γυναιξὶν, Ἰλιάδος ί· ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ ἀρηρέναι καὶ συνηρμόσθαι ἀνδρί· ἔνθα καὶ ξυνωρίς, παρὰ τὸ ξυνηρμόσθαι. ἔστιν ἡ εὐθεῖα, ὄαρος· τὸ πληθυντικὸν, ὄαροι· καὶ κατὰ μεταπλασμὸν, ὄαρες· καὶ κατὰ συναίρεσιν, ὦρες. ὁ δὲ Ὧρος λέγει, ὅτι παρὰ τὸ ὁμοῦ ἀρηρέναι γίνεται ὄαρ· καὶ ὑπερθέσει, ἄορ· καὶ συναλοιφῇ, ὦρ.

Ὠρείθυια] παρὰ τὴν ὄρει δοτικὴν καὶ τὸ θύω τὸ ὁρμῶ, γίνεται ὠρείθυια, κατ' ἔκτασιν τοῦ ο εἰς ω.

Ὠρείτης, ὁ πολίτης· παρὰ τὸ ὠρεύς ὠρέως γίνεται· καὶ τὸ κύριον ὄνομα ἐστι διὰ διφθόγγου. ὡς παρὰ Ἀπολλωνίῳ, Ὠρείτης δ' Ἀμύκοιο: — τινὰ δὲ τῶν ἀντιγράφων Ὠρ[illegible] ἔχει. Χοιροβοσκός.

Ὧρος, ὁ ἐνιαυτός· παρὰ τὰς ὥρας τὰς τροπὰς, ἃς περιέχει· ἢ παρὰ τὸ ὀξὺ καὶ κοῦφον καὶ μετέωρον εἰρῆσθαι· ἐπεὶ καὶ μετέωρος εἴρηται ὁ κοῦφος· καὶ ὡρογραφίαι, αἱ κατ' ἐνιαυτὸν ἀναγραφαὶ γινόμεναι τῶν ἐν ταῖς πόλεσιν.

Ὡρολογεῖν] λέγειν ἐστὶ τὸ μετρεῖν· Ὀδυσσείας δ'. Ἔνθ' ἡμέας πρώτους λέγε: — ἀντὶ τοῦ συνηρίθμει. ὡρολογεῖον οὖν, ᾧ τὰς ὥρας μετροῦμεν.

Ὥριστος, ἀντὶ τοῦ ἄριστος, Βοιωτικῶς τραπέντος τοῦ α εἰς ω.

Ὠρίων, κατὰ τροπὴν τῆς ου εἰς ω· ἀπὸ τοῦ οὐρίων. ἔστιν ἀπὸ ἱστορίας· ἀπὸ τοῦ οὐρῆσαι τοὺς θεοὺς ἐν τῇ βύρσῃ
824 καὶ γενέσθαι αὐτόν. ἔστι καὶ ἄστρον οὕτω καλούμενον.

Ὠρύω, σημαίνει τὸ [illegible]· παρὰ τὸ αὔω ἢ αὔω τὸ φωνῶ, γίνεται [illegible], καὶ κράσει τοῦ α καὶ ω εἰς ω. ἢ γίνεται [illegible]· καὶ κράσει τοῦ α ο εἰς ω, ὠρύω. ἢ παρὰ τὸ θόρυβος θορυβῶ· κατὰ ἀποβολὴν τοῦ β, θορυῶ· καὶ ἐκτάσει τοῦ ο εἰς ω, καὶ ἀποβολῇ τοῦ θ, ὠρυῶ. εἰς τοὺς Ἐπιμερισμοὺς δὲ εἰς τὸ ὠρυόμενος εὗρον, ὅτι πρωτότυπόν ἐστι.

Ὥρμαινεν] ἐκ τοῦ ὁρμῶ, ὁρμαίνω· ὁ παρατατικός. ὥρμαινεν. Ὅμηρος, Ἕως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν.

Ὠρχούμενοι] ὀρχῶ ὀρχούμενος· καὶ κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπῇ, ὠρχούμενοι.

Ὡς, ἐπίῤῥημα θαυμαστικὸν, ἀντὶ τοῦ λίαν· ἢ ἐπίῤῥημα [illegible]. σημαίνει δὲ δύο καὶ τριάκοντα· παραβολὴν, Ὡς δὲ λέων ἐν βουσὶ θορών: — [illegible], Ὡς [illegible] καθ' ὅμιλον ἔδυ: — ὑπερβολὴν, Ὡς οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικός: — ὁμοίωσιν, Ὡς δ' Ὀδυσσῆος μαγειρότερος οὐ [illegible]: — καὶ ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ, Ἀλλ' οὐδ' ὡς ἑτάρους ἐῤῥύσατο ἱέμενός περ: — διαφοράν, Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον — θαυμασμὸν, Ὡς ἀγαθαὶ φρένες ἦσαν ἐχέφρονι Πηνελοπείῃ: — τὸ οὕτως, Ὡς εἰπὼν πυλέων ἐξέσσυτο φαίδιμος Ἕκτωρ: — τὸν ἵνα σύνδεσμον, Ὡς μοι καὶ τόνδ' ἄνδρα πελώριον ἐξονομήνῃς: — τὸ ὅπως, Ὡς σπείσῃς Διῒ πατρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι: — τὸ ὅτι, Ἔγνως ὡς θεός εἰμι: — τὸ ἐπεὶ, Ὡς ἴδε χῶρον ἔρημον, ὅθ' ἕστασαν ὠκέες ἵπποι: — τὸ εἴθε εὐκτικὸν, Ὡς ὄφελ' αὐτόθ' ὀλέσθαι: — καὶ ἀντὶ τοῦ διὸ, Ὡς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σεῖο φίλον τέκος οὐκ ἐθέλοιμι Λείπεσθαι: — τὸν εἰ συναπτικὸν σύνδεσμον, Ὡς ὑμεῖς παρ' ἐμεῖο θοὴν ἐπὶ νῆα ἵκοιτε: — τὸ ὁμοίως, — ὁππότ' ἐκείνων Μνήσομαι ὥς μ' ἀσύφηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν: — τὸ ὅπως, Ἤρξατο δ' ὡς πρῶτον Κίκονας δάμασ': — ἐπὶ πρόθεσιν, Ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον: — τὸ τοσοῦτον, Νῆα θοὴν ἐπὶ πόντον ἐλαυνέμεν, ὡς δὲ γυναικί: — τὸ ὅσον, Καὶ κρέας ὡς οἱ χεῖρες ἐχάνδανον ἀμφιβαλόντι: — τὸν γαρ, Ὡς ἤτοι ποταμῷ γε δαμήμεναι αἴσιμον ἦεν: — τὸ εὐθέως, Ὡς ἴδεν, ὥς μιν μᾶλλον ἔδυ χόλος: — τὸ ὡσαύτως, Ὡς δ' αὖ νῦν μοι ἀγάασθε θεοὶ βροτὸν ἄνδρα παρεῖναι: — βεβαίωσιν, Ὡς χαρίσοιτ' ἄνθρωπος ἀνθρώποισι: — τὸν ἀλλὰ, Ὡς τοῦτ' ἀληθὲς Ἀττικόν: — τὸ ἕως, Ὡς ὁ μὲν ἔνθα πολὺν βίοτον: — τὸ οὕτως, Ὥς ποτ' ἔην νῦν αὖτε: — τὸ οὐκέτι, Ὡς οὐκ ἔστι χάρις μετόπισθεν εὐεργεσιάων: — διηγηματικὸν κεφάλαιον, Ὡς ἦλθ' ὡς Αἴγισθος ἐμήσατο: — καὶ ἐπὶ τοῦ λίαν, Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου κύριε: — Ἀλλὰ καὶ ὣς ἐθέλω δόμεναι: — περισπᾶται δὲ καὶ ὅτε σημαίνει τὸ οὕτως, Χρὴ μὲν σφωΐτερον: — καὶ ἑξῆς, — ὧς γὰρ ἄμεινον: — ὥσπερ εἶεν. Ὥς κεν, ὅπως ἄν· τὸ Ὡς, ἀντὶ τοῦ ὅπως· τὸ κὲν, ἀντὶ τοῦ ἄν. Ὥς τε, ἐπίῤῥημα παρέλκον, ἤτοι ἐπακολουθοῦν· προσέλαβε γὰρ τὸ παραβολικὸν ὡς, καὶ τὸν εἰ συναπτικὸν σύνδεσμον· οἱ δὲ ἐπὶ παραβολῆς λέγουσιν εἶναι.

Ὠσχοί, τα κλήματα σὺν αὐτοῖς τοῖς βότρυσι· καὶ ὠσχοφόροι, οἱ ταῦτα τῇ Σκιράδι Ἀθηνᾷ προσφέροντες ἐν γυναικείαις στολαῖς. καὶ ὠσχοφόριον, τόπος Ἀθήνησιν, ἔνθα καὶ τὸ ἱερὸν τῆς Ἀρτέμιδος· καὶ ὠσχοφόρια, ὄνο- 825
μα ἑορτῆς ἀπὸ τῆς ὤσχης τῆς κληματίδος.

Ὠστίζοντο, ὤθουν, συνέθλιβον· ἐκ τοῦ ὠθῶ, ὁ μέλλων, ὤσω· πλεονασμῷ τοῦ τ μετὰ περισπωμένης. ὠστῶ. ἐκ τούτου, ὠστίζω· καὶ τὸ παθητικὸν, ὠστίζομαι.

Ὦτα. Ἀπολλόδωρος μὲν, ἀπὸ τοῦ [illegible] τὴν ὄσσαν· οἱ δὲ, δι' ὧν [illegible] ἡ φωνή. οἱ δέ φασι, κατὰ μετάθεσιν τοῦ τ εἰς τ. [illegible], παρὰ τὸ [illegible] ἢ παρὰ τὸ δέχεσθαι τὴν ὄπα. ὅ ἐστι τὴν φωνήν. οὕτως Ἡρακλείδης.

Ὦτάν, ἀντὶ τοῦ ὦ προσφιλέστατε. ὦ ἑταῖρε. ἔστιν ἔτης, ὃ σημαίνει τὸν συνήθη καὶ φίλον· ἐξ οὗ γίνεται παρώνυμον ἐτάν, ὡς Ἑρμῆς, Ἑρμᾶν. [illegible]· καὶ μετὰ τοῦ ὦ κλητικοῦ ἐπιῤῥήματος. ὦ ἐτάν· καὶ κατὰ συναλοιφὴν, ὦτᾶν. ἢ παρὰ τὸ ἔτης, ὃ σημαίνει τὸν [illegible] φίλον. γίνεται [illegible]. [illegible] ἢ ὥσπερ παρὰ τὸ [illegible] γίνεται [illegible]. οὕτω καὶ παρὰ τὸ ὦ, ὦτα. πλεονασμῷ τοῦ [illegible], καὶ μεταβολῇ τοῦ τόνου. περισπᾶται δὲ, ὤφειλεν [illegible]. δύο μέρη λόγου εἰσί· καὶ κατὰ πλάνην ἀντὶ τοῦ ἐπὶ [illegible] περισπωμένην ἔσχεν. ἐγένετο δὲ οὕτως· ἐτάν, [illegible], ἐτάν· καὶ ὦ ἐτάν· καὶ κατὰ κρᾶσιν, ὦτᾶν. λέγεται καὶ ἐπὶ [illegible], ὦ τάν.

Ὤ τε χαρίεσσα γυνή: — ἀντὶ τοῦ καθάπερ. ἔχει δὲ τὸ ι· ἔστι γὰρ ᾧτε· ἀποβολῇ τοῦ σ, καὶ κράσει τοῦ ω καὶ ι, ᾧτε.

Ὥ τε Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν, ἀντὶ τοῦ ᾧτινι. δύο γὰρ μέρη λόγου εἰσί· τὸ ᾧ, ἀντὶ τοῦ ᾧτινι· καὶ ὁ τε, παρέλκει.

Ὠτειλή] παρὰ τὸν οὐτήσω μέλλοντα, οὐτηλή, καὶ ὠτειλή, τροπῇ τῆς ου εἰς ω, καὶ τοῦ η εἰς τὴν ει δίφθογγον Βοιωτικῶς.

826 Ὠυτὸς ἀνήρ] ἔστιν ὁ αὐτός· κατὰ κρᾶσιν τοῦ αο εἰς ω μέγα, γίνεται ὠυτός.

Ὦχρος, ἐκ τοῦ χρόα. ὃ σημαίνει τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ σώματος· διὰ γὰρ τῆς ἐπιφανείας γίνεται ἡ ὠχρίασις. λοιπὸν ἐκ τοῦ χρόα γίνεται ἄχροος· καὶ ὑπερβιβασμῷ καὶ κράσει, ὦχρος. προπερισπώμενον μὲν, λέγεται αὐτὴ ἡ ὠχρίασις· οἷον, — ὦχρός τέ μιν εἷλε παρειάς, Ἰλιάδος γ΄. ὀξυτονούμενον δὲ, ἐπὶ τοῦ μετέχοντος τῆς ὠχριάσεως· οἷον, ὠχρὸς ἄνθρωπος, ὁ μετεσχηκὼς τῆς ὠχρότητος.

Ὦρτο] ἔστιν ὄρω· ὁ μέλλων, ὄρσω· ὁ παθητικὸς ἐνεστὼς, ὄρομαι· ὁ παρατατικὸς, ὠρόμην ὤρου ὤρετο· καὶ συγκοπῇ, ωρτο. ἢ ὄρω, ὀρῶ, ὦρκα, ὦρμαι, ὤρμην ὦρσο ὦρτο, καὶ ἐνῶρτο.

Ὤψ, παρὰ τὸ ὄπτω τὸ βλέπω· ὁ μέλλων, ὄψω· ἀποβολῇ τοῦ ω, ὄψ· καὶ αὐξήσει, ὤψ. σημαίνει δὲ τρία· δύο διὰ τοῦ ω μεγάλου, τὸ πρόσωπον, καὶ τὸν ὀφθαλμόν· σημαίνει καὶ κύριον ὄνομα, ὡς ἐν Ὀδυσσείᾳ, — Ὦπος θυγάτηρ: — σημαίνει καὶ διὰ τοῦ ο μικροῦ τὴν φωνήν.

Ὦτος, ζῶον ὅμοιον νυκτικόρακι. ἔνιοι δὲ αὐτὸ καὶ νυκτικόρακα καλοῦσιν. ἔστι δὲ καὶ παλαιόν· εἴληφει δὲ τοὔνομα, διὰ τὸ περὶ τὰ ὦτα πτέρυγας ἔχειν. δοκεῖ δὲ καὶ εὔηθες εἶναι, καὶ εὐεξαπάτητον. γράφει γοῦν περὶ αὐτοῦ Ἀριστοτέλης, Ὁ δὲ ὦτος, ὅμοιος γλαυκὶ, καὶ περὶ τὰ ὦτα πτερύγια ἔχει.

Ὠτιαφόροι, οἱ τὰς ὠτίδας φέροντες ἐργάται· ὠτὶς γὰρ εἶδος ὀρνέου. ὠτιοφόροι δὲ, οἱ τὰ ὦτα συντεθλασμένοι, οἷον, ὠτοκατάξιδες. ἦσαν δὲ τοιοῦτοι ἀπὸ παλαίστρας: —

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΕΤΥΜΟΛΟΓΙΚΟΥ.

Τὸ μέγα Ἐτυμολογικὸν ἐντυπωθὲν, πέρας εἴληφε σὺν Θεῷ ἐν Ἐνετίαις· ἀναλώμασι μὲν τοῦ εὐγενοῦς καὶ δοκίμου ἀνδρὸς, κυρίου Νικολάου Βλαστοῦ τοῦ Κρητός· παραινέσει δὲ τῆς λαμπροτάτης τε καὶ σωφρονεστάτης κυρίας Ἄννης, θυγατρὸς τοῦ πανσεβεστάτου καὶ ἐνδοξοτάτου κυρίου Λουκᾶ Νοταρᾶ ποτὲ μεγάλου Δουκὸς τῆς Κωνσταντινουπόλεως· πόνῳ δὲ καὶ δεξιότητι Ζαχαρίου Καλλιέργου τοῦ Κρητός· τῶν λογίων ἀνδρῶν χάριν, καὶ λόγων Ἑλληνικῶν ἐφιεμένων· ἔτει τῷ ἀπὸ τῆς Χριστοῦ γεννήσεως χιλιοστῷ τετρακοσιοστῷ ἐνενηκοστῷ ἐννάτῳ· Μεταγειτνιῶνος ὀγδόῃ ἱσταμένου. Τὸ αὐτὸ, τὸ δεύτερον ὁμοίως ἐν Ἐνετίαις, μετὰ δὲ προςθήκης, ἐνετυπώθη ἀναλώμασι Φεδερίκου Τουρρισανοῦ, ἔτει τῆς Θεοῦ ἐνανθρωπήσεως ͵α φ μ θ΄· νῦν δὲ τὸ τρίτον σὺν Θεῷ ἀκριβέστερον ἀνακεκαίνισται ἐν Εἰδελτέργῃ, ἀναλώμασι μὲν τοῦ λογιωτάτου ἀνδρὸς Ἱερωνύμου Κομμελίνου, πόνῳ δὲ καὶ ἐπιμελείᾳ Φριδερίχου Συλβουργίου, πρὸς χάριν τε καὶ ὠφέλειαν τῶν μετὰ σπουδῆς ἑλληνιζόντων, ἔτει τῆς σωτηρίου οἰκονομίας ͵α φ ϟ δ΄.

ΠΕΡΙ ΕΤΥΜΟΛΟΓΙΑΣ.

EX ANASTASIO MONTIS SINAE MONACHO.

827 Ἐτυμολογία ἐστὶν, ἡ τῆς δυνάμεως τοῦ ὀνόματος ὀρθότης, ἐξ αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος ἑρμηνευομένη· οἷον τι Εἰρήνη, κατὰ τὸ ἠρεμεῖν τὸν νοῦν· ὥσπερ πάλιν Ταραχὴ, διὰ τὸ ῥεῦσον χεῖσθαι· καὶ Πλάνη, κατὰ τὸ πλανᾶσθαι τὸν νοῦν· Σωφροσύνη, κατὰ τὸ σῶα φρονεῖν, ἢ διὰ τὸ σῶμα φρουρεῖν ἀπὸ ῥύπου. Πορνεία εἴρηται πυρονεία, διὰ τὸ πυροῦν τὴν νεότητα, ἢ διὰ τὸ πυροῦν τὸν νοῦν, ἤγουν ἐκτεφλοῦν· ἢ πάλιν διὰ τὸ πόῤῥωθεν νεύειν. Ἀγγελία, διὰ τὸ ἄγεσθαι ἴσεσθαι εἶναι. Ἀγάπη, διὰ τὸ ἄγειν τὸ πᾶν, ἤτοι ἑνοῦν καὶ συνάπτειν πρὸς ὁμόνοιαν. Ἀρετή, ἀρέσκουσα Θεῷ τι· ἢ ἀρετή [φίλους αἱρετή.] ἤτοι ἐραστὴ καὶ φιλητή. Βάπτισμα, βάπτισμα, ἐν ᾧ ἐκβάλλεται ἤγουν πίπτει τὰ πταίσματα. Ἀγαθὸς, τὸ ἄγαν θεῖον, ἢ τὸ ἀγαπῶν Θεόν. Θάνατος, θέματος, διὰ τὸ τίθεσθαι κατὰ νότου τὴν θέσιν αὐτοῦ. Ἅιδης, διὰ τὸ ἄδηλον· ἀΐδης, ἄδηλος δύσις· ἢ ἄδηλος δύσις ζωῆς. Ἀνάστασις, ἡ ἄνω στάσις, ἤτοι ἔγερσις. Φθορά, ἐκ τοῦ φθείρεσθαι ῥᾳδίως, ἤτοι σήπεσθαι εὐχερῶς· φθίσις γὰρ ἡ σῆψις ἐστί. Σορός, ἐν ᾧ τὸ σῶμα ῥεῖ, ἤτοι καταῤῥεῖ. Σῶμα, σάκωμα, σῶον αἷμα ἐν τῷ ἅμα. Μέλη, ὡς ἴσα εἶτης μέρη. Κοινωνία, εἰς κοινὸν ἰέναι τὰ μέρη. Σταυρός, στὰ εὖρος, στάσις καὶ εὖρος, ἤγουν μῆκος καὶ πλάτος· εὖρος γὰρ τὸ πλάτος ἐστί. Θυσιαστήριον, τὸ τὴν θυσίαν τηροῦν. Ἱερεῖον, τὸ πρόβατον εἴρηται, διὰ τὸ ἱεσθαι ἤγουν φέρειν τὸ ἔριον· λοιπὸν Ἱερεύς, ὁ τὸ ἱερεῖον ἐῶν ἤτοι προσφέρων· ἐκ τούτου οὖν ἐκλήθη ἱερεύς. Ὅσα ὀνόματα ἔχουσι τὸ ἀνὰ, τὸ ἄνω δηλοῦσιν· οἷον Ἀναφορά, ἡ ἄνω φορά· Ἀνάστασις, ἡ ἄνω στάσις· Ἀνατολή, ἡ ἄνω ἐπιτολὴ τοῦ ἡλίου· Ἀναγραφή, ἡ ἄνωθεν γραφή· Ἀνάγνωσις, ἡ ἄνωθεν γνῶσις· Ἀνακαίνισις, ἡ ἄνωθεν καίνισις· καὶ τὰ λοιπὰ ὁμοίως, ἀνάβασις, ἀνάπαυσις, ἀνάληψις, ἀναψυχή. Γέρας, γέρας ἤγουν τιμή· ἢ ὅτι γῆν ὁρᾷ. Λόχιος, διὰ τὸ λύειν τὸ νέφος ἤγουν τὸ σκότος. Λύπη, λύπη τις· ὅτι λύει γὰρ συνίσταται. Ἄνεμος, ὅτι φυσῶν πάλιν ἀναλύει. Ἀλέξικακον, ἐκ τοῦ ἀλέξειν τὸ κακόν. Σημεῖον, σώτηριον ὂν τοῦ τιθέντος. Κύων, ἐκ τοῦ συχνῶς κύειν. Κηφὴν, ὅτι κεκένωται· ἔστιν ὥσπερ Κέδρος κεκαυμένος ἰδεῖν. Κεφαλή, διὰ τὸ κέκαστε ὀφθαλμῶν. Ἐπίσκοπος, ἐπὶ τῷ σκοπεῖν ὤν. Καρδία, ὡς ἐκ τοῦ κραδαίνεσθαι, ἤτοι ἀπαύστως σαλεύεσθαι. Νεφροί, διὰ τὸ ἐν νώτῳ φέρεσθαι. Μετάφρενον, τὰ ὄπισθεν τῆς κεφαλῆς, ἤγουν μετὰ τὰς φρένας· ἐν τῇ κεφαλῇ γὰρ αἱ φρένες. Κρανίον, [illegible] κρανίον ἡ κεφαλὴ εἴρηται. Τράχηλος, τῆς ῥαχέως ἥλιος. Μέτωπον, ἐν ᾧ οἱ ὀφθαλμοὶ στάζουσι. Μηρός, διὰ τοῦ μερισμοῦ τοῦ σώματος. Ὦμος δὲ, διότι ὁμοῦ ἐστι τοῦ πλάτους καὶ τοῦ μήκους. Γόνυ, ὡς εἰς γῆν νεῦον. Ἀγκύλη, διὰ τὸ ἄνω αὐτῆς κοῖλον. Μάλλοι, ἐκ τοῦ μαλλοῦ τῶν τριχῶν. Ὀδόντες, οἱ ἐπὶ ἐδωδῇ ὄντες. Χεῖρες, διὰ 828 τὸ χεῖσθαι ῥᾷον, καὶ διὰ τὸ τὴν χρείαν ὑπουργεῖν. Πόδες, διὰ τὸ παίειν τὸ ἔδαφος. Κοιλία, διὰ τὸ κοῖλον τὰ λεῖα. Ἔντερα, διὰ τὸ τὰ ἐντὸς ῥεῖν. Πνεύμων, ὅτι ἐν αὐτῷ τὸ πνεῦμα. Εἰδέναι μέντοι ἐχρῆν, ὅτι τινὰ ὀνόματα εἰσὶν ἀλλόγλωσσα, ἅπερ οὔτε δύνανται ἐτυμολογηθῆναι, οἷον Σακελλάριος συριστί ἐστι· Σάκελλα γὰρ τὸ δέχεσθαι εἴρηται· ὁμοίως Λάτος ῥωμαϊστί· λάτος γὰρ πλοῖον καλεῖται. Δεσπότης, δεσμός τις, διὰ τὸ πάντας περιέχειν καὶ συγκρατεῖν· Κύριος, [παρὰ τὸ] κῦρος τὸ κράτος εἴρηται. Κῆρυξ, τῷ κηρύττειν ἔξω ὀξέως. Τύραννος, ὁ ἐν τῷ ὕψει ἑστώς. Οὐρανός, ὅρασις ἄνω. Σελήνη, σέλας νεωτερίζον· Ἥλιος, ἴσος, διὰ τὸ ἵεσθαι τὸ φῶς, ἤγουν φέρειν τὸ φῶς· ἕως γὰρ ἡ ἀνατολή. Πλειάς, ἐκ πλειόνων ἀστέρων οὖσα. Ἑωσφόρος, ὁ τὸ ἕως φέρων, ἤγουν τὴν ἀνατολήν. Παμάριν, ῥωμαϊστί ἐστιν ἡ λέξις· πάμαρα γὰρ λέγουσι τὰ κηπία. Αἴγυπτος, ὑγρότοπος, καὶ ἐγγίζουσα τῷ πότῳ ἢ τῷ ποταμῷ. Νεῖλος, διὰ τὸ νεοῦν ἰλύν. Βαβυλὼν, ἑβραϊκὴ ἡ λέξις· Βαβέλ, τουτέστι σύγχυσις, ἢ τάραχος. Νυμφίος, ὁ νῦν φιλῶν νύμφην. Νοτάριος, Ῥωμαϊκὴ ἡ λέξις· νότα γὰρ τὰ γράμματα εἰσὶ ῥωμαϊστί. Νήπιον, νέον πίον, ἤγουν λιπαρόν. Νεώτερος, ὁ νέος τῇ ὁράσει. Ναύτης, τῆς ναὸς τις. Κόρη, καλεῖται τοῦ φέρειν, ἤτοι πρὸ τοῦ τόκου ἤτοι πρὸ τῶν αἱμάτων· καὶ ἡ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ, ὡς τοῦ κοίλου φέρειν τὸ δάκρυον. λέγεται ἐκ τούτου Κολούριον, τὸ κωλύον τὸ ῥέον, εἴρηται. Ὀφθαλμός, ὅρασις θαλαμεύουσα ἔνδον, ἤγουν κεκαλυμμένη. Σχόλιον εἴρηται, διὰ τὸ κατὰ σχολὴν παρεντεθῆναι, πρὸς σαφηνισμὸν ἀκριβείας τῶν δυσνοήτων νοημάτων ἢ ῥημάτων. Μὴ ἀγνοείτω ὁ φιλομαθὴς καὶ τοῦτο· λέγω δή, ὅτι ὁ φιλοπόνως ἐγκύπτων τοῖς προκειμένοις ὅροις, πάντων τῶν δογμάτων ἐν αὐτοῖς προαποκειμένην εὑρήσει ἀκολουθίαν. Ἴστεον ὅτι καὶ δύο προσηγορίαι τοῦ Χριστοῦ, λέγω δὴ τὸ Θεός καὶ Ἄνθρωπος, ἐνεργητικῶς λέγονται, ἐκ τῶν οἰκείων αὐτῶν ἐνεργειῶν οὕτως ὀνομασθεῖσαι. καὶ γὰρ τὸ Θεός, οὐ τὴν οὐσίαν τῆς θεότητος σημαίνει· ἀκατάληπτος γάρ αὕτη, καὶ ἀνώνυμος ἡμῖν· ἀλλ' ἐκ τῆς θεωρητικῆς αὐτοῦ ἐνεργείας Θεὸς εἴρηται, ὥς φησιν ὁ ἅγιος Διονύσιος· ἢ ἐκ τοῦ θέειν, ἤγουν διατρέχειν καὶ φλογίζειν. ὁμοίως καὶ τὸ Ἄνθρωπος, οὐκ αὐτὴν τὴν φύσιν δηλοῖ, ἀλλὰ τὸ ἄνω ἀθρεῖν τὴν ὦπα, τουτέστιν ἄνω ὁρᾷν τὴν τῶν ὀφθαλμῶν ἐνέργειαν. εἰ οὖν καὶ αἱ δύο προσηγορίαι τοῦ Χριστοῦ φύσεων ἐκ τῶν οἰκείων ἐνεργειῶν τὰ ὀνόματα ἔχουσι, θαυμάσαι τῆς τῶν αἱρετικῶν παραφροσύνης, πῶς τὰς φυσικὰς αὐτοῦ ἐνεργείας ἀπαρνούμενοι οὐκ αἰσχύνονται: —

IN ETYMOLOGICON GRAECVM

NOTAE

FRIDERICI SYLBVRGII.

1 Vt paucis nostras ad Etymologicum notas et ordiamur et pertexamus, Pag. 1, v. 14, rectius ordine inverso παρὰ τὸ ἅπτω τὸ θίγω. qua significatione ἅπτω repetitur etiam v. 35, et rursum 4, 18: cum usitatius in ea notione sit ἅπτομαι, passiva et media forma. V. 20, loquendi genus illud, ἀπὸ τοῦ ἄω τὸ βλάπτω repetitur etiam mox v. 25, et alibi passim, usitata ellipsi, pro, ἀπὸ τοῦ ἄω, τοῦ σημαίνοντος τὸ βλάπτω, ut cum ex aliis locis manifestum est, tum ex 43, 23: 93, 45.

P. 2, v. 23, cum ὀνομασθῆναι et sequenti ἀπαρνήσασθαι subaudiendum e praecedentibus verbum ἐποίησε. V. 45, Fulvius Vrsinus in Lyricorum fragmentis p. 14. legit, οὐκ ἐμμὶ παλίγκοτος ὀργάν. Sequenti etiam versu ἀβακῆ legendum potius quam ἀβακῆν. In Anacreontis loco qui sequitur, metrum plane depravatum est.

P. 3, v. 3, in ἄβαλε duplicis scripturae sunt vestigia. nam aut ἄββαλε scribendum, aut ἄμβαλε: quorum illud, ex ἀπέβαλε; hoc, ex ἀνέβαλε per syncopen a poetis usurpatur. Sic v. 4, ex Hesychio scribendum Ἀβαστάκτως, δυσβαστάκτως: et v. 6, usitatius τῆς βασάνου, foem. genere, ut est in Παροιμιῶν συναγωγῇ, et infra 188, 54. V. 10, Ἀβδήραδε in loco qui citatur, est potius a proprio quam appellativo ἄβδηρα, significans *Abdera versus.* V. 53, aptius, ut videtur, ἀπὸ τῶν βοῶν: ut proprie ἀβούτης sit *bobus carens.*

P. 4, v. 35, pro ἀβροδιάζομεν videtur scribendum ἀβροτάξομεν, ex sequentibus. V. 38, rectius διαμφοδῆσαι: et v. 49, ἐγρηγόρως, *vigilanter, absque ulla somni admissione.*

P. 5, v. 33, haud scio an verius ῥάμματος, *fili quae futura sit.* Sequenti versu πήλινος Ionico more pro *vinco* accipiendum videtur: quales sunt etiam ἀνθοσμίαι οἶνοι.

P. 6, v. 1, ad ἀγανῇσι fortasse addendum λιτῇσι, vel certe cum eo subaudiendum. V. 57, superiores editiones habent κλητικόν: itemque pag. seq. v. 3. perperam. est enim κλιτικὸν ἔχειν τὸ μ, *in flexione habere μ,* sicut verba passiva et media in μαι desinentia.

P. 7, v. 20, pro λεγομένη procul dubio scribendum λέξις, ut v. 47. V. 24, rectius εἰς ἀναδενδράδας, ut infra 77, 4: 96, 18. V. 27, inclusa καὶ, abest a superioribus editionibus. V. 50, usitatius ἐπὶ ψόγου, genit. casu, ut infra 9, 42, 46: 86, 29, 54: 661, 53, et alibi passim. occurrunt tamen et alterius constructionis exempla, ut docebit Index.

P. 8, v. 14, fortasse legendum, ἀγερῶ ὁ μέλλων, ἀγέρσω, scilicet Aeolismo. V. 23, verius, ἀγερέθω καὶ ἀερέθω, correpta secunda: unde pass. ἠγερέθονται et ἠερέθονται, producto metri causa initio: cuius modi est etiam ἠγερέεσθαι pro ἐγερεῖσθαι, ab ἐγείρω. Sic v. 33. metrum postulare videtur μεγάλῳ ἀγελάῳ.

P. 9, v. 8, Calliergis editio ἄγην: rectius ἄγεν: ut significet, poetice ἄγεν usurpari pro ἤγησαν, *fracti sunt;* ut infra 20, 40: 282, 39: 373, 9: 532, 30, 40. Sequenti etiam versu rectius ἄγω τὸ κλάνω, barytonως videlicet, ut cum alibi, tum 1, 50: et 15, 22. nam circumflexum ἀγῶ significat potius τὸ ἐκπλήττομαι, ut 10, 7: et 15, 24, 41. V. 54, in Aristophanicarum Νεφελῶν editione vulgata, simile quiddam legitur non procul a principio: sed ἀγελοῦμεν ibi non invenio, et fortasse ἀγηλοῦμεν scripsit auctor, ut mox ἀγηλῶ. nam a them. ἀγάλλω dicendum esset ἀγαλοῦμεν.

P. 10, v. 4, rectius forsan ἀγκονίδες: et mox ἀγκονεῖν: sicut Hesychius (immo et noster hic 12, 17.) ἀγκόνους pro διακόνους, δούλους, usurpatum tradit: per syncopen videlicet ex ἀνακονίδες et ἀνακονεῖν. V. 51, auctorem scripsisse puto ἄγω ἄγιστρον: ut non τοῦ γ sed τοῦ κ sit epenthesis; qualis infra quoque 15, 11. V. 53, nescio an ἀγκιστρούμενος scripserit, praesenti tempore. nam in ἀγκιστρωμένος commune augmentum est omissum, more poetico: aut α in eo productum est Dorice.

P. 13, v. 45, scribendum τὸν ἄρην, vel τὸ ἄρης: ut apud Latinos quoque Mars pro ferro ponitur. V. 50, in ἀγρῆοι Ionismus quidam est: ut sit ἀγρήϊοι pro ἀγρεῖοι, (quod praecedit v. 23) sicut ἀχρήϊος pro ἀχρεῖος.

P. 14, v. 2, scribendum videtur ἠγριάνθης, *factus es agrestis,* a th. ἀγριαίνω.

P. 15, v. 48, χορὸν pro χῶρον reposui ex Odyss. θ'.

P. 16, v. 35, post δεψήσω addendum videtur τοῦτο δὲ, vel simile quid: ut δεψῆσαι ab ἑψῆσαι deductum significetur. V. 41, ἡ δεῖνα suspectum est. forsan transpositis litteris et sublata copula scribendum, λέγεται δὲ καὶ τὸ πονεῖν ἀηδεῖν: ut infra 17, 23. V. 43, properispomenon ἑῶμεν pro χορεσθῶμεν agnoscit etiam Eustathius duobus in locis. V. 17, luxatum est metrum, ut alibi quoque non infrequenter, et hac ipsa pag. v. 31: pag. praeced. v. 13.

P. 17, v. 41, convenientius, δηριτός, καὶ ἀδήριτος, ut cum alibi passim, tum 19, 6. vulgatae lectioni patrocinatur similis locus infra 53, 49. De ἀδικίου δίκη plenius Harpocration et Suidas.

P. 18, v. 15, rectius opinor λέχος, extrito σ e medio. V. 39, legendum videtur, Ἀδόροις] Ἀντίμαχος, — ἐν δ' ἀδόροισι χέειν —.

P. 20, v. 2, legi posset etiam καταιγίδας. V. 23, melius ἀελπτῶ circumflexum, ut v. praecedente; et infra 236, 19: 461, 1. V. 30, et metro et syntaxi magis aptum διεσκεδάσαντο. V. 40, in ἄερκα et ceteris quae sequuntur, omissum est augmentum. secundum regulam enim α vertendum erat in η.

P. 21, v. 31, nota ἔλη: et mox v. 39 εἵλη: quae diversitas infra quoque 330, 21: 389, 42: 390, 31: et rursum 449, 27: 690, 14.

P. 22, v. 25, usitatius τούτῳ καὶ ὑποχωροῦμεν, dativo casu. V. 38, ὡς μὴ ἔχον τὸ μ ἐπ' εὐθείας: quia quae in μὴν desinunt, genitivum faciunt in ένος, ut λιμὴν, ποιμὴν, ὑμὴν, et similia. V. 47, videtur innuere, Dores non modo δ usurpare pro ζ: sed etiam contra, usurpare ζ pro δ. quod animadversione dignum censeo. V. 52, pro ἄζειν in halandi significatione apud Aristot. legitur ἀάζειν. est autem vox e sono ficta.

P. 23, v. 15, in commatio isto, εἰς τὸ ἄειτε, subaudiendum ζήτει. significat enim quaerendum esse in ἄειτε. quae locutio in sequentibus quoque occurrit aliquoties. V. 30, ὁ τόνος ἡμάρτηται: quia sc. verbalia in της, secundum regulam, ultimam acuto accentu insigniunt; ut cum alibi docetur, tum 40, 42: 61, 55.

Pag. 24, v. 24, non minus apte θεόφατος legeris, absque ν: itemque v. 28. V. 36, in superiorib. editionib. est τὸ δὲ ἀθέρος. sed θέρος scribendum esse, cum e praecedentibus, tum e sequentibus manifestum est. V. 45, divise scribendum τε θήσατο, ex Iliados ω'. V. 55, rectius ἀθαιρής. ut Doricum sit pro ἀθειρὴς, quod mox sequitur v. 57.

P. 25, v. 36, ὅτι non pertinet ad praecedens membrum; sed respicit extrinsecus subaudiendum ἱστέον, vel ἱστορία, ut infra 51, 4: et 54, 6. V. 46, rectius Ἄθριβις, et mox Ἄθλιβις: et rursum v. 50, νομὸν Ἀθριβίτην, ut patet ex Stephani Byzantii Ethnicis. V. 52, haud scio an verius sit Ἀπίων: ut Orion ea citet ex Apione grammatico.

P. 27, v. 3, Ἀπολλωνίας si auctor scripsit, fortasse significare voluit Aeaeam alio nomine Apolloniam esse dictam. aut legendum

Ἀπολλώνιος: ut Apollonius Argonauticorum auctor hic citetur testis. V. 11, non male scripseris, ὀνόματα πόλεων: ut relatio sit ad tria praecedentia. Sed et praecedenti v. legendum fortasse Τέγινα, ex Stephano Byz. V. 12, cum διὰ δύο subaudiendum ex praecedentibus vv.

P. 28, v. 12, forsan imperative scribendum λέγε δὲ —. V. 35, respicit regulam de μετουσιαστικοῖς nominibus; de qua infra in ἄλιος, 64, 30: et supra 30, 15.

P. 29, v. 6, congruentius οἱ Μενδήσιοι, nom. casu: et v. 17, διοφανοῦς: ut sit expositio τοῦ διιπετέος. rectius etiam διιπετέος ποταμοῖο, expleto metri numero, ex Odyss. δ'. Allegoricae vero expositionis Aegypti pro peccato meminit etiam Iustinus, Clemens, et [illegible] Gregorium Nazianzenum, cui ab [illegible] κατ' ἐξοχὴν tribuitur. itidem infra saepius. V. 29, ἐντεῦθεν pro ἐνταῦθα positum, ut alibi ἔνθεν: et contra ἔνθα pro ἔνθεν: nescio auctorisne voluntate, an exscriptorum incuria.

P. 31, v. 17, in ἀσμεναίτατα duplicis scripturae sunt vestigia, ἀσμεναίτατα et ἀσμενέστατα. prius requirunt et praecedentia et sequentia. V. 29, pro ἦσι vulg. ed. et Scholia Iliadis β' habent εἶσι, *eunt*.

P. 32, v. 2, ante ἐπειδὴ subaudiendum videtur σεσημείωται, vel simile quid. πάθους nomine, v. 5, innuit auctor τὴν κρᾶσιν: de qua mox v. 12, ex Apollonii sententia. V. 44, de constructione ista, ἐπὶ δὲ τὸν χαλκὸν, dictum supra, ad 7, 50.

P. 33, v. 1, εὐδιεινός repetitur etiam infra 391, 2: eademque forma πιτνειός 545, 56: 666, 38: sed usitatior scriptura εὐδιεινὸν,
2 per ει diphthongum. Hemistichium quod sequitur, desumptum est ex Il. ρ'. V. 5, Aristotelis testimonium ex lib. De Cyrenaeis. fortasse magis ad sequentia pertinet de Aethiopibus. V. 26, ex Apollonii lib. 1, v. 641, sic restituendus locus, τῷπέρ τε μέλεσθαι Ἀγγελίας καὶ σκῆπτρον ἐπέτραπον Ἑρμείαο Σφωϊτέροιο τοκῆος.

P. 34, v. 16, cum istis, ἔδει καὶ παρὰ τὸ αἴθω αἶσμα, subaudiendum [illegible]: cuiusmodi ellipses alibi quoque passim occurrunt. V. 19, scribendum videtur παρὰ τὸ αἶσμά τι εἶναι, *ex eo quod sit fomes quidam et ardor*. Scribo autem αἶσμα, quoniam aspirationem e medio in principium tralatam esse patet ex v. 15. V. 19, metrum constabit melius, si legamus περὶ κραδίησι νόημα. V. 36, etiamsi legas, τῆς τοῦ πρωτοτύπου γενικῆς συλλαβῆς, ut γενικὴ συλλαβὴ sit ultima genitivi syllaba: tamen ne sic quidem sanatus videtur locus.

P. 35, v. 16, rectius expuncto nomine ὀφθαλμὸς, legemus, ὁ πλήρης αἵματος. V. 29, pro συγγενικοῖς haud scio an verius legerimus εὐμενικοῖς. V. 50, malim ἰαίνω τὸ τέρπω καὶ εὐφραίνω καὶ διαχέω. nam ἰαίνειν activam et transitivam habere significationem, satis notum est. V. 56, adverbium Αἰνόθεν magis ad proprium quam ad appellativum αἶνος pertinet: significat enim *ex Aeno*, Thraciae oppido.

P. 36, v. 24, metrum concinnius erit, si legas, Νηῦν δ' ὀλίγην αἰνεῖν. in vulg. Hesiodi editionibus est Νηῦν ὀλίγην αἰνεῖν, absque coniunctione. Sequenti versu itidem pro μέλος εἰρήσεται metrum et sententia postulant vel μεγάλος εἰρήσεται, vel μέγας εἰρηθήσεται. V. 34, ὕφειν positum pro ὑφαίνειν, ut infra est 42, 19. V. 39, si locus Homeri est integer, sublata praepositione scribendum, ὁ δ' αἴνυτο. V. 41, pro ambiguo αἰγῶ legendum vel αἰγῷ, vel αἶγω: de quorum utroque infra 38, 1.

P. 37, v. 10, malim τὸν ταχὺν καὶ εὐκίνητον ἵππον ἔχοντα: addito participio ἔχοντα, ut v. 38, et alibi passim. V. 24, inter πλεῖστοι et disiunctivum ἤτοι, interserendum fortasse Δωριεῖς, [illegible] quae Strabo narrat lib. 7, pag. 388. V. 37, αἰπεῖα πόλις adiective accipiendum pro *celsa urbs*. alioqui enim scribendum foret Αἴπεια, πόλις: nempe si proprium oppidi nomen esse velimus, ut apud Stephanum Byz. et Homerum. V. 46, structurae norma postulat, vel, παρὰ τὸ αἰπὰ — περιπολεῖν: vel, περὶ τὰ αἰπὰ — περιπολοῦντες. Sic v. 49, pro posteriori αἰπόλια etymologiae ratio postulat vel αἰγοπόλια, vel αἰποπόλια, vel etiam utrumque.

P. 38, v. 13, commation illud, κατὰ πλεονασμὸν, quid huc [illegible] 44: 78, 28, et alibi. V. 55, congruentius, εἰς τὸ ποσότητος, infra 75, [illegible]: 167, 5. V. 56, σφαῖρα pro σφυρὰ positum, vereor ne [illegible] diphthongum: et mox αἰτάλων pro αἴτακοι: itemque apud Plinium lib. 10, c. 8 et 29. apud Hesychium est αἰτάρων.

P. 39, v. 15, fortasse auctor diviso scripsit, βασιλεὺς, ἐπιστάτης [illegible]

τὸ ἀληθές: ut scilicet respondeat masculino ἐτός. V. 55, scribendum videtur λυπρός: et mox καὶ γὰρ pro οὐ γὰρ — nisi forte [illegible] mutilatum existimes. [illegible] habent ψυχρός, ἐχθρός, νωθρός, οἰκτρός, item λιβρός, λεπρός, et alia.

P. 40, v. 15, pro posteriori αἴσθω divise scribendum ἀΐσθω, ex 43, 26. V. 56, pro Δωριεῖς rectius legemus Ἴωνες: cuius generis Ionismus notatus etiam supra 35, 40: et clarius infra 78, 39. Aeolicam vero et Doricam dialectum affines fuisse, apparet etiam infra in ἄμμε 84, 12: itemque 189, 30: 532, 38: 712, 27.

P. 41, v. 2, si ἀλῶναι retineamus, mox passive legendum πορθηθῆναι. alioqui ἀλῶναι scribendum [illegible] passiva tantum significatione usurpatur. V. 29, pro μάσας malet quis [illegible] πάσας, *omnes*: ex Il. ε' citatur μέσσας, *medias*. Hesiodi quoque versus ita citatur a lexicographis, Καί τε συναίκτην ὠσεὶ ζωοί περ ἐόντες: nec male cum ea lectione congruit expositio quae hic subiicitur, ὁμοῦ ὁρμῶσι. V. 51, Hesiodi vulg. editio πολυφόρβης: et v. 56, ἀπέσσυτο: ac rursum v. 57, ἀΐδνῆς παιπαλοέσσης, casu dativo, numero plurali. auctor cum haec sub neutro ἀϊδνὲς collocat. [illegible]

P. 42, v. 6, accus. ἀπολυθέντα, positus absolute pro genitivo ἀπολυθέντος. V. 51, pro αὐτὰς haud scio an ἀΐκας verius legerimus.

P. 43, v. 8, pro κυρίτεος praecedentia requirunt potius κουρίσκος: et v. 27, malet fortasse aliquis ἐγρέθω, facta transpositione. verum ἐγέρθω repetitur etiam infra 309, 55: 385, 5: 418, 30. V. 48, Apollonii locus exstat lib. 3, v. 1326.

P. 44, v. 9, ἔνθα pro ἔνθεν notatum etiam supra 29, 29. V. 48, cum ἐχρῆν subaudiendum εἶναι, ἔχειν, aut simile quid.

P. 45, v. 10, ἀκάνθιος scripsisse videtur auctor. V. [illegible] constructio ista, ἀπὸ τοῦ ἄλφα ἐπιτατικοῦ, repetitur etiam pag. [illegible] v. [illegible] ut illa ipsa pag. 46, v. 30 et 48: et 47, 48.

P. 46, v. 39, cum ἐπισκευάζοντα e praecedentibus subaudiendum est verbum ἀκεῖσθαι. sensus est, ἀκεῖσθαι significare non tantum *mederi ac sarcire*, sed etiam metaphorice *resarcire, re*[illegible]

P. 47, v. 3, legendum forsitan, εἰς ἄλφα τὸ παραλῆγον τῷ σ: id est, *in α quod proxime antecedat σ*: hoc est, quorum [illegible] ninum genus desinit in σα. V. 39, ellipsis ista, ὁ τὰ Ἀ[illegible] συγγράψας, aut alio eiusmodi, 72, 11: 74, 8: 75, 26: [illegible]

P. 48, v. 30, commation hoc, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ Ἐρεχθεὺς, cum suo comitatu, referendum non ad proximius de mutatione δ in ν, sed ad remotius, quod est de compositione τῶν δύο ὁμοιοτήμων. V. 52, post Ἕκτορ infere νῦν, ex Il. ρ'. V. 54, non ausim affirmare, an auctor scripserit ἀνοχεῖρωτοι. exigua mutatione scribi posset ἀνοχύρωτοι. sed ea lectio parum huc quadrat.

P. 49, v. 52, Homeri locus non exstat Odyss. [illegible] si est integer, [illegible] riter legendum ἔρκεος ἐντός.

P. 50, v. 10, rectius (opinor) εἰς ω καθαρὸν —. V. 19, potest etiam cum uno articulo legi, παρὰ τὸ μὴ χολάσαι —. V. 27, παρὰ τὸ ἀκὴν, ferri potest; absolute nimirum, ut infra 102, 18: 146, 45: item 131, 14, 31, 55: 199, 20, et alibi. alioqui usitatius est παρὰ τὴν ἀκὴν, ut v. 55. utriusque locutionis exempla 139, [illegible] 26, 29: et 144, 6, 10, 15, 17. immo et tertium [illegible] est, ἀπὸ τοῦ ὁ χρὼς 313, 57: sicut et τὸ ὁ κρὰς 535, 7, [illegible]. V. 36, non minus aptum συντόμως, *compendiose, expedite*. At v. 54, et ἐπισπάσασθαι retineri potest, et ἐπιπάσασθαι pro eodem substitui.

P. 51, v. 46, ἄκεον si pro imperfecto positum est, recte scriptum est: sin pro participio, regula postulat ἀκέων, retento masculini accentu.

P. 52, v. 38, ἄκρας substantive accipiendum pro τὰ ἄκρα, *summitates, cacumina*, ut v. 16.

P. 53, v. 30, inclusus articulus οἱ parum necessarius est. respicitur enim non propinquius κώδωνες, sed remotius, οἱ νέοι οἱ περὶ τοὺς κώδωνας διατρίβοντες. Simili tropo γαστέρες infra 221, 53. V. 33, rectius ἀκρομύλη, et ἐπιγουνατίς. V. 36, in superioribus ed. [illegible] cinnius, ἄρχεσθαι ἄλλων ἔργων. [lege ἔργων, vel ἔργου, genit. c. [illegible]] [illegible] ἀνδροκτόνους. V. 49, pro βύστης aptius fero scripseris βυστός. cuiusmodi locus notatus supra 17, 21. V. 56, in illis, ἀπὸ δὲ τοῦ [illegible]

P. 54, v. 9. haud ſcio an voluerit auctor *ἐνωτικῶς*, pro *in auribus*, ut v. 7. V. 18, cum infra in *ἄλφιτον* exponantur quae huc faciunt, ſuſpicetur aliquis, primum decurtate ſcriptum fuiſſe *ἄλφ*: poſt ab alio exſcriptore id mutatum in *α*: deinde a tertio in eius locum ſubſtitutum eſſe *πρῶτον*. ſed recte locus habet. ſignificatur enim hac *primum Lexicon*, quod in huius operis collectione ſecutus eſt auctor, ut manifeſte apparet ex 315, 41, 55: ubi ſecundum et tertium nominantur. itidemque alibi quoque τὸ Διογένους et τὸ ῥητορικόν, et eius generis alia paſſim citantur: τὸ ἄλλο ἐτυμολογικὸν 670, 30: 780, 24: 789, 7: 802, 42: 814, 22. V. 49, verius fortaſſe τὸν Σισύφου, vel geminato articulo, τὸν τοῦ Σισύφου. Praecedens Homeri locus reſtitutus ex Il. δ': itidemque is qui v. 2 exſtat, ex Il. ί.

P. 55, v. 6, fortaſſe legendum, ἀπὸ τῆς κώπης τῆς λαβῆς: ut exprimatur vocabuli origo.

P. 56, v. 19, pro Ἀλαλκομενηίου apud Stephanum Byz. eſt Ἀλαλκομενέως, atque adeo etiam hic apud noſtrum paulo ante, v. 14: at infra 516, 57. Ἀλαλκομενίου: et ἀπὸ uſurpatum ibidem pro ὑπό. V. 48, cum Ἀττικὸν ſubaudiendum σχῆμα: (niſi malis Ἀττικὸν ἀναδιπλασιασμὸν, ut paulo ante, v. 46) aut legendum Ἀττικισμόν. V. 54, cum iſtis, ἀπὸ τοῦ θορυβεῖσθαι, ſubaudiendum παράγεσθαι ſeu ἐτυμολογεῖσθαι, aut ſimile quid. Deinde ibidem eſt ordinis inverſio. ſenſus enim eſt, δύναται δὲ καὶ αὐτὸ ἐτυμολογεῖσθαι παρὰ τὸ ἀλάλη, ὃ σημαίνει τὸν θόρυβον.

P. 57, v. 33, malet fortaſſe quiſpiam ἐπιλαθέσθαι, *oblivisci*: quae originatio attingitur etiam v. 48, et 50, in ἐπίληστα. ſed retineri etiam ἐπιλαβέσθαι poſſe, declarat v. 46 et 49. V. 39, pro μέθης aptius λήθης repoſuerimus ex v. 48 et 50. V. 48, ἄλαστον, ut compoſitum, in prima gerit accentum: ἀλαστὰ, quod ſequitur, in ultima, ut ſimpliciter derivatum, v. 43.

P. 58, v. 28, incluſum ὡς, de noſtro additum, ad explendam et illuſtrandam ſententiam. V. 33, in ſuperioribus editionibus ſcriptum ἀλεαίνω, per αι. ſed potius ει requiri, ſatis arguit regula quae mox de verbis in εινω ſubiungitur.

3 P. 59, v. 19, cum iſtis, ὁ μέλλων εἰς ἐνεστῶτα, ſubaudiendum μετάγεται, ſeu ἀνάγεται, ut v. 18. V. 24, legi poteſt etiam ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, *in capite*. V. 47, in ſuperioribus editionibus ſcriptum ἀλεές, accentu in ultima: itemque in ſequentibus duobus locis: forſan ut adverbialiter capiatur. quia mox exponitur ὁμοῦ. ſed cum diſerte dicatur ex ἀολλέες facta formatio, mihi ἀλέες magis placuit. nec repugnat locus Callimachi. V. 49, pro λοχιάμβοις procul dubio ſcribendum χωλιάμβοις, *in Iambis claudicantibus*; qui et σκάζοντες appellantur. et ex conſequenti mox πρὸ τείχευς legendum, non πρὸς — ſic enim planum erit iambicum metrum, idque claudicans ultimo pede, ſpondeo nempe in iambi locum ſubſtituto. [manifeſtum hoc ex Plutarcho, lib. 1. De Placitis Philoſophorum, c. 7, ubi plenius poetae verba citantur, hoc modo: Ἐς τὸ πρὸ τείχευς ἱερὸν ἀλέες δεῦτε· Οὗ τὸν πάλαι χάλκειον ὁ πλάσας Ζῆνα Γέρων ἀλαζὼν, ἄδικα βιβλία ψύχει. *Ex Addendis*.] τοῦ χωλιαμβικοῦ porro meminit etiam Hephaeſtio De metris 86, 37.

P. 60, v. 5, pro καλιῆς ſuperiores editiones habent καλεῖν, luxato et metro et ſenſu. In iisdem mox v. 10. φεύγη ſcriptum coniuncte, obſcurata itidem originatione ac ſententia. V. 38, ὠτὸν, ſi mendo caret, ᾠὸν ſignificare videtur.

P. 61, v. 6, ſuperiores editiones ἀνύπηλιφίς: quod cum praecedente ὑπηλιφής parum congruit. V. 30, cum iſtis, τὸν μακρὸν αὐτοῦ, ſubaudiendum χρόνον. V. 34, malet fortaſſe aliquis τὸ οὐ λεῖον, negative. ſed vulgatum εὖ reſpicit τὸ ἐπιτατικὸν α, de quo mox. Poſſet etiam legi παρὰ τὸ λεῖον: ut εὖ huc irrepſerit e ſequenti adverbio εὐλόγως. V. 54, αὐτὸν reſpicere videtur τὸν Ἀλήτην υἱόν.

P. 62, v. 42, haud ſcio an verior lectio ἡ ἀλησία. nam quid ἀσυλία huc faciat non video.

P. 63, v. 14, vulg. l. τὸ βδύειν Αἰολικὸν, πλεονασμῷ τοῦ β. quod etſi ferri poteſt, ego tamen veteris libri ſcripturam malui. V. 32, pentameter eſſet elegiacus, ſi legeremus πολλάκις εἰσὶ θεοί. id eſt, *Dii frequentantibus multoties boni ſunt et propitii*.

P. 64, v. 4, ἀλιζῶσι τοῖς πολυφάγοις opponuntur infra οἱ ἀμαζόνες 75, 49, 53. Seq. v. ed. vulg. τῶν ἐκεῖσε ἁλῶν. ſed ἀλίμων requiri, ſatis declarant partim derivata, partim exempla quae ſubiunguntur. Ἀλιμούσιοι porro abſque aſpiratione legitur etiam apud Steph. et Harpocrationem, apud Strabonem aſpirate, apud Suidam utroque modo. Dioſcorides aſpirationem probare videtur, dum ἐν παραθαλασσίοις φύεσθαι τὸν ἅλιμον tradit: itidemque Suidas. Rurſus cum Stephanus κυπάρισσον et proprie et appellative captum barytonως ſcribat, ſuſpicari aliquis poſſit, noſtrum auctorem ſcripſiſſe, ἀπὸ κυπαρισσώνων, *a cupreſſetis*, id eſt, cupreſſorum ſilvis: ut Stephanus, ἀπὸ τοῦ πλήθους τῶν αὐτόθι κυπαρίσσων, *a cupreſſorum iſtic naſcentium multitudine*. Oppidorum autem nomina, ac praeſertim τῶν Ἀττικῶν δήμων, unde tracta ſint, repetitur etiam infra in Ἐλεεῖς 327, 33. V. 10, haud ſcio an verior lectio, Ἀλιμυρήεντα ποταμὸν, ἤτοι ἁλὶ βρεχόμενον, ἢ —. V. 38, fortaſſe vult dicere, καὶ τὸ ἠλίθιον δὲ παρετυμολογεῖται ἀπὸ τῆς θαλάσσης: de quo etiam infra, v. 53. V. 42, pro ἀλίπηρα Heſych. habet ἀλιπαρῆ.

P. 65, v. 9. ſententia requirit potius κατοιχομένων, *defunctorum*. aut ſaltem καταπονουμένων hoc ſenſu accipiendum, ut apud Homerum οἱ καμόντες, et οἱ κεκμηκότες apud Platonem atque alios. de qua ſignificatione noſter quoque infra 102, 49. V. 38, apud Suidam eſt κατὰ τὸν Αἰτωλικὸν πόλεμον, *Aetolici belli tempore*. ſed haud ſcio an verius κατὰ τὸν Εὐμόλπου πόλεμον: de quo infra 202, 46, 51: 384, 44. V. 52, ἡλιακὴ parum huc quadrat. itaque legendum videtur τὴν ἡλικίαν, ut ſupra 49, 35. V. 56, rectius tranſpoſitis verbis legemus, παρὰ τὸν ἀλκῶ μέλλοντα, οὗ ὁ ἐνεστὼς ἄλκω: ut ἀλκῶ non primum ſed ſecundum futurum hic intelligatur: a quo eſt aor. 2. ἀλαλκών, et ſimilia. viſe et 55, 55.

P. 66, v. 33, illud ἑπτὰ ἑπτὰ (id eſt, *ſeptenos*) luculenter declarant haec Plinii, lib. 2, c. 46: *Ante brumam VII diebus, totidemque poſtea, ſternitur mare halcyonum ſoeturae: unde nomen hi dies traxere.* Et rurſum lib. 10, cap. 32, *Foetificant bruma: qui dies halcyonides vocantur; placido mari per eos et navigabili, Siculo maxime. Faciunt autem ſeptem ante brumam diebus nidos, et totidem ſequentibus pariunt.*

P. 67, v. 23, vulg. ὡς ἀντωνυμίαν: quod etſi Atticum videri poteſt, tamen mihi dubium non eſt, quin εἰς ἀντωνυμίαν auctor ſcripſerit. Sequentia de ἄλλος, de ἀλλήλους, de ἀλλοδαπὸς, confer cum Apollonii Syntacticis, non ita pridem noſtra opera editis.

P. 68, v. 6, pro κτητικῶν omnino reponendum ἐθνικῶν, ut et praecedentia et ſequentia declarant. nam a poſſeſſivis omnium numerorum derivata ſunt. V. 31, vulg. ἄλας pro ἀλλάς ſeu ἀλλᾶς, errore manifeſto. V. 40, vulg. ἐμόχθησα, contra metrum. ἐμόχθουν per nos repoſitum ex Eurip. edit. Sequens Homeri locus exſtat Il. ψ'. V. 43, uſitatius τῷ ἄλλως, dativo caſu. V. 52, cum iſto commate, ποτὲ μὲν ἀσύναρθρον, ſubaudiendum redditivum, ποτὲ δὲ σύναρθρον.

P. 69, v. 16, in ἀχυρμιά, χερμάδιον, τυμπάνιον, pleonaſmus eſt τοῦ μ: quia derivata ſunt ex ἄχυρον, χείρ, τύπτω. V. 33, εὐαξές pro εὐαυξές: forſan euphoniae gratia.

P. 70, v. 18, locus plane depravatus. legendum ex Il. υ', Μητρὸς δ' ἐκ Θέτιδος καλλιπλοκάμου ἁλοσύδνης. Praecedens locus exſtat Odyſſ. δ'. V. 36, malet forte aliquis σιδήρεον, aut σιδήρειον: ἄλογχον tamen requirere videtur potius ἀσίδηρον, *non praefixum ferro, expers cuſpidis*. Sic v. 41, pro εἶναι forſan ἔνιοι legerimus aptius. V. 50, congruentius κέκληται: vel cum κεκλῆσθαι ſubaudiendum νομιστέον, aliudve quid huiuſmodi. V. 51, malim Ἄλπις, ut in praecedentibus: itemque mox ſeq. v. nam in Dionyſii loco Ἄλπιος genitivi potius quam nominativi caſus eſſe, patet etiam ex Euſtathii commentario aut neutro gen. legendum Ἄλπιον, ſ. ὄρος. ſic enim ibidem Euſt. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ κατὰ γένος οὐδέτερον, τὰ Ἄλπια· καὶ Ἄλβια δὲ, μετὰ τοῦ β. ubi etiam *Albia* notandum, quaſi Albi montes, a nivibus fere perpetuis. In Stephani Byzantii Ethnicis legitur etiam Ἄλπεια, penultima diphthongo. V. 57, neſcio an auctor ſcripſerit ἄλλω τὸ ἅλλομαι, *ſalio*.

P. 71, v. 33, pro poſteriore οὖν concinnius fere legeris αὖ. V. 45, in Euſtathii editione legitur, Οἵ κ' ἐμὸν αἷμα πιόντες, ἀλύσσοντες περὶ θυμῷ.

P. 72, v. 11, Apollonii locus eſt Argonaut. lib. 2, v. 367: ubi Alyn et Irin diverſos fl. facit. V. 39, non auſim affirmare, an legendum, παρὰ τὸ ἀλφὸς ἀλφαίνειν ἐγίνετο. vix ſane puto, auctoris alicuius nomen deeſſe. V. 45, generale αὐτὸ ferri poteſt. ſi quis tamen ſpeciale αὐτοῦ malet, non multum refragabor.

P. 73, v. 6, legi poteſt etiam πρὸς γάμον, *ad nuptias*. V. 8, participium pro infinitivo eſt, ἀλλασσομένους pro ἀλλάσσεσθαι. V. 23, cum illis, εἶναι γὰρ μαντήν, ſubaudiendum ἔδει, aut aliud eiuſmodi verbum. V. 28, pro ἄσασθαι verius (opinor) ſcribemus ἄσσεσθαι, *frangi*: qua de re ſupra quoque 54, 17. Seq. v. congruentius τῷ αἰγιαλῷ, ſingulari numero, ut indicat relativum ὅς.

P. 74, v. 8, pro δὲ legendum (vel ſaltem intelligendum) τε. nec enim adverſativa, ſed potius copulativa requiritur hic particula. V. 19, οἱ ἄσταχυς accentu ſuſpectum eſt: malim οἱ στάχυς, ut mox v. 40. V. 50, pro γίνεται aptius fortaſſe ſcribemus λέγε-

ται, dicitur. V. 56, vulg. ed. ἢ καὶ τὸ παίζω, non repetita praepos. παρά.

P. 75, v. 6, rectius ἀλωπεκίαι. pl. numero, ut apud Hesychium. V. 15, pro ὀξύνεται congruentius legemus vel ὠξύνετο, vel optative ὀξύνοιτο, ut infra 93, 52. prioris constructionis exempla 122, 6: 137, 13: 161, 16: 553, 6, et alibi. Similis fere locus notatur infra 166, 12. V. 38, brachylogia est. sensus est enim, ποιήσεσθαι δ' ὅμως, ἀλλὰ φυλάττεσθαι αὐτὸν ἑτέρας γυν.

P. 76, v. 53, vulg. ed. οἱ αἰδοῖ φασὶ — perperam. V. 12, rectius procul dubio ἁμαλὴ παῖς, ut et praecedentia declarant; et [illegible]. V. 17, nota rursus [illegible] ἀναλίσκω. V. 52, vulg. ed. καὶ καθαιρέσει. sed ὑπερθέσει legendum esse res ipsa docet. utitur autem ὑπερθέσεως voce in hac significatione passim, ut supra 5, 25: 71, 51, et alibi. nonnunquam ὑπερβιβασμὸν appellat, ut cum alibi, tum 68, 18, 21. ὑπέρθεσιν et μετάθεσιν dicit infra 83, 43, 45. V. 54, vulg. οἱ παρὰ Ἐλαφήνορα, contra morem. Sequenti autem v. et παρὰ retineri potest, et περὶ pro eo reponi. V. 57, μεταφορὰν pro μεταβολὴν positum.

P. 77, v. 1, malim, plenius expressa etymologia, παρὰ τὸ ἅμα ξα καὶ ἐργάζομαι. V. 25, legendum videtur, καὶ ἁμάξυγμα, αἴθυγμα. Seq. etiam v. talis quaepiam requiritur lectio, μαρύσσω, ἀμαρύσσω, ἀμαρύξω, ἠμάρυχα, ἠμάρυγμαι, ἀμάρυγμα καὶ ἀμάρυγη. V. [illegible] φέρεται. sed φαίνεται retinuerim: quippe quod significet, ostentat se. V. 53, sensus est: et cum de montibus illis dicitur, oxytonως effertur Ἀμαραντά· idque differentiae causa. nam cum appellative de corporibus aliisque consimilibus dicitur, proparoxytonως dicitur ἀμάραντα. Nec male τοῦ legerit aliquis pro τά: ut sit, ad differentiam eius locutionis, qua dicimus ἀμάραντα σώματα. exstat autem Apollonii locus de Amarantis montibus Argon. lib. 2, v. 401. Periodus quae sequitur ταυτολογίαν habet: et post δῆλον in ea subaudiendum ὅτι, ut infra 92, 57: in βάσκ' ἴθι 190, 38: 279, 14: 280, 15: 515, 5, et alibi.

P. 78, v. 30, exceptionem illam de ᾗ nullo modo probare possum. cum enim extra omnem controversiam adverbium ᾗ natum sit ex dativo foeminini relativi, ut ipsa etiam significatio arguit, qua ratione: quid vetat, cur non secundum generalem regulam scripturam suae originis retineat, ut mox ταύτῃ v. 45? utque regulae huic patrocinatur etiam ea quae supra exposita est 62, 48: et rursum infra 144, 18: 266, 29: 724, 29: et liquidissime 416, 15. V. 38, Homeri locus iste aliquanto aliter in vulg. ed. legitur Odyss. λ', ὁππότε κεν δή τοι ξυμβλήμ. V. 42, pro ἔστι aptius fortasse legerimus ἔτι. V. 54, usitatum thema est κρύπτω, non κρύβδω.

P. 79, v. 13, legi potest etiam θαυμαστικῶς, adverbialiter. V. 21, Καλάτιος genitivus est, a nom. Κάλατις, ut patet e Ste-
4 phani Byzantii Ethnicis, ubi haec iisdem pene verbis leguntur. V. 32, τοῖς νέωτα, recentioribus, in praecedenti membro oppositus est Homerus, ut vetustior. in vulg. ed. perperam scriptum τοὺς νέωτα. usitatius τοῖς νεωτέροις, ut cum alibi tum 517, 24. error procul dubio natus ex non animadverso scripturae compendio. V. 38, rectius ζήτει τὰς χρήσεις: aut, si librum aliquem exemplorum sive auctoritatum intelligit, distinguendum fuerit post τὰς χρήσεις. V. 46, congruentius ὑπεστιλθώμεθα, eodem verbi modo. V. 52, malet fortasse aliquis, αἶπος αἰπύς, idque cum ex superiorib. 37, 34: tum ex inferiorib. 188, 22, 49: 210, 41: 213, 15: 253, 53: 396, 17: 535, 41: 626, 49; in quibus ab ος substantivo neutro deducitur ύς adiectivum masculinum: licet contra ος ab ύς 626, 51. sed illud ipsum ἵππος ἱππύς diserte repetitur 318, 4: 396, 18: 430, 20: et similiter κότος, κότυς 599, 55: dissimulato [illegible].

P. 80, v. 16, cum illis, εἰς τὸ ἐξαμβλῶσαι, subaudiendum itidem ζήτει: ut supra quoque notatum semel. V. 18, verius ἀναφί[illegible]. V. [illegible], pro [illegible] nescio que pacto magis abblandiri videtur αἱ ἀναβολαί.

P. 81, v. 16, cum elliptico isto commatio, Ἀρίσταρχος δύο μέρη λόγου, subaudiendum φησὶ, aut simile quid. V. 35, forsan rectius traiectis verbis legerimus, τοὺς ἐν ταῖς οἰκοδομίαις ξυλίνους ἀντιστάτας, δοκούς: nam δοκοὺς foemininum potius quam masculinum [illegible].

P. 82, v. 21, spondaicum hemistichium erit, si legas, ἀμειδεῖς τε στυγνοί τε. V. 47, cum illis, ἀπὸ τῆς ἡ ἀμείνως, subaudiendum εὐθείας, id est a recto (seu nominativo) qui est ἀμείνως. Sic in ultima paginae periodo subaudiendum παράγεσθαι.

P. 83, v. 9, e diametro refragantur Hesychius et Ammonius. illis enim proparoxytonon ἄμητος sunt demessae fruges: at oxytonon [illegible]. V. [illegible]

forte requiritur lectio, qualis infra est 86, 5. nam vix puto, conjuncte scriptum fuisse [illegible] cedat affinitas. V. 25, simplicior et concinnior lectio est, οὐκ ἔστι μηχανὴν εὑρεῖν, ut paulo post v. 29. aut legendum fuerit οὐκ ἔχει τις —.

P. 84, v. 1, simplicior formatio haec est: ἀμιχθαλόεις, παρὰ τὸ ἀμίχθαλος, ὡς βροτόεις παρὰ τὸ βροτός· ἀμίχθαλος δὲ, κατὰ κρᾶσιν καὶ τροπὴν ἐκ τοῦ ἀμικτόαλος, καθάπερ νυχθήμερον ἐκ τοῦ νυκτοήμερον. V. 43, verius opinor, οἰῶν ἀπόγονοι, ovium nepotes.

P. 85, v. 19, corruptum est ἀμολγώσατο: nec in ἀμολγῷ supra (84, 52) quidquam est quod huc faciat. V. 30, pro ἐπεὶ sententia requirit potius ἔστι. V. 35, αὐτῶν ferri potest, ratione possessionis. concinnius tamen fortasse, συνεργούντων αὐτοῖς. Sic paulo post, v. 38, sententia itidem postulat vel αὐτοῖς, vel ἀντ' αὐτῶν.

P. 86, v. 6, in clausula, καὶ ἐν ρ, subaudiendum ἐστί. alioqui si a praecedenti commate penderet, legendum foret καὶ ἑνὸς ρ. V. 30, forte coniecerit aliquis legendum, Ἄνδρες δ' ἠλαιοὶ κὰκ λειόδεν ἀμπρεύοντες: ut sit, viri palatores et ex praedis vitam trahentes. sed valde lubrica coniectatio. V. 53, malim repetito articulo, τὸ ξύλον τὸ τοῖς — addito etiam mox participio, τὸ τοῖς αὐχέσι τῶν ὑποζυγίων ἐπιτιθέμενον. ut infra 175, 26.

P. 87, v. 9, pro μηρεῖν omnino legendum μύρειν: et v. 42, μύλον, ut infra 111, 57: 266, 4.

P. 88, v. 1, ἀμύξ scribendum oxytonως, satis declarant sequentia. V. 5[illegible], rectius, traiecto verborum ordine. φαίνω, φανδὸν, ἀναφανδὸν, καὶ ἀμφαδόν. V. 56, cum Ὀϊκλέους subaudiendum υἱὸς.

P. 89, v. 25, analogia exigit potius ἐρισπός, detracto augmento, et accentu in ultimam traiecto, ut cum alibi passim, tum supra 57, 43. V. 41, μέρους superfluum est. aut legendum ἐξ ἑκατέρου μέρους, ex utraque parte, ut infra 114, 12. V. 48, vulg. ed. ξέω: errore ambiguo. sed ξέω legendum potius quam ξαίνω, arguit participium quod sequitur, ἐξεσμένον. V. 55, rectius, περὶ τὴν ἑστίαν περιτρέχοντες. Sequenti v. tollenda praepositio εἰς, ut patet ex Harpocratione, qui ait, ἐν ᾗ τὸ βρέφος παρὰ τὴν ἑστίαν ἔφερον. ubi nota παρὰ, sicut etiam in nostro auctore, cum magis requiratur περὶ, ut apud Hesych.

P. 90, v. 9, rectius ἔσω τὸ ἐνδύω: eadem utrumque forma: itidemque mox v. 16. V. 27, convenientius ἀμφιστρόφους. V. 48, vulg. οἰκῆσαι. quod etsi praecedentibus congruit, tamen οἰκίσαι magis quadrat ad ea quae sequuntur vers. 50. At parum quadrat derivatio quae illo ipso 50 v. traditur; nam talis potius requiritur formatio: ἔστιν οὖν κτίω, κτίσω, κτιῶ, καὶ κτιῶν· καὶ μετὰ τῆς ἀμφὶ προθέσεως, ἀμφικτιών. eademque ratio in περικτίονες, περικτίται, εὔκτιτος, et aliis. affertur autem κτίω pro κτίζω infra 592, 38.

P. 91, v. [illegible] nihil huc facit. legendum puto, ἡ αὐτὴ καὶ ἀμφίσθμαινα: pro quo apud Hesych. est ἀμφίσμαινα, absque [illegible] vocat. quod ex utraque parte caput habeat. V. 11, rectius, περιβεβληκότα ἑαυτὰ τοῖς τέκνοις: vel, περιβεβηκότα τοῖς ἑαυτῶν τέκνοις: itemque seq. v. περιβαινόντων, ut cum ex ipsa voce ἀμφιβέβηκας manifestum est, tum ex superioribus, 89, 2, 5. V. 22, melius, παρὰ τὴν ἄρην, subaudito verbo [illegible], aut alio eiusmodi.

P. 92, v. 17, pro [illegible] procul dubio legendum ἐκθλίψεως: itemque mox v. 22. V. 25, posset adverbialiter quoque legi ἐτυμολόγως: ut sit, etymologorum more. Seq. v. legendum existimo, παρὰ τὸ ἀμφ' ὁδὸν — γεννηθῆναι, ex eo quod circa viam natus sit. V. [illegible] quae ex utraque parte [illegible] filum quasi in fundum. sic etiam etiam apud Hesychium est, et apud Athenaeum lib. II, ex Aristarchi sententia, τὴν δυναμένην ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν τίθεσθαι, κατὰ τὸν πυθμένα, καὶ κατὰ τὸ στόμα. V. 57, post δῆλον subaudiendum ὅτι seu ὡς, ut supra 77, 55.

P. 93, v. 17, vel [illegible] παρὰ τὸ οὖδας τὸ ἔδαφος, ut satis demonstrant sequentia. V. 20, [illegible] vel [illegible] loco. V. 21, legendum opinor, ἀμφιφορεὺς νεοτευχής: cum ita sit etiam apud Homerum aliquoties. V. 38, melius composite, συντιθέμενα, ut mox v. 40: et pag. seq. v. 53. atque alibi.

P. 94, v. 27, pro ἄβδηρος aliquid aliud requiritur, nescio an ἄδηλος, an (quod apud Hesychium legitur) ἄβδηλος significans [illegible]. V. [illegible]

nec ab Andocide interius augmentum huic verbo tributum fuiſſe, indicant ſequentia: eodemque modo legitur etiam apud Demoſth. παρεπρέσβευσε, augmento in praepoſitione tantum admiſſo. V. 50, τελούμενοι remotius ſubſtantivum reſpicit, ut infra in loco plane ſimili, 158, 54. Seq. v. pro μαστοὺς rectius legemus ναστούς: de quo placentarum genere praeter Athenaeum et alios noſter quoque infra mentionem facit ſua ſerie, 597, 26.

P. 95, v. 45, primum ἀναβέβρυχε ſcribendum, per χ: et in expoſitione, ἀναπέπωκε: deinde, ἀναβέβρυκεν, ἀναβρύει: illud a them. in κω, hoc a them. puro in ύω.

P. 96, v. 17, rectius ταινιούμενος, ut paulo ante v. 14. V. 28, in vulg. ed. poſt κόσμος perfectae ſententiae punctum ponitur: quaſi deſit tantummodo vocabulum, in quo nominis huius analogia ſit expoſita. nec male fortaſſe. infra enim in ἧμα ſimilium redditur ratio, 428, 41. alioqui legendum fuerit, κόσμος εἰς τὸ ἱερὸν, aut aliud quid huiusmodi.

P. 97, v. 19. πιέμεν, non πινέμεν, habet etiam Euſtathii commentarius, Odyſſ. σ', initio. V. 29, pro ἅλες ſupra eſt ἄλες, absque aſpiratione, 59, 47. Homeri locus qui ſequitur, exſtat Il. ψ'. V. 38, pro κατάθεσιν melius pene κατάφασιν legemus; ut pag. ſeq. v. 57. pro eodem ἐπίτασιν dicit eadem pag. 98, v. 50. alioqui accipienda hic erit κατάθεσις τῆς στερήσεως, depoſitio privationis.

P. 98, v. 10, convenientius ἐκφυσήσεις, a verbo ἐκφυσῆσαι, v. 7. Sequenti etiam verſu πνεύω potius quam πνύω requirunt exempla quae ſubtexuntur. V. 30, verius τὸ δεσμωτήριον: vel tranſpoſito partium ordine, δεσμωτήριόν τι. V. 40, legi poſſet etiam ἀναπολεῖν τὴν ἀνάγνωσιν, repetere.

P. 99, v. 10, rectius (puto) tranſpoſitione facta legemus, καὶ ἐπενθέσει τοῦ δ, ἀναῤῥοιβδεῖ, τραπέντος τοῦ δασέος φ εἰς τὸ ψιλὸν β. nam inter φ et δ nihil eſt affinitatis. Homeri locus qui ſequitur, exſtat Odyſſ. μ'. V. 14, expoſitio illa, τὸ ἀναδίδοσθαι τὸ ὕδωρ, potius ad praecedens ἀναῤῥοιβδεῖ pertinet. aptius igitur legerimus, δράσσεσθαι εἰς τὸ ὕψος. V. 17, malet fortaſſe aliquis ταὐτό ἐστι, idem eſt. Quis vero ibidem ſit ille ἐθνικὸς ἀνὴρ, non video. nec auſim affirmare legendum ὁ τεχνικὸς ἀνήρ: quem alibi citat aliquoties. V. 25, videri poſſit auctor ſcripſiſſe, ἀῤῥιχᾶσθαι καὶ ἀναῤῥιχᾶσθαι. V. 28, ἀναῤῥιχᾶτ' in Ariſtophanis loco agnoſcit etiam Suidae vulgata editio: at Ariſtophanis editio habet ἀνεῤῥίχᾶτ'. in Pace videlicet, non procul ab initio: tempore praeterito imperfecto. ubi etiam nota augmentum ε, cum η ſit hic apud noſtrum paulo ante, v. 19.

P. 100, v. 7, τὴν οἰκίαν ſi quis malit pro τὴν οὐσίαν, per me licet. V. 15, in χειροτρίβειν ambiguum eſt vitium. vel enim χειροτριβεῖν ſcribendum, vel χειρὶ τρίβειν. prior ſcriptura exſtat apud Heſychium: ex quo etiam στύσαι legi poſſet pro στυλῶσαι: ſed verius eſt τυλῶσαι, ut infra notatum ad 125, 25. V. 20, pro μὲν reponendum μέσον: vel omiſſum hic periodi membrum. V. 48, vetus editio Calliergis eodem caſu habet τῷ ἐρισθενεῖ. ſed retineri etiam ἐρισθενῆ poteſt cum recentiori editione; facta nempe ad ἐρισφηλον relatione.

P. 110, v. 20, videtur potius circumflexe ſcribendum λιπῶ, ut mox ὁρμῶ et ὑφῶ. V. 28, videbam quidem regulam auctoris barytonως poſtulare βελίας et δρακοντίας. ſed cum eo accentu mutetur etiam declinatio, vulgatam ſcripturam intactam relinquere malui: ita tamen ut potius iſta barytona quam haec oxytona probem. utique ἀνδρίας v. 49 ſcribendum eſſe, cum regula oſtendit, tum conſimile ἱμας v. 51.

P. 102, v. 41, congruentius ἄνδρα legemus, vel pluraliter ἄνδρας, accuſativo nempe, non dativo caſu. V. 57, ἀνδροτῆτα, contra metrum. agnoſcit etiam Euſtathius et ſcholiaſtes Homeri, in fine Il. π'. alii ἀδρότητα malunt.

P. 103, v. 20, locus Homeri ex Il. λ'. V. 36, ἐπὶ θυμῷ depravatum eſt. ἀνεπίκοπος enim ſonat ὁ μὴ ἐπικεκομμένος. aut fortaſſe ſcriptum fuit, ἀνεπίκορος, ὁ μὴ ἐπιθυμῶν.

P. 104, v. 6, forſan auctor ſcripſit, ἀνεμιαίαν τινὰ εἶναι, nempe τὴν ἀνεμώνην. alioqui, ſi ad propinquius ſubſtantivum φύλλον fiat relatio, legendum ἀνεμιαῖόν τι. V. 11, talis quaepiam requiritur lectio, ἐκ τοῦ δοκῶ, καθ' ὑφαίρεσιν γίνεται δῶ· ἐκ τούτου παράγωγον δοάσσω, ὡς τὸ, δοάσσατο —. V. 36, forſan ἀπόστασις ea ſignificatur, qua infra 131, 7: ut ἀποστῆναι ſit etiam repellere, a ſe propulſare. V. 39, pro διογενία legendum exiſtimo vel Διογενιανὸς, vel Διογένης: quorum uterque aliquoties hic citatur, ut docebit Index noſter. Non multum abſimilis locus infra 111, 50: 112, 27. V. 50, ἐπεκτείνεται καὶ εἰς θεν, id eſt, adhaec adſcita per epectaſin particula θεν, fit inde ἄνευθεν, et compoſ. ἀπάνευθεν.

P. 105, v. 11, pro συναιρέσει legendum vel ſaltem intelligendum συστολῇ, ut verſu praecedente. At verbi ἄναγε in praecipiendi ſignificatione ſupra paulo convenientior traditur origo, 104, 21. V. 51, pro ἀπόστασιν omnino legendum ἀπόστασιν, abſceſſum, ut infra 131, 7: 172, 22.

P. 106, v. 1, pro πύλοιο ſtructura et ſententia requirunt πυλῶν, aut πόλοιο πυλῶν ſeu θυρῶν. V. 17, pro ἄνηθα legendum potius ἤνηθα, aſcito in primam ſyllabam augmento, ut ſatis declarant ſequentia. V. 50, τὸ παθητικὸν poſitum pro τὸ μέσον. Sequentia de ἀνήη v. 52, confer cum 73, 46.

P. 107, v. 14, legendum videtur, προήλειφον γὰρ τοὺς πόδας, prius enim illinebant pedes: et v. 23, οὕτως οὖν ἀνὰ ἡμιοβόλιον, ἀνημιοβολαῖα: quorum poſterius, ſi auctoris germanum eſt, ſyncopen habet penultimae ſyllabae. De ἀνήνηται quae ſequuntur, plane cum grammaticis regulis pugnant: verior ea eſt deductio, quae pag. praeced. v. 49 allata eſt.

P. 108, v. 7, pro ἄνω τὸ πράττω etymologiae ratio poſtulat ἄρω τὸ ἁρμόζω, ut infra 116, 53, et alibi ſaepe. V. 25, malet fortaſſe aliquis, οὐ κατάρτιος, non conſummatus ſeu aptatus. ſed κατάρατος conſonat etiam cum expoſitione nominis ἄνηρον, v. 22. ut duo haec vocabula ex ἀρὰ derivata intelligantur, initiali eius vocali α Ionice in η mutata. V. 45, pro ἄνθιαν Athenaeus, Euſtathius, Suidas, et alii ἀνθίαν habent, genere maſculino, ut Ξανθίας. V. 48, exemplum de πότης et ποτὴς neſcio quid huc faciat: niſi forte innuit, eodem modo dici etiam ἄνθης ου, et ἀνθὴς ῆτος.

P. 109, v. 10, εἰς τὸ βῆτα: nempe in Βασιλεύς. V. 16, rectius ἄνω ἀθρεῖν: quod etymon luculenter interpretantur haec Ovidii: *Os homini ſublime dedit, caelumque tueri Iuſſit, et erectos ad ſidera tollere vultus.* V. 23, melius τὸν ὦπα: ab ὄψ enim compoſita potius omicron habent quam omega. V. 31, haud ſcio an verius ἀνθερεῶνα ἀμήσῃς, guttur demeſſueris. et pro Εὐφρονίωνος verſ. praecedente legendum forſan Εὐφοριωνος: cuius alibi crebra mentio. V. 57, de anagogica ignis et aquae ſignificatione meminit et Iuſtinus noſter ac Clemens.

P. 110, v. 29, συγκριτικὸν pro ὑπερθετικὸν poſitum. De Attica vero illorum terminatione ἱστατος traditum etiam ſupra in αἰδοιέστατος, 31, 13. Sed quod v. 50 hic ſubiungitur, regularius fuiſſe κλεπτέστατος, non video, qui ſtare poſſit; cum paulo ante, v. 26, πενέστατος quoque damnatum ſit, quia τὸ πένης ἀπαρασχημάτιστον τῷ οὐδετέρῳ, id eſt, quia non format neutrum in ες, ſicut σαφὴς σαφές. V. 45, convenientius ἵπτεσθαι, ab ἵπτω ſc. non ab ἰάπτω. V. 50, pro Ἀριστοφάνει procul dubio legendum Ἀριστοτέλει. ſincerius etiam mox, τῆς ἀνομοιότητος τῶν κώλων. ut vel hinc appareat, quam parum accuratus fuerit, quisquis iſtorum additamentorum eſt auctor.

P. 111, v. 2, quia praecedenti verſu tria nominata ſunt, νοῦς, χροῦς, ῥοῦς, ut ſua ſingulis derivata reſpondeant, pro σύννοια reponi poterit σύγχροια. V. 4, pro νόστω puto ſcriptum fuiſſe in vetere libro, νόστº, id eſt νόστος. nomen certe quam verbum magis huc videtur congruere. V. 10, cum καλεῖσθαι ſubaudiendum φησὶ, vel tale quid. Seq. v. mallem ὄρω τὸ διεγείρω, una et eadem utrumque forma. V. 17, mutilatus eſt locus. ſuppleri hoc fere modo poteſt: οἷον, — θεὸς δ' ἀποαίνυτο νόστον. Deinde poſt haec nova exordienda linea: ſic fere: Ἀνόμενος] οἷον, Ἤματος ἀνομ —. V. 20, aptius ἐνδέχεται. alioqui, ſi ἐκδέχεται retineamus, pro infinitivo εἶναι requiretur grammatici alicuius nomen. V. 36, cum illis, ἐξ οὗ πολεμικὰς, ſubaudiendum νοεῖται, ut v. 25; aut aliud eiusmodi verbum. Sic cum iſto commatio v. 46, παρὰ τὴν ἄντην, ſubaudiendum πρόθεσιν, a praepoſitione ἄντην: ut ſatis indicant ſequentia. Itidem ellipſis eſt in illis v. 50, Διογένης ἱκέσιος. ſenſus enim eſt, *Diogenes accipit pro* ἱκέσιος: ut pag. ſeq. v. 27: et ſupra 104, 39. Ad ſequentem locum quam proxime accedunt aliquot verſus Iliad. ι': huius tamen ibi non reperi.

P. 112, v. 26, verior lectio, Κρήμνη σεαυτὴν, praecipita te ipſam, infra 537, 34. V. 32, ſcribendum ἐνεπείρουν, ut mox v. 51 arguit a fronte auctum ἠμπείρουν: aut ſaltem pro eo quoque ſcribendum fuerit ἠμπειρεν. priorem ſcripturam diſerte confirmant quae infra repetuntur 539, 54. V. 40, in ſecunda ſyllaba nominis ἀντερέτης, et verbi ἀντηρετεῖν, variant etiam ſuperiores editiones: et habet ſuam utrumque rationem. illud enim primitivi ἐρέτης principem literam ſervat: hoc in cognatam η mutavit, ſicut ὑπηρετεῖν. V. 44, ἀντετόρησε habet etiam vetus editio Calliergi. in recentiori eſt ambigue ἀντατόρησε. pro quo ambigere quis poſſet an ſcribere voluerit ἄντα τόρησε, diviſe. V. 53, ſi δύο κλίσεις ὑπέστη, id eſt, ſi duplex augmentum cepit, ſcribendum fuerit ἠντεβόλησε, ſicut ἠνέῳξε, et alia ſimilia. augmentum in medio uſurpavit Apollonius Argonaut. lib. 2, v. 1124, ἐγγύθεν ἀντεβόλησαν Ἀλλήλοις: et rurſum lib. 3, v. 168.

P. 113, v. 53, aoriſto ἀντιάσασα quodammodo patrocinatur expoſitio, συγκυροῦσα. apud Homerum tamen Il. α' praeſenti tem-

[illegible] ἀπτέχεα legitur: idque ipſum huc quadrat multo melius. V. 53, poſt commation illud, πλεονασμῷ τοῦ ο, deeſſe videtur ὡς τὸ, aut tale quid.

P. 114, v. 12, incluſa iſta, παρὰ τὸ ταντός, nihil ad rem faciunt. itaque amandanda ſunt: vel παρὰ retenta, pro τάξις compoſite legendum παράταξις. V. 46, iambicum trimetrum erit, ſi legamus cum articulo τὴν φωνήν. Seq. v. congruentius fere ἴσην, foem. gen. Et mox κατὰ στοῖχον, pro μετὰ —. V. 49, imperfecta eſt regulae citatio; ut in aliis quoque dictis, quae trita ſunt et nota. ſic infra 135, 42: 202, 37: 210, 52: 252, 55: 284, 48: 350, 3: 344, 53: 351, 52: 373, 10: 418, 26: 483, 21, 47, et alibi.

P. 115, v. 4, [illegible] ordine legendum videtur, ἄνθηρον, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἄνθρον καὶ ἄντρον: aut plenius et dilucidius, κατὰ συγκοπὴν ἄνθρον· καὶ τροπῇ, ἄντρον. Seq. v. cum εἶναι ſubaudiendum φασί, vel ſimile quid. V. 22, pro ἀνάγαιον δὲ apud Suidam eſt ἀνώγειον δὲ, nempe ω pro α, et ει pro αι. Ad [illegible] quod attinet. eſt ea etiam apud Suidam [illegible]: ſed ea [illegible] ſignificationem nihil variat. quemadmodum enim μεσόγειος nihil aliud ſignificat quam μεσόγαιος, [illegible] κατώγεως aliud quam κατάγαιος: ita nec ἀνάγαιος ab ἀνώγειος [illegible] quidquam differt. niſi forte noſter ἀνάγαιον hic ea ſignificatione accipi voluit, qua Suidas ἀνώγεων a Calliſthene captum ſcribit, nempe pro δεσμωτήριον, cuſtodia, et quidem proprie in ſublimiori aedificii loco, et à terra magis remoto: quod alia origine ἀνάκαιον ſupra 98, 30. V. 24, ſi dativo caſu λαοῖς et ἀπολυομένοισιν reponamus, explebitur quidem metri numerus: ſed an ea vera ſit lectio, plane ſum incertus: locum enim non inveni. V. 52, pro λίμνη in vulg. ed. eſt λιμὴν, errore ſatis manifeſto.

P. 116, v. 11, neutrali fine legendum videtur, δίπουν, τρίπουν. V. 25, rectius μειδῶ, ultima circumflexa. V. 33, ἀστὴρ inveni etiam in mſ. codice Michaelis Apoſtolii. ſed ἀρτὴρ potius pro eo ſcribendum ſuſpicor ex ſequentibus. Sequens Homeri locus reſtitutus ex Il. λ', initio.

P. 117, v. 19, pro ἀώριον congruentius pene legerimus vel ἀωρίᾳ, vel adverbiali fine ἀωρί. V. 46, ſuſpectum quodammodo eſt neutrum ἄωτον: ſed diſerte id ſtabilit clauſula, v. 53, καὶ ἀρσενικῶς, ἄωτος. V. 52, ſupra eadem fere 53, 55.

P. 118, v. 13, pro Ζήλας apud Strabonem 658 Ζήλας eſt absque iota. V. 18, ἄνα ferri poteſt, hortative ſcilicet, ut plurale ἄνατε 100, 54. ſi quis tamen ἄνω malit, non adverſabor. V. 20, incluſum ἀπαρκτίαις additum ex vulg. ed. Lycophronis: noſter tamen potius ἀπαρκτίσι videtur legiſſe. V. 32, ἐξάργματα magis quam ἐξάρματα (ut habent ed. vulg.) legendum eſſe, clare docent et praecedentia et ſequentia.

P. 119, v. 5, concinnius Θυμοίτην τὸν 'Αθ. βασιλέα, articulo ad remotius, non ad propinquius nomen, conformato. et praeced. v. apud Suidam eſt προεκαλέσατο, melius, et ad Latinam phraſim congruentius. Ex eodem S. v. 11, ἐπιστραφέντος repoſitum pro ἐπιστρατεύσαντος. V. 20, pro παίω παύσω rectius fortaſſe ſcribemus καίω καύσω. nam de παίω nihil tale comperi: etſi hoc ipſum infra repetitur 354, 15. V. 26, lacunula ita fortaſſis explenda, ὡς ἄμορφον λέγων καλὴν γυναῖκα, ut qui deformem [illegible] pulchram. V. 32, augmentum omiſſum, ut alibi ſaepe. regula enim poſtulat ἀπῃωρημένος. Seq. v. nota Παῖσος, et mox Παισῷ. oxytonum Παισός agnoſcit etiam Heſychius, Suidas, Euſtathius Il. ε': et noſter infra 658, 2. V. 45, ἀπέβαλον
6 ſcripſi pro vulg. ἀπέλαβον: quia ἱέναι maiorem cum τῷ βάλλειν quam cum τῷ λαβεῖν affinitatem habet. V. 56, [illegible] erit ſententia, ſi verbum ἐστὶν aut [illegible] penitus, aut in fine commatis ponatur poſt ἐν χρήσει.

P. 120, v. 7, omnino ſcribendum ἀπέχθηναι, ut declarat formationis [illegible] ſequitur: (qualis infra quoque indicatur 257, 15: 354, 18: 466, 7: 599, 28, et alibi) itidemque v. 20, ἀπὸ τοῦ μέλγω, ἐμελξάμην, ἐμέλξατο: ε ſcilicet pro α repoſito. alioqui nec augmentum [illegible] eſt in aoriſto, nec quadrant etiam cetera. V. 27 convenientius forſan ἐντεταμένος, intentus. Pro κολλὺς certe quod ſequitur, rectius σκολλὺς ſcribemus, ut arguit derivatum [illegible]: apud Heſych. eſt σκολλὶς, per iota. V. 35, formationis [illegible] pleniorem [illegible] poſtulat, [illegible], καὶ οὐδετέρως, ἀπειρέσια· καὶ ὑπερβιβασμῷ, ἀπερείσια. V. 40, nota, ἵνα δηλῇ, pro ἵνα δηλῷ, ſeu δηλοῖ, ut ſignificet. V. 56, pro εὔχομαι requiri videtur [illegible], ſeu [illegible]: ut ſenſus ſit, repetito ex praecedentibus verbi comitatu, ἢ παρὰ τὸ ἄποθεν εἶναι εὐχῆς, vel ex eo quod procul a precibus ſeu [illegible].

P. 121, v. 3, locus reſtitutus ex Il. ϑ'. V. 6, magis analogum καυχηταὶ, vt αἰχμηταὶ ſupra 40, 38. itemque v. 24, convenientius ἀπηρτημένος, ut apud Suidam eſt.

P. 122, v. 1, in ἀπηχθὴς intelligenda eſt τροπὴ τοῦ ε. regula enim [illegible] [illegible] magis conſentaneam praetuli. V. 23, vulg. τὸν Τάνταλον υἱὸν Πέλοπος, ordine perverſo. V. 27, διὰ τὴν ποιότητα: quia τῶν ἀπίων (praeſertim ſilveſtrium pirorum) ſuccus adeo acerbitate ſua guſtum adſtringit, ut [illegible]. V. 31, εὐτραφέντου ferri poteſt. [illegible], propius ad Apicii mores accedet. Seq. etiam v. πιείω magis quam πιῶ requiri videtur. V. [illegible], poſt εἰ μὲν [illegible] φασὶ [illegible] coniunctione ὅτι: forſan etiam totum membrum deeſt, quod reſpondeat antecedenti μὲν, hoc modo, εἰ δ', ἐκ τοῦ ἀπιθής, ut ſcilicet, quemadmodum duplex eſt verbi ſcriptura, ἀπειθῶ et ἀπιθῶ, ita etiam adiectivi ſit duplex, ἀπειθὴς et ἀπιθής. Suidas ſane poſteriorem quoque abſque diphthongo agnoſcit.

P. 123, v. 30, incluſa, ſententiae complendae gratia, e praecedentibus addita ſunt, v. 29.

P. 124, v. 11, pro ὃς neſcio an verius ſit ὅσσ', id eſt ὅσα: et v. 18, τρίτου προσώπου, genitivo caſu: et v. 35, ἀποβατικὸς, nomen pro adverbio. Vtique v. 41, ex Suida reponendum κληρωτοί: et v. 45, σὺν τῇ βουλῇ ἐμέριζον, expuncta coniunctione καί. V. 55, congruentius ἀφίστωνται et ἐπιγράφωνται, ſubiunctivo modo, ut ποιῶσι v. 57.

P. 125, v. 12, formationis ratio poſtulat ἀποταπτανοῦσι. ut reſpexerit locum illum Il. ξ', 'Αλλ' [illegible] χάρμης. cuius aliae quoque lectiones annotantur ab Euſtathio 969, 33. textus eius habet ἀποπταν[illegible]ουσιν, cuius ſcripturae veſtigia ſunt hic apud noſtrum. V. 15, μᾶσθαι pro [illegible] videtur etiam Heſychius agnoſcere. ſed uſitatius in ea ſignif. σμᾶσθαι. V. 21, ἄθεος quid ſibi velit, non intelligo. ad [illegible] locum non pertinere, Suidas indicat, qui et ipſe illum citat, et quidem plenius, κατέβησαν εἰς χωρίον ἄπεδόν τι, καὶ ἐστρατοπεδεύσαντο. V. 23, legendum ἀπετύλουν: et mox ἀποτυλῶσαι, ut partim ex Heſychio intelligitur, partim ex etymo quod hic mox ſubiungitur. V. 36, ſententia plenior eſt haec, ἀποτρόπαιος μὲν ὁ Ζεύς, ἀποτρόπαιος δὲ καὶ δαίμων ὁ ἀποτρέπων τὰ κακά. Sequentia [illegible] intelligi poterunt, Si quis alio verba faciente ſeriem orationis interrupiſſet, id genus ineptos homines ſolitos fuiſſe [illegible]. A Clemente quoque noſtro aliquot eiusmodi ſuperſtitiones notantur.

P. 126, v. 1, vulg. διασχῆσαι: quod etſi tolerari fortaſſe poterat, ut ἀποσχῆσαι 128, 34: mihi tamen διασχίσαι magis huc quadrare viſum eſt. V. 25, τὰ τοῦ δευτέρου μέρους ἀόριστα, verba ſecundi aoriſti, ſeu, eius aoriſti quod ſecundum appellatur. V. 17, ante πρόοιτο vel inſerendum vel ſaltem ſubaudiendum οὕτω. V. 18, ἀποαίρεο proparoxytonως ſcriptum etiam in Euſtathii Homero, et quidem bis. ſed magis conſentaneum eſt ἀποαιρέο, non modo quia per dialyſin eſt e contracto ἀφαιροῦ, ſed etiam quia per ſyncopen eſt ex ἀποαιρέεο, ut βορέω et 'Ερμείω ex βορέεω et 'Ερμείεω 153, 54. ἀποαίρεο ſane ad barytonum ἀπαίρω referendum fuerit, ut ἀποκείρεο, ἐπιλήθεο, et ſimilia a barytonis flexa ſunt thematibus, ut infra 322, 6: 331, 8: 353, 12: 365, 44: 799, 25: et Odyſſ. τ', Μηκέτι νῦν χρόα καλὸν ἐναίρεο. exſtat autem Homeri locus Il. α'. V. 35, vulg. ἀπολυόμενοι, nempe a λύω, ſolvo: minus apte. V. 48, etiam coniuncte ſcribi poteſt ἀποίδρασθον, ut in modo [illegible] ſervata eſt compoſitio. Cum ſeq. commatio, καὶ κατ' ἀντίφρασιν, ſubaudiendum λέγεται, vel aliud quid eiusmodi.

P. 127, v. 2, ad τὴν λιβάδα magis quadrat ἀποῤῥεύσω, vel etiam ἀποῤῥέσω. quod vero mutata perſona ſequitur, [illegible], reſpicit illud Ariſtophanis apud Suidam, Οὐκ ἀπολιβάξῃ ὦ κάκιστ' ἀπολούμενε; et v. 4, ἐν ἀγνοίᾳ captum videtur pro εἰς ἀφανισμὸν, ita ut neſciatur, quorſum pervenerit, ſicut videlicet latcis veſtigia ocius plane dispereunt. Rurſum ἐκδεχόμενος v. 5, ita ut accipias ſeu intelligas. V. 16, concinnius, πάντα τἀνθρώπων κακά. Pulchre autem refutat hoc Euripideum Iuſtinus noſter in Diſput. cum Tryph. 177, 23, aſſerens ſolo ſpirituali lavacro ablui hominum delicta, nempe πίστει διὰ τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ. V. 18, aptius ἀποῤῥύπτειν, abolere, abſtergere. V. 20, omnino reponendum ἀποφλυνάριζε, ex Suida. V. 27, rectius ἀποφθίσθω abſque diphthongo apud Heſychium. etſi enim mox φθείω ſequitur, tamen id, defectivum cum ſit, nulla ex ſe tempora gignit. Seq. v. extremum φθίσο per ο ſcripſi, vt κεῖσο, δέξο, et ſimilia poetice abſque augmento uſurpata in ſecunda imperativi, numero ſingulari. nam inde eſt tertiae perſonae imperativum φθίσθω, et compoſ. ἀποφθίσθω. V. 30, pro καταλιμπάνω

aptius legerimus ἀποπέμπω, *amando, ablego*, ut v. 51. Seq. v. vulg. ed. παρακαλούμενοις: quod cum dativo solet construi. V. [illegible], ἵνα superfluum est: vel post πορθῆσαι deest μάθωσι, aut aliud eiusmodi verbum. Contra, v. 44, post ἔλαβον ellipsis est coniunctionis ὅτι, notata etiam supra semel et iterum. V. 50, verius esse videtur τόπου quam πότου. at v. 53, aeque μέσους retineri potest atque μύσους pro eo substitui.

P. 128, v. 11, respicit eam verbi ἄζω etymologiam, quam supra exposuit 22, 28, 34. V. 18, locus restitutus ex Il. π'. V. 20, cum praepos. legendum videtur πρὸς τὸν (vel εἰς τὸν) προστρόπ. Δία. ut sit quemadmodum ἀποσκορακίζειν pag. praeced. v. 29, 43, 53. V. 49, lacunula sic forsan explenda, οὐ σημαίνει, ἀλλὰ συσσημαίνει.

P. 129, v. 11, relativum ὃ a vulg. abest: ellipsi non adeo infrequenti apud hunc nostrum, hic tamen aliquantum insolenti, obscura certe. V. 31, annotatio illa, Ἰστέον ὅτι, cum toto suo comitatu, perperam in vulg. ed. pag. seq. v. 17 collocata post ἀποπληξία: mania plane ἀποπλήκτω.

P. 131, v. 23, ἀπομυίου Διὸς etymologia proditur etiam a Pausania nostro Eliacῶn 1, 161, 17. V. 27, integrius, χρημάτων εὖ ἔχων. V. 30, rursus augmenti omissio est in ἀφροντικότα: ac si tamen ἀφροντιστήσαντα scripsit auctor, eodem utrumque tempore. V. 39, si pro ᾔδετο legamus ᾖδον αὐτὸ, melius et structura constabit et sententia.

P. 132, v. 13, Cratinus Δραπέτησι ambigue legitur etiam apud Athenaeum 171, 46: at foem. gen. ἐν Δραπέτισι apud eundem Athen. 267, 6. itemque apud Suidam, apud quem cum coniunctione scriptum Κερκιόνά τε. Ex eodem mox scribe, ἀποπατοῦντ', accus. casu. V. 29, melius φονικοῦ, ut infra 139, 12. V. 38, qualis syncope in ἀπούρας est, talis infra est in γέλας, et secundum quosdam etiam in γῆρας αὐτος. V. 41, interrogative quoque legi potest, καὶ τί μετέχει; ut ἤγουν responsio sit pro *nempe, videlicet*. sic sane infra 170, 20, et alibi saepe. V. 47, vulg. τρώσεως, pro πράσεως: nihil ad rem.

P. 133, v. 4, vulg. ed. Il. τ', ἐνὶ κλισίῃσιν ἐμῇσι. V. 27, ἡ α στέρησις] sensus est: α, quod plerumque στερητικὸν est, significat etiam ὅμοιον et ἴσον. V. 45, verius, meo quidem iudicio, τὸ ψιλὸν. V. 35, inclusum αἰφνιδίως additum ex Hesychio.

P. 134, v. 10, αἱ Διαφοραὶ libri nomen est, in quo videlicet Differentiae partium orationis exponuntur, ut infra quoque 205, 36: 285, 19: 348, 23: 349, 22: 458, 22: 590, 51, et alibi. V. 12, ἐπὶ τὸ notatum etiam supra semel et iterum: sed alibi passim ἐπὶ τοῦ. Seq. v. si ἂν potentialis est significationis, ut passim, ἀρύετ' imperfecto tempore accipiendum erit. quod alioqui etiam optative diceretur ἀρύοιτ' ἂν — at si per syncopen ἀνφύζειν seu ἀμφύζειν legamus, erit pro ἀναφεύγειν, vt ἀνβωμοῖσι τίθει 217, 55, et alia consimilia. V. 45, τούτου pro ἐκείνου positum. refert enim non propinquius, sed remotius, ἄρω scilicet. V. 49, rectius εἰς ως, per ωmega: de masculinis enim magis quam de neutris sermo est. V. 53, ἀραρημένος quadrat quidem ad formationis normam quae affertur: sed metrum poscit ἀρημένος, sublata reduplicatione: vt Odyss. ζ', initio, ὕπνῳ καὶ καμάτῳ ἀρημένος: et Odyss. ι', Τίπτε τόσον Πολύφημ' ἀρημένος ὧδ' ἐβόησας; et rursum Odyss. σ', Ἄνδρα γέροντα δύῃ ἀρημένον. quibus in locis Eustathius legit ἀρημένος, annotans, esse qui aspirate scribant ἁρημένον, nempe ab αἱρέω, *capio*.

P. 135, v. 28, pro Φιλίας alibi Φιλέας est, ut Αἰνέας, Κινέας, et similia. V. 30, si pro Μυσιὰ πύοντα reponamus Πείσεα μνηήεντα seu ποιήεντα, recte constabit metrum pariter et sententia. V. 34, potest etiam κρήνης legi, subaudita praepositione ἀπὸ vel ἐκ. Gargaphii fontis meminit et Herodot. lib. 9. V. 35, Παρθένιος fortasse rectius quam Παρμένιος. V. 42, rursum imperfecta regulae citatio, vt supra 114, 49. V. 47, ordine inverso legendum, σπείδω, σπένδω λέγουσι. V. 54, λαοῦ vocabulum parum
7 huc quadrat: aptius λευκοῦ καὶ λαμπροῦ, ut declarat aetiologia quae subiungitur, et similis copulatio infra 157, 25. subauditur autem hic verbum τάσσεται, λαμβάνεται, aut aliud eiuscemodi.

P. 136, v. 3, posterior Homeri locus restitutus ex Od. β', initio. V. 17, forsan auctor scripsit χωρὶς μεταβολῆς παρήλλαξεν. in ἡδεῖ sane non est ulla facta mutatio. V. 23, δίοσμος si scripsit auctor, accepisse videtur pro διαπνεύσιμος. si ἄοσμος legamus, ita erit ut χυμὸς ἄποιος, *nullam qualitatem redolens*. V. 35, locus est Apollonii, Argon. lib. 2, v. 963.

P. 137, v. 13, rectius Ἀργεννοῦσαι. nempe ab ἀργεννὸς, 135, 39: ut docet etiam Stephanus Byz. Posteriorem scripturam Ἀργινοῦσαι, per ι, sequitur Androtion in Atthis, ut testatur idem Stephanus: vel per hyphaeresin habet ex ἀργεννὸς, vel per μεταβολὴν ex ἀργινός. Sunt etiam qui σ geminent in terminatione:

quippe quod contractio sit ex — όεσσαι. V. 34, omnino legendum, καὶ ἀπὸ μονοσυλλάβου ῥήματος, *etiam e verbo unius duntaxat syllabae*. id enim declarant sequentia. et μόνου qua ratione consistere queat, ego sane haud video. V. 41, locus repositus ex Il. σ'. Seq. v. ordine inverso legendum videtur, παρὰ τὸ ἄρδω βαρύτονον. εἰ γὰρ ἦν ἀπὸ περισπωμένου, ἀρδηθμὸς ἂν ἦν. est autem in utroque epenthesis, sicut in ἀρθμὸς, σκαρθμὸς, et similibus. V. 44, suspicetur fortasse aliquis, ab auctore scriptum esse ἐν Θηριακοῖς: quia in Theriacis exstat ille versus. id neque consentit de alio loco simili infra, 148, 13: 174, 37: 245, 37. at quum 183, 7, ἔνθα positum sit pro ἐν Ἀλεξιφαρμάκοις, ut et 510, 17: 594, 10: 763, 30, melius ἔνθα elliptice capiemus pro ἔνθα φησὶ. *ubi ait*, ut docebit Index. V. 49, haud scio an verius ἐπὶ τόξου.

P. 138, v. 7, cum οἱ δὲ, subaudiendum γράφουσι. cuius lectionis mentio mox v. 15. V. 9, post χρείαν μου desideratur verbum ἔσχε. Seq. v. in corrupto διδω vestigia sunt duplicis scripturae, et διδῶ videlicet. et δίημι: de quorum utroque infra in Δ', 255, 37: 273, 3. V. 23, Ἀλκίνου scribendum ex Apollodori lib. 1: ubi etiam Ἀρήτη dicitur Alcinoi uxor, non Ἀρέτα, ut hic. V. 38, divise legendum videtur τὴν κατὰ φρόνησιν. aut καταφρονήσεως nomine intelligendus rerum fluxarum et caducarum despicientia. V. 51, Alexandrini philosophi etymon perperam huc insertum existimo: quippe quod Areo tribuatur pag. seq. v. 1. V. 44, Homerici loci notatio nihil aliud dicere videtur quam librum e quo desumptus est, nempe Ὀδυσσείας θ'. V. 53, vulg. ed. ἀρῶ ἀρᾶς: quae pertinent ad ἀρῶ τὸ ἁρμόζω, v. 49. V. 54, participium ἀφιερωμένος remotiori substantivo respondet: ut supra quoque 94, 55.

P. 139, v. 19, malim ἀρειμάνιος, nudo ι in penultima. V. 24, plenius ex Il. υ' scribere poteris, — μηδέ σε πάμπαν Λευγαλ. ἔπ. V. 39, cum istis, διὰ τοῦ ι, subaudiendum γράφεται, ἐκφέρεται, aut simile quid. De seq. v. non habeo quod dicam. V. 51, videtur mutilatus esse locus, legendumque, ὡς Ὀδύσσειος Ὀδυσσήϊος. τὸ δὲ Ὀδυσσῆος μέγα δῶμα, ἀντὶ τοῦ Ὀδυσσέως. genitivus enim in illo hemistichio requiritur: aut possessive legendum Ὀδύσσειον μέγα δῶμα, sicut Ὀδύσσειον ῥέεθρον Eustathius citat ex Strabone. vide 775, 44. V. 53, inclusa desunt in vulg. ed.

P. 140, v. 7, vulg. εὐθεῖα πτῶσις, turbata et structura et sententia. V. 16, etsi allusio esse videtur ad Homericum illud, Ἆρες Ἄρες βροτολοιγέ: tamen prius Ἄρης a posteriori non male unco interiecto separaveris. Ibidem mox vulg. τῶν πολεμίων, *hostium*: perperam. V. 18, in τὸ τὴν χαρὰν, pleonasmus est prioris articuli; ut pag. praeced. v. 19, pleonasmus est posterioris. V. 23, vulg. ἀορόης: cum manifestum sit ἀάρης scribendum, servato eodem syllabarum numero, terminatione tantum et accentus sede mutata. V. 36, legendum forsan, ἔστι δὲ καὶ παρὰ τὸ Ἄρης Ἄρητος, *Est insuper ab* Ἄρης *derivatum* Ἄρητος. V. 37, vulg. αὐτόθι, contra metrum. V. 39, convenientius εὐκταῖοι, *votis expetiti, optati*, ut infra 146, 12. V. 41, γόον pro γόνον repositum ex Il. ρ'. Ibidem in isto, βλαπτικὸν τὴν ἀρὰν, ellipsis est praepositionis κατὰ.

P. 141, v. 8, fortasse περιβοὴ aut περιθοὴ scripsit auctor. Sic v. 17 τερπὼν oxytonως ab eo exaratum fuisse indicat proximum χιὼν, sicut εἰκὼν, et infra 812, 20. ἀρημένον v. 20 et 23 corruptum puto: itemque ἀρηρέναι v. 21. cum ergo ad αἱρέω referantur, scribendum fuerit ἀρηρηκέναι: et particip. pass. ἀρηρημένος, Attico videlicet diplasiasmo. Eiusdem originis sunt apud Herodotum ἀραίρηκε, ἀραίρητο, et ἀραιρημένος, augmenti loco posita reduplicatione Attica. V. 22, Homeri ed. vulg. Il. η', Ἠδ' αὐτ' ἐν φιλότητι.

P. 142, v. 11, βαρὺς ferri potest, cum λάβρος vento epitheton tribuitur: alioqui convenientius est βορός. *vorax*: quae originatio infra quoque affertur in Λ, 553, 55. V. 14, de περὶ eadem fere supra 124, 1. nasci autem inde intensivam ἐρι et ἀρι, declarat etiam sequens etymologia nominis ἀρίζηλος. V. 32, malet forte aliquis ἐρισφηλεῖς, ut mox ἀρισφαλεῖς sequitur. sed non est opus addere σ. respicit enim nomen φῆλος, de quo supra quoque 130, 51. V. 52, Apollonii locus est Argonaut. lib. 4, v. 1706.

P. 143, v. 18, convenientius fere προϊοῦσι, *prodeuntibus, exeuntibus*. Ibidem mox in τὸ δεῖπνος duplicis scripturae notationem intelligo, nempe τὸ δεῖπνον, et ὁ δεῖπνος. vix enim puto τὸ δεῖπνος ita usurpasse ut τὸ τεῖχος. V. 19, legendum ἀπὸ τοῦ εἰς ος ἀρσενικοῦ: deinde v. 30, in fine huius regulae desunt exempla: οἷον, ὁ φιλόσοφος, ἡ φιλόσοφος, καὶ τὰ παραπλήσια. tum post haec ipsa deest additio de communibus: ὁμοίως δὲ καὶ τὰ κοινὰ τῷ γένει: post haec enim recte demum sequitur, οἷον ὁ παρθένος, ἡ παρθ. Patet hoc ex v. 38. V. 54, melius ἐναρίθμιος.

P. 144, v. 4, ἀρμόζω a vulg. abest: male. Seq. v. ante ψι-[illegible] [illegible] quoque [illegible] via. V. 15, supervacuum est, ὅτι: et contra, v. 17, post τῆς ἄρκτου subaudiendum κεῖσθαι, aut tale quid. V. 35, verius fortasse καταδῦσι: et v. 42, παρὰ τὸ ἄγω, ὃ καὶ ἀράσσω, barytonωs videlicet, non circumflexe. V. 50, διὰ τοῦ ι cum dicitur, intelligendum διὰ τῆς οι διφθόγγου. nec enim nudum ι, sed diphthongum οι significari, satis arguunt sequentia. V. [illegible], duplicis scripturae sunt vestigia, γῆς ἀπὸ, et Dorice γᾶς ἀπὸ — atque ita [illegible] modo postulat metrum.

P. 145, v. 5, inclusa de nostro sunt addita. Pro [illegible] ibidem οἶον, vel tale quid. V. 56, pro ὡς γὰρ aptius legemus καὶ γὰρ, vel ὁ γὰρ —. Ibidem mox vulg. καὶ τὴν [illegible] καὶ τὴν ἐπιτηδ. ubi copula καὶ ferri non potest, nisi aliud loci nomen proprium addatur.

P. 146, v. 1, aptius ὀνομάσαι: et mox ὀνομάζουσιν, mutatis temporibus. et seq. v. καὶ γὰρ καὶ αὕτη: vel, καὶ αὕτη γὰρ, *nam et haec*. V. 4, vulg. τοῦ ἐντελοῦς, neutro genere. ego τῆς malui, quia idem genus est etiam in praeced. membro. V. 13, fortasse malet quis ἐν τῇ ἀνωμάλῳ προσῳδίᾳ: ut sit, in libro *De Accentus anomalia*. sed vulgatae scripturae patrocinatur similis locutio infra 420, 31, 35, ἐν τῇ Ἰλιακῇ προσόδῳ. ut significare videatur *Accessum ad Iliadis enarrationem*. sic 536, 55. V. 17, duplicis scripturae sunt vestigia, τοῦ ἀγνός, et τῶν ἀγνῶν. V. 24, locus videtur mutilatus. legendum fortassis, γίνεται ἀγνός ἀγνειός, ὡς ἀμνός ἀμνειός. V. 30, μερισμοῦ pro μέρους positum. V. 36, pro ῥὴν omnino scribendum videtur ἀρὴν: quippe παρὰ τὴν ἀρὰν denominatum. V. 41, τρυχόμενον male cum ceteris congruit: convenientius τρυχούμενον.

P. 147, v. 26, vulg. ἀγνοῦσθαι, mendose, ut mihi quidem visum est. nihil enim huc ἀγνοὶ seu ἄγιες faciunt. V. 42, τῶν πρώτων quid sibi velit non intelligo. [V. 54, rectius fortassis, ἀρῶ τὸ ἀνδάνω: et seq. v. ἀρέσαι τὸ ἀδεῖν. *Ex Addendis.*]

P. 148, v. 12, pro ὅτι aptius pene legerimus ἔτι. De ἔνθα seq. v. idem sentio quod supra 137, 44. in Theriacis sane locus exstat v. 420, ubi de δρυΐνᾳ seu χελύδρῳ loquens ait, Αἰθαλόεις μὲν νῶτα, κάρη γε μὲν ἀρπεδὲς αὔτως, Ὕδρῳ εἰσκόμενον. ac nota ibi oxytonωs ἀρπεδές, non proparoxytonωs, ut apud nostrum. V. 17, fortasse melius coniuncte, αὐτοπαγάγχαγον. V. 30, locus restitutus ex Odyss. α΄. V. 41, hexametrum faciemus, si legamus, σὺν ἀρπίδεσσιν ἔθηκε. Sunt tamen et pentametri vestigia: quem constitues, si μιν expungas, hoc modo, ἐν γὰρ Τροιζῆνι θῆκε σὺν ἀρπίδεσι. [Bonaventura Vulcanius in Callimachi fragmentis legit, Ἐν μὲν γὰρ Τροιζῆνι θῆκε σὺν ἀρπίδεσι *Ex Addendis.*]

P. 149, v. 6, τοῦ ἀρρενικοῦ talis est etymologia, qualis apud Iurisconsultos, *Testamentum esse testationem mentis*. haec eo etiam deterior, quod in ἀρρενικὸς manifesta originis quantitas. nam in ἀρρενικὸς iota breve, in νῖκος longum est. V. 15, apud Suid. est ἐρσεφορία, etiam in vet. ms. codice H. Stephani: sed melius in eius Etymologico ms. ἐρσηφορία. quamobrem etiam Ἕρσην seq. versu cum eisdem scribemus pro vulg. Ἕρσιν: praesertim cum apud alios quoque scriptores celebratissimum sit τῆς Ἕρσης vocabulum. V. 22, αὐτὸν, si ad τὸν πέπλον referatur, ferri potest. sed potest etiam αὐτοὺς legi, si relatio fiat ad τοὺς δύο προχίτους. V. 25, vulg. μελιδονίας. nostrum χελιδονίας seu χελιδονίας, cum alii [illegible], tum Athenaeus 3[illegible], [illegible]: et Columella lib. 10, *Purpureaeque chelidoniae pinguesque mariscae.* In sequenti autem caricarum genere omissum β. scribendum enim Φιβαλέων, ut manifestum non modo ex Hesychio et Suida, verum etiam ex nostro infra 793, 27. Athenaeus in praedicto loco etiam αἰγιλίδας et τιθρασίας ἰσχάδας praedicat. Arcadiae Φιάλεια nobiles caricas an tulerit, non comperi. V. 28, ἀρρίχω est Doricus genitivus. Seq. v. vetus editio [illegible]: recentior, corruptius adhuc, σύνιοι. V. 41, vulg. μετέχω: nihil ad rem. pro nostro μετεχχίω supra ἐπιχίω est. 51, 56. V. 51, ὡς a vulg. abest: posita eius loco καί. unde non male coniunxeris, ὡς καὶ νοτ. *ita ut etiam magni fl.* Ἀρσινόην vero non παρὰ τὴν ἄρσιν, sed ab Arsinoe [illegible] Philadelphi sorore [illegible] atque uxore denominatam [illegible] [illegible] est Steph. Byz.

P. 150, v. 10, τῶν partitive potest accipi, quasi plures designentur libri. sed verisimilior scriptura est τῷ περὶ παθῶν, ut 8 cum alibi, tum 146, 5. itemque v. 52, ἀρτίοις ἔπεσι. V. 54, pro [illegible] Δ[illegible] scripsit [illegible] [illegible] sane legitur, Ἀρβινδα [illegible]. [illegible] Dorico [illegible] esse notum est.

P. 151, v. 8, aptius τὸ legemus neutro genere, ut in praeced. membro. V. 1[illegible] [illegible] videtur [illegible]: [illegible] addita praepositione cum articulo, sic, τὸ δὲ ἄγχω, παρὰ τὸ αἴρω τὸ ἐπαίρω. V. 19, ἀγχώνης Hesychio est ὁ ἀγχολαβῶν, *qui magistrum redimit*, [illegible]. V. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] V. 34, rectius ὑπὲρ τῶν πατρίδων, *pro sua quisque patria*, ut apud Suidam est in Θεωροί. V. 39, ante ἄρχομαι inserendum forte videatur ἀρχωμαι: ut alibi passim anomalis regularibus praemittuntur, nominatim infra in simili syncopato, δέγμενος, 252, 42. sed vulgatae lectioni haud obscure patrocinatur repetitio infra 287, 25. Seq. v. cum istis, ὤφειλε δὲ ἄργμενος, subaudiendum εἶναι. V. 50, ἀσαλέα si mendo caret, pro ἀσαλία sic usurpatum censebitur ut ἠνορέα pro ἀνδρία.

P. 152, v. 20, congruentius λέγουσι, nempe οἱ Ἀττικοί. V. 25, κανᾶ et ὀστᾶ scribendum esse, eodem nempe accentu quo singularia κανοῦν et ὀστοῦν, diserte docetur infra 409, 14. et apud Suidam in Φοινικᾶ. Seq v. πτωκὴ ita pro πτῶσις usurpatum, ut alibi προσθήκη pro πρόσθεσις. V. 30, modi variatio est in ὥστε et γίνεται. V. 41, duplicis scripturae sunt indicia, ἀλλήλοις ἐκοινώνουν, et ἀλλήλους ἐκοίνουν. prior apud Suidam est: posterior mihi magis probatur: ut sit pro ἐμίαινον, *se mutuo vulgabant et polluebant.*

P. 153, v. 2, corrupti versus isti apud Lycophronis scholiasten ita leguntur, pag. 172, Δίζεο σοι μάλα εὖ θαλερὸν πόσιν· ἢ ἐς Ἀθήνας Ἢ ἐς Μίλητον καταίξω πήματα Καρσί. nostri auctoris reliquiae ita instaurari possunt, Δίζεο δίζεο δὴ μέγαν ἄνδρα ἀπόπροθι πάτρης, Ὅστ' ἐπὶ Μίλητόν σε κατάξει πήματα Καρσί. nam propter impudicitiam nuptias eius a nomine Atheniensium expetitas fuisse, declaratur infra in Ἐλευσὶς 327, 13. V. 5, vulg. τετρασκαιδεκάτῳ: quod a communi norma (766, 49) et Apollonii regula syntactica plane discrepat. Seq. v. pro Αἰτωλοῖς apud Athenaeum est Αἰτωλικοῖς, usitatius. V. 15, πέπονθεν captum pro πάθος ὑπέμεινεν, ut supra 148, 10: et infra 491, 2: 610, 31. et alibi. quamobrem non opus est legere πέπονθεν ἐπένθεσιν, ut suspicari fortasse aliquis posset. V. 22, rectius ἀσιόγειαι, sublato e secunda syllaba epsilo. V. 31, duplicis scripturae vestigia sunt; quae apud Suidam exstant evidentius, nempe Ἀσιάδος κρούματα, et Ἀσιάτιδος κρούματα. Seq. v. pro αἴσσω rectius legemus ᾄσω. futurum sane requiri satis arguunt sequentia. V. 50, Ἑρμείεω ad regulam quidem congruit: sed metrum exigit potius Ἑρμείαο, ut Il. λ΄, γαμβρὸς δ' ἦν Αὐγείαο.

P. 154, v. 8, metrum constabit, si legas, ἐπὶ τριπτῆρ' ἐσαράξας: vel, ἐπὶ τριπτῆρας ἀράξας: praepositione ἐπὶ ad participium per tmesin relata: vel etiam ἐπιτριπτῆρ' ἐσαράξας. ut τριπτὴρ seu ἐπιτριπτὴρ sit clava, qua latrones contrivisse fertur Hercules. sed an vera sit earum lectionum aliqua, valde sum dubius. V. 17, aptior erit structurae cohaerentia, si coniunctione in praepositionem versa legamus, μετὰ τοῦ βῶ ῥήματος. V. 31, ut metri numero satisfiat, legi potest, ἐπ' ἀσκάνταο καθίσας, Boeotico more, ut Ὀρέσταο v. 5. V. 34, lacuna sic expleri potest, οὐ παρ' Ἕλλησιν ἐν χρείᾳ. ita enim Eustathius quoque 1944, 19, ex vetere lexicographo: ἀσκάντης, Ἀττικῶς· συνηθέστερον δὲ ὁ σκίμπους· ὁ δὲ κράββατος, παρ' οὐδενί. Similis notatio infra 189, 43. V. 53, talis quaepiam requiri videtur interpolatio, οὕτω καὶ ὁ ἀθλητὴς, παρὰ τὸ ἀθλῆσαι· ἀσκῆσαι δὲ, ἐκ τοῦ ἀσκός.

P. 155, v. 4, vulg. ἀσκοτός: corrupte: nec ἀσκωτός uspiam in ea significatione invenias: ἀσκηθὴς autem hac notione agnoscunt omnes lexicographi, etiam noster, pag. praeced. v. 55. Sic v. 11, σκαφηφόρος legendum esse pro vulg. ἀσκοφόρος, et ipsa res arguit, et confirmat Suidas. V. 16, aptius εἰσφρεῖν: vel saltem εἰσφρεῖν. V. 19, haud scio an verius ἄσχιστα. V. 37, pro τῷ aptius fere τὸ reposueris, relatione ad verbum, non ad nomen facta, ut mox v. 42. Ad etymologiam posteriorem quadrat illud Horatii, *unctos salire per utres*. V. 49, disiunctiva ἢ a vulg. abest. Seq. vers. legi etiam potest, ἐπὶ Τηλεμάχου, gen. casu, ut alibi passim.

P. 156, v. 12, mallem, καὶ θαυμάσω, θαυμάσιος, ut plenior et planior sit sententia. sic certe infra 236, 21. [V. 16, melius τροπῇ τοῦ ι, *mutata littera* ι, ut mox v. 18 et 20. *Ex Addendis.*] V. 27, congruentius ἀσπασμῷ, opt. modo, ut v. 48. Seq. v. vulg. τοῦ ἐρείου: corrupte. ἐλαίου legendum esse docet Plinius et rei rusticae scriptores. V. 34, rursus neglectum augmentum in ἀσπαλιεύθην. Deinde praecedenti v. quaedam ellipsis est. est enim sensus, οὐκ οἶδα πῶς οἱονεί τις ἰχθὺς —. Tertio pro ἐνήχετο videtur legendum potius [illegible], [illegible] [illegible]. V. [illegible], ut constet forma[illegible], pro [illegible] [illegible] legendum [illegible] σπαιεύς. pro ἀσπαλιεύω quoque aptius fere ἀσπαλιεύς reposuerimus. [V. 44, convenientius, σπᾶσθαι καὶ ἐπισπᾶσθαι. *Ex Addendis.*] V. 48, ἄρρητος ferri potest, si ad τὸ σπᾶν referamus originem: sin ad τὸ εἴπω τὸ λέγω, convenientius erit ἄρρητος. [V. 55, τοῦ

κατ' ἐπίτασιν, s. κειμένου vel ὄντος, ut v. 26. aut ordine verso legendum, κατ' ἐπίτασιν τοῦ α. *Ex Addendis.*]

P. 157, v. 11, εἶναι positum pro ἰέναι, *ire.* V. 17. aptius (opinor) φοροῦσι, *ferentibus, gestantibus.* V. 19. ante ἁπλᾶ ellipsis est coniunctionis εἴτε. V. 27, vulg. παρὰ τὸ ἀσπίδος. nostrum ἀσπίδιος probat v. 30. Paulo ante clarius est δῆλον ὅτι, divise. Sic et v. 40 divise legi potest, ἢ ἔτι μᾶσσον. V. 44, si Xenocratis est versus qui sequitur, post Χρονικῶν, hypodiastole ponenda erit, non punctum. Porro et Xenocratem Philosophum versus scripsisse, et duos alios eodem nomine, alterum elegias, alterum odas condidisse, tradit Diogenes Laertius: sed τῶν Χρονικῶν nullam is in catalogo mentionem facit.

P. 158, [v. 5, Bon. Vulcanius in Callimachi fragmentis legit, Η ἀπὸ 'Ασσυρίων ἡμεδαπὴ στρατιή. *Ex Addendis.*] V. 26, vulg. ἀριστερὰ pro ἀστεράτη: nihil ad rem. V. 38, Lycophr. ed. vulg. ἀστέναχτα pro ἀστέμβακτα, pag. 148. V. 49. locus Exodi 2, et Act. Apost. c. 7. V. 56, pro ἔχει congruentius scribemus ἔχῃ, vel saltem ἔχοι. Sic

P. 159, v. 1, potius Ἄστρος requiritur. nam Ἴστρος sane ad nomen ἀστὴρ nihil plane quadrat. itemque v. 3, congruentius ὀξυτονούμενον, subaudito verbo ἐστὶ, ut patet ex v. 5. [V. 6, usitatius, κατὰ τὴν γενικὴν, accus. casu. *Ex Addendis.*] V. 28, λύτρον e Suida repone pro λάτρον. [pro λάτρον apud Suidam est λύτρον. sed λάτρον retinere nihil vetat: quippe quod mercedem significet. ut cum Hesychio tradit idem Suidas. *Ex Addendis.*] ut et v. 35, procul dubio verior lectio est περὶ τὴν ἐπιτολὴν, *circa ortum*, quam ἐπὶ τὴν —. V. 38, pro 'Αττίαγγας alphabetica series exigit potius ἀστρίαγγας: atque adeo et sequentia expositionis verba id confirmant. V. 44, si praepositio ἐς auctoris germana est, metri gratia vel νέατον legendum per synizesin, vel νῆτον per crasin.

P. 160, [v. 1, videtur legendum, διάπυρος εἶναι ὡς ἀστὴρ, addito verbo. *Ex Addendis.*] V. 18, vulg. τὰς 'Αφνίδας, transposito ν: Pausanias τὴν Ἄφιδναν duobus in locis: Stephanus Byz. et Ἄφιδναν et 'Αφίδνας agnoscit. V. 33, verior fortasse lectio, ὑπομνήματι τῷ τοῦ β' Αἰτίων, ut supra 146, 57: et infra 164, 26: id est, τῷ εἰς τὸ β' Αἰτίων, *commentario in secundum librum Callimachi Aetiwn.* itemque v. 38, congruentius, ἆσαι τὸ βλάψαι. V. 50, Homeri locus ex Il. χ'.

P. 161, v. 1, potest etiam legi, ἀκανθῶν ὕπο φυόμενον, per anastrophen videlicet, de qua supra 123, 37. et mox, ἔστι δ' ἔτι καὶ —. V. 10, pro καλεῖται aptius legemus κλίνεται, *declinatur, flectitur*, ut 168, 57: 220, 12, 17: 234, 19, et alibi passim. V. 57, usitatius ἐπὶ τοῦ ζυγοστατεῖν, gen. casu, ut 152, 3, et alibi passim.

P. 162, v. 6, metro congruentius ὅττι, gemino ττ. et mox pro τρέπον apud Suidam est τρέπεν, *vertebat.* V. 15, pro ἀταίῳ supra (5,17) ἀγαίῳ legitur, melius, ut puto: cum posterioris scripturae nec Hesychius meminerit, nec Suidas. V. 27, est et πρότροπος οἶνος apud Athen. lib. 1 et 2. quo nomine Plin. lib. 14, c. 9, appellari tradit *mustum sponte defluens, antequam calcentur uvae.* V. 42, cum istis, ὡς Διογενιανὸς, subaudiendum φησὶ, vel tale quid. V. 55 et 56, duplex notatur lectio, ἔχον πουλύφρονος, et ἔχυντο πολύφρονος: quarum posterior exstat in vulg. ed. Odyss. θ'.

P. 163, v. 33, post μήτε deest ἀπειλῇ, vel simile quid: sensus enim est, *qui nec monitis nec minis emollitur.* V. 47, Homeri locus restitutus ex Il. τ': alter ex Il. β'.

P. 164, v. 28, cum istis, τοῦ α κατ' ἐπίτασιν, subaudiendum κειμένου, vel simile quid. ut mox v. 34, τοῦ α ἐπιτατικοῦ, s. ὄντος. V. 30, sententia est: quia ridiculum foret deos inter se diffidere, ac seipsos pariter et mundum timere. V. 32, articulus ὁ ante ἄτιμος, pene redundat: ut innuit [illegible]. excusari tamen potest, subaudito participio, οἷον ὁ ἄτιμος ὤν.

P. 165, v. 6, verba Sophoclis in Philoctete sunt haec: — ὅ μοι βάλοι Νευροσπαδὴς ἄτρακτος —. V. 38, plenior et planior structura est, ἀπὸ τῶν εἰς ν, subaudito participio ληγόντων, ut v. 40, 44, 47, et alibi. V. 50, apud Herodotum et Suidam Πλεισθένης scribitur, ει diphthongo: itemque seq. v. 'Αχαιμένης et 'Αχαιμενίδης, αι diphthongo, ut infra 180, 42. Τυνδαρίδης quod sequitur, dilucidius explicatur pag. seq. v. 13. V. 55, Θρασυμίδης si ab auctore scriptum est, syncopen habet. regula enim postulat Θρασυμηδίδης.

P. 166, v. 7, verior pene scriptura, τῶν τύπῳ πατρωνυμικῶν: eo nempe modo, quo supra 29, 36, τὰ ὄντα καὶ τύπῳ καὶ σημαινομένῳ κτητικά. Similiter et συγκριτικῶν τύπῳ συνεμπίπτειν nonnulla, docetur infra 195, 13. V. 12, in vulg. indicia sunt duplicis scripturae, ἐγράφετ' ἂν, et γράφοιτ' ἂν — ut supra 75, 15. V. 18, περιτίθεμεν positum pro προστίθεμεν, ut patet e v. 21. V. 35, de Atticismo in η pro ει, mentio rursus infra 230, 12. V. 44, prior Homeri locus restitutus ex Odyss. ε'. V. 47, post ἄρθρων hiatus est.

ETYMOLOGICON.

forsan tale quid desideratur, διφορεῖται ἡ τῆς δοτικῆς κατάληξις. nam ut Odyss. φ' legitur, ἑορτὴ τοῖο θεοῖο, genitivo per Thessalicum morem extenso, ita Il. β', Τοῖσι δ' ἅμ' ὀγδώκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο. itemque [illegible]. Sed invenitur tamen etiam sine epectasi eodem libro, paulo ante, Τοῦ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο. Immo et τοῖσδεσι pro τοῖσδε: ut Odyss. φ', — ἐν τοῖσδεσι πᾶσι: et geminato σσ metri causa, Odyss. β', Τοῖσδεσσιν βασίλευε: ut et Il. κ', χαῖρε θεὰ τοῖσδεσσι. Deinde ut sequentia [illegible] adimpleantur, tale quid sequi videtur, 'Επὶ δὲ τῶν περιττοσυλλάβων, ἡνίκα μὲν εἰς ες — et quae sequuntur.

P. 167, v. 25, ambiguum est, ὥσπερ ad praecedentiane an ad sequentia pertineat. V. 44, legendum existimo, Φερεκράτης δὲ ἐν Χείρωνι, ἐπ' ἀριθμοῦ, Τοῖς δέκα ταλάντοις ἄλλα προσθῆς, ἔφη, ἄττα πεντήκοντα. *Chironem* autem inter ceteras fabulas Pherecrati adscribi, tribus in locis testatur Athenaeus. V. 46, lego πύθου, et seq. v. πηνίκα, vel saltem ἡνίκα. nam τηνίκα redditivum est. V. 55, lacuna ex Suida et Hesychio sic quadamtenus expleri potest: 'Αττραγᾶς] ὁ ὄρνις οὕτω λέγεται ὑπὸ τῶν 'Αττικῶν. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ δούλων κατεστιγμένων· ἐπειδὴ καὶ τὸ ὄρνεον κατάστικτον. 'Αττάραγος δὲ, ἡ ἐπὶ τῶν ἄρτων — et quae sequuntur. Sed per χ apud Hesychium scriptum ἀττάραχος, non per γ.

P. 168, v. 2, inclusum εἶναι, in vulg. deest. Seq. v. metro convenientius ἀττάραγον, gemino ττ, ut apud Hesych. quoque. V. 18, in ἀτυχθεὶς tam longis ambagibus non est opus. est enim ab ἀτύζω ita ut στηριχθεὶς a στηρίζω, aor. 1. pass. V. 43, hemistichium istud, Αὖε δ' Ἄρης ἑτέρωθεν, post longam parenthesin seu hyperbaton pertinet ad illa, v. 38, αὔω τὸ φωνῶ. V. 57, ut numeris suis absoluta sit formatio, legendum, κατὰ συγκοπὴν τοῦ ο, καὶ τροπὴν τοῦ τ εἰς θ, αὐθάδης, ut infra 199, 3: 200, 33, 51.

P. 169, v. 4, rectius ἕνος et ἕντης, retentis aspirationis vestigiis, ut supra 75, 17. atque adeo eam compositionis rationem habet αὐθέντης quam praecedens αὐθάδης et sequens αὐθέκαστα v. 13. V. 8, melius, τὸ αὐτὸς καὶ τὸ ἕντης, eodem casu. V. 10, sic forsan interpolandus locus, ὁμοιόφθογγον ἢ πρόμαντιν, ἐπὶ Γλαυκοθέας τε (seu Λευκοθέας τε) ἐπιγείου, καὶ ἐπὶ Κίρκης φαρμακίδος. de Leucothea namque sive Inone, Odyss. ε' est, πρὶν μὲν ἔην βροτὸς αὐδήεσσα: at de Circe Odyss. κ', δεινὴ θεὸς αὐδήεσσα. ut de utralibet acceptum significet *fatidicam.* de Inone rursum infra 217, 4. V. 18, Homeri locus Il. θ'. V. 42, pro ὕλη aptius reponemus ὑάλη, quod Hesych. exponit ὕαλος, βόμβυξ. V. 43, Homeri prior locus repetitus infra in ἔναυλος 338, 5: exstat Odyss. χ'.

P. 170, v. 8, vulg. αὐλῶν, *tibiarum;* et seq. v. Καλωνία, etymo utrobique obscurato. nostrae lectioni patrocinatur et ipsa ratio, et Stephani 'Εθνικά. V. 33, ἐπίμηκος repetitur infra in ἔναυλος 338, 4: sed forsan utrobique vitiosa coniunctione, ex ἐπὶ μῆκος. vise et 396, 10. V. 42, dum αὔω exponit οὐ βρέχω, privative dictum innuit pro οὐχ ὕω, *non pluo.* V. 50, rursum augmentum neglectum in ἐπαιωρημένη, pro ἐπῃωρημένη. V. 56, plenior et planior lectio foret, ὡς μήτηρ μήτρα, αἰθὴρ αἴθρα.

P. 171, v. [illegible], τὸ αὔω, absolute captum, ut v. 24 et 54. sensus enim est, παρὰ τὴν ἠῶ, quam Aeoles αὔω dicunt: id est, *ab aurora.* V. 3, legendum videtur, αὔριον, τῇ εἰς αὖθις, *die revertente*, seu *die insequente;* quod est *die crastino, cras.* V. 5, in Αὐσίτης respexit fortasse ad Ieremiae Proph. cap. 25. V. 15, Isacius Lycophronis interpres et Servius Virgilii enarrator Ausones eosdem cum Auruncis fuisse innuunt: at Livius post Auruncos aliquot annis Ausonum gentem cum Ausona urbe deletam prodit lib. 9. Sigonius Commentario in Fastos, Auruncum bellum finit anno urbis ccccviii: Ausonam vero captam tradit anno ccccxxxix. Αζονες et ἄζωνες v. 19. mihi adhuc ignoti sunt. V. 23, melius sibi constabit lectio, si hoc modo interpoletur: Αὐτή] παρὰ τὸ αὔω αὐτή· καὶ τροπῇ, αὐδή, ὡς ἐν τῷ μελ— sic sane supra 168, 38. V. 40, ut κακοήθως, ita etiam εὐήθως et συνήθως. de νοσώδως non abs re potest ambigi. In εὔνως non multum absimilis ratio est; e primo contracto continuata flexione more parisyllaborum, sicut in [illegible], [illegible], et similibus.

P. 172, v. 2, pro λιγὺν aptius aliquanto reponemus λιγνύν, *fuliginem.* porro ἀϋτμὴ divise apud Homerum legitur Il. ι', — εἰσόκ' ἀϋτμὴ 'Εν στήθεσσι μένῃ: quod Latinus poeta dicit, — *dum spiritus hos reget artus.* V. 9, ἀντίθεσις rursum pro μετάθεσις. V. 20, de α longo ex αυ diphthongo tractatum etiam supra in ἄνεως, 105, 33. V. 24, καὶ vitiose irrepsit. sensus postulat, εἰ οὐχ ἕτερος, *si non alius* — ut patet ex 105, 55. V. 38, et sententia et metrum constaret melius, si legeremus, αὔτως ἦσθα ἀλευάμενος, *frustra vitasti.* sed coniectura lubrica. Sequens Homeri locus restitutus ex Il. β'. V. 53, innuit αὐτὸς derivatum e tertiae personae pronomine ὅς, *is:* quod tamen nominativo casu [illegible]

Ccc

tur. est sane magna inter haec duo affinitas. mox tamen v. 54 iterum variat. Eodem v. 54 pluraliter quoque legi potest, πρωτότυποι ἀντωνυμίαι.

P. 173, v. 8, vulg. μένω, maneo: perperam. V. 29, melius ἐπὶ τῷ αὐτοκράτορος ὀνόματι, ut cum alibi, tum 221, 47. V. 54, αὐτόδηλα est etiam apud Hesychium. alioqui legi posset etiam αὐτοτελῆ. V. 41, scribendum ex Hesychio, Αὐτόχθονα ἑστίαν, τὴν τοῦ Χείρωνος. V. 46, in αὐτόπατα vestigia sunt duplicis scripturae, αὐτόταχτα, et αὐτόταγα, ut apud Hesych. αὐτόταγος μύλη.

P. 174, v. 8, ferri potest scriptura vulgata, hoc sensu, αὐτὸ τοῦτο τὸ, λήκυθον μόνον ἔχοντες. alioqui simpliciter structura esset, τὸ ληκύθιον μόνον. V. 20, malim παρὰ τὸ αὐχμὴν, neutri [illegible] 37, de ἔνθα idem dico quod supra 157, 41. in vulg. Theriacῶn editionibus est, v. 261, ἐν δ' ἀμάθοισιν, Ἢ καὶ ἀματρ. et mox, παρὰ στίβον, variata praepositione. V. 38 et 39, pro αὔαν et αὔον rectius legemus vel αὐῶ, ut supra 171, 1: aut αὔων, accentu retracto, et declinatione mutata, ut mox v. 41 et 48. V. 44, usitatius Αἰολεῦσι. V. 46, Sapphonis locus repetitur infra in ἔσπερος 381, 2.

P. 175, v. 13, planius ita interpolaveris, τὸ εὐθέως οὕτω καὶ ταχέως ὡς ἅμα τῷ ἀφῇ — id est, *ita celeriter ac propere, ut una cum tactu peragatur actio.* quasi *tactum factum*. V. 18, locus restitutus ex Il. ν'. V. 28, in ὑποτίθουσι duplicis scripturae sunt vestigia; et singularis, ὑποτίθησι: et pluralis, ὑποτιθοῦσι, (sicut προϊοῦσι infra 602, 19) seu (quod est usitatius) ὑποτιθέασι. [illegible] 91, 45: 214, 55: 268, 4. V. 52, τῆς Ἄρης excusari potest, subaudito genitivo εὐθείας: si quis tamen τὸ Ἄρης malit, ut v. pro[illegible]

P. 176, v. 7, vulg. ἀπό τινος ἑστίας. sed οἰκίας reponendum esse manifestum est ex v. 13. apud Suidam est ἀπὸ τῆς οἰκίας. V. 10, locus restitutus ex Odyss. ζ'. V. 20, convenientius Ἀθήνησι. nam Ἀθήνηθεν proprie motum e loco significat. V. 25, in [illegible] et ὑβρίσατε. V. 34, τὴν ἄκραν, cum articulo dicit, respiciens ad τὸ Ἄργος, et eam intelligens quae est in Argivo territorio. Deinde ante τῆς Ἀργοῦς desideratur praepositio μετὰ — vel absolute legendum τῆς Ἀργοῦς διασωθείσης. sed prior lectio concinnior. V. 41, deest Ἀφήμενος].

P. 177, v. 20, in eundi significatione ἴασι usitatius dicitur, ab εἶμι: sed ferri etiam ἴσασι potest, ab ἴημι. V. 52, convenientius ἐπισχήσει seu ἐπισχῇ, fut. temp. Est autem locus ex Il. α'. Seq. v. παθητικὸς positum pro μέσος.

P. 178, v. 4, locus restitutus ex Il. α'. V. 6, ἀφενὸς adiecti[illegible] ab auctore scriptum transposita vocali ε. V. 41, contrarium supra traditur 185, 40: nimirum nomina in ις ιδος esse a verbis in ιζω. [illegible] tivum, ὁ — aut eodem casu legendum τὴν ἄφον, relativi genere vel retento vel mutato.

P. 179, v. 5, cum istis, Ἡσίοδος τὴν Ἀφροδίτην, subaudiendum παρετυμολογῶν φησὶ, vel παρετυμολογεῖ λέγων, ut infra 186, 41: 207, 37. itidemque v. 10, ἔφορος γάρ ἐστι, subaudiendum e praecedentibus, τῆς συνουσίας. et rursum v. 14, νοεῖται subintelligendum post ἀφροδίσιος. Porro in Hesiodi loco vers. 5. θεὰν per συνίζησιν pro monosyllabo capiendum, ut alibi. Seq. v. in Hes. ed. est, οὕνεκ' ἐν ἀφρῷ, cum praepositione videlicet. In eisdem post Κυθήροις additur hic versus, Κυπρογενῆ δ', ὅτι γέντο πολυκλύστῳ ἐνὶ Κύπρῳ, de quo infra 516, 20. V. 29. posterior locus restitutus ex Od. χ'. V. 36, in vacuo reponi potest καὶ εὐτελής: quia Chrysippus apud Athen. lib. 7 scribit, apuam Athenis διὰ τὴν δαψίλειαν ὑπερορᾶσθαι καὶ πτωχικὸν εἶναι ὄψον. V. 44, metro convenientius αὐδώονται, vel αὐδάζονται, ut apud Nicandr. Ther. v. 461. ac notanda ibi rursum duplicis scripturae [illegible] ius vocabuli expositione etiam Hesychius et Suidas.

P. 180, v. 2, locus Odyss. ο'. V. 10, simplicior derivatio est ab ὕλη, *faex*: unde itidem διϋλίζειν. V. 26, vulg. ἀχαῖος pro ἀρχαῖος: perperam. V. 35, rectius Florentina editio Aristophanis, Οὐδ' ἂν αὐτὴν τὴν Ἀχαιάν —. In eadem mox ἠντέχετο, omissa posteriore ἀν. apud Nicandrum quoque in Theriacis est, οὕνεκ' ἀχαιὴ Δημήτηρ ἔβλαψεν. V. 41, vulg. Ἀθηνᾶς Δημήτερος, etymo plane oblitterato. V. 56, haud scio an verius ἐλώδη, *palustria*: et mox passive λέγεται.

P. 181, v. 5, scribendum videtur vel, τὴν γνώμην ἀχέρδουσ: vel, τὸν νόον ἀχερδούσιος. alioqui enim non constat metrum. V. 55, forsan Ἀλέξανδρος: qui etiam alibi a nostro citatur. subaudiendum autem hic quoque verbum φησὶ, aut [illegible]

P. 182, v. 18, metrum postulat τόν τ' ἀχῶρ'. aut aliam eiusmodi particulam, ad producendam brevem syllabam ον.

P. 183, v. 1, inclusum ἡ λύπη, deest in vulg. editionibus: sumptum vero ex pag. praeced. v. 8. V. 3, convenientius forsan ἀλοιηθεῖσα, a verbo ἀλοιῶν, de quo supra cum alibi tum 69, 50. [illegible] πῦρ et ὕδωρ eodem casu accipiuntur, non diverso, ut noster hic intelligit; nominativo scilicet. sequitur enim Ἀργέστας, s. ἀνέμους. V. 35, Iliad. ε' est ἁλόντε, *capti*: et λίνου. V. 55, locus restitutus ex Od. φ'. perperam enim in vulg. ἀμφοτέρους, et ἔντεσιν. V. 57, vulg. Hesiodi editio δεκαδώρῳ. sed quum ὀκτεκαιδώρῳ proportione numeri melius quadret ad τρισπίθαμον, ut metro satisfiat, pro τάμνειν imperativo modo legi potest τάμε. V. 51, ut versus expleatur, legendum videtur, μισητὸς βάβαξ. V. 56, pro Καλὰ non est dubium quin legendum Βαάλ, seu Βάαλ, ut infra 194, 18.

P. 184, v. 54, in istis, ποδῶν ἰὼν, luxatum est metrum. posset quidem ποδοῖιν aut πόδεσσιν legi. sed coniecturae non fido. et seq. v. rectius divise κατ' ἄρ ἕζετο. V. 30, Plutarchi locus est in libello περὶ τῶν παρ' Ὁμήρῳ διαλέκτων, titulo *De Dorica dialecto*. V. 36, locus e Stephani Byzantii Ethnicis ita interpolandus: Ἀπολλώνιος δὲ ἐν ἑπτακαιδεκάτῃ Καρικῶν ἱστορεῖ, ὡς Μιθριδάτης καὶ Ἀριοβαρζάνης — et in fine, v. 41, χώραν ἔκτισε καὶ ὠνόμασεν οὕτως. V. 47, sequentia requirunt potius ἐπιόντος quam ἀπ—.

P. 185, v. 8, observa nominativos absolute positos: quod alibi quoque [illegible] ἐνδουσιῶντες. V. 14, κλαυδίος nihil ad rem. reponendum [illegible] κλάδος, ex v. 5. V. 21, pro κόλως rectius legemus κόλος, vel compos. κόλουρος: ut sit ὁ κολουσθεὶς τὴν οὐράν: qualis significatio nominis οὐρὰ notata etiam supra 59, 55. V. 26, fortasse rectius κῆλον, neutro genere, ut ξύλον. alioqui enim inter hoc et sequens κήλων nulla erit differentia. V. 22, apud Suidam est, μεταφορικῶς ἀπὸ τοῦ βαθείας φρένας καὶ κεκρυμμένας σημαίνει, posito καὶ pro *etiam*. sensus enim est: dum *Profundas dicit, intelligit etiam Occultas*. V. 42, convenientius βάρβαρον δὲ, vel βαρβάρων δὲ — ut oppositio sit Graecanici et barbarici vestitus: qua de re itidem v. 25. V. 49, haud scio an verior lectio, ἡ ἐμβάς, calceamenti genus: et mox, καὶ βαθμὸς, οἱ σκίμποδες. V. 51, cum αὕτη subaudiendum ἡ λέξις: aut legendum οὕτω.

P. 186, v. 5, abbreviatus est Homeri locus, ut alibi saepe. V. 11, usitatius αἱ δρῦς, foem. genere, ut v. praeced. vel potius legendum τὰ δένδρα, *arbores*, ut et [illegible] et confirmant quae infra in δρῦς repetuntur 228, 31: 288, 21, 27, 49. V. 14, pro καμπτὸς paulo post, v. 25, καμπτὴρ legitur, usitatius. V. 24, de ἀρεώνη nihil compertum habeo. forsan βρεωνίαν dicere voluit. ea enim, teste Dioscoride, τὸν χρῶτα ξύπτει καὶ τετανοῖ: quod Plinius in eius descriptione vertit *erugare cutem*: [illegible] idem Dioscor. lib. 2. V. 55, mirum quod βάλλω non ultra im[illegible] βαλῶ, et aor. 2. ἔβαλον.

P. 187, v. 5, locus decurtatus. V. 25, τίλημα quid sibi velit, non capio. nec πίλημα quadrat melius. at τύλωμα et θήλυμμα longius a vulgatae scripturae vestigiis discedunt. V. 40, si ἐκτύσεο legas, [illegible] V. 52, βαπτίσματος etymologia ista proditur etiam ab Anastasio Sinaita: sed, ne quid dissimulem, [illegible] *tum* diceres faciationem mentis. βάπτισμα enim simpliciter a βαπτίζω derivatum, ut ἄγνισμα ab ἁγνίζω, ῥάντισμα a ῥαντίζω, et alia consimilia.

P. 188, v. 7, inclusa παρὰ, deest in vulg. V. 25, vulg. [illegible] δύς, quod non ferunt sequentia. nam sensus est, e βαρὺς [illegible] quod infra [illegible] auctor; ut infra 190, 47: et seq. v. ἦν οὖν καρβανίζειν· καὶ ἐν ὑπερβιβασμῷ βαρκανίζειν, καὶ βαρνάζειν. sic enim melius quadrant [illegible] pag. 172, cum ait, κηνάσν γάμους Νυμφίοις πρὸς κηνωστὰ καρβάνων τελεῖν: (sic certe interpres eius Tzetzes ibi accipit) et pag. 90, Κάρβανον ὄχλον: de quo et noster infra 490, 48. Stephanus Byz. Καρβάνους Lyciae populum; at Βαρκάνους Hyrcanis vicinam gentem facit. ὄχοις vero pro vulg. ὄχλοις v. 16 reposui ex Hesychio.

P. 189, v. 2, forsan auctor scripsit, λίθος ἡ Λυδὴ λεγομένη, *lapis qui dicitur Lydius*. V. 5, convenientius scito βασιλεία,

praef. temp. Seq. v. duplicis lectionis sunt indicia, αἰπολικῶν, *caprariorum*; et ἁσπαλιήων, *piscatorum*. V. 20, aptius fere πάντα, neutro genere: et v. 22, ἔχειν, infin. modo. V. 24, mallem cum articulo, τὸν ἀληθῶς βασιλέα. deinde aetiologia haec melius sequenti quam praecedenti membro subnectetur: hoc modo: ἢ παρὰ τὸ βάσις εἶναι λαοῦ, τουτέστιν ἕδρα καὶ στήριγμα· δεῖ γὰρ τὸν ἀληθῶς βασιλ—. V. 47, pro Ἄρες legendum videtur Ἄρευς. ex eo enim, Aeolico alioquin, usurpatur genitivus Ἄρεως. V. 55, regula et sententia postulat, συναλοιφὴν τοῦ ε καὶ ω εἰς ω, ut paulo ante v. 53.

P. 190, v. 38, post δῆλον rursum desideratur ὅτι seu ὡς. V. 43, πλακῶ excipitur: quia idem et praesentis temporis est, et futuri secundi. V. 54, inclusa, addita sunt ex Lycophrone.

P. 191, v. 6, suspectus est locus. si tamen ita scripsit auctor, τοῦ βάκχου Διονύσου metonymice capiendum pro vitibus: ut intelligamus, eas gestasse tunicas e vitium pampinis et convallium frondibus contextas: quemadmodum apud Athenaeum libro 5, in bacchica quadam pompa τῶν βασσαρῶν aliae serpentibus coronatae leguntur, aliae σμίλακι καὶ ἀμπέλῳ καὶ κισσῷ. Apud Hesychium ordine inverso haec leguntur, ita videlicet, βασσάραι, χιτῶνες οὓς ἐφόρουν αἱ Θράκιαι βάκχαι. ut fortasse hic quoque ita interpolandus sit locus: λέγονται βασσάραι αἱ Θράκιαι βάκχαι, καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ χιτῶνες οὓς ἐφόρουν· ἀπὸ τοῦ βάκχου Διονύσου, καὶ ἀπὸ τῶν βησσῶν. sed nihil definio. V. 46, in illis, ἐξ ἧς γενέσθαι τὸν Ἐριχθόνιον, subaudiendum λόγος ἐστὶ, vel simile quid. V. 49, vulg. μάτωνος: ea erroris occasione, quod in vet. mss. alter τοῦ β character, nempe ω, proxime ad μ accedit.

P. 192, v. 18, legendum videtur, καὶ βαυκαλίζειν τὸ κατακοιμίζειν. nisi forte βαυβᾶν aut βαυκαλᾶν pro illo malis reponere. nam illa quoque pro κατακοιμίζειν usurpata notat Hesychius. V. 20, legi potest etiam ἀρκῖστήν, masculino genere, ut καλλωπιστήν. pro μαλακιζόμενον vero superiores editiones omissis prioribus duabus syllabis habent tantum κιζόμενον. idem usurpatum etiam pagina praecedente v. 18. V. 25, βδάλλω scripsisse videtur auctor, per α, ut in seq. aetiologia. Pro ἕλλειν v. 37 vetus editio Calliergis ἕλκειν habet. Ibidem mox et μύσους scribi posset. V. 49, recens editio, ἐπ' ὀλίγην: quod ferri potest, subaudito subst. μερίδα.

P. 193, v. 7, ἀληθὲς ferri potest, si respiciamus τὸ βέβαιον: at si τὸ βαιὸν καὶ μικρὸν, convenientius videtur ἀσθενές, *imbecille*. V. 36, melius καταπεπόνηκε, ut vox voci et forma formae respondeat. V. 43, ante commation istud καὶ βεβολήατο, omissum videtur Βεβλήατο, idque non cum superioribus coniunctum, sed novam sectionem ordiens. id sane innuit et copula καὶ et discrimen quod mox v. 46 inter βεβλήατο et βεβολήατο constituitur. V. 51, ἐβεβόληνται addere placuit, ut mox v. 55 legitur, πεποίηνται, πεποιέαται; itemque infra 304, 8: 611, 46. Ionica enim illa dialysis fit non in singulari, sed in plurali tertia. Verum animadverti, etiam in sequentibus saepe omitti tertiam pluralem, et poni tantummodo tertiam singularem; quoniam ex ea nonnulli dialyseos istius formationem faciunt. utriusque exemplum infra 251, 46, 50, 54: 294, 57: 295, 10, et alibi.

P. 194, v. 24, melius fortasse καταπῆγας vel καταπύγους: ut sit, *efficiens ut homines decidant in nates*. V. 28, nescio an verius ἐξέσχε, *exseruit*. V. 32, forsan legendum, ἔστι δὲ ῥηματικὸν παρὰ τὸ βέλω βέλεμος —. V. 43, inclusus articulus τοῦ, additus ex v. 38. V. 50, pro posteriori ἀγχόνη regula exigit potius oxytonum ἀγχονή.

P. 195, v. 14, notatio illa de patronymico typo tradita etiam supra 166, 7. V. 17, melius fere δῆλον ὅτι, divise. V. 40, duplicis scripturae sunt vestigia, ὠνομάσθησαν δὲ ἀπὸ τοῦ θηριώδεις εἶναι: et, ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τοῦ θηριῶδες εἶναι. quae posterior exstat etiam apud Suidam. Sic et seq. v. βέστια γὰρ τὸ θηρίον: vel, βέστιαι γὰρ τὰ θηρία. sed parum quadrat etymon; quia *Vestini* a Latinis scriptoribus appellantur, non *Bestini*; itemque *Vestinus saltus*, *Vestinus mons*.

P. 196, v. 49, aut singulariter legendum δι' οὗ: aut ad exterius quid facienda relatio. V. 55, mutatio illa τοῦ δ in β, Aeolicae dialecto tribuitur infra 200, 27. V. 57, melius διὰ τὸ, accus. casu.

P. 197, v. 2, congruentius, ut videtur, σκαίροντες, nom. plur. V. 12, notatio de ια repetitur etiam p. seq. v. 51. sed clausula illa, τὸ θηλυκὸν, ἴα, pertinet magis ad numerale ἴα: de quo infra in εἷς 305, 31. V. 14, ὁ παρατατικὸς positus pro ὁ β' ἀόριστος: aut mutilatus locus, atque ita explendus, ὁ παρατατικὸς, ἐβίβην· ὁ β' ἀόριστος, ἔβην. V. 37, ἔνθεν pro ἔνθα. V. 48, et metro et sententiae congruentius leg. κοιμίσοντες, seu Attice κοιμιοῦντες. V. 47, verius esse puto ἀστυσίας: et v. 57, fort. Τερψιχόρης.

P. 198, v. 8, in vulg. ed. Il. χ' pro Ἕκτορ legitur Τέκνον. praecedens hemistichium, Ζῆν δὲ βέω, non inveni. V. 12, si ἄμφιος scripsit auctor, per syncopen accepisse videtur pro ἀμφίβιος. alioqui scribendum foret ἄμβιος, aut ἄβιος. V. 27, cum κεκλῆσθαι subaudiendum φήσομεν, aut simile quid. V. 43, legendum fortassis, καὶ ἐκ τούτου τοῦ βιῶ βίωμι —. V. 49, divise scribe, εἴ ἑ βιώατο, id est, *si ei vim afferrent*; ex Il. λ'. atque ita legendum esse declarat expositio quae sequitur. V. 55, [illegible] nis indicia, τὰ γὰρ ἔχοντα — καὶ παραγόμενα —: et, ἃ γὰρ ἔχουσι — καὶ παράγονται — nisi forte malis, εἰ παράγονται.

P. 199, v. 6, forsan sensus est, ἐπὶ πολιτείας δὲ, id est, in significatione πολιτείας. V. 25, apud Herodotum est Λάβδα, sine μ, lib. 5. Seq. v. concinnius, τοῦ Κορινθίων τυράννου, ut infra 202, 47. V. 40, Stephanus Byzant. Βλέμυες, uno μ: et versu 42, Ὀροβάνδης. at v. 45, Dionysii ed. vulg. Τῶν πάρος — plur. nom. V. 51, haud scio an verius τύρῳ βλεὶς, divise, *caseo ictus*. V. 53, locus vitiatus. V. 57, duplex lectio in unam confusa, nimirum ἐβλήμην, et ἐβλέμην.

P. 200, v. 10, in ἀσκηθεὶς videntur esse Homerici loci reliquiae, huius nempe, Od. λ', ἐπὶ νηὸς ἔβαινεν Ἀσκηθὴς, οὔτ' ἄρ βεβλημένος ὀξέϊ χαλκῷ, Οὔτ' αὐτοσχεδίην οὐτασμένος. alioqui enim quid ἀσκηθεὶς huc faciat non video. βλήμενος enim non τοῦ ἀσκεῖσθαι significationem habet, sed sonat βέλει τετυμμένος, *ictus iaculo seu percussus*. V. 45, Homeri locus interpolatus ex Odyss. ς'. V. 46, rectius τὸ φλιμάζειν, per φ. quod vero sequitur, innuit βλιμάζειν et φλιμάζειν esse proprie τὸ θλίψαι τοὺς μαζούς, *mammas contrectare*.

P. 201, v. 1, deesse videtur κρουμά τι ἢ φθέγμα, vel simile quid. Pro βλίσυρι autem v. 4, rectius (ut videtur) apud Hesychium est βλίτυρι: atque adeo rursum v. 45 itidem per τ scriptum βλίτυρον, vel a blito facta derivatione, vel per onomatopoeiam ficto vocabulo, ut in τερέτισμα, ψίθυρος, et similibus. V. 29, vulg. γελῶ γελίσκω: quae lectio cum discrepet a regula quae v. 33, traditur, ego inde reposui τελῶ τελίσκω. V. 49, βαστάσαι ab Hesychio quoque usurpatur in expositione verbi βλιμάται, haud scio an in vexandi significatu. V. 55, post οἰέσθω rursum ellipsis coniunctionis ὡς seu ὅτι.

P. 202, v. 37, rursum imperfecta regulae citatio, ut supra 114, 49. V. 54, usitatius fere ἐπὶ τὸ ἄστυ, accus. casu. V. 57, etiamsi addito articulo legas, διὰ τὸ τῆς φωνῆς σημεῖον, tamen ne sic quidem satis plana redditur sententia. videtur porro id dicere, Apollinem tropice propterea βοηδρομιῶνα dictum, quia cum ante in cantu pariter et organis vox sonusque inconcinnam haberet tarditatem, Apollo sua inventione suavem ei celeritatem addiderit. qua de re infra quoque 205, 51. Praecedentia extant etiam apud Suidam.

P. 203, v. 6, ι post longi temporis vocalem ἀνεκφώνητον dicitur, quia per antecedentem ita eius sonus obscuratur, ut vix in pronunciando exaudiatur, quamobrem a Latinis quoque in nonnullis vocabulis saepe omittitur, ut in *Oda*, *herous*, *Herodes*, *Thracius*, quae Graeci diphthongis efferunt ᾠδή, ἡρῷος, Ἡρῴδης, Θρᾴκιος, et id genus alia. Pronunciari autem [illegible], cum alia declarant, tum diphthongi solutio poetica in ἀοιδή, ἡρώϊος, Θρηΐκιος. V. 24, convenientius βοηγίδας, nempe παρὰ τὸ βόας ἄγειν, *boum abactor*. V. 36, differentia ista legitur etiam in Ammonii Διαφοραῖς.

P. 204, v. 2, ad explendum choliambum post βολίτινον requiritur Ζῆνα, vel simile quid. Saturnum à Romanis *Stercutium* vocatum tradit Macrobius Saturn. lib. 1, c. 7, quod primus stercore foecunditatem agris comparaverit. V. 39, cum ἀπὸ κε habeat, legendum videtur ex praecedentibus, αὐτῷ ἑαυτῷ. V. 42, suspecta est locupletatoris fides, ut in aliis compluribus. nam βομβαύλιον Suidas cum Hesychio vocari tradit τὸν αὐλητήν: at τὸν βομβυλιὸν per iocum a comico dici βομβαύλιον: quod videlicet sua voce bombaulios tibicines quadantenus imitetur. V. 49, locus est decurtatus, petitus ex Apollonii Argon. lib. 2, v. 150. est enim poetae locus paulo prolixior.

P. 205, v. 2, pro βομβολιός in vasis quoque significatione βομβυλιός scriptum apud Hesychium et Athenaeum. V. 12, βορᾶς nom. casu accipiendum, ut v. 7, contracte videlicet ex βορέας. V. 54, in vulg. ed. Apollonii Argon. l. 2, v. 679, legitur, βοτρυόεντες, et ἐπερρώοντο: et v. 58, apud Dionys. in Περιηγήσει, foem. gen. Τῇ δ' ἐπὶ —. V. 52, κτεῖν depravatione haud carere videtur.

P. 206, v. 4, Βόττονος pro penultima correpta mox eandem productam habet v. 7, etiam in superiorib. ed. V. 17, φροντήματα excusari aliquo modo potest, ut signif. *quae cogitantur et curantur a virginibus*; seu, *quib. animo efferuntur et finguntur virgines*: videtur tamen verius esse φορήματα, *gestamina*. V. 24, βούβοσις accipi posset etiam pro *boum pabulo*, vel *boum pascuis*,

ut *βοόστασις* pro *boum ſtabulo.* itemque ſeq. v. legi poteſt *κώμη τις Αἰγύπτου, vicus quidam Aegypti.* V. 28, vulg. *τοῦ-νειοῦ*: parum apte. V. 37, uſitatius *Βουβαστῖτις πόλις*, et *Βουβαστίτης νομός*, apud Stephanum Byz. atque alios. V. 38, *βούβοτος* paſſive potius ſignificat. ut *ἱππόβοτος, μηλόβοτος, αἰγόβοτος, deſtinatus paſcendis bobus, equis, ovibus, capris.*

P. 207, v. 1, poteſt etiam ſublata diſtinctione legi *οἷον βουβὼν, ceu bubo, bubonis in morem.* V. 9, locus interpolatus ex Il. ν. V. 18, in vulg. duplex eſt lectio, *γενέσθαι* et *παραγενέσθαι.* V. 30, vulg. *Μέναδρος*, perperam. eſt enim Nicandri locus initio Theriacῶn, ubi etiam *ὀχριτύπος*, accentu in penultima. V. 36, Nicandri locus cum ſuo comitatu in *Βούκερας* collocandus erat v. 10 poſt *Διότιμος.* In eodem loco pro *χιληγόνου* v. 38, vulg. ed. habet *σιτηγόνου.* V. 40, rectius *βούκερας*, ut *αἰγόκερας*: atque ita etiam Heſych. V. 47, vulg. *Καλλίμαχος*, nom. caſu, ſtructura luxata. Si quis etiam paulo ante malit *τοῦ α Αἰτίων*, ut alibi, parum, meo quidem iudicio, erraverit. V. 49, verior lectio *Φίλωνος περὶ πόλεων.* ſic enim a Stephano Byz. citatur [illegible] ut *Πολύϊδος* ſit genitivus pro *Πολυΐδου* ſeu *Πολυΐδου.*

P. 208, v. 6, *Βουὸα* ſeu *Βουὸα* Laconice dicitur, aſpiratione pro σ inſerta, ut clarius infra docetur 391, 19. Sic et *πᾶα* pro *πᾶσα* 616, 37: *ὀλίος* pro *ὀλίγος* 621, 51. V. 27, legi poſſet etiam *κατούλωσις.* V. 41, et metrum et conſtructio luxata. V. 51, duplicis lectionis ſunt veſtigia, *τριπρόσωπός ἐστι*, et *τρίτου προσώπου ἐστί.*

P. 209, v. 1, etiam *ἀποκοπῇ* legi poteſt, caſu dativo. V. 32, verius eſſe videtur *παρὰ Αἰγυπτίοις, apud Aegyptios.* nam *αἶγα* [illegible] V. 41, apud Callim. in [illegible] ad 102 verſum hymni *εἰς Δῆλον*, pro noſtris *ᾤκισεν Ἐξάδιος*, legitur *ᾤκησε Δεξάμενος, habitavit Dexamenus*; ut ſcilicet mox v. 44. [illegible] Apollodorus lib. 2. Deinde pro *Οἰκιάδαο* in Callimachi ed. eſt *Οἰνειάδαο*: melius. V. 49, Latini ſermonis ratio poſtulat *βοῦστα*, non *βοῦτα*: eaque ab urendo denominata, quaſi bene uſta, ut Pompeio Feſto placet. V. 55, legi poteſt etiam *τῆς ἱερωσύνης*, indefinito in articulum mutato.

P. 210, v. 1, de patronymicis etiam ſupra 165, 39. V. 7, pro *ος* legendum vel *ιος*, vel *ος καθαρόν.* V. 10, *εἶχεν εἶναι* pro *ὤφειλεν εἶναι* uſurpatur etiam in ſequentibus aliquoties, ut 226, 42: 312, 5: 585, 9, et alibi. V. 22, deeſt praecepti membrum; hoc fere modo: *ἐνιάκις δὲ καὶ προστιθέασι τὸ α, οἷον Τελαμωνιάδης ἀντὶ τοῦ Τελαμωνίδης.* V. 19, melius ex Apollonio reponemus, *Βουτύπος οἷα πόδεσσι τανύσατο.* exſtat autem locus Argonaut. libro 2, verſ. 91. V. 38, *δίκην*, ſi genuina eſt auctoris ſcriptura, [illegible] videtur. ſed mendi ſuſpectus locus. V. 52, rurſum imperfecta regulae citatio, ut ſupra 114, 49. V. 55, in additamento et tautologia eſt, et falſitas, ut patet ex ſequentib.

P. 211, v. 2, rectius forſan *βραβεῖαι*, foem. genere. V. 5, apud Theocritum Idyllio 7, Dorico more ſcriptum *ἐρατός. βράβηλα* porro per η legitur etiam apud Euſtathium ac Suidam: apud Athenaeum vero et Heſychium *βράβυλα*, ſicut etiam apud [illegible] V. 6, [illegible] Suidas et Athenaeus [illegible] *μάλουα*: ut in *βάδουα* librarios deceperit ſimilitudo characterum μ et υ. paſſim enim υ pro β in mſ. viſitur. V. 10, incluſum *μάδουα*, ex Athenaeo et Suida aſcitum eſt. iidem etiam plenius *οἱονεὶ μαλόδουα.* V. 18, *βραχύτητος* vocabulum non male ad etymologiam quadrat. alioqui convenientius pene *τραχύτητος*, ſeu *βαρύτητος*, ut v. 22. V. 49, durius loquendi genus. uſitatius, *ὀνοματοποιΐαν ἡ λέξις ἔχει*: vel, *ὀνοματοποιΐα λέξεώς ἐστι*, ut verſu 54: vel, *ὠνοματοπεποίηται ἡ λέξις*, ut v. 16. Sequens locus reſtitutus ex Il. μ'. V. 53, incluſum illud commation, *βράχεν ὕδατα*, additum ex Euſtathio 1212, 26.

P. 212, v. 7, cum *εἴπῃ* ſubaudiendum *ὁ τεχνικός*, vel indefinitum *τὶς* V. 14, notanda variatio in *βρεγμός* et *βρεχμός.* V. 32, pro *Βρέντιον* Stephanus Byz. habet *Βρέττιον.* Apud eundem ſequentia leguntur plenius, hoc modo, *ταύτην Ἕλληνες, οἱ δὲ Βρεττανίδα καλοῦσι.* Rurſum pro *Βρέντιοι*, v. 53, apud eundem legitur *Βρέττιοι*, ut apud Latinos quoque *Brutti.* Urbs Bruttiorum eidem Stephano *Βρέττος* eſt; et regio, *Βρεττία.* *Brenta* vero hac aetate nominatur fluvius Patavium praelabens. V. 43, forſan auctor ſcripſit *βρενθίδα τὴν θρίδακα*: aut *βρένθικα*, ut apud Heſychium eſt, *βρένθιξ, θριδακίνη Κύπριοι.* V. 45, pro *διότι* haud ſcio an verius aliquis *Διογένης* repoſuerit. Seq. v. diſiunctivo legendum videtur *φῦκος ἢ ἄγχουσαν.* V. 47, rectius *βρένθον*, ut v. 27, necnon apud Heſych. et Suid. V. 48, *μεγαλοφρονεῖ* agnoſcit etiam Heſych. et Suidas. alioqui maluerit fortaſſe aliquis *μεγαλοφωνεῖ, magna voce detonat ut βρένθος avis.*

P. 213, v. 7, rectius *ἀπὸ τοῦ Βρέττιος ἐθνικοῦ*: vel, *ἀπὸ τοῦ τῶν Βρεττίων ἔθνους*: ut Latini quoque *Bruttiam picem* a Bruttiorum gente nominant. V. 10, in vulg. indicia ſunt duplicis lectionis, *τοῦ Βριαρεύς*, et *τούτου τοῦ Βρ.* V. 37, convenientius fere foemininum *μαντευομένη.* V. 47, *βριμώση* vereor ne per librarios decurtatum ſit ex *βριμαινομένη*, vel *βριμωμένη* aut *βριμουμένη.* [illegible] Heſych. et Suidas, atque adeo et noſter hoc ipſo loco. V. 51, poſt *Ἑρμῆν* deſideratur *φασίν*, aut ſimile quid.

P. 214, v. 1, mutilatus eſt locus; ac talis quaepiam requiri videtur lectio, *ὑπέδειξαν Ἀρισταίῳ. ἢ παρὰ τὸ βρίζειν τὸ τρέφειν, ὅτι τὸν Δία ἔθρεψαν διὰ τῆς ἀμβρ.* cuius fabulae mentio infra in *Γεραιστιάδες*, 227, 39. V. 6, verius pene *βρίθειν.* V. 7, vulg. [illegible] Stephanus Byzant. V. 9, rectius *Βριλησσός*, gemino σσ, [illegible] gemino ττ, ut ſupra 119, 25. V. 27, requiritur potius activum 12 [illegible] Antoninus Liberalis [illegible] Carmen. V. 36, *πυρὸς* gloſſema videtur eſſe. eo certe ſublato recte conſtat metrum. V. 55, congruentius pene, *εἰσὶ δὲ συνώνυμα* —.

P. 215, v. 3, incluſa exempla non quadrant ad regulam: deinde pro [illegible] legendum potius *φιλογαμικός*, idque ipſum cum ſuo ſimplici collocandum in ſequenti membro poſt *φιλοβρωτός.* V. 7, vulg. *ἀγαπλειής*: quod nullo modo huc quadrat. immo et tolli hoc commation poteſt; quippe quod fuſius infra explicetur v. 22. V. 26, *βρόχθος* ſcribendum eſſe pro vulg. *βρόχος*, declarat v. 51. V. 30, melius fere, *ἐνθεν καὶ βραγχίαν.* Seq. v. ſupervacua eſt praepoſitio *ἐν.* V. 39. cum *γεννηθεὶς* ſubaudiendum ex praecedentibus *ὁ βροτὸς*, id eſt *ὁ ἄνθρωπος.*

P. 216, v. 15, legi etiam poteſt *παρὰ τὸ βορά.* V. 19, vulg. *μετὰ φόβου*, nihil ad rem. *ψόφου* ſcribendum eſſe patet e pag. praeced. v. 46. V. 39, in *βυβλίον* et *βυβλίον* variant etiam ſuperiores editiones. V. 46, aptius aliquanto *βεβυσμένως*, adverbialiter; idque diſtinctione ſeiunctum a praecedenti commate. V. 49, pro *βυθὶς* rectius legemus *βυθός*, ut pag. ſeq. v. 17. V. 53, in *βύζω* eſt onomatopoeia, ſicut in *τρύζω, σίζω, κλώζω*, et ſimilibus imitativis.

P. 217, v. 13, pro *βῶ* in vulg. eſt *βίω*: quod characteriſtica littera plane diſcrepat a nomine *βῶλος.* itaque vel *βῶ* vel *βόω* ſcribendum eſt: de quorum priore [illegible] pagina ſeq. v. 50 et 52: pro poſteriore vero magis uſurpatur derivatum *βόσκω.* V. 30, poſſeſſivum *Βυζάντειος* agnoſcit etiam Stephanus: et *Βυζάντειαν, τὴν χώραν.* V. 45, infinitivum ſequitur nominativus; quia idem caſus antecedit.

P. 218, v. 4, poteſt etiam mutato caſu legi, *ὠφελείας τινὸς* —. V. 22, haud ſcio an verius *ἐνικρύπτουσι*, compoſite. nam alioqui per anaſtrophen *ἔνι* ſcribendum fuerit, ut ſupra 125, 36: et 187, 2. V. 30, Ariſtophanis locus plenius ab Athenaeo citatur lib. 7, hoc modo, — *ἀλλ' ἔχουσα γαστέρα Μεστὴν βόακων, ἀπεβάδιζον οἴκαδε* —. Ex eodem Athenaeo interpolata ſunt etiam ſequentia. exſtat autem locus lib. 7, 114, 11. V. 38, formatio verbi *βωστρῶ*, cum ſuo comitatu, repetitur infra in *ἐλαστρῶ*, 325, 36: ſed cum aliqua variatione.

P. 219, v. 23, in *γαγγαμεύς τις*, veſtigia ſunt duplicis ſcripturae, *γαγγαμεύς*, et *γαγγαμευτής.* nam *τις* ab hoc loco alienum eſt. mallem igitur, *καὶ γαγγαμεύς, ἢ γαγγαμευτής. ὁ τῇ γαγγ.* V. 52, convenientius fere *ὑφεσταμένη, quae ſubſedit, ſedata et tranquilla.*

P. 220, v. 56, vulg. *ἐπὶ τοὺς γάμους*, accuſ. caſu. ego dativum malim, ut v. 51, et alibi. V. [illegible] *τοῖς δημόταις θεοῖς*, vel *τοῖς ἐν τῷ δήμῳ θεοῖς*, ut 221, 4.

P. 221, v. 7, plenior lectio foret, *κατὰ συγκοπὴν τοῦ η, καὶ πλεονασμὸν τοῦ β*: cuius generis exempla notata in Indice. V. 19, vulg. *γενομένην*: mihi praeſens *γινομένην* viſum eſt magis conſentaneum. V. 28, convenientius fere, *ᾤκισαν τὴν ἐπὶ πεδίου* (vel [illegible]) [illegible] V. 47, [illegible] legitur etiam apud [illegible] Suidam diſtinctius, *πλοῖόν τι φορτηγὸν Φοινικικόν, navigium onerarium Punicum.* V. 51, rectius *Νύμφης*, (ut *Δάφνης*) apud Athenaeum. Stephanus Byz. et Suidas, [illegible] 213, 9. V. 49, lego *ἔντερον γῆς*, ut Latini quoque lumbricos vocant *inteſtina terrae.* V. 53, rectius *γάστριδες*, ut apud Suidam, et apud noſtrum pag. ſeq. v. 3. nam *γαστρίδες* foeminini generis terminationem habet. Sic v. 57, melius *γεννηθεῖσα*, uno ν, ut infra 225, 16.

P. 222, v. 15, τοῖς οὖσι dicere videtur *iis quae in hac vita quotidie obverſantur*, τοῖς ἑκάστοτε γινομένοις. V. 33, rectius τεθαρσυμμένοις, gemino μ; ut 754, 50: 798, 19.

P. 223, v. 16, coniuncte quoque legi poteſt περιδείρεα, quae et περιδέραια, *ornamenta collo circumponi ſolita*. V. 17, ſi παρὰ τὸ δεῖν facta eſt derivatio, ſcribendum fuerit γαιοδέται. nam γαιοδόται ſunt οἱ διδόντες τὴν γῆν, *qui ſuam ſingulis terrae portionem tribuunt*. reperitur et γεωδαῖται et γεωδαισία: nempe παρὰ τὸ δαῖσαι τὸ μερίσαι. V. 20, pro καὶ σπάρτα convenientius fere legerimus τὰ σπάρτα. coniunctioni enim parum aptus hic locus eſt. V. 26, incluſum οἱ abeſt a vulg. editionibus: et pro verbo τάττεσθαι in eisdem eſt tantum articulus τά: ac rurſum mox vitioſa diviſione, καλοῦσι νύσσους. noſtrum τάττεσθαι cum alibi paſſim ita uſurpatur, tum 218, 17: 220, 28: 238, 8: 242, 33, 37: et φασὶν frequentiſſime ſubaudiendum relinquitur, ut et pag. ſeq. v. 51. at Ῥωμαῖοι tropice pro οἱ τῶν Ῥωμαϊκῶν συγγραφεῖς, *rerum Romanarum ſcriptores*, ut Polybius, Plutarchus, Appianus, qui eo vocabulo ſunt uſi. V. 34, ſi legamus καλῶν ἔρωτι: et ſeq. v., ἦχι γέγεια, ſat bene conſtabit ſententia. ἦχι autem pro ἡ notatum ſupra 169, 30: et rurſum infra 416, 12. V. 39. de γεγάασι melius paulo poſt praecipitur v. 49. in γεγαυῖα. Seq. v. ad ſignificationem τοῦ κατοικεῖν melius quadrat ἐγγεγάασιν et ἐγγεγένηνται. nam ἐκγεγαέναι potius natum ſeu ortum eſſe denotat. V. 57, melius et clarius, μεταποιοῦσιν εἰς ωσα, ut praeced. v. ἔχουσι διὰ τοῦ νια.

P. 224, v. 3, γέγηνα potius a γαίνω quam a γένω aut γενῶ deducendum fuerit, ut κέχηνα, πέφηνα, et ſimilia. itaque magis conſentanea eſt formatio quae pag. praeced. traditur v. 49. V. 15, aptius ferme, ἀφιέναι τὴν φωνὴν, *emittere vocem*. itemque v. 35, congruentius poſitivum καταγέλαστος. V. 46, in ſuperiorib. ed. ſunt etiam alterius ſcripturae veſtigia, nempe ἴδωμεν, *videamus*. mihi vulgata Homeri lectio viſa eſt magis conſentanea, Odyſſ. ϑ.

P. 225, v. 6, Γελαῖος agnoſcit ac probat etiam Stephanus Byzantius: apud Herodotum lib. 7, Γελῷος eſt, itemque alibi. V. 7, συστολὴ pro συγκοπὴ poſita. eſt autem eiusmodi ſyncope notata etiam ſupra 132, 37: et infra 230, 50. V. 17, pro γινῶ rectius γενῶ legemus, ut v. 23, 26: et v. 28, γενέσεως per epſilon, ut γενέσια v. 30: et v. 38, κατὰ ταὐτὸ, *uno eodemque tempore*. V. 46, in vulg. ed. ſunt etiam alterius ſcripturae indicia, περιεκάθητο τοὺς Ῥωμαίους: ego Michaelis Apoſtolii collectanea mſ. ſequi malui: in quibus etiam mox v. 48, σθαβηνίας, et σθάβοι: et v. 51, οἱ ἐθνικοί. Λογγίβαρδοι vero itidem apud Suidam, et infra 130, 19. V. 56, incluſa iſta, γένυς δὲ, in vulg. ed. omiſſa, petita ſunt ex ſequentibus.

P. 226, v. 13, γενῆται ſcripſi uno ν, quoniam παρὰ τὸ γένος innuitur facta derivatio. in vulg. ed. γεννῆται ter ſcriptum duplici νν, et rurſum infra 629, 22: itemque apud Suidam: quae ſcriptura ſi vera eſt, deductum erit vocabulum παρὰ τὴν γένναν. V. 34, videtur legiſſe noſter, Γήραϊ δὴ ποτε λυγρὰ πεπονθότες: ſed in vulg. Homeri editionib. eſt, Γήραϊ δὴ πολέμοιο πεπαυμένοι. qui locus mihi ab Henr. Stephano indicatus eſt. V. 38, ſuſpicetur aliquis, auctorem ſcripſiſſe potius Πέτρων Πέτρωνος. V. 42, εἶχε pro ὤφειλε notatum etiam ſupra, 210, 10.

P. 227, v. 1, in commatio illo, καὶ Ἀμμώνιος, captata eſt brevitas. vult enim dicere, καὶ Ἄμμων, ἀμμώνιος. cuiusmodi brachylogiae uſurpatae etiam alibi. V. 4, incluſum ὡς in vulg. ed. deeſt. V. 9, rectius πράγματα, plurali numero. V. 18, πεσσέμεν ſcribendum gemino σσ, ut Il. β', Αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ γέρα πεσσέμεν: itemque infra 666, 8. ad verbum, *munera concoquere*. V. 41, nota Γεραιστός, et mox v. 46, Γεραστός, absque diphthongo; immo etiam v. 43: diſerte παρὰ τὸ γεράζω priorem ſcripturam per αι diphthongum agnoſcit Stephanus Byz. itidemque Apollonius Argon. lib. 3, v. 1242, δενδρήεντα Γεραιστόν.

P. 228, v. 5, locus ita quodammodo expleri poteſt, ὑποκριτὴς ἢ τραγῳδὸς σῶμα ἥρπαξε. ſed parum ſanus videtur locus, et participium ἐσκευασμένος e praecedenti membro repetitum eſſe haud abs re ſuſpicetur quispiam. Pollux lib. 4, c. 19, in theatri partium catalogo, γέρανον eſſe dicit μηχάνημά τι ἐκ μετεώρου καταφερόμενον ἐφ' ἁρπαγῇ σώματος, *machinamentum quod e ſublimi demittitur ad rapiendum corpus aliquod*: cuiusmodi machina uſam eſſe ait Auroram ad rapiendum corpus Memnonis. V. 11, Homeri locus interpolatus ex Il. ϑ'. V. 15, vulg. νεώτατα ἔσκον. noſtra lectio νεώτατος ἔσκεν, petita ex mſ. collectaneis Apoſtolii. V. 22, θηίδων νυμφῶν ſuſpectum eſt, et incertum, quid reponendum ſit, νηΐδων, νηρηίδων, νησηίδων, an aliud eiusmodi. V. 26, verius fortaſſe ἐκάλεσε, eadem relatione qua proxime antecedens προσέφυγε. alioqui extrinſecus ſubaudiendum οἱ ἀπόγονοι, vel ſimile quid. V. 27, vulg. ἔντροφον ὕλην, ſtructura minus congruente. V. 30, ἐξηραμένον eſt ut τεθαρσυμένος 222, 33: contra normam omiſſa characteriſtica. in talibus enim vel geminatur μ, vel prioris μ vicem ſubit σ, ut in λελαμπρυσμένος 223, 42. V. 48, δέῤῥα ſic excuſari poteſt ut δέῤῥεις. ſed videtur tamen auctor potius γέῤῥα ſcripſiſſe, ut eſt apud Harpocr. et Suidam. V. 51, vulg. ἀπὸ σταυροῦ: perperam. ſenſus enim requirit ἐπὶ —, ut cum alibi paſſim, tum 225, 15.

P. 229, v. 7, κάτεισι pro κατίασι, *deſcendunt*. Seq. v. κατὰ τὸν τόπον ſignificat *pro loco, ubi locus id requirit*. nec opus eſt legere κατὰ ποταμούς: quia etiam aliis in locis, non tantum in fluminibus, exſtruuntur pontes. V. 17, μείνω μενῶ uſitatum non eſt: melius τείνω τενῶ. V. 21, in εἶναι duplicis lectionis ſunt veſtigia, nempe φαίνει et ἐστί: apud Harpocrationem, Heſychium, et Suidam, eſt ellipſis verbi, et absque diphthongo proparoxytonως ſcriptum γεωφάνιον. V. 25, γεύλοφα, ſi mendo caret, Dorice uſurpatum intelligetur pro γεόλοφα, ut θευμορίη pro θεομορία. alioqui et γεήλοφα legi poſſet. V. 43, γειόμορος et γειομόρος accentu variant etiam in vulg. ed. forſan quia et active et paſſive pro loco accipi vox poteſt. Doricum γάμοροι apud Heſychium bis proparoxytonως ſcribitur; cui ſcilicet ſua obtigit agri portio: ut γειομόρος active, qui terram ſcindit, ut γειοτόμος, γειοπόνος, et ſimilia. Apollon. Argonaut. 4, v. 1453, γειομόροι μύρμηκες: et Argon. 1, v. 687, γειοτόμον ἄροτρον. V. 47, γῆν duali ac plurali numero carere ait, quoniam una tantum tellus eſt. at quia multae eius portiones, propterea ſupra 43, 54, dicit, τὰς ἑαυτῶν γᾶς ἐγεωμέτρουν, *terras ſuas metiebantur*. V. 53, vulg. Homeri ed. ἀμφοτέρους, Odyſſ. σ'. 13

P. 230, de Atticiſmo η pro ει actum etiam ſupra 166, 35.

P. 231, v. 2, verius fortaſſe οἰκίοισι, *aedibus*: et ſeq. v. Ξενοφάνης. Xenophontis enim nihil exſtat emmetron. V. 19, pro Λυκία apud Euſtath. eſt Λυκαονία, ut Hoeſchelius noſter obſervavit. V. 22, rurſus εἶναι pro ἰέναι, ut ſupra 229, 7. V. 53, rectius, διὰ τοῦ θω, expuncto penultimo ε, ut ſatis declarant ſequentia. V. 56, a σέβω apud Heſychium eſt σέψασθαι, et paſſ. σεφθῆναι.

P. 232, v. 4, mutila eſt et ſtructura et ſententia: explebitur, ſi legamus, καὶ ἐν οἷς ἡ πέμπτη. ſenſus enim eſt, eandem rationem eſſe in iis etiam, in quibus quinta barytonorum coniugatio primam ſyllabam duplicat. alioqui et ita legi poſſet, καὶ ἐν τῇ πέμπτῃ συζυγίᾳ τῶν βαρυτ. ὅσα τὴν πρώτ. V. 11, ante ποιοῦσι deeſt relativum ἃ, *quae*. aut pro ποιοῦσι reponendum participium ποιοῦντα. V. 17, ὄρσε ſuſpectum eſt. verius vel ὄρσαι, vel ὄρσεο: quorum utrumque apud Heſychium. Sed et ὄρσευ Dorico more uſurpatum Il. τ', Ἀλλ' ὄρσευ πόλεμόνδε. Sequens hemiſtichium mutilatum eſt. metrum enim poſtulat Ἄξετε δὲ Πρ. ut infra in Λεύσσετε 562, 8. ex Il. γ'. V. 21, particula καὶ videtur innuere alteram regulae partem, ut infra 253, 45. ut hic finis regulae ſit, quemadmodum tantum initium ponitur 114, 49. V. 26, deeſt forſan οἷον. deinde diphthongως ſcribenda videntur ſequentia, γείνομαι, ἐγεινόμην, καὶ ἐγεινάμην. in ἐγεινάμην ſane diphthongum poſtulat regula, ut in ἐνειμάμην, ἐδειμάμην, et ſimilibus. V. 27, nota ἐπὶ τὸ, accuſ. caſu: et mox ſeq. v. ἐπὶ τοῦ — caſu genitivo: quae poſterior ſtructura eſt uſitatior.

P. 233, v. 5, γλαρίς legitur etiam apud Heſychium, et in Apoſtolii collectaneis mſſ. alioqui maluerit fortaſſe aliquis γλαφίς. ut 235, 10. V. 12, vulg. ὀξυπίτατον: quod nec ad etymon nec ad hiſtoriae veritatem quadrat. V. 28, pro ἀρχαῖοι haud ſcio an verius Ἀθηναῖοι legerimus. Rurſus vulg. v. 35, Γλαυκοποίου, quaſi παρὰ τὸ ποιεῖν: quum vel Γλαυκοπίου vel Γλαυκωπίου requiratur, παρὰ τοὺς ὦπας ſeu τὸ ὀπτέσθαι. V. 49, pro ῥῆμα, melius fere quadrat ῥηματικὸν, *verbale*. Seq. v. vulg. γεγλυμμένη, minus congruenter ad originem et rationem vocabuli. V. 52, talis quaepiam requiritur lectio, παρὰ τὸ γλάφω τὸ γλύφω, γλάφος, ὡς θρύπτω, τρύφος. ſic enim et praecedentia et ſequentia cohaerebunt melius.

P. 234, v. 23, Γλίαρχος ſuſpectum eſt. apud Stephanum Byz. eſt, ἀπὸ Γλίσωνος, ἢ ἀπὸ Γλίσαντος. itidemque apud Euſtathium. alioqui ut a κυπάρισσος denominatus Κυπαρισσήεις, ita et Γλισσάεις Dorico more παρὰ τὸν γλισσὸν ſeu γλιττὸν, id eſt παρὰ τὸν ῥύπον, derivari poſſet. de cuiusmodi nominum cauſis etiam ſupra 64, 6: et infra 327, 33. V. 26, γλιχύτης procul dubio corruptum eſt, nimirum ex adiectivo γλίσχρος (v. 33) et ſubſtantivo γλισχρότης. V. 41, etſi γλιῶδες verum eſt; melius tamen huc quadrat γλοιῶδες, per diphthongum: et mox fortaſſe auctor ſcripſit γλοιτοί. V. 54, pro τριγενέσι ſupra diviſe ſcriptum τρισὶ γένεσι, 227, 25.

P. 255, v. 13, duplicis lectionis sunt indicia, Λαϊνέαισι χαλκὸς ἐπὶ — et, Λαϊνέαις χάλκειος ἐπὶ —, ut vel antecedat vel sequatur κέων aut aliud continuo substantivum.

P. 256, v. 1, locus restitutus ex Odyss. σ'. V. 4, aptius κέκλαυται vel κέκλαυσται, tertia persona, ut γέγναπται versu praecedenti. V. 14, usitatius, ὑπὸ συγκοπὴν ἀχθὲν: quod mox brevius dicit κατὰ συγκοπὴν, v. 22: ἐν συγκοπῇ, v. 32: et συγκοπῇ, v. 34. ... iugum cogere, et Sub iugum redigere. V. 46, ὅσον recte habet: sed elegans tamen et ea scriptura, quae est in Apostolii mss. collectaneis, ὁπόσων, numero plurali, casu genitivo. V. 55, pro μέσος haud scio an verius γένος legerimus.

P. 257, v. 2, γνωμοτυπία Hesychio est γνωμολογία ἀκριβής. V. 4, vulg. ὠνήτω et ὠνήσιμος, ω pro ο: quae non agnoscunt lexicographi. V. 9, locus restitutus ex Il. η'. V. 16, παθητικῶν generalius capiendum, subintellecto etiam τῶν μέσων genere: (ut 754, 21) et v. 31, οὕτως pro ὡσαύτως.

P. 258, v. 16, rectius γουνῶν, accentu in ultima, ut singulari numero γουνός, more monosyllaborum nominum. V. 41, haud scio an rectius βορβορώδης. V. 45, τοῖσον alibi non inveni. itaque suspicor, verius esse γοῖσον, quod Hesychius μέλαν exponit. inde sane γοισοῦσθαι 257, 51.

P. 259, [v. 34, κηδεμόνος suspectum est: nec enim nom. casu accipi debere videtur, ut ἡγεμονός, φύλακος, et similia e genitivo in nominativum tralata. malet fortasse aliquis κηδεμόνας: aut maiori mutatione, κῶλα μόνος: ut sit, *rodebat membra solus. Ex Addendis.*] V. 35, posterior lectio supra exstat 219, 29. V. 40, παρὰ Ῥωμαίοις cum dicit, respicit Latinum *crassus.*

P. 240, v. 13, vulg. γραῖς γραῖδος γραΐδιον, absque diphthongo. ... si enim primum ... fit, deinde contractio α et ι, oportet ut duo sint ιι; alterum, in diphthongo αι; alterum, extra illam diphthongum, sicut in Ἀχαιΐς, Ἀχαιΐνη, et similibus. Perperam etiam seq. v. vulg. συνθέσει pro συναιρέσει, ut v. 11. V. 37, verior altera etymologia v. 46. V. 47, pro διαγράψασθαι supra est διαγλάψας, 233, 42: rectius διαγλάψασ᾽. est enim foeminini generis participium, ut testatur Eustathius 178, 36: ex Odyssea.

P. 241, v. 12, Ἀντιφάρμακα dicit quae alibi Ἀλεξιφάρμακα: recte utrumque. est autem locus quem innuit hic, de lacte, — φιαρὴν δὲ ποτοῦ ἀποαίνυσο γρηῦν. V. 23, τὸ γρίπον neutro genere, ut paulo post v. 36, τὸ γρῖφον: quae alioqui masculina terminatione usurpari solent. V. 48, haud scio an verius δρομαῖος ὄνος. V. 50, duplicis scripturae indicia sunt, συνελίσσοντα et συναλίζοντα. melius tamen huc quadrare videntur passiva, συνελισσόμενα et συναλιζόμενα. V. 57, videtur velle dicere, ὡς εἶναι τὰ γέροντα, γέρυνα. In sequenti γέρυνος γρυνός, est primum syn... ... qualis in δέρος δορός. γέννος γρυνός.

P. 242, v. 9, procul dubio verius est συγκάμπτεσθαι: et mox ῥυσοῦσθαι seu ῥυσσοῦσθαι: illud, e sequenti; hoc, e praecedenti versu liquet. V. 16, forsan coniuncte τὸ κατὰ τὸ κοῖλον τοῦ ὕδωρ—. V. 53, locus restitutus ex Il. ε'.

P. 243, v. 6, melius conveniunt φανερὸν καὶ δεδημωμένον, ut infra 516, 5: sed retineri tamen et vulgatum δεδαμασμένον potest: ut duae hic significationes accipiantur, et propria videlicet, et metaphorica. V. 20, ἐκτεταμένον ἔχουσι: subaudiendum ex praecedentibus τὸ υ. V. 22, pro Φύνη rectius (opinor) Φρύνη legerimus. V. 24, ... Φερεκράτης pro Φερεκράτει. Seq. v. melius constabit iambus, si καὶ post ἐστὶ tollatur. V. 30, Θρᾷξ infra foeminina ..., Θρᾷσσα, et Attice Θρᾷττα, Ionice Θρῆσσα, 454, 21.

P. 244, v. 5, vulg. τὰ ὕλη: quod quid sibi velit, nescio. nostrum ἴλη petitum e communi notitia. V. 31, melius, ἐκ τοῦ δαΐς, καὶ δάς κατὰ συναίρεσιν. ut enim synaeresis fiat, oportet divisas esse syllabas. deinde ex gravi et acuta non circumflexa fit syllaba, sed acuta, ut in ἑσταὸς ἑστώς, et similibus, infra in κεκοτηότα 509, 57. Itidem et v. 51, δαΐς καὶ δάς. Ibidem mox vulg. ἐστὶν ... Forsan et πάλιν malit aliquis pro seq. πάλιν, ut significet, *Tuum officium est, ut fax ...* ... Rursum pro monosyllabo δαΐς v. 55, ...

P. 245, v. 2, κατὰ συγκοπὴν eodem plane modo usurpatum etiam pag. seq. v. 3. sed magis proprium κατ᾽ ἀποκοπὴν, v. 55. V. 16, duplicis lectionis sunt vestigia: vel, παρὰ τὸ δαῶ τὸ μανθάνω, δαΐζω, δαΐσω: (ita videlicet ut ex κνῶ κνίζω κνίσω) vel, παρὰ τὸ δαίω τὸ μανθάνω, δαίσω, facta nimirum diphthongi dialysi. vel potius δαήσω legendum et hic, et v. 21. ut in δαΐφρων sit τροπὴ τοῦ η εἰς ι, qualis ibidem in εἰλίπους, οἰδίπους, ἁμαρτίνους et similibus est, nimirum η futuri verso in ι. V. 22, sensus postulat, τῆς διὰ, σημαινούσης ἐπίτασιν, ut cum alibi tum 407, 17. V. 37, rursum ἔνθα pro ἐν Θηριακοῖς, ut supra 137, 41. exstat enim locus Nicandri Theriacῶn v. 282: ubi finis metri est in vulg. ed. αὐτίκ᾽ ἐνίσπω.

P. 246, v. 3, de συγκοπῆς vocabulo dictum ad pag. praeced. v. 2. V. 6, fortasse legendum πολύδακρυς, ut praeced. v. ἀρίδακρυς. ... sublato finali ν. nisi forte δάκρυς malis, ut v. 8. V. 22, etiam ratio postulat, διὰ τὸ διδάξαι, διδακτύλους τινὰς ὄντας. V. 36, pro δαϊλὸς in vulg. est δαλλός, gemino λλ, ut θαλλός, parum apte. nobis patrocinantur quae mox sequuntur v. 38.

P. 247, v. 5, scribendum τῆς σει συλλαβῆς, ut 245, 2, τῆς δι συλλαβῆς, comprehensa etiam consonante σ; quam amanuensi oblitteravit finalis consonans praecedentis voculae τῆς. V. 7, Homeri locus est Il. ε': at ille v. 56, Odyss. ο'. V. 41, vulg. νόμισμα ὅ ἐστιν, structura plane depravata. nostra lectio petita ex Hesychio. V. 43, Callimachi versus a Natale Comite paulo integrius citantur Mythologiae lib. 3, c. 4, hoc modo;

> Τοὔνεκα καὶ νέκυες πορθμήϊον οὔτι φέρονται
> Μοῦνοι ἐπιπτολίων, ἐτιμὴ θυμιασίμεν αὐτοῖς·
> Ἀλλὰ κινοῖς στομάτεσσι νεὼς Ἀχερουσίδος ἴσι
> Βάθρον, καὶ δαιάκης ἐπιδεύεται οὔτις ἀπιών.

citantur autem ibi ex Callimachi Hecale: quae ubi ei visa sit et perlustrata, non addit. V. 48, legendum videtur τοῖς δανοῖς: itemque seq. v. δανοὶ γὰρ, nempe α e medio sublato. V. 54, vulg. ὅτι Ἀπαρκτίωνες. mihi articulus ὁ visus est convenientior. apud Suidam est, Τρύφων Ἀμμωνίου Ἀλεξανδρεύς.

P. 248, v. 20, aptius, ἐν τούτῳ τῷ χωρίῳ. V. 35, μάντις perperam a librario duplicatum videtur. verior lectio haec: καὶ Ἠτεῖος, ὁ πολίτης: — καὶ μάντις, μαντεῖος, ὁ Ἀπόλλων. porro gentile ἠτεῖος confirmatur rursum infra in ἠλεῖος, 426, 32. V. 53, post ἕλος distingui potest. nam σύνδενδρον expositio est nominis δάσκιον, *opacum.* opaca enim sunt loca densis arboribus con- 14 sita. V. 55, δασύς, si verum est et germanum, subaudit substantivum τόπος, χῶρος, vel simile quid. aut scribendum δάσος, ut infra 250, 3, et 249, 49.

P. 249, v. 1, vulg. δάξω, per ξ. ego δάζω malui, ut v. 3 et 39. V. 6, metrum requirit κόρυμβος, Κόρυβος, vel aliud eiusmodi. V. 42, δατητὴς legitur quidem apud Aristotelem in Atheniensium republica, teste Harpocratione ac Suida. sed hemistichium illud quod subiungitur, Τίν᾽ οἱ δατηταὶ, videtur potius Aristophanis esse, aut alius cuiuspiam comici. V. 46, διαιρετῆρες, si genuinum est, referendum ad δατηταὶ, v. 43: aut legendum δατητῆρες. Praecedenti v. pro δεδάστηται et δεδάτηται vulg. ed. habent δεδάται, perperam omissa tertia syllaba. ellipsis autem τοῦ σ notata etiam v. 40.

P. 250, v. 5, convenientius, ἢ διὰ τὸ διαυλίδα εἶναι: vel, ἡ διαυλίς τις οὖσα. V. 12, Homeri locus aliter infra exponitur 256, 22. V. 29, pro τελεστὸς perperam in vulg. scriptum τέλος. regula compositionis infra 547, 21: et compositio ipsa repetitur 616, 10. V. 36, Theocriti locus est Idyllio β, ubi Pharmaceutria dicit, — ἐγὼ δ᾽ ἐπὶ Δέλφιδι δάφναν Αἴθω· χ᾽ ὡς αὐτὰ λακεῖ μέγα καππυρίσασα, Οὕτω τοι καὶ Δέλφις ἐνὶ φλογὶ σάρκ᾽ ἀμαθύνοι. ut καππυρίσαι ibi sit *ignem concipere*, per syncopen pro καταπυρίσαι. scholiastes exponit πυρακτωθεῖσα.

P. 251, v. 29, rectius ὀρέγω, extrito ν. nam ab ὀρέγω ita sunt ὀρεγνύω et ὀρέγνυμι, ut ab οἴγω οἰγνύω οἴγνυμι.

P. 252, v. 5, convenientius τροφῆς, ut pag. praeced. v. 52. Seq. v. vulg. ed. τά τε πρόβατα: nihil ad rem. V. 8, locus restitutus ex Odyss. γ'. V. 50, in vacuo deest ἑρμηνεύεται. apud Suidam sine diphthongo, Δέσιος παρὰ Μακεδόσιν ὁ μὴν Ἰούνιος. eo autem mense frumenta pleraque omnia sunt adhuc in herba. cuiusmodi decurtatio infra quoque 524, 20. V. 57, aptius ad metrum, δέατ᾽ εἶναι, quod significat ἐφαίνετο, ἐδόκει, Hesychio teste. V. 55, rursum imperfecta regulae citatio, ut supra 114, 19.

P. 253, v. 1, pro δέδαια rectius δέδαα scribemus, ut declarant etiam sequentia. est utique id praeteritum e futuro a δαῶ. Seq. v. etiam περὶ scribi potest accentu consueto, relatione ad verbum, non ad nomen facta, ut supra 125, 50. V. 6, vulg. δεύσω, ut πλεύσω, ῥεύσω: sed nihil tale de verbo δίω tradunt grammatici ... V. ..., ... μεταγόμενα v. 15.

P. 254, v. 15, metrum poscit δεκάβοια. Pro δεκάδας v. 21, ... V. 34, ...

rum, e quo haec excerpta sunt. alioqui convenientius est plurale φασί. V. 46, vulg. παρατιθέμενον: mihi praepositio περὶ visa est magis consentanea, ut mox v. 51.

P. 255, v. 9, ut *Delphica laurus*, sic et *Delphicus tripus* adiective apud Latinos dicitur: at δέλφικα vel *Delphicum* absolute ac substantive pro Delphico tripode nusquam legere memini. V. 22, congruentius fere plurale ἱδρύσαντο. Assimilis prope historia est Pausaniae 329, 32. V. 26, aptius videtur, παρὰ τὸ δέω τὸ ζέω, id est, *a δέω significante ζέω*. V. 30, λέγει respicit τὸν Ζηνόδοτον v. 16. V. 36, vulg. ἐπὶ τοὺς δρῦς, depravato articulo pariter et praepositione.

P. 256, v. 22, Homeri locus iste aliter supra expositus 250, 33. clarius exemplum notatum ab Eustathio 760, 32, hoc, — οὐκέτι δήετε τέκμωρ Ἰλίου αἰπεινῆς. V. 24, nota rursum ἐπὶ τὸ — pro ἐπὶ τοῦ —. V. 33, nec προβάτιον, nec προβάτεον, ad rem propositam apte quadrare videtur potius scribendum προβάτερον: et consequenter addita copula, καὶ, οἷος, οἰότερον, ea συνεκδρομῆς forma, qua θηλύτεραι, ἀγρότεραι vel comparative quoque προβάτερος et οἰότερος, *qui magis ad ovis quam ad hominis ingenium ac mores accedit*. V. 35, rectius, ut videtur, πρόβατον, primitivum nempe praecedentis derivati προβάτερον. V. 37, haud scio an melius Δεξίου, barytonως. V. 41, aptius τοῦ δεξιοῦ ὤμου, vel τῶν δεξιῶν μερῶν.

P. 257, v. 6, commation illud, ἢ παρὰ τὸ ῥέειν τὴν ἐδωδήν, cum altero quod sequitur, perperam in vulg. ed. nomini δεκὰς assutum supra, 253, 54. V. 23, fortasse leg. αἱ ὀράσεις καὶ δέγματα καὶ δέξεις, ut v. 19. sed, ne quid dissimulem, est in ea lectione quaedam tautologia. V. 25, pro μέτρον analogia requirit μέρτρον, ut infra 581, 47. V. 43, aptius fere περιβέβληται: et seq. v. περιτεινόμενον: et v. 46 verius στέρφος, ut κάρφος, τεῖχος. melius etiam ἀνθρωπῆ, ut ἀλωπεκῆ, contractum ex έα, ut χρυσῆ, χαλκῆ. V. 47, sensus est, εἴρηται δὲ τὸ δέρμα οἱονεὶ τέρμα καὶ τέλος τοῦ σώμ. Et seq. v. παρεντεθέντος τοῦ ρ.

P. 258, v. 7, sensus est: regula postulabat δεσποστής, ut ἁρμοστής: sed una cum ecthlipsi τοῦ σ mutato etiam tono, factum δεσπότης, ut ἀρότης: quod clare infra docetur 781, 54. At vocativus δέσποτα v. 12, ut ἀκάκητα supra 44, 14. V. 13, in λέγει subaudiendus ὁ τεχνικός, vel alius a quo haec desumpta. V. 17, δεσμότης ferri potest, ut ἀγρότης: at v. 4 et 9 idem per omega scriptum, ut ἠπειρώτης, νησιώτης. V. 28, vulg. δυσαύχενες. nostrum δεσαύχενες poscit cum etymologia etiam alphabeti series, ac confirmat insuper Hesychii suffragium. V. 30, locus restitutus ex Il. λ': et v. 40, ex Il. β'. in priori omissa erat copulativa τε: in posteriori autem scriptum erat χρόνου pro χρυσοῦ, metro pariter et sententia corrupta. V. 46, mallem, Δευόμενον καὶ ἐνδευόμενον, χρήζοντα: vel geminata expositione, δεόμενον, χρήζοντα. Sic v. 52, melius ἔτι δὲ καὶ οἱ Αἰολεῖς — est enim mos hic Aeoliis cum Ionibus communis. Varini Cornucopiae non male sic ista effert: τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν, δεύοιντο· καὶ τροπῇ τοῦ ν εἰς α αἰολικῶς, ἢ μεταθέσει τοῦ ν εἰς α ἰακῶς, δευοίατο. mentio eius Aeolismi etiam infra 611, 51. Praeterea v. 51 melius πύθοιντο et πυθοίατο, ut patet ex 696, 21.

P. 259, v. 1, ait et δεῦρο scribi et δεύρω, sicut δύο et δύω pro numero binario. V. 15, potest etiam eodem casu legi, εἴδους παραγώγου, *speciei derivatae*, ut infra 268, 50: 269, 3. V. 31, cum istis φασὶν ὅτι, subaudiendum οὕτως ἐλέγετο, *aiunt ita nominatum fuisse, quia* —.

P. 260, v. 26, δείδιθι e δείδημι regulariter formari nequit: δείδιθι namque dicendum foret. videtur potius factus metaplasmus, et terminatio verborum in μι usurpata pro terminatione verborum in ω: nempe δείδιθι pro δείδιε: sicut πίθι pro πίε. at in ζῆθι et πλεῖθι, ascita est ea ipsa verborum in μι terminatio: quia ζῆ et πλεῖ minus belle sonant, 410, 41. vise et 520, 49: 671, 41: 698, 53. V. 41, ἀπόῤῥοια neutro genere accipiendum videtur: aut foeminino genere legendum ὁμοία. mentio istius ἀποῤῥοίας etiam supra; et rursum infra 295, 56: apud Clementem nostrum 20, 25. V. 49, vulg. τὰ, foem. genere: masculinum τὼ repositum ex Il. ι'. V. 57, δείκνυ utrobique per ει diphth. legitur etiam in vulg. ed. at verius esse videtur δείκνυ quod sequitur, sive praesens sit per apocopen, sive imperfectum per aphaeresin.

P. 261, v. 6, πολύανδρος pro πολυάνδριον videtur positum; pro eiusmodi videlicet sepulcro, in quod multa inferuntur virorum corpora. V. 19, vulg. ὑπὸ ζόφου, genit. casu; minus belle. V. 23, cum adverbiali genitivo δείλης, subauditur nom. χρόνος seu ὥρα: idque vel nom. casu, ut in seq. versu Homerico; vel dativo. ut hic. [illegible] Il. φ. V. 33, vulg. Hom. edit. Il. γ', ὥστ' ἀλκ... V. 44, [illegible] videtur, ἔστι δὲ γραμματικόν.

P. 262, v. 4, πόθ' an verum sit, dubito. nec ausim tamen πόδ' in eius locum substituere. V. 6, inclusa, suppleta sunt e superioribus 155, 24. V. 20, infra in σ, σπείους quidem rursus ratio redditur, sed locus non allegatur: qui quia hic nimis brevis est, reponi pro eo posset ex Odyss. ε', μυχῷ σπείους γλαφυροῖο: et paulo ante, περὶ σπείους γλαφυροῖο. V. 33, males fortasse δεινολόγος: sed prior scriptura mox rursum attingitur v. 49. at Δεινόλοχος proprium est nomen apud Suidam. V. 37, vulg. τὸ πόνος τὶς ὤν, omissa primori compositionis parte. V. 49, expositio illa τῆς κακὰ λοχούσης, innuit etiam alteram scripturam, δεινολόχης.

P. 263, v. 7, locus restitutus ex Il. χ'. V. 16, δεισιδαιμονία neque apud paganos neque apud Christianos ἐπὶ καλοῦ ponitur, sed pro superstitioso seu nimis scrupuloso daemonum metu, ut declarat Plutarchi hoc nomine inscriptus liber, et Clemens noster 302, 32: sed et noster hic supra in δείδω 260, 5. V. 27, post καὶ ἀποβολή, subaudiendum ὀνομα: cuiusmodi ellipses alibi passim obviae. utrumque loquendi genus infra 274, 7, 22. V. 30, nimium decurtatus locus. plenior hic Il. ω', Ἀνδράσιν ἐν δηΐοισι, seu δῄοισι, per synaeresin. V. 42, vel δηΐου legendum: vel, si δηΐουν verum est, transponenda sunt commata, hoc modo, καὶ ῥῆμα δηΐῶ· καὶ περισπωμένως δηΐῶ, ἐξ οὗ τὸ δηΐουν· εἶτα κατὰ συναίρεσιν δῃῶ δῃώσω. Verbum autem δηΐῶ duplex est: alterum, tertiae circumflexorum; unde imperf. δηΐουν, et aor. δηΐώσας ac δηϊωθεὶς apud Hesychium. alterum vero est primae circumflexorum: unde Il. α', ἔγχεϊ δηϊόων: et Il. ψ', χαλκῷ δηϊόων. sed neutraliter hoc posterius capitur pro, *Hostiliter agens*, *Hostilitatem exercens*. V. 44, haud scio an verius fut. temp. εὑρήσετε, ut mox v. 46. Inclusum ζητεῦσα, eodem vers. 46, in vulg. omissum, nos de nostro addidimus, sensu ita postulante.

P. 264, v. 8, ut melius cohaereant membra, legendum, aut subintelligendum certe, Δηὼ γὰρ λέγεται, ἢ ὅτι πολλ.. V. 22, ἱέρεια parum aptum videtur. convenientius ἡ ἱερά, id est *sacra illa Apollini insula*. V. 24, sententia postulat, ἵνα τέκῃ (seu τέκοι) ἡ Λητώ, *ut pareret ibi Latona*. quod mox factum significatur v. 29. V. 49, si plurali numero τὰ scripsit auctor, significare voluit, non in uno illo, sed in aliis quoque Doricum α in η verti a communi dialecto. V. 56, posterior expositio, ἔκ τινος τόπου, respicit δήποθεν. apud Suidam eadem, eisdem verbis.

P. 265, v. 10, locus quem attingit, hic est, — οὐδὲ ἔοικε Δῆμον ἐόντα παρὲξ ἀγορευέμεν, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ, Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ. verum ibi Eust. non oxytonως, sed properispωmenως, δῆμον habet, 901, 9. V. 13, συναίρεσιν dixit pro κρᾶσιν, ut liquet ex seq. V. 21, ambigua scriptura. et ἑκάστῳ enim legi potest, et ἑκάστων. clarius apud Harpocr. et Suid. τὰς ἀπογραφὰς ἐποιοῦντο τῶν ἐν ἑκάστῳ δήμῳ χωρίων. V. 35, Suid. ἐν ὄψει πάντων γινόμενον. V. 48, elegantius, τὰς τοὺς πλακοῦντας ἐργαζομένας, geminato articulo.

P. 266, v. 15, πᾶσι, si vitio caret, extrinsecus postulat εἴρηται, aut simile quid. aut φασὶ legendum. nisi forte aliquis etiam [illegible] met pro auctoris nomine surrepsisse: ut legendum sit Πανύασις. sed lubricae istae coniecturae. In ἔχῃ quod sequitur, subaudiemus τὸ πρᾶγμα, seu τὸ ἐκβησόμενον. aut legemus ἔχῃς. V. 20, locus ex Ioann. Evang. c. 18. Seq. v. fortasse scripsit τροπῇ Βοιωτικῇ προίην. Boeotos enim ωι in οι vertere cum alibi noster tradit, tum supra in γέλοιος, 224, 36.

P. 267, v. 9, τῶν δημευθέντων consuetudo attingitur etiam infra in ἐγγύης καταβολή, 340, 37. V. 20, καὶ ἐγώ, pro ἐγὼ δὲ, id est, Ego vero ex eo tractam verbi originem puto, quod Caunii maxime omnium fortibus sint usi. V. 26, inclusum χόρας additum ex Suida, apud quem etiam Διακορεύσασθαι, atque diphthongo legitur, sicut etiam apud Hesychium; nempe παρὰ τὰς κόρας. V. 28, apud Suidam itidem est, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ ἐπὶ τῶν ἐμπαιζομένων λαμβάνεται. expositio sequens repetitur mox v. 44, et inf. 273, 47. V. 44, malim διεκωδώνισε, a them. in ίζω, ut v. 27: et infra 273, 47.

P. 268, v. 4, cum εἴρηται extrinsecus subaudiendum ἡ λέξις. V. 16, τετορήσω agnoscit etiam Suidas, eundemque Aristophanis locum iisdem verbis citat. ut facta sit in eo verbo duplicatio qualis in τετραίνω, τετρεμαίνω, et similibus. V. 17, sensus est, γίνεται οὖν διάτορος· καὶ πλεονασμῷ τοῦ κ, διάκτορος. crebiae sunt autem apud hunc nostrum eiusmodi ellipses; ut mox pag. seq. v 16. V. 22, vulg. coniuncte, ἐπίγλαυκος. perperam. sensus enim est, *Callimachus de noctua hoc adiectivum usurpavit*. clausula vero quae Callimachi loco annexa est, non ad noctuam quadrat, sed ad διάκτορον Ἀργειφόντην v. 12 et 20. V. 35, duplicis lectionis sunt vestigia, ἐξειλέχθαι et ἐξηλέγχθαι. sed prior convenit melius. V. 52, nisi augmentum neglectum in διάμησε: regula enim διήμησε postulat.

P. 269, v. 8, nota ἔσχον plurali numero, cum in praecedenti- [illegible] quoque occurrit aliquoties. itemque infra 275, 31. V. 28. στύραξ [illegible] V. 31, pro μὲν melius fere με repofuerimus. ad metrum hanc aptius id pronomen congruit. fi quis tamen γε malit, non multum reclamavero. V. 37, διαλαλῆσαι eft itidem apud Hefych.

P. 270, v. 3, διαρῥέττειν gemino ττ habet etiam Hefychius: fed ufitatius mox uno τ ἀρέτειν, ut ἀνύτειν. V. 8, regula eadem cum alibi allegata, tum in ἀπίθησε, 122, 42. fic 127, 22. V. 16, rectius (opinor) ἀσώμενος, ut apud Galenum, ποιεῖ πρὸς ἀσωμένους, *prodeft faftidio laborantibus.* a quo etiam ἀσηθεὶς apud Hefych. V. 32, οἱ διάσειστοι abfolute capiendum; aut fingulariter legendum ὁ διάσειστος. V. 41, verius apud Suidam ἀβρῶς βαίνειν: (ut apud Hefych. quoque τρυφερῶς βαδίζειν) at mox apud eundem σύεσθαι pro σείεσθαι, non ita convenienter. vide item v. 36 et 44.

P. 271, v. 8, [illegible] ἀσπίδος. fenfus eft, alios aliter diftinguere: alios fcribere δι' ἀσπιδέος: alios, διὰ σπιδέος. eft autem Homeri locus Iliad. λ', ita fcriptus in Euftathii commentario, Τύφρα γὰρ οὖν ἑπόμεσθα δι' ἀσπιδέος πεδίοιο. V. 22, inclufus articulus τὸ in vulg. deeft. V. 28, ufitatius, σπείρεσθαι τρύγην: poteft etiam excufari σπείρεσθαι τρύγη, nom. cafu. Praeced. v. corrupte vulg. ἄμπελοι πέλοιο ὄρχοι. noftra lectio petita ex Euftathii comment. 1964, 26. V. 35, appendix ifta, ζητεῖ εἰς τὸ σήθω, rectius ad fequens διαττᾶν pertinet. cum διάττειν parum affinitatis habet. V. 44, διαφρεῖν, εἰσφρεῖν, et fimilia, melius fere ἀπὸ τοῦ φέρειν deducuntur, per fyncopen, ut περᾶσαι a περάσαι.

P. 272, v. 29, διπλοῦς: tum quia [illegible] eadem [illegible] repetere cogitur praeceptor: tum quia [illegible] V. 31, in vacuo deeffe videtur ὡς τὸ πολὺ, vel fimile quid.

P. 273, v. 4, locus ex Il. λ'. V. 24, nota Ἴβυκι pro Ἰβύκῳ. V. 31, rurfum numeri enallage in διέτμαγεν, et διεχωρίσθη. V. 43, malim διεδοιδύκισε, a them. in ίζω, ut diferte apud Hefychium exftat. altera tamen fcriptura eft etiam apud Suidam.

P. 274, v. 3, locus ex Odyff. ζ'. V. 31, non minus apte διέδριον legeris, aut δίεδρον: illud, ex Suida; pofterius, ex Hefychio. V. 56, ἀνιππασία legitur etiam apud Suidam: verum fequens ἀνταμοσία fatis declarat, ἀνθιππασία legendum effe cum Hefychio. Ibidem mox cum τὸν αὐτὸν extrinfecus fubaudiendum ὅρκον: aut neutro genere legendum τὸ αὐτὸ —.

P. 275, v. 27, rectius δίκτυ, ut δάκρυ, utrumque per apocopen. Seq. v. Dorice quidem δικαλίκτας excufari poffet; at communiter [illegible] in Epigramm. V. 34, duplicis fcripturae veftigia, ἐπικάρσιαι, et ἐπικαρσίως. V. 46, fingulare αὐτοῦ ferri poteft, fi ex praecedentibus fubaudiatur ἕκαστον, *ununiquodque.* V. 50, in φησὶ refpicitur ὁ τεχνικὸς, five is a quo haec petita funt. Seq. v. rectius κενὸς et στεινὸς, fervato accentu communi, ut in κεινὸς et στεινός. Sed notandum inveniri etiam κενώτερος et στενώτερος fecundum regulam: idque in mff. exem[illegible] proverbialis iambus, κενώτερος λεβηρίδος. Mofchopulus fane ut ξενώτερος et ξενώτατος, ita etiam στενώτερος ac στενώτατος agnofcit. quod a Stephano quoque noftro in Paralipomenis grammaticis annotatum eft. V. 57, δεῖ pro δεῖται pofitum videtur.

P. 276, v. 11, δίκας rectius accipiemus pro δικαιοπραξίας, vel etiam pro *lites* feu *litigia.* funt enim obfervatores ut male factorum, ita et recte factorum: illa remunerantes, haec punientes. metrum etiam poft φυλάσσουσι requirit τε, vel aliam eiusmodi particulam. V. 22, vulg. ἔωθεν: noftrum ἔωθουν defumptum ex Suida. Seq. v. concinnius Δίκρον, per fyncopen. [B. Vulcanius in Callimachi fragmentis legit Δίκρον, φίλτρον: per fyncopen fc. ut ἄροφος, χείμαρρος, et fimilia. *Ex Addendis.*] V. 39, nota ἰδὼν pro ἰδοῦσα: itemque mox v. 41, ἀνελθὼν pro ἀνελθοῦσα: forfan librariorum culpa, qui fcripturae compendia non recte affecuti funt. V. 49, cum τὸ [illegible] μακρὸν, fubaudiendum ἔχει, aut aliud [illegible]

P. 277, v. 19, [illegible] Διόγνητος, ὁ ὑπὸ Διὸς γνωριζόμενος: et, Διόγνητος, ὁ ὑπὸ Διὸς [illegible] V. [illegible] τοῦ, feu ἐν αὐτῷ, [illegible] (opinor) legemus πᾶσαν, [illegible]

P. 278, v. 2, Homericus ille verfus unde fit nefcio. Il. ν' legitur, Οἱ δ' ἀμφ' Ἀσκάλαφον αὐτοσχεδὸν ὡρμήθησαν: et Il. β' non procul ab initio Boeotiae, Τῶν ἦρχ' Ἀσκάλαφος καὶ Ἰάλμενος υἷες [illegible]. V. 29, haud fcio an verius τῶν Διοσκούρων, plurali numero, nempe Caftoris et Pollucis. V. 46, hemiftichium illud, [illegible] ὃν ἐκτάδην, [illegible] Il. χ'. V. [illegible] τοῦ υ εἰς ι, fupplendum, καὶ συγκοπῇ τοῦ ο καὶ ε. V. 57, σφαλίζω vulgaris dialecti verbum effe videtur; quo fignificato a G[illegible] *falzen* [illegible]

P. 279, v. 2, locus reftitutus ex Il. α'. fuperiores editiones habent ποιήσαντα et διπλάσαντα: errore nato ex non recte obfervato fcripturae compendio. V. 14, poft φησὶ γὰρ ellipfis eft coniunctionis ὅτι, ut fupra quoque 77, 55, et alibi. Seq. v. haud fcio an verius τρισσόζωος. diverfa funt τρίζοος et τρίοζος. V. 30, [illegible]

P. 280, v. 1, legendum videtur πολυπάταγι, more perittofyllaborum, ut [illegible] V. 6, [illegible] ὁ Ἡρωδιανὸς φησι. V. 8, locus reftitutus ex Il. ζ'. V. 9, quem indefinite τινὰ hic nominat, Nonnus eft: [illegible] exftat lib. 9, pag. 161. V. 13, in vulg. eft tantummodo δῆλον, absque ὅτι, ut fupra 77, 55: ellipfi parum ufitata. V. 26, fortaffe πολέος fcribendum, ut Il. ε', ἰὼν πολέος πεδίοιο, *per multum campi fpatium.* V. 32, idem hemiftichium infra in κειμάς 503, 2. V. 44, fortaffe verius, πρώτη Διὶ εὐνηθεῖσα, *ut quae prima cum Iove concubuerit;* feu, *prima Iovis lectum experta.*

P. 281, v. [illegible] in vulg. [illegible] ἀπὸ δύο τῶν ὁμοιοσήμων. fed poffet etiam plane omitti articulus. Seq. v. aptius τροχὸν, aut τροχῷ, ut κύκλῳ. immo et compofite legi poffet τροχοδίνητον. V. 27, vulg. δοκιμάζω, quatuor fyllabis; parum apte. V. 39, fenfus eft: Quod propterea monere volui, ne, fi forte alibi audias aut legas, novi quidpiam audiffe videaris.

P. 282, v. 7, disiunctiva ἢ aptius fere praecedenti verfu collocabitur ante φαντασίαν ἐχούσας τάφων. V. 10, μακρὰ ferri poteft, ut apud Homerum μακρὰ βιβάς. alioqui ufitatius eft μακρὰν, fubaudito fubftantivo ὁδόν. V. 36, nota συνδῶν contra morem. pro συνδέων, ut infra 379, 42. Seq. v. alterius quoque lectionis funt indicia, ἀλλά σφε δόλος — quae mihi quidem videtur effe verior.

P. 283, v. 6, forfan ἐν ταῖς θήραις, l. τῶν ἰχθύων, *in captura pifcium.* [qua de re infra quoque 505, 17: et apud Plutarch. lib. De Animalium folertia, ex Ariftotele, κεράτιον περιτίθεσθαι ὁ πρὸ τοῦ ἀγκίστρου περὶ τὴν ὁρμιάν. et paulo ante, τῶν τριχῶν τὰ καθήκοντα πρὸς τὸ ἄγκιστρον, ὡς ἔνι μάλιστα λευκὰ φαίνεσθαι μηχανῶνται. *Ex Addendis.*] V. 10, concinnius ἰριθηλέος, incontracte. V. 22, νεῶν pro vulg. νηῶν repofitum ex Il. β'. V. 37, quia δορύκνιον non ἀντιφάρμακον fed letiferum eft, ut fequentia declarant, propterea melius legemus παρὰ Νικάνδρῳ ἐν Ἀντιφαρμάκοις, ut et fupra 241, 12: 256, 53.

P. 284, v. 5, cum ἐστὶ fubaudiendum τοιαῦτα. fenfus eft: 16
Sic enim et ποιητικὸς, et χειρουργία, et μαθήματα, et alia in[illegible] tam fpeciem reftringi folent. V. 36, in vulg. δοτικῆς eft pro γε[illegible] V. 48, [illegible] fupra 111, 49. regula vero quam allegat, et fupra citata bis terve, et infra 396, 39. V. 55, Ἡρακλείδης legendum arbitror.

P. 285, v. 11, fcribendum Οἰδιπόδαο, ex Homeri ed. Il. ψ'. de quo vide ibidem Euftathii comment.

P. 286, v. 9, ut fimilitudo fit exemplorum, pro τρέπω legendum [illegible] V. 11, [illegible] ut fupra 114, 49. V. 13, pofterior Homeri locus reftitutus ex Odyff. ξ'. V. 35, pro οὕτως aptius vel οὓς legemus, vel τούτους, de κάπηλος vero in eandem fententiam infra quoque.

P. 287, v. 12, in vulg. eft etiam altera lectio, καὶ κατὰ μετάθεσιν. V. 14, vulg. δραύκαλος, corruptis per transpofitionem etymologiae veftigiis. V. 17, eaedem corrupte, Κεκρόπειόν τι δεῖ φύσιν. noftra lectio petita ex Suida. Inclufa ὅτι, ab eiusdem Suid. cod. abeft. at v. 18 apud eundem male. genere fcriptum τῷ [illegible] V. 25, de ἐρεγμός et ἐρεχμός infra 370, 29: 371, 19: de ἀρχόμενος, fupra [illegible] V. [illegible] enim poftulat ἐσκευώρηται. V. 32, hypallage, pro. τῷ πατρὶ τὰ αἰδοῖα ἐξέκοψε, ut v. 36. Seq. v. poft ὅτι fubaudiendum ex praecedentibus, ἐκεῖ κέκρυπται τὸ δρέπανον τὸ —. V. 43, haud fcio an Κῖσος ab auctore fcriptum, ut Κεῖσος apud Paufaniam no[illegible]

P. 288, v. 51, eft et verbum δρυφάσσειν: a quo apud Lycophr. 108, στέρνα δεδρυφαγμένον, *pectore obfeptum ceu ligneo thorace,* quafi δρυΐνῳ θώρακι πεφραγμένον.

P. 289, v. 7, nota feriem, nempe Δοι inter Δρ et Δυ, ut apud Suidam quoque. fic et αι nonnunquam ante ε, et ει ante η, [illegible] apud eundem Suidam. V. [illegible]

vulg. δύω, ultima longa, ut et superiores editiones habent, et sequentia declarant. significat enim, et δύω scribi per ypsilon, et δοιώ per diphthongum: (ut v. 16) illud, barytonως; hoc, oxytonως. nostrum δύο per imprudentiam nos fefellit. V. 45, melius et evidentius διιέναι, *in duas partes ire.* V. 49, pro τὴν omnino scribendum τὸ, articulo non ad nomen πτῶσιν, sed ad verbum ἔχειν relato. sensus est: quoniam unusquisque casus in duali numero, sub una terminatione, duorum casuum significationem habet.

P. 290, v. 6, δείλετο suspectum est. regula postulat ἐδύετο. V. 13, vulg. ἐξέρχεται, *exit;* errore manifesto. V. 26, congruentius, ὡς ἱστῶμαι, ut v. 29. nam τιθῶμαι primae coniugationis est; δυνῶμαι et ἱστῶμαι, secundae. V. 34, κατὰ τὸ τρίτον, s. πρόσωπον, *in tertia persona.* V. 51, quemadmodum εἷς duali et plurali numero carere dicitur 305, 13: ita et τριήκοντος singulari numero dici non potest. indubitate igitur τριήκοντοι scribemus, plurali terminatione. V. 34, haud scio an verius ἀντίκειται: ut respiciat praecedens ἀντιφέρεσθαι. V. 57, locus suppletus ex Odyss. ξ′.

P. 291, v. 9, in vacuo deesse videtur, καὶ Νόσφιν ἄτερθε δύνης: aut, καὶ, — δύνης ἄνευ, vel simile quid. ita enim recte quadrabit expositio, ἄνευ πόνου. V. 12, Lycophronis locum e vulg. ed. sic interpolabis melius. ἄτερος δ' ἀπ' Ὠλένου Δύμης τε, Βουραίοισιν ἡγεμὼν στρατοῦ. exstat locus p. 88. V. 19, scribendum fortassis, Ἔνδιοι καίνηκες: vel etiam εὔδιοι: ut ex his alterius versus sit initium. ac quadrare huc videtur illud Theophrasti, καὶ ἐὰν ἐκ πελάγους ὄρνιθες φεύγωσι, χειμῶνα σημαίνουσι. V. 24, vulg. ὕστερον, praepostere. Suidas τὸ πάλαι dicit. V. 27, idem Suid. ῥαχίαν δύσορμον, omissa copula et articulo. V. 40, haud scio an verius ἐπὶ δυστυχίᾳ εὔτεκνον. vulgatae lectionis sensus est, foecunda liberis ad seditiones movendas natis. V. 52, ante παρὰ τὸ in vulg. est disiunctiva ἢ: quae fieri nequit. nisi alia subiungatur expolitio: quare cum Hesychio et Suida eum sustuli.

P. 292, v. 3, aptius δυσκατόχους. V. 11, ut hic δυσμενής a verbo μένω deducitur, ita infra λαθικηδής a verbo κήδω. sed versu 15 a μένος quoque derivationem fieri posse additur. V. 18, rectius βαρυτονουμένου. aut legendum, εἴτε γὰρ ἀπὸ τοῦ μένω, ὀξυτονούμενον, s. ἐστί. hoc sensu: nam sive a μένω deducas, in ultima acuetur, sicut a σπείρω et ἄρδω sunt oxytona πολυσπερής et νεαρδής, a σέβω εὐσεβής, ἀσεβής, δυσσεβής, θεοσεβής, et similia. V. 23, δυσμῆς expositio a locupletatore nostro addita, supra eisdem verbis exstat 290, 9, retento utrobique ἐξέρχεται pro εἰσέρχεται. V. 55, locus suppletus ex Hesiodi Ergis. in vulgatis enim omissum hemistichium ἵμερος αἱρεῖ. Seq. v. aptius pass. δυσπεπτουμένων, *quae difficulter concoquuntur.*

P. 293, v. 3, plures quidem Dodonae a Geographis memorantur, sed nulla in Hyperboreis seu Scythis. quare parum huc congruere videtur appositio ista, χωρίῳ τῶν ὑπερβορέων, infra sane in Κύπρις 547, 28, ubi locus hic repetitur, nulla Hyperboreorum mentio. V. 28, αὐτοῦ pro αὐτῶν, vel ἑκατέρου αὐτῶν. V. 36, οἰνοτρόποι Hesychio sunt αἱ Ἀνίου θυγατέρες, *Anii sacerdotis filiae.* itidemque Lycophroni p. 88. V. 50, melius ἄκλιτον, neutro genere, ut v. 54.

P. 294, v. 20, sicut in tertia plurali δώωσι poetice dicitur pro δῶσι, et γνώωσι pro γνῶσι: ita etiam in tertia singulari δώῃσι pro δῷ, a prima sing. δώω pro δῶ. est ergo primum pleonasmus, qualis supra 73, 43: et 106, 52: deinde epectasis τῆς σι συλλαβῆς, qualis paulo ante v. 16, et supra 284, 57, et alibi. vise et μετέῃσι infra 581, 33. V. 46, congruentius esse videtur σεαυτό, accus. casu. Praemittit porro hic ea quae a diphthongo ει sumunt initium, quia epsilon a nonnullis εἶ nominatur, ut prolixius in Alphabeto nostro docuimus. V. 50, melius εἰλῶ, ut 298, 5, et alibi.

P. 295, v. 1, pro ἀπὸ aptius ἐπὶ legerimus, ut mox v. 4. Seq. v. si δὴ ad poetae locum pertinet, mutilum est versus initium, ac tale fortasse requiritur quale seq. p. v. 20. V. 25, congruentius (opinor) φησὶ, num. singulari: ut referatur ad Homerum, apud quem locus exstat Odyss. ω′, praemisso versu hoc, Χωρὶς δ' αὖτε γυναῖκας ἀμύμονας ἔργ' εἰδυίας. V. 41, quemadmodum paulo ante coniunctis antithetis legitur, οἷον γένος, εἶδος, ita hic quoque post κοινὸν desiderari videtur ἴδιον, a librario propter vocum similitudinem omissum: ut integrior lectio sit, οἷον κοινὸν, ἴδιον, ἰδικὸν διὰ τοῦ ι. V. 46, positum versus dumtaxat principium; quia paulo ante v. 43 citatus est integer. est autem Euripidis, ni fallor. V. 53, vulg. εἰδῶν, contra syntaxeως normam, quae foemininum substantivum hic postulat. ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ praeced. v. est, *in disponendis per certas classes libris.* Harmonicis porro multum concinnitatis ab Apolline additum esse, dictum etiam supra 202, 27.

P. 296, v. 1, μελαγχεθές corruptum est. verius μελαμβαφὲς Fulvius Ursinus legit in Lyricorum fragmentis p. 204. posset etiam μελανσκευές admitti. V. 5, inclusa, addita sunt ex Od. λ′. In sequentibus deesse videntur nonnulla, in quibus Dei et τῶν εἰδώλων facta comparatio. V. 10, locus restitutus ex Il. γ′. perperam in vulg. est Ἀντήνορος. V. 14, si locus est integer, ἴδον scribendum, detracto ε. Verbi εἶδον haec inter alia sunt exempla: Il. δ′, ἀπὸ σκοπιῆς εἶδε νέφος: et Il. ε′, Ὡς εἶδον ζωόν τε καὶ ἀρτεμέα προσιόντα. Sic v. 20, futuri hoc addi exemplum potest, — ἤδη μὲν τόδε γ' εἴσεαι αὐτὸς ἐπελθών, ex Odyss. ω′. V. 25, διὰ τοῦ η: nempe a verbo εἴδημι. nam inde deducunt quidam infinitivum εἰδέναι, et optativum εἰδείην, ac subiunctivum εἰδῶ, a quo per systolen Homerus Il. α′ dixit ἵνα εἴδομεν ἄμφω, pro εἰδῶμεν: sicut videlicet a τίθημι est τιθέναι, τιθείην et τιθῶμεν. V. 33, post φρεσὶ desideratur vel disiunctiva ἢ, vel saltem hypodiastole. V. 46, usitatius fere ἀλλά γε, *attamen:* et v. 48, τοῦ παρακελευσματικοῦ, ut supra 294, 42.

P. 297, v. 10, usitatius ὑπακούουσι in obediendi significatione. V. 12, melius, τὸ, τῇ θελήσει ὑπεχώρησεν: ut prior articulus totum comma sequens respiciat; alter vero, nomen θελήσει. V. 19, Suid. δ' οὖν pro γοῦν. et mox legendum ἐρίοισι πεπταμένοισι, more hexametri heroici. exstat autem locus ἐν ταῖς Νεφέλαις. utitur verbo εἴξασιν idem Aristoph. etiam in Avibus, dicens. Εἴξασ' ἐπιτρίψαι σε —. V. 56, procul dubio auctor scripsit, εἰς ἐπιῤῥηματικὴν σύνταξιν, ut cum alibi passim, tum 266, 27, 29.

P. 298, v. 2, pro ἱέρεια sensus requirit ἱερουργία. nisi forte ἱερεία quis malit, a verbo ἱερεύειν. nam ἱέρεια sacerdotem foeminini sexus denotat. potest tamen etiam ἑορτῇ legi pro eodem. V. 7, malet fortasse aliquis ὑπὸ ὑδάτων. sed δένδρων recte habet; quoniam alibi εἶλαρ appellat φράγμα ἐκ ξύλων, *sepimentum e lignis.* Il. η′, Πύργους ὑψηλοὺς εἶλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν. et Il. ξ′, Τεῖχος μὲν γὰρ δὴ κατερήριπεν, ᾧ ἐπέπιθμεν Ἄῤῥηκτον νηῶν τε καὶ αὐτῶν εἶλαρ ἔσεσθαι. V. 11, εἴλας accus. casu accipiendum, ut v. proxime sequenti, et rursum v. 18. V. 14, congruentius λαπάζειν seu λαπάσσειν, quam λαφύσσειν. V. 19, pro ἄζεσθαι requiritur potius πληκτάζεσθαι, aut aliud sono assimile verbum. V. 22, malim τὸν Ἐλάτου υἱὸν, articulo ad remotius substantivum conformato. V. 26, vulg. πόλις Ἀθήνησι, errore manifesto. nostra lectio petita ex sequentibus. V. 48, inclusum illud commation, τοῦ λ, additum e simili formatione infra 300, 28.

P. 299, v. 16, τὴν ψυχὴν tropice pro τὴν κρίσιν positum. V. 38, melius cohaerebunt membra, si addita copulativa legamus, καὶ ὡς ἀπὸ βαρυτ. Et contra v. 42, expuncta praepositione aptius legemus, τὸ οὖν Ἡγέλοχος, ut v. 37. V. 47, congruentius θάλαμὸν, masc. terminatione, ut mox v. 49. aut τρηχὺν generis metaplasmum habet, ut apud Homerum ὀλοώτατος ὀδμή. in vulg. Nicandri ed. est, ἐνδυκὲς αὔει Τρηχὼ ὑπάρπεζον θαλάμην: et seq. v. ἐπεί τ' ἐκορέσσατο, *postquam se ad satietatem implevit.* exstat autem locus in Theriacis, v. 283. V. 56, post σπᾶσθαι omissa videntur nonnulla. videtur enim scripsisse auctor, ἀπὸ δὲ τοῦ ἰλύς καὶ σπᾶσθαι, ι γραπτέον.

P. 300, v. 1, malim εἰλυφῶ, circumflexe. itidemque v. 5. ex 17 eo enim est poeticum εἰλυφόων, v. 6. V. 18, haud scio an verius ἡττήθησαν, ut paulo post v. 14, χειρωθέντες. vise Pausaniam nostrum cum alibi tum 83, 17: et 92, 43. V. 10, ἔνθα rursum pro ἔνθεν, ut alibi passim. V. 12, hypallage quaedam, pro Πελοποννησιακὴν οἰκοῦντες Μεσήνην: ad differentiam videlicet eius quae in Sicilia est. aut retento Μεσηνιακὴν, genitivo casu legendum Πελοποννήσου, id est, *Meseniacam Peloponnesi regionem habitantes.* V. 15, nota rursum, ἔω τὸ ἐνδύομαι, variata verbi forma; itemque mox v. 33, et alibi. V. 21, cum isto commatio, ὅτι δὲ, subaudiendum e praecedentibus, διὰ τοῦ ι γράφεται, *quod autem per ι scribantur* —.

P. 301, v. 18, εἶν legendum esse, non ἦν, ut vulg. habent, cum ipsa formationis norma declarat, tum eiusdem repetitio confirmat infra in ἕξει 348, 1. V. 32, differentia illa de possessivi significatione clarius infra exponitur 507, 17. V. 39, plenior loci citatio pagina praeced. v. 37. V. 52, ἡ δασεῖα sive aspiratio, non cadit nec in εἰμί τὸ ὑπάρχω, nec in εἶμι aut ἵημι τὸ πορεύομαι, sed in ἵημι τὸ πέμπω: quemadmodum etiam illorum primitivum ἔω et εἴω, exili; huius autem thema ἕω, denso spiritu effertur regulariter. attamen et infra ἕω τὸ πορεύομαι aspiratis iterum annumeratur 552, 59.

P. 302, v. 2, pro Ἀργείων supra Ῥηγίνων est 135, 44. V. 16, εἰνάτειρ εἰνάτειρος agnoscit etiam Eustathius 648, 43: sed usitatius εἰνάτηρ, ut θυγάτηρ, Δημήτηρ. exstat autem locus Iliad. ζ′. V. 19, in vulg. indicia sunt etiam alterius scripturae, μετὰ τοῦ φύλλου: recte. V. 23, in vulg. est ἐκείνῳ: nihil ad rem. nostrum ἐνείκω diserte probatum infra in ἐνεῖκαι 339, 53. eiusdemque generis sunt στεινός, κεινός, ἐμεῖο, σεῖο, τελείω, et alia innumera. V. 29, legi posset etiam, τῶν σεσημειωμένων ἕν, *unum est e no-*

tatis. V. 45, de εἴπαισαν magis consentanea sunt quae infra traduntur. V. 53, ἐῤῥάφθαι pro compos. ἐνεῤῥάφθαι.

P. 303, v. 19, pro κλῶνας aptius φοίνικας aut simile quid legerimus. καθαρὰ vero mox dicuntur τὰ ἐδώδιμα, sacrae Scripturae [illegible]. V. 21, [illegible] Suidas προσκρεμαμένους, *appensos, adnexos.* V. 32, non minus aptum ἐνεῖρθαι, ab ἐνείρω, *insero, innecto.* V. 36, congruentius singulare, ἱκετηρίαν. V. 55, inclusum εἰροκόμος e superioribus perspicuitatis gratia [illegible] est. [illegible] cum dativo constructum est, [illegible] cum a [illegible].

P. 304, v. 5, εἰλκύσθαι, ita videlicet ut εἰρύσθαι, pleonasmo τοῦ ι, v. 2. V. 36, rursum παθητικόν pro μέσον. at versu 9 ambo coniuncta sunt. V. 47, incerto illi exemplo addi potest hoc ex Odyss. θ', ὅττι κέ σ' εἴρωμαι. ceterae huius verbi significationes expositae paulo ante, v. 22. V. 55, Boeotismus ille notatus etiam alibi, ut docebit Index.

P. 305, v. 1, inclusa, εἷς ἑνός, perperam irrepserunt, ex marginali (ut videtur) scholio. V. 16, οὐδείς communi genere ubi legerit nescio: foeminina sane οὐδεμία, et μηδεμία, usitatissima sunt. V. 26, φύσει μακρὰν legitur etiam supra 34, 33, ubi haec ipsa regula citatur: cum tamen videatur potius θέσει μακρὰν legendum, si ad nomina referatur. nam in participiis τῇ φύσει longa est foeminini participii penultima. V. 29, cum istis, τοῦ δὲ, κατὰ παρασχηματισμὸν, subaudiendum, ἀπαιτοῦντος γίνεσθαι τὸ θηλυκόν: id est, *postulante, ut secundum formationis normam fiat foemininum.* V. 47, ὅτι pro πότερον, *utrum.* V. 54, posterior locus exstat Il. γ'. prior ex Iliad. η', sic interpolandus est, Τροίην εὔπυργον ἕλητε. cui similis hic Il. ι', εἰσόκε τέκμωρ Ἰλίου εὕρωμεν.

P. 306, v. 16, post εἰσίθμη subaudiendum, τροπῇ τοῦ σ εἰς θ. V. 35, haud scio an verius, Καδδ' εἶσ' ἐν θαλάμῳ. V. 36, in vulg. indicia sunt duplicis scripturae: nempe ut primum ponatur optativum Εἴσαιτο] idque solum, absque comitatu; deinde sequatur, Εἴσατο, ἔδοξεν. ad εἴσαιτο certe alludit clausula, τὸ εὐκτικὸν, εἰσαίμην. V. 49, locus suppletus ex Il. θ': alter qui sequitur v. 52, exstat Il. ε'.

P. 307, v. 11, aptius ad metrum quadrat, εἰς ἵππον ἅληται: et mox, ἀντὶ τοῦ εἰλῆται. sed coniecturae non fido nimium. Seq. v. pro ἀλήσω in vulg. est ἀλώσω: perperam. nec est quod nos moveat adversativa in ἰστέον δὲ, versu 14: cum ea infra quoque sic usurpetur pleonastice, 318, 18. V. 16, vulg. συνθέσει: itidemque mox v. 18: nihil ad rem. nostrum διαθέσει cum alibi sic usurpatum, tum 260, 21: 313, 11. V. 33, sensus est, εἴρηται δ' οὕτω.

P. 308, v. 5, Homeri ed. Iliad. ω', κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει, *in Iovis pavimento sunt posita.* V. 22, commation illud, πατρὸς ἐπ' οὔδει, additum ex Iliad. ε'. Seq. v. non minus aptum εὐδιάλυτον, *facile dissolutu,* ut 265, 9. V. 33, incertum est, quid sibi velit τὸ ἐπτερύγωμαι. nam suspicari possit aliquis tralata distinctione legendum, τὸ ἐπτερύγωμαι, οὕτως: ut in eo quoque intelligatur aphaeresis τοῦ π more Attico, quum regula πεπτερύγωμαι postulet. sed pene in diversum trahor, ut existimem velle dicere, τὸ ἐπτερύγωμαι, τὸ ἐπτέρωμαι, καὶ τὰ παραπλήσια, εὐφωνίας ἕνεκεν οὐκ ἀναδιπλασιάζουσι. infra sane 501, 28, ante κτ et πτ reduplicationem fieri negat: et 662, 54, Aeolicae dialecto eam tribuit. V. 45, melius forsan ita legemus, ἀπὸ γοῦν τοῦ ἕξ, γέγονεν ἑξάκις· καὶ ἐκ τοῦ ἑξάκις, ἑξήκοντα, τροπῇ Δωρ. τοῦ α εἰς η.

P. 309, v. 3, inversio seu reciprocatio requiritur, ὡς ἀνάπαλιν Ἀφροδύτη Ἀφροδίτη: seu, ὡς ἀνάπαλιν Ἀφροδίτη ἐκ τοῦ Ἀφροδύτη. V. 17, vulg. ἔγγιον, absque diphthongo, oblitterato vocis etymo. V. 32, quia praecedit, ἐν συνθέσει, melius ἐγγυαλίζω scribemus, addita praepositione ἐν. alioqui enim non erit compositio. V. 43, pro ἐγγείνωνται in vulg. scriptum εὖλαί. Itidemque [illegible]. quamobrem ego Suidam sequi malui; qui ἐγγλωττογάστορας sic dictos tradit ut ἐγχειρογάστορας: ut sint, qui in lingua et mani[illegible]. At [illegible] γένος, quoniam avibus circa linguae radices est ingluvies, ventris [illegible].

P. 310, v. 23, convenientius ἐγκάψαι: ut significet, quantulum temporis ad morsum ingluticndum sufficit. V. 32, cum λευκὸς καὶ μαλακὸς, subaudiendum μυελός. sic enim Rufus Ephesius in medullae speciebus: ὁ δὲ ἐν τῷ κρανίῳ, (s. μυελὸς) ἐγκέφαλος· ὁ δὲ ἐν τοῖς ἄλλοις ὀστέοις, ὀστίτης. V. 44, Megaclem Alcmaeonis filium agnoscit etiam Herodotus lib. 6. V. 50, γενομένη remotius antecedens spectat, nempe κορδύλην. si enim ad propinquius οἴδημα referas, γενόμενον scribendum fuerit. perperam vulg. γενομένης. V. 56, si dativo casu ἡμῖν legas, sensus erit, *semper in nobis Cilicismum exercent.* [illegible] tatis notatos esse, declarant etiam illa Suidae, Τρία κάππα κάκιστα, Καππαδοκία, Κρήτη, καὶ Κιλικία.

P. 311, v. 11, ἀμύκω legitur etiam apud Suidam in verbo ἐγκομβώσασθαι. et cum noster hic subiungit, εἴρηται ἄνω, videtur ad Ἄμυκος nos remittere, de quo supra 87, 11. alioqui suspi[illegible] quem subire posset, [illegible] e Sophoclis Amyco [illegible]. [illegible] inter [illegible]s fabulas Sophocli adscribit etiam Athenaeus. V. 33, in vulg. est κεκραμένοι, idque interpunctione a sequentibus diremptum; sensu minus commodo, ut mihi quidem visum est. [illegible] ἐγκρασίχολοι, vel, ἐν οἷς κέκραται ἡ χολή, *in quibus temperatum seu mistum est fel:* vel, οἱ ἐν τοῖς κρασὶ τὴν χολὴν ἔχοντες, *qui fel habent in capitibus.* V. 54, vulg. ἐγγλυμμένος: itemque sequenti vers. ἐξεγγλυμμένος: perperam utrumque. nec enim ab ἐγγλύφω haec; sed alterum, a γλύφω: posterius vero, ab ἐκγλύφω. Augmenti autem ratio in his ea quae supra 308, 31.

P. 312, v. 5, εἶχε rursum pro ὤφειλε, ut supra 210, 10. V. 32, structura requirit potius, μήτε ἀρχομένης. sensus est, ἐὰν μὴ ἄρχηται ἀπὸ μακρᾶς, ut declarat sequens exemplum: et v. [illegible], οὕτως pro οὗτοι positum; adverbium scilicet vice pronominis. V. 39, cum ἐπενθέσει, subaudiendum τοῦ θ, ut v. 26. V. 40, melius ἴησθα in Homeri editionibus et Eustathii commentario: idque probat etiam expositio quae subiungitur, πορευθῇς. V. 41, παροξύνεσθαι legendum esse, non (ut in vulg. est) προπαροξύνεσθαι, manifestum ex seqq. v. 44. V. 44, aptius scribemus τετάρθαι, ut arguit Aeolicum τετόρθαι v. 46: nempe a τείρω. nec enim vel τετλῆσθαι vel τεθλᾶσθαι quidquam cum his verbis habent affine. V. 49, convenientius ἐν τῇ ἰλύϊ, *in limo.* Sequens locus interpolatus ex vulg. ed. Aristophanis. nam in nostris Etymologici exemplaribus scriptum ὥσπερ, et πεπόνθασιν, et οὐδὲ ἕν, et ἀνακυκῶσιν, et denique ἀναιροῦσι, reclamante partim sententia, partim metro. sunt autem versus compositi generis; quorum prior pars, iambicum dimetrum; posterior, Anacreonticum: quod genus recentiores Graeci Politicos versus appellarunt. V. 55, Ἐγχελέως pro vulg. ἐγχέλιος repositum e Stephani Byzantii Ethnicis. nom. sing. est Ἐγχελεύς, ut Μυκαλεύς a Μυκάλη.

P. 313, v. 5, videtur neutro gen. scripsisse ἱέμενον, seu ἱέμενον: ut innuit expositio, ὁρμὴν ἔχον. V. 11, eadem regula supra in βροτολοιγός, 215, 9. V. 26, videtur legendum, παρὰ τὴν ἐν πρόθεσιν, καὶ τὴν χειρὶ δοτικήν: ut ἐγχειρίδιον compositum significetur ex ἐν praepositione, et χειρὶ dativi casus nomine. V. 32, Nicandri locus est, Theriacῶn v. 638. V. 42, βλάψαι est etiam apud Suidam in huius verbi expositione: [illegible] βλάβ[illegible].

P. 314, v. 17, tres τῶν ἀντωνυμιῶν εὐθεῖαι statuuntur; quoniam [illegible]. V. [illegible] de pronominibus ὅδε et δεῖνα eisdem verbis supra legitur 172, 55. V. [illegible] *de causa.* V. 42, sensus est, τύνη, quod pro σὺ usurpatur, prono- 18
men est et ipsum, sed per epectasin factum ut ἐγώνη. id enim declarant sequentia.

P. 315, v. 5, post δῆλον rursum ellipsis est coniunctionis ὅτι, ut supra 77, [illegible]. V. [illegible] compositionem, ita ἐγχρῷ 313, 33: quod tamen etiam compositorum more quidam ἐγχρῷ scribunt, ut docetur ibidem. V. [illegible], praepositio παρὰ cum articulo τὸ, desunt in vulg. ed. V. 42, pro [illegible]. V. 50, de ἐσέλθισαν rectius supra praecipitur 260, 7. V. 51, ἐν ἑτέρῳ, subaudi λεξικῷ, ut v. 41.

P. 316, v. 13, vulg. ἐδικάσθησαν ἐν τῷ συνεδρίῳ. sed ἐδικαιώθησαν [illegible] Suidas. V. 26, congruentius, ἐκπέποται καὶ ἐδήδοται, utrumque singulari [illegible].

P. 317, v. 12, vulg. ἐδωδητάσαι, oblitteratis etymologiae vestigiis. nostrum ἐδωλιάσαι repositum ex v. 7. confirmat etiam Suidas. V. [illegible].

P. 318, v. 1, in vulg. est etiam altera scriptura, περίσχου. in[illegible] actum περίσχετο. est etiam in Homeri ed. Il. α'. V. 4, ἱππότα ab ἱππότης [illegible] ram supra expositam ad 79, 52. V. 13, locus ex Il. γ'. V. 17, post συγκοπῇ καὶ διαλύσει subaudiendum εἴρηται: cuiusmodi elli-

pses passim obviae. V. 24, cum apostrophi nota scribendum, Πηλειάδες ἀ. idem enim est quod Πηλεὺς ἰάδες, *Peleiae velis.*

P. 319, v. 2, rectius Πρῴρα seu Πρώειρα. ita enim infra in π, 692, 25. V. 5, legendum fortasse, καὶ παρὰ τοῦτο, (nempe τὸ ἐτός, γίνεται) τὸ ἔθος, τὸ ἀεὶ ὡσαύτως ἔχον. ut deducatur vel ab ἐτεός, per syncopen et metallagen; vel ab ἐτός, per solam τοῦ τ μεταβολήν. Sic v. 16, cum praepositione legendum videtur, διὰ τὸ ἐξ ἔθους τι διαπράττειν: aut pro infinitivo reponendum participium διαπράττοι.

P. 320, v. 28, pro ἑκάτερος procul dubio scribendum ἑκάστερος, ut paulo ante ἑκαστέρω et ἑκαστάτω, ab adverbio ἑκάς, sic ut ἐγγύτερος ab ἐγγύς. V. 36, vulg. δέκατον ἀριθμὸν, *decimum numerum.* obscurius. sensus est, ἥκειν καὶ φέρειν δεκάκις τὸν δέκα ἀριθμόν, *quia venit et secum fert decuplum numerum denarium;* id est, *decies in se continet numerum denarium.* V. 56, συνηγορῆσαι verum est in aliquibus litibus: sed incidunt etiam in quibus aptum est contrarium κατηγορῆσαι.

P. 321, v. 7, aptius forsan ἑκατομβοίῳ, ut mox v. 12, et pag. praeced. v. 46. V. 11, articulus τὸ, cum sequenti hemistichio, χρύσεα χαλκείων, a nobis perspicuitatis gratia sunt addita. exstat autem locus Il. ζ. V. 26, melius fere τὸ χεὶρ, nom. casu, ut v. 15. V. 34, ut hic ἐκεῖ ἐκ τοῦ ἐκεῖνος, ita v. 39, ἐκεῖνος ἐκεῖ. quae ut excusari aliquatenus possint, tamen cum v. 37 dicat, ἡνίκα φυλάσσωσι τὸ αὐτὸ μέρος τοῦ λόγου, vice pronominis ἐκεῖνος aptius substituetur adverbium ἐκεῖθι, ex v. 42. At quod seq. v. ponitur, οἱ Δωριεῖς ἐκεῖνος λέγουσι διὰ τοῦ η, clarius v. 30 dicitur, οἱ Δωριεῖς κῆνος αὐτὴν φασὶ καὶ τῆνος. V. 52, vulg. perperam ἀκμὴν, in utroque membro. nostrum ἀκὴν expositum supra, 47, 8.

P. 322, v. 4, melius τοξεῖαι, a verbo τοξεύω: et v. 34, ὑφίστασθαι, *sustinere.* V. 35, ἐπὶ τούτου, nempe τοῦ ἀφωρισμένου αὐτοῖς τόπου.

P. 323, v. 10, rectius (ni fallor) κολῳῷ, eodem nempe syllabarum numero quo nomen κολῳός. V. 25, sic Plin. lib. 11, c. 39, *boum coriis glutinum excoquitur, taurorumque: et id praecipuum.* Itidem *taurinum glutinum* lib. 26, c. 8, idem Plinius. V. 29, plenior requiritur lectio, hoc fere modo, καὶ ὄνομα, ἐκπλαγίος· καὶ καθ' ὑπέρθεσιν, ἔκπαγλος· ὅθεν ἐπιῤῥ—. V. 45, vulg. τῆς ἐξουσίας, perperam, ut ipsa res arguit. V. 55, aptius ἐκτιλῶ, fut. tempore, *evellam.*

P. 324, v. 20, locus restitutus ex Theocriti 23 Idyllio, quod Διόσκουροι inscribitur. vulg. corrupte Θάμνης pro ἔνθα μιᾶς: et seq. v. ἐξότειχον pro ἐξ Τοίχων: et rursum Ἰωνίης v. 21, pro Ἠσονίης. V. 42, sanior fortasse lectio haec, ἐκπεσεῖν τῶν ἵππων, οἳ, τὸν αὐχένα ἐπικάμψαντες, ἀποσείονται τὸν ἐπιβ. ut omnia ista sint expositoris verba, non alterius cuiuspiam auctoris. V. 49, inclusum ἐκτὸς procul dubio supposititium est. cum enim ἐκτοῖο usurpetur pro ἐκ τούτου τοῦ χρόνου, *ex eo tempore, exinde,* nominativum habere nequit, neque etiam huc quadrat adverbium ἐκτός. itaque in Cimmerias tenebras id relegemus. apud Hesychium divise scriptum, ἐκ τοῖο, ἐκ τούτου.

P. 325, v. 17, ἡ τῶν φύλλων, f. ψηφηφορία, vel simile quid. V. 34, ἔλαστον ita statuere videtur ut seq. v. κέντον, utrumque regulari modo, absque ρ. At v. 37 sine ρ scribendum καλιστής, ut vers. praeced. βοαστής, et seq. v. ἐλαστής. De eisdem et supra 218, 38. V. 51, si locus est integer, metrum postulat, διαμπὰξ δ' ἤλασεν: usus est autem eo vocabulo etiam Lucianus, διελαύνεται διαμπὰξ ἄχρις ὑπὸ τὴν πυγήν, mimesi quadam, ut videtur. V. 56, incertum est utrum verius, οἷον an οἶον. nec enim loco invenire licuit.

P. 326, v. 4, verum quidem est τὸ ἕλκειν, quod attinet ad sententiam: etymo tamen melius fere congruit ἕλειν seu ἕλλειν. V. 14, τῷ μηνὶ, f. τούτῳ, ut supra 321, 10. V. 27, ἀνεφάνη τὸ ά, ut pagina seq. v. 20. V. 32, τὸ λεαῖνον, ut paulo ante v. 24. V. 40, παρὰ τῇ ἕλῃ ἐστὶ, si mendo caret locus, significat expositum esse luci et calori solis. V. 43, fortasse in istam sententiam supplendus locus, τῶν μὴ διδόντων τὰς θυγατέρας ἀφελόμενοι, ταύτας ἐκεῖ κατῴκισαν. meminit insulae Strabo lib. XIIII; sed nominis rationem non attingit. V. 49, cum articulo scripsi, παρὰ τὸ ἓ ἓ λέγειν, ut mox v. 51.

P. 327, v. 1, melius cum articulo, τὸ πεντάμετρον. V. 10, scribendum εἰς τὸ Ἀσελγαίνειν. ita enim supra est, 155, 47. Seq. v. sunt in vulg. alterius quoque scripturae indicia, nempe Ἐλεγηΐς, ut supra 154, 49. Ἰκαρίαν vero mox legendum esse pro vulg. Ἰκαρίαν. liquet ex 153, 3. V. 13, rectius ἐλεγαίνειν, ut v. 6, et supra 152, 50: ea nempe forma qua ἀσελγαίνειν, ἀκολασταίνειν, ἀνοηταίνειν, et eius generis alia. V. 25, vulg. Ἐλεφήνωρ: nihil ad hoc etymon. V. 36, potest etiam οἰκισάντων legi, eorum qui condiderunt seu *primitus domicilia ubi posuerunt.* V. 53, inclusum χρησαμένη additum e vulg. Procli Chrestomathia, editionis nostrae 340, 11. Eadem seq. vers. ἐκ τῶν μέτρων, cum articulo: pro quo suspicabar aliquando legendum τὸ ἑκμετρον, seu τὸ ἑξάμετρον. Sunt et aliae quaedam diversitates, tum in verbis, tum in ordine: quas qui volet, ipse conferendo annotet.

P. 328, v. 22, locus ex Apollônii Argonaut. 1, v. 1266. V. 40, μέγαν quoque legi potest, ut Il. θ', ἐλέλιξε δὲ μακρὸν Ὄλυμπον. Sicut autem seq. v. ἐλελίζω deducit ab ἑλίσσω, ita supra 249, 1, δάζω a δάσσω. V. 46, uterque locus exstat Il. ζ. prior sic, Οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν. alter, tertio versu post, Τρωσὶν ἀλεξήσοντα κατελθέμεν. ὡς ἐλέλιχθεν. ubi scholiastes unam duntaxat expositionem tradit, nempe συνεστράφησαν, eodem utrumque signari ter accipiens.

P. 329, v. 2, ἐλιγμένην Ionico more usurpatum, omisso augmento et aspiratione: usitatius enim εἱλιγμένην. V. 8, sensus est, ὡς Ὅμηρος, *sicut Homerus.* καὶ vero pro ὡς a librariis frequenter poni propter affinitatem scripturae compendiosae, norunt ii qui mss. exemplaria cum impressis conferunt. V. 27, in ἐλεφαίρατο duplicis scripturae sunt vestigia; nam vel ἐλεφείρατο scribendum innuit ab ἐλεφέρω, quod proximo versu sequitur; vel potius ἐλεφήρατο, ut mox ἐλεφηράμενος, ab ἐλεφαίρω, quod agnoscit etiam Hesych. ac Suidas.

P. 330, v. 3, rursum imperfecta regulae allegatio, ut supra 114, 49. perfectius citata est in ἀνήνοθε, 106, 18. V. 25, congruentius ἐνέμετο, singulari numero. significat enim, caelestem illum leonem, antequam inter sidera relatus est, e paludibus petivisse pabulum. V. 39, rectius Φιλήτας, apud Athenaeum et Stephanum Byzantium: apud Suidam Φιλητᾶς bis, ut Θευδᾶς. V. 49, Ταραντίνου nondum facta mentio; nec certum est, an Ταραῖον dicere voluerit. V. 51, melius, γυμνασίῃ, Ionico more. V. 56, malet forte aliquis ὧδε. alioqui sensus est, *Quantum vero mihi de illo verbo invenire licuit, significat ea dictio* στρατεύειν. sed suspectum id στρατεύειν, veriusque videtur esse στραγγεύειν, *diutius morari seu haerere, ut guttae sc. quae per angustum meatum distillant lentius.*

P. 331, v. 14, Hellen Pausanias, Apollodorus, et alii, Athamantis filiam produnt, Phrixi sororem; et ab ea denominatum τὸν Ἑλλήσποντον. et Ἕλλην, a quo nomen ortumque traxerunt οἱ Ἕλληνες, a Strabone, Apollodoro et aliis, Deucalionis perhibetur filius, a Pausania Xuthi frater. ita ut neque Ζήθου neque Ξούθου nomen huc congruere videatur: quamquam posterius Apostolii collectanea ms. praeferunt, nescio quo auctore. Sequens versus et ipse vitiatus est: ac fortasse legendum, ἑλλάς, ἕδρας: ὅπερ πλεονασμῷ τοῦ σ γίνεται σέλλα Ῥωμαίοις. Hesychio sane ἑλλά, καθέδρα est. a σέλλα vero derivata videntur σελλίς et σελλίον. Latinum *Sella,* per syncopen pro *Sedula,* a sedendo; a quo et *Sedile,* alludens ad Graecorum ἑδώλιον. V. 11, ἐκλήθη respicit subintellectum, τὸ ὄνομα, seu ἡ λέξις. alioqui enim structurae norma postulat ἐκλήθησαν. Sic versu 47, congruentius τῷ — et πεπλατυσμένῳ: ut feratur ad remotius, πλατεῖ Ἑλλησπόντῳ. Praeced. v. alii Φρίξου: ut item v. 28 Ἀττάλου gemino ττ scribitur frequentius. V. 51, cum ἄφωνον γὰρ, subaudiendum τὸ ζῶον τοῦτο: aut legendum ἄφωνος. V. 57, pro ἐλλὸς magis convenire videtur ἕλος, *palus.*

P. 332, v. 7, perperam vulg. ἀπὸ παντὸς μέρους. nostrae lectioni patrocinatur et ipsa sententia, et similis locus supra 268, 9. V. 27, melius ἐκτεταμένῃ, ut (330, 1, et alibi passim) μακρᾷ παραληγόμενα, id est, quae in penultima syllaba vocalem produ- 19
ctam habent. Sic v. 54, pro ἀπὸ et ἄφελκε aptius legemus ἐπὶ et ἔφελκε, ut v. 30.

P. 333, v. 4, Ἕλουροι procul dubio sunt qui a Trebellio Pollione, Ammiano Marcellino, Iornande et aliis, *Heruli* nominantur. meminit et Zosimus noster libro primo, 652, 29. ex insula Scandinavia egressos, Aimoini monachi verbis refert Ortelius noster. τοὺς λαοὺς huc accersere parum videtur consentaneum. V. 28, cum ἔχει extrinsecus subaudiendum τὸ σύνθετον, seu τὸ συντεθέν: aut plurali numero legendum ἔχουσι. Seq. v. sensus est, ἐξ οὗ ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί, et ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς, aliaque consimilia, passim apud Homerum obvia. V. 34, usitatius ἕψοντες, a barytono ἕψω. V. 49, rursus augmentum omissum. regula enim postulat καθειστήκειν.

P. 334, v. 15, rectius, ἐμβῦσαι, ut declarant sequentia. Ibidem mox vulg. ἐνδῆσαι, *illigare;* parum ad rem. V. 18, ἔμβολος potius est a verbo ἐμβάλλειν, ut σύμβολον a συμβάλλειν. V. 21, iterum augmenti omissio, ἔμεσε pro ἤμεσε. Pro seq. τὰ τέκνα, alii singulari numero τὸν υἱὸν dicunt, ut et Servius apud Virgilium, *filium ei epulandum apposuit.* V. 25, τρεῖς nomi-

nantur; fed δύο folummodo exponuntur. cuius culpa, incertum. V. 41, fenfus effe videtur, οὐδέποτε τὸ διττολογούμενον ἔχουσι δίχρονον: fed illa διφωνία feu διττολογία unicum dumtaxat tempus admittit, aut breve fcilicet, aut longum. nam ει et οι penultimam [illegible] corripit. V. 51, aptior forfan haec diftinctio, ἀλλὰ πῶς τὸ Ἐμισαῖος; ἀπὸ τοῦ οὐδετέρου γέγονε.

P. 335, v. 9, cum iftis, ἀπὸ ἐνεστῶτος, fubaudiendum γίνεται: aut legendum ἐπὶ ἐνεστῶτος, fubaudito verbo λέγεται, aliove huiusmodi. V. 17, nota ἐπὶ ἐνέχυρα φιλίας διδόμενοι: et mox v. 20, ἐπὶ ὁμολογίᾳ τῆς εἰρήνης. quorum etfi pofterius ufitatius; ferri tamen et prius poterit, fi ἐπὶ pro εἰς capiamus; ut fi Latine dicamus, *dare in pignus amicitiae*. V. 27, melius ὁ μέσος, addito articulo, ut cum alibi paffim, tum 322, 57. V. 41, κακῶν ἔμπαιος, ut infra κακῶν ἴδρις 466, 41. V. 51, melius, ἀπὸ τῶν ἐν πεδίῳ κειμένων θεμελίων, ut apud Suidam eft; nifi quod ibi participium in [illegible].

P. 336, v. 9, inter πόρπῃ et βελόνῃ defideratur ἢ, aliave confimilis [illegible], a librario ut videtur per foni affinitatem praetermiffa. Sic v. 45, poft παρὰ τὸ ἕνα, requiritur πόδα ἔχειν, *ex eo quod unicum pedem habeat*. Seq. v. mallet fortaffe aliquis ἔνοχος ποινῇ, vel ἔνοχος ποιναῖς: fed cum genitivo legitur hoc vocabulum etiam apud Platonem et Ariftotelem. V. 47, melius, ut videtur, ἐπὶ φόνῳ δρασθέντι, *ob caedem perpetratam*. V. 51, melius πρώτης συζυγίας, ut cum alibi tum 442, 45, et feq.

P. 337, v. 29, vulg. ἐναπείρεισται, obfcuratis etymi notis. noftrum ἐναπήρεισται agnofcit etiam Suidas. Pro feq. ἐμπίπτειν poteft etiam ἐμπήττειν legi, ficubi ἐναπερείδειν active capiatur pro *Infulcire* feu *Impingere*: itemque v. 44, ἀπὸ τοῦ πολεμίου, *ab hofte*.

P. 338, v. 4, de ἐπίυμνος fupra dictum, ad 170, 33. Sequens Homeri locus citatus etiam 169, 45. V. 11, forfan auctor fcripfit σποδιὰ διάπυρος, *cinis ignitus*. V. 16, ἔνδεια in vulg. omiffum; et fequentia perperam cum antecedentibus connexa. V. 31, κληρωταί nunc iterum pro κληρωτοί. V. 52, in vacuo defideratur ὑπευθύνους, ἐπιζημίους, ἐνόχους, vel fimile quid. a Suida et Harpocratione abeft totum hoc commation.

P. 339, v. 5, aptius forfan κατὰ τρόπον, *ut moris eft*. V. 21, Hefychius φιλοφρόνως pro φιλοτίμως. V. 28, in vulg. exftant etiam alterius fcripturae veftigia, nempe χύω κύθρα: Ionice namque κύθρα pro χύτρα dicitur, ut κιθὼν pro χιτών, 454, 42. fed perperam iidem vulg. pro duobus habent unum corruptum χυώθρα. V. 36, ὁ δεύτερος, id eft ὁ ἐκ τοῦ ἑτέρου, *qui eft ex altero*, nempe ab ἐνέχω, v. 33. Sic v. 38, διὰ τοῦ γ dictum pro, τροπῇ τοῦ ι εἰς γ, ut infra 357, 6. V. 43, cum fimplici fubaudiendum compofitum, ἐνυπάρχομεν videlicet: itidemque mox v. 46. [V. 55, aut [illegible] ut fignificet, in compluribus exemplaribus ε producto (feu temporaliter aucto) legi ἠμπείρουν, ficut 112, 34. *Ex Addendis*.]

P. 340, v. 4, rurfum duplicis fcripturae indicia, ἐν μέσῃ τῇ κιθάρᾳ, et ἐν μέσῳ τῆς κιθάρας.[1] Seq. v. κοινοτίδητον ἐνεργμὸν corruptum eft: nec tamen κοινοσίγητον aufim reponere; nec item [illegible] *filentium multitudini afferentem*; hoc, *illigatas citharae chordas moventem*. V. 19, locus ex Apoll. Argonaut. lib. 2, v. 558: ubi fcriptum exftat τοῖσιν τ', et ἐμβαίλλεισθε. V. 26, δασύνεται] in medio videlicet; quippe ab ἐνίημι. V. 33, apud Hefychium duplex eft fcriptura, ἐνεκολάβησε, et ἐνεκολύβασε, utraque per unum λ, nempe παρὰ τοὺς ἀκόλους. apud noftrum tertiae quoque indicia funt, nempe ἐνεκολόβυσε, a κόλος et βύω: ut fit κόλους ἐμβύσαι, *bucceas infercire, offas feu turundas ingerere*. V. 35, legendum fortaffe, ἐν Ἐχελιδῶν, fcilicet δήμῳ: de quo infra 401, 6. apud Stephanum Byzantium minus recte Ἐχεμίδαι nominatur illud oppidulum. V. 57, fi legamus τῇ [illegible] *fit, ut noviffimo die [illegible]* apud Suidam eft, ἕνην καὶ νέαν dictas, ἐπειδὴ ἐν αὐταῖς συμβαίνει καὶ λήγειν τὴν σελήνην καὶ γεννᾶσθαι: et rurfum, ἐκ τοῦ τὴν τελευτὴν ἔχειν τοῦ προτέρου μηνὸς καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ ὑστέρου. nam ἕνη appellatur ultima veteris lunae dies; et νέα prima dies novae lunae, feu novi menfis: itidemque Demofth. τὰς ἕνας ἀρχὰς ταῖς νέαις ὑπεξιέναι, [illegible] libro 8, cap. 11, *ut trigefima luna, quae eft fere nova, cum* [illegible].

P. 341, v. 1, iambicum erit, fi legas, Καὶ δὴ κελεύειν νῦν μὲν [illegible] Hefiodum vero Μηδ' ἀναβάλλεσθαι ἔς τ' αὔριον ἔς τ' ἔνηφι. *in craftinum et perendinum*. V. 6, vitiatus locus, nec fanatu facilis. aliquid vero lucis ei afferunt haec Apollodori Bibliothecae libro 3, καὶ Καπανεὺς ἁρπάσας κλίμακα, ἐπὶ τὰ τείχη δι' αὐτῆς ἀνῄει. et aliquanto poft, εἶργον δέ τινας λεγομένους ἀναστῆναι ὑπ' αὐτῶν, Καπανέα καὶ Λυκοῦργον. meminit et Paufanias nofter 263, 39. ad [illegible] fulmine [illegible] Aefchylus in Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις: fed nihil ibi quod loco fanando conferat. V. 40, ἐκ μεταθέσεως ὄντα τοῦ θε, id eft, *per μετάθεσιν facta ex* θε, feu, in quib. θε mutatum eft in θα.

P. 342, v. 8, γίνεται, nempe ἡ ἀνεστραμμένη πρόθεσις. V. 10, pro εἰσὶ aliquid aliud requiritur; aut adulterinus eft locus; aptior citatus fupra, 123, 53, πάρ' ἔμοιγε καὶ ἄλλοι, ex Iliad. α'. V. 17, Euftathius triplicem fcripturam annotat, nempe εἴην, ἥην, et εἴη: priores duas, primae; tertiam, tertiae perfonae. priorem requirit noftri Etymologi fententia. V. 51, pro [illegible] ut eft in fequentis verfus [illegible] locus Il. γ'.

P. 343, v. 4, aorifti eft ἔνισπεν: at praefentis et imperfecti, ἔνισπε, abfque ν, nempe modo imperativo; ut in loco modo indicato. V. 17, rectius ἧνις, acuto videlicet, non circumflexo, ad differentiam fingularis numeri, ut infra 432, 1. Seq. verf. τῷ ποιήσαντι] id eft, τῷ θέματι ἐξ οὗ γέγονε: nempe ῶ feu ἕω, quod idem ἵημι. V. 21, in vulg. exftant etiam alterius fcripturae indicia, μεγάλοι' ὀαριστής: et rurfum v. 30, in Homeri editionibus eft Τοῖσι pro foeminino Τῇσι. V. 33, vulgati aliam quoque fcripturam innuunt, ὀαριστὶς πάρφασις. V. 44, e Suida legi poteft, Πολύζηλος Δημοτυνδάρεω. nam inter Polyzeli fabulas Demotyndareon [illegible] Suidas. Sequentia fingi magis quam [illegible] hoc fortaffe modo, Δείξει δὲ κρουνοῖς νᾶμα βλύζον ἐννία. V. 52, legendum videtur, παρ' οὐδετέρου, *e neutro compofitum*, ut mox verf. 54.

P. 344, v. 3, aptius ὡς κλώμενος. καὶ vero a librariis faepe pro ὡς poni, propter compendiofae fcripturae affinitatem, iam aliquoties monui. V. 6, fi ἔννεον verum eft, thema erit νέω: et contra, fi thema ftatuatur ναίω, imperfectum erit ἔναιον, et ἐνναιον pleonafmo [illegible]. V. 15, per tranfpofitionem [illegible] duo poftrema commata, hoc modo, καὶ ἐκτάσει (nempe τοῦ α εἰς η) γίνεται ἐννεσίῃσι. Sed non opus eft tam longis ambagibus. nam ἐννεσία poetico pleonafmo factum ex ἐνεσία. id autem ab ἐνίημι, ut ἐξεσία defcendit ab ἐξίημι, 347, 39. V. 38, verbum γίνεσθαι fuperfluum eft: aut legendum, διὰ τὸ ἐν ὅλμῳ κοιμηθέντας, μαντικοὺς γίνεσθαι, ut apud Hefychium et Suidam. Contra, verf. 40, poft μαντικὸς deeft ἐγένου, fi εὐάσω eft aorifti primi medii. Ibidem vulg. ἐνόλβιος, nihil ad rem. V. 47, defideratur praepofitio ἐν, vel ante articulum ταῖς, vel ante verbum κεῖσθαι. [illegible] regula in ἀκὴν 47, 17. V. 55, ufitatius τὴν ὦπα, genere mafc.

P. 345, v. 1, verius effe puto ἐνωπαδίως. ut fcripturae diverfitas fit tantum in tertia fyllaba. etfi enim Dores α pro ω ufurpant, nihil tale tamen in hoc genere videre memini. Sic v. 7, rectius ἐνώρᾳ, feu divife ἐν ὥρᾳ. V. 15, metrum poftulat ἐν χείρεσσι: Iliados ε' eft ἐν παλάμῃσι. Verum craffa eft in huius verbi etymo alucinatio. νωμᾶν enim a νέμειν eft, ut στρωφᾶν a στρέφειν, τρωπᾶν a τρέπειν, πωτᾶσθαι a πέτεσθαι. idque confirmant inter alia Homeri haec, Odyff. φ', Νώμα ἔνθα καὶ ἔνθα: et Il. α', Νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενοι δεπάεσσι. V. 36, legiffe videtur auctor, ἐμὲ τροπαλίζεο. in Homeri ed. legitur, τότε δ' οὔτι μετετροπαλίζεο. V. 38, haud fcio an verior haec diftinctio, πλατίζω, πλαταλίζω, Ἀνακρέων· καὶ Σώφρων φησὶν ἀπὸ τοῦ πλατεύω, πλαταλεύω.

P. 346, v. 2, fufpicetur forte aliquis, fcriptum fuiffe, ἐπέχει θοῦρόν τι καὶ ἐναλίον. minus aptum, ἐπίουρόν τε καὶ ἐνάλιον. V. 16, congruentius, φυλάττουσι γάρ.— et feq. v. πειτίμιον λέγοντες: itidemque mox v. 20 et 21. aut ibi quoque fingulariter fcribendum λέγων, fubaudito extrinfecus ὁ Ἀττικός. V. 39, Ἐξάδιον [illegible] Euftathius in [illegible] Ἐξάδιόν τε: fed addit, effe qui afpirationem malint; ut fit ab ἑξάς, ficut Εἰκάδιος ab εἰκάς 298, 5. Idem a recentiorum [illegible] V. 45, per crafin legit Euft. Odyff. λ', θάνατος δέ τοι ἐξαλος αὐτῷ, 1676, 42.

P. [illegible] melius [illegible] ut patet e loco ad [illegible] V. 51, τρώει pro vulg. τρώσει repofui ex Odyff. φ'.

P. 348, v. 17, pro praepof. μετὰ in vulg. eft coniunctio καὶ, [illegible] V. 19, διδάσκει, cum dativo [illegible] quod qui docet, docendo dat et prodeft ei quem docet. V. 25, τῶν ἐξηγητῶν non meminit Ammonius in fuis Διαφοραῖς [illegible] volutatum fuiffe. V. 48, vulg. κινήσαντες, et ἀποβαλεῖν, praepoftere.

noſtro loco, deſumpta ex Suida, rationem ipſam ſuffragatricem habet.

P. 349, v. 1, ἔξεισι pro ἐξίασι, ut ſupra 301, 23. V. 21, aptius pene κολούειν. V. 26, vulg. καὶ ὅρος τοίνυν, perperam omiſſa praepoſitione. Sequens ἐξοργᾶσαι frequentius gemino ρρ ſcribitur, itidemque primitivum ὀῤῥός. V. 29, malet fortaſſe aliquis ᾗ, relative. ſed maiorem locus medicinam requirere videtur; talem fortaſſe, ᾗς δεῖ πλέον ἐπιμελεῖσθαι ἢ τοῦ βδῆλαι, *quae magis ei curanda eſt quam ut lac emulgeat, caſeosque a ſero deſiccet, ac vellera eluat.* V. 34, in ἐξουσία craſſa rurſum alucinatio. vera eſt ea formatio, quae pag. ſeq. v. 32 traditur, nempe a participio foeminino ἐξοῦσα, ſicut οὐσία e participio foeminino οὖσα deſcendit: itidemque ἀπουσία, παρουσία, περιουσία, e ſuis participiis foemininis.

P. 350, v. 13, imperfecta aetiologia infra in περαιτέρω abſolvitur 665, 20. V. 57, quaeſtio illa de ἔοικα et εἶκα in vulg. annexa eſt verbo ἔωγεν, pag. ſeq. v. 51. minus convenienter.

P. 351, v. 32, rurſum imperfecta regulae allegatio: perfecta exſtat v. 15 et 38.

P. 352, v. 2, Apollonii locus exſtat Argon. lib. 3, v. 471. V. 12, metrum poſtulat, ἑώϊον Ἀπόλλωνα. V. 22, articulus τὰ poſt λοιπὰ ſuperfluit. V. 29, λαθῆναι corruptum eſt: melius fortaſſe, παρὰ τὸ τὴν ἔωλον ἀκρατῆσαι, *ob heſternam diem intemperantius transactam:* ut referantur haec ad remotius commation. ad propinquius referre ſi malis, pro λαθῆναι fortaſſe λυθῆναι repoſuerimus: ut ſit, *ex eo quod pridie vis eius exſoluta fuerit.* V. 35, melius αὐτοῦ, *ipſius, eius;* ut patet ex Suida. Seq. v. legi etiam poteſt ἐπὶ κατηγορίας, genit. caſu. V. 40, ἔος quid ſibi velit neſcio. ſi ἑός ſcripſit, de quo ſupra 308, 2, etymi ea fuerit ratio, quod quae ſua ſunt et quae bona ſunt, ea et attrahit quisque, et ſibi evenire cupit.

P. 353, v. 1, τρεῖς legitur etiam apud Suidam; cum potius τέσσαρας poſtulet numeri praecedentis ratio. V. 44, melius, ἐπὶ πεπολιτευμένων, ſeu ἐπὶ πολιτευομένων. ſic enim Suidas, ἐπὶ τῶν ἐγκαλούντων τινὶ δημηγορεῖν καὶ πολιτεύεσθαι, οὐκ ἐξόν. ut proprie ſit, *eorum nomina deferre, qui conciones ad populum habere ac remp. tractare praeſumunt, cum id eis non ſit licitum.*

P. 354, v. 1, incluſa, addita ſunt ex eodem Suida. V. 7, Suid. ἀκολουθοῦσιν ἐφεξῆς: et ſeq. v. χρυσία, λεκανίδας. Viſe et ἀπαυλία ſupra 119, 16. V. 15, de παίω παύσω dictum ad 119, 20. V. 33, Ἀτθίδων, ſubaudi λέξεων. V. 38, ἐπενήνεον non eſt ab ἐνέω, ſed a νηνέω: unde Il. ψ', — αἶψα δέ οἱ μενοεικέα νήνεον ὕλην, *confeſtimque ſtruebant ei gratam materiem.* V. 48, rectius ἤνικα, per epſilon in ſecunda ſyllaba, ut v. praeced.

P. 355, v. 11, apud Suidam eſt ἑαυτῷ, ſing. numero. ἑαυτοῖς tamen agnoſcit etiam Harpocratio, ſed praemiſſis verbis pluralibus, ἐπεδικάσαντο, et ἔπεισαν. V. 16, melius ἐπελήκεον, ex Heſychio et Suida. eoque alludunt etiam ſequentia. V. 21, κινήσει pro κλίσει capiendum: (ut 466, 49: 472, 20) aut legendum κοινῇ χρήσει.

P. 356, v. 46, incluſa, addita ſunt ex Euſtathio et ſcholiaſte. exſtat autem locus Odyſſ. φ'. Paulo ante, v. 43, vulg. δῆλον habent pro δηλοῖ, perperam.

P. 357, v. 1, τῷ φιλοσόφῳ, Ariſtotele ſcilicet, Hiſt. anim. lib. 6 et lib. 9, de coturnicib. ac perdicib. V. 9, in ἐπήρεια, ſubaudiendum, τροπῇ τοῦ α εἰς η, ut mox v. 12. Eodem v. 12, ἐπήρατος, ſi germanum eſt, metaplaſmum habet pro ἐπηράτου. V. 17, legendum puto, τὸν πρός τινα τὰ ἔπη ἐπιβάλλοντα, *qui dicteria in aliquem conicit ut iacula.* Similis etymologia in ἰάμβῃ 463, 27. V. 25, neſcio an verius κατὰ Δεινάρχου: et mox, μήτε πόλεως μήτε πολιτείας. ubi πόλις ſignificat *ius civitatis:* πολιτεία, *ius capeſſendae tractandaeque reip. ſeu publicorum munerum.* V. 27, melius conſtabit metrum absque νῦν. licet enim νῦν γενόμην legi poſſit. raro tamen in paribus regionibus dactylus pro iambo admittitur. V. 32, ἔπι accipiendum barytonως; nempe per figuram pro compoſ. ἔπεστι. Seq. v. cum λέγει ſubaudiendus ὁ τεχνικὸς, vel alius a quo haec ſunt petita. V. 40, apud Hom. Il. γ', initio, eſt εἶδος ἐπ', apoſtropho pro finali ι impoſita.

P. 358, v. 7, malet quis fortaſſe ὅτε: ſed et ὅτι tamen retinere nihil vetat. V. 12, Πανδώρᾳ eſt etiam apud Harpocr. ac Suidam. alioqui fortaſſe aliquis Πανδρόσῳ verius eſſe indicaverit. Apud eosdem etiam eſt μετὰ βοὸς, *cum bove.* ſenſus eſt, bovem Minervae immolatum fuiſſe: deinde conſequenter poſt bovem mactatum ſucceſſiſſe ovis immolationem in honorem Pandorae. ſonat enim ἐπίβοιον quaſi *poſtbovium* dicas, ovis ſcilicet immolationem ſtatim poſt bovem mactatum fieri ſolitam. V. 26, apud Plutarchum in Xenocrita, p. 156, ἀνάκωλος ſcribitur, per omega, et pro puerili tunicula capitur, brevi nempe, ac ſupra genua ſe continente: uti etiam ἡ ἐπιγονατὶς ſeu ἐπιγουνὶς ſignificat eam quae usque ad genua pertingit. Seq. v. pro ἐπιγονατὶς in vulg. eſt ἐπὶ γόνατα, minus recte. mentio eiusdem iterum infra 594, 33. V. 30, ἐπιγύης poſitum pro ἐπὶ γύης, diviſe.

P. 359, v. 51, Harp. et Suid. ἐπὶ τῷ Θρασύλλου μνήματι: melius.

P. 360, v. 16, accuſ. Ξέρξην ferri poteſt, ſi ad participium καταγαγόντι referatur. alioqui ſimplicior lectio eſt, Ξέρξῃ ἐπεκήρυξαν, dativo caſu, apud Harpocr.

P. 361, v. 7, aptius διάρτισιν, a them. impuro in ίζω. apud Suidam eſt διάπλασιν. apud eundem ſeq. v. κύλλυξ, gemino λλ et ypſilo. in K tamen idem Suidas diſerte habet κόλιξ et κόλικες, ſimplici λ et iota, nempe παρὰ τὸ κολοβόν, a quo et κολούρια. mediam ſcripturam κόλλιξ et κολλικονόμος, ſequitur Heſychius, per iota videlicet et geminum λλ. Seq. v. pro κυλλίστης apud Heſychium eſt κυλλάστις, apud Herodotum libro ſecundo κολλήστις. at Pollux lib. 6 καλλιστεῖς ab Aegyptiis nominari tradit panes in acumen faſtigiatos. V. 15, melius, addito articulo, ἀπὸ τοῦ τοὺς ἐπὶ πολὺ καθεύδοντας, οἰδεῖν τοὺς ὀφθ. *ex eo quod qui diutius dormiunt, tument circum oculos.* V. 19, pro κύκλον et κύκλους, aptius fere κύλον et κύλους quispiam legerit, ut v. 11. Incluſionis vero notas adhibui, ut tranſitus ab ἐπικυνεῖν ad ἐπισκύνιον eo eſſet evidentior. de illo autem ἐπισκύνιον paulo aliter infra 364, 4. V. 21, mallem λάεϊ, quod a λᾶας quidam deducunt. V. 31, Suid. ὑπὲρ τῆς Πάρνηθος, ἣν ἐτείχ. itemque Heſych. V. 35, vulg. προσωδέστερον, parum ad rem. Seq. v. Suid. μάχεσθαί τε ἀγαθοὺς καὶ εὐπατρ., et rurſum v. 37, ἦσαν pro εἰσί. V. 39, melius ἐπὶ Ληναίῳ, diviſe, apud Suidam.

P. 362, v. 2, κληρωταί iam tertio ita uſurpatum. uſitatius κληρωτοί apud Suidam, et apud noſtrum infra in ἱεροποιοί, 468, 56. V. 12, Εὐμολπιδῶν pro ſingulari Εὐμολπίδου repoſui ex Harpocrat. ac Suida. V. 41, aptius pene ab ἐπιῶξαι deduxerimus τὰς ἐπιωγάς: ut ex eo dictae ſint ἰωγαί et ἐπιωγαί, quia partim a fluctibus, partim ab iis quos premunt fluctus, magno clamore petuntur: παρὰ τὸ ἰώζειν ſeu ἰώσσειν. at ἰωκή et ἰωχμός, ſunt potius ab ἰώκω τὸ διώκω, quod eſt *inſequor* ſeu *inſector.* V. 44, ὅτι ſuperfluit, quia verbum infinitivum ſequitur. V. 52, in Ariſtophanis editionibus eſt λείξας, praeterito aoriſto: et δημιόπραθ', hoc eſt, δημοσίᾳ πιπρασκόμενα, ſeu τὰ ἐκ δημεύσεως, *publice venum propoſita, publicata.* V. 54, μὲν pro vulg. μὴ reponendum fuiſſe, arguit ipſa ſententia, et confirmant Harpocr. ac Suidas.

P. 363, v. 18, incluſa, addita ex Il. ζ'. ſed perperam irrepſit copulativa καί. integer enim verſus eſt, Ἤγαγε σιδονίηθεν, ἐπιπλὼς εὐρέα πόντον. alter locus qui ſequitur, exſtat Il. γ'. V. 27, ἐπιπόλαιος ſicubi adverbialiter uſurpatum eſt, eo modo uſurpatum quo apud Virgilium, *Nec minus Aeneas ſe matutinus agebat,* pro *mane.* alioqui adverbia ſunt ἐπιπολαίως et ἐπιπολῆς, ut mox v. 27. V. 28, ἐπιπόρπημα per η ſcribendum eſſe, arguit apud Euſtathium Doriſmus ἐπιπόρπαμα, nempe a them. ἐπιπορπᾶν. V. 30, legi poteſt etiam σύνεσις, *commiſſura.* V. 37, regularius ἔπτηκα—. V. 46, rectius, ὅτε τὴν στροφὴν ᾄσειαν. V. 48, nomin. ἀποδόντες, abſolute poſitus eſt, ut alibi quoque. Ibidem mox legendum, ἐπελέγετο πάλιν τετράμετρον ποιημάτιον. eadem pene apud Ariſtophanis ſcholiaſten praefatione in Νεφέλας. V. 57, aptius, παρὰ τὸ ἐπεισιέναι, geminata praepoſitione. Praeced. v. cum iſto commatio, ἀπὸ τοῦ τὰ σία τὰ ξηρὰ, ſubaudiendum λέγεσθαι, aut aliud verbum conſimile.

P. 364, v. 15, in vacuo ex antecedentibus ſupplendum videtur, καὶ ἐπισκεπτικῶς: vel, καὶ ἐπισκοπικῶς. V. 35, indicia duplicis lectionis, ἑκάστῳ ἐν αὐτοῖς: et, ἑκάστῳ αὐτῶν. V. 43, Suid. τὴν δημοσίαν σφραγίδα. quod magis placet. Seq. v. ἐπιστάμενος accipiendum aoriſto ſecundo pro ἐπισταθεὶς, *praepoſitus, praefectus:* aut praeſenti tempore legendum ἐφιστάμενος, ut v. proxime ſequenti. V. 52, melius, ἢ ἐφύλαξε, *aut ſervavit:* ut alia exponatur etymologia, ἐπίσταμαι ſcilicet Ionico more uſurpatum 21
eſſe pro ἐφίσταμαι, *animo inſiſto, animum intendo;* et ex conſequenti, *cognoſco, intelligo, ſcio.*

P. 365, v. 8, melius ἐκ δευτέρου, *denuo, iterato.* cuiusmodi loquendi genus pag. ſeq. v. 41. V. 22, legendum videtur τῷ στόματι, *ori.* Seq. v. abbreviatus eſt verſus, more ſolito. integer eſt, Πολλὰ μεταξὺ πέλει κύλικος καὶ χείλεος ἄκρου: Latine, *Multa cadunt inter calicem ſupremaque labra:* item *Inter os et offam* apud A. Gellium lib. 13, c. 16. V. 48, ἐπιτεθυμένον abſolute capiendum, pro ἐπιτεθυμένου τοῦ ἐπιτελεώματος: quale ſacrificii corollarium ἐπίβοιον ſupra 358, 11.

P. 366, v. 7, in vulg. indicia ſunt etiam alterius ſcripturae, τέτραφθε. ſed melius eſſe τέτραπται, ſatis clarum eſt ex ſequentibus, et e ſimili exemplo infra 368, 36: 377, 50. V. 11, nota τιθή et τηθή pro eodem. ſed rectius τηθή: quia τιθή Heſychio eſt *nutrix*. Seq. v. cum τῆς τοῦ πατρὸς, ſubaudiendum μητρός: itidemque in ſeq. commatio. V. 14, videtur ſcripſiſſe auctor, ἐτετύφειν, ἐτετύφεα· καὶ ἐπεποιήκειν, ἐπεποιήκεα. id colligitur primum ex alphabeti ſerie; quia recenſentur hic quae ab E et T incipiunt: deinde ex ſequentib. v. 17 et 21, ubi primum illud exemplum repetitur: et tertio ex 419, 53, ubi ad hoc ipſum ἐτετύφειν [illegible] ptis barytonum τύπτω circumflexum ποιῶ ordine antecedit. V. 38, pro Κέφαλος ῥήτωρ perperam in vulgatis eſt κεφαλαίων: perperam etiam ſeq. v. περὶ τῆς ἀτιμίας. noſtra lectio deſumpta ex Suida: apud quem et διεσώσατο ſcriptum pro plur. διεσώσατε. V. 54, incluſa, κατὰ, et δραχμαῖς, addita ex Harp. ac Suida. Iidem initio, v. 54, ἐπιτρίταις habent dativo caſu pro accuſ. ἐπιτρίτας. Rurſus ex eiſdem v. 57 τετραδράχμου repoſitum pro τετάρτου δραγμοῦ. In eo autem quod v. praeced. apud Suidam quoque legitur, τρίτον εἶναι μερίδα, duplicis lectionis ſunt veſtigia; nempe τρίτον εἶναι μέρος, ut apud Harpocrationem eſt; vel, τρίτην εἶναι μερίδα.

P. 367, v. 5, fortaſſe τρωχῶ ſcripſit auctor: itemque ſeq. v. τρώχων: [illegible] Euſtathius et ſcholiaſtes Odyſſ. ζ', ſub finem, Αἱ δ' εὖ μὲν τρώχων, εὖ δ' ἐπλίσσοντο πόδεσσι. itidemque Apollon. Arg. lib. 3, v. 873, Τρώχων εὐρεῖαν κατ' ἀμαξιτόν. nam τρωχῶ ſic uſurpatur a τρέχω, ut τρωπῶ, στρωφῶ, νωμῶ, a τρέπω, στρέφω, νέμω, et πωτῶμαι a πέτομαι. V. 24, fortaſſe melius οὐκ ἴδια: ut idem ſit quod ἰδιωτικὰ, *qualia ſunt hominum privatorum, vulgaria.* et ſeq. v. οὐκ ἐτόν τοι τἀπὶ Χαριξ. id eſt, *nec profecto talia qualia Charixenes tempore fuerunt.* quo proverbio etiam Ariſtophanes in Ἐκκλησιαζούσαις, Οὐ γὰρ τἀπὶ Χαριξένης τάδ' ἐστίν: quia videlicet taxatur εὐήθης καὶ μωρὰ ἡ Χαριξένη, ut ſcholiaſtes ibidem ac Suidas annotant. V. 33, nota ἐπιχύτας, cum ab initio ſit ἐπίχυτος. ἐπίχυτον ſane agnoſcit etiam Heſychius: Pamphilus apud Athenaeum lib. 14, ἐπίχυσιν dicit: cognatumque genus apud Heſychium ἔγχυμα. De κόλιξ ſeu κόλλιξ, ſupra dictum ad 561, 8. V. 37, ſi locus deſumptus eſt ex Il. ζ', foeminino genere ſcribendum ἀλλήλῃσι. V. 40, μέσος ἀόριστος παθητικὸς, coniuncte uſurpatum etiam ſupra bis terve, et infra 461, 12: 466, 6: 499, 20. viſe 754, 21.

P. 368, v. 18, brevitatis ſtudio contracta eſt ſententia: ſenſus eſt, ἕπω τὸ λέγω, τοῦ ἕπω τοῦ σημαίνοντος τὸ ἀκολουθῶ. Sic v. 27, ſenſus eſt, τὰ δὲ ἐνεργητικὰ, οὐχὶ, εἰ μὴ μόνον ἐν συνθέτῳ σχήματι, οἷον ἀμφιέπω καὶ περιέπω. activa enim verbi ἕπω, non in ſimplici ſed in compoſita figura uſurpantur. V. 43, Apollonii edit. ἤιε, *ibat:* et mox, νείσετο. exſtat autem locus Argon. lib. 1, v. 738. Sequens locus ita interpolari poteſt: διπλασία δηλονότι πέτρα τῇ Ἀμφίονος κιθάρᾳ εἵπετο. nam ἠκολούθει adulterinum exegema videtur, quia mox εἵπετο ſequitur.

P. 369, v. 8, δόξαι pro vulg. δεῖξαι repoſ. ex Suida. Ex eodem addita ſunt incluſa v. 11. ſed, ne quid diſſimulem, exemplaria eius habent ἴδια pro adverb. ἰδίᾳ. Ex eodem S. verſ. 13 εἰσηγοῦντο ſcriptum pro vulg. εἰσηγοῦνται: aptius enim praeteritum quam praeſens. Et rurſum v. 17, ἀφ' ὧν pro vulg. ἐφ' ὧν. V. 20, Ἀλμᾶς corruptum eſt: legendum enim Ἀκάμας. nam, ut Suidas cum Harpocr. tradit, una e decem tribubus Ἀκαμαντὶς dicta, ab Acamante Theſei filio. de ceteris ſi plenius cognoſcere aves, viſe Sigonium lib. 2. De Athenienſium republica, eo capite quod eſt De Tribubus, Curiis, Gentibus, Populisque Atticis. V. 22, cum iſtis, τὸ πᾶν πλῆθος εἰς δέκα φυλάς, ſubaudiendum διένειμεν, aut aliud eiuſmodi verbum. V. 29, clauſula illa, ἔστι καὶ ἐρῶ, et quae ſequuntur, perperam in vulg. legitur v. 46, poſt Ἐργατῖναι, οἱ γηπόνοι: nihil enim cum illis habet affine. V. 49, [illegible] hemiſtichium iſtud bis ab Homero uſurpatum Il. ι', Καλυδῶνος ἐραννῆς. V. 56, reſpexiſſe videtur ad locum illum Geneſ. 3, qui ſic legitur in vulg. ed. ἐν λύπαις φαγῇ αὐτὴν πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου. ut pro φαγῇ legerit ἐργᾷ, *laborabis, coles.* ſed φαγῇ (ſeu φάγῃ 786, 27) agnoſcit [illegible]. Non eſt autem [illegible] communi ἐργάσῃ, extrito σ, et άη per craſin in ᾷ contractis, ut prolixius declarant Notae noſtrae ad Clenardi et Anteſignani grammaticam.

P. 370, v. 9, fortaſſe legendum, κἀλ' αἰζηῶν: ut ſignificet, *Multaque praeclara iuvenum opera ab ipſo ſunt delecta.* V. 19, in vulg. eſt [illegible], corrupte. V. 49, plenior erit et ſtructura et ſententia, ſi praepoſitione cum articulo addita legamus, ἐκ τῆς ἔρας, *e terra.*

P. 371, v. 11, locus Homeri plenius citatur p. ſeq. v. 12. V. 19, legendum opinor, παρὰ τὸ ἐρείκω, ἐρειγμός, ὃς λέγεται καὶ ἐρεγμός. ἐρεύγω enim et ἐρευγμός nihil huc faciunt. ἐρείκω autem attingitur mox v. 20; et pag. ſeq. v. 15: ἐρεγμός vero etiam p. praeced. v. 29. In ἐρεγχμός ſane confuſa eſt duplicis ſcripturae notatio. communius enim ἐρεγμός dicitur, per γ: Aeolice vero ἐρεχμός per χ: vel ab ἐρείκω, extrito ι: vel ab ἐρέχθω τὸ διακόπτω v. 28, 53: et 372, 15. V. 24, ἐρεχθών, et v. 28 ἐριχθών, formam habent aoriſti ſecundi: praeſens eſſet ἐρεχθῶν et ἐριχθῶν, aut barytonως ἐρέχθων: (ut 372, 15) unde v. 53 paſſivum ἐρεχθόμενος. alioqui ad ὀρέχθεον v. 27, melius quadraret ἐρέχθεον. Locus vero qui citatur Homeri eſt Il. ψ': [illegible] gratia poſt σιδήρῳ addi poteſt Σφαζόμενοι. V. 53, αὐτὸ legendum eſſe neutro genere, relatum ad τὸ σπέρμα, patet ex v. 44. in vulg. eſt αὐτὸν, maſc. gen. V. 57, melius ἀποκνήσῃ, activo genere.

P. 372, v. 11, fortaſſe verius, ἐρείω: et mox τελείω: utrumque barytonως. V. 22, pro ἐρειρέδαται uſitatius ἐρηρέδαται v. 44 et alibi. V. 39, in vulg. eſt ἀμφότερα, luxato metro. V. 42, ἐρηρώτηκα excuſari poteſt per Doriſmum, v. 52. alioqui enim Attica regula poſtulat ἐρηρότηκα, tertia correpta, v. 47. V. 44, integrum verſum ſi velis, poſt ἐρηρέδαται adde δύο λευκώ. V. 47, Attica iſta regula tradita etiam ſupra 106, 18. V. 49, uſitatius [illegible].

P. 373, v. 6, variatio modi eſt. textus enim optativo, expoſitio ſubiunctivo prolata eſt. V. 10, imperfecta regulae citatio, ut ſupra 114, 49. integra exſtat in Δόλιος, 282, 38. V. 21, vulg. εὐσείω, mendoſe: noſtrum εὐγείω petitum ex Heſychio et Suida.

P. 374, v. 15, neutrum ὃ reſpicit intellectum, μόριον: aut neutro genere legendum [illegible], ut p. ſeq. v. 2. V. [illegible] lius γράψας, tempore praeterito: itidemque v. 54, verius ἐρέψει: [illegible] alibi tradit, 272, 35: hoc ipſum annotans etiam de ἁλίσκω et ἵστημι 307, 14. ἀποσίτισμα, quod ibidem praecedit, parum huc quadrat: aptius forſan ἀπόσπασμα, ex v. 30. Sic v. 36 pro ὄγμοι [illegible]. V. 38, [illegible] promovendum, ἀπὸ τοῦ ἐρέφω (ἢ ἐρέπτω) ἐρέψω, τὸ καλύπτω. V. 48, poſtremus locus, ſuppletus ex Il. ε': penultimus, ex Il. σ'. V. 57, ὑψώσεως κανόνι ſignificare videtur, in canone qui cantari ſolet in exaltationem ſ. Crucis; ſicut videlicet κανὼν τῆς μεγάλης ἑβδομάδος citatus ſupra.

P. 375, v. 21, in vulg. eſt etiam alia lectio, Ἔρκεϊ ἐμπλήξωσι. exſtat autem locus Odyſſ. χ', non procul a fine. V. 30, melius φακός, oxytonως: et contra, v. 15, ἐνάτια, proparoxytonως. V. 48, convenientius ἐνεῖρθαι, nempe ab ἐνείρω 359, 49. V. 52, ſententia poſtulat, ποιοῦντα καὶ πάσχοντα.

P. 376, v. 2, vulg. ὑπερέχοντος: parum ad rem. cetera quoque non ſatis fideliter exſcripta videntur. nam v. 3, poſt ἅψασθαι deſideratur ἀνθρωπείου φόνου, vel ſimile quid. deinde ſeq. v. nimis contracta eſt oratio. ſenſus enim eſt, ἀφοσιουμένους μὲν τὸ ἄγος, διὰ δὲ τὸν Δία ἀπολύοντας τοῦ φόνου. Quae vero ſequuntur v. 7 et deinceps, deſumpta ſunt ex Homeri ſcholiis, ſub finem Odyſſ. π': verum et ipſa paſſim truncata. Primum enim v. 9 poſt ἀγόντων, ſive (ut ibi eſt) ἀγαγόντων, haec ratio ſubiungitur, ὅτι πρῶτος δαιμόνων ἐπιβεβλήκει θνητῶν μιάσματι, καὶ τὸν Ἄργον ἀνῃρήκει. Deinde v. 10, cum articulo ibi eſt τὸν Δία: et mox γεγενῆσθαι, praeterito perfecto: et poſt τὸν Ἑρμῆν additur, ταῖς αὐτοῦ παραγγελίαις. Cetera vero ita decurtata ſunt, ut ſatius ſit integra inde huc tranſcribi. ſic igitur ibi: ἅμα δὲ ἀφοσιουμένους τὸ ἄγος, καὶ τῆς ἀνδροφονίας ἀπολύοντας, ὡς εἶχον ὀργῆς, (in noſtro legendum, ᾗ εἶχον ὀργῇ, *eo quo inflammati erant irae impetu*) προσβαλεῖν αὐτῷ τὰς ψήφους, καὶ οὕτως ἐπισωρευθῆναι πρὸς τοῖς ποσὶ τοῦ Ἑρμοῦ ψήφων πλῆθος· ὅθεν καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἄχρι τοῦ νῦν, εἰς τιμὴν Ἑρμοῦ, κατὰ τὰς ὁδοὺς, διὰ τὸ τὸν θεὸν εἶναι τούτων καθηγεμόνα, κατὰ τρόπον τῶν [illegible] των, σωροὺς ποιεῖν λίθων, καὶ διάγοντας, προσβάλλειν λίθους, καὶ τούτους καλεῖν Ἑρμαίους λόφους. Quibus additur: ἔστι δὲ λόφος, πᾶν τὸ εἰς ὕψος μετέωρον. ἡ δὲ ἱστορία, παρὰ Ἀντικλείδῃ. V. 35, rectius, τοῦ στροφέως, nempe a nominativo ὁ στροφεύς, *cardo.* V. 36, δικατάληκτον: quia videlicet et ἐρμίς, et ἐρμίν dicitur, ut ἀκτίς et ἀκτίν. ſic infra 480, 10. V. 42, corruptus eſt locus, nec ſatis tutum reponere, ὡς Φιλόξενος Χάρισιν. 22
V. 50, φυτὸν κλάδου ſi auctor ſcripſit, intelligendum erit [illegible], κλαδοφόρον: aut diviſe legendum, φυτόν, κλάδος.

P. 377, v. 26, κατὰ μεταπλασμὸν, nempe τοῦ παρακειμένου εἰς ἐνεστῶτα. V. 29, ἄμμικτα convenientius legeris, aut σύμμικτα.

V. 41, Homeri locus eſt, Il. φ': cui ſimilis hic, ibidem paulo poſt, Μή μιν ἀποέρσειε μέγας ποταμὸς βαθυδίνης. V. 43, legendum videtur, ἀπὸ τοῦ εἴργειν καὶ ἐπέχειν. ab εἴργειν enim ſeu ἑίργειν deſcendunt εἱρκτή, ἕρκος, et ſimilia. Seq. etiam v. malit fortaſſe aliquis, παρὰ τὸ ἔργω δὲ, ἕρκος. ut quemadmodum εἱρκτή ab εἵργω eſt, ita ἕρκος ſit ab ἕργω, a quo etiam ἐρχθεὶς, ὁ ἀποπνιγεὶς ἐν ὕδατι. Attice autem aſpirari ἕργω et εἵργω, tradit clauſula, v. 47.

P. 378, v. 14, verius Ἰωνικῶς quam Ἀττικῶς, ut cum ex aliis locis permultis patet, tum ex 304, 8: immo ex huius ipſius paginae v. 11. V. 17, in ἔρυξα omiſſum augmentum: et contra, v. 20, aptius ἔργω, absque iota. Sic v. 34, melius fere, παρὰ τὸ ἔρυμα, ut v. 32. V. 41, ἐρυσίπελας et ἐρυσίβη originem habent eandem, παρὰ τὸ ἐρεύθειν: quamobrem etiam Definitionum medicarum auctor eſſe dicit ἔρευθος μετὰ διαπύρου φλογώσεως: et a Polluce manifeſtiori etymo ἐρυθρόπελας nominatur, quoniam vicinis partibus ruborem cum inflammatione, nonnunquam etiam cum febrili horrore, invehit: eoque alludit et Virgilii hoc, Georg. 4, *contactos artus ſacer ignis edebat.* a Celſo lib. 5, c. 26, inter cancri ſpecies refertur. Pro ſequenti Ἐρυσίβη, v. 41, omnino ſcribendum Ἐρύκη, ut cum etymi ratio declarat, tum pag. ſeq. v. 2. Alterum ἐρυσίβη derivarim ego παρὰ τὸ μετ' ἐρεύσεως βαίνειν, quoniam cum rubore per ſegetes graſſatur: quapropter et Latine *rubigo* vocitatur. V. 50, aptius ἐπισκηπτομένη, vel etiam ἐπισπωμένη. Pro ſeq. ἐρύω Apoſtolii collectanea ἐρύκω habent, quod in arcendi ſignificatione uſitatius eſt.

P. 379, v. 5, vulg. βλάπτω, nihil ad rem. V. 15, epitaphium et numero et ſtilo claudicans. metrum conſiſtit in [illegible], ſi legamus, Ἐνθάδε τύμβος ἁλὸς πέλεται μεδέοντος Ἐρυθροῦ. quod Latine reddi hoc modo poteſt, *Hic ſitus eſt Erythrus quondam maris induperator:* vel, *Hic ſitus eſt Erythrus pelagi dominator Erythri.* Aliud eiusdem generis epitaphium inf. in Σαμάρεια 708, 7. V. 28, convenientius ῥαφάνου, aut ῥαφανίδος, foeminino genere. Sequens hemiſtichium deſumptum videtur ex Iliados σ', ubi legitur, in comparatione de duobus leonibus, Ταῦρον ἐρύγμηλον ἐχέτην. V. 51, in eandem ſententiam Euſtathius de ἐρῶ tradit Odyſſ. σ', in illud Homeri, ἔρω δ' ἄρα θυμὸν ἔθελχθεν, addens aliud conſimile, hoc, γέλῳ ἔκθανον, 1843, 59. nec multum abſimilis ratio infra in ἱδρώς 466, 46: item in φῶ pro φωτί 803, 45. V. 56, in vulg. eſt ἔρανος: quod licet et ipſum ab ἐρᾶν derivetur, 369, 30: quia tamen accentu diſcrepat a ſequentibus πιθανός et ἀγανός, propterea malui ἐρανός: ut ex hoc factum ſit alterum ἐραννός, per geminationem poeticam.

P. 380, v. 7, inverſus eſſe videtur membrorum ordo. iſta enim, αἷμα γὰρ λύχνου τὸ ἔλαιον, non ſunt Cyrenaei poetae verba, ſed potius a noſtro Etymologo explanationis gratia Callimachi loco ſubiuncta fuerunt. Quantum ergo conficere licet, talis quaepiam requiritur lectio, παρὰ τῷ Κυρηναίῳ, Μῦες ὅλον λύχνῳ παντὶ ἔλειξαν ἔαρ: — αἷμα γὰρ λύχνου τὸ ἔλαιον. Sed et Oppianum ἔαρ absque iota pro ſanguine uſurpaſſe, teſtis eſt Euſtathius. V. 18, congruentius, παρὰ τὸ ἕλος καὶ τὸ ἴδιον: vel, ἀπὸ τοῦ ἕλους μετὰ τοῦ ἰδίου. V. 31, in vulg. eſt etiam altera ſcriptura, ſignificatione tamen eadem, καὶ παρὰ τὸν ῥοῖζον, forſan e ſuperiori iſto loco perperam huc intruſa. V. 34, metro magis convenit inverſus ordo, Θηρὸς ἐρωήσας ὀλοὸν κέρας. Et ſeq. v. melius ἐρωῶ, ultima circumflexa, ut v. 52.

P. 381, v. 1, locus ex Il. ϑ'. V. 10, γίνεται ἔθι: regulariter ſcilicet, ut in [illegible] τίθει. in tertia γνῶθι, in quarta κλῦθι. ſed magis uſitatum ἐς, ut θές et δός. V. 13, εἶν regulare quidem; ſed [illegible], in [illegible] ſignificatione. V. 29, incluſum ἔσται ad ſententiam explendam a nobis additum eſt. Ibidem mox legi poſſet etiam, ἔσεται ὡς γενήσεται. V. 47, alluſio eſt ad Homericum illud, — εἷς κοίρανος ἔστω, Εἷς βασιλεύς. V. 54, verius συγκοπῇ τοῦ ἔστωσαν: vel, συγκοπῇ ἀντὶ τοῦ ἔστωσαν.

P. 382, v. 25, fortaſſe melius, ἢ ἐκ τοῦ ἕστακα ἑστάκω: vel, ἢ ἔστιν ἕστακα ἑστάκω. Sic v. 27 etiam dativo caſu legi poteſt μέσῳ παρακειμένῳ, relatione ad articulum τῷ facta. V. 30, cum iſtis οὐκ οἶδε τὴν χρῆσιν περὶ πάθους, ſubintelligendus videtur Herodianus, qui libro περὶ παθῶν paſſim citatur a noſtro: ſed interdum ſolummodo liber περὶ παθῶν, omiſſo auctoris nomine, ut docet Index. V. 37, metrum poſtulat, Οὐ πώποτ' ἄλλην: aut, Οὐ γάρ ποτ' ἄλλην, aut aliud eiuſmodi. V. [illegible], Homeri locus idem qui v. 36. qualis repetitio cum alibi tum 295, 43, 46.

P. 383, v. 13, legendum exiſtimo, παρὰ τὸ κόπτω κομμός. etſi enim κόμπος quoque a verbo κόπτω vel κομπῶ derivari poteſt, tamen ea parum ad cetera exempla quadrant. V. 21, commation iſtud, τῷ δ' ὀκκάβῳ, et quae ſequuntur, iisdem verbis leguntur in Homeri ſcholiis Iliad. ω', unde locus hic deſumptus eſt. e quo conîicere aliquis poſſit, eos apud Hom. legiſſe, ἐπὶ δὲ κρίκῳ ἕστορα βάλλον, mutatis vulgatae ſcripturae caſibus. ὄκκαβον vero et κρίνον pro eodem acceperunt, ut Heſychius quoque ὄκκαβον exponit *armillas*, ſeu *circulum brachio circumdari ſolitum*, ut apud Virg. Aen. 5, *Flexilis obtorti per collum circulus auri.* aliud μέσσαβον ſupra 173, 28. V. 34, in εἴσσεν indicia ſunt duplicis ſcripturae, εἶσεν et ἕσσεν. Seq. v. magis ad ἑσσὴν accedit commune ἥσσονας. V. 47, poſt ἕσευα, ſubaudiendum, καὶ πλεονασμῷ, ἔσσευα, ut paulo ante, v. 37.

P. 384, v. 7, in vulg. veſtigium eſt etiam alterius lectionis, ἑσπέριος θάλασσα. V. 18, ad nominis ἔσχατος etymologiam alludit et hoc Ariſtotelis lib. 1 Metaphyſ. οὗ δὲ τὸ πρῶτον οὐκ ἔστιν, οὐδὲ τὸ ἐχόμενόν ἐστι. V. 20, ὅτι poſitum pro ὁτιοῦν, *quodcumque.* V. 52, allium illinitur quidem adverſus podagram; ſed idem etiam gallinaceis dimicandum inditur, ut eius calore ad pugnas accendantur. V. 57, in μύρα indicia ſunt duplicis lectionis, nempe μύῤῥα, (ut infra in μ, 595, 29) et μύρια ſeu μυρία. nam et myrrha unguentis indi olim ſolita, et innumerae fere ſunt aromatum, e quibus unguenta fiunt, ſpecies.

P. 385, v. 4, ſive coniuncte legamus ἐνδεσμώμασι, ſive diviſe, ἐν δεσμώμασι, alluſio eſt ad vulgatum illud ἔντομα, cui reſpondet Latinum *Inſecta.* V. 8. Nicandri locus eſt Theriac. v. 269. V. 17, σκευωρεῖν a κεύθω per tot ambages deducere haud opus eſt. origo enim a σκεῦος et ὠρεῖν ſatis manifeſta eſt, ut σκευοποιεῖν a σκεῦος et ποιεῖν deducitur, utrumque machinandi ſignificatione. V. 43, poſt νῆες deeſſe videtur epitheton, εὔσσελμοι, vel aliud eiusmodi. Similis locus eſt Odyſſ. β', Ἀλλ' ἄγε δὴ δότε νῆα θοὴν καὶ ἐείκοσ' ἑταίρους. V. 48, ἑτέρωθεν ſignificat potius ἐξ ἑτέρου τόπου: nam pro ἐν ἑτέρῳ τόπῳ dicitur ἑτέρωθι. Quod vero ſequitur, μέγα, elliptice ſignificat, haec et ſimilia ſcribi per ωμέγα, ut plenius et clarius patet ex 387, 43.

P. 386, v. 4, cum illis, ἀπὸ τῆς τοῦ Βούτου, ſubaudiendum, συγγενείας, aut ſimile quid. ſignificat enim *e Butae familia, e Butae progenie.* Sic v. 11, πόσοι εἰσὶν, ſc. οἱ μισθοφόροι, *quantus ſit mercenariorum militum numerus.* Et v. 24, τὴν διάλυσιν εἰς δύο εε, ſ. ποιεῖ, ut v. 31. V. 38, τὸ α', id eſt τὸ πρῶτον πρόσωπον, *prima perſona.* V. 50, ἐν ἔθει ſi ſcripſit auctor, ſignificat. *conſueto temporis curriculo revertentes, ſolito menſium orbe peracto redeuntes.*

P. 387, v. 13, vulg. κατερηρεγμένων, per epſilon in quarta ſyllaba. quod etſi ferri poterat, ut ἐρεγμός et ἐρεχμός 370, 29: 371, 19: tamen, quia mox v. 15 ſequitur verbale κατερικτῶν, malui κατερηριγμένων, per iota, nempe ab ἐρείκω, per eam regulam quae traditur 372, 56. Subintelligendum autem cum illo κατερικτῶν, ſubſtantivum ὀσπρίων, aut ſimile quid; ut ſignificet, *duas tresve ollas pultis e freſo legumine.*

P. 388, v. 2, Homeri locus eſt Odyſſ. ψ'. V. 4, ἔλυμος ſcribendum pro ἔλυμα, ut arguunt praecedentia, et confirmant Heſych. ac Suidas. V. 20, poſt λήγουσα ſubaudiri e praecedentibus poteſt περισπᾶται. V. 28, aptius ſ. κεκροτημένῳ, *bene complanato.* V. 38, Νικαδίου nomen corruptum eſt. levi mutatione Νικασίου legi poſſet: ſed verius fortaſſe Νικάνδρου. Sic v. 40, una littera mutata legi poſſet τὸ Ἀετίου. videtur tamen potius ſignificari τὸ τῶν Αἰτίων ὑπόμνημα, *commentarius in Aetia Callimachi.* vel certe Ἁρματίου legendum: cuius mentio infra in ὑπόγραμμα 782, 8. V. 52, rectius οἱ βάκχοι. bacchae namque dicerentur εὐάστριαι. V. 55, ſenſus eſt, χρυσὸν εἰς νόμισμα, vel χρυσοῦν νόμισμα.

P. 389, v. 2, Ἴσιδι pro Ἰοῖ poſitum, ut patet e v. 6. V. 11, ſimplicius et evidentius, τὰ πολλὰ τῶν τοιούτων. Sequens Νυσσαεύς e Νύσσα, legitur etiam in Stephani Ethnicis; ſed formatum e poſſeſſivo Νυσσαῖος, extrito ι. V. 25, fortaſſe legendum, εἴρηται, ὅτι βαύριον ἢ βύριον, κατὰ Μεσσαπίους σημαίνει τὴν οἰκίαν. βαύριον ſane repetitur mox v. 29: atque inde adverbium βαυριόθεν legitur v. 27: βύριον autem pro οἴκημα exſtat etiam apud Heſychium. Sed et βᾶρις in hac ſignificatione uſurpatum legitur, frequens in ſacris litteris. V. 33, Homeri locus eſt Il. ε'. V. 37, παρὰ τὸ Δία, excuſari poteſt; ut ſit, *ab accuſativo* Δία: melius tamen τὸν Δία. immo mutilatus videtur locus. plena enim lectio eſt, παρὰ τὸ εὖ καὶ τὸν Δία. V. 41, δασύνεται: in tertia nempe ſyllaba. V. 43, pro χρῆσθαι aptius θέρεσθαι legerimus. V. 47, εὔνητος non reiicio; ſed aptius tamen εὔκμητος. εὔτμητος: quae et ipſa ſimilem habent ſyncopen. V. 49, melius ἀπὸ τοῦ ἕως, nom. ſc. caſu. V. 57, vulg. οὐσίας pro Ἀσίας: nihil ad rem.

P. 390, v. 2, verius fortaſſe καταλαβοῦσης. nam ἐπὶ ex vicinia huc videtur irrepſiſſe. Sic v. 6, verius δέχεται, praeſenti tempore. V. 9, αὐτοῖς reſpicit extrinſecus intellectum, τοῖς προωρισμένοις. V. 22, Democritea εὐεστώ, denominata eſt παρὰ τὸ εὖ

ἑστάναι, ſignificans ſcilicet γαληνὴν καὶ εὐσταθῆ τῆς ψυχῆς κατάστασιν, quae Graecis alio nomine εὐθυμία, Latinis *Animi* [illegible], id eſt, T[illegible] et [illegible] animi ſtatus, cum animus in Dei voluntate ſuaque ſorte acquieſcit. qua de re praeter Plutarchum et Senecam etiam Clemens noſter 179, 30, 33. V. 42, ἔν τε poſitum videtur pro ἐνῆν τε, *ineratque*, ſeu, *eratque ibi*. V. 44, in vulg. eſt etiam alterius ſcripturae indicium, nempe κακντελία: multa enim in hoc genere duobus modis efferuntur, ut ſuſius infra exponitur 462, 15.

P. 391. v. 15, cum iſtis, ἔθος δὲ ἔχουσι Δωριέων τινές, ſubaudiendum τοῦτο, *hunc morem habent*. Sic v. 31, cum ἡ εὐ[illegible]. V. 38, pro ὁρμῶ aptius fere participium ὁρμῶν ſubſtituerimus. V. 51, μετεῖναι poſitum pro μετιέναι, ut ſupra 301, 45.

P. 392, v. 6, melius τὸν τῷ στόματι τῶν ἵππων περιβαλλόμενον, ut clare indicat Heſychius, qui κημὸν eſſe dicit τὸ περιτιθέμενον τοῖς ἵπποις πλέγμα, εἰς ὃ αἱ κριθαὶ ἐμβάλλονται, reticulum ſcilicet e vimine aut [illegible], quod equis circumponitur, partim ne mordeant, partim ut, iniecto in illud pabulo, indeſinenti gradu [illegible]. vulgatae tamen ſcripturae favet etiam Iſidorus, qui [illegible] genus [illegible] fieri. quo [illegible] coerceri ſolent, a curvitate dictum. κημὸν namque curvum Graece dici. [V. 19, εὐκλείας paroxytonως habet etiam Euſtathii editio 85, 3, 7: ſed 1911, 63, diſerte tradit accuſativum iſtum προπερισπᾶσθαι, velut contractum ex εὐκλεέας. *Ex Addendis.*] V. 23, nota συναίρεσιν pro κρᾶσιν, ut v. 17: et contra, κρᾶσιν pro συναίρεσιν v. 54. V. 26, εὐκτήριον non magis compoſitum eſt quam οἰκητήριον. verbalia enim illa in τήριον ſimpliciter derivata ſunt e [illegible] praeteriti paſſivi, et ſyn[illegible] interdum patiuntur, tam in inſtrumentali et modali, quam in locali ſignificatione, ut κονιστήριον, κόνιτρον: et plur. num. θρεπτήρια, θρέπτρα, 454, 27. V. 38, tranſpoſita videntur commata, taliſque requiritur lectio, εὔκτιστον γάρ, ὡς πρωτόκτιστον (id eſt, regulariter enim εὔκτιστον dicitur ut πρωτόκτιστον, per σ et τ) ἢ ἐκ τοῦ κτίω, ἐξ οὗ καὶ ἐϋκτίμενον πτολίεθρον. Ab eodem autem κτίω ſunt etiam ἀμφικτίονες, περικτίονες, περικτῖται, et ſi qua ſunt eius generis alia. V. 41, convenientius fere προλαμβάνων, apud Suid. V. 46, foem. articulus αἱ ferri poteſt, ſi abſque diſtinctione legas, εὐλαὶ αἱ σκώληκες, παρὰ τὸ εἰλῶ: ſenſus enim eſt, εὐλαὶ αἱ σκώληκας σημαίνουσαι. alioqui reſpectu ſequentis ſubſtantivi legendum fuerit οἱ σκώληκες.

P. 393, v. 6, rectius fere, ἀπὸ τῶν εἰς ος, inſerta praepoſitione, ut mox ſeq. v. V. 23, non minus apte legerimus, ἀντίκειται αὐτῷ δυσμενής. V. 24, vulg. περὶ τὴν ἐπιμέλειαν, nihil ad rem. V. 44, congruentius videtur δραπέτιν στέγην.

P. 394, v. 50, cum augmento dicendum erat ἐσκεπασμένος. V. 57, vulg. βαλλόντων, minus apte.

P. 395, v. 4, εὐειδής ferri poteſt. ſed poteſt tamen etiam legi εὐϋδής, propter aetiologiam quae ſequitur: ut ſit *bellas aquas habens*. Sic v. 8 et πρύμνα verum eſt, neut. genere; et foeminino πρύμναι reponi poteſt. V. 21, de ῥαχία quod dicitur, dictum etiam ſupra, 291, 27: confirmaturque a ceteris quoque lexicographis: ſed εὐράχαντες pro ἥκοντες nusquam ſeſe obtulit. V. [illegible], de Ariſtotele quod additur, eſt etiam apud Iuſtinum noſtrum, 26, 28. V. 43, expleri pentameter poteſt, ſi poſt ἄγει addatur σκυλάκων ex v. 36.

P. 396, v. 10, nota ἐπίπλατος ut ἐπίμηκος ſupra 170, 33: et 538, 4. ſed ut ibi potius ἐπὶ μῆκος, ita et hic ἐπὶ πλάτος diviſe ſcribendum videtur. niſi forte talis ſit compoſitio, qualis in ἔκπαλαι, ἔκτοτε, ac ſimilib. Seq. etiam v. pro εὖρος legendum po[illegible], *ſluidus*. niſi [illegible] malis, ab [illegible], quod eſt [illegible]. V. [illegible] ut in ſim[illegible]; aut φιλογγύμαιος, [illegible] regula ſervata. V. 48, τῶν ἁλῶν, nempe ἅλς ἁλός, et ceterorum inde deſcendentium. V. 52, rectius Αἴπυτος, ut ſupra quoque 37, 31. V. 57, τῷ cauſali ſignificatione, pro διὰ τὸ, ut τῷ τοι apud Theodoretum quoque noſtrum aliquoties.

P. 397, v. 2, locus eſt ſupra 44, 14. V. 31, excuſari poteſt lectio [illegible]; quaſi dicere voluerit, [illegible] ἐστι, καὶ χρόνος ἀόριστος δεύτερος. alioqui ſimplicius eſſet, ῥῆμα [illegible]. V. [illegible], ut [illegible], ego mallem [illegible] Stephano Byzantio, [illegible] [illegible] omnia.

P. 398, v. 21, expoſitio illa quae reiicitur, alludit ad eum uſum verbi ἔχειν quo dicimus, οἱ εὖ χρημάτων ἔχοντες, ut Zoſimus noſter 701, 28, τοῖς δοκοῦσιν εὖ ἔχειν τύχης. V. 27, vulg. εὐσύμβουλος, itemque Suidas. ſed εὐσύμβολος ſcribendum eſſe, [illegible] ſignificatio arguit. tum confirmat Heſychius et Harp[illegible]

V. 38, locus eſt Apollonii, Argon. lib. 2, v. 30. V. 40, locus ſuppletus ex Il. α'.

P. 399, v. 38, plenior requiritur lectio, hoc fere modo: τὰ παρὰ τὸ φύω τό τε εὖ καὶ δυς σύνθετα: vel, τὰ παρὰ τὸ φύω μετὰ τοῦ εὖ καὶ δυς σύνθ. nam εὖ, de quo praecipue hic agitur, in vulgata lectione omiſſum eſt. immo quia et privativa hic praetermiſſa eſt, verior fortaſſe lectio, τὰ παρὰ τὸ α τό τε εὖ καὶ δυς σύνθετα. nam ad alia quoque verba, non tantum ad φύω, haec regula extenditur. V. 17, ἔσωθεν αὔξεται, ſubintelligendum, *ſequente* [illegible]. Ceterum εὐφραίνω eſt potius ab εὖ et φρήν, ſicut etiam ἀφραίνω. idemque ſentiendum de εὔφρων, εὐφρόνη, εὐφροσύνη, et [illegible].

P. 400, v. 11, παρατάξεως pro *ordine* poteſt accipi. ſere tamen magis inclinarim in πράξεως, *ab actione ſeu ſunctione patris*. V. 25, poſt βέλος ad metri expletionem deſideratur ἐξεπάλυξε, ἐξαλέεινε, vel aliud eiusmodi verbum. Sunt autem eiusmodi verſuum truncationes [illegible] paſſim [illegible]. [illegible] et paulo poſt v. 38. in vulg. eſt tantum, Καδδέ κεν εὐχωλὴν Πριάμῳ, omiſſis ceteris, utpote quae omnibus nota eſſe praeſumerentur.

P. 401, v. 14, ſubiunctivum ἴξηαι confirmat expoſitio παραγένῃ v. 19. in vulgatis Heſiodi editionibus eſt, εὐοχέων δ' ἵξεαι, indicativo modo: Ergων lib. 2, v. 96. eſt autem utrolibet modo ſynizeſis. εὐοχεῖν vero agnoſcere videtur etiam Heſychius, dum εὐοχθεῖν exponit εὐτροφεῖν, derivans ab ὀχή ἡ τροφή. ut ſit, *alimentorum habere copiam*. V. 26, εὐώδης, δυσώδης, et ſimilia, non opus habent tam longe accerſita origine. ſunt enim ex medio praeterito ὦδα, quod Attice ὄδωδα dicitur, a verbo ὄζω.

P. 402, v. 15, malet fortaſſe aliquis τὸν δὲ— ut fera[illegible] Theſeum. ſed excuſari tamen et foemininum poteſt, relatione ad Dianam facta. V. 27, apud Suidam eadem eſt ſcriptura, eadem etiam diſtinctio. quae ſi vera eſt, cum τριάκοντα ſubaudiendum erit γραμμάτων. alioqui convenientior videatur haec lectio, καὶ λυθέντων αὐτῷ τῶν γραμμάτων, τριακοντάκις (vel ſaltem τρὶς) τὸ ἑξῆς πεσεῖν τὸν Ἐφέσιον. V. 39, aptius fere φενακικῆς, ſubſtituto in adverbii locum nomine. Sic v. 47 convenientius videtur προϊόντες, *progredientes*. At in ſequenti etymologia παρὰ τὸ ἕκτον τοῦ κεφαλαίου, cum Suida ſcribendum ἐφέκτους, retracto accentu. V. 52, verius ἐκ τοῦ ἕω τὸ πέμπω, quod poetice metri gratia εἵω eſt.

P. 403, v. 8, ἀπολαύσουσι nec tempore nec ſignificatione reſpondet praecedenti ἐφ[illegible]το: quippe quod [illegible] *appetiverant, cupiverant*. melius quadrat ad ἕωμεν τὸ κορεσθῶμεν, v. 3. V. 14, aptius φατρία, vel ſaltem πατριά, quod aliquando pro tribu ab eodem progenitore orta capitur. et ſeq. v. ſuperfluit articulus τῆς ante nomen ἑκάστης. videtur autem reſpexiſſe ad illud Lucae 1, ἱερεύς τις ἐξ ἐφημερίας Ἀβιά, quod interpretantur *ex vice Abiae*. V. 21, poſt παρέχον interpungendum eſt, ut declarant apud Heſychium haec, ἐφήλιδες, περόναι, καὶ πάθος ἐπὶ τοῦ προσώπου. in qua ſignificatione non ab ἥλιος, ſed ab ἧλος eſt origo, et ſonat fibulam quae ceu clavus infigitur. Sequenti [illegible] verius ſortaſſis ἐφήλεις: [illegible] ἐφήλεις.

P. 404, v. 4, vulg. Ἐχελίδες, foeminina terminatione: et v. 6, Ἐχελιδῶν, oxytonως. perperam utrumque. Forſan etiam v. 4 legendum τοῦ παρακειμένου ἕλους, *adiacente palude*. apud Steph. Byzantium eſt, ἀπὸ ἕλους τόπου, μεταξὺ ὄντος τοῦ Πειραιέως καὶ τοῦ τετρακώμου Ἡρακλείου, *a loco qui Helos nominatur, ſito inter Piraeeum et quatuor Herculei templi vicos*: in quo etiam gymnica certamina ludis Panathenaicis [illegible] tradit idem Stephanus, et noſter ſupra 310, 53. V. 7, rectius ἀπὸ Ἐχέλου, *ab Echelo*, ut ſupra 310, 54. apud Stephanum Byzantium legitur Ἐχεμίδαι et Ἔχεμος, λ nempe pro μ ſubſtituto; perperam, ſi ab ἕλος facta eſt nominis derivatio, ut idem Stephanus prodit. V. [illegible] locus eſt Nicandri Theriacῶn v. [illegible]: [illegible], v. 53, Theriacῶn v. 230.

P. 405, v. 45, vulg. ἀπέχεσθαι, omiſſo θ, praecipua originis indice. V. [illegible] ſimplicius [illegible], per ſyncopen, qualis eſt in αἰσχρός, λεπρός, λυπρός, λιγυρός, et ſimilibus.

P. [illegible], v. 14, [illegible] ſubſtituiſſe, ac ſcripſiſſe, ἐψιάσμαι ἐψιῶμαι, ἐψιάω ἐψιῶ: quia mox imperfecti exemplum ſubiicitur, nec in alium modum ſit progreſſio. Eſt autem Apollonii locus Argon. lib. 2, v. 813. V. 21, locus decurtatus. integer Il. κ' ſic habet, Ἀλλ' οὐκ Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν Ὕπνος ἔχε γλυκερός. V. 27, neſcio an verius εἶχε: metro certe convenit melius. V. 30, vulg. ἔχ' ἀγρα-

τα. nostrum ἴχ' ἠνία, repositum ex Hom. ed. Il. ε'. V. 40, rectius ξύπλουτος: et seq. v. καὶ ἄλλα πολλά. Sic v. 48, melius γειναμένη, per diphthongum ει, ut 229, 15. V. 52, et metrum et sententia constabit, si legamus, σκηνῇ ξάγκλον ὑπὸ χθονίῃ. sed [illegible]

P. 407, v. 24, si cum articulo legamus ἡ ζάκορος, ut seq. versu, plenus erit iambici numerus. V. 29, post καὶ Αἰολικῶς,
24 [illegible] obviae, tum 365, 1, 15. Sic v. 51, post ἔλεγεν subintelligendum ὡς seu ὅτι.

P. 408, v. 4, ὡς Ζάμολξιν Attico more pro πρὸς seu εἰς. V. 7, Lycophronis locus exstat pagina 62. V. 48, Homeri locus Odyss. η'.

P. 409, v. 15, monosyllaborum regula deceptus, vulgatam scripturam mutavi, et Ζεύς Ζεός scripsi, ut νεύς νεός 598, 15: nunc calculum revoco, et cum vulg. rescribo, τὰ εἰς εύς, διὰ τοῦ έος κλίνονται· καὶ ὤφειλεν εἶναι Ζεύς Ζέος. sic enim etiam Eustathius comment. in Hom. 162, 52, Ζεὺς ἀκλίτως ἔχει, διὰ κανόνων ἐναντιότητα, καθά φασιν οἱ παλαιοί. εἰς μὲν γὰρ καιῶν, διὰ τοῦ έως κλίνει αὐτό, τῷ λόγῳ τῶν εἰς ευς, ἵνα τοῦ ὑποτακτικοῦ φωνήεντος (ἤγουν τοῦ υ) ἐκπεσόντος, κλιθείη Ζεύς Ζέως. ἕτερος δὲ, φυλάττεσθαι θέλει καὶ ἐν τῇ γενικῇ τὴν τῆς μονοσυλλάβου εὐθείας δίφθογγον, ὡς καὶ ἐν τῷ κλεὶς κλειδός, παῖς παιδός. quae [illegible] etiam sequentia Eustathii verba, et confirmant quae a nostro infra repetuntur in σέων 709, 51. V. 55, pro δένδρῳ convenientius apud Suidam est διέδρῳ. Sic v. 57, legendum εἰς τὸ πεπαλαγμένον, ut infra 661, 8.

P. 410, v. 7, δωρεῖσθαι in vulg. omissum, additum a nobis ex v. 10. Itidem et hemistichium istud, Θώων παρδαλίων τε, v. 13, additum ex Hom. ed. Il. ν'. V. 15, de Iovis invento quod dicitur, proditum etiam pag. praeced. v. 26. V. 26, melius τὴν θέρμανσιν: nam θερμασία passive potius *calorem* significat; cum hic active notetur *calefactio*. V. 45, Euripidis locus exstat in Iphigenia Taurica, editionis Canterianae pag. 420.

P. 411, v. 5, Apollonii locus est Argonaut. lib. 1, v. 211. V. 6, melius Ζήτης (vel, Ζήτης, οἱονεὶ ζαήτης) παρὰ τὸ ζα καὶ τὸ ἀήτης V. 8, locus Apollonii est Argonaut. lib. 1, v. 755. V. 40, pro δήτρειον scribendum potius δείτρειον, ut patet ex sequentibus. idem fere ζώτειον infra 414, 40. V. 45, verius fortasse χωλίαμβον, *iambicum claudicans*: de quo supra quoque ad 59, 49.

P. 412, v. 19, legendum videtur ὑπερηφανία, vel ὑπεραυχενία. V. 26, ζυγῶν potest etiam foem. gen. accipi, ut in Herodoteo lexico, ζυγαῖς, ταῖς καθέδραις. Seq. v. melius ex Suida legemus, δύνασθαι εἶναι τὴν λέξιν φησίν· ut Herodotus grammaticus potius hic quam [illegible] intelligatur. V. 46, in ζεστός duplex scriptura in unum confusa videtur, nempe ζεστός et ζυστός: prior, a ζέω: posterior vero, a ζύω, a quo et ζύμη. sed posteriorem [illegible] esse putaverim; ζεστός autem repetitum pag. seq. v. 22. V. 51, Theocriti locus est in Idyllio xv, quod Syracusiae [illegible].

P. 413, v. 1, τὸ ἄνθρωπος, τἄνθρωπος, ferri possunt, si materialiter capiantur pro ἄνθρωπος τὸ ὄνομα, *nomen illud* ἄνθρωπος: aliaque huiusmodi leguntur infra 443, 33: et in τ, 765, 20. sed tantum exempli gratia hic addita sunt, ut ostendant τοῦ ἀνθρώπου post eiectum υ sic coire in τἀνθρώπου, quemadmodum τὸ ἄνθρωπος in τἄνθρωπος. nam alioqui regula potissime de dativis et genitivis loquitur, ut patet ex p. praeced. v. 55, et 757, 23. V. 22, vulg. τῶν μὴ ζώων, *eorum quae non sunt animalia.* quae lectio et ipsa ferri potest. melior tamen altera. V. 54, legendum potius, τὰ ἐκ βαρείας καὶ ὀξείας πάλιν ὀξύνονται, ut patet ex 193, 28: 224, 6: et clarius e regula quae in κεκοτηκὼς infra traditur 501, 9: et 686, 17.

P. 414, v. 14, aptius, περὶ τὴν καρδίαν, *circum cor*, ut v. 6. V. 17, vulg. λύσατο, contra metrum. nostrum λῦσε repositum ex Odyss. λ'. V. 21, metrum constabit, si legamus, Ηδ' ἐπιπηδήσας ξωστηρίῳ Ἀπόλλωνι — sed an ea etiam poetae sit mens, haud equidem affirmaverim. V. 24, δέ οἱ per synizesin pro una syllaba capiendum. nisi forte verior lectio est, λῦσε δέ οἱ, ut v. 17. Similis porro locus est Il. δ', εἰρύσατο ζωστήρ τε παναίολος. V. 26, [illegible] insignitum etiam in vulg. Unde suspicari liceat, auctorem scripsisse, Διὰ μὲν ἄρα: ut in prima versus regione proceleusmaticus sit pro dactylo, sicut apud Virgil. *Arietat in portas:* et, *labat ariete crebro.* sed vulgatae scripturae patrocinatur locus qui est Il. λ', v. 435. prior autem exstat Il. δ', v. 135. V. 40, [illegible] et sensus est, ἐκ τοῦ τὸν χαρακτῆρα τοῦ ζ ἔχειν τοῦτον ἔχειν ἦτα καὶ ταῦ. nam primum per se notat H; deinde T, si transversum accipiatur; et tertio etiam A, si a capite primae lineae ad pedem secundae per medium H gravis accentus nota ducatur. V. 50, cum δώσεις subintelligendum τὶς, aut secunda persona scribendum δώσεις. V. 56, decurtati loci sensus est, Ἡ οὐχ Ἑλένης ἕνεκ' ἠϋκόμου τόσα πάσχομεν ἄλγη; sicut Il. ι', Ἡ οὐχ ἅλις ὅττι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις; in quib. locis η et ου per synizesin coeunt in unam syllabam.

P. 415, v. 12, aptius fere ἐστι τὸ πρὸ ἐπὶ τὸ legerimus. Seq. v. pro ὅτε μ', in vulg. ed. Hom. Il. α' scriptum ὅτ' ἐμ', etiam in Eustathii textu. in commentario tamen eiusdem Eustathii ὅτε με, ut in nostris exemplarib. V. 20, infinitivum ferri potest per enallagen, aut ellipsin, ut infra 586, 22. simplicius tamen et planius παρεξερέεσθε, imperativo modo. V. 22, rectius ὑποδιαζευκτικός, ut mox v. 21. V. 26, aptius προαιρῶν, *eligens, praeoptans*, ut v. 28 et 54. V. 45, vulg. προπερισπᾶσθαι, evidenti mendo, ut patet ex sequentib.

P. 416, v. 10, ἦχι e margine huc in contextum irrepsisse videtur. aptum enim hic locum non habet, sed tantum in sequentibus. Sic περισπᾶται v. 18, procul dubio suppositilium est, et pro illo ἦχι haud incommode substituetur. ad ἦδε certe nullo modo quadrat. V. 21, πρὸ τέλους, absque articulo infra quoque aliquoties. V. 36, simplicius et clarius, σημαίνειν φασί. V. 40, in vulg. Herodoti editionibus est, σὲ δ' ἐγώ, κατάπερ ἠπείλησα, αἵματος κορέσω. locus est sub finem libri 1.

P. 417, v. 5, malim ἆχι seu ἄχι. quum enim idem Theocritus χὰ σύριγξ dicat pro καὶ ἁ σύριγξ, quid vetet ἇ et ἆχι eodem spiritu proferre quo ἧ et ἦχι, equidem non video. V. 5, aptius ad metrum quadrat Ἀμφιτρυωνιάδης, ut Τελαμωνιάδης, et similia, e possessivis facta, 510, 57. V. 39, locus ex Il. ν': de praecedente supra dictum ad 102, 57.

P. 418, v. 18, pro ὀρτικῆς rectius legemus ὀνομαστικῆς seu εὐθείας, ut patet ex 166, 47. V. 26, regulae imperfecta citatio, uti et 575, 9: integra exstat 282, 18. V. 31, post commation illud, κατὰ τροπὴν τοῦ ο εἰς ε, subaudiendum, προσθέσει τοῦ ι. Itidemque v. 28, post ἀγερέω ἀγερῶ, subintelligendum, ἐκτάσει τοῦ α εἰς η, ἠγερέω ἠγερῶ. V. 39, Homeri locus exstat Odyss. λ'. V. 46, locus restitutus ex Harpocr. ac Suida. in vulg. corrupte ἀωρόκυλος scriptum pro ὁ Κρώβυλος. In iisdem vulgatis seq. v. inter articulum ὁ et numerale ἕβδομος interiectum est ἐν: quod quid sibi velit, non satis capio. nec enim apte legeris ὁ ἐν ἑβδόμοις, aut ὁ ἐν ἑπτά: nec item ἕβδομος in ἔνατος tuto verteris. [illegible] V. 51, aptius forsan ἐγεύσαντο pro vulg. ἐδέξαντο: et v. 54, ἐν ᾧ, f. τόπῳ.

P. 419, v. 24, locus transpositione, immutatione, immo et omissione depravatus videtur. nam talis quaepiam requiritur lectio: ὥστε παρὰ τῷ ποιητῇ, (f. ἀναγνωστέον) Ὃς ἤδη τά τ' ἐόντα: — καὶ οὐχ ᾔδει. τὸ γὰρ ἤδη μετακινηθὲν εἰς ᾔδει, Ἀρισταρχειόν ἐστιν ἁμάρτημα. ὤφειλε γὰρ ἐᾶσαι αὐτὸ παρὰ τῷ ποιητῇ. — ᾔδη sane agnoscit etiam Eustathii commentarius, tamquam ex vetere idiomate Attico desumptum, ideoque Homeri germanum. est autem Homeri locus Il. α', de Calchante, Ὃς ᾔδη τά τ' ἐόντα, τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα. V. 53, rectius ᾔκουν, vel potius vetere more [illegible] augmento, ut in [illegible] exemplo, et infra 820, 16. V. 55, locus, ad quem nos remittit, supra exstat 386, 14: ubi tamen vulgati ἐπεποιήκειν habent pro ἐτετύφειν.

P. 420, v. 4, pro foeminino Γηρυτάδι apud Athenaeum quatuor in locis Γηρυτάδη legitur, terminatione masculina. Sic v. 9. pro ἔκτασιν cum supra ἐπέκτασιν habuimus aliquoties, tum infra in οἶσθα 618, 53. V. 17, pro Ἀλόπῃ rectius (opinor) Ἀλόπη legemus, ut apud Stobaeum bis, et supra 70, 5: necnon et apud Hom. Il. β', Stephanum Byz. et alios, qui Alopen Cercyonis filiam tradunt, et ab ea denominatum Alopen opidum. V. 40, pro ὡς legi etiam potest ὅς, *qui*.

P. 421, v. 14, Apollonii locus est Argonaut. lib. 4, v. 267: ubi vulg. ἔτ' Ἠερίη, *adhuc Aëria*. V. 37, metrum constaret melius, si πολλὸν aut πουλὺν legeremus. sed vereor, ne decurtatus sit locus, ut item seq. v. qui desumptus videtur ex Od. ι'. ibi enim Homeri ed. Ἀὴρ γὰρ περὶ νηυσὶ βαθεῖ' ἦν. V. 39, pro negativa οὐ convenientius forte reponemus disiunctivam ἤ, *aut*. V. 48, in vulg. sunt etiam alterius lectionis vestigia, οὐκ εἶναι σκοτεινὸν τὸ σπήλαιον: quae multo est melior; quia εἰς commode stare nequit, nisi e sequenti membro subaudiatur commune verbum εἰρῆσθαι. V. 57, verius fortassis εἰαροπότης, ut supra 294, 47.

P. 422, v. 18, melius τὰ ἐκ τούτων παραγόμενα, ut v. 22: διὰ ex vicinia huc videtur irrepsisse. Sic v. 35, aptius pass. διακρίνεσθαι. V. 45, usitatius παρ' Εὐπόλιδι. syncope illa Εὔπολι mihi quidem est insolentior. V. 48, διὰ τὸ νέον τοῦ σώματος: quia iuventus est calidior et fervidior; senectus, frigidior; ut v. 46.

P. 423, v. 1, rectius *δεδεγμέναι*, foem. genere, ut mox v. 7: itemque in Lycophronis ed. p. 48. V. 11, fenfus eft, *παρὰ τὰ ἴα τὰ ἄνθη*. V. 13, etiamfi vel *ἰοβόστρυχος* legas, vel *ἰονοβόστρυχος*, vel etiam divife *ἴον ὁ βόστρυχος*: tamen haud perfanata videtur lectio. V. 14, aptius *ἢ καὶ*, *vel etiam*. relativum enim *οὗ* parum huc facit. V. 32, in vulg. etiam alterius lectionis funt indicia, *ἐπὶ τῶν ἀλόγων, Θώων παρδαλίων τε* — exclufo nomine *ζώων*. V. 41, *ἐὰν συνέλῃς*, id eft, *fi duabus fyllabis ἦσαν fcripferis*: et feq. v. *ἐὰν μὴ εὕρῃς τὸ ι*, id eft, *fi ἦσαν absque ι [illegible] inveneris*.

P. 424, v. 6, cum verbo *ἔχει* fubaudiendum *ὁ ποιητής*, ut patet ex fequentibus, et fupra 47, 10. V. 31, *ἦκα* fine afpiratione fcriptum etiam in vulg. ut fupra v. 4. V. 35, cum illis, *οὐχ ἥκιστα γὰρ*, fubaudiendum *λέγομεν*, *dicimus enim οὐχ ἥκιστα*, tenui *κ* propter fequentem afpirationem in afpiratam *χ* mutata. *ἧσσον* porro et *ἥκιστα* eam habent formam quam *ἔλασσον* et *ἐλάχιστα*, quafi ex *ἠκύς*, ut *ἐλαχύς*. atque ut ex neutro *ὠκέα* per fyncopen fit *ὦκα*, ita fortaffis et *ἦκα* ex *ἠκέα*, afpiratione dempta. V. 46, vacuo explendo aliquatenus faciunt coniunctio *δὲ* cum verbo *λέγεται*. V. 49, vulg. lexica ex Homero citant *ἐπ' ἠλακάτῃ τανύσαντες*, addito fcholio *ὑπερίστιῳ*. fed melius fortaffe, noftri auctoris praepofitione retenta, *ὑπ' ἠλακάτῃ*. eft autem *ἠλακάτη*, [illegible] in mali [illegible] fummitate ad [illegible] V. [illegible] illud, *ἀντὶ τοῦ ἠλάσκουσαι*, fupervacuum eft, ideoque tollendum. expofitio quae fequitur, exftat apud Homeri fcholiaften Il. *β'*, nec non apud Hefychium; qui etiam addit, *ἐν κύκλῳ πλανώμεναι*.

P. 425, v. 13, ut *τῆς ἠοῦς* veftigia vifantur, fcribendum *ἠόλεκτρόν τι ὄν*: aut longa retenta, *ἠώλεκτρόν τι ὄν*. V. 25, *ῥῆμα* vitiofum eft: verius *χρῶμα* vel *ῥίνημα*. nec male praemittetur articulus *τὸ* — apud Hefych. eft *ἀλλότυπον χρυσίον*, et *μέταλλον χρυσίζον*. Seq. v. fingulari numero *Ἠλέκτρα* eft apud Paufaniam noftrum 143, 39, idque Meffeniae oppidulum et flumen. Sunt et *Ἠλεκτρίδες νῆσοι*, apud Steph. Byz. et alios. V. 28, *ἤλεκτρα*, feu *ἠλέκτραι*, Suidae funt *τὰ ταῖς κλίναις ἐπιβαλλόμενα ἐλεφάντινα· αἱ γὰρ ἀρχαῖαι κλίναι τοὺς πόδας εἶχον ὠφθαλμισμένους ἄνθραξι καὶ ἠλέκτροις, ὥσπερ νῦν ἀργύρῳ ἢ καττιτέρῳ*. ut fint [illegible] emblemata, quibus [illegible] et gemmis [illegible] pedes [illegible] quemadmodum et [illegible] fimulacra in iisdem pedibus effingi folita 376, 41. V. 40, melius *πολυόχευτον*, ut 432, 11. Sic v. 44, fortaffe verius, *τὸ μάτην τὸ ματαίως*: et v. 52, *ἀλέασθαι*, aorifto 1.

P. 426, v. 7, *δὴ* fupra iuftum iambici metri numerum eft. V. 16, malet fortaffe aliquis, *πρὸ τοῦ τὸν Δία κτήσασθαι τὴν Ὀλυμπίαν, παρὰ τῆς Γῆς αὐτὴν παρειλήφεσαν Ἥλιός τε καὶ Κρόνος*. ac notandum hoc loco *Ἥλιον* nominari, qui ab aliis v. 28 *Ἠλεῖος* appellatur, ad affirmendam fcilicet profapiae gloriam, ut declarant etiam haec noftri Paufaniae 148, 28, *οἱ δὲ ἀποσεμνύνοντες τὰ εἰς αὐτὸν* (nempe Augeam Elei filium, Elidis regem) *παρατρέψαντες τοῦ Ἠλείου τὸ ὄνομα, Ἡλίου φασὶν Αὐγέαν παῖδα εἶναι*. Cronii montis meminit idem Paufanias 169, 3: 196, 11: 197, 28: templi [illegible] in [illegible] Saturni [illegible] inftitutorum, 163, 4, et 197, 30. V. 23, et *αὐτῷ* ferri poteft, et *αὐτοῦ* pro eo fubftitui. V. 25, rectius *τετραετῆ*, vel etiam *πενταετῆ*: quia poft quatuor annos expletos quinto quoque anno repetebantur ludi [illegible] idem Paufanias nofter 154, 18. V. 28, Eleum Epeo iuniorem facit Paufanias. Endymioni enim filios fuiffe Paeonem, Epeum, Aetolum; et filiam Eurycydan, 147, 38: ex Eurycyda, Neptuni fatu, ortum Eleum: ex Eleo Augeam, 148, 19. ita ut fecundum Paufaniam Epeus Eleo fit avunculus. *Alexis* qui fequitur v. 29, a Paufania tacetur: nifi forte idem eft, qui ab eo *Ἀλξίων* nominatur, five (ut Abraamus Loefcherus maluit) *Ἀλεξίων*, Oenomai pater, 148, 9. V. 40, an[illegible] fubaudiendum *ὡς*, [illegible] Secundum [illegible] exemplum in vulg. ed. eft *Ἐριθεύς*, corrupte. noftrum *Ἐρεχθεύς* defumptum e Stephano Byzantio. V. 43, *οὐκ ἐπὶ πατρὸς τοῦ Νέστορος*: quia videlicet Neftoris pater *Νηλεύς* appellatur, per *η*, non per *ει*, ut *Πηλεύς*.

P. 427, v. 13, inclufa *εἰς*, in vulg. omiffa, addita ex 425, 21. V. 45, *αὐτοῦ* ferri poteft, fi accipias pro, *ἡ περὶ αὐτοῦ παράδοσις*. alioqui convenientius *αὐτοῖς*, *eis*; relatione ad praedictos grammaticos facta. V. 47, fenfus eft, *παρὰ τὸ τῇ ἁλὶ* (*τουτέστι τῇ θαλάσσῃ*) *βαίνειν καὶ βεβηκέναι*. ubi etiam nota participium [illegible]

P. 428, v. 4, melius fortaffe *ἀντὶ τοῦ ἠλεμάτως*. alioqui enim claufula finalis, *τὸ ματαίως*, tautologiam habet. V. 6, *ἡλικία* fimplicius et rectius ab *ἧλιξ* derivatur, ac proprie fonat quantitatem [illegible] ram corporis, modo annorum numerum feu aetatem. V. 9, imperfecta eft regulae citatio, ut quae nota effe praefumeretur. fenfus eft, *καὶ ὅσα ἀπὸ τῶν εἰς ης ἀρσενικῶν εἰς ις μεταπίπτει, τὴν γενικὴν εἰς δος ποιοῦσιν, οἷον προδότης προδότις προδότιδος*. V. 17, vulg. *Ἐρυσθεύς*, tamquam ab *ἐρύω*. noftrum *Εὐρυσθεύς* praeter alios probat etiam alphabetica feries apud Hefych. et Suidam. V. 27, *ποιητικὸν ὡς τὸ ἤγανον*] habet igitur poeticam aphaerefin principis litterae *τ*, pro *τηλυγέτης*. V. 31, rectius *ἀλαλητός*, oxytonως, ad differentiam adiectivi compofiti, ut fupra 55, 49. V. 52, inclufum illud commation, *ὡς ἠνεμόεις*, a nobis ad hiatum explendum eft additum. fed plenior et planior erit fententia, fi legamus, *ὡς παρὰ τὸν ἄνεμον ἠνεμόεις καὶ εὐήνεμος*. atque ita fortaffe ab auctore fcriptum eft.

P. 429, v. 19, convenientius, *ὅπῃ ἐθελήσει*, *quo volet*: et v. 47, *λέγει δὲ*, activa forma.

P. 430, v. 2, regula poftulat *ἐνερώτερος*, per omega. V. 30, in *δικρόσσου* fignificatu Hefychius et Suidas fcribunt *ἡμιτύβιον*, itidemque Galenus in Hippocrato Lexico. nam *ἡμιτύμβιον* fonat potius *dimidiatam tumbam*, *dimidiatum buftum*; [illegible] das exponit, *parvulum fepulcrum*. Si tamen [illegible] fignificare voluit parvum fud[illegible] tumbae inferendus mortuus incingi folet. V. 53, *ἡμίνηρον κρέας* erit aut *femirecens caro*: [illegible] dicitur, aut fpecialiter coracini [illegible] coracinum pifcem ab Alexandrinis peculiariter *ἡμίνηρον* dici tradit. itidemque apud eundem aliquanto ante, 60, 9, legitur, *τῶν καλῶν ἡμινήρων, ἢ τῶν ταριχηρῶν σιλούρων*. at *ἡμίξηρον* eft *femiaridum*.

P. 431, v. 3, melius *ἠμύει ἀσταχύεσσιν*, Il. *β'*. V. 25, duplicis lectionis funt veftigia, *ἐὼν ἐοῦσα*, et *ὢν οὖσα*. V. 32, hemiftichium illud quod ex Il. *λ'* citatur, in editionib. quas ego vidi non exftat; nec invenio ibi quod huc accedat, nifi hoc fub finem libri, *νέος γε μὲν ἔμπεδος ἦεν*. cui non multum abfimile Il. *ψ'*, v. 317, *ὃς ἐκ θεόφιν γένος ἦεν*. at verbi *ἦην*, quod a noftro auctore ponitur, hoc exemplum eft Odyff. *ω'*, *διατρύγιος δὲ ἕκαστος Ἤην*. V. 35, defectus hoc fere modo expleri videtur poffe, *ἦσθα θεατρικός*: — *ἀπὸ τοῦ ἔω, ὃ σημαίνει τὸ ὑπ*. V. 40, procul dubio verius eft, *κατ' ἐπέκτασιν τῆς σι συλλαβῆς*, ut cum alibi tum 294, 17.

P. 432, v. 38, inclufam *ἐν* in vulg. omiffam requirit et compofitio nominis et expofitio. In [illegible] duplicis lectionis funt indicia, et *τοὺς ὦπας*, et *τὰς ὄπας*: quarum pofterior [illegible] in hac quidem fignificatione *παρὰ τὸ ὀπτεῦσαι*: in altera enim *παρὰ τὸ ἕπειν* eft frequentior. V. 55, *κρύφαλον* agnofcit etiam Hefychius, nempe pro *σαβάκαιον*. verifimilius tamen eft noftrum fcripfiffe *κεκρύφαλον*, absque coniunctione, cum ea vox medicis et phyficis fit [illegible].

P. 433, v. 4, convenientius *οὗτος*, *hic*, adverbio in pronomen verfo. V. 6, confunditur *εω* cum *ἔω*; quae ut fpiritu, ita etiam fignificatione differunt. [illegible] ad inveniendam verbi originem fatis evidentem. *ἤντετο* enim eft ab *ἄντομαι*. de quo fupra 112, 1: et 113, 24. V. 35, in vulg. funt etiam alterius fcripturae indicia, *διὰ τοῦ ἠμέρου τῆς ὀπός*, *per lenitatem vocis*. V. 46, nefcio an verius *μιν*, *eum*: mox fane *ἀπειρωπῆα* legendum (ut v. 51), fi metrum eft heroicum. V. 48, melius cum articulo, *τὸ θηλυκόν*. V. 52, fenfus eft, *ἐκ τοῦ ἠπεροπῶ γίνεται ἠπεροπεύω, καὶ ἐκ τούτου ἠπεροπευτής* V. 56, forfan *εὔδιελοι*, *divifu discretuque faciles*: aut *εὐδείελοι* accipiendum pro [illegible].

P. 434, v. 2, inclufum *Ἤπειρόνδε* in vulg. omiffum eft: requiri autem, et fequentia declarant, et vacuum in vulgatis [illegible] ante coniunctionem *δὲ* — Seq. v. pro *μὲν* in Homeri ed. eft *τοι*, Odyff. *η'*, initio. V. 4, *ἐν τῷ καταλόγῳ*, *τῶν νεῶν* videlicet, *in catalogo navium*; qui et *Βοιωτία* nominatur; quoniam initium eius eft, *Βοιωτῶν μὲν Πηνέλεως καὶ Λήϊτος ἦρχον*. ceterum in Hom. ed. hoc in loco mutata coniunctione fcriptum *Οἵ τ' Ἤπειρον ἔχον*, *quique Epirum tenebant*. V. 7, aptius compof. *ἐπερχόμενον*. ut arguunt etiam fynonyma *ἐπίαλος*, *ἐπιάλτης*, et *ἐφιάλτης*. V. 17, verius fortaffe plur. *παραδιδόασι*, *tradunt*. *Ἰάσονα* vero Aefculapii filium, de quo feq. verfu, nullibi reperio. quare fufpicor foeminino fine legendum *Ἰασόνα*, vel contracte *Ἰασώ*. *Ἰασῶ* enim et *Ὑγείαν* Aefculapio filias ex Arato prodit Natalis Comes in Mythologiis. [illegible] coniugem. et Argivi Aefculapio fimulacrum e lapide candido fedens [illegible] Paufania [illegible]. V. 33, convenientius erit *μὴ πιστός*, *non fidus*. fi *τὸ ἐναντίον* [illegible]

adhibeamus. alioqui affirmativa erit sententia, *Si famulus mihi fidus est, utique et dominus eius fidus mihi fuerit.* V. 37, si vera est expositionis scriptura, scribendum erit ἠπύει, indicativo verbi modo: et v. 41, convenientius ἤπυε, praeterito imperfecto.

P. 435, v. 1, regula postulat ἠγάσθη, cum augmento. V. 50. τῆς ληϊστῆς, subaudi εὐθείας, *a recto trisyllabo* ληϊστής, cuius t...a iisdem trisyllabum, ληΐζω.

P. 436, vers. 10, ἀρέτης suspectum est: verius fortasse ἀρότης, ab ἀρόω, 147, 44. V. 30, Hom. edit. Odyss. υ', Οὐδέ τι μοι. V. 36, in vacuo non inepte fortasse reposueris ἀντηρίδας ex 112, 19. et clarius ex Hesychio, qui eo nomine appellari tradit τὰ ἀντερείδοντα ξύλα ἢ λίθινα κατασκευάσματα, ligna lapidesve impositam sibi molem in aedificio fulcientes ac sustinentes, qui *tibicines* Latinis. Sed quid ad Heram faciat haec sententia, nondum video. V. 41, rectius ἠρδάλωσέ μου, praeterito aoristo, ut et praecedentia declarant, et sequentia. Sic v. 52, melius ἤρεικον, per ει diphthongum, ut in sequenti loco, et supra 372, 15. V. 56, ἤρκμεν quid sibi velit, non intelligo: nisi per syncopen pro ἠρήκαμεν positum dicatur. Deinde ἠρήκαμεν vel Ionice ab ἀράω deductum fuerit, vel Dorice ab ἐρέω, sicut ἦχον et ἦλκον pro
26 εἶχον et εἷλκον, 419. 40. ab αἱρέω namque sunt ᾕρηκα et ᾕρημαι, servata diphthongo, tempore tantum mutato, α in η.

P. 437, v. 1, legendum videtur ἠρήρειστο, ut apud Hesychium et Suidam, ex Il. δ' v. 136, et Il. λ' v. 436, ubi est, Καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ἠρήρειστο. V. 5, vulg. ὀνομαστικόν, perperam. nec enim nominativum sed nominale adverbium significatur: quod alibi dicit ὄνομα εἰς ἐπίῤῥηματικὴν σύνταξιν μετενεχθὲν, *nomen in adverbialem structuram traductum.* V. 7, locus decurtatus: cui similis hic Il. π', Ἠέρι γὰρ πολλῇ κεκαλυμμένος. V. 18, metro congruentius, ἕστακε τοῦτο: id enim pro κεῖται usurpatum tradit etiam Hesychius. Seq. v. ἠρίᾳ suspectum est; nec tamen ἠρίαιαι πύλαι legere ausim. Romae sane *portam Libitinensem* fuisse testatur in Commodo Aelius Lampridius. V. 21, malim Ἥριννα, παρὰ τὴν Ἥραν, ὡς Κόριννα παρὰ τὴν Κόρην altera etymologia mihi quidem videtur esse remotior. V. 24, pro ἀερθῶ melius ἀείρω substituerimus; vel saltem ἀέρθω, ut ἐγέρθω: de quo supra ad 43, 27. V. 45, melius apud Steph. Byz. ταύτην δὲ — et mox, Φασί τινες. V. 47, apud eundem Steph. est, Βιθυνῷ Δημοσθένει, *Demostheni Bithyno.* sed ferri et nostri auctoris lectio potest. cum ab eodem Stephano citetur Δημοσθένης ἐν Βιθυνιακῶν τετάρτῳ, ἐννάτῳ, et δεκάτῳ, ut Index Xylandri docet. Seq. v. apud eundem St. est ἐν τῷ ιδ' βιβλίῳ, *libro* XIIII: et mox, Ἔστι δέ τις προπάροιθε, concinnius. V. 49, locus a nostro abbreviatus est. sic enim apud St. exstat prolixius, Ἡραία, τρήχουσα, πολυσπιλάς· ἔνδοθε δ' αὐτῆς Λαῖνεον περὶ τεῖχος ἰὼν κοιλαίνεται εἴσω Κόλπος ἁλός· φαίης κεν— et v. 51, Ἔνθάτε νῆας ἀνῆγον. V. 52, κακῶν excusari posset ratione participationis: sed melius apud Steph. κακῷ δ' ἐνέκυρσαν ἑτοίμῳ. V. 54. κλίσις] ἰσοσύλλαβος nempe, ut Ἄθῳ, Μίνῳ, et similia.

P. 438, v. 11, compositum illud τοῖς νεωποιηταῖς, suspectum est. verius (opinor) τοῖς νεωτέροις ποιηταῖς, vel τοῖς νέωστὶ ποιηταῖς, quod rarius est. V. 25, cum articulo quoque legi potest παρὰ τὸν μέλλοντα, ut v. praeced. V. 55, ex Aristophane legendum, Τῷ δ' οὐκ ἄρ' ἦστην οὐδὲν ἄλλο πλὴν δάκνειν. exstat autem locus initio Avium.

P. 439, v. 8, posterior illa etymologia, nihili est. ἥττων enim Attice pro ἥσσων est, ut θάττων pro θάσσων, aliaque consimilia. V. 13, verius (puto) ὁ σεσημείωται. *quod notatum est:* et v. 26, ὥστε κυρίως, *itaque proprie.*

P. 440, v. 2, integer versus supra citatus 319, 13, ex Il. β'. V. 17, vulg. ἀγρηῦς, perperam. nostrum γρηῦς supra expositum 241, 11: commune γραῦς, 240, 26. V. 40, locus ex Il. λ', initio. V. 53, vulg. κατὰ τοῦτον, masc. genere: minus recte. nostrum κατὰ τοῦτο idem est quod διὰ τοῦτο, ut alibi. V. 56, verius fortasse foemininum ἡλιῶτις.

P. 441, v. 3, usitatius διὰ μέσου, *per medium.* V. 9. planius, τὸ δὲ θῶ, ἐκ τοῦ θοῶ· ἐξ οὗ καὶ θοάζω, ὡς βοῶ βοάζω. V. 24, vulg. θάμος λέγεται: et seq. v. θρονίτης. nostra lectio, θαλάμιος et θρανίτης, desumpta ex Pollucis lib. 1. c. 9: ac θρανίτης apud nostrum exstat etiam infra 454, 56. V. 32, distingui etiam potest inter ὁ ἀκμάζων et νέος, ut mox versu 34. V. 39, verius fortasse, θαλερῷ πεπλήγετο μηρῷ, duali numero: et versu 42, ἴσχετο.

P. 442, v. 11, χορίαμβος ferri potest, si χορεῖον et τροχαῖον pro eodem capiamus. alioqui planius χωλίαμβος: de quo supra, ad 59, 49. V. 47, verius, ὅτε δὲ σύνθετον, πρώτης, οἷον δυσθανατῶ δυσθανατεῖς. nam δυσθανατεῖν in prima dicitur ut δυσαρεστεῖν: et secundae coniugationis verbum θανατᾶν, ut φονᾶν, sicut terminatione, ita etiam significatione diversum est, v. 50. V. 52, in vulg. sunt etiam alterius scripturae indicia, συμπλακέσθαι, praeterito aoristo.

P. 443, v. 50, θυμάλωπες legendum ex Hesychio et Suida: et mox θύψαι pro θάψαι. V. 54. ἐπιθυτιῶμες per crasin ab ἐπιθυσιάσωμεν factum alicui videatur: sed verius fortasse κάπιθυμιῶμες, *et suffiamus.* V. 56, nescio an verius ἐπιστρέψας. sane vulg. ἐπιστράψας vix Dorismo excusare ausim, ut τράχω pro τρέχω v. 28.

P. 444, v. 7, fortasse melius, παρὰ τὸ θεῶ τὸ θεῶμαι. barytonum sane θέω in hac significatione suspectum est; at circumflexum θεῶ, notatum supra 202, 10: et infra 416, 26. V. 14, Suid. ὅς φησὶ μὲν πάντων θηρίων θεαιδέστατος γενέσθαι. scribit autem et ipse hoc vocabulum per αι, cum per ει deberet. nam θεαιδέστατος sonat potius *reverentissimus divini numinis*, παρὰ τὸ αἰδεῖσθαι τὸν θεόν. V. 16, Suid. θεατροκρασία, ὀχλοκρασία, rectius fortasse. V. 19, pro θεῶ requiritur potius nomen θεός. V. 21, διχῶς verum est, si cum reciprocatione seu conversione intelligatur. alioqui enim τετραχῶς legendum, quia quadruplex vocalis in vocalem mutatio notatur. V. 27, Suidas singulariter ἔχοιτο: et mox plenius, περιπολεῖν ἀργύριον εἰσπραττόμενον, *circumlatis deorum simulacris pecunias colligere*, ut μητραγύρται aliique consimiles circumforanei et circulatores factitarunt. V. 56, θέλγει pro ἀπατᾷ, ἀμαυροῖ, σκοτοῖ, agnoscit etiam Suidas: ut sit quod Latini *praestinguere ac fascinare oculos* dicunt: (unde et τελχῖνες pro θελγῖνες, praestigiatores quidam ac fascinatores) Eustathius exponit κοιμίζειν, *sopire.*

P. 445, v. 11, sincerior formatio est haec, κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ διπλασιασμοῦ, ἐκβολῇ τοῦ ι, θέμα. V. 20, similis Homeri locus supra in Δίκη, 276, 10. V. 27, in Apollonii editione, Argon. lib. 2, v. 372, scriptum διαειμένος, accentu praeteriti. sed cum scholiastes exponat διαφερόμενος, μεθ' ὁρμῆς ῥέων, notetque κατ' ἀντιστροφὴν esse positum, innuit praesentis esse temporis, transpositis vocalibus usurpatum pro διαϊέμενος, a verbo διαΐεσθαι seu διίεσθαι, *ferri per*, seu *impetu ferri per*— itaque apud nostrum hic tantum addito α scribendum διαϊέμενος, servato praesentis accentu. Seq. v. melius παραῤῥέων, *praeterfluens*; ut Plinius libro 6, cap. 3, Thermodontem *praeter radices Amazonii montis labi* testatur. V. 30, alter Apollonii locus exstat eodem Argonaut. libro, v. 997. V. 40, usitatius θείνειν, penultima diphthongo, ut in praeced. commate, et alibi passim. sed θένειν tamen et ipsum aliquoties repetitur, et ad θέναρ magis accedit. V. 48, nihil vitii habet lectio vulgata. sed planior erit, si tralatis membris legamus, παρὰ τὸ θῶ τὸ κατασκευάζω καὶ ποιῶ, γίνεται θεὸς καὶ θεός, ὁ πάντων ποιητὴς, καὶ τῆς τῶν πάντων κατασκευῆς αἴτιος. pag. seq. v. 22, eadem iisdem pene verbis.

Pag. 446, v. 5, melius (opinor) θεοπροέπιον, per ι in penultima. V. 14, apud Steph. Byz. est, ὠνομάσθη ἀπὸ Ἰουστινιανοῦ. cui patrocinatur epitome Chronologica ex Cyrillo et Georgio Piside collecta, ab Andrea Schotto v. c. mihi donata. ea enim in Iustiniano sic habet, ἡ Ἀντιόχεια σειομένη οὐκ ἐπαύσατο, μέχρις οὗ ἐφάνη θεοσεβεῖ ἀνθρώπῳ ἐπιγράψαι εἰς τὰ ὑπέρθυρα τῶν φλιῶν, Χριστὸς μεθ' ἡμῶν. στῆτε: — καὶ τούτου γενομένου, ἔστη ὁ θυμὸς τοῦ θεοῦ. ἔκτοτε ὠνομάσθη Θεούπολις. ita ut fortasse θεοδοσίου expungendum sit, aut interpolatione facta legendum, ἀπὸ θεοσημείας τῆς γενομένης ἐπὶ τοῦ μεγάλου Ἰουστινιανοῦ. Zonaras sub Leone magno Antiochiam tam valido terrae motu quassatam prodit, ut pene tota collapsa fuerit. V. 17, clarius, si hoc modo distinguas, παρὰ τὸ ἄδειν (ὅ ἐστιν ἀρέσκειν) τῷ θεῷ. Seq. vers. ἄριστος Ionico more accipiendum, ut infra quoque 825, 53. regula enim postulat ὤριστος, ut infra in θυμός 641, 40. V. 32, in vacuo desiderari videtur tale quid: ἔστι γὰρ κανὼν ὁ λέγων: vel brevius, ὁ κανών, ut cum alibi passim, tum 304, 56. V. 50, vulg. πόλις Μακεδονίας. falso. nam Pausanias, Stephanus et alii. Λακωνικὴν πόλιν esse docent. quamobrem Λακεδαιμονίας reposui, ea forma qua supra 282, 5.

P. 447, v. 16, hemistichium est ex Il. σ'. V. 18, pro Πύλον rectius legemus Πύλας ex Strab. lib. 4. uti et Livius: *Ideo*, inquit, *Pylae, et ab aliis, quod calidae aquae in ipsis faucibus sunt, Thermopylae locus appellatur.* V. 29, aptius (opinor) παράστασιν, *significationem:* et seq. v. ἀὴρ pro ἀνήρ. ceterum quod attinet ad originem nominis θερμός, verior etymologia est quae v. 15 exposita est. V. 41, locus Aristoph. est in Acharn.

P. 448, v. 5, θέσκελα non minus apte derivaris a θεός et κέλομαι: ut sint τὰ θεόθεν κελευόμενα, sicut θεόσδοτα, *quae dantur divinitus.* V. 17, Ὑπερίδης pro vulg. ὑπερεῖδεν repositum e Suida et Harpocratione. μόνον sequenti versu habet etiam Suidas: at Harpocration νόμον, *legem.* V. 37, vulg. πόλις Θετταλίας, parum apte. V. 48, legi posset etam θεωριῶν, ut pag. seq. versu 2.

P. 449, v. 2, distinctio quae post θεωρίαις posita est, rectius v. praecedente post ἐγράφη collocabitur, ex Suida. V. 5, utroque enim legi potest, et τοῖς πολίταις, et τοὺς πολίτας. sic enim Suidas, explicatius, διεδίδοτο τοῖς πολίταις τὸ θεωρικόν· ὅπερ ἦσαν δύο ὀβολοί· ἵνα τοῦτο λαμβάνοντες οἱ πολῖται, διδῶσιν αὐτὸ τῇ πόλει μισθὸν τῆς θέας. Articulus τὸ v. 11 rectius tolletur, eo modo quo apud Suidam est, ἃ πρότερον εἰς τὰς τοῦ πολέμου χρείας ἐφυλάττετο, καὶ ἐκαλεῖτο στρατιωτικά. V. 15, Θεία eam formationis rationem habet quam δῖα supra 278, 17. V. 22, melius καιομένοιο, ut Iliad. θ΄, Δεινὴ δὲ φλὸξ ὦρτο θεείου καιομένοιο. Seq. v. pro ἀποβολῇ malim συναλοιφῇ, eo formationis modo quo v. 11. [illegible] V. 30, sunt qui θ in θειλόπεδον non pleonasticum esse velint, sed per crasin factum ex articulo τό: nam θειλόπεδον per synaliphen seu crasin dici τὸ εἰλόπεδον, ut θάτερον et θοἰμάτιον pro τὸ ἕτερον et τὸ ἱμάτιον: quamobrem etiam articulum ab eiusmodi [illegible] ad sinus Odyss. η΄, Τῆς δ' ἕτερον μὲν θειλόπεδον λευρῷ ἐνὶ χώρῳ Τέρσεται ἠελίῳ· ἑτέρας δ' ἄρα τε τρυγόωσι. ubi poeta loquitur de area, quae [illegible] torcular colligendis. V. 37, nota ὅττινας pro οὕστινας: Boeotice, ut ἴττω infra 479, 46. V. 42, haud scio an verius οὕτω Ζηνόδοτος, sicut infra 467, 14: ut confusio nata sit ex non intellecto scripturae compendio. V. 50, ὁ συγγραφεὺς dici hoc loco κατ' ἐξοχὴν videtur Thucydides, cum aliis de causis, tum quia libri eius omnes [illegible] cum scriptorem locus, lib. 2, τοιαῦτα ἐπιθειάσας, καθίστη ἐς πόλεμον τὸν στρατόν. ibi enim ἐπιθειάσας significat *divinum numen* [illegible]

P. 450, v. 1, sensus est, θιασώτης scribi per ι in prima syllaba, et per ωmega in tertia. V. 4, malim θεύω, et seq. v. θεύοντας, per ευ diphthongum, ut mox v. 8. eam enim scripturam magis postulat hoc nomen, ut alteram θέω sibi vindicat θέναρ 445, 10: [illegible] facta et transpositione, et suppletione: ἐκ τοῦ θίγω γίνεται θιγγάνω, ὡς παρὰ τὸ ἥδω ἁνδάνω· πήθω, πανθάνω· μήθω, μανθάνω· καὶ δήκω, δαγκάνω. θήγει δὲ, ὀξύνει, ἀκονᾷ, (id est, *quod vero attinet ad* θήγει *significans* ὀξύνει, ἀκονᾷ, γίνεται ἀπὸ τοῦ θήγω, θηγγάνω, ὡς παρὰ τὸ λήθω, λανθάνω. τὸ δὲ θήγω τὸ ἀκονῶ, et [illegible] etiam alibi, nominatim infra 467, 8: 565, 10. De derivatis in άνω rursum infra in λιμπάνω 566, 21. V. 29, τεθήσατο supra quoque [illegible] μὲν θνητός τε γυναῖκά τε θήσατο μαζόν. V. 32, ἦντε χάριν si au[illegible] enallage cum alibi a nobis, tum Grammatices lib. 3, cap. 5, notata est in composito ἑαυτοῦ. alioqui legendum fuerit σήν τε χάριν, ut mox in sequenti commate, σόν τε βίον, utrobique secunda persona. V. 56, τῆς θήλυος quanam auctoritate usurpatum sit, nescio. regula enim τοῦ θήλεος postulat, aut τῆς θηλείας, 551, 52: 687, 5.

P. 451, v. 3, ἀλφηταὶ pro vulgato ἀλφῇ repositum ex 72, 51. V. 24, pro θηρωτὴς scribendum potius θηρατὴς aut θηρευτής. V. 29, vulg. ποιῆσαι: qui verbi modus ferri nequit, nisi praecedentes nominativi mutentur in accusativos. V. 32, post illa, κράσει τοῦ ε καὶ α εἰς η. subaudiendum, καὶ τροπῇ τοῦ υ εἰς α Ἰωνικῶς ἢ Αἰολικῶς, ut supra 258, 50. V. 38, αὐτοῦ ferri potest, si referatur ad nomen παῖδα. alioqui convenientius αὐτόν, *ipsum*, accus. casu. V. 50, βασίλεια χείρ eo tono quo apud Stephanum Byz. νῆσος Ἀχίλλεια: et Πολυδάμεια atque Ἀγαμεμνόνεια χείρ 461, 41. [illegible] Ἡράκλεια χείρ 456, 21, itemque βεβαία, παντοία, et similia. V. 51, melius apud Suidam, Θῆττα, ἐπίκληρος οὐκ ἔχουσα φερνήν —.

P. 452, v. 1, pro τέσσαρα supra 440, 1, legitur τρία: et v. 4, [illegible] dit, nempe τεττακρισμυριάδων, ἱππέων, ζευγιτῶν, et θητικῶν: ac plenius de iisdem ibidem tradit. V. 29, post τρώσκω addendum videtur καὶ τιτρώσκω, ut in sequenti exemplo. V. 51, pro γράφεται requiritur potius γίνεται, confusis per librarios scribendi compendiis.

P. 453, v. 5, rectius Πάνθοος, ut Ἱππόθοος, Πειρίθοος, et similia, accentu in antepenultima. V. 21, [illegible] tium Θοαί, oxytonως. Rursus apud Harpocrationem Θόριος, [illegible] apud omnes per ι in medio, non per υ, ut apud nostrum. V. 28, τὸ θολὸν adiective potest accipi pro τεταραγμένον, ut tradit [illegible] ἀπὸ τὸν θολόν, vel παρὰ τὸ θολός: de quo et supra 444, 10. V. [illegible], procul dubio verius θίασος, extrito μ, ut supra 449, 55. deinde cum τὸ βακχεῖον subaudiendum σύστημα, vel simile quid, ut patet itidem ex 449, 56.

P. 454, v. 12, pro θηρευτῶν sententia postulat ἐρετῶν, *remigum*, ut pagina seq. v. 2. V. 17, νεύρου appellatio quid huc faciat, non video. θραύματα enim simpliciter sonat κλάσματα, σπάσματα. V. 27, analogia postulat θρεπτά, accentu in ultima, ut τρεπτά, στρεπτά, et similia. V. 51, distinctio post τροφαλὶς re[illegible] tudo, et ipsa etymologia docet. V. 45, in τρέφω et τρέχω prior aspiratio cessit [illegible] τρίχες, et similibus, 456, 15: et rursum secunda cedit primae in imperativis τίθετι, τύφθητι, et ceteris eiusmodi. V. 49, θρηβὴς quid velit, non capio: et τρανὴς nimis a θρῆνος remotum est.

P. 455, v. 12, aptius (ut videtur) εὔνοιαν, *benevolentiam*. V. 26, ἐπὶ μέσης agnoscunt etiam Apostolii collectanea, adduntque, διέβη ἐπὶ τῶν θηρῶν, τουτέστιν ἐπὶ τῶν λεόντων. οἱονεὶ θηρίαμβος· τῷ γὰρ ἅρματι αὐτοῦ λέοντας ὑποζευγνύειν φασί. ut θρίαμβος ex eo denominatus intelligatur, quia Bacchus iunctis leonibus [illegible] illis, παρὰ τὸ τρισσαί, subaudiendum εἶναι: et mox fortasse verius Θριασίου, aut Θρίαντος, cuius mentio apud Stephanum Byzant. V. 52, τροχάματι habent eadem Apostolii collectanea. alio[illegible]

P. 456, v. 10, usitatum nomen Λιλύβαιον. a Dionysio Λιλύβη dicitur, itemque Πελωρὶς, et Πάχυνος, foeminino fine omnia. V. 12, plenior requiritur lectio, in hanc sententiam: θερίζω, Δωρικῶς· καὶ συγκοπῇ, θρίζω. V. 32, ἀκρὶς quid sibi velit, equidem non intelligo. V. 51, allusio esse videtur ad illud Iliados ψ΄, Θρῄσκων τις κατὰ κῦμα μέλαιναν φρῖχ' ὑπαλύξει Ἰχθῦς.

P. 457, v. 6, pro foem. θυῖα in Apostolii collectaneis θυΐα scriptum: itemque seq. v. θυῖαι pro θύαι, per diphthongum υι. eadem porro notione mox θύλακος v. 32: et θύλκος 458, 52. V. 9, [illegible] ad 449, 22. V. 10, legendum videtur, διὰ τὸ τούτου ἀπόζειν τὸ οὐράνιον πῦρ τὸ τοῦ κεραυνοῦ, *propterea quod huius odorem referat caelestis ignis, fulminis videlicet*: ut Plinius libro 35, cap. 15, *Fulmina et fulgura quoque sulfuris odorem habent*; [illegible] apud Eustathium et Suidam, nempe παρὰ τὸ θύειν τὸ ὁρμᾷν. V. 30, θυόεις est potius a nomine θύον, ut cetera μετουσιαστικὰ in εις [illegible] θύος, ut τειχόεσσι a τεῖχος, 267, 2. V. 39, pro θυηνὸς usitatum est θρῆνος 454, 47: et pro θρίαινος aptius fortasse θρόαινος legemus, παρὰ τὸ θροεῖν αἶνον. V. 45, expositio illa, ὃ ἀπὸ τῶν θυσιμένων κοινὸν καὶ νοῦν τὸ μέλλον, verius pertinet ad praecedens [illegible] nam θυώδης est ὁ εὐώδης, ὁ θυμιάματος ὀσμὴν ἔχων, *odoratus*, [illegible] requiritur potius θύειν. V. 52, rectius τὰ θύη. ut v. praeced. et pag. seq. v. 31, atque adeo etiam apud Helych. et Lycophronis scholiasten pag. 22. V. 55, τῆς ἄλλης referri posset ad τὴν τρι[illegible] verior fortasse lectio, εἶπεν ἐπὶ τοῦ κάλλους, ὅτι ἔκρινε τὰς θεάς: ut de Paride accipiatur, de quo et Lycophron eo ipso in loco, Ὡς πρόσθε κάλλους τὸν θεωρίτην τριπλαῖς, *ut antea illum, qui* [illegible]

P. 458, v. 9, ἐστὶ additum ex Iliad. α΄. et sic est etiam mox v. 16. V. 15, duplicis lectionis sunt indicia. Ἴσχε ἐνὶ στήθεσσι: et Ἴσχειν ἐν στήθεσσι. V. 17, melius ἔμιχη, addito augmento: nam aoristi secundi penultima solet corripi. V. 19, duo loca in [illegible] Theogonia exstat, v. 122, de Amore seu Cupidine, Δάμναται ἐν στήθεσσι νόον καὶ ἐπίφρονα βουλήν. V. 24, in vulg. ed. vestigia

sunt duplicis scripturae. [illegible] illud quidem [illegible] utrumque [illegible] Etymologicum. pag. 237. pro, *animo gravata*, *animo afflicta*. V. 40, θύμμενον, eo modo quo βλήμενος 200, 10. regula enim postulat τεθυμμένον, ut mox v. 42. V. 45, rectius θύψαι: et seq. v. οἱ μελιττουργοί, cum articulo. V. 48, aliter Homeri ed. Iliados κ', videlicet ἐλαχον Λύκιοι Μυσοί τ' ἀγέρωχοι, Καὶ Φρύγες ἱππόδαμοι καὶ Μῄονες ἱπποκορυσταί. Eustathius eo in loco et Λυδοὺς et Μυσοὺς agnoscit, de Lyciis non meminit: ut forte legerit, Λυδοὶ Μυσοί τ' ἀγέρωχοι. V. 52, pro θύκος pag. praeced. v. 52 legitur θύλακος seu θύλαξ: et melius fortasse. nisi quis forte θύσκος malit. ut seq. v. θύσκη. θύκου certe nulla mentio apud Helych. et Suidam.

P. 459, vers. 15, melius forsan θεοροφόλιον. V. 31, vulg. τελευτήν, parum apte. V. 36, κινούμενός pro κινεῖσθαι positum, per ellipsin (puto) infinitivi εἶναι, ut supra 455, 45. V. 38, rectius fortasse [illegible] ut apud Theocritum Idyllio 1.

P. 460, v. 8, vulg. ὃ γίνεται, *quod nascitur*. nostra disiunctiva ἤ, petita ex v. 12. V. 29, aptius περιεχομένου, ut v. 45: per metonymiam sc.

28 P. 461, v. 9, vulg. ἡ σορός, *loculus*, *conditorium*: minus apte. V. 11, forsan melius, inserta coniunctione, θῶ γάρ τὸ καταβάλλω— et seq. v. τὴν ταχεῖαν. nam θοή adiectivum est, non substantivum. V. 15, nescio an melius [illegible] gen. V. 33, exempla ista, ὁσία, (seu οὐσία) ἐξουσία, προδοσία, nihil ad rem faciunt: quia non sunt a futuro formata. V. 37, vulg. τῶν εἰς ος περισπωμένων, perperam; ut patet ex pag. seq. v. 2. V. 41, de Atticis paroxytonis, pag. seq. v. 3. V. 44, cum Πολυδεύκεια χείρ, Ἀγαμεμνόνεια χείρ, congruit βασίλεια χείρ 451, 50. V. 53, rectius ὑγεία, retenta diphthongo, ut 468, 4: 473, 10.

P. 462, v. 8. melius ἀργία, absque diphthongo, ut ξενία et similia pag. praeced. v. 42. V. 17, διασσύτητα istam attingit etiam Apollonius noster lib. 4, cap. ultimo, 334, 20. V. 15, pro πολιτικώτερον aptius legemus ποιητικώτερον. sunt enim posteriora ista in ια seu ιη, Ionib. et poetis usitatiora. Sic v. 21. V. 25, melius (ut videtur) παρὰ τὰ ἄλλα: ut significet, quae ortum ducunt a [illegible] neutris generis. [illegible] enim [illegible] quod pulcherrime ad S. Trinitatem applicatur in Iustino nostro 370, 41. V. 54, inclusa, ἀπὸ τῆς, desunt in vulg. ed.

P. 463, v. 4, ἰαλεμῆσαι ea forma dicitur qua κελαδῆσαι: itidemque apud Suidam est [illegible] cum passivo [illegible] sed ad sequentem locum Callimachi magis quadrat [illegible] cuius [illegible] et verbale [illegible] etiam Helychius. V. 19, rectius ἰηῶν, aut soluta crasi, ἰηϊων, ut infra 469, 41: sicut nempe δηϊῶσαι pro δηῶσαι. Sophoclis editio 156, in Oedipo tyranno habet, οὔτε τόκοισιν ἰηΐων καμάτων ἀνέχουσι [illegible] sic appellans labores qui mulieribus in partu divinitus immittuntur. V. 38, fortasse verius, καὶ, ἰδοῦσα δὲ θυμὸν ἰάνθη. Cum seq. commate, τάχα δὲ καὶ τὰ ἄνθη, subaudiendum ὀνόμασται, vel simile quodpiam verbum. V. 42, aptius, transposito articulo, ὁ φαγὼν οὖν, ὁ ἐν τῷ στόματι ἔχων—.

P. 464, v. 6, in vulg. sunt etiam alterius scripturae indicia, παρὰ τὸν ἰόν. nostra lectio petita est ex pag. praeced. v. 50. V. 33, aptius, neutro genere, παρὰ τὸν ἰὸν ὃ δηλοῖ τὸ μόνον V. 35, melius fortasse, τοῦ καθεύδοντος, vel τῷ καθεύδοντι. accusativus [illegible] congruit.

P. 465, v. 5, vulg. εὗρον ἐγὼ δὲ τ' concinnius, εὗρον δὲ ἐγώ. vel, εὗρον δ' ἐγὼ ὧδε, ut supra 454, 28, οὕτως εὗρον ἐγώ.

P. 466, v. 38, pro ὑπὸ requiritur potius ἔχοι, aut alius eiusmodi verbum. V. 42, congruentius fere, ἀσφάλισις. V. 46, ἀπεψύχοντο agnoscit etiam Helychii expositio, ἐξήραινον ἀνέμῳ, *vento desiccabant*. exstat autem locus Il. χ'. V. 52, inclusum τὸ deest in vulgatis. legi posset etiam, ἐν δὲ τῷ τίγρις —.

P. 467, v. 19, pro Ἀττικῶς rectius legemus Δωρικῶς, ut supra 355, 12. V. 21, inclusa, ad planiorem loci intelligentiam addita sunt ex Homeri ed. V. 26, [illegible] nom. casu.

P. 468, v. 26, inclusa ista, magis ad τὴν ἱερὰν νόσον quam ad τὸ ἱερὸν ὀστοῦν pertinere videntur. Sequens Menandri locus attingitur etiam a Clemente nostro, 304, 7. V. 36, fortasse melius, ὁ δὲ Θουκυδίδης: ut videlicet ἱερᾶσθαι et ἱερῶσθαι adversativa [illegible]

P. 469, v. 26, nota nominativos absolute positos. Ceterum *Ierusalem* etiam ante Christi adventum sic appellatam fuisse, omnia prope veteris Testamenti scripta declarant. V. 32, transpositione facta legendum videtur, ἐπὶ μὲν τοῦ ἐνεστῶτος, ἔστι θέσει μακρὸν τὸ ι' ἐπὶ δὲ τοῦ παρατατικοῦ, φύσει. quia videlicet [illegible] longum tempus, sicut ἴγμαι 177, 35: et clarius infra 471, 55. nisi forte θέσει hoc loco accipere velis pro κοινῷ τῆς συνηθείας θεσμῷ, *communi omnium consensu*. Seq. v. post δασύνεται desideratur δῆλον δ', aut aliud eiuscemodi. V. 35, ἴφιζεν, augmento caret, [illegible] ἐφιζε, *assidere fac.* alioqui enim, si cum augmento accipiatur, ἐφιζε dicitur, ut κατεῖχε, καθῆστο, et similia 485, 46, 49: et disertius 481, 13. V. 38, ἴηλα verius est ab ἰάλλω, ut ἔπηλα a πάλλω: itemque mox ἰῆλαι, ut apud Helychium (et supra 9, 52) ἀγῆλαι, ab ἀγάλλω: Ionico et Attico more, 485, 13: 536, 7: 626, 28. V. 40, vulg. ἰὼ ἰημι. perperam. nam in ἰητήρ, ἰητρός, Ἰήσων, et aliis consimilibus, Ionice α in η versum est, sicut in κρητήρ, ἄκρητος, et ceteris eiusmodi. V. 41, locus Apollonii Argonaut. 2, v. 714. V. 42, Ἰήϊε post Φοῖβῳ, ad metrum non [illegible] sed declinationis gratia videtur appositum. nisi forte locus est corruptus, et tale requiritur ἐφύμνιον, quale mox citabitur in loco Callimachi. V. 44, legendum videtur, Ἰὴ παιών, ἰή: — τὸ διὰ χοροῦ ᾀδόμενον: ut apud Aristophanem Pace, Ἡμῖν δ' ἀγαθὰ γένοιτ', ἰὴ παιών, ἰή. ubi scholiastes annotat, esse hoc ἐφύμνιον in Apollinem: cuius causam his verbis [illegible] Callimachum: Πυθῶ τοι κατιόντι συνήντετο, δαιμόνιος θήρ, Αἰνὸς ὄφις. τὸν μὲν σὺ κατήναρες, ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ Βάλλων ὠκὺν ὀϊστόν· ἐπηΰτησε δὲ λαός, Ἰὴ ἰὴ παιῆον, ἵει βέλος. ubi etiam nota ἰή, cum apud nostrum sit ἴε, [illegible] *mitte*, *immitte*.

P. 470, v. 16, in vulg. sunt etiam alterius scripturae vestigia, Ἡμεῖς δ' αὐτ' ἵκομεν: indemque v. 41, φύκινος. V. 46, adiectivum παλαιόμοι referendum ad remotius substantivum γυναῖκα. V. 55, ante τὴν πόλιν repetenda videtur coniunctio καί: ut sit, *et incolas et urbem.*

P. 471, v. 3, γραφῆναι pro πλασθῆναι positum. V. 11, pro ἦτα in vulg. est κάππα, perperam. nam in Homeri ed. Il. ή, locus exstat, hoc modo, — τῷ οὔ νύ τι κέρδιον ἡμῖν Ἔλπομαι ἐκτελέεσθαι, ἵνα μὴ ῥέξομεν ὧδε. itemque Eustath. 684, 51. V. 28, τρυπῇ, subaudi τοῦ υ εἰς ι. V. 37, cum εἰς θέσει, repetendum e praecedentibus μακρὸν, *in positione longam vocalem*. V. 53, respicit ad ista Nicandri Alexipharm. Ἰξόεν δέ σε μή τι δόλῳ παρὰ χείλεσι πῶμα Οὐλοφόνον λήσειεν. ubi scholiastes annotat ἰξίαν et βούπρηστιν esse species τῆς σίλφης: at Dioscorides inter plantas refert, lib. 3, c. 10: et l. 6, c. 21.

P. 472, v. 3, Attica est brachylogia, pro, μέχρι τῶν τόπων ἐφ' οὓς ἂν τὰ πτηνὰ φθάνωσι: cuius generis alia exempla in Syntaxi nostra, lib. 3, c. 4: et hoc Dionysii Halicarn. 581, 12, τριάκοντα σταδίους ἀπεῖχεν ἀφ' οὗ τὸ πάθος ἐγένετο τόπου. V. 34, vox ὅτι non est poetae: et post ἰούλους addendum ἀντέλλων, ut respondeat sequenti exegemati ἀναφέρων seu ἀναφαίνων. est autem locus Apollonii. Argonaut. [illegible] eodem libro, v. 781, νέον χνοάοντα ἰούλους: et hic l. 3, v. 519, — οὐδέ περ ὅσσον ἐπανθιόωντας ἰούλους Ἀντέλλων. V. 37, θεός suppositium videtur: quippe quod nec ad metrum nec ad sententiam quadret. si quis tamen in eo [illegible] malit, per me licet. Similiter vero et δὲ seq. v. post καλὰς redundare videatur. ac notabile ibidem foem. gen. καλὰς ἰούλους, forsan propter significationem: ut idem speciei qui generis intelligatur sexus. V. 53, articulus τὸ post παρὰ deest in vulgatis: itemque τοὺς seq. v. ante τιτρωσκομένους.

P. 473, v. 42, usitatius γεγενηκέναι, duplici ν. 225, 16. *Sisyphos* autem seq. v. proprium equi nomen est: pro quo *Scyphios* legitur apud Valerium Probum: commentario in Virgilii Georgica. is enim, enarrans haec Virgilii, Georgicῶn initio, — *tuque o cui prima frementem Fudit equum tellus magno percussa tridenti, Neptune*: iisdem pene verbis quibus noster, *Campi*, inquit, *in Thessalia sunt Petraei: in quibus locus Petra nomine, percussus tridente Neptuni, equum qui Scyphios vocatus est, edidit. Romani autem Neptunum equestrem vocant. quod existimetur princeps originis equorum.* Festus quoque inter alia *Hippium Neptunum* ex eo dictum tradit, *quod tridentis ictu terra equum excieri.* [illegible] Giraldus Syntagmatis quinti capite primo. V. 45, rectius Ἱπποκόωντος, penultima longa, ω. V. 46, locus et corruptus et mutilatus. legendum, Ἱπποθόων, Ἀλόπης τῆς Κερκυόνος παῖς· ὅτι λάθρα αὐτόν— sic enim Harpocration et Suidas: Ἀλόπη, Κερκυόνος θυγάτηρ· ἐξ ἧς καὶ Ποσειδῶνος Ἱπποθόων ὁ τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς ἐπώνυμος. itidemque Demosthenes in Epitaphio seu Funebri oratione, ἐμέμνηντο Ἱπποθοωντίδαι τῶν Ἀλόπης γάμων, ἐξ ὧν Ἱπποθόων ἔφυ· καὶ τὸν ἀρ-

χηνὸν ᾔδεσαν, vel etiam ᾐδέσαντο, a verbo αἰδεῖσθαι, revereri. [illegible] Stephanus Byz. in [illegible] et Hippothoontis [illegible] Atticarum tribuum eponymus apud nostrum quoque supra [illegible] 9, 19

P. 474, v. 10, rectius τοῦ Φυγάδος, eodem casu. qua de re apud Hesychium plenius et planius sic: Ἱππότα, ἱππότης, ἱππικός· οἱ δὲ νεώτεροι, φυγάς· οὐκ εὖ· κάλλιον γὰρ, ἐπιστήμων ἱππικῆς, ἱππικώτατος. V. 16, legendum, τῆς Ἀγήνορος ἵππου, Agenoris equitatu, ex Homeri scholiaste Il. γ', non procul ab initio. sic vero etiam Eustathius 385, 45, tradit, Agenorem Phoronei filium, [illegible] τὴν πατρικὴν ἵππον accepisse: eundemque post fratrum mortem ἐπιστρατεῦσαι, πολλὴν ἐπαγόμενον ἵππον. atque inde apud Homerum ab Agenoris equitatu Argos ἵππιον et ἱππόβοτον seu ἱπποτρόφον appellari: a fratribus autem Iaso et Pelasgo, Ἴασον Ἄργος, et Πελασγικὸν Ἄργος. V. 49, vulg. σημαίνεσθαι: nihil ad rem.

P. 475, v. 6, eadem supra 468, 2, 10. V. 18, ἀνῶγοι pro vulg. ἀγάγοι repositum ex Odyss. σ' initio. V. 27, articulus ὁ, magis [illegible] quam sequens substantivum requirit: sensusque est, ὁ σημαίνων τὴν γύψον, ut 1, 20, et alibi. γύψος enim foeminino genere usurpari solet, 244, 4. Pro Σβῆρος vero si quis malit Latinum [illegible] defendi posse; ut sit ἀπὸ τοῦ σβέσαι. V. 43, apud Apollonium Argonaut. lib. 2, v. 367, post mentionem de Aly fluvio, μετὰ τὸν δ' ἀγχίῤῥοος Ἶρις Μειότερος λευκῇσιν ἑλίσσεται εἰς ἅλα δίνῃς. qui

29 locus supra quoque attingitur 72, 6. V. 57, imperfectum εἶν supra et ipsum legitur 501, 18. in vulg. perperam ἦν scriptum: id enim est a substantivo εἰμί, 431, 11.

P. 476, v. 4, ut formatio et analogia constet, legi poterit, τὸ πληθυντικὸν, ἤεσαμεν· τὸ τρίτον, ἤεσαν· καὶ τροπῇ, ἴσαν. alioqui et per syncopen ἴσαν ex ἴεσαν factum dici potest: aut ex ἴω ἴσω, ἴσα ἴσαν. ἴω autem agnoscit noster v. 52 et 56: et supra 467, 39. [illegible] in ἴσαμεν, corripitur. Ex Addendis.] V. 35, vulg. ἦσα: itemque mox ἦσα: nihil ad ἴσημι. nostra, ἴσω et ἴσα, vel ex εἰδῶ sunt, per aphaeresin; vel ex ἰσάω, per syncopen. V. 35, quae hic de ἰστέον, infra itidem de ἰτέον traduntur 479, 29. V. 53, τὸ Βιθυνία quid sibi velit, equidem non intelligo. [et ταῦτα ibidem superfluum est. Ex Addendis.]

P. 477, v. 18, Hom. Il. φ', Κεῖσθ' ὑπ' ἰλύος κεκαλυμμένα. V. 29, vulg. [illegible] ἴσθματα scribendum esse pro vulg. ἴσθματα, confirmat etiam Hesych. V. 55, μὲν pro vulg. μιν repositum ex 261, 7. Seq. v. vulg. perperam itidem ἴσθι pro εἰς θι.

P. 478, v. 13, legendum videtur, λέγουσι πίμπλη καὶ χόη: aut plenius, καὶ χόη ἀντὶ τοῦ χόα: de quo Dorismo supra quoque 348, 4. V. 19, convenientius videtur ἐπὶ πράγματι, ob facinus quodpiam. V. 25, vulg. πολέμιξεν: minus apte. sed verior fortasse lectio ex Il. α', Ἱστὸν δ' ἱστοδόκῃ πέλασαν, προτόνοισιν ὑφέντες. Sic v. 28, pro λινίδα rectius λῃνίδα scribi putaverim. V. 40, οὕπερ pro ἐξ οὗ, ut mox in seq. membro. ac nescio an verius οὐ παρασχηματίζεται. V. 41, et ἄρτι retineri potest, et divise legi ἄρ τι. V. [illegible] alterius lectionis vestigia. [illegible] Κνήθηης: de cuius veritate dubito. V. 49, planius, ὥσπερ ἐν τῷ γινώσκω. De ista vero ἐκτάσει ancipitis etiam infra 480, 54.

P. 479, v. 36, ἴτι praesentis terminationem habet: quare verius ῑ seu ῐ. sic certe regula postulat, licet usu receptum non sit, ut nec εἶ et ᾗ, ab εἶν et ἦν. V. 39, pro τραῦμα levi mutatione θραῦμα reponi posset: sed convenientius τράγημα, ex Hesychio. Sequens πλάσμα legitur etiam apud Suidam. V. 45, vulg. γήρας pro Τηρεῖ, [illegible] historia seu fabula: quam paulo aliter Eustathius narrat 1875, 8. V. 51, congruentius ἀλλήλας, foem. fine. V. 55, usitatius σπειροπυγίς, ut infra 515, 12.

P. 480, v. 5, rectius ἀγροικικῇ, possessiva forma, ut 515, 35. V. 30, si et mihi meam de ἴφθιμος sententiam dicere licet, factum puto ex ἴφιτιμος, extrito ι, et tenui in aspiratam versa, eo modo quo τίφθ' οὕτω pro τίποτε οὕτω, et κέκραχθι pro κεκράγεθι 520, 17. nec obstat quod v. 31 ἰφθίαν compositioni opponitur. id [illegible] alia [illegible] μους ψυχάς, ita canon Apollon. 41. τὰς τιμίας ἀνθρώπων ψυχάς [illegible] conveniunt etiam aliis Homeri locis. [illegible] τιμος 374, 55. Ex Addendis.]

P. 481, v. 12, fortasse melius, ἰὼ Ἄπολλον, et ἰὼ Ἀπολλώνιε, omisso vocandi adverbio, ut in tertio exemplo, ἰὼ Λακεδαίμον. V. 14, post ἀναλογίᾳ interpunxi: ut sequenti commatio indicetur liber e quo haec desumpta, sicut et alibi saepe, et infra 515, 27: omisso auctoris nomine, qui est Herodianus. S. v. 17 post τοῦ ω interpungere malui, ne hiaret sententia. ellipsis autem quae hic admissa est, repetita etiam v. 31: plenior constructio v. 34. V. 25, convenientius ἴεται, absque aspiratione, hoc quidem loco. V. 33, πορεύομαι indicativo modo scriptum etiam in vulg. V. 45, pro ἀποχειροτονία videtur potius καταχειροτονία legendum, ut mox in seq. V. 47, cum istis, ἀνατεινάτω τὴν χεῖρα, subaudiendum [illegible] vel simile quid.

P. 482, v. 22, legendum μέτρον σιτικὸν, mensura frumentaria, ex Hesychio: qui et [illegible] V. [illegible] quem Cabiri nomine a Graecis [illegible] Syntagmatis lib. 1, ex [illegible] apud Strabonem lib. 10, Κάμιλος est, isque Vulcani et Cabirae filius, teste Acusilao Argivo. plura de Cabiris idem Giraldus ibidem. V. 57, Davidis locus est Psalmo 28.

P. 483, v. 21, imperfecta regulae allegatio, ut paulo post v. 47, et supra 114, 49. regulae autem limitatio similis infra in Κάμειρος 488, 15. V. 52, vulg. καταβιβάζει, promovet; contra mentem auctoris. nostrum ἀναβιβάζει confirmat synonymum ἀναδιδόναι v. 54 et 57: et ἀναπίμπειν 495, 6.

P. 484, v. 4, anomalis σύνοιδα et κάτοισθα addi potest ἐκάθισα cum imperfecto ἐκάθιζον: cui e diametro adversatur ἐξυνῆκα. in ἀνέῳξε, ξυνέηκε, ac similibus, Attica et Ionica dialysis accentum mutavit. V. 33, pro δύνηαι rescribe δύναι. est enim indicativi, non subiunctivi modi: systoleque in eo intelligenda non temporis, sed soni, [illegible] sonat quam ε. V. 38, τοῦ ἄλλου, id est, τῶν ἄλλων τοῦ κακὸς σχηματισμοῦ. [illegible] V. 42, melius δή τοι supra 295, 47. V. 48, adverbialiter quoque [illegible]λως legi potest. V. 50, fere convenientius ἀπεχθὴς, invisus. [illegible] v. 52 pro παρὰ ferme aptius ἐπὶ legerimus: ut compendiariae notae per librarios [illegible]

P. 485, v. 9, verius syncope quam reduplicatio est in verbo κακκείοντες, ut mox v. 15 planius declaratur. V. 19, post ἔχειν [illegible] quod seq. v. post ἰδεῖν θέλοντες in vulg. additum legitur, nec cum praecedentibus, nec cum seq. congruit. V. 24, convenientius ἀποτίθενται, reponunt: et v. 31, πρὸς συνδέσμους, ad colligationes. [illegible] lentiores et sequaciores sunt, qui flectentibus in omnia obsequuntur, ut salices et similia vimina. alioqui καλαμίδες appellantur [illegible] ut inter alia tradit Hesychius. V. 42, ὄψα quid sibi velit, nescio: an ὄψα sit verius, dubito. V. 53, vulg. τῶν λίθων τῶν οἰκιῶν: parum belle.

P. 486, v. 9, rectius, ordine inverso, α εἰς υ, ut declarant sequentia. V. 20, Καλυμνιος per υ scribemus rectius, ut cum antecedentia et sequentia declarant, tum Suidas confirmat. Sequenti v. idem Suidas habet ἐκ Καλυδῶνος: perperam. verius enim Καλυδνῶν: Καλύδνας vero seu Καλύδνας ab Homero appellari Sporadas insulas, et unam ex illis Κάλυμναν dici, Strabo in [illegible] libri 10 de quorundam sententia refert: ubi et Καλύμνιον μέλι praedicat, ea elegantia et gratia, ut cum Attico certet. Rursum Suidas μετήγαγε pro μετήνεγκε, sensu eodem. V. 27, rectius, νήσους τε Καλύδνας, ex Il. β', in Catalogo navium. V. 28, pro Καλύδνας Demetrius Scepsius legit Καλύμνας, ut Stephanus Byzant. et Strabo loco praedicto annotant. V. 41, Καλλάτις [illegible] etiam apud Suidam: apud Strab. et Stephanum Byz. Κάλατις, uno λ, [illegible] in antepenultima. Apud Stephanum [illegible] Καλατία pro eodem: apud Ptolemaeum Καλλατία, gemino λλ. at Κάλλαιτις Suidae in Καιπίλιος oppidum Siciliae. est et Campaniae Calatia; unde Calatinus, Atiliae gentis cognomen in Romana historia: ab altera vero est Καλατιανός seu Καλλατιανός, ut Καλλαιτιανός a Κάλλαιτις. Ceterum pro Ἡρακλεώτου [illegible] liter legendum Ἡρακλεωτῶν, ex Strabone: qui lib. 7 Κάλατιν Ἡρακλεωτῶν ἄποικον facit, id est Heracleae coloniam, in ora Ponti.

P. 487, v. 14, in καλλιέρημα nihil inest τοῦ ἐρήμου: nec in usu est καλλιερῆσαι v. 17: sed καλλιέρημα ita formatum e verbo καλλιερεῖν, ut ῥᾳδιούργημα ex ῥᾳδιουργεῖν, et ὀλιγωρήματα ex [illegible] malint, υ pro ε, ut in Διώνυσος pro Διόνυσος.

P. [illegible] apud Stephanum Byz. est ἀργυρόεντα Κάμειρον. Negativa μὴ seq. v. in vulg. ponitur ante participium λεγόμενα: praepostere. V.

25, βροτῶν additum ex Odyss. χ'. V. 27, κάμω pro κάμνω legitur etiam infra 499, 7. V. 31, malim cum articulo, πεπονθότων τῶν χωρίων. V. 45, inclusa, addita ex Hesychio. prior vero expositio exstat apud Suidam quoque. V. 50, vulg. καναχηδὸν κυλινδούμενοι, contra metrum. nostra lectio respondet illi Hesiodeo in Theogonia, ποταμοὶ καναχηδὰ ῥέοντες. V. 54, ἀμοιτάνην alibi non inveni. simile quid ἱσύγγιον est supra 3, 1.

P. 489, v. 3, εὖθος suspectum est: verius ὄνθος. V. 19, melius cum articulo, αἱ ἱερουργικαὶ μάχαιραι: et seq. v. ἐγχείμενον, cum praepositione, ut pag. seq. v. 9 et 36. V. 40, iisdem verbis, sed planiori ordine, Homeri scholiastes, Il. θ', παρὰ τὸ ἐν αὐταῖς ἱσταμένους τοὺς ἵππους κάπτειν, ὅ ἐστιν ἐσθίειν: commatio illo ἐν αὐταῖς relato ad verbum ἐσθίειν.

P. 490, v. 2, in vulg. est Ἀργείου, duplicis lectionis indicium, Ἄρεως et Αἰνείου: quorum prius cum omnes Romani scriptores sequantur, visum est esse verius. sed germanum esse Αἰνείου diserte infra confirmatur 703, 51: et liquidissime a Dionysio Halicarnasseo 58, 5, itidem e Cephalone Gergithio traditur. V. 12, melius ad metrum quadrat προσφέρων. Sic v. 38 convenientius [illegible]. V. 43, περιηγητοῦ nomine Dionysius Afer intelligitur; cuius verba sunt, de Aly fluvio, Ἐλκόμεναι βορέηνδε, Καραμβίδος ἐγγύθεν ἄκρης: et mox, Παφλαγόνες δ' ἐπὶ τοῖσιν ἐπ' ἠϊόνεσσι νέμονται. V. 48, rectius ὄχλον, *turbam*, ex Lycophr. pag. 90. de Γαρβάνων autem vocabulo supra et nos aliquid ad 188, 43. V. 56, nescio an verius ἀκρωτήριον, ut infra 525, 34. aut ἀκρώτερον sive ἀκρότερον est quod in qualibet re magis eminet [illegible].

P. 491, v. 1, verius ἀποκοπῇ, ut v. 12. nam syncope fit in medio. V. 4, melius τὸ βέλη, articulo singulari numero posito, ut mox v. 7 et 9. V. 16, convenientius ἄκρα πόλεων, seu coniuncte ἀκροπόλεις. Seq. v. post βασίλεια subaudiendum νοεῖται, vel simile quid. V. 37, apud Lycophr. 149 legitur μῶμαρ γένους, pro μῶμος, *probrum generis sui*. V. 49, εἰς ις, nempe δικατάληκτον, quod etiam in ιν desinit, ut infra 513, 52. V. 55, de κάγχαρε nihil agitur in καρδία, quod sequitur; sed infra in νύκαρ 608, 9: in σκαρδαμύσσω 716, 7: et supra in γινώσκω, 232, 6. unde colligitur factum esse per reduplicationem ex χαίρω τὸ σκιρτῶ. V. 56, usitatius κχαινομένη. pro quo tamen aptius quadrat activum κχαίνουσα.

P. 492, v. 2, concinnius, ἀλλὰ γὰρ τὸ πάθος: et seq. v. παρὰ τὸ τῷ κάρα βλάπτειν, articulo geminato: cuius generis exempla non modo apud Apollonium et Alexandrum Aphrodis. verum etiam apud Theodoretum nostrum 132, 13. V. 5, aptius, πέφρικε, *ut mortem exhorrescit*. V. 7, congruentius πρῶτοι γὰρ Κᾶρες, *primi enim Cares*.

P. 493, v. 26, aptius ἢ ἀπὸ Κατάνης, articulo in coniunctionem verso. V. 31, apud Lycophr. 108, — ἡ δὲ βασσάρα Σεμνῶς κασωρεύουσα, uno σ, metro ita postulante. V. 50, καύηρες, suspectum est: usitatius καύηκες. Sed et λάρος v. 48 verius quam γλάρος, ut infra 530, 22: 537, 4.

P. 494, v. 11, locus est truncatus. ut expleatur et persanetur, ex Apollonii Argonaut. lib. 2, v. 570, post τρηχείας lege, Κλυζούσης ἁλὸς ἔνδον ἐβόμβειον. ὑψόθι δ' ὄχθης Λευκὴ καχλάζοντος ἀνέπτυε κύματος ἄχνη. aut, si omnino decurtandus est locus, altero Apollonii versu omisso legendum, Λευκὴν καχλάζοντος ἀνέπνεον ὕδατος ἄχνην. V. 12, vulg. καύματος pro κύματος, parum ad rem: itemque v. 23, perperam iidem κεκαυμένων, *ex ustis lignis*. V. 36, κατὰ κράτος agnoscit hic etiam Hes. et Suidas: quasi κατάκρας per syncopen inde factum sit. sed aptior altera expositio κατὰ κορυφῆς, παντελῶς, ut declarat hic locus Thucydidis, ἐπὶ τὰ μετέωρα τῆς πόλεως ἐτράπετο, βουλόμενος κατάκρας καὶ βεβαίως ἑλεῖν αὐτήν. quamobrem etiam apud Hesychium et apud nostrum infra 608, 51, divise κατ' ἄκρας, et Ionice κατ' ἄκρης, scriptum est. ut significet quasi *a summo vertice*. cum enim caput et summitas oppidi occupata, de ceteris parum laboratur. V. 49, locus Apollonii Argonaut. lib. 2, v. 366. V. 56, vulg. ὕλην, accus. casu. nostrum ὕλῃ repositum ex Odyss. ν' et τ', ubi montis est epitheton.

P. 495, v. 2, ὀριστικόν adulterinum est, et expungendum. V. 13, similis locus apud Iustinum nostrum, 299, 40. V. 22, congruentius αὐταῖς, foem. gen. V. 38, pro ἕμαι et ἔθην, usitatiora sunt εἷμαι et εἵθην: itemque seq. v. εἵμην pro ἕμην, ascito augmenti vice iota. V. 30, ἀνεδόθη εἰς ἐνεστῶτα: nempe σ in χ mutato; sicut 509, 44.

P. 496, v. 7, melius et clarius apud Eustathium exponitur veterum sententia, hoc modo, 1017, 60: τὸ κατενῶπα, Ἀλεξίων καὶ οἱ πλείους προπαροξύνουσιν· οἷς καὶ δεῖν πείθεσθαι φησὶν Ἀπίων καὶ Ἡρόδωρος. ἡ δὲ συγκοπὴ τούτου, ἀπὸ τοῦ ἐνώπια, ὡς μηρία μῆρα, σιτία σῖτα, ἀναδιδομένου τοῦ τόνου ὡς ἐν τῷ κατενώπια, οὕτω καὶ ἐν τῷ κατένωπα. Ἀρίσταρχος δὲ κατ' ἐνῶπα φησὶν, ὡς κατὰ δῶμα. καὶ ἔστι βοηθῆσαι καὶ αὐτῷ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, οὕτως· ἔστιν ἐνωπὴ ἡ πρόσοψις, ὡς τὸ, κακὸν ῥέζουσαν ἐνωπῇ: — οὐ αἰτιατικὴ, ἐνωπὴν· καὶ ὥσπερ ἰωκὴν ἰῶκα, οὕτω μεταπλασμῷ ἐνωπὴν ἐνῶπα. itaque primum alii coniuncte, alii divise [illegible] protulerunt: deinde alii proparoxytonws, alii properispomenws: tertio aut syncopen, aut metaplasmum in ἐνῶπα statuerunt: tum syncopen neutri pluralis; metaplasmum, foeminini singularis. unde etiam v. 12, properispomenws ἰῶκα scribendum est, ut supra 481, 26. metaplasmus vero et ipse supra in E expositus est, 314, 56. V. 43, τίνος interrogative scriptum etiam in vulg. V. 47, aptius, casibus mutatis, Σωκράτους Πλάτων ἤκουσε: aut nominativo praemisso, Πλάτων Σωκράτους ἤκουσε. Plato enim Socratis auditor et discipulus fuit, non contra.

P. 497, v. 25, locus est Apollonii Argonaut. lib. 4, mutuatus ex Homericae Odyss. ξ'.

P. 498, v. 37, τέρας pro vulg. γέρας repositum ex Nicandri Theriacis v. 463. V. 43, vulg. disiunctive, ἢ κέδρος, *aut cedrus*: parum apte. V. 53, sensus est, ῥηματικὸν ὄνομα, κονδανός· συγκοπὴ καὶ τροπὴ, κεδνός.

P. 499, v. 9, ἐπεὶ positum pro ἐπὴν, ut et 6 et 11 v. manifestum est. Sic ἐνδιπλασιάζεται pro ἀναδιπλασιάζεται, ut v. 8 et 12. V. 45, regula postulat χαιροσσῶν, ultima circumflexa, ut apud Eustathium 1571, 62. alterum χαιροσέων uno σ, pag. praeced. v. 7, agnoscit cum Suida idem Eustathius. V. 54, ῥῆμα dictum pro κλίσιν ῥήματος, *augmentum verbi*. ceterum κεκλήσῃ non minus apte statuerimus futurum paulo post, ut κεχλάσεται infra 507, 46. V. 56, κέκληγα simplicius a κλάζω derivaveris.

P. 500, v. 1, vulg. τὸ ε εἰς α: perperam, cum ratio formationis postulet τὸ α εἰς η. V. 50, λέγοντες, omissum in vulg. editionibus, structura mandata.

P. 501, v. 9, melius, ordine inverso βαρείας καὶ ὀξείας: ut supra quoque 115, 51, legendum monui, id enim praecedentia exempla declarant, itemque supra 193, 28: 224, 5: quippe in quib. e gravi et acuta fit contractio. diserte infra et liquide 686, 17, id ipsum et regula traditur, et exemplo demonstratur. V. 27, Aeolismus iste agnoscitur etiam supra 308, 53. videtur tamen potius ad communem linguam pertinere ista reduplicatio consonantis κ et π; ut contra, eius omissio, Ionicae et Atticae dialecti magis est propria. V. 46, iterum modi variatio. αἶνος autem quomodo ad praecedentia faciat, non video: quia et solius masculini generis est, et substantivum. V. 56, nescio an verius Τφαιμήδης; ut Γανυμήδης.

P. 502, v. 8, τοῦ τ: quoniam videlicet secundam personam e tertia formare solent veteres, 484, 25. V. 14, vulg. κελεύη, perperam. κελέβη enim et originis ratio postulat, et confirmat Hesychius ac Suidas. V. 21, melius, opinor, ἀπὸ τοῦ ἔλευθος ἢ ἐλεύθω. sensus enim est: ἀπὸ τοῦ ἐλεύθω, ἔλευθος· καὶ πλεονασμῷ τοῦ κ, κέλευθος. V. 33, Homeri locus Il. ο'. V. 43, vulg. ἐνέβαλε, praepositione minus conveniente. melius etiam ἐπαιτροκέλης supra 353, 7. V. 45, Πρετανοὺς et Πρετανικὴν νῆσον agnoscit etiam Stephanus Byz. necnon et fluvium Πρετανικόν, in quo Iberne oppidum: quemadmodum et Iberniam duabus τῆς Πρετανικῆς partibus minorem facit. ut idem sit populus Πρετανοί et Βρεττανοί sive Βρεταννοί, *Britanni*.

P. 503, v. 4, locus est decurtatus, ex Apollonii lib. 4, v. 12. V. 25, non male post πλεονασμοῦ distinxeris, subaudito declarativo adverbio δηλονότι. V. 29, rectius λελαπάχθαι, ut mox declarat v. 31. V. 37, infin. κεντῆσαι ferri potest: sed melius tamen ad v. 35 congruit imperativum κέντησαι. V. 45, usitatius συνερραμμένα, gemino ρρ.

P. 504, v. 4, duplicis scripturae sunt indicia, ὑψικέρωτα πέτραν, et ὑψικέρατοι πέτραι. verior videtur prior. V. 20, vulg. συνέστελλον: et seq. v. αὐχένα: nihil ad rem. Inclusa, v. 23, addita sunt ex Suida et Aristophanis scholiaste. V. 37, μεναινῶ adulterinum est. si triadem velis, ut in praecedenti membro, legendum, ὡς μενάω μενῶ μεναίνω. V. 41, vulg. καὶ τὸ κεραΐζω. quod verbum cum iam praecesserit v. 39. ego κεράω malui, ex v. 36. si cui magis arrideat κεράζω ut σκεδάζω, non refragor equidem, sed vix usitatum esse puto. V. 54, τοῦ, Dorice et poetice pro οὗ positum. at τὸ κέρατον, quod praecedit, recentiore consuetudine pro κέρας usurpatum infra quoque 539, 30: ut μέλανος pro μέλας, Δήμητρα pro Δημήτηρ, et eius generis alia, genitivo in nominativum translato, 505, 2: 514, 42: et contra, ὄστρακος pro ὀστράκου 515, 45.

P. 505, v. 10, melius κεραοξόος: quippe quod ex Ionico genitivo κέραος factum dicatur v. sequenti. atque ita sane Suid. et

Hesych. ex Epigramm. κεραοξόος ἤραοσε τέκτων. V. 57, vulg. κέρως. nostrum κρίω verius esse, satis declarant sequentia. locus [illegible] Hephaestione, pag. 34.

P. 506, v. 4, et κέρκω et κρέκω legi potest. At v. 53, melius. κέντορες ἵππων, Il. δ' et ε', etiam in Eustathii comment.

P. 507, v. 11, melius, τὸν ἀποτετμημένον τόπον πρὸς ἀνάπνευσιν, κῆπον λέγουσιν, ut infra 511, 6. V. 11, Doricae dialecto supra quoque (40, 56) adscribitur ἑῶν pro ὧν in gen. plurali; cum Ionum potius ea sit dialysis, sicut etiam in participio. V. 17, aptius καινὸν γάρ ἐστι: causali pro adversativa reposita. V. 19, vulg. βόεια κεφαλή, eo accentu quo Πολυδεύκεια χείρ 461, 44: [illegible] vel foemininum in α paroxytonus efferri soleat. communis generis exempla cum alia, tum προβάτειος δορὰ 551, 21. V. 27, quam noster hic Πρόκνην τὴν Ἐρεχθέως μητέρα, eam Apollodorus Bibliothecae lib. 1 et 3 Πρόκριν τὴν Ἐρεχθέως θυγατέρα, *Procrin Erechthei filiam*, nominat: itidemque Eustathius 308, 16: 1688, 20. Eundem Cephalum pro forti adversus Teleboas opera Cephalleniam insulam Amphitryonis ope nactum esse, cum alii tum Strabo narrat libro 10. Porro cum τετράπολις sit Cephallenia, a quatuor Cephali filiis, primi nomen v. 29 desideratur; fortasse Πρώνιος: quippe a quo Πρώνιοι Cephalleniae populus apud Lycophronem pag. 110. ubi Tzetzes, exponens istum Lycophronis iambum, Κρῆσίν τε θοίναις Πρωνίων λαφυστίαν, annotat, Cephalleniam a Thucydide in quatuor nationes dividi, Πρωνίους, Σαμίους, Παλεῖς, et Κρανείους: et numerus idem exstat etiam apud Thucydidem lib. 2, p. 58: sed nomina paulum variant, hoc modo, Παλλῆς, Κράνιοι. Σαμαῖοι, Πρόναιοι. qui Πρόναιοι etsi ex eo [illegible] etymo Πρώνους habet) tamen Lycophronis scriptura non reiicienda est, sive a Pronio conditore; sive ἀπὸ πρωνός, *a clivo*, tracta est appellatio. Ad *Samaeos* autem et *Samios* quod attinet, secundum Thucydidis scholiasten, Σάμιος, ὁ ἀπὸ Σάμου· Σαμαῖος, ὁ ἀπὸ Σάμης. Σάμος autem et Σάμη, eadem hic sunt, ut praedicto loco declarat etiam Strabo. Tertius populus, qui a nostro et a Tzetze nominantur Κράνειοι, a Thucydide ac Strabone Κράνιοι, apud Livium sunt *Cranonii*; minus recte. nam

51 Κρανὼν et Κρανώνιοι, Thessaliae sunt civitas. Vltimi, Παλεῖς, [illegible] Attica: Polybio, loco praedicto, ἡ Παλαιέων πόλις. quae scriptura magis ad progenitoris nomen accedit, sive is Παλαιὸς est, sive Παλαιεύς. ut et apud Thucydidem pro Παλλῆς non abs re aliquis [illegible] Pausanias hos seu Παλαιεῖς seu Παλεῖς, olim *Dulichios* dictos auctor est: apud Strabonem vero totam hanc insulam *Dulichion* [illegible] Cephalo sortiretur. Livii porro verba sunt, lib. 38, de Cephalleniae [illegible] *vicenos autem Cranonii, et Palenses, et Samii dederunt.*

P. 508, v. 4, vulg. κυνέατοιο: nihil ad τὸ κείω seu κέω. V. 54, pro κεῖνος Dorice non κῆνος dicitur, sed τῆνος, mutato etiam κ.

P. 509, v. 8, omnino scribendum εἰς μαι, terminatione passiva: nam activae μι secunda persona desinit in ς. V. 25, supervacuum vel ὡς vel ὅτι.

P. 510, v. 10, rectius βρύξουσι: Lycophr. pag. 85. Sic v. 15, [illegible] locus est Alexipharm. v. 185. V. 39, sensus esse videtur, originem eius volunt esse non procul a verbo κλάσαι remotam; id [illegible] v. 42 dicere vult, παρὰ τὸ κάλον, παρώνυμον κάλη· καὶ τροπῇ, κηλή.

P. 511, v. 4, et μακρὸν et μακρὼν legi potest. V. 8, sensus est, παρὰ τὸ σκάπτω, σκάπος· ὑφαιρέσει, κάπος· καὶ τροπῇ, κῆπος. V. 11, comma illud, κέκραται δὲ ἐκ τῶν στοιχείων, in vulg. v. 19 collocatum est post illa, καὶ κατὰ συναίρεσιν, κῆρ: minus apte. repetitur idem infra 556, 21. V. 24, melius fere, ἡ τῇ κοιλίᾳ ἐπιβάλλουσα. V. 36, μονόστιχον seu μονόστοιχον oppo[illegible] διφθόγγῳ. Ad sequentem locum quod attinet, Il. γ' legitur, — Περίφαντι ἐοικὼς Κήρυκι Ἠπυτίδῃ.

P. 512, v. [illegible] ἔχουσα. V. 9, quae post ὑγιῶν sequuntur, nec integra esse, et [illegible]

βιῶν legi possit: ut χηνοβιῶν forma comprehensiva intelligatur lo[illegible] et similia, 513, 20, 31. Similiter et v. 11, ante ὡς ἄπειρος, desideratur tale quodpiam commation, Κατάπυγος καὶ καταπύγων. [illegible] 257, 6. V. 19, cum illis, ἀποβολῇ τοῦ σ, subintelligendum καὶ τροπῇ τῆς ει διφθόγγου. V. 41, legi potest etiam ποταμὸς ὁμώνυμος: et seq. v. τὴν γῆν, accus. casu. V. 25, ἀδόκιμα ὀνόματα, ut ἀδόκιμον νόμισμα 267, 12. χιασμὸς vero appellabatur illa τοῦ χ ἐγχάραξις: et χιαστοὶ ζυγοὶ θυρῶν, *decussatae seu cancellatae fores*, ut cum alii tum Eustathius docet.

P. 513, v. 20, significat, non legendum esse cum apostropho, χεῖρ' Ἀχιδαλίας. V. 25, vulg. θερούς, per ε, corrupte. θαιροὺς vero agnoscit et noster supra 444, 4.

P. 514, v. 7, e Milesiis claruerunt Thales, Anaximander, et Anaximenes, philosophi; et Hecataeus historicus: cuius fortasse hic locus est. V. 13, post Σικελιώτας supplendum φασίν, aut simile quid. V. 15, nescio an verius Διονύσιος, ut paulo post, v. 31. V. 29, rectius τῷ κινάκῃ, contracte nempe pro τῷ ἀκινάκῃ. quod vero hic de elisione vocalis ι dicitur, clarius infra in T exponitur, 757, 26. V. 30, ὤπολλον ita excusari potest ut ὤντινων: circumflexus enim alias in tertiam a fine non cadit; quod hic fit per accidens. sed non minus recte ὤπολλον, ut ὠνθρωπε infra 531, 24: praepollente posterioris, non prioris verbi accentu. V. 52, fortasse auctor scripsit κιονοκάρανα: ut duplex syncope [illegible]

P. 515, v. 12, articulum τῆς a nobis additum confirmant ista Eustathii 1651, 56, τὴν Ἑκάτην Ἡσίοδος Περσηίδα καλεῖ. attingit etiam Apollodorus lib. 1; sed aliquantum varians. V. 31, ἐσθίον quoque legi potest, neutro genere. V. 45, ὄστρακος mutata declinationis forma positum pro ὀστράκου, ut contra, κέρατον pro κέρας 501, 51. V. 56, locus interpolatus ex Il. β'.

P. 516, v. 2, vulg. ηχω: quod melius ad 10 v. quam ad haec proxima congruit. V. 51, vulg. ἐζάξαι, corrupte.

P. 517, v. 5, in vulg. post ὑφίσταται subiicitur haec admonitiuncula, ζήτει κάτω διατί τρέπεται τὸ ι εἰς υ: et quaestio haec nomini Κλιοφῶντης attexitur v. 38. ego illam, admonitiuncula sublata, suo loco reponere malui. V. 8, lectio mutilata est: ac talem quampiam exigit sententia, αὐτὸ τὸ ἀποβαλλόμενον ι, εἰς υ τρέπεται ἐν τῷ μέλλοντι. quae regula verbis paulum variatis tradita supra in κλαίω 497, 40. V. 16, pro κλείω metrum postulat κλέω: itemque praecedenti v. ad κλέος aptius quadrat hoc ipsum κλέω.

P. 518, v. 2, in Apostolii collectaneis mss. est et altera scriptura, Περκώτης. sed verior fortasse lectio, Περκωσίου τὸ γένος: sicut apud Hom. Il. β', υἷε δύω Μέροπος Περκωσίου, ὃς περὶ πάντων Ἤδεε μαντοσύνας: praesertim cum in Apollonii quoque scholiis Meropis filia non Περκώτη, sed Κλείτη nominetur. sic enim ibi (lib. 1, p. 51) ex Euphorione, τὴν δὲ Κλείτην οὐ Μέροπος λέγει θυγατέρα, Θρῆσσαν δὲ τὴν Πιάσου. *Percote* vero Troadis est oppidum: cuius civis, *Percosius*. V. 1, rursum συγκοπῇ pro ἀποκοπῇ. V. 19, in κλεῖς est quidem diphthongus, sed non βαρεῖα: est enim oxytonum. quamobrem ut barytonum sit [illegible] malit κλεῖς, velut contractum e barytono κλέις. Seq. v. vulg. ἀπὸ τοῦ δὶς καὶ τὸ κλῆις: diverso casu. nostra lectio repetita mox v. 31. V. 32, aut imperfecta est regulae allegatio, ut 114, 49: aut καὶ expungenda, ut paulo post, v. 49. V. 51, aptius [illegible] ἀρσενικοῦ, genit. casu, ut v. 56.

P. 519, v. 1, est et alia distinctio, ἐπὶ Ἀμαζόνος ταγείη ἄν· τὸ εὐκλῆις, καὶ τὸ εὐκνήμις, ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς. V. 21, pro νόμος malim verbum νέμω. V. 44, locus e Psalmo 90. V. 48, κλετὸς suspectum est: nec scio, an verius κλίτος, ut v. 11.

P. 520, v. 12, melius forsan Ἀδρήστοιο. A maiusculo. ut nom. propr. V. 29. locus, ad quem nos remittit, supra exstat 522, 31. [illegible]

P. 521, v. 9. aptius fere, περιτιθέμενος. V. 19. melius fortasse, τροπῇ τοῦ ο εἰς αι, καὶ προσθέσει τοῦ ν. alioqui enim a [illegible] κολπιτεύειν, nempe a κόλπος. nam alioqui non fieri potest transpositio. V. 13, commation illud, ὑπερθέσει τοῦ υ, quid huc faciat, non video.

P. 522, v. 1, melius fere divise, οἷον εἰ. V. 16, convenientius videtur τυροκόπῳ: et mox v. 18, κνῆστις ἡ μάχαιρα. V. 33, in[illegible]

ventrem inquam impletum pinguedine ac [illegible] V. 55, suspectum est υ in κνύσσω: ac verius fortasse κνώσσω. V. 56, ut melius cohaereat oratio, addita copula legi potest, καὶ ὡς ἀπὸ —.

P. 523, v. 3, potius κνυζῶ scribendum, si verum est κνυζῶμαι in sequenti loco Sophronis. Sic v. 10, κνύζη legendum fuerit per υ, si verum est κνύζα quod praecedit. Eodem versu γίνομαι scribendum, si metrum est iambicum. Rursum v. 9 abbreviatus est locus. apud Eustathium 1746, 9. ex Hesiodi catalogo, de Proeti filiabus ita citatur, Καὶ γάρ σφιν κεφαλῇσι κατὰ κνύος αἰνὸν ἔχευεν· Ἀλφὸς γάρ χρόα πάντα κατέσχεν· ἐν δέ νυ χαῖται Ἔρρεον ἐκ κεφαλέων· ψίλωτο δὲ καλὰ κάρηνα. V. 16, κλύειν quid huc faciat nescio. aptius κωλύειν, aut etiam κλείειν. V. 30, post Ἀνακρέων supplendum φησί, aut simile quid.

P. 524, v. 13, Theognoti sententia iisdem pene verbis pagina praeced. v. 17. V. 20, abbreviatum istud ἑρμ. denotare videtur ἑρμηνείαν τῶν ἐξωτικῶν λέξεων, ut supra quoque 252, 30. apud Suidam porro κῦφι legitur, itidemque apud Plutarchum, Dioscoridem, Galenum: apud quem et κυφοειδὴς ἀντίδοτος inde appellata. fuit autem κῦφι suffimenti genus Aegyptiis sacerdotibus usitatum: unde et ἱερατικὸν a Galeno vocitatur τῶν κατὰ τόπους lib. 8, c. 5 et 7. V. 23, οὕνεκα parum quadrat. sensus requirit οὐ, vel simile quid. Sic v. 28, κοβαλεύειν pro κολεύειν reponendum ex Suida.

P. 525, v. 27, δέχαται Ionico more, pro δέχονται, ut notat etiam Schol. nempe mutato tempore, detracto augmento, et terminatione variata, 399, 26. V. 29, vulg. κολώνιον, perperam. V. 39, procul dubio verior lectio, Φασὶ γάρ ποτε τὸν Διόνυσον, ἐπὶ τὸν πρὸς Τυρσηνοὺς ἀπιόντα πόλεμον. V. 54, rectius φωνῷ prima longa, ut supra 516, 49: et infra 543, 57. V. 55, aptius fere, πάλιν ἀπὸ τοῦ κλῶ γίνεται κλύω: et seq. v. κύκνος: ut luculentius infra repetitur 544, 2.

P. 526, v. 21, post οἱ μικροὶ e Suida supplendum ἄρτοι aut ψωμοί. [V. 33, fortasse dicere vult, ὥς φησι Θύϊλλος, *ut ait Thyillus*. Θύϊλλος citatur ab Athenaeo lib. 13, 294, 1: et a Plutarcho de Herodoti malign. 672, 22. *Ex Addendis*.] V. 36, pro κομμωσί rectius κομμῶσι legimus; unde mox κομματική: aut saltem κομεῖν, ut v. 44 et 55: et rursum pagina seq. v. 12.

P. 527, v. 12, vulg. κομᾶν, perperam; ut patet ex praeced. pag. v. 44 et 55. V. 27, aptius ὑπασπιζόντων αὐτοῖς. V. 29, vulg. πειναίων ὀργάνων, quasi παρὰ τὴν πεῖναν, *a fame*: minus apte. Nec magis recte in eisdem v. 53 εὐκαρπῆ. sensus enim εὐκαμπῆ exigit.

P. 528, v. 3, vulg. φιλοῦτα: quum τὸ φιλεῖν parum huc quadret. V. 14, post τροπῇ τοῦ ι, supplendum κίναβος. V. 36, aptius Κύπρις Κύπριος. sic enim congruet ad praecedens κόνις κόνιος.

P. 529, v. 3, τὸ σῶμα, supple τοῦ ποδός, *totum pedis corpus*. V. 9, rectius τὸν κόνδυλον, aut τὸν κόντιλον. atque haud scio an confusa hic sint duo ista vocabula. nam κόντιλος Hesychio
32 est serpentis et avis species: quae nihil huc quadrat. Suspectum etiam praeced. v. εἰ μὴ παίζῃ. nisi forte locus est mutilus. V. 12, κοπάγειν procul dubio mendosum est. verum fortasse κωπάεις: et paulo ante, κωπάεν ξίφος: Dorice nempe pro κωπῆεν: iambico sane metro id hemistichium congruit: sicut et pag. seq. v. 27, iambicus trimeter cum Anacreonteo citatur ex eodem Archilocho. V. 14, pro βαρεῖ legi potest etiam βαρύ, subaudito verbo substantivo. V. 30, rectius τὸ κόρον, neutro gen. (ut pag. seq. v. 17) pro quo et κορόν oxytonως est in scholiis Oppiani. Sic v. 35, rectius νεωκόρος, velut ab Attico νεώς. V. 40, ἄπυσαν abblanditur nescio qua specie. sed non dubito quin legendum ἄπασαν, subaudito verbo ἤκουσε, ut pag. seq. v. 3. sensus enim est, Eratosthenem per istam locutionem intelligere non tantum maxillae ictum, sed omnem ictum capitis, quacumque in capitis parte fiat. V. 43, aptius Apostolii collectanea, σάρατε: nempe a σαίρω, *verro*. Pro ποιήσατε quoque aliud specialius requiritur, ut καθαροποιήσατε, καλλύνατε, aut simile quid. pro σαρόν infra σαροῦν est 394, 40: invenitur et σάρον. V. 53, melius κατὰ γῆς, gen. casu: aut mutata praepositione ὑπὸ γῆν, ut infra 540, 20.

P. 530, v. 2, malim τοῦ κόρυς κόρυθος, neutri generis articulo, ut v. 33. V. 9, pro κοῦρον melius κῦρον legemus, ut declarat Hesychius. V. 20, hemistichium istud, περὶ νῆα μέλαιναν, additum ex Odyss. ξ'. distinctius Odyss. ε', κορῶναι εἰνάλιαι, *cornices marinae*. V. 25. ἐφύπερθε [illegible] cum Eustathio etiam vulgata nostri auctoris lectio, quae luxato metro habet, Ἀργύρεον δ' ἐφύπερθε, χρυσῇ δὲ τέτατο κορώνη. sed non male tamen quaedam Homeri editiones, Ἀργύρεον δ' ἐφ' ὑπερθύριον: ut ἐπὶ divise hic sit pro ἐπῆν. exstat autem locus Odyss. η', non procul ab initio. V. 39, cum τὸ προσηγορικὸν repetendum e praecedentibus

ETYMOLOGICON.

σημαίνει: cuiusmodi locutio etiam infra 532, 30. V. 53, pro κόρσαι melius [illegible] ut supra 506, 19. ο enim pro ε potius in perfecto passivo usurpatur ab Aeolibus, ut supra 512, 40.

P. 531, v. 18, vulg. καταστρεφόμενον: quod ferri posset, si adderetur τὸ δισσόν, hoc sensu, *velut si verbi duplicitas ista in idem recideret*. V. 26, perperam in iisdem ὑφόμενον. nostrum οἰφώμενον, petitum ex v. 23. verbum autem hoc et in prima et in secunda coniugatione usurpari, patet e lexicis. V. 39, κορυθαίολος est ὁ κόρυθα ποικίλην ἔχων: at κορυθαιόλος v. 41, ὁ τὴν κόρυθα αἰόλλων, *qui varie galeam vibrat*. V. 53, posterior editio, κορθίλη habet, omisso ι: quod tamen [illegible] Hesychius: nisi quod apud eum κορυδαλλίς scriptum. et apud nostrum supra κορυδαλίς 276, 28: apud Suidam vero κορυδαλλής, per iota in secunda, per eta in ultima syllaba. V. 54, nota κόρους barytonως, ut apud Hesych. quoque: et mox v. 56 κορούς, oxytonως.

P. 532, v. 2, vulg. ἐφηρίοις: quasi funebres epulae hic intelligantur. sed aptius ἐφηβίοις, in epulis seu festis quibus in virorum censum traducuntur ephebi: quale prope infra 533, 34. 50. V. 16. Henr. Stephanus expleri versum censet, si ante κρείων inseratur Ἀμφότερον, sicut Il. α', Ἀμφότερον βασιλεύς τ' ἀγαθὸς κρατερός τ' αἰχμητής. V. 26, αὐτοὶ repositum ex Il. ξ'. in vulgatis indicia sunt etiam alterius scripturae, αὖ οἱ: quae propter hiatum minus belle sonat. ac paulo post in eodem Homeri libro sequitur, eadem significatione, Τρῶας δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἐκόσμεε φαίδιμος Ἕκτωρ. Sequens locus initium est Il. γ'.

P. 533, v. 23, pro ἐξαίρειν aptius fere legerimus ἐξερᾶν, *evacuare*. V. 38, inclusa, εἰς τὸν σωρὸν ἐντιθέντες, addita ex Suida in μειαγωγεῖν. V. 42, eadem historia supra in Ἀπατούρια, 119, 4: et apud Polyaenum lib. 1. V. 47, mutilatus est locus, ut patet ex hoc scholio apud Aristoph. in Acharn. καλοῦσι δέ, τὴν μὲν πρώτην, δόρπειαν· ἐπειδὴ φράτορες, ὀψίας συνελθόντες, εὐωχοῦντο. τὴν δὲ δευτέραν, ἀνάρρυσιν, ἀπὸ τοῦ θύειν· ἔθυον δὲ Διὶ φρατρίῳ καὶ Ἀθηνᾷ. τὴν δὲ τρίτην, κουρεῶτιν, ἀπὸ τοῦ τοὺς κόρους καὶ τὰς κόρας ἐγγράφειν ἐς τὰς φρατρίας: quae eisdem plane verbis leguntur etiam apud Suidam in Ἀπατούρια, cum praecedenti quoque historia.

P. 534, v. 1, Ἀλέξης fere suspectum est: Ἀλεξίωνος autem mentio supra in loco quem ex Eustathio citavimus ad 496, 7. Pro κοῦριξ vero apud Eustathium oxytonως scriptum κουρίξ, ut ἀπρίξ, ὀδάξ, et similia, 966, 63: et 1924, 9. verba Homeri Odyss. χ' sunt, ἐρύσαντε μιν εἴσω Κουρίξ, *crinibus eum intro pertrahentes*. V. 17, vulg. κοῦροι τ' Ἀχαιῶν, et contra metrum, et extra propositum. nostrum κούρητες desumptum ex Eustathii comm. 771, 57: 1179, 20. V. 51, melius, opinor, παρὰ τὸ κάρανον. alioqui enim tautologia fuerit, et petitio principii.

P. 535, v. 8, non satis intelligo, quid sibi velint ista, τὸν κράτα, καὶ κράτα. nisi forte prius [illegible] posterius circumflexo accentu insignitum voluit auctor: ut Odyss. α', κατὰ κρᾶτα καλυψάμενος: et Apollonii Argon. lib. 2, Κρᾶτα παρακλίνας. Posset tamen et κράατα in posteriori commate legi, sed plur. numero, neutro genere: ut Il. τ', de Noxa, κατ' ἀνδρῶν κράατα βαίνει: et Apollonii Argon. 2, κράατα ἀντάμενοι. aut certe posterius illud commation καὶ κράτα, per librarii errorem irrepsit ex illo superiori, v. 5, καὶ κέρατα. V. 39, maior erit exemplorum similitudo, si pro verbo θάλλω substituatur nomen θάλος.

P. 536, v. 18, verius, συγκοπῇ, καὶ προσθέσει τοῦ ι. nam ita κραιπάλη factum e καραπάλη, extrito primo α, et ad posterius addito ι. V. 42, contractum istud futurum Atticis non est insolens, ut aliquammultis exemplis declarant Notae nostrae ad maiorem Clenardi et Antesignani grammaticam, 431, 13: cuiusmodi est etiam hoc Ieremiae Proph. c. 9, πυρώσω αὐτούς, καὶ δοκιμῶ αὐτούς, nempe pro δοκιμάσω.

P. 537, v. 2, Πτολέμαχος suspectum est. Πτολεμαίου mentio in superioribus aliquoties facta.

P. 538, v. 8, apud Suidam est περιβόλαιον. nostrum ἐπιβόλαιον tuetur verbum ἐπικαλύπτουσι v. 10. V. 22, nota βαλάνους masc. gen. V. 40, apud Hom. Il. ζ' est, Κρῖας ἐκ Λυκίης εὐρείης φῶτας ἀρίστους. V. 43, pro ἀλγέος rectius ἄλγεος reposuerimus. Itemque seq. v. aptius κέρκος; ut κέρκος scilicet. V. 47, melius τοῦ δοκός, absolute posito substantivo δοκός, ut v. praecedente.

P. 539, v. 29, πόλεως ferri potest, subaudito participio ὤν. sed legi potest etiam πολίτης, ut paulo ante, v. 24. V. 56, ζωΰφιον μικρόν, verum est de terrestri crocodilo seu lacerta: de altero, amphibio, non item, ut ex Plinio, Aeliano et aliis videre est.

P. 540, v. 10, ὅτι superfluum est. V. 16, ἕκαστον in vulg. deest. V. 29, depravatus est locus, ex Il. ξ' restituendus hoc modo, Ζηνὸς δ' οὐκ ἂν ἔγωγε Κρονίονος ἆσσον ἱκοίμην. V. 45, vulg.

Fff

ἀποκριδώματα, corrupte. pro quo etsi forte aliquis ἀπικριώματα reponendum censuerit, ego tamen κρηπιδώματα cum Hesychio malui. κροσσοὺς quoque pro vulg. κρόσσας ibidem legendum esse, declarant etiam sequentia. V. 45, ante commation istud, παρὰ τὸν κόσμον, desiderari videtur disiunctivum ἢ. V. [illegible], congruentius, opinor, ἐξέχοντα τοῦ τείχους, ut v. 40.

P. 511, v. 5, pro numerali nota τ' reponendus potius articulus τῆς, ut infra 566, 15. locus enim est Il. ξ, Λωτόν θ' ἑρσήεντα, ἰδὲ κρόκον, ἠδ' ὑάκινθον. Sed et praeced. v. pro κρύκιος supra melius est κρυόκιος, 539, 49. V. 18, sensus est, ἐκ τῶν μερῶν αὐτοῦ, ex partibus eius: vel potius legendum, ἐκ τούτων τῶν μερῶν, ex his partibus. V. 34, locus Apollonii, Argonaut. 2, v. 944. V. 40, κορεύειν ad τὰ κέρατα minus congruit: magis quadrat κερούειν, ut et οἱ κερουτίαι apud Hesych.

P. 512, v. 41, melius ἀπάρσεως: vel, ut alibi, absque praepositione, ἄρσεως. V. 53, κυρά quid sibi velit nescio. rectius fortasse κῦρος: quo nomine Solem a Persis significari cum alii produnt, tum Hesych. Seq. v. τῆς μητρὸς, per excellentiam; unde et Magna mater. pag. seq. v. 15, μήτηρ τῶν θεῶν dicitur.

P. 513, v. 7, corruptus locus. verior lectio est, τὸν ἀγκῶνα κύβιτον λέγουσι, ex Hesychio. Praecedenti etiam versu rectius κύβιτος, ex eodem Hesych. V. 24, κυβιστής et κυβιστήρ, sunt tamquam a κυβίζω: aut, si a κυβιστῆσαι orta sunt, syncopen habent. regula enim postulat κυβιστητής et κυβιστητήρ. V. 26, melius κύηδος: alioqui enim τῆς ἡδονῆς vestigia non apparent. V. [illegible], κύθρα, κύθροι, κυθρίζειν, [illegible] habent aspirationis transpositionem, pro χύτρα, χύτροι, χυτρίζειν. V. 48, vulg. κρυφίποσθον. sed minus huc pertinere videtur τὸ τῆς πόσθης ὄνομα. V. 50, legi etiam posset, ἀπὸ τοῦ χύδην χέεσθαι, ab effusa fusione.

P. 514, v. 19, pro τηθή aptius reposuerimus τιτθός: alioqui enim diversa erit terminatio. V. 21, vulg. θάρσους θάρσα. corrupte. aut enim nobiscum ταρσούς ταρσά legendum, aut saltem θύρσους θύρσα: cuius generis alia supra 502, 26. V. 39, articulus οἱ ante λιβανωτοί, supervacuus est: et pro λιβανωτοί rectius cum [illegible] scripserimus. V. [illegible] subaudiendum e praecedentibus ὄρος. Seq. v. pro τὸ melius fere masculi[illegible], ut apud Eustathium quoque [illegible]. 18, κυλλήνιος, ὁ τοῦ ὕπνου δοτήρ. ὁ τὰς τῶν κύλων ἢ τῶν κυλάδων ἡνίας ἔχων. V. 50, vetus editio οὐδίζοντο, uno verbo, solo illidebantur. V. 52, melius ἀκύλοις, per κ, ut apud Athen. et Eustath. ex Amphi comico, Ὁ πρίνος ἀκύλους, ἡ κόμαρος μιμαίκυλα. f. φέρει. Seq. v. aptius forsan ἥν, quam: et mox sensus esse videtur, ἀφαιρέσει χώραν δεδώκαμεν: ut sit, per aphaeresin pro ἀκύλους diximus κύλους. V. 56, inclusa, τοῖς Διοσκούροις, addita e Suida.

P. 515, v. 14, melius fortassis, ἐκράτει τῶν τόπων, ditione tenebat ea loca. V. 39, ἀπὸ pro ὑπὸ videtur posita, ut supra 56, 19. V. 51, Κυννίδαι, et gemino νν et simplici, legitur [illegible] lia e qua Cynnii Apollinis sacerdos legi solitus. V. 57, sensus est, καὶ ὅσα ἀπὸ τῶν εἰς ης ἀρσενικῶν εἰς ις τὸ θηλυκὸν ποιεῖ, διὰ τοῦ δος κλίνεται, ut infra 599, 37, et supra 428, 9.

P. 516, v. 20, vulg. διὸ γεννᾶται ἐν τῷ περικύκλῳ ἐνὶ πόντῳ, et metro corrupto, et sententia. Hesiodi enim versus est, Κυπρογενέα δ', ὅτι γέντο πολυκλύστῳ ἐνὶ Κύπρῳ: de quo et supra dictum, ad 179, 5. V. 25, congruentius λέγει, singulari numero. V. 33, rectius διὸ τούτῳ, quamobrem isthoc. V. 56, aptius ἀπαλλάξασα, vel ἀπαλλάττουσα. futurum enim minus huc quadrat. Mox etiam πειθόμενοι legi potest tempore praesenti.

P. 517, v. 4, post πᾶν γοῦν, supplendum τὸ θεῶν ἐπίθετον εἴληπται, vel simile quid. significat enim, omnia deorum epitheta [illegible] vel effectis. Itidemque v. 8 post ὁρῶν subaudiendum ὡς seu ὅτι. V. 23, respicit ad Homeri locum citatum pag. praeced. v. 37. V. 26, αὐτοῦ reciproce capiendum pro ἑαυτοῦ, ut patet ex v. 33. V. 46, κιρβασταί quid sit non capio. aptius κορυφωταί: ut Suidas τὰς κύρβεις nominatas scribit παρὰ τὸ κεκορυφῶσθαι, εἰς ὕψος ἀνατεταμένας. Mox etiam rectius legemus ex eodem Suida, ἢ κύρβεις τινες οὖσαι. Mascul. gen. Apollon. Argonaut. 3, v. 200, Κύρβιας οἷς ἔνι πᾶσαι ὁδοὶ καὶ πείρατ' ἴασιν Ὑγρῆς τε τραφερῆς τε.

P. 518, v. 15, locus ex Il. γ. V. 37, hemistichium istud, φαεινοῦ λουτρὸς ἀκωκή, additum ex Il. ψ'. V. 60, verius σπυρίδιον, [illegible].

P. 519, v. 23, in vulg. vestigia sunt duplicis scripturae, κογ[illegible] [illegible] tempore, ut in praeced. et seq. membro. V. 30, melius [illegible]

quam in significatione nihil est hic discriminis. Tautologia porro hic est, quia ex diversis haec desumpta videntur. V. 33, rectius, τὸ φιλῶ ἢ προσκυνῶ, ut v. 35. V. 35, rursum duplicis scripturae indicia, ἀμαλῆσι, et ἀπαλῆσι. exstat autem locus Il. η'.

P. 550, v. 4, duplicis scripturae vestigia, κωδίαν, et κώδειαν, ut in praeced. V. 14 et 15, rectius fortasse κῶς, circumflexe, ut ὧς v. 16. Eodem v. 16, post κρισίο deesse videtur epitheton, περίζωστον, aut simile quodpiam. V. 39, pro negativa μὴ requiritur potius ὁμοίως, similiter. nam et prosae scriptores sui generis [illegible]. V. [illegible], Suidas [illegible]ter, ἐγχρονίζοντος τοῦ οἴνου ἐρεθίζων τὴν ἡδυπάθειαν, καὶ θέατρον ἄσχημον ποιῶν τὸ συμπόσιον, κυμβάλοις τισὶ καὶ ὀργάνοις καταθέλγων τοὺς δαιτυμόνας. V. 55, melius κάσω. nam in κάσω abolitum [illegible].

P. 551, v. 14, apud Nicandrum Alexipharm. v. 186, divise, Κεῖνο ποτὸν δὴ γάρ τε καρήατι φοινὸν ἰάπτει. V. 23, βείμηκας pro βέμβηκας videtur positum, id est, turbines. Seq. v. si quis περιεπεγκεῖν malit, per me licet. V. 34, maior exemplorum similitudo erit, si legamus, Θηβαῖος, πατρῷος. quamquam Θηβαῖος gentile magis est quam possessivum. V. [illegible], rectius μελαίνας, ut 575, 47. V. 55, verius ἐν Κιλικίᾳ, in Cilicia.

P. 552, v. 1, aptius ἀφηρῆσθαι. tempore praeterito. V. 5, congruentius ἀμφοῖν, dat. casu: eodemque casu τῷ, v. 8. V. 15, pro υἱὸν verius legemus ἀδελφόν τε καὶ πόσιν, fratrem ac maritum, ut cum alii, tum [illegible] lib. 1. pag. [illegible] memoriae produnt. V. 33, μακρὸν ἔχει τὸ α, nempe τὸ τελικόν. id [illegible] illud Odyss. λ' de Sisyphi saxo, πέδονδε κυλίνδετο λᾶας ἀναιδής. V. 49, vulg. Πετρέλαος Πετρέλας: minus recte.

P. 553, v. 7, fabula de Deucalione Promethei filio pertexitur ab [illegible] καὶ ὅμαδος, cum cetero comitatu, non est suo loco posita: collocanda enim aut v. 11, post ista, παρὰ τὸ λαύω λαλός καὶ λαός: aut infra [illegible] nius 625, 18.

P. 554, v. 8, vulg. λαῦρον pro λάβρον, perperam. V. 12, verius, opinor, λειανθέν, a λειαίνω, per ει diphth.

P. 555, v. 30, simplicior verborum ordo est, ἡ λέξις τοῦ λακεῖν, πεποίηται ἀπὸ τοῦ ἤχου. V. 51, Λαμία etiam apud Strabonem [illegible] πόλις Θεσσαλίας. Λάμιον Herculis filium agnoscit idem [illegible] Horatium oda 17, lib. 3, Aeli vetusto nobilis ab Lamo. V. 55, melius, ἔστι καὶ προσηγορικόν.

P. 556, v. 24, εἰς τὸ ϑ, nempe in θῶ, 461, 14. V. 32, aut λαοσσόον accus. casu legendum, aut post τὸν Ἀμφιάραον supplendum λέγει, aliter [illegible] etymologiam alludit et Columella lib. 10, cum ait, Lubrica iam lapathos, [illegible].

P. 557, v. 1, aptius ἐπιτιθέμενον, cum qui imponitur. V. 9, βαίνου suspectum est: nec an verius sit βαίνουσα satis liquet. V. [illegible] significatur enim hoc vocabulo sella secretior, super qua hispidae partes et sedent et olent. Sequens commation non est huius loci, ut videre est ex p. seq. v. 42. itaque melius legerimus, ὡς τὸ, Περὶ τῇ κεφαλῇ μου λάσανα καταθεὶς πέρδεται: quem locum Pollux lib. 10, c. 9, ex Pherecratis Crapatallis citat. V. 31, rectius fortasse, παρὰ τὸ λάσιος: ut λάσταυρος per syncopen factum sit ex λασιόταυρος. V. 44, commation illud, ἣν ὁδὸς, re[illegible] ια, οὐδὸν ἐς λαύρην, repetitur etiam infra in ὁδός, 615, 12.

P. 558, v. 1, ut similitudo sit in exemplis, circumflexe legendum [illegible]. V. [illegible] V. 31, aptius μετὰ δίψης, cum siti: vel, ἀπὸ δίψης, ex siti. V. 38, rursum duplicis scripturae indicia, λαθραίως et λάθρα δάκνων. V. 57, rectius ἐξάγραν, a verbo ἐξαγρᾶν, ut infra 569, 45.

P. 559, v. 45, rectius πεπλατυνται, retenta characteristica, ut in λελέπισμαι et ἥδεσμαι v. 54 et 56.

P. 560, v. 36, λέντιον potius Latinum est quam Graecum: [illegible]

P. 561, v. 14, melius pene συνείρειν, ab εἴρω necto. V. 41, λεύκμμα suspectum est, verius λεύκωμα: et mox, γύψῳ ἀληλιμμένος, gypso illitus.

[illegible]

mistichium Odyss. θ', καλὸν δ' εὐρυναν ἀγῶνα. V. 51, aptius fere, χρήσιμα, *utilia*: aut τὰ χρήματα generaliter dicuntur *ea quae sunt usui*: ut Columella lib. 9, c. 5, de apibus, *et collectis utensilibus, cum onere revertere.*

P. 563, v. 3, malim, ὡς καὶ τὸ, id est, quemadmodum etiam antiphrasin habet illud Homeri, ἀπαλοῖο δι' αὐχένος. diserte namque hic ipse αὐχὴν appellatur τράχηλος, παρὰ τὸ τραχύ. cuius vocabuli aliae quoque etymologiae supra expositae 174, 19. V. 8, inclusa, καὶ τὸ ὕδωρ, desunt in vulg. ed. V. 19, haud scio an melius ληϊστίδες, a ληϊστός, ea forma qua αἰχμαλωτίδες ab αἰχμάλωτος. V. 43, mutilus videtur locus, atque ita explendus: λῆμμα, κέρδος· λῆμα δὲ, θράσος, et quae sequuntur. alioqui etiam confundentur quae in praecedentibus sunt distincta. Sic et v. 56, post ista, τροπῇ τοῦ α εἰς η, supplendum, καὶ τοῦ π εἰς μ.

P. 564, v. 4, duplicis scripturae vestigia sunt, τὸν ληνὸν, et τὸ ληνός. aut ut ζυγὸν, ita et ληνὸν neutro pariter et masculino genere usurpata intelligemus. V. 8, vulg. λύκνον: perperam: Hesiodi scholiastes Aegyptiaco more, χνάκ. *Dionysia* vero celebrata fuisse hoc mense, praeter Hesiodi et Aristophanis scholia, docent etiam ista Servii ad Georg. 2, *Dionysia antiquissimi rustici confecta vindemia faciebant.* ut respondeat hic mensis Latinorum octobri, quo annus in brumam inclinat. Graecosque annum ab septembri auspicatos esse, patet etiam ex hodiernis Menologiis.

P. 565, v. 1, λυγὸς adiectiva forma retineri potest: alioqui si quis substantivum mallet, aptius foret λύγος 271, 23. V. 11, ῥῆμα referendum ad τὸ λίγω. V. 15, τὸ δ' ἐλάχεια, id est, *Quod vero attinet ad ἐλάχεια*, ut supra, 462, 8. V. 16, de accentu compositorum in υς, rursum infra in νήπλυς, 599, 33. V. 22, articulus τὴν post τάσιν, rectius expungetur. V. 47, ἐν τῷ τέλει τίθεται quid sibi velit, nescio: nisi τίθεται capiatur pro διατίθεται: ut sit, simile fine terminari λήμμην et χελώνην. nam in fine huius litterae nihil de hoc λήμη reperio, sed tantum de λύμη 571, 40. V. 54, rectius, τὸ Λίαν ἐπιτατικόν. in λα enim nullum est vocalis ι vestigium.

P. 566, v. 8, sensus est, occasione sumpta e verbo λιμπάνω: id est, quemadmodum λιμπάνω est a λείπω, extrito ε, sic etiam λιμός. V. 10, legendum εἰς τὸ λοιγός, ut manifestum ex 568, 24. V. 32, in Apollonii scholiis, ad Argonaut. lib. 2, v. 967, legitur, πλὴν τούτου. κατὰ τὸν Ἡράκλειον τόπον. ubi haud scio an κόλπον verius quam τόπον. V. 34, τὸ λειμῶνος, ferri potest, si λειμῶνος absolute capiamus, ut τὸ χθονὸς infra 586, 56: et τὸ ἀγκῶνος 596, 42. V. 37, τὸ ἔριον, id est τὸ λίνον τὸ σημαῖνον τὸ ἔριον. accipit autem ἔριον hic metaphorice, eo modo quo *arborum lana* dicitur. ita enim et lino sui generis lana est. V. 53, significat λιπερνήτας per aphaeresin dictos pro ἁλιπερνήτας, id est τὰ ἐν ἁλὶ περνῶντας, *marina vendentes*, seu *marinorum venditione victitantes.*

P. 567, v. 11, locus ex Odyss. μ'. V. 28, in vulg. indicia sunt duplicis scripturae, ξυστῆρσι, et ξύστροις: quarum prior apud Eustathium et Hesychium; posterior, apud Suidam exstat. dicitur autem λίστρον et ξύστρον eo tono qui pag. seq. v. 47 traditur. quamquam infra in αικλος 587, 15, masculino genere ponitur λίστρος ὁ ξυστήρ. V. 26, Homeri verba Il. α' sunt, Ἔλθοῦσ' Οὔλυμπόνδε Δία λίσαι, εἴποτε δή τι Ἢ ἔπει ὤνησας κραδίην Διὸς, ἠὲ καὶ ἔργῳ. ubi λίσαι vel imperativum est aoristi 1 medii, vel infinitivum aoristi 1 activi. Seq. vers. haec requiritur lectio: Λίτεσθαι] ὤφειλε παροξύνεσθαι, ὡς τὸ ἐρέσθαι, πυθέσθαι: et mox,
54 ἀλλὰ προπαροξύνεται: vel, προπαροξύνεται δὲ — alioqui enim regula prorsus evertitur. V. 55, rursum duplicis scripturae vestigia in vulgatis ed. ἔμελλε, et ἔμελλον.

P. 568, v. 15, locus cum distinctione intelligendus, atque hoc fere modo interpolandus: Λίψ, σημαίνει τὸν ἄνεμον καὶ τὴν λιβάδα· (ἀμφότερα παρὰ τὸ λείβω λείψω γέγονεν) καὶ τὴν ἧτταν, παρὰ τὸ λείπω λείψω. atque ita λὶψ in prima significatione, masculini erit generis; in aliis duabus, foeminini. rursum in prima significatione duplex ei tribuitur etymon; vel a λείβω, quia saepius aquas secum trahit, ut et notus: vel a λείπω, quoniam ea parte occidit sol. V. 54, simplicior ordo, Λουτρὸν, τὸ λοῦον, παρὰ τὸ λούω.

P. 569, v. 2, iterum scriptura duplex in vulg. Ἀθηναίοις, et Ἀθήνησι adverbialiter. V. 14, ἀγγεῖον, *conceptaculum*, *folliculus*, *siliqua*. Seq. v. λοβοὺς in testationibus apprehendi solitos fuisse testatur et Clemens noster, et Plinius lib. 11, cap. 4, et Brissonius lib. 7 De formulis. V. 19, pro ἐλέγετο aptius reponetur ἐγένετο. Seq. v. locus corruptus ita videtur interpolandus, παρὰ τὸ ἐκλέγω καὶ διαλέγω, ἐκλεκτὸς καὶ διαλεκτός. ἀπὸ μὲν οὖν τοῦ λέγω λεκτός, καὶ ἐκλέγω ἐκλεκτός, σύνθετον ὀξύτονον· ἀπὸ δὲ τοῦ διαλέγω συνθέτου παρασύνθετον διάλεκτος, βαρύνεται. non satis tamen respondet ea lectio praeceptioni quae supra de his verbalibus traditur 317, 20. ibi enim composita proparoxytonως efferri; decomposita, oxytonως enunciari significat. V. 26, procul dubio verior lectio est, ἀπὸ τοῦ ᾄδω γίνεται ᾠδεῖον. ubi etiam hoc notandum, in vulgata lectione apparere manifesta documenta veteris consuetudinis, qua ι in diphthongis non subscribi, sed ad latus adscribi solebat. V. 31, λογισταὶ ibi etiam εὐθῦναι, supra 391, 33. V. 31, si poetae nomen est Ἴων, fabulae inscriptio erit Κίου κτῆσις sive κτίσις. In sequentibus vocabulum λόγχης perperam irrepsisse videri queat: ut eo sublato sensus sit, *ex Teo sortes seu portiones facere*. sin germanum est, sensus erit, *ex Tei sorte sortes facere*; vel, *Tei lancea suam cuique sortem demetiri*. exstat autem prior significatio etiam apud Hesychium, Λόγχη, λῆξις, μερίς: et Λόγχαι, ἀπολαύσεις. V. 36, ut structura consiet, ante λαχὴν inserendum ὡς: aut nom. casu legendum, λαχή τις οὖσα. V. 51, barytonon λόπος est et apud Hesych. ac Suidam: oxytonon λοπὸς v. 52 et 54, apud Eustathium tribus in locis. Deinde in Hom. ed. Od. τ' est, Οἷόν τε κρομύοιο λοπόν, *talem qualis est cepae putamen seu membranaceus cortex*. V. 54, λεπτὸν ferri potest: si quis tamen λέπος aut λέπυρον maluerit, non refragabor.

P. 570, v. 10, ante κατασκευῆς desideratur praepositio μετὰ, vel alia eiusmodi. V. 41, vulg. τὸν Ἶριν, ambigue. nostra lectio, τὴν Ἶριν, petita ex Il. σ': ubi tamen non ad Irin poeta, sed Iris ad Achillem dicit, Σοὶ λώβη, αἴ κέν τι νέκυς ᾐσχυμμένος ἔλθῃ. quo fere modo et Penelope ad Telemachum filium Odyss. σ', — εἴ τις ξεῖνος ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν Ἥμενος ὧδε πάθοι ῥυστακτύος ἐξ ἀλεγεινῆς, Σοί κ' αἶσχος λώβη τε μετ' ἀνθρώποισι πέλοιτο.

P. 571, v. 2, in λωτεῦντα Dorice aut Ionice usurpata ευ pro ου, ut δατεῦντο 219, 34: vel ut ἀξιεύμενος apud Herodotum: illic, ex εο, hic, ex οο facta crasi. λωτοῦντα vero e λωτόεντα ita contractum ut πλακοῦντα ex πλακόεντα, et eius generis alia. V. 7, λωφεῖν primae coniugationis est etiam mox in composito μετελώφεον, v. 14. sed ea sunt verius Ionicae dialecti. communiter enim λωφᾶν usurpatur in secunda coniugatione, ut Plato Leg. 9. ἐὰν λωφᾷ τι τὸ νόσημα. V. 31, cum Λυκέα subaudiri potest ἑορτή. apud Dionys. Halicarn. 67, 11, Λύκαια, plur. num. neutro genere; ut et in Plutarchi Ῥωμαϊκοῖς, quaest. LXVIII. V. 48, congruentius fere λυκωῦντος, singulari numero. ut in seq. Meminit et Pausanias noster 521, 37: ubi Λυκώρεια proparoxytonως scriptum; ac rursum Κωρυκία et Κωρύκιον, absque diphthongo. apud Stephanum quoque Λυκώρεια est; sed conditor Λυκωρεύς. V. 55, pro ἄχθος haud scio an verius ἄλγος legerimus.

P. 572, v. 38, vulg. λογχάσιν. quod ferri nequit, nisi ordine verso legamus, λογχάσιν οὐ δύναται. V. 53, μαγικῶν ἐμπλάστρων habent etiam Apostolii collectanea ms.

P. 573, v. 1, μετάπολλοι quid sibi velit, non intelligo. videtur significare peniculos aut panniculos quibus detergentur et depurgantur sordes; quales et αἱ ἀπομαγδαλιαί, 587, 49. V. 11, aptius fere ἀπὸ τῆς ὄψεως, ut v. praeced. ἀπὸ τῆς δυνάμεως. V. 23, nominativo casu legendum esse, Μᾶζά τ' ἀμολγαίη, arguit hemistichium quod sequitur apud Hesiodum, γάλα τ' αἰγῶν σβεννυμενάων in vulg. accus. casu scriptum, Μᾶζαν τ' ἀμολγαίην. V. 44, aptius ἐπὶ ψυχῆς, ut cum alibi passim, tum 390, 38, 48. V. 54, Φαγωτάτους scripsisse videtur auctor, a verbo φαγῶ. secunda sane producenda est, si metrum velimus iambicum. alioqui vulgatum φαγοτάτους a φάγ ita formatum fuerit, ut κλεπτίστατος a κλέπτης.

P. 574, v. 4, πρότερος regularem formationem habet; at πρῶτος per figuram factum ex πρότατος, extrito Ionice τ, et οα in ω contractis, 505, 2, 11. V. 6, melius fortasse ἡ ἀπὸ μάχης, *longe a pugnis et rixis dissita*: et seq. v. μάχαιρα οὖν. V. 31, ἐμεῖο mendi aliquid habet: requiri videtur ἐπ' ἐμοὶ, vel simile quid. V. 52, vulg. θεῶν μεγήρατα τέκνα, contra metrum. nostra lectio petita ex Hesiodi editionibus: in quibus tamen μεγήριτα: quae scriptura et ipsa mox attingitur v. 54. V. 55, vulg. ἐρίζει, luxata structura.

P. 575, v. 19, in εἶναι, ἔμμεναι et ἔμεν, Ionice detracta est aspiratio, 624, 14. quamobrem et μετέμεν seq. v. scribendum foret; itemque v. 18. At μεθῆσαι v. 18 regularem quidem habet characteristicam, sed non est in usu. usurpatur enim aor. 2. μεθεῖναι. sic δώσῃ infra 790, 46: contra regulam 777, 54. V. 42, ἐνέσειν vitiosum est; verius θέσιν. Seq. etiam v. aptius fortasse μεθυστής, verbale pro participio. V. 49, in μελάντερος et ταλάντερος potius syncope τοῦ ω facta est, sicut in κύντερος, (546, 3) φίλτερος, μακάρτερος, itemque in φέρτερος et βέλτερος, atque aliis consimilibus.

P. 576, v. 14, pro μελαγχρίης aut μελαγχροίης reponendum, ut v. 7: aut certe μελαγχρόης. V. 27, θυμὸν additum ex Odyss.

λ'. V. 37, locus est Apollonii Argonaut. lib. 2, v. 511, sed interiectis septem versibus. De Rheba fl. et ἄκρη μελαίνη eodem libro rursum v. 652. V. 46, ut μέλω, sic et θέλω, πέλω, κέλω, 111, 49.

P. 577, v. 13, malim cum articulo, κατὰ τὴν μουσικὴν —. V. 16, Μύτιμβλος vereor ne corruptum sit: verius fortasse Μυρσίλος, ut apud Clementem nostrum, 9, 24. V. 19, mutilatus est locus. interpolari posset hoc modo: Μελισσοτεύκτων κηρίων ἐμὴ χρὴ ἕξει Ἠλέκτρα φόρμιγξ, καὶ γλυκύφρονες ὄμφακες. sed coniectura haec lubrica est. V. 33, pro Κόρυβος apud Suidam est [illegible], ut [illegible] Virgilium Aeneid. 2. [illegible] Coroebus. [illegible] apud Suidam Βουταλίων est pro Margite. Βουταλίων (inquit) καὶ Κόροιβος καὶ Μελιτίδης, ἐπὶ μωρίᾳ διεβέβληντο. V. 36, vulg. ἐμφανίζουσα, nihil ad rem. V. 41, pro Δωριεῖς rectius Ἴωνες legerimus: qua de re supra quoque, ad 40, 56. Seq. verba vulg. τοῦ Διός. nostrum δίους confirmant et alia, et hoc Il. θ', πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἷλε. Seq. v. apud Homerum Odyss. γ' est, Ἷζε δ' ἐπὶ μελίνου οὐδοῦ, ἔντοσθε θυράων. Ibidem mox rectius μελία, et μελίνος, ε utrobique in ι verso, ut infra 582, 24.

P. 578, v. 24, pro μέσος legendum ἐνεργητικὸς, activus. μέσος enim positus v. praeced. V. 54, pro δρόμους in Homeri ed. [illegible] expositio, ex Homericis scholiis desumpta.

P. 579, [v. 1, Xenophontis locus est Paed. lib. 1, non ita procul a fine, τότε μάλιστα τῶν θεῶν μεμνῶντο. *Ex Addendis.*] V. 4, procul dubio legendum μεμνῷτο: sic enim Dorismus erit [illegible] terminationem habet [illegible] Seq. vers. melius, σημαίνει δὲ καὶ ἠχῆσαι: aut brevius, σημαίνει καὶ ἠχῆσαι. V. 16, μομφὴ potius est a μέμφω seu μέμφομαι, ut πομπὴ a πέμπω. V. 20, vulg. Δολύρας, ordine praepostero. V. 31, rectius ὀργίζω: nam active significat μαίνω, *in furorem ago.* V. 57, pro σε in Homeri ed. est με, prima persona, Iliad. τ'.

P. 580, v. 4, σ ex τ non tantum in gentilibus est, ut Μιλήσιος et Περκώσιος ex Μίλητος et Περκώτη: sed etiam in appellativis, ut ἀκηράσιος ex ἀκήρατος, ἀθανασία et ἀκρασία ex ἀθάνατος et ἄκρατος, aliaque complura. V. 9, vulg. τεμένει pro τῷ μένει, extra rem.

P. 581, v. 2, pro κοιλίας rectius καρδίας legemus, ut v. 20: itemque v. 10, ὀνόματος καὶ ῥήματος, genit. casu. V. 13, melius fere ἀντιπαρακείμενον, ut cum alibi, tum 565, 11. V. 26, legendum puto, Μεταμέλεια pro μεταμέλειν: et mox, μεταμέλομαι [illegible] V. 35, [illegible] figura usurpata sunt qua [illegible] 294, 20. V. 41, congruentius, τῷ μεταχρόνιος, dativo casu.

P. 582, v. 17, melius exprimetur etymon, si legamus, παρὰ τὸ μεῖον διαίνεσθαι: nam γίνεται parum ad rem facit. V. 46, analogia κεννὴ postulat, oxytonως: sed βαρυντικοὺς esse τοὺς Αἰολεῖς, supra quoque notavit noster 575, 51, et alibi. V. 49, Ἔννη Si[illegible] *Illia carpsit*, apud Columellam lib. 10. de appellativo ἔνη sive ἔννη supra 510, 55.

P. 583, v. 24, inclusa, ὀργίζεσθαι μὲν τὸ, absunt a vulg. edi[illegible] ad Ephes. 4, ὀργίζεσθε, καὶ μὴ ἁμαρτάνετε. V. 29, vulg. μηνεῖς, [illegible] confirmat participium τῷ μηνιῶντι vers. 25: et μηνιᾶν a μῆνις ita formatum, ut μητιάασθαι, δηριάασθαι, et similia, a δῆρις et μῆτις. V. 50, ἔκλειψιν in μηδαμῆ non capio. potius est Dorica τροπὴ τοῦ η εἰς α, ut e contrario Ionica τοῦ α εἰς η notatur vers. 57. at paroxytonum μηδάμα, quod in vulgat. est, ferri non potest, nisi Aeolice retracto accentu, 575, 54. V. 40, Παιών ὄνος proprium sit oportet, ut Μαιών ὄνος v. 56. nam gentilia sunt barytona, Παίων, Μαίων, et Ionice Μηίων seu Μῄων, ut ex Stephano, [illegible] Παιὼν ὤνος, ut αἰὼν ὤνος. gentile tamen Παιών rursum oxytonως [illegible]

P. 584, v. 33, μύρεσθαι ἐν τῷ μύρεσθαι, duplici significatione. [illegible] enim loco significat *defluere*; posteriori, *deduci seu trahi* [illegible] μητέρα, servato genitivi et dativi accentu, ut infra 589, 15. sic enim et θυγατέρα, itemque πατέρα, ἀνέρα, et similia.

P. 585, v. 24, melius, ἀπὸ τούτου γὰρ τοῦ τόπου: et seq. v. μέχρι γὰρ αὐτοῦ ἐν ἐστι καὶ τὸ αὐτό. aut [illegible] clausa post ἐν ἐστι periodo, subiungendum, τὸ, Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη: [illegible] Homero [illegible] V. [illegible] nota μῆρι' accentu retracto, pro μηρία: ut et v. 36 μῆρα pro μηρά: et v. 51, μεταπλαζόμενα pro μεταπλασσόμενα. V. 61, aptius διασταλτικὸν, vel etiam διασταγμὸν, ut mox v. 56. Seq. v. melius ἀντὶ τῆς Οὐ ἀπαγορεύσεως, articulo ad remotius conformato. ut infra 607, 30: 659, 37, 42: 640, 10, 26. V. 64, locus ex Il. ο'. V. 55, vulg. ἀγόρευσιν, corrupte. V. 57, nota modi variationem in ἴχωμαι et ἔλεήσει.

P. 586, v. 4, substantive quoque legi potest, ψεύδε' ἐπιστάμενος, ut apud Hesiod. Theogonia, — ψεύδεα πολλὰ λέγειν ἐτύμοισιν ὁμοῖα, et supra 476, 39. V. 26, locus Iliad. τ'. V. 46, legendum videtur, ἐπὶ τοῦ μηδαμῶς ἐπιτίμου ὄντος, *de eo qui non sit honoratus.* [illegible] V. 48, pro δαμός malim ἀμός, ut supra 95, 21: et infra 639, 14. V. 51, ἐν ἐν pro ἐφ', ut v. 31, et infra 606, 55.

P. 587, v. 1, διὸ in vulg. omissum sententia postulante addidi ex 606, 56: 719, 4. Similia porro derivata crebra sunt apud Stephanum Byzantium, ut Ἀρεωπαγίτης, Νεοτειχίτης, Ἐμποπολίτης, et similia; de quibus et noster dicto loco, 606, 56: 719, 4. V. [illegible] lius. V. 29, senlus est, ὡς ἐν τῷ μίσγω: id enim priorem syllabam longam habet. V. 47, Apollodorus lib. 3, per ει diphthongum, Ἀρείας τῆς Κλεόχου, *ex Area Cleochi filia.* V. 51, sententia est, μειλίγματα δὲ; παρὰ τὸ μειλίσσω τὸ πραΰνω, τὸ μει δίφθογγον ἔχει, 582, 27. V. 55, historia quae citatur ex Calli[illegible] narratur etiam a [illegible] ubi Argaeus Macedo in [illegible] pro hastis instruit, et longo agmine se hostibus ex Erboea monte ostendere iubet: eoque modo fugatis adversariis, virgines bacchantes, κλωδώνας seu κλωδόνας olim dictas, μιμαλλόνας appellari mandat, διὰ τὴν μίμησιν τῶν ἀνδρῶν. cuiusmodi et Longibardorum strategema supra 225, 52.

P. 588, v. 3, Ammonius qui accipiendus hoc loco, nescio. apud Apollonium certe non exstat locus. V. 16, pro παραγωγῇ in vulg. est πλεονασμῷ, perperam. V. 22, formationis norma postulat μυμύζω. V. 44, cum τῷ subaudienda praepositio ἐπὶ, ut infra 585, 57. Seq. v. sunt in vulg. etiam alterius scripturae [illegible] tum, tum 590, 31. V. 46, ὠάρια videtur dicere grana seu globulos ovali forma; qualia etiamnum coronis addi solent: aut limbos [illegible]

P. 589, v. 29, φημὶ pro vulg. φησὶ repositum ex Il. ζ'. V. 46, λέγει respicit eum e quo haec desumpta sunt; aut pluraliter scribendum λέγουσι. V. 47, haud scio an verius, μῶσ' ἄγε μῶσα λίγεια: qualis conduplicatio infra 680, 1. aut, si posteriore loco [illegible]

P. 590, v. 1. verius videtur μόθων ὁ ταρακτικὸς, addito articulo: et v. 5, προσαίτης, ut ἐπαίτης apud Hesychium, αι diphthongo. [illegible] κατήγαγε. V. 11, convenientius μολιβδᾶ, *plumbeae:* ea forma qua χρυσῆ, χαλκῆ, et similia. V. 27, τούτων remotiora respicit; nempe ἄρτον et δόρυ. V. 33, nota μόρα et μορά, ut et pag. praeced. v. 23. Apud Xenophontem in Laced. respubl. 399, μόρα Laconica dicitur habuisse πολέμαρχον unum, λοχαγοὺς quatuor, [illegible] 36, ἢ τριάκοντα, non immerito suspecta est. V. 40, posterior [illegible] est consentanea. V. 41, pro ὁ Μύιος omnino legendum videtur ὁ Μύνδιος: sic enim apud Stephanum Byz. Ἀπολλώνιος καὶ Ζήνων Μύνδιοι γραμματικοί. Diogenes Laertius inter octo Z[illegible] Zenonis grammatici patriam reticet. V. 51, τὰ τῶν τράγων πρόσωπεῖα, dicere videtur *larvas hircina facie:* vel τῶν τραγικῶν, [illegible] dicta esse a Mormone, sive muliere, sive terriculamento ad for[illegible]

P. 591, v. 9, post πλεονασμῷ τοῦ σ supplendum, γίνεται μόρσιμον: cuiusmodi ellipses passim obviae. V. 18, γίνεται pro λοιπαι suppositum videtur. V. 31, posterior etymologia, ἢ παρὰ τὸ μάσσω, et quae sequuntur, verius ad ἱμὰς pertinent: ut ἱμὰς denominatus intelligatur vel παρὰ τὴν ἰκμάδα, vel παρὰ τὸ μάσσειν τὸ μαλάσσειν, πλεονασμῷ τοῦ ι. V. 18, legendum videtur, κυρίως δὲ μοσχεία, ἢ τῶν λεπτῶν λαχάνων φυτεία — alioqui parum constabit vel sententia, vel structura. V. 56, ὁμολύτειον [illegible] poet. 150, 49: et 200, 4.

P. [illegible]

repetitum v 51. [V. 40, rectius ἀποκατέστησεν, uno augmento, pro vulg. ἀπεκατέστησεν. *Ex Corrigendis.*] V. 54, βώλωψ alibi non invenio. unde suspicari liceat a librariis pro μώλωψ suppositum esse, quia in mss. maxima est τοῦ μ et β similitudo, nempe μ et ϐ. Seq. v. cum οὗ subaudienda praepositio ἐξ vel ἀπό. V. 56, ἐλλὸς et ἔλλοπες in vulg. aspirate scripta sunt, contra etymologiae indicia.

P. 593, v. 5, λοῦσις parum huc facit: nisi quatenus ea sordes cutis ceu squamas detergit. aptius pene λόπος supra 569, 51: et ipsum videlicet a λέπω, ut praecedentia. Sequens φωλὶς etsi ad piscis speciem proprie ita dici non [illegible] potest, tamen [illegible] fere φολὶς legemus in squamae significatione: quippe quod τὰ φολιδωτὰ ταῖς φολίσιν οἱονεὶ ἐμφωλεύει. V. 12, in vulg. sunt et alterius scripturae vestigia, παρὰ τὴν ὤραν. V. 15, verius, opinor, δηλοῖ δὲ τὸ ζητῶ, mutata coniunctione. V. 33, Lycophronis locus est pagina 50. V. 36, ἐσφαλισμένος et σφαλίζεσθαι supra quoque usurpata vulgi more pro ἀσφαλίζεσθαι et ἠσφαλισμένος. V. 39, melius fortasse, σημαίνει δὲ καὶ τὸ θηλάζω, ut altera iis verbis notetur significatio, quae et v. 22 attingitur: et a qua ἐκμυζήσας supra 523, 5. V. 47, ἐπισχεσίην pro vulg. ἐπίσχεσιν repositum ex Odyss. φ'. V. 52, commation istud, ὀρεξάμενος πρύμνον σκέλος; sententiae illustrandae gratia ex Il. π' additum est.

P. 594, v. 8, μύη pro μύκης positum. V. 10, Nicandri locus est Alexipharm. v. 102. V. 19, Arati locus versu 976. Lycophronis locus, vers. 24, exstat pagina 108. V. 28, fere aptius ἐπὶ τοῦ — mutata praepositione. Sic vers. 34, non minus apte legeris ὑπ' αὐτῶν, *ab ipsis*, ut v. 42. V. 40, melius fere absque distinctione, κόρημα τὸ σαροῦν: ut sit κόρηθρον ᾧ σαροῦμεν, *scopae quibus in verrendo utimur*: proprie, scopae quibus [illegible] in molendinis conveniuntur. V. 54, Aratei locus est; qui ab Eustathio 1901, 50, sic citatur plenius, οὐδέ τι μυνάμενος ἄλλο νόημα. V. 56, apud Hom. Odyss. φ' est παρέλκετε, *protrahite*. Legitur vero et apud Xenophontem Hellen. 2, μύνας ὑποφέρειν, et μυνῶν ὑποφορά.

P. 595, v. 13, melius fere ἐφ' ἑαυτὸν, *in seipsum*, ut sequenti vers. sic enim quadragies quadraginta efficiunt MDC. V. 24, rectius Μύριννα, proparoxytonως, ut κόριννα, ἤριννα, et similia. eumque accentum habet etiam Stephanus Byzantinus, sed uno ρ Μύρινα, ut et noster supra 279, 6. penultima producta Apollonius Argonaut. 1, v. 604, ἐσάχρι Μυρίνης. et rursum v. 634, ἐκτοσθε Μυρίνης. V. 31, sensus est, a πωλῶ penultima longa dici μυροπώλης: a πολῶ autem, penultima brevi, μυροπόλος, variante etiam declinatione: quod plenius et planius infra exponitur 698, 26. V. 48, μυστηρίων etymologia eadem est apud Clementem nostrum, 4, 51. V. 55, μύσος et μῦσος, alterum paroxytonως, alterum properispomenως est etiam in vulg. sed videtur auctor circumflexum agnoscere potius in derivato μῖσος 588, 51.

P. 596, v. 5, congruentius, γινόμενον λέγουσι. Sunt autem haec maiori ex parte desumpta ex Aristophanis scholiaste, initio Vesparum; qui et hemistichium hoc addit ex Callimacho, ad [illegible]: ἢν ἔγρηγάντο μυσκτόν. V. 9, rectius [illegible] vel μυχοίτατος: quorum posterius apud Suidam est cum altero [illegible]. secundam enim hic producit regula. V. 19, sensus est, ἐκ τοῦ μύζω ῥήματος τοῦ σημαίνοντος τὸ ἠχῶ, ut infra 612, 1. V. 34, μεταξὺ absolute capiendum, et nominaliter, *ut sint quaedam ceu interiectae*. V. 57, melius μερμηρίζω, secunda longa, ut supra 580, 25.

P. 597, v. 14, magis analogum αἴγειον, proparoxytonως: et mox προβάτειον, penultima diphthongo. V. 22, in posterioribus exemplis ellipsis est. sensus est, ἀήτη, ἀήτης ἀήτου: ἀράχνη, ἀράχνης [illegible]. Quae in clausula exiguntur, perittosyllabam flexionem habent: genitivi enim sunt πλάνητος et κόμητος, 527, 52. V. 57, rectius νάσσεσθαι, ut πλάσσεσθαι, gemino σσ.

56 P. 598, v. 1, apud Lycophr. pag. 94 scriptum ψίσεται, ut apud Hesychium ψίσαι, ψωμίσαι. atque adeo si nostri auctoris scripturam sequamur, hypallage facienda fuerit, ψήσεται πύρνω γνάθον, *pane deterget mandibulam*. Alter Lycophronis locus v. 7 exstat p. 20. V. 15, νεῦς circumflexo insignitur etiam mox v. 18: et rursum infra 605, 24: cum potius acuendum videatur, ut Ζεύς et σεύς. ναῦς enim et νηῦς circumflexum eo iure sibi vindicant, quia longum tempus in flexione retinent. V. 38, ἐξ ὀλίγου [illegible] est. verius ἐξ Ἰλίου, *ex Ilio*, seu *ex Iliaco bello*. sic enim in Origine gentis Romanae: *Caesar et Sempronius aiunt Caietae cognomen fuisse, non nomen: ex eo scilicet inditum, quod eius consilio impulsuque matres Troianae, taedio longi navigii, classem ibidem incenderint; Graeca scilicet appellatione, ἀπὸ τοῦ καίειν, quod est incendere.* Meminit et Polyaenus libro 7, capite 16: Plutarchus de Mulierum virtutibus cap. 1: et Virgil. Aen. 5: atque adeo et noster rursum infra 711, 39, in Σηταῖον. V. 49, si locus est integer, Καλλιρόοιο proprium nomen erit.

P. 599, v. 2, Homeri locus est Il. ι'. V. 4, νέος pro vulg. νέω legendum esse declarant sequentia, et v. 7. V. 19, significat νέαται et pro nomine posse accipi, et pro verbo: et verbum vel a νῶ τὸ οἰκίζω, vel a νῶ τὸ σωρεύω. V. 23, locus est Herodoti, citatus etiam ab Eustathio 689. V. 30, συστέλλουσι pro ὑποστέλλουσι positum. V. 33, pro [illegible] absque diphthongo legendum [illegible]: itidemque v. 39. Et v. 35, rectius ὀφρύς oxytonως: quia compositum λευκόφρυς proparoxytonum est etiam apud Hesychium.

P. 600, v. 24, cum τῶν Δαναοῦ, subaudiendum υἱῶν, vel simile quid. V. 37, [illegible] ille notatus supra quoque, cum alibi, tum 418, 26: 532, 40. V. 38, νεμεσῶ est potius a νέμεσις· νέμεσις autem, a νέμω, 606, 43.

P. 601, v. 9. νεώς quomodo tragicum dicatur, non video. convenientius, ut puto, legemus Ἀττικῶς, ut supra 598, 16. Seq. etiam v. verius πρώτης συζυγίας, *primae coniugationis*. sic enim Polyb. νεολκήσαντες: et Luc. νενεωλκημένον ἀκάτιον. V. 17, rectius ᾠκοδομημένα, cum augmento: nec enim a regula excipitur 617, 42. Seq. v. aptius fere τῶν ὅρμων, *stationum*: ut Suidae νεώριον est ὁ ναύσταθμος τῶν νεῶν, Hesychio λιμήν, *locus tutandis navibus factus*, uti portus et statio. V. 20, in νένωται neque syncope est, neque [illegible]; sed potius crasis Ionica, ut infra docetur in νώσατο 608, 18: cuius generis etiam sunt βῶσον et βώσοντι apud Hesychium pro βόησον et βοήσοντι: itemque ὀγδώκοντα pro ὀγδοήκοντα infra 608, 19. aut thema statuendum νῶ νώσω, ut γνῶ γνώσω, sicut mox v. 22. Rursum v. 20 malim, ὅθεν καὶ νενοέαται. est enim νενοέαται pluralis numeri; sed formatur e singulari, ut supra de [illegible] ad 19[illegible], 31. Sic ergo [illegible] locus posset: Νένωται, ἢ κατὰ κρᾶσιν, ἀπὸ τοῦ νενόηται (ὅθεν καὶ νενοέαται Ἰωνικῶς γίνεται) ἢ ἀπὸ τοῦ νῶ νώσω, κατὰ τροπὴν κλίσεως. ἐστι γάρ —. V. 25, pro Ἄθλιος apud Athenaeum lib. 14 Ἀέθλιος est, duobus in locis. V. 27, Democriti locus depravatus videtur: nec scio an verior lectio, φήμῃ θείῃ νοῦνται, *oraculis divinis erudiuntur*. V. 47, melius fere, ἐπὶ τῆς ἐκ νέφους καταφορᾶς, singul. numero, genitivo casu.

P. 602, v. 1, metrum quidem constabit, si legamus, Οὐ πώποθ' ἡβήσειε σώφρον' ἤτορι. sed, ne quid dissimulem, non satisfacit mihi ea lectio. V. 10, melius, ὁ νέων ἰλύν, ut partim e praeced. v. liquet, partim ex 828, 21, ubi est ὁ νεάζων τὴν ἰλύν. V. 19, malet fortasse aliquis, ποιοῦσι τὸν ῥοῦν: sed verbum ποιῶ cum alibi usurpatur in sequentibus, tum 617, 39. V. 30, vulg. νεικείσησι, perperam inserto σ. est enim praesentis temporis verbum, ut patet ex sequentibus: et istiusmodi verba in είω non ultra imperfectum flecti, passim docetur in superioribus, nominatim 231, 45. V. 42, rectius sic distingues, νήχυτον ὕδωρ, Φιλήτας· καὶ, — μαράθου δέ ἑ νήχυτος ὄρπηξ: quod posterius hemistichium Nicandri est Theriacῶn v. 33.

P. 603, v. 35, vulg. νεινάματα: corrupte. scribendum ergo, ὅθεν καὶ, νεῖ νήματα, Ἡσίοδος. respicit enim illud Hesiodi in Diebus, Τῇ γάρ τοι νεῖ νήματ' ἀερσιπότητος ἀράχνης.

P. 604, v. 17, post συγκοπὴν supplendum νήπιος, ut declarat expositio.

P. 605, v. 9, imperfecta regulae allegatio est, ut alibi saepe. integram invenies in γράδιον 239, 49. V. 39, pro νήυγμος invenitur et νήϋτμος: sic enim Hesiodi edit. in Theogonia, Κεῖται νήϋτμος τετελεσμένον εἰς ἐνιαυτόν. amboque agnoscere videtur nostri auctoris expositio. nam ἄπνους respondet posteriori νήϋτμος, ex privativo νη et ἀτμός, (α Aeolice in υ mutato) *in quo nullus est halitus seu spiritus*: posterior expositio ἄφωνος, respicit nostram scripturam νήϋγμος, ex privativo νη et ἰϋγμός, *expers omnis sibili ac vocis*. Seq. v. pro ἀπὸ aptius legemus ἐπὶ: significat enim νήφω τὸ ἐγρηγορῶ *dici de aquae potu*, cum scilicet vino abstinetur, et aqua bibitur, sobrietatis et vigilantiae causa. In vulgatis etiam προφορᾶς pro προσφορᾶς scriptum, parum ad rem. V. 34, νήφω τὸ μεθύω in dubium vocari potest; quia contrarium potius requiri videtur, τὸ οὐ μεθύω, *non sum ebrius, sobrius sum*. Sic v. 48, congruentius pass. ἀποβάλλεσθαι, *abiici*.

P. 606, v. 7. rursum ἐπὶ τὸ, pro ἐπὶ τοῦ. V. 12, in praesentis significatione gemino σσ legitur apud Hesychium νίσσεσθαι et νισσόμενον: ita videlicet ut λίσσεσθαι. apud Suidam utroque modo. nam νισσόμενος, ἀναστρεφόμενος, duplici σσ scriptum est: at νίσοντο, ἀνεστρέφοντο, uno σ, ita ut δύσετο, et similia e futuro in praesens tralata. V. 22, additiuncula ista, ἢ παρὰ τὸ νῖκος, et quae sequuntur, parum ad νίφα quadrant; aptius ad Νίκων referentur, v. 11. Deinde pro ἥκειν melius ἴκειν legemus, ut p. praeced. v. 46. ι enim in νίκη evidentius apparet quam η. V. 27, ordo et sensus est, καὶ γὰρ τὸ οἱ εὔνοις, ἀντὶ τοῦ οἱ εὔνοις

Seq. v. εὖνοι circumflexo insignitum etiam in vulgatis; cum verius acuendum videatur, ut contractum ex εὔνοοι. nisi quis hoc rationis afferat, quod contractio tantum facta est in nom. singulari, in ceteris casibus simplex est flexio, eadem ubique accentus sede servata, ut patet ex pluralibus obliquis, εὔνων, εὔνοις, εὔνους: [illegible] circumflectendi forent. nam ad χείμαῤῥοι et ἄψοῤῥοι quod attinet, sunt ea ex singularibus syncopatis in ος, χείμαῤῥος et ἄψοῤῥος. ut partim ex nostro, partim ex Suida cognoscere licet. V. 50, sextum exemplum deest. suppleri ergo potest κάμω, pro κάμνω scilicet positum, ut τίμω pro τίμνω proxime hic antecedit. nam et ipsum circumflexorum more perfectum facit κεκάμηκα, et per syncopen κέκμηκα. V. 53, νόμος pro regionis parte oxytonως efferri solet, ut et cum pro agro pascuo aut stabulatione ponitur; ut apud Philonem, ἀπὸ τῶν πλησιοχώρων καὶ τῶν κατ' Αἴγυπτον νομῶν. V. 55, τὸ εὐαγγέλιον dixisse videtur pro ὁ εὐαγγελικὸς νόμος: quem Iustinus noster 176, 16. τὸν τελευταῖον καὶ αἰώνιον νόμον appellat; [illegible] aeternum duratura est. et (ut apud eundem est 334, 14) ὁ νόμος (Mosaica sc. lex) ἐστιν εὐαγγέλιον προκατηγγελμένον· εὐαγγέλιον δὲ, νόμος πεπληρωμένος.

P. 607, v. 9, Homeri locus Odyss. ί. V. 13, νόσφιν ascito ν ἐφελκυστικῷ legitur Apollon. Argonaut. lib. 1, v. 1291, νόσφιν ἑταίρων Εἶμι τεῶν. V. 27, οὐ βαρύνεται: quia scilicet epitaticas particulas ἐρι et ἀρι quidam ex περὶ factas censuerunt, 142, 14. V. 41, Latinae linguae analogia postulat νόται, foeminina terminatione, ut κίσσαι et similia. V. 54, τοῦ ω εἰς ο: nempe si νότιος ἱδρὼς capiatur pro νοτιαῖος ἱδρώς: alioqui si νῶτος a νοτία seu νοτὶς deriveiur, legendum fuerit τοῦ ο εἰς ω, ut mox v. 57.

P. 608, v. 16, in expositione indicia sunt duplicis scripturae, νωνύμους et νωνύμνους quarum posterior Apollonii Argon. 2, v. [illegible], πολέες δὲ πάροι νώνυμνοι ἔασι. V. 35, haud scio an verior lectio, παρὰ τὸ νέος γίνεται νειός, καὶ Αἰολικῇ τροπῇ νειός. Seq. v. αἰχμητάων pro vulg. αἰχμαλώτων repositum ex Il. γ'. V. 38, in vulg. sunt etiam alterius lectionis vestigia, γίνεται νεόμφη· καὶ τροπῇ, νεύμφη· καὶ συγκοπῇ, νύμφη, nulla sententiae discrepantia. V. 48, in [illegible] est pro dactylo: aut legendum ἵζει, activa forma. V. 49, nota σιδήρειον adiective pro σιδήρεον. Seq. v. γὰρ additum ex Il. γ': itidemque v. 52, hemistichium istud, αἴ κε τύχοιμι, additum ex Il. ε'. V. 56, vulg. κατρόμεθα: [illegible] sequentia.

P. 609, v. 4, usitatius, ἐν ταύτῃ τῇ ὥρᾳ, ut v. 39. V. 13, magis analogum δμήτειρα, ut σώτειρα. V. 16, ἐπὶ pro vulg. ἐπεὶ [illegible] ex Odyss. λ', initio.

P. 610, v. 21, singulare φησὶν cum respicit, e cuius sententia haec [illegible]. Seq. v. vulg. ξανθόχολοι: itidemque v. 26, χολὴ pro χλόη. parum apte. Maluisset quis fortasse ξανθόχροοι, et χρόα seu χροιά: sed quia et altera scriptura ferri potest, quam minima mutatione a vulgata lectione discedendum existimavi: praesertim cum τῇ χλόῃ duae subiungantur species, quae in generale χρόα non tam apte competunt. πρασῶδες autem eodem v. 26 dicere videtur τὸ πρασῶδες, porraceum viride: quod et saturum a Plinio nominatur, ob pleniorem viroris exuberantiam. V. 37, rectius ἐστὶ, aut encliticε, πατρώϊός ἐστι, ut in Hom. ed. Odyss. α', et infra 647, 17. V. [illegible], possit terminatione, ut ἀγαστὸν et [illegible]. V. [illegible], crystum.

P. 611, v. 6, κράσει, nempe τοῦ κτ εἰς ξ, ut infra 646, 15: 718, 11: 720, 30. aut legendum ὑπερθέσει. V. 17, παράμηκον corruptum [illegible] habet [illegible]: in nostro indicia sunt etiam alterius scripturae, μαρμάρινον. V. 32, τοι pro σοι Doricum magis est quam Atticum. V. 45, in ἐῤῥώγη Atticismus seu Boeotismus est, ut in ᾔδη 419, 14.

P. [illegible] videtur aptius fere παρακρουστική, aut παραπειστική. plenius idem Ho-
57 meri locus citatus supra 546, 52. V. 52, rectius, opinor, ὀαριστὴν, masculino genere, prima declinatione, ut λυριστὴν, κιθαριστὴν, et similia. V. 56, verius fortasse Μούσησι, plur. num.

P. 613, v. 36, φραγμὸς est potius a φράσσω quam a φράζω. V. 37, duplex Aeolismus intelligendus: prior, in mutatione τοῦ α εἰς ο: alter, in accentus retractione; de qua rursum infra 617, 57. V. 42, rectius πόλις, et ὀνομασθεῖσα singulari numero. deinde [illegible] Stephano [illegible] Ὀγχεῖον. ut fortasse aliquis Ὄγκαιον a nostro scriptum existimaverit.

P. 614, v. 11, ad metri numerum explendum post Τοίου γὰρ inserenda καὶ ex Odyss. δ'. V. 14, nota χρῆσθαι cum accusativo; itidemque v. 27: et rursum cum dativo v. 23. V. 18, λέγεται ὅτι positum pro ζητεῖται, quaeritur: et v. 24, γράφεται pro activo γράφει.

P. 615, v. 5, de μονοπροσώποις pronominibus etiam supra 514, 31. V. 12, commation illud, Οὐδὸν ἐς λαύρην, in vulg. ita scriptum etiam supra 567, 11: [illegible] conventura. Locus integer Odyss. χ' sic habet, Ἀκρότατον δὲ παρ' οὐδὸν ἐϋσταθέος μεγάροιο Ἦν ὀσὸς ἐς λαύρην. placuit autem vulgatam [illegible] repetebatur. V. 28, μονοσύλλαβα dicit pro ἐκ μονοσυλλάβων συγκείμενα, e monosyllabis composita. V. 33, φθίω ad ὀδυνῆφατα parum quadrat. aptius igitur, ut videtur, φάω repofuerimus. V. [illegible]

P. 616, v. 10, aptius ἀθρῆσαι, spectare, speculari, ut supra 523, 54: itidemque 632, 47: 704, 38: 718, 46, 55. V. 22, πόδεσσι nec metro nec sententiae satis aptum est. verius fortasse πάσσι. Seq. v. ante οἱ μὲν desideratur ὡς, sic, aut alia consimilis particula. V. 25, post, τῇ ἐμοί, σοί, οἷ, subaudiendum ἀντωνυμία, ut in seq. et infra 619, 27. V. 28, idem locus infra repetitus in ὀλίγον, 621, 41. V. 48, in quibusdam Homeri editionib. repetito relativo scriptum, καὶ οἳ ἔχον, et qui tenebant. cui scripturae [illegible] indicium facit vulgata nostri auctoris scriptura corrupta, κύβεροις. dici autem κύβερνις ea forma posset, qua πρύτανις: at κυβερνεὺς, ut πρυτανεύς: praesertim cum et κύβερνος eadem significatione afferatur ex Gregorio Naz. Sed ea lectio et structuram pleniorem efficit, [illegible].

P. 617, v. 19, aptius forlan ἐνδέχεσθαι, contingere. V. 21, cum isto commatio, τῆς εἰς τόπον, subaudiendum σχέσεως, ut supra 616, 15: et infra 628, 1. V. 41, melius ᾤλισθον, cum augmento. etsi enim ὀλισθον mox v. 47 iis annumeratur quae augmentum non admittunt, [illegible]

P. 618, v. 1, Hom. ed. [illegible] V. 18, ἐπηξῆται, nempe ο in ω verso: [illegible]

P. 619, v. 10, in vulg. sunt etiam alterius scripturae vestigia, [illegible] πόλεως ἐπὶ κλίνης Ἐκφαρδίσειν τοὺς μοχθηροὺς [illegible] reddit proxime sequens ὀσχοφορία, sine diphthongo scriptum: nec diphthongum in eo vocabulo agnoscit vel Hesychius vel S[illegible] ὄσχος et ὄσχη, barytonως utraque. Deinde post ὀσχο[illegible] desiderantur quatuor circiter verba, ἑορτὴ ἐν ᾗ ἐφέρετο, [illegible] rursum oxytonως ὠσχοί, et plur. num. ὀσχοφόρια, non [illegible].

P. 620, v. 8, malim οἷα τὸ φέγω, ut mox v. 12. V. [illegible] detur potius οἴω scribendum, quia sequitur, ὡς αἰγῶν: et [illegible] vus singularis est οἰός v. 31. infra, sane ita scriptum etiam in [illegible] 669, 22. V. 35, haud scio an rectius εἶης. nam τύνη [illegible] personae pronomen est, Dorice pro σύ, tu, 314, 59.

P. 621, v. 4, ut hic ἄκρις et ὄκρις pro summa eminentia [illegible] ubi ait, ἡ ὑπερέχουσα ἄκρις τοῦ ὀστέου. sed rectius ἄκρις et ὄκρις,

barytonωs. ita enim apud Hefych. ὄχριες, et accuf. cafu ὄχριας: [illegible] clarius apud Euftath. 906, 57, ἄκρις μὲν, πόλεώς ὄνομα, καὶ ὄρεος ἐξοχή· ὀκρὶς δὲ, ξυῦφιον. ita ut ἄκρις communi lingua fit ab ἄκρος· ὄκρις autem, Ionice mutato α in ο. Quamobrem et v. 7 rectius ὀκριόεσσαι ἠνεμοέσσας: pro quo in vulg. Hom. ed. Odyff. ι, et Odyff. π, ἄκριας ἠνεμοέσσας. Rurfum v. 11, adiectivo ὀκριόεσσα, et verbo ὀκριόω, patrocinatur etymologia quae mox v. 13 exponitur; παρὰ τὸ κρύος fcilicet. fed quia nondum ad eam perventum eft, rectius ὀκριόεσσα et ὀκριόω hic legerimus, non egreffi [illegible] Hom. Odyff. σ', πανθυμαδὸν ὀκριόωντο, confentientibus animis [illegible] etiam [illegible] fignificat: itidemque apud Hippocr. 606, 26, τοῖσι γὰρ τοιούτοισι ἐπιπώρωμα ἴσχει ἡ ῥὶς, καὶ ὀκριωδεστέρη τινὶ γίνεται, et eminentiori (feu angulofiori) quadam afperitate aliquatenus protuberat. Eodem v. 7, malim, παρὰ τὸ ἄκρον καὶ τὴν ἐξοχήν. V. 20, malet fortaffe aliquis ὄλαχνον, unde ὀλάχνιον diminutive fupra 257, 53: maxime cum interto β itidem ὀλβάχνιον et ὀλβάχνιον dicatur. fed vulgatae fcripturae aliqua ex parte fuffragatur Hefychius, ὀλεχθον, τὸν μαζονόμον. ut ὄλεχον τὸ μαζονόμιον fit παρὰ τὸ ὅλας ἔχειν. V. 33, ἐπὶ τοῦ πρώτου, f. ἀορίστου, ea nempe forma qua εὔχασθαι, per fyncopen, ut quibusdam placet. fupra tamen et fecundi aorifti hoc ipfum verbum [illegible] V. [illegible] metrum requirit vel, ἐμπέφυκεν εὐτυχία, tribrachy pro iambo in fine polito: vel, ἐμπέφυκ' εὐθηνία.

P. 622, v. 12, verius, ἐκ τοῦ ὅλον τὸ ὁλόκληρον καὶ τοῦ καίω, cum fc. tota victima crematur, ut ex ipfis Biblus manifeftum eft. V. 18, rectius ἠφροντιστηκότες, a verbo ἀφροντιστεῖν. V. 25, melius ὀλοιή, ut χροιή. fic enim Hefych. ὀλοιῆτιν, ὀλεθρίαις, ἀπωλείαις. V. 41, rectius ὀλοῶν, ut patet ex praeced. et v. 44. V. [illegible] commation illud, τῶν χειρῶν, exegeticum eft: eademque fere expofitio fupra in θώραξ, 460, 17.

P. 623, v. 4, vulg. ἐλαιόλπην. fed exterendum effe pofterius λ, fatis arguit verbum ὀπιπεύεσθαι feu ὀπιπτεύεσθαι. eisdem deeft fequens verbum εἶναι. V. 30, convenientius ἄρω barytonum, ut v. 24. V. 45, poft ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν, fubaudiendum ὀμηγερέες.

P. 624, v. 9, melius παχὺς καὶ ὑγρὸς, eodem gradu. V. 25, ἐπὶ τῶν ἐπῶν, pro, παρὰ τοῖς ἐπικοῖς, apud epicos poetas. V. [illegible] absque augmento effertur Ionice, ut et ea quae praecedunt et fequuntur. itemque p. feq. v. 2. fic etiam feq. v. rectius δίδεξε, omiffo augmento. πήσασκε v. 50, deduci poffet a πήθω τὸ πανθάνω 662, 15: fed quia id ufitatum non eft, rectius fcribemus πίτασκε vel πείσασκε: nifi δύσασκε aut φύσασκε malis. aut addita confonante fcribendum πηήσασκε vel πλήσασκε.

P. 625, v. 5, τὰ ποιητικὰ Ἰωνικὰ, poetica Ionico more ufurpata; ut liquet ex p. praeced. v. 54. alioqui interferenda foret copulativa. V. 8, pro ἥψατο, fi debet idem cum participio ἄψας initium habere, fcribendum ἄψατο, absque augmento, ut feq. v. ἄκουσα. V. 15, locus ex Il. υ': alter, feq. v. ex Il. β'. V. 22, metrum requirit Τρώς, eo modo quo fupra πόσσ' ἀταλοῖσι, 604, 4: et mox in expofitione Τρωσὶ legendum pro πᾶσι. V. 33, ἀπεπίαζε, fi per υ ab auctore fcriptum, fignificabit depurabat, i. a pure mundabat, pus ei abstergebat. V. 34, ufitatius fere εἰς ῥ, absque articulo, ut in praeced. commate, et mox v. 42. V. 45, [illegible] ut pag. feq. v. 56. Lycophronis interpres eo in loco, p. 161, de dialecto nihil adnotat, nec item Hefychius, Suidas, Euftathius. V. 55, Babrii locus in vulg. ed. longe aliter exftat, hoc modo: Κεφαλῶ βότρυν βλέπουσα μακρᾶς ἀμπέλου, Πρὸς ὕψος ἔχτο καὶ κλωοῦσα πολλάκις, Ἐλεῖν ἀπεῖπε πρὸς δ' ἑαυτὴν ταῦτ' ἔφη· Μὴ κάμνε· ὄμφακες [illegible] B-brium, arguit alius infra locus in πεπονωμένον 662, 27. Sed et facrae fcripturae verba feq. verf. in vulg. ed. aliquantum variant. nam Ierem. c. 31 eft, οἱ πατέρες ἔφαγον ὄμφακα, καὶ οἱ ὀδόντες τῶν τέκνων αἱμωδίασαν: itidemque Ezechielis cap. 18: nifi quod ibi eft ἐγομφίασαν. Et rurfum Ieremiae cap. 31, τοῦ φαγόντος τὸν ὄμφακα αἱμωδιάσουσιν οἱ ὀδόντες. illudque ipfum αἱμωδιᾶν [illegible] et nofter fupra 55, 18.

58 P. 626, v. 12, locus eft Homeri, Il. ρ'. V. 15, ὀνῶ τὸ ἀγοράζω [illegible] contra, ὀνῶ τὸ ὠφελῶ, v. 10, coniugationis fecundae. V. 15, mafculinum illud, ὁ μιαρὸν εἶδος ἔχων, ferri poteft, fi ὄνειδος de homine probrofo ufurpetur. ut fcelus apud Latinos comicos, et κάκ' ἐλέγχεα apud Homerum: et φόνος infra 662, 1. V. 27, ἀπὸ [illegible] verborum in αἰνω vel αιγω. V. 52, vulg. καταβεβληκῶς, perperam. noftrum [illegible] confirmat idem loquendi genus infra 647, 53, et alibi paffim.

P. 627, v. 16, Hom. ed. Odyff. κ', ἑταῖρον, fing. numero. V. 18, pro ὀπῆ congruentius fere ὄπις legerimus ex v. 39. V. 30, νεώτερον per fynizefin capiendum, ut apud Hom. Δενδρέῳ ἐφεζόμενοι, et fimilia. Sequens locus eft Il. ε'. V. 45, rectius φιλόπις, per υ, Hefychius, Suidas, Euftathius, et nofter infra 802, 33.

P. 628, v. 4, legi poffet etiam δεξιά, ἀριστερά, neutro genere, plur. num. V. 25, locus ex Il. δ': alter feq. v. Il. γ': in quo et pro πεπαυμένοι alterius lectionis veftigia funt in noftri ed. vulgatis, nempe πεποιθότε: quod vix toleretur, nifi legas πολέμοισι. V. 42, ἐπιτομήν, incifuram: cum enim planta inciditur, fucus exfudat.

P. 629, v. 22, γεννῆται feu γινῆται qui fint, fupra expofitum plenius 226, 13. V. 31, εἴργειν χωρὶς τοῦ ι, nempe ἔργειν. V. 43, melius γάνυσθαι, uno ν, ut in Γανυμήδης. id tamen verbum nomini ὄργανον non magis ineft quam τῇ Ἐργάνῃ, et fimilibus. eft enim ὄργανον ab ἔργω τὸ ῥέζω, ut πόπανον a πέπτω feu πέττω. V. 45, rectius ὄρω τὸ διεγείρω, ut v. 17. V. 46, ὀργυιά eft potius e participio ὠρεγυῖα, facta fyncope, et mutato accentu. 655, 5.

P. 630, v. 9, inclufa, ἐν ὄρεσι, et fenfus exigit, et confirmat mf. codex Henr. Stephani. V. 42, Timothei citharoedi mentio apud Hephaeftionem De Metris 66, 20: mentio et proceleufmatici metri apud eundem 81, 29: fed huius loci nulla ibi veftigia: et haud fcio an verius μυελοτρεφῆ, ὡς διοτρεφέος βασιλῆος, Ὀδυσσείας δ'. alioqui enim quomodo huc faciat allegatio Ὀδυσσείας δ', equidem non video: quippe in quo nihil aliud exftet quod huc quadret, nifi [illegible] διοτρεφέος βασιλῆος. V. 45, duplicis fcripturae funt indicia, τῶν δύο βραχειῶν — συναιρεθεισῶν: et, τῶν δύο βραχέων — συναιρεθέντων.

P. 631, v. 4, duplex expofitio duplicem fcripturam indicat, ὀρθογόν et ὀρθραγόη. V. 20, rectius ὄρκιον, neutrali fine, ut arguunt fequentia. Sic v. 24, melius παροξύνεται: et v. 33, εἵρω, afpirate, ut et ὅρμος et εἱρμός indicant. V. 42, Il. φ', — ἀκάματον πῦρ Ὄρμενον ἐξαίφνης.

P. 632, v. 6, melius Τράλλεως, ut πόλεως, per ω. V. 22, Dorico pleonafmo τοῦ ν: uti etiam in ἐγώνη et τύνη 314, 37. V. 34, τὸ ὄντι εἶναι, feu τὸ ὂν τί εἶναι, idem quod τὸ τί ἐστι, feu τὴν οὐσίαν ἑκάστου, fubftantiam cuiusque rei, quid quaeque res fit. V. 40, numeri difcrepantia in verbis, χωρίζουσι, et φυλάττει. V. 43, rectius εἱρω, afpirate; ut modo ad pag. praeced. v. 33 adnotatum eft. V. 57, vulg. divife ὁ ῥόδαμνος: non male quidem; fed minus tamen ad hunc locum appofite. neque articulo hic opus eft.

P. 633, v. 13, Homeri locus Il. υ' eft, Αὐτίκ' ἔπειτα καὶ ἄμμι παρ' αὐτόφι νεῖκος ὀρεῖται Φυλόπιδος. ubi ὀρεῖται verius eft futuri quam praefentis temporis, ut declarant etiam fcholia, διεγερθήσεται, κινηθήσεται. V. 15, traiecti ὤρορα exemplum Il. β', ὦρορ' ἐπαίξας, et alibi. V. 19, ὀρέσω et ὤρχα, Ionica funt: communiter enim α in his eft pro ε. V. 32, ὀρυγμαδός legitur etiam apud Hefychium: fed rectius ὀρυμαγδὸς, ut declarat verbum θορυβάζω, et apud Hom. cum alia, tum illud, πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει. Sed et θορύβασω (v. 34) melius fcribetur uno σ, ut futurum commune, pro quo Dorice θορυβάξω ufurpatur, 620, 40: et 132, 54. V. 46, ἰδεῖν minus aptum videtur: convenientius ἰδίειν, fudare, ut arguunt fequentia.

P. 634, v. 6, in Simonidis loco haud fcio an pro καὶ aptius κατὰ repofuerimus. Deinde in ὀρσοθύρης υ producendum, aut legendum ὀρσοθυρίδος. ἠλσάμην autem fyncope pro ἠλασάμην ufurpatum, ut κέσαι pro κεντῆσαι. V. 7, ὀρσορόα feu ὀρσορόη, melius ad τὴν ὀρσύδραν quadrat: nam et ipfa Euftathio eft ὀπὴ δι' ἧς ὄρνυται ὕδωρ ὑψοῦ, foramen per quod aqua concitato impetu in altum fertur, ut in falientibus. V. 11, rectius ὀρσολόπος: unde ὀρσολοπεῖται apud Hefychium ex Aefchylo, pro διατιλλεσμεῖται, infeftatur, vexatur: fortaffe proprie veftis detractione vexare. V. 40, Hefiodi locus eft in Clypeo Herculis; fed decurtatus more folito: et ὄρχαν ibi barytonωs legitur, uti et apud He[illegible].

P. 635, v. 1, pro ἱερατικὴ infra eft σατυρικὴ, 712, 53: et Hefychius σίκιννιν dicit effe ὄρχησίν τινα στρατιωτικὴν σατύρων σύντονον. V. 5, vulg. μηνειος: perperam. noftrum Μινύειος, petitum ex Strabone, Paufania, Euftathio, aliis: Homero eft Μι[illegible] [illegible] Minyae. V. 14, locus Homeri Odyff. α'. V. 16, fortaffe Διὸς μεγάλοιο κεραυνόν. V. 31, ἱεῖται fufpectum eft: nec unde petitus fit locus, fatis liquet. apud Hefiodum in Theogonia eft, περικαλλέα ὄσσαν ἱεῖσαι.

P. 636, v. 6, post σπάνιον insero δὲ: pro quo in vulg. γὰρ, parum convenienter. V. 11, locus est Apollonii, Argon. lib. 1, v. 1297. V. 12, melius τῷ ὄσσε, ut τὴν ἴλιγγα: aut utrobique neutro genere τὸ legendum. V. 14, procul dubio verior scriptura est, πρώτῳ Αἰτίαν, — ἀπ' ὄσσα. V. 20, articulus τὰ, additus e Suida. V. 29, fortasse vult dicere, τὸ πάμπαν, διὰ τὸν ἀναδιπλασιασμὸν συστέλλεται. [illegible] supra quoque 5, 45: sed nulla ei addita ratio, uti nec infra 650, 22. V. 34, ὅτεῳ est ut ὅτινας: at ὅτοισι pro ὅτοις: e quo, pleonasmo τοῦ ε, fit ὁτέοισι, ut τουτέοισι, et similia Ionibus usitata. V. 47, pro ἀναφορικὸν rectius ἀόριστον legerimus, ut supra 614, 25, 31: et infra 613, 13. V. 57, pro ἄτλητος in quibusdam exempl. Hesiodi est ἄτλητος, non male.

P. 637, v. 8, Ὀτρῆος meminit etiam Hesych. ac Suidas. V. 21, duo loca in unum confusa. primum enim Il. β' est, ὄτριχας, οἰέτεας, σταφύλῃ ἐπὶ νῶτον ἐΐσας. deinde Il. λ', Ἰφιδάμαντα κασίγνητον καὶ ὄπατρον Ἕλκε ποδός. Distinctius ergo sic legerimus, ὄτριχας οἰετέας, οἱονεὶ ὁμοετέας καὶ ὁμοιότριχας· καὶ κατὰ συγκοπὴν, ὄτριχας· καθάπερ καὶ ὄπατρα ἀντὶ τοῦ ὁμόπατρα. ἢ ὁμὸν λέγει τὸ αὐτό. V. 30, similis locus Odyss. θ', Πομπὴν δ' ὀτρύνει καὶ λίσσεται ἔμπεδον εἶναι. V. 51, sensus est, *nam πάθος esse assentior, idque haud invitus.*

P. 638, v. 21, aptius ἐγένοντο quam ἐλέγοντο. V. 33, ambi[illegible] Etymologii. V. [illegible] rursum [illegible] 10. [illegible] Seq. v. malim cum articulo κατὰ τὸν τόνον, ut infra 668, 31, et alibi. V. 51, melius, τῷ εἶναι ναὶ ναίχι, ἢ ἤχι, *eo quod sit ναὶ ναίχι, ἢ ἤχι.* in vulg. τὸ accus. casu legitur.

P. 639, v. 6, nota ἀμφώεις, cum ἀμφῶες sit v. 2, nec non apud Suidam, et apud Th[illegible] ἀμφώεις videtur posse. ut apud Hom. Il. ψ', τρίποδ' ὠτώεντα. V. 12, μὴ adulterinum est: aptius μόνον. *solum*, unum ex omnibus. vt error sit ex non observato scripturae compendio. Sic v. 45, con[illegible] αὐτῷ, *ipsi.* V. 55, in vulg. [illegible] etiam alterius scripturae, αὐτὸν εἶναι ἔντεχνον, *ipsum esse artif.*

P. 640, v. 19, de Θάσος in eandem sententiam supra 443, 7. V. 22, [illegible] in [illegible] sunt: ἔστιν ὄνομα δεὶς, καὶ ἰσοδυναμεῖ τῷ τὶς· καὶ τὸ οὐδέτερον, δέν· μετὰ τῆς οὐ ἀρνήσεως, οὐδέν. ἢ οὐδὲ ἕν· συγκοπῇ, οὐδέν, et quae sequuntur. [illegible] lectionis indicium facit vulg. δεὶς pro nostro δέν v. 26. V. 28, παρὰ post οὐλαμός rectius expungetur. V. 34, locus Odyss. ς'. V. 36, inclusus articulus τὸ a vulg. [illegible] V. [illegible] τέταιες [illegible] Dioscor. *radices in longum se diffundentes seu extendentes.* V. 5[illegible], κεῖος adulterinum est: aptius κοῖλος, *cavus.*

P. 641, v. [illegible] *ex eo quod divulsum sit.* V. 11, vulg. παρὰ τὸ οὖλος, petito principio. V. 24, rursum παθητικὴ pro μέση. est autem ὀλούμενος futurum secundum ab ὀλῶ: vel etiam primum, ab ὄλλω: ut apud Demosthenem, τούτων τῶν κάκιστα ἀπολουμένων ἀνθρώπων, *ab istis pessime perdendis hominibus.* itidemque apud Aristophanem multis in locis. V. 28, κυανίζουσα innuit aliam scripturam, ψάμμος κυανέη, nom. casu. V. 41, in οὐμός et ὠπόλος apostrophi notam omisi, quia neque in ἄπαθον, neque in οὕνεκα v. 44, ulla [illegible] Apollonius hic [illegible] scripserimus, ut in [illegible] Primi exemplum apud Lycophr. est pag. 73, οὑμὸς ξύναιμος. V. 46, [illegible] videtur, *quae in redditione usurpantur cum demonstrativi τοῦτο significatione.*

P. 642, v. 2, ὁ Ἀπόλλων, in vulg. deest. V. 6, locus ex Il. ς'. V. 14, τοι [illegible] Hesiodus [illegible] V. 30, Hom. ed. οὔρους τ', accentu geminato: et mox ἐξεκάθαιρον [illegible] in nostris [illegible] etiam alterius lectionis, [illegible] V. 32, melius οὐρός: aut si οὐρούς plurali numero accipere velimus, eodem numero in seq. membro scribendum erit, δι' αὐτῶν γὰρ, *per eos enim.* V. 39, scripsisse videtur ἐνηρώωντο: Il. μ' est, ἀμφ' ὀρύγουσι ἐΰ [illegible] alter locus est Il. φ': tertius, Il. χ'. V. 44, [illegible] 32: et nos ad 319, 24. V. 49, verius κατ' ἀποκοπήν. nam syncope fit in medio. V. 57, inclusa, ὡς τὸ, ad sententiam illustrandam a nobis adiecta sunt.

P. 643, v. 29, omnino legendum videtur καὶ οὐ πλεονασμὸς, [illegible] ut partim seq. declarant, partim pag. praeced. [illegible]

P. 644, v. 19, aptius ἐξάλλεται, *exsilit, prosilit.* V. 26, hemistichium illud, ὄφρα καὶ οὐκ ἐθέλει, neque huc quadrat, neque Il. β' extat; sed hic versus pro eo reponendus est. ὄφρα 59
πρόσθ' ἄλλων θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ. nam is et Il. β' legitur, [illegible] V. [illegible] paroxytonως, ut in antecedentibus et sequentibus. praecedens autem ὠπορίες, est παρὰ τὸ ῥύεσθαι τοὺς ὦπας, *ex eo quod oculos* [illegible] V. [illegible] ἀπὸ τοῦ ὀφρῦς: cuius singulare ἡ ὀφρύς infra 720, 3. V. 47, ἔπος [illegible] ut significetur *adverbium nominale*, id est, e nomine in adverbium [illegible] 617. [illegible] V. [illegible] κεραμαῖαι duplex se scriptura prodit, κεραμέαι, et κεραμαῖ, sicut ex Dioscor. citatur κεραμέα λοπὰς et κεραμοῦν ἀγγεῖον. Sed et κεραμεοῦν ἀγγεῖον apud eundem, et κεραμεᾶ ποτήρια, κεραμεοῖ σωλῆνες, apud Plutarchum ac Lucianum, itemque apud Suidam in voce διπλαῖ.

P. 645, v. 6, κατ' ὄρεσφι in poetae loco habes supra 627, 29. V. 29, melius κατὰ πρόσθεσιν: nam ἐπένθεσις verius in medio fit. V. 48, post πλεονασμὸν supplendum καὶ τροπήν. Seq. v. pro ἄγειν aptius fere ἄγχειν substituerimus: itemque v. 47, ἀγχόνη τις. quamobrem etiam ὄγχνη a quibusdam scribitur, nominatim ab Hesych. et Suida.

P. 646, v. 6, βραδὺ adverbialiter pro βραδέως positum, ut et v. 12: quomodo et ταχὺ pro ταχέως infra 696, 34. In sequenti hemistichio coniunctio δὲ addita e Latinis lexicographis. alioqui ὀψὲ claudicaret. V. 8, regulae integra citatio est in νόσφι, supra 607, 19. V. 40, rectius Ἀργῶ, circumflexo accentu, ut [illegible] 30, 41. Idem de Λοξῶ tenendum supra 641, 57.

P. 647, v. 3, fortasse auctor scripsit, καὶ παγκράτιον, πυγμή, ἀγών — alioqui enim [illegible] sententia. V. [illegible] ἀπὸ τοῦ μεγάλου δακτύλου, sing. numero, ut v. 36: et seq. v. [illegible] V. 51. [illegible] non [illegible] pro parvo digito ab aliis non accipitur.

P. 648, v. 4, metaphorae clarior expositio infra est 650, 3: et 661, 9. V. 20, metrum constabit, si legamus, πάλι θυμὸς ὀνήσεται, traiectis verbis. sed videtur potius ex Il. β' legendum, Οὐθήν μιν πάλιν αὖθις ἀνήσει θυμὸς ἀγήνωρ. V. 21, ad metri numerum explendum post ὀνόσσεται ex Il. ι' adde, ὅσσοι Ἀχαιοί. V. 32, integer locus est, ὡς ὄλεκον Τρῶας παλινορμένω, de [illegible] ac Diomede. V. 39, articulus τὰ pleonasticus est, ut in τὰ νῦν, τὰ πρῶτα, et similibus. V. 52, melius παλινσύλλεκτα, composite, [illegible]

P. 649, v. 20, in vulg. sunt et alterius lectionis indicia, ἐστι χῶ, καὶ ἐξ αὐτοῦ τὸ ἀχῶμαι: non male. ἀχῶμαι autem pro λυποῦμαι alibi non invenio: ἀχέω et ἀχεύω, poetica sunt, eaque rara. V. 45, πυκιμήδεος eodem accentu est etiam in Eustathii comment. et quidem ter: in ceteris ed. πυκιμηδέος, paroxytonως: et γραίης pro γρηός. est autem locus Odyss. α'.

P. 650, v. 20, ἄγριος parum huc facit. alia etymologia supra 13, 26. alioqui potest ἄγρυπνος etiam per syncopen accipi pro ἀέγρυπνος, ὁ μὴ ἀγρευόμενος ὕπνον, *non captans somnum.* V. [illegible] indicativo modo [illegible] est in usu.

P. 651, v. 3, convenientius, τῶν δασέων εἰς τὰ ψιλά, [illegible] apud Suidam est, ποτὶ γούνασι, dativo casu: itidemque [illegible] nostrum infra 656, 3, et in Hom. ed. V. 10, in vulg. [illegible] [illegible] δεῖσαν ποιεῖσθαι. nostra lectio petita e Suida; qui etiam [illegible] articulo habet, παρὰ τὸ τὴν δεῖσαν ποιεῖσθαι.

P. 652, v. 5, clausula illa, ἡ παρὰ παρέλκεται, minus huc [illegible]: aptius v. 23 in margine ponetur. V. 38, [illegible] gemino [illegible]

P. 653, v. 22, εἶμι pro ἕημι, ut ſupra 429, 6, et alibi. V. 31, τὸ ἐπίθετον, ὀξύνεται, nempe ἡ παρειάς: nam ὁ παρείας v. 56, παροξύνεται. V. 52, ἐκτάσθαι quid ſibi velit, non intelligo. nec ſatis quadrare videtur ἡττᾶσθαι: quamquam eo alludunt aliqua ex parte illa Euſtathii 672, 59. παρήορος ἄνθρωπος, ὁ μετὰ τὸ πεσεῖν κείμενος οὐκ ἐν συνοχῇ τινι καὶ συστολῇ, ἀλλὰ πάρετος, ἐκτεταμένος. ſi quis ἐκτάζεσθαι vel ἐκτετάσθαι malit, per me licet; licet nec illa mihi ſatisfaciant.

P. 654, v. 10, pro adverb. ὡς in Apollonii ed. Argonaut. lib. 2, v. 29, eſt pronomen ὅς, *qui*. V. 19, locus eſt Ioann. 16. V. 33, εἰς τὸ ἄλλος ἕως quid velit, non capio. in ἄλλος eiusque derivatis nihil invenio quod huc faciat: neque ſatis quadrant quae in ἀετός notantur 20, 55. nec, an τὸ ἄλλο ἐτυμολογικὸν intelligat (ut 315, 41: 670, 50) affirmare tutum eſt. V. 45, melius ἐκθῆσαι μαζοὺς, ut colligere licet ex 450, 26. apud Euſtath. 1682, 23, legitur, ἡ ἐστερημένη τοῦ θεῖσθαι, ἤγουν θηλάζειν: privative accepta praepoſitione, ſicut in παραιρεῖσθαι et aliis conſimilibus. V. 48, inter γυναῖκας et μέλλειν deſideratur εἶναι. V. 50, παρθενίας etymologia monaſtica magis eſt quam ſcholaſtica. παρθενία enim, cum a παρθένος derivatum ſit, aliam originationem non requirit. V. 53, melius, ὄπτω ὀπτεύω ὀπιπτεύω, per gradus ducta derivatione.

P. 655, v. 15, plenius legendum, aut certe ſubintelligendum, τὸ ἅπας, ἀμφίβολον. V. 32, convenientius, παρὰ τὸ πήσσω, ut v. 37: aut plenius, παρὰ τὸ πήσσω· τὸ δὲ πήσσω, παρὰ τὸν πήσω μέλλοντα: de quo tamen non abs re aliquis dubitaverit. V. 37, compar. πάσσων, eſt a παχύς, v. 35: παχύς vero, a πήσσω. V. 39, haud ſcio an verior lectio, καὶ τὰ ποικίλα, πεπασμένα καλεῖται: qua ſignificatione κατάπαστα, χρυσόπαστα, et Hom. Il. δ', πολέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους, *multos inſpergebat certaminum labores.* V. 46, in vulg. veſtigia ſunt duplicis ſcripturae, πάσασθαι, et πάσσεσθαι: quarum poſteriorem confirmat etymologia praecedentis παστός. V. 51, plenior requiritur lectio: ὁ μέλλων, πτήσω· ἐξ οὗ, πτήσσω· καὶ συστολῇ τοῦ η, πτάσσω, ut infra 691, 31. V. 57, analogia exigit σπαρτήρ, *ſator.*

P. 656, v. 3, idem Homeri locus ſupra citatus plenius, 651, 6. V. 9, melius πατοῦσι, ut ποιοῦσι. ita enim et πατεῖν pag. praeced. v. 56. V. 12, apud Heſych. πάταικοι, proparoxytonως: itemque apud Suidam: niſi quod is gemino ττ habet πάτταικοι: eodemque modo Παττaικίων. ſunt autem illis πάταικοι, Phoenicii dii in puppib. navium poni ſoliti. V. 15, ſenſus eſt, πάτον in Homeri loco dici ut λόγον. V. 24, τὸ κοινὸν nihil ad patricios. priſcos patricios ex eo dictos volunt nonnulli, quod patres ciere poſſent: ſed rectius Dionyſ. Halicarn. 83, 19, eo quod ex patribus conſcriptis nati eſſent. Poſt Conſtantini tempora nova patriciorum et auguſtior fuit dignitas, ut declarat Zoſimus noſter 692, 15. V. 29, pro πατρίος apud Euſt. 560, 26, eſt πατρυιός, ea forma qua μητρυιά.

P. 657, v. 31, παλιπάλημα ſuſpectum eſt: legendum videtur παιπάλημα, extrito λ, ut v. 34. et in iambico metro ſcribendum foret παλιμπάλημα. V. 38, ἀποβολῇ τοῦ ω, ſupple, γίνεται παῖς. Sic v. 45, poſt commation iſtud, ἀλλὰ διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν δύο δδ, ſupplendum, γέγονε δαιτός, ut plenius ex ſuperiorib. cognoſcitur, 251, 37: ubi oxytonως δαίς ſcriptum. V. 57, παιδίον dimin. a παῖς, ut κλειδίον a κλείς.

P. 658, v. 3, vulg. ἄλην indicat aliam ſcripturam, παρὰ τὴν ἄλην: aut certe, ἀπὸ τοῦ ἄλλειν τὸ πηδᾶν. V. 31, ſenſus eſt διὰ τοῦ πεζεύειν, *pedibus iter faciendo.* V. 36, diſtinctio eadem apud Heſychium quoque uno in loco: in altero eſt omiſſa, ſervato tamen eodem tono. alioqui legi etiam poſſet, πεζαὶ ἑταῖραι, *pedeſtres meretrices.* V. 46, nomen ἑταίρους indicat alteram ſcripturam πεζέταιροι, ut apud Harpocr. ac Suidam eſt; et infra ſub finem huius litterae, 699, 46, ut indicat v. 50.

P. 659, v. 3, ſuppleri poteſt, Πέλανοι, πλακουντώδη τινὰ πέμματα, ut partim apud noſtrum eſt, v. 19, partim apud Heſych. qui eſſe dicit πέμμά τι πλακουντῶδες. Sed poſſent etiam haec abſque additione ad ſequens πέλανοι attexi v. 24, poſt Τρωσί. V. 18, Apollonii locus eſt Argonaut. lib. 1, v. 1077. V. 33, τὸ πέλαν eſſet ut μέλαν: ſed verius eſſe videtur πέλον v. 9: Heſychius et Suid. πελλόν, ut φελλόν. medii generis ſcriptura verſ. 38, βοῦς πέλλη τὸ χρῶμα. at πελίας ὄνος, eodem v. 38, eſt ut πυῤῥίας, ξανθίας, et ſimilia. V. 41, Hom. ed. περιγλαγέας, compoſite. V. 50, ἀπὸ τῆς Προκόννησος, ſi vera ſcriptura eſt, ſubaudiendum εὐθείας: ut ſignificet, *a nominativo* Προκόννησος. ſed poteſt etiam legi ἀπὸ τοῦ Προκόννησος, ut in praeced. membro. V. 52, Dionyſii locus non caret vitio: in vulg. ed. ita legitur, Ἄκρα δέ οἱ Πάχυνός τε, Πελωρίς τε, Λιλύβη τε: et ut Πελωρίς, ita etiam Λιλύβη mox in ſequentibus abſque ulla variatione repetitur. ita ut, ſi Πελορίς o brevi legendum ſit, talis quaepiam requiratur lectio, Πελορίς τ' αἰπεῖα, Λύβη τε: vel potius additione in primo hemiſtichio facta, Ἄκρα δέ οἱ τελέθει Πάχυνος Πέλορίς τε Λύβη τε. ubi etiam nota ἄκρα pro ἀκρωτήρια, *promuntoria.*

P. 660, v. 5, congruentius ἀριθμῆται, aor. praeterito. V. 13, verius fortaſſe παρὰ τὸ πάθος, *a nomine* πάθος: nam τοῦ βάθους iam ante facta mentio v. 10. V. 38, locus eſt Il. χ', initio.

P. 661, v. 1, φίος nihil huc facit: rectius πίος. ſignificat 40
enim, πίος dici veluti φύος. V. 9, variantis lectionis veſtigia ſunt. legi enim poteſt, ἀπὸ τοῦ πάλη τὸ ἄλευρον: et, ἀπὸ τῆς πάλης τοῦ ἀλεύρου: et, ἀπὸ τοῦ ἡ πάλη τοῦ ἀλεύρου: de qua ſignificatione ſupra quoque 648, 4: 650, 3. V. 11, rectius πάσω: itemque ſeq. v. δαμάσω: geminatio enim τοῦ σ in futuro poetarum eſt. V. 14, ſenſus eſt, ſi futuri characteriſtica ſit dupla ξ, in verbali ante λη aſſumi γ. V. 16, ut hic πεπάλη, ſic et apud Heſych. πεπαλόεσσα: ſed uſitatius in his αι pro ε. V. 25, τὸ ἐπέπιθον, *quod attinet ad* ἐπέπιθον. Sequens hemiſtichium v. 27, exſtat Il. ψ', non procul ab initio. V. 57, aptius fere praepoſitione mutata, ἐπὶ τοῦ πεπείρου: itemque in ſeq. commate.

P. 662, v. 3, negationem ſenſus poſtulat, οὐκ ἀνένδοτα, *non renitentia tactui.* V. 6, παρὰ quorſum faciat, non video: nec compoſite παραφρυγικῷ legere auſim. V. 18, πέποσθε per ſyncopen deduci poteſt etiam a πεπόσχατε: de quo v. 11. V. 19, pro πέτω aptius legemus ποτῶ: aut ſic interpolandus locus, ἀπὸ τοῦ πέτω γίνεται ποτῶ· οὗ ὁ παθητικὸς παρακείμενος, πεπότημαι: cuius lectionis aliqua veſtigia infra 666, 48: 694, 53. Seq. v. κατὰ Ἴωνας, corruptum eſt. nam Ἰακῶς, quod praecedit, illud ipſum ſignificat. legendum ergo, κατὰ τοὺς ποιητάς, ἐκτάσει τοῦ ε, ut ſupra ſatis clare docetur 193, 44: et 46, 10. V. 28, rectius, opinor, τὸ χρεὼν, ut apud Suidam ex Aeliano, τὸ κοινὸν τῇ πεπρωμένῃ χρεὼν ἐξέτισε. V. 49, Apollonii locus eſt Argonaut. lib. 1, v. 1056. V. 53, pro Ἰωνικῶς rectius Αἰολικῶς legemus, ut v. 54, et ſupra 308, 53.

P. 663, v. 2, ἐπιῤῥηματικὴν parum huc quadrat: verius ὀνοματικήν: quod nominum genus μετοχικὸν ſupra nominatur 575, 4: et μετοχὴ ἀντὶ ἐπιθετικοῦ ὀνόματος 641, 26. V. 11, plena ſententia eſt, καὶ τοῦ ἀμεταβόλου εἰς ἀμετάβολον, ut cum alibi tum 702, 28: 715, 24. V. 17, poſt μεσημβρίας ſupplendum ἀκούεσθαι, *intelligi;* aut aliud eiusmodi verbum. V. 19, aptius (opinor) ἀπὸ τοῦ πέραν, *ultra.* V. 50, Ariſtophanis locus eſt in Acharnenſibus; et citatur etiam a Suida, Αἰ λῇς, περιδοῦ νῦν μοι περὶ θυμιτιδᾶν ἁλῶν. Sequens hemiſtichium, ἐμέθεν περιδώσομαι, mendo non caret. atque haud ſcio an deſumptum ſit ex his eiusdem Ariſtophanis in Eccleſiazuſis, Ἴθι δὴ σὺ περιδοῦ, καὶ ταχέως ἀνὴρ γενοῦ. Ἐγὼ δὲ, θεῖσα τοὺς στεφάνους, περιδήσομαι Καὐτὴ μεθ' ὑμῶν. ubi tamen ſcholia innuunt, περιδεῖσθαι eſſe τὴν τριχίνην γενειάδα περιδεσμεύειν, *faciei obligare confectam e pilis barbam.* Sunt et Homerici loci quaedam ibi veſtigia, eius quem eadem ſcholia et Suidas adnotant ad ſuperiorem ex Acharnenſibus locum, Δεῦρό γε νῦν τρίποδος περιδώμεθα, ἠὲ λέβητος, *paciſcamur, ſeu ex compacto certemus.* V. 54, a περίηρς eſſet plurale περίηρες, ut ἐρίηρες 374, 27.

P. 664, v. 13, περικτίονες et περικτίται convenientius etymon quod habeant, ſupra expoſui ad 90, 50. V. 18, de περὶ eadem ſupra, 124, 1. V. 23, metro convenientius, περίφρων Πηνελόπεια, 676, 4. V. 49, ad explendum metri numerum poſt σοί addi poſſet τι, aut genitivo caſu legi σεῖο.

P. 665, v. 3, pro περιστώϊον legendum videtur περίστρωον, totidem nempe ſyllabis quot praecedens περίστοιον, facta ſolum productione. V. 31, incluſa, ἐκ τούτου, deſunt in vulgatis. ſimilis locutio pag. ſeq. v. 47.

P. 666, v. 3, duplicis imperativi ſunt veſtigia, πέσε πεσέτωσαν, et πέσον πεσάτωσαν: quales et ſupra 302, 26. V. 16, melius πεσσά, eodem tono quo πεσσοί, ut diſerte cum alibi declaratur, tum 675, 2: atque adeo ita eſt apud Euſtath. et Heſych. ex Sophoclis Nauplio. V. 25, rectius ταβλίζειν, e Latino *tabula;* ſicut φίβλα pag. praeced. v. 32: et σοῦβλαι 613, 2. Praeced. v. in vulg. indicium eſt etiam alterius ſcripturae, ἀπὸ τῶν πεττίων, diminutiva forma. V. 34, apud Harpocr. eſt πεφοριῶσθαι, ſecunda brevi, utpote ἀπὸ τοῦ φορίου: ſed meminit idem et alterius ſcripturae, πεφορινῶσθαι, ἀπὸ τῆς φορίνης. V. 42, rectius ὁ Πετεώς, τοῦ Πετεῶ, ut apud Suidam quoque τοῦ Πετεῶ παῖς: itemque apud Euſtathium ὁ Πετεὼς τοῦ Πετεῶ· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο, Πετεῷο, καθ' ὁμοιότητα τῶν διαλελυμένων γενικῶν, id eſt, eo modo quo Ionice et Theſſalice καλοῖο dicitur pro καλοῦ. et rurſum ex Ariſtarchi ſententia, ἡ κοινὴ εὐθεῖα ἐστὶ Πετεός, ὡς καλός· οὗ γενικὴ, Πετεοῖο, ὡς καλοῖο· καὶ ἐκτάσει, Πετεῷο. cuius generis ſunt et Ἀνδρογέωο et Μίνωο, ab eodem Euſt. annotata; nempe a ba-

rytonis nom. Ἀνδρόγεως et Μίνως. sunt etiam qui Ἄθῳ pro Ἄθῳ dictum velint, traiecto pleonasmo; de quo supra 317, 9. itidem et Ταλαῷ infra 746, 10.

P. 667, v. 53, vulg. ἐπ' ἀμφότερα πάντων, luxato metro. nostra lectio petita ex Il. ν'.

P. 668, v. 6, fortasse rectius Πείρηνος, sublato initiali α. a Pirene, seu Acheloi seu Oebali filia, nomen accepisse tradit Pausanias noster 45, 30: 46, 20. V. 19, pro τοῦ ε omnino legendum τοῦ ι, ut manifeste arguit v. 16 et 26. V. 26, melius fere, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ι. V. 34, duplex verbum, πείρω, et περῶ, ut tono et penultimae quantitate, ita et flexionis forma differens.

P. 669, v. 5, Πείσανδρος et Πεισήνωρ, sunt potius a futuro: ita ut interpolandus videatur locus, hoc fere modo, ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ μέλλοντος, Πείσανδρος, Πεισήνωρ. V. 19, duplicis scripturae indicia, τὸν τοῦ πήσσω μέλλοντα: et, τὸν πήξω μέλλοντα: ut πηγεσίμαλλος sit pro πηξίμαλλος, dupla ξ dissoluta in γσ, et ε interposito, ut in ἐλκεσίπεπλος. At si debet esse pleonasmus τῆς σι συλλαβῆς, oportet ut primum sit πηγίμαλλος, ut δακέθυμος 668, 52: deinde πηγεσίμαλλος, ut ἀγεσίλαος, ἀλφεσίβοια, λιπεσήνωρ, et similia. atque ita duplici formatione opus fuerit, διαλύσει τοῦ διπλοῦ, καὶ πλεονασμῷ τῆς σι συλλαβῆς. V. 30, πάμων infra quoque repetitur 681, 50. sed utrobique melius fere πάμα seu πάμμα legerimus. inde namque πολυπάμμων, ut πολυκτήμων a κτῆμα, ἀναίμων ab αἷμα, aliaque consimilia: eiusque lectionis indicia infra 699, 6. V. 41, πίδου mentio apud Hesychium, Suidam, Eustathium, nulla fit. quare πηδοῦ melius scribemus, ut v. 39. V. 43, πάληξ, παληκίζω, et παληκισμός, vocalium transpositionem habent, pro πήλαξ, πηλακίζω, et πηλακισμός, ut et sequentia declarant, et alphabeti series indicat.

P. 670, v. 17, rursum imperfecta regulae allegatio, more solito. Ibidem προσθῆναι pro προσθεῖναι. V. 30, ea hic patronymici technologia quae supra 556, 29. V. 33, Homeri locus Il. γ'. V. 39, πηλυγὶς congruit cum seq. formatione: ut auctorem ita scripsisse vix ullum sit dubium. sed verius πυγουλὶς, transpositis litteris, in Apollonii ed. Argonaut. lib. 2, v. 739: itemque apud Hom. Odyss. ξ', v. 476: necnon apud Eustathium, Suidam, Hesychium: ea nempe forma qua ἀτραπυλὶς, et similia. V. 41, vetus editio, ψύξις pro πῆξις, minus apposite. Seq. v. vulg. πληθύω πληθὺς, dispari syllabarum numero: ego πληθύω πληθὺς malim, ut supra 619, 52, ὀϊζω ὀϊζύς. atque ita forsan etiam ὀϊζὺς ab ὀϊζω: ut ὀϊζω sit ab eiulandi adverbio οἲ οἴ, sicut αἰάζω ab αἲ αἴ. V. 44, congruentius πεπυκνωμένον, relatum ad τὸ στόμιον. V. 56, in vulg. indicium est et alterius scripturae, παρ' αὐτῆς, genit. casu. In eisdem post γράφεται legitur πηρὸς: quod quia neque compositum est, neque ad πήραν magnopere quadrat, exterere malui.

P. 671, v. 8, Apollonii locus est Argonaut. lib. 1, v. 379. Ibid. mox vulg. ἱματίδιον, vesticulam; minus apte. V. 12, Homeri locus in Henr. Stephani ms. ex Odyssea citatur, hoc modo, Πήχυιον δ' ἄρ' ἔπειτα πέδῳ ἔνι βόθρον ὀρύξας, Ἀγνειοῦ τάμε λαιμόν. quae iisdem verbis leguntur Apollonii Argonaut. lib. 3, v. 1206: sed absque illo hemistichio; et soluta diphthongo scriptum ibi πηχύϊον. Similis locus Odyss. κ', Βόθρον ὀρύξαι ὅσον τε πυγούσιον ἔνθα καὶ ἔνθα. qui et Odyss. λ' repetitur. V. 17, rectius πιαλία, ut διφαλία, et similia: quam scripturam probat etiam Hesych. ac Suidas. Πιαλία, seu Πιάλεια, oppidum est Thessaliae: cuius civis Πιαλεύς, apud Steph. Byz. V. 22, tolli etiam potest distinctio post Αἰολικὴν, et commation hoc sequentibus iungi. V. 53, Πιλᾶτος non magis Graecam originem habet quam Τορκουᾶτος, Κοδρᾶτος, Κικιννᾶτος, e similia e Latio petita.

P. 672, v. 15, inclusum ἐπενθέσει abest a vulgatis: a nobis additum ex v. 58. V. 20, ὀπία quid velit, nescio: puto legendum πίονα, pinguia. V. 33, ad πινάκιον nihil facit τὸ ἄκος: diminutive namque factum e πίναξ, ut ἀβάκιον (666, 21) ex ἄβαξ. Sequentia leguntur etiam apud Harpocr. ac Suidam. V. 52, depravatus locus. sententia postulat, ἢ παρὰ τὸ πονῶ πονύω πονυτὸς· καὶ τροπῇ τοῦ ο, πινυτὸς, ὁ διηγηγερμένος.

P. 673, v. 3, locus e duobus consutus. nam Il. χ', v. 2 est, Ἱδρῶ ἀπεψύχοντο, πίον τ', ἀκέοντό τε δίψαν: et aliquanto post, v. 70, Οἵ κ' ἐμὸν αἷμα πιόντες, ἀλύσσοντες περὶ θυμῷ. V. 16, apud Homerum est ποιήεντα, herbida seu herbosa: et v. 21, apud Pind. Isthm. 6, πίσω σφε Δίρκας ἁγνὸν ὕδωρ. V. 24, ὅτι μὴ, nisi, tantummodo: aut ὅτι superflueret. V. 33, distinctius, καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς τὸ υ. V. 45, Apollonii locus est Argonaut. lib. 1, v. 933. meminit eiusdem Πιτυείας et lib. 4, v. 565. V. 49, inclusa, ἐστι φῶ τὸ, absunt a vulgatis: supplenda esse arguunt sequentia. locutio autem similis pag. seq. v. 1.

P. 674, v. 3, coniunctio δὲ, cum articulo ἡ, et ipsa in vulg. desunt: nec minus apte legeris, αὐτὴ δὲ ἡ πιότης, ipsa vero pinguedo, subaudito verbo γίνεται. ut supra 671, 15. V. 9, σπάσσω, ut πλάσσω, non facile inveneris. V. 11, rectius, opinor, κορῶν, puellarum. V. 13, plenius, ἀπὸ τοῦ σιδήρου ὁ σίδηρος. V. 19, pro πλαγγηδὼν legendum videtur πλαγγὼν: ut respiciat ad v. 9. V. 21, inclusa, ἡ τοῦ ζυγοῦ, ad sententiam supplendam requiruntur: aut scriptura mutata. similia ... legendum πλάτιγξ δέ: quod magis videtur consentaneum: nam Hesychio πλάτιγξ est τῆς κώπης τὸ ἄκρον, ᾧ πλήσσεται τὸ ὕδωρ.

P. 675, v. 2, librario excidit syllaba. legendum enim, τοῦ σημαινομένου μένοντος, significatione manente. aut, si ὄντος velimus, addendum τοῦ αὐτοῦ, cum significatio est eadem. V. 6, ἐκ τοῦ πλεῖος, declarativa repetitione, ex πλεῖος inquam. simplicior porro derivationis via est haec: πλεῖος, poetico pleonasmo e πλέος, ut ξεῖνος e ξένος. πλέος autem, vel e genitivo πολέος, per 41
syncopen: vel e πλῶ τὸ πληρῶ. comparativum πλείων, et superlativum πλεῖστος, e πολίων et πόλιστος, syncope τοῦ ο, et epenthesi τοῦ ε: vel a πλέος est πλείων πλεῖστος, et contracte πλείων πλεῖστος, ut pag. seq. v. 13. V. 22, posterior Homeri locus est Il, ι'. Seq. v. rectius χειρότερον, ut in Hesiodi ed. Ergων v. 126, Δεύτερον αὖτε γένος πολὺ χειρότερον μετόπισθεν. V. 37, ὅτι cum infinitivo nullum pleonasticе. V. 42, congruentius active, καταστερίσαι, in astra retulisse.

P. 676, v. 5, Apollonii locus Argonaut. 2, v. 713: ubi Πλείστοιο scriptum; itemque in scholiis Πλεῖστος, ποταμός: sed additur tamen et annotatio quae apud nostrum hic legitur, iisdem verbis. V. 19, aptius, εἶδός τι πλέγματος, species quaedam plexilium. Seq. v. τὸ δὲ πλημμελὲς, quod vero attinet ad πλημμ. V. 32, sensus est, ις oxytonum ut genitivum in ιδος et dativum in ιδι, ita et accusativum in ιδα facit, perittosyllaba usquequaque flexione: at ις barytonum, accusativum habet duplicem, et perittosyllabum in ιδα, et isosyllabum in ιν. V. 47, apud Homerum est, στόμα τε ῥῖνάς τε Οὖδει πλῆντ'. At sequentis loci hemistichium finale, v. 49, mutilatum est. Similis locus Odyss. ξ', πλῆτο δὲ πᾶν πεδίον πεζῶν τε καὶ ἵππων. V. 51, τοῦτο, absolute atque elliptice positum pro, ad hoc quod attinet, ut v. 20. Praecedentia congruunt cum 470, 14.

P. 677, v. 3, convenientius fere, τὰ ἐμπαθῆ, quae πάθος (i. figuratam formationem) in se habent: et seq. v. ὑπὲρ τῶν πεπονθότων, addito articulo. V. 31, διὰ τοῦ ν: quia sc. Attice πλεύμων dicitur, vel ν in λ verso; vel παρὰ τὸ πλεῖν, quia quodammodo innatat ceteris visceribus pulmo. V. 39, initium versus est ab articulo τόν: isque sic a nonnullis citatur ex Aristophanis Nubibus, Τὸν οὐρανὸν ἀναπείθουσ' ὡς ἔστι πνιγεύς, persuadere nobis volunt, caelum esse furnum. V. 46, aptius pene, τῶν ἐκκαλουμένων ἐκεῖσε: nam ἐκκλησία non παρὰ τὸ ἐκκλίνειν, sed παρὰ τὸ ἐκκαλεῖσθαι dicitur. V. 51, ποιὰ tropice pro anno ponitur, ut apud Virg. Ecl. 1, post aliquot aristas.

P. 678, v. 8, composita ex ἀντῶ et ἀρκῶ: quia ut αὐτάρκης, ita etiam ἀνάντης, προσάντης, κατάντης dicitur, barytonως. V. 18, aptius, mutata coniunctione, ἄτοπον δὲ, sed absurdum. V. 24, Hom. ed. Il. λ', ἰατροὶ, plurali num. V. 44, ποτὶ parum huc facit: aptius πόθι: ea nempe forma, qua οἴκοι ex οἴκοθι, et Μεγαροῖ ex Μεγαρόθι. V. 53, πόᾳ verum est: sed convenientius ποᾷ, penultima diphthongo, ut in τοιαύτ

P. 679, v. 9, locus ex Il. γ', sed more solito decurtatus. V. 54, nec Ἀντωνίου nec Ἀντωνίνου, immo nec Αὐγούστου nomen hic fuit: ... ut est apud ... [illegible] ... et Ponti urbs Πολεμώνιον neutro genere dicitur Ptolemaeo atque Ammiano Marcellino; apud quem et Polemoniacus Pontus.

P. 680, v. 4, πίλω pro πολῶ: itemque rursum infra 681, 20. V. 10, ... augmentum neglectum in ... V. 51, sensus est, ὅτι τὸ πολὺς διὰ ἑνὸς λ ἐκφέρεται.

P. 681, v. 24, Πολυΐδος, si mendo caret, erit a nom. Πολύις, ut ὄις ὄϊδος. sed verius esse videtur Πολυίδου, a nom. Πολυΐδος, qui mox repetitur v. 32, agnosciturque ab Suida quoque. V. 34, distinctio rectius collocabitur post τὸ τέλος, ut paulo ante, v. 32. V. 47, ἐλλείψει τοῦ σ: quia scilicet πολύλιστος dici deberet ut τρίλλιστος 766, 28. V. 53, πολλάκις corruptum est: verum procul dubio πολλάκις. multoties sane hoc verbo Xenophontem uti, declarat Index Stephani nostri; annotans πέπαται 245, 7: πέπατο 159, 10: πεπαμένον 218, 21. unde πολυπάμων fere melius uno μ supra 669, 30: licet gemino scribatur etiam apud Hesychium, Suidam, Eustathium. V. 54, Theocriti locus est in Idyllio xv. quod Syracusiae sive Adoniazusae inscribitur: ubi locum. genere Σ...

γαχοτίαις editum. ſenſus eſt, cum imperare Syracuſanis, liberis et opulentis: debere imperare iis quos in ſua poſſeſſione habeat.

P. 682, v. 8, explicatio iſta nominis πομπή repetitur v. 45. V. 28, differentia πονηροῦ et πονήρου exponitur etiam ab Ammonio. V. 36, melius fere ἐπώνυμος, nomen pro adverbio. V. 54, εἰ μὲν absque redditione alibi quoque obſervatum, ſubaudito εὖ ἔχει, aut alio eiusmodi commatio. ceterum ποῖ κῆχος Heſychius exponit ποῦ γῆς: annotans et alteram ſcripturam, ποῖ κῆγχος: ad quam alludunt ſequentia noſtri verba; atque adeo v. 57 ea requiri videtur.

P. 683, v. 7, fere melius, λιθώδη τόπον διὰ τοῦ ωμεγάλου σημαίνει, καὶ ὄνομα κύριον. eſt ſane magis perſpicua ea lectio. nam πῶρος et lapidoſum tophum ſignificat, et nomen proprium. V. 16, vulg. τὸ πορῶ, ut τορῶ et ſimilia. mihi περῶ magis placuit, ut v. 4, et ſupra 665, 51. V. 20, σχοινίου πλέγμα repoſitum e Suida. in vulgatis indicia ſunt etiam alterius lectionis, σχοίνινον πλέγμα. ceterum πόρκης et πόρκος agnoſcit etiam Suidas, πόρκις et πόρκος Heſychius. V. 24, pro Φίλων haud ſcio an verius Φιλήμων ſcripſerimus. apud Suidam Δίφιλος eſt. Articulus τῶν ſeq. v. legitur etiam apud Suidam; cum melius absque illo iambus conſtet. V. 36, rectius περνῶ, a quo πέρνημι, ut πίμπλημι a πιμπλῶ. V. 48, Euſtathius quoque praeſenti tempore παρέχειν et εὐτρεπίζειν exponit: at ſcholia ἑτοιμάσουσα futuro tempore, uti et Heſychius. exſtat autem locus non Il. γ', ſed Il. γ', ſub finem. V. 55, Apollonii Argonaut. lib. 4, v. 897, legitur, ἀδμῆτ' ἔτι πορσύνεσκον: ubi ſcholiaſtes accipit pro *oblectabant, curabant.* at Argon. 3, v. 1124, θεὸν ὣς πορσανέουσι, pro τιμήσουσι, *honorabunt, colent.*

P. 684, v. 18. circumflexum πορφυρεῖν non agnoſcit nec Heſychius, nec Suidas, nec Euſtathius, ſed tantum barytonum πορφύρειν etiam in hac ſignificatione τοῦ βαθέως διαλογίζεσθαι, ἢ κυμαίνεσθαι διαλογισμοῖς. V. 51, rurſum imperfecta regulae allegatio. Seq. v. ſenſus eſt, *ac ſi quis forte obiiciat non eſſe barytonum, reſpondetur:* —

P. 685, v. 8, ξένιον eſt etiam apud Suidam in mſ. Henr. Stephani; apud Heſych. ξύνεγγυς, aptius. ceterum Pindari locus exſtat Olympiων od. 10, ubi dicit, τίς δὴ ποταίνιον λάχε στέφανον; ubi et ſcholiaſtes exponit πρόσφατον, et per conſequens πρῶτον. videturque ποταίνιον Dorice pro προσαίνιον uſurpatum: id autem idem cum πρόσφατον: quia φάσις et αἶνος valde ſunt affinia. V. 18, melius, ποτὸς ἢ πότος, eadem deſinentia, ut v. 40. V. 47, de Glauco Anthedonio meminit et Natalis Comes Mytholog. lib. 8, c. 5.

P. 686, v. 13, πόρος a περῶ deducitur ſupra quoque 683, 4: malim utrobique πείρω. ab eo enim πόρος, ut σπόρος a σπείρω, φθόρος a φθείρω, 694, 51. V. 49, aptius fere πεπερᾶσθαι, a περάω. V. 53, rurſum Latino vocabulo Graeca origo quaeritur. *praetorium* enim, a praetore: *praetor,* a praeeundo Latinis dicitur.

P. 687, v. 13, convenientius ferme παραβεβηκέναι, *praeteriiſſe, transiiſſe.* V. 28, rurſum augmento neglecto, ὀκλακέναι pro ὠκλ. vel potius ὀκλάσαι legendum, eodem tempore quo πρηνιχθῆναι.

P. 688, v. 7, ſcribendum ἔλαβε, *cepit.* corruptus eſt etiam Apollonii locus, qui Argonaut. lib. 4, v. 1671, ita legitur, Λευγαλέον δ' ἐπί οἱ πρῖεν χόλον: ubi ſcholiaſtes tacet. V. 33, πρηηγορεών cum Suida ſcripſi: nam in vulg. προγορεών, plane abolita eſt initialis littera τοῦ ἀγείρεσθαι: eſt enim προηγορεὼν proprie avium ἐχῖνος ὅπου προαγείρεται ἡ τροφή, ingluvies avium in qua cibus congeritur, congeſtusque paulatim in ventriculum transmittitur. V. 44, congruentius γινομένης, genit. caſu. V. 53, προΐηλε verius eſt a προϊάλλω: qua de re ſupra diffuſius ad 469, 38. V. 57, προΐαλλε apud Homerum eſt, Il. λ' initio: nempe praeterito imperfecto.

P. 689, v. 5, commation iſtud, προτείνω χεῖρα, incertum eſt ſitne Archilochi, an noſtri Etymologici. Seq. v. diviſum προῖξ neſcio quomodo irrepſerit. προῖξ namque ſcribendum cum vulgatis; aut oxyt. προΐξ cum Heſychio. V. 17, haud ſcio an rectius Κτίσεις: ut ſignificetur liber quo expoſitum, quae a quibus condita. V. 32, rectius κρόσσαι λέγονται, ut ſupra 540, 40. V. 41, ad praecedens ἀγαθός melius quadrabit μένος quam μένω. V. 52, rectius, εἰς τὸ πέτεσθαι, ut patet ex 666, 49. V. 57, Il. α' eſt, Καί ῥα πάροιθ' αὐτοῖο καθέζετο.

P. 690, v. 11, Aeſchyli locus eſt editionis Stephaneae p. 30; ubi ſcriptum exſtat, ὁρῶν ἐμαυτὸν ὧδε προσελούμενον: quod et ſcholiaſtes exponit ὑβριζόμενον: addens, Arcadas quoque inde προσέλους ſive προσεληνους appellatos, quoniam ὑβρισταὶ fuerint: agnoſcuntque id verbum etiam Heſychius ac Suidas, προσελεῖν exponentes προπηλακίζειν. ſed metro melius fere congruit ea lectio quae a Stephano annotatur, προσσιλούμενον: nempe παρὰ τὸ σιλλοῦν, quod Heſychio eſt μωκᾶσθαι, κακολογεῖν. quod ſi quis προσηλούμενον malit, ſignificabit (inquit Stephanus) idem quod προσπασσαλεύειν eiusdem Promethei p. 6, id eſt *paxillis et clavis affigere.* προυσελλεῖν ſane originem quam habeat nondum video. V. 21, plenior lectio eſt, μετὰ τῆς πρὸς προθέσεως, *cum praepoſitione* πρὸς, ut mox v. 31. V. 30, in vulg. indicia ſunt duplicis ſcripturae, πρόσκλιντρον et προσκλιτόν. V. 33, melius fere προσῴδια, neutro genere, ut in Procli Chreſtomathia grammatica, editionis noſtrae 343, 22.

P. 691, v. 2, rectius τὸν ὦπα, maſc. genere, ut mox v. 4. V. 29, τὸ αἰρῶ nihil facit ad τὸ προυργιαίτερον: quippe quod a ſequenti προύργου derivatum ſit, ut ὀψιαίτερον ab ὀψὲ vel ὄψιος. V. 35, προθύμως ferri poteſt; quia ſaepe nomina pro adverbiis uſurpantur: alioqui congruentius πρόθυμος, ut v. 43. Sequens φρῶ repetitur v. 39. ſi quis φρὴν malit, meus ei accedet calculus. V. 53, locus Odyſſ. ξ'.

P. 692, v. 1, πρωϊζός et πρώϊζον accentu variant, ut πρωῒ et πρῶϊ v. 12. Apud Suidam πρόϊζα et πρωϊζόν, variante accentu pariter et quantitate: apud Heſychium πρώϊζα et πρωίζα, tantum quantitate variante. V. 22, melius ἐξέῤῥηξε, *erupit, effregit,* in Euſtathii comment. 1025, 25. V. 25, cum e προόρα eſt contractio, rectius πρῶρα ſcribemus, ex regula quae ſupra traditur 686, 18: at cum e πρώϊρα, melius ſcribemus πρῷρα. V. 40, locus ad quem nos ablegat, ſupra eſt 303, 38.

P. 693, v. 19, comparativo caret non πρῶτος; (quippe cuius comparativum πρότερος 691, 10: 692, 54) ſed πρώτιστος: id enim eſt e ſuperlativo πρῶτος, ut apud Latinos *proximius* et *peſſiſſimus* e *proximus* et *peſſimus.* V. 28, melius δευτέραν ἐπίτασιν, expuncto adiectivo ἐπιτατικήν. aut legendum δεύτερον ἐπιτατικόν, ſubaudito ſubſtantivo μόριον. Seq. v. ut πολλὸν παυρότεροι, ita ſupra πολὺ χειρότερον 675, 23. Sequens locus more ſolito decurtatus eſt: nam Il. ω' eſt, Ῥηΐτεροι γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσι δὴ ἔσεσθε. V. 31, barytonum πρύλις agnoſcunt Heſychius, Suidas, Euſtathius: agnoſcunt etiam πρυλέες: ſed id tamquam a πρυλὴς formatum tradit Euſtathius. V. 36, pro γράφεται aptius γίνεται legerimus: natus error e confuſis ſcripturae compendiis. V. 42, rectius, Πρυτανεῖα· καὶ θηλυκῶς, πρυτανεία, ἀριθμὸς ἡμερῶν τριάκοντα, ut fuſius Harpocration et Suidas tradunt. attingitur autem haec πρυτανεία etiam v. 56, ubi decem tribus, totidemque menſes lunares, et πρυτανεία per ſucceſſionem adminiſtrata memoratur. V. 53, ex Harpocratione ac Suida pluraliter ſcribe Πρυτάνεις: et ſeq. v. καὶ πεντήκοντα ἄνδρες, facta poſt πεντακοσίων interpunctione: et v. 57, κλήρῳ λαχοῦσαι, diviſe.

P. 694, v. 3, altera cauſa omiſſa eſt: forſan quia ſupra in βαλανεῖον expoſita eſt 187, 10. V. 7, πτανές quid velit, neſcio: et incertum, ἀπτηνές ne an aliud quidpiam auctor ſcripſerit. V. 26, ἐκφύεται bene habet: ſed aptum etiam ἐμφύεται. V. 46, haud ſcio an verius ἔρίμυκος.

P. 695, v. 3, apud Heſych. et Suid. eſt πτωκαζέμεν: ſed πτωσκαζέμεν tamen cum σ requirit apud eos ſeries alphabetica. V. 15, πέτω repetitur etiam pag. ſeq. v. 45, cum eadem aetiologia. V. 24, metro convenientius οὐλύμποιο. V. 28, vulg. ἤλπισαν, *ſperaverant*: nihil ad rem. indicia in eisdem et alterius lectionis, infinitivo modo, παρὰ τὸ τὰς πυγὰς ἐκεῖ ἀλγῆσαι τοὺς Ἀγαμέμνονος ἐρέτας. meminit eius rei et Strabo lib. 14, pag. 757. V. 33, incluſum συγκοσμοῦσαν ad ſententiam explendam additum e ſequentibus. V. 36, κεκλεισμένων pro vulg. κεκλασμένων repoſitum e v. 54 et 57. V. 41, rectius εἰς τὸ πύξ, ut patet e v. 57. V. 50, decurtatus locus, atque ita explendus, μελαμπύγης ἐπὶ τοῦ ἰσχυροῦ, ἀπὸ τῆς μελαίνης. V. 56, veſtigia duplicis lectionis, ἑλκήδην et ἑλκηδόν: quarum poſterior exſtat in Heſiodi Clypeo v. 302.

P. 696, v. 5, poſt μόθωνα diſtinguendum; ut ſequentia Etymologici ſint, non comici. apud Ariſtophanem enim in Equitibus locus ita legitur, Ἀπεπυδάριτα, μόθωνα περιεκόκκυσα, ſeu περιεκόκκισα. V. 28, rurſum accentus geminatus in Calliergis editione. V. 52, rectius, opinor, τοῦ τοπικοῦ, *localis nominis:* quod eſt Πυλαῖος: unde ἡ Πυλαία σύνοδος pagina praecedenti v. 42.

P. 697, v. 7, aptius fere mutata praepoſ. ἀπὸ τοῦ παρεσπαρμ. metaphorice nempe ab humore illo, qui ſe corporibus interſerit ſeu inſinuat. Sic v. 19, convenientius ἀπὸ τοῦ πυρός, *ab igni:* et v. 30, φλογὶ ἀναφερομένη. Seq. v. 31, alterius quoque lectionis veſtigia ſunt in vulg. παρὰ τὸ πυρός. V. 40, cum praepoſitione legendum videtur, ἐπὶ ἀσφαλείας.

P. 698, v. 9, in vulg. indicia ſunt etiam alterius ſcripturae, οὐκ εἶχε, praet. imperfecto. V. 10, iambico metro magis congruit λιποπωγωνία, prima correpta. V. 28, πυρπολῶ ſecunda

brevi legitur apud Hefychium, Suidam, Euftathium. atque ut Hom. Odyff. x' fere initio, Καὶ δὴ πυρπολέοντας ἐλεύσσομεν ἐγγὺς ἐόντας, ita etiam Ariftophanes Vefpis, Τύφων ἅπασαν τὴν πόλιν καὶ πυρπολῶν. cur ergo πυρπαλῶ fecunda producta nofter maluerit non video. in ἀπεμπολεῖν vero affentiuntur ei Hefychius quoque ac Suidas. V. 42, αὐτῶ Dorice potius eft pro αὐτοῦ· αὐτοῦ vero, ex αὐτόσε, extrito σ, et οε in ου contractis, ut ποῖ ex πόθι 678, 44. De τούτω quae fubiunguntur, dubium me habent.

P. 699, v. 6, inclufum πάμματα poftulat ipfa fententia, et agnofcit illud cum Hefychio etiam Euftathius, Doricae dialecti proprium effe tradens. V. 11, vulg. τὴν ἠγήν: cui voci cum neque analogia neque lexicographi patrocinentur, ἰυγὴν pro eo fubftitui. V. 14, de facris triremibus fupra quoque 469, 19. V. 28, συνδικεῖν minus congruere videtur: aptius συνδιοικεῖν: et v. 32, ὅς ἐστι, *quis fit*, id eft qualis. aut ὡς ἐστι, *ut de eo cenfeant.*

P. 700, v. 1, indicia etiam alterius lectionis, ἡ πρόνοια, ὅτι προενόησεν — priorem agnofcit etiam Hefychius, Suidas utramque, ab Herodoto libro 8 προνοίην Ἀθηνᾶν appellari tradens. Sed et Paufanias utramque agnofcit: priorem, 289, 25: pofteriorem, 323, 40. Rurfus eodem verfu 1, e Suida rectius legemus, ὅτι προὐνόησεν, ὅπως τέκοι ἡ Λητώ, *quia profpexit, uti Latona pareret.* V. 3, προίστασθαι, obftandi et impediendi fignificatione repetitur etiam mox v. 21: et προίσταται Hefychio eft ἐπιπολάζει: apud Suidam vero προσίστατο, ἐνεπόδιζε: cui fcripturae accedit προσστῆναι verf. 19. V. 11, vulg. προσκεκόλληκε, active: ego cum Suida paffivum malui. V. 19, congruentius fere μοι, dat. cafu. V. 24, in ῥα. ῥᾶ, afpirationem fecundae litterae tribuunt etiam fuperiores editiones: quamobrem et nos eam fcripturam hic et in fequentibus fervandam exiftimavimus. V. 54, aptius videtur, τὴν ψυχὴν ἔχων.

P. 701, v. 3, fortaffe legendum, εὔρους ἢ κατά τινας περίστασις. V. 28, vulg. οἰκούσῃ, *habitanti*, parum apte. V. 33, ῥέθος legendum effe pro ῥόθος, e Suida colligere eft. V. 49, Ἰλιάδεσι primo poeticum eft, 166, 49: deinde cum geographica hiftoria parum congruit. cum ergo Ilium Phrygiae fit, Rhodi autem Ialyffus, legendum videtur Ἰαλυσσιάσιν. Ialyffi enim civis eft Ἰαλύσσιος, foem. Ἰαλυσσιάς, uti Stephanus Byzantius tradit. V. 52, ῥαδηλὸν contra metrum eft. legendum ergo vel ῥαδελὸν, vel ῥαδανὸν, unde ῥαδανίζειν pag. feq. v. 8. tertia fcriptura, Ῥοδανὸν, v. 54, fupra eft 283, 11. Euftathius duplicis tantum lectionis meminit, ῥοδανὸν et ῥαδαλὸν, 1165, 19. unde fufpicari liceat, tres tantum lectiones a noftro annotatas effe: e quarum duabus prioribus Zenodoti fit ῥαδανὸν, a quo ῥαδανίζειν: Ariftarchi autem ῥαδαλον: praefertim cum ea duo legantur etiam apud Hefychium.

P. 702, v. 4, cum ἐλθεῖν fubaudiendum λέγεται, vel fimile quid. V. 5, ἀγνία ferri poteft ut παρθενία 462, 14: fed ufitatius tamen ἀγνεία, ut λαγνεία. V. 30, congruentius effe videtur ἀκλείστῳ χειρὶ, *non claufa manu, patula manu:* ad differentiam τοῦ πὺξ παίειν, 695, 53, quod eft manu in pugnum contracta caedere. fimilis fere differentia τοῦ κολαφίζειν et κονδυλίζειν 525, 9: et 528, 21. V. 34, μετὰ τοῦ ε, pro διὰ τοῦ ι, ad differentiam Aeolici ἄρπυς feu ἄρπυς, quod barytonum eft et per υ fcribitur. V. 39, in vulg. indicia funt etiam alterius fcripturae, ἔκλειθεν. V. 43, pro σφὶν rectius φὶν legemus, expuncto initiali σ, eo nempe modo quo φὶξ a Boeotis nominatur ἡ σφίγξ, ut Hefiodi fcholiaftes adnotat ad Theogoniae v. 326. fic fane et apud Callimachum hymno in Dianam, Κτήνεά φιν λοιμὸς ἐπιβόσκεται, [illegible] σ metri caufa demptum effe: et Hefychius quoque φιν pro αὐτοῖς ἢ αὐταῖς ufurpari prodit. V. 46, ufitatius ἀκανθωδεστάτας: cuius fcripturae veftigia v. 49.

P. 703, v. 3, ῥαγῶσαι agnofcit etiam Suidas: alioqui ad ῥάχος magis quadrat ῥαχῶσαι. V. 4, rurfum γρίφεται pro γίνεται. V. 6, vulg. ὡς παρὰ τὸ ἤρεμα ἠρεμῶ, praepoftere. V. 12, ῥειτῶν meminit et Paufanias nofter 36, 13: 67, 4. V. 14, vulg. Θρασίῳ: fed Θριασίῳ legendum effe, cum ex aliis patet, tum etiam ex noftro fupra 455, 39. V. 23, aptius κλᾶσθαι, prael. tempore. V. 27, ῥέξαι per ε, probat fequens μεταποιῆσαι, confirmantque in fequentibus ῥέγμα et ῥέγος: alioqui et per η haec efferuntur. V. 39, ῥῶ τὸ λέγω, eft potius τῆς πρώτης συζυγίας, quippe quod ex ἐρεῖν factum tradant nonnulli.

P. 704, v. 1, locus ex Odyff. ξ'. V. 14, locus Apollonii Argonaut. libro 1, verf. 669. fic et libro 2, v. 198, apud eundem, Βακτρῳ σκηπτόμενος, ῥικνοῖς ποσὶν ἧε θύραζε. V. 34, ante ῥινοτόρῳ [illegible] Ἄρει, ad [illegible]. V. [illegible] [illegible] [illegible] etiam Hefychius, [illegible] ἔδαφος πρὸς κοίτην. Ibidem rectius λύγων barytonws, ut fupra 571, 23: 591, 44. V. 51, in vulg. indicia funt et alterius fcripturae, [illegible].

P. 705, v. 29, Odyff. ε', Ῥόχθει γὰρ μέγα κῦμα ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο. itemque Odyff. μ', ποτὶ δ' αὐτὰς Κῦμα μέγα ῥοχθεῖ κυανώπιδος ἀμφιτρίτης. V. 32, vulg. λογῶ; quod nec ufitatum eft, nec ad ῥοχῶ fatis congruit. Sequens locus mendi fufpicione non caret. V. 54, pro σκορπίου Hefychius et Suidas φαλαγγίου habent, verius.

P. 706, v. 9, in vulg. indicia funt duplicis fcripturae, ῥινηφένεια et ῥυηφενία: cuius generis alia fupra 462, 15. V. 12, convenientius, τοῦ πλούτου, *divitiarum.* V. 20, Apollonii ed. Argonaut. lib. 4, v. 144, ῥυμβόνας, itemque fcholia: et in fine verfus, ῥοιβ[illegible], *fquamis.* V. 23, locus Apollonii Argonaut. 1, v. 1139: ubi ῥόμβῳ fcriptum pro ῥύμβῳ. V. 36, legi poteft etiam προσηρτημένον, *appenfum.* V. 47, rurfus augmentum omiffum in συνελκυσμένος, itemque mox v. 51. V. 48, ῥυτιδῶν neutraliter accipiendum pro *rugas contrahens*: aut σάρκα repetendum e praeced. commatio.

P. 707, v. 3 et 4, vulg. ἑλκυστικοῖς: quod agnofcit etiam Suidas. fed ἑλκυστοῖς verius effe fatis arguit fequens commation ἢ κυλιστοῖς: atque ita legit etiam Hefychius. V. 21, cum κληθῆναι fubaudiendum συνέβη, aut aliud huiusmodi. itemque v. 26. poft τροπῇ τοῦ π εἰς β, fupplendum, γίνεται σαβρός. V. 30, rurfum Latino vocabulo Graeca origo quaeritur, perperam. veram etymologiam expreffit Seneca controverfia 2, lib. 1, ubi de facerdote proftituta fcribit, *manus quae diis datura erat facra, captu-* 43
ras tulit. V. 32, σφάζω parum congruit ad τὸ σέβω: aptius σεβάζω. Seq. v. in vulg. indicia funt etiam alterius lectionis, ὁ σεμνύνων pro ὁ σέβων. V. 37, forfan σάω verius, ut pag. feq. v. 37. V. 39, vulg. ἄσσω τὸ φορτῶ, detracta prima littera, quae pag. feq. v. 22 recte addita eft. V. 46, Lycophronis locus eft pag. 22. Pro feq. Σαλαμβὰς apud Hefychium Σαλαμβὼ eft, apud Ariftoph. in Equit. Σαλαβακχώ. in vulg. indicium eft etiam alterius fcripturae, Σαλάμβη. [Aelius Lampridius in Heliogabalo: *Salambonem omni planctu et iactatione Syriaci cultus exhibuit. Ex Addendis.*] V. 53, participium pro infinitivo eft, ὢν pro εἶναι.

P. 708, v. 3, ex Hefychio legi poteft, ἐκδέχοιντο δὲ καὶ ἱδρύσασθαι —. V. 8, fortaffe legendum, Οὕνεκ' Ἄρης ταύτῃ τέλος ἔκτισε πόλει. Simile epitaphium Erythrae regis fupra [illegible]. V. 31, κεῖσθαι fufpectum eft: verius fortaffe [illegible]. V. 41, locum apud Lycophronem non inveni.

P. 709, v. 8, ὁ ferri poteft: fi quis tamen ὢν maluerit, per me licet. V. 38, fortaffe melius ἀπὸ τοῦ ἕλω nam ab ἕλκω [illegible] εἵλγμαι. V. 51, Lycophronis locus eft pag. 108. ubi σεμνῶς non αἰσχρῶς fignificat, fed, *fub fpecie* τῆς σεμνότητος, *fimulatione caftitatis.* V. 54, haud fcio an verius κατακαπτόμενος, nempe a κάπτω. V. 56, novem illa videntur haec effe, λάων, θώων, δμώων, Τρώων, παίδων, δᾴδων, κράτων, φώτων, πάντων, a nominativis λᾶς, θώς, δμώς, Τρώς, παῖς, δᾴς, κράς, φῶς, πᾶς. Sic Ζεὺς Ζέος 409, 16.

P. 710, v. 8, rectius ἀλευάμενος, extrito σ: vel plenius, καὶ ἀλευάμενος ἀπὸ τοῦ ἀλευσάμενος. V. 40, vulg. σείθω, perperam. legendum enim σήθω, ut νήθω, κνήθω, πλήθω, πρήθω. V. 43, rectius διαττῶ: unde διαττᾶν Hefychio et Suidae (ut et noftro fupra 271, 36) διασήθειν: at διάττειν τὸ διατρέχειν, apud eosdem. V. 51, haud fcio an verior lectio, αἱ παραδόσεις προστακτικαί εἰσι, tranfpofito fubftantivo: aut, eodem ordine manente, verbis paullum mutatis, ἀπρόστακτοι αἱ παραδόσεις εἰσί: et feq. v. παραδόσει pro παραθέσει. quamquam ne fic quidem fatis plana redditur fententia.

P. 711, v. 1, μηλοκόρος effet *ovium curator:* at μυληκόρος fupra 591, 33, *fcopae molendino verrendo.* [illegible] feq. v. agnofcit cum Hefychio et Suida etiam Euftathius: fed funt in vulgatis noftri auctoris exemplaribus, itemque in Hemfterhufianis, alterius quoque lectionis indicia, nempe σήκωθεν: illud, a σηκάζω: hoc, a σηκόω. V. 5, ufitatius καταγωγήν. Sequens ἐλαίαν agnofcit et Suidas cum Harpocratione: ne quis forte ἀλωὴν malit. V. 6, ut plenius intelligatur etymologia, Σηλυμβρία eft Σήλυος πόλις, ut Πολτυμβρία eft Πόλτυος πόλις: quia βρία Thracum lingua urbem fignificat, ut docet Steph. Byz. V. 11, vulg. [illegible]τος, *depofiti*, luxato metro. V. 54, cum σιαγὼν fubaudiendum et pluralis σιαγόνες.

P. 712, v. 17, Apollonii locus eft Argonaut. 2, v. 99: ubi σιγύννους duplici νν, ut et apud Lycophr. pag. 86. In venabuli fignificatione σιβύνη et propius ad etymon συβίνη dicitur, nempe a fuibus configendis. V. 35, ufitatius [illegible], [illegible] ne, ut declarat fequens verbum κλίνῃς, *flectas.* V. 50, legendum videtur, καὶ Οἰνόης παιδὸς νύμφης in Apollonii fcholiis Argonaut. 1, v. 625: ἀπὸ Σικίνου υἱοῦ Θόαντος καὶ νηίδος νύμφης, [illegible]

nomine proprio. V. 56, rectius eſſe videtur Σικίνου, itemque ſeq. v. Apud Euſtathium eſt Σικίννου, 1942, 7: ut σίκιννις quoque gemino νν apud eundem, itemque apud Heſych. et Suidam; qui et σίκιννον neutro genere dici tradit.

P. 713, v. 1, Σίκημα eſt apud Heſych. quoque ac Suidam. ſed v. 4 etiam altera ſcriptura notatur, Σίκιμα, utrobique per ι. Ibidem mox et dat. caſu legi poteſt τῷ Ἰωσήφ, relatione ad ſequentia, ut apud Suidam. V. 13, in Procli Chreſtomathia grammatica eſt πεφασμένως, aperte, propalam, evidenter. V. 17, ſignificat iambicum poetam Σημωνίδην dici; at lyricum Σιμωνίδην: cuius differentiae Suidas non meminit. V. 26, Anacronteo metro magis congruit σινάμωροι, penultima producta, ut apud Suidam eſt. V. 55, uſitatius σινδόνας, inſerto ι.

P. 714, v. 2, pro σιπτοί rectius cum Heſychio et Suida στιπτοί legemus, nempe παρὰ τὸ στείβειν. atque adeo ſic eſt apud Ariſtoph. in Acharn. στιπτοὶ γέροντες πρίνινοι. V. 9, legendum e Suida σιτοβύη: quippe quae farciatur σίτοις. σιτοποίη minus congruit. V. 17, in vulgatis Ammonii Διαφοραῖς haec non leguntur. V. 31, poſt οἱονεὶ inſerendum videtur σοφὸς, ut plena et plana fiat ſententia. V. 39, Θρηϊκίην male ad Anacreonteum metrum quadrat. V. 56, σιφλός non minus apte derivabimus a σίπαλος v. 5, nempe συγκοπῇ τοῦ α, καὶ τροπῇ τοῦ ψιλοῦ εἰς δασύ. In ſeq. ἐπιπωμάσιος Ionico et Attico more omiſſa eſt duplicationis conſonans, 308, 30.

P. 715, v. 12, fortaſſe ὡς Τελαμών: quia Τελαμών Graecum magis quam barbarum nomen eſt. Seq. v. Μεγᾶν, Βαραβᾶν, Βαριωνᾶν, magis accuſ. quam nomin. caſus ſpeciem praeferunt. V. 38, Apoſtolii collectanea, πρὸς Ἀλέξανδρον ἧκον, uſitatiore loquendi forma.

P. 716, v. 8, locus ex Il. υ'. V. 22, in vulg. indicia ſunt etiam alterius ſcripturae, Δαρδανίδες. V. 31, cum ſingulari σκέλος ſubaudiendum et plurale σκέλη, ut indicant ſequentia. V. 40, σκήλη eſt velut a σκάλλω: a σκέλλω enim σκείλη dicendum fuiſſet, ut notavit etiam Euſtathius 1295, 35. V. 49, κουσείρων ſuſpectum eſt: nec ſatis liquet, an velit dicere, καὶ τὸ διὰ τοῦ ι, σκίρων.

P. 717, v. 40, σκιάδης mendi ſuſpicione haud caret: verius σκιάδες, aut ſingulari num. σκιάς.

P. 718, v. 8, veſtigia duplicis lectionis, μετὰ Μινώταυρον, et κατὰ Μινωταύρου. σκιροφοριῶν porro uno ρ etiam apud Harpocr. ac Suidam, uti et apud Heſych. σκιροφόρια. V. 31, incluſum σκολιὸν, in vulgatis omiſſum, requirit ipſa ſententiae ratio. V. 35, σκολιὸν μέλους eadem etymologia in Procli Chreſtomathia grammatica 346, 3. V. 51, locus ex Odyſſ. χ', v. 395: ubi et ἡμετέρεια legi poſſet.

P. 719, v. 27, ad ſententiam explendam vel εἰώθαμεν nobiscum inſerendum eſt, vel praecedenti v. σκορπίζομεν aut σκορπίζουσι legendum. V. 38, nota εὐτονώτερος communi genere, pro εὐτονωτέρα uſurpatum. V. 48, rectius κόβαλον uno λ, ut ſupra 524, 27. V. 57, legendum puto ἀπὸ τῆς συστολῆς τοῦ περὶ τὸ πρόσωπον σκύλους: ut non obſcure colligitur ex 364, 6.

P. 720, v. 10, ſi a χύτρα derivare libet, Ionice ſcribendum κύθρα, ſede aſpirationis mutata: compoſite, κυθρωπός: addito σ, σκυθρωπός. ſed convenientior etymologia eſt a σκυθρός et ὤψ, qui eſt tetrico vultu. V. 17, ante iſta, παρὰ τὸ φωνὴν ἔχ. deſideratur fabula de σκύλλα: quae ſic e Suida ſuppleri poteſt, Σκύλλα, ἐν τῷ Τυῤῥηνικῷ πελάγει θηρίον ἐμυθεύετο εἶναι μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν, γυναικὸς περικαλλοῦς σχῆμα ἔχον· ἑκατέρωθεν δὲ, κυνῶν κεφαλὰς ἕξ· τὸ δὲ ἄλλο σῶμα, ὀφιῶδες. Homeri ſcholia Odyſſ. μ', prolixius eam deſcribunt; ubi pro τῆς δ' ἦν legitur τῆς ἤτοι: et mox ὅση, foem. gen. V. 19, σκύλλος pro cane, gemino λλ exſtat apud Heſychium quoque: ſed etymologia παρὰ τὸ ὑλακτεῖν, innuit potius ſimplici λ ſcribendum eſſe: atque ita ſane σκύλαξ ſcribendum eſt ſeq. v. ut paulo ante v. 10. V. 22, diſcrimen iſtud annotatur etiam in Homeri ſcholiis ad Il. σ', v. 319: ſed ordine inverſo: ὀξυτονουμένης μὲν τῆς πρώτης συλλαβῆς, τὸ τοῦ λέοντος ἔκγονον· βαρυνομένης δὲ, τὰ τῶν ἄλλων ζώων. quod tamen non obſervatum invenias. V. 34, uſitatius τενόντων, per ε, non per αι.

P. 721, v. 6, melius fere, ἐν ταὐτῷ μένειν, in eodem ſtatu permanere: et verſ. 14, ὥσπερ καὶ σμικρός: et v. 19, ὑποσμύχουσα, per υ, ut infra 783, 35. V. 43, Σόλυμος pro civitate ferri poſſet: at gens, Σόλυμοι, plur. num. Seq. v. melius fortaſſe Πισίδου, Piſidae. ſane Stephanus Byzantius, Σόλυμοι οἱ νῦν Πισίδαι.

P. 722, v. 26, pro σουσίαν videtur potius diſſyllabum requiri, σοῦσαν, aut σοῦσιν et ſeq. v. pro σούσιον apud Heſychium, Suidam, Dioſcoridem, Athenaeum et alios, eſt σούσινον. Σούσιοι, populus ſunt; quorum regio Σουσιανή. V. 43, παίνω, ſi mendo caret, Aeolico more pro πεινῶ uſurpatum videatur. aut πένω legendum, unde πένης. V. 53, Il. ν' ἀσπαίρουσα ſcriptum, quatuor ſyllabis.

P. 723, v. 2, pro σκάρος legendum potius σκαρθμός, ut σκαρθμὸς ἵππου apud Aratum. Sic verſ. 34, aptius ἐνσπειρᾶσθαι, involvi: itemque verſ. 40 σπειρῶ, ſpirae modo convolvo. V. 42, ſyncopatum σπέσι, legitur Odyſſ. α', verſ. 15, ſed geminato σσ, ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι: ubi ſcholia σπέεσσι habent, more communi. σπείους v. 35, legitur Odyſſ. ε', verſ. 68, περὶ σπείους γλαφυροῖο.

P. 724, v. 9, cum plurali σπινθῆρες ſubaudiendum et ſingulare σπινθήρ, ut declarant ſequentia. V. 35, vulg. ῥύδην, adverbialiter, luxata ſtructura et ſententia. V. 55, σταμίνες ι corripit Odyſſ. ε', ἀραρὼν θαμέσι σταμίνεσσι.

P. 725, v. 15, locus eſt Il. ν', circa finem. V. 22, planius, τοῦ δανείζεσθαι παριστῶντος: vel geminato articulo, τοῦ τὸ δαν. παρ. V. 34, melius σταφίς: certe uſitatius.

P. 726, v. 11, incluſa, addita ex 728, 14: et v. 42, ex Il. ν', v. 158. V. 47, melius fere στέμμα, ſing. num.

P. 727, v. 1, duplicis lectionis indicia, οὐδέτερον ἐν ὀνόμασι, et οὐδέτερον ὄνομα. Sequentium ſenſus eſt, adiective ac maſculino genere dici στεινός: at ſubſtantive ac neutro genere στεῖνος. V. 16, plenius, γίνεται Στέρια καὶ Στεριεύς. eſt autem Στείρια, ει diphthongo, demus Atticus, ut Steph. Byz. et alii docent. V. 32, legendum videtur, καὶ πλεονασμῷ τοῦ η, στήῃ, στήῃσι, καὶ στήωσι: ut ſupra 294, 20: 581, 33. Sed innuitur et altera lectio: εἰ δὲ μετὰ τοῦ ι, ἀπὸ τοῦ ἐὰν στῶ στῇς στῇ, πλεονασμῷ τοῦ ε, καὶ προσθέσει τοῦ ι, γίνεται στείω στείῃς στείῃ, στείῃσι, καὶ στείωσι. intermedia vero talem quampiam emendationem poſtulant, τὸ δὲ σταίην σταίημεν σταίητε, τῆς εὐκτικῆς ἐστι κλίσεως.

P. 728, v. 16, ἐν αὐτῷ, nihil huc facit: aptius τρόπου, alio quopiam modo. V. 32, πτερέω ambiguum eſt ſitne a πτερόν 44 pinna, an a πτέρις filix. legitur autem στόνυξ et apud Lycophr. pag. 77 et 111. V. 35, μεγακήτεα pro vulg. μέγα repoſitum ex Euſtath. 778, 45. Seq. v. rectius τὸ γαληνῶ: nam γαληνιῶ potius neutrum eſt, ut apud Euſtath. in eodem loco, ἐπὶ γαληνιώσης θαλάσσης, de tranquillo et quieto mari. V. 47, cum Ὀρβικίου ſubaudiendum ἔκφρασις, ἐξήγησις, vel ſimile quid.

P. 729, v. 25, rectius στοιά, vel στοά, ſing. numero, ut infra 732, 11. V. 29, vulg. πολύκαμψος, minus apte. V. 57, incluſum ἔχοντα, in vulg. deeſt.

P. 730, v. 19, Apollonii locus eſt Argonaut. 2, v. 323: in vulg. editionibus paulum varians, hoc modo, στρηνὲς δὲ περὶ στυφελὴ βρέμει ἀκτή. ita ut apud noſtrum quoque vel στρηνὲς vel στρηνὸν ſcribendum ſit: et pro γένετ', aut βρέμετ' aut στένετ' ex eodem Apollonio reponendum. rectius autem in Apollonii edit. ſcribi περὶ στυφελὴ — coniunctione περὶ ad ſequens verbum relata, declarat ſimilis apud eundem Apollonium locus eodem libro, v. 162, περὶ δέ σφιν ἰαίνετο νήνεμος ἀκτή. V. 23, στρύφνω ſuſpectum eſt: verius fortaſſe, παρὰ τὸ στυφός, στρυφνός: ſicut videlicet apud Heſychium οἶνος στυφός. cum ſequentium formatione conſonant haec Euſtathii 413, 6, ὡς γὰρ τέρπω τερπνός, στέγω στεγνός, οὕτω καὶ στύφω στυφνός. καὶ καθάπερ κέντον κέντρον, οὕτω πλεονασμῷ τοῦ ρ, στυφνός καὶ στρυφνός. ὅμως εὕρηται καὶ διὰ τοῦ ι προφερόμενον. στριφνὸς γάρ φησιν. Incluſa v. 28, in vulg. ed. infra leguntur in τάφρος 748, 51: perperam. ſenſus autem eſt, στριφνόν a στύφω deduci poſſe mutato υ in ι, ſicuti φιτρός a φύω: quod idem Euſtathius quoque tradit 1234, 24: addens etiam φίτυ et φίτυς ab eodem φύω, itemque δίς a δύο. V. 42, συστρός neque ad etymologiam quadrat, neque ad alphabeti ſeriem: aptius στρόβος aut στροβιλός: quorum prius Heſychio eſt συστροφή: poſterius, σκολιός, καμπύλος.

P. 731, v. 10, δοιροδόκων agnoſcit etiam Harpocration: apud Suidam eſt τῶν δοκῶν. V. 45, Lycophronis locus eſt pag. 86. V. 47, θυρέων pro vulg. ὀρέων repoſitum e mſ. Henr. Stephani.

P. 732, v. 3, rectius ἀκοντίου, genit. caſu, apud Thucyd. lib. 2. V. 17, melius fortaſſe στύφλον, extrito ε, ut mox v. 19. Lycophronis autem locus eodem v. 19, exſtat p. 105. V. 39, ἐγώδε quid velit neſcio: nec ἐγῷδα huc quadrare cenſuerim. V. 57, lucem loco afferunt haec Eutropii lib. 6, Confecto bello Macedonico, manente Mithridatico, quod recedente Lucullo Rex collectis auxiliis reparaverat, bellum Creticum ortum eſt. ad id miſſus Q. Caecilius Metellus, ingentibus proeliis intra triennium omnem provinciam cepit: appellatusque eſt Creticus; atque ex inſula triumphavit.

P. 733, v. 15, ἐξ ἴθους pro vulg. ἔξωθεν repoſitum ex Harpocratione: ex eodem addita καὶ — et mox ἐν τῷ, v. 18. V. 26,

fortaſſe legendum, σύμφωνα ἀλλήλοις χαρακτηριστικά: ut ſenſus ſit, *ex eo quod conſonas inter ſe characteriſticas ſub unum veluti iugum coactas habeat.* V. 29, pro καὶ ὑηνία in vulg. eſt καυηνια: [illegible]. V. 50, concinnior erit ſtructura, ſi legas ἀπιθάνους, nomen pro adverbio: et v. 52, συκοφαντεῖν, verbum pro nomine. utique ἀπιθάνους evidenter in Plutarchi editionibus legitur: et verbi συκοφαντεῖν non obſcura ibi ſunt veſtigia, nempe συκοφάντην. V. 56, magis analogum συκωρούς, ut κηπωρούς, πυλωρούς, et ſimilia, accentu in ultima.

P. 734, v. 3, Harpocr. αὐτός φησι, *ipſe ait.* Ex eodem addita incluſa v. 5 et 6. Apud eundem v. 8 eſt ἀναιροῦνται: itemque apud Suid.

P. 735, v. 22, σύνθεο et σύνθετο non pleonaſticum ſed originarium habent θ, quippe a θέω ſive τίθημι formata, ut ἔνθεο, κάτθεο, et ſimilia. V. 26, aptius λέγων, *dicens,* apud Harpocr. apud quem ſequentia ſic leguntur, ἐοίκασι γὰρ παρ' Ἀθην. τινὲς χειροτονεῖσθαι συνήγοροι, ἐπὶ τῷ (apud Suid. ἐπὶ τὸ) συναγορεύειν. V. 34, eadem iisdem plane verbis in Phrynichi Atticis ἐκλογαῖς. ſubaudiendum autem poſt συνήντησε verbum λέγεσθαι. V. 36, συνίζησι pro συνιζάνει: et ſeq. v. ἐπὶ pro ὑπὸ, ſicut apud Dionyſ. Halicarn. ſaepe. V. 49, τὸ ο, intelligendum futuri συνοχήσω.

P. 736, v. 3, δύο pro vulg. δευτέρων repoſitum e Suida. οἴκησις v. 4, agnoſcit idem Suidas, et Harpocration. Iidem v. 5 Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. exſtat autem Demoſthenis locus in oratione περὶ τῆς συντάξεως, ſeu De ordinanda republica: his verbis, φημὶ δεῖν ὑμᾶς συντετάχθαι, καὶ τὴν αὐτὴν τοῦ τε λαβεῖν καὶ τοῦ ποιεῖν ἃ προσήκει, σύνταξιν εἶναι. V. 7, Harpocr. et Suid. ἔλεγε δὲ ἑκάστους. V. 9, οὕτω pro vulg. τοῦ repoſitum ex eisdem. Sequentia ex eisdem ſic legentur rectius, καὶ Ὑπερίδης Δηλιακῷ, σύνταξιν ἐν τῷ παρόντι οὐδενὶ διδόντες· ἡμεῖς δέ ποτε ἠξιώσαμεν λαβεῖν. V. 21, poſt κενὰς inſerendum ἔχειν, ex Suida. et ſeq. v. rectius ex eodem legemus τοῖς ὑσὶν, *ſuibus.* V. 26, Συρακοῦς accipere poſſumus etiam ut εἰκοῦς apud Ariſtoph. pro εἰκόνας. V. 32, cum κοιλίας ſubaudiendum τῆς κάτω: quod Plautus dicit per *inferiorem gutturem.* V. [illegible], aptius fere συσσίτια. ſequentia ſane non obſcure eam lectionem innuunt.

P. 737, v. 6, aptius κᾆπειτ' ἀποκρινόμενον. Paulo ante, v. 3, ſi poſt τί γὰρ interrogationem nolis, ponenda erit in clauſula poſt ἀνδρός.

P. 738, v. 1, Suid. ὁ βρόγχος: recte utrumque, ut patet ex 215, 26, 51. V. 15, legendum potius ἀπὸ τοῦ σφ, expuncto ω. Ibidem mox in vulg. indicium eſt etiam alterius ſcripturae, ἐνδεῖ συλλαβῇ. In ſequentibus quoque duplex lectio in unam conſula videtur. ut legendum ſit, vel, ἐνδεῖ συλλαβῆς κατὰ τὸ δεύτερον καὶ πρῶτον πρόσωπον· οἷον ἡμεῖς ὑμεῖς σφεῖς. id eſt, *indiget ſyllaba, ſi cum ſecundae ac primae perſonae pluralibus conferatur.* vel, ἐνδεῖ [illegible] συλλαβῇ τοῦ πρώτου τε καὶ δευτέρου προσώπου, *ſyllaba inferius eſt primae ac ſecundae perſonae pluralibus:* ea nempe conſtructionis forma qua infra 755, 16. V. 23, Il. λ' eſt, Ἀτρείδης δ' ἕπετο σφεδανὸν Δαναοῖσι κελεύων. ut auctor fortaſſe ſcripſerit ἕπεται. V. 39, innuere videtur, σφῆκες etiam pro σφῆνες capi. V. 47, rectius, τοὺς παρεγγράφους ξένους ſupra 288, 17. V. 54, verius πολλὰς ἐξοχὰς, *multas eminentias.*

P. 739, v. 2, locus eſt Il. υ'. ubi σφονδυλίων alii genitivo plurali accipiunt, at Pollux nominativo ſingulari: σφονδυλίωνα μυελὸν intelligens quam alii σφονδυλίτην. V. 10, poſt ἐπὶ θηλῆς deſideratur οἰδούσης, vel ſimile quid. ut ſit, *de mamilla turgente.* apud Heſych. paulo aliter, σφριγᾷ, περιτέταται, πλήρης τυγχάνει· μάλιστα δὲ ἐπὶ θηλείας, εὐσωματεῖ, ἀκμάζει. Ibidem poſt ἔνιοι ſubaudiendum ἐξηγοῦνται, aut aliud conſimile verbum. V. 26, melius νῶϊ, ut ſequenti v. σφῶϊ: et ſic etiam v. 22. V. 49, [illegible] hemiſtichium, additum ex Il. ε'.

P. 740, v. 16, incluſa, addita ex vulgata Pſalmorum editione. V. 11, vulg. [illegible]: et ſeq. v. [illegible]: perperam utrumque. V. [illegible], adverbialiter pro [illegible] uſurpatur dativus σχολῇ: quod idem intelligendum de ſeq. p. v. 1.

P. 741, v. 14, pro πεποτήατο aptius repoſueris δινοίατο ex 258, 48: et πεθοίατο ex 696, 20. V. 41, vulg. σέσωσμαι et σέσωσται, perperam inſerto σ, ut declarant verbalia σῶμα, σωτήρ, ἄσωτος, et ſimilia. V. 43, ſenſus eſt, τὰ γὰρ ἀπὸ τῶν εἰς ως διὰ τοῦ ωος παραγόμενα, σὺν τῷ ι γράφεται, *Derivata in ωος a primitivis in ως, cum ι ſcribuntur.*

P. 742, v. 4, melius fere, οἱ ζωοὶ οἱ ζῷ, ut ſupra docetur ſuſius 413, 50. Sic v. 15, pro σκήνωμα reponi poteſt σκῆνος ex 716, 56. V. 19, interpunctio poſt αἷμα rectius tolletur, ut infra 827, 12; nam ἐν τῷ ἅμα dicitur pro *in univerſo animalis complexu.* V. 32, σωρὸς pro σορός, de quo 722, 12. V. 44, diſcrimen illud iisdem pene verbis apud Ammonium eſt. V. 52, κρωβύλη nihil huc facit; apud Ammonium pro eo δαμύλη eſt.

P. 743, v. 1, ſenſus eſt, συμβαρύνεται καὶ συνοξύνεται, praepoſitione in utroque commate ſubaudita. V. 27, uſitatius, ἱμείρῳ ἠγωνίζετο, dativo caſu. V. 49, τίγανον ſuſpectum eſt: verius τήγανον, ut ſeq. v. V. 57, rectius, opinor, μαθόντι μηδὲ τάγυρι, ut μηδὲ γρῦ.

P. 744, v. 4, locus Il. θ', v. 69. V. 13, Suid. κινουμένων, genit. plurali: et v. 15, ἐπεὶ τὸ ζυγὸν, τάλαντον λέγεται. V. 24, idem Homeri locus apud Suidam: et ſimilis exſtat Odyſſ. δ', v. 525, ὑπὸ δ' ἔσχετο μισθὸν Χρυσοῦ δοιὰ τάλαντα. V. 26, congruentius fere, τρίτον ἡμιτάλαντον, nom. caſu, ut in ſeq. commate. V. 34, vulg. καὶ τοῦ ς: quae cum ſenarii numeri nota ſit, ego repoſui S': cum expreſſe apud Suidam ſit καὶ τοῦ ἥμισυ. Dimidii autem notam iſtam cum Latinis uſurpaſſe Graecos quoque, declarat libellus De Menſuris et Ponderibus Galeno adſcriptus, et τῶν σταθμῶν ἔκθεσις apud Nicandrum, his verbis, τὸ δὲ Ῥωμαϊκὸν σίγμα, παρὰ Ῥωμαίοις μὲν, τριώβολον ἢ ἥμισυ· παρ' ἡμῖν δὲ, παντὸς σταθμοῦ τὸ ἥμισυ, S. V. 36, malim τὴν μίαν ἥμισυ μνᾶν, ut v. 28, δύο ἥμισυ τάλαντα. nam ut ſuperius ſignificat *duo talenta et dimidium;* ita hoc, *unam minam et dimidium eius.* V. 40, locus Il. [illegible]. Seq. v. ut planior fiat ſententia, poſt τῶν Ἑλλήνων ſubaudiendum λόγος ἐστὶ, vel ſimile quid: et finale φησὶ verſ. 48, referendum ad praecedentis commatis nominativum ὁ Δίφιλος. Euſtathius e Diphilo citat, ἀργυρίου βραχύ τι τάλαντον. V. 50, Ταλαπείριος priorib. duab. correptis legitur apud Heſych. et Suidam. itemque Euſt. exponens iſtud Odyſſ. ζ', Ὡς ἐπέοιχ' ἱκέτην ταλαπείριον ἀντιάσαντα, ex veteribus lexicographis haec annotat, ταλαπείριον, τραγικοὶ τὸν ταλαίπωρον· Ὅμηρος δὲ, τὸν πόρρωθεν ἀφιγμένον. itaque ε procuLdubio e ſecunda ſyllaba exterendum eſt: alioqui enim ea vox neque heroico neque iambico metro apta eſt. Sed et clauſula ita interpolanda fuerit. ἢ παρὰ τὸ τηλόθεν πεπερακέναι, ταλαπέριος· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, ταλαπείριος: eo videlicet modo quo πείρατα γαίης, et ἀπείρονα γαῖαν poetae dicunt a πέρας. quamquam etiam τηλοῦ pro τηλόθεν ibi legi queat: ut ταλαπείριος ex eo dictus ſit, quod multas aerumnas traiecerit ſeu pervaſerit.

P. 745, v. 11, legendum puto, Ταλαύρινον πολεμιστὴν, ὑπομονητικὸν ἐν τῇ μάχῃ: ut integrum hemiſtichium ſit ex Il. ε', v. 289.

P. 746, v. 15, uſitatius Ταραντῖναι apud Heſychium: apud 45
quem tamen et Ταραντινὸν ἱμάτιον: apud Pollucem vero et Suidam Ταραντινίδιον forma diminutiva. V. 21, melius fere ὑπερτρισύλλαβα, compoſita figura, ut v. 18. Seq. v. vulg. Ἡράκλειτος, parum ad rem: quia pura hic requiritur terminatio. Ἄρειος etiam et Βασίλειος rectius ibi ſcribentur per maiuſculam. V. 26, aptius ὑπέβαλε, *ſubiecit.* V. 42, Il. φ' eſt, ἄντυγες ὦσι, ſubiunctivo modo. V. 47, in vulg. indicium eſt et alterius ſcripturae, ἰσχναίνεσθαι, *macerari:* utrumque agnoſcunt Apoſtolii collectanea.

P. 747, v. 1, indicium duplicis ſcripturae, πλατύμματα et πλατύσματα. Sequens καρπῶν repetitur etiam mox verſ. 5: et ferri poteſt, ſi manuum pedumve καρποὶ hic intelligantur: alioquin aptius κωπῶν. V. 18, integrius τεταρτημόριον infra 755, 49: itemque apud Heſych. et Suidam. V. 50, Suidas liquidius, μετήνεγκε τοὔνομα Ἀριστοφάνης.

P. 748, v. 8, rectius ταὐτόν, addito ν, ut v. 17. Eodem v. 17 barytonos ſcribendum ἄνωον: ut apud Ariſtoph. eſt in Pluto. ſenſus enim eſt, *qui diu multumque idem cum domino [illegible] comediſtis;* id eſt eadem [illegible] tenuitate uſi eſtis, ut exponit etiam ſcholiaſtes. V. 32, ἐμὸς additum ex Od. α', ſub finem. V. 45, rectius αἰρῶ: quamquam vulgata lectio ſupra quoque exſtat 38, 8. V. 51, νεὸς quid ſibi velit, neſcio: melius, νέος, ut ſupra 600, 40.

P. 749, v. 15, nota ταώς et Τυφώς, et v. 21 Τυφῶς et ταῶς: illa, communi; haec, Attico more. nam ταῶς λέγουσιν Ἀθηναῖοι, τὴν τελευταίαν συλλαβὴν περισπῶντες καὶ δασύνοντες, ut ex Tryphone et Seleuco tradit Athenaeus lib. 9. Sic v. 20 ταῶν et Τυφῶν erunt ut Ποσειδῶν, praeſertim cum et Τυφάων dicatur ut Ποσειδάων. V. 31, ſenſus eſt, οἱ ὤφειλεν εἶναι, ut v. 11. V. 33, rectius fortaſſe, (magis certe poeticum) τώ μοι: et mox, μία γείνατο μήτηρ: *quos duos mihi una peperit mater.* V. 37, apud Suidam eſt πέζιτια: videtur vulgaris linguae vocabulum eſſe, uti et πανία: Italico *pezzetti.* V. 41, fortaſſe dicere vult, Πλάτων δὲ ἐν Συμποσίῳ κεφαλοδέσμιον: ut e Plut. Sympoſ. affertur, ταινίας ἔχοντα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πάνυ πολλάς: et ex Pauſ. Attic. [illegible] ταινίᾳ τὴν κόμην. V. [illegible] [illegible]. V. 48, κύματος ἀγὴ compoſite quoque κυματαγὴ dicitur apud Heſych. et Suid.

P. 750, v. 12, aptius (opinor) ἀνίας, *a dolore:* et mox rectius metrum pariter ac ſtructura conſtabit, ſi legamus, ἀνεθολοῦθ' ἡ καρδία. V. 28, ſenſus eſt, καὶ τροπῇ, τελαμών: cujusmodi ellipſes paſſim obviae, nominatim 365, 1, 13. V. 33, βόειος adulterinum eſt: ſequitur enim, Ἀσπίδος ἀμφιβρότης. exſtat autem locus Il. β'. Duo τελαμῶνες exprimuntur Il. ξ', Τῇ ῥα δύω τελαμῶνε περὶ στήθεσσι τετάσθην, Ἤτοι ὁ μὲν σάκεος, ὁ δὲ φασγάνου ἀργυροήλου. V. 37, ἀρχὴ ad τέλος quadrat, ſi utrumque pro magiſtratu capiatur. V. 54, alibi transpoſita καὶ, παρατατικὸν καὶ μόνον.

P. 751, v. 12, fortaſſe melius ἐπὶ μείζοσι, *ob res maiores:* vel, *maioribus impenſis.* Sequentia etiam conſtabunt rectius, ſi ante articulum τῶν inſeratur praepoſitio ἀπὸ, et expungatur clauſula ἐν ἐξ. ſic enim Suidas: τελετή. θυσία μυστηριώδης, ἡ μεγίστη καὶ τιμιωτέρα· ἀπὸ τῶν γινομένων εἰς αὐτὰς δαπανημάτων. τελεῖν γάρ φαμεν, τὸ δαπανᾶν· καὶ πολυτελεῖς, τοὺς πολλὰ ἀναλίσκοντας· καὶ εὐτελεῖς, τοὺς ὀλίγα. V. 29, Suidas θυγατέρων, uſitatius.

P. 752, v. 11, plenius et planius, κατὰ Δωρικὴν τροπὴν καὶ πλεονασμὸν τοῦ ε. V. 16, τοῦ ſive interrogative ſive indefinite ſumatur, verius eſt articulus; quemadmodum idem articulus et pro demonſtrativo et pro relativo pronomine ponitur, ut in Syntaxi noſtra oſtendimus. V. 41, τερετίζειν etiam ad ὀνοματοποιΐαν referri poteſt, ut συρίζειν, κλώζειν, κελαρύζειν, et ſimilia.

P. 753, v. 2, Suid. διὸ τὴν στρατιὰν καλεῖσθαι τὴν ἐν τοῖς μέρεσι. V. 22, coniunctio δὲ poſt πρέσβιστος repugnat metro.

P. 754, v. 19, Apoſtolii collectanea mſ. καὶ οὖς ἡ ἑρμην. aptius καὶ ὡς ἡ ἑρμ. vel, καὶ εἰς ὃν ἡ ἑρμην. V. 32, τετράσι, integrum eſt illud quidem; ſed a τετρὰς v. 37: at τέτρασι, figurate pro τέτταρσι, a τέτταρα. V. 38, in vulg. indicium etiam alterius ſcripturae, ταῖς τέτταρσι, *quatuor illis.* V. 39, ἀστιῶτιν corruptum eſt: verum, Ἑστιαιῶτιν, ut patet ex Stephano Byzant. et Strab. lib. 9. Sic v. 56 pro articulo τοὺς convenientius repoſuerimus numerale τέτταρας.

P. 755, v. 16, rurſum ὁ παθητικὸς pro ὁ μέσος: quia videlicet terminationem habet paſſivam, ut clarius exponitur pagina praeced. v. 21. uſitata loquendi forma uſurpatur v. 27 et 31. V. 25, vulg. ἐνθροῖ, perperam: ut puto. noſtrae lectionis ſenſus eſt: *quem digitis ſuis articulate aptat ad nexus e quib. capta effugere nequeant.* V. 28, aptius ὡς Ὅμηρος, *ſicut Homerus.* καὶ autem et ὡς a librariis ſaepe confundi propter characterum ſimilitudinem, ſaepe iam monitum eſt. V. 33, rectius τετευχῆσθαι: et, Ὀδυσσείας χ'. ibi enim v. 104 eſt, τετευχῆσθαι γὰρ ἄμεινον. id eſt ὡπλίσθαι, *armis inſtructum eſſe*, a nomine τεῦχος. V. 35 pro τεοῦ ſupra τεόν eſt 752, 10: idque poſſeſſivum Doricum. V. 38, στρατεύεσθαι eſt apud Suidam quoque: ut et apud Heſych. τευτασμὸν, στρατηγίαν. alioqui et στραγγεύεσθαι legi poſſet, quod eſt *haeſitare,* ſeu *torquere ſe.* V. 45, apud Suidam eſt τετακότι, nempe a τείνω. V. 50, aut ὅτι eſt pleonaſtica: aut v. 52, poſt τῆς Εὐρώπης ſubaudiendum φασὶ, cum coniunctione καί.

P. 756, v. 9, vulg. κατεπόθησαν, *abſorbti ſunt.* noſtrum κατεπονήθησαν requirit v. 8 et 13. V. 31, Suid. τηθαλλαδοὺς: et mox vet. mſ. τίθη pro τηθῇ. apud Heſych. duplici nominativo eſt, τηθαλλαδῦς, ἢ τηθαλλωδοῦς. ὁ ὑπὸ τίτθῃ τεθραμμένος, ὁ μαμμόθρεπτος καὶ σπάταλος. ſed prior nominativus potius diphthongo terminandus eſt, τηθαλλαδοῦς: cum ita ſit etiam apud Euſtath. et Pollucem: et rectius etiam τήθῃ: ut ſit, *ſub avia educatus delicatius:* qui et τηθέλης nominatur. Euſtathius 971, 40, e comico citat, Ὀκνεῖς λαλεῖν; οὕτω σφόδρ' εἶ τηθαλλαδοῦς: ea pene forma qua ἀνεψιαδοῦς, et ſimilia cognationis vocabula. V. 42, Telemachi etymologia mutilata, ab Euſtathio ſic effertur, 1479, 55, ἐπειδὴ τῆλε μαχομένου τοῦ πατρὸς ἐτράφη. ut hic quoque legi poſſit, ἀπὸ τοῦ τῆλε μαχομένου τοῦ πατρὸς τεθράφθαι, κατὰ τὴν ἱστορίαν.

P. 757, v. 21, aptius ἀπογένεσιν, *deceſſum:* nempe a verbo ἀπογίνεσθαι, *decedere.* V. 55, τήτεα nec Heſychius agnoſcit, nec Suidas: rectius ergo fortaſſe τήθεα pag. praeced. v. 33. atque ita eſt et Il. π', ἀνὴρ ὅδε τήθεα διφῶν: et ſingulare τῆθος apud Ariſtotelem, Athenaeum, Euſtathium.

P. 758, v. 9, τίη barytonωs etiam Heſychius: at Suidas τιή. (ut noſter ὅτιή mox hic ſubiungit) quod exponit διατί δή; *quidnam, curnam?* apud Euſtathium utraque ſcriptura invenitur. V. 13, τιθάσσω agnoſcunt etiam Apoſtolii mſ. collectanea; at non item Heſych. aut Suidas, uti nec τιθασσὸς τιθασσεύω gemino σσ etiam Apoſtolius: ſed ſimplex quoque paſſim in his uſurpatum invenias. V. 18, Odyſſ. ν' eſt, τιθαιβώσσουσι μέλισσαι: itemque in Euſtathii comment. 1735, 43. V. 41, metrum poſtulat, Πᾶς δέ τις ὄλβιον ἄνδρα τίει. in vulg. ed. Theognidis v. 621 eſt, Πᾶς τοι πλούσιον ἄνδρα τίει. V. 47, verius fortaſſe ἀλφίσκοντες. Similis locus Odyſſ. α', Πρωθήβην ἔτ' ἐοῦσαν, ἐεικοσάβοια δ' ἔδωκεν. V. 49, locus Odyſſ. λ'.

P. 759, v. 17, incluſa καὶ τίννυσθον, in vulg. omiſſa, poſtulat ſequens expolitio. V. 27, legendum videtur, τὸ τίος, πρότερον: ut commation iſtud κατὰ συγκοπὴν, marginale ſeu interlineare ſcholion ſit, pertinens ad ſequentis membri commation κατὰ πάθος. V. 33, in vulg. indicium eſt etiam alterius ſcripturae, πόσος, ποσότητος, ſ. ζητητικόν ἐστι: eaque lectio cum ſequentibus membris congruit. V. 40, ſcribe, σύμβουλος αὐτοῦ ἐγένετο, ex epiſt. Pauli ad Rom. c. 11. V. 45, ἀνήγγειλε pro vulg. ἀναγγελεῖ repoſitum ex Geneſ. c. 3. V. 55, rectius αὐτῷ ὑπακούει, dativo caſu, ut Matth. 8, Marci 4, Lucae 8.

P. 760, v. 5, rectius Τισαμενός apud Ariſtophanis ſcholiaſten, ut Δεξαμενός, et ſimilia, accentu ad differentiam mutato. V. 52, Suid. ἀπὸ Τιτακοῦ, abſque articulo: Harpocr. et Stephanus Byzantius Τιτάκου, barytonωs. V. 57, Apollonii locus eſt libro 2, v. 821.

P. 761, v. 10, locus Il. θ'. Poſtremo loco v. 12, ſimilis hic Odyſſ. θ', Ὄφρά σε τῇ πέμπωσι τιτυσκόμεναι φρεσὶ νῆες. V. 21, poſt κεφαλὴν ad metrum explendum deſideratur οὐ πώποτε, vel ſimile quid. V. 37, λεγόμενόν τι quid velit, ignoro. nec multo melior lectio eſt, ſi reponas τὴν μάχαιραν λεγομένην, expuncto τι. Deinde ad μάχαιραν magis τομάδα quam τοκάδα quadrare quis cenſuerit. Sequentia ſunt ἄλλης ἀρχῆς, ſeu novum initium conſtituere debent. et pro κατακύλωμα legitur apud Suidam κατακύκλωμα: ac ſeq. v. κακῶν pro καλῶν, omiſſo nomine ῥημάτων. V. 56, haud ſcio an verior lectio, τοναία, Ἄλεξις Παλλακῇ. ut ſenſus ſit, Alexim in Παλλακῇ fabula ſic τοναίαν uſurpaſſe, nempe pro φωνῆς τάσις, ut exponit etiam Heſych.

P. 762, v. 9, Suidas, σπευσίνιοι· ἀπὸ Σπευσίνου, τινὸς τῶν πάλαι πολιτευομένων, συντάξαντος τὰ περὶ αὐτούς. at Σπευσανδρίδαι Heſychio γένος ἰθαγενῶν. V. 15, Suidas κακυποτοπεῖσθαι citat ex Ariſtoph. pro κακὰ ὑπονοεῖσθαι. V. 25, Hom. ed. Il. ψ', Τορνώσαντο δὲ σῆμα. V. 34, ſenſus eſt, τὴν ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν εὐεργέτιν καλουμένην σημαίνει. V. 36, Platonis editio in Hippia maiore plenius et planius, πότερον πρέπει, ὅταν τις τὴν χύτραν τὴν καλὴν ἕψῃ ἔτνους καλοῦ μεστὴν, χρυσῆ τορύνη αὐτῇ ἢ συκίνη;

P. 763, v. 1, ante τοσαῦτα deſideratur τόσα. V. 25, pro Τραγάσου et Φιλονομίας Pauſanias noſter 329, 40, habet Κραυγάσου et Φιλονόμης. V. 30, Nicandri locus eſt Alexipharm. v. 310: ubi vulg. ed. αὐαλέης τραγοριγάνου: et ſcholiaſtes, ὅπερ ἐσθίοντες οἱ τράγοι, γίνονται κατωφερεῖς. V. 49, ex Harpocr. ac Suida lege, αὕτη τε καὶ ἡ κοσμὼ, συνδιέπουσι πάντα τὰ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερεῖα.

P. 764, v. 19, duplicis ſcripturae veſtigia, τῶν ἐν Ἀθήναις, et, τῶν Ἀθήνησι. V. 43, pro ὅλος infra ἦλος eſt 827, 45.

P. 765, v. 18, Apollonius noſter 200, 18: et 201, 5, τρεισκαιδέκατος, ſervato integro numerali, ut in τεσσαρεσκαιδέκατος. V. 32, νεῶν minus aptum videtur: aptius apud Ariſtoph. Acharn. 46
σπονδαὶ τριακοντούτιδες. Seq. v. malim τριηκοντέων, idque pro τριηκόντων, ut γεροντέων pro γερόντων 227, 4. ſingularia τριάκων et τριακοντέος, cum toto ſuo comitatu, futilia ſunt. carent enim haec numeralia ſingularibus, ut ſupra cum alibi declaratum, tum 754, 11. notatus idem error 290, 51. V. 42, eandem differentiam ex Ptolemaeo Aſcalonite tradit Ammonius. variari tamen in ea nonnumquam oſtendunt Indices noſtri in Ariſtotelem, Dionyſium Halicarnaſſeum, et minores Romanae hiſtoriae ſcriptores Graecos. V. 56, malim ſingul. num. τὸν βίον.

P. 766, v. 5, pro τρίβος requiritur potius τρίβων, ut declarant ſequentia. V. 14, aptius ἐξάρτισιν, ab ἐξαρτίζω, *adorno.* Sic v. 40, aptius fere τροπαῖα, ſ. αὖρα. ἐκπέτανος ſeq. v. habet etiam Suidas: at Harpocr. ἐκπέταλος, *patulum doliolum*, Polluci κρατήρ. apud eundem Pollucem ὑπολήνιον eſt pro ἐπιλήνιον. fere aptius. V. 51, de ἑνδέκατος viſe et Apollonium noſtrum 182, 1: 200, 10. V. 55, uſitatius, ἵνα ᾖ εἰσδέκατος, ut infra 778, 25: 784, 34.

P. 767, v. 7, rurſum nominativi abſolute poſiti. V. 22, melius fere poſt μᾶλλον diſtinxerimus. V. 25, omnino ſcribendum ὀκτώμηνος, ſervato primitivi ω, ut mox v. 34: et ſupra 346, 19, ὀκτώπουν more Attico. V. 40, legendum videtur, ὅτι ὥσπερ ἐκ μήτρας τῆς κεφαλῆς τοῦ Διὸς ἐξῆλθε: ſeu clarius, ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Δ. ὥσπερ ἐκ μήτρας, *quoniam e Iovis capite velut ex utero prodiit.* V. 51, aptius fere γίνεσθαι quam γεννᾶσθαι.

P. 768, v. 7, Suid. Πρωτοκλέα, ut Ἡρακλέα: at ſeq. v. Πρωτοκλέοντα, minus recte. V. 27, metro aptior lectio, πάντες δὲ τρίχ. V. 33, locus Il. γ'. V. 49, duo in unum confuſa. legen-

cium, Τριχόβρωτες, θηρίον — legitur autem τριχόβρωτες apud Aristoph. in Acharnensibus: apud Suidam τριχοβρῶτες: apud Hesych. τριχοβόρος: sed suspectum mihi ultimum; quippe quod originis ratio ω in extrema syllaba postulet, sive oxytonως, sive paroxytonως id efferre libeat. V. 51, properispomenon τροπαῖα et hic et supra 766, 40, ferri potest, si absolute ac substantive capiatur: alioqui eiusmodi adiectiva paroxytonως efferri solent, ut ἀρχαία λάτρι apud Euripidem Hecuba, in fine iambi. V. 54, usitatius βιβρώσκω.

P. 769, v. 46, prior locus ex Il. π'. V. 52, Euripidis edit. στείχουσι, prima diphthongo, usitatius: et v. praeced. οἴδε, continue. locus est non procul ab initio.

P. 770, v. 14, rectius ἀφύα, accentu in penultima, ut partim antecedentia declarant, partim supra 179, 36. V. 14, Βοιώτιον, id est Boeotico more οι habens pro ω, ut clarius supra exponitur 224, 36. V. 22, οἶς et ὧς procul dubio corrupta sunt. legentdum opinor, τὸ οὖς, ὡς λέγουσι. sic enim Dores etiam μῶσαι pro Μοῦσαι: et Iones ὦν pro οὖν, atque alia consimilia, 815, 55. V. 29. expositiuncula ὁ ἀνήρ, addita ex ms. Apostolii collectaneis. V. 47, Homeri locus est Il. ρ', ἀλλ' αὐτοὶ τρεῖς' ἄσπετον, οὐδὲ μάχεσθε.

P. 771, v. 2, rectius τροπέουσι, prima brevi, ea forma qua φορέουσι a φέρω: sic enim et Hesych. τροπέοντο, ἐπάτουν V. 15, in vulg. indicium est etiam alterius scripturae, ἀπὸ τοῦ τρυγᾶν, absolute capto vocabulo. V. 31, itidem et Suidas, τρύχνον, τὴν πόαν, θηλυκῶς λέγουσιν, οὐ τὸ τρύχνον. σὺν τῷ σ δὲ στρύχνον, οὐδαμοῦ εὗρον. apud Dioscoridem tamen constanter cum σ scribitur, et semel masc. gen. στρύχνος κηπαῖος: bis neutro, στρύχνον ὑπνωτικὸν, στρύχνον μανικὸν: et rursum ἔστι καὶ ἕτερον στρύχνον. itemque apud Nicandr. Ther. v. 878, στρύχνον τ' ἠδὲ σίνηπι, nom. casu. V. 55, Λυκιακῆς habent etiam Apostolii collectanea ms. additque, οὕτως εὗρον ἐν ὑπομνήματι Ἀρχιλόχου. sed verius Λυδιακῆς: Gygem enim Lydiae tyrannum fuisse, manifestum est ex Herodoti lib. 1.

P. 772, v. 2, ἔστασαν vitiosum est: verius ἔφασαν, aut ἔταξαν, ut infra 789, 40, 46, et alibi. V. 9, haud scio an legendum καὶ Τύρος δὲ ἡ πόλις. V. 12, ὑποτίτθια legendum esse pro vulg. ὑπομάζια, et ipsa etymologia dictat, et confirmat repetitio infra 781, 4. malim etiam inserta coniunctione, τιτθὸς δὲ λέγεται —. V. 27, Τυφρηστός Stephano est πόλις τῆς Τραχινίας: Lycophronis scholiastae p. 67, oppidum et mons Trachinis: et p. 129, mons Maliensium: uti et Strabo lib. 9. τὸν Τυμφρηστὸν τὸ ὄρος et τὸν Μαλιακὸν κόλπον non multum dissita fuisse docet. dicit autem Lycophron priore in loco, Τυμφρηστὸν λέπας: in posteriore, πάγων Τυμφρηστίων, ascito μ plenioris soni gratia, ut in Πίμπλα, et similib. V. 38, φυλάττει, f. τὰ ω. Seq. v. rectius Τυφῶν, circumflexe, ut in praecedenti Ποσειδῶν, et supra 749. 20. V. 45, vulg. Σιμωνίδι, perperam. σιρβωνίδα praeter Ptolemaeum vocat etiam Steph. Byz. Herodotus et Diodorus Σερβωνίδα, ut observavit Ortelius noster. Ad 47 v. belle facit quod idem Ort. ex Plutarchi M. Antonio scribit, Serbonidas paludes ab Aegyptiis nominari Τυφῶνος ἐκπνοάς. V. 53, initium, τυφώδης, a vulg. abest. V. 55, fortasse vult dicere, ὁ πρὸ τοῦ ἀποθνήσκειν τύφεσθαι ἄξιος, *dignus qui ante obitum rogo mandetur*.

P. 773, v. 16, prima significatio, ἐξ αὐτοῦ τοῦ τόπου, iisdem verbis repetitur v. 51. V. 19, videtur velle dicere, οὕτω καὶ γέγονε τοῦ, τόθεν, τῶ: vel brevius, καὶ γέγονε τῶ, expuncto τοῦ: cuius lectionis indicia v. 51. V. 52, de τῆς in eandem fere sententiam supra 759. 27. Sed longe quaesita haec origo, uti et v. 20 et 40. simplicius dicemus, esse [illegible] adverbialiter usurpatum, uti etiam ᾧ et ᾗ, pro *quare*, *qua de causa*. qua de re supra quoque [illegible], relative autem et interrogative usurpari nonnumquam articulos, interdum etiam demonstrative et indefinite, docet Syntaxis nostra 297 et 298. V. 49, legendum videtur, ἀπὸ τοῦ τῶ θέματος, *a themate* τῶ: de quo et supra 756, 21.

P. 774, v. 5, pro ὕαλον sententia requirit potius ὑαλοῦν, *vitreum*. V. 10, haud scio an verius λώδορσις: ut sit tantum transpositio litterarum. V. 24, inclusa καὶ, addita ex Suida. V. 36, alterum οὕτως pro ὡς positum videtur. V. 40, rectius fortasse, ὅ τις, *quod quis*. V. 45, si legamus τατώμενος τοῦ χιτῶνος, sensus erit, *spoliatus tunica*, seu *exuta tunica*, *et pignori posita*, ut noster exponit. ἀλφθεγώκει seq. v. quid velit, nescio: nec [illegible] multo fortasse melius huc quadrat.

P. [illegible], v. 8, Suid. [illegible]. V. 41, in vulg. indicium etiam alterius lectionis, πρὶς ἦττω, contineri.

P. 776, v. 7, cum τριῶν subaudiendum στίχων, vel simile quid. [illegible] Livius interpretatur, *quam ferdecim versus remotum agebant*: et τὴν τριήρη noster supra

τρεῖς στέγας habuisse significat 274, 28. V. 12, Hesychius quoque barytonως [illegible]: et [illegible] contractione, [illegible]. V. 16. [illegible] est: nempe ἀπὸ τοῦ [illegible]. V. 10, post [illegible] deesse videtur adverbium χωρὶς: ut sensus sit, *praeter composita e* πους *et ea quae in* ως *desinunt*. nam ut posteriora longam ω, ita illa diphthongum ου habent in terminatione, ἑξάπους, ὀκτάπους, et simil. 516, 14, 19. V. 21, περὶ pro vulg. παρὰ repositum ex Hesychio et Suida. V. 25, verius fortasse [illegible], *ululantes*. V. 33, nescio an verius [illegible]. V. 35, Apollonii locus est Argon. [illegible]: ubi rectius Ὑλλήων, gemino λλ. V. 40, Μελίτης uno τ [illegible] cum Stephano Byz. nam in vulg. ed. est Μελίττης. V. 48, [illegible], nempe τοῦ ο εἰς υ. V. 54, [illegible], Aeolice retracto accentu: quippe quod βαρυντικὴ sit ea dialectus, 792, 10. in Hom. ed. Il. [illegible], εὖ ναιομένη πόλις ἐμή: itemque Il. ε', εὖ ναιομένην πόλιν ἐμήν.

P. 777, v. 18, rectius Κοριαννοῖ, tribus in locis apud Athenaeum: qui lib. 13 multas comoedias meretricum nominibus inscriptas ait, ut Φερεκράτους Κοριαννώ. Μενάνδρου Θαΐς καὶ Φάνιον, et simil. V. 41. pro ὑπὸ et ὑπότατος ipsa significationis ratio postulat ὑπὲρ et ὑπέρτατος· ὑπὸ enim contrarium significat 782, 33: et ab eo sunt ὕστερος et ὕστατος 795, 10.

P. 778, v. 8, μένος [illegible] aberit, ut supra [illegible]. Similis locus Il. ε', ὑπείρεχε χεῖρας Ἀπόλλων. Sequens locus est ex Il. ζ, Αἰὲν ἀριστεύειν καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων. V. 37, hemistichium est ex Il. γ': ubi Eustathius ὑπερδέα [illegible], per syncopen; quod et noster significat v. 39. ferri tamen et ὑπερδεᾶ potest, ut ὑπερφυᾶ, ὑγιᾶ, et similia: si videlicet per synizesin, ut in ἡμέας, ὑμέας, σφέας, et ceteris eiusmodi, εα in unam syllabam [illegible]. V. 51, melius fere ὑπέρφανός τις: quod etymon infra quoque attingitur 780, 3.

P. 779, v. 15, omnino scribendum συγκριτικὸν καὶ ὑπερθετικόν, ut arguit sequens φθιτικόν. significat enim, ut a φύσις et φθίσις sunt φυσικὸν et φθιτικόν, ita etiam a σύγκρισις et ὑπέρθεσις fore συγκρισικὸν et ὑπερθεσικόν. Sed et ὑπερθέτης praecedenti versu suspectum est, videturque potius scribendum Ὑπερθετικὸν καὶ συγκριτικόν. V. 30, rectius, opinor, Ὀνοματικῷ, ut seq. v. V. 40, sensus est, εἰσὶ μὲν ὀνόματα: seu, οὐ μόνον εἰσὶν ὀνόματα —. V. 49, subst. ὑπεροπλία non tam ab ὑπερόπλιος est quam ab ὑπέροπλος, ut ὑπερηφανία ab ὑπερήφανος. V. 54, malim, ἀπὸ τοῦ ὑπεροπλήεις: inde namque ὑπεροπληέστατος est, ut χαριέστατος a χαρίεις: vel certe ab ὑπερόπλειος (ει in η verso Dorice 467, 5) ea forma qua αἰδοιέστατος et δικαιέστατος 31, 4, 8.

P. 780, v. 19, haud scio an verius, ὑπερῷος οἶκος. V. 23, posteriorem expositionem agnoscit etiam Eustathius 703, 4, dum ὑπερώησαν interpretatur ὀρθοὶ ἔστησαν ὡς εἰς ὕψος, ad τὸ ὑπερῷον relata origine: sed agnoscit tamen cum Hesychio et Suida etiam alteram originem ex ὑπὸ et ἐρωεῖν. V. 35, procul dubio dicere vult τὸ αἱμαλεῖν, ut infra 789, 11. Forsan etiam sequentia cum his coniungenda sunt, ut infra ea ipsa pagina, v. 7. V. [illegible], legendum videtur ὑπερέξιά τινα, vel ὑπερείσιά τινα. V. [illegible], oppidum foeminino genere Ὑπερησίην dicit Hom. Il. β' in catalogo navium, Οἵ θ' Ὑπερησίην τε καὶ αἰπεινὴν Γονόεσσαν.

P. 781, v. 5, pro ἦ apud Hom. Il. λ' est ὥς, *sic ille ibi collapsus*. V. 25, mutilatus videtur locus, et talis quaepiam requiritur lectio, ἀπὸ δὲ ῥήματος, πενταπλῶς. ἀπὸ γὰρ τῶν εἰς ψω μελλόντων, παραλήγεται τῷ β, γράψω, γράβδην. Sic v. 28, distinctius, τῶν εἰς ήσω. Addendaque sunt verbis in ήσω ea quae liquidam habent characteristicam: ut φύρω et σύρω, φύρδην et 47 σύρδην: et mutata terminatione χανδὸν a χαίνω χανῶ.

P. 782, v. 6, in Aristoph. ed. προσᾴσατε, *accinite*. V. 9, haud scio an verius ἐστιμμισμένη, eodem sensu quo apud Suid. ἐστιμμίσατο, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκαλλωπίσατο: nempe a στίμι et στίμμι: quod Dioscor. quoque lib. 5, c. 99, τῶν βλεφαρικῶν κολλυρίων esse dicit, et [illegible] expurgare tradit. V. 30, vulg. ὑποκαθῆναι: ut προσθῆναι supra 670, 18: contra consuetudinem quae εἶναι et θεῖναι postulat. V. 55, melius σχίσιν, ut cum [illegible] 628, 1.

P. 783, v. 23, σχίδος in vulgatis omissum postulat analogiae ratio. Seq. vers. haud scio an legendum, ὥσπερ τῶν ὑποτετριμμένων.

P. 784, v. 14, convenientius προφανῶς πονηρός, ut mox v. 17, ἐπιπολαίως ὑγιεῖς, adverbio in nominis locum reposito.

P. 785, v. 26, ut φάσμα et μίασμα sunt a φαίνω et μιαίνω, ita ὕφασμα ab ὑφαίνω: itemque μόλυσμα a μολύνω. quare haud opus est ad ὑφάζω confugere, nisi etiam φάζω, μιάζω, et μολύζω, atque alia eiusmodi fingere libeat.

P. 786, v. 11, vulg. τιμήντα [illegible] corrupte. locus est ex Il. σ', καὶ χρυσὸν τιμήντα καὶ ἄργυρον. V. 32, perperam itidem vulg. ἀπὸ τοῦ φαιός. V. 41, φάκελλος Suidae est etiam δεσμὸς

καλάμων. V. 50, eadem iisdem plane verbis apud Suidam: et consona ista Hesychii, φαλάγγια, στρογγύλα ξύλα καὶ σύμμετρα. Ἀττικοὶ δὲ κόρακας: et haec Nonii Marcelli, *Palangae dicuntur fustes teretes qui navibus subiiciuntur, cum attrahuntur ad pelagus, vel cum ad litora subducuntur: unde etiam nunc* Palangarios *dicimus qui aliquid oneris fustibus transvehunt.* alioqui κόρακες, ut *harpagines* et *manus ferreae*, sunt navalis pugnae instrumenta: ut post Polybium declarat Appian. Bell. civilium lib. 5, καὶ κόρακας ἢ χεῖρας σιδηρᾶς εὐκολώτερον ἐπερρίπτουν. et Caesar lib. 1 De Bello civili, *It manus ferreas atque harpagines paraverant.* V. 56, Suidas quoque istam etymologiam attingit, et quidem evidentius, dum Φαλλαίκιον et Φάλλαικον gemino λλ scribit. ac forsan etiam apud Terentianum Maurum lib. De Metris, cum ait, *Cui nomen quoque Phaleco dederunt*, aliquis *Phallico* eadem ratione maluerit. alioqui ut apud alios, ita et apud Atilium Fortunatianum (citante Fulvio Vrsino in Lyricorum fragmentis p. 25) *Hendecasyllabon Phalaecium* uno l scribitur, nempe a Phalaeco, eius metri cultore, non inventore, tracto vocabulo: quippe quod hic versus apud Sappho frequens sit; cuius in quinto libro complures huius generis et continuati et dispersi leguntur. quod iisdem pene verbis Terentianus, *Quem nos Hendecasyllabon solemus Tamquam de numero vocare versum, Tradunt Sapphicon esse nuncupandum: Namque et iugiter usa saepe Sappho, Dispersosque dedit subinde plures Inter carmina disparis figurae.* apud Hephaestionem est φαλαίκειον, uno λ, et penultima diphthongo.

P. 787, v. 16, Homeri locus est Il. ν, Κύματα παφλάζοντα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης Κυρτὰ φαληριόωντα. itidemque apud Lycophr. p. 40, Δαρὸν φαληριῶσαν οἰκήσει σπίλον. V. 29, metrum talem quampiam lectionem requirit, — τὸν δὴ καλέουσι Φάνητα, Τοὔνεκα πάντων πρῶτος ἐν αἰθέρι φαντὸς ἔγεντο. V. 36, verius fortasse, μηδ' ἔτι κεῦθε: vel, μηδέ τι κ.

P. 788, v. 1, Harpocr. κατελεύσθη, indic. modo: et v. 3, οὗτος οὖν αὐτὸν ἐξαιρήσεται ὁ Φαρμακός. vulgatam sane lectionem vitiosam esse patet ex 777, 53. V. 4, Harpocr. προπερισπᾷ: quod quia in praecedens Φαρμακός non videtur posse competere, suspicor ante Δίδυμος novum initium esse debere, ac praescribendum, Φαρμάκων ἢ Φαρμακῶν. Seq. sane versu pro Φαρμάκοντα idem Harp. habet φαρμακῶντα: itemque v. 6, ἔστι δὲ φαρμακῶν: et praeterea eodem v. 6, ἐν τῷ περὶ στεφάνου. V. 26, Callimachi hemistichium supra citatum 175, 51. locus ita legendus videtur, Ἢ ἄφαρον φαρόωσι, μέλει δέ φι ὄμπνιον ἔργον. φι autem pro σφίσι ex eodem Callimacho notatum supra quoque ad 702, 43. si quis tamen δέ σφ' elegantius putaverit, fruatur suo iudicio. V. 32, apud Lycophr. τάφῳ est pro φάρῳ. sic enim pag. 30, ἄσαρκα μιστύλασ' ἐτύμβευσε τάφῳ: ubi scholiastes quoque exponit ἔθαψεν ἐν τάφῳ. similique metaphora pag. 67, πολλῶν γὰρ ἐν σπλάγχνοισι τυμβευθήσεται. V. 43, triplicis lectionis indicia. nam aut φᾶσαι legendum, aor. 1 activo, ut φθᾶσαι: aut φάσθαι, aor. 2 medio, ut φθάσθαι: aut φᾶσθαι retento, sequenti commate mutato scribendum, ὅ ἐστι φονεύεσθαι, utrumque praesenti passivo. Sic v. 47, si φᾶσθαι retineamus, praesens erit: si aoristum velimus, scribendum φάσθαι. V. 48, συγκοπῇ pro ἀποκοπῇ, ut alibi. V. 50, inclusa ἐπὶ et τὶ, addita e Suida. V. 53, Suid. μὴ ἐκμισθώσαιεν οἱ ἐπίτροποι τὸν οἶκον τῶν ἐπιτροπευομένων: et seq. v. ἔφαινεν αὐτόν, nempe τὸν οἶκον: rectius. V. 55, ἀξίαν pro vulg. ἄδειαν repositum ex eodem Suida. V. 56, Suid. προτέρου μαρτύρια.

P. 789, v. 1, inclusum οἴκων, additum e Suida: apud quem et Λυσίᾳ pro Λυκούργῳ. V. 5, ἱμάτιον, φορεῖον, cum distinctione leguntur apud Harpocr. quoque: apud Suidam absque diastole. unde suspicari libeat scribendum ἱματίων φορεῖον, *gestaculum vestimentorum, capsa in qua vestes circumgestantur.* V. 9, τὸ μέγα, non referendum ad scripturam, quasi dicere velit φάσκωλον per ωmega scriptum: sed sensus est, φασκώλιον de minori, φάσκωλον de maiori theca dici, sive coriacea illa sit, sive lignea corio inducta. id enim Hesychius evidenter declarat, his verbis, φασκώλιον, βαλλάντιον· φάσκωλος δὲ, τὸ μέγα, εἰς ὃ τὰ ἱμάτια ἐμβάλλεται: i. *maior loculus, maior vidulus, maius conditorium in quod vestes coniiciuntur.* V. 10, inclusa, καὶ πρός γε, addita ex Harpocr. et Suida: qui et ἐμβριθέστερον, compar. gradu. V. 23, sensus est, ὡς Ἡρακλεῖδαι ἀπὸ Ἡρακλέος παρ' ἡμῖν. V. 33, Λικυμνίᾳ foem. gen. legitur etiam apud Stephanum Byz. in Τευθρανία: apud Suidam vero masc. gen. ἐν τῷ Λικυμνίῳ: itidemque apud Hesychium est, τοῦ ἐν τῷ Εὐριπίδῃ Λικυμνίου: et communi genere, Λικυμνίοις βολαῖς. V. 36, Suidas, Πλάτων Φαίδωνι, Φαῦλ — persona pro argumento posita. Ex eodem Suida vers. 38 τὸ οὕτω repositum pro vulg. τωὐτό. Inclusum Πλάτων ex eodem additum v. 39. V. 44, idem Suid. Πολιτικῶν τετάρτῳ, non πρώτῳ: et seq. versu τούτων δ' ἐγὼ ἔτι φαυλότερον.

P. 790, v. 5, ut hic τὰν φαινόλαν, ita Hesych. ἔχουσα καινὰν φαινόλαν: Dorico more. V. 13, melius ex Harpocratione legemus, vel saltem intelligemus, φελλέα] τὰ πετρώδη καὶ αἰγίβοτα χωρία φελλέας ἐκάλουν, ὡς Ἰσαῖος. ut φελλέα sit accus. sing. sicut βασιλέα· φελλέας, accus. plur. sicut βασιλέας, a nom. φελλεύς, a quo apud Aristophanem in Nubibus et Acharn. ἐκ τοῦ Φελλέως· apud quem et scholiastes annotat Φελλέα montem esse Atticum, et φελλεῖς appellative Atticis dici loca petrosa, quae inferiore sui parte lapidosa sint, in superficie autem pauculum terrae habeant. apud Suidam φελλά scriptum, minus recte, ut partim ex sequentibus apud eum verbis, partim ex Harpocrat. manifestum est. V. 27, fortasse rectius ἀπὸ Φεννίου. V. 33, κλωνὸς vocabulum non male illud quidem ad fabrum quadrat; sed Φέρεκλος tamen verius quasi φερέκλεος, ut Ἴφικλος, Πρόκλος, Πάτροκλος, et similia. V. 36, si πυῤῥὸν pro λευκὸν substituas, erit is qui σκίουρος et καμψίουρος appellatur, ex eo quod cauda reflexa umbram sibi faciat, atque ita tectum domumque secum circumferat. V. 43, barytonum φέρνη est in vulg. quoque: sed oxytonως legendum esse declarant sequentia. apud Suidam utrumque legitur, sed cum discrimine: φερνή, προίξ· φέρνη, ἀμοιβή· παρά τισι δὲ, καὶ φέρνη ἡ προίξ. V. 46, de δώσῃ idem tenendum quod de ὑπεξαιρήσαν supra 777, 53. idem iudicium de μεθῆται 575, 18.

P. 791, v. 31, de ἀλῴη supra 73, 43: vise et ἀνῴη 106, 52: et δῴη 294, 20.

P. 792, v. 27, de ὑποφθάς idem tenendum quod de simplici φθάς v. 32; esse videlicet aoristum secundum a verbo in μι, non aoristum primum syncopatum, a verbo in ζω. V. 44, congruentius, παρὰ τὸ Φθείρ γέγονε, τὸ ἐπὶ — eodem utrobique casu, accus. scilicet. V. 51, Lycophronis locus est p. 172.

P. 793, v. 17, παραίτιον quid hic velit, non perspicio. aptius fortasse φθαρτικόν: ut φθόνος per syncopen dictus innuatur quasi φθορόνους: cum verius sit a φθείνω, ut τόνος a τείνω. V. 20, pro φθίσθαι requiritur potius φθίεσθαι aut φθίνεσθαι, vel certe φθείρεσθαι, ut infra est 827, 20. φθορά vero non compositam sed simplicem originem habet, a φθείρω ita derivatum ut σπορά est a σπείρω. V. 43, convenientius fere, περὶ τὴν φιλίαν, accusativo casu.

P. 794, v. 37, rectius τὸ ποτὸν, *potus*: rectius etiam ordine inverso, πόμα γὰρ τὸ ποτὸν, καὶ οὐ πῶμα: sicut etiam Ammonius πῶμα extra compositionem pro potu rarum esse significat, nec nisi apud poetas receptum: quippe quod pro operculo usurpari soleat. ab Hesychio exponitur etiam ἔκπωμα, *poculum.* V. 43, pro τιθεῖμεν Il. δ' est βάλωμεν. ut hic quoque τιθῶμεν legi possit.

P. 795, v. 1, rectius fere φιλοῦντα, *amantia.* V. 4, παπύρῳ glossema est. V. 10, legendum fortasse, φίλω παιδὸς φιλωτέρα: aut etiam, φίλῳ παιδὶ φιλωτέρα. est autem in φίλτερος syncope, ut in κύντερος, μελάντερος, φέρτερος, et similibus. V. 12, melius φίλω barytonως, ut mox v. 16. V. 20, eadem iisdem verbis habent Suidas et Harpocratio, addito isto Diphili, Ἕλκ' εἰς (Harpocr. Ἕλκεις) μέσον τὸν φιμὸν, ὡς ἂν ἐμβάλῃ. de φιμῷ et κημῷ etiam supra dictum ad 392, 6. V. 45, legendum opinor, τὸν φλεγμωδέστατον χυμὸν, facta transpositione.

P. 796, v. 12, post πρὶν ἂν metrum requirit γὰρ, aut aliam consimilem particulam. V. 22, Nicander Theriacis v. 363, σηπεδόσι φλιδόωσα. V. 24, Suidas, φλίει, μιμητικῶς φωνεῖ: quale mox τὸ φνεί v. 45. V. 51, congruentius μέρους, gen. casu. V. 53, Apostolii msf. collectanea, ἢ μαντευτικός: et v. 55, φαόβιος: adduntque v. 57, ἢ λαμπρόθριξ· φοῖβαι γὰρ κυρίως αἱ λαμπραὶ 48
καὶ καθαραὶ τρίχες. V. 54, haud scio an aptius φοιβικός τις. V. 57, νομικῶς idem est quod τῷ τῆς φύσεως νόμῳ: quia interdum honoris gratia tribuitur id vocabulum. ceterum Φοίβη non avia Phoebi est, sed avi soror, soror videlicet Saturni, Caeli et Terrae filia, ut Apollodorus initio lib. 1, et Hesiod. Theogoniae v. 136, memoriae prodiderunt. alioqui et Phoebi soror est Φοίβη, eadem nempe quae Diana.

P. 797, v. 3, vulg. φοιβᾶσα: duplici lectionis indicio, φοιβῶσα, et φοιβάζουσα. V. 8, rectius δαφνηφάγων, relatum ad λαιμῶν, apud Lycophronem in prooemio. V. 14, ἐρυθρόχρων vel ἐρυθρῶν addendum esse patet ex eadem historia supra 379, 8. Ibidem post ἐρυθρὰ λέγεται, supplendum ἡ θάλασσα. V. 22, pro πόλις rectius cum Apostolii collectaneis et Stephano Byz. legemus ἡ χώρα, *regio.* V. 27, ἐγκαρπίας ferri potest: potest tamen et εὐκαρπίας admitti. est autem allusio ad illud Psalmi 91. δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει: de quo et Iustinus ac Clemens noster in eandem fere sententiam.

P. 798, v. 3, φολός quid velit neſcio: verius fortaſſe φολίς. V. 5, in vulg. indicium etiam alterius ſcripturae, ἐώκεσαν. V. 14, apud Ariſtot. Hiſtor. animal. lib. 6, c. 14, eſt φοξῖνος, ut ἐρυθρῖνος: et ſeq. v. ταῖς πηολιμνάσι, melius. V. 20, φοξίχειλος eſt ut ἀργίπους, ἀργιόδους, et ſimilia: alioqui forte aliquis φωξίχειλος maluerit. V. 31, τῆς φορβειᾶς etymologiam iſtam veteribus tribuit etiam Euſtathius 539. 16, cum ſimplicem potius quam compoſitam originem ea vox habeat, ut παρειά, et ſimilia. φορβή quoque a βῶ per ambages deducere non opus eſt, cum a φέρβω ſit, ut τροφή a τρέφω. V. 39, rectius Φόρκυς: id enim tripliciter flecti poteſt, nempe Φόρκυνος, Φόρκυος, et Φόρκυ more Dorico. V. 50, κάλλιον, *quod melius et rectius eſt.*

P. 799, v. 1, ſenſus eſt, fortaſſe φορμὸν idem eſſe quod nunc καλύβη dicitur, *tugurium ex calamis aut culmis.* καλάμης autem agnoſcunt etiam Apoſtolii collectanea mſ. V. 14, Φρεγελλανοὺς quidem inter Italiae populos agnoſcunt hiſtorici et geographi; at nullos Φραγγέλλους: et *Francos* per Germaniam Galliamque ſparſos Graeci Φράγγους plerumque ſcribunt. ut per errorem facta ex his miſcela ſit. Deinde non a populo Latino ſed a Latino vocabulo formatum eſt Graecum, nempe φραγγέλλιον a *flagellum.* V. 22, malim παθητικὸς pro μέσος, ratione terminationis. V. 31, αὐτῆς additum ex Harpocr. ac Suida. Porro φατρίαρχος eſt apud eundem Harpocrationem: apud Suidam vero ut φράτορες, ſic et φρατρία, φρατριάζειν, φρατρίαρχος: niſi quod ibi φρατριάζειν eſt, abſque α penultimo, ut et apud Harpocr.

P. 800, v. 6, κρείσσων additum ex Heſiodi Ergois: ubi ſunt qui adverbialiter ἐτέρηφι legant, a dativo ἑτέρῃ, ut ἧχι pro ᾗ, *qua, qua parte, qua ratione,* teſte Euſtathio 1251, 25. ſed retineri tamen etiam ἑτέρη nominativo caſu poteſt, ut Heſychius ex Polemone citat βίηφι pro βία, δύναμις. V. 10, duo loca citari videntur. ac fortaſſe prior eſt, ὦ Οὐρανίαφι, γαίων, *o Vrania, exſultans geſtiensque:* alter, Οὐρανίαφι φίλη, *Vrania cara.* poſteriorem ſane lectionem ſecutus eſt doctus ille Vrbanus Beluneuſis. atque imperfecta commata cum alibi paſſim a noſtro citantur, tum 295, 46: 803, 31: 814, 50. Alia porro epectaleως exempla cum ab eodem Vrbano, tum a nobis quoque allata in Notis ad Clenardi et Anteſignani grammaticam 416, 15. V. 44, φρόνησις nihil habet compoſiti, ſed ſimpliciter eſt a φρονεῖν, ut νόησις a νοεῖν: et v. 51, φρόνιμος a φρονεῖν, ut δόκιμος a δοκεῖν, et προσδόκιμος a προσδοκᾶν.

P. 801, v. 22, ſenſus eſt, τὸ Φρυγία, παραχθὲν ἐκ τοῦ Φρύξ Φρυγός, ἐπὶ χώρας λέγεται. V. 32, in vulg. indicium eſt etiam alterius lectionis, ἐπὶ τὴν χερσαίαν, ſ. φύσιν. V. 57, φύκη ferri poteſt, ut φυκία v. 52 et 55. ſi quis tamen φύκει malit, non multum refragabor. innuit hoc ſane relativum ᾧ.

P. 802, v. 10, convenientius καθ' ἡμᾶς, accuſ. caſu. V. 38, Heſych. φυλλίναι, ἀγῶνες ἐν οἷς —.

P. 803, v. 5, procul dubio legendum, καὶ φυτάλμιος: et mox in Sophoclis loco, καὶ φυταλμίῳ πατρί. V. 11, talis quaepiam ſignificationum requiritur diſtinctio, Φυτοκόμος, φυτουργός· καὶ Φυτόκομος, σύνδενδρος τόπος, ut mox v. 14. V. 22, locus ex Lucae Euang. c. 2, v. 8. V. 29, Hom. ed. Il. ζ', v. 149, ἡ μὲν et ἡ δ'. V. 30, poſt μὲν deſideratur γάρ, aut ſimile quid, ad metrum explendum. Ibidem et coniuncte κατασκότος et diviſe κατὰ σκότος legi poteſt, ut καταχράτος ſaepe pro κατὰ κράτος.

P. 804, v. 11, analogia φαρῶν poſtulat, ut ὀρῶν, τειχῶν, et ſimilia. V. 25, ἄφλαστα pro vulg. ἄλφιτα repoſitum ex Lycophr. ſ. 11. V. 49, imperative legendum videtur ὑποχώρει, *cede,* ut in ſeq. commatio ἐνδίδου: aut ſi χάλα eſt imperfectum indicativi modi, legendum ὑπεχώρει καὶ ἐνεδίδου. V. 57, Hom. ed. Odyſſ. κ', v. 306, δέ κ': et mox, Ἀνδράσι γε θνητοῖσι.

P. 805, v. 15, rectius tranſpoſitis commatibus legemus, παρὰ τὸ χαλῶ καὶ τὸ ἰς ἰνός. V. 27, rurſum nominativi abſolute poſiti, pro, εὑρεθέντος τοῦ σιδήρου. V. 35, poſt χαλκοτύπους ſupplendum ὠτειλάς. V. 39, aptius ad metrum pariter et ſententiam, ποίησ' εἰδυίῃσι πραπίδεσσι. V. 41, iterum augmenti omiſſio: analogia enim poſtulat βεβαρυμμένη, vel βεβαρημένη. V. 45, incluſum χαλκόν, additum e Suida. Idem ſeq. v. ἀρρηφόρων, gemino ρρ: et v. 47, διάζονται. V. 50, locus videtur mutilatus, ac legendum, ἔστι δὲ καὶ πόλις Εὐβοίας, καὶ ἑτέρα Συρίας, ſive Ἀσίας: et ſeq. v. τῶν Χαλκιδέων: ut colligere licet e Steph. Byz. V. 51, verius fortaſſe Χαλκίς, ſublata terminatione ος

P. 806, v. 15, analogia poſtulat, ἀπὸ [illegible]. V. 25, verius, opinor, κοιμώμεναι, foem. gen. et v. 26, χαμαιτύπη, πόρνη ἄδοξος. nam χαμαιτυπεῖν potius τὴν χαμαὶ πορνείαν ſignificat.

P. 807, v. 17, χαριεντίζεις eſt etiam apud Suidam: ſed verius fortaſſe χαριεντίζει, ut οἴει, βούλει, et alia eiusmodi, ει pro ῃ Attice poſito. V. 20, convenientius ἐπὶ τοῦ, ut mox v. 25: 809, 31, 36, et alibi. Eſt porro ſenſus illius parentheſeως, v. 25, χαίρω non intelligendum ibi vulgata laetitiae ſignificatione, ſed alteris ſupra expoſitis 806, 31, 36.

P. 808, v. 20, haud ſcio an verius, παρὰ τὸ χέειν τὸν λόγον. Seq. v. fortaſſe legendum, ὥπερ καὶ ἐπώνυμον, *a quo etiam nomen accepit;* nempe a nomine χεῖλος. Poſt ea ipſa deſiderari videtur neutrius generis articulus τὸ — et mox ex H. Stephani mſ. legendum κατάκομον, *comis ſeu pilis obſitum.* Similis apud Suidam locus, εἰς τὴν ὑπερῴαν χελύνην οἰστὸς μηδικὸς ἐνεχέετο, *in ſuperius labrum.* V. 27, Lycophronis ſcholiaſtes p. 105, διαπλέουσα καὶ νηχομένη, inſerta copula: et ſeq. v. ἀλοῦσι pro παραλείχουσι. eſt autem Lycophronis hemiſtichium, Κλύδωνα χελύσσουσα: ubi quidam χελλύσσουσα, ut ἐλλώρια initio Iliadis. V. 32, χερνῆσι eſt ut ἀδμῆσι, a nom. in ης: quomodo apud Suidam quoque, Οἷς εσχον χερνῆτα βίον. V. 51, Hom. ed. Il. ι', v. 71, Πλεῖαί τοι οἴνου κλισίαι: itidemque ſupra 675, 22.

P. 809, v. 8, melius, τὸ δὲ δε, *at vox* δε. V. 11, Euſtath. 1615, 36, ἀμφοτέρους habet. V. 20, legendum, ἀπὸ ἐπιῤῥημάτων, *ab adverbiis,* ut arguunt ſequentia: et v. 29, παρὰ τὸ ἐκτὸς ἡμᾶς γίνεσθαι ταύτης τῆς ἡμέρας, *ex eo quod extra illam diem iam conſtituti ſimus,* i. illam exceſſimus ſive ſupervenimus.

P. 810, v. 27, verius, ἐν ταῖς χερσὶ, *in manibus,* ut partim ipſa origo declarat, partim eiusdem expoſitionis repetitio confirmat infra 812, 3. V. 33, poſt θεραπείας ſupplendum, ἰατρεύεσθαι aut aliud huiusmodi verbum: vel potius legendum, ἀπὸ τῆς διὰ τῶν χειρῶν θεραπείας, *a curatione quae per manus fit.* V. 35, legendum ὑπογράφει Ὅμηρος, aut ſubintelligendum *Orus ex Homero.* V. 47, pro μανδίλιον Adrianus Iunius ex Ovidio *mantile* citat, ex Varrone *mantelium:* recentiores *manutergium* dixere.

P. 811, v. 18, χὴν non male cum Euſtathio παρὰ τὸ χαίνειν deducetur, praeſertim quum verum τοῦ χι ſonitum adverſus invadentes effundat. V. 40, corrupta poetae loca. Il. ε' eſt, Ἰλίου ἐξαλάπαξε πόλιν, χήρωσε δ' ἀγυιάς: et Il. ρ', Χήρωσας δὲ γυναῖκα, *viduaſtique uxorem.*

P. 812, v. 9, vulg. λινὸν περιβόλαιον, contra morem, qui λινοῦν uſurpat, ut χαλκοῦν, χρυσοῦν, et ſimilia.

P. 813, v. 4, melius, καὶ τὸ νέον, *etiam novum,* ut apud Latinos quoque *viride* pro recenti ſaepe uſurpatur. Seq. v. fortaſſe ſcribendum, χλωρηὶς ἀηδών, ex Odyſſ. τ'. V. 6, cum τὰ χλωρὰ repetendum e praeced. φαίνεται, aut abſque articulo legendum, ὅτε πάντα χλωρά, ſubaudito verbo ſubſtantivo, *cum omnia ſunt viridia.* V. 44, χορηγός verius παρὰ τὸ τὸν χορὸν ἄγειν, ut στρατηγός, κυνηγός, et ſimilia. V. 56, melius fere περιβάλλουσι, *circumdant.*

P. 814, v. 8, χρῆ Dorico et Ionico more, ut ζῆ 410, 40. V. 20, legendum ἀπὸ τοῦ χῶ, extrito ρ, ut partim ſequentia declarant, partim ſuperiora 811, 42. V. 37, ſenſus eſt, διά τινα χρείαν. V. 45, ὀξεῖα χρέμισαν eſt etiam in Heſiodei Clypei editionibus, v. 348, poetice inſerto ι, ut in ῥεῖα pro ῥέα. in eodem poemate v. 233, legitur, Ὀξέα καὶ λιγέως, more communi. V. 51, incluſa, addita ex Il. α'. V. 53, χρῆ pro χρῇ, Ionicum illud quidem; ſed tamen et Doricum 410, 39. V. 55, malim ἀποκοπῇ, *apocopatum fuerit.* V. 57, ſenſus eſt, *dicuntur eſſe adverbia, ſed magis tamen dicuntur eſſe verba.*

P. 815, v. 40, melius τρίζουσι, per ι. Seq. v. addenda videtur negatio, ἵνα μὴ — λυμαίνωνται: ut ſignificet, palmas in os ſumi a pugnaturis, ut dentes, dum illis infiguntur, nihil noxae contrahant. qua de re tamen valde dubito, cum Euſtathius, ſcholiaſtes, Heſychius et Suidas nullam eius mentionem faciant.

P. 816, v. 52, ante ὅτι ſubaudiendum σημείωσαι, aut aliud eiusmodi: quae ellipſis paſſim obvia in excerptis.

P. 817, v. 14, Lycophronis locus eſt p. 28: qui et p. 58 compoſito ἀναψαλάξῃ utitur. V. 31, τῶν ἄλλων quid velit, non intelligo. forſan error natus ex non obſervato ſcripturae compendio, ἄλλων pro ἀνῶν, quod eſt ἀνθρώπων. humani ſane corporis partem ὄλμον dici, praeter Pollucem et Heſychium teſtatur et noſter ſupra [illegible]. V. 36, ψαλτήριον nihil magis habet τοῦ 49
τηρεῖν quam κιθαριστήριος αὐλὸς apud Athenaeum. V. 57, εἰς θέσει, l. μακρόν.

P. 818, v. 1, vulg. μικρός, *parvus,* parum apte. V. 23, ſenſus eſt, a ψῶ ſignificante προσεγγίζω, et ἀφῶ ſignificante ψηλαφῶ. V. 54, θύρα nihil magis cum ψίθυρος quam cum ψαθυρός cognationis habet: nam terminatio υρός ſimplicis ſpeciei eſt, ut in μινυρός, λιγυρός, et ſimilibus.

P. 819, v. 1, alluſio ad illud Theocriti, initio Idyllii 1, Ἁδύ τι τὸ ψιθύρισμα καὶ ἁ πίτυς αἰπόλε τήνα — V. 4, ψύθος eſſe.

ptice pro κατὰ ψεῦδος, *per mendacium*, *falſo*. V. 25, fortaſſe rectius ἀπὸ ψυχῶν, *ab animabus reſponſa petentes*. V. 32, Hom. ed. Odyſſ. κ', v. 555, ψύχεος ἱμείρων, *frigoris deſiderans*. V. 36, locus non eſt integer. ſimilis Il. π', Ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη ἄϊδόσδε βεβήκει. Incluſum ἐσσυτο v. 38, additum ex Il. ξ'. V. 46, ψευστά paruti quadrat: aptius ψαιστά pag. praeced. v. 41.

P. 820, v. 1, additamentum ſuperfluum: quippe quod iisdem plane verbis legitur pag. praeced. v. 19. V. 18, eadem regula ſupra 419, 33. V. 35, hoc velle videtur, quemadmodum ω ſua quantitate ſuperat ο, ita olim in magnis rebus exprimendis hoc ipſum crebrius uſurpari ſolitum: ut ὤϊξε ſit *quam latiſſime aperuit*. participio utitur eodem libro poeta, v. 89. Οἴξασα κληῖδι θύρας ἱεροῖο δόμοιο. V. 40, Dionyſii locus eſt Periegeſεως v. 523. V. 43, locus ex Il. η'. Pro κίχείω Il. β' eſt κιχήσομαι.

P. 821, v. 12, formatio eadem paulo plenius v. 21: ſenſus enim eſt, ἀπὸ τοῦ ἀκή τοῦ ὀξύτητα δηλοῦντος, γίνεται ἀκύς· τὸ οὐδέτερον, ἀκύ· τὸ πληθυντικὸν, ἀκέα· ſυγκοπῇ, ἄκα. V. 18, clarius Euſtathius 514, 36, tradit, τὸν περιειληφότα τὴν γῆν κύκλον appellari ὠκεανὸν, ὡς δι' αὐτοῦ τῶν ἀστέρων ὠκὺ ἄνω γινομένων, ἢ καὶ ὠκέως ἀνυόντων τὰς ἑαυτῶν κινήσεις. V. 28, innuit addito ſpiritu ſcribendum, ἀμφιάλῳ: itidemque ὕφαλος, πάραλος, et ſimilia. Seq. v. cum participio ὂν ſupplendum τυγχάνει, aut ſimile verbum. V. 37, melius fere ὁλοῦσθαι, aſpirate, utpote ab ὅλος. V. 39, in ὦλλοι pro οἱ ἄλλοι, ut craſis eſt Ionica, ita etiam Ionica eſt aſpirationis detractio: regulariter enim ὦλλοι dicendum, aſpiratione retenta, ut patet ex οὑμός 641, 40. alioqui ὦλλοι Boeotice pro ἄλλοι fuerit, α in ω verſo, ſicut infra in ὤριστος 823, 55: et in ὤρχμενος 824, 11. V. 45, in ὠλλίγγην et ὠλλίγγας λλ geminavimus cum vulgatis ed. V. 50, οὐκ aptum ſenſum non efficit: fortaſſe legendum ὤκιον: ut ſit, *cuius caput ocius* (id eſt iuſto citius) *canitiem contraxit*. V. 56, poſſet etiam per anaſtrophen legi ἐρίφων μέθ' ὁμήρεον, ut ſupra 125, 40: et ſeq. v. πορευόμενοι.

P. 822, v. 11, ἐρύουσι, pro ἐρύσουσι, eſt etiam Il. λ'. V. 26, clarior et evidentior lectio, ἀγκώνη. ἔδει λέγεσθαι ἡ ἀγκοίνη, ut patet ex 10, 23. V. 34, additiuncula iſta, δι' ἑνὸς μ, parum neceſſaria eſt: ambo enim, et οἴμοι et ὤμοι, uno μ ſcribuntur: quippe quod compoſitio ſit ex indignandi adverbio ὦ ſeu οἴ, et pronomine μοι: unde a Suida quoque exponitur φεῦ μοί, *hei mihi*. V. 36, nota hic ὦ circumflexum: et mox v. 48 ὤ acutum, quod ad ὤμοι congruit melius, uſitatum etiam indignandi ſignificatione. V. 41, apud Athenaeum lib. 2 brevius eſt, Λήδαν ὠίον εὑρεῖν: et rurſum, ὠίου πολὺ λευκότερον: et per ε ex Epicharmo, ὤεα χανός, *ova anſeris*: itidemque ex Simonidis Iamborum libro 2, χηνὸς ὤεον. quae diverſitas ab Euſtathio quoque his verbis expoſita eſt, 1321, 35, οὐ μόνον διſυλλάβως ὠὸν λέγεται, ἀλλὰ καὶ τρισυλλάβως ὤεον, διὰ τοῦ ε· καὶ ὤϊον, διὰ τοῦ ι. V. 44, ὁ ζῶος, et τὸ ζῶον, ſupra ſunt oxytona, 413, 33. V. 46, vulg. τὴν τάξιν, *ordinem*: nihil ad rem. ſenſus enim eſt, quemadmodum variat initio, ita variare etiam tono. V. 48, Nicandri locus eſt Theriacɷn v. 452: ubi vulg. ὠεά, oxytonως: quum proparoxytonon ὤεα cum Athenaeo et noſtro agnoſcat etiam Euſtathius loco paulo ante citato. V. 55, tenuatum ὠπόλος et ὠπόλοι, Ionicae Aeolicaeve dialecto adſcribendum. alioqui enim regula poſtulat ὡπόλος et ὡπόλοι, ut οὑμός 641, 40: et χῷ 816, 33.

P. 823, v. 52, Hom. ed. Odyſſ. δ', v. 452, Ἐν δ' ἡμέας πρώτους λέγε κήτεσι: et verſu praeced. λέκτο δ' ἀριθμόν.

P. 824, v. 9. locus ex Il. α', v. 193. V. 13, iſtae τοῦ ὡς ſignificationes in quibusdam editionib. Tryphoni adſcribuntur: ſed neque ordo, neque expoſitio ipſa, tanti nominis viro reſpondet. Noſtri vero inſtituti ut procedat tenor, v. 15, Il. γ', in ſimilitudine legitur, Ὥστε λέων ἐχάρη μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας: et in redditione, ὣς αὖτις καθ' ὅμιλον ἔδυ Τρώων ἀγερώχων. V. 28, Il. γ' eſt, ἤλυθες ἐκ πολέμου, ὡς ὤφελες αὐτόθ' ὀλέσθαι. locus qui proxime praecedit, exſtat Il. κ': proximo ſequens, v. 29. exſtat Il. ι'. V. 32, locus ex eodem Il. ι': ſequens, ex Od. ψ'. V. 35, locus ex Od. η': ubi legitur, — ὡς δὲ γυναῖκες Ἱστὸν τεχνῆσαι: ſequens, ex Odyſſ. ρ'. V. 37, τὸν γάρ, ſ. σύνδεσμον: itemque v. 42. plena locutio v. 25, 30, 53. V. 39, pro ἴδεν, Il. τ' eſt εἶδ': et ſeq. v. Odyſſ. ε', ἄγασθε. V. 41, rectius apud Clementem noſtrum 327, 18, Ὡς χαρίεν ἔστ' ἄνθρωπος, ἔστ' ἄνθρωπος ᾖ, ex comico. apud Stobaeum Sermone 5, exſtat eadem ſententia; ſed ᾖ pro ὡς; et ἂν pro ἔστ', haud multum variante ſenſu. nam et ὡς et ᾖ ſignificant *utique*: neque inter ἂν *ſi*, et ἔστε *quousque*, *quantiſper*, magna eſt diſcrepantia. V. 42, in ea editione quae Tryphonis nomen praefert, legitur, ὡς τούτου ἀλήθειά τις· Ἀττικὸν τοῦτο. quae lectio non minus quam noſtra ſuſpecta eſt. V. 44, Odyſſ. χ' legitur, Κείσομαι. ὡς οὐκ ἔστι χάρις μετόπισθ' εὐεργέων. V. 49, locus ex Il. α', v. 216.

P. 825, v. 13, melius ſcripſeris Ἑρμάν et μεγιστάν, oxytonως, ut patet ex v. 16, et clarius ex 18 ac 20. immo etiam ὠτάν apud Heſychium, Suidam, Euſtathium, oxytonως ſcriptum eſt. V. 26, ὅ τέ, ſupplendum σύνδεσμος, ut pag. praeced. v. 37 et 42.

P. 826, v. 1, de ὠυτός idem tenendum quod de ὦλλοι et ὠπόλοι ſupra 821, 39, et 822, 53: eſſe videlicet Ionicae aut Aeolicae dialecto adſcribendum: quippe quod communis dialecti atque adeo analogiae ratio poſtulet ὡυτός aſpirate, ut οὑμός 641, 40: et χῷ 816, 33. Clauſula de prima editione, iisdem verbis in fine illius exſtat: cetera, de ſecunda et tertia, a nobis ſunt adiecta, ut lectores intelligant, quid partim ſuperiori, partim huic, partim etiam futuris ſeculis debeatur, poſtquam haec noſtra exſtare deſierint.

P. 827, v. 1, Anaſtaſii caput περὶ ἐτυμολογίας, a Davide Hoeſchelio, viro et noſtri et reip. amantiſſimo, communicatum nobis ex mſ. Auguſtanae bibliothecae libro, cui titulus, Ἀναστασίου μοναχοῦ τοῦ Σινᾶ ὄρους, κεφάλαια κδ'. quod ideo potiſſimum annectere placuit, quia multa cum hoc noſtro habet communia: ut vel hinc appareat, veluti per manum traditas eſſe iſtas veterum etymologias, licet interdum philoſophicas magis quam grammaticas, id eſt rerum magis quam verborum rationem conſectantes. Vt autem et de illius editione breviter a nobis reddatur ratio, v. 14, incluſa, ex Hoeſchelii coniectura ſunt: ſed legi etiam poteſt οἱονεὶ ἐρατή, ex 138, 25. V. 19, idem H. ſuſpicatur legendum δέσις: et v. 21, ἐν ᾗ, foem. gen. V. 40, pro ὑφέλλειν ſupra ἐφέλκειν eſt, 601, 54. V. 46, ῥάχεως pro mſ. ῥαχῆς repoſitum ex 764, 43.

P. 828, v. 9, *Sacellarius* et *Sacella*, verius Latina ſunt quam Syriaca: quod et de Σακέρδως ſupra notatum ad 707, 30. V. 11, melius, λᾶτος γὰρ ὁ πλατὺς κέκληται. V. 16, ἴεσθαι pro activo ἰέναι. V. 18, in mſ. veſtigia ſunt etiam alterius lectionis, τὴν ἕω, foem. gen. ut ſupra 352, 14. neutrum τὸ ἕως, exſtat etiam v. 16. V. 19, rectius Πωμάριον et Πωμάρια. ita enim Latina ratio poſtulat. ac *Pomaria* ſunt potius ὀπωρόφυτοι παράδεισοι quam ſimpliciter κηπία. V. 20, melius πηλῷ, accentu in ultima: et ſeq. v. ἰλύν, *limum*, ut ſupra 602, 11. V. 28, planius, ἐκ τοῦ κύκλου, ſeu ἐκ τοῦ κοίλου, ut ſupra eſt 530, 5. V. 42, Dionyſiana illa τοῦ θεοῦ etymologia eſt et apud Greg. Nyſſenum: alia eſt apud Baſilium magnum p. 362, et Greg. Naz. p. 216, ut Hoeſchelius noſter annotavit; qui et Plutarchum De Iſide ac Oſiride videri iubet p. 276.

INDEX

VERBORVM ET PHRASEΩN, LITTERARVM QVOQVE AC SYLLABARVM,

QVAE IN PRINCIPIO, MEDIO AVT FINE DICTIONVM NOTATV DIGNAE SVNT.

In quo compendiariae notae, c. compositum: d. derivatum: f. figuratum: p. poeticum: pr. proprium: fl. fluvium: op. oppidum significat. Maiusculae. A, Atticum: Ae, Aeolicum: B, Boeoticum: D. Doricum: I. Ionicum notat: ά, anomalum. — terminalium seu finalium litterarum ac syllabarum index est. Themata porro nunc recte, nunc oblique posita sunt, ut vel ipsa se obtulere, vel commoditas poposcit. Augmenti ratio plerumque in alphabeti serie observata est: nonnumquam tamen et thematis ordo servatus. Originis eiusdem vocabula utplurimum coniuncta sunt, nisi forte alia seriem interruperunt. Numerales notae, priores, paginam; posteriores, versum designant. quae si forte non usquequaque respondent, e classe in classem oculi per affinitatem aberrarunt.

B

Z

H

K

Λ

M

N

Π

T

Υ

X

Ψ

Ω

INDEX RERVM, AVCTORVM QVOQVE,

AC CETERORVM, QVAE IN ETYMOLOGICO NOTARI MERENTVR.

E

I

N

O

SVMTIBVS I. A. G. WEIGELII PRODIERVNT

LIPSIAE

Graecae linguae Dialecti recognitae opera Mich. Maittaire. Post I. F. Reitzium, qui praef. et excerpta ex Apoll. Dysc. Gramm. addid. totum opus rec. emend. aux. F. G. Sturzius. 807. 8 mai. 3 rthlr. 8 gr.
Charta meliori - - - 4 rthlr.
— fcriptoria - - - 5 rthlr.

Sturzii, F. G., Liber de Dialecto Maced. et Alex. 808. 8 mai. (Pars 2da Operis Maittair.) - 1 rthlr. 4 gr.
Charta fcript. - - - 1 rthlr. 18 gr.

Dionyfius Longinus de Sublimitate. Gr. et lat. Denuo rec. et animadv. I. Toupii, D. Ruhnkenii, F. I. Baftii integris et aliorum excerptis fuisque, item apparatu critico uberrimo indicibusque locupletiffimis inftruxit B. Weiske. 809. 8 mai. 4 rthlr.
Charta fcript. - - - 5 rthlr.
— pergam. (velin) - - 7 rthlr.

Fabulae Aefopicae, quales ante Planudem fereb. ex vet. cod. Abb. Flor. nunc prim. erutae una cum aliis partim hinc inde coll. partim ex codd. depromptis, lat. verf. et not. exorn. Stud. Fr. de Furia. C. ind. (Acced. Prolegomena editoris, Fabricii not. [illegible] Tyrwhitt de Babrio, Hufchkii Diff. de Archilocho. Bentleii Diff. de Aefopo.) 810. 8 mai. - - 4 rthlr.
Charta fcript. - - - 5 rthlr.
— pergam. (velin) - - 7 rthlr.

Idem Liber. Graece. C. not. Fr. de Furia et al. Sine Diff. Fabricii, Tyrwhitti etc. C. ind. 810. 8 mai. 1 rthlr. 16 gr.
Charta fcript. - - - 2 rthlr. 4 gr.

Eaedem fabulae, graece, c. not. et ind. Schneideri. In ufum fchol. 810. 8 mai. - - - 12 gr.
Charta fcript. - - - 1 rthlr. 4 gr.

Empedoclis et Parmenidis Fragmenta ex cod. Taur. Bibl. reftit. et ill. ab A. Peyron. Simul agitur de genuino gr. textu comment. Simplicii in Arift. de coelo et mundo. 810. 8 mai. 16 gr.
Charta fcript. - - - 1 rthlr.
— membr. (velin) - - 1 rthlr. 16 gr.

Pindari Opera quae fuperfunt. Textum in genuina metra reftit. et ex fide libror. MSS. doctorumque coniect. rec. annot. crit. fcholia integra, interpr. lat. comment. perp. et indd. adi. A. Boeckhius. Tom. I. P. 1. 2. 811. 814. 4 mai. 10 rthlr.
Charta perg. (velin) - - - 16 rthlr.
(Tomi primi pars prior textum poetae complectitur librorum fcriptorum fubfidio recenfitum, quorum defcriptionem praefatio fuppeditat, eumque ad leges metricas conftitutum, quae in altera parte explicantur. Altera pars continet de metris Pindari libros tres, quibus praecepta artis metricae et muficae Graecorum docentur, cum notis criticis in Pindari carmina. In calce addita eft tabula Graecae muficae modis explicandis inferviens.)

Eiusdem Carmina. Graece. In ufum praelect. a. eod. 4 mai. 1 rthlr.

Boeckhii, Aug., Commentationes acad. II. cont. fpecimen emend. in Pindari Carmina. 811. 4 min. - - 12 gr.

Apparatus liter. III tomi, c. indd. T. IV. fasc. 1—5. (Catalogus libror. apud me venal. C. pretiis.) 8 mai. - 2 rthlr.

Gregorii Corinthii et alior. Grammaticor. libri de Dialectis linguae graecae, quib. add. nunc prim. ed. Manuelis Mofchopuli lib. de vocum paffionib. Rec. et c. not. G. Koenii, F. I. Baftii, I. F. Boiffonadi fuisque ed. G. H. Schaefer. Acc. Baftii Comment. palaeogr. c. tabb. aen. VII. 811. 8 mai. 5 rthlr.
Charta meliori - - - 6 rthlr.
— membr. (velin) - - - 10 rthlr.

Draconis Stratonicenfis liber de metris poet. Ioannis Tzetzae exegefis in Homeri Iliadem. Prim. ed. indd. add. God. Hermannus. Cum Append. contin. Tricham etc. 812. 814. 8 mai. 2 rthlr. 18 gr.
Charta meliori - - - 3 rthlr. 16 gr.
— perg. (velin) - - - 5 rthlr.

Euripidis Tragoediae et Fragmenta. Rec. interpr. lat. correx. fcholia gr. e Codd. MSS. partim emend. A. Matthiae. T. I. II. III. 813—15. 8 mai. - - 6 rthlr. 18 gr.
Charta meliori - - - 8 rthlr. 12 gr.
Charta membr. (velin)

Oppiani Cynegetica et Halieutica, ad fid. libror. fcript. emend. I. G. Schneider. Acced. verfiones lat. metr. et prof. plur. anecd. et index graecit. 813. 8 mai. - - 2 rthlr.
Charta meliori - - - 2 rthlr. 16 gr.
— pergam. (velin) - - 4 rthlr.

Tricha, Elias et Herodianus de metris. Graece. Prim. ed. Fr. de Furia. 814. 8 mai. - - 12 gr.

Marini Vita Procli. Gr. et lat. ad fid. libror. manufcr. recenf. adnotationesq. et indd. add. I. F. Boiffonade. 814. 8 mai. 1 rthlr. 12 gr.
Charta perg. (velin) - - - 5 rthlr.

Porfoni, Ric., Adverfaria not. et emend. in poetas gr. quas ex fchedis mff. Porfoni ap. Colleg. S. S. Trin. Cantab. repof. deprompt. et ordin. nec non indd. inftrux. I. H. Monk et C. I. Blomfield. Ed. nova emend. et auct. (Acced. Obferv. mifc. Iacobsii et Schaeferi.) 814. 8 mai. - 1 rthlr. 18 gr.
Charta meliori - - - 2 rthlr. 8 gr.

Spohn, F. A., Comment. geogr. crit. de agro Troiano in carminib. Homer. defcr. 814. 8 mai. - 4 gr.
Charta meliori - - - 6 gr.

Ciceronis de Natura deorum libri III. ad Codd. mff. partim nunc

prim. adhibitor. fid. recenf. et emend. L. F. Heindorf. 815. 8 mai. - - - 1 rthlr. 16 gr.
Charta meliori - - - 2 rthlr. 4 gr.
Charta membr. (velin) - - 4 rthlr.

Theognidis Elegi. Ex fide libror. mss. recenfiti et aucti. C. notis F. Sylburgii et R. F. P. Brunckii, ed. Imman. Bekkerus. 1815. 8. maj. - 18 gr.
Charta melior. - - 1 thlr.
— perg. (velin) 1 thlr. 16 gr.

Lowth. Rob., Praelectiones de facra poefi Hebraeorum. Subj. metr. Har. brev. confut. et oratio Crew. C. not. et epim. I. D. Michaelis fuis animadv. adj. ed. E. F. C. Rofenmüller. Infunt C. F. Richteri de aet. lib. Iobi defin. et C. Weisii de metro Har. commentatt. 815. 8 mai. - - 3 thlr. 12 gr.
Charta melior. - - 4 thlr.

Poetae latini minores. Rec. not. viror. doct. et fuas adi. I. Chr. Wernsdorf. T. I. II. III. T. IV. P. 1. 2. T. V. P. 1. 780—88. 8 maj. - - - - 11 rthlr.
Tom. V. P. 2. et T. VI. prodierunt Helmftadii in Bibliop. Fleckeifen.

C. Valerii Flacci Argonauticon libri VIII. c. not. P. Burmanni I. integ. et fel. L. Carrionis, Aeg. Maferii, L. Balbi Lil. I. Zinzerlingii, Ch. Dulaei Nic. Heinfii et al. Rec. fuasq. annot. adi. T. C. Harles. 781. 8 mai. - 3 rthlr. 12 gr.
Charta batava - - - 5 rthlr.

Tyrtaei quae fuperfunt omnia, coll. comment. ill. ed. C. A. Klozzius. c. fig. 767. 8. - - 1 rthlr. 12 gr.
Charta batava - - - 2 rthlr. 8 gr.

Libanii Soph. Orationes et Declamationes. Graece. Ad fid. codd. mff. rec. et perp. adnot. ill. I. I. Reiske. IV Tomi. 791. 97. 8 mai. - - - - 15 rthlr.

T. C. Harles Introductio in hiftoriam linguae graecae. T. I. T. II. P. 1. 2. Suppl. T. I. II. Editio alt. emend. et auct. 792. 806. 8 mai. - - - 7 rthlr. 4 gr.
Eiusd. libri Supplementor. Tom. I. - 1 rthlr. 12 gr.
— — Tom. II. - - - 1 rthlr. 16 gr.

Scriptores phyfiognomoniae veteres. Gr. et lat. Ex rec. C. Perufci et F. Sylburgii. Rec. animadv. Sylburgii et D. G. Trilleri in Melampodem emend. add. fuasq. adfperfit not. I. G. F. Franzius. 780. 8 mai. Charta fcr. - - 3 rthlr.

Etymologicon Magnum. Superiorum editionum variorumque auctorum collatione repurgatum, perpet. not. illuftr. indd. uberr. auct. opera Frid. Sylburgii. Editio nova correct. (ftud. G. H. Schaeferi.) 4 mai. 816.
Charta fcriptoria
— pergam. (velin)

Elegia ad M. Valer. Corvinum Meffalam, ed. commentat. de auctore et obferv. inftr. C. P. E. Wagner. 8 mai. 816. 12 gr.

Sub prelo:

Platonis Opera. Gr. et lat. ed. Boeckh, Buttmann, Heindorf et Schleiermacher. 8 mai.
Euripidis Tragoediae. Ed. Matthiae. T. IV.

ETYMOLOGICON.

In Commiffis:

Pindari Opera, Graece, lat. transl. carm. et illuft. a J. Cofta. 3 tomi. Patav. 808. 4 mai. - - 7 rthlr.

S. de Sacy Grammaire Arabe. 2 tomes. av. fig. à Paris. 8 mai. 10 rthlr. 12 gr.

Du même Chreftomathie arabe. 3 tomes. ibid. 806. 8 mai. 16 rthlr.

Voyage pittoresque des Isles de Sicile, de Malta et de Lipari par Houel. 4 tomes. av. fig. à Paris. 782—87. royal fol. 250 rthlr.

F. Comit. Waldftein et P. Kitaibel Plantae rariores Hungariae indigenae et iconib. pictis illuftr. 27 Fasciculi. Viennae Auft. 808—811. royal fol. - - 337 rthlr. 12 gr.

Die Wartburg, ein Gedicht in fünf Gefängen, mit fünf Landfchaften von Darnftedt. 12. - - 12 gr.

Siama und Galmory: ein Gedicht in zwei Gefängen, und Adamah oder die Schöpfung des Weibes. Von Siegfried. Mit fechs Kupfern von Mettenleiter. 12. - 12 gr.

Hiftoire abrégée du Cabinet des médailles et antiques de la Bibl. impér. par Cointreau. Av. fig. Paris 800. 8. 1 rthlr. 12 gr.

Murray Defcriptio arteriar. corp. hum. Upfal. 4. 16 gr.

Paykull Fauna Suecica. ibid. 2 tomi. 8. 2 rthlr. 12 gr.

— Monographia carabor. Suec. ibid. 8. - 20 gr.

Floderi Opufcula orat. et poet. ibid. 8. 791. 1 rthlr. 8 gr.

Fr. Mesgnien a Meninsky dictionarium arab. perf. turc. lat. 4 tomi. Viennae Auft. 780. fol. - - 75 rthlr.
Idem liber. Charta mai. - - 100 rthlr.

Univerfallexicon, herausgegeben von Zedler. 64 Bände und 4 Bände Supplem. Leipz. fol. - 100 rthlr.

I Papiri diplomatici raccolti ed illuftrati dall' Abbate G. Marini. C. fig. In Roma. 805. Fol. - - 24 rthlr.
Charta meliori - - - - 30 rthlr.

Catena graecor. Patrum in Octateuchum et libros Regum. Ed. Nicephoro Theodoko. Graece. 2 tomi. Lipf. fumpt. edit. 772. 73. fol. mai. - - - 10 rthlr.

Ioann. Hedwig Theoria generationis et fructificationis plantarum cryptogam. Linn. retractata et aucta. C. tabb. 42 color. Lipf. fumpt. auct. 798. 4 mai. - - 18 rthlr.

Maur. de Praffe Inftitutiones analyticae. Lipf. fumpt. auctor. 813. 4. - 5 rthlr. 12 gr.

Aeg. Forcellini totius latinitatis Lexicon, cur. I. Facciolati. Ed. 2da locupl. 4 tomi. Patav. 805. fol. - 25 rthlr.

Mar. Nizolii Lexicon Ciceronianum, ed. I. Facciolati. Patav. 734. fol. - - - - - - 7 rthlr.

Miscellanea Cracovienfia. P. I. II. Cracov. 814. 4. 1 thlr. 8 gr.

Zzz

Fabulae Aesopicae, gr. c. not. Coray. Paris. 811. 8 mai. 6 rthlr.

Plutarchi Vitae parall. gr. ab eod. edit. 6 tomi. ib. 8 mai. 5¼ rthlr.

Polyaeni ſtrategematum libri VIII. gr. ab eod. ed. ib. 809. 8 mai. 6 rthlr.

Prodromus Biblioth. gr. contin. Claud. Aelian. Heracl. Pont. Nicol. Damasc. ab eod. ed. ib. 8 mai. - 5 rthlr.

Iſocratis Orationes et epiſtolae. 2 Tomi ab eod. ed. ib. 807. 8 mai. 10 rthlr.

Xenocrates et Galenus de Alimento ex Aquatilibus ab eod. ed. ib. 814. 8 mai. - - 3 rthlr. 6 gr.

Atlas von Griechenland, deſſen Inſeln und Colon., beſtehend aus 12 groſsen Charten, durchaus in griech. Schrift. Mit vielen Münzen. - - - - 15 rthlr.

Goſſelin, P. F., Recherches ſur la Geographie des Anciens. 4 Tomes. av. Cartes. Paris 798. 813. 4to - 5¼ rthlr.

Fr. Lindemann de latinae linguae accentibus lib. I. Lipſ. 816. 8 mai. - - - - 4 gr.

C. Morgenſternii Symbolae crit. ad Platonis Politiam ab Aſto denuo editam. Dorpati 815. 8 mai. - 10 gr.

I. Amersfoordt diſſert. philol. de var. lect. Holmeſ. locor. quorund. Pentat. Moſ. Lugd. 815. 4 mai. - 2 rthlr.

Selecta e ſcholis L. C. Valckenarii in libb. quosd. N. T. edit. Ev. Waſſenberghio, qui diſſ. praemiſ. de gloſſ. N. T. Tom. I. Amſt. 815. 8 mai. - - - 3 rthlr. 20 gr.

E. A. Borger de conſtanti et aequabili I. C. indole, doctr. ac docrat. ſ. Commentatt. de Ev. Ioan. c. Matth. Marci et Lucae Evangg. compar. P. I. Lugd. B. 816. 8 mai. - 1 rthlr. 12 gr.

I. M. Kemper Orat. de aetat. noſt. fatis etc. Lugd. B. 81[illegible] 8 mai. 6 gr.

Antarae Poema arab. Moallakah c. integr. ſchol. ad cod. Manuſcr. ed. in lat. ſerm. tranſtul. et lect. var. add. V. E. Menil. Obſervat. ſubi. I. Willmet. Lugd. B. 816. 4 mai. - 3 rthlr.